Giới thiệu

**** Câu chuyện bắt đầu với một bước ngoặt định mệnh khi Phong Nguyên Thanh, một thanh niên "xã súc" và "trạch nam" chính hiệu ở thời hiện đại, bất ngờ xuyên không về năm 2004.

Anh tỉnh dậy trong thân xác của một tân sinh viên cao học ngành Khảo cổ học tại Đại học Kinh thành, học trò của Giáo sư Tôn – một chuyên gia uy tín trong giới.

Điều Phong Nguyên Thanh không ngờ tới là bản thân mình mang dòng máu của gia tộc Phong thị vùng Vu Hiệp, hậu duệ của "Quan Sơn Thái Bảo" – một giáo phái đạo mộ bí ẩn từng phục vụ hoàng gia minh triều.

Vận may mỉm cười khi anh sở hữu một "Hệ thống điểm danh" (Check-in System).

Trong gói quà tân thủ, Phong Nguyên Thanh được chọn một trong năm truyền thừa lớn của giới đạo mộ: Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh và Quan Sơn Thái Bảo.

Với khát vọng trường sinh và tu tiên vốn dĩ đã ăn sâu vào tiềm thức, anh chọn truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo để tiếp nhận "Luyện khí thuật", bước vào con đường tu chân giữa thế giới phàm trần.

Khởi đầu tại phố đồ cổ Phan Gia Viên, Phong Nguyên Thanh nhanh chóng tạo dựng danh tiếng với cửa hiệu "Quan Sơn Các".

Nhờ hệ thống và bản lĩnh tu luyện, anh dễ dàng "nhặt lậu" những bảo vật vô giá, tích lũy tài sản khổng lồ.

Tại đây, anh gặp gỡ và kết giao với hai nhân vật huyền thoại trong giới: Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử.

Chuyến đi đầu tiên của họ đến vùng Đông Bắc không chỉ để thăm lại làng cũ mà còn dẫn lối họ vào một ngôi mộ tướng quân thời Kim và một pháo đài ngầm của quân đội Nhật Bản.

Tại đây, Phong Nguyên Thanh lần đầu bộc lộ thực lực kinh người khi tiêu diệt huyết thi và quỷ vật bằng sấm sét và phù lục, khiến Hồ và Vương hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Sóng gió thực sự bắt đầu khi Phong Nguyên Thanh gia nhập đội khảo cổ của Giáo sư Trần và Shirley Dương tiến vào sa mạc Taklamakan tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành.

Đây không chỉ là một chuyến đi khảo cổ đơn thuần mà còn là hành trình giải mã lời nguyền máu trên lưng Shirley Dương.

Vượt qua những thảm họa tự nhiên như bão cát đen, những sinh vật cổ đại như kiến hành quân khổng lồ và kỳ nhông vương sử tiền, đoàn người cuối cùng đã chạm đến "Quỷ Động" – nơi trú ngụ của xà thần và lăng mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tại đây, một sự thật chấn động được hé lộ: Tinh Tuyệt Nữ Vương không hề chết mà đã tiến hóa thành một "Cổ Thần" ở chiều không gian khác.

Phong Nguyên Thanh không chỉ thu được vô số bảo tàng mà còn giúp Shirley Dương tiếp nhận truyền thừa của Nữ Vương, thức tỉnh huyết mạch Chúc Cửu Âm thần thánh, xóa bỏ lời nguyền đoản mệnh.

Trở về Bắc Kinh với tu vi thăng tiến vượt bậc lên cảnh giới Trúc Cơ, Phong Nguyên Thanh bắt đầu thu hút sự chú ý của "Lão Cửu Môn".

Thông qua việc đấu giá báu vật tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, anh gặp gỡ Hoắc Tiên Cô, Hoắc Tú Tú và đặc biệt là Ngô Tà (Ngô Thiên Chân).

Nhờ khả năng giải mã "Bản đồ lụa Chiến quốc" thần tốc, anh được Ngô Tam Tỉnh mời tham gia vào chuyến thám hiểm lăng mộ Lỗ Thương Vương tại Sơn Đông.

Tại đây, anh gặp gỡ Trương Khởi Linh (Tiểu Ca) – người mang dòng máu Kỳ Lân bất tử.

Sự xuất hiện của một "tu tiên giả" như Phong Nguyên Thanh đã phá vỡ mọi quy luật thông thường của giới đạo mộ.

Anh không chỉ tiêu diệt Huyết thi nghìn năm, giải mã bí mật về Ngọc Dõng phản lão hoàn đồng của Thiết Diện Sinh mà còn trực tiếp đối đầu với yêu thụ Cửu Đầu Xà Bách.

Hành trình của Phong Nguyên Thanh không dừng lại ở việc đào mộ lấy vàng, mà là mượn những cổ mộ nghìn năm làm tài nguyên để bồi đắp con đường tu tiên.

Sau khi đạt đến cảnh giới Hóa Thần, anh cùng nhóm Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha tiếp tục tiến về vùng Quan Trung, hướng tới huyện Cổ Lam để khám phá "Mê cung Long Lĩnh".

Những truyền thuyết về ngôi miếu xương cá, những bí mật về "Long cốt thiên thư" và sự tồn tại của các vị Cổ Thần đang dần hiện ra qua từng trang sách.

Giữa sự giao thoa của hai thế giới "Ma Thổi Đèn" và "Đạo Mộ Bút Ký", Phong Nguyên Thanh chính là biến số lớn nhất, dùng pháp lực của một tu sĩ để lật mở bức màn bí mật về sự trường sinh bất tử đã bị chôn vùi dưới lòng đất hàng vạn năm. ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 1

Mơ mơ màng màng, Phong Nguyên Thanh mở hai mắt, tỉnh lại từ trong giấc mộng.

"Ơ, đây là đâu?" Phong Nguyên Thanh dùng sức lắc lắc cái đầu hơi choáng váng.

Tất cả trước mắt vừa xa lạ vừa có chút quen thuộc.

Đột nhiên, một lượng lớn thông tin ùa vào não bộ.

Trong nhất thời, Phong Nguyên Thanh chỉ cảm thấy đầu óc căng phồng, giống như bị ai đó nhồi nhét thứ gì vào.

Vô số ký ức lướt qua nhanh chóng.

Một lúc lâu sau, cảm giác khó chịu đó cuối cùng cũng biến mất.

"Mình đây là... xuyên việt?" Phong Nguyên Thanh nhất thời không dám tin, không ngờ mình lại thực sự có thể xuyên việt.

Trước khi xuyên việt, anh chỉ là một nhân viên văn phòng, một trạch nam bình thường.

Trong ký ức cuối cùng, anh vẫn đang uống nước ngọt, lướt video trên mạng.

"Thôi kệ, xuyên thì cũng xuyên rồi, cứ thế đi." Sau khi dung hợp ký ức, Phong Nguyên Thanh đã thích ứng với thân phận mới của mình.

Cũng không tệ.

Thân phận gốc là một nghiên cứu sinh vừa đỗ vào khoa Khảo cổ của Đại học Kinh Thành, 23 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học, còn vài tháng nữa mới khai giảng, vừa mới đến Kinh Thành.

Giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh của anh là Giáo sư Tôn, một người có uy tín trong lĩnh vực này.

Điều anh không biết là, thực tế anh luôn được Giáo sư Tôn chú ý, nên mới có thể thuận lợi vào học tại đây.

Phong Nguyên Thanh là hậu duệ của họ Phong vùng Quan Sơn, mà Giáo sư Tôn cũng là người của Quan Sơn Phong thị.

Trong ký ức, hiện tại đang là tháng 7 năm 2004, thiên niên kỷ mới mới qua được 4 năm, thế kỷ mới vừa mới bắt đầu.

"Thật tốt, nghiên cứu sinh, so với kiếp trước của mình thì tốt hơn nhiều, hàm lượng vàng cũng rất cao!" Năm 2004, lúc này ngay cả sinh viên đại học cũng chưa nhiều, huống chi là nghiên cứu sinh.

Khởi đầu này có thể nói là vô cùng tuyệt vời.

Ngay khi Phong Nguyên Thanh đang mơ tưởng về tương lai, trước mắt đột nhiên xuất hiện sự thay đổi.

Một khung màu xám trắng hiện ra, giống như một giao diện trò chơi đơn giản.

"Đây là...

Bàn tay vàng?

Cuối cùng cũng đến rồi sao?" Chỉ thấy trên giao diện phân chia thành vài khu vực: Nhân vật, Phúc lợi, Thương thành.

Trong đó, Thương thành còn có một biểu tượng ổ khóa, xem chừng chưa mở được.

Ý nghĩ vừa động, bảng nhân vật mở ra. [Nhân vật: Phong Nguyên Thanh.

Kỹ năng: Không.

Trang bị: Không.] Trống rỗng, chẳng có gì cả.

Tiếp tục xem phần Phúc lợi.

Bên trong ghi chú: [Phúc lợi điểm danh].

Bên cạnh còn có một dòng tin: [Có một Gói quà Tân thủ chờ nhận].

"Ồ, khởi đầu tất yếu phải có Gói quà Tân thủ sao?" Ý niệm vừa động, một dòng chữ lập tức hiện ra: [Gói quà Tân thủ đã nhận.

Gói quà mở ra, vui lòng chọn một trong các hạng mục sau đây làm truyền thừa.] [Lựa chọn 1: Phát Khâu Thiên Quan.

Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ, trời ban máu Kỳ Lân, thanh xuân vĩnh cửu, máu khắc chế yêu tà sâu bọ, nhận được Hám Long Kinh, cường hóa song chỉ, cường hóa tố chất thân thể!] [Lựa chọn 2: Mạc Kim Giáo Úy.

Phong thủy tầm long, phân kim định huyệt, nhận được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (phần Phong Thủy), Mạc Kim Phù, Kim Cương Tán, cường hóa tố chất thân thể!] [Lựa chọn 3: Bàn Sơn Đạo Nhân.

Giỏi thuật sinh khắc chế hóa, Bàn Sơn điền hải, lời nguyền Xà Thần, máu biến sắc vàng, nhận được Bàn Sơn Điền Hải Thuật, Mao Sơn Phù Lục Thuật, cường hóa tố chất thân thể!] [Lựa chọn 4: Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Hô khiếu sơn lâm, Tá Lĩnh vô song, nhận được Tá Lĩnh Giáp, Tiểu Thần Phong, cường hóa tố chất thân thể!] [Lựa chọn 5: Quan Sơn Thái Bảo.

Hậu duệ Phong thị, Vu Hiệp Quan Sơn, Thiên Thư dị khí, người giấy, khu trùng cổ, nhận được Quan Sơn Kim Lệnh, Quan Sơn Chỉ Mê Thuật, Quan Sơn Luyện Khí Pháp, Chỉ Nhân Thuật.] Năm thân

phận, đều là những lựa chọn rất tốt.

Đây là năm đại chi phái của giới đổ đấu, mỗi cái đều rất mạnh, phần thưởng cũng rất tuyệt.

Chương 2

Có chút đắn đo nhẹ.

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh đưa ra quyết định: "Chọn Quan Sơn Thái Bảo." Thực sự là truyền thừa Luyện Khí Thuật kia quá sức hấp dẫn.

Luyện khí tu tiên là giấc mộng của mỗi người dân đất nước này, từ xưa vô số đế vương đều mơ tưởng tu tiên vấn đạo để cầu trường sinh, hiện tại, nó đang bày ra trước mắt.

Hơn nữa, anh cũng họ Phong, có duyên phận với Quan Sơn Thái Bảo.

Tiếp đó, vô số tri thức bỗng nhiên xuất hiện trong não bộ Phong Nguyên Thanh, nhưng không giống như lúc dung hợp ký ức trước đó khiến đầu đau nhức.

Những tri thức này giống như anh đã tự mình học được, in sâu vào ký ức.

Đầu tiên là truyền thừa cốt lõi nhất, Luyện Khí Pháp, luyện ra một luồng chân khí, có thể dựa vào đó để thi triển bí thuật, cũng có thể cường hóa đại bộ phận tố chất cơ thể, luyện đến mức thâm sâu, người luyện khí có thể thành thần minh mà trường thọ.

Thứ hai, còn có các loại bí thuật Quan Sơn, phong thủy thuật, chỉ nhân thuật, khu trùng thuật, vu cổ thuật, lô hỏa luyện đan thuật...

Ngoài ra còn có một tấm Quan Sơn Kim Lệnh đại diện cho thân phận Quan Sơn Thái Bảo, do thợ thủ công của Minh Thái Tổ đúc chế.

Truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo chủ yếu là truyền thừa tri thức, vật phẩm chỉ có duy nhất một tấm kim lệnh.

Không giống các lựa chọn khác còn có thể cường hóa tố chất thân thể ngay lập tức.

Nhưng không sao, trước mặt việc luyện khí tu tiên, những thứ đó không đáng là gì!

"Vừa đến đã cho lựa chọn năm môn phái đạo mộ, lẽ nào đây là thế giới Đạo Mộ?" "Nhưng có truyền thừa Quan Sơn, thế giới Đạo Mộ thì đã sao?

Cổ mộ sẽ đều trở thành tài nguyên trên con đường tu tiên của ta!" Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh lại hướng tầm mắt về bảng Phúc lợi.

Còn một chức năng điểm danh chưa sử dụng.

Ý niệm vừa động, bảng điểm danh thay đổi, xuất hiện danh sách các tháng từ 1 đến 12.

Sau con số 7 xuất hiện một dấu tích. [Điểm danh thành công.

Lần đầu điểm danh, nhận được công pháp: Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh - quyển Luyện Khí; quyền pháp: Hình Ý Quyền; một viên Thối Thể Đan; không gian tùy thân 100 mét khối; 100.000 tệ tiền mặt.] Phong Nguyên Thanh trợn to hai mắt, hơi thở dồn dập.

Không ngờ phần thưởng điểm danh lại phong phú như vậy, vốn tưởng chỉ là phần thưởng thường ngày bình thường.

"Trúng lớn rồi!

Còn hào hoa hơn cả gói quà tân thủ!" "Hắc hắc, người đẹp trai như mình, vận khí quả nhiên không tồi!" Phong Nguyên Thanh mỉm cười, vẻ mặt vui mừng.

Các vật phẩm nhận được đều được chuyển vào không gian tùy thân, còn truyền thừa tri thức thì trực tiếp đi vào não bộ, học được ngay lập tức.

Ý niệm vừa động, anh lấy Thối Thể Đan từ trong không gian ra.

Đó là một viên thuốc màu đen to bằng nhãn long, tỏa ra một mùi hương kỳ lạ. [Thối Thể Đan: Sản phẩm của hệ thống, có thể phạt mao tẩy tủy, cường hóa thể chất trên diện rộng, hiệu quả tức thì.] Không một chút do dự, Phong Nguyên Thanh nuốt chửng viên đan, nó hóa thành một luồng nhiệt lưu đi vào bụng.

Rất nhanh, nhiệt lưu luân chuyển toàn thân, anh có thể cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt của bản thân.

Vô số tạp chất bị đào thải ra ngoài, trên da xuất hiện một lớp bụi bẩn, bụng cũng kêu ùng ục.

Phong Nguyên Thanh vội vàng lao vào nhà vệ sinh.

Một lúc lâu sau, anh bước ra.

Cơ bắp toàn thân săn chắc hơn một vòng, trở nên góc cạnh rõ ràng, làn da bóng loáng trắng trẻo, tinh thần phấn chấn, tựa như thoát thai hoán cốt.

Thế là Phong Nguyên Thanh dựa vào chức năng thăm dò của hệ thống, bắt đầu công việc "nhặt nhạnh" đồ cổ tại Phan Gia Viên.

Mãi cho đến ngày báo danh khai giảng.

Mấy tháng qua, Phong Nguyên Thanh dùng 100.000 tệ vốn liếng đó kiếm được không ít tiền, cũng mở được một cửa hàng đồ cổ, thuê vài người làm, bán một ít đồ thủ công và đồ cổ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một năm đã trôi qua.

Phong Nguyên Thanh nhờ bản lĩnh nhặt nhạnh đồ cổ mà cũng có chút danh tiếng ở Phan Gia Viên, cửa hàng kinh doanh cũng không tệ.

Cửa hàng tên là Quan Sơn Các, cũng là để biểu thị thân phận Quan Sơn Thái Bảo của anh.

Những người trong nghề cũng đều biết đến thân phận này.

Có điều, trong hơn một năm qua, anh chưa từng tham gia bất kỳ vụ đổ đấu nào, có người đến mời cũng bị anh từ chối với lý do bận đi học.

Điều này cũng dẫn đến việc nhiều người trong giới nghi ngờ thân phận của anh, nhưng anh cũng chẳng thèm để ý.

Trong năm này, anh vừa theo Giáo sư Tôn học tập nghiên cứu, vừa tu luyện, tiến triển rất khả quan.

Thân phận của Giáo sư Tôn, Phong Nguyên Thanh nắm rõ, nhưng anh chỉ coi ông như một giáo sư bình thường, cho đến khi Giáo sư Tôn ngả bài thân phận với anh.

Bình thường, Giáo sư Tôn rất quan tâm đến anh, thậm chí còn muốn anh dọn đến chỗ ông ở, nhưng đã bị anh khéo léo từ chối.

Kể từ sau lần đầu điểm danh trúng lớn, những lần sau phần thưởng bình thường hơn nhiều, đa số là đan dược bổ trợ tu luyện, một ít đao kiếm, nhưng lần điểm danh năm thì cho một cuốn Phù Lục Pháp, đúng là đồ tốt.

Quan Sơn Luyện Khí Pháp anh không tu luyện vì đã có thứ tốt hơn.

Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh - quyển Luyện Khí, bác đại tinh thâm.

Hơn nữa chất lượng chân khí luyện ra vô cùng cao.

Tiên thiên nhất khí là nguồn gốc của sinh mệnh, theo quá trình tu luyện, nó không ngừng lớn mạnh, giúp Phong Nguyên Thanh thăng tiến toàn diện.

Tố chất cơ thể mạnh mẽ, khí chất cũng ngày càng xuất chúng.

Nhờ đó, Hình Ý Quyền cũng dễ dàng luyện đến cấp đại sư, mấy

chục người xông lên cùng lúc cũng không phải đối thủ của anh.

Chỉ Nhân Thuật cũng được anh luyện đến mức thuần thục.

Truyền chân khí vào, người giấy có thể huyễn hóa thành hình người, có sức tấn công không nhỏ.

Còn về Vu cổ thuật và Khu trùng thuật, anh chưa đi sâu tu luyện vì không có dược liệu thích hợp.

Anh không có hứng thú với những loại sâu bọ bình thường.

Phù Lục Thuật là một trong những trọng điểm tu luyện của Phong Nguyên Thanh.

Hiện tại anh đã nắm vững cách vẽ Hộ Thân Phù, Khu Tà Phù, Trấn Sát Phù, Liệt Hỏa Phù.

Qua đó cũng có thể thấy, thế giới này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trên tầng 3 Quan Sơn Các, trong văn phòng, Phong Nguyên Thanh đang ngắm nghía miếng ngọc bội trong tay.

Đây là món đồ anh mua từ một tên béo bán băng đĩa họ Vương cách đây không lâu với giá 30.000 tệ.

Qua tiếp xúc và quan sát, anh phát hiện tên Vương Bàn Tử này rất có thể là Vương Bàn Tử trong bộ ba Mạc Kim.

Thế là anh thuận nước đẩy thuyền, cố ý kết giao, và hiện tại cả hai có mối quan hệ khá tốt.

Vương Bàn Tử không còn đi bán dạo băng đĩa nữa mà được Phong Nguyên Thanh chiêu mộ về, bày một sạp hàng gần cửa hàng để kiếm thêm thu nhập cho tiệm.

Dựa vào cái miệng khéo léo, chỉ trong mười mấy ngày, Vương Bàn Tử đã lừa được một mẻ khách đến nhặt đồ, kiếm được không ít

tiền.

Quan Sơn Các cũng ngày càng phát triển.

Anh tuyển thêm mười mấy nhân viên từ tài vụ, quản kho đến bán hàng, mặt bằng cửa hàng cũng mở rộng gấp mấy lần, mấy gian nhà bên cạnh cũng được anh thâu tóm.

"Ngọc thược Tinh Tuyệt, xem ra không lâu nữa, hoạt động khảo cổ Tinh Tuyệt cổ thành sẽ bắt đầu rồi!" Tiện tay thu ngọc bội vào không gian tùy thân, Phong Nguyên Thanh tiếp tục nghiên cứu Kinh Dịch Bát Quái và truyền thừa Phong thủy thuật của mình.

"Cốc cốc cốc~" Lúc này có tiếng gõ cửa.

"Vào đi!" Phong Nguyên Thanh nói.

Chương 3

Vương Bàn Tử mở cửa bước vào, phía sau còn có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, dáng người hơi gầy nhưng rất lanh lẹ.

“Phong gia, tôi không làm phiền anh chứ?” Bàn Tử có chút ngượng ngùng nói.

“Không sao, Bàn Tử cậu có việc gì à?

Vị này là ai?” Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Phong gia, đây là bạn nối khố của tôi, Hồ Bát Ức, mới đến Kinh Thành tìm tôi, tôi muốn nhờ anh sắp xếp cho cậu ấy một công việc.” Bàn Tử khẩn khoản nói.

Nghe vậy, Phong Nguyên Thanh quan sát kỹ Hồ Bát Ức, so với ký ức kiếp trước của anh thì không khác mấy.

“Được thôi, vậy cứ cùng Bàn Tử làm việc đi.” “Hắc hắc, cảm ơn Phong gia, Lão Hồ giỏi hơn tôi nhiều, nhà cậu ấy có cuốn bí thuật phong thủy gì đó, học từ nhỏ, hiểu biết hơn tôi nhiều lắm, nhận Lão Hồ vào anh tuyệt đối không chịu thiệt đâu.” Vương Bàn Tử nói.

“Đa tạ Phong gia, sau này tôi sẽ theo anh làm việc.

Tôi biết Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, có kinh nghiệm về phong thủy và đồ cổ, sẽ không làm anh thất vọng.” Hồ Bát Ức nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh mời hai người đến quán lẩu cừu đánh một bữa chén tạc chén thù.

Ngày hôm sau, Hồ Bát Ức theo Vương Bàn Tử cùng bày sạp.

Phong Nguyên Thanh thì đến Viện Nghiên cứu Khảo cổ Đại học

Kinh Thành.

Giáo sư Tôn thông báo bảo anh hôm nay phải qua một chuyến.

Đến văn phòng Giáo sư Tôn, chỉ thấy một dáng người tóc hoa râm đang ngồi trước bàn làm việc, một tay cầm kính lúp soi kỹ cuốn cổ tịch, tay kia cầm bút viết vẽ trên giấy.

Một lúc sau, Giáo sư Tôn mới phát hiện Phong Nguyên Thanh đang ngồi một bên.

"Gọi em đến là có việc này, bên Giáo sư Trần đang tổ chức hoạt động nghiên cứu khảo cổ Tinh Tuyệt cổ thành, em vừa hay có thể tham gia.

Đợi lát nữa em sang văn phòng Giáo sư Trần làm thủ tục." Giáo sư Tôn dặn dò thêm một số việc khác.

Rời khỏi văn phòng Giáo sư Tôn, Phong Nguyên Thanh đi thẳng đến chỗ Giáo sư Trần.

Gõ cửa bước vào, anh thấy Giáo sư Trần đang trò chuyện với một người phụ nữ trẻ.

Đó là Dương Tuyết Lỵ, cô cũng được coi là người quen của anh, thường xuyên gặp ở chỗ Giáo sư Trần.

"Tiểu Phong à, đến đây, ngồi đi." Giáo sư Trần nói.

"Thầy Trần, vừa nãy thầy Tôn có nói với em, thầy đang tổ chức đội khảo cổ Tinh Tuyệt cổ quốc ở Tây Vực, em đến tìm thầy báo danh đây!" Phong Nguyên Thanh cũng không khách sáo, ngồi xuống nói.

"Tốt lắm, văn minh Tinh Tuyệt thầy đã nghiên cứu mấy chục năm rồi, chỉ là chưa có cơ hội đi khảo sát, lần này cuối cùng cũng chờ được cơ hội!" Giáo sư Trần cảm thán.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh điền một số thông tin và nộp đơn xin

tham gia.

Bộ ba Mạc Kim của Quỷ Thổi Đèn đã tập hợp đủ, hoạt động khảo cổ đầu tiên của mình sắp bắt đầu rồi.

Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ.

“Nguyên Thanh, đã lâu không gặp.” Giọng nói đậm chất ngự tỷ của Dương Tuyết Lỵ vang lên.

“Phải rồi, lần trước gặp mặt cũng vài tháng rồi nhỉ?

Lần này em định ở lại trong nước bao lâu?” Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Đợi hành động khảo cổ kết thúc tôi sẽ về Mỹ.” Dương Tuyết Lỵ mỉm cười đáp.

Trên người Phong Nguyên Thanh có một sức hút kỳ lạ, luôn thu hút Dương Tuyết Lỵ.

Mỗi lần gặp mặt, cô đều cảm nhận được sự thay đổi trên người anh, sức hút cũng càng mạnh hơn.

Sau đó, mọi người trò chuyện thêm một lát, Phong Nguyên Thanh rồi rời đi.

Về đến nhà, anh bắt đầu buổi tu luyện buổi tối.

Theo lệ cũ, anh luyện tập phù lục thuật một lát, vẽ một số phù lục thu vào không gian.

Sau đó lại tu luyện công pháp, luyện tinh hóa khí.

Chân khí luân chuyển trong kinh mạch, qua thập nhị chính kinh, kỳ kinh bát mạch, vận chuyển đại chu thiên.

Mỗi một vòng vận chuyển, chân khí lại lớn mạnh thêm một phần.

Hồ Bát Ức đi theo hỗ trợ Vương Bàn Tử bày sạp, sau vài ngày đã

quen với các mánh khóe bán hàng.

Nhờ cái miệng khéo và kiến thức phong thủy đồ cổ, sạp hàng làm ăn rất tốt, bán được không ít đồ.

Đến ngày phát lương, Vương Bàn Tử nhận được hơn một vạn tệ tiền lương, khiến hắn sướng điên người.

Số tiền này nhiều hơn hẳn so với lúc hắn đi bán rong băng đĩa ngày xưa.

Nghề đồ cổ này lợi nhuận rất cao, tục ngữ có câu "ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm".

Đây mới chỉ là đồ bày sạp bán rẻ nên mới được hơn vạn tiền lương, đồ trong tiệm món nào cũng mấy vạn, mấy chục vạn, bán được một món thì hoa hồng còn nhiều hơn hiện tại.

Hồ Bát Ức mới đến nên phải đợi tháng sau mới có lương.

Tuy nhiên số tiền lương của Bàn Tử vẫn khiến Hồ Bát Ức vô cùng ngưỡng mộ.

Thời đại này, lương của nhiều người chỉ hơn một ngàn, thậm chí vài trăm tệ.

Mấy vạn tiền lương của Bàn Tử đã là cực cao rồi.

Thế là, buổi tối Bàn Tử bàn bạc với Hồ Bát Ức, muốn giàu sang về làng, về thăm những bà con chòm xóm năm xưa lúc đi thanh niên xung phong.

Bản thân Bàn Tử bán ngọc bội được ba vạn tệ, cộng thêm lương hơn một vạn, tổng cộng có hơn bốn vạn.

Đủ để bọn họ mua quà về thăm bà con.

Thế là hai người bàn tính, mua rất nhiều đồ ăn thức uống: mứt hoa quả, kẹo sữa, đồ hộp, socola, trà... toàn những thứ trong núi không có.

Còn mua cả tivi màu, điện thoại và các vật dụng khác.

Hơn nữa trước đây nghe Lão Bí Thư nói trong núi có cổ mộ gì đó, có thể vào kiếm ít minh khí, bán đi là kiếm được bộn tiền.

Vì vậy họ lại mua thêm một số dụng cụ đi đổ đấu tất yếu như đèn pin, găng tay, khẩu trang, nến, dây thừng, bình nước, xẻng công binh, mặt nạ phòng độc...

Sau đó họ tìm đến Phong Nguyên Thanh, nói về việc muốn về quê thăm bà con.

Thuận tiện còn nhắc đến mộ Ngưu Tâm Sơn.

"Nếu đã vậy, cho tôi đi cùng với, tôi cũng rất hứng thú với cổ mộ vùng đó!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Hả?

Việc này..." Bàn Tử và Hồ Bát Ức nhìn nhau, suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

"Được, vậy chúng tôi trông cậy vào Phong gia." Thế là Phong Nguyên Thanh quyết định: "Được, vậy mai chúng ta đi." Bàn Tử và Hồ Bát Ức rời đi, quay lại sạp hàng tiếp tục kinh doanh.

Phong Nguyên Thanh thì đi mua sắm một phen.

Anh mua một ít bánh mì và nước khoáng bỏ vào không gian.

Lại mua thêm găng tay chất lượng tốt, khẩu trang, mặt nạ phòng độc, giấy vệ sinh, dây thừng nilon...

Ngoài ra còn kiếm mấy con dao quắm, dao đi rừng, xẻng công binh, tất cả đều bỏ vào không gian.

Chưa hết, anh còn chuẩn bị một chiếc xe việt dã Jeep và mấy thùng xăng lớn.

Có thể nói là chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Chương 4

Một đêm bình yên trôi qua, Phong Nguyên Thanh dành thời gian ngồi thiền tu luyện.

Sáng sớm hôm sau.

Phong Nguyên Thanh cho một phần vật dụng vào ba lô, để trong xe.

Bàn Tử và Hồ Bát Ức cũng xách túi lớn túi nhỏ nhét vào cốp và ghế sau.

Lần này Phong Nguyên Thanh lái một chiếc xe khách Kim Bôi, không gian trong xe rất lớn, chứa bấy nhiêu đồ vẫn dư dả.

Chuẩn bị xong, ba người lên đường, dọc theo quốc lộ lái xe hai ngày cuối cùng cũng đến huyện lỵ, rồi lại lái thêm nửa ngày nữa mới xuống đến thị trấn.

Đi sâu vào trong thôn thì không còn đường cho xe chạy nữa.

Cương Tử nằm sâu trong núi lớn, vào thôn toàn là đường núi, đi bộ phải mất hai ngày mới tới.

Thế là Phong Nguyên Thanh bỏ tiền thuê một chiếc xe ngựa chở ba người và hành lý đi đường núi vào thôn.

Trên đường còn gặp kế toán của thôn đi làm việc, hàn huyên một hồi.

Sau khi vào thôn, nhìn thấy chốn cũ quen thuộc, Hồ Bát Ức hỏi: "Sao trong thôn không thấy thanh niên trai tráng đâu nhỉ?" Tên kế toán đáp: "Trai tráng trong thôn đều đi làm thuê cho đội khảo cổ hết rồi.

Chẳng phải mấy năm trước có trận động đất lớn sao?

Tuy cách chỗ chúng ta xa vạn dặm nhưng chuyên gia bảo vùng này cùng nằm trên một đới đứt gãy, thế là làm núi Ngưu Tâm nứt ra, lộ ra cái mộ lớn bên trong, như là cung điện vậy." "Trong đó đồ tốt nhiều vô kể, khối kẻ gan dạ đã vào bê đồ ra, sau này động đến chính quyền huyện, đội khảo cổ kéo đến, bảo đây là lăng mộ Tiêu Thái hậu nước Liêu, bê hết đồ đi không còn một mảnh." "Rồi đội khảo cổ cứ đào bới ở núi Ngưu Tâm mãi, bảo dưới núi còn nhiều đồ lắm, thế là thuê hết thanh niên mười dặm tám hương đến làm việc, vừa cho tiền vừa nuôi cơm, làm mấy năm rồi vẫn chưa xong, nhiều người vẫn đang đào ở đó." Hồ Bát Ức và Bàn Tử nghe xong suýt chút nữa hộc máu.

"Đúng là đen đủi cho anh em mình, đến cả miếng ăn cũng bị nẫng tay trên!" Bàn Tử phẫn nộ nói.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, không thể đối đầu với đội khảo cổ và công an để tranh địa bàn dưới mắt họ được.

"Không sao, chúng ta đã đến đây rồi thì đi tìm chỗ khác, dù sao cổ mộ đâu chỉ có mỗi cái ở núi Ngưu Tâm." Hồ Bát Ức an ủi.

Phong Nguyên Thanh đã dự liệu từ trước nên tỏ ra không mấy quan tâm.

"Không sao, cổ mộ nhiều lắm, chúng ta tìm cái khác là được, trong thôn chắc chắn có thông tin về việc này, hỏi là biết ngay." Rất nhanh đã đến đầu thôn.

Bà con trong thôn không nhận được tin trước nên không có ai ra đón.

Thế là ba người trực tiếp đến nhà Lão Bí Thư thăm hỏi.

Lão Bí Thư tuổi đã cao, tai nặng, chẳng nghe thấy gì, lại hay lẫn.

Ba người để lại ít thuốc lá, rượu, kẹo bánh làm quà rồi chào từ biệt.

Ba người đi từng nhà chào hỏi, hàn huyên với bà con.

Rất nhanh cả thôn đều biết tin các thanh niên tri thức năm xưa đã quay về thăm mọi người.

Buổi tối, ba người ngủ trọ ở nhà Yến Tử.

Trên bàn kê trên giường sưởi bày đầy gà rừng xào, thịt hươu xông khói, giữa bàn là một chậu ngỗng hầm.

Chồng Yến Tử đang làm việc ở núi Ngưu Tâm chưa về, do bố của Yến Tử tiếp đãi ba người uống rượu chuyện trò.

Hồ Bát Ức hỏi về chuyện mộ núi Ngưu Tâm, tiện thể hỏi xem gần đây còn mộ quý tộc cổ đại nào khác không.

Bố Yến Tử không hề bài xích chuyện đạo mộ.

Từ xưa đến nay đối với người vùng núi, đạo mộ chỉ là một nghề phụ kiếm thêm thu nhập, không có vấn đề đạo đức gì.

Vùng núi hẻo lánh, cuộc sống gian nan, vì sinh kế người ta chẳng quản nhiều, dựa núi ăn núi, dựa nước ăn nước, dựa vào núi nghèo thì "ăn" cổ mộ.

Những mộ dễ đào hoặc có dấu vết rõ ràng sớm đã bị dân sơn cước đào hết rồi.

Tuy nhiên ông vẫn nhắc đến một địa danh, nơi đó trước đây cũng có người đến đào, nhưng không biết đụng phải thứ gì mà tất cả đều đi không về.

Ông lão rít một hơi thuốc lào, chìm vào hồi ức.

"Nghe nói từ đây đi về phía Bắc, qua núi Đoàn Tử đi sâu vào năm ngày, ngay biên giới Trung – Mông ở Hắc Phong Khẩu có một cái Dã Nhân Câu (khe Dã Nhân).

Truyền thuyết nơi đó toàn là mộ vương công quý tộc nhà Kim,

nhưng chỗ đó hoang vu hẻo lánh, nghe nói còn có dã nhân, các cậu có gan đi không?" "Dã Nhân Câu?" Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái.

Nơi đó họ cũng từng nghe nói qua, nhưng có mộ hay không thì không rõ.

Sau bữa cơm, ba người bàn bạc và quyết định sẽ đến Dã Nhân Câu.

Dã Nhân Câu nằm sâu trong rừng già, hoang vắng, có quá nhiều thứ nguy hiểm, không chỉ có thú dữ hung dữ.

Chỉ riêng sự thay đổi thời tiết khắc nghiệt và môi trường tự nhiên cũng đủ lấy mạng người, nếu gặp bão tuyết mà kẹt trong đó thì chỉ có nước chờ chết.

Bố của Yến Tử khuyên không được, nhưng lại không yên tâm nên đành nói: "Tôi không thể trực tiếp đưa các cậu đi nên vẫn không yên tâm.

Ở Dã Nhân Câu cái nguy hiểm nhất không phải dã nhân, mà là địa hình phức tạp, mùa đông hay có gió tuyết dễ lạc đường, nhưng hiện tại là mùa hè thì không cần lo chuyện đó.

Các cậu đi nhất định phải tìm một người dẫn đường giỏi, dắt thêm mấy con chó Ngao, mấy năm nay trong thôn nuôi được mấy con, đều cho các cậu mang đi hết." Ngày hôm sau, Yến Tử gọi đến người dẫn đường giỏi nhất còn lại trong thôn – Anh Tử.

Anh Tử mới mười chín tuổi, là người dân tộc Ngạc Luân Xuân hiếm hoi.

"Trong đám trẻ, con bé là thợ săn xuất sắc nhất, không ai giỏi bằng nó đâu!" "Nó từ nhỏ đã theo bố vào rừng săn bắn, là tay súng thần có tiếng trong vùng, rất am hiểu rừng núi quanh đây.

Hơn nữa trong thôn có hai con chó Ngao là do tự tay nó nuôi đấy.” Yến Tử giới thiệu với Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử.

“Hồ đại ca, Vương đại ca, chào hai anh, em là Anh Tử.” “Ái chà, Anh Tử, anh nhớ ra rồi, năm đó em mới cao đến đùi anh, giờ đã thành thợ săn xuất sắc rồi.” Vương Bàn Tử nói.

Nhiều năm không gặp, con gái lớn thật nhanh.

Anh Tử mặc một bộ đồ gọn gàng, mái tóc ngắn che tai bay trong gió, trông rất anh dũng hiên ngang, sau lưng còn đeo một khẩu súng săn.

Trước khi xuất phát, mọi người chuẩn bị thêm một ít gạo nếp, móng giò lừa đen, gậy chống, một thùng giấm lớn, rượu mạnh và các thứ khác.

Sau khi thu xếp xong xuôi, ba người Phong Nguyên Thanh mỗi người dắt một con ngựa thồ đồ đạc, đi theo sau Anh Tử tiến về phía Hắc Phong Khẩu.

Anh Tử dắt tám con chó lớn đi trước mở đường, suốt dọc đường đi xuyên qua khu rừng nguyên sinh mênh mông vô tận.

Đói thì săn vài con thú rừng, nướng chín, ăn kèm lương khô và nước uống, cũng có hương vị riêng.

Rừng nguyên sinh mùa hè là lúc cây cối rậm rạp nhất, có những nơi ánh nắng cũng không lọt xuống được vì bị tầng tầng lớp lớp lá cây che khuất.

Đi mãi rồi cũng đến vùng núi non trùng điệp ở biên giới Trung – Mông.

“Này em gái, chuyện Dã Nhân Câu rốt cuộc là thế nào?

Có dã nhân thật không?

Em thấy bao giờ chưa?" Bàn Tử vừa đi vừa hỏi.

"Em không biết dã nhân là cái gì, nghe bố em nói mấy năm nay nhiều người thấy lắm, nhưng chưa ai bắt được con nào sống cả, em cũng chưa thấy nên chẳng biết ra sao." Anh Tử quay đầu đáp.

"Truyền thuyết dã nhân này nhiều nơi có lắm, như ở Thần Nông Giá cũng bảo có dã nhân nhưng chưa ai tận mắt thấy, nói không chừng là mấy con khỉ hay đười ươi trông giống người thôi." Phong Nguyên Thanh xen vào một câu.

"Cũng có lý." Hồ Bát Ức đồng tình.

"Nhưng cái Dã Nhân Câu ở Hắc Phong Khẩu ngày xưa không gọi là Dã Nhân Câu đâu, mà gọi là 'Tử Nhân Câu' (khe Người Chết).

Xa hơn nữa thì nghe nói tên là 'Phủng Nguyệt Câu', là nơi đặt mộ quý tộc nước Kim." "Sau này người Mông Cổ đại phá chủ lực quân Kim ở Hắc Phong Khẩu, xác chết như núi, người Mông Cổ ném hết xác xuống khe núi, nghe nói cả cái thung lũng suýt bị lấp đầy, nên mới đổi tên thành 'Tử Nhân Câu'.

Sau này có người thấy dã nhân trong thung lũng nên mới dần truyền thành Dã Nhân Câu." Anh Tử nói tiếp.

"Không sao, dã nhân có gì đáng sợ, chúng ta có súng, lại có tám con chó Ngao, sợ gì chứ.

Nếu có dã nhân thật thì nó phải sợ chúng ta mới đúng." Phong Nguyên Thanh bình thản nói.

"Nói thế cũng đúng." Bàn Tử thấy rất có lý.

Mọi người đi sớm về khuya, xuyên rừng thêm sáu bảy ngày nữa cuối cùng cũng đến được Hắc Phong Khẩu.

Chương 5

Nơi này quanh năm không dấu chân người, cây cối dày đặc, mặt đất hầu như không nhận được chút ánh sáng nào.

Ngay cả ban ngày cũng chỉ có chút ánh sáng mờ nhạt, thậm chí có những chỗ tối đen như mực.

Sâu bên trong hầu như không có chỗ đặt chân.

Đủ các loại thông đỏ, rụng lá thông, cây phong, bạch dương... những loài cây chịu hàn.

Trên mặt đất là lớp lớp cành khô lá rụng tích tụ, chưa kịp phân hủy hết.

Ngựa đạp lên rất dễ bị lún không đi nổi.

Bên dưới không biết đã tích tụ bao nhiêu năm lá mục.

Mùa hè nhiệt độ cao, quá trình phân hủy diễn ra mạnh nhất, từng trận mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa trong rừng, trộn lẫn với mùi thông và hoa dại, ngửi vào rất nhức đầu.

Leo lên một sườn núi nhô cao, tầm nhìn mở rộng, có thể quan sát tình hình xung quanh.

Phong Nguyên Thanh phóng tầm mắt nhìn ra xa, hai bên Dã Nhân Câu thế núi bằng phẳng, thung lũng chạy theo hướng Nam – Bắc, phía Đông và Tây đều là đồi núi, ở giữa là thung lũng âm khí nặng nề quanh năm thiếu nắng, đầy rẫy cành khô lá mục.

Ngoài một số bụi cây bụi thì không có cây cao nào mọc được, rừng nguyên sinh đến đây là chấm dứt.

Bên ngoài là thảo nguyên mênh mông.

Quan Sơn Chỉ Mê Thuật mà Phong Nguyên Thanh kế thừa là một loại truyền thừa phong thủy.

Nhìn dưới góc độ phong thủy, nơi này địa thế hùng vĩ, có khí thế thôn tính vạn vật, một đầu là thảo nguyên, một đầu nối liền với dãy Đại Hưng An Lĩnh.

Thảo nguyên Ngoại Mông như một biển lớn, còn Dã Nhân Câu như một con sông đổ ra biển.

Phong thủy nơi này tuy oai phong nhưng không đủ để mai táng đế vương, nhưng nếu chôn một vị Vương gia hay Tướng quân nào đó thì quá dư dả.

Xem xong phong thủy, Phong Nguyên Thanh đi chuẩn bị bữa tối.

Hồ Bát Ức cũng lôi la bàn ra đối chiếu với kiến thức từ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để quan sát kỹ địa hình thung lũng, theo la bàn xác định phương vị bát quái.

"Cuối cùng cũng tìm đúng chỗ rồi, trong thung lũng này chắc chắn có mộ quý tộc!" Giọng Hồ Bát Ức lộ vẻ kích động.

"Lão Hồ, cậu xem ra rồi à?

Chỗ này thực sự có mộ sao?" Vương Bàn Tử vội chạy đến cạnh Hồ Bát Ức hỏi.

"Không sai, cứ đợi đến lúc trăng lên giữa trời, ánh trăng sẽ chỉ cho chúng ta vị trí cổ mộ." Hồ Bát Ức nói.

"Vậy thì tốt quá, ăn cơm xong chúng ta đi tìm." Số thịt bào, thịt thỏ Anh Tử săn được vẫn còn mấy con, vừa hay Phong Nguyên Thanh nhóm lửa nướng lên.

Nướng thịt cần kiên nhẫn, không được vội vàng, để gần lửa quá dễ bị cháy ngoài sống trong.

Nấu canh thì đơn giản nhất, chỉ cần nước sôi cho mọi thứ vào là xong.

Canh chín trước, mọi người mỗi người uống một bát khai vị.

Chẳng mấy chốc thịt cũng chín, bốn người quây quần bên đống lửa ăn thịt nướng, uống canh, vô cùng sảng khoái.

Một con thỏ, hai con gà, đều rất béo, cộng thêm canh rau xanh, bốn người ăn uống ngon lành.

Mỗi người cầm một con dao nhỏ, một cái bát, bên trong đựng gia vị nướng bí chế mà Phong Nguyên Thanh mang tới.

Đây là công thức kinh điển của hậu thế, gồm muối, bột tiêu, bột ớt, tư nhiên, lạc vụn trộn thành gia vị khô.

Cắt xuống một ít thịt, bỏ vào bát, thái thành từng miếng rồi chấm gia vị mà ăn, đúng là một trải nghiệm hương vị khác biệt.

Cả nhóm giống như những phượt thủ từ hậu thế đi cắm trại, tổ chức tiệc nướng giữa rừng sâu núi thẳm.

"Ái chà mụ ơi, anh Phong, gia vị anh mang theo thơm quá, ngon tuyệt cú mèo luôn, em chưa từng được ăn loại gia vị nào ngon thế này." Anh Tử vừa ăn vừa tấm tắc khen.

"Anh Tử nói đúng đấy, không ngờ Phong gia anh còn có chiêu này, đúng là thâm tàng bất lộ!" Vương Bàn Tử mồm đầy thịt, nói năng lúng búng không rõ chữ.

Ăn vài miếng thịt nướng, húp một ngụm canh, cảm giác đó thực sự là hưởng thụ.

Chỉ có điều đang lúc trời nóng, lại còn nướng lửa nên hơi nực.

Mấy người ăn đến mức mồ hôi đầm đìa, vừa ăn vừa lau.

Thể chất Phong Nguyên Thanh sau khi tu luyện đã được cường

hóa, vượt xa người thường, lại có chân khí hộ thể nên gần như nóng lạnh không thể xâm phạm, chân khí chỉ cần luân chuyển một vòng là cảm giác nóng bức tan biến hết.

Thấy vậy, Phong Nguyên Thanh từ không gian hệ thống lấy ra bốn lon bia lạnh, chia cho ba người.

"Không ngờ anh còn mang theo cả bia?

Lại còn là bia lạnh nữa, Phong gia, anh làm thế nào mà hay vậy?" Vương Bàn Tử phấn khích cầm lấy lon bia, giật nắp rồi tu một hơi dài, uống xong mới tò mò hỏi.

Hồ Bát Ức và Anh Tử cũng đầy nghi hoặc nhìn về phía Phong Nguyên Thanh, dù có mang theo bia lạnh thì đi bao nhiêu ngày thế này, lẽ ra bia phải hết lạnh từ lâu mới đúng.

Dưới ánh mắt của ba người, Phong Nguyên Thanh vẫn thản nhiên ăn thịt nướng.

"Hắc hắc, bí mật!" Phong Nguyên Thanh mỉm cười nhạt.

"À, nếu đã là bí mật của Phong gia thì bọn tôi không hỏi nữa, hắc hắc." Vương Bàn Tử tuy miệng nói không hỏi nhưng trong lòng vẫn không ngừng tính toán, đoán xem Phong Nguyên Thanh làm cách nào.

Hồ Bát Ức và Anh Tử cũng không chú ý chuyện này nữa, tiếp tục ăn cơm.

Nếu đã là bí mật của người ta, người ta không muốn nói thì cũng không thể gặng hỏi mãi.

Như thế thì ngại quá, lỡ đâu lại đắc tội người ta, dù sao Phong Nguyên Thanh hiện tại cũng là ông chủ của Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử.

Nhờ có gia vị bí chế và bia lạnh, bốn người nhanh chóng tiêu diệt

sạch thịt nướng và canh rau.

Lúc này, mặt trăng đã treo cao trên bầu trời.

Đêm tối ở Hắc Phong Khẩu đen kịt, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt trải xuống cánh rừng tùng.

Mấy người để lại chó săn và ngựa tại trại, cầm đèn pin đi lên một gò đất thấp bên cạnh.

Nơi này là nơi thoáng đãng nhất.

Phong Nguyên Thanh nhìn thung lũng xa xa và vầng trăng trên trời.

Bên cạnh, Hồ Bát Ức cũng ngẩng đầu nhìn trời tương tự.

Chỉ có Vương Bàn Tử và Anh Tử là nhìn ngó lung tung.

"Lão Hồ, Phong gia, hai người nhìn gì thế?" Vương Bàn Tử hỏi.

Quay đầu lại, Phong Nguyên Thanh hỏi ngược lại: "Bàn Tử, cậu có biết tại sao từ xa xưa, nơi này lại được gọi là Phủng Nguyệt Câu không?" "Không biết, tại sao?" Bàn Tử ghé sát vào Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức, cũng ngẩng đầu nhìn trời nhưng chẳng thấy gì ngoài một màu đen kịt, mông lung chẳng rõ thứ gì.

Phong Nguyên Thanh chỉ tay lên vầng trăng trên đỉnh đầu, giải thích: "Bởi vì mặt trăng.

Khi trăng lên tới điểm cao nhất của thung lũng, từ đây nhìn lên sẽ xuất hiện một loại ảo giác, hai đỉnh núi cao nhất hai bên thung lũng giống như hai cánh tay khổng lồ, vươn tay nâng lấy vầng minh nguyệt trên bầu trời.

Đó chính là nguồn gốc của cái tên Phủng Nguyệt Câu (Khe Nâng Trăng).

Tại sao quý tộc nước Kim lại thích táng ở đây?

Chính vì nơi này có thể hấp thụ tinh hoa thụy khí của nhật nguyệt.

Cho nên trong thung lũng chắc chắn có đại mộ.” Phong Nguyên Thanh vận dụng kiến thức phong thủy của mình để phân tích.

“Đúng thế, Bàn Tử, phong thủy ở đây đúng như Phong gia nói.

Cậu nhìn địa thế này đi, vững chãi, hùng hồn, khí thôn sơn hà.

Phía tây là thảo nguyên, phía bắc nối với dãy Đại Hưng An Lĩnh, thảo nguyên bên ngoài giống như đại dương, còn Phủng Nguyệt Câu này chính là một con sông lớn đổ vào đại dương đó.

Chương 6

Với phong thủy này, đế vương thì không đủ nhưng một vị Vương gia hay Tướng quân thì dư sức.” Hồ Bát Ức cũng tiếp lời.

Gương mặt Bàn Tử lộ rõ vẻ hân hoan không giấu nổi, ngoác miệng cười không thành tiếng.

“Lão Hồ, cậu là Mạc Kim Giáo Úy, giảng giải cho Bàn Tử và Anh Tử nghe một chút, để họ hiểu thêm, kẻo đến lúc xuống mộ lại mù tịt không biết gì, đụng loạn xạ vào cơ quan.

Tôi là truyền nhân Quan Sơn Thái Bảo, những thứ cơ bản này đều hiểu, nên không cần quản tôi đâu.” Phong Nguyên Thanh nói xong liền về trại chuẩn bị nghỉ ngơi.

Hồ Bát Ức nghe vậy thì giật mình kinh hãi.

Giỏi thật, hóa ra Phong gia còn có thân phận này nữa.

Quan Sơn Thái Bảo, đó là những kẻ tàn nhẫn và lợi hại bậc nhất, phái Mạc Kim Giáo Úy suýt chút nữa đã bị họ làm cho đứt đoạn truyền thừa, còn Phát Khâu thì đã sớm trở thành truyền thuyết.

“Anh Hồ, Quan Sơn Thái Bảo là gì thế?

Cảm giác có vẻ lợi hại lắm?” Anh Tử hỏi.

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng dùng đôi mắt ti hí nhìn Hồ Bát Ức.

“Cái này một hồi không nói hết được, tóm lại các em cứ biết là cực kỳ lợi hại là được rồi.

Để anh nói cho nghe về những điều cần chú ý khi xuống mộ.” Thế là ba người cũng đi theo sau Phong Nguyên Thanh chậm rãi xuống núi về trại.

“Phát Khâu ấn, Mạc Kim phù, Bàn Sơn Tá Lĩnh Tầm Long quyết; Người thắp nến, ma thổi đèn, kham dư đổ đấu mịch tinh phong.” Suốt dọc đường, Hồ Bát Ức giảng từ những thứ cơ bản nhất như thông gió, chim thú thăm dò, rồi đến việc khi vào mộ thất, trước khi mở quan tài phải thắp một ngọn nến ở góc đông nam.

Trong đó còn xen kẽ cả những chuyện kỳ văn dị sự cổ đại.

Hồ Bát Ức có tài ăn nói, khiến Bàn Tử và Anh Tử nghe đến mê mẩn.

Khi sắp về đến trại, mấy người bỗng nghe thấy tiếng chó săn sủa dữ dội.

“Đi mau, hình như ở trại có chuyện rồi!” Phong Nguyên Thanh thốt lên.

Hồ Bát Ức không giảng giải nữa mà nhanh chóng chạy về phía trại.

Trong lòng thầm nghĩ, không lẽ có thú dữ tấn công trại sao?

Ở đó có tận ba con ngao khổng lồ và mấy con chó săn cơ mà.

Về đến bên lều bạt, dưới ánh lửa trại lập lòe, một cảnh tượng máu me hiện ra trước mắt.

Một con ngựa buộc bên gốc cây bị con mãnh thú nào đó xé xác, bụng bị cắn rách, ruột đổ ra đầy đất, vẫn còn đang co giật liên hồi, xem chừng không sống nổi nữa.

Đàn chó săn vây quanh xác ngựa sủa cuồng loạn, như thể ở đó có thứ gì đó rất đáng sợ.

Anh Tử không đành lòng nhìn con ngựa đau đớn đến chết, liền nổ súng vào đầu ngựa để kết thúc sự thống khổ của nó.

Phong Nguyên Thanh nhảy bén phát hiện ra ruột ngựa đang bị thứ

gì đó kéo xuống dưới đất.

“Cẩn thận một chút, dưới xác ngựa có vật gì đó đang kéo ruột ngựa.” Phong Nguyên Thanh nghiêm mặt nói.

Hồ Bát Ức nghe vậy liền kéo Anh Tử lùi lại một bước.

Phong Nguyên Thanh lấy từ trong túi ra một chiếc xẻng công binh, tiến tới bên xác ngựa, dùng lực hất mạnh.

Con ngựa bị hất sang một bên, lộ ra một cái hố lớn dưới bụng ngựa.

Miệng hố to bằng cái thùng nước, xem ra kẻ thủ ác tấn công con ngựa đang ở dưới đáy hố.

Đèn pin chiếu vào, chỉ thấy một màu đen kịt, dường như sâu không thấy đáy.

Mấy người tiến lại gần miệng hố, rọi đèn pin xuống.

Nhưng cái hố không biết sâu bao nhiêu, vẫn cứ đen ngòm.

Hơn nữa, từ những vết tích trên vách hố có thể thấy, cái hố này chắc chắn không phải do người đào, mà là một loại động vật dùng móng vuốt đào ra, hơn nữa móng vuốt phải rất sắc bén.

“Gần đây có lẽ còn có những miệng hố khác, tối nay mọi người luân phiên trực đêm, có tình hình gì lập tức gọi mọi người dậy!” Phong Nguyên Thanh lên tiếng.

Dã Nhân Câu này nhìn thì bình yên, phong cảnh ưu mỹ, nhưng thực ra lại ẩn chứa hung hiểm.

Đêm đã khuya, bốn người luân phiên trực đêm rồi nghỉ ngơi.

Khi ánh ban mai ló rạng, một đêm yên ổn trôi qua, không có vụ thú dữ tấn công nào xảy ra nữa.

Nhóm người nhóm lại lửa trại, ăn sáng đơn giản rồi chia làm hai ngả.

Anh Tử dắt chó săn đi săn, chuẩn bị thực phẩm cho bữa trưa.

Còn Phong Nguyên Thanh, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử thì đi vào thung lũng tìm kiếm mộ huyệt.

Hồ Bát Ức tối qua đã dựa vào Tầm Long quyết học được để xác định vị trí đại khái.

Xuống đến thung lũng, anh chọn một mảnh đất rồi trực tiếp đào.

Ba người thay phiên nhau, xẻng lên xẻng xuống liên tục, mỗi nhát đều mang theo một lượng lớn bùn đất lẫn lá mục.

Phong Nguyên Thanh là người tu luyện, thể chất mạnh hơn Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử rất nhiều.

Hai người kia mệt đến mức mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc, nhưng Phong Nguyên Thanh vẫn như không có chuyện gì, hơi thở đều đặn, khí tức dài lâu, mặt không đỏ khí không suyễn, chẳng thấy chút dấu hiệu mệt mỏi nào.

"Phù~~, Phong gia, không ngờ anh lợi hại thế, tôi và Bàn Tử mệt muốn đứt hơi mà anh vẫn tỉnh bơ." Hồ Bát Ức thở dốc, vẻ mặt đầy thán phục.

Phong Nguyên Thanh dừng xẻng, đi đến cạnh hai người ngồi xuống: "Chuyện này cũng có liên quan lớn đến việc truyền thừa Mạc Kim của các cậu bị thiếu hụt.

Như Lão Hồ, cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của cậu chỉ có nửa cuốn Phong Thủy thuật, thiếu mất nửa cuốn Âm Dương thuật.

Nếu không, cậu sẽ không yếu thế này đâu." "Cuốn Thập Lục Tự

Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của nhà tôi đúng là chỉ có một nửa, chỉ nói về phong thủy.

Nghe đồn tác giả Trương Tam Liên Tử cảm thấy phần kia có hại cho thiên hòa nên đã hủy đi quyển Âm Dương thuật, chỉ để lại quyển Phong Thủy thuật." Hồ Bát Ức nói.

"Thuyết khí vận từ xưa đã có, Trương Tam Liên Tử làm vậy thực sự có tác dụng, nếu không thì Mạc Kim Giáo Úy cũng đã sớm bị chôn vùi trong lịch sử rồi." Phong Nguyên Thanh cảm khái.

Trong thế giới tu tiên, khí vận thực sự tồn tại và rất quan trọng.

"Giống như truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo của tôi, trong đó vốn có Luyện Khí thuật, nhưng cũng đã sớm thất truyền.

Tôi may mắn có kỳ ngộ khác nên mới có được một bộ pháp môn luyện khí.

Quyển Âm Dương của Thập Lục Tự Bí Thuật nói không chừng cũng có pháp môn luyện khí, tiếc là đã bị hủy rồi.

Tuy nhiên luyện khí đối với việc cường hóa thân thể không quá hiển hiện, chủ yếu vẫn là do tôi luyện võ lâu ngày.

Thân thể hai cậu thế này thì hơi yếu đấy, chân tay khẳng khiu, lỡ gặp phải Tống tử (xác ướp) trong mộ, đánh không lại thì tính sao?

Lát nữa tôi sẽ dạy cho vài chiêu." "Thế thì đa tạ Phong gia quá, anh em chúng tôi sau này nhất định sẽ đi theo anh mà làm." Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đồng thanh nói.

"Nhưng tuổi hai cậu hơi lớn rồi, luyện võ bây giờ đã muộn, khó mà luyện thành danh hiệu gì to tát, nhưng cường thân kiện thể thì vẫn được.

Nếu có cơ duyên, cũng không phải là không thể tiến thêm một

bước.” Có võ nghệ lận lưng, sau này gặp Tống tử trong mộ cũng có thêm tự tin, an toàn hơn.

Lão Hồ và Bàn Tử chỉ học qua vài chiêu quân thể quyền đơn giản trong quân đội, đối phó với người bình thường hung hãn còn khó, nói gì đến Tống tử hung mãnh.

Nghỉ ngơi xong, Bàn Tử tiếp tục đào xuống.

Chỉ mới đào vài nhát, Bàn Tử cảm giác xẻng chạm phải thứ gì đó không giống đá.

Dùng tay bới đất ra xem, hóa ra là một lớp ngói lưu ly màu xanh biếc.

“Phong gia, Lão Hồ, mau nhìn này, tôi đào trúng rồi!” Bàn Tử bò ra khỏi hố, nhường vị trí.

“Đây là Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh, may mà Bàn Tử cậu không bổ nhát xẻng xuống, nếu không bảo bối trong mộ này coi như xong đời!” Phong Nguyên Thanh thở phào nói.

“Hơn nữa không chỉ mộ huyệt, chúng ta cũng sẽ bị lửa lân (Long hỏa) phun trúng, lúc đó thì thật sự là lành ít dữ nhiều, không chết cũng tàn phế!” “Quái lạ, ác thế cơ à, cái tên chủ mộ chết tiệt này thâm hiểm thật, may mà tôi chưa manh động!” Bàn Tử cũng mặt cắt không còn giọt máu.

Chương 7

"Giờ thì biết rồi đấy, thứ gì không chắc chắn thì đừng có táy máy, không là mất mạng như chơi!" Hồ Bát Ức nhắc nhở Bàn Tử.

"Phải phải phải, tôi nhất định sẽ chú ý, hai vị đại ca nhớ dìu dắt tôi nhé!" Bàn Tử nịnh nọt.

"Xem ra đào từ trên xuống vào mộ thất là không ổn rồi, tìm chỗ khác xem sao, tìm cách vào từ bên hông." Phong Nguyên Thanh dẫn dắt câu chuyện trở lại ngôi mộ.

"Đoàng~", đột nhiên từ xa vang lên một tiếng súng.

"Hỏng rồi, phía Anh Tử có chuyện!" Hồ Bát Ức lo lắng nói.

"Đi, mau qua xem sao!" Ba người nhanh chóng chạy về phía tiếng súng phát ra.

Phía Anh Tử không biết đã xảy ra chuyện gì, theo cốt truyện gốc thì không có nguy hiểm, nhưng đây là một thế giới chân thực, vạn nhất hiệu ứng cánh bướm do Phong Nguyên Thanh gây ra khiến Anh Tử gặp nguy hiểm thật thì sao?

Phong Nguyên Thanh không thể hoàn toàn tin vào cốt truyện gốc, vì cốt truyện đã thay đổi rất nhiều từ khi anh can thiệp.

Anh Tử cũng đang dắt chó săn chạy ngược lại.

Mọi người thấy Anh Tử bình an vô sự thì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Anh Tử, có chuyện gì thế, sao lại nổ súng?" Sắc mặt Anh Tử trắng bệch, chạy đến thở hồng hộc: "Ái chà mụ ơi, làm em sợ chết khiếp, phía trước kia có mấy cái lán, em qua xem thì thấy toàn là người chết, đen sì thối rữa hết cả rồi, em nhìn không kỹ cứ tưởng là dã nhân nên nổ súng, cũng chẳng biết có trúng gì không." Anh Tử tuy

hơi bặm trợn nhưng cũng sợ xác chết.

Tuy nhiên, giữa rừng sâu núi thẳm mà có lán trại thì đúng là chuyện bất thường.

"Qua xem thử, biết đâu lại phát hiện được gì đó?" Phong Nguyên Thanh đề nghị.

Thế là Anh Tử dẫn ba người quay lại nơi cô vừa thấy lán trại.

Lán được làm rất thô sơ, chỉ có ít gỗ làm khung, đắp bùn và rơm lên, nhìn khá kín đáo.

Tiến lại gần nhìn, bên trong có mấy cái xác đã thối rữa khô héo, dòi bọ kiến gián bò ra bò vào, trông rất rợn người.

Bàn Tử vẫn tưởng là dã nhân: "Lão Hồ, Phong tiểu ca, đây chính là dã nhân phải không?

Tôi đã bảo là ở Dã Nhân Câu sao chẳng thấy dã nhân đâu, hóa ra chết già hết rồi." "Không phải dã nhân, các cậu nhìn phù hiệu trên quần áo họ đi, đây là quân phục Nhật!" Phong Nguyên Thanh khẳng định chắc nịch.

"Lính Nhật?" Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nghe vậy, quan sát kỹ quần áo trên xác chết, quả nhiên là quân phục Nhật.

Sau đó, Bàn Tử phát hiện trong góc có một thanh kiếm sĩ quan Nhật.

Bàn Tử tốn sức rút ra, lưỡi kiếm vẫn còn rất tốt, bao nhiêu năm trôi qua mà vẫn sáng loáng như gương.

Xem ra tên lính Nhật này lúc sinh thời rất yêu quý và bảo quản thanh kiếm này rất tốt.

Bàn Tử hơi thắc mắc, lính Nhật sau khi thua trận không phải đã đầu hàng rút hết rồi sao, sao ở đây vẫn còn?

Hồ Bát Ức nhân cơ hội mỉa mai Bàn Tử: "Chuyện này cũng không lạ, cậu biết quá ít về lịch sử, lộ rõ bản chất lười học." "Cậu đừng nói nhảm nữa, mau nói xem chuyện là thế nào?" Bàn Tử giục.

"Tôi đoán, có lẽ năm đó trước khi Nhật đầu hàng, nhóm lính này bị quân Liên Xô đánh tan, trốn vào rừng sâu núi thẳm rồi lạc đường, lại mất liên lạc với bên ngoài, không biết nước họ đã đầu hàng nên cứ thế trốn ở đây cho đến chết." Hồ Bát Ức phát hiện một cuốn nhật ký, dựa vào đó để phân tích.

Chữ Nhật dù sao cũng có phần gần gũi với chữ Hán, đọc hiểu được một phần, cộng với suy đoán thì đại khái có thể giải mã được nội dung.

Nhật ký ghi lại kết quả đúng như Hồ Bát Ức đoán.

Lực lượng chính của Nhật bị đánh tan, chỉ còn lại một viên Đại tá dẫn theo một tiểu đội chạy trốn về một căn cứ địa đạo bí mật ở Hắc Phong Khẩu, chuẩn bị hội quân với lực lượng ở đó để quyết chiến với quân Liên Xô.

Kết quả là trong rừng sâu, người duy nhất biết vị trí căn cứ bí mật lại giẫm phải đầm lầy và chết đuối.

Những người còn lại cứ quanh quẩn trong rừng, mãi không tìm thấy căn cứ, ngược lại còn lạc đường, bị kẹt lại.

Họ bị kẹt trong rừng nhiều năm, sau đó gặp được một nhóm mộ tặc, họ bắt giữ đám mộ tặc và từ miệng chúng mới biết Nhật đã bại trận đầu hàng, thế là nổi giận giết sạch đám mộ tặc kia.

Đám lính Nhật này ở trong rừng quá lâu, không có nhu yếu phẩm bổ sung, qua bao năm quần áo rách rưới không ra hình thù gì, tình cờ bị thợ săn vào rừng bắt gặp, lầm tưởng là dã nhân, từ đó mới có lời đồn về Dã Nhân Câu.

Bí ẩn về dã nhân coi như đã được giải mã, mọi người cũng không còn hứng thú xem xác chết nữa, quyết định quay lại chỗ cổ mộ để tiếp tục tìm lối vào.

Quay lại cái hố lớn đã đào trước đó, dưới đáy hố là lớp Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh, một kỹ thuật chống trộm mộ thường thấy ở các ngôi mộ quý tộc thời Bắc Tống.

Kỹ thuật này tuy hay nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng, đó là chỉ phòng được mộ tặc đào từ trên xuống chứ không phòng được từ bên hông.

Do đó chỉ cần tìm được mặt bên của mộ thất là xong.

"Trong nhật ký của lính Nhật có ghi lại từng có một nhóm mộ tặc đến đây, nếu chúng bị giết thì chứng tỏ mộ vẫn chưa bị trộm, nhưng rất có thể chúng đã đào được đường hầm vào mộ (đạo động), mọi người tản ra tìm xem có manh mối gì không." Phong Nguyên Thanh nói với ba người.

Lấy cái hố đã đào làm trung tâm, bốn người tản ra bốn phía tìm kiếm.

Theo nguyên tác, Phong Nguyên Thanh nhớ là nó nằm dưới một gốc cây lớn trong một hốc cây.

Anh tập trung quan sát các gốc cây nhưng không thấy gì.

Phạm vi mộ thất không thể quá rộng, tìm một lát không thấy, Phong Nguyên Thanh định quay lại thì chợt nghe tiếng chó sủa kèm theo tiếng kêu của Anh Tử: "Anh Phong~, anh Hồ~" Phong Nguyên Thanh đi theo tiếng gọi, quả nhiên Anh Tử đã tìm thấy.

Đó là dưới một gốc tùng đổ lớn, một miệng hố bị dây leo và bụi rậm che lấp.

Trên dây leo và bụi cỏ có nhiều vết gãy, là do Anh Tử bị rơi xuống

làm gãy.

“Anh Tử, em ở dưới đó à?” Phong Nguyên Thanh gọi xuống hố.

“Anh Phong, em ở dưới này.” Anh Tử trả lời.

“Em thế nào rồi, có sao không?” Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Em không sao, chỉ là bị trẹo chân, không trèo lên được.” Giọng Anh Tử lộ vẻ hơi đau đớn.

Lúc này Hồ Bát Ức và Bàn Tử từ xa cũng chạy lại.

“Sao rồi, Anh Tử đâu?

Không sao chứ?” Hồ Bát Ức hỏi.

“Không có gì đáng ngại, cô ấy rơi xuống hốc cây bị trẹo chân, tôi xuống cõng cô ấy lên là được.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Cậu nói đúng, mà sao ở đây lại lòi ra một cái hố lớn thế này, hay là do đám mộ tặc kia đào đường hầm?” Hồ Bát Ức chợt nhớ ra.

“Rất có thể, Bàn Tử, cậu đi lấy đồ đi, đừng quên dây thừng, tôi xuống xem tình hình trước.” Phong Nguyên Thanh bảo Bàn Tử.

“Rõ!” Bàn Tử nghe lệnh, lập tức chạy về phía miệng hố lấy đồ.

“Lão Hồ, cậu ở trên canh nhé, lát nữa Bàn Tử tới thì thả dây xuống, tôi đưa Anh Tử lên trước.” Phong Nguyên Thanh dặn Hồ Bát Ức rồi bám vào miệng hố, cẩn thận chui vào.

Đường hầm không sâu, đường kính cũng không nhỏ, nhưng độ dốc khá lớn, không cẩn thận trượt xuống có thể bị thương.

Xuống đến đáy hầm, nhờ ánh sáng từ miệng hố, Phong Nguyên Thanh thấy Anh Tử đang ngồi bệt cách đó không xa.

“Sao rồi?

Không sao chứ?” Phong Nguyên Thanh lập tức đến bên cạnh ngồi

xuống, kiểm tra vết thương của Anh Tử.

"Chỉ hơi trẹo một chút thôi, không vấn đề gì lớn đâu ạ." "Để tôi xem nào." Phong Nguyên Thanh tháo giày và tất của Anh Tử ra.

Anh Tử tuy là con gái vùng Đông Bắc có phần bặm trợn, nhưng cũng mới chỉ là một cô gái vừa trưởng thành.

Mặt cô bỗng đỏ bừng vì xấu hổ.

Đây là lần đầu tiên cô bị một người đàn ông trạc tuổi chạm vào chân mình.

Cổ chân hơi sưng đỏ nhưng không nghiêm trọng, không bị ứ máu nhiều.

Phong Nguyên Thanh vận chân khí vào lòng bàn tay, xoa nhẹ vài nhát lên cổ chân Anh Tử.

Dưới sự kích thích của chân khí, máu bầm nhanh chóng tan biến.

Vết thương và gân mạch cũng được chân khí nuôi dưỡng, hồi phục đến bảy tám phần, nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏi hẳn.

"Ơ, hết đau rồi, anh Phong, anh giỏi quá đi!" Đôi mắt to của Anh Tử như lấp lánh những vì sao.

Chương 8

“Được rồi, đứng lên đi thử vài bước xem.” Phong Nguyên Thanh thu tay, mang lại giày tất cho Anh Tử.

“A... vâng.” Anh Tử bừng tỉnh, đứng dậy đi qua đi lại vài bước: “Khỏi thật rồi, anh Phong, anh đúng là lợi hại thật đấy.” Anh Tử đỏ mặt, nhìn Phong Nguyên Thanh đầy sùng bái.

“Khỏi là tốt rồi.” Phong Nguyên Thanh vừa dứt lời thì tiếng Bàn Tử từ miệng hố vọng xuống: “Né ra hết nào!

Bàn gia xuống đây.” Bàn Tử từ miệng hố trượt xuống, ngồi phịch mông xuống đất.

“Ái chà!” Bàn Tử xoa xoa mông.

“Anh Tử, không phải em bị trẹo chân à, sao lại đứng đó?” Bàn Tử bò dậy, ngạc nhiên hỏi.

“Anh Phong chữa cho em rồi, giờ em không sao nữa.” Anh Tử đáp.

Tiếp đó, Hồ Bát Ức cũng từ miệng hố xuống theo.

Bốn người tụ họp, nhìn ngó xung quanh, hóa ra bên dưới này chính là lối dẫn vào mộ thất (dũng đạo).

Đám mộ tặc kia bản lĩnh cũng không nhỏ, dám đào xuyên từ bên hông vào dũng đạo.

Ở cuối một phía dũng đạo là một cánh cửa đá đang khép hờ.

“Phong gia, Lão Hồ, đây là mộ sao?” Bàn Tử nhìn cửa đá hỏi.

“Không sai, chính là chỗ này, đó là đại môn của mộ thất.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Cầm chắc đồ đạc, qua xem thử.” Bàn Tử lấy xẻng công binh từ

ba lô chia cho Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức, rồi đưa móng giò lừa đen (Hắc lư đề tử) cho Anh Tử.

Anh Tử chưa thấy thứ này bao giờ nên tò mò hỏi: "Đây là cái gì thế?" "Đây là móng giò lừa đen, để trừ tà." Bàn Tử nói.

"Lấy từ chỗ lão thôn trưởng đấy, còn có cả gạo nếp nữa." Bàn Tử đắc ý vỗ vỗ cái ba lô sau lưng.

"Mọi người đợi đấy, để Bàn gia tôi xem phía trước có cơ quan không." Nói rồi anh ngậm đèn pin vào mồm, lấy dây thừng ném mạnh về phía sàn dũng đạo phía trước, ra sức giật và đập xuống sàn.

"Được rồi, không cần thử đâu, đã có người đi qua rồi, không còn cơ quan nào đâu." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ây, cẩn tắc vô ưu mà." Bàn Tử gật đầu.

Mấy người đi tới trước cửa đá.

Dưới ánh đèn pin, những hoa văn khắc trên cửa đá hiện ra rõ mồn một.

Ở giữa cửa điêu khắc hình thú dữ, hai mắt trợn trừng, dùng làm vòng cửa.

Cửa đá đã bị đẩy mở một nửa, trên sàn rải rác một ít đá vụn, xem ra đã mấy chục năm không có ai tới.

Bụi bẩn bám thành một lớp dày trên sàn.

Bước qua cửa đá, đi xuống các bậc thang.

Trước mắt Phong Nguyên Thanh xuất hiện một dòng chữ xám, dù trong bóng tối vẫn thấy rõ. [Tiến vào địa điểm đánh dấu, có đánh dấu không?] Hệ thống cuối cùng cũng có động tĩnh.

"Đánh dấu!" Phong Nguyên Thanh thầm niệm. [Đánh dấu thành công, nhận được một bộ Kim Quang Chú!] "Thiên địa huyền tông,

vạn khí bản căn, quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông." Đây là một môn huyền môn chính pháp vô cùng mạnh mẽ xuất xứ từ một thế giới dị nhân nào đó.

Tiến vào giữa mộ thất, ở trung tâm là một bệ đá, không thấy quan tài đâu.

Trong mộ tối om, ngoài ánh đèn pin thì không còn nguồn sáng nào khác.

Ánh đèn pin quét qua quét lại.

"A!" Đột nhiên Anh Tử hét lên một tiếng kinh hãi.

Mọi người nhìn theo hướng Anh Tử chỉ, hóa ra là một bức phù điêu bích họa.

Nhân vật trong tranh trông hung thần ác sát như ác quỷ địa ngục, mặt xanh nanh dài, diện mục dữ tợn.

"Đừng sợ, chỉ là một bức bích họa thôi." Hồ Bát Ức lập tức trấn an.

Mấy người đi tới trước bức tranh.

Ánh đèn pin chiếu sáng, toàn bộ bức tranh hiện ra.

Trong tranh có mấy nhân vật, trong đó một kẻ trông cao lớn uy mãnh, những kẻ còn lại thì xấu xí dữ tợn.

"Đây chắc là chủ mộ rồi." Hồ Bát Ức chỉ vào nhân vật cao lớn đó.

"Bức họa này miêu tả cảnh chủ mộ chinh chiến sát phạt trên chiến trường.

Còn bức này là cảnh thắng trận trở về." Đi tới một bức họa khác, Hồ Bát Ức giải thích.

Tiếp đó họ xem thêm mấy bức nữa, có cảnh săn bắn trong rừng,

uống rượu, xuất chinh, áp giải tù binh, phong hầu phong tước...

"Xem ra đây là mộ của một vị tướng quân." Anh Tử suy nghĩ rồi nói.

Giữa các bức họa này là lối vào các gian phòng phụ (trắc thất).

Bàn Tử tranh thủ lúc mọi người xem tranh đã lẻn vào phòng phụ.

Bên trong quả nhiên có đồ, mà còn khá nhiều, anh chưa kịp nhìn kỹ đã chạy ngược ra.

"Phong gia, Lão Hồ, mau vào xem này!" Bàn Tử phấn khích gọi.

Phong Nguyên Thanh, Hồ Bát Ức và Anh Tử nghe tiếng gọi liền vào phòng phụ.

Bên trong bày biện rất nhiều binh khí, khiên chắn, và nhiều hũ gốm.

"Vị tướng quân gì mà nghèo thế không biết, đồ tùy táng toàn là đống đồng nát sắt vụn này!" Bàn Tử tiện tay nhặt một món binh khí lên nhìn rồi lại vứt xuống đất.

"Kia là cái gì?" Giọng Anh Tử hơi run rẩy.

Đèn pin của cô chiếu xuống sàn, nơi đó có mấy bộ xương trắng.

"Không lẽ là khủng long?" Mạch suy nghĩ của Bàn Tử thật khác người.

"Khủng long tuyệt chủng hàng tỷ năm rồi, khủng long cái gì?

Tôi còn nhượng lê (con lê) đây này!" Hồ Bát Ức bực mình mắng.

"Đây là chiến mã chôn theo tướng quân!" Mọi người kiểm tra xung quanh mộ thất một vòng, phát hiện một cây lang nha bổng khổng lồ nặng nề, đây chắc hẳn là binh khí của chủ mộ.

"Mọi người bảo xem, cái mộ thất này sao lại chẳng thấy cái quan

tài nào nhỉ?" Anh Tử tò mò hỏi.

"Không lẽ bị đám mộ tặc trước đó khiêng đi rồi?" Bàn Tử đoán.

"Bàn Tử, cậu nghĩ nhiều quá, miệng hầm nhỏ thế kia, quan tài nào mà khiêng ra được?" Phong Nguyên Thanh cười nói.

Quay lại mộ thất chính.

"Ở đây có thiết kế cơ quan để giấu quan tài rồi.

Ai đời lại xây một cái bệ đá vô dụng giữa mộ thất thế kia?

Xem ra quan tài giấu dưới bệ đá rồi!" Phong Nguyên Thanh nhìn bệ đá nói.

Theo nội dung anh biết, Phong Nguyên Thanh tìm kiếm trên sàn nhà đối diện với cửa mộ.

Còn Hồ Bát Ức thì tỉ mỉ tìm trên vách tường, quả nhiên phát hiện một viên gạch nhô ra, trông giống như cơ quan.

Bàn Tử theo sau Hồ Bát Ức, trực tiếp đưa tay ấn mạnh viên gạch xuống, đợi một lúc chẳng thấy gì.

Chương 9

Thế là Bàn Tử lại chạy sang phía bức bích họa đối diện, ấn thêm một viên gạch tương tự xuống.

Lần này thì cơ quan bị kích hoạt thật.

Một chuỗi âm thanh chuyển động vang lên.

"Nằm xuống mau!" Hồ Bát Ức hét lớn, đồng thời đè Anh Tử xuống sàn.

Bàn Tử nghe vậy cũng lập tức nằm vật ra.

Còn Phong Nguyên Thanh đã nhận ra ngay khi cơ quan khởi động, liền chạy vào góc tường nằm xuống.

Vô số mũi tên ngầm từ tám hướng bắn tới, tiếng va chạm lạch cạch liên hồi.

May mắn là mọi người tuy sợ hãi nhưng không ai bị thương.

Trên sàn và vách tường chi chít những lỗ nhỏ do độc dịch trên mũi tên ăn mòn.

Không ngờ đã cả ngàn năm mà cơ quan trong cổ mộ vẫn còn hoạt động tốt như vậy.

Đây suy cho cùng không phải là thế giới bình thường, mà là nơi tồn tại sức mạnh thần bí.

"Bàn Tử, đã bảo cậu cẩn thận rồi mà còn táy máy, giờ thì biết tay chưa?" Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Ây, tại tôi, cứ thích ấn cơ quan, may mà mọi người không sao." Bàn Tử hơi ngượng.

"Tôi tìm thấy cơ quan rồi." Phong Nguyên Thanh nói.

Anh đi tới vị trí đối diện với cửa mộ, ở đó trên sàn có một tượng ngựa nhỏ bằng đá.

Phong Nguyên Thanh đặt tay lên đầu ngựa, dùng lực ấn xuống.

Một tràng tiếng cơ quan chuyển động phát ra từ trong bệ đá giữa mộ thất.

Mặt trên bệ đá lõm xuống, một chiếc quan tài bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc khổng lồ từ từ nổi lên.

Bàn Tử định lao vào mở quan tài nhưng bị Hồ Bát Ức cản lại.

Hồ Bát Ức lấy la bàn ra, tìm hướng đông nam, rồi thắp lên một ngọn nến.

"Người thắp nến, ma thổi đèn.

Đây là quy tắc tổ tiên để lại.

Mỗi Mạc Kim Giáo Úy đều phải tuân theo.

Mỗi khi mở quan tài, nhất định phải thắp nến ở góc đông nam, nếu nến tắt thì phải trả lại đồ đạc, cung kính lạy vài cái rồi lập tức rời đi.

Đây là khế ước giữa người sống và người chết." Hồ Bát Ức giải thích cho mọi người.

Phong Nguyên Thanh đương nhiên không cần những thứ này, nhưng với Hồ Bát Ức, đây là một nghi thức tất yếu, cũng coi như là một phân cảnh kinh điển.

Nến vừa thắp xong, Bàn Tử đã không đợi nổi mà chạy tới trước quan tài.

"Khai quan, khai quan nào!

Để xem vận may của Bàn gia ta thế nào." Bàn Tử dốc hết sức bình sinh, dùng xẻng công binh bẩy đinh quan tài, đẩy nắp quan tài bằng gỗ

Kim Ti Nam Mộc ra.

Hồ Bát Ức nhìn bộ dạng hùng hục của Bàn Tử, nửa đùa nửa thật nói: "Vị tướng quân này chinh chiến sa trường cả đời, e là cũng chỉ có cái quan tài này đáng tiền thôi!" "Đúng là vậy, đồ bồi táng toàn là binh khí, khiên bảo không đáng tiền, cùng lắm là mấy cái bình gốm.

Giá trị nhất chính là khối gỗ Kim Ti Nam Mộc này." Phong Nguyên Thanh cũng góp vui.

"Đi đi đi, hai người đừng có am quẻ, để Bàn gia xem trong này có bảo bối gì nào!" Bàn Tử sau khi đẩy nắp quan tài ra liền xoa xoa tay nói.

Mọi người vây quanh lại, ánh đèn rọi vào bên trong.

Chỉ thấy chủ nhân ngôi mộ mặc chiến giáp, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đen.

Phong Nguyên Thanh lột chiếc mặt nạ ra, để lộ một khuôn mặt khô héo, đỏ sẫm.

Thi thể không hề thối rữa thành xương trắng, có vẻ đã được xử lý phòng mục rất tốt, trải qua ngàn năm vẫn còn nguyên vẹn.

Trong quan tài này chỉ có chiếc mặt nạ và miếng ngọc bích tướng quân cầm trong tay là đáng tiền.

Phong Nguyên Thanh không thèm để mắt tới, chỉ cầm lấy chiếc mặt nạ xem xét kỹ lưỡng.

Còn Bàn Tử thì vẫn đang lục lọi, nửa thân người chui tọt vào trong, chỉ để lại cái mông mập mạp và hai cái chân ngắn cũn cỡn đạp loạn xạ bên ngoài.

Hồ Bát ức quan sát một lúc rồi quay sang kiểm tra xung quanh mộ thất, sẵn tiện để ý tình hình ngọn nến.

Rất nhanh, Bàn Tử đã đào ra được một cặp ngọc bích.

Hắn kích động nhảy khỏi quan tài, chạy đến trước mặt Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát ức.

"Công phu không phụ lòng người mà, nhìn này, ngọc đấy!" Bàn Tử phấn khích nói.

Hắn đặt miếng ngọc vào lòng bàn tay, ánh đèn chiếu vào hiện lên sắc vàng nhạt.

Hồ Bát ức cầm lấy một miếng xem kỹ, công nhận đây đúng là đồ tốt.

Đột nhiên, một luồng âm phong thổi qua, thổi tắt ngọn nến.

Phong Nguyên Thanh ngũ cảm nhạy bén nên lập tức phát hiện ra.

Đồng thời, âm khí trong mộ thất đang hội tụ lại, mục tiêu chính là thi thể vị tướng quân kia.

"Nến tắt rồi!" Ánh mắt Phong Nguyên Thanh lóe lên vẻ hứng thú.

Anh rất muốn chiêm ngưỡng Tống tử, trước giờ vẫn chưa thấy bao giờ.

Đây là lần đầu tiên quý giá của anh đấy.

Hồ Bát Ức, Bàn Tử và Anh Tử lập tức quay đầu nhìn về phía ngọn nến, quả nhiên đã tắt.

Hồ Bát Ức giật mình, vội cầm đèn pin chiếu vào quan tài nhưng chưa thấy gì bất thường.

Bàn Tử lúc đầu cũng thót tim, nhưng lập tức đổi sắc mặt, nghiêm túc chỉ vào Hồ Bát Ức quát: "Lão Hồ, tôi nói cậu nghe, cậu không mua nổi loại nến đắt hơn vài xu sao?

Chuyện quan trọng thế này mà lại dùng hàng rẻ tiền à?" Hồ Bát Ức

cạn lời, đây là vấn đề nến rẻ hay đắt sao?

“Được, sau này tôi mua nến phòng phong nhập khẩu!

Cái nào đắt nhất tôi mua cái đó, nhưng giờ thì trả miếng ngọc lại chỗ cũ mau!” Hồ Bát Ức cũng nghiêm giọng nói.

Bàn Tử nghe vậy liền không chịu: “Trả lại?

Tôi tốn bao nhiêu sức mới lấy được, sao có thể trả lại?” Bàn Tử kiên quyết không đồng ý.

Lúc này Phong Nguyên Thanh lên tiếng: “Không sao, cứ cầm lấy đi.

Quy tắc Mạc Kim Giáo Úy của các cậu không áp dụng được với Quan Sơn Thái Bảo tôi đâu.

Tống tử mà tới, tôi sẽ ấn chết nó.” “Vẫn là Phong gia ngầu nhất!

Phong gia này, Quan Sơn Thái Bảo còn thu người không?

Ngài thấy tôi thế nào?” Bàn Tử nịnh nọt hỏi.

“Thôi bỏ đi, chỉ có huyết mạch Phong thị chúng tôi mới trở thành Quan Sơn Thái Bảo được.

Cậu đừng mơ mộng nữa.” Phong Nguyên Thanh đáp lại.

Trong lúc nói chuyện, Hồ Bát Ức đã bất đắc dĩ thắp lại nến.

Lúc này âm khí hội tụ, vị tướng quân Kim quốc trong quan tài đã khởi thi.

Chương 10

Chỉ vài giây sau, ngọn lửa của nến biến thành màu xanh lục, ánh sáng xanh rợn người khiến ai nấy đều phát hoảng.

“Chuyện gì thế này, sao lửa nến lại biến thành màu xanh?” Hồ Bát Ức kỳ quái hỏi.

“Dĩ nhiên là Tống tử khởi thi rồi!

Cẩn thận!” Phong Nguyên Thanh quát khẽ nhắc nhở.

Trong quan tài, đôi tay của Tống tử bám vào thành, từ từ ngồi dậy.

Nó hất mạnh một cái, nắp quan tài bay vút ra, chặn đứng cửa mộ thất.

May mà Hồ Bát Ức phản ứng kịp, đè Bàn Tử và Anh Tử xuống đất mới thoát được một kiếp.

Mọi người hoàn hồn lại thì Tống tử đã bước ra khỏi quan tài, chậm rãi tiến về phía họ.

Nó cao hơn hai mét, khôi giáp trên người đã rụng sạch, chỉ còn lại lớp vải bố rách rưới, da thịt khô héo nhưng lại mọc ra lớp lông đỏ dày đặc.

Hành động của nó khá chậm chạp, giống như cương thi nhưng không biết nhảy.

“Đây không phải Tống tử bình thường, là Hồng Hống!” Mấy người nhìn thấy cảnh này đều đại hãi.

Lần đầu gặp Tống tử mà đã đụng ngay loại hiếm thấy này, không tránh khỏi căng thẳng.

Anh Tử thậm chí còn sợ tới mức hét lên một tiếng.

“Bàn Tử, mau, hắc lư đề tử!” Bàn Tử vội vàng lục trong túi của Anh Tử lấy ra chiếc móng giò lừa đen.

Khi Hồng Hống từng bước tiến lại gần, Hồ Bát Ức đạp lên tay Bàn Tử làm điểm tựa rồi phi thân lên, lợi dụng lúc nó hành động chậm chạp, nhét thẳng cái móng giò lừa đen vào miệng nó.

Ngay lập tức, con Hồng Hống đứng yên bất động.

“Ha ha, hắc lư đề tử quả nhiên lợi hại, cho chừa cái tội truy đuổi bọn ta!” Bàn Tử cười lớn, còn tức giận đá mạnh vào con Hồng Hống mấy cái, nó vẫn đứng im lìm.

Nhưng Phong Nguyên Thanh biết rõ hiệu quả của móng giò lừa đen không kéo dài lâu, chỉ định thân được vài chục giây.

Thế là anh vận dụng Kim Quang Chú vừa nhận được từ việc đánh dấu để thử nghiệm.

“Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn, quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.” Phong Nguyên Thanh lẩm nhẩm chú ngữ.

Ngay lập tức, một luồng kim quang nồng đậm tỏa ra bao phủ lấy toàn thân anh, biến anh thành một “kim nhân”.

Lớp kim quang này trong suốt như lưu ly.

“Oa, cái này...” Nhóm Anh Tử sững sờ nhìn cảnh tượng này, không nói nên lời.

Chân khí lưu chuyển, kim quang hóa hình.

Một thanh đại kiếm bằng vàng trong suốt hiện ra trước mặt Phong Nguyên Thanh.

Anh đẩy nhẹ một cái, thanh kiếm lao vút đi, đâm thẳng vào mặt Hồng Hống.

Cú đánh này mang theo lực lượng nghìn cân, đánh bay Hồng Hống

va mạnh vào tường sau mộ thất, tạo thành một lỗ thủng lớn.

Nhìn lại con Tống tử, đầu của nó đã bị đánh nổ tung, hoàn toàn bị tiêu diệt.

Phong Nguyên Thanh cảm nhận được âm khí trên người nó cũng nhanh chóng tan biến.

Đánh xong thu công, kim quang trên người anh lập tức biến mất.

"Xong rồi, Tống tử đã bị tiêu diệt!" "Phong gia, không ngờ anh thực sự biết pháp thuật, thật là lợi hại quá đi!" Bàn Tử lập tức tiến lên nịnh nọt.

"Phải đó, không ngờ Phong gia mới là cao nhân thâm tàng bất lộ!

Đa tạ anh, nếu không bọn tôi tiêu đời ở đây rồi." Hồ Bát Ức vẫn còn chưa hoàn hồn.

"Anh Phong, anh giỏi quá!" Anh Tử như sực nhớ ra điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

"Được rồi, đằng kia có vẻ là một mật thất, chúng ta vào xem sao." Phong Nguyên Thanh nói.

Mọi người đi tới cái lỗ lớn mà Hồng Hống vừa đâm thủng.

Hồ Bát Ức dùng đèn pin soi vào, bên trong tối đen như mực, sâu thăm thẳm.

Bốn người lần lượt bò vào, đi theo lối thông đạo đến tận cùng.

Không còn Hồng Hống truy đuổi, áp lực biến mất, mọi người cẩn thận tiến lên.

Đi tới cuối đường, ánh đèn rọi lên tường, thấy một biển báo màu đỏ có dòng chữ: "Kho ngầm yếu tắc Hắc Phong Khẩu, Mãn Mông".

Phong Nguyên Thanh hiểu ngay, đây chính là yếu tắc ngầm của

quân Nhật.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử nhìn nhau: "Đây là yếu tắc bí mật của quân Quan Đông sao?" Họ không ngờ thông đạo của quân Nhật và hậu thất cổ mộ chỉ cách nhau một bức tường, chỉ cần đào thêm nửa mét nữa là đã phá được cổ mộ rồi.

Nếu không nhờ con Hồng Hống đâm thủng tường, có lẽ vĩnh viễn chẳng ai phát hiện ra căn cứ quân sự ẩn sâu dưới lòng đất này.

Cuối thông đạo là một cánh cửa sắt lớn đang mở hờ, có vẻ quân Nhật rút lui vội vã nên không kịp đóng cửa.

Mấy người đẩy cửa đi xuống cầu thang.

Trên tường, họ phát hiện ra sơ đồ của yếu tắc.

Có thể thấy diện tích nơi này rất lớn, nhiều phòng ốc từ kho hàng, ký túc xá, nhà ăn đến kho vũ khí.

"Lũ giặc lùn này đúng là dã tâm bừng bừng, yếu tắc này sâu tận mười lăm cây số, cả ngọn núi bị chúng đào rỗng rồi!" Hồ Bát Ức phẫn nộ nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh tìm thấy phòng phát điện.

Ở đây tối om, đèn pin không soi hết được.

"Đây là phòng phát điện, chúng ta xem máy phát còn dùng được không." Vào đến nơi, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử kiểm tra máy phát, tuy cũ kỹ nhưng vẫn dùng được.

May mắn là bên cạnh còn xăng, họ đổ xăng vào bình.

Bàn Tử quay cần khởi động máy phát điện, tiếng nổ vang rền.

Phong Nguyên Thanh tìm thấy cầu dao gần đó và đẩy lên.

Ngay lập tức, đèn trong yếu tắc sáng trưng.

Sau đó, họ đi theo lối hành lang đến khu vực chứa vũ khí.

Không gian ở đây cực lớn, dưới đất có đường ray, có cả mấy khẩu pháo bộ binh.

Trên giá để rất nhiều súng trường Arisaka Type 38 (Tam Bát Đại Cái), nhưng do lâu ngày không bảo dưỡng nên đã rỉ sét.

Bên cạnh có mấy thùng gỗ, mở ra thấy toàn súng trường phản thức (loại mới) được bảo quản rất tốt.

Thế là mỗi người lấy một khẩu đeo lên vai, kèm theo mấy hộp đạn.

Có súng trong tay, lòng can đảm cũng tăng lên vài phần.

Chỉ có súng là chưa đủ, Bàn Tử còn lôi ra một thùng lựu đạn, mỗi người nhét vài quả vào túi.

Hồ Bát Ức lục lọi trên giá, lôi ra một thùng gỗ có vẽ cờ mặt trời mọc, mở ra thì thấy súng tiểu liên.

"Hoắc, không ngờ còn có cả súng tiểu liên Type 100, thứ này xịn hơn đống Tam Bát Đại Cái kia nhiều!" Hồ Bát Ức cầm một khẩu lên thử khóa nòng.

"Mọi người đừng dùng súng trường nữa, lấy tiểu liên mà phòng thân." Sau đó mỗi người chọn một khẩu, lấy thêm vài băng đạn.

Phong Nguyên Thanh tuy chưa dùng súng bao giờ, nhưng với khả năng kiểm soát cơ thể của một tu sĩ, anh nắm bắt rất nhanh, chỉ cần tập vài lần là ổn.

Sau khi mọi người trang bị xong, Phong Nguyên Thanh thu hết số vũ khí đạn dược còn lại vào không gian tùy thân.

Dù số lượng không ít nhưng cũng không quá nhiều vì đây chỉ là một yếu tắc.

Chương 11

Không gian của anh rộng tới 100 mét khối, chứa đống này vẫn còn thừa thãi.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Hồ Bát Ức và những người khác, Phong Nguyên Thanh gần như dọn sạch kho vũ khí.

Chỉ để lại những khẩu súng pháo đã rỉ sét không dùng được.

Đột nhiên, Anh Tử sợ hãi thì thầm: "Anh Hồ, hình như em... em vừa thấy một đứa trẻ chạy qua sau lưng anh." "Cái gì?

Anh Tử, em có nhìn nhầm không, nơi thâm sơn cùng cốc lại là yếu tắc cũ thế này làm gì có trẻ con?" Vương Bàn Tử nghi ngờ.

Nghe Anh Tử nói, Phong Nguyên Thanh quay đèn pin soi về phía sau Hồ Bát Ức.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử cũng soi đèn khắp nơi nhưng không thấy gì.

"Em không nhìn nhầm đâu, rõ ràng có một đứa trẻ chạy qua hành lang sau lưng anh, không có tiếng bước chân, chỉ thấy cái bóng chạy nhanh lắm, vèo một cái là mất hút.

Mọi người bảo, có phải có ma không?" "Thời đại mới rồi, làm gì có ma quỷ?" Bàn Tử vẫn không tin, cho rằng Anh Tử nhìn hoa mắt, hoàn toàn quên mất con Tống tử lúc nãy cũng chẳng khoa học chút nào.

Nhưng Phong Nguyên Thanh biết Anh Tử không nhìn nhầm.

Con người thường có nỗi sợ tự nhiên với ma quỷ, huống chi ở đây thực sự có.

Trong cốt truyện gốc, hai tiểu quỷ hiện thân là để nhờ người đưa

ra ngoài an táng, nhưng đây là thế giới thực, không biết có biến cố gì khác không.

Nếu cứ máy móc theo kịch bản, e là chết lúc nào không hay.

"Con Hồng Hống lúc nãy cậu quên nhanh thế à?

Có ma cũng là chuyện bình thường thôi!" Phong Nguyên Thanh lên tiếng.

"Hả?

Có ma thật sao?

Phong gia, anh đừng dọa tôi nha!" Bàn Tử lập tức run cầm cập.

"Vậy chúng ta mau đi thôi, an toàn là trên hết!" Hồ Bát Ức cũng rất sợ, Tống tử thì còn biết đường mà đánh, chứ ma thì chẳng biết đối phó thế nào.

Nhưng theo bản đồ, muốn ra ngoài phải đi qua hành lang sau lưng Hồ Bát Ức.

Thế là mọi người đành đánh bạo đi vào.

Phía trước là lãnh địa của dơi mặt lợn, Phong Nguyên Thanh biết rõ nhưng chẳng hề sợ hãi.

Anh đi tiên phong dẫn đường, Bàn Tử theo sau, Anh Tử ở giữa, Hồ Bát Ức bọc hậu.

Đi đến cuối là một hang động đá vôi, lối đi đến đây là hết.

Phong Nguyên Thanh nhìn đám dơi mặt lợn khổng lồ phía trên, không nói gì.

Bàn Tử run rẩy hỏi: "Phong gia, giờ tính sao?

Hay là mình quay lại?" "Bàn Tử, sao thế, phía trước có gì à?" Hồ Bát Ức ở cuối hàng nên không thấy rõ.

Đột nhiên, Hồ Bát Ức cảm thấy bị ai đó đẩy một cái, lao vào Anh Tử, kéo theo cả Bàn Tử ngã nhào về phía trước, đụng vào người Phong Nguyên Thanh.

Nhưng Phong Nguyên Thanh vẫn đứng vững như bàn thạch.

Một cảm giác kỳ lạ truyền đến, bốn người như bị điện giật, toàn thân tê dại nhưng lại lạnh thấu xương.

Phong Nguyên Thanh kích phát khí huyết, chân khí lưu chuyển, lập tức xua tan cảm giác bất thường.

"Lão Hồ, cậu làm gì thế?" Bàn Tử quay lại hỏi.

"Tôi cũng không biết, cứ như bị điện giật ấy, không biết có phải chạm vào dây điện không." Hồ Bát Ức vừa dứt lời, Bàn Tử đột nhiên run tay làm rơi đèn pin, lắp bắp: "Lão Hồ, Phong gia, lúc nãy Anh Tử nói tôi không tin, giờ chính mắt tôi thấy một đứa trẻ chạy qua rồi." Nếu tình tiết không thay đổi nhiều thì hai đứa nhỏ này bị nhốt trong yếu tắc, chỉ cần mang chúng ra ngoài an táng là được.

Chúng có vẻ không có ác ý, chỉ muốn nhờ họ giúp đỡ.

"Mọi người cẩn thận, hai tiểu quỷ này không có ác ý đâu, cứ tiếp tục đi." Phong Nguyên Thanh nói.

Đột nhiên, tiếng vỗ cánh rầm rập vang lên.

Đám dơi đã bị động, hàng loạt con dơi lao tới, nhe nanh múa vuốt tấn công.

Phong Nguyên Thanh vận Kim Quang Chú, kim quang phân tán bao bọc lấy cả Hồ Bát Ức, Bàn Tử và Anh Tử.

Lớp lưu ly kim quang này ngăn cách mọi cú đớp của lũ dơi.

Mọi người nâng súng tiểu liên bắn xối xả.

Vô số dơi rơi rụng, nhưng số lượng chúng quá nhiều, đạn dược

không xuể.

Phong Nguyên Thanh thúc giục mọi người chạy tiếp.

Xuyên qua hang động đến phía bên kia là một hành lang khác.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nã súng vào cửa hang rồi ném thêm hai quả lựu đạn.

Sau hai tiếng nổ lớn, lũ dơi không còn dám đuổi theo nữa.

Đi tiếp, họ phát hiện một căn phòng không có trên bản đồ.

Cánh cửa sắt rỉ sét có dòng chữ đỏ thẫm: "Cấm vào".

"Đây là cửa kín khí, bên trong thường là môi trường bán chân không để bảo quản đồ quý giá.

Chắc bọn giặc lùn giấu thứ gì tốt ở trong." Hồ Bát Ức quan sát rồi nói.

"Nhưng tay nắm cửa hỏng rồi, phải dùng dụng cụ." Phong Nguyên Thanh lấy ra bộ cờ lê sáu cạnh từ không gian.

"Đây, dùng thử xem." Hồ Bát Ức ngẩn người, đón lấy cờ lê, dốc sức vặn ốc vít.

Theo một tiếng "xì", không khí tràn vào phòng, cửa mở ra.

Bên trong tối om, Anh Tử sợ có Tống tử nên vốc một nắm gạo nếp rắc tung tóe như thiên nữ tán hoa.

Một lúc sau không thấy gì lạ, mọi người mới bước vào.

Không gian không lớn, bày vài chục cỗ quan tài gỗ và một ít mảnh gốm vỡ.

Ba người Hồ Bát Ức kiểm tra từng cái một nhưng đều trống rỗng, đến thi thể cũng không còn.

Phong Nguyên Thanh đi thẳng tới quan tài đá ở phía sâu nhất.

Cả mật thất chỉ có cái này là còn nguyên niêm phong.

Thấy anh đi tới đó, mấy người kia cũng đi theo.

"Dè đâu vẫn còn một cái chưa bị mở, Phong gia, Lão Hồ, mau mở ra xem." Bàn Tử sốt sắng.

Lần này Hồ Bát Ức không thắp nến vì đây không phải mộ thất đúng nghĩa.

Họ cùng lực đẩy nắp đá ra, bên trong lộ ra một chiếc quan tài lớn màu đen tuyền, to gấp đôi bình thường.

Quan tài được chế tác tinh xảo, trên nắp và bốn phía có vẽ các thần thú cát tường như tiên hạc, kỳ lân, quy xà bằng sơn mài ngũ sắc dát vàng, ngụ ý cầu chúc chủ nhân tu luyện thành tiên.

Trên nắp vẽ bản đồ Nhị Thập Bát Tú, dưới đáy có vân mây vàng rực rỡ, trải qua ngàn năm vẫn tươi mới như vừa mới sơn.

Bàn Tử mừng rỡ: "Dù bên trong không có gì, khiêng cái quan tài này về bán cũng bộn tiền." Hắn xắn tay áo đẩy nắp quan tài ra.

Đèn pin soi vào, bên trong là một bộ xương khô, quần áo đã mục nát.

Anh Tử chú ý thấy ở góc quan tài có hai bóng nhỏ, vừa soi đèn qua liền hét lên: "Mẹ ơi, chính là hai đứa nhỏ lúc nãy em thấy!" Hồ Bát Ức và Bàn Tử nhìn theo, thấy hai đầu quan tài là hai đứa bé một trai một gái, khoảng năm sáu tuổi, da thịt vẫn như đang sống.

Chương 12

"Đây là Kim Đồng Ngọc Nữ tuẫn táng.

Các cậu nhìn những vết tím đen trên người chúng đi, đó là vết thủy ngân đấy!" "Những đứa trẻ này khi còn sống bị bắt uống thủy ngân, sau đó người ta khoét lỗ trên đỉnh đầu, sau lưng, lòng bàn chân để rót đầy thủy ngân vào, rồi lại phủ bột thủy ngân toàn thân.

Như vậy thịt da sẽ không bao giờ thối rữa." Phong Nguyên Thanh giải thích phương pháp tàn nhẫn này khiến Bàn Tử và Anh Tử nghiến răng căm phẫn.

"Cái xã hội phong kiến tàn ác này, thật không coi người là người mà!

Theo tôi, cứ gặp mấy thứ này là phải cho chúng mồ yên mả đẹp, giải thoát cho chúng!" Bàn Tử đeo găng tay bế một thi thể nhỏ ra, kiểm tra thấy đúng là có mấy cái lỗ bị bịt bằng sáp ong trên đỉnh đầu và sau lưng.

Anh Tử xót xa: "Đáng thương quá, người ta nói nhập thổ vi an, hay là chúng ta giúp chúng đi, mang ra ngoài tìm chỗ tốt mà chôn cất." "Thay vì để chúng làm cô hồn dã quỷ ở đây, chúng ta đưa chúng ra ngoài an táng để chúng sớm đầu thai, coi như tích chút âm đức." Bàn Tử lấy hai chiếc áo khoác quân đội bọc hai đứa nhỏ lại, địu sau lưng.

Sau đó, hắn còn dùng xẻng đập nát bộ xương khô trong quan tài cho bõ ghét.

Mọi người rời khỏi mật thất, tiến về phía lối ra.

Trên đường đi, họ không gặp đám chuột thảo nguyên khổng lồ, coi như giữ cho chúng một mạng, đóng góp cho đa dạng sinh học quốc

gia.

Lối ra nằm trên một vách núi che khuất bởi dây leo và cỏ dại.

Ra ngoài thì trời đã sẩm tối, họ tìm về doanh địa, dắt theo ngựa và chó săn.

Tìm một thung lũng có phong thủy tốt, họ đào mộ chôn cất hai đứa trẻ.

Hai cái bóng nhỏ xuất hiện trên nấm mộ, cúi đầu chào mọi người như lời cảm ơn không thành tiếng.

"Được rồi, hai đứa mau đi đầu thai đi, đừng lưu luyến nữa." Ba người Hồ Bát Ức nhìn Phong Nguyên Thanh nói chuyện một mình trước mộ.

"Phong gia, anh nói chuyện với chúng à?" "Phải, chúng đang cảm ơn chúng ta đấy." Sau đó, họ dắt ngựa và chó trở về bản làng.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử định gọi dân làng lên yếu tắc khuân vác vật tư về, để không cũng phí, Phong Nguyên Thanh không phản đối.

Về đến thôn, họ gặp Lão Chi Thư kể lại chuyện yếu tắc Nhật.

Ông lão kinh ngạc: "Không ngờ mấy đứa lại giỏi thế, bao năm đồn đại về yếu tắc ngầm, cuối cùng cũng tìm ra!" Khi nghe ý định chia sẻ vật tư, Lão Chi Thư mừng rỡ như hoa nở.

Dù đã mấy chục năm, nhưng rất nhiều đồ dùng trong yếu tắc vẫn dùng tốt, đủ để cải thiện đời sống cho dân làng.

Lão Chi Thư lập tức tập hợp thanh niên trai tráng và phụ nữ trong thôn, thông báo tin vui.

Cả thôn náo động, ai nấy đều hăng hái chuẩn bị xe ngựa, thúng mủng, rổng rắn kéo lên yếu tắc.

Sau mười mấy ngày vận chuyển, dân làng như "phỉ tặc quá cảnh",

quét sạch không còn cọng cỏ.

Những thứ mang đi được đều được mang đi, máy phát điện, xăng, áo khoác, khung sắt...

Thậm chí cả súng pháo cũng được bày đầy ở bãi đất trống trong thôn.

Nhờ đợt này, cả thôn giàu lên trông thấy, nhà nào cũng khá giả hơn.

Sau đó, Lão Chi Thư báo cáo lên huyện.

Chính quyền phái chuyên gia và công an xuống thu giữ súng ống để đảm bảo an toàn, còn vật tư thì để dân làng giữ.

Về phần Phong Nguyên Thanh, anh đã trở lại Kinh Thành.

Lúc đi ba người, lúc về thành bốn, có thêm Anh Tử.

Ở cái thôn nhỏ đó, thợ săn giỏi đến đâu thì cũng chỉ là cô thôn nữ, không có tương lai.

Có cơ hội lên thành phố lớn, lại còn là Kinh Thành, bố mẹ Anh Tử đồng ý ngay.

Phong Nguyên Thanh sắp xếp cho Anh Tử làm nhân viên cửa hàng.

Dù ở quê nhưng cô cũng có đi học cơ bản, nên anh thuê gia sư dạy cô kiến thức từ tiểu học đến trung học, định bụng sau này sẽ cho cô học đại học chuyên nghiệp để giúp việc cho mình.

Lúc này là năm 2005, giá nhà đất còn rất rẻ, chỉ khoảng năm sáu nghìn một mét vuông.

Trong hơn một năm qua, phần lớn phần thưởng từ việc đánh dấu của Phong Nguyên Thanh là tiền mặt.

Cộng thêm thu nhập từ việc kinh doanh cổ vật, tài sản của anh đã lên tới hàng chục triệu.

Anh bắt đầu chi tiền mạnh tay.

Tiền chỉ có giá trị khi được tiêu đi, còn giữ đó sẽ chỉ mất giá theo thời gian.

Đầu tiên, anh mua vài căn Tứ hợp viện.

Thời kỳ này, nhiều căn Tứ hợp viện ở Kinh Thành đã được đưa vào danh sách bảo tồn, số lượng giao dịch rất ít.

Phong Nguyên Thanh mạnh tay mua mấy tòa ở ngõ Nha Nhi, Hậu Hải, Thập Sát Hải và Nam La Cổ Hạng.

Căn đắt nhất khoảng ba triệu, rẻ thì hơn một triệu.

Ngoại trừ một căn để ở, số còn lại anh xem như đầu tư, mười mấy năm sau giá trị sẽ tăng hàng trăm lần, muốn mua lại phải tốn hàng tỷ bạc.

Về phong thủy, ngõ Nha Nhi ở Hậu Hải nằm ở trung tâm thủy long mạch của Kinh Thành, vị trí cực phẩm.

Sống ở đây không chỉ tốt cho sự nghiệp mà còn cả cuộc sống.

Bên trong những cánh cổng trông có vẻ bình thường có thể là phủ đệ của vương gia ngày xưa.

Những căn này sau này đều là hào trạch vô giá, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Nội thất đa số làm từ gỗ Kim Ti Nam Mộc quý hiếm, kể cả bàn ghế cũng đồng bộ, vô cùng xa hoa.

Căn ở Hậu Hải là một phủ thân vương cũ với năm tiến sân, anh chọn làm nơi cư ngụ chính.

Anh tốn hơn mười triệu để sở hữu nó – một cái giá trên trời vào thời điểm bấy giờ.

Có khối tài sản lớn, Phong Nguyên Thanh thành lập một công ty đầu tư phát triển, dưới đó là các công ty con, bao gồm cả công ty xây dựng để làm bất động sản và quản lý nhà đất của mình.

Bất động sản mười năm tới sẽ là ngành hái ra tiền, anh tranh thủ nhảy vào chiếm chỗ.

Anh thuê đội thi công chuyên nghiệp nhưng tự mình thiết kế bản vẽ, đưa những ý tưởng kiến trúc dẫn đầu thời đại vào trang trí.

Anh đích thân giám sát để đảm bảo mọi thứ đúng ý mình.

Tổng cộng anh chi thêm hàng triệu tệ để đại trùng tu.

Cấu trúc năm tiến vẫn được giữ nguyên, nhưng các gian phòng nhỏ lẻ được dỡ bỏ, chỉ giữ lại khung sườn nguyên bản để hiện đại hóa bên trong.

Sự kết hợp giữa nét truyền thống Trung Hoa và sự cởi mở của phương Tây, giữa sự hùng vĩ phương Bắc và nét thanh nhã của kiến trúc Tô Châu phương Nam tạo nên một không gian vừa mang đậm dấu ấn lịch sử, vừa tiện nghi hiện đại.

Tứ hợp viện sau mấy tháng đại trùng tu, cuối cùng đã hoàn công.

Phong Nguyên Thanh mời Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, cùng với Anh Tử cả ba người cùng tới để chúc mừng tân gia.

Gần đến trưa, Vương Bàn Tử giao sạp hàng cho các hỏa kế khác, dẫn theo Hồ Bát Ức và Anh Tử đi về phía ngõ Nha Nhi ở Hậu Hải.

Vừa tiến vào phạm vi ngõ Nha Nhi, Hồ Bát Ức đã nhạy bén nhận ra phong thủy nơi này có điểm khác thường. "Bàn Tử, phong thủy ở đây thực sự là ghê gớm đấy!

Đây là trung tâm thủy long mạch của cả kinh thành, người sống ở khu này không phú thì cũng quý!

Phong gia quả nhiên không phải người bình thường!" Hồ Bát Ức cảm thán với Bàn Tử. "Đương nhiên rồi lão Hồ, tôi đã sớm nhìn ra Phong gia không đơn giản, nếu không Bàn gia tôi có thể lăn lộn được đến như bây giờ sao?" Bàn Tử đắc ý nói. "Ơ, anh Hồ, anh Bàn, hai anh xem kìa, chỗ kia sao trông không giống những nơi khác trong ngõ vậy?" Anh Tử tò mò hỏi.

Mấy người tiến lại gần xem, quả nhiên so với mấy tòa tứ hợp viện bên cạnh thì nơi này rõ ràng khác hẳn. "Ai, tới rồi, chính là chỗ này!" Bàn Tử nhìn số nhà rồi nói.

Chương 13

Cổng và tường bao của tứ hợp viện này đều được xây lại bằng đá thanh, cổng lớn tuy vẫn giữ kiểu dáng cổng trạch viện nhưng nhìn gỗ và công phu chế tác thì rõ ràng là hàng đặt làm riêng.

Ở phía bên kia cổng chính còn có một cửa gara, rõ ràng không phải cấu trúc vốn có của tứ hợp viện.

Bàn Tử dùng lực gõ mạnh cửa.

Rất nhanh, một ông lão trông cửa ra mở, nghênh đón mấy người vào trong.

Tiến vào nội bộ tứ hợp viện, mọi người phát hiện đây thực chất là một kiến trúc mang lớp vỏ tứ hợp viện, nhưng bên trong rõ ràng không theo phong cách đó.

Phong Nguyên Thanh lúc này cũng bước ra. "Hoan nghênh hoan nghênh, nhà mới của tôi thế nào?" "Một chữ thôi, tuyệt!

Tôi chưa từng thấy căn nhà nào hào hoa thế này!

Cái này phải tốn bao nhiêu tiền nhỉ?" Bàn Tử vừa tham quan như Lưu mẫu mẫu vào đại quan viên, vừa cảm thán.

Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người đi một vòng quanh tứ hợp viện để tham quan.

Tiến vào cổng là viện thứ nhất, được thiết kế theo bố cục viên lâm phương Nam.

Hành lang gỗ uốn lượn nối tiếp nhau, chính giữa sân là một hồ nước, hòn non bộ, tiểu kiều lưu thủy.

Tiếng nước róc rách từ dòng suối nhân tạo len lỏi giữa các cảnh

vật.

Dãy sương phòng phía Nam vốn có giờ biến thành một phòng trà bán lộ thiên, có thể ngồi đây thưởng trà cùng bạn bè và ngắm vẻ đẹp viên lâm.

Dãy sương phòng bên cạnh chỉ cách một bức tường đã được thông nhau làm gara xe.

Lối vào ẩn sau viên lâm, cách biệt hoàn toàn với cảnh sắc trong sân, không để những yếu tố hiện đại như ô tô làm phá hỏng ý cảnh tiểu kiều lưu thủy này.

Men theo hành lang qua một cánh cửa là đến viện thứ hai.

Nơi này được xây dựng thành một không gian hiện đại kiểu gác lửng.

Phòng khách, phòng bếp, nhà ăn, phòng giải trí, phòng hoạt động đều đầy đủ.

Khoảng sân vốn có đã được cải tạo thành không gian nội thất, giếng trời ở giữa cũng được lát kính trong suốt.

Tất cả thiết kế đều áp dụng quan niệm và thẩm mỹ tiên tiến của hậu thế.

Sự trang hoàng hào hoa này ngay cả khách sạn năm sao tốt nhất cũng không sánh bằng.

Suốt quãng đường, ba người Hồ Bát Ức không ngớt lời kinh ngạc.

Anh Tử lại càng không ngờ được một căn nhà để ở lại có thể đẹp đến mức này.

Tiếp tục đi vào viện thứ ba, bố cục tứ hợp viện lại được khôi phục.

Giữa sân trồng một cây phong, dưới gốc đặt mấy chiếc ghế trúc.

Phía Nam là phòng ngủ của Phong Nguyên Thanh, sát bên là thư phòng.

Một khung cảnh viện nhỏ an nhàn tự tại.

Hai viện phía sau nữa được cải tạo thành vườn hoa, kho hàng và một số phòng khách.

Một bộ tứ hợp viện vừa tràn đầy thẩm mỹ kiến trúc phương Đông, vừa mang đậm tư duy hiện đại tiên tiến như thế này, đối với ba người Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Anh Tử mà nói, chẳng khác nào tiên cảnh.

Hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của họ.

Trở lại phòng khách, mấy người ngồi xuống ghế sofa. "Trời đất ơi Phong gia, chỗ này của anh đúng là nhân gian tiên cảnh, Bàn tử tôi chưa từng nghĩ nhà cửa có thể tạo ra được kiểu này!" Mắt Bàn Tử đầy vẻ hâm mộ.

Phải tốn bao nhiêu tiền mới cải tạo được như vậy chứ.

Sau khi hàn huyên một lát, Phong Nguyên Thanh hỏi thăm tình hình học tập của Anh Tử.

Thời điểm này, những gì trường học dạy không nhiều và phức tạp như mười mấy năm sau.

Bản thân Anh Tử cũng rất thông minh, qua mấy tháng học tập đã tiến bộ rất lớn.

Cô đã nắm vững được rất nhiều kiến thức, học thêm một thời gian nữa là có thể sắp xếp vào đại học.

Các trường thường khai giảng vào tháng chín, thời gian vẫn còn hơn nửa năm nữa.

Đến giờ cơm trưa, đầu bếp đã nấu xong cơm canh, người làm

bưng các món vào phòng ăn bày sẵn.

Mọi người đến phòng ăn, đủ loại mỹ thực bày đầy bàn.

Đều là những món do đại đầu bếp của khách sạn lớn tinh tâm chuẩn bị, giá cả không hề rẻ.

Mấy người ăn uống thỏa thuê, miệng đầy dầu mỡ, quét sạch bàn thức ăn, Bàn Tử thậm chí còn muốn liếm sạch cả đĩa.

Sau bữa cơm, Phong Nguyên Thanh nói với ba người Hồ Bát Ức: "Trước đây có nói sẽ dạy các anh một ít công phu, nhân lúc thời gian này rảnh rỗi, tôi sẽ dạy mọi người.

Tuy nhiên, các anh phải chuẩn bị tâm lý, luyện võ rất vất vả đấy!" Hồ Bát Ức, Bàn Tử và Anh Tử lần lượt bày tỏ thái độ, nói mình không sợ khổ, nhất định có thể kiên trì. "Vậy được, bắt đầu từ ngày mai đi, mỗi buổi sáng các anh cứ qua đây." Sáng sớm ngày thứ hai, ba người đã có mặt tại hậu viện của Phong Nguyên Thanh.

Nơi này rộng rãi nhất, là một khu vườn hoa với một khoảng sân xi măng lớn.

Phong Nguyên Thanh đầu tiên dạy ba người trạm thung (đứng tấn).

Trạm thung là bước đầu tiên của luyện võ, luyện võ trước hết phải luyện thung.

Thung công cơ bản của Hình Ý Quyền là Tam Thể Thức, chỉ khi thung đứng vững mới có thể hình thành lục hợp hồn viên chỉnh kình.

Đầu tiên Phong Nguyên Thanh thị phạm các yếu lĩnh động tác, để ba người quan sát chi tiết.

Sau đó họ bắt chước theo, bày ra tư thế trạm thung, rồi được Phong Nguyên Thanh chỉ đạo điều chỉnh.

Trong ba người, Anh Tử nhỏ tuổi nhất nên nhập môn nhanh nhất.

Còn Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử tuổi đã hơi lớn nên nhập môn chậm hơn một chút.

Luyện võ phải nhân lúc còn trẻ, càng trẻ ưu thế càng lớn, giới hạn thành tựu tương lai cũng cao hơn.

Mỗi sáng ba người đều đến chỗ Phong Nguyên Thanh để trạm thung, cho đến khi điều chỉnh tư thế chính xác nhất.

Lúc này, thời gian trạm thung cũng có quy tắc, không thể đứng quá lâu, nếu không sẽ làm tổn thương căn cơ cơ thể.

Quá trình trạm thung là điều động năng lượng để cường hóa cơ thể.

Lúc mới đầu mỗi lần họ chỉ đứng được mười mấy phút đã không chịu nổi.

Sau này luyện tập thuần thục, cơ thể được cường hóa, thời gian trạm thung cũng dần kéo dài ra.

Sau khi mọi người đã nhập môn trạm thung, Phong Nguyên Thanh lấy ra ba viên Thối Thể Đan, đây là một trong những phần thưởng nhận được từ việc đánh dấu.

Tuy đối với bản thân anh không có tác dụng gì, nhưng đối với người bình thường thì hiệu quả cực kỳ mạnh mẽ. "Đây là Thối Thể Đan, sẽ giúp ích cho các anh rất nhiều, ăn xong nhớ vào nhà vệ sinh, sẵn tiện tắm rửa luôn!" "Còn có đồ tốt thế này sao?

Đa tạ Phong gia!" Hồ Bát Ức nói, rồi dẫn Bàn Tử và Anh Tử ai nấy đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi được Thối Thể Đan tẩy lễ, tư chất tập võ của mấy người tăng lên một đoạn lớn.

Trạm thung cũng đã nắm được yếu lĩnh, ngoại tam hợp đã đạt tiêu chuẩn, nội tam hợp chỉ cần từ từ điều chỉnh là được.

Phong Nguyên Thanh chính thức bắt đầu dạy quyền pháp cho họ.

Hình Ý Quyền chủ yếu chia thành Ngũ Hành Quyền và Thập Nhị Hình Quyền.

Chương 14

Ngũ Hành Quyền là quyền pháp cơ bản nhất của Hình Ý Quyền, bao gồm Phách quyền, Toản quyền, Băng quyền, Pháo quyền, Hoành quyền.

Nó lấy thuyết Ngũ hành trong văn hóa truyền thống để đặt tên cho quyền thuật, kết hợp với lý luận Trung y, chú trọng vào quyền pháp.

Còn Thập Nhị Hình Quyền được biên soạn dựa trên đặc điểm động tác của mười hai loại động vật, vừa là kỹ xảo công thủ tinh diệu, vừa là phương pháp luyện thân tốt.

So với Ngũ Hành Quyền, Thập Nhị Hình thêm vào nhiều thủ pháp, thân pháp, thối pháp và bộ pháp, hình tượng phong phú, kình lực toàn diện, không chỉ nâng cao tố chất cơ thể, thay đổi tinh khí thần của con người để đạt tới mục đích diên niên ích thọ, mà còn có thể rèn luyện và nắm vững nhiều loại kình lực, nâng cao năng lực thực chiến công thủ.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đều chọn Ngũ Hành Quyền làm đối tượng luyện tập chính, còn Anh Tử có thân hình linh hoạt hơn nên chọn luyện Thập Nhị Hình.

Phong Nguyên Thanh thị phạm khiến ba người nhìn đến mê mẩn.

Tùy ý vung một kích cũng khiến không khí nổ vang, trông cực kỳ phong thái võ lâm cao thủ.

Dưới sự dạy bảo tận tình của Phong Nguyên Thanh, ba người tiến bộ rất nhanh.

Thấm thoắt mấy người về kinh thành đã được gần nửa năm.

Một ngày nọ, Phong Nguyên Thanh nhận được tin nhắn của Tôn

giáo thụ, bảo anh đến viện nghiên cứu khảo cổ một chuyến.

Phong Nguyên Thanh hiện không có việc gì nên trực tiếp đến viện nghiên cứu.

Đến văn phòng của Tôn giáo thụ, ông đang bận rộn, một tay cầm kính lúp soi cổ tịch, tay kia ghi chép.

Một lát sau, Tôn giáo thụ mới nhận thấy sự hiện diện của Phong Nguyên Thanh. "Nguyên Thanh đấy à, cậu tới rồi, ngồi đi." Tôn giáo thụ bưng chén trà uống một ngụm. "Tìm cậu tới là vì dự án đội khảo sát văn hóa Tây Vực do Trần giáo thụ đăng ký đã được phê duyệt, Trần giáo thụ nhìn trúng cậu, muốn đưa cậu cùng đi Tây Vực khảo sát văn minh cổ Tinh Tuyệt nên mới tìm đến tôi." "Ồ, hóa ra là chuyện này ạ, em biết rồi, trước đây Trần giáo thụ có nói với em, chỉ là không ngờ chuẩn bị mấy tháng mới có kết quả.

Nếu Trần giáo thụ đã coi trọng, em nhất định không có ý kiến gì." Phong Nguyên Thanh nói. "Vậy thì tốt, mấy tháng này cậu bận rộn lắm, tôi còn lo cậu không có thời gian, nếu vậy thì giờ cậu qua chỗ Trần giáo thụ nộp tài liệu đi." Tôn giáo thụ bảo Phong Nguyên Thanh. "Dạ, em đi ngay." Sau đó Phong Nguyên Thanh rời văn phòng Tôn giáo thụ, đi tới văn phòng Trần giáo thụ cách đó không xa. "Cộc cộc cộc ~" Phong Nguyên Thanh gõ cửa. "Mời vào!" Một giọng nói già nua nhưng tràn đầy trung khí truyền ra, đó là tiếng của Trần giáo thụ.

Phong Nguyên Thanh đẩy cửa bước vào.

Lúc này, trong văn phòng ngoài Trần giáo thụ còn có một người phụ nữ rất xinh đẹp.

Cô mặc một bộ đồ đen gọn gàng, tóc buộc đuôi ngựa, dáng người cao ráo đầy đặn.

Khuôn mặt lai mang nét đẹp của cả Đông và Tây phương, đồng tử

hơi xanh, môi đỏ tươi, đậm chất ngự tỷ. "Nguyên Thanh, cậu tới rồi." Trần giáo thụ mở lời chào. "Trần giáo thụ." "Cả Tuyết Lỵ nữa, đã lâu không gặp." Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ đã quen nhau được hơn một năm, ban đầu cũng là gặp gỡ ở chỗ Trần giáo thụ. "Đúng vậy, lâu rồi không gặp, mấy tháng nay anh đi đâu thế?

Em rất nhớ anh đấy." Giọng ngự tỷ hơi mị hoặc của Shirley Dương vang lên. "Anh mua một căn nhà, mấy tháng nay bận trông coi trang tu, cũng may hiệu quả làm anh rất mãn ý!" Phong Nguyên Thanh giải thích. "Trần giáo thụ, nghe nói đội khảo sát văn hóa Tây Vực đã được phê duyệt, em tới chỗ thầy báo danh và nộp tài liệu." "Ừ, tốt lắm, tôi còn lo cậu không có thời gian, chuyến khảo sát này khó khăn lắm mới được phê duyệt, cậu mà bỏ lỡ thì tiếc quá." Trần giáo thụ nói. "Em cũng nghĩ vậy, bỏ lỡ thì tiếc thật, em cũng rất hướng vãng văn minh cổ Tinh Tuyệt, lần này có cơ hội đi khảo sát sao có thể bỏ qua!" Sau đó, Trần giáo thụ lấy mấy tờ đơn đưa cho Phong Nguyên Thanh. "Mấy thứ này cậu điền tài liệu vào, viết xong đưa cho tôi là được, còn lại để tôi lo." Phong Nguyên Thanh nhận đơn, nhanh chóng điền xong.

Trần giáo thụ cầm tài liệu rồi đi ra ngoài. "Nguyên Thanh à, cậu và Tuyết Lỵ cứ hàn huyên đi, tôi quay lại ngay." Nói xong ông đi ra khỏi cửa.

Dương Tuyết Lỵ dùng đôi mỹ mâu nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh, hỏi: "Anh mua nhà ở kinh thành sao?

Chuyện này thật chẳng dễ dàng gì!" "Đúng vậy, tốn của anh không ít tiền bạc và thời gian đấy, khi nào em qua chỗ anh ngồi chơi nhé?" Phong Nguyên Thanh cũng nhìn vào khuôn mặt tinh tế của Dương Tuyết Lỵ. "Được thôi, em cũng muốn xem căn nhà anh mua thế nào, tối nay được không?" "Cầu còn không được!" Phong Nguyên Thanh mỉm cười nghe vậy. "Đúng rồi, thời gian qua em sống thế nào?

Nghe nói chuyến khảo sát này là do em tài trợ?" "Không sai, em tra được tin tức cha em mất tích rất có thể liên quan đến cổ thành Tinh Tuyệt.

Ông ấy và Trần giáo thụ là bạn thân, lần này Trần giáo thụ muốn đi khảo sát Tinh Tuyệt cổ thành, em cũng muốn nhân cơ hội này tìm kiếm cha mình." Dương Tuyết Lỵ nói. "Vậy nhân viên đội khảo sát đã đủ chưa?" Phong Nguyên Thanh hỏi. "Vẫn chưa, còn thiếu một người dẫn đường tinh thông thuật Thiên tinh phong thủy.

Trong sa mạc không có núi sông cây cỏ để làm mốc, chỉ có hoàng sa ngút ngàn, vật tham chiếu duy nhất chỉ có các vì sao, không có người dẫn đường biết Thiên tinh phong thủy thì không được!" Shirley Dương đáp.

Hai người trò chuyện một lát thì Trần giáo thụ quay lại, tài liệu đã được nộp lên.

Sau đó ba người thảo luận thêm về các sự vụ của đội khảo sát.

Phong Nguyên Thanh nghe Shirley Dương nói còn thiếu người dẫn đường, liền muốn đề cử Hồ Bát Ức. "Trần giáo thụ, Tuyết Lỵ, vừa hay em có một người bạn tinh thông thuật Thiên tinh phong thủy, chiều nay em đưa anh ấy qua đây xem sao nhé?" "Thế thì tốt quá, Tiểu Phong cậu đúng là phúc tướng của chúng ta, thế là vấn đề nan giải đã được giải quyết rồi." Trần giáo thụ vui mừng nói. "Vậy chiều nay chúng ta tập hợp ở trụ sở đội khảo sát, để chúng tôi gặp người bạn đó của cậu." "Được, vậy em về nói với anh ấy một tiếng, chiều gặp lại." Phong Nguyên Thanh chào tạm biệt Trần giáo thụ và Dương Tuyết Lỵ.

Trở về Quan Sơn Các, Phong Nguyên Thanh cho người gọi Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử tới. "Phong gia, anh tìm chúng tôi có việc gì sao?" "Lần này có một hành động lớn, vừa lúc cần đến các anh!"

"Nhiệm vụ gì ạ, anh cứ nói một tiếng, tôi và Bàn Tử tuyệt đối không từ nan!" Hồ Bát Ức vỗ ngực nói. "Trần giáo thụ ở viện nghiên cứu khảo cổ kinh thành đã lập một đội khảo sát văn hóa Tây Vực, đang thiếu một người dẫn đường tinh thông thuật Thiên tinh phong thủy, tôi đã đề cử lão Hồ, lần này hai người đi cùng tôi một chuyến.

Tinh Tuyệt cổ thành là một kho báu lớn, lát nữa các anh tìm hiểu tài liệu sẽ biết ngay.

Chiều nay hai anh đi cùng tôi đến trụ sở đội khảo sát một chuyến.

Đúng rồi Bàn Tử, miếng ngọc này trả lại cho cậu, coi như phần thưởng cho công việc thời gian qua." Phong Nguyên Thanh sau đó đưa miếng ngọc bội có khắc chữ Quỷ Động cho Bàn Tử. "Ái chà, đa tạ Phong gia, ông chủ thật hào phóng!" Bàn Tử reo hò.

Buổi chiều, Phong Nguyên Thanh dẫn Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đến trụ sở đội khảo sát.

Bên trong đang bận rộn chuẩn bị các loại trang bị vật tư.

Trong phòng, Trần giáo thụ đang quan sát bản đồ, nghiên cứu lộ trình tiến quân của đội khảo sát. "Trần giáo thụ, em đưa người tới rồi đây." Phong Nguyên Thanh bước đến cạnh Trần giáo thụ nói. "Haha, đây chính là những người bạn mà Tiểu Phong nói sao, nên xưng hô thế nào?" "Trần giáo thụ, tôi là Hồ Bát Ức, cậu ấy là Vương Khải Toàn, thầy cứ gọi chúng tôi là Tiểu Hồ, Tiểu Vương là được." Sau khi chào hỏi, Trần giáo thụ hỏi một số vấn đề về tinh tượng phong thủy.

Hồ Bát Ức đem những thứ học được trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật ra nói một tràng nghe rất bài bản, khiến Trần giáo thụ nghe mà lùng bùng lỗ tai nhưng cảm thấy rất lợi hại, công nhận bản lĩnh của Hồ Bát Ức và đồng ý để hai người gia nhập đội khảo cổ.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ từ phòng bên trong bước ra.

Vừa rồi cô ở trong đã nghe rất rõ, Hồ Bát Ức quả thực có tài thực học, hiểu biết Thiên tinh phong thủy, sẽ giúp ích rất nhiều cho chuyến đi này.

Vì vậy cô thu xếp một chút rồi ra gặp Hồ Bát Ức.

Trần giáo thụ thấy Dương Tuyết Lỵ ra liền giới thiệu ngay: "Vị Dương Tuyết Lỵ tiểu thư này chính là người xuất vốn cho hoạt động lần này của chúng ta, cô ấy cũng sẽ đi cùng chúng ta, đừng thấy cô ấy là con gái, cô ấy là nhiếp ảnh sư nổi tiếng của tạp chí 《Địa lý Quốc gia》 Mỹ đấy." Tổ tiên Dương Tuyết Lỵ là Bàn Sơn Đạo Nhân, có huyết thống Hồ nhân Tây Vực, cô lại là con lai Mỹ nên mang vẻ đẹp anh tư sảng khoái xen lẫn mị hoặc, chỉ nhìn ra được hai ba phần dáng vẻ người Hoa.

Hồ Bát Ức vừa nhìn thấy liền tưởng là người nước ngoài thuần chủng, nên lắp bắp nói: "Ha...

Ha...

Hello." Dương Tuyết Lỵ mỉm cười nhẹ: "Anh Hồ, tôi biết nói tiếng Trung, chúng ta cứ dùng tiếng Việt trao đổi đi." Dương Tuyết Lỵ nói tiếng phổ thông lưu loát khiến Hồ Bát Ức kinh ngạc, không hề có chút giọng Mỹ nào, nếu không nhìn mặt mà chỉ nghe tiếng thì còn tưởng là người Hoa chính gốc.

Chương 15

Sau khi bắt tay với Hồ Bát Ức, cô cũng bắt tay với Bàn Tử rồi thẳng thắn nói: "Chuyến khảo cổ này có tầm quan trọng rất lớn, nếu không có kỹ năng đặc biệt thì chúng tôi không nhận đâu." Bàn Tử nghe vậy liền cuống quýt: "Cô em người Mỹ này đừng coi thường người khác nha, Bàn gia tôi năm đó dẹp phỉ ở Tây Cương, thương pháp hạng nhất, còn thu được chiến lợi phẩm là một miếng cổ ngọc đây này." Nói đoạn, Bàn Tử móc miếng ngọc bội từ túi ra.

Miếng ngọc này chính là chìa khóa quan trọng cho chuyến đi này, Bàn Tử cũng luôn mang theo bên người.

Mọi ánh mắt đều bị miếng ngọc thu hút.

Trần giáo thụ nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt mấy chục năm, liếc mắt đã nhận ra hoa văn kỳ quái trên ngọc bội chính là chữ Quỷ Động.

Phong Nguyên Thanh cũng nói đỡ cho Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ biết anh làm vậy chắc chắn có dụng ý nên không phản đối nữa.

Giáo thụ Hách Ái Quốc cũng miễn cưỡng đồng ý, vì có một điểm là mấy người trong đội khảo cổ đều là thư sinh không có sức trói gà, có Bàn Tử ở đó cũng giảm bớt được phần nào áp lực. "Vậy được, tôi tuyên bố, hai vị từ giờ chính thức gia nhập tổ công tác khảo cổ của chúng ta." Trần giáo thụ trịnh trọng tuyên bố.

Bàn Tử lập tức cười tít mắt như đứa trẻ nặng hai trăm cân. "Phong gia, đa tạ anh!" "Không khách sáo, chuyến này đúng là cần đến hai vị Mạc Kim giáo úy các anh đấy." Với sự gia nhập của Hồ và Bàn, đội khảo cổ chính thức được thành lập, sau khi chuẩn bị xong xuôi, cả đoàn xuất phát, đi tàu hỏa đến Tây An trước, mấy sinh viên của Trần giáo thụ đã chuẩn bị ở đó, sau khi hội quân sẽ đi đến tỉnh lỵ Tây

Cương.

Hành lý trang bị của đội khảo cổ được ký gửi trực tiếp đến tỉnh lỵ Tây Cương.

Trên tàu hỏa, Dương Tuyết Lỵ đã nói trước với Trần giáo thụ và Phong Nguyên Thanh về việc sẽ chuyển hướng đến băng xuyên Côn Luân để tìm Cửu Tầng Yêu Lâu, vì nhật ký của cha cô đã thất lạc ở đó.

Trong khoang giường nằm, Shirley Dương cùng mọi người thảo luận lộ trình tiếp theo.

Phong Nguyên Thanh đột nhiên lên tiếng: "Tuyết Lỵ, chuyện chuyển hướng đến băng xuyên Côn Luân, em đã nói với Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử chưa?" Dương Tuyết Lỵ sững người, ái chà, hình như quên mất rồi, chưa nói.

Cô chớp chớp đôi mắt lớn, nói: "Bận quá nên em chưa kịp nói với họ, nhưng họ đã nhận tiền rồi thì đương nhiên phải nghe chúng ta chứ, nói hay không có quan trọng gì đâu?" Trần giáo thụ suy nghĩ một chút vẫn thấy nên nói với họ một tiếng thì hơn.

Thế là ông đi báo cho hai người Hồ Bát Ức.

Kết quả không ngờ Hồ Bát Ức phản ứng rất dữ dội. "Rầm" một tiếng, anh dùng lực đẩy cửa khoang ra, cảm xúc kích động nói: "Dương tiểu thư, sao cô đột nhiên muốn đi băng xuyên Côn Luân, nơi đó không thể đi được!" Thấy Hồ Bát Ức phản ứng mạnh như vậy, Trần giáo thụ và Dương Tuyết Lỵ nhận ra nơi đó có thể có điều gì bất thường.

Vì thế liền hỏi: "Sao vậy, tại sao không thể đi?" Hồ Bát Ức vẻ mặt đau đớn kể lại trải nghiệm năm xưa của mình.

Dương Tuyết Lỵ lấy ra một cuốn sổ nhật ký, lật đến một trang có

vẽ một con hỏa biều trùng, chính là loại mà Hồ Bát Ức đã gặp. "Đây là đạt phổ quỷ trùng, tục gọi là hỏa biều trùng, cực kỳ nguy hiểm, người chỉ cần chạm vào là trong vòng vài nhịp thở sẽ bị nó đốt cháy thành tro bụi." Phong Nguyên Thanh lên tiếng. "Tiểu Phong à, xem ra cậu có hiểu biết về loại hỏa biều trùng này, có thể nói chi tiết cho chúng tôi nghe không?" Trần giáo thụ nói.

Phong Nguyên Thanh trong mắt Trần giáo thụ luôn mang một vẻ thần bí, lúc này ông tuy có chút bất ngờ nhưng không nhiều. "Hỏa biều trùng này bắt nguồn từ Ma quốc, chuyên dùng để canh giữ mộ táng Ma quốc, phòng chống trộm mộ, người thường chạm vào tất chết, gần như vô phương cứu chữa.

Hơn nữa nó không chỉ có một hình thái này, hình thái rực cháy ngọn lửa xanh u huyền này gọi là Vô Lượng Nghiệp Hỏa, ngoài ra còn một loại màu bạc trắng tỏa ra hàn khí gọi là Nãi Cùng Thần Băng, người chỉ cần chạm vào sẽ lập tức bị đóng băng, đụng vào là vỡ vụn thành đống mảnh băng.

Đáng sợ hơn là còn có một loại có thể tùy ý chuyển đổi giữa băng và lửa, càng khó đối phó hơn!" Bàn Tử nghe xong liền xìu xuống: "Lợi hại vậy sao, thế lỡ gặp phải chẳng phải là xong đời à?" Phong Nguyên Thanh đảo mắt nhìn mọi người, rồi tiếp tục: "Hỏa biều trùng tuy lợi hại nhưng cũng có nhược điểm chí mạng, chỉ cần phun nước vào là có thể dễ dàng giết chết, nó sợ nước." "Hóa ra là vậy, nếu thế thì chúng ta mang đủ nước theo, còn sợ cái gì nữa?" Bàn Tử đắc ý. "Chỉ giỏi nói, ở cái nhiệt độ của băng xuyên Côn Luân đó, nước đều đóng băng hết, anh định làm thế nào?" Hồ Bát Ức dội cho một gáo nước lạnh.

Đây lại là một vấn đề lớn, Trần giáo thụ và mọi người lại cau mày.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy mỉm cười nói: "Đơn giản thôi, cứ cho thật nhiều muối vào nước là được, điểm đóng băng hạ xuống thì sẽ không kết băng, không được nữa thì dùng dung dịch chống đông." Trần giáo thụ nghe vậy, vuốt cằm, biện pháp này quả thực không tồi.

Rất nhanh, mọi người đã đến Tây An, nghỉ ngơi một chút rồi ký gửi trang bị đến tỉnh lỵ Tây Cương, sau đó chuyển hướng đi núi Côn Luân.

Qua mấy ngày lặn lội, cuối cùng mọi người cũng đến được huyện thành dưới chân núi Côn Luân.

Cửu Tầng Yêu Lâu ở băng xuyên Côn Luân đã ở ngay trước mắt.

Mang theo trang bị, Hồ Bát Ức tìm một người đồng đội cũ làm dẫn đường, dẫn mọi người tiến vào vùng băng xuyên đó.

Trên núi tuyết Côn Luân, đoàn khảo cổ gian nan bước đi trong tuyết.

Mọi người đều mặc quần áo chống rét dày sụ, đội mũ đi găng tay, mặt đeo mặt nạ, đôi mắt cũng được bảo vệ dưới kính mát.

Chân đi ủng đi tuyết, tay cầm gậy leo núi, lưng đeo ba lô lớn, bước thấp bước cao tiến lên trong tuyết.

Ca Oa là lính gác ở trạm dừng chân núi tuyết, cũng là đồng đội cũ của Hồ Bát Ức khi anh còn đi lính ở núi tuyết Côn Luân năm xưa.

Lãnh đạo huyện sau khi biết chuyện của đoàn khảo cổ đã đặc biệt phối hợp với quân nhân ở trạm núi tuyết, cử mấy lính gác thông thuộc địa hình núi tuyết làm người dẫn đường, đồng thời bảo vệ an toàn cho đoàn.

Mục đích đến của đoàn khảo cổ vừa vặn nằm trong khu vực Ca Oa canh gác, có thể nói Ca Oa là người rành đường nhất.

Vì vậy sau vài giờ hành trình, mọi người cuối cùng đã đến được mục đích của chuyến đi này --- khu vực gần vực thẳm băng xuyên.

Ca Oa chỉ tay về phía khe nứt lớn không xa và nói: "Chỗ đó chính là nơi các anh muốn đến, nhìn thì không xa nhưng cũng phải đi một lúc nữa đấy, hơn nữa ở đó rất nguy hiểm, không cẩn thận ngã xuống là xong đời luôn." "Được được, đa tạ đồng chí nhỏ, chúng tôi biết rồi, chúng tôi sẽ không đem sinh mạng ra làm trò đùa đâu." Trần giáo thụ mỉm cười nói, nhưng nụ cười đã bị mặt nạ che khuất, hoàn toàn không thấy được.

Nhiệt độ trên núi tuyết xuống thấp tới âm mấy chục độ, hơi thở ra cũng kết thành sương băng.

Giống như mùa đông ở Đông Bắc, một chậu nước nóng hắt ra, bay trên trời đã đông thành vụn băng. "Mọi người đều phải phấn chấn tinh thần lên, nhất định phải chú ý dưới chân, đừng để trượt ngã, an toàn là trên hết!" Trần giáo thụ hơi nâng cao giọng.

Trên núi tuyết, kỵ nhất là la hét lớn tiếng, vạn nhất gây ra lở tuyết thì mọi người tiêu đời hết, xung quanh không có chỗ ẩn nấp, chạy cũng không thoát.

Nhân lúc dừng lại nói chuyện, mọi người quyết định nghỉ ngơi một lát để hồi phục thể lực.

Ca Oa cầm súng cảnh giới ở một bên.

Khu vực này đã là phạm vi hỏa biểu trùng xuất hiện, phải hết sức tập trung, luôn chú ý quan sát.

Mấy sinh viên vây quanh Trần giáo thụ và giáo thụ Hách, nghe họ truyền thụ kinh nghiệm khảo cổ.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử tụ lại một góc, cũng cảnh giác nhìn quanh, vì đã được Hồ Bát Ức cảnh báo nơi này có hỏa biểu trùng.

Phong Nguyên Thanh thì ngồi cùng Dương Tuyết Lỵ ở phía bên kia, Dương Tuyết Lỵ kể vài câu chuyện thám hiểm của cha mình, Phong Nguyên Thanh ngồi nghe.

Dương Tuyết Lỵ thỉnh thoảng liếc nhìn Phong Nguyên Thanh, khuôn mặt tuấn lãng kia tuy bị che dưới lớp mặt nạ nhưng mỗi khi nhớ lại, mặt cô lại nóng bừng, hơi ửng hồng.

Chỉ có điều cô đã bình thản che giấu đi, dù sao giấu dưới mặt nạ cũng không ai thấy.

Ngay khi Dương Tuyết Lỵ đang thẹn thùng nghĩ ngợi thì một tiếng hô kinh hãi truyền đến.

Là Ca Oa. "Cẩn thận!

Hỏa biều trùng tới rồi!" "Là hỏa biều trùng!" Phong Nguyên Thanh nhìn về phía Ca Oa, lập tức thấy những luồng lửa xanh bay tới như những quả cầu lửa xanh.

Nhưng may mà chỉ có một con, chú ý một chút sẽ không sao, huống hồ mọi người còn mang theo súng phun nước. "Mau, tất cả lấy súng phun nước ra, nếu hỏa biều trùng bay tới thì dùng súng phun vào nó." Mọi người dùng tốc độ nhanh nhất lấy súng phun nước từ ba lô ra, cẩn thận đề phòng hỏa biều trùng.

Lửa xanh tan đi, lộ ra một con côn trùng như pha lê trong suốt màu đỏ, bay lảo đảo, vẽ nên một quỹ đạo ánh đỏ trên trời, nhưng tốc độ không nhanh lắm.

Có vẻ thấy Ca Oa không dễ chọc vào nên sau khi lượn một vòng quanh anh ta, nó liền bay về phía đoàn khảo cổ.

Khi nó sắp tiếp cận, tất cả súng phun nước đồng loạt nhắm vào con hỏa biều trùng mà phun.

Bảy tám vòi nước đan xen, kết thành một tấm lưới nước hỗn loạn

giữa không trung.

Hỏa biều trùng phát ra ngọn lửa xanh, lắc lư trong lưới nước để né tránh các tia nước.

Nhưng rốt cuộc nó vẫn không địch nổi sức nước mạnh mẽ của mọi người, bị một tia nước bắn trúng.

Ánh lửa trên thân nó lập tức tắt lịm, rơi rụng xuống tuyết.

Một phen hú vía.

Mọi người đều cảm thấy ở lại đây quá nguy hiểm, lỡ còn hỏa biều trùng khác thì không xong, nên xuất phát sớm để hoàn thành nhiệm vụ. "Tuyết Lỵ, đi thôi, chúng ta xuất phát!" Phong Nguyên Thanh tay trái chống gậy leo núi, tay phải đỡ lấy Dương Tuyết Lỵ nói.

Chương 16

Dương Tuyết Lỵ hơi thẹn thùng gật đầu.

Nhưng cô từ nhỏ tiếp thụ giáo dục phương Tây nên không quá e dè như người trong nước.

Đi thêm một lúc nữa, mọi người cuối cùng đã đến rìa khe nứt băng nhai.

Nhìn xuống dưới, khe nứt sâu không thấy đáy, bên dưới là một vùng đen kịt.

Hơn nữa gió ở đây cũng rất lớn.

Cách đó không xa có mấy tảng đá lớn, vừa vặn là một nơi trú gió tự nhiên, lại có thể cố định dây thừng.

Sau khi dựng xong lều, mọi người để ba lô hành lý vào trong lều.

Lấy ra mấy sợi dây thừng, cố định vào đá, thả xuống khe nứt, dây thừng là loại đặc chế, rất chắc chắn, hoàn toàn có thể chịu được trọng lượng của vài người.

Diệp Nhất Tâm thể chất yếu nhất, trên đường đi đã có triệu chứng phản ứng cao nguyên, cơ thể không khỏe, rất khó xuống đáy vực. "Tiểu Diệp, em cứ ở trên này trông coi hành lý giúp mọi người, vạn nhất xảy ra chuyện gì còn có người liên lạc bên ngoài kêu cứu." Trần giáo thụ nhẹ nhàng nói.

Thế là để lại một lính gác ở cùng Diệp Nhất Tâm tại doanh trại trông coi hành lý, đồng thời bảo vệ an toàn cho cô.

Trần giáo thụ sắp xếp phân công xong, Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức xuống trước, cả hai thân thủ đều tốt nên rất nhanh đã xuống đến đáy vực.

Tiếp đó, Dương Tuyết Lỵ, Trần giáo thụ và những người khác cũng lần lượt xuống.

Chỉ có Bàn Tử là chật vật nhất, anh ta sợ độ cao nên xuống mãi mới tới được đáy.

Cuối cùng cũng xem như bình an vô sự.

Trước đó Phong Nguyên Thanh hứa dạy võ cho họ, nhưng sau khi về có lẽ bận quá không tìm họ nên tạm thời gác lại.

Mọi người chia làm hai đội, men theo đáy vực tìm kiếm hai phía.

Phong Nguyên Thanh dựa theo ký ức kịch bản, chọn đi về phía bên trái, dẫn theo Dương Tuyết Lỵ đi cùng.

Quả nhiên, đi chưa được mấy chục mét, tại một góc khuất, họ nhìn thấy một thành viên đội thám hiểm nằm xác ở đó.

Chỉ vào thi thể, Phong Nguyên Thanh nói với Dương Tuyết Lỵ: "Tuyết Lỵ, em nhìn kìa, có một cái xác." Dương Tuyết Lỵ nhìn theo, quả nhiên, cô liếc mắt đã nhận ra đó là thành viên trong đội thám hiểm của cha mình.

Tiến lại gần xem xét kỹ, tay thi thể vẫn còn cầm một khẩu súng ngắn.

Dương Tuyết Lỵ cầm lấy thử, kiểm tra kỹ lưỡng, tuy mấy chục năm không bảo dưỡng nhưng nhờ nằm trong băng tuyết nên vẫn bảo tồn hoàn hảo, miễn cưỡng còn dùng được.

Cô cất khẩu súng vào thắt lưng. "Đây là thành viên đội thám hiểm của cha em, tuy không rõ nguyên nhân vì sao chết ở đây, nhưng hướng này chắc chắn là đúng, chỉ sợ phía trước sẽ có nguy hiểm rất lớn!" Dương Tuyết Lỵ thầm lo lắng, cô không muốn người của đội khảo cổ phải hy sinh ở nơi này. "Thật mà, không cần phải sợ, có anh ở đây rồi, anh lợi hại lắm!" Phong Nguyên Thanh vỗ vỗ ngực nói.

Chuyến đi này anh đã chuẩn bị kỹ lưỡng, mang theo cả súng tiểu liên và lựu đạn lấy từ pháo đài của quân Nhật.

Lại thêm pháp thuật phòng thân, bảo đảm an toàn là chuyện thừa sức, cùng lắm thì chạy trốn cũng không thành vấn đề.

Shirley Dương thấy Phong Nguyên Thanh nói vậy, tuy cảm thấy anh đang khoác lác nhưng tâm trạng cũng thả lỏng hơn phần nào, không còn lo lắng căng thẳng như trước.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh chào hỏi những người khác trong đội khảo cổ, tiếp tục tiến về hướng này.

Đi được vài trăm mét, mọi người từ khe nứt băng xuyên tiến vào một hang động ngầm.

Hang động kéo dài xuống phía dưới, thông đến một nơi chưa biết.

Độ sâu của hang động vượt xa tưởng tượng, trong bóng tối, mọi người dùng đèn pin đi bộ vài giờ đồng hồ, bên trong hang động bỗng trở nên rộng rãi. "Thật không ngờ dưới núi tuyết Côn Luân lại có hang động khổng lồ như thế này, thật sự không ngờ tới." Trần giáo sư thở hổn hển cảm thán.

Mọi người dùng đèn pin rọi khắp nơi để thám hiểm hang động khổng lồ này.

Chẳng mấy chốc, từ bên cạnh truyền đến một tiếng kinh hô. "Mau nhìn xem, ở đây có bích họa!" Người phát hiện là Sở Kiến, anh ta thường ngày phụ trách chụp ảnh văn vật, lúc này đang cầm máy ảnh chụp liên tục, đèn flash thỉnh thoảng lại lóe lên.

Nghe thấy tiếng anh ta, tất cả mọi người đều vây lại.

Bảy tám chiếc đèn pin đồng loạt rọi vào vách đá.

Ánh sáng tập trung trên vách đá, chỉ thấy trên đó vẽ nhiều ký hiệu

trừu tượng và những hình vẽ người que đơn giản.

Trần giáo sư đã nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt nhiều năm, tự nhiên vừa nhìn đã nhận ra, bích họa trên đó là văn tự Quỷ Động của văn hóa Tinh Tuyệt. "Vẫn là tiểu Sở mắt tinh, phát hiện ra bích họa ẩn giấu ở đây, mọi người mau ghi chép lại, đây là phát hiện trọng đại đấy." Trần giáo sư dẫn theo sinh viên ghi lại văn tự và hình vẽ trên bích họa.

Sau đó, họ thử giải mã ý nghĩa của chúng.

Văn tự khá khó giải mã, cần lượng lớn tư liệu tham khảo, nhưng hình vẽ thì đơn giản hơn nhiều, đa phần là tự sự tả thực nên dễ hiểu.

Hình vẽ trên vách đá đơn giản thô sơ, nhưng miễn cưỡng vẫn xem hiểu được.

Phía trước nhất là mấy người que đang quỳ lạy thần linh, hình vẽ đại diện cho thần linh có một con mắt đứng giữa trán.

Còn có mấy người que khác như đang khiêng một người đi về phía trước.

Ở cuối cùng có một bích họa hình kiến trúc, hình dạng là một tòa tháp lâu, nhìn kỹ có thể đếm được chín tầng. "Bức tranh đầu tiên dễ hiểu nhất, là một nhóm người đang thờ cúng thần linh, một vị thần có con mắt trên trán, rất có thể chính là thần linh đồ đằng của văn hóa Tinh Tuyệt -- Xà Thần!" Trần giáo sư nói với giọng hơi khàn đục. "Bức thứ hai thì khó hiểu hơn một chút, mấy người đang khiêng một người." Shirley Dương có khả năng suy luận hình ảnh rất mạnh, lại có sổ tay thám hiểm của cha mình tham khảo nên dễ dàng đoán được đại ý của bích họa.

Với chất giọng ngự tỷ quyến rũ, cô nói: "Đây chắc là một bức tranh tang lễ, bức cuối cùng vẽ Cửu Tầng Yêu Lâu, các Quỷ Mẫu của

Ma Quốc sau khi chết đều được đưa vào Cửu Tầng Yêu Lâu an táng." "Hóa ra là vậy, trước đây chỉ thấy ghi chép về Cửu Tầng Yêu Lâu trong dã sử tàn khuyết, nhưng không biết ý nghĩa và tác dụng của nó, không ngờ nó lại là lăng mộ!" Trần giáo sư cảm thán. "Không chỉ vậy, Cửu Tầng Yêu Lâu còn có vô số Hỏa Biểu Trùng canh giữ, một khi kinh động đến chúng thì e là thập tử vô sinh!

Chưa kể còn có những nguy hiểm chưa biết khác!" Phong Nguyên Thanh bổ sung thêm. "Không ngờ Tiểu Phong cậu cũng hiểu sâu về văn hóa mộ táng của Ma Quốc như vậy." Trần giáo sư vẻ mặt kinh ngạc nói. "Tôi cũng nghe Ca Oa nhắc tới thôi, họ từng vào xem Cửu Tầng Yêu Lâu bên trong, có vô số con bọ phát sáng minh màng, chi chít phát ra ánh đỏ." "Tình hình cụ thể thế nào, phải vào tận mắt xem mới biết được." Đội khảo cổ ghi chép xong xuôi, nghỉ ngơi mười mấy phút rồi cả đoàn tiếp tục xuất phát.

Đi thêm một đoạn, địa thế bằng phẳng dần.

Nhiệt độ dưới lòng đất cũng tăng lên đáng kể, cao hơn nhiều so với trên núi tuyết, mọi người đều cởi bớt áo ngoài.

Bên tai cũng truyền đến tiếng nước chảy xiết, dường như gần đó có một con sông ngầm khổng lồ.

Thấy địa thế không còn dốc xuống nữa, mọi người soi đèn pin khắp nơi.

Bỗng nhiên phát hiện ánh đèn pin chiếu ra tạo thành những tia phản quang yếu ớt trên vách đá, giống như chiếu vào vô số mảnh gương vỡ. "Là vân mẫu!" Ca Oa nói. "Năm đó đi cùng đội thăm dò địa chất, họ nói đây là vân mẫu." Vương Bàn Tử lúc này đã tiến sát lại gần chỗ vân mẫu, đèn pin chiếu vào tinh thạch vân mẫu, miệng chảy nước miếng. "Nhiều vân mẫu thế này, đáng giá bao nhiêu tiền đây!

Phát tài rồi!

Ha ha ha~" Thấy bộ dạng chưa từng thấy sự đời này của Bàn Tử, Hồ Bát Ức xoa trán, vẻ mặt cạn lời.

Shirley Dương cũng bị bộ dạng hài hước của Bàn Tử làm cho buồn cười, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười động lòng người, suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng.

Cảnh này đúng lúc bị Phong Nguyên Thanh nhìn thấy, anh nắm bắt khoảnh khắc này, rút máy ảnh ra, "tách" một tiếng chụp lại.

Shirley Dương bị hành động này của Phong Nguyên Thanh làm cho ngẩn người, đôi mắt đẹp trừng anh một cái, như muốn hỏi: "Anh chụp em làm gì?" Phong Nguyên Thanh mỉm cười với cô. "Bàn Tử cậu đừng nằm mơ nữa, mấy thứ vân mẫu này chẳng đáng bao nhiêu tiền đâu, giá sỉ mười mấy tệ một cân cậu có lấy không?" Phong Nguyên Thanh dội một gáo nước lạnh.

Chương 17

"Đúng thế Bàn Tử, đừng mơ mộng giữa ban ngày nữa, đây đều là vân mẫu phổ thông thôi, không đáng tiền đâu, trừ khi cậu đào hết vân mẫu ở đây đem đi bán!" Hồ Bát Ức cũng tiếp lời. "Hả?

Vậy sao?

Được rồi!" Bàn Tử mếu máo, ném viên tinh thạch vân mẫu trong tay xuống đất.

Sau khúc nhạc đệm này, không khí trở nên vui vẻ hơn hẳn.

Có những tinh thể vân mẫu này phản xạ ánh đèn pin, hang động trở nên sáng hơn nhiều.

Đi thêm một lát, mọi người đến một đầm nước ngầm.

Đầm nước này rất tĩnh lặng, xem ra tiếng nước chảy xiết nghe thấy lúc trước không phải phát ra từ đây.

Nước đầm không đóng băng, hơn nữa nhiệt độ cũng khá cao, chạm vào còn cảm thấy hơi ấm. "Mọi người cẩn thận một chút, lội qua chỗ nước nông, động tác nhỏ thôi, vạn nhất kinh động đến thứ gì dưới đáy nước thì không hay đâu." Phong Nguyên Thanh nhắc nhở.

Người tu tiên có ngũ quan nhạy bén, nhờ ánh đèn pin, anh có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Ở vị trí sát vách động, nước ở đó tương đối nông, chỉ ngập đến eo, chiều rộng cũng vừa phải để sang bờ bên kia.

Tại vị trí này, Phong Nguyên Thanh đánh dấu, đóng một chiếc đinh xuống đất, buộc một đầu dây thừng, đầu kia dự định sẽ buộc ở phía bờ đối diện, chỉ cần lần theo dây thừng mà qua sông là được. "Mọi người đi theo vị trí của tôi mà qua sông, chỗ này nước nông nhất, an

toàn hơn!" "Tuyết Ly, em theo sau anh." Những người khác cũng xếp hàng, từng người một lội nước qua sông.

Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Ca Oa đi bọc hậu.

Khi mọi người đã qua sông lên bờ, Phong Nguyên Thanh phát hiện dưới đáy nước xuất hiện một vài dao động, có khả năng là con Bá Vương Kỳ Nhông ẩn náu dưới đáy nước đã bị đánh thức.

Nhiệt độ trong hang động khá cao, mọi người tuy người ướt sũng nhưng cũng không thấy lạnh.

Sau khi vắt khô nước trên quần áo, cả đoàn tiếp tục tiến về phía trước.

Qua một đoạn đường khá hẹp, cuối cùng mọi người cũng đến được đích đến của chuyến đi này.

Đây lại là một sảnh hang khổng lồ, trên mặt đất chất đống vô số hài cốt người và động vật đã mục nát.

Hai bên xa xa còn có hai hố tùy táng ẩn trong bóng tối, Phong Nguyên Thanh nhãn lực tốt nên nhìn thấy rất rõ ràng.

Nhưng chấn động nhất chính là tòa tháp gỗ hình kim tự tháp ở phía xa, ước chừng được dựng lên từ hàng nghìn thân gỗ khổng lồ, trông vô cùng uy nghiêm.

Trong mắt Trần giáo sư, việc xây dựng được một kiến trúc hùng vĩ như vậy ở sâu dưới lòng đất quả là một kỳ tích.

Trên thân tháp lốm đốm vô số ánh đỏ lấp lánh, nhờ những ánh sáng yếu ớt đó, có thể thấy đế tháp gỗ rộng gần hai trăm mét, được đắp bằng bùn đá, gỗ thiên niên bách dựng thành thân tháp, tổng cộng chín tầng.

Mỗi tầng đều chất đầy hài cốt khô mục, nam nữ già trẻ đều có,

trên mỗi thanh gỗ lớn đều khắc đầy bí văn Tây Tạng.

Đây là phần mộ sao?

Quy mô to lớn như thế, có phải là Ma Quốc thần bí không? "Đây chính là Cửu Tầng Yêu Lâu!" Phong Nguyên Thanh khẳng định chắc chắn. "Những ánh đỏ chi chít trên thân tháp chính là Hỏa Biểu Trùng, mọi người cẩn thận, đừng nói to kẻo kinh động đến chúng." "Còn nữa, khi chụp ảnh nhớ tắt đèn flash đi." Phong Nguyên Thanh đặc biệt nhấn mạnh lần cuối.

Mọi người lập tức lấy máy ảnh ra tắt đèn flash.

Trần giáo sư phân phó mấy sinh viên tản ra ghi chép.

Còn Phong Nguyên Thanh thì đi cùng Shirley Dương về phía Cửu Tầng Yêu Lâu để tìm cuốn sổ tay thám hiểm kia. "Đi, chúng ta đi theo Phong gia, chắc chắn không sai đâu!" Vương Bàn Tử nói với Hồ Bát Ức một câu, kéo anh ta đi theo sau hai người Phong Nguyên Thanh hướng về phía tháp gỗ.

Dưới chân tháp có rất nhiều thi thể, muốn tìm một người nước ngoài thật sự có chút khó khăn.

Bốn người tìm kiếm một hồi lâu vẫn không thấy.

Cuối cùng vẫn là Vương Bàn Tử mắt tinh, trong đống thi thể ở một góc đã tìm thấy nhà thám hiểm người nước ngoài đã chết kia, móc từ trong túi áo ông ta ra cuốn sổ tay thám hiểm. "Phong gia, anh xem, có phải cái này không?" Shirley Dương thấy vậy cầm lấy lật xem, đúng là cuốn sổ cô cần tìm.

Cô lập tức cất vào ba lô. "Dương tiểu thư, tìm thấy sổ tay là công lao của chúng tôi, cô xem có nên tăng thêm tiền cho chúng tôi không?" Bàn Tử xoa xoa tay nói. "Được, vậy mỗi người thêm một vạn!" Shirley Dương suy nghĩ một chút rồi đồng ý. "Hắc hắc, Dương tiểu

thư sảng khoái!" Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nghe vậy liền cười rạng rỡ. "Được rồi, tìm được sổ tay rồi, Cửu Tầng Yêu Lâu ngay trước mắt, có muốn lên xem chút không?" Phong Nguyên Thanh hỏi. "Cái này...

được rồi, xem thử đi, chúng ta cẩn thận một chút." Shirley Dương hơi do dự rồi đồng ý. "Đúng thế, đã đến đây rồi, sao có thể không xem xem bên trong có bảo bối gì chứ?" Đây là ý của Vương Bàn Tử. "Được, vậy xem thử đi." Hồ Bát Ức thấy mấy người đều muốn lên nên cũng đồng ý, anh ta cũng rất tò mò về Cửu Tầng Yêu Lâu trong truyền thuyết.

Theo bậc thang đi lên tầng một.

Trên mặt đất chất đầy thi thể, trên cột và xà nhà cũng dùng móc treo rất nhiều, có lẽ là nô lệ tùy táng.

Trên cột và thi thể còn bám một ít Hỏa Biểu Trùng, những con bọ như tinh thể đỏ trong suốt bám trên đó, thỉnh thoảng lại lóe sáng.

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống đã lâu không gặp vang lên. [Đinh, vị trí hiện tại có thể đánh dấu, có đánh dấu không?] "Đánh dấu!" [Đinh, đánh dấu thành công, nhận được Tiểu Khống Thủy Thuật!] Đây là một loại pháp thuật điều khiển dòng nước, tiêu hao chân khí là có thể triển khai.

Giờ thì dù đám Hỏa Biểu Trùng kia có tỉnh dậy anh cũng chẳng sợ nữa.

Rón rén lên tầng hai, tình hình cũng tương tự, chỉ là số lượng hài cốt ít hơn một chút.

Càng lên cao càng như vậy.

Cho đến tầng thứ bảy mới xuất hiện quan tài.

Hơn nữa nhiều quan tài đã được mở ra, bên trong chỉ có hài cốt

mục nát và quần áo, không có đồ bồi táng gì quý giá.

Cho đến tầng cuối cùng, nơi này không còn quan tài nữa.

Chỉ có chính giữa ngồi một bóng người, đèn pin rọi vào thì ra là một người phụ nữ.

Gương mặt uy nghiêm, đôi mắt nhắm nghiền.

Bộ dạng này làm Bàn Tử giật mình, suýt chút nữa thì kêu thành tiếng.

Hồ Bát ức và Shirley Dương thì khá hơn một chút.

Phong Nguyên Thanh cũng suýt giật mình, nhưng quan sát kỹ thì bóng người này không có chút sinh cơ nào, cũng không có dấu hiệu biến đổi thành cương thi. "Không cần sợ, đây chỉ là một xác chết được bảo quản rất tốt mà thôi, trông giống người sống nhưng thực ra đã chết từ lâu rồi!" Phong Nguyên Thanh nói nhỏ. "Ở tầng cao nhất mà còn bảo quản hoàn hảo thế này, e rằng chính là thi thân của một đời Quỷ Mẫu nào đó." Hồ Bát Ức phân tích. "Hơn nữa, để người ta bất ngờ nhìn thấy chắc chắn sẽ bị dọa sợ, nếu làm kinh động đến Hỏa Biều Trùng thì chỉ có nước hóa thành tro bụi thôi." Phân tích không tồi, Shirley Dương nghe xong cũng gật đầu.

Phong Nguyên Thanh cũng thấy rất có lý.

Xem xét kỹ một vòng, không phát hiện điều gì đặc biệt, cũng không thấy đồ tùy táng nào.

Ngay cả Bàn Tử cũng không tìm thấy thứ gì có giá trị, mặt mũi đầy vẻ buồn bực.

Chương 18

Dù sao cũng là một đời Quỷ Mẫu, vậy mà đến một món đồ bồi táng cũng không có, thật quá nghèo nàn.

Đành phải quay về lối cũ.

Xuống lầu, trở lại lối vào hội hợp với nhóm Trần giáo sư.

Công tác ghi chép của nhóm Trần giáo sư cũng đã hoàn thành, đang chuẩn bị chờ đông đủ thì quay về.

Đã nửa ngày trôi qua mà không làm kinh động đến đám Hỏa Biểu Trùng, Sở Kiến gan cũng lớn dần, lén lút bật đèn flash lên, muốn chụp một bức ảnh rõ nét trước khi rời đi.

Lúc trước không bật đèn flash, ảnh chụp Cửu Tầng Yêu Lâu chẳng ra sao cả.

Cửu Tầng Yêu Lâu dù sao cũng rất lớn, chỉ với chút ánh sáng đèn pin thì ảnh chụp ra căn bản không rõ.

Chờ mọi người đã đi vào lối thoát, Sở Kiến hướng về phía tháp lâu chụp liên tiếp ba phát. "Tách!" Đèn flash lóe lên, những đốm sáng đỏ trong hang động trở nên chập chờn bất định.

Một cảm giác xao động truyền ra từ bên trong.

Phong Nguyên Thanh quay đầu lại nhìn, biết ngay đám Hỏa Biểu Trùng này đã bị đánh thức.

Chẳng mấy chốc, chúng đồng loạt bay lên, tụ tập lại với nhau như một dải ngân hà rực rỡ đang chuyển động. "Chạy mau!" Phong Nguyên Thanh hét lớn một tiếng.

Mọi người trong đội khảo cổ nghe vậy quay đầu lại, liền thấy vô

số Hỏa Biều Trùng lấp lánh ánh đỏ lửa lam, như một dòng sông lửa đang cuộn trào lao về phía họ.

Không kịp nghĩ nhiều, tất cả mọi người vắt chân lên cổ mà chạy.

Phong Nguyên Thanh nắm tay Shirley Dương, dẫn mọi người chạy về phía đầm nước ngầm.

May mà đầm nước không xa, mọi người lần lượt lao xuống đầm, lặn xuống đáy.

Hỏa Biều Trùng sợ nước, bay lượn trên mặt nước nhưng không dám xuống, lượn lờ mấy vòng trên không trung rồi tự động rút lui.

Thấy Hỏa Biều Trùng đã bay đi, Phong Nguyên Thanh lập tức gọi mọi người lên bờ, rời khỏi mặt nước. "Mọi người mau lên bờ!" Sau khi kéo Shirley Dương lên bờ, anh lại kéo những người chậm chạp khác lên từng người một, tránh xa mép nước.

Vừa rời khỏi không bao lâu, trong đầm nước bỗng nổi lên từng trận sóng lăn tăn.

Đột nhiên, một con cá quái dị thân hình khổng lồ nhô lên từ dưới đáy nước.

Thứ này hình thù hung tợn, thân hình giống cá sấu lại giống kỳ đà khổng lồ, thè chiếc lưỡi dài, đuôi giống như con nòng nọc chưa phát triển hết.

Thân hình nó còn lớn hơn cả một gã đàn ông tráng niên.

Tổng thể trông vô cùng quái dị và đáng sợ. "Thứ gì thế này, sao dưới nước lại có loại quái vật này?" Vương Bàn Tử kêu quái một tiếng. "Đây là Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử." Phong Nguyên Thanh nói, "Mọi người cẩn thận, thứ này da dày thịt béo, không dễ đối phó đâu!" Con Bá Vương Kỳ Nhông đó sau khi lên bờ liền lao về phía mọi người, miệng còn phát ra tiếng gầm rống khó nghe.

Ca Oa thấy vậy lập tức giơ súng bắn.

Nhưng hiệu quả không lớn, đạn bắn trúng chỉ làm tăng thêm cơn giận của nó chứ sát thương không bao nhiêu.

Phát súng này chỉ gây ra vết thương nhẹ cho con Bá Vương Kỳ Nhông.

Nhưng sự thù hận của con quái vật đã bị phát súng này chuyển dời, vốn dĩ mục tiêu của nó là Vương Bàn Tử.

Bởi vì Vương Bàn Tử trong mắt nó trông nhiều thịt, béo bở.

Nhưng giờ nó lại bị loài người hai chân chưa từng thấy làm bị thương, trong lòng vô cùng phẫn nộ, thề phải ăn thịt kẻ đã làm nó bị thương trước.

Bá Vương Kỳ Nhông há to cái mồm máu, lộ ra hàm răng cưa sắc nhọn, lưỡi nhắm thẳng vào Ca Oa phóng tới, trong nháy mắt biến dài ra.

Giống như một sợi dây thừng, nó quấn chặt lấy người Ca Oa, muốn kéo anh ta vào miệng.

Bá Vương Kỳ Nhông sức mạnh rất lớn, Ca Oa bị kéo mất đà ngã xuống đất, bị chiếc lưỡi kéo lê đi.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử thấy vậy vác đồ nghề chạy về phía Ca Oa, Phong Nguyên Thanh nhanh hơn một bước, lao lên rút đao chém mạnh.

Xoẹt!

Chiếc lưỡi đứt lìa, giống như sợi dây chun co rụt lại trong nháy mắt.

Lưỡi bị đứt, Bá Vương Kỳ Nhông phát ra tiếng gầm đau đớn, từ miệng chảy ra thứ máu đặc sệt màu xanh lá, cơn giận trong lòng càng

thịnh.

Bốn chân cùng cử động, nó nhanh chóng bò về phía mọi người, nước miếng lẫn với máu xanh chảy đầy đất từ cái mồm máu.

Shirley Dương thấy vậy lo lắng hét lên: "Nguyên Thanh, cẩn thận!" Phong Nguyên Thanh lấy từ không gian lưu trữ ra một quả lựu đạn mỏ vịt, "cạch" một tiếng rút chốt, canh đúng thời cơ, ném thẳng vào cái mồm máu đang há to của con Bá Vương Kỳ Nhông, để nó nuốt vào bụng.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử thấy Phong Nguyên Thanh lấy cả lựu đạn ra, vội vàng bảo mọi người nằm rạp xuống tại chỗ để tránh bị dư chấn của vụ nổ tác động.

Phong Nguyên Thanh cũng thuận thế lao sang một bên, nằm úp mặt xuống đất. "Oành" một tiếng nổ vang, con Bá Vương Kỳ Nhông bị lựu đạn nổ tan xác, chết không toàn thây, chỉ còn lại đống xác vụn đầy đất. "Nguyên Thanh, anh không sao chứ?" Shirley Dương vội vàng chạy đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh. "Anh không sao, mọi người thu dọn đồ đạc rồi đi mau, đừng để kinh động đến Hỏa Biểu Trùng lần nữa." Mọi người nhặt ba lô chạy về phía trước, lúc này lại một tiếng gầm rống truyền đến.

Thấy trên mặt nước nổi lên những đợt sóng lớn hơn, một con Bá Vương Kỳ Nhông thân hình to lớn hơn nữa từ dưới đáy nước chui lên, gầm rống lao về phía mọi người.

Con Bá Vương Kỳ Nhông này có lẽ lúc trước đang ngủ đông, giờ bị đánh thức, bụng đang rất đói, muốn ăn chút gì đó nên nó nhắm vào đội khảo cổ.

Mọi người đã chạy ra được một đoạn, lần này Phong Nguyên Thanh không còn che giấu nữa, dù sao bản thân mình sớm muộn gì cũng phải lộ diện.

Thế là anh vận chuyển chân khí, sử dụng Tiểu Khống Thủy Thuật.

Mấy dòng nước từ trong đầm bay ra, giống như dây thừng quấn chặt lấy con Bá Vương Kỳ Nhông lớn hơn này.

Con Bá Vương Kỳ Nhông này to gấp đôi con lúc nãy.

Lớn thế này không biết rốt cuộc đã sống được bao nhiêu năm rồi.

Con Bá Vương Kỳ Nhông khổng lồ bị trói giữa không trung, không thể cử động, chỉ có thể khua khoắng bốn cái chân ngắn ngủn, cố sức quẫy đuôi, miệng phát ra tiếng gầm phẫn nộ, ngoài ra không làm gì được.

Shirley Dương vốn định chạy theo mọi người ra ngoài, nhưng trong lòng lo lắng cho an nguy của Phong Nguyên Thanh, quay đầu lại nhìn thì sững sờ.

Phong Nguyên Thanh chỉ tay một cái, dùng pháp thuật điều khiển dòng nước, trói con Bá Vương Kỳ Nhông lớn nhất kia giữa không trung.

Shirley Dương nhất thời nhìn ngây người, không ngờ Phong Nguyên Thanh vậy mà còn biết pháp thuật.

Con Bá Vương Kỳ Nhông vẫn đang há miệng gầm rống, muốn thoát khỏi sự khống chế.

Phong Nguyên Thanh lại lấy ra ba quả lựu đạn, rút chốt bảo hiểm rồi ném vào miệng nó.

Lại một tiếng nổ "Oành" vang lên.

Nửa thân trên của nó bị nổ nát bét.

Chỉ còn lại thân cá với một vài phản xạ thần kinh, thỉnh thoảng lại co giật.

Thu hồi pháp thuật, thân cá khổng lồ rơi xuống mặt nước, tạo ra một tiếng động lớn, tõm một cái rơi xuống nước rồi chìm nghỉm.

Bá Vương Kỳ Nhông tuy đã giải quyết xong nhưng Phong Nguyên Thanh không hề lơ là.

Liên tục gây ra tiếng động lớn như vậy, đám Hỏa Biều Trùng bên trong chắc chắn sẽ bị kinh động lần nữa.

Hiện tại ở gần nước còn dễ giải quyết, nếu lên trên kia không có nước thì sẽ khó xoay xở.

Quả nhiên lúc này, vô số Hỏa Biều Trùng lấp lánh ánh đỏ, mang theo lửa lam từ trong hang động bên kia bờ sông bay ra.

Chương 19

Ánh lửa xanh u uẩn làm hang động sáng lên không ít.

Chúng đồng loạt lao về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh vung tay dẫn dụ, tức thì vài dòng nước từ mặt nước bay lên, hóa thành một màn nước bao trùm về phía đàn bọ.

Anh tăng cường xuất chân khí, nhiều dòng nước từ đầm nước hội tụ vào màn nước.

Vô số Hỏa Biều Trùng đâm sầm vào màn nước.

Tiếng "xèo xèo" như lửa bị dập tắt vang lên liên hồi.

Những đám sương nước bắn ra, hơi nước mù mịt.

Càng nhiều Hỏa Biều Trùng bị dập tắt.

Đàn Hỏa Biều Trùng lớp này đến lớp khác lao tới nhưng vẫn không thể vượt qua màn nước ngăn cản, lần lượt chết sạch trước màn nước.

Phong Nguyên Thanh điều khiển màn nước tiếp tục bao vây phía trước, dồn đám Hỏa Biều Trùng ngược trở lại hang động.

Một lúc sau, sương nước bao trùm khắp hang động, đám Hỏa Biều Trùng bên trong đã chết gần hết, không còn thấy con nào nữa.

Thu hồi pháp thuật, màn nước tan biến, trở lại thành dòng nước chảy vào đầm.

Hô~ Anh thở ra một hơi đục. "Uy lực rất khá." Một phát Tiểu Khống Thủy Thuật này đã tiêu hao gần một nửa chân khí của Phong Nguyên Thanh. "Nguyên Thanh, anh thế nào rồi?

Không sao chứ?" Lúc này giọng nói của Shirley Dương truyền đến

từ phía sau.

Quay đầu lại nhìn, Shirley Dương đang đứng cách đó không xa đi về phía anh, cô chạy nhỏ tới, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn anh. "Anh không sao, chỉ là hơi mệt chút, em đều thấy cả rồi sao?" Phong Nguyên Thanh nói. "Phải, em đều thấy hết rồi, anh vậy mà biết... pháp thuật?" "Đúng vậy, anh biết pháp thuật, lợi hại không?" Phong Nguyên Thanh đi tới trước mặt Shirley Dương, mỉm cười. "Lợi hại quá, không ngờ pháp thuật thực sự tồn tại!" Gương mặt Shirley Dương lộ vẻ chấn động. "Được rồi, khoan nói mấy chuyện này đã, mau ra ngoài hội hợp với giáo sư và mọi người thôi, sau này có thời gian anh sẽ kể kỹ cho em nghe." Phong Nguyên Thanh vừa nói vừa ôm Shirley Dương một cái, sau đó nắm tay cô đi ra ngoài.

Shirley Dương đỏ mặt, mặc cho anh dắt đi.

Trong bóng tối chỉ có một tia sáng đèn pin chiếu rọi.

Phong Nguyên Thanh dắt Shirley Dương đi ngược theo lối cũ lên trên.

Tiếng thở của Shirley Dương nghe rất rõ, còn nhịp thở của Phong Nguyên Thanh lại rất bình ổn, chẳng thấy chút mệt mỏi nào.

Trong bóng tối, cảm giác về thời gian như bị chậm lại gấp bội, mang đến cho người ta cảm giác một ngày dài như một năm, mỗi một giây đều dường như rất đằng đẵng.

Không biết đã qua bao lâu.

Hai người cuối cùng cũng đuổi kịp đoàn khảo cổ.

Hai giáo sư dẫn theo một nhóm người trẻ tuổi, trừ Hồ Bát ức, Vương Bàn Tử và Ca Oa thể lực khá tốt ra, những người còn lại đều là đám thư sinh thiếu rèn luyện, Vương Bàn Tử thì béo quá, cơ thể cũng hơi yếu nên tốc độ muốn nhanh cũng không nhanh nổi.

Đặc biệt là đoạn đường dốc dài thế này.

Từ khoảng cách xa, Phong Nguyên Thanh đã nhìn thấy ánh đèn của mọi người.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đuổi kịp đại đội.

Vương Bàn Tử tuy rất mệt nhưng đôi mắt ti hí thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn phía sau, mắt tinh nên anh ta lập tức phát hiện ánh đèn đang tiến lại gần.

Lập tức chỉ tay ra sau nói với Hồ Bát ức: "Này Lão Hồ, cậu xem, bọn Phong gia tới rồi, xem ra họ đã giải quyết xong nguy hiểm, chúng ta không cần gấp gáp chạy nữa, mệt chết Bàn gia tôi rồi, ôi chao!" Hồ Bát ức nghe vậy quay đầu nhìn sâu vào hang động, quả nhiên một luồng ánh sáng đang tiến lại gần họ, thế là anh ta đón lấy. "Phong gia, Dương tiểu thư, hai người không sao chứ?

Có bị thương không?" "Chúng tôi không sao, đã an toàn rồi, yên tâm đi, chúng ta hơ khô quần áo rồi quay về doanh trại thôi." Một đống lửa trại được đốt lên, mọi người để quần áo ướt bên cạnh hơ nóng.

Trần giáo sư tuổi tác lớn nhất, lúc này mệt đến mức thở hổn hển, đang ôm ngực dựa vào vách động ngồi, thỉnh thoảng lại ho vài tiếng.

Shirley Dương thấy vậy tiến tới hỏi: "Trần giáo sư, thầy không sao chứ?

Uống miếng nước đi ạ." Shirley Dương lấy bình nước từ ba lô của Trần giáo sư, vặn nắp đưa tới trước mặt ông. "Tôi không sao, cô Dương, chỉ là chạy một đoạn đường thôi mà, không có gì đâu, tôi vẫn trụ được." Trần giáo sư nói xong, uống vài ngụm nước nhỏ.

Phía bên kia, Vương Bàn Tử cũng đang thở dốc, lúc nãy tiếng nổ lựu đạn lớn như vậy, trong hang động khép kín này e là truyền đi rất

xa, mà Cửu Tầng Yêu Lâu lại không xa mấy, anh ta rất lo đám Hỏa Biều Trùng sẽ đuổi theo. "Phong gia, lúc nãy động tĩnh lớn như thế, e là đã làm đám Hỏa Biều Trùng kia thức giấc rồi, chúng ta vẫn nên chạy nhanh chút đi, lỡ chúng đuổi kịp thì gay go!" Vương Bàn Tử nói. "À, không sao, lúc nãy đúng là có kinh động chúng, nhưng đã bị tôi giải quyết cả rồi, yên tâm, sẽ không tới nữa đâu." Phong Nguyên Thanh phất phất tay, ý bảo không cần lo lắng. "Cái gì?

Phong gia, thứ đó da dày thịt béo, anh làm thế nào vậy?" Hồ Bát ức vô cùng ngạc nhiên, mắt trợn tròn. "Ha ha, sau này các cậu sẽ được thấy, lúc đó sẽ biết thôi." Phong Nguyên Thanh úp úp mở mở.

Nghỉ ngơi xong, thay quần áo sạch sẽ, mọi người tiếp tục quay về lối cũ.

Lại đi thêm vài giờ, cuối cùng cũng thấy ánh sáng bên ngoài, đến gần cửa hang ở thung lũng.

Thi thể của thành viên đội thám hiểm người Mỹ lúc trước vẫn nằm đó.

Mục tiêu chuyến đi này đã hoàn thành viên mãn, Shirley Dương không đành lòng thấy đồng đội cũ của cha mình phơi xác nơi tuyết nguyên, liền đào một cái hố đơn giản ở góc khuất, xếp đá lên, coi như là nhập thổ vi an.

Men theo dây thừng leo lên, hội hợp với Diệp Diệc Tâm và những người ở lại bên trên, mọi người quay về huyện lỵ dưới chân núi, nghỉ ngơi một đêm rồi lại bắt đầu hành trình tiến về Tinh Tuyệt cổ thành.

Ba mươi sáu nước Tây Vực thời cổ đại nay thuộc địa phận Tân Cương, phần lớn đã bị vùi lấp dưới cát vàng.

Còn nước Tinh Tuyệt nằm trong sa mạc hạ lưu sông Ni Nhã, chính là khu vực di chỉ Ni Nhã hiện nay.

Để đến được đó còn cần đi tàu hỏa trung chuyển. ---------- Trong toa tàu, Shirley Dương và Phong Nguyên Thanh đang ngồi cùng nhau.

Shirley Dương trợn tròn đôi mắt to nhìn Phong Nguyên Thanh, hàng mi cong vút, trong mắt dường như đang phát sáng. "Nguyên Thanh, rốt cuộc anh là ai, sao ngay cả pháp thuật trong truyền thuyết anh cũng biết vậy?" "Tuyết Ly, em tò mò về thân phận của anh thế sao?" Phong Nguyên Thanh nghiêng mặt nhìn Shirley Dương. "Tất nhiên rồi, là pháp thuật đấy, anh là đạo sĩ sao?

Em cũng chỉ thấy vài dòng ngắn ngủi trong sổ tay của ông nội thôi!

Mà cũng không mạnh mẽ như anh!" Shirley Dương mở to mắt nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh. "Nói cho em biết cũng không phải là không được, nhưng thân phận của em chắc cũng phải nói cho anh biết chứ, không thể chỉ đơn giản là nhiếp ảnh gia được đúng không?" Phong Nguyên Thanh nhìn đôi mắt to của Shirley Dương, cố ý hỏi.

Tuy trong lòng anh đã biết nhưng ngoài mặt thì coi như chưa biết. "Được, vậy em cũng nói cho anh biết, thực ra ông nội em chính là thủ lĩnh Bàn Sơn năm xưa - Chá Cô Tiếu, tất cả những gì em biết đều từ cuốn sổ tay ông để lại, trong đó có rất nhiều bí thuật truyền thừa của Bàn Sơn, vì vậy em cũng có thể coi là truyền nhân của phái Bàn Sơn, chỉ là truyền thừa không còn trọn vẹn." Shirley Dương từ tốn kể lại. "Được rồi, thân phận của em anh đã biết, vậy còn anh?" Shirley Dương đã nói xong thân phận của mình, đôi mắt to nhìn Phong Nguyên Thanh vẻ hờn dỗi, ý nói nếu anh dám không nói, em sẽ không để yên cho anh đâu. "Hóa ra là một trong bốn phái Mạc Kim - mạch Bàn Sơn Đạo Nhân, phái này anh cũng có biết đôi chút." "Môn nhân Bàn Sơn thường cải trang thành đạo sĩ, có tuyệt kỹ độc môn gọi là

'Bàn Sơn Điền Hải Thuật', giỏi về thuật sinh khắc chế hóa, hành tung bí ẩn khó tìm, nhiều năm qua rất ít giao thiệp với người ngoài, họ làm vậy chỉ để tìm 'Đan Châu' chứ không vì tài vật." "Còn anh, không biết em đã từng nghe nói đến Quan Sơn Thái Bảo chưa?" Phong Nguyên Thanh hỏi ngược lại. "Quan Sơn Thái Bảo?

Có phải là những người thời nhà Minh đã tâu với hoàng đế hủy đi Mạc Kim Phù và Phát Khâu Ấn, định đoạn tuyệt truyền thừa của Mạc Kim Phát Khâu không?

Chương 20

Nghe nói Phát Khâu Ấn đã bị hủy, Mạc Kim Phù nay cũng chỉ còn ba chiếc lưu lạc trong nhân gian." "Họ Phong ở Quan Sơn, anh cũng họ Phong, hóa ra là vậy, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến việc anh biết pháp thuật?" Shirley Dương hỏi. "Thời Tiên Tần có các Luyện Khí Sĩ truyền thừa lại, mạch của anh cũng truyền thừa thuật Luyện Khí, mà bản thân anh lại là thiên tài tu luyện vạn người có một, luyện ra được pháp thuật có gì là lạ đâu." Phong Nguyên Thanh nhếch mép cười.

Có hệ thống trong tay, mình không phải thiên tài thì là gì? "Phái Quan Sơn Thái Bảo của các anh có thuật Luyện Khí, vậy ba phái Mạc Kim, Phát Khâu và Bàn Sơn chẳng lẽ cũng phải có truyền thừa Luyện Khí chứ?

Sao lại sa sút đến mức này?" Shirley Dương hỏi.

Phát Khâu đã bặt vô âm tín, Mạc Kim Giáo Úy thì Hồ Bát ức có vẻ chính là một người, phái Bàn Sơn chỉ còn lại hậu duệ thiếu hụt truyền thừa là cô, gần như có thể nói là đã đứt đoạn truyền thừa.

Còn Tá Lĩnh cũng đã lụi bại từ lâu. "Chuyện này tự nhiên cũng giống như tình cảnh hiện tại của em vậy, truyền thừa thất lạc dẫn tới sa sút, luyện khí cũng phải xem tư chất, không phải ai cũng luyện ra trò được, nếu không thì đã đầy rẫy ngoài đường rồi!" "Hơn nữa anh còn có kỳ ngộ khác nên mới học được pháp thuật đẳng cấp này!" Vì sao luyện khí tu tiên từ lâu đã trở thành truyền thuyết?

Chẳng phải là vì tu tiên quá tốn kém tư chất đó sao.

Dùng một cách nói huyền học hơn một chút, chính là tu tiên luyện khí cần phải xem "linh căn", hoặc là "tiên duyên" hư vô phiêu miểu.

Nếu không thì luyện chẳng ra được danh đường gì.

Hơn nữa, các loại bí ngữ chuyên môn của Đạo gia người bình thường nhìn không hiểu, không có sư phụ chỉ dạy thì không thể nào luyện thành chân công phu.

Ngay cả khi dựa theo lý giải của bản thân mà cưỡng ép tu luyện, khả năng lớn nhất cũng chỉ là luyện thành một "Mai Siêu Phong" tiếp theo.

Võ công Đạo môn chính tông bình hòa là "Cửu Âm Thần Trảo", luyện thành tà ma ngoại đạo là "Cửu Âm Bạch Cốt Trảo", dùng đầu người để luyện công, khiến bản thân trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ.

Trên xe lửa, Phong Nguyên Thanh đã giảng cho Dương Tuyết Lỵ không ít kiến thức về phương diện tu luyện, khiến nàng mở mang tầm mắt.

"Hóa ra tu luyện có nhiều lắt léo như vậy, hèn chi đã trở thành truyền thuyết, những đại sư khí công nổi danh bên ngoài cơ bản đều là giả, không ngờ Nguyên Thanh anh lại có chân công phu!" Phong Nguyên Thanh mỉm cười nhẹ.

"Được rồi, nghỉ ngơi đi, thời gian qua mệt mỏi như vậy, phía sau còn có cái để mệt đấy, sa mạc không dễ vào đâu, hãy dưỡng tốt tinh thần trước." Xe lửa lao đi vun vút, chẳng mấy chốc đã đến tỉnh hội Tây Khương.

Sau đó chuyển đường hướng tới một thị trấn nhỏ ven biên thùy sa mạc.

Hồ Bát Ức đã nghe ngóng được một người dẫn đường sa mạc nổi danh nhất vùng, là một lão nhân làm nghề buôn bán gia súc.

Tên của lão nhân đã không còn ai gọi nữa, mọi người đều gọi lão

là An Lợi Mãn, nghĩa là bản đồ sống trong sa mạc.

Tuy nhiên, họ lại gặp phải một rắc rối nhỏ.

An Lợi Mãn đang bị nhốt trong đồn cảnh sát của trấn.

Thị trấn này diện tích không lớn, cục cảnh sát cũng không xa, mấy người trực tiếp đi bộ qua đó.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã đến đồn cảnh sát.

Sở trưởng nghe nói là đội khảo cổ từ Kinh Thành tới nên biểu hiện vô cùng nhiệt tình, chào mời mọi người vào văn phòng của mình.

Sau khi mấy người ngồi xuống, sở trưởng nhiệt tình pha trà.

Sau vài câu chuyện phiếm, Trần giáo sư trực tiếp nói rõ ý định.

"Chúng tôi hiện đang rất cần một người dẫn đường am hiểu sa mạc để đưa chúng tôi vào sa mạc khảo sát." "Nhưng nghe nói ông ấy đang bị nhốt ở đồn cảnh sát nên qua đây xem rốt cuộc là có chuyện gì." "Nếu không phải chuyện gì lớn, chúng tôi có thể bảo lãnh cho ông ấy." Sở trưởng nghe xong liền thở dài một tiếng.

"Ài, chuyện của ông ta thì không lớn, nhưng vấn đề là hiện tại trong sa mạc đã vào mùa gió, bất kể là ai vào sa mạc cũng không được, ngay cả An Lợi Mãn cũng không xong!" "Các vị đều là chuyên gia từ Kinh Thành tới, tôi phải cân nhắc vì sự an toàn của các vị!" Dương Tuyết Lỵ lập tức sốt ruột: "Sở trưởng, nhiệm vụ khảo cổ lần này của chúng tôi là được cấp trên đặc cách phê chuẩn, nhiệm vụ khá gấp, nên bất kể có phải mùa gió hay không, chúng tôi đều phải vào sa mạc!" Sở trưởng rất bất lực, nhìn mọi người một lượt.

"Ài, cái này, lợi hại quan hệ tôi nên nói cũng đã nói rồi!

Nếu các vị đã kiên trì, vậy tôi dẫn các vị đi gặp An Lợi Mãn trước vậy." Đậy nắp chén trà, sở trưởng đứng dậy dẫn mọi người tới phòng

giam ở hậu viện đồn cảnh sát.

“Tuy nhiên, có một việc tôi phải nói trước với các vị.” “Lão An Lợi Mãn này không thành thật đâu, tuy lão được mệnh danh là bản đồ sống sa mạc, nhưng nhân phẩm thì chẳng ra làm sao!” “Hiện nay quốc gia hỗ trợ phát triển ngành du lịch, phong cảnh sa mạc chỗ chúng tôi cũng đẹp, lão An Lợi Mãn này cũng làm nghề dẫn đường, những năm qua kiếm được không ít tiền rồi.” “Hai ngày trước có một nhóm du khách nước ngoài tới, An Lợi Mãn dẫn người vào.” “Kết quả chưa đầy hai ngày, chỉ có mình lão quay lại.” “Chúng tôi nhận được tin báo nên đã giữ lão cùng đàn lạc đà lại, nhưng hỏi lão những người nước ngoài kia đâu rồi thì lão một mực nói không biết!” “Ước chừng là giá cả không thỏa thuận được nên lão bỏ mặc người ta trong sa mạc!” Đội khảo cổ nghe vậy thì nhìn nhau ngơ ngác.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh khẽ cười một tiếng, nói: “Không sao, vấn đề gì giải quyết được bằng tiền thì không phải là vấn đề, cứ đưa đủ tiền, không sợ lão không đồng ý.

Hơn nữa có tôi, lão Hồ và Bàn Tử ở đây, chúng ta canh chừng lão kỹ vào, không sợ lão không thành thật!” Vì vậy Dương Tuyết Lỵ trực tiếp nói với sở trưởng: “Sở trưởng, ngài yên tâm, cái này chúng tôi sẽ tự mình nói chuyện với ông ấy!

Chỉ cần chúng tôi đưa giá đủ cao, lượng lão cũng không dám giở trò gì!” Sở trưởng gật đầu: “Vậy được, các vị tự mình bàn với lão đi.

Lão An Lợi Mãn đó tuy nhân phẩm khó mà khen ngợi, nhưng lạc đà của lão nuôi đúng là rất tốt, không có lão thì sợ rằng thực sự không xong đâu!” Nhưng Dương Tuyết Lỵ lại không hoàn toàn đồng ý.

“Chúng ta đã bước sang thế kỷ mới, khoa học kỹ thuật cũng đã phát triển, ngay từ lúc chuẩn bị đội khảo cổ, tôi đã cho người sắp xếp vận chuyển mấy chiếc xe việt dã sa mạc tiên tiến nhất của Mỹ tới rồi.

Hiện tại chắc cũng đã đến từ sớm, lát nữa tôi đi liên hệ xem sao, chúng ta chỉ cần mang theo An Lợi Mãn là được, lạc đà thì có cũng được mà không có cũng không sao, ngược lại còn làm chậm tốc độ!" Câu nói này của Dương Tuyết Lỵ đã thể hiện đầy đủ phong thái của một phú bà người Mỹ.

Bàn Tử và Hồ Bát Ức bị khí thế của nàng trấn trụ.

"Oa nhật, cô nàng Mỹ này đúng là giàu thật, chuẩn phong thái phú bà rồi, bao giờ chúng ta mới giàu được như thế nhỉ!" Bàn Tử giọng chua xót, đầy vẻ hâm mộ đố kỵ nói.

Sở trưởng dẫn mọi người đến một gian phòng giam thiết bị đơn sơ, lấy chìa khóa mở khóa cửa.

"An Lợi Mãn, có người đến thăm lão này!

Đây là các chuyên gia từ Kinh Thành tới, muốn mời lão làm người dẫn đường.

Nhưng lần này lão không được như lần trước đâu, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy!" An Lợi Mãn ngồi xếp bằng trên giường, miệng lẩm bẩm, không thèm đoái hoài đến mọi người.

"Này!

An Lợi Mãn, lần này chuyên gia đích thân tới bảo lãnh cho lão, là cần lão cống hiến cho quốc gia, phải coi trọng vào!

Nghe thấy chưa?" An Lợi Mãn vẫn bất động, hoàn toàn phớt lờ mọi người.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy trực tiếp mở lời: "Ông yên tâm, mức giá chúng tôi đưa ra chắc chắn sẽ khiến ông hài lòng, không để ông đi không công đâu!" Là một phú bà, đối với Dương Tuyết Lỵ mà nói, việc gì dùng tiền giải quyết được thì không phải là việc!

Dùng tiền đập vào luôn là phương pháp đơn giản nhất.

An Lợi Mãn nghe thấy lời này liền mở mắt, ngừng lẩm bẩm.

“Tốt mà, đều là bạn bè, bạn bè cả mà.

Sở trưởng, tôi dẫn họ vào sa mạc, vậy lạc đà có trả lại cho tôi không?” “Tất nhiên rồi, chuyên gia bảo lãnh cho lão, lạc đà cũng trả hết cho lão!” “Vậy thì tốt mà, tôi dẫn các vị đi.” Chuyến này vừa lấy lại được lạc đà của mình, vừa nhận được một khoản tiền thù lao không nhỏ, An Lợi Mãn không chút do dự mà đồng ý ngay.

“Chúng tôi có xe, không cần lạc đà, chỉ cần ông đi cùng chúng tôi chỉ đường là được.” Phong Nguyên Thanh thản nhiên nói.

Dương Tuyết Lỵ và Trần giáo sư cũng gật đầu đồng tình.

“Đúng vậy, đi xe vừa nhanh vừa thoải mái, còn mang theo đủ vật tư.” “Không được.” An Lợi Mãn nghe vậy lập tức phản đối.

“Cậu trai này, không cho tôi dắt lạc đà vào sa mạc, muốn hại chết tôi sao?

Nếu không cho tôi dắt lạc đà, tôi sẽ không vào sa mạc!” An Lợi Mãn dùng giọng nói đặc trưng bổng trầm của mình để phát biểu ý kiến phản đối.

“Thời đại đang phát triển, công nghệ đang tiến bộ, xe của chúng tôi là công nghệ tiên tiến nhất hiện nay, xe việt dã sa mạc do Mỹ sản xuất, vừa an toàn vừa thoải mái, chẳng lẽ không tốt hơn việc ông ngồi trên lưng lạc đà phơi nắng phơi gió sao?

Hơn nữa ở trong sa mạc, nếu gặp tình huống gì, lạc đà của ông cũng không chắc đã chăm sóc hết được, trên xe chúng tôi có định vị vệ tinh GPS tiên tiến nhất của Mỹ, không sợ bị lạc đường, ông cứ yên tâm đi.

Giá chúng tôi đưa ra lại cao, nếu ông thực sự không muốn đi thì chúng tôi cũng không cưỡng cầu, để sở trưởng nhốt ông lại, không có sự bảo lãnh của chúng tôi, ông căn bản không thể ra ngoài được!

Nếu sau này lại phát hiện xác người nước ngoài trong sa mạc, nửa đời sau của ông chắc phải dưỡng lão trong tù rồi." Sau khi hai bên thương lượng một cách hữu nghị, cuối cùng đã đạt được sự thống nhất.

Dương Tuyết Lỵ tăng thêm tiền thù lao, An Lợi Mãn cuối cùng vui vẻ đồng ý.

"Được rồi, người dẫn đường cũng tìm xong rồi, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, dưỡng tinh tuệ nhuệ, ngày mai xuất phát.

Tuyết Lỵ, em cũng đi xem mấy chiếc xe em chuẩn bị đi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Vâng." Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Thế là mọi người trở về nhà khách, còn Dương Tuyết Lỵ thì ra kho nhận xe.

Trước đó đã liên hệ rồi, xe đã được vận chuyển đến trấn này, đang để trong một nhà kho tạm thời không xa.

Phong Nguyên Thanh đi cùng nàng đến kho hàng.

Chương 21

Bốn chiếc xe việt dã sa mạc đang được bọc kín bởi bạt che, chỉ có thể nhìn thấy đường nét.

Nhưng chỉ từ đường nét thôi cũng có thể thấy kích thước xe rất lớn.

Gỡ bạt ra, lộ ra thân xe màu xám xanh.

Lốp xe lớn hơn xe bình thường, gầm xe cũng cao hơn không ít.

Không gian trong xe cũng rất lớn, ngồi năm người dư dả, phần không gian còn lại đều có thể để hành lý, còn có một cốp sau rất rộng, bên trong để mấy thùng xăng lớn, đủ dùng cho lần này.

Chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành lần này, ngoài nhóm khảo cổ, còn mang theo mấy thuộc hạ tinh thông sửa xe, mang theo một số linh kiện để phòng trường hợp xe hỏng trong sa mạc làm chậm hành trình.

Tổng cộng mười mấy người, bốn chiếc xe hoàn toàn đủ dùng.

Hai người lái xe về trước cửa nhà khách.

"Oa, xe gì đây, trông thật là oách quá đi!" Đặc biệt là giọng của Bàn Tử là to nhất.

"Xe này nhìn còn xịn hơn mấy chiếc chúng ta lái trong quân ngũ!" "Công nghệ mới nhất của Mỹ, đương nhiên là oách rồi!" Phong Nguyên Thanh hào sảng bước xuống xe.

Những người qua đường bên ngoài thấy vậy cũng vây quanh xem, đứng xem rất đông.

Thị trấn này nằm ở nơi hẻo lánh, tuy có phát triển du lịch nhưng bình thường người ta thấy xe cũng chỉ là mấy chiếc xe khách lớn, ô tô

nhỏ, đâu có thấy loại xe việt dã sa mạc bá khí như thế này.

Từng người một chỉ trỏ, xem náo nhiệt.

"Xe gì vậy nhỉ, thật là khí phái!" "Đúng vậy, không hổ là chuyên gia từ Kinh Thành tới, thật lợi hại!" Xe đã lái tới, mọi người lần lượt chuẩn bị vật tư.

Mấy thùng nước ngọt lớn, lương khô, cùng đủ loại thiết bị khảo cổ đều được chuyển lên xe.

Ngày mai chỉ cần đeo ba lô lên xe là có thể xuất phát.

Buổi tối, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đặt một bữa cừu nướng nguyên con.

Thịt cừu nướng là món ngon đặc sắc ở Tây Khương, là thứ phải ăn khi đến đây.

Buổi tối, mọi người vây quanh đống lửa, uống rượu sữa ngựa, ăn cừu nướng nguyên con, vô cùng thoải mái.

An Lợi Mãn lúc đầu còn bảo không ăn, kết quả là...

đúng là thơm thật.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lấy hành lý, đeo ba lô lên xe.

Phong Nguyên Thanh, Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử, cả bốn người đều biết lái xe, vừa hay có thể luân phiên nhau lái.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ lái một chiếc, chở theo Trần giáo sư, Sở Kiến và An Lợi Mãn, năm người ở xe đi đầu.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử chở theo Tát Đế Bằng, Diệp Nhất Tâm và giáo sư Hách Ái Quốc một xe, bám theo sau.

Còn hai chiếc nữa thì đi cuối cùng.

Đoàn xe tiến phát về phía sa mạc, xe đi qua kéo theo một trận bụi

cát mù trời, tạo ra khí thế như thiên quân vạn mã.

Ở xe đi đầu, mấy người khá im lặng, ngoại trừ An Lợi Mãn chưa bao giờ được ngồi chiếc xe tốt như vậy, suốt đường đi cứ lẩm bẩm "Hồ Đại bảo hữu".

Ở xe sau, Hồ Bát Ức lái xe, Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh nói liên mồm.

"Này lão Hồ, chúng ta là lần đầu tiên ngồi xe xịn thế này đấy, hàng nhập từ Mỹ đế, xe việt dã sa mạc tiên tiến nhất!

Nhìn tốc độ này, nhìn kiểu dáng này, thật có cảm giác!

Lão già kia vẫn rất nguy hiểm, tôi thấy tám phần là lão đang dọa chúng ta để hét giá thôi!

Lão già đó cũng chỉ dùng để chỉ đường ở những chỗ quan trọng, nếu không thì chẳng được tích sự gì!" Cái miệng của Bàn Tử giống như súng liên thanh, nói không ngừng nghỉ, nước miếng văng tung tóe khắp nơi.

Gió sa mạc thổi từ cửa sổ xe vào, suýt chút nữa thổi nước miếng của Bàn Tử lên mặt Hồ Bát Ức.

"Tôi nói này Bàn Tử, cậu tiết kiệm nước miếng đi, nói nửa ngày rồi, miệng không khô sao?

Đừng làm phiền tôi lái xe nữa!" "Hắc, nói chuyện thì sao nào, chúng ta khó khăn lắm mới vào sa mạc một chuyến, không thể tận tình phóng túng một chút sao!

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi!" Vương Bàn Tử nói.

"Trong sa mạc này cũng giống như trên biển vậy, nhìn ra xa chỗ nào cũng như nhau, để xem lát nữa cậu có còn vui vẻ được nữa không." Hồ Bát Ức nói.

Trên xe đi đầu, Phong Nguyên Thanh đang lái xe.

Lúc này vừa mới vào sa mạc, dọc đường còn thấy nhiều cây hồ dương và bãi cỏ.

Phía xa còn có không ít bụi cây thấp.

Đất cát màu vàng nâu giao thoa với thảm thực vật màu xám xanh.

Một trận gió thổi qua còn có thể nghe thấy tiếng lá cây xào xạc.

Trên bầu trời xanh thẳm lững lờ vài đám mây trắng.

Dương Tuyết Lỵ thấy hứng thú, dọc đường thỉnh thoảng chụp vài bức ảnh, không hổ là nhiếp ảnh gia của tạp chí National Geographic Mỹ.

Đi theo lộ trình An Lợi Mãn chỉ được vài tiếng đồng hồ.

Mọi người lúc này đã không còn cảm giác mới mẻ như lúc đầu.

Ngay cả Bàn Tử lúc đầu phấn khích đến mức nước miếng văng tung tóe cũng đã ỉu xìu, nằm trên ghế phụ, chảy nước miếng ngủ khò khò.

Suốt chặng đường, ngoại trừ đoạn vừa vào sa mạc còn có chút thực vật, đoạn đường sau đó bốn bề toàn là cồn cát, trông đều giống hệt nhau.

Tiếp đó lái thêm vài tiếng nữa, gần đến chiều tối.

Lúc này, theo tốc độ của xe mà xét, mọi người đã đi sâu vào vùng trung tâm sa mạc.

Lộ trình không phải là đường thẳng, chặng đầu tiên của hành trình là xuất phát từ hồ Bác Tư Đằng hướng về phía tây nam, đi dọc theo sông Khổng Tước về phía tây một đoạn, cho đến khi tìm thấy lòng sông cổ hướng về phía nam, sau đó mới tiến vào "sa mạc đen" thực sự.

Lúc này, sắc trời bắt đầu có sự thay đổi.

Mây ven trời hơi ửng đỏ, gió vốn thổi liên tục bỗng nhiên dường như cũng nhỏ lại.

Phong Nguyên Thanh bỗng thấy lòng dâng lên một cảm giác thôi thúc, giống như có chuyện gì sắp xảy ra.

Cảm giác này không hề bình thường.

Theo cách nói huyền học của tu tiên giả, đây gọi là "tâm huyết lai triều", dự báo nguy hiểm.

Vì vậy anh quay sang nói với mấy người trong xe: "Ráng chiều như máu, xem ra sắp có gió lớn rồi!

An Lợi Mãn, ông xem gần đây có chỗ nào có thể trú ẩn không?" Phong Nguyên Thanh từ từ giảm tốc độ.

Hồ Bát Ức đi phía sau thấy vậy cũng dừng xe bên cạnh, hỏi: "Có chuyện gì vậy?

Sao lại dừng lại?" "Trên trời có mây lửa, xem chừng sắp có gió lớn, tôi bảo An Lợi Mãn xem có chỗ nào trú tạm không!" Sau khi mọi người xuống xe, Phong Nguyên Thanh nói.

"Nếu đã vậy thì tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, lái xe lâu như vậy mọi người cũng mệt rồi." Dương Tuyết Lỵ tán đồng.

Nàng biết Phong Nguyên Thanh là người luyện khí tu tiên, đối với lời anh nói nàng vô cùng tin tưởng.

Ngay trong lúc mọi người xuống xe nói chuyện, cơn gió vốn sắp tắt bỗng nhiên bắt đầu thổi mạnh, hơn nữa sức gió còn lớn hơn lúc nãy rất nhiều.

An Lợi Mãn dán mắt nhìn về phía chân trời xa.

Hốt nhiên, lão chạy tới trước xe quỳ xuống, vừa dập đầu vừa hô

lớn “Chân Chủ bảo hữu”.

Nhìn thấy An Lợi Mãn cầu nguyện, mọi người đều nhận ra sự việc không hề đơn giản.

Rất nhanh sau đó, An Lợi Mãn cầu nguyện xong liền lập tức chạy lại vào xe, hét lớn: “Bão cát đen sắp đến rồi, chạy mau thôi, không đi là không kịp đâu!

Chương 22

Đi hướng kia!" An Lợi Mãn chỉ tay về một hướng.

Mọi người vội vàng lên xe, lái theo hướng An Lợi Mãn chỉ.

Bầu trời phương xa đã bắt đầu tối sầm lại, giống như mây đen bao phủ đỉnh đầu.

Hơn nữa sắc đen đó còn đang lan rộng về phía họ với tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã che khuất nửa bầu trời.

Đó là bão cát đen, cơn gió lớn cuốn theo cát vàng, cát đen đầy trời, cuồn cuộn quét tới.

Nếu không có nơi trú ẩn thì chắc chắn là chết không nghi ngờ gì, không ai có thể sống sót trong trận bão cát đen lớn như vậy.

Ngay cả khi không bị gió thổi bay lên trời rơi xuống chết thì cũng sẽ bị cát lấp đầy miệng mũi, nghẹt thở mà chết.

Bốn chiếc xe hết tốc lực, dùng tốc độ nhanh nhất lái về hướng An Lợi Mãn chỉ.

Vài phút sau, mọi người tiến vào một khu di tích cổ thành, khu vực nhỏ này toàn là tường đổ vách nát, là nơi cư dân bản địa từng tụ họp, nay đã bị phong cát tàn phá.

"Chính là chỗ này, chúng ta đến rồi, mau xuống trú thôi." Mọi người lái xe tốc độ rất nhanh, so với lạc đà ban đầu thì không biết nhanh hơn bao nhiêu.

Lúc này cách bão cát tiến tới vẫn còn một chút thời gian, đủ để mọi người tìm thấy một nơi ẩn náu.

Đỗ xe dưới một bức tường chắn gió.

Nằm giữa một khu di tích, xung quanh đều có thể chắn được gió cát, không lo bị cát vùi lấp.

Hơn nữa thân xe nặng nề, không lo bị gió thổi bay.

Sau khi xuống xe, An Lợi Mãn chỉ về một hướng nói: "Chỗ kia có một cửa hang, bên trong là một không gian rất lớn, nấp ở đó rất an toàn, trước đây tôi đã từng ở đó rồi." Thế là mỗi người cầm hành lý cá nhân, mang theo thức ăn và nước uống, vội vã chạy về phía chỗ An Lợi Mãn nói.

Vòng qua mấy khúc quanh, trong một khu di tích đổ nát, có một cửa hang không nhỏ, nơi này vốn dĩ là một gian phòng chôn dưới đất, xây dựng khá kiên cố, không bị gió cát đè sập, nên bao nhiêu năm qua vẫn có thể dùng làm nơi trú ẩn tạm thời.

Từ cửa hang vào bên trong, không gian khá rộng rãi, đủ sức chứa mấy chục người nghỉ ngơi.

Trong phòng rất thoáng, chỉ là không gian hơi thấp.

Vốn là tầng hầm, bên ngoài gần như bị cát vàng vùi lấp, mặt đất bên trong là một lớp cát vàng không biết dày bao nhiêu, Phong Nguyên Thanh đứng bên trong đầu suýt chút nữa chạm trần nhà.

Trong góc còn có một ít cỏ khô và khối đá.

Xung quanh và trên trần nhà còn có không ít lỗ hổng lớn nhỏ có thể nhìn thấy bên ngoài, có lẽ là lối ra vào của loài sinh vật nào đó.

"Mau, mọi người hãy lấp hết các lỗ hổng này lại, đề phòng có thứ gì đó lẻn vào lúc chúng ta đang nghỉ ngơi!" Hồ Bát ức nói.

Bàn Tử và Tát Đế Bằng lập tức dùng cỏ khô, khối đá bên cạnh cố gắng lấp các lỗ hổng đó lại.

"Lão Hồ, anh dẫn vài người ra ngoài tìm ít củi khô về đi, chênh

lệch nhiệt độ ngày đêm trong sa mạc quá lớn, phải đốt một đống lửa mới được!" Hồ Bát Ức nghe vậy gật đầu, đeo kính bảo hộ, dẫn vài người bò ra ngoài.

Bản lĩnh của Phong Nguyên Thanh thì Hồ Bát Ức đã biết, nên Hồ Bát Ức rất tin phục lời của anh.

Hiện tại bão cát đen vẫn chưa thổi đến đây, xung quanh cổ thành mọc không ít cây gai cát và cỏ toa toa khô héo, còn có một số cây hồ dương đã chết khô.

Những người còn lại đều tự ngồi tại chỗ nghỉ ngơi, chỉ có An Lợi Mãn.

Lão lại quỳ rạp xuống đất, miệng lầm rầm khấn vái, dù sao mọi người cũng không biết lão nói gì, chỉ thỉnh thoảng nghe được một hai câu cảm tạ Hồ Đại gì đó mới hiểu được.

Một lát sau, nhóm Hồ Bát Ức mang theo lượng lớn cỏ khô và cành củi khô trở lại doanh trại.

Tuy nhiên số lượng vẫn chưa đủ nên lại đi thêm một chuyến nữa.

Sau khi thu thập đủ củi lửa, Dương Tuyết Lỵ lấy bật lửa ra nhóm lửa.

Lửa bùng lên, họ lại nấu một nồi nước nóng, cho thêm rau củ khô, thịt và mì sợi, mọi người được ăn một bữa nóng sốt.

Sắc trời dần tối sầm, bên ngoài chỉ còn lại một màu đen kịt, chỉ có nơi doanh trại tạm thời này là ánh lửa lập lòe.

Bão cát đen che trời lấp đất, bụi mù tứ phía, ngăn cách cả ánh sao.

Ngồi xe cả một ngày trời, mọi người cũng đã rất mệt mỏi nên tự tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Mấy người luân phiên gác đêm để đề phòng dã thú đột kích ban

đêm.

Phong Nguyên Thanh là người tu luyện, chân khí trong cơ thể tràn đầy, chân khí lưu chuyển một vòng là mệt mỏi tiêu tan sạch sẽ.

Vì vậy anh chỉ tựa vào tường ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dương Tuyết Lỵ vốn dĩ đã có thiện cảm với Phong Nguyên Thanh, sau khi biết anh là một người tu luyện thì lại càng hứng thú hơn.

Vì vậy nàng lén ngồi xuống bên cạnh anh.

Cảm nhận được có người tiến lại gần, Phong Nguyên Thanh mở mắt ra, hóa ra là Dương Tuyết Lỵ.

"Sao em lại qua đây?" "Không có việc gì thì không thể lại xem anh sao?" Chỉ là một câu hỏi bâng quơ, Phong Nguyên Thanh không ngờ lại bị vặn lại.

"Tất nhiên là được rồi, Tuyết Lỵ tiểu thư đến xem anh là vinh hạnh của anh mà." Phong Nguyên Thanh lấy từ trong không gian trữ vật ra một lon Coca ướp lạnh đưa cho Dương Tuyết Lỵ.

"Coca?

Lại còn là đồ lạnh, làm sao anh làm được vậy?" Dương Tuyết Lỵ mắt sáng lên, có chút kinh ngạc hỏi.

"Đây là một loại thủ đoạn không gian, em có thể coi như là phép Giới Tử Nạp Tu Di của Đạo gia, bên trong có thể cất giữ đồ vật." Phong Nguyên Thanh trả lời.

"Không ngờ anh còn có thủ đoạn này, thật lợi hại." Dương Tuyết Lỵ ngưỡng mộ nói.

Đồ đạc đều để trong không gian trữ vật, không cần đeo ba lô, như vậy nhẹ nhàng biết bao.

“Hắc hắc, còn có thứ lợi hại hơn nữa, sau này em sẽ được chứng kiến thôi.” Phong Nguyên Thanh cười hắc hắc.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi, ngồi xe cả ngày mệt rồi phải không?

Mau ngủ đi!

Có anh canh chừng rồi, anh lợi hại thế này, không ngủ cũng vẫn tinh thần minh mẫn!” Dương Tuyết Lỵ thần sắc hơi e thẹn, tựa vào tường cạnh Phong Nguyên Thanh mà nghỉ ngơi.

Một lát sau đầu nàng nghiêng qua, tựa vào vai Phong Nguyên Thanh mà ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, người gác đêm cũng không trụ được mà ngủ mất.

Nhưng Phong Nguyên Thanh vẫn luôn chú ý đến tình hình xung quanh nên không có chuyện gì xảy ra.

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Bão cát đen thổi suốt cả đêm, cuối cùng cũng qua đi.

Bên ngoài thời tiết trong xanh, vạn dặm không mây, nhiệt độ dần tăng lên.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Lúc bình minh, Dương Tuyết Lỵ tỉnh dậy, cơn buồn ngủ nhanh chóng tan biến.

Thế là nàng lại cùng Phong Nguyên Thanh trò chuyện về thân thế của mình.

Lúc này ngoại trừ người gác đêm, những người khác đều đã ngủ say.

Phong Nguyên Thanh thúc động chân khí, tạm thời tạo ra một không gian cách âm.

Dương Tuyết Lỵ khẽ kể: “Anh cũng biết đấy, ngoại công của em chính là thủ lĩnh Phái Bàn Sơn, Chá Cô Tiếu!

Dòng dõi Bàn Sơn xuất thân từ núi Trát Cách Lạp Mã, mỗi một người trong tộc đều phải gánh chịu một lời nguyền, không sống quá bốn mươi tuổi!

Ông ấy cả đời tìm kiếm Mộc Trần Châu, cuối cùng lại chết nơi đất khách quê người.

Mẹ của em cũng không sống quá bốn mươi tuổi, nên cha em cả đời đều dốc sức nghiên cứu về lời nguyền này, chỉ mong em không đi theo vết xe đổ của mẹ.

Sau này ông ấy cuối cùng cũng tìm được một số manh mối, về Tinh Tuyệt cổ quốc, về tộc Quỷ Động.

Chương 23

Lời nguyền trên người em chắc chắn có liên quan đến Tinh Tuyệt cổ quốc!

Từ sau năm hai mươi tuổi, em thường xuyên mơ thấy một giấc mơ giống hệt nhau!

Em mơ thấy mình đi trên một cây cầu đá bắc qua vực thẳm, phía dưới là một cái hố lớn sâu không thấy đáy, mà cuối cầu đá là một chiếc quan tài.

Trên đó khắc đầy văn tự Quỷ Động, trên quan tài còn mọc một loại thực vật kỳ lạ không rõ tên, mỗi khi em định bước tới nhìn một cái thì lại bị giật mình tỉnh giấc.

Em tin chắc rằng đây tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên!

Trong Tinh Tuyệt cổ thành chắc chắn có thứ có thể hóa giải lời nguyền cho em.

Anh sẽ giúp em chứ?" Dương Tuyết Lỵ ngẩng đầu nhìn Phong Nguyên Thanh, trong ánh mắt lộ ra một tia cầu khẩn nhạt nhòa.

"Anh đương nhiên sẽ giúp em, chẳng phải anh đã cùng em đến đây rồi sao." Nói đoạn, anh kéo Dương Tuyết Lỵ vào lòng.

Dương Tuyết Lỵ hơi thở trì trệ, da mặt ửng hồng, lộ vẻ thẹn thùng.

Tiếp đó, nàng cầm lấy tay Phong Nguyên Thanh, luồn từ cổ áo ra sau lưng, ngay chỗ xương bả vai.

Tê~ Một cảm giác ấm áp, mịn màng truyền từ đầu ngón tay vào tim Phong Nguyên Thanh.

“Anh có thể sờ thử xem, xem sau lưng em có phải có một hình xăm con mắt hay không!

Đó chính là dấu hiệu của lời nguyền!” Đầu ngón tay Phong Nguyên Thanh lướt nhẹ, sờ soạng vài cái.

Đúng là có một hình vẽ dạng con mắt.

“Tuyết Lỵ, anh sẽ giúp em, cho dù trong Tinh Tuyệt cổ thành không có cách giải quyết, anh cũng sẽ giúp em tìm ra cách!” Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, trong mắt đầy vẻ cảm động.

Cảm nhận được hơi thở nam tính bao quanh mình, nàng đỏ mặt vì xấu hổ.

“Được rồi, trời còn một lúc nữa mới sáng hẳn, em ngủ thêm chút đi.” Thế là Dương Tuyết Lỵ rời khỏi vòng tay Phong Nguyên Thanh, chuyển thành gối đầu lên vai anh, tìm một tư thế thoải mái rồi ngủ tiếp. ---------- Trời sáng rồi, mọi người lần lượt tỉnh dậy.

Dương Tuyết Lỵ cũng tỉnh dậy sau giấc mộng, phát hiện nửa người mình đang tựa vào lòng Phong Nguyên Thanh, lập tức mặt đỏ bừng, trông vô cùng quyến rũ và e thẹn.

Nhưng may là nàng tỉnh sớm, lại ở trong góc tường nên không ai chú ý đến.

Tuy nhiên cho dù có bị người khác nhìn thấy nàng cũng không sao, nàng từ nhỏ tiếp nhận giáo dục nước ngoài nên phương diện này cởi mở hơn nhiều so với trong nước.

Phía bên kia, Diệp Nhất Tâm cũng tỉnh dậy, chỉ có điều tay nàng còn ôm một khúc xương dài, trông giống như xương đùi của loài động vật nào đó.

Phong Nguyên Thanh chỉ liếc nhìn một cái chứ không để ý.

Ngược lại, Trần giáo sư ở cách đó không xa nhìn thấy liền hỏi một câu: "Tiểu Diệp, khúc xương trên tay em nhặt được ở đâu vậy?" Trần giáo sư hỏi vậy, sự chú ý của Diệp Nhất Tâm cũng chuyển dời xuống tay mình.

"A!" Hét lên một tiếng, Diệp Nhất Tâm trực tiếp vứt khúc xương trong tay đi.

Mọi người nhìn theo, nhanh chóng phát hiện ra một bộ hài cốt trong đống cát không xa cạnh nàng.

Trần giáo sư dẫn đầu thu dọn bộ hài cốt ra.

Sau đó, ông an ủi Diệp Nhất Tâm đang hoảng sợ: "Tiểu Diệp à, chúng ta là người làm khảo cổ, chỉ là một bộ thi cốt thôi, có gì mà phải sợ chứ?" Dưới ánh đèn pin, mọi người có thể thấy đây đúng là một bộ hài cốt người.

Khí hậu trong sa mạc khô ráo, bộ hài cốt này không biết đã chết từ bao giờ, chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Trên đó không còn một mẩu thịt nào, chắc là đã bị động vật ăn thịt rỉa sạch.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh bỗng nhớ ra.

Chỗ này dường như có loại Kiến Hành Quân Sa Mạc ẩn nấp dưới cát địa hạ.

Khúc xương này đến một chút vụn thịt cũng không còn, e là đã bị kiến hành quân rỉa sạch.

Loại kiến hành quân này vô vô cùng khủng khiếp, một khi bị chúng bám lấy, dù là người hay động vật, chẳng mấy chốc sẽ bị rỉa chỉ còn bộ khung xương.

Sau khi nghiên cứu kỹ bộ xương một lát, Trần giáo sư sắp xếp

cho Sở Kiến cùng những người khác đào một cái hố chôn bộ hài cốt tại chỗ.

Sau đó lại có phát hiện mới.

Dưới đáy hố đào lên một cái đầu người bằng tượng đá màu đen.

Tượng đầu người kích thước rất lớn, đôi mắt trông vô cùng khổng lồ, nổi bật quá mức trong ngũ quan, trông rất không cân đối.

Hách Ái Quốc nhìn một cái là nhận ra ngay đây là tượng đá mắt khổng lồ, ở Tây Khương trước đây cũng từng khai quật được tượng đá tương tự.

Mấy sinh viên trong đội khảo cổ chưa bao giờ thấy tượng đá mắt khổng lồ nên lấy sổ ra vừa ghi vừa vẽ.

Hách Ái Quốc lại giảng giải cho họ một số kiến thức liên quan, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đứng bên cạnh cũng nghe được một ít, coi như học thêm được kiến thức mới.

Bên ngoài bão cát vẫn tiếp tục thổi, nhưng so với lúc mới bắt đầu hôm qua thì đã nhỏ đi rất nhiều.

Hách Ái Quốc giảng giải nửa ngày trời đến khô cả cổ, liền bảo các sinh viên nghỉ ngơi một chút, còn mình thì tự nghiên cứu tượng đá.

Mấy sinh viên bàn nhau định đào hết lớp cát bên dưới để xem toàn thân tượng đá.

Bỗng nhiên, Diệp Nhất Tâm mặt đầy kinh hãi hét lên: "Giáo sư nhìn xem, mắt của tượng đá dường như vừa động đậy!" Mọi người nghe Diệp Nhất Tâm nói vậy đều nghĩ chắc là nàng hoa mắt nhìn lầm.

Mắt điêu khắc mà biết cử động sao?

Chuyện này chẳng phải là nói nhảm ư?

Vô căn cứ!

Hồ Bát Ức và Trần giáo sư cùng những người khác đều soi đèn pin vào mắt tượng đá, chăm chú nhìn kỹ.

Vừa định lên tiếng thì phát hiện mắt tượng đá đó thực sự đang động đậy!

"Ngọa tào, cái gì vậy?

Tượng đá này thành tinh rồi sao, còn biết xoay nhãn cầu nữa?" Vương Bàn Tử vừa mở miệng đã là "quốc túy".

Còn chưa kịp quan sát kỹ, từ bên trong đã bò ra mấy con kiến khổng lồ, to bằng đốt ngón tay người lớn.

Toàn thân đen kịt, trên đuôi có màu đỏ máu, răng hàm trông vô cùng sắc bén, diện mạo có phần dữ tợn.

Nếu bị chúng cắn một cái, e rằng có thể mang đi một miếng thịt nhỏ!

Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, sắc mặt hơi biến đổi, rõ ràng là nhận ra thứ này.

Sau đó thốt ra: "Kiến hành quân!?" "Không sai, kiến hành quân sa mạc, xem ra bộ thi cốt kia chính là bị đám kiến này rỉa sạch như vậy, không còn một chút thịt nào!" Phong Nguyên Thanh tiếp lời.

Chỉ trong lúc mấy người nói vài câu đó, từ trong mắt tượng đá đã bò ra thêm rất nhiều kiến.

Hơn nữa lớp cát bên cạnh tượng đá cũng đùn lên mấy cái ụ lớn.

Nhìn là biết chuyện này lớn rồi.

Mọi người vội vàng thu dọn đồ đạc, nhét túi ngủ, quần áo vào ba lô rồi nhanh chóng chạy về phía cửa hang.

Trong chốc lát, mọi người lần lượt chạy ra ngoài.

Tuy nhiên, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, mặt đất cạnh bức tượng đá đã nứt toác ra, vô số kiến hành quân tuôn ra ngoài.

Dày đặc như nêm, có đến hàng nghìn hàng vạn con, khiến người có hội chứng sợ lỗ nhìn vào cũng phải phát khiếp.

Chúng vẫn không ngừng phun trào như núi lửa phun trào, sau đó lan ra như thủy triều.

Chẳng mấy chốc, mặt đất, tường vách, xà nhà trong phòng đều đã bị chiếm trọn, rồi tiếp tục tràn ra ngoài phòng. "Mọi người mau chạy đi, chậm một chút mà bị kiến hành quân bao vây thì đến xương cũng không còn đâu!" Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử dẫn Giáo sư Trần cùng mọi người đến chỗ đậu xe để lên xe trước.

Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức vừa đoạn hậu vừa rút lui.

Chương 24

Họ nhặt một ít củi khô cỏ úa bên cạnh rải thành một hàng, đổ nhiên liệu mang theo lên rồi châm lửa, tạo thành một bức tường lửa tạm thời chặn đứng đàn kiến phía sau.

Tuy nhiên, kiến hành quân quá đông, chúng dùng chiến thuật biển kiến, lấy mạng đè mạng, cưỡng ép dập tắt ngọn lửa.

Trong không khí tỏa ra mùi khét nồng của kiến bị nướng chín.

Dù không ngăn được đàn kiến nhưng cũng cầm chân chúng được một lát.

Thế là hai người lặp lại chiêu cũ, tạo thêm vài bức tường lửa nữa.

Giáo sư Trần và mọi người đã lên xe, nổ máy chạy ra bãi đất trống phía ngoài. "Phong gia, Lão Hồ, mau lại đây, chúng ta đi thôi!" Hồ Bát Ức nghe thấy tiếng gọi của Bàn Tử liền hô hào Phong Nguyên Thanh cùng chạy về hướng xe.

Lúc này, đàn kiến phía sau đã đột phá được những bức tường lửa ban nãy, nhanh chóng lan đến chỗ mọi người. "Chí..." Một tiếng kêu kỳ quái từ phía sau đàn kiến truyền tới.

Phong Nguyên Thanh quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy từ phương xa, một con côn trùng lớn hơn hẳn bay ra từ trong đàn kiến, lao về phía Hồ Bát Ức và Phong Nguyên Thanh.

Nó nhanh chóng bay đến trước mặt hai người.

Hình dạng của kiến chúa hiện rõ trong mắt mọi người.

Con kiến chúa này to bằng một con cừu non, lưng mọc sáu đôi cánh trong suốt, nửa thân trước bao phủ một lớp giáp đen bóng phản

quang, răng nanh sắc lẹm.

Phần bụng phía sau như một con sâu béo múp, chằng chịt những đường vân đỏ như mạch máu, còn hơi lấp lóe ánh đỏ, trông rất không đơn giản.

Đây e rằng không phải kiến chúa bình thường, nhìn sáu đôi cánh và cái bụng lấp lóe ánh đỏ kia, có lẽ nó đã chịu ảnh hưởng của một sức mạnh huyền bí nào đó.

Phong Nguyên Thanh cảm nhận được nó không hề tầm thường.

Cơ thể trông có vẻ nặng nề của nó, dưới sự vỗ động của sáu đôi cánh, lao nhanh như chớp về phía Hồ Bát Ức.

Có lẽ nó cảm thấy khí tức trên người Phong Nguyên Thanh không dễ chọc, còn Hồ Bát Ức chỉ là một người thường khỏe mạnh, dễ bắt nạt hơn.

Hồ Bát Ức vừa chạy vừa quan sát tình hình đàn kiến phía sau, thấy con kiến chúa dữ tợn này lao về phía mình thì kinh hãi, vội vàng lao người sang một bên, suýt soát né được cú vồ.

Kiến chúa vồ hụt mục tiêu, những chiếc chân sắc nhọn và to khỏe cắm sâu xuống cát, phần bụng mềm mại cũng đập mạnh xuống đất.

Phong Nguyên Thanh nhanh chóng tiến tới, một cú lộn nhào nhảy vọt lên lưng kiến chúa.

Đồng thời, anh rút từ trong không gian ra một con dao quắm (Cẩu Thối Đao), rót chân khí vào cánh tay, nhắm thẳng vào khớp đầu kiến chúa mà đâm.

Một dao đâm xuyên lớp giáp, sau đó anh liên tiếp bồi thêm vài dao nữa.

Dao trắng đâm vào, dao xanh rút ra.

Lưỡi dao bạc sáng loáng giờ dính đầy chất lỏng màu vàng xanh của kiến chúa.

Từ lúc Phong Nguyên Thanh cưỡi lên người nó, kiến chúa đã bắt đầu giãy giụa hòng rút chân ra khỏi cát, sáu đôi cánh không ngừng đập loạn xạ.

Nhưng tốc độ của Phong Nguyên Thanh còn nhanh hơn, không đợi nó thoát thân, đầu nó đã hứng chịu trọng kích. "Chí..." Tiếng kêu đau đớn xen lẫn phẫn nộ phát ra từ miệng kiến chúa.

Cuối cùng chân nó cũng rút được ra khỏi cát, nhưng trong vài giây ngắn ngủi đó, nó đã phải chịu đòn chí mạng.

Nó điên cuồng vỗ cánh, lắc mạnh thân thể muốn hất Phong Nguyên Thanh xuống.

Tiếc là không có tác dụng gì, ngược lại còn để lộ ra kẽ hở giữa các lớp giáp.

Phong Nguyên Thanh thấy khe hở liền đâm dao vào, cắt đứt phần liên kết giữa các lớp vỏ của kiến chúa.

Anh rót chân khí vào hai tay, tung ra một chiêu Pháo Chùy, đánh bay đầu kiến chúa ra ngoài, thực hiện một màn "chia tay đòi đầu".

Trong nhất thời, dịch vàng xanh bắn tung tóe khắp bãi cát, trên người Phong Nguyên Thanh cũng dính một ít.

Con kiến chúa mất đầu vẫn chưa chết ngay, ngược lại càng điên cuồng vung vẩy đôi chân trước, muốn tìm lại cái đầu để lắp vào.

Kiến chúa mất đầu cũng chẳng sống được bao lâu, Phong Nguyên Thanh chớp thời cơ nhảy xuống đất, mặc kệ con kiến đang múa may điên cuồng.

Nó dùng chân trước mò mẫm, tìm thấy cái đầu rồi kẹp lấy áp vào

thân thể, muốn lắp lại.

Tiếc là lắp nửa ngày cũng vô dụng, cuối cùng cơ thể to lớn đổ rầm xuống đất.

Cảnh tượng này khiến Hồ Bát Ức bên cạnh và mọi người trên xe đờ người ra.

Không ngờ Phong Nguyên Thanh lại lợi hại đến thế.

Đàn kiến hành quân tràn ra từ phế tích cổ thành, sau khi mất kiến chúa thì trở nên cuồng bạo, lao về phía mọi người nhanh hơn. "Mau đi thôi!" Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức nhanh chóng lên xe, chiếc xe nổ máy chạy vụt đi, tốc độ của kiến hành quân không tài nào đuổi kịp.

Đàn kiến này sau khi mất kiến chúa, không còn kẻ dẫn đầu, giữa sa mạc mênh mông này e rằng không tồn tại được bao lâu.

Phần lớn sẽ chết ở đây, chỉ khi nào sinh ra kiến chúa mới thì chủng tộc mới giữ được.

Nhưng việc đó cần thời gian và cần tìm được địa điểm sinh tồn thích hợp, điều này sẽ khiến số lượng kiến hành quân giảm mạnh.

Sau khi xe chạy được một quãng, trong đầu Phong Nguyên Thanh vang lên thông báo của hệ thống: [Đinh, ký chủ giết chết kiến chúa, nhận được phần thưởng 10 năm tu vi!] Một luồng nhiệt lưu đột ngột sinh ra trong đan điền của Phong Nguyên Thanh.

Lượng lớn chân khí từ đan điền theo kinh mạch chảy khắp tứ chi bách hài, tự động vận hành một đại chu thiên rồi hội tụ lại đan điền.

Tu vi của Phong Nguyên Thanh được thăng tiến, đột phá thêm một tiểu cảnh giới, hiện tại đã tới Luyện Khí hậu kỳ.

Lượng chân khí đã rất lớn, hơn nữa chất lượng cũng rất cao.

Tiên Thiên Nhất Khí trong cơ thể cũng lớn mạnh theo, sinh mệnh

lực càng thêm dồi dào.

Tu vi tăng lên giúp bù đắp hết những tiêu hao khi chiến đấu với kiến chúa vừa rồi, cảm giác mệt mỏi bị quét sạch theo dòng chảy chân khí.

Chạy thêm một đoạn đường, mọi người dừng lại.

Nơi này nhìn không thấy điểm dừng, bốn phía toàn là cát vàng, đàn kiến ban nãy đã biến mất không dấu vết, chỉ còn những cơn gió hơi nóng thổi qua bãi đá.

Đến đây ngay cả một ngọn cỏ cũng không thấy.

Mọi người xuống xe.

Lúc này mới khoảng hơn mười giờ sáng, mặt trời mới lên không lâu.

Thoát khỏi đàn kiến đáng sợ, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Phong gia, anh đúng là 'tiểu mẫu ngưu đảo lập' - ngưu phê xung thiên (bò cái trồng cây chuối - lợi hại ngút trời) nha!

Con kiến chúa to như thế mà bị anh đấm một phát bay đầu, làm Bàn tử tôi mở mang tầm mắt quá!" Bàn Tử oang oang cái giọng đầy phấn khích.

Lão Hồ cũng gật đầu: "Phong gia, đa tạ anh, nếu không hôm nay tôi e là khó giữ mạng.

Sau này anh có việc gì cứ bảo một tiếng, tôi tuyệt đối không nhíu mày lấy một cái!" Dương Tuyết Lỵ thấy thân trên của Phong Nguyên Thanh dính nhiều dịch vàng xanh, cũng quan tâm hỏi: "Nguyên Thanh, anh sao rồi?

Có bị thương không?" "Không sao, đây đều là máu kiến chúa, anh không việc gì cả, em yên tâm đi." Phong Nguyên Thanh cười với

Dương Tuyết Lỵ. "Con kiến chúa đó với anh chỉ là chuyện nhỏ, anh còn chưa tung ra thủ đoạn thực sự đâu!" Sau đó anh ghé sát tai cô nói khẽ. "Được rồi, biết anh lợi hại rồi, nhưng anh không được cứ mạo hiểm như vậy, lần sau không được thế nữa đâu đấy!" Dương Tuyết Lỵ trừng đôi mắt đẹp nhìn anh. "Được, Tuyết Lỵ, anh hứa với em, lần sau sẽ không thế nữa!" Sau khi hai người nói chuyện riêng, Giáo sư Trần cũng nói vài câu cảm ơn sự đóng góp của Phong Nguyên Thanh, đồng thời cảm thán về thân thủ mạnh mẽ của anh.

Trước đó thấy cậu thanh niên này dáng vẻ thư sinh, không ngờ lại có công phu lợi hại như vậy, giấu thật sâu.

Tát Đế Bằng cũng lộ vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, trong lòng thầm nghĩ: "Trời ạ, bạn học Phong Nguyên Thanh không phải là người ngoài hành tinh thật chứ, nếu không sao lại lợi hại thế, người Trái Đất không thể mạnh đến vậy được?" Mọi người, bao gồm cả An Lợi Mãn, trong lòng đều tăng thêm một phần kính sợ đối với Phong Nguyên Thanh, trừ Dương Tuyết Lỵ.

Chương 25

Vị này không giống như vẻ ngoài vô hại, dưới ngoại hình tuấn lãng đó ẩn chứa một sức chiến đấu hung hãn.

Phong Nguyên Thanh vẫn cư xử với mọi người như thường, không có gì khác biệt so với trước.

Ban nãy để thoát khỏi đàn kiến, họ chọn đại một hướng rồi đạp ga chạy thục mạng, giờ không biết đang ở đâu.

Thế là Giáo sư Trần hỏi An Lợi Mãn: "Lão ca, ông có biết chúng ta hiện đang ở đâu không?

Tiếp theo nên đi hướng nào?" An Lợi Mãn nhìn quanh, cẩn thận phân biệt phương hướng: "Chúng ta đi nhầm hướng rồi, giờ phải quay lại mới tới được điểm bổ sung nước dự định." Thế là mọi người lại lên xe, lần này vẫn là Dương Tuyết Lỵ và Vương Bàn Tử lái xe, để Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức nghỉ ngơi.

Cuộc chiến với kiến chúa vừa rồi không hề nhẹ nhàng.

Quay đầu xe, hướng về phía di tích cổ thành ban đầu.

Lái xe vòng qua phế tích di tích cổ thành nơi họ vừa nghỉ ngơi, mọi người tiếp tục đi theo hướng đã định.

Sau vài giờ lặn lội, vượt qua mấy đồi cát, An Lợi Mãn nhìn địa hình gần đó như nhớ ra điều gì, liền kể lại kinh nghiệm của mình cho mọi người: "Tôi thấy chỗ này rất quen, tôi nhớ ra rồi, đây là nơi Lạc đà trắng từng cứu mạng tôi, gần đây chắc chắn có nguồn nước." An Lợi Mãn chỉ về phía một đồi cát khổng lồ ở đằng xa. "Gần đây là bao xa?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

An Lợi Mãn nhìn về một hướng, chỉ tay nói: "Thấy đằng kia

không?

Qua đồi cát đó, đi thẳng về phía trước có một di chỉ thị trấn, ở đó có giếng, trong giếng có nước." "Vậy bao lâu chúng ta tới nơi?" "Với tốc độ này, chắc tầm trước khi trời tối là tới thôi." "Vậy được, chúng ta tiến về hướng đó." Thế là Dương Tuyết Lỵ chuyển hướng, lái về phía An Lợi Mãn chỉ.

Phong Nguyên Thanh dùng bộ đàm báo tin cho xe sau.

Vương Bàn Tử cũng bám theo.

An Lợi Mãn tiếp tục kể chuyện của mình: "Đó là chuyện từ nhiều năm trước rồi, tôi và anh em lúc đó cũng gặp bão cát đen.

Chúng tôi bị gió lớn thổi tản ra, tôi và lạc đà của mình không biết đã đi trong sa mạc bao nhiêu ngày, vừa khát vừa mệt, lúc đó tưởng là xong rồi, chết chắc rồi.

Ngay lúc tôi mơ màng, đột nhiên thấy một con Lạc đà trắng.

Nó đứng ngay trên đồi cát phía trước, đó đúng là Hồ Đại (Allah) bảo hộ, ông trời hiển linh!" Nói đoạn, An Lợi Mãn lại làm lễ cầu nguyện, hai tay đan chéo trước ngực. "Lúc đó con lạc đà trắng đó toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng khiết, tôi cứ thế đi theo nó, cuối cùng cũng tìm thấy nước, tôi lại sống rồi." An Lợi Mãn nói đến đây thì rơm rớm nước mắt. "Không sai, chính là chỗ này!" Xe vượt qua đồi cát, đi thêm một đoạn, cuối cùng cũng thấy một khu di chỉ cổ thành bỏ hoang từ xa, khắp nơi là tường đổ vách nát, không thấy ngôi nhà nào còn nguyên vẹn.

Cuối cùng cũng tới nơi.

An Lợi Mãn nhìn cảnh tượng bị cát bụi xâm thực khắp nơi, thở dài: "Hazzz, ở đây thay đổi nhiều quá, tôi cũng không chắc bên trong còn nước không, đó là chuyện của nhiều năm trước rồi!" Mọi người

xuống xe, Giáo sư Trần và mấy sinh viên ở lại chăm sóc ông.

Phong Nguyên Thanh cùng Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát ức, Vương Bàn Tử vào trong di tích thăm dò tìm nguồn nước.

Tìm một vòng, những chỗ khác không thấy dấu vết nguồn nước, chỉ có một kiến trúc giống như hang động là có một cái giếng, bên trong vẫn còn rất nhiều nước.

Trong hang cũng không có gì nguy hiểm.

Mọi người bổ sung nước, sau đó nhóm lửa nấu canh rau, Dương Tuyết Lỵ lấy lương khô chia cho mọi người.

Phong Nguyên Thanh âm thầm lấy từ không gian hệ thống ra mấy lon Coca lạnh chia cho mọi người.

Giáo sư Trần và Giáo sư Hách tuổi đã cao, chê đồ uống có ga không tốt cho sức khỏe nên không lấy, những người khác bao gồm cả An Lợi Mãn đều cầm lấy một lon. "Phong gia, anh vậy mà còn mang theo Coca, lại còn là đồ lạnh nữa?" Bàn Tử thắc mắc, bình thường ai vào sa mạc mà mang Coca, chê nước nhiều quá sao?

Tát Đế Bằng và những người khác cũng tỏ vẻ nghi hoặc. "Haha, chúng ta đi xe mà, không phải đi lạc đà, khả năng mang theo vật tư mạnh nên tôi mang một ít." Mọi người ăn uống no nê, trời cũng sập tối.

Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sa mạc không một gợn mây, muôn vàn tinh tú lấp lánh, là cảnh tượng hiếm thấy ở thành phố.

Vô số ngôi sao nhấp nháy, nhìn qua chẳng có gì đặc biệt.

Một vài chòm sao thì nhận ra được, còn lại thì chịu.

Dương Tuyết Lỵ đi tới, thấy Phong Nguyên Thanh đang ngắm

trời, liền hỏi: "Nhìn gì mà nhập tâm vậy anh?" "Anh đang xem tinh tượng." Phong Nguyên Thanh trả lời. "Vậy có nhìn ra được gì không?" "Không có." Phong Nguyên Thanh thản nhiên đáp. "..." Dương Tuyết Lỵ cạn lời. "Đi, chúng ta đi tìm Hồ Bát Ức, cậu ta xem hiểu cái này." Thế là Phong Nguyên Thanh dắt Dương Tuyết Lỵ về phía Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đang nằm, Shirley Dương cũng theo sau.

Bên sườn cát, Vương Bàn Tử đang nói nhỏ với Hồ Bát Ức, thảo luận xem Dương Tuyết Lỵ rốt cuộc làm nghề gì, có mục đích gì mà lại đến sa mạc khảo cổ.

Phong Nguyên Thanh đưa Dương Tuyết Lỵ đến gần hai người. "Hắng giọng!" Phong Nguyên Thanh ho một tiếng để nhắc nhở. "Hai người đang tán gẫu gì mà hăng say thế?" "Không có gì, tán dóc linh tinh thôi, không có gì đâu." Hồ Bát Ức thấy Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ đứng cạnh thì gãi đầu ái ngại, vừa nói xấu sau lưng người ta xong, chắc là bị nghe thấy rồi, thật xấu hổ quá.

Vương Bàn Tử cũng ho vài tiếng, vờ như không có chuyện gì, chỉ cần mình không ngại thì người ngại sẽ là người khác.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ ngồi xuống cạnh sườn cát, đối diện với Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử. "Biết hai người có chút nghi ngờ về thân phận của Tuyết Lỵ, nhưng không cần lo lắng, thực ra chúng ta cũng coi như là người cùng một giới." "Hai người là truyền nhân của Mạc Kim Giáo Úy, cái này tôi biết, giờ Tuyết Lỵ cũng biết rồi, nên hai người không cần phải che giấu nữa.

Nhưng yên tâm, Giáo sư Trần và mọi người tạm thời vẫn chưa biết." "Á, Dương tiểu thư cũng biết rồi sao, nhưng nếu Phong gia đã nói không sao thì chúng tôi cũng tin anh." Hồ Bát Ức nói. "Sau này chúng ta còn nhiều việc phải hợp tác, nói rõ thân phận cũng tốt.

Tuyết Lỵ, em cũng nói về thân phận của mình cho họ nghe đi." Phong Nguyên Thanh bảo.

Dương Tuyết Lỵ nhìn Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử một cái rồi lên tiếng: "Ông nội tôi năm xưa được người trong nghề tôn xưng là Chá Cô Tiếu, là Khôi thủ của phái Bàn Sơn.

Nhưng truyền đến đời ông thì mạch Bàn Sơn đã lụi bại rồi.

Ông không dạy tôi tuyệt kỹ phái Bàn Sơn, tôi chỉ học kiến thức từ ghi chép ông để lại, chỉ có thể coi là nửa truyền nhân Bàn Sơn thôi." "Thất kính thất kính, hóa ra Dương tiểu thư lại là truyền nhân Bàn Sơn, ông nội cô là Khôi thủ Bàn Sơn lừng danh, nói ra thì còn chính tông hơn hai tên Mạc Kim nửa mùa như tôi và Bàn Tử nhiều." Hồ Bát Ức nói. "Ôi chao, nói vậy cũng đúng thật." Vương Bàn Tử phụ họa. "Đâu có, truyền thừa đến nay, bốn phái đạo mộ lớn là Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh đều đã thất lạc nhiều truyền thống, giờ cũng lụi bại như nhau cả, đó là xu thế phát triển của thời đại thôi, không cách nào khác." Dương Tuyết Lỵ nói. "Dương tiểu thư cao kiến." Hồ Bát Ức và Bàn Tử nghe thấy rất có lý. "Thực ra không chỉ tôi là truyền nhân Bàn Sơn, thân phận của Nguyên Thanh cũng không đơn giản đâu!" Dương Tuyết Lỵ chuyển chủ đề sang Phong Nguyên Thanh. "Bản lĩnh của Phong gia tôi và Bàn Tử đã được chứng kiến rồi, quả thực rất mạnh!" Hồ Bát Ức khâm phục. "Dương tiểu thư, nếu cô định nói về thân phận Quan Sơn Thái Bảo của Phong gia thì tôi và Bàn Tử đã biết từ lâu rồi." "Đúng thế, lần trước Phong gia cùng chúng tôi đi vùng Đông Bắc thăm bà con, sẵn tiện tìm được một ngôi mộ tướng quân nước Kim.

Tôi nói cô nghe, con Tống tử do tướng quân đó biến thành lợi hại lắm, tôi và Lão Hồ suýt thì bỏ mạng ở đó, kết quả Phong gia đánh ba phát là tiêu diệt gọn." Bàn Tử kể lại vắn tắt chuyện ở hang Gấu Người. "Hơn nữa còn phát hiện ra pháo đài ngầm của bọn Nhật năm

xưa, đó là một công trình lớn!

Ồ phải rồi, khó tin hơn nữa là trong pháo đài còn có hai tiểu quỷ, chúng tôi đã mang thi cốt của chúng ra an táng, coi như mồ yên mả đẹp." "Cái gì, thật sự có quỷ sao?" Dương Tuyết Lỵ không dám tin. "Đúng vậy, nếu không có Phong gia, tôi và Bàn Tử chưa chắc đã chết trong mộ nhưng có lẽ cũng bỏ mạng trong pháo đài đó rồi, cho nên mới nói vị Quan Sơn Thái Bảo này thực sự lợi hại!" Tiếp đó, Hồ Bát Ức nói ra những gì anh biết về Quan Sơn Thái Bảo: "Quan Sơn Thái Bảo bắt nguồn từ hào tộc họ Phong ở Vu Sơn, tiên nhân họ Phong ở hẻm Quan Tài núi Vu Sơn đã trộm được nhiều thiên thư dị khí, từ đó phất lên, học được nhiều vu thuật đã thất truyền.

Thời nhà Minh, Minh Thái Tổ lệnh cho Lưu Bá Ôn xây dựng hoàng lăng, Lưu Bá Ôn tiến cử Quan Sơn Thái Bảo, Minh Thái Tổ rất hài lòng, ban cho kim bài, từ đó được gọi là 'Quan Sơn Thái Bảo', chuyên phụ trách xây lăng mộ cho hoàng gia.

Sự suy lạc của bốn phái đạo mộ cũng có liên quan lớn đến Quan Sơn Thái Bảo!

Khi đó Quan Sơn Thái Bảo đã kiến nghị hoàng đế tiêu diệt các môn phái đạo mộ khác để bảo đảm hoàng lăng sau này không bị xâm phạm.

Chính vì thế, Phát Khâu Ấn bị hủy, phái Phát Khâu tuyệt tích, Mạc Kim Phù chỉ còn lại ba chiếc, Bàn Sơn vốn ít truyền nhân, quần đạo Tá Lĩnh cũng bị tiêu diệt hàng loạt..." "Mẹ ơi, hóa ra Quan Sơn Thái Bảo lợi hại thế!

Đúng là mở mang tầm mắt cho Bàn Tử tôi rồi." Vương Bàn Tử cảm thán. "Sự lụi bại của các môn phái đạo mộ là tất nhiên thôi, mấy ngàn năm trôi qua, cổ mộ cũng bị đào gần hết rồi, Quan Sơn Thái Bảo cũng đã lụi bại, đến nay chỉ còn lại mình tôi." Phong Nguyên Thanh

nói.

Anh đối với việc lụi bại hay không cũng không quan tâm lắm, vì anh đã đi trên con đường tu tiên.

Chương 26

Những vị đế vương tướng lĩnh cổ đại mơ ước trường sinh, thành tiên, thì ở chỗ Phong Nguyên Thanh đã có một con đường rõ ràng để đi, không giống họ tìm tiên trong mộ, đi sai đường thì sao đạt được mục tiêu.

Mọi người cũng là lần đầu tiếp xúc với Quan Sơn Thái Bảo, không ngờ môn phái từng hiển hách như vậy giờ cũng lụi tàn. "Được rồi, giờ đã nói rõ hết rồi, mọi người không cần nghi ngờ lẫn nhau nữa, sau này chân thành hợp tác, cùng khám phá Tinh Tuyệt cổ thành!" "Được." Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đồng thanh đáp ứng.

Phong Nguyên Thanh tiếp lời: "Lão Hồ, anh giỏi Thiên tinh phong thủy, anh nhìn tinh tượng trên trời xem có phát hiện được gì không?" Hồ Bát Ức nghe vậy ngẩng đầu nhìn trời. "Không đúng, nhìn quẻ tượng sắp xếp của các vì sao này, tôi từng thấy trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nơi này tuyệt đối không phải nơi bình thường, là một vùng bảo địa hiếm có." Sắc mặt Hồ Bát Ức hơi biến đổi, chạy về lán lấy ra một chiếc la bàn, vừa xem la bàn vừa đối chiếu với tinh không.

Giáo sư Trần và mọi người thấy điệu bộ của Hồ Bát Ức chắc chắn là có phát hiện gì đó, liền vây lại. "Sao rồi, phát hiện ra gì không?" "Ở đây chắc chắn có một ngôi mộ lớn!" Mọi người nghe vậy nhìn nhau trân trối. "A, ở đâu vậy?" Giáo sư Trần hỏi.

Hồ Bát Ức ngẩng đầu nhìn trời, nhìn về phía những ngôi sao đằng xa: "Sao Cự Môn, sao Tả Phụ, sao Hữu Bật rực sáng, tạo thành một hình tam giác đều, chính giữa là sao Thái Âm và Thái Dương cùng hiện, đúng là một tổ Càn Giáp Bức Kim Cát Tinh cực tốt!" Mọi người

cũng ngẩng đầu nhìn nhưng chẳng thấy gì, cũng không hiểu những lời Hồ Bát Ức nói có nghĩa là gì.

Vương Bàn Tử xua tay: "Anh nói cái gì cho mọi người hiểu được ấy." "Vị trí chính giữa của chúng chính là... cái giếng kia!" Hồ Bát Ức đối chiếu la bàn, xoay người chỉ về phía cái giếng. "Xem ra mộ của Vương tử Cô Mặc vẫn nằm ở vị trí đó, không thay đổi." Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ. "Cái giếng đó sao?" Mọi người đi đến bên giếng, dùng đèn pin soi xuống dưới.

Mặt nước phản chiếu ánh đèn, không thấy được gì. "Tiểu Hồ, anh chắc chắn trong giếng này có mộ chứ?" Giáo sư Trần hỏi. "Dựa theo Thiên tinh phong thủy thuật mà tôi nắm giữ, chắc chắn không sai!" Dương Tuyết Lỵ cũng rất tò mò, trong giếng này mà lại có mộ sao?

Quan sát kỹ không thấy gì lạ, nhưng tai cô lại nghe thấy tiếng nước chảy ẩn hiện bên dưới, nghe kỹ thì đúng là vậy. "Nghe kìa, dưới giếng này có tiếng nước chảy, chắc là một dòng sông ngầm!" "Thế thì không đúng, mộ chẳng phải thường xây ở nơi khô ráo sao?" Vương Bàn Tử nói.

Giáo sư Trần suy nghĩ một lát rồi bảo: "Nghiên cứu của chúng ta về văn hóa Tây Vực còn nhiều thiếu sót, hơn nữa Tây Vực khác với Trung Nguyên, có lẽ văn hóa mộ táng ở đây chính là như vậy." Đã xác định bên dưới có mộ, mọi người quay lại chuẩn bị công tác.

Lúc này An Lợi Mãn đi tới hỏi: "Các người tìm thấy mộ ở bên dưới sao?

Tìm thấy rồi thì định làm gì?" "Tìm thấy thì vào xem thôi, có giá trị thì khai quật nghiên cứu." Hách Ngải Quốc trả lời. "Vậy chẳng phải các người là bọn trộm mộ sao?" An Lợi Mãn tức giận nói. "Không phải đâu lão ca, chúng tôi là nghiên cứu khảo cổ, chuyên nghiên cứu văn hóa Tây Vực, khai quật mang tính bảo tồn, khác biệt hoàn toàn với

trộm mộ mang tính phá hoại!" Giáo sư Trần giải thích. "Thế không phải các người định đào đồ vật lên sao?

Đó chẳng phải là trộm mộ à?

Biết thế này có cho bao nhiêu tiền tôi cũng không dẫn các người tới đây!" An Lợi Mãn càng giận hơn.

Hách Ngải Quốc tiếp tục khuyên nhủ: "Chúng tôi khai quật cổ mộ là để bảo vệ chúng tốt hơn, như vậy mới có thể để lại kho tàng văn hóa Tây Vực này cho nhân dân, đúng không?

Hơn nữa trong lịch sử, các vụ trộm mộ ở Tây Cương xảy ra liên miên, ngay cả người nước ngoài cũng lén lút đến đào, sau khi giải phóng vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt.

Nếu bây giờ chính phủ không quản lý thì sau này những thứ này sẽ rơi hết vào tay kẻ xấu." Chuyện giao tiếp giảng đạo lý thì vẫn phải để giáo sư ra mặt, hai vị giáo sư thay nhau nói mãi mới khuyên được An Lợi Mãn.

Hồ Bát Ức lấy ba lô, trong đó có phù Mạc Kim giả và móng lừa đen của anh.

Anh cố định dây thừng vào một tảng đá lớn gần đó rồi theo dây leo xuống đáy giếng.

Một lúc sau, anh lại leo lên.

Hồ Bát Ức kể lại tình hình dưới đáy giếng cho mọi người nghe.

Sau một hồi bận rộn, đêm đã khuya, mọi người quyết định nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai mới xuống thám hiểm.

Ngày hôm sau, Phong Nguyên Thanh dẫn đội khảo cổ dựng một chiếc giá ba chân ở miệng giếng, lắp ròng rọc.

Từng người một xuống đáy giếng.

An Lợi Mãn không biết dùng những trang bị này nên quyết định ở lại trên trông coi lán trại.

Dưới đáy giếng, mọi người đứng trước một cánh cửa đá.

Trên cửa dùng một tấm da thú lớn để bịt các khe hở.

Giáo sư Trần giải thích mục đích làm vậy là để cách tuyệt hơi nước.

Sau khi cẩn thận gỡ tấm da thú ra, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử dùng xẻng nậy then cửa từ khe hở dưới chân cửa.

Phong Nguyên Thanh nhắc mọi người đeo mặt nạ phòng độc để tránh khí độc trong mộ.

Đẩy cửa mộ thất ra, bên trong là một đoạn mộ đạo tối om, cả nhóm đi sâu vào trong.

Bột nhiên, những ngọn đèn dầu trong mộ thất đồng loạt tự cháy lên, chiếu sáng căn phòng tối tăm. "Đừng hoảng hốt, đây là lân trắng trong đèn dầu gặp không khí thì tự cháy thôi, thời xưa đây là thủ đoạn thường thấy." Phong Nguyên Thanh giải thích.

Ánh đèn dầu chiếu sáng bốn phía, lộ ra những cái xác khô treo trên cột đá.

Diệp Diệc Tâm không nhịn được mà buồn nôn.

Dương Tuyết Lỵ lại rất bình thản nói: "Đây chắc hẳn là nô lệ hoặc tù binh bị tuẫn táng." Giáo sư Trần gật đầu tán thành: "Xem ra đây thực sự không phải là một lăng mộ, mà là một nơi dùng để tế lễ." Sau đó giáo sư phổ biến thêm cho mọi người về văn hóa tế lễ Tây Vực: Để người ta đói khát đến chết trong sa mạc, sau đó để khô tự nhiên rồi treo lên cột đá, rưới máu động vật lên.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, Vương Bàn Tử đã đi dạo

một vòng nhưng không thấy quan tài hay đồ tùy táng nào, chỉ toàn là xác khô.

Đem chuyện này nói với Hồ Bát Ức, Hồ cũng rất thắc mắc, theo ghi chép trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, tinh tượng ở đây ứng với mộ lớn mới đúng.

Shirley Dương cũng thấy lạ vì không tìm được quan tài.

Cô đi tới chỗ Phong Nguyên Thanh hỏi: "Ở đây không thấy quan tài, liệu có mộ thật không, hay Hồ Bát Ức nhìn nhầm rồi?" "Không nhầm đâu, chỉ là ở đây có giấu cơ quan, mộ thất thực sự vẫn nằm ở bên dưới kìa!" Phong Nguyên Thanh biết rõ cơ quan giấu ở đâu, sau đó anh tìm thấy một cái tay cầm bằng sắt trên mặt đất.

Thấy có phát hiện, mọi người vây lại, quét sạch bụi bẩn trên đất lộ ra một tấm nắp sắt lớn, bên trên có bốn cái tay cầm sắt.

Dùng xẻng nậy sạch bùn đất trong kẽ hở, bốn người hợp lực mở nắp sắt ra xê sang một bên, lộ ra một đường hầm bên dưới.

Thả thang xuống, Hồ Bát Ức leo xuống thám thính tình hình trước.

Lần này bên dưới thực sự là một mộ thất.

Mọi người lần lượt xuống mộ.

Trong mộ thất còn có mấy tầng bậc thang đá, theo đó đi xuống, mọi người cuối cùng cũng thấy quan tài.

Vừa vào mộ thất, Phong Nguyên Thanh đã kích hoạt đánh dấu của hệ thống. [Đánh dấu tại mộ Vương tử Cô Mặc, nhân phẩm bùng nổ, nhận được Dương Ngũ Lôi!] Dương Ngũ Lôi, môn công pháp này rất mạnh mẽ, cương dương, bạo liệt, lực sát thương cực lớn, đặc biệt là đối với những thứ âm tà như Tống tử.

Thông tin nhanh chóng được Phong Nguyên Thanh tiêu hóa.

Anh tiếp tục nhìn lên tường mộ thất, ở đó có rất nhiều bích họa.

Hách Ngải Quốc vừa xuống, nhìn thấy bích họa trên tường liền kích động: "Thầy ơi, thầy mau lại xem, thần kỳ quá!" Giáo sư Trần vừa thấy bích họa liền bị thu hút ngay, vội vàng lại nghiên cứu.

Còn Vương Bàn Tử thì cứ dán mắt vào quan tài, nói với Hồ Bát Ức: "Lão Hồ, anh nhìn xem, quan tài to thế này chắc chắn bên trong có bảo bối!" Một lát sau, việc giải mã bích họa của Giáo sư Trần đã có tiến triển. "Những hình vẽ này ghi lại chuyện liên quan đến Tinh Tuyệt cổ thành, đây chắc hẳn là mộ của Vương tử Cô Mặc!" "Bức tranh đầu tiên này ghi lại việc nước Cô Mặc vốn là nước phụ thuộc của Tinh Tuyệt, mỗi năm phải cống nạp cho Nữ vương Tinh Tuyệt lượng lớn châu báu, trâu bò và nô lệ!" Kỹ nghệ của người vẽ bích họa này rất cao siêu, vẽ vừa hoa lệ vừa có hồn, dù không có văn tự giải thích cũng có thể diễn đạt nội dung hình ảnh một cách rõ ràng. "Bức tranh này ghi lại việc Vương tử Cô Mặc cầu kiến Nữ vương Tinh Tuyệt, muốn xin giảm thuế cho thần dân nhưng Nữ vương đã từ chối tiếp kiến." "Bức tranh này ghi lại rằng Vương tử Cô Mặc là hóa thân của Thần Mặt Trời, một mình lẻn vào Tinh Tuyệt quốc muốn ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt, kết quả đã phát hiện ra một bí mật động trời." Trong tranh, Vương tử Cô Mặc nấp trong một góc, còn Nữ vương Tinh Tuyệt đang nhìn chăm chú vào một người, nhưng người đó lại được vẽ mờ nhạt bằng những đường nét đứt quãng. "Bức tranh này có điểm kỳ quái, mấy bức trước Nữ vương Tinh Tuyệt đều đeo mạng che mặt, nhưng bức này thì không!" "Hơn nữa Nữ vương đứng nghiêng mình, một tay gỡ mạng che mặt, người đứng trước mặt bà ta chắc là nô lệ, nhưng hình ảnh lại trở nên mờ ảo!" "Điều này thật kỳ lạ, rất khó giải thích!" Giáo sư Trần nhận xét.

Dương Tuyết Lỵ đi tới trước bức bích họa, vận dụng khả năng xem hình đoán chữ đầy kinh nghiệm của mình tiếp tục thuyết minh:

“Vị Tinh Tuyệt Nữ Vương này chính là một yêu nữ!” Nghe thấy cách nói của Dương Tuyết Ly, Trần giáo thụ liền tỏ ra hứng thú: “Tiểu Dương, cháu tiếp tục nói đi.” Thế là Dương Tuyết Ly tiếp tục: “Bức họa này là bức khó hiểu nhất trong tất cả bích họa.

Chương 27

Nữ vương vén khăn che mặt của chính mình lên, ánh mắt nhìn về phía người đối diện, người đó liền biến thành những đường hư tuyến.

Người này có lẽ là nô lệ, hoặc là một thích khách, Nữ vương muốn trừ khử kẻ thù, cho nên chỉ cần bị ánh mắt của bà ta nhìn thấy, người đó liền biến mất." "Cho nên vì thế mà cô khẳng định vị Nữ vương này là một yêu nữ sao?" Hồ Bát Ức hỏi.

"Đúng, Nữ vương chỉ cần liếc nhìn một cái, người đó liền biến mất!" Dương Tuyết Lỵ khẳng định chắc chắn.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử vẫn có chút khó tin, một người sống sờ sờ mà chỉ bị nhìn một cái đã biến mất, chuyện này thật quá mức khó tin.

Dương Tuyết Lỵ biết mọi người chưa tin hẳn, bèn kể lại điển cố trong 'Đại Đường Tây Vực Ký'.

Trong đó có một chương về truyền thuyết Sa Mạc Nữ Vương khiến cô ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Đối với chuyện này, Tát Đế Bằng và Diệp Diệc Tâm cũng vô cùng hứng thú.

"Tại nơi sâu thẳm trên sa mạc có một thành phố, là nơi cư ngụ của một dân tộc đến từ dưới lòng đất, họ thống trị tất cả các nước nhỏ xung quanh.

Qua mấy trăm năm, vương vị truyền đến tay vị Nữ vương cuối cùng.

Theo truyền thuyết, đôi mắt của vị Nữ vương này là con đường dẫn đến Minh giới, bà ta chỉ cần liếc nhìn kẻ thù một cái, kẻ đó sẽ

biến mất vào hư không.

Còn những người biến mất đó đã đi đâu thì không ai biết được!

Nữ vương áp dụng chính sách thống trị cao áp, ra lệnh cho tất cả các nước nhỏ xung quanh phải cung phụng bà ta như chân thần, kẻ nào phản kháng đều bị xử tử.

Có lẽ hành động của bà ta đã xúc phạm đến thiên thần, chỉ vài năm sau, Nữ vương mắc phải kỳ bệnh rồi mất mạng.

Sau khi bà ta chết, các nô lệ và các quốc gia bị Nữ vương áp bức đã hợp thành liên quân, huyết tẩy vương thành.

Cuối cùng, khi liên quân chuẩn bị phá hủy lăng mộ Nữ vương, trời đất bỗng biến sắc, một trận bão cát đáng sợ đã nuốt chửng cả liên quân và vương thành, chôn vùi tất cả dưới phong sa.

Lăng mộ Nữ vương và tài bảo bà ta vơ vét được đều bị chôn dưới cát, mấy trăm năm sau, những lữ khách đi ngang qua nếu tùy ý lấy đi một món tài bảo của Nữ vương đều sẽ dẫn phát bão cát, khiến họ vĩnh viễn không thể rời khỏi sa mạc.

Chỉ là về vị Nữ vương này, vương thành thần bí hay bối cảnh niên đại đều không được ghi chép lại." Câu chuyện này và những gì ghi trên bích họa có rất nhiều điểm tương đồng với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói: "Mấy bức bích họa phía sau ghi chép rằng cuộc ám sát của vương tử Cô Mặc đã không thành công.

Sau khi trở về nước, ngài ấy tiếp tục mưu tính cách trừ khử Nữ vương.

Lúc này, ngài ấy gặp được một nhà chiêm tinh đến từ nơi xa xôi.

Ông ta bảo vương tử bỏ một loại độc dược mãn tính vào trong thịt

dê vàng tiến cống cho Nữ vương.

Không lâu sau, Nữ vương đột tử!

Nhưng vương tử cũng vì lao lực quá độ mà qua đời, ngài ấy và vợ mình được hợp táng cùng nhau.

Nhà chiêm tinh đã giúp ngài ấy thiết kế một lăng mộ ngay dưới tế đàn này." Đến đây, Dương Tuyết Lỵ đã giải mã xong toàn bộ bích họa.

"Tốt, phân tích của cháu thật sự quá tuyệt vời." Trần giáo thụ không nhịn được khen ngợi.

Cách giải mã này còn tốt và toàn diện, hợp lý hơn nhiều so với ông.

"Cha cháu cũng giống như Trần giáo thụ, cả đời đều nghiên cứu văn hóa Tây Vực, đặc biệt là văn hóa Tinh Tuyệt, cháu cũng được học tập từ nhỏ." Trần giáo thụ nghe vậy, nhớ tới cha của Dương Tuyết Lỵ, không khỏi thẫn thờ một chút.

"Thầy, thầy sao vậy ạ?" Hách giáo thụ hỏi.

"À, không có gì." Trần giáo thụ xua tay: "Tôi chỉ nhớ lại nhiều chuyện của cha nó năm xưa, để mọi người chê cười rồi." Nói xong, Trần giáo thụ lau vệt nước mắt nơi khóe mắt.

Thấy Trần giáo thụ như vậy, Dương Tuyết Lỵ cũng an ủi: "Chú Trần, nếu có thể thuận lợi tìm được Tinh Tuyệt cổ thành, cha cháu ở trên trời có linh thiêng nhất định cũng sẽ mãn nguyện." Trần giáo thụ khẽ thở dài một hơi.

Hách Ngải Quốc thấy vậy cũng an ủi: "Thầy, thầy bảo trọng thân thể, đừng quá xúc động.

Chuyến này thu hoạch của chúng ta rất lớn, hiểu biết về di tích

Tinh Tuyệt đã có tiến triển mang tính đột phá, em tin rằng chúng ta nhất định sẽ tìm được Tinh Tuyệt cổ thành." Đoàn khảo cổ ai nấy đều hăng hái, hào khí ngất trời, mấy người như được tiêm máu gà, ý chí sục sôi.

"Nhưng mà, theo như vừa nói, nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương là một yêu nữ, chúng ta còn cần thiết phải tìm mộ bà ta không?" Hồ Bát Ức ngắt lời sự phấn khích của mọi người.

"Đúng đấy, như vậy thì chúng ta đi tìm mộ bà ta không phải là đi nộp mạng sao?" Vương Bàn Tử cũng phụ họa.

"Cũng không đáng sợ đến thế đâu, dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, có thành phần khoa trương là chuyện bình thường." Phong Nguyên Thanh lên tiếng: "Hơn nữa, chúng ta là những người làm công tác khảo cổ, nên dùng con đường khoa học để tìm kiếm đáp án cho những bí ẩn chưa giải được chứ!" 'Còn khoa học nữa, cậu chính là người không khoa học nhất đấy.' Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử thầm chửi rủa trong lòng.

Trần giáo thụ nghe lời Phong Nguyên Thanh, lập tức tán đồng: "Nói rất hay, người làm khảo cổ chúng ta nên như vậy!" Tiếp đó Trần giáo thụ lại tiếp tục nghiên cứu bích họa.

Đột nhiên ông thấy bức họa ghi lại toàn cảnh Tinh Tuyệt cổ thành, còn có thung lũng núi Trát Qua Lạp Mã canh giữ cổ thành.

Ông gọi Dương Tuyết Lỵ lại, đối chiếu với nhật ký và hình ảnh: "Thung lũng Trát Qua Lạp Mã, đây chính là Tinh Tuyệt cổ thành, nó cách chúng ta không xa nữa đâu!" Trần giáo thụ kích động nhìn mọi người nói.

Các chi tiết trên bích họa đều đã được chụp ảnh ghi lại hoàn tất.

"Tiếp theo, chúng ta nên mở quan tài chứ nhỉ?" Vương Bàn Tử

hỏi.

“Không được, loại mộ hợp táng phu thê đồng quan này vô cùng hiếm thấy, là quốc bảo đấy!

Hiện tại chúng ta không có điều kiện để mở quan tài, một khi mở ra sẽ phá hủy sự niêm phong của quan quách và các đồ tùy táng bên trong!

Hách giáo thụ, anh đưa học sinh làm tốt công tác ghi chép, sau khi về tôi sẽ tự mình viết báo cáo trình lên trên xin phép khai quật, hoặc áp dụng các biện pháp bảo hộ tương ứng, đây đều là di sản văn minh quý giá cả!” Phong Nguyên Thanh thì thấy sao cũng được, gia sản của một vương tử nước nhỏ ở Tây Vực cũng chẳng có bao nhiêu, có hay không cũng chẳng sao.

Phía Tinh Tuyệt Nữ Vương mới là phần lớn, các loại vàng bạc châu báu chất đầy đất, đó mới là mục tiêu của anh.

“Đúng vậy, hiện tại điều kiện không thích hợp để mở quan, nếu làm hỏng quan quách và đồ bồi táng bên trong thì lợi bất cập hại.” Anh ra hiệu mắt với Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử.

Hai người thấy vậy cũng không kiên trì đòi mở nữa.

Thế là họ nói rằng mình ở lại đây cũng không giúp được gì, rồi quay lên mặt đất nghỉ ngơi.

Tiếp theo là việc lau dọn bề mặt và chụp ảnh ghi chép quan quách hợp táng của vợ chồng vương tử Cô Mặc.

Sau khi hoàn tất lưu trữ tài liệu để về xin bảo hộ khai quật, mọi người đậy nắp đá lại, đóng cửa mộ, dán lại lớp da thú để ngăn hơi nước xâm nhập, rồi trở về doanh trại trên mặt đất. 'Đại mạc cô yên trực, Trường hà lạc nhật viên.' Khi đoàn khảo cổ niêm phong cửa mộ, theo dây thừng trong giếng trở lại mặt đất thì mặt trời đã lặn.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đã đốt một đống lửa và đang nấu canh thịt dê.

Trở về doanh trại, Trần giáo thụ thu thập toàn bộ tư liệu, ghi chép về mộ vương tử bỏ vào túi, cẩn thận cất giữ.

Trời dần tối, gió mát buổi chiều thổi vi vu, những vì sao trên bầu trời cũng bắt đầu tỏa sáng.

Mọi người ngồi quanh đống lửa thảo luận về thu hoạch từ mộ vương tử Cô Mặc lần này.

"Nước Cô Mặc trong số các thuộc quốc của Tinh Tuyệt có thể coi là một nước khá mạnh, chúng ta phát hiện ra mộ vương tử Cô Mặc hôm nay có giá trị khảo cổ cực cao.

Đối với việc nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt và đoạn lịch sử đó đều có ý nghĩa mang tính đột phá.

Chuyện này phải nhờ có đồng chí Tiểu Hồ, chúng ta mới có thể phát hiện ra đại điện tế tự dưới giếng và mộ vương tử dưới đại điện." Sau đó, Trần giáo thụ lại một lần nữa cảm ơn An Lợi Mãn, nếu không có ông ta dẫn đường, mọi người cũng không đến được đây.

Trần giáo thụ quyết định nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm mai sẽ tiếp tục xuất phát hướng về Tinh Tuyệt cổ thành.

Theo nghiên cứu lịch sử, vị trí địa lý của nước Cô Mặc và nước Tinh Tuyệt khá gần nhau, bích họa trong mộ vương tử và nhật ký của Dương Tuyết Lỵ là sự giúp đỡ tốt nhất cho nghiên cứu của họ.

"Đúng vậy, cho nên chúng ta phải thừa thắng xông lên." Hách Ngải Quốc tán đồng.

Ngồi bên cạnh uống rượu sữa ngựa, An Lợi Mãn nghe thấy mọi người còn muốn tiếp tục tiến sâu vào sa mạc, không khỏi lo lắng: "Cái gì?

Các người còn muốn đi tiếp sao?

Bây giờ là mùa gió đấy, mùa gió!

Quá nguy hiểm, sẽ chết người đấy!" Trần giáo thụ nghe An Lợi Mãn nói vậy liền sốt sắng: "Lão ca ca, ông đừng đùa thế chứ!

Chúng ta thiên tân vạn khổ, sắp tìm được Tinh Tuyệt cổ thành rồi, tuyệt đối không thể bỏ cuộc!

Suốt dọc đường này chúng ta cũng đâu có gặp nguy hiểm lớn gì!

Bão cát đen cũng không làm gì được chúng ta, huống hồ vật tư trên xe chúng ta rất đầy đủ, sẽ không có chuyện gì đâu!" An Lợi Mãn vẫn có chút không cam lòng, tiếp tục nói: "Ai da, hiện tại chúng ta đã vào sâu trong sa mạc đen rồi, đi tiếp là không còn đường nữa, ngay cả chỗ uống nước cũng không có, đống đồ trên xe các người trụ được bao lâu?

Hơn nữa, tôi căn bản không biết Tinh Tuyệt cổ thành gì cả, tôi cũng chỉ nghe nói thôi, đâu có biết nó ở chỗ nào mà tìm?" Hồ Bát Ức ra mặt dàn xếp: "Đúng, vật tư trên xe có hạn, nên tiếp theo chúng ta không thể mù quáng tiến lên được!" Dương Tuyết Lỵ từ sau khi ăn cơm xong vẫn luôn nghiên cứu cuốn nhật ký thám hiểm kia.

Chương 28

Đó là cuốn nhật ký của nhà thám hiểm nổi tiếng, ngài Edward, mà cha cô đã bỏ ra số tiền lớn để mua lại, bên trong ghi chép chi tiết lộ trình tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành, hình vẽ và văn bản đều rất rõ ràng.

Nghiên cứu bấy lâu, Dương Tuyết Lỵ đã nắm rõ lộ trình sắp tới.

Phong Nguyên Thanh suốt dọc đường cũng nhiều lần cùng Dương Tuyết Lỵ thảo luận nghiên cứu cuốn nhật ký này, nội dung bên trong anh cũng đã thuộc nằm lòng.

"Yên tâm đi, chúng ta cũng không phải mù quáng tiến lên đâu.

Trong cuốn nhật ký thám hiểm của Tuyết Lỵ có ghi chép lộ trình chi tiết, chúng ta cứ dọc theo con đường này là có thể tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Vậy thì tốt quá rồi!" Vương Bàn Tử vỗ đùi một cái, phấn khích nói.

Những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm, có lộ trình là tốt rồi, không phải đi loạn.

"Đúng vậy, nhật ký có nói họ đi dọc theo sông ngầm Tư Độc, đi thẳng đến thung lũng Trát Qua Lạp Mã, sau đó tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành!

Hơn nữa dọc đường họ còn tìm thấy nhiều mộ đá, dự định lúc quay về sẽ khai quật nên mới vẽ bản đồ chi tiết.

Ngài Edward là nhà thám hiểm nổi tiếng, việc vẽ bản đồ là công việc cơ bản nhất của ông ấy, không cần lo lắng lộ trình có chính xác hay không." Anh đưa bản đồ cho An Lợi Mãn xem, rồi giải thích chi

tiết cho ông ta.

An Lợi Mãn đối chiếu bản đồ, kết hợp với kinh nghiệm của bản thân.

Nơi này quả thực đã rất gần Tinh Tuyệt cổ thành rồi.

Hơn nữa cả nhóm đi bằng xe chứ không phải đi bộ, tốc độ tiến hành cũng rất nhanh.

Chỉ cần xe không có vấn đề, xác định đúng phương hướng, đi vài ngày là có thể ra khỏi sa mạc.

Cuối cùng An Lợi Mãn cũng bị thuyết phục, tiếp tục dẫn đường, đi theo dấu vết của sông ngầm Tư Độc.

Thảo luận xong lộ trình tiếp theo, mọi người lần lượt về lều nghỉ ngơi.

Sau một ngày ghi chép khảo cổ, ai nấy đều rất mệt.

Phong Nguyên Thanh cũng trở về lều của mình tọa thiền tu luyện.

Những ngày qua ở trong sa mạc, lúc nghỉ ngơi anh đều tọa thiền.

Với tu vi hiện tại, anh đã có thể dùng tọa thiền thay thế cho giấc ngủ.

Sau khi chân khí vận chuyển sẽ giúp anh thêm tinh thần minh mẫn.

Những ngày tu luyện này, anh phát hiện linh khí trong sa mạc nồng đậm hơn ở Kinh thành nhiều.

Có lẽ là vì sa mạc ít dấu chân người, không có quá nhiều khí hồng trần, cũng giống như đạo lý ở rừng sâu núi thẳm vậy.

Hệ thống cũng có một chức năng bảng điều khiển, hiển thị trạng thái nhân vật.

Phong Nguyên Thanh mở bảng điều khiển của mình ra. [Nhân vật:

Phong Nguyên Thanh.

Cảnh giới: Luyện Khí hậu kỳ.

Tu vi: 11 năm.

Công pháp: 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh》, 《Quan Sơn Luyện Khí Pháp》.

Kỹ năng: Kim Quang Chú, Tiểu Khống Thủy Thuật, Dương Ngũ Lôi, Chỉ Nhân Thuật, Dưỡng Trùng Thuật, Hình Ý Quyền, Quan Sơn Chỉ Mê Thuật.

Trang bị: Không gian lưu trữ 100 mét khối.] Trong đó Quan Sơn Luyện Khí Pháp là phương pháp luyện khí truyền thừa của mạch Quan Sơn Thái Bảo, rất nhiều vu thuật, tà thuật đều cần dùng chân khí mới có thể thi triển, nếu không sẽ tiêu hao tinh huyết.

Chỉ Nhân Thuật và Dưỡng Trùng Thuật đều là pháp thuật tả đạo của Quan Sơn truyền lại.

Kim Quang Chú là pháp thuật chính tông của Đạo môn, nội luyện uẩn dưỡng Tiên Thiên Nhất Khí, ngoại có thể hộ thân khu tà.

Phong Nguyên Thanh chủ yếu tu hành Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh và Kim Quang Chú.

Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh là môn công pháp có ngưỡng cửa rất cao, cũng mạnh mẽ hơn, là công pháp tu luyện chính của anh.

Nửa đêm đầu, Phong Nguyên Thanh lặng lẽ vận chuyển Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh, hấp thụ luyện hóa linh khí loãng trong sa mạc, chuyển hóa thành chân khí.

Nửa đêm sau thì tu luyện Kim Quang Chú, kim quang nhàn nhạt bao phủ bề mặt cơ thể, thu liễm không phát ra ngoài.

Hiện tại Phong Nguyên Thanh có thể làm được kim quang hộ thể

và kim quang hóa hình, nhưng vẫn chưa thể một lúc biến hóa ra nhiều loại vũ khí.

Một đêm trôi qua nhanh chóng.

Tây Cương và Kinh thành không cùng múi giờ, theo giờ Kinh thành thì ở Tây Cương trời tối muộn hơn và sáng cũng muộn hơn.

Lúc này trời vừa hửng sáng không lâu, mặt trời mới ló rạng nơi chân trời.

Cả đoàn đều đã tỉnh giấc, ai nấy đang vệ sinh cá nhân, chuẩn bị bữa sáng.

Ăn sáng xong, mọi người thu dọn đồ đạc lên xe, chuẩn bị xuất phát.

Dưới sự chỉ dẫn của An Lợi Mãn, mọi người dọc theo dấu vết sông ngầm Tư Độc tiếp tục lái xe tiến về phía trước.

Mùa gió ở sa mạc, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi lên những trận gió, gió lớn thổi tung cát bụi mịt mù, đập vào kính xe phát ra những tiếng kêu râm ran.

Dưới cái nắng gắt, đoàn xe kéo theo vệt dài hướng về dãy núi xa xăm.

Gió thổi tung từng đợt sóng nhiệt, chảy trôi trong hoang mạc vô tận.

Cửa xe không thể mở quá rộng, nếu không cát sẽ tràn vào.

Mặt trời ngả về tây.

Thời tiết đã không còn nóng nực như ban trưa.

Gió thổi qua mang lại cảm giác mát mẻ.

Đoàn xe đã đi được hơn nửa ngày, đã rất gần dãy núi Trát Qua

Lạp Mã.

Do lái xe thời gian dài, mọi người đã bắt đầu có chút mệt mỏi.

Suốt dọc đường đều là cảnh sắc cát vàng đơn điệu, ngoại trừ bầu trời màu lam.

Phóng tầm mắt nhìn ra, trong tầm mắt chỉ có màu lam và vàng.

Cuối cùng, sau khi ô tô vượt qua một cồn cát, cảnh tượng trước mắt xuất hiện một sự thay đổi.

Ở phía cuối tầm mắt, nơi bầu trời lam và cát vàng tiếp giáp, xuất hiện một vệt màu đen.

Sự thay đổi này khiến Dương Tuyết Lỵ vô cùng phấn chấn.

Cô phát tín hiệu, từ từ dừng xe lại.

Dùng bộ đàm nói cho những người phía sau biết, thung lũng Trát Qua Lạp Mã cuối cùng cũng đã tới.

Nghe được tin này, các thành viên đoàn khảo cổ đều rất hưng phấn.

"Tốt quá, tuyệt quá rồi!

Tinh Tuyệt cổ thành, cuối cùng cũng tới nơi." Sau khi xuống xe, Trần giáo thụ lấy ống nhòm ra quan sát.

Quả nhiên, phía xa sừng sững một dãy núi đen dài hẹp, phần lớn đều bị chôn dưới cát vàng, phần lộ ra cũng không cao.

Dãy núi dài hẹp như một con hắc long khổng lồ, nằm vắt vẻo giữa vạn dặm cát vàng của sa mạc Gobi.

Giữa dãy núi lại bị cắt ngang, tạo thành một thung lũng.

Hoàn toàn trùng khớp với ghi chép trong nhật ký thám hiểm của ngài Edward.

Phong Nguyên Thanh lấy ra một chiếc la bàn, quả nhiên lúc này la bàn đã bị hỏng, không còn chỉ hướng nam bắc nữa mà luôn chỉ về phía dãy núi xa xăm kia.

Chương 29

Dãy núi đó chính là núi Trát Qua Lạp Mã, là một ngọn núi từ tính.

Thế là Phong Nguyên Thanh lên tiếng: "Trong nhật ký thám hiểm của Tuyết Lỵ có ghi chép, núi Trát Qua Lạp Mã là một ngọn núi từ tính, hễ đến gần, chỉ nam châm, la bàn, đồng hồ cơ khí đều sẽ bị hỏng, hơn nữa từ trường còn ảnh hưởng đến các thiết bị điện tử tinh vi, cho nên mọi người đừng quá tin vào các thiết bị điện tử.

Tuy nhiên, may mà khoa học kỹ thuật hiện nay rất phát triển, từ trường này vẫn chưa gây ra ảnh hưởng gì đến ô tô, vẫn có thể lái bình thường." Dương Tuyết Lỵ nhìn đồng hồ của mình, lúc này nó đã không còn chạy bình thường, thời gian cũng không còn chính xác.

Hồ Bát Ức lấy la bàn của mình ra, chỉ thấy kim la bàn luôn chỉ về phía núi từ tính, bất kể xoay hướng nào cũng vậy.

Chỉ nam châm trong tay những người khác cũng gặp tình trạng tương tự.

"Ái chà, đúng là thế thật, xem ra chúng ta đi đúng chỗ rồi, không sai được!" Vương Bàn Tử nói lớn.

Mục tiêu đã không còn xa, mọi người lập tức lên xe tiếp tục tiến lên, đi thẳng về phía khe hở của núi từ tính, nơi đó chính là thung lũng Trát Qua Lạp Mã.

Đoàn xe đi tiếp 2 tiếng đồng hồ, trong ánh mắt mong đợi của Trần giáo thụ, cuối cùng cũng đến thung lũng.

Dương Tuyết Lỵ định dẫn đoàn xe lái thẳng qua thung lũng Trát Qua Lạp Mã để đến Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhưng xe vừa mới lái vào thung lũng không xa, Dương Tuyết Lỵ

đã phát hiện gần mấy tảng đá có vài bóng người nằm đó, chuyện này rất kỳ quái.

Cô lập tức dừng xe, bảo mọi người phía sau cẩn thận cảnh giác.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ xuống xe đi tới kiểm tra.

Họ cẩn thận tiến lại gần.

Những người trước mắt dựa vào đá, bất động, toàn thân bao bọc kín mít, đầu quấn khăn che cả mặt.

Lột khăn che mặt ra xem, người đã chết, nhưng hai mắt vẫn trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Thời gian tử vong không lâu, có lẽ chỉ trong vòng vài ngày, phần da lộ ra ngoài hơi khô lại, nhưng kỳ lạ nhất là da thịt họ phát xanh, dưới ánh nắng mặt trời còn lóe lên những tia sáng xanh rờn.

Nhìn quanh, gần đó còn có vài người nằm ngổn ngang trên đất.

Trang phục trên người đều giống nhau, chắc là cùng một nhóm.

Cẩn thận lột khăn che mặt, đám người này toàn bộ là người nước ngoài, tử trạng đều quỷ dị như nhau.

Không ngờ mình lái xe tới đây đã sớm hơn cốt truyện nguyên bản nhiều ngày mà vẫn gặp phải đám mộ tặc nước ngoài này, vẫn chết trong thung lũng như vậy.

Trực giác nhạy bén của Phong Nguyên Thanh có thể cảm nhận được có một luồng ác ý đang ẩn nấp xung quanh như rắn độc, luôn chằm chằm nhìn họ.

Nghĩ lại thì đây chắc chắn là thủ vệ của nước Tinh Tuyệt, quái xà vảy đen, còn có một cái tên khác là Tịnh Kiến A Hàm.

Đây là một loại quái xà cực độc, tính công kích rất mạnh, một khi

bị cắn trong vòng vài giây sẽ tử vong, không kịp cứu chữa.

Những người này tay đều cầm súng, nhìn bộ dạng là người của một số quốc gia nhỏ ở Trung Đông.

Súng trong tay cũng là loại AK-47 thủ công được sản xuất từ các xưởng nhỏ ở đó.

Trên mặt đất vương vãi một số vỏ đạn đồng.

Phong Nguyên Thanh thu hết súng của họ đi nhưng không đụng vào thi thể.

Bởi vì dưới thi thể có thể giấu rắn độc, vạn nhất bị cắn thì lợi bất cập hại.

Những người khác trong đoàn khảo cổ muốn tiến lại gần xem nhưng bị Phong Nguyên Thanh kịp thời ngăn cản.

Hồ Bát Ức và Dương Tuyết Lỵ cũng khuyên mọi người không nên mù quáng tiếp cận để phòng tránh nguy hiểm.

Cái chết của những người này là một bí ẩn, tử trạng quỷ dị, tốt nhất là không nên lại gần.

Đặc biệt là Hách Ngải Quốc, Phong Nguyên Thanh chú ý nhìn chằm chằm ông ta, không cho ông ta lại gần.

Trong cốt truyện nguyên bản, ông ta chính là vì không nghe lời khuyên, cố ý lật thi thể lên nên bị rắn độc trốn bên dưới cắn chết ngay lập tức.

Hách Ngải Quốc miệng thì đồng ý không lại gần nhưng trong lòng lại không để tâm.

Ông ta thầm nghĩ đám thanh niên này nhát gan quá, ông ta làm khảo cổ bao nhiêu năm, sóng gió gì mà chưa từng trải qua, mấy cái xác chết này có gì đáng sợ đâu.

Nhân lúc mọi người không chú ý, ông ta lẻn đến chỗ cái xác gần nhất, định lục lọi ba lô xem có tìm được thứ gì hữu dụng không.

May mà Phong Nguyên Thanh luôn để ý đến ông ta, thấy ông ta lén lại gần thi thể liền lập tức chạy tới kéo Hách Ngải Quốc lại.

"Hách giáo thụ, chẳng phải đã nói rồi sao, có nguy hiểm, sao thầy còn lại gần những thi thể này?

Thầy nhìn bộ dạng của họ xem, người phát xanh thế kia, rõ ràng là trúng độc mà chết, gần đây chắc chắn ẩn nấp độc vật cực độc, phải hết sức cẩn thận." Vừa kéo Hách Ngải Quốc ra, Phong Nguyên Thanh cảm nhận được một luồng ác ý mạnh mẽ truyền đến từ bên cạnh.

Anh nhanh chóng quay đầu, xẻng công binh trong tay vung lên, chém về phía sau.

Chỉ thấy từ trong cái xác kia bò ra một con quái xà đen kịt, trên đỉnh đầu có bướu thịt, đang thè chiếc lưỡi đỏ tươi.

Nó bật nhảy, từ sau thi thể lao thẳng về phía cổ Phong Nguyên Thanh.

Tất cả diễn ra chỉ trong vài giây, trong chớp mắt, chiếc xẻng của Phong Nguyên Thanh đã chém trúng đầu con quái xà.

Đầu con rắn bị chém nát bét, máu rắn tanh hôi bắn tung tóe lên bãi cát tạo thành những vệt đen đỏ.

"Nguy hiểm quá!" "Hách giáo thụ, thầy thấy rồi chứ?

Nếu vừa rồi thầy chạm vào con quái xà này thì e là mạng đã bỏ lại đây rồi!

Mau lùi lại, cẩn thận còn những con rắn độc khác!" Hách Ngải Quốc sợ đến hồn siêu phách lạc, lập tức chạy về phía đội ngũ, không dám lại gần nữa.

Hồ Bát Ức và mấy người khác cũng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, thật sự quá nguy hiểm.

Vạn nhất bị cắn một miếng thì chỉ có thể làm bạn với đám mộ tặc nước ngoài này thôi.

May mà bản thân Phong Nguyên Thanh bản lĩnh cao cường, điều này mấy người họ đều rõ.

Nhờ có Phong Nguyên Thanh can thiệp, Hách Ngải Quốc đã không bị chết theo kịch bản.

Một người bình thường khi biết rõ có nguy hiểm mà vẫn cố tình đâm đầu vào, chuyện như vậy ở nước ngoài thì nhiều, chứ người trong nước đa phần đều rất quý mạng sống, nói trắng ra là sợ chết, người thực sự không sợ chết chỉ là số ít.

Hách Ngải Quốc là một giáo thụ khảo cổ học, tuy tính cách có hơi cổ hủ nhưng ông ta đã đóng góp rất nhiều cho sự phát triển khảo cổ nước nhà.

Tư tưởng giác ngộ của ông ta cực cao, mọi việc làm và suy nghĩ đều nhất mực vì công việc chung.

Tuy có thể đối với một số người thì ông ta không được lòng lắm, nhưng tuyệt đối không phải người xấu.

Hơn nữa bình thường Phong Nguyên Thanh đối xử với ông ta cũng khá tốt, không đành lòng nhìn ông ta mất mạng ở sa mạc này.

Vì vậy anh mới đặc biệt để mắt đến ông ta và cứu ông ta khỏi cuộc tấn công của hắc xà.

Khi kiểm tra mấy cái xác người nước ngoài khác, một con hắc xà khác đang ẩn nấp cũng lộ dấu vết và bị Phong Nguyên Thanh dùng xẻng đập bẹp.

Hai con rắn độc đều đã chết, luồng ác ý đó cũng tan biến trong cảm nhận của Phong Nguyên Thanh.

Lái xe băng qua thung lũng Trát Qua Lạp Mã, tiến vào phía bên kia dãy núi.

Tinh Tuyệt cổ thành được xây dựng cách đó không xa.

Xe đi đến trước phế tích cổ thành, mọi người liền xuống xe.

Đi tiếp nữa thì không thể lái xe được, những mảnh tường đổ nát của cổ thành rải rác khắp nơi, xe không thể đi qua.

Thế là mọi người đeo ba lô, mang theo trang bị, thức ăn, nước uống cùng súng đạn, đi bộ xuyên qua phế tích.

Còn An Lợi Mãn thì không có ý định vào Tinh Tuyệt cổ thành, ông ta khăng khăng không vào, nói rằng người vào trong sẽ bị nguyền rủa.

Thế là đành để An Lợi Mãn và mấy thợ sửa xe ở lại trông xe và hành lý vật tư.

Đoàn khảo cổ tiến vào khảo sát.

Đường phố trong thành vẫn rất rộng rãi, chỉ là có nhiều chỗ bị sụp lún tạo thành những cái hố lớn.

Chương 30

Phía xa trung tâm thành phố là một tòa hắc tháp khổng lồ sừng sững không đổ.

Trên đỉnh tháp là một vật hình cầu khổng lồ, trên đó có những vết khắc vẽ như một con mắt khổng lồ đang nhìn chằm chằm xuống cổ thành.

Hắc tháp tuy hơi nghiêng nhưng vẫn đứng vững.

"Không ngờ sau hai ngàn năm, di tích Tinh Tuyệt cổ thành lại được chúng ta tìm thấy như thế này!" Trần giáo thụ cảm thán.

Dương Tuyết Lỵ tiến lại gần Phong Nguyên Thanh, vừa đi vừa nói: "Mấy đêm nay em lại nằm mơ thấy giấc mơ đó, một mình đi trên con đường tối đen, cuối đường là một cái hố sâu không thấy đáy, trên miệng hố treo một cỗ quan tài lớn!" "Lại nằm mơ sao?

Đừng lo lắng, chúng ta đã đến Tinh Tuyệt cổ thành, chỉ cần tìm được lăng tẩm Nữ vương thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi.

Huống hồ còn có anh, có anh ở đây, em nhất định sẽ không sao đâu." Phong Nguyên Thanh an úy.

"Vâng, em tin anh." Dương Tuyết Lỵ cảm thấy sự căng thẳng và bất an trong lòng dần tan biến.

Mọi thứ về Tinh Tuyệt cổ thành đối với mọi người đều là ẩn số.

Nhật ký thám hiểm của ngài Edward đến Tinh Tuyệt cổ thành là dừng lại.

Những ghi chép sau khi đến đây hoàn toàn trống rỗng, họ gặp phải chuyện gì bên trong hoàn toàn không ai biết.

Cả tình hình cha của Dương Tuyết Lỵ cũng không rõ chút nào.

Tinh Tuyệt cổ thành được xây dựng trên một dòng sông ngầm, nguồn nước là tài nguyên quan trọng nhất trong sa mạc, nên những kiến trúc quan trọng nhất cũng được xây gần nguồn nước nhất.

Vì thế Phong Nguyên Thanh nhắc nhở: "Vương cung của Tinh Tuyệt Nữ Vương được xây dựng dưới lòng đất.

Cho nên muốn tìm được vương cung thì phải tìm được lối vào dưới đất trước.

Mà Tinh Tuyệt Nữ Vương bắt thần dân phải thờ phụng bà ta như một vị thần.

Chúng ta đi tìm thần điện trước đi.

Nhìn kia kìa, nơi đó vẫn còn một tòa hắc tháp, rất có thể đó chính là nơi có thần điện, chúng ta qua đó xem sao." "Đúng vậy, lời của Tiểu Phong đã nhắc nhở tôi, chúng ta mau qua đó xem." Trần giáo thụ lộ vẻ bừng tỉnh.

Thế là dưới sự dìu dắt của Hách Ngải Quốc, ông tiến về phía hắc tháp ở trung tâm thành phố.

Đi đến một cồn cát nhô cao, Phong Nguyên Thanh nhìn xa về phía tòa hắc tháp.

Nơi này đối diện thẳng với hướng con mắt trên đỉnh tháp.

Và thật tình cờ, nhìn từ góc độ này, tòa hắc tháp cùng con mắt trên đỉnh nằm đúng vị trí khe hở của thung lũng Trát Qua Lạp Mã, ba điểm tạo thành một đường thẳng.

"Mọi người nhìn xem!" Phong Nguyên Thanh đứng trên cồn cát, chỉ tay về phía hắc tháp.

Sau đó anh lấy máy ảnh ra chụp lại cảnh tượng này.

Đây là một bức ảnh vô cùng chấn động.

Trí tuệ của người xưa quả thực khiến người ta phải kinh ngạc.

"Thật kỳ diệu." Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra hắc tháp đối diện thẳng với thung lũng Trát Qua Lạp Mã, liền cảm thán.

Những người còn lại cũng ngơ ngác nhìn, cảm thán trước sự kỳ diệu của văn minh Tinh Tuyệt.

Hồ Bát Ức tinh thông phong thủy, thấy cảnh này cũng rất cảm khái: "Núi Trát Qua Lạp Mã, dãy núi đen này giống như một con hắc long trong sa mạc.

Các đế vương thời cổ đại hễ lên ngôi là bắt đầu chuẩn bị xây dựng lăng mộ cho mình.

Dưới cổ thành này nếu có mạch nước thì sẽ cùng với núi Trát Qua Lạp Mã này tạo thành thế một tĩnh một động.

Tôi nghĩ Tinh Tuyệt Nữ Vương nhất định là một kỳ nhân tài trí trác tuyệt, biết hắc long này có thế đại hung, nên mới huy động nhân lực chém đứt hắc long ở giữa, hóa thành hai con hắc xà vĩnh viễn canh giữ nơi này.

Nơi đây cũng trở thành một bảo huyệt tuyệt hảo." "Vậy lăng mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương thực sự nằm dưới lòng đất cổ thành sao?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

"Đúng vậy, rất có khả năng!" Mọi người đi đến dưới chân hắc tháp.

Phần bệ tháp và quá nửa cửa đá hình vòm đều bị chôn trong cát.

Tòa hắc tháp này hoàn toàn được điêu khắc từ đá đen của núi Trát Qua Lạp Mã, cao sáu tầng, hơi nghiêng một chút nhưng vẫn vô cùng kiên cố.

Ngoài vật liệu kiến trúc hiếm thấy, đỉnh tháp cao nhất có một quả cầu đá đen hình quả trám, trông như một con mắt đang nhìn xuống đại địa.

Mở cửa tháp, mọi người bước vào bên trong thần điện.

Nhìn quanh, trên vách tường thần điện khắc chi tiết rất nhiều văn tự Quỷ Động kỳ lạ.

Mỗi tầng trong tháp đều có một bức tượng đá đen.

"Chà chà, sao mấy bức tượng này trông âm u thế nhỉ?" "Những bức tượng này đều được điêu khắc từ đá đen vận chuyển từ núi Trát Qua Lạp Mã về.

Cậu cảm thấy âm u cũng không có gì lạ." Phong Nguyên Thanh lên tiếng.

Trần giáo thụ đi đến trước bức tượng ở tầng một, quan sát kỹ lưỡng: "Sau hai ngàn năm mà những bức tượng này vẫn sống động như thật, có thể thấy tay nghề của thợ thủ công năm xưa vô cùng lợi hại!" Những bức tượng như thế này tương ứng với thân tháp chắc phải có sáu tầng.

Tầng một là một con dê đá, không có gì đặc biệt.

Tầng hai là một tượng người đá to bằng người thật, mũi cao mắt sâu, đang trong tư thế bán quỳ.

Tầng ba lại chính là tượng người đá đầu đồng khổng lồ mà chúng ta đào được trong tòa thành vô danh khi tránh bão cát.

Trần giáo thụ dừng bước nói với mọi người: "Xem ra suy đoán của tôi không sai, nguồn gốc của những tượng người đá đầu đồng được khai quật ở khắp nơi tại Tây Cương chính là nước Tinh Tuyệt, vật liệu chính là loại đá đen ở núi Trát Qua Lạp Mã đó." Tát Đế Bằng vẻ mặt thắc mắc hỏi: "Giáo thụ, tại sao mỗi tầng trong tháp này đều

có một bức tượng, chúng dùng để làm gì vậy ạ?" "Tôi đoán rằng những tượng đá này đại diện cho các tầng lớp địa vị khác nhau của tộc Quỷ Động.

Tầng thứ nhất là súc vật, tầng thứ hai là người thường bao gồm tất cả người Hồ ở Tây Vực, tầng thứ ba là những tượng đá đồng khổng lồ này.

Cầu đá trên đỉnh tháp cũng có hình dạng con mắt, đại diện cho sự sùng bái con mắt của văn minh Tinh Tuyệt." "Bên trên chắc còn những tượng đá khác, chúng ta mau lên xem là gì?" "Tôi dám cá bên trên là điêu khắc Nữ Vương." Vương Bàn Tử khẳng định nói.

Lên đến tầng thứ tư, xuất hiện trước mặt mọi người là tượng nhân đầu xà thân (đầu người mình rắn), có tứ chi thô tráng, chi sau hình thú, chi trước hình người, tay cầm kiếm khiên, mặt mũi hung tợn.

Sau gáy cũng có một khối cầu màu đen, giống hệt loài hắc xà gặp ở hẻm núi Trát Qua Lạp Mã.

"Đây chắc hẳn là thủ hộ thần của quốc gia Tinh Tuyệt, nhãn cầu thịt trên đỉnh đầu biểu thị họ tin rằng đôi mắt là nguồn gốc của sức mạnh.

Địa vị của thủ hộ thần này còn dưới cả Nữ Vương, Tinh Tuyệt Nữ Vương quả nhiên đã được thần hóa rồi!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Không sai, Tiểu Phong nói rất có lý, tôi cũng nghĩ như vậy." Trần giáo sư rất tán đồng với cách nói của Phong Nguyên Thanh.

Sau đó mọi người tiếp tục lên tầng thứ năm, nhưng lại phát hiện tầng này trống không, ngay cả đế tọa tượng đá cũng không có, chỉ có văn tự trên tường là dày đặc hơn.

Không phát hiện được gì ở tầng này, mọi người lại lên tầng thứ

sáu, cũng là tầng cuối cùng.

Men theo bậc thang trong tháp lên đến tầng đỉnh, ở tầng cao nhất này sừng sững một vương tọa màu đen, trên đó tọa lạc tượng điêu khắc một người phụ nữ, phục sức hoa mỹ, khuôn mặt được khắc theo kiểu đeo khăn che mặt, không thấy rõ dung mạo.

Tuy nhiên đặc điểm điêu khắc này rất rõ ràng, nhìn qua là biết ngay đây chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương được vẽ trong mộ của vương tử Cô Mặc.

"Tầng thứ sáu này quả nhiên là Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Hồ Bát Ức lên tiếng.

"Nhưng mà, tại sao tầng thứ năm lại trống không nhỉ?" Vương Bàn Tử thắc mắc.

Thấy mọi người khổ sở suy nghĩ mà không có đáp án, Phong Nguyên Thanh liền trực tiếp tiết lộ.

"Đó là Hư số không gian!

Tinh Tuyệt Nữ Vương sở hữu một loại sức mạnh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khiến người ta biến mất.

Những người biến mất đó có lẽ đã bị đưa tới Hư số không gian, mà nguồn gốc sức mạnh này chính là đôi mắt của bà ta.

Cho nên tầng thứ năm trống không đại diện cho Hư số không gian, còn Tinh Tuyệt Nữ Vương nắm giữ loại sức mạnh này nên bà ta ngự trị lên trên nó." Mọi người nghe mà trong lòng phát hoảng.

Nhưng may là Nữ Vương đã chết nên không cần lo lắng.

Lên đến đỉnh tháp nhìn xuống toàn thành, di tích cổ thành và cát vàng hòa làm một màu.

Mà toàn bộ đường nét của thành Tinh Tuyệt cũng là hình dạng một

con mắt.

Chương 31

Sự sùng bái con mắt hiện diện khắp nơi.

Không phát hiện thêm manh mối gì, mọi người đành xuống khỏi hắc tháp thần điện.

Men theo đường phố tìm kiếm từng nơi, cuối cùng phát hiện một kiến trúc cao hơn hẳn phòng ốc bình thường.

Bên trên bị cát vàng che lấp phần lớn, nếu không tìm kỹ thì thật khó phát hiện.

Xem xét kỹ lưỡng, đây dường như là một gian thần miếu.

Đào hết cát vàng ở cửa, mở đại môn thần miếu.

Mọi người đeo mặt nạ phòng độc, bật đèn pin lần lượt đi vào.

Không gian đại điện to lớn, đếm kỹ thì thấy bên trong có mười sáu cột đá.

Đi sâu vào đại điện, phía cuối mặt đất cung phụng một nhãn cầu bằng ngọc thạch.

Những sợi chỉ đỏ tự nhiên bên trên như huyết quản trong nhãn cầu, còn có con ngươi màu xanh lam, từng lớp phân minh, sống động như thật.

Thứ này nhìn một cái là biết giá trị liên thành, Vương Bàn Tử vừa thấy nó là hai mắt sáng rực.

Bàn Tử không kìm lòng được, lập tức tiến lên giữ chặt nhãn cầu, muốn cạy nó ra nhét vào túi.

Nhưng dùng sức mấy lần vẫn không lay chuyển được.

Trần giáo sư thấy Bàn Tử thô lỗ như vậy, sợ dùng sức mạnh làm

hỏng thần vật cổ đại, vội vàng bảo Hách Ngải Quốc lên kéo anh ta ra.

"Đồng chí Vương, đây là thần vật từ hai ngàn năm trước, là bảo bối của quốc gia, sao cậu có thể thô lỗ như thế?

Nếu làm hỏng, cậu gánh nổi trách nhiệm này không?

Mau đứng dậy!" Hách Ngải Quốc nắm chặt tay Vương Bàn Tử, nghiêm khắc nói.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ cũng đi tới gần.

Trên nhãn cầu ngọc thạch đó quả nhiên có một rãnh lõm hình thù kỳ lạ, giống hệt miếng ngọc bội của Bàn Tử.

Thế là cũng cùng nhau kéo tay Bàn Tử ra, sau đó lấy miếng ngọc bội đặt vào rãnh ngọc thạch.

Con ngươi của nhãn cầu ngọc hướng thẳng lên trần nhà.

Sau khi ấn ngọc bội vào, chỉ nghe một tiếng 'cạch', nhãn cầu ngọc đó lăn khỏi vị trí cũ, chỉ để lại một mặt đất phẳng lỳ trơn bóng.

Bàn Tử nhìn mặt đất, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Cái nhãn cầu ngọc này lúc nãy được cố định kiểu gì mà không thể lay chuyển nổi thế kia?

Phong Nguyên Thanh nhặt nhãn cầu ngọc lên đưa cho Trần giáo sư xem.

Trần giáo sư lấy kính lúp ra nghiên cứu hồi lâu, lắc đầu nói: "Tôi không nhìn ra được thứ này dùng để làm gì, nhưng viên ngọc nhãn này to bằng đầu người, lại hồn nhiên thiên thành, hoàn toàn không thấy vết tích nhân tạo, thậm chí có thể nói kỹ thuật hai ngàn năm trước không thể tạo ra được." Dương Tuyết Lỵ cũng cầm lấy nghiên cứu một lát rồi trả lại cho Phong Nguyên Thanh.

Vương Bàn Tử cũng nhào tới sờ soạng vài cái, tâm tâm niệm niệm

bảo bối trước mắt mà dưới sự chứng kiến của bao người lại không thể chiếm làm của riêng, vô cùng uất ức.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy nói với Bàn Tử và Hồ Bát Ức: "Đừng nản chí, bảo bối thực sự còn ở phía sau, nhớ tài bảo của Tinh Tuyệt Nữ Vương không?

Tất cả đều nằm trong mộ của bà ta đấy!" Vương Bàn Tử nghe vậy, ánh mắt như phát ra lục quang, tinh thần vốn đang uể oải lập tức phấn chấn hẳn lên.

Hồ Bát Ức cũng thế.

Lấy lại ngọc nhãn, nhìn như là bỏ vào ba lô nhưng thực chất đã được anh bí mật thu vào không gian hệ thống.

Chợt trên đỉnh đầu truyền đến từng trận ác ý, Phong Nguyên Thanh sực nhớ ra trên trần nhà còn giấu rất nhiều hắc xà đang ngủ say, nãy giờ chắc chúng đã sắp tỉnh và sắp rơi xuống.

Đèn pin soi lên trên, ánh sáng như bị nuốt chửng.

Trên trần nhà không biết từ bao giờ xuất hiện một con mắt khổng lồ, lóe lên ánh sáng kỳ dị như đang nhìn chằm chằm mọi người.

Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Ức thấy Phong Nguyên Thanh nhìn lên trần nhà thì thấy lạ, cũng nhìn theo.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái là hết hồn.

"Mẹ kiếp, thứ này chui ra từ lúc nào thế?" Hồ Bát Ức buột miệng chửi thề.

Những người khác cũng muộn màng phát hiện ra con mắt khổng lồ trên đầu.

"Chuyện gì thế này, lúc nãy vào đâu có thấy?" Lúc này, con mắt khổng lồ đó bắt đầu nhúc nhích, trông như sắp rơi xuống.

“Mau lùi lại!” Phong Nguyên Thanh quát lớn.

Mọi người nghe vậy lập tức nhanh chóng thối lui về phía cửa đại môn.

Rất nhanh, con mắt khổng lồ rơi xuống đất.

Ánh đèn pin soi vào, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ.

Thứ này tuy giống nhãn cầu nhưng thực chất là một khối cầu thịt bán trong suốt, bên ngoài toàn là vật chất màu thanh trắng, bên trong bọc một khối đen kịt.

Bàn Tử hoảng loạn định nổ súng nhưng bị Hồ Bát Ức ngăn lại.

Bỗng nhiên khối đó phát ra tiếng ‘phụp’ rồi nứt ra, từ bên trong bò ra hàng trăm con quái xà màu đen, chính là loại xà có nhục lựu trên đầu ở hẻm núi Trát Qua Lạp Mã.

Khối cầu thịt như mắt người khổng lồ đột nhiên vỡ tan, hàng trăm con hắc xà bò ra.

Những con rắn này kích thước rất nhỏ, chiều dài không quá 10cm, nhìn như rắn con vừa mới sinh, nhưng lại độc ác vô cùng, độc tính cực mạnh, người thường chạm vào là chết.

Nhục lựu trên đầu khiến chúng trông vừa xấu xí vừa hung tợn.

Đám rắn nhanh chóng tản ra, bò chi chít khiến mọi người tê dại cả da đầu.

Diệp Nhất Tâm vốn nhát gan, lúc này sợ đến mức hét toáng lên: “Áaaa!” Cô thu mình sau đám đông, gồng mình lê đôi chân đang run rẩy lùi lại liên tục.

“Tránh xa ra chút, quay lưng lại, nhắm mắt và bịt tai lại!

Tôi chuẩn bị ném bom choáng (thiểm quang đạn)!” Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử không hiểu, Phong gia đào đâu ra bom choáng?

Bom choáng không có sát thương mấy, có tác dụng gì chứ?

Chẳng thà dùng lựu đạn.

Nhưng họ biết bản lĩnh của Phong Nguyên Thanh, làm vậy chắc chắn có lý do nên cũng ngoan ngoãn quay lưng, nhắm nghiền mắt.

Phong Nguyên Thanh lấy từ không gian ra một quả bom choáng, rút chốt bảo hiểm ném về phía bầy rắn, sau đó cũng quay người nhắm mắt bịt tai. 'Đinh~' quả bom rơi xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy. "Oàng~" bom phát nổ, một luồng ánh sáng trắng lóa mắt bùng lên chiếu rực đại điện như ban ngày, kèm theo tiếng nổ vang rền chói tai khiến người ta tâm phiền ý loạn, tai ù đi.

Dù đã nhắm mắt, mọi người vẫn cảm nhận được luồng sáng cực mạnh xuyên qua mí mắt rọi vào võng mạc gây khó chịu.

Một lúc sau, hiệu ứng bom choáng kết thúc.

Bầy rắn hoàn toàn bị ánh sáng mạnh tiêu diệt.

Tai mọi người vẫn còn ù ù, không nghe rõ người khác nói gì, một lúc lâu sau mới hồi phục.

Bàn Tử tiến lại gần bầy rắn, dùng súng khều một con lên xem kỹ, phát hiện chúng quả thực đã chết hết.

"Phong gia ngưu quá, sao anh biết bom choáng giết được bọn quái xà này?" Nghe Bàn Tử hỏi, mọi người cũng tò mò.

"Lúc đầu thấy loại rắn này tôi đã thấy quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó.

Suốt dọc đường tôi đã hồi tưởng lại và nhớ ra từng thấy ghi chép về loài rắn này.

Đó là một loài rắn cổ xưa ở Tây Vực, theo sách nói, loài rắn này tên là Tịnh Kiến A Hàm, cực độc nhưng lại sợ ánh sáng mạnh, truyền

thuyết là tay sai của tà thần dị vực.

Chương 32

Chuyện tà thần không biết thực hư thế nào, nhưng việc sợ ánh sáng mạnh thì rất có khả năng, nên tôi đã thử một chút." "Thì ra là thế, Tiểu Phong quả nhiên bác học!" Trần giáo sư khen ngợi.

"Đã tìm ra điểm yếu của chúng thì sau này dễ làm việc rồi." Giải quyết xong mối đe dọa từ bầy rắn, mọi người bắt đầu xem xét và ghi chép trong đại điện.

Các đồ án, phù hiệu trên cột đá đều được ghi lại.

Sau đó bắt đầu tìm kiếm manh mối về ám đạo dưới lòng đất.

"Thần miếu là một trong những kiến trúc quan trọng nhất, chắc chắn có liên hệ với vương cung, rất có khả năng sẽ có một lối đi thông tới đó, mọi người tìm xem có manh mối gì không!" Phong Nguyên Thanh gợi ý.

"Chắc chắn là có ám đạo, nhưng thần điện này quy mô lớn như vậy, chúng ta tìm trong chốc lát sao thấy được?" Trần giáo sư đồng tình.

"Cái này phải trông cậy vào Lão Hồ, cậu tinh thông phong thủy, cậu xem thử đi." Phong Nguyên Thanh nhìn về phía Hồ Bát Ức.

Anh tuy tu tiên nhưng vẫn đang ở giai đoạn nhập môn, chưa học nhiều về phong thủy kham dư, định bụng sau này sẽ học Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật từ Hồ Bát Ức.

"Được, không vấn đề gì, để tôi thử xem." Hồ Bát Ức nói.

Hồ Bát Ức từ nhỏ đã học bí thuật, có thể nói sơn xuyên địa lý, ngũ hành phong thủy trong thiên hạ đều nằm lòng, tìm một ám đạo đối với cậu ta khá dễ dàng.

Cậu đi quanh đại điện một vòng, dừng mắt tại mười sáu cột đá chống đỡ đại điện.

"Tôi thấy cách bố trí mười sáu cột đá này giống với sắp xếp 'Thấu địa thập lục long', bố cục này hợp với Cự Môn chi số, cổ mộ thời Hán từng dùng loại cơ quan này.

Lúc nãy trên hắc tháp quan sát địa thế xung quanh cổ thành, quả nhiên chiếm hết địa lợi, có thể thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng là một cao nhân huyền học.

Xem ra manh mối cơ quan nằm ở mười sáu cột đá này." Hồ Bát Ức đi đến giữa đại điện, quan sát cách sắp xếp cột đá, hồi tưởng nội dung bí thuật và suy nghĩ nhanh.

Cách sắp xếp này không quá khó, chẳng qua là biến hóa theo ngũ hành hai mươi tư phương, chỉ là địa điểm khác nhau nên có chút thay đổi.

Hồ Bát Ức đi lại vài vòng giữa các cột đá, nhẩm tính trong đầu.

Thấu địa thập lục long thực chất chính là rắn, rắn bò thoắt ẩn thoắt hiện, đột nhiên nam bắc.

Trong mười sáu đường này chỉ có một đường xuyên qua địa mạch mới là chân long.

Sau một hồi tính toán, Hồ Bát Ức chốt mục tiêu vào bốn viên gạch lát nền ở sâu trong đại điện.

Cơ bản có thể xác định bên dưới có ám đạo.

Dùng búa nhỏ gõ gõ nghe tiếng, một viên gạch rõ ràng có tiếng vang rỗng bên dưới.

"Viên gạch này bên dưới rỗng, chắc chắn là ám đạo rồi, đập cứng thì không ra đâu, chỉ là không biết cơ quan còn nhạy không, dù sao

cũng hơn hai ngàn năm rồi!

Nó nằm ở cột đá gần nhất!" Hồ Bát ức trầm ngâm nói.

Dưới cột đá có một rãnh đá hình lục giác, trông có vẻ xoay được.

"Phong gia, anh khỏe, lại giúp một tay." "Được." Phong Nguyên Thanh bước tới.

"Thiên lý tầm long, cầu chi tả hữu, thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất.

Xoay năm nấc theo chiều kim đồng hồ, xoay ngược lại một nấc, rồi lại xoay mười một nấc theo chiều kim đồng hồ, sau đó xoay ngược lại hai nấc.

Một nấc cũng không được thừa hay thiếu, nếu không chuyện gì xảy ra thì khó nói lắm." Hồ Bát Ức dặn.

"Được, yên tâm đi." Phong Nguyên Thanh khẳng định.

Hai người dùng sức xoay rãnh đá lục giác theo đúng thứ tự.

Quả nhiên nghe thấy tiếng 'ầm ầm', viên gạch lát nền đó lún xuống, lộ ra một địa đạo tối om.

Đèn pin soi vào, một lối cầu thang đá đen chạy chéo xuống lòng đất.

Còn sâu hơn nữa thì ánh đèn không soi tới được, xem ra địa đạo này khá sâu.

Tìm được địa đạo, mọi người lại gần cung điện Nữ Vương thêm một bước.

"Tiểu Hồ, lần này cậu lập công lớn cho chuyến khảo sát văn hóa Tây Vực của chúng ta rồi, chọn cậu làm lĩnh đội quả là đúng đắn!" Trần giáo sư cười rạng rỡ.

Hách Ngải Quốc cũng khen ngợi một câu.

Tát Đế Bằng hiếu kỳ hỏi: "Thần kỳ quá, làm sao mà anh tìm được hay vậy?" Hồ Bát Ức giảng giải sơ qua về Cự Môn trận pháp: "Cự Môn trận pháp sở dĩ gọi là Cự Môn vì nó đa phần được dùng cho các lối thông đạo, môn hộ cổ đại.

Những thuật số này đều dựa trên Lạc Thư và quy luật sắp xếp tinh tú trên trời diễn biến mà thành.

Trần giáo sư, đường bên dưới có thể khá dài, chúng ta mau xuống thôi, mọi người tuyệt đối phải chú ý an toàn!" "Được, vậy chúng ta mau xuống thôi." Trần giáo sư gật đầu.

Phong Nguyên Thanh, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đi tiên phong, những người khác theo sau.

Cẩn thận men theo bậc thang đi xuống.

Bên dưới là một đường đá rộng hơn một mét, trên tường khắc đủ loại hoa văn và bích họa.

Trên mặt đất và trần nhà cũng có, nhiều nhất là đồ án con mắt.

Ngoài ra còn có những nghi thức tế tự thần bí, vẽ một nhãn cầu ngọc thạch phát ra ánh sáng, phía trên xuất hiện một hố đen, từ hố đen rơi ra một cái kén thịt như mắt người khổng lồ.

Có bức vẽ hắc xà bò ra từ kén thịt, cắn xé những nô lệ bị trói.

Có bức lại vẽ những ngọn núi đen kịt đầy hắc xà bò lổm ngổm.

Nội dung bức họa đầu tiên giống hệt tình hình nhãn cầu ngọc và kén thịt trong thần miếu.

Cho đến bức bích họa cuối cùng, trên đó là một hang động khổng lồ, một lối thang dài hẹp vòng quanh vách động xoáy xuống dưới.

Đây chắc chắn là Quỷ Động, cái tên tộc Quỷ Động cũng từ đó mà

ra.

Trần giáo sư bảo sinh viên ghi chép kỹ lại rồi tiếp tục tiến lên.

Mọi người bước từng bước trong địa đạo tối tăm dưới ánh đèn pin.

Địa đạo này vẫn dốc xuống dưới, cứ một đoạn lại có vài bậc thang.

Vừa xuống địa đạo, Phong Nguyên Thanh đã cảm nhận được hơi nước ẩm ướt bên trong.

Đi được một đoạn, anh phát hiện trên tường có thủy ngân, không khí cũng trở nên ẩm ướt hơn.

"Hơi ẩm ngày càng nặng, xem ra nguồn nước ở ngay phía trước không xa đâu!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Tôi cũng cảm thấy thế." Hồ Bát Ức tiếp lời.

Mọi người theo đường hầm đi tiếp, tiếng nước chảy dưới lòng đất càng lúc càng rõ.

"Chúng ta sắp tới ngầm hà rồi." Một lúc sau, đường hầm nhân tạo đột ngột kết thúc, chỉ còn lại hang động tự nhiên không quy tắc.

Men theo hang động, cuối cùng họ đến trước một con sông ngầm chảy ngang qua.

Đây chắc hẳn là sông ngầm Tư Độc.

Suốt dọc đường mọi người có đủ nước ngọt nên không vội vã uống nước sông, chỉ có Bàn Tử lại giở chứng, nước mang theo không uống, cứ phải nếm thử vị nước sông ngầm.

Anh ta nằm rạp xuống bờ sông, thò đầu vào nước uống ực ực.

"Chà, đừng nói nha, nước ngầm này mát lạnh ngọt lịm, sướng

thật!" Bàn Tử uống vài ngụm lớn rồi nằm vật ra đất.

"Bàn tử, ngon lắm hả?

Cậu nhìn đằng kia xem." Ánh đèn pin của Phong Nguyên Thanh soi vào một tảng đá nhô lên giữa dòng nước đằng xa.

Mọi người nhìn theo, thấy trên đó dày đặc một lớp phù du màu xanh, không đếm xuể là bao nhiêu con.

Cơ thể chúng dần chuyển sang màu trắng xám, nhúc nhích bò ra khỏi vỏ, trên mình tỏa ra ánh huỳnh quang rực rỡ như những vì sao trong bóng tối.

Chúng xòe cánh, một lát sau vỗ cánh bay lên trời, trông cực kỳ đẹp mắt.

Chương 33

Ngay lúc đó, vô số con chuột cống to xác từ khắp nơi lao vào hang, không hề sợ hãi mọi người, thậm chí coi như không thấy, chúng nhảy xuống nước, tranh nhau bơi về phía tảng đá kia.

Lên bờ, lũ chuột tham lam vồ lấy những con côn trùng vừa thoát xác nhét vào miệng ăn ngấu nghiến, chỉ trong chớp mắt đã sạch sành sanh.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Bàn Tử bỗng trở nên khó coi, không nhịn được mà nôn thốc nôn tháo.

"Mấy con chuột này chắc thường xuyên tắm rửa và tụ tập ăn uống ở đây, nếu không động tác sao thuần thục thế được, đúng không Bàn Tử?" Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Đừng nói nữa, mẹ kiếp, tởm chết đi được, mấy ngụm lúc nãy không biết đã uống bao nhiêu phân chuột nước tiểu chuột rồi!

Oẹ~~" Bàn Tử chửi thề.

"Mọi người nghỉ ngơi ở đây một chút, chúng tôi đi dò đường xem tiếp theo đi thế nào." Phong Nguyên Thanh nói, sau đó dẫn Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đi dọc bờ sông.

Đi không xa, anh phát hiện trên mặt sông phía trước có một cây cầu đá đen, trông cũng được xây từ đá đen trên núi Trát Qua Lạp Mã, bắc ngang dòng nước chảy xiết.

Đầu kia cây cầu là một sơn động lớn, có một cánh cửa ngàn cân khổng lồ (thiên cân áp), bị sợi xích sắt to bằng cánh tay người lớn treo lên một nửa, bên dưới còn chèn một tảng đá lớn.

Ba người lập tức quay lại báo cho mọi người.

Nghỉ ngơi xong, cả đoàn cùng tới bên cầu.

Trần giáo sư kinh ngạc: "Cửa đá này dày nặng như vậy, lại ở sâu dưới lòng đất, rất có khả năng chính là nơi yên nghỉ của Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Đi thôi, lăng tẩm Nữ Vương ngay trước mắt rồi, chúng ta vào xem sao." Phong Nguyên Thanh nói.

"Không, các cậu đừng vào!" Trần giáo sư bỗng nhiên nói.

"Cái thân già này của tôi nếu bị chôn bên trong cũng coi như chết đúng chỗ, tuổi này rồi tôi chẳng màng gì nữa, nhưng các cậu còn trẻ, không nên vào mạo hiểm, mình tôi vào là được rồi." Nghe vậy, Hách Ngải Quốc và đám sinh viên đều không chịu.

"Sao thế được, chúng em cũng muốn vào xem lăng mộ Nữ Vương, đã đến cửa rồi." "Đúng thế, chúng ta đã vượt qua bão cát, kiến hành quân, bao nhiêu gian nan hiểm trở mới tới đây, sao có thể đứng ngoài cửa mà không vào?" Dương Tuyết Lỵ lại càng vì muốn giải lời nguyền của bản thân nên càng không thể không vào.

"Hay là thế này, tôi và Lão Hồ vào dò đường trước, xem tình hình thế nào, không có vấn đề gì sẽ quay lại gọi mọi người.

Với thân thủ của tôi, có nguy hiểm gì cũng không cần lo lắng." Phong Nguyên Thanh đề nghị.

Trần giáo sư biết tình trạng của đội khảo cổ, công tác dò đường chắc chắn không kham nổi nên đành đồng ý.

Dương Tuyết Lỵ đã chứng kiến bản lĩnh và pháp thuật thần kỳ của Phong Nguyên Thanh nên cũng đồng ý.

Bàn Tử đòi đi cùng nhưng bị Hồ Bát Ức khuyên ở lại.

Bước qua cầu đá, họ chui qua cánh cửa đá khổng lồ.

Trên cửa vẫn còn vết thuốc nổ, có lẽ do đội thám hiểm của ông

Watts làm.

Sau cánh cửa lại là một đoạn dốc hẹp chạy xuống dưới.

Phong Nguyên Thanh ném một cây pháo sáng xuống, nó lăn đi rất lâu mới dừng lại, ánh sáng yếu ớt nên không nhìn rõ lắm.

Hai người đi dọc theo con dốc xuống đến cuối đường.

Độ dốc ở đây hơn ba mươi độ nhưng không quá dốc.

Hai người cẩn thận bám vách động đi xuống.

Cuối cùng cũng tới cuối con dốc.

Dương Tuyết Lỵ soi đèn pin ra xung quanh, phát hiện đã hết đường đi.

Phía dưới là một nền đá lớn, không gian xung quanh cực kỳ rộng lớn, nhưng dưới chân không có đường.

Ánh đèn pin soi khắp nơi, họ phát hiện trên nền đá dựng rất nhiều tượng đồng khổng lồ, giống hệt những tượng đào được ở cổ thành lúc tránh bão cát, chỉ là kích thước lớn hơn nhiều lần.

Rìa của nền đá là vực sâu vạn trượng, nhìn không thấy đáy, chỉ có một màu đen kịt.

"Chẳng lẽ đã đi đến tận cùng rồi?" Dương Tuyết Lỵ nghi hoặc.

"Không, bên dưới vẫn còn đường, chẳng qua tối quá không nhìn thấy thôi, lăng tẩm Nữ Vương còn ở sâu hơn nữa." Phong Nguyên Thanh lắc đầu.

"Hay là sau khi Nữ Vương được an táng, người Tinh Tuyệt đã hủy hoại lối đi ở đây để không ai có thể quấy rầy sự yên tĩnh của bà ta?" Dương Tuyết Lỵ phân tích.

"Bên dưới là gì, xem là biết ngay!" Nói xong, Phong Nguyên

Thanh lấy ra mấy cây pháo sáng, đi đến rìa nền đá, châm sáng rồi ném xuống bóng tối bên dưới.

Dương Tuyết Lỵ đứng cạnh, thò đầu nhìn xuống.

Khi pháo sáng rơi xuống, cảnh tượng xung quanh được chiếu sáng.

Rất nhanh, pháo sáng rơi xuống mặt đất cách đó chừng ba mươi mét.

Nhờ ánh sáng, có thể thấy rõ trên mặt đất bên dưới chất đống như núi đủ loại đồ vàng bạc, trân châu bảo ngọc, kim cương ngọc tủy.

Thấy cảnh này, khóe miệng Phong Nguyên Thanh sắp cười đến mang tai.

Cuối cùng cũng không đi phí công, kho báu Tinh Tuyệt Nữ Vương quả nhiên ở đây.

"Trời ạ, nhiều kho báu quá, xem ra quan quách Nữ Vương chắc chắn ở phía trước." Dương Tuyết Lỵ cảm thán, sau đó tìm quanh nền đá xem có chỗ nào xuống được không.

Ở một góc, cô tìm thấy một thang dây treo trên một tảng đá nhô ra, nhưng trông kiểu dáng đã rất cũ, có lẽ không an toàn.

"Xem ra đây là đồ của các nhà thám hiểm trước để lại, nhưng thời gian quá lâu, chắc hỏng rồi, chúng ta dùng dây thừng của mình xuống thì tốt hơn!

Chỉ là kỳ lạ là họ lại không mang tài bảo đi, lẽ nào bọn ngoại quốc này lại chê tiền?

Bên dưới nói không chừng có nguy hiểm, chúng ta vẫn nên cẩn thận!" "Anh nói đúng, cẩn thận mới đi được vạn năm." Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

“Nghe nói ở đây có lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương, ai lấy tài bảo của bà ta đều không thể ra khỏi sa mạc đen, mãi mãi ở lại đây, không biết có thật không.” Phong Nguyên Thanh bỗng nói.

“Cách nói này trong ‘Đại Đường Tây Vực Ký’ cũng có ghi chép, nhưng thật giả thế nào thì không phân biệt được.” Dương Tuyết Lỵ nói.

Lấy dây thừng trong túi ra buộc vào tảng đá lớn.

Hai người theo dây tụt xuống dưới.

Nhìn núi tài bảo trước mặt, Phong Nguyên Thanh không lỗ mãng chạm tay vào mà dùng chức năng thăm dò của hệ thống để kiểm tra. [Bình rượu ngọc Dương Chỉ: Chế tác từ bạch ngọc Hòa Điền đặc sản Tây Cương, công phu tinh mỹ, bề mặt bôi độc tính chậm, độc tính còn lại không tới một phần trăm nhưng vẫn hiệu quả.] Tiếp đó anh kiểm tra thêm nhiều đồ vật khác, phát hiện tất cả đều được bôi kịch độc.

Chất độc này cũng thật lợi hại, đã mấy ngàn năm mà vẫn còn tác dụng.

Anh lập tức lên tiếng nhắc nhở: “Những bảo vật này đều được bôi kịch độc, một khi chạm vào da sẽ dính phải, tuy qua mấy ngàn năm độc tính đã vơi bớt nhưng vẫn nên cẩn thận.” Với tính cách của Dương Tuyết Lỵ và truyền thừa Bàn Sơn, đương nhiên cô sẽ không tay không chạm vào đồ trong mộ, ít nhất cũng phải đeo găng tay để phòng ngừa bẫy của chủ mộ, đây là thao tác cơ bản.

“Thì ra tài bảo có độc, hèn gì có truyền thuyết về lời nguyền Nữ Vương, những kẻ lấy tài bảo không chú ý chạm vào da rồi chết trong sa mạc, từ đó lưu truyền ra chuyện lời nguyền.” Dương Tuyết Lỵ vỡ lẽ.

“Hiện giờ tuy độc tính đã tiêu tán theo năm tháng, nhưng nhiều đồ

thế này, muốn chuyển ra ngoài là cả một công trình lớn!" "Ha, Tuyết Lỵ, lần này em lại được chứng kiến thủ đoạn của anh rồi." Phong Nguyên Thanh cười nói.

Dương Tuyết Lỵ nhìn anh, muốn biết anh định làm gì.

"Mở to mắt nhìn cho kỹ nhé!" Phong Nguyên Thanh nói xong, đưa tay vẫy về phía núi tài bảo bên cạnh, một ngọn núi nhỏ biến mất không dấu vết, bị anh thu vào không gian trữ vật.

Tiếp đó anh lại dùng chiêu cũ, liên tiếp mấy núi tài bảo bị thu đi.

Cuối cùng, vàng bạc ngọc khí trên quảng trường bị anh thu sạch sành sanh, chỉ để lại một quảng trường trống rỗng.

Dương Tuyết Lỵ trợn tròn mắt, không thể tin nổi.

"Đây... có phải năng lực Giới Tử Di Tu Di của Đạo gia mà anh từng nói với em không?

Sao có thể chứa được nhiều đồ thế này?" "Ừm, không gian của anh rộng lắm, chứa mấy thứ này còn thừa thãi." Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói.

"Chúng ta đi tiếp thôi." "Được." Theo lối đi duy nhất phía dưới, hai người đi không xa thì tới một vách đá.

Phía trước không còn đường nữa.

Đèn pin soi qua, bên dưới sâu thẳm không thấy đáy, ánh sáng bị nuốt chửng trong bóng tối vô tận.

Chương 34

Nhìn xung quanh là vách đá cao ngất không biết cao bao nhiêu.

Dương Tuyết Lỵ bàng hoàng, nơi này chính là Quỷ Động không đáy mà cô thường thấy trong mơ.

Nhìn về phía trong ký ức, dưới ánh đèn, quả nhiên có một xà đá (thạch lương).

Cuối xà đá đặt một súc gỗ lớn, trên đó mọc một loài thực vật không tên.

"Chính là chỗ này, Nguyên Thanh, cuối cùng chúng ta cũng tìm thấy Quỷ Động rồi!" Dương Tuyết Lỵ mừng phát khóc, mắt đỏ hoe, nước mắt lăn dài.

"Được rồi được rồi, đã đến đây rồi thì mọi chuyện sẽ có đáp án thôi, yên tâm, có anh đây." Phong Nguyên Thanh ôm Dương Tuyết Lỵ vào lòng, cảm nhận sự mềm mại áp vào ngực, rồi đưa tay lau nước mắt cho cô.

Dương Tuyết Lỵ khóc như hoa lê gặp mưa, Phong Nguyên Thanh an ủi vài câu.

Lúc này trước mắt Phong Nguyên Thanh hiện lên thông báo: [Đã đến địa điểm có thể đánh dấu, có đánh dấu không?] "Đánh dấu!" Phong Nguyên Thanh trước đó còn thấy lạ, đến tận cổ thành rồi mà chưa thấy kích hoạt đánh dấu.

Không ngờ đến Quỷ Động mới kích hoạt. [Hoạch đắc Trúc Cơ Đan x100, Huyền Tố Chân Kinh nhất thiên!] Hửm?

Trúc Cơ Đan thì thôi đi, Huyền Tố Chân Kinh?

Phong Nguyên Thanh tiêu hóa nội dung, hóa ra là pháp môn song

tu.

Hắc hắc!

Nhưng giờ chưa phải lúc, tạm thời gác lại đã.

Sau khi tâm trạng Dương Tuyết Lỵ ổn định, hai người quay về đường cũ.

“Ái chà, Phong gia, Dương tiểu thư, cuối cùng hai người cũng lên rồi, nếu còn không thấy về chắc chúng tôi phải xuống tìm mất!” Phạ Nhĩ oang oang hét lớn.

“Đúng thế, hai người không sao là tốt rồi, lâu như vậy làm chúng tôi lo chết đi được!” Hồ Bát Ức nói. "Chỉ là thám thính tình hình tốn chút thời gian thôi, không có gì nguy hiểm đâu, mọi người có thể xuống rồi." Phong Nguyên Thanh sau đó giới thiệu đơn giản tình hình bên dưới. "Sau tấm Thiên Cân Áp này là một đường dốc đi xuống, tận cùng có một nền đá lớn, men theo dây thừng có thể tiếp tục xuống dưới, độ cao chỉ khoảng hơn ba mươi mét, phía dưới là một quảng trường, không gian khá rộng." "Dọc theo quảng trường đi tiếp một đoạn nữa là đến tận cùng, nơi đó chính là Quỷ Động trong bích họa." "Được, vậy chúng ta xuất phát!" Nghe Phong Nguyên Thanh nói xong tình hình bên dưới, Trần giáo thụ quyết định lập tức đi xuống.

Đoàn người chín thành viên băng qua Thiên Cân Áp, đi xuống đoạn dốc.

Trên nền đá, Trần giáo thụ bảo Sở Kiện và Tát Đế Bằng thả thêm ba dây thang, men theo đó xuống tới quảng trường.

Nơi này vốn dĩ chất đầy núi vàng núi bạc, nhưng đã bị Phong Nguyên Thanh thu sạch sành sanh vào không gian hệ thống, nên mọi người chẳng thấy gì cả, chỉ có một khoảng đất trống không, đen kịt.

Nếu theo đúng cốt truyện nguyên tác, số tài bảo này cuối cùng

cũng chỉ có thể chìm nghỉm dưới lớp cát vàng, căn bản không thể mang đi.

Một trận đại địa chấn sẽ làm sụp đổ toàn bộ địa cung.

Một trận bão cát đen sẽ lại vùi lấp Tinh Tuyệt cổ thành một lần nữa.

Muốn tổ chức người tới tìm lần nữa cũng chẳng thấy chỗ đâu. "Vậy nên thà để mình thu đi còn hơn, vẫn có thể phát huy chút nhiệt lượng thừa, đóng góp cho con đường tu tiên của mình." Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Trần giáo thụ từ khi nghe Phong Nguyên Thanh nói phía trước là Quỷ Động, toàn bộ tâm trí đều đặt hết vào đó.

Ngay cả những bức tượng đồng khổng lồ xung quanh quảng trường này cũng chẳng buồn nghiên cứu.

Không biết lấy đâu ra sức lực, Trần giáo thụ tiên phong dẫn đầu mọi người đi thẳng về phía Quỷ Động.

Đi suốt dọc đường, động đạo đều thẳng tắp hướng về phía núi Trát Qua Lạp Mã, mọi người cứ theo một hướng mà tiến tới.

Không biết đã đi được bao xa.

Vách đá xung quanh đều là nham thạch đen nhánh.

Có vẻ như đã tới vùng lõi của núi Trát Qua Lạp Mã.

Toàn bộ thân núi Trát Qua Lạp Mã đều bị vùi lấp dưới cát vàng.

Giống như tảng băng trôi trên mặt biển, phần lộ ra chỉ là một góc, chưa tới một phần mười.

Phần chủ thể thực sự đều ẩn giấu dưới lòng đất.

Đi chẳng bao lâu, quầng sáng của đèn pin soi trên mặt đất trước

mắt Trần giáo thụ bỗng nhiên biến mất.

Hóa ra đã đi tới tận cùng, phía trước không còn đường nữa, mà là một vực đứt gãy.

Trần giáo thụ cẩn thận đi tới mép vực, thò đầu nhìn xuống.

Phía dưới giống như vực thẳm không đáy, ánh sáng đèn pin trực tiếp bị nuốt chửng. "Cuối cùng... cũng tới rồi, đây chính là Quỷ Động sao?" Trần giáo thụ khó lòng kìm nén sự kích động, lẩm bẩm tự nhủ.

Những người theo sau cũng bị vực thẳm khổng lồ không đáy này làm cho chấn động.

Ánh sáng đèn pin không đủ mạnh để soi sáng cả một không gian tối tăm rộng lớn thế này.

Thế là Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử lấy ra một chiếc đèn chiếu tìm kiếm cỡ lớn, đây là một loại thiết bị chiếu sáng cường lực.

Nó nặng tới mười mấy cân.

Sử dụng đèn Xenon hình cầu áp suất siêu cao, gương phản quang niken mạ bạc tinh khiết, có thể chiếu sáng phạm vi bán kính ba km xung quanh.

Tuy nhiên nhược điểm là tiêu thụ điện năng khá lớn.

Nhưng may là mọi người mang theo không ít pin.

Điểm tốt là loại ánh sáng này có sức xuyên thấu rất mạnh. "Mọi người chú ý, không muốn biến thành mù lòa thì đừng nhìn vào ánh đèn, ánh sáng quá mạnh sẽ gây mù đấy." Sau khi lắp ráp xong đèn chiếu, mọi người đều đứng phía sau đèn.

Bàn Tử bật công tắc, một luồng sáng như ngưng kết lại chiếu thẳng về phía trước.

Luồng sáng mạnh đập vào vách đá, ánh sáng phản xạ ngược lại

làm sáng rõ một vùng không gian xung quanh.

Ánh đèn quét một vòng, lập tức nhìn rõ tình hình xung quanh.

Toàn bộ Quỷ Động đều là loại đá đen này, xem ra nơi này đúng là nằm dưới núi Trát Qua Lạp Mã.

Nơi vốn dĩ để kho báu là một vách đứt gãy, trên đó ngoài đồ tùy táng còn có một lượng lớn tượng đá đồng khổng lồ.

Phía dưới vách đứt gãy là một cái động lớn hình tròn sâu không thấy đáy.

Cái động này giống hệt trong bức họa ở đường hầm dưới lòng đất của ngôi đền lúc trước.

Nhìn sơ qua, cái động lớn này có đường kính gần nghìn mét, tuyệt đối không thể là do đào bới mà ra, khối lượng công trình này quá lớn, với sức sản xuất thời cổ đại thì tuyệt đối không làm được.

Thứ duy nhất xác định là dấu vết nhân tạo chính là một đường cầu thang xoáy ốc đi xuống dọc theo động lớn.

Ánh đèn men theo cầu thang xoay vài vòng, cầu thang đến chỗ này thì đột ngột dừng lại.

Bàn Tử trực tiếp soi luồng sáng của đèn chiếu xuống đáy động.

Luồng sáng có thể soi rõ khoảng cách mấy nghìn mét nhưng vẫn không thấy đáy, bị nuốt chửng trong bóng tối vực thẳm.

Luồng sáng này trong cái Quỷ Động khổng lồ không thấy đáy này có vẻ vô cùng nhỏ bé. "Đây chính là Quỷ Động!

Thậm chí cái tên tộc Quỷ Động cũng từ đây mà ra." Phong Nguyên Thanh nói. "Thật khó tưởng tượng, một vực thẳm không đáy thế này rốt cuộc xuất hiện như thế nào, cũng không biết bên dưới nó kết nối tới đâu?" Đây là một ẩn số, Phong Nguyên Thanh cũng không rõ.

Chương 35

"Biết đâu bên dưới kết nối với địa ngục đấy, mẹ kiếp, nhìn mà phát hoảng cả người!" Trong lòng Hồ Bát Ức thoáng hiện lên một tia lạnh lẽo. "Tiểu Hồ à, cậu dù gì cũng từng đi lính, sao cũng tin mấy chuyện quỷ thần này chứ, tạo hóa tự nhiên huyền bí là thứ con người không thể tưởng tượng nổi, cái gọi là quỷ rìu thần đục, hai nghìn năm trước người cổ đại có lẽ đã coi nó là thần tích rồi." Trần giáo thụ nói.

Trần giáo thụ sống bao nhiêu năm nay chưa từng trải qua sự kiện linh dị nào liên quan đến quỷ thần, cộng thêm việc tin tưởng vào khoa học nên không tin chuyện quỷ thần.

Nhưng Hồ Bát Ức đã từng thấy Tống tử rồi, cộng thêm bản thân là Mạc Kim Giáo Úy nên tự nhiên là tin tưởng.

Chỉ có điều những thứ này thật sự không tiện nói ra miệng nên anh không phản bác.

Lúc này, Bàn Tử đã điều chỉnh hướng đèn chiếu, bắt đầu thăm dò phía trên Quỷ Động. "Mau nhìn xem, bên trên có thứ gì kìa!" Bàn Tử la lớn gọi mọi người nhìn theo phát hiện của mình.

Nơi đó có một xà đá lơ lửng, giữa không trung Quỷ Động trông vừa gầy vừa dài, đâm ra từ vách núi, một đầu vừa vặn treo lơ lửng phía trên Quỷ Động.

Mà ở tận cùng xà đá, cũng chính là nơi ánh đèn của Bàn Tử đang soi tới, có một khúc gỗ khổng lồ đặt ở đó.

Đường kính khúc gỗ khổng lồ khoảng hơn hai mét, trông giống như một đoạn được chặt ngang từ giữa một cái cây đại thụ nào đó.

Không qua bất kỳ công đoạn gia công nào, bên trên vẫn còn mọc

rất nhiều cành lá, kỳ lạ là những lá cây này vẫn giữ được màu xanh non.

Trên thân cây quấn mười mấy sợi xích sắt lớn, buộc chặt khúc gỗ khổng lồ vào xà đá, cố định ở đó.

Bao quanh khúc gỗ còn mọc một cây thực vật kỳ lạ.

Toàn thân xanh thẳm nhưng lại mọc lá đỏ, hoa lớn như cái thùng nước, cánh hoa cuộn lại, rễ cắm vào thân gỗ, cành lá như dây leo bao quanh khúc gỗ. "Đây là Côn Luân Thần Mộc!

Chỉ xuất hiện trong truyền thuyết ghi chép ở cổ tịch, không ngờ ở đây lại có một khối lớn thế này!" Nhịp thở của Phong Nguyên Thanh cũng hơi dồn dập, đó là vì kích động.

Không ngờ, quan quách Côn Luân Thần Mộc của Tinh Tuyệt nữ vương lại lớn như vậy.

Hơn nữa trông nó vẫn tràn đầy sức sống. "Khúc gỗ này... lại là Côn Luân Thần Mộc sao?" Hồ Bát Ức giật mình kinh hãi.

Anh từng nghe ông nội nhắc tới, đây là một loại thần vật chỉ được ghi chép trong cổ tịch. "Truyền thuyết kể rằng Côn Luân Thần Mộc, cho dù chỉ là một đoạn, dù có rời xa bùn đất, nguồn nước, ánh sáng, nó vẫn sẽ không khô héo, tuy không còn sinh trưởng nhưng lại có thể thủy chung giữ nguyên hình dáng ban đầu.

Nếu đặt thi thể vào trong Côn Luân Thần Mộc thì có thể vạn năm không mục nát!

Đây là loại gỗ làm quan tài đỉnh cấp nhất!" "Chẳng lẽ thi thể Tinh Tuyệt nữ vương nằm trong khối Côn Luân Thần Mộc này sao?" Hồ Bát Ức hỏi.

Giọng nói của Shirley Dương vì kích động mà hơi run rẩy: "Không sai đâu, chính là chỗ này, cảnh tượng trong mơ, chính là cái xà đá đó,

quan quách của nữ vương chính là khối Côn Luân Thần Mộc kia!" "Truyền thuyết nói Côn Luân Thần Mộc có niên đại lâu đời như núi Côn Luân, nghe nói năm xưa Tần Thủy Hoàng cũng từng đi tìm Côn Luân Thần Mộc để làm quan quách mà không tìm thấy, không ngờ Tinh Tuyệt nữ vương lại lợi hại như thế, dùng một khối Côn Luân Thần Mộc lớn vậy làm quan quách.

E rằng trong lịch sử không còn ai có quan quách quý trọng hơn bà ta nữa!" Nghe Shirley Dương nói vậy, mọi người càng thêm kích động nôn nóng, muốn tiến lên quan sát kỹ.

Đặc biệt là Hách Ngải Quốc, ông ấy là người bộp chộp nhất.

Lúc trước ở hẻm núi núi Trát Qua Lạp Mã, dù biết có nguy hiểm nhưng vẫn bất chấp tất cả đi kiểm tra thi thể người nước ngoài.

Hoàn toàn không coi nguy hiểm ra gì, nếu không có Phong Nguyên Thanh thì giờ này đã "ngỏm" rồi, chỉ có thể vùi xác dưới cát vàng, thân xác cũng chẳng mang về được.

Trong sa mạc nóng nực, không quá hai ngày là thối rữa phát nồng, mà muốn ra khỏi sa mạc ít nhất cũng phải vài ngày.

Trên xe chở một cái xác thối rữa thì ai chịu nổi?

Hách Ngải Quốc lập tức dẫn đầu, đưa theo Sở Kiện, Tát Đế Bằng đi thẳng về phía sạn đạo trên vách động. "Đợi đã..." Trần giáo thụ thấy vậy vội vàng quay người ngăn cản, vừa thốt ra hai chữ đã đột ngột dừng lại.

Hóa ra do vội vàng nên ông dẫm phải một hòn đá vụn, trẹo chân, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Phong Nguyên Thanh thấy thế liền lập tức tiến lên đỡ lấy Trần giáo thụ, không để ông bị ngã.

Hách Ngải Quốc, Sở Kiện, Tát Đế Bằng thấy vậy cũng vội vàng

quay đầu trở lại bên cạnh Trần giáo thụ. "Thầy, thầy sao rồi, không sao chứ?" Cú này có vẻ thương không nhẹ, Trần giáo thụ trực tiếp không thể đi lại được nữa, chỉ có thể dùng một chân chạm đất, nhảy lò cò tiến lên.

Chân trái bị thương, cứ chạm đất là đau thấu xương. "Tê..." Dù cứ đứng yên như vậy, từng cơn đau nhức cũng buốt đến tận tim.

Phong Nguyên Thanh đỡ Trần giáo thụ ngồi xuống đất, vén ống quần lên nhìn, mắt cá chân đã sưng vù một vòng, ứ máu tắc nghẽn, sưng lên rất cao.

Xem chừng e rằng tiếp theo ông không thể đi theo mọi người lên sạn đạo tới xà đá để quan sát gần quan quách nữ vương được rồi.

Trần giáo thụ ngồi dưới đất nói: "Các em phải hết sức cẩn thận, không được phá hoại những thứ đó, đặc biệt là đóa hoa kỳ lạ trên quan mộc!" "Đóa hoa đó hả?

Nhìn như cái củ khoai môn ấy, chẳng lẽ nữ vương coi chính mình là hạt giống trồng vào trong đó, nảy mầm nở hoa rồi không?

Nếu không sao trên quan tài lại mọc thực vật được?" Bàn Tử tò mò nói.

Lúc này Phong Nguyên Thanh lên tiếng: "Không biết thì đừng có nói bừa, đây là Thi Hương Ma Dụ!

Không phải loại hoa bình thường đâu, nếu không cũng không thể xuất hiện ở đây!" "Tiểu Phong nói không sai, hoa này gọi là Thi Hương Ma Dụ, là một loại thực vật cực kỳ trân quý, trên đời e rằng chỉ còn sót lại duy nhất một gốc này, hơn nữa nó vô cùng nguy hiểm!

Các em nhất định phải chú ý!" Trần giáo thụ xoa nắn mắt cá chân bị thương nói. "Ma Dụ?

Ma Dụ sảng thì tôi biết, ăn ngon lắm, ha ha..." Bàn Tử xen vào pha

trò. "Nhưng mà Thi Hương Ma Dụ này lại nguy hiểm thế sao?

Cái thứ Thi Hương Ma Dụ này chắc chắn không phải tự nhiên mà có, biết đâu là do Tinh Tuyệt nữ vương lúc nhập liệm đã trồng xuống, giờ cũng phải hơn hai nghìn năm rồi, nói nó thành tinh cũng có khả năng!" Mấy người có mặt ở đây, ngoại trừ Trần giáo thụ ra, cũng chỉ có Phong Nguyên Thanh là hiểu biết đôi chút về Thi Hương Ma Dụ.

Vừa nghe thấy cái tên này, mọi người đều hơi ngẩn người.

Tên loài hoa này đúng là rất kỳ quái.

Vừa có "thi", vừa có "hương", chẳng lẽ nó có thể làm thi thể tỏa ra hương thơm sao?

Mọi người đều nhìn về phía Trần giáo thụ. "Thầy ơi, Thi Hương Ma Dụ này có lai lịch thế nào ạ?" Hách Ngải Quốc rất ham học hỏi nên trực tiếp hỏi. "Loại thực vật này thực chất rất nguy hiểm!" Trần giáo thụ hít một hơi, tiếp tục nói. "Năm đó khi tôi nghiên cứu văn minh Tây Vực, từng thấy ghi chép trong một số bích họa và sử liệu còn sót lại." "Thi Hương Ma Dụ vốn dĩ sinh trưởng tại nước Hậu Nguyệt Thị, sau đó thông qua Con đường Tơ lụa lưu truyền vào Trung Thổ, nhưng vì không hợp thổ nhưỡng nên từ đó tuyệt tích." "Thi Hương Ma Dụ này nghe nói có thể giữ cho thi thể không mục nát, còn có thể làm thi thể tỏa ra hương thơm, vô cùng trân quý." "Nói nó nguy hiểm là vì truyền thuyết kể rằng trong Thi Hương Ma Dụ có ác quỷ trú ngụ, một khi trưởng thành, người sống không thể lại gần!" Sở Kiện, Tát Đế Bằng, Diệp Diệc Tâm thấy vậy liền lấy sổ ghi chép mang theo người ra bắt đầu ghi lại.

Đây lại là một kiến thức mới, nếu lần này không gặp phải thì e là bình thường Trần giáo thụ cũng sẽ không chuyên môn nhắc tới.

Dù sao ai cũng nghĩ nó đã tuyệt chủng rồi, chẳng có gì cần thiết để nhắc đến. "Xoẹt xoẹt xoẹt..." Ba người cầm bút viết không ngừng, ghi

lại từng chữ một không sót từ nào lời Trần giáo thụ nói.

Còn đặc biệt nhìn kỹ Thi Hương Ma Dụ kia, vẽ lại sơ bộ hình dáng của nó, lát nữa phối thêm ảnh chụp là hoàn hảo.

Trong lời kể của Trần giáo thụ, Thi Hương Ma Dụ này thật sự có tác dụng kỳ diệu.

Truyền thuyết tuy có thành phần phóng đại, nhưng Thi Hương Ma Dụ này thực sự nguy hiểm.

Thi Hương Ma Dụ bình thường cũng chỉ to bằng thực vật phổ thông, vậy mà đã có độ nguy hiểm không nhỏ rồi.

Nhìn lại gốc trước mắt này, lớn đến mức như vậy.

Đã sinh trưởng hai nghìn năm, lại còn mọc trên Côn Luân Thần Mộc - thứ thần vật trong truyền thuyết.

Vậy thì nó càng thêm đáng sợ, độ nguy hiểm đã không biết tăng lên gấp bao nhiêu lần.

Chương 36

"Hít phải khí vị Thi Hương Ma Dụ nhiều sẽ làm người ta vô tình nảy sinh ảo giác, phấn hoa của nó có tác dụng gây ảo giác mạnh mẽ, mọi người chú ý, che kín những phần da hở trên người lại, đừng để chạm vào.

Gốc Thi Hương Ma Dụ này mọc trên Côn Luân Thần Mộc, hiệu quả e rằng chỉ có mạnh hơn!" "Mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào đi, tuy không biết có tác dụng lớn đến đâu nhưng có vẫn hơn không!" Phong Nguyên Thanh tiếp lời.

Mọi người nghe vậy vội vàng lấy mặt nạ phòng độc từ trong ba lô ra đeo lên đầu.

Cũng chẳng màng tới cái nóng bức sau chuyến đi dài nữa.

Lập tức mặc áo khoác dài tay vào, đội mũ, đeo găng tay, cố gắng không để da tiếp xúc trực tiếp với không khí.

Sau khi mặc xong, từng đôi một kiểm tra lẫn nhau xem còn chỗ nào chưa phòng hộ tới không.

Hách Ngải Quốc sau khi tự mặc xong cũng giúp Trần giáo thụ đeo mặt nạ phòng độc và găng tay.

Chân Trần giáo thụ vẫn sưng to lắm, hành động bất tiện.

Thế là Phong Nguyên Thanh tiến lên giúp Trần giáo thụ xoa bóp mắt cá chân, đồng thời dùng chân khí kích thích, khơi thông mạch máu kinh lạc, hoạt huyết hóa ứ.

Chẳng mấy chốc, mắt cá chân của Trần giáo thụ đã hết sưng, khối sưng đỏ tím ban đầu đã biến mất, máu bầm đã được thanh trừ.

Tuy nhiên kinh mạch bị trẹo vẫn chưa thể hồi phục ngay lập tức,

cần phải từ từ tĩnh dưỡng mới có thể khôi phục hoàn toàn. "Ái chà, thế này là tốt hơn nhiều rồi, không ngờ Tiểu Phong cậu lại có y thuật cao minh thế này, vết trẹo nặng thế mà cậu làm một loáng đã hết sưng, tan máu bầm, còn giỏi hơn cả chuyên gia trong bệnh viện ấy chứ!" "Nếu đi khám bác sĩ, e rằng ít nhất cũng phải một hai tuần mới khôi phục được như thế này." Trần giáo thụ sờ sờ mắt cá chân đã hết sưng, kinh ngạc nói.

Lúc này ông đã không còn đau như thế nữa, miễn cưỡng có thể đi lại được, nhưng vẫn hơi khó khăn, dù sao cú này cũng đã thương tổn đến kinh mạch mắt cá chân. "Trần giáo thụ quá khen rồi, chỉ là vết thương trật đả thông thường thôi, sao so được với chuyên gia trong bệnh viện, người ta là chuyên nghiệp, cháu đây chỉ là tự học kiểu tay ngang thôi." Phong Nguyên Thanh nói.

Vết thương của Trần giáo thụ đã không còn đáng ngại, mọi người tiếp tục nghiên cứu xà đá và Thi Hương Ma Dụ.

Gốc Thi Hương Ma Dụ dưới ánh đèn trông vô cùng diễm lệ.

Đeo mặt nạ phòng độc vào, mọi người cũng thấy an tâm hơn đôi chút.

Lúc trước không chú ý, e rằng đã sớm quen với hương thơm của Thi Hương Ma Dụ, nếu để lâu chắc chắn sẽ có nguy hiểm.

Bàn Tử dời ánh đèn từ quan quách sang xà đá.

Trần giáo thụ nhạy bén phát hiện trên xà đá khắc văn tự Quỷ Động, ước chừng có tới vài trăm chữ.

Thế là Trần giáo thụ phân phó Hách Ngải Quốc và mấy sinh viên khẩn trương ghi chép, chụp ảnh lưu chứng cứ.

Nhân lúc này, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi một lát.

Phong Nguyên Thanh đưa Shirley Dương đi tới. "Tôi và Tuyết Lỵ lên xà đá đằng kia xem xem, hai anh ở dưới này giúp Trần giáo thụ một tay, chú ý an toàn." "Cái gì Phong gia, anh định lên xà đá sao?

Như thế nguy hiểm lắm!" Hồ Bát Ức lo lắng nói. "Yên tâm, cái xà đá đó chịu được cả khối Côn Luân Thần Mộc lớn vậy thì chắc chắn bền lắm, không phải lo." Phong Nguyên Thanh nói. "Phong gia, chúng tôi cũng muốn lên đó mở mang tầm mắt chút, xem Tinh Tuyệt nữ vương rốt cuộc trông thế nào." Vương Bàn Tử cũng nảy ra ý định muốn lên xem.

Nhưng vẫn bị Phong Nguyên Thanh ngăn lại, xà đá chưa chắc đã chịu được trọng lượng của quá nhiều người. "Tuyết Lỵ, chúng ta đi thôi." Phong Nguyên Thanh quay đầu nói với Shirley Dương bên cạnh.

Hai người một trước một sau, bước lên đường sạn đạo nhân tạo vòng quanh vách động.

Sạn đạo này được đục đẽo trực tiếp từ vách đá, thông thẳng tới xà đá.

Men theo sạn đạo đi tới xà đá.

Xà đá trông không dài lắm, chỉ khoảng bốn năm mét nên mới có thể vững chãi treo trên Quỷ Động, nếu không đã sập từ lâu rồi.

Đâm ra từ vách động, lơ lửng phía trên Quỷ Động.

Xà đá to cỡ hai ba người ôm, khả năng chịu lực vẫn khá tốt.

Nhìn ở cự ly gần, khối Côn Luân Thần Mộc kia hiện lên tràn đầy sinh cơ, Thi Hương Ma Dụ bên trên càng rực rỡ hơn. "Cẩn thận một chút, có vấn đề gì phải gọi anh ngay đấy." Phong Nguyên Thanh dặn dò. "Bọc kín quần áo vào, đừng để hở da thịt ra ngoài." Nghe vậy, Shirley Dương chỉnh đốn trang phục, cài hết cúc áo, trên cổ cũng quấn một miếng vải bọc kín lại, tay cũng đeo găng, vũ trang toàn thân.

Khi Phong Nguyên Thanh và Shirley Dương lại gần, gốc Thi Hương Ma Dụ tựa như sống lại, lá và hoa bắt đầu lay động nhẹ, hoa và lá đều hiện ra vẻ yêu dị phi thường, màu đỏ và xanh trở nên càng thêm tươi tắn.

Ánh đèn soi qua, có một vài hạt phấn nhỏ bay múa trong không trung, lan tỏa trong ánh đèn.

Hai người cẩn thận lại gần.

Gốc Thi Hương Ma Dụ không hề bùng phát như tưởng tượng, dùng cành lá hay rễ để tấn công bọn họ.

Xem ra thực vật vẫn là thực vật, tuy có thể đã có chút linh tính nhưng vẫn không thể suy nghĩ như người hay động vật được. "Xem ra chỉ cần không bị phấn hoa xâm nhiễm gây ảo giác thì Thi Hương Ma Dụ này cũng không có uy hiếp gì lớn." Shirley Dương thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Trần giáo thụ ở dưới phát hiện hai người đã lên xà đá nên hỏi: "Tiểu Phong, Tiểu Dương, hai em lên đó làm gì?

Nhất định phải cẩn thận, không được phá hoại thứ gì trên đó nhé!" "Trần giáo thụ yên tâm, chúng cháu tự biết chừng mực, sẽ không làm hỏng gì đâu." Phong Nguyên Thanh đáp lại. "Được, vậy hai em phủi sạch bụi bẩn ở rìa xà đá đi, văn tự bị che hết rồi, không nhìn rõ được." Trần giáo thụ lại nói.

Mạo hiểm lại gần rìa xà đá quá nguy hiểm, Phong Nguyên Thanh vận khởi chân khí, tung một chưởng về phía rìa xà đá.

Một luồng kình phong quét qua, lập tức thổi sạch bụi bẩn, rơi xuống Quỷ Động sâu không thấy đáy bên dưới.

Phủi sạch bụi xong, Shirley Dương cùng anh đứng sóng đôi trước quan quách Côn Luân Thần Mộc.

Quan quách Côn Luân Thần Mộc này có một đường rãnh khép kín, bên trên chính là nắp quan tài.

Phong Nguyên Thanh dùng sức đẩy nắp quan tài ra, lộ ra bên trong là một nữ thi nằm thẳng, mặc ngọc y, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đen.

Ngoài ra trong quan tài không có bất kỳ đồ tùy táng nào.

Nữ thi này chắc hẳn là Tinh Tuyệt nữ vương.

Nhưng mặt bị mặt nạ che khuất nên không nhìn rõ dung mạo. "Đây chính là Tinh Tuyệt nữ vương, không biết bà ta trông thế nào." Shirley Dương khẽ nói. "Muốn biết bà ta trông thế nào, gỡ mặt nạ ra xem là biết ngay." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh đưa tay tới gỡ chiếc mặt nạ của nữ thi ra, dung mạo của bà ta cuối cùng cũng lộ diện.

Gương mặt thanh tú, đôi lông mày dài thanh thoát, mái tóc đen như mây, đôi mắt nhắm nghiền, ngoại trừ sắc mặt trắng bệch ra thì trông y hệt như người sống. "Cái... sao có thể như vậy được?" Shirley Dương hít một hơi lạnh, giọng nói run rẩy.

Gương mặt này giống hệt Shirley Dương như đúc.

Ngoại trừ kiểu tóc và sắc mặt có chút khác biệt ra, thì chẳng khác nào tạc ra từ một khuôn. "Không ngờ đấy Tuyết Lỵ, em và Tinh Tuyệt nữ vương lại giống nhau như đúc!" Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói. "Thế giới rộng lớn đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra, Tuyết Lỵ, giờ em cảm thấy thế nào?" "Cảm thấy thế nào nữa, suýt nữa dọa chết em rồi." Đối mặt với lời trêu chọc của Phong Nguyên Thanh, Shirley Dương dùng tay nhéo mạnh vào hông anh một cái. "Tê... anh sai rồi, đau quá... mau buông tay." Phong Nguyên Thanh lập tức cầu xin.

Chương 37

Phong Nguyên Thanh nhớ lại giấc mơ Shirley Dương từng kể với mình nên hỏi: "Không phải trước đây em luôn lặp đi lặp lại cùng một giấc mơ sao?

Trong mơ còn có thứ gì khác không?" Shirley Dương cố gắng nhớ lại nội dung giấc mơ.

Nhưng mỗi lần giấc mơ đều kết thúc đột ngột trước quan quách. "Không có nữa, tới chỗ này là hết rồi." Shirley Dương lắc đầu nói.

Trên xà đá, Phong Nguyên Thanh và Shirley Dương đứng trước quan quách Côn Luân Thần Mộc.

Di thể nữ vương vẫn sống động như thật, giống như một người đẹp đang ngủ.

Tinh Tuyệt nữ vương này, sinh thời thống trị ba mươi sáu nước Tây Vực, lại có yêu đồng quỷ dị, thật sự dễ dàng chết đi như vậy sao?

Bị vương tử Cô Mặc hạ độc?

Hay còn nguyên nhân nào khác?

Bản thân bà ta cũng là một nữ vương hùng tài đại lược, thậm chí còn tự thần hóa chính mình, chẳng lẽ là muốn trở thành thần linh thực sự sao?

Phong Nguyên Thanh suy nghĩ rất nhiều, nhưng những vấn đề này trừ khi Tinh Tuyệt nữ vương sống lại tự mình nói cho anh biết sự thật, nếu không ai mà biết được.

Gốc Thi Hương Ma Dụ bám rễ trên Côn Luân Thần Mộc dường như đang cố sức vươn cánh hoa và cành lá ra, trông càng thêm yêu dị.

Đã xem qua chân dung nữ vương rồi, ở đây cũng chẳng còn gì để xem nữa.

Chỉ là, lời nguyền trên người Shirley Dương vẫn chưa có bất kỳ manh mối nào.

Phong Nguyên Thanh cũng chỉ biết đây là lời nguyền di truyền huyết mạch hình thành do Quỷ Động, dùng Mục Trần Châu tới thánh địa tế tự của Côn Luân Thần Cung là có thể giải trừ lời nguyền.

Nhưng liệu chỉ có mỗi cách này thôi sao?

Phong Nguyên Thanh muốn tìm xem từ phía Tinh Tuyệt nữ vương có câu trả lời nào không.

Chỉ là hiện tại chẳng phát hiện được gì.

Phong Nguyên Thanh và Shirley Dương nhìn nhau.

Trong ánh mắt cô lóe lên một tia thê lương, chẳng lẽ lời nguyền này không có cách nào sao?

Mục Trần Châu, phái Bàn Sơn tìm kiếm hai nghìn năm qua đều không tìm thấy, cả một tộc quần lớn giờ đã gần như tiêu vong.

Cô căn bản chẳng ôm hy vọng gì nhiều.

Phong Nguyên Thanh an ủi: "Yên tâm đi, có anh đây, ở đây tuy không tìm thấy cách giải quyết lời nguyền nhưng vẫn còn Mục Trần Châu mà, anh biết Mục Trần Châu ở đâu, anh sẽ đưa em đi tìm nó!" "Thật sao?

Nguyên Thanh, anh không phải đang cố ý lừa em chứ?

Phái Bàn Sơn mấy nghìn năm còn chẳng tìm thấy, sao anh lại biết ở đâu?" Shirley Dương kinh ngạc hỏi. "Sao anh lại lừa em chứ?

Anh còn muốn em cùng anh đi hết quãng đời còn lại mà, sao nỡ để em hương tiêu ngọc vẫn được?" Phong Nguyên Thanh nói.

Những lời này khiến Shirley Dương đỏ mặt tía tai, nhưng trong lòng lại thấy vô cùng ngọt ngào, thầm vui sướng, tên xấu xa này đã bày tỏ tâm ý với cô rồi. "Vâng." Shirley Dương khẽ đáp.

Thế là hai người định đậy nắp quan quách nữ vương lại để quay về đường cũ.

Đúng lúc này, một luồng dao động vô hình lướt qua.

Mọi thứ xung quanh hai người dường như mất hết màu sắc, chỉ còn lại đen và trắng.

Không gian vốn đen kịt cũng có vẻ sáng hẳn lên.

Phong Nguyên Thanh âm thầm cảnh giác, xem ra đã đụng phải thứ gì đó không tầm thường rồi, không khéo là phải bỏ mạng tại đây.

Anh thầm vận chân khí, sẵn sàng bộc phát tấn công bất cứ lúc nào. "Chuyện này là sao?

Sao xung quanh lại biến thành thế này?" Shirley Dương lo lắng nhìn Phong Nguyên Thanh. "Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng ngươi cũng tới." Một giọng nữ đầy vẻ quyến rũ nhưng cũng ẩn chứa uy nghiêm bỗng nhiên vang lên.

Giống như âm thanh vòm 360 độ vang vọng bên tai hai người.

Vừa nghe thấy giọng nói này, Phong Nguyên Thanh lập tức cảm thấy như ngồi trên đống lửa, lông tơ dựng đứng, một cảm giác đại khủng bố khó tả đang cận kề.

May mà dường như đối phương không có ác ý, nếu không e là anh đã nổ xác tại chỗ rồi.

Nhận ra sự căng thẳng và sợ hãi của hai người, giọng nói kia an ủi: "Đừng sợ, ta không có ác ý với các ngươi." Lúc này, một bóng hình với vóc dáng thướt tha, dung mạo uy nghiêm đột ngột xuất hiện

trước mắt Phong Nguyên Thanh và Shirley Dương.

Giống như xuyên thấu qua các chiều không gian để tiến vào thế giới vật chất.

Bóng hình đó lơ lửng phía trên quan quách Côn Luân Thần Mộc.

Nhìn dung mạo và trang phục, rõ ràng chính là Tinh Tuyệt nữ vương!

Lưỡng người lộ vẻ kinh hãi, trong lòng cũng vô cùng khó hiểu, Tinh Tuyệt nữ vương lại có thể chết đi sống lại sao?

Hay là vốn dĩ bà ta chưa bao giờ chết?

Trường sinh hai nghìn năm?

Tâm tư của hai người trước mặt vị nữ vương này dường như không thể che giấu, trực tiếp bị nhìn thấu. "Từ khi bản vương có được sức mạnh của Xà Thần, giả chết ngủ say, đã trôi qua mấy nghìn năm rồi, không ngờ lần này trở lại lại gặp được một tu sĩ, còn có một di dân của bộ lạc tiên tri nữa." Tinh Tuyệt nữ vương trực tiếp nói ra sự thật về cái chết của mình.

Bà ta chưa bao giờ chết, chỉ là giả chết.

Hơn nữa trong đó lại còn liên quan đến Xà Thần. "Sức mạnh Xà Thần, chẳng lẽ nữ vương ngài thật sự đã trở thành thần linh rồi sao?" Phong Nguyên Thanh cung kính hỏi. "Không sai, ta đã trở thành Cổ Thần, nhìn thấu chân tướng thế giới.

Những huy hoàng cổ xưa giờ đã lùi xa, nhưng tai nạn thì đang áp sát!" Giọng nói nữ vương lộ ra một tia tịch mịch. "Ý ngài là sao?" Phong Nguyên Thanh thắc mắc. "Những thứ này tạm thời không phải thứ ngươi có thể biết được, biết cũng chẳng có lợi gì cho ngươi." Nữ vương nói. "Nữ vương, di dân tiên tri, là đang nói em sao?

Tộc duệ Trát Qua Lạp Mã chúng em đúng là đã cận kề tuyệt diệt rồi." Shirley Dương hỏi. "Phải, chính vì cảm nhận được hơi thở của ngươi nên ta mới hiếm khi quay trở lại từ chiều không gian khác.

Ngươi đã thức tỉnh sức mạnh tiên tri, cũng có thể làm truyền nhân của ta.

Tộc Quỷ Động và tộc Tiên Tri của các ngươi vốn cùng một mạch Trát Qua Lạp Mã, chỉ là sau đó vì Quỷ Động mà xảy ra chia rẽ.

Giờ đây, hai mạch lại quy về một mối trên người ngươi." Sau đó nữ vương lại kể cho hai người nghe một số bí ẩn.

Xà Thần một ngày nọ đột nhiên từ vực ngoại xuất hiện ở thế giới này, rơi xuống núi Trát Qua Lạp Mã, từ đó Quỷ Động xuất hiện.

Sau này tộc Trát Qua Lạp Mã phát hiện ra Quỷ Động và có được Nhãn cầu Xà Thần, một bộ phận cho rằng đây là thần tích nên đại cử tế tự, có người được thần lực tán phát của Xà Thần chọn trúng, có được Vô Giới Yêu Đồng, trở thành Quỷ Mẫu dẫn đầu bọn họ.

Sau này Nhãn cầu Xà Thần bị mất, bộ lạc mô phỏng một con mắt ngọc dùng để thay thế nhưng lại kích hoạt lời nguyền.

Thực ra nói là lời nguyền, chi bằng nói đó là di tặng sau cái chết của Xà Thần.

Sức mạnh Xà Thần luôn âm thầm lây nhiễm tộc Trát Qua Lạp Mã, ăn sâu vào trong máu thịt.

Chương 38

Trước kia có Nhãn cầu Xà Thần kết nối sức mạnh Xà Thần Quỷ Động có thể bình ổn sự bộc phát của huyết mạch, mọi thứ đều bình an vô sự.

Sau này không còn môi giới là Nhãn cầu Xà Thần nữa, sức mạnh huyết mạch quá mạnh mẽ không thể khai mở, sau khi đạt tới một độ tuổi nhất định, sức mạnh huyết mạch dần bộc phát, không chịu đựng nổi nên chỉ có thể chết trẻ.

Nữ vương giơ tay phất một cái, một luồng dao động vô hình lóe qua, nhập vào cơ thể Shirley Dương.

Nữ vương cứ thế giao truyền thừa của mình cho Shirley Dương.

Đồng thời cũng dùng thần lực của mình kích hoạt huyết mạch của Shirley Dương.

Shirley Dương chỉ cảm thấy sau lưng một trận tê dại.

Đồng thời trong lòng cảm thấy một sự nhẹ nhõm, như thể một tảng đá lớn đã được dời đi. "Hãy vận dụng tốt truyền thừa của bản vương, ta mong đợi dáng vẻ khi các ngươi trưởng thành!" Nói xong câu đó, nữ vương lại biến mất, giống như bị xóa sạch khỏi khung hình, đột ngột không thấy bóng dáng đâu.

Ngay sau đó, không gian mất đi màu sắc xung quanh lại trở lại bình thường.

Quỷ Động đen kịt, Thi Hương Ma Dụ đỏ đỏ xanh xanh, nhưng dường như đã chìm vào giấc ngủ sâu. [Hệ thống hiện tại có thể thăng cấp, có thăng cấp hay không?] [Sau khi thăng cấp, nhiều chức năng hơn sẽ được khai mở!] Một dòng chữ xám hiện lên trước mắt Phong

Nguyên Thanh. "Thăng cấp?

Vậy thì thăng cấp đi!" Phong Nguyên Thanh thấy rằng, nếu đã là chuyện tốt, có thêm nhiều chức năng thì thăng cấp thôi, dù sao cái hệ thống này bình thường cũng chẳng có chút cảm giác tồn tại nào cả.","note":"Thi Hương Ma Dụ: Một loài hoa trong thần thoại trộm mộ, có khả năng gây ảo giác mạnh.

Mục Trần Châu: Viên ngọc thần nhãn dùng để giải trừ lời nguyền huyết mạch của bộ lạc tiên tri."}``` Nữ vương không hề chết, ngược lại còn nhận được truyền thừa của Xà Thần, trở thành Cổ Thần.

Thật là huyền huyễn, ly kỳ, khiến tam quan của Phong Nguyên Thanh hoàn toàn bị đảo lộn.

Trong phút chốc, thế giới quan của anh đã được nâng lên không biết bao nhiêu cấp độ.

Vốn dĩ trong thế giới quan cũ, Cổ Thần dường như chỉ được nhắc đến như một phông nền, nhưng hiện tại, một Cổ Thần sống sờ sờ đã xuất hiện ngay trước mắt.

Quan quách kia rất có khả năng là di hài của Nữ vương, hoặc có lẽ giống như một kiểu thi giải tiên.

Hai người không dám có hành động quá phận, nhẹ nhàng lui xuống dưới hội hợp với mọi người trong đội khảo cổ.

Ngoại trừ Hồ Bát Ức và Bàn Tử đang ngồi một bên rảnh rỗi, những người khác đều đang bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, vừa chụp ảnh vừa làm ghi chép.

Sau một lúc, Giáo sư Trần và mấy người khác cuối cùng cũng hoàn thành việc ghi chép.

“Tốt quá, những tư liệu quý giá này có tác dụng cực lớn đối với việc nghiên cứu văn hóa Tây Vực sau này của chúng ta, đặc biệt là văn

hóa Tinh Tuyệt.” Giáo sư Trần tổng kết một câu, sau đó quay đầu hỏi Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ: “Đúng rồi, hai người ở trên đó quan sát quan quách bằng Thần mộc Côn Luân ở cự ly gần, có phát hiện gì không?” “Quan mộc bên trên bị xích sắt khóa chặt, chúng cháu cũng không dám khinh cử vọng động vì sợ gây ra hư hại.

Tuy nhiên, trên quan mộc có khắc một số văn tự, chúng cháu đã chụp lại rồi.” Phong Nguyên Thanh không nói ra việc họ đã mở quan tài Nữ vương.

Dương Tuyết Lỵ cũng không muốn đội khảo cổ quấy rầy di hài Nữ vương thêm nữa, cô lấy ra những bức ảnh mình đã chụp, bao gồm toàn cảnh quan quách Thần mộc Côn Luân, ảnh toàn thân của Thi Hương Ma Dự và cả những văn tự Quỷ Động rõ nét ở cự ly gần.

Giáo sư Trần như bắt được bảo vật, vui mừng đến mức không khép miệng lại được.

Ngoài ra, Phong Nguyên Thanh còn cảnh báo mọi người rằng cầu đá đó sau hàng ngàn năm phong hóa đã không còn an toàn, nếu có người bước lên nữa rất có thể sẽ làm sập cầu, cực kỳ nguy hiểm.

Mọi người vốn định lên xem thử, đặc biệt là Bàn Tử vốn tính hiếu kỳ, nhưng nghe Phong Nguyên Thanh nói vậy, cậu ta lo lắng thể trọng của mình sẽ làm sập cầu đá, lúc đó thì mất mạng như chơi, nên cũng đành dập tắt ý định.

Nơi Quỷ Động này đã là tầng đáy sâu nhất của địa cung Tinh Tuyệt cổ thành, muốn đi tiếp chỉ có thể xuống Quỷ Động, nhưng việc đó quá nguy hiểm.

Tuy nhiên, họ có thể men theo con đường sạn đạo được đục trên vách động để thăm dò một phen.

Đi đến tận cùng vẫn không phát hiện thêm manh mối giá trị nào.

Đây là đoạn đường được đục vào vách đá, nhưng ở phía cuối chỉ còn dấu tích của những cọc gỗ mục nát.

Có lẽ người xưa thấy việc đục vách đá quá tốn công sức nên đã chuyển sang xây dựng sạn đạo bằng gỗ.

Qua hàng ngàn năm, sạn đạo gỗ đã mục rỗng và rơi xuống vực sâu từ lâu.

Mọi người đành phải quay lại đường cũ.

Chuyến đi này không phát hiện ra thạch động nơi vị Tiên tri tọa hóa, xem ra cốt truyện đã thay đổi rất nhiều, vị Tiên tri kia không còn tung tích.

Nhưng điều đó cũng không quan trọng, vốn dĩ đó chỉ là một lộ trình chỉ dẫn thoát thân mà thôi.

Tuyết Lỵ đã nhận được truyền thừa của Nữ vương, kích hoạt huyết mạch và xóa bỏ lời nguyền, đó chính là thu hoạch lớn nhất của chuyến đi này.

Men theo con đường cũ, cả đoàn quay lại đại điện thần miếu, sau đó trở về doanh trại ngoài cổ thành, hội hợp với An Lợi Mãn và mấy người thợ sửa xe đang túc trực.

Chuyến khảo sát địa hạ Tinh Tuyệt cổ thành lần này đã kết thúc mỹ mãn.

Không chỉ phát hiện được nhiều bích họa và tư liệu văn tự quý giá, mà còn tìm thấy quan quách của Tinh Tuyệt Nữ vương từ hai ngàn năm trước, thậm chí còn phát hiện ra Quỷ Động trong truyền thuyết.

Tư liệu hình ảnh đầy đủ, có ảnh có sự thật, đây là một phát hiện khảo cổ cực kỳ trọng đại.

Cuộc khảo sát văn hóa Tây Vực lần này có thể nói là vạn sự như ý, mọi người đều đạt được kết quả mình mong muốn.

Phong Nguyên Thanh lấy được kho báu của Nữ vương, nhưng Nữ vương với tư cách là Cổ Thần không hề để tâm đến chuyện này.

Dương Tuyết Lỵ không những giải trừ được lời nguyền mà còn kích hoạt huyết mạch, nhận được truyền thừa, là người thu hoạch lớn nhất.

Đội khảo cổ có được tư liệu về văn minh Tinh Tuyệt và chứng thực được sự tồn tại của Quỷ Động.

Còn lại An Lợi Mãn, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đều sẽ nhận được một khoản phí dẫn đường lớn.

Mọi người lái xe chạy thẳng, trở về thị trấn nhỏ trước đó với tốc độ nhanh nhất.

Ngay trước khi họ đến thị trấn, trong sa mạc lại một lần nữa nổi lên trận bão cát đen.

Phong Nguyên Thanh đoán rằng đây có lẽ là thủ bút của Nữ vương, Tinh Tuyệt cổ thành chắc hẳn đã lại bị vùi lấp dưới lớp cát vàng, còn việc sau này nó có tái xuất hiện hay không thì không ai biết được.

Chuyến đi này kéo dài mười mấy ngày, các lãnh đạo ở thị trấn đều rất lo lắng, sợ đội khảo cổ một đi không trở lại.

Sau bao ngày mong ngóng, cuối cùng đội khảo cổ cũng an toàn trở về.

Ba ngày sau, tại kinh thành.

Đội khảo cổ đã trở về kinh thành một cách trọn vẹn, không thiếu một ai.

Giáo sư Trần dẫn theo Giáo sư Hách và các sinh viên hưng phấn trở về viện nghiên cứu, lập tức chỉnh lý hồ sơ khảo cổ và nộp báo cáo nghiên cứu.

Phong Nguyên Thanh chỉ treo danh nghĩa, mọi việc còn lại đều giao cho họ.

Anh Tử vẫn đang nỗ lực học tập, không cần anh phải lo lắng.

Buổi tối, trở về căn nhà ở ngõ Nha Nhi tại Hậu Hải.

Việc nâng cấp hệ thống cũng đã hoàn thành từ lâu và im hơi lặng tiếng.

Phong Nguyên Thanh tổng kết lại những thu hoạch từ chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành lần này.

Tại Cửu Tầng Yêu Lâu ở băng xuyên Côn Luân, anh đã điểm danh (sign-in) và nhận được pháp thuật: Tiểu Khống Thủy Thuật.

Tại Tây Dạ cổ thành, nhận được pháp thuật: Kim Quang Chú.

Giết chết Kiến chúa nhận được 10 năm tu vi.

Tại Tinh Tuyệt cổ thành, nhận được 100 viên Trúc Cơ Đan và một quyển 《Huyền Tố Chân Kinh》 mà lúc đó chưa kịp xem kỹ. [Trúc Cơ Đan: Xuất xứ từ một đại thế giới nào đó, là một loại đan dược cơ bản, dược lực mạnh mẽ nhưng ôn hòa, thích hợp cho người có cảnh giới thấp sử dụng.] 《Huyền Tố Chân Kinh》 là một bộ công pháp song tu: "Giữa trời và đất, động là tu âm dương.

Dương được âm mà hóa, âm được dương mà thông.

Một âm một dương, cùng tu luyện mà hành." Ý nghĩa là có thể tăng tiến tu vi cho cả hai bên, không cần giải thích thêm.

Chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành lần này coi như hữu kinh vô hiểm, nhưng thế giới quan của anh đột ngột bị đẩy lên quá cao.

Cổ Thần – nghe qua đã thấy đó là một từ ngữ thuộc dạng cấm kỵ.

Chương 39

Phong Nguyên Thanh lập tức cảm thấy cấp bách, áp lực đến từ Cổ Thần khiến anh tha thiết muốn nâng cao tu vi.

Lần này đụng phải Tinh Tuyệt Nữ vương, lần sau liệu có đụng phải Cổ Thần khác không?

Một hơi thở của họ cũng có thể thổi chết mình.

Trúc Cơ Đan đến thật đúng lúc.

Tiên Thiên Nhất Khí bao dung vạn hữu, không quan trọng là ngoại vật hay không, một khi được chân khí luyện hóa thì đều là của mình.

Công pháp Đạo môn đều trung chính bình hòa, coi trọng căn cơ nhất. 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh》 chính là như vậy, Tiên Thiên Nhất Khí quét qua, mọi dược tính hay đan độc đều bị luyện hóa thành chân khí.

Dưới tác dụng của một viên Trúc Cơ Đan, Phong Nguyên Thanh thuận thế đột phá, tiến vào Trúc Cơ Kỳ.

Tu luyện ở giai đoạn này bắt đầu xuất hiện vài nhánh phân hóa, vốn là tinh hoa hội tụ của nhiều phương pháp tu luyện từ xưa đến nay.

Trúc cơ, là xây dựng cái nền móng (cơ) gì?

Ở đây chia nhỏ ra gồm có: Khí đạo, Đan đạo, Trận đạo, Khí đạo (luyện khí cụ), Phù đạo.

Mỗi loại có thế mạnh riêng, phương thức thăng cấp trong tương lai cũng khác biệt.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Phong Nguyên Thanh vẫn chọn Phù

đạo.

Chọn Phù đạo trúc cơ là kết quả của sự suy tính kỹ lưỡng.

Ngày nay trời đất linh khí suy thoái, nhiều truyền thừa tu luyện đã tuyệt đoạn, tu hành gian nan.

Khí đạo chuyên chú luyện khí, thu thập vạn khí để tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí thì quá đơn điệu, lại cần tiêu hao lượng lớn linh vật, trời đất không còn như thời thượng cổ nên khó thực hiện.

Còn Đan đạo, Trận đạo, Khí đạo cũng tiêu hao cực lớn, luyện đan luyện khí hay bố trận đều cần lượng lớn tài nguyên làm nền tảng, thăng cấp cũng khó khăn, các loại linh dược hay vật liệu cao cấp có lẽ đã tuyệt tích, nếu chỉ dựa vào hệ thống thu thập thì có thể tưởng tượng tốc độ sẽ chậm đến mức nào.

Trong khi đó, Phù đạo tiêu hao tương đối ít hơn, chỉ cần dùng chân khí ngưng tụ phù văn, vả lại nó cũng bao la vạn tượng, phù lục có thể diễn hóa ra tất cả.

Phù văn có thể giải mã bản nguyên của vạn vật trong trời đất, dụng đồ rộng rãi, rất thịnh hành.

Sau khi quyết định, Phong Nguyên Thanh vận chuyển chân khí theo lộ trình công pháp, đồng thời trong não bộ quan tưởng một bản mệnh phù văn, ngưng tụ trong đan điền và lấy đó làm hạt nhân để không ngừng lớn mạnh.

Phù văn chủng loại phồn đa, công hiệu khác nhau, bao la vạn tượng.

Hạt nhân phù văn này không phải muốn vẽ thành hình gì là được, mà cần thuận theo sự chỉ dẫn trong u minh, tự nhiên hình thành.

Đạo cơ được chia thành cửu phẩm dựa trên số tầng.

Thứ bậc cao thấp của đạo cơ dựa vào số tầng của đạo đài, tầng càng nhiều phẩm cấp càng cao, trong đó nhất phẩm là cao nhất, cửu phẩm là thấp nhất.

Hình thái cuối cùng của đạo cơ là một tòa đạo đài chín tầng.

Mỗi khi xây xong một tầng đạo đài, tu vi sẽ tăng lên một cấp.

Chính là: "Một điểm linh quang thấu càn khôn, dẫn đắc thiên địa vạn tượng hòa." Một điểm linh quang chính là phù, muốn đúc nên Linh phù đạo cơ còn cần tìm thấy điểm linh quang của chính mình, đó chính là một điểm chân linh chi quang tiên thiên.

Quy luật trời đất có thể cảm nhận được chính là linh, linh quang của con người cũng là do quy luật tồn tại của bản thân và quy luật trời đất giao thoa mà thành.

Lấy đó làm trục xoay tương hợp với trời đất, hóa thành bản mệnh linh phù, điều khiển vạn tượng, thống nhất vạn pháp.

Phong Nguyên Thanh điều chỉnh trạng thái, làm theo phương pháp trong 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh》, lấy thần niệm làm bút, chân khí làm mực, thuận theo sự dẫn dắt trong u minh, cuối cùng chậm rãi ngưng tụ ra một bản mệnh phù văn trong không gian đan điền.

Vạn sự khởi đầu nan, bản mệnh phù văn này là khó nhất, nhưng một khi đã khắc họa thành công, những bước sau sẽ đơn giản hơn nhiều.

Ngay khi phù văn được ngưng tụ thành công, Phong Nguyên Thanh cảm thấy mình như hóa thành một hố đen, không cần chủ động vận hành công pháp, linh khí loãng trong trời đất cũng tự động bị thu hút vào trong cơ thể để luyện hóa.

Hiệu suất vận chuyển chân khí cũng tăng lên không ít.

Bản mệnh phù văn xuất hiện, tiếp theo là kịp thời đúc đạo đài.

Mục tiêu của Phong Nguyên Thanh đương nhiên là cực hạn chín tầng.

Toàn bộ chân khí trong cơ thể hội tụ về đan điền, hình ảnh sơ khai của một tòa đạo đài chín tầng hư ảo chậm rãi hiện ra.

Bước khó nhất đã qua.

Hình dáng sơ khai của đạo đài thể hiện tiềm lực của một người, một khi đã xuất hiện thì số tầng đạo đài gần như đã cố định, sau này hầu như không thể tăng thêm.

Tiếp theo là công phu mài sắt nên kim, dùng chân khí lấp đầy để làm đạo đài ngưng thực, sau đó khắc ấn các loại phù lục vào là hoàn thành.

Phong Nguyên Thanh định làm một lèo ngưng tụ xong tầng đạo đài thứ nhất.

Anh liên tục bỏ Trúc Cơ Đan vào miệng, luyện hóa thành chân khí lấp đầy tầng thứ nhất.

Khi tầng đạo đài thứ nhất hoàn thành, chân khí lưu chuyển toàn thân đều đi qua đạo đài để tôi luyện, quá trình này chính là quá trình ngưng luyện chân khí.

Bước này hoàn thành, chất lượng chân khí trong cơ thể Phong Nguyên Thanh đã được cô đọng lên gấp bao nhiêu lần, Tiên Thiên Nhất Khí cũng tăng trưởng gấp bội.

Trong tòa đạo đài chín tầng này, hạt nhân của mỗi tầng đều có một đạo bản mệnh phù văn, những chỗ còn lại có thể dùng để khắc họa các loại phù văn khác.

Nhờ có đạo cơ gia trì, chúng có thể tạo thành một loại năng lực

dạng hào quang bị động, cố định năng lực của phù văn đó lại, sức mạnh có thể nói là quá mức bá đạo.

Việc lựa chọn phù văn thì không cần vội vã, có thể thêm vào đạo đài bất cứ lúc nào, chỉ là một khi đã khắc lên thì không thể hối hận hay xóa bỏ.

Bước ra khỏi phòng luyện công, cả người Phong Nguyên Thanh trở nên phiêu miểu hơn, khí chất thanh thoát xuất chúng, làn da tinh oánh như ngọc, không giống người phàm trần.

Anh thu liễm khí thế, lúc này mới trở lại dáng vẻ của người bình thường.

Hiện tại Phong Nguyên Thanh đã bước lên con đường tu tiên, truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo dường như không còn tác dụng quá lớn, nhưng có thể dùng làm thân phận để anh đi lại bình thường và hòa nhập vào giới đổ đấu.

Thân phận Quan Sơn Thái Bảo trong nghề này vẫn rất có uy thế.

Trong không gian có quá nhiều bảo vật, muốn bán ra cần không ít thời gian, nếu không giá trị sẽ bị giảm sút rất nhiều.

Anh quyết định cứ để ở Quan Sơn Các rồi từ từ bán dần, ngoài ra cũng có thể đem một ít đi đấu giá để tạo danh tiếng cho Quan Sơn Các.

Khách sạn Tân Nguyệt là một lựa chọn không tồi, danh tiếng trong giới rất lớn.

Trở lại Quan Sơn Các, Phong Nguyên Thanh gọi Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đến để sắp xếp việc đấu giá.

Anh lấy ra một phần bảo vật đã xếp sẵn trong rương đặt tại văn phòng, bên trong là một số đồ sứ, đồ ngọc, đồ vàng giá trị không nhỏ.

Khách sạn Tân Nguyệt mỗi tháng tổ chức một buổi đấu giá, giới cổ ngoạn, giới đổ đấu và giới giang hồ đều quy tụ về đây, đầu ra rộng rãi, khách hàng khắp nam bắc, không lo không bán được.

Tuy nhiên phần lớn đều là tục vật, đối với Phong Nguyên Thanh không có tác dụng gì, chỉ có thể sưu tầm hoặc mua đi bán lại.

Phong Nguyên Thanh đưa Hồ Bát Ức và Bàn Tử đến Khách sạn Tân Nguyệt và nhận được sự tiếp đón nồng hậu.

Trong hơn một năm qua, Quan Sơn Các của Phong Nguyên Thanh đã vang danh trong giới cổ ngoạn kinh thành, là một ngôi sao mới đang lên, nên Khách sạn Tân Nguyệt cũng có ý muốn kết giao.

Doãn Nam Phong đích thân tiếp đón.

"Ai da, sáng sớm đã nghe tiếng chim khách kêu, hóa ra hôm nay có quý khách ghé thăm.

Phong tiên sinh mời vào." Doãn Nam Phong mỉm cười quyến rũ.

"Doãn lão bản quá khách sáo rồi.

Lần này ghé thăm là vì tôi có một số thứ cần quý phương đấu giá giúp." Phong Nguyên Thanh mỉm cười nhẹ, trực tiếp nói rõ ý định.

"Ồ?

Xem ra lần này Phong tiên sinh thu hoạch ở Tinh Tuyệt cổ thành không nhỏ nhỉ!

Vậy chúng ta vào phòng bao nói chuyện kỹ hơn." Doãn Nam Phong dẫn Thanh Thanh Mạn đi trước dẫn đường, ba người Phong Nguyên Thanh mang theo rương đi theo phía sau.

Đến một phòng bao yên tĩnh không có người xung quanh, sau khi ngồi xuống, Doãn Nam Phong mở lời: "Không biết Phong tiên sinh mang đến bảo vật gì, có thể cho tôi mở mang tầm mắt không?" "Bàn

tử, mở rương ra cho Doãn lão bản xem thử." Bàn tử mở nắp rương, mười mấy món bảo bối lộ diện, lần lượt được bày lên bàn.

Chương 40

Có đồ sứ, đồ ngọc, đồ vàng, mỗi món đều được khắc họa đồ đằng hình con mắt, trên đồ sứ còn có hoa văn rực rỡ, trông vô cùng tinh xảo.

Những thứ này tuy được để tùy ý trong địa cung nhưng nhờ có thần lực của Nữ vương bảo vệ nên vẫn bảo tồn hoàn hảo, chỉ có dấu vết của thời gian để lại.

Doãn Nam Phong là người chèo lái Khách sạn Tân Nguyệt, kiến thức sâu rộng, cũng là chuyên gia trong việc giám định cổ vật.

Cô nhìn qua là biết ngay đây đều là đồ thật, hơn nữa là bảo vật từ hai ngàn năm trước, giá trị tự nhiên là không nhỏ.

Bất cứ thứ gì trải qua hai ngàn năm lắng đọng đều có thể trở thành bảo vật vô giá, huống chi đây là những trân bảo từ thời đại đó, giá trị ít nhất cũng tính bằng hàng trăm triệu.

"Quả nhiên là bảo vật tốt, hai ngàn năm thời gian đã ban tặng cho chúng giá trị không thể đong đếm, huống hồ chúng còn là trân bảo của thời đó.

Tôi nghĩ thu hoạch của Phong gia chắc chắn không chỉ có bấy nhiêu đây chứ?" Doãn Nam Phong hé đôi môi anh đào nói.

Cô đoán lần này Phong Nguyên Thanh chắc chắn đã kiếm được đầy bồn đầy bát, hoàn toàn có thể hợp tác như một nhà cung cấp của Khách sạn Tân Nguyệt.

"Tự nhiên rồi, sau này chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác." Phong Nguyên Thanh hiểu ý của Doãn Nam Phong và không từ chối.

"Tốt, Phong tiên sinh quả nhiên sảng khoái.

Mạn, hãy đưa những bảo bối này của Phong tiên sinh vào buổi đấu giá lần này, đồng thời tung tin ra để họ chuẩn bị trước, tránh trường hợp đến lúc đó không đủ tiền." Doãn Nam Phong dặn dò, sau đó giới thiệu về phí đấu giá: "Khách sạn Tân Nguyệt thường thu 10% phí thủ tục từ tiền đấu giá được, nhưng Phong tiên sinh là bạn của chúng tôi nên chỉ thu 5%, anh thấy thế nào?" "Đương nhiên không vấn đề gì.

Nếu đã vậy tôi xin cáo từ, đợi buổi đấu giá bắt đầu chúng ta lại gặp lại." Phong Nguyên Thanh đồng ý rồi đứng dậy ra về.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng là lần đầu đến nơi như Khách sạn Tân Nguyệt.

Trang trí bên trong tuy khiêm tốn nhưng lại toát lên vẻ xa hoa, hơn nữa họ vừa liếc nhìn thực đơn, một tách trà đã hơn hai ngàn tệ.

Trời đất ơi, đó là khái niệm gì chứ, lương một tháng của cậu ta chỉ đủ uống vài tách trà, thậm chí một đĩa thức ăn cũng không ăn nổi!

Lúc ở bên trong hai người không dám xen vào, vừa ra khỏi cửa, Bàn Tử bắt đầu lầm bầm: "Mẹ kiếp, cái nơi này tiêu xài đúng là đắt cắt cổ!

Các anh có biết em vừa thấy gì không?

Một tách trà mà hai ngàn tệ, một đĩa rau xanh cũng phải mấy chục ngàn!

Ôi mẹ ơi, đúng là hắc điếm mà!" "Đắt vậy sao?" Hồ Bát Ức nghe xong cũng nhíu mày.

Phong Nguyên Thanh chỉ cười: "Bình thường thôi, Khách sạn Tân Nguyệt tiếp đãi đều là những người không giàu thì quý, hoặc là phú hào một phương, hoặc là đại nhân vật có tiếng tăm trong giới.

Mức tiêu dùng như vậy cũng là bình thường.

Nếu không đắt, những người đó còn không thèm để mắt tới đâu.” “Cái gì?

Toàn là hạng người gì vậy?

Trọc phú, thổ tài chủ sao?

Chỉ mua cái đắt chứ không mua cái đúng?” Bàn Tử kêu trời không công bằng, suốt dọc đường lầm bầm về đến công ty.

Trở lại văn phòng tầng ba, Phong Nguyên Thanh lấy ra hai miếng cổ ngọc và hai mươi đồng Kim hồn tệ.

“Lão Hồ, Bàn Tử, chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành này hai người đã góp không ít sức, tôi mang ra được khá nhiều bảo vật, miếng ngọc cổ Tinh Tuyệt và Kim hồn tệ này là phần thưởng tôi dành cho hai người.” Hồ Bát Ức và Bàn Tử nghe vậy thì nhìn nhau.

“Phong gia, chuyến này nếu không có anh tiến cử thì hai chúng em cũng không vào được đội khảo cổ, huống hồ Dương tiểu thư đã trả phí rồi, chúng em sao có thể lấy thêm đồ của anh nữa?” Hồ Bát Ức cảm thấy mình đã nhận tiền rồi thì không nên tham lam vô độ.

Bàn Tử nhìn miếng ngọc và đồng vàng thì nuốt nước miếng, nhưng lời của Lão Hồ đã nhắc nhở cậu ta, khiến cậu ta rơi vào cảnh vừa muốn vừa không dám nhận, rất phân vân.

“Đây là hai chuyện khác nhau, hiện tại hai người là nhân viên của tôi, cứ coi như tôi lấy tư cách ông chủ để thưởng cho hai người, tôi rất hài lòng với biểu hiện của hai người.” Phong Nguyên Thanh ấn đồ vào tay hai người.

Thấy Phong Nguyên Thanh nhất quyết tặng, cả hai không từ chối nữa.

Họ làm nghề đổ đấu đã lâu nên cũng có kiến thức, chỉ riêng hai miếng ngọc và 20 đồng Kim hồn tệ này cũng phải vài chục triệu tệ

khởi điểm, dù sao cũng là đồ cổ từ hai ngàn năm trước, giá trị không nhỏ.

Họ cẩn thận cất bảo vật vào túi áo trong rồi quay lại trông coi sạp hàng.

Phong Nguyên Thanh tiếp tục ở trong văn phòng nghiên cứu tài bảo mang về từ chỗ Nữ vương.

Trong đống tài bảo này có một số thứ khá đặc thù, chúng không phải bảo vật thông thường mà là pháp khí có chứa truyền thừa pháp thuật, tất cả đều được anh giữ lại trong không gian tùy thân.

Anh lấy ra một miếng ngọc hình vuông, dẹt, bên trong có một đạo tinh thần truyền thừa, trải qua bao năm tháng vẫn được thần lực của Nữ vương bảo tồn hoàn hảo.

Thứ này cần dùng thần thức mới xem được, vì hiện tại thần thức của anh chưa thể xuất khiếu nên phải áp nó vào trán, để thần thức xuyên qua mi tâm mới có thể quan sát.

Bước vào Trúc Cơ Kỳ, tinh-khí-thần của Phong Nguyên Thanh đều đã lột xác, tinh thần lực hóa thành thần thức nhưng còn rất yếu, chưa thể rời khỏi cơ thể để thăm dò bên ngoài.

Áp miếng ngọc vào mi tâm, lực thần thức xuyên vào trong.

Một bản pháp quyết dài khoảng bảy tám trăm chữ truyền vào não bộ, ghi chép một loại truyền thừa tu luyện pháp thuật gọi là Lôi Tôn.

Những tộc nhân Quỷ Động thức tỉnh huyết mạch có thể luyện thành pháp thuật này, triệu hồi một con mắt lôi đình khổng lồ gọi là Lôi Tôn, có thể phát ra sấm sét tấn công kẻ thù.

Tu luyện đến mức thâm sâu thì uy lực không thể xem thường.

Hơn nữa, chỉ riêng hiệu ứng thị giác đã rất tuyệt vời, rất hợp để

thị uy trước mặt người khác.

Pháp thuật này khiến Phong Nguyên Thanh rất thèm muốn, nhưng việc tu luyện nó cần lượng lớn sức mạnh lôi điện.

Hoặc là bản thân phải tu luyện công pháp hệ lôi, hoặc là phải thu thập lôi đình tự nhiên.

Tuy đã có Dương Ngũ Lôi nhưng anh cảm thấy vẫn chưa đủ, đợi khi có được Âm Ngũ Lôi mới cân nhắc tu luyện đạo pháp thuật này, nếu muốn uy lực mạnh hơn thì không thể thiếu việc thu thập lôi đình từ tự nhiên.

Kể từ khi rời Tinh Tuyệt cổ thành, hệ thống đã có một số thay đổi.

Trước đây chỉ có điểm danh theo tháng, nay có thêm điểm danh hàng ngày, vật phẩm nhận được hàng ngày ít nhất cũng thấp hơn một bậc so với hàng tháng.

Anh sẽ ngẫu nhiên nhận được một số vật phẩm hữu dụng, mấy ngày đi đường vừa qua đã nhận được vài bản đạo kinh.

Những thứ khác như đồ dùng hàng ngày thông thường, tốt hơn chút thì có đan dược, quặng sắt, dược thảo...

Năm 2004, internet vẫn còn ở giai đoạn sơ khai, người có điện thoại còn ít, tra cứu tài liệu rất bất tiện.

Phong Nguyên Thanh giờ đây bước trên con đường tu tiên, chỉ dựa vào công pháp cơ bản và pháp thuật thì không đủ, anh cần nghiên cứu các loại đạo kinh để nâng cao hiểu biết về đạo, điều này không thể thiếu cho việc tu luyện sau này.

Dù sao tu tiên cũng là một thứ rất thiên về ý chí (duy tâm).

Các môn phái Đạo môn khi đệ tử nhập môn, việc đầu tiên là phải học thuộc lòng các loại kinh văn đạo tạng, đó là cơ sở của tu hành.

Nhiều điều then chốt phải được lĩnh ngộ từ trong đạo kinh, ít nhất cũng phải có vài chục đến hàng trăm quyển làm nền móng.

Phong Nguyên Thanh biết nền tảng tu hành của mình không đủ, may mắn là những ngày qua điểm danh hàng ngày đã nhận được một số kinh văn Đạo gia, hơn nữa đều là bản hoàn chỉnh nhất, không bị sửa đổi hay cài cắm tư tưởng cá nhân lung tung.

Tiếp đó, từ một miếng da dê, anh học được Khống Xà Thuật của tộc Quỷ Động, nhưng anh không mấy hứng thú.

Ngoài ra còn có một số tế tự pháp linh tinh, thuật cải tạo đầu người mình rắn gì đó, đều không có tác dụng gì.

Một số đạo kinh cơ bản như 《Đạo Đức Kinh》, 《Nam Hoa Kinh》, 《Thái Thượng Lão Quân Thuyết Thường Thanh Tĩnh Kinh》 gồm mười mấy quyển, cả buổi chiều Phong Nguyên Thanh đều tụng đọc đạo kinh.

Cùng với sự tiến bộ của tu luyện, trí nhớ của anh ngày càng mạnh mẽ, gần như đạt mức quá mục bất vong.

Tu luyện bản thân nó là một quá trình tiến hóa.

Con người thông qua tu luyện để không ngừng hấp thụ dưỡng chất từ trời đất, làm lớn mạnh bản thân, từ đó thực hiện tiến hóa sinh mệnh, đạt được tuổi thọ dài lâu và sức mạnh to lớn.

Cuối cùng là thực hiện bước nhảy vọt về tầng thứ sinh mệnh, Đạo gọi là vũ hóa phi thăng, Phật gọi là Niết Bàn thanh tịnh.

Trong quá trình này, các khả năng của con người đều được nâng cao rõ rệt, cơ thể cường tráng, tư duy nhạy bén chỉ là những biểu hiện bình thường nhất.

Những bộ đạo kinh này dường như có một sức mạnh thần kỳ, mỗi lần đọc lại dường như lại có thêm cảm ngộ mới.

Sau vài lần tụng đọc, Phong Nguyên Thanh đã học thuộc hết đống đạo kinh này.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Đến lúc chập tối, Quan Sơn Các đón một vị khách đặc biệt.

Chương 41

Mái tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa sau gáy, vóc dáng cao ráo, gương mặt tinh xảo xinh đẹp.

Đó chính là Dương Tuyết Lỵ.

Cô nghe từ chỗ Giáo sư Trần rằng Phong Nguyên Thanh có mở một tiệm cổ ngoạn ở Phan Gia Viên, làm ăn khá tốt nên ghé qua xem thử.

"Dương tiểu thư, sao cô lại đến đây?

Cô đến tìm Phong gia sao?" Vương Bàn Tử vừa hay đi vệ sinh ra thì thấy Dương Tuyết Lỵ đi vào từ cửa.

"Bàn tử, cậu cũng ở đây à?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

"Vâng, em và Lão Hồ đều làm việc dưới trướng Phong gia." Bàn tử đáp: "Cô đến tìm Phong gia đúng không?

Để em dẫn đường." Bàn tử dẫn Dương Tuyết Lỵ lên tầng ba.

Tầng ba là khu văn phòng, phòng làm việc của Phong Nguyên Thanh nằm ở đây.

Bàn tử gõ cửa theo thói quen rồi đẩy cửa vào luôn.

Nghe tiếng gõ cửa, Phong Nguyên Thanh mới đặt quyển đạo kinh xuống.

Bàn tử vừa vào đã nói: "Phong gia, anh xem ai đến này?" Cậu ta né người nhường lối, một bóng dáng xinh đẹp bước vào, đồng thời vang lên giọng nói trong trẻo dễ nghe: "Nguyên Thanh, không ngờ anh làm ăn lớn vậy nhỉ!" Phong Nguyên Thanh đứng dậy, nở nụ cười tươi: "Tuyết Lỵ, sao em lại đến đây?" "Sao thế?

Không có việc gì thì không được đến à?

Đến thăm anh không được sao?" Dương Tuyết Lỵ hờn dỗi.

"Được chứ, sao lại không được?" Phong Nguyên Thanh nói.

Bàn tử thấy hai người liếc mắt đưa tình, không muốn tiếp tục ở lại làm bóng đèn ăn cơm chó nên lẳng lặng lui ra ngoài và đóng cửa lại, trước khi đi còn nháy mắt với Phong Nguyên Thanh mấy cái.

"Cộc, cộc, cộc..." Dương Tuyết Lỵ bước giày cao gót trên sàn gỗ tạo nên những tiếng động giòn giã, chậm rãi đi tới trước bàn làm việc của Phong Nguyên Thanh.

Anh pha cho cô một tách trà.

"Lại đây uống trà, không biết em có quen vị không?" "Có gì mà không quen, em ở bên Mỹ cũng thường xuyên uống trà mà?" Dương Tuyết Lỵ bưng tách trà, đôi môi khẽ mở, nhấp một ngụm nhỏ.

"Anh đúng là người bận rộn, hèn gì em cứ tìm mãi không thấy, hóa ra lén lút mở tiệm cổ ngoạn ở đây." "Hắc hắc, kiếm chút tiền sinh hoạt thôi mà.

Anh không giống em, gia đình em là đại gia phố Wall, tài sản hùng hậu, cơm áo không lo.

Anh thì chỉ có thể tự mình kiếm tiền thôi." Hai người trò chuyện một lúc, chủ đề lại quay sang Dương Tuyết Lỵ.

"Tuyết Lỵ, em nhận được truyền thừa của Nữ vương, cũng coi như bước lên con đường siêu phàm, học đến đâu rồi?" "Nội dung truyền thừa nhiều quá, lại rất phức tạp, tu luyện cũng khó lắm!" Dương Tuyết Lỵ khẽ thở dài.

Dù sao cũng mới nhận được truyền thừa chưa lâu, tu luyện siêu phàm đâu có dễ dàng như vậy.

“Hơn nữa em còn phát hiện sau lưng mình, vốn dĩ chỉ là một hình xăm con mắt, giờ đây lại phát triển thành một bức họa xăm rồi, nếu nó không thể ẩn đi thì em chẳng dám để lộ lưng ra nữa.” “Ồ?

Hình xăm sao?

Hình dạng thế nào?” Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Một con rắn có một mắt, theo em quan sát, có lẽ là Chúc Cửu Âm được ghi chép trong Sơn Hải Kinh!” Dương Tuyết Lỵ trả lời.

Phong Nguyên Thanh dùng chức năng thăm dò của hệ thống để xem xét Dương Tuyết Lỵ.

Ngay lập tức, thông tin chi tiết hiện ra trước mắt anh.

“Chúc Cửu Âm, đó là vị thần trong truyền thuyết, có sức mạnh không tưởng, còn được gọi là Chúc Long.

Truyền thuyết nói rằng ông ta mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là ban đêm, thổi hơi là mùa đông, thở ra là mùa hạ, thậm chí còn có thể thao túng cả thời gian.

Tóm lại là cực kỳ mạnh mẽ.

Điều này chứng tỏ Xà Thần kia rất có thể mang huyết mạch Chúc Long.

Hình xăm của em chính là biểu tượng của việc thức tỉnh huyết mạch!” Dương Tuyết Lỵ nghe lời giải thích của Phong Nguyên Thanh, lòng dậy sóng: “Sao anh lại biết nhiều như vậy?” “Chuyện này phải kể đến một gia tộc khác – Trương gia ở Đông Bắc, họ cũng sở hữu một loại sức mạnh huyết mạch thần kỳ.

Tuy nhiên huyết mạch của họ là huyết mạch Kỳ Lân, đã truyền thừa hàng ngàn năm, cả đời họ đều phấn đấu để bảo vệ bí mật Chung Cực.

Những người Trương gia thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân thường có sức mạnh, thể chất tăng vọt, đồng thời máu còn có tác dụng khắc chế độc trùng, tà mị.

Thậm chí, mỗi người Trương gia có máu Kỳ Lân đều có tuổi thọ rất dài, thậm chí là giữ được thanh xuân vĩnh viễn.

Người có huyết mạch nồng đậm nhất trong mỗi thế hệ sẽ kế thừa danh hiệu gia chủ, gọi là Trương Kỳ Lân." Dương Tuyết Lỵ nghe đến đó, đôi mắt sáng rực.

Thanh xuân vĩnh viễn là mơ ước của mọi phụ nữ.

Sau đó cô nghe Phong Nguyên Thanh nói tiếp: "Huyết mạch Chúc Long của em ít nhất cũng không thua kém huyết mạch Kỳ Lân, từ giờ trở đi, dung mạo của em sẽ luôn giữ ở trạng thái đỉnh cao hiện tại cho đến khi qua đời vì tuổi già.

Dương đại mỹ nữ, nghe xong em có cảm tưởng gì không?" Lòng Dương Tuyết Lỵ xao động, tim đập nhanh không tự chủ được, cả người cảm thấy hơi rạo rực.

Hình xăm Chúc Long vốn đang ẩn đi ở sau lưng cũng lộ rõ ra.

Đôi mắt to mê người của Dương Tuyết Lỵ chớp chớp nhìn Phong Nguyên Thanh, gương mặt ửng hồng quyến rũ.

"Nguyên Thanh, nếu không có anh, làm sao em có được kỳ ngộ như vậy chứ?

Anh nói xem, chị đây nên cảm ơn anh thế nào cho phải?" Dương Tuyết Lỵ phả hơi thở như lan, mỉm cười dùng giọng nói kiều mị hỏi.

Nghe xong, tâm trí Phong Nguyên Thanh rạo rực, không kiềm chế được ý muốn đáp lại.

Người phụ nữ này vừa vào đã quyến rũ anh rồi.

“Cái đó phải xem thành ý của em thế nào đã.” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Lạc lạc lạc ~ Vậy anh xem, em nên làm trâu làm ngựa cho anh, hay là lấy thân đền đáp đây?” Dương Tuyết Lỵ cười duyên.

“Để anh chọn thì đương nhiên là lấy thân đền đáp rồi!” Phong Nguyên Thanh một tay kéo lấy cánh tay Dương Tuyết Lỵ, khiến cô ngã nhào vào lòng mình.

Sau đó, anh áp sát mặt, hôn lên đôi môi đỏ mọng mọng nước của cô.

“Ưm ~” Thân hình kiều diễm của Dương Tuyết Lỵ khẽ run lên.

Một cảm giác như có luồng điện chạy qua truyền đi giữa làn môi hai người.

Dương Tuyết Lỵ từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, tiếp nhận giáo dục tinh anh phương Tây nên tư tưởng cởi mở hơn nhiều, đã thích là sẽ chủ động theo đuổi.

Một cảm giác kỳ diệu từ đôi môi đánh thẳng vào tâm trí.

Tình cảm khác lạ tràn lan.

Nụ hôn này kéo dài một hồi lâu mới rốt cuộc kết thúc.

Bốn cánh môi tách rời, kéo ra một sợi chỉ bạc tinh oánh.

Dương Tuyết Lỵ có chút thẹn thùng cúi đầu, mặt đỏ bừng.

Phong Nguyên Thanh vòng tay ôm chặt Dương Tuyết Lỵ, một mùi hương cơ thể thoang thoảng quanh quẩn nơi cánh mũi.

Ôm lấy giai nhân trong lòng, Phong Nguyên Thanh thuận thế ngồi xuống chiếc ghế sa pha phía sau, để Dương Tuyết Lỵ ngồi nghiêng trên đùi mình.

Dương Tuyết Lỵ vốn có thân hình cao ráo, tư thế đĩnh bạt.

Khi ngồi xuống thế này, Phong Nguyên Thanh thấp hơn Dương Tuyết Lỵ một đoạn, mặt vừa vặn dán vào vị trí cổ cô.

Mùi hương cơ thể quyến rũ tràn ngập khoang mũi.

Một tay Phong Nguyên Thanh ôm eo, một tay đặt trên cặp đùi thon dài của Dương Tuyết Lỵ.

Cảm nhận được đôi bàn tay không thành thật của anh, Dương Tuyết Lỵ khẽ nũng nịu: "Ái chà, đồ xấu xa này, không lo đứng đắn." "Hắc hắc, Tuyết Lỵ, sau này em chính là bạn gái của anh rồi nhé." Phong Nguyên Thanh cười hắc hắc.

Sau đó, anh từ trong không gian lấy ra một sợi dây chuyền, phía trên treo một viên bảo thạch xanh lam to bằng quả trứng bồ câu, đây là một trong những món đồ không mấy bắt mắt trong số kho báu của Nữ vương.

Chương 42

"Đây là tín vật định tình, từ nay về sau, em chính là người phụ nữ của anh." Phụ nữ đối với những thứ lấp lánh như thế này thường không có sức đề kháng, giống như loài cự long phương Tây vậy.

Dương Tuyết Lỵ trực tiếp cúi đầu hôn nhẹ lên môi Phong Nguyên Thanh một cái, rồi nhận lấy sợi dây chuyền.

Cô dùng ánh mắt mê hoặc nói: "Lúc trước anh còn nói dọn nhà rồi, muốn mời em qua ngồi chơi mà, sao thế?

Bây giờ không tính nữa à?" "Sao có thể chứ?

Anh vẫn luôn nhớ kỹ mà.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, chính hảo đã đến giờ tan làm, hôm nay đi luôn có được không?" "Được thôi." Dương Tuyết Lỵ không hề do dự.

Hai người ăn tùy tiện tại một nhà hàng gần đó, sau đó Phong Nguyên Thanh lái xe chở Dương Tuyết Lỵ về thẳng căn tứ hợp viện sang trọng của mình ở Hậu Hải.

Từ cửa sau nhà kho tiến vào bên trong tứ hợp viện, cảnh sắc tú lệ ở sân thứ nhất khiến Dương Tuyết Lỵ vô cùng kinh ngạc.

Lớn lên ở Mỹ từ nhỏ, cô chỉ tiếp xúc với kiến trúc bê tông cốt thép hiện đại, tràn đầy phong cách công nghiệp.

Tuy trời đã tối, nhưng cảnh tiểu kiều lưu thủy, đình đài lầu các dưới ánh đèn nhu hòa mang lại cảm giác thanh tĩnh thư thái, hoàn toàn khác biệt với phong cách trước đây.

Cô chỉ từng thấy phong mạo viên lâm Giang Nam trên các tạp chí du lịch chứ chưa từng tận mắt chứng kiến.

Trước đây vì lời nguyền quấn thân, cô cũng không có tâm trí quan tâm đến những thứ này.

Hiện tại, cảnh sắc ngay trước mắt khiến tâm trạng cô cực tốt.

"Ôi, Nguyên Thanh, nơi này của anh thật sự quá đẹp!

Đúng là nghệ thuật viên lâm khiến người ta kinh ngạc!" "Ha ha, sau này em có thể tới thưởng ngoạn phong cảnh bất cứ lúc nào." Phong Nguyên Thanh cười nói: "Đi thôi, đây mới là sân thứ nhất, phía sau còn mấy sân nữa cơ." Anh nắm lấy bàn tay mềm mại của Dương Tuyết Lỵ, băng qua hành lang cửa vòm, tiến vào sân thứ hai.

Nơi này đã không còn là sân vườn nữa mà là một không gian đại sảnh bằng phẳng, bao gồm phòng khách, nhà bếp, nhà hàng, phòng trà.

Nó tràn đầy hơi thở hiện đại nhưng cũng dung hợp với các yếu tố cổ điển nguyên bản.

Sự kết hợp giữa Trung và Tây, cổ và kim khiến Dương Tuyết Lỵ yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

"Trời ạ, Nguyên Thanh, nhà mới của anh thật sự quá tuyệt, đồ gia dụng cổ điển phối hợp với trang trí hiện đại, không hề thấy đột ngột mà ngược lại rất hài hòa.

Ngay cả phong cách trang trí kiểu Tây cũng không mang lại cảm giác tốt như ở đây." "Em rất thích nơi này, sau này em cũng muốn ở đây, có được không?" Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc xong liền ôm cánh tay Phong Nguyên Thanh làm nũng.

Cảm giác mềm mại to lớn truyền từ cánh tay đến đại não, Dương Tuyết Lỵ không ngừng lắc lắc tay anh.

"Được, đương nhiên là được rồi, sau này hãy ở lại trong nước bầu bạn với anh, chuyện bên Mỹ cứ giao cho người quản lý chuyên nghiệp xử lý đi." Phong Nguyên Thanh tự nhiên không có lý do gì để

từ chối.

Anh không nhịn được rút cánh tay ra, ôm chầm lấy Dương Tuyết Lỵ.

Giai nhân bên cạnh thật khiến người ta không kìm lòng được, anh liền hôn tới tấp.

Sau một hồi ân ái mặn nồng, hai người cuối cùng cũng dừng lại vì còn có chính sự.

Phong Nguyên Thanh hỏi: "Tuyết Lỵ, em nhận được truyền thừa của Nữ vương, phương thức tu luyện như thế nào?" "Thông qua rèn luyện, dùng thuốc bổ, quan tưởng để không ngừng kích phát huyết mạch, từ đó có được các loại năng lực huyết mạch, trở nên ngày càng mạnh mẽ." Dương Tuyết Lỵ trả lời.

"Phương thức tu luyện như vậy quá mức đơn giản và thô sơ, hơn nữa thời đại ngày nay tu luyện cũng ngày càng khó khăn." Phong Nguyên Thanh nhíu mày: "Thế này đi, anh dạy em đạo gia luyện khí pháp, như vậy có thể nâng cao thực lực nhanh hơn, thực lực tăng cường cũng sẽ giúp kích phát huyết mạch tốt hơn." "Thật sao?" Dương Tuyết Lỵ hưng phấn hỏi: "Nhưng không phải anh nói cần yêu cầu tư chất rất cao sao, em có được không?" Cô có chút lo lắng.

"Yên tâm, em đã thức tỉnh huyết mạch Chúc Long, tư chất hiện tại đã là thiên tài vạn người có một, không cần lo lắng." Phong Nguyên Thanh không có phương pháp đo lường tư chất như trong tiểu thuyết huyền huyễn, nhưng anh tin tưởng vào tư chất của Dương Tuyết Lỵ. 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh》 quá mức cao thâm, ngay cả anh cũng phải nhờ hệ thống giúp đỡ mới luyện thành, vì vậy anh quyết định truyền thụ cho cô 《Quan Sơn Luyện Khí Quyết》, đây là luyện khí pháp của mạch Quan Sơn Thái Bảo.

Một viên dược hoàn bỗng dưng xuất hiện trong lòng bàn tay

Phong Nguyên Thanh, đưa tới trước mặt Dương Tuyết Lỵ: "Đây là Thối Thể Đan, có thể phạt mao tẩy tủy, cải thiện tư chất.

Sau khi uống vào sẽ bài trừ tạp chất trong cơ thể ra ngoài, trước khi ăn nhớ cởi quần áo nhé." "Vậy em trai đừng có nhìn trộm chị đấy." Dương Tuyết Lỵ liếc mắt đưa tình với Phong Nguyên Thanh rồi thong thả đi vào phòng vệ sinh.

Không lâu sau, trong phòng vệ sinh truyền ra tiếng nước chảy róc rách.

Một lát sau, Dương Tuyết Lỵ khoác một chiếc áo tắm màu trắng bước ra.

Cả người cô trở nên rạng rỡ, làn da càng thêm trắng nõn mịn màng.

"Em trai ngoan, mau dạy em công pháp đi." Dương Tuyết Lỵ tỏ ra có chút mất kiên nhẫn.

"Được, lại đây ngồi khoanh chân xuống." Dương Tuyết Lỵ làm theo, ngồi khoanh chân trên sa pha.

Phong Nguyên Thanh dạy cô từng câu khẩu quyết, còn giải thích chi tiết để cô hiểu rõ ý nghĩa công pháp.

Anh đặt tay vào tâm lưng cô, truyền qua một luồng chân khí để cô nhanh chóng nhập môn.

Dương Tuyết Lỵ chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu từ tay Phong Nguyên Thanh tiến vào cơ thể mình.

"Bình tâm tĩnh khí, ghi nhớ lộ tuyến vận chuyển chân khí, dùng ý niệm dẫn đạo chân khí vào đan điền." Dương Tuyết Lỵ định thần, mặc niệm tưởng tượng luồng nhiệt lưu bị mình khống chế lưu chuyển.

Dưới sự dẫn dắt của Phong Nguyên Thanh, cô nhanh chóng thành công khống chế được luồng chân khí này.

Sau khi vận chuyển một chu thiên, chân khí quy nạp vào đan điền.

Sau đó chỉ cần tốn công phu mài sắt, vận chuyển công pháp nhiều lần để luyện tinh hóa khí, tráng đại chân khí.

Tiếp đó, Dương Tuyết Lỵ tiếp tục vận hành chân khí, vài giờ sau mới dừng lại.

Tu luyện chi đạo phải có cương có nhu, không được quá độ, nếu không sẽ tổn thương căn cơ cơ thể.

Sau khi vận công xong, chân khí trong người Dương Tuyết Lỵ đã lớn mạnh thêm một vòng.

Người mang huyết mạch thần dị luôn có ưu thế trong tu luyện.

Luồng chân khí ban đầu giờ đã trở thành một dòng suối nhỏ chảy róc rách.

Sau này, huyết mạch Chúc Long vẫn sẽ hỗ trợ rất lớn cho việc tu luyện của cô.

Tu luyện xong, Dương Tuyết Lỵ không hề thấy mệt, ngược lại thần thanh khí sảng, tinh thần minh mẫn.

Mở mắt ra thấy Phong Nguyên Thanh vẫn luôn lặng lẽ thủ hộ bên cạnh, lòng cô trào dâng niềm cảm động.

Thực lực mạnh mẽ lại ôn nhu thể thiếp, không hổ là người đàn ông mình chọn.

Dương Tuyết Lỵ nở nụ cười tươi tắn, ánh đèn dường như cũng rạng rỡ thêm vài phần.

“Tu luyện xong rồi sao?

Đêm đã khuya, chuẩn bị nghỉ ngơi thôi, chính hảo anh có một bộ công pháp đặc biệt muốn dạy em đấy." Phong Nguyên Thanh nhướn mày, nói với vẻ trêu chọc.

"Được." Dương Tuyết Lỵ mỉm cười, lao tới ôm chầm lấy cổ anh: "Giường trong phòng ngủ của anh lớn như vậy, ngủ chắc chắn rất thoải mái, em muốn ngủ giường của anh!" "Vậy thì tới đây." Khóe miệng Phong Nguyên Thanh khẽ nhếch, anh bế bổng Dương Tuyết Lỵ lên, một tay ôm eo, một tay đỡ dưới mông.

Dương Tuyết Lỵ treo cả người trên người anh như một con gấu Koala.

Ôm lấy mỹ nhân, Phong Nguyên Thanh nhanh chóng lao vào phòng.

Chiếc giường chiếm một phần tư diện tích căn phòng chính là chiến trường tiếp theo.

Thiên lôi câu động địa hỏa, một trận chiến "đua xe" kịch liệt bắt đầu từ đây.

Phong Nguyên Thanh châm lửa khởi động, thao tác xe số sàn, ly hợp, sang số, nhấn ga, luân phiên thao tác.

Đây là một chiếc xe mới tinh, kết hợp hoàn hảo kỹ thuật tiên tiến Đông Tây.

Thể hình hoàn mỹ, ghế da, thiết kế đèn pha to tròn rực rỡ, đèn hậu lại càng viên mãn như ý.

Xe mới lên đường liền vọt thẳng lên số năm, vốn hạn tốc tám mươi nhưng trực tiếp chạy lên một trăm tám mươi dặm.

Phong Nguyên Thanh tuy không phải tay lái già nhưng còn hơn cả tay lái già, những tư liệu học tập kiếp trước không phải xem vô ích.

Một đêm rong ruổi, cuối cùng khi gần sáng mây thu mưa tạnh, xe mới quay về kho dừng lại.

Dương Tuyết Lỵ không nhịn được cơn buồn ngủ trầm trọng mà thiếp đi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cho đến khi mặt trời lên cao ba sào, hai người mới từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Chương 43

Ánh nắng xuyên qua rèm lụa rải xuống giường lớn, làn da trắng nõn kiều diễm lộ ra dưới nắng.

Hai người nấn ná thêm một lúc mới dậy rửa mặt.

Tối qua Phong Nguyên Thanh đã thử nghiệm Huyền Tố Chân Kinh – môn công pháp song tu này, tuy Dương Tuyết Lỵ mới bắt đầu luyện khí nhưng hiệu quả vẫn rất mạnh mẽ, chân khí của cả hai đều tăng lên không ít, Dương Tuyết Lỵ nhận được lợi ích lớn hơn, chân khí sung mãn, vết thương từ việc "lái xe" lần đầu tối qua cũng đã hồi phục bảy tám phần.

Sau khi ăn đơn giản bữa trưa, buổi chiều tại sân giữa võ trường, trên một khoảng đất trống lát đá cẩm thạch rộng hơn ba mươi mét vuông, Phong Nguyên Thanh đưa Dương Tuyết Lỵ tới đây.

Tuy cô đã bắt đầu tu hành nhưng thủ đoạn chiến đấu còn rất thiếu hụt, vì vậy anh chuẩn bị dạy cô một ít công phu phòng thân.

Phong Nguyên Thanh hiện tại cũng chỉ biết một bộ Hình Ý Quyền nhưng đã luyện rất thuần thục.

Sự cường hóa từ luyện khí khiến anh luyện quyền càng thêm đơn giản.

Giờ đây anh đã có thể tự nhiên phát ra minh kình, ám kình.

Còn về tầng cao hơn là hóa kình, minh ám nhất thể, thêm một thời gian nữa cũng sẽ đột phá.

Quyền thuật, hay còn gọi là quốc thuật, có thể coi là một loại công pháp luyện thể, giúp người ta khống chế sức mạnh tinh tế hơn.

Trước khi tu vi luyện khí trở nên mạnh mẽ, đây là một thủ đoạn

rất tốt.

Đầu tiên Phong Nguyên Thanh dạy Dương Tuyết Lỵ trạm thung (đứng tấn).

Hình Ý Tam Thể Thức có các yếu lĩnh như tam đỉnh, tam khấu, tam viên, tam độc, tam bão, tam thùy, tam khúc, tam đĩnh... anh lần lượt giảng giải.

Đây là cơ bản công nhập môn, lực lượng phải đạt tới tam bàn hợp nhất, tức là chỉnh kình.

Sau này các động tác của Hình Ý Quyền đều không tách rời quy tắc cơ bản này.

Trước hết Phong Nguyên Thanh bày tư thế để Dương Tuyết Lỵ quan sát và ghi nhớ.

Sau đó cô làm theo.

Phong Nguyên Thanh nhìn tư thế của cô, rất chuẩn, chỉ có vài chỗ nhỏ cần điều chỉnh.

Sau đó anh lại giảng giải về những động tác không nhìn thấy được bằng mắt như cách phát lực cơ bắp, trầm khí bụng, tháp yêu bạt bối, đề giang súc khố...

Dương Tuyết Lỵ theo hướng dẫn điều chỉnh dần dần, rất nhanh đã ổn định.

Trước đây Phong Nguyên Thanh cũng dạy Bàn Tử và Hồ Bát Ức luyện võ, họ cũng đang ở giai đoạn trạm thung, trừ lúc đầu tới chỗ anh điều chỉnh tư thế, sau khi thuần thục thì tự luyện ở nhà, cách một thời gian mới tới để anh kiểm tra.

Cũng không biết họ luyện đến đâu rồi, đợt ở Tinh Tuyệt cổ thành là không luyện tập gì cả.

Dương Tuyết Lỵ lặng lẽ đứng tấn một mình, Phong Nguyên Thanh cũng không nhàn rỗi.

Gần đây đánh dấu anh lại nhận được một bản Bát Quái Chưởng.

Hình Ý Quyền khá cương mãnh, con gái luyện không hợp lắm, nên luyện Vịnh Xuân, Bát Quái Chưởng hay Thái Cực Quyền sẽ tốt hơn.

Thung công cơ bản của nó cũng có Tam Thể Thức, đợi Dương Tuyết Lỵ đứng vững thung, chỉnh được kình thì anh sẽ dạy cô.

Với thực lực của Phong Nguyên Thanh hiện nay, luyện quyền pháp không nói là luyện một lần là biết ngay nhưng chỉ cần vài lần là có thể đăng đường nhập thất.

Cơ sở đã tốt thì luyện quyền pháp gì cũng sự bán công bội.

Thế là anh theo quyền phổ diễn luyện.

Bát Quái Chưởng, còn gọi là Bát Quái Quyền, nổi tiếng với chưởng pháp và bộ pháp linh hoạt đa biến, nhu trong có cương.

Nhập môn có hành thung, tranh nê bộ...

Phong Nguyên Thanh luyện qua một chút liền nắm vững.

Ngoài ra còn có định bộ thung công và Bát Quái thung làm cơ sở cho bộ pháp.

Khi hành quyền tẩu chuyển, tám phương vị tung hoành giao thoa hình thành Bát Quái đồ.

Phong Nguyên Thanh xoay quanh mộc thung luyện vài lần, từ bỡ ngỡ đến lưu loát, chỉ trong thời gian ngắn đã nắm được đại nửa.

Dương Tuyết Lỵ lúc này vẫn đang đứng tấn, dù tố chất thân thể tăng mạnh nhưng mới bắt đầu luyện đứng tấn nên vẫn thấy mỏi lưng đau chân, tâm phù khí táo nhưng vẫn kiên trì.

“Được rồi, nghỉ ngơi một lát đi, tối hãy đứng tiếp.

Giai đoạn đầu không nên đứng quá lâu, đợi luyện thêm một thời gian thích ứng được, chỉnh được kình thì sẽ không thấy mỏi mệt nữa, ngược lại càng luyện càng có kình.” “Đợi Tam Thể Thức luyện hỏa hầu tương đối thì luyện tiếp Bát Quái thung và tranh nê bộ, thông thạo rồi mới chính thức luyện Bát Quái Chưởng!” Dương Tuyết Lỵ xoa xoa cánh tay và đùi, chỉ cảm thấy một trận mỏi nhừ.

Hai người vào phòng tắm tắm uyên ương, quấn quýt trong bồn tắm hai giờ đồng hồ, thế là hết cả buổi chiều.

Cuối cùng, Dương Tuyết Lỵ mềm nhũn người được Phong Nguyên Thanh bế về phòng ngủ.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, hai người đi hẹn hò, ăn cơm, tản bộ, xem phim, dạo phố.

Chợ đêm ở đây khá tốt, có nhiều món ăn vặt ngon.

Họ mua không ít đồ trong trung tâm thương mại.

Dù thể chất của Phong Nguyên Thanh bây giờ rất mạnh nhưng dạo phố vẫn thấy mệt, là mệt tâm.

Sau khi xác định quan hệ, Dương Tuyết Lỵ dọn hành lý vào ở trong tứ hợp viện của anh, độc chiếm chiếc giường rộng lớn kia.

Sau vài ngày mặn nồng, Phong Nguyên Thanh nhận được tin tức từ Tân Nguyệt Phạn Điếm, buổi đấu giá sắp bắt đầu.

Vì vậy anh đưa bộ ba Mạc Kim gồm Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đi cùng.

Phong Nguyên Thanh chuẩn bị sẵn mấy chục triệu tiền vốn, xem trong buổi đấu giá có món gì anh hứng thú không, nếu có thì mua lại.

Hơn nữa anh còn gửi bán một số kho báu của Nữ vương Tinh

Tuyệt nên không lo thiếu vốn.

Hồ Bát Ức làm tài xế, bốn người lái xe tới cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vừa xuống xe đã được cung kính nghênh đón.

Lần trước cảnh tượng Doãn Nam Phong đích thân nghênh tiếp vẫn còn mới nguyên, đám Côn Nô gác cửa nhớ rất rõ nên đều tỏ ra vô cùng khách khí.

Bốn người vừa vào đại sảnh, Thanh Thanh Mạn đã nghênh đón.

Cô được huấn luyện từ nhỏ, thính lực vượt xa người thường, là thị nữ thân cận của Doãn Nam Phong và là thủ lĩnh Thính nô của khách sạn.

Phong Nguyên Thanh vừa tới cô đã nghe thấy nên trực tiếp ra đón.

"Phong gia, tiểu thư đã để dành cho ngài một bao gian, mời ngài đi theo tôi." Thanh Thanh Mạn đưa tay dẫn đường.

Bốn người theo lên lầu ba khu hí viện.

Vào bao gian nhã tọa, Phong Nguyên Thanh ngồi xuống ghế bên trái.

"Vị trí ở giữa đừng có ngồi, ngồi chỗ khác đi!" Giọng Phong Nguyên Thanh mang theo vẻ nghiêm túc.

Ba người đều là lần đầu tiếp xúc với Tân Nguyệt Phạn Điếm nên có chút không hiểu.

Sau khi ngồi xuống, anh giới thiệu cho họ một số quy tắc ở đây, hạng mục đầu tiên chính là "Điểm thiên đăng".

"Vị trí kia không phải ai cũng ngồi được, ai ngồi chỗ đó nghĩa là muốn Điểm thiên đăng." Phong Nguyên Thanh nói.

“Điểm thiên đăng là gì?

Tôi chỉ nghe nói Điểm thiên đăng người thôi!” Bàn Tử thắc mắc.

“Điểm thiên đăng nghĩa là dù người khác ra giá đấu giá cao bao nhiêu, cậu đều phải cao hơn họ, cuối cùng mua được món đồ đó!

Cho nên vị trí kia không được ngồi bừa, đến lúc đó nếu không có tiền trả thì rắc rối to.” Phong Nguyên Thanh giải thích: “Tân Nguyệt Phạn Điếm bề ngoài là nhà hàng, thực tế là một nhà đấu giá có bối cảnh thâm hậu.

Giới đồ cổ ở Kinh thành đều biết đây mới là nơi những người chân chính sành sỏi lui tới, đồ ở đây đều là hàng khủng, so với nơi này thì Lưu Ly Xưởng hay Phan Gia Viên chỉ là sạp vỉa hè!

Chương 44

Bất kể là bốn phái Mạc Kim hay Cửu Môn thường cũng đều đấu giá ở đây.

Đây là thương hiệu trăm năm, trải qua bao đời quyền quý thay đổi mà không đổ, giờ còn là đơn vị quốc doanh, dù thân phận lớn đến đâu tới đây cũng phải tuân thủ quy tắc." "Chà chà, Tân Nguyệt Phạn Điếm này lợi hại vậy sao?

Đúng là mở mang tầm mắt cho Bàn gia tôi rồi." Bàn Tử kinh ngạc.

Từ lúc vào cửa đã cảm nhận được nơi này không tầm thường, khí phái phi phàm, từ ngoài vào trong đều toát lên vẻ thanh nhã.

Những người tham gia đấu giá ở đây đều không giàu thì quý, ở các địa phương đều là nhân vật không tầm thường, những người như vậy rất hiếm nên mỗi buổi đấu giá người đến không nhiều.

Mấy chục bao gian ở hí viện cộng với các vị trí dưới đài là quá đủ.

Người dưới đài lục đục kéo đến đông đủ, các bao gian xung quanh cơ bản cũng đã lên đèn.

Qua cửa sổ lớn của bao gian nhìn ra ngoài, người dẫn chương trình đã lên đài.

Các món đồ đấu giá lần lượt được đưa lên và được người dưới đài hoặc trong bao gian mua lại.

Đó đều là những thứ không có tác dụng gì với Phong Nguyên Thanh, coi như đưa mấy người kia tới xem náo nhiệt, mở mang kiến thức.

Mỗi món đồ ít nhất cũng bán được vài trăm ngàn đến hàng triệu tệ.

Sau khi đấu giá được bảy tám món cổ vật, cuối cùng cũng đến lượt những món đồ Phong Nguyên Thanh gửi bán.

"Mấy món đấu giá tiếp theo đến từ vương quốc thần bí ở Tây Vực – Tinh Tuyệt quốc.

Chắc hẳn mọi người đều biết về Tinh Tuyệt cổ thành, truyền thuyết kể rằng vị Nữ vương cuối cùng thừa kế sức mạnh của Xà Thần, sở hữu đôi mắt thông tới minh giới, bất cứ kẻ địch nào bị bà nhìn thấy đều sẽ biến mất hư không.

Sau khi Nữ vương chết, cổ thành cũng bị một trận bão cát khổng lồ vùi lấp.

Những món đồ tiếp theo là kho báu của Nữ vương mà người ủy thác lấy được từ cổ thành, đã có lịch sử hơn hai ngàn năm, giá trị sưu tầm và lịch sử đều là hàng đầu." Trên đài, người dẫn chương trình giới thiệu thổi phồng một hồi.

Dưới đài mọi người bàn tán xôn xao.

Tinh Tuyệt cổ thành đối với họ không hề xa lạ, vùng Con đường Tơ lụa ở Tây Vực từ xưa đã là nơi phồn hoa, sản sinh ngọc thạch, mỹ tửu và mỹ nhân.

Tại bao gian của Hoắc gia, Hoắc lão thái thái tóc bạc da mồi tựa lưng vào ghế, vẻ mặt kinh ngạc.

Bên cạnh là cô gái ngoài đôi mươi, chính là cháu gái Hoắc Tú Tú.

"Tinh Tuyệt cổ thành, nơi đó nguy hiểm không phải người thường có thể tới.

Bao nhiêu năm qua vô số người tiến vào sa mạc Tây Cương tìm kiếm đều gần như bị chôn vùi trong bão cát đen.

Không ngờ giờ đây lăng mộ Nữ vương lại bị người ta phá!" Hoắc

Tú Tú nghe vậy hỏi: “Bà nội, cổ thành đó thực sự nguy hiểm như bà nói sao?” “Hồi đó Cửu Môn cũng từng phái người đi, nhưng hơn trăm người đó gần như đều bỏ mạng ở đó, người trốn về được cuối cùng cũng chết thê thảm, sau này không ai dám nhắc đến nơi đó nữa.

Theo lời kể của những người thoát về, ở đó có đàn kiến khủng khiếp, rắn đen cực độc và thiên tai bão cát đen, trên đường đi đã chết quá nửa, cuối cùng đến được cổ thành chỉ còn chưa tới một nửa số người xuất phát, kết quả phần lớn vẫn bỏ xác trong địa cung.” “Hóa ra nguy hiểm như vậy!” Hoắc Tú Tú hít một hơi lạnh.

“Đó còn chưa phải là nguy hiểm nhất, điều đáng sợ nhất nằm ở những người quay về.

Không lâu sau khi trở về, trên lưng họ xuất hiện một hình xăm con mắt.

Cùng với sự tăng trưởng của tuổi tác, hình xăm càng rõ nét, máu dần chuyển sang màu vàng, cuối cùng các cơ quan suy kiệt mà chết trong đau đớn.

Lúc đó mời vô số danh y xem nhưng vô dụng, đó chính là lời nguyền của Tinh Tuyệt nữ vương, bất cứ ai lấy tài bảo của bà đều không ra khỏi sa mạc đen, người ra được cũng sẽ mang lời nguyền mà chết!” “Lời nguyền Tinh Tuyệt nữ vương lại quỷ dị vậy sao?” Hoắc Tú Tú trợn to mắt, vừa sợ hãi vừa tò mò.

Lúc này, mấy Côn Nô khênh một chiếc rương gỗ lên sân khấu.

Người dẫn chương trình mở rương, lấy ra các món đồ bày lần lượt trên đài.

“Thưa quý vị, mỗi món giá khởi điểm là mười triệu tệ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn một trăm ngàn!” Người dẫn chương trình gõ mạnh búa gỗ báo hiệu bắt đầu cạnh giá.

Rất nhanh, tiếng đấu giá vang lên liên tục.

Những báu vật như thế này vừa có niên đại vừa có giá trị, mang về làm bảo vật trấn điếm đều không vấn đề gì.

Bốn mươi triệu!

Năm mươi triệu!

Giá ngày càng cao, người cạnh tranh ít dần.

Cuối cùng món đầu tiên được một ông lão mua với giá tám mươi lăm triệu.

"Bành!" Tiếng búa định âm.

Bảy món tiếp theo giá cũng không thấp hơn con số này, lần lượt bị các nhà khác lấy mất.

Tổng cộng bán được 830 triệu tệ, trừ đi 5% phí hoa hồng đấu giá, còn lại 788,5 triệu tệ.

Tài sản của Phong Nguyên Thanh lập tức tăng vọt gấp mười lần.

Tiếp theo, món đồ trên đài là một thanh cổ kiếm.

Qua giám định, đây là cổ kiếm thời Chiến Quốc, lịch sử hơn hai ngàn năm, đã rỉ sét loang lổ, lưỡi kiếm cũng đã cùn.

Những người dưới đài và trong bao gian đều tỏ ra không mấy hứng thú, cổ kiếm đã hỏng thế này cầm làm củi nhóm lửa cũng chẳng xong.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh lại cảm nhận được một luồng khí tức không bình thường từ thanh kiếm.

Đây dường như là một kiện pháp khí, trên đó ẩn ẩn có vết tích pháp lực lưu chuyển, chỉ là bị thời gian gột rửa nên pháp lực tàn lưu gần như biến mất.

Người dẫn chương trình tiếp tục giới thiệu: “Thanh kiếm này theo lời người gửi bán là lấy được từ mộ của một luyện khí sĩ thời Tiên Tần.

Chủ mộ không được chôn trong quan quách mà ngồi khoanh chân trong một động huyệt, diện dung nghiêm nghị, nhục thân ngàn năm không nát, sống động như thật.

Đồ bồi táng chỉ có vài món, thanh cổ kiếm này là một trong số đó, rất có khả năng là một kiện pháp khí!” “Luyện khí sĩ Tiên Tần?” “Chẳng lẽ chủ mộ đã thi giải thăng tiên, để lại di hài và pháp khí tùy thân?” “Không ngờ luyện khí sĩ Tiên Tần thực sự tồn tại?” Tiếng xì xào bàn tán vang khắp đại sảnh.

Nghe giới thiệu vậy, Phong Nguyên Thanh cũng thấy hứng thú.

Anh tập trung ánh mắt vào thanh cổ kiếm, khởi động chức năng thăm dò.

Lập tức thông tin hiện ra: [Cổ kiếm Đường Khê, linh vật tự hối.

Kiếm kích của Hàn quốc xuất phát từ Đường Khê, là bội kiếm của luyện khí sĩ Khô Tùng Tử thời Tiên Tần, linh tính gần như không còn, dùng chân khí và pháp lực tẩy luyện có thể thức tỉnh linh tính, tái hiện phong mang.

Luyện khí sĩ Khô Tùng Tử đã dùng tinh hoa của kim thiết rèn đúc tại thánh địa chú kiếm Tây Bình.

Kiếm có đặc tính cường, ngạnh, nhận, đàn.

Kinh qua pháp lực luyện khí sĩ tẩy luyện, uy năng tăng mạnh.] Mãi không có ai ra giá, dù là pháp khí nhưng hỏng đến mức này họ cũng chẳng biết dùng làm gì, nếu còn nguyên vẹn thì họ có thể đấu giá, còn giờ thì thôi.

Cuối cùng, khi sắp trôi qua lượt đấu, Phong Nguyên Thanh đã mua

được với giá thấp nhất.

Mọi người hơi liếc nhìn về phía anh, không hiểu anh mua thanh kiếm nát đó làm gì nhưng cũng chỉ xem náo nhiệt.

Những người ở đây đều là cáo già, không có xung đột lợi ích thì sẽ không tùy tiện đắc tội người khác.

Cổ kiếm nhanh chóng được đưa tới trước mặt Phong Nguyên Thanh.

Cầm lấy kiếm quan sát, anh thấy khí tức pháp lực tẩy luyện rất mờ nhạt, nếu để thêm thời gian nữa sẽ hoàn toàn thành sắt vụn.

May mắn là gặp được anh, nó có cơ hội tái hiện hào quang năm xưa.

"Phong gia, anh mua đống sắt vụn này làm gì, chẳng lẽ thực sự giống ông ta nói là của luyện khí sĩ Tiên Tần?" Bàn Tử ghé lại hỏi.

"Đúng vậy, quả thực là bội kiếm của luyện khí sĩ, là một kiện pháp khí tốt, chỉ là sắp hỏng vì thời gian thôi.

Muốn sửa nó thì chỉ có luyện khí sĩ mới làm được." Phong Nguyên Thanh cầm kiếm dựng trước mặt, khẽ truyền vào một tia chân khí, thanh kiếm lập tức có phản ứng nhẹ, vang lên một tiếng kiếm minh nhàn nhạt.

Anh liền ngắt chân khí, cất kiếm vào hộp gấm.

Những món tiếp theo không món nào làm anh hứng thú.

Vài giờ sau buổi đấu giá kết thúc, bốn người rời bao gian chuẩn bị về thì bị gọi lại.

Chương 45

“Vị tiểu ca này, xin dừng bước.” Đó là Hoắc lão thái thái ở bao gian đối diện.

“Lão thân mạo muội giới thiệu, tôi là gia chủ Hoắc gia trong Cửu Môn ở phía Nam, đây là cháu gái tôi Tú Tú.” Bà lão tự giới thiệu, giọng nói tuy có chút già nua nhưng tinh thần minh mẫn, tóc bạc da hồng, không hề lộ vẻ già yếu.

Hoắc Tú Tú là một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, dáng người thon thả, diện mạo tinh tế.

“Hóa ra là Hoắc lão thái thái của Cửu Môn, chào bà.

Tại hạ là Phong Nguyên Thanh, đây là những người bạn của tôi: Dương Tuyết Ly, Hồ Bát Ức, Vương Khải Toàn.

Không biết lão thái thái gọi chúng tôi có chỉ giáo gì?” “Ha ha, chỉ giáo không dám, chỉ là thấy cậu mua thanh cổ kiếm pháp khí đã mục nát đó nên muốn làm quen một chút, sau này giới trẻ các cậu có thể giao lưu nhiều hơn.” Bà lão cười hòa ái nói.

“Hóa ra là vậy, tôi mới vào giới cổ ngoạn không lâu, chỉ có một cửa tiệm ở Phan Gia Viên tên là Quan Sơn Các, Hoắc tiểu thư nếu có rảnh mời tới chơi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Được, Hoắc gia tôi ở Lưu Ly Xưởng cũng có một tiệm nhỏ, hoan nghênh Phong tiểu ca tới chỉ điểm.” Hoắc lão thái thái đáp.

“Lão thái thái quá khen, khi nào rảnh cháu nhất định sẽ tới học hỏi.” Sau vài câu khách sáo, Phong Nguyên Thanh xin phép cáo từ: “Vậy chúng cháu không làm phiền bà nữa, xin phép về trước.” “Được, các cậu đi đi.” Bà lão cười nói, rồi quay sang hỏi Hoắc Tú Tú: “Tú Tú,

con thấy vị Phong tiểu ca này thế nào?" "Dạ?

Trông anh ta có vẻ rất lợi hại, trẻ tuổi vậy mà đã vào được buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Đúng vậy, thực sự không đơn giản.

Theo bà điều tra, mấy người này chính là thành viên đội khảo sát văn hóa Tây Vực đợt trước, trong đó Phong tiểu ca còn là nghiên cứu sinh khảo cổ của Đại học Kinh thành.

Cuộc khảo sát đó không bí mật lắm nhưng chẳng ai thèm theo đuôi vì không ai nghĩ họ tìm được Tinh Tuyệt cổ thành, càng không nghĩ họ có thể sống sót trở về.

Nhưng giờ đây không chỉ sống sót mà còn mang về lượng lớn báu vật mà không bị quốc gia tịch thu, con không thấy kỳ lạ sao?

Vị Phong tiểu ca này bản lĩnh kinh người lắm, những gì lộ ra chỉ là phần nổi của tảng băng chìm thôi!" Bà lão cảm thán.

Nghe bà nội phân tích, Hoắc Tú Tú cảm thấy Phong Nguyên Thanh như bao phủ bởi một tầng màn bí ẩn khiến người ta không sao nhìn thấu.

Khi hai người họ về đến nhà thì vừa lúc gặp người nhà họ Ngô tới bái phỏng.

"Lão thái thái, nghe nói bà đi tham gia đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, có mua được món gì tốt không?" Bà lão liếc nhìn người nhà họ Ngô, thản nhiên nói: "Đồ thì không có, nhưng gặp được một người thú vị.

Tú Tú, con tiếp khách đi, bà mệt rồi." Nói xong liền đi thẳng vào nội trạch.

"Tú Tú, mọi người gặp ai mà lại được lão thái thái khen thú vị vậy?" Người nhà họ Ngô rất hứng thú với người mà bà lão nhắc tới.

“Đó quả thực là một người rất lợi hại, Tinh Tuyệt cổ thành cũng không làm khó được anh ta.

Khi nào có dịp em sẽ đưa anh tới tiệm của anh ta xem thử.” Hoắc Tú Tú nói.

“Vậy thì tốt quá, nhưng lần này anh tới đây là có việc muốn tìm lão thái thái.” Người nhà họ Ngô nói.

Hoắc Tú Tú dẫn Ngô Tà đến phòng khách.

“Ngô Tà, anh ngồi đây một lát, em đi nói với bà nội, để bà giúp anh.” Hoắc Tú Tú nói.

“Được, Tú Tú, cảm ơn em nhiều.” Ngô Tà nói.

“Anh cứ đợi tin của em đi.” Hoắc Tú Tú ra hiệu với Ngô Tà rồi đi về phía nội viện.

“Bà nội, Thiên Chân tới tìm bà giúp đỡ kìa, bà có muốn gặp cậu ấy không?” Hoắc Tú Tú làm nũng.

“Thằng nhóc đó thì có việc gì được chứ?” Hoắc lão thái thái vẻ mặt không quan tâm nói.

“Ây da, Thiên Chân bình thường cũng ít khi tới nhờ vả nhà mình, lần này nói không chừng là có chuyện quan trọng thật mà.

Bà đi gặp cậu ấy đi, nghe xem cậu ấy nói thế nào.” Hoắc Tú Tú lắc tay bà nội nài nỉ.

“Được rồi, được rồi, bà đi xem nó có chuyện gì, được chưa?” Lão thái thái thất thủ trước công thế làm nũng của Hoắc Tú Tú, đành phải đồng ý.

Dưới sự dìu dắt của Hoắc Tú Tú, lão thái thái đi tới phòng khách.

“Thằng nhóc nhà cậu, tìm ta có chuyện gì?” Lão thái thái ánh mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm Ngô Tà.

“Là Tam thúc của cháu, chú ấy lại biến mất rồi, cháu muốn nhờ bà giúp tìm chú ấy.” Ngô Tà gãi đầu nói.

Gần đây cậu nhận được một bản sao Chiến quốc bạch thư, trên đó ghi lại thông tin về một ngôi mộ Chiến quốc, nhưng thông tin không đầy đủ, không nhìn ra được ở địa phương nào.

Tam thúc của cậu là lão giang hồ, số lần xuống mộ nhiều không đếm xuể, đối với loại mộ Chiến quốc này chắc chắn sẽ thấy hứng thú.

Cậu từ trước tới nay chưa từng xuống mộ bao giờ, lần này đột nhiên muốn đi mở mang kiến thức nên muốn Tam thúc dẫn đi cùng.

“À, Ngô lão tam hả, ta cũng không biết nó đang bận cái gì, nhưng vài ngày nữa chắc chắn nó sẽ quay lại thôi, cậu cứ về đợi đi.” Hoắc lão thái thái thản nhiên nói.

“Hả?” Ngô Tà ngẩn người, còn định hỏi thêm tình hình.

Nhưng thấy lão thái thái bộ dạng nhắm mắt dưỡng thần, không muốn tiếp lời, cậu chỉ đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

Lúc này, Hoắc Tú Tú nói với Ngô Tà: “Thiên Chân, bà nội đã nói vậy thì vài ngày nữa Tam thúc của anh chắc chắn sẽ xuất hiện, anh cứ yên tâm đi.” “Vậy được rồi.” Ngô Tà cáo biệt lão thái thái và Hoắc Tú Tú, trở về phân điếm Ngô Sơn Cư ở kinh thành.

Hỏa kế Vương Minh đang trông tiệm, thấy Ngô Tà về liền hỏi ngay: “Thiên Chân, sao rồi, có hỏi được tin gì của Tam gia không?” “Lão thái thái chỉ nói vài ngày nữa Tam thúc sẽ về, bảo tôi cứ đợi, ai dà.” Ngô Tà thở dài.

“Đã vậy thì chúng ta cứ thành thật đợi Tam gia xuất hiện thôi.” Vương Minh nói.

Ngô Tà gấp gáp tìm Tam thúc là vì gần đây cậu nhận được một

bản Chiến quốc bạch thư, vị trí cổ mộ Chiến quốc ghi trên đó cậu không tài nào phá giải được.

Vì thế mới muốn tìm Tam thúc xem hộ.

Nhưng không ngờ Tam thúc lại mất tích.

Không biết từ bao giờ, Tam thúc của cậu cứ dăm bữa nửa tháng lại mất tích, thường xuyên không tìm thấy người.

Ngô Tà rất bất lực.

Ngày thứ hai, Ngô Tà uể oải ngồi trong tiệm, suy nghĩ về chuyện Chiến quốc bạch thư.

"Ây da, Hoắc tiểu thư, cô tới rồi à?" Giọng Vương Minh bỗng vang lên.

Ngô Tà ngẩng đầu.

"Tú Tú, sao em lại tới đây?" "Sao thế?

Không hoan nghênh à?

Hôm qua chẳng phải đã nói dẫn anh đi làm quen với người kia sao?

Hôm nay em vừa hay rảnh rỗi, đi thôi, dẫn anh đi mở mang tầm mắt." Hoắc Tú Tú đứng trước mặt Ngô Tà nói.

"À, được chứ, phiền Tú Tú dẫn đường rồi." Ngô Tà lập tức gạt bỏ mớ suy nghĩ hỗn độn, quăng chuyện bạch thư sang một bên, không có Tam thúc giúp đỡ thì cậu cũng chẳng có manh mối gì.

"Vương Minh, trông tiệm cho kỹ, tôi ra ngoài đây." "Vâng, Tiểu Tam Gia cứ yên tâm đi." Vương Minh gọi với theo.

Kế đó, hai người trực tiếp ra cửa, đi thẳng đến Phan Gia Viên.

Men theo phố đồ cổ Phan Gia Viên đi vào trong, cuối cùng cũng

tìm được Quan Sơn Các.

Hoắc Tú Tú bước vào tiệm, một hỏa kế lập tức tiến lên đón tiếp.

“Chúng tôi đến bái phỏng ông chủ Phong tiên sinh, anh vào thông báo một tiếng, cứ nói Hoắc Tú Tú và Ngô Tà tới bái phỏng.” Hoắc Tú Tú trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Trước đó Phong Nguyên Thanh đã dặn dò hỏa kế trong tiệm, nếu Hoắc Tú Tú tới thì cứ dẫn thẳng lên văn phòng tầng ba là được.

“Hóa ra là Hoắc tiểu thư, ông chủ đã dặn rồi, tôi dẫn hai vị lên văn phòng của ngài ấy ngay, mời đi theo tôi.” Hỏa kế khách khí nói.

Dưới sự dẫn đường của hỏa kế, hai người tới văn phòng của Phong Nguyên Thanh ở tầng ba.

“Ông chủ, Hoắc tiểu thư tới rồi.” Hỏa kế cung kính nói.

Phong Nguyên Thanh vốn là một ông chủ tốt, không giống mấy lão chủ hà khắc, bình thường đối đãi với mọi người rất khách sáo, ông chủ tốt với nhân viên nên hỏa kế cũng rất cung kính với anh.

“Được, tôi biết rồi, anh đi làm việc đi.” Nghe lời Phong Nguyên Thanh, hỏa kế lập tức xoay người xuống lầu.

Văn phòng chỉ còn lại ba người.

Chương 46

Ngô Tà đưa mắt quan sát xung quanh, trên kệ trong phòng bày biện không ít bảo vật đồ cổ trân quý.

Đại bộ phận đều do Phong Nguyên Thanh mang ra từ Tinh Tuyệt cổ thành.

Ngô Tà liếc mắt là thấy được dấu vết của thời gian trên đó.

Phong Nguyên Thanh chào hỏi hai người ngồi xuống, pha vài tách trà.

"Hoắc tiểu thư, nhanh vậy đã lại gặp mặt rồi, vị này là?" "À, đây là Ngô Tà, bạn của em." Hoắc Tú Tú nói.

"Ồ, hẳn là truyền nhân của Ngô gia trong Cửu Môn rồi.

Trông đúng là thiên chân vô tà thật." Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Ha ha, Phong lão bản quá khen rồi." Ngô Tà gãi đầu cười.

Lúc này Ngô Tà chú ý thấy trên bàn làm việc của Phong Nguyên Thanh đặt mấy quyển Đạo kinh, trong đó có một quyển đang mở, xem ra trước đó anh đang đọc dở.

"Ây, không ngờ Phong lão bản còn thích nghiên cứu Đạo kinh nữa, sở thích thật độc đáo." Ngô Tà nói.

"Tụng đọc Đạo kinh cũng là để tu hành tốt hơn." Giọng điệu Phong Nguyên Thanh lộ ra một vẻ thần bí thâm sâu, khí chất cũng trở nên phiêu miểu.

Ngô Tà cảm nhận được sự thay đổi khí chất của Phong Nguyên Thanh, nói: "Ha ha, cảnh giới của Phong lão bản thật cao, xem ra

không phải hạng người như chúng tôi có thể chạm tới được." "Hôm qua nghe Tú Tú nói Phong lão bản là người thú vị, xem ra còn hơn thế nhiều." "Đúng vậy, lần trước gặp ở Tân Nguyệt Phạn Điếm mới chỉ thấy được một góc của Phong tiên sinh, đến đây rồi mới phát hiện bản lĩnh của Phong tiên sinh e là còn thâm sâu khó lường hơn nữa." Hoắc Tú Tú nói.

"Làm gì có chuyện khoa trương như hai vị nói, tôi cũng chỉ là một người bình thường mà thôi." Phong Nguyên Thanh lắc đầu cười.

"Gặp được Phong lão bản rồi, tôi tin chắc anh là người có bản lĩnh, vừa hay tôi có thứ này, xin anh giúp tôi xem qua một chút." Ngô Tà vừa nói vừa lấy từ túi áo ra một tờ giấy.

Mở ra xem, đó là bản sao của một tờ bạch thư.

Trên đó viết chi chít chữ nhỏ.

"Đây là bản Chiến quốc bạch thư tôi nhận được lúc trước, bên trong ghi lại vị trí một ngôi mộ cổ Chiến quốc, đáng tiếc năng lực tôi có hạn, không giải mã được, vừa hay phiền Phong lão bản xem giúp." Ngô Tà nói.

Phong Nguyên Thanh cầm lấy nhìn kỹ.

Văn tự trên đó là một loại cổ tự lão luyện, Phong Nguyên Thanh vốn không nhận ra.

Anh nhớ mang máng đây là một tấm bản đồ được ghi chép bằng văn tự.

Tuy nhiên Phong Nguyên Thanh không hề hoảng loạn, âm thầm giao tiếp với hệ thống để thăm dò. [Bản sao Chiến quốc bạch thư thời Hán, văn tự trên đó là mật văn ghi chép bản đồ lăng mộ Lỗ Thương Vương, địa chỉ nằm ở Qua Tử Miếu, Sơn Đông.] Những văn tự trên tờ bạch thư này sau khi được hệ thống chỉnh lý, lập tức biến thành

một tấm bản đồ hiện lên lơ lửng trước mắt Phong Nguyên Thanh.

Trên đó còn đánh dấu một số biểu tượng như núi, sông.

Chỉ cần phá giải được tấm bản đồ mật văn này, đối chiếu với bản đồ thực tế là có thể nhanh chóng tìm ra vị trí chính xác.

Phong Nguyên Thanh nhìn kỹ một lúc, sau đó lên tiếng: "Tờ bạch thư này tuy nhìn qua như một đoạn văn bản ghi chép, nhưng thực tế nó được trình bày dưới hình thức mật văn đặc thù, ghi lại bản đồ của một ngôi mộ cổ Chiến quốc." Kế đó, Phong Nguyên Thanh lấy giấy bút bên cạnh, nhanh chóng vẽ ra một tấm bản đồ, trên đó còn đánh dấu một số điểm mốc quan trọng.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hoắc Tú Tú và Ngô Tà, chỉ hai phút sau, một bản đồ lộ trình ngôi mộ cổ đơn giản đã được hoàn thành dưới tay Phong Nguyên Thanh.

Đưa tấm bản đồ cho Ngô Tà, Phong Nguyên Thanh nói: "Đây chính là bản đồ mà tờ bạch thư này ghi lại, tuy nhiên bản đồ này không đầy đủ, chỉ là một mảnh tàn khuyết, dù một số thông tin quan trọng bị thiếu nhưng may mắn là thông tin vị trí mộ huyệt vẫn còn toàn vẹn." Ngô Tà nhận lấy bản đồ chăm chú quan sát, bản đồ này vẽ cực kỳ chuyên nghiệp, những thông tin then chốt đều được ghi chú rõ ràng, còn có một vòng tròn thể hiện vị trí mộ huyệt.

Ngô Tà lập tức bái phục sát đất.

"Phong lão bản quả nhiên lợi hại, không ngờ nhanh như vậy đã phá giải được tấm Chiến quốc bạch thư này!" Ngô Tà vừa xem kỹ vừa kinh thán, Phong Nguyên Thanh lộ chiêu này khiến cậu thực sự mở mang tầm mắt.

Hoắc Tú Tú cũng ghé sát vào nhìn tấm bản đồ, một bàn tay búp măng che lấy cái miệng nhỏ đang há hốc vì kinh ngạc.

“Phong tiên sinh, xem ra bà nội em vẫn còn coi thường anh rồi, bản lĩnh của anh lớn hơn nhiều so với những gì bà tưởng tượng!” Hoắc Tú Tú nói.

“Ha ha, đã làm nghề này thì đương nhiên phải có chút bản lĩnh mới được, nếu không sớm muộn gì cũng thành kẻ ngốc bị người ta lừa cho trắng tay.” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Tam thúc Ngô Tam Tỉnh của cậu chắc hẳn còn có manh mối khác, cậu có thể tìm hỏi chú ấy xem.

Có điều, nếu muốn xuống mộ thì hãy nói với Tam thúc một tiếng, nhớ gọi tôi đi cùng, tôi cũng rất hứng thú với ngôi mộ Chiến quốc này.” “Được, đợi Tam thúc về tôi sẽ nói với chú ấy, nhưng còn phải xem chú ấy quyết định thế nào nữa.” Ngô Tà nói.

“Được, vậy quyết định thế nhé.” Chuyến đi tới Quan Sơn Các lần này giúp Ngô Tà và Hoắc Tú Tú thấy được bản lĩnh của Phong Nguyên Thanh, nhưng họ đều hiểu đây mới chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Những thủ đoạn anh còn ẩn giấu e rằng còn nhiều hơn nữa.

Chỉ riêng việc phá giải bản Chiến quốc bạch thư này đã khiến họ đại khai nhãn giới.

Chỉ trong hai phút ngắn ngủi không chỉ nhìn ra nội dung văn tự mà còn vẽ luôn được tấm bản đồ ẩn giấu bên trong.

Hoắc Tú Tú đối với ngôi mộ Chiến quốc này cũng rất hứng thú, nhưng Hoắc gia bọn họ thuộc Hạ Tam Môn, chỉ kinh doanh mua bán chứ không dính líu đến chuyện xuống mộ đổ đấu.

Vì thế cô cũng không có ý định đi theo.

Hai người sau đó khách sáo thêm vài câu với Phong Nguyên Thanh rồi xin phép ra về.

Trên đường về, chủ đề của hai người vẫn xoay quanh Phong Nguyên Thanh.

Không ngờ một người nhìn qua cùng lứa với Ngô Tà lại có bản lĩnh lợi hại như vậy, còn giỏi hơn cả những truyền nhân Lão Cửu Môn như bọn họ.

Hai người tạm biệt nhau, ai về nhà nấy.

Ngô Tà về đến tiệm lập tức gọi Vương Minh tới, lấy tấm bản đồ Phong Nguyên Thanh vẽ ra cho hắn xem, đồng thời kể lại chuyện vừa rồi một lượt.

Vương Minh nghe xong cũng ngây người.

Hắn cũng không ngờ Phong Nguyên Thanh lại có bản lĩnh như vậy.

Ngô Tà vốn thích nghiên cứu các loại cổ tự mà còn không giải được, vậy mà Phong Nguyên Thanh chỉ mất hai phút.

"Trời ạ, vị Phong lão bản đó không phải người thường đâu, e là thân phận của anh ta cũng chẳng đơn giản!" Vương Minh cảm thán.

"Chắc chắn không đơn giản rồi, hơn nữa tôi còn nghe nói anh ta là nghiên cứu sinh khoa khảo cổ của Đại học Kinh thành nữa, đợt trước chẳng phải có đợt khảo sát văn hóa Tây Vực sao?

Phong lão bản chính là một trong các thành viên.

Trước đó Tân Nguyệt Phạn Điếm từng đấu giá một lô đồ cổ từ Tinh Tuyệt cổ thành, nghe nói chính là do Phong lão bản này xuất ra.

Có thể lấy đi nhiều văn vật đồ cổ dưới mắt đội khảo cổ như vậy, liệu có đơn giản được không?" Ngô Tà cũng cảm thán, Phong Nguyên Thanh đúng là không phải hạng xoàng.

Hai ngày sau, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng xuất hiện.

Một tin nhắn gửi đến điện thoại Ngô Tà: "Chín giờ, kê nhãn hoàng sa." Đây là một loại ám ngữ, ý là có hàng mới về, bảo cậu đến chọn.

Ngô Tà đang định tìm Tam thúc, đang chuẩn bị xuất phát thì lại nhận được một tin nhắn nữa: "Có long tích bối, tới ngay." Xem ra là sợ cậu không đến nên đặc biệt nhấn mạnh có đồ tốt.

Ngô Tà lập tức thu dọn đồ đạc, bảo Vương Minh trông tiệm, tự mình lái chiếc xe bánh mì cũ nát đi tìm Tam thúc.

Đáng tiếc trên đường bị cảnh sát chặn lại mất nửa ngày trời mới tới được chỗ Tam thúc.

Vừa thấy mặt, Ngô Tam Tỉnh đã mắng ngay: "Thằng nhóc nhà cháu sao chậm chạp thế, giờ thì muộn rồi, đồ tốt bị người ta mua hết rồi!" Ngô Tà giải thích một hồi, sau đó đuổi theo hỏi: "Tam thúc, chú đi đâu thế?

Sao lại mất tích nữa vậy?" "Cháu quản thúc đi đâu làm gì, có việc thì nói mau, thúc đang bận lắm." Ngô Tam Tỉnh nói.

"Đoạn thời gian trước cháu có nhận được một tờ Chiến quốc bạch thư, tuy là bản phỏng chế nhưng cũng là đồ cổ của mấy triều đại sau.

Trên đó có ghi lại một ngôi mộ cổ Chiến quốc, cháu không giải mã được, muốn nhờ thúc xem hộ." Ngô Tà cười nói.

"Ồ, mộ Chiến quốc à?

Thế thì thúc phải xem thử rồi, đưa đây thúc xem." Ngô Tam Tỉnh đưa tay ra hiệu.

Ngô Tà rút bản sao từ túi ra đưa cho Ngô Tam Tỉnh.

"Tờ bạch thư đó cũng là đồ cổ, cháu sợ làm hỏng nên đặc biệt đi photocopy một bản.

Hì hì." "Coi như thằng nhóc cháu cũng nhanh trí." Ngô Tam Tỉnh

mắt hiện tia cười nói.

Ngô Tam Tỉnh cầm bản sao bạch thư nhìn kỹ, sắc mặt bỗng thay đổi.

Chương 47

“Sao thế ạ?” Ngô Tà hỏi.

“Bảo cháu bình thường học hỏi thêm một chút thì không nghe, thứ này người tinh mắt nhìn cái là biết ngay đây là một tấm bản đồ.” Nghiên cứu kỹ một lúc, chú mới đặt xuống, thở dài một tiếng.

“Không sai, đúng là một ngôi mộ Chiến quốc, vị trí cũng rõ ràng.

Có điều nó được viết dưới dạng mật văn, gọi là Bát trận thư đồ, hay còn gọi là Tàng họa văn.

Tức là dùng phương pháp đặc thù để viết ra một vị trí địa lý chi tiết, nhìn qua như một đống văn tự vô nghĩa nhưng thông tin bên trong lại rất phong phú, là phương pháp thường dùng khi hành quân đánh trận thời cổ đại.

Hiện tại thúc cũng chưa nhìn hiểu hết được, cần phải nghiên cứu thêm, nhưng ngôi mộ này hẳn là của một quý tộc nước Lỗ thời Chiến quốc.

Người này địa vị chắc chắn rất cao, hơn nữa vị trí mộ huyệt cũng ẩn mật, là một nơi đáng để đi.” “Hóa ra là thật, xem ra Phong lão bản quả thực là người có bản lĩnh lớn.” Ngô Tà nghe Tam thúc nói xong liền lẩm bẩm một mình.

“Đại điệt tử, cháu lẩm bẩm cái gì đấy?” “À, là thế này, hai ngày trước Tú Tú dẫn cháu đi bái phỏng một nhân vật lợi hại, đến cả Hoắc gia lão thái thái cũng phải nhìn anh ta bằng con mắt khác.

Lúc đó cháu cũng đưa tờ bạch thư này cho anh ta xem, không ngờ anh ta chỉ mất hai phút đã giải mã xong, còn tiện tay vẽ luôn bản đồ cho cháu nữa.” Ngô Tà thuật lại chi tiết chuyện bái phỏng Phong

Nguyên Thanh hôm đó.

Tiếp đó cậu lại lấy tấm bản đồ vẽ tay kia ra.

Tam thúc nhận lấy, đối chiếu với bạch thư để kiểm tra, những phần chú tự giải mã được đều hoàn toàn khớp với bản đồ.

Xem ra tấm bản đồ này thực sự không có vấn đề gì.

"Lại lợi hại đến mức đó sao?

Không ngờ trong giới đồ cổ kinh thành lại xuất hiện một nhân vật như vậy, hiếm thấy thật.

Khi nào rảnh thúc cũng muốn kết giao một phen." "À đúng rồi, anh ta còn nói chắc chắn Tam thúc sẽ hứng thú với ngôi mộ Chiến quốc này, nếu chú đi xuống mộ thì anh ta cũng muốn tham gia cùng." Ngô Tà bổ sung thêm một câu.

"Ồ?

Để thúc suy nghĩ đã, vài ngày nữa cháu hãy trả lời cậu ta, thúc vừa hay phải về Hàng Châu một chuyến chuẩn bị ít đồ, lúc đó cháu hãy trả lời." Tam thúc nói.

"Vâng, Tam thúc, nhưng mà lần này đi chú có thể dẫn cháu theo được không?

Cháu cũng muốn đi mở mang kiến thức." Ngô Tà gãi đầu, mong chờ hỏi.

"Ừm, cũng được, đợi thúc về chuẩn bị đã." Tam thúc suy nghĩ một lát rồi đồng ý với Ngô Tà.

Tam thúc nhận ra rằng, "kẻ đó" đã bắt đầu thử thăm dò và phản kích rồi.

Tờ bạch thư này rất có thể ghi lại cùng một địa điểm với tờ bạch thư mà cha chú là Ngô Lão Cẩu nhận được mấy chục năm trước.

Sự xuất hiện của tờ bạch thư lần này có khả năng chính là khởi đầu cho sự thử thách của "kẻ đó".

Thế là Tam thúc vội vã rời khỏi kinh thành quay về Hàng Châu, bắt đầu chuẩn bị công cụ và nhân lực.

Hai ngày sau, Ngô Tà cuối cùng cũng nhận được tin của Tam thúc.

Hai ngày qua, Ngô Tam Tỉnh đã tự mình bỏ thời gian giải mã lại bản bạch thư một lần, dựa vào đó vẽ ra một tấm bản đồ, kết quả hoàn toàn không có chút sai lệch nào so với bản đồ Phong Nguyên Thanh đã vẽ, mọi thông tin và lộ trình đều y hệt nhau.

Vì thế, Ngô Tam Tỉnh đồng ý để Phong Nguyên Thanh tham gia hành động lần này.

Chú bảo Ngô Tà cứ đi cùng Phong Nguyên Thanh như người trung gian, sau đó sẽ hội hợp để cùng thám mộ.

Ngô Tà nhận được tin liền lập tức đến Quan Sơn Các gặp Phong Nguyên Thanh lần nữa.

Vừa vào văn phòng, Ngô Tà đã kích động nói: "Phong tiên sinh, Tam thúc của tôi đồng ý rồi, lần xuống mộ này anh có thể tham gia, Tam thúc bảo tôi cứ đi cùng anh rồi sẽ hội hợp sau." Phong Nguyên Thanh đặt cuốn Đạo kinh xuống, đứng dậy mời Ngô Tà ngồi, rót chén nước.

"Được, mấy ngày nay tôi cũng sẽ chuẩn bị một chút, chờ thông báo của cậu.

Phía Tam thúc của cậu chuẩn bị đến đâu rồi?" "Cái này tôi cũng không rõ lắm, Tam thúc chưa nói chi tiết, nhưng chú ấy bảo ngôi mộ cổ đó ở gần Qua Tử Miếu, Sơn Đông, chúng ta chuẩn bị xong thì xuất phát, có thể tới đó đợi hội hợp trước." Ngô Tà nói.

"Cũng được, mấy ngày là đủ để sắp xếp rồi." Phong Nguyên

Thanh nói.

Hai người trò chuyện thêm vài câu rồi Ngô Tà cáo từ ra về.

Dù sao cũng là lần đầu xuống mộ, Ngô Tà muốn chuẩn bị thật kỹ, hai ngày nay cậu đã mua sắm một số thứ như găng tay, khẩu trang, đèn pin, pháo sáng, xẻng công binh...

Nhưng cậu vẫn phải nghĩ thêm xem còn thiếu gì không.

Về phía Phong Nguyên Thanh, anh cũng chuẩn bị đơn giản một chút.

Lần này anh dự định đi một mình, không dẫn theo Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử hay Shirley Dương.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử đang bận đi thăm gia đình những đồng đội cũ, ngoài ra còn bận giúp dân làng ở thôn Cương Tử sửa đường, cải thiện cuộc sống.

Anh Tử sau khi biết tin cũng tranh thủ lúc rảnh học tập để chạy tới chạy lui giúp đỡ.

Shirley Dương cũng có việc riêng phải xử lý, sản nghiệp của cô bên Mỹ cần tìm người quản lý chuyên nghiệp, đồng thời cô cũng đang chuẩn bị thủ tục định cư tại Việt Nam.

Shirley Dương mang quốc tịch Mỹ nên cần chuẩn bị khá nhiều thứ và làm các loại thủ tục.

Phong Nguyên Thanh ước tính chuyến đi Lỗ Vương Cung lần này sẽ không quá mười ngày.

Bản đồ đã có sẵn, thời gian chủ yếu là tiêu tốn trên đường đi.

Vị trí ngôi mộ hẻo lánh, nằm trong rừng sâu núi thẳm, việc trèo đèo lội suối sẽ mất không ít thời gian.

Thời gian thực sự ở trong mộ chắc sẽ không quá một ngày.

Trong không gian lưu trữ của anh, ngoài găng tay, mặt nạ phòng độc, xẻng công binh và các trang bị khác, còn có một đống súng ống đạn dược lấy từ pháo đài ngầm lúc trước.

Ngoài ra anh còn mang theo ít Coca, nước cam, nước ngọt và một số trái cây như táo, quýt.

Cuối cùng là một xấp phù lục do chính tay anh vẽ, bao gồm Liệt Hỏa Phù, Bình An Phù, Hộ Thân Phù, Khu Tà Phù, Phá Sát Phù, Ngũ Lôi Phù...

Có những lá bùa này thì mấy con tống tử thông thường chẳng có gì đáng ngại.

Thêm vào đó, lúc trước anh đã ký danh nhận được một thanh kiếm gỗ đào trăm năm và một chiếc chuông Tam Thanh, đối phó với tà ma quỷ mị rất hiệu quả.

Thanh Đường Khê cổ kiếm đấu giá được từ Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau khi được chân khí của Phong Nguyên Thanh nuôi dưỡng đã khôi phục lại diện mạo ban đầu, thân kiếm thẳng tắp kiên cố, uốn cong chín mươi độ cũng không gãy, lại có thể tức thì khôi phục nguyên dạng.

Linh tính cũng tăng thêm đôi chút.

Sau khi luyện hóa, nó có thể tùy ý phóng to thu nhỏ, được Phong Nguyên Thanh nhét trong túi áo.

Ngoài ra, sắp đến kỳ ký danh tháng, không biết sẽ nhận thêm được món đồ tốt nào, Phong Nguyên Thanh rất mong chờ.

Lần xuống mộ này, Phong Nguyên Thanh định khi nào gặp tống tử mới ra tay, còn mấy việc tạp vụ như đào hố cứ để đám đàn em của Ngô Tam Tỉnh làm.

Ngoài ra anh cũng rất hứng thú với Trương tiểu ca.

Một nhân tộc trường sinh, người mang Kỳ Lân huyết thiên phú.

Bí ẩn của sự trường sinh, cái gọi là "Chung Cực", Phong Nguyên Thanh cũng rất tò mò.

Tạm thời cứ đi theo tuyến kịch bản, đợi thực lực lớn mạnh rồi thì không còn gì phải ngại nữa.

Ở thế giới này, một đám người muốn trường sinh lại cứ đặt tầm mắt vào trong lăng mộ.

Phong Nguyên Thanh thấy chuyện này thật nực cười.

Có lẽ họ thấy việc tu đạo thành tiên quá hư ảo nên mới tìm kiếm cơ hội sau cái chết.

Theo Phong Nguyên Thanh, điều này thật ngu xuẩn, sống mà không trường sinh được thì chết rồi còn mơ mộng hồi sinh làm gì.

Con người sau khi chết, linh hồn tiêu tán, dù thể xác có sống lại thì cũng chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

Anh gọi điện cho Ngô Tà, chuẩn bị xuất phát.

Thay một bộ quần áo đơn giản, đeo túi hành lý, để một ít dụng cụ ở cốp xe.

Rất nhanh sau đó Ngô Tà đã tới, sau khi lên xe, hai người trực tiếp hướng về phía Qua Tử Miếu, Sơn Đông.

Chương 48

Thời đại này chưa có định vị GPS, việc không biết đường là một rắc rối lớn.

Nhưng may là kinh thành cách Sơn Đông khá gần, gần hơn nhiều so với Hàng Châu.

Sau khi đến thành phố Lâm Nghi, Ngô Tà nhận được tin của Tam thúc, hội hợp tại nhà khách Đông Sơn ở huyện lỵ gần Qua Tử Miếu.

Hai giờ sau, Phong Nguyên Thanh dẫn Ngô Tà cuối cùng cũng hội ngộ với đội ngũ của Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh mặc một chiếc áo khoác mỏng màu xám, đeo kính, trông rất tinh anh và tháo vát.

Bên cạnh còn có ba người khác đứng đó.

Một người vạm vỡ cao lớn, một người trông khá bình thường, và một người mặc áo da đen, đội mũ trùm đầu.

"Để thúc giới thiệu, đây là Phan Tử, đây là Đại Khuê, còn vị này, cứ gọi cậu ấy là Tiểu Ca là được." "Ngô Tam gia, tại hạ Phong Nguyên Thanh." Phong Nguyên Thanh cũng tự giới thiệu.

Sau khi mọi người làm quen với nhau, đã đến giờ ăn trưa.

Ngô Tam Tỉnh sắp xếp một bàn thức ăn, mọi người ăn xong thì tập trung lại trong phòng của chú để thảo luận đơn giản về kế hoạch hành động sắp tới.

Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía Phong Nguyên Thanh, nói: "Vị Phong tiên sinh này gần đây nổi danh trong giới đồ cổ, lô bảo vật từ Tinh Tuyệt cổ thành đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đợt trước chính là do Phong tiên sinh cung cấp.

Vị này không hề đơn giản đâu, các cậu đừng thấy cậu ấy trẻ mà coi thường." Phong Nguyên Thanh thấy vậy liền lên tiếng: "Ngô Tam gia kiến thức rộng rãi, xem ra đã đoán được đôi chút về thân phận của tôi rồi nhỉ?" "Đúng vậy, Ngô Tà có kể với thúc tiệm của cậu tên là Quan Sơn Các, cộng thêm việc cậu họ Phong, các hạ hẳn là truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo đúng không?" Ngô Tam Tỉnh nêu ra dự đoán của mình.

"Ngô Tam gia quả nhiên có nhãn lực, tôi đúng là Quan Sơn Thái Bảo!" Phong Nguyên Thanh lấy tấm Quan Sơn Kim Lệnh đại diện cho thân phận mình ra cho Ngô Tam Tỉnh xem.

Tấm lệnh bài này được đúc bằng vàng ròng, mặt trước khắc bốn chữ 'Quan Sơn Thái Bảo', mặt sau là hoa văn phức tạp.

Lệnh bài vừa xuất hiện, Tiểu Ca Trương Khởi Linh đã dời ánh mắt sang.

Với tư cách là người thừa kế một nhánh của Phát Khâu Trung Lang Tướng, anh cũng có hiểu biết về Quan Sơn Thái Bảo, dù do mất trí nhớ nên cơ bản không còn nhớ rõ, nhưng tấm lệnh bài này dường như khiến anh nhớ lại điều gì đó.

Tuy nhiên anh vẫn im lặng không nói lời nào.

Với nhãn lực của Ngô Tam Tỉnh, chú lập tức xác định được đây đúng là Quan Sơn Thái Bảo Kim Lệnh.

"Quả nhiên." Ngô Tam Tỉnh thốt lên hai chữ.

"Tam gia, Quan Sơn Thái Bảo là cái gì thế ạ?" Phan Tử và Đại Khuê đều lộ vẻ mặt nghi hoặc.

Quan Sơn Thái Bảo từ trước tới nay luôn rất thần bí, hai người họ chưa từng tiếp xúc qua.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy liền lập tức phổ cập kiến thức cho hai

người: “Quan Sơn Thái Bảo rất thần bí, ta cũng chỉ biết sơ qua thôi.

Tương truyền họ lấy trộm thiên thư dị khí từ mộ cổ thượng cổ, luyện được thuật phù thủy (vu thuật), giỏi về việc tạo khói điều khiển côn trùng.

Thời nhà Minh, họ được Lưu Bá Ôn tiến cử trở thành cung phụng hoàng gia, chuyên lo việc xây dựng hoàng lăng, được Minh Thái Tổ ban cho Kim lệnh.” “Các cậu cũng biết, giới đổ đấu miền Bắc chia làm bốn phái lớn: Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Trong đó Phát Khâu Ấn bị hủy, truyền thừa đứt đoạn, ngày nay hầu như không nghe nói ở đâu có Phát Khâu Thiên Quan.

Mạc Kim Phù cũng chỉ còn lại ba chiếc, những cái khác đều đã bị hủy.

Những chuyện này đều liên quan mật thiết đến Quan Sơn Thái Bảo, thậm chí có người nói chính Quan Sơn Thái Bảo đã tấu lên hoàng đế rằng các môn phái đổ đấu quá nhiều, không có lợi cho việc canh giữ hoàng lăng, vì thế hoàng đế mới hạ lệnh truy sát gắt gao một tặc, khiến tứ đại môn phái đều bị tổn thương nguyên khí nặng nề.” “Cho nên phái Quan Sơn Thái Bảo này không thể coi thường.

Nay truyền nhân Quan Sơn Thái Bảo đang ở ngay trước mặt, các cậu phải khách sáo một chút.

Thuật vu cổ đó phòng không nổi đâu, tuyệt đối đừng có đắc tội người ta.” Sau khi giới thiệu xong, Ngô Tam Tỉnh lại dùng ngữ khí nghiêm khắc cảnh cáo Phan Tử và Đại Khuê.

Phan Tử là tâm phúc của chú, chú nói gì Phan Tử cũng sẽ nghe theo.

Nhưng Đại Khuê là hỏa kế mới thuê, tính tình còn xốc nổi, dễ gây chuyện.

Cho nên những lời này chủ yếu là để nói cho Đại Khuê nghe.

Ánh mắt chú cũng luôn nhìn chằm chằm vào hắn.

"Ây, Tam gia, ngài cứ yên tâm, vị Quan Sơn Thái Bảo này đến ngài còn phải kiêng dè ba phần, con đâu dám đắc tội chứ!" Đại Khuê lập tức vỗ ngực cam đoan mình tuyệt đối không dám đắc tội Phong Nguyên Thanh.

"Tam gia nói quá lời rồi, tôi đâu phải hạng người hẹp hòi như vậy, tôi luôn lấy hòa vi quý mà.

Hơn nữa thuật vu cổ đó suy cho cùng cũng chỉ là tiểu thuật tả đạo, không lên được mặt bàn, tôi cũng ít khi luyện mấy thứ đó." Phong Nguyên Thanh thấy họ như vậy liền giải thích ngay.

"Ha ha ha, tuy Phong tiên sinh không để tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này, nhưng các cậu vẫn phải ghi nhớ kỹ, biết chưa?" "Rõ!" Phan Tử và Đại Khuê đều gật đầu vâng lệnh.

Nghỉ ngơi nửa ngày, Phong Nguyên Thanh dành thời gian đó để tu luyện.

Đạo đài tầng thứ nhất đã ngưng thực từ lâu, bản mệnh phù văn huyền ảo nằm giữa đạo đài.

Phôi thai của đạo đài tầng thứ hai cũng dần dần ngưng kết, bản mệnh phù văn theo đó nhảy lên đạo đài tầng hai.

Tu vi của Phong Nguyên Thanh lại tiến thêm một bước.

Khí tức vừa phát ra đã thu lại ngay lập tức.

Những người ở gần chỉ cảm thấy hơi thở trì trệ trong tích tắc, giống như bị áp bách, nhưng cảm giác đó kết thúc ngay lập tức.

Côn trùng dã thú xung quanh cảm nhận nhạy bén hơn, trong nháy mắt, tiếng ve kêu trùng hót từ phía im bặt, chim chóc thú vật lặng

tiếng, chỉ còn tiếng gió thổi xào xạc qua rừng cây.

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm lên xe xuất phát đi Qua Tử Miếu.

Trước đây có đường lớn dẫn tới đó, nhưng sau đó xảy ra sạt lở núi khiến đường bị sập, không hiểu sao vẫn chưa được sửa lại.

Mọi người đành phải tìm đường khác.

Đường núi đi vòng vèo quá phiền phức lại xa.

Cuối cùng Ngô Tam Tỉnh tìm được một người dẫn đường, đưa họ tới một đường thủy, ở đó chỉ có một lão lái đò đưa khách qua sông.

Cả nhóm đi bộ tới bến phà hẻo lánh bên bờ sông.

Nơi này cỏ dại mọc đầy, lấy đâu ra lái đò?

Cái cầu tàu bằng gỗ cũng đã mục nát không chịu nổi, chỉ gắng gượng cho một người đứng lên trên.

Đợi một hồi lâu, người dẫn đường mới tìm được lão lái đò tới.

Đó là một lão già mặt mày trắng bệch, thân hình gầy gò khô khốc.

Nhìn bộ dạng lão chẳng giống người sống chút nào, nếu nằm xuống đất không nhìn kỹ chắc chắn sẽ bị coi là một cái xác chết.

Bên cạnh lão còn có một con chó đen lớn đang ngồi.

Ngô Tam Tỉnh lập tức tiến lên chào hỏi: "Lão ca lái đò, chào ông." Nhưng lão lái đò không hề đáp lại, trực tiếp phớt lờ Ngô Tam Tỉnh.

Người dẫn đường thấy vậy vội giải thích với mọi người: "Ở đây chỉ có mỗi mình lão lái đò này thôi, chỉ có con chó đen lớn đi cùng lão, tính tình lão ấy vậy đấy, đừng chấp là được." "Không sao, con sông này nhìn cũng không nhỏ, sao chỉ có mỗi mình lão lái đò này thôi vậy?" Ngô Tam Tỉnh xua tay, chú cũng không chấp nhặt với một lão

già lái đò.

“Hà Thần gia ở đây chỉ nể mặt lão ấy thôi, những người khác chỉ cần vào trong hang núi kia là không một ai ra được nữa.

Chỉ có lão ấy mới đưa người qua được.” Người dẫn đường giải thích.

“Phía trước còn có hang núi nữa à?

Chẳng lẽ cái hang đó còn biết ăn thịt người không bằng?” Ngô Tà hỏi.

“Nghe nói trong hang có một con xà tinh, cứ ở dưới nước đợi người ta dâng mạng đến, ai vào đó rồi cũng không thấy trở ra.” Người dẫn đường nói.

“Thế còn con chó, con chó cũng không sao chứ?” Ngô Tà lại hỏi.

“Con chó đó lão ấy nuôi, Hà Thần gia nể mặt lão nên con chó không sao, chứ chó người khác mang theo là không xong đâu.” Người dẫn đường trả lời.

“Vốn dĩ mọi người toàn đi đường núi, đường thủy này lâu rồi không có người đi, nếu không phải đợt trước đường núi bị sập thì tôi đâu có dẫn các anh đi lối này.” Phong Nguyên Thanh đứng bên cạnh không tham gia câu chuyện, chỉ quan sát phong thủy xung quanh.

Thế núi gần đây hiên ngang, các dãy núi trùng điệp, núi cao nước sâu.

Chương 49

Có được câu trả lời, Ngô Tà cũng không hỏi thêm nữa mà nhìn sang con chó đen lớn bên cạnh lão lái đò.

Nghe người dẫn đường nói, con chó tên là Lư Đản Đản.

Thế là Ngô Tà vẫy tay gọi một tiếng: “Lư Đản Đản, lại đây.” Con chó đen lớn lập tức vẫy đuôi chạy tới.

Ngô Gia ôm lấy nó, chưa kịp nói gì đã ngửi thấy một mùi hôi thối kỳ quái. "Oẹ, mẹ kiếp, sao thối thế này?" Ngô Tam Tỉnh thấy phản ứng của Ngô Gia liền chạy lại, cũng ngửi thấy mùi vị này.

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh biến đổi, ngoắc tay gọi Phan Tử: "Phan Tử, cậu qua đây ngửi thử xem." Phan Tử khổ sở nén nhịn, bịt mũi lại ngửi một cái rồi đá con chó sang một bên.

Con chó đen thấy thế liền chạy ra xa. "Đây là mùi thi thối." Nghe thấy lời này, Ngô Gia sợ đến mức dựng tóc gáy.

Đại Khuê bên cạnh cũng biến sắc.

Ngô Tam Tỉnh châm một điếu thuốc, rít một hơi, sắc mặt khó coi nói: "Chuẩn bị đồ đạc cho kỹ, bên trong e là một cái thi động, tất cả phải tập trung tinh thần cho tôi!" Những thứ như thi động vốn rất khủng khiếp, nơi trước mắt này còn chưa tính là thi động, chỉ có thể gọi là tích thi địa (nơi tụ xác).

So với thi động ở mộ Hiến Vương trong Trùng Cốc Vân Nam thì đúng là tiểu tử gặp đại sư.

Phong Nguyên Thanh nhớ lại tình tiết nguyên bản trong Quỷ Thổi Đèn, thi động che trời lấp đất quét qua, nếu không gặp địa thế đặc thù thì e là khó mà khống chế được.

Có thi động là có đại đồ sát.

Đồ sát quy mô lớn tất nhiên sẽ dẫn đến những biến hóa quỷ dị.

Nơi này chính là cấm địa của người sống.

Thời cổ đại muốn đi qua nơi này, người ta thường xếp một hàng người chết và người sống đi cùng nhau, nếu không thứ gì còn sống đi vào đều không ra được.

Dùng tử khí của người chết để che đậy sinh khí của người sống, nhằm tránh chiêu chọc phải thứ dơ bẩn.

Ngô Tam Tỉnh kể cho mọi người nghe về kinh nghiệm trước đây của ông ta ở Sơn Tây.

Đó cũng là một cái thi động, vì tò mò nên đã làm một thí nghiệm.

Họ thả một con chó và một con vịt lên bè tre, gắn camera rồi đẩy vào trong động.

Kết quả bè tre đột nhiên lật nhào, từ camera chỉ thấy được nửa khuôn mặt, không biết là thứ gì, vô cùng quỷ dị.

Tiếp đó, ánh mắt Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía gã chèo thuyền cách đó không xa. "Gã chèo thuyền này cũng không đơn giản, e là từ nhỏ đã ăn thịt người chết mà lớn lên, thi khí tích tụ trong cơ thể, chẳng khác gì người chết, ngay cả quỷ cũng không nhìn thấy lão!" Ngô Gia nghe đến chuyện ăn thịt người chết suýt chút nữa nôn ra.

Những người khác cũng không khỏi kinh hãi.

Phong Nguyên Thanh dù sao cũng là một thanh niên, kinh nghiệm không phong phú bằng Ngô Tam Tỉnh.

Nghe đến đoạn ăn thịt người chết, sắc mặt anh cũng hơi biến đổi, dạ dày cuộn trào.

Tuy nhiên, chân khí lưu chuyển một vòng, cảm giác khó chịu liền

biến mất. "Sự nguy hiểm trong thi động này không chỉ là những cái tử thi đó, mà cần phải cẩn thận hơn với những sinh vật còn sống bên trong." Phong Nguyên Thanh nói. "Phong lão bản có kiến giải gì sao?" Ngô Gia hỏi.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác nghe vậy cũng muốn xem anh nói gì. "Trong động tử khí dồi dào, tích tụ lâu ngày sẽ khiến người sống đi vào nảy sinh ảo giác, hơn nữa còn sinh ra nhiều sinh vật quỷ dị, mức độ nguy hiểm khá cao." Tuy nhiên những nguy hiểm này đối với Phong Nguyên Thanh không đáng nhắc tới, nhưng đối với những người bình thường như Ngô Tam Tỉnh thì lại là mối đe dọa lớn, sơ sẩy một chút là mất mạng. "Nguy hiểm vậy sao?

Vậy chúng ta còn vào không?" Ngô Gia hỏi.

Phong Nguyên Thanh nói rất nhẹ nhàng, nhưng nhìn sắc mặt Ngô Tam Tỉnh là biết tình hình nguy hiểm thế nào.

Ngô Tam Tỉnh do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định tiến vào. "Phong lão bản nói về thi động này có vẻ nhẹ tựa lông hồng, xem ra anh đã có nắm chắc đối phó với nguy hiểm bên trong?" "Đúng vậy, những thứ quỷ dị bên trong đối với tôi không đáng nhắc tới, các người chỉ cần cẩn thận một chút là được.

Gặp nguy hiểm, tôi tự nhiên sẽ ra tay." Lời này nghe như đang khoác lác, lại phối hợp với khuôn mặt trẻ tuổi của Phong Nguyên Thanh nên rất khó khiến người ta tin phục.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh cũng không thể đặt hết hy vọng vào Phong Nguyên Thanh, ông ta dám vào vì tự cảm thấy mình cũng có vài phần bản lĩnh.

Cộng thêm có Tiểu Ca, Phan Tử ở đây nên tự tin cũng khá đủ.

Mọi người chuyển hành lý lên thuyền, ngồi thuyền nhỏ thuận theo

dòng suối nhanh chóng tiến vào sơn động.

Thuyền đi sâu vào sơn động, đến một đoạn hang nước thấp, chỉ cao hơn mặt thuyền mười mấy phân, mọi người phải cúi thấp người mới qua được.

Ngô Tam Tỉnh nhìn cái hang thấp này nói: "Mẹ kiếp, đây là một cái đạo động (lỗ hổng trộm mộ), xem ra đã có từ rất nhiều năm rồi." Dọc theo đạo động thấp bé, họ tiến sâu vào trong hang.

Tiểu Ca vốn đang ngồi xổm ở đầu thuyền bỗng giơ tay ra hiệu, khẽ nói: "Nghe kìa, có tiếng động!" Lúc này mọi người mới chú ý, từ sâu trong hang luôn phát ra tiếng sột soạt.

Âm thanh này rất hư ảo, mang lại cảm giác kỳ lạ, giống như có người đang thì thầm to nhỏ nhưng lại không nghe rõ là nói gì. "Tiếng gì thế?

Có phải tiếng gió không?" Ngô Gia hỏi. "Không phải!" Tiểu Ca lắc đầu nói.

Nhân lúc sự chú ý của mọi người tập trung vào âm thanh đó, gã chèo thuyền và tên dẫn đường nhanh chóng leo lên những hốc nhỏ trên đỉnh động trốn đi, định chờ mọi người bị thứ quỷ dị trong động giết chết rồi mới ra vơ vét tài vật.

Ngô Gia nghe một lúc rồi sực tỉnh, muốn hỏi gã chèo thuyền xem có thường nghe thấy âm thanh này không.

Kết quả phát hiện gã chèo thuyền đã biến mất, quay đầu nhìn tên dẫn đường thì lão cũng mất dạng.

Ngô Tam Tỉnh cũng phản ứng lại: "Người đâu?

Phan Tử, bọn họ đi đâu rồi?" "Không biết, không nghe thấy tiếng nhảy xuống nước, không biết đã đi đâu?" Phan Tử cũng vô cùng nghi hoặc, thần sắc lộ ra vẻ kinh hoàng. "Không cần tìm đâu, vừa rồi nhân

lúc các người thất thần, bọn chúng đã men theo vách đá leo lên hốc trên đỉnh rồi." Phong Nguyên Thanh dùng đèn pin chiếu lên vách đá phía sau.

Trên đó quả nhiên có mấy cái hốc không lớn lắm. "Hỏng rồi, trên người chúng ta không có thi khí che đậy, tiếp theo không biết sẽ gặp phải thứ gì." Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh hơi khó coi.

Con thuyền này hoàn toàn dựa vào gã chèo thuyền khua sào đẩy đi, giờ lão đã chạy mất, mọi người chỉ có thể thuận theo dòng nước đi tiếp.

Ánh đèn chiếu trên mặt nước, Ngô Gia hốt nhiên kêu lên một tiếng: "Cái này... dưới nước là thứ gì thế?

Sao lại to như vậy?" Mọi người nhìn xuống nước, chỉ thấy một bóng đen khổng lồ lướt qua phía dưới.

Lúc này, Tiểu Ca ngồi ở đầu thuyền nhanh mắt nhanh tay, thò tay xuống nước điểm một cái, trong chớp mắt đã bắt lên một con bọ màu đen. "Đừng hoảng, thứ dưới nước chính là nó!" Tiểu Ca nói một câu rồi lập tức im lặng. "Đây chẳng phải là cà cuống sao?

Dưới nước sao lại có nhiều thế này?" Ngô Gia hơi thở phào. "Mẹ kiếp, làm lão tử giật mình, lão tử giẫm chết mày!" Đại Khuê chửi một câu, trực tiếp giẫm nát con bọ.

Ngô Tam Tỉnh nhìn xác con bọ, đưa mũi ngửi thử. "Không đúng, đây là thi miết (bọ ăn xác)!" "Kích thước lớn thế này, xem ra tích thi địa bên trong không nhỏ đâu!" "Tam gia, thứ này có cắn người không?" Đại Khuê rụt rè hỏi. "Nếu là kích thước bình thường thì chắc chắn không cắn, nhưng nhìn con này to thế này, tôi cũng không chắc chắn được." "Những con thi miết này thường ở nơi có nhiều người chết, sao đột nhiên lại có một đàn lớn bơi qua đây nhỉ?" "Bởi vì chúng đang chạy nạn!" Phong Nguyên Thanh nói.

Sau khi Trúc Cơ, cảm giác của Phong Nguyên Thanh tăng mạnh, ngũ quan vô cùng nhạy bén.

Chương 50

Anh đã nhận ra một luồng hơi thở âm lãnh khủng bố ở phía xa, hẳn là thứ quỷ dị sinh ra trong tích thi địa.

Những con thi miết này cảm nhận được hơi thở đáng sợ nên mới kéo đàn kết đội bơi ra xa khỏi nơi đó. "Chạy nạn?" Mọi người nghe vậy, tim gan có chút run rẩy, xem ra bên trong có thứ gì đó rất khủng bố xuất hiện, nếu không sao khiến thi miết phải tháo chạy hàng loạt như vậy.

Tiểu Ca Trương Kỳ Lân quả thực có ngẩng đầu nhìn Phong Nguyên Thanh một cái, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhưng mang theo một tia thâm ý.

Thuyền tiếp tục tiến về phía trước.

Hang động ngày càng chật hẹp.

Đột nhiên, âm thanh quái dị lúc trước lại xuất hiện.

Lần này gần hơn nhiều, âm thanh rõ ràng hơn, giống như vô số tiểu quỷ đang thì thầm, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Tất cả mọi người đều im lặng, không khí nhất thời trở nên quỷ dị.

Mọi người chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, vô cùng khó chịu. "Âm thanh này có vấn đề, mau bịt tai lại!" Ngô Tam Tỉnh nhanh chóng phản ứng.

Nhưng đã muộn, bịt tai chẳng có tác dụng gì.

Ngô Gia còn trực tiếp trúng chiêu, bị âm thanh này nhiếp trụ tâm thần, ánh mắt trở nên mê ly.

Biểu hiện của Ngô Gia tương phản hoàn toàn với mọi người.

Tiểu Ca Trương Kỳ Lân mang trong mình máu Kỳ Lân, kháng tính các mặt đều rất mạnh, âm thanh quỷ dị này ảnh hưởng đến anh ta rất hạn chế.

Anh ta lập tức phát hiện ra sự dị thường của Ngô Gia, liền đá một cước khiến Ngô Gia ngã xuống nước, đồng thời nói nhanh: "Bịt tai vô dụng, mau xuống nước!" Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử phản ứng lại cũng lần lượt lao xuống nước.

Trương Kỳ Lân cuối cùng cũng nhảy xuống, trước khi xuống còn nhìn Phong Nguyên Thanh một cái.

Anh ta nhận ra Phong Nguyên Thanh hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Phong Nguyên Thanh vì không bị ảnh hưởng nên không xuống nước, mặt khác cũng vì dòng nước này chảy qua tích thi địa khiến anh thấy ghê tởm, ngâm mình trong nước ngâm xác thì anh không muốn chút nào.

Dưới nước cũng chỉ có mấy con thi miết cỡ lớn, không còn nguy hiểm gì khác.

Thế là Phong Nguyên Thanh cứ thế đứng nhìn mọi người vùng vẫy dưới nước.

Tốc độ truyền âm thanh trong không khí và trong nước là khác nhau.

Bất kể âm thanh từ không khí vào nước hay ngược lại đều bị ảnh hưởng lớn.

Mọi người được nước ngâm một cái liền thoát khỏi ảnh hưởng của âm thanh.

Lúc này, âm thanh kia cũng đã biến mất.

Đoạn hang động này nước không sâu, ánh đèn chiếu xuống có thể nhìn thấy đáy.

Thi miết dưới nước cảm nhận được hơi người liền vây tới tấn công.

Phan Tử một tay cầm đao vung vẩy, chém lùi mấy con thi miết khổng lồ.

Phía Ngô Gia thì không xong, một là không có vũ khí, hai là thân thủ kém, một con thi miết to như quả bóng rổ trực tiếp ngoạm mất một miếng thịt trên mặt cậu ta.

Tiểu Ca Trương Kỳ Lân thấy vậy lập tức lao tới cứu, hai ngón tay Phát Khâu điểm một cái rồi kẹp lấy.

Con thi miết trên mặt Ngô Gia trực tiếp bị điểm vỡ lớp vỏ, dây thần kinh trung ương bị lôi tuột ra, sau đó bị ném lên thuyền.

Mọi người thoát khỏi thi miết liền lập tức trèo lên thuyền.

Phong Nguyên Thanh đưa tay kéo từng người lên.

Lúc này họ mới chú ý thấy Phong Nguyên Thanh căn bản không bị ảnh hưởng, cũng không cần nhảy xuống nước.

Ngô Tam Tỉnh thấy hơi ngượng, lại để mất mặt trước Phong Nguyên Thanh.

Nhưng nghĩ lại, không hổ là Quan Sơn Thái Bảo, quả nhiên không đơn giản.

Mọi người khẩn trương sát trùng và băng bó vết thương.

Xử lý xong, họ nhìn vào con thi miết bị Tiểu Ca ném lên thuyền.

Đại Khuê thán phục giơ ngón tay cái: "Tiểu Ca, tôi phục anh rồi, một cái là lôi được ruột nó ra luôn." "Xì, nhìn cái bộ dạng thiếu kiến thức của cậu kìa, đây gọi là dây thần kinh trung ương, người ta đánh

một đòn này là làm con bọ tê liệt hoàn toàn luôn!" Phan Tử vừa ôm vết thương vừa nói. "Âm thanh kia là do con bọ này phát ra sao?

Vừa rồi nghe không giống tiếng nó kêu lắm?" Ngô Gia thắc mắc.

Tiểu Ca lật con thi miết lại, thấy dưới đuôi nó treo một cái chuông lục giác to bằng nắm tay.

Trên chuông bám đầy gỉ đồng xanh, nhìn kỹ còn khắc chi chít những ký tự.

Xem ra là một cái chuông thanh đồng.

Mọi người đều tò mò nhìn cái chuông.

Phong Nguyên Thanh cũng quan sát, cái chuông này lại có thể phát ra âm thanh nhiếp hồn, thật kỳ diệu. "Âm thanh lúc nãy chắc chắn là do cái chuông này phát ra." Phong Nguyên Thanh nói.

Như để minh chứng cho lời anh, cái chuông đột nhiên tự động rung lên.

Lập tức một luồng âm thanh y hệt lúc nãy truyền ra, có điều nghe chân thực hơn, không hư ảo như khi nghe từ xa.

Chỉ dựa vào một cái chuông bình thường chắc chắn không thể mê hoặc tâm thần, bên trong hẳn có thiết kế tinh vi.

Mọi người thắc mắc sao chuông lại tự động rung?

Phong Nguyên Thanh trực tiếp giẫm nát cái chuông.

Nó đã trải qua ngàn năm nên mục nát vô cùng, chỉ còn lớp vỏ ngoài là nguyên vẹn.

Sau cú giẫm, chuông vỡ tan, chảy ra một bũng nước xanh đen kèm theo mùi hôi thối khó ngửi.

Ngô Tam Tỉnh tiếc rẻ vì sao Phong Nguyên Thanh lại giẫm nát nó,

đây là cổ vật thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh dùng gậy gạt các mảnh đồng vỡ ra, lộ ra tình hình bên trong.

Bên trong chuông lớn lồng vào không biết bao nhiêu chuông nhỏ như tổ ong.

Những chuông nhỏ này kích thước và hình dáng không giống nhau, đều bám vào một quả cầu rỗng tinh xảo ở giữa.

Trong quả cầu rỗng đó là một con rết lớn màu xanh bị giẫm chết, thân hình nát bấy chảy ra nước xanh kinh tởm.

Phong Nguyên Thanh lật quả cầu rỗng lại, mọi người phát hiện trên đó có một cái ống nối liền với bụng con thi miết.

Ngô Tam Tỉnh thấy cảnh này liền nói: "E là khi con rết này đói, nó sẽ theo ống bò vào bụng thi miết để ăn thịt.

Hệ thống cộng sinh kỳ lạ thế này rốt cuộc là ai nghĩ ra được?" Mọi người không nghĩ ra được lý do.

Ngô Gia ném con thi miết xuống nước, bỗng nhiên cậu ta thấy một cái xác chỉ còn nửa thân dưới nước, sợ tới mức kêu lên: "Á~" "Sao thế?" Ngô Tam Tỉnh hỏi ngay. "Nhìn kìa, có một cái xác." Ngô Gia nói.

Ánh đèn chiếu qua, một cái xác tàn khuyết trôi nổi trên mặt nước.

Nhìn kỹ diện mạo và trang phục, đó chính là gã chèo thuyền có ý đồ giết người đoạt của.

Ngô Tam Tỉnh thở dài nói: "Đây gọi là tự làm tự chịu, muốn giết người đoạt của, kết quả gặp biến cố gì đó mà tự chết trong tay thi miết, đúng là đáng đời!

Thôi, không quản nữa, chúng ta đi tiếp thôi." Ở trong động này đã lâu, đến đầu cũng khó ngẩng lên, quá áp bách.

Chương 51

Mấy người hợp lực dùng xẻng công binh chèo thuyền tiến về phía trước.

Ngô Gia vừa chèo vừa hỏi: "Chú Tam, chú xem xung quanh toàn là đá nguyên khối lớn, người cổ đại làm sao đào được thế này?

Ngay cả hiện giờ muốn đào cái động sâu thế này, không có mấy trăm người cũng không làm được chứ?" Ngô Tam Tỉnh giải thích: "Đạo động tròn thế này niên đại chắc chắn rất lâu đời rồi, hẳn là quan đạo, tức là do quân đội chuyên đi đổ đấu làm ra, xem ra muốn tìm được cái mộ Chiến Quốc kia không dễ dàng đâu." Đại Khuê nghe thế mặt mày ủ rũ: "Tam gia, người ta dùng cả quân đội tới đào, vậy đồ bên trong chắc bị vét sạch rồi?

Có khi chúng ta vào đến nơi cả ván quan tài cũng chẳng còn." Ngô Tam Tỉnh liếc Đại Khuê, hừ lạnh: "Nếu cái đấu này bị đào từ mấy ngàn năm trước thì cũng chịu thôi.

Nhưng trên bản đồ quả thật tồn tại hang động này, chứng tỏ lúc chủ mộ hạ táng đã có cái động này rồi.

Đạo động này niên đại lâu đời, xung quanh không chỉ có một ngôi mộ, ai biết được nó dẫn tới ngôi mộ nào.

Thế nên lũ thi miết khổng lồ và chuông đồng lục giác này có khi còn sớm hơn cả thời Chiến Quốc?" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu nói: "Tôi giờ quan tâm hơn là tại sao chủ mộ lại đặt mộ mình cạnh một ngôi mộ đã bị đào, đây chẳng phải phạm vào đại kỵ phong thủy sao?" Lúc này thuyền đã đi được một quãng khá xa.

Ánh đèn chiếu thấy cửa động phía trước ngày càng rộng.

Mọi người xốc lại tinh thần, lôi đồ nghề ra, Phan Tử thậm chí còn lấy ra một khẩu súng săn hai nòng.

Sâu trong hang động rộng lớn phía trước lập lòe những cụm lân quang màu xanh lá.

Theo đà thuyền đi tới, họ ngày càng gần ánh xanh đó.

Đến đây, họ đã thoát khỏi đạo động thấp bé, tiến vào một hang đá tự nhiên rộng rãi.

Con suối nông lúc trước giờ đã thành một dòng sông ngầm.

Mọi người cuối cùng cũng không cần khom lưng nữa, lần lượt ngồi dậy nhìn quanh. "Đến tích thi địa rồi!" Tiểu Ca Trương Kỳ Lân cuối cùng cũng lên tiếng.

Trên bãi đá hai bên bờ chất đầy những xác chết thối rữa tỏa ra ánh xanh.

Trên xác chết bao phủ một lớp màng mỏng màu xám, thỉnh thoảng có mấy con thi miết khổng lồ đục thủng xác chết chui ra.

Phong Nguyên Thanh nhìn lên hai bên vách đá, thấy có một số quan tài khảm vào đó.

Trong đó có hai chiếc là quan tài pha lê trong suốt, một chiếc nằm một cái xác mặc vũ y (áo lông) màu trắng, chiếc còn lại thì trống không.

Đại Khuê nhanh mắt thấy quan tài pha lê liền chỉ tay hét lên: "Mọi người nhìn kìa!" Mọi người nhìn theo hướng tay Đại Khuê. "Kỳ lạ, sao tích thi địa lại có quan tài?" Ngô Gia thắc mắc. "E là có người cố ý làm vậy, mọi người giữ cảnh giác." Ngô Tam Tỉnh nói. "Bên kia cũng có!" Phan Tử phát hiện thêm quan tài pha lê ở phía bên kia, nhưng quỷ dị là cái này lại trống rỗng.

Mọi người đồng loạt hít một hơi khí lạnh. "Cái xác đâu rồi?" "Tam gia, nơi này có đại tống tử (zombie/quỷ) sao?" Đại Khuê hỏi. "Tập trung tinh thần, không được lơ là." Ngô Tam Tỉnh cảnh giác nhìn quanh, dặn dò.

Thuyền xuôi dòng qua một khúc quanh.

Đột nhiên, một bóng người mặc vũ y trắng, xõa tóc dài xuất hiện trên dòng sông phía trước.

Hình bóng đó như đang quay lưng về phía mọi người, mái tóc đen dài rủ xuống tận eo.

Nhìn phục sức có thể khẳng định là từ thời Tây Chu.

Phong Nguyên Thanh dùng Hệ thống dò xét, phát hiện đây là một con Khôi, linh hồn bị nhốt trong thi thể không thể thoát ra, là một loại quỷ vật được tạo ra như con rối. "Hóa ra cái xác ở đây." "Dừng lại mau, cẩn thận!

Đại Khuê, mau lấy hắc lư đề tử (móng lừa đen) ra, lấy cái loại cũ từ năm 1923 ấy, loại mới sợ nó không nhận!" Ngô Tam Tỉnh lập tức ra lệnh.

Nhưng đợi một lúc không thấy phản ứng, Ngô Tam Tỉnh quay đầu lại thì thấy Đại Khuê nhát gan đã sợ đến mức sùi bọt mép, người co giật.

Phan Tử phải tự mình lấy móng lừa đen từ túi của Đại Khuê ra. "Thứ này không phải cương thi, móng lừa đen vô dụng thôi, cất đi." Phong Nguyên Thanh bước lên nói. "Vậy phải làm sao?

Mau nghĩ cách đi!" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy liền cuống cuồng. "Để tôi!" Tiểu Ca Trương Kỳ Lân tháo lớp vải bọc sau lưng, lộ ra thanh Hắc Kim Cổ Đao, định cứa tay lấy máu. "Ơ kìa, đừng phóng huyết, tiêu hao của anh lớn quá, cứ để tôi, cũng đến lúc tôi phải ra sức rồi."

Phong Nguyên Thanh ấn tay Tiểu Ca lại.

Tiểu Ca nhìn Phong Nguyên Thanh, im lặng thu đao.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng tò mò, không biết Phong Nguyên Thanh định giải quyết đại tống tử này thế nào, là bí thuật Quan Sơn sao?

Tay trái anh lấy Tam Thanh Linh từ trong túi ra.

Chuông lắc một cái phát ra tiếng thanh thúy, mọi người nghe thấy chỉ cảm thấy thần trí thanh tỉnh.

Chân khí vận chuyển, trên tay phải Phong Nguyên Thanh xuất hiện một luồng lôi quang trắng xóa, búng ngón tay một cái, Dương Ngũ Lôi xé toạc bóng tối đánh trúng đầu con Khôi. "A..." Một tiếng thảm thiết vang lên.

Con Khôi như băng tuyết gặp nắng, bị lôi đình đánh tan sát khí trong cơ thể, nhanh chóng tan chảy, chỉ còn lại bộ quần áo trắng để lại tại chỗ.

Đồng thời, thông báo của Hệ thống hiện lên: [Tiêu diệt Khôi, nhận được Linh thạch x10].

Mọi việc diễn ra rất nhanh, trước sau không quá bảy tám giây.

Mọi người đờ đẫn nhìn con Khôi bị tiêu diệt mới phản ứng lại được. "Xong rồi, con Khôi đó đã bị diệt." Phong Nguyên Thanh bình thản nói. "Cái gì đây?

Phong lão bản, tay anh sao có thể phát ra sấm sét?!" Ngô Tam Tỉnh trợn mắt nhìn Phong Nguyên Thanh.

Ngô Gia, Phan Tử, Đại Khuê, Trương Kỳ Lân cũng chấn kinh nhìn anh. "Đúng là mở mang tầm mắt cho lão Ngô tôi, trên đời thật sự có kỳ nhân dị sĩ!

Cứ ngỡ chỉ là lời đồn, không ngờ là thật." "Tam gia khách khí rồi, chút trò mọn thôi." Phong Nguyên Thanh xua tay. "Phong lão bản khiêm tốn rồi, chiêu này không đơn giản đâu, ngay cả những đạo sĩ thực thụ cũng không làm được, thao túng lôi điện, e là cao nhân tu tiên trong truyền thuyết chăng?

Cái chuông vừa rồi tôi thấy là Tam Thanh Linh phải không, chẳng lẽ là pháp khí?" "Chưa tới mức là pháp khí đâu, chỉ có chút hiệu quả thôi." Phong Nguyên Thanh lắc đầu. "Hóa ra là vậy.

Đúng rồi, cái đại tống tử ngàn năm vừa rồi gọi là Khôi sao?" Ngô Tam Tỉnh không truy hỏi thêm, chuyển sang hỏi về thứ đó. "Cái gọi là Khôi là loại quỷ vật có linh hồn bị nhốt trong thể xác không thể đầu thai, giống như con rối, dùng huyễn thuật dụ người để giết, nó vừa rồi muốn mượn dương khí của chúng ta để rời khỏi thi động." Phong Nguyên Thanh giải thích. "Nhưng người bị mượn dương khí sẽ rất nguy hiểm, nhẹ thì đại bệnh một trận, nặng thì dương khí suy kiệt, hôn mê bất tỉnh thành người thực vật!" Mọi người nghe mô tả đều hít một hơi khí lạnh.

May mà có Phong Nguyên Thanh giải quyết nguy cơ, mọi người tiếp tục chèo thuyền dọc theo sông ngầm.

Chẳng mấy chốc đã tới lối ra.

Đó là một dòng suối chảy từ trong núi ra hội tụ tại đây.

Họ neo thuyền vào bờ, chuyển hành lý xuống.

Nhìn trời đã về chiều, cả đám lăn lộn trong hang động nửa ngày cũng đã đói bụng.

Cách đó không xa thấp thoáng mấy ngôi nhà, có vẻ là một ngôi làng nhỏ.

Chương 52

Họ theo đường núi tiến về phía làng.

Ngôi làng tuy nhìn không xa nhưng đường núi quanh co, đi mãi mới tới nơi.

Mặt trời đã ngả về tây, ánh ráng chiều nhuộm hồng một góc trời.

Trên đường đi, Ngô Gia hỏi về lai lịch của Tiểu Ca Trương Kỳ Lân.

Anh ta mặc đồ da đen, đội mũ trùm, đeo hắc đao, nhìn vô cùng thần bí.

Lúc nãy vốn dĩ anh ta định ra tay trước nhưng bị Phong Nguyên Thanh ngăn lại.

Ngô Tam Tỉnh cũng chỉ lắc đầu tỏ ý không rõ. "Cái này tôi cũng không rành, cậu ta là do một người bạn ở Trường Sa giới thiệu tới giúp, chỉ biết họ Trương.

Trước đó tôi cũng thử dò hỏi nhiều lần nhưng dọc đường cậu ta hết ngẩn người lại ngủ gật, chẳng hỏi được gì.

Nhưng bạn tôi có uy tín lớn trong giới, người anh ta giới thiệu chắc không vấn đề gì, cứ yên tâm." Họ vào làng.

Ngôi làng này tốt hơn tưởng tượng nhiều, dù ở sâu trong núi nhưng đã có điện nước, cơ sở vật chất đầy đủ.

Ngô Tam Tỉnh tìm một người qua đường hỏi: "Đại ca, cho hỏi ở đây có khách sạn nào không?" Người đó nhìn ông ta như nhìn kẻ ngốc: "Anh nghĩ đây là đâu mà có khách sạn?

Làng này chỉ có hơn ba mươi hộ dân, muốn chỗ trọ thì ra nhà

khách của làng đi." Nói xong liền lắc đầu bỏ đi.

Thế là mọi người đến nhà khách trọ lại.

Họ tắm nước nóng thoải mái để tẩy sạch mùi thi thối và vận đen trên người, sau đó xuống sảnh ăn tối.

Ngô Tam Tỉnh hỏi cô phục vụ về tình hình nơi này.

Làng này không chỉ có điện mà còn có đường bê tông, làm ông ta thắc mắc không biết bê tông được chở vào bằng cách nào.

Cô gái cho biết làng đã thông đường lộ từ lâu, ô tô vào được.

Chỉ là hai năm trước núi lở lấp mất đường, lúc đó lòi ra một cái đỉnh lớn làm kinh động đến chuyên gia trên tỉnh, họ phái đội khảo cổ xuống.

Kết quả là đồ thì mang đi mà đường thì không sửa, giờ vẫn chưa thông.

Ngô Tam Tỉnh hiểu ra, liền hỏi về đường thủy.

Cô phục vụ lắc đầu: "Đó là chuyện từ trước Giải phóng, bao năm nay không ai đi đường đó rồi, giờ mà có ai bảo các anh đi đường thủy thì chắc chắn là muốn giết người đoạt của đấy, các anh phải cẩn thận!

Cái bến nước đó tà lắm, bao năm nay người chết đuối không vớt được xác cái nào, người già trong làng đều bảo bị Sơn Thần xơi rồi!" Nghe tới đây, Ngô Gia, Phan Tử đều không nhịn được nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh mất mặt quá, đành uống ngụm rượu để che giấu sự xấu hổ.

Sau đó ông ta hỏi tiếp: "Trong làng có nhiều người ngoại địa không?" Cô gái kể từ khi đào được cái đỉnh lớn, người đến đây ngày

càng đông, còn có người bảo muốn xây biệt thự trên núi nữa.

Cô ấy đã tiếp đón nhiều thợ đổ đấu như Ngô Tam Tỉnh nên cũng đoán được mục đích của họ, liền thì thầm hỏi: "Mấy vị nhìn không giống khách du lịch, chắc là tới đổ đấu phải không?" Ngô Tam Tỉnh nhìn cô ta: "Cô cũng là người trong nghề?" Cô gái phủ nhận, bảo chỉ nghe ông nội kể trong núi có mộ thần tiên, bên trong nhiều vàng bạc châu báu lắm.

Cô còn kể một truyền thuyết về một đại tướng quân được Ngọc Hoàng phái xuống giúp hoàng đế đánh giặc, sau khi công đức viên mãn thì phi thăng, bảo bối được chôn ở đó.

Năm kia núi lở, không chỉ hiện ra cái đỉnh lớn mà còn đào được hơn một trăm cái đầu người.

Ngô Tam Tỉnh trò chuyện với cô phục vụ và thu thập được không ít thông tin.

Ông ta bắt đầu tính toán về ngôi mộ. "Mộ Chiến Quốc thường là mộ hố đất trực tiếp, đào thẳng lên xuống, không có mộ thất, không biết cái này thế nào, cụ thể phải tới hiện trường mới rõ.

Chỗ đào được đầu người là 'Quỷ đầu khanh', chắc chắn là một hố tùy táng." Sau khi cô phục vụ đi, Ngô Tam Tỉnh lấy bản đồ ra chỉ vào một vòng tròn rồi nói tiếp: "Chỗ này cách mộ chính còn xa lắm.

Những người trước đây nếu theo kiểu 'Tầm long điểm huyệt' thì đến đây là dừng rồi, đây là đầu rồng, thường thì mộ nằm ngay dưới.

Nhưng địa thế phong thủy thực sự ở đây là một cái 'Hồ lô khẩu', nếu không đi sâu vào trong thì căn bản không nhận ra!

Bên trong động thiên khác mới là nơi đầu rồng thực sự tọa lạc.

Kẻ thiết kế ngôi mộ này chắc chắn tinh thông tầm long điểm huyệt, cho nên dưới cái đầu rồng giả kia chắc chắn có cạm bẫy và cơ

quan trùng trùng." Thấy Ngô Gia, Phan Tử nghe chăm chú, Ngô Tam Tỉnh đắc ý nói tiếp: "Ngày mai chúng ta đi thám thính trước, trang bị gọn nhẹ thôi, nếu không ổn thì quay về lấy đồ sau." Ngô Tam Tỉnh trực tiếp định ra kế hoạch, Phong Nguyên Thanh không có ý kiến gì, có người sắp xếp thì anh cũng nhẹ người.

Ăn xong, mọi người về phòng chuẩn bị.

Ngô Tam Tỉnh lấy xẻng Lạc Dương từ túi lớn ra.

Đây là loại xẻng kiểu mới, cấu tạo bằng thép, có thể nối từng đoạn lại bằng ren, không giống loại cán gỗ cũ quá lộ liễu.

Muốn dài bao nhiêu cứ nối thêm ống thép bấy nhiêu.

Phan Tử thì kiểm tra súng và đạn.

Trong mộ không gian hẹp nên chỉ dùng súng ngắn, đây là loại súng săn nòng ngắn mà Phan Tử lùng được ở chợ đen.

Ngô Gia thì đơn giản hơn, một con dao, một máy ảnh kỹ thuật số, ngoài ra chẳng có gì.

Theo cách nói hiện giờ, cậu ta chỉ là một "thực tập sinh đổ đấu", muốn ra nghề ít nhất cũng phải luyện tập hai năm rưỡi.

Giờ mới vào nghề nên nhiều việc không đến lượt cậu ta làm.

Tiểu Ca Trương Kỳ Lân thì chẳng cần chuẩn bị gì, một thanh Hắc Kim Cổ Đao là đủ.

Phong Nguyên Thanh cũng vậy, đồ đạc đều để trong không gian Hệ thống, cần là lấy ra được ngay.

Thế là anh lẳng lặng tu luyện một đêm.

Ngôi làng nhỏ này hẻo lánh, theo cảm nhận của Phong Nguyên Thanh thì linh khí ở đây nồng đậm hơn ở Kinh Thành nhiều.

Có lẽ đó là lý do vì sao tu đạo giả ngày xưa đa số ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc.

Mọi người sau một ngày vất vả, chuẩn bị xong là lăn ra ngủ ngay, nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

Sáng sớm hôm sau, mọi người thức dậy, ăn sáng xong mang theo lương khô và đồ đạc rồi lên đường.

Đảo mắt đã đến hôm qua, cô nhân viên phục vụ ở hẻm núi rất nhiệt tình.

Sợ mọi người không biết đường, cô ấy đã gọi một đứa trẻ trong thôn dẫn đường giúp.

Cả nhóm đi theo đứa bé đó suốt hai tiếng đồng hồ đường núi, cuối cùng cũng đến nơi.

"Kìa, ngay đó!" Đứa bé chỉ tay về phía trước nói.

Men theo hướng tay nó, phía trước là một dải thung lũng núi lớn, có thể thấy rõ ràng là do bùn đất lũ quét tạo thành.

Nơi này nằm giữa hai dãy núi, hẻm núi rất dài, vào mùa mưa chắc chắn sẽ biến thành một con sông.

Nhưng bị lũ bùn quét qua, cộng thêm vài tháng hạn hán, con sông giờ chỉ còn là một khe suối nhỏ nông choèn.

Ngô Tam Tỉnh vỗ vỗ đầu đứa bé, nói: "Được rồi, cháu về chơi đi." Nhưng đứa bé lại xòe tay ra bảo: "Cho cháu một tờ 50." Ngô Tam Tỉnh ngẩn người, sau đó cười lớn, rút ra một tờ 'Mao gia gia' đỏ chói (tờ 100 tệ).

Đứa bé thấy vậy lập tức giật lấy, tung tăng chạy mất.

"Không ngờ trẻ con trong núi bây giờ cũng sành sỏi thế." Ngô Gia không nhịn được cảm khái.

Đại Khuê cũng lẩm bẩm theo: “Cái này gọi là vì chim mà chết.” Chưa nói dứt câu, Phan Tử đã đá cho hắn một phát: “Nhìn cái bộ dạng thất học của mày kìa, vì chim mà chết?

Mày định làm fan của Thái Từ Khôn (ikun) à?” Đại Khuê xoa xoa mông, ngậm miệng lại.

Sau khi đùa vui xong, mọi người chuẩn bị leo lên sườn núi.

Tuy dốc hơi đứng nhưng may là đá rất chắc chắn, không bị lỏng lẻo.

Một lát sau, từng người một đã leo qua được.

Phía bên kia là một hẻm núi, trừ đoạn đầu bị sạt lở đất đá bao phủ, bên trong toàn là rừng cây rậm rạp.

Chương 53

Men theo dốc đi xuống, lúc này một bóng người dưới hẻm núi thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhìn kỹ lại, thì ra chính là lão già hướng đạo mà Ngô Tam Tỉnh tìm lúc trước, kẻ đã dẫn họ đi đường thủy để mưu tài hại mệnh.

Ngô Tam Tỉnh dẫn đầu từ từ tiếp cận.

Lúc này, lão già ngẩng đầu lên đột nhiên nhìn thấy đám người, ánh mắt kinh hãi, sợ đến mức ngã nhào xuống suối, nước bắn tung tóe.

Lão cuống cuồng bò dậy định chạy trốn.

Thấy lão định chạy, Phan Tử rút súng ra, bắn một phát ngay trước mặt lão.

Phan Tử vốn là quân nhân giải ngũ, súng pháp rất chuẩn, chỉ đâu đánh đó.

Lão già bị phát súng dọa cho nhảy dựng lên tại chỗ.

Phan Tử lại bắn liên tiếp ba phát ngay dưới chân lão.

Lão già biết là đang bị vờn, tự biết không chạy thoát được nên quay người lại, quỳ sụp xuống đất không dám nhúc nhích.

Phong Nguyên Thanh đi sau mọi người xuống sườn núi, tiến đến trước mặt lão già hướng đạo.

Lão già mặt mày khổ sở, liên tục dập đầu kêu lên: “Mấy vị đại gia tha mạng, lão già này cũng là bất đắc dĩ mới nảy ra ý đồ xấu với mấy vị, không ngờ mấy vị là nhân vật như thần tiên, là lão già này có mắt không tròng, tha mạng cho tôi với!” Lão vừa kêu vừa quẹt mũi chảy nước mắt.

Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Tôi thấy ông kêu gào trung khí sung túc lắm mà, sao lại bất đắc dĩ?" "Không giấu gì ngài, tôi có bệnh, nhìn thân thể cứng cáp thế thôi chứ thực ra ngày nào cũng phải uống mấy thang thuốc, ngài xem, tôi chẳng phải đang lấy nước để sắc thuốc đây sao." Lão vừa nói vừa chỉ vào thùng nước bên cạnh.

"Tôi hỏi ông, sao ông ra khỏi hang được?" Ngô Tam Tỉnh hỏi.

Phan Tử bên cạnh cầm súng chĩa thẳng vào lão, khiến lão không dám không nói.

"Tôi nói rồi, mấy vị đại gia sẽ không giết tôi chứ?" Lão già nhìn Phan Tử đang cầm súng, rồi lại nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Lão thấy rõ Ngô Tam Tỉnh là người cầm đầu, chỉ cần ông ta đồng ý là sẽ ổn.

"Yên tâm, bây giờ là xã hội pháp trị, thành khẩn sẽ được khoan hồng, ngoan cố sẽ bị nghiêm trị, chúng tôi sẽ không làm gì ông đâu." Ngô Tam Tỉnh nói.

"Được, được, tôi nói.

Tôi thừa lúc mấy vị không chú ý đã bò vào một cái lỗ trên đỉnh hang, trên đó có không ít lỗ hổng, tìm kỹ là thấy.

Đợi các vị đi xa, tôi huýt sáo một tiếng, con lừa Đản Đản sẽ kéo một cái chậu gỗ qua, tôi cứ thế mà thoát ra.

Xong việc, Lão Nhị sẽ chia phần cho tôi." Lúc này lão chợt nhớ ra, mấy vị này đã ra ngoài mà không thấy Lão Nhị đâu, bình thường xong việc là hắn đưa tiền ngay.

"Đúng rồi, mấy vị an toàn ra đây, xem ra Lão Nhị đã rơi vào tay các vị rồi nhỉ?" Phan Tử làm động tác cắt cổ, lạnh lùng nói: "Hắn đã đi báo danh với Diêm Vương rồi." Lão già sững người một lát, sau đó lập tức phản ứng lại, vỗ đùi một cái thật mạnh: "Chết hay lắm!

Tôi vốn không muốn làm chuyện đó, đều là do Lão Nhị ép tôi, nếu không hắn sẽ xử luôn cả tôi.

Mấy vị đại gia đại nhân đại lượng, xin tha cho tôi một con đường sống.” Lão già cầu xin.

“Yên tâm, đã nói tha là tha.

Có điều, ông phải dẫn đường cho chúng tôi trước đã.” Ngô Tam Tỉnh chỉ tay về phía rừng rậm.

“Hả?

Hóa ra các vị là đến để đổ đấu à, chỗ đó không vào được đâu, bên trong có yêu quái đấy!” “Sao?

Xem ra ông đã từng thấy rồi?” Ngô Tam Tỉnh hỏi.

“Không giấu gì các vị, mấy năm trước tôi có dẫn một nhóm người vào đó, nhìn là biết không phải hạng tầm thường, ra tay cũng rất hào phóng.

Tôi dẫn họ vào, đến một chỗ nọ, họ loay hoay bảo là ở ngay bên dưới, tìm thấy chỗ rồi thì cắm trại ở đó.

Tôi ngủ lơ mơ, tỉnh dậy thì không thấy ai đâu nữa, đồ đạc vẫn còn, lửa vẫn chưa tắt.

Tôi sợ muốn chết, gọi mãi không ai trả lời, thế là tôi bỏ chạy.

Nhưng chạy được vài bước thì nghe thấy phía sau có người gọi, quay đầu lại nhìn thì thấy một người phụ nữ trong đoàn đang vẫy tay với tôi.

Tôi định mắng cô ta, thì kết quả... tôi nhìn thấy sau lưng cô ta là một cái cây lớn nanh vuốt kỳ quái, trên cây treo đầy xác chết, mắt lồi cả ra ngoài.

Tôi sợ đến mức tè cả ra quần, chạy thục mạng một ngày mới về

tới thôn.

Nếu không nhờ lão già này từ nhỏ đã ăn 'thực tâm nhục' mà lớn, chắc chắn cũng bị con yêu quái đó câu mất hồn rồi.” Ngô Tam Tỉnh thở dài, xua tay.

Phan Tử hiểu ý, trói tay lão già lại bắt dẫn đường.

Chuyện thụ yêu thì có khả năng là thật, con Cửu Đầu Xà Bách kia đã sống trong mộ cổ mấy nghìn năm, giết không biết bao nhiêu người, e rằng đã sớm thành tinh.

Thế giới này nước rất sâu, Phong Nguyên Thanh cũng không dám khẳng định chắc chắn 100%.

Theo lời lão già thì phải đi mất một ngày, thế là mọi người tăng tốc hành trình.

Đi được nửa ngày, cả nhóm xuyên qua rừng rậm, nhìn đâu cũng thấy màu xanh khiến mắt hoa lên.

Đột nhiên, lão già dừng lại, nhìn vào bụi cây run rẩy nói: “Cái... cái gì kia?” Gạt bụi cây ra nhìn vào, thì ra là một chiếc điện thoại đang nhấp nháy.

Nhìn thấy bất thình lình như vậy đúng là rất đáng sợ.

Trên điện thoại còn dính vết máu chưa khô, xem ra vừa mới bị vứt lại không lâu.

Ngô Tam Tỉnh nhặt lên xem, lập tức cảm thấy không ổn.

“Xem ra còn có một toán người nữa ở phía trước chúng ta, còn có người bị thương, điện thoại còn dính máu!” Mở điện thoại ra xem, bên trong toàn là số nước ngoài, không thấy thông tin gì hữu dụng khác.

“Bất kể thế nào, chúng ta cũng không thể đi tìm họ, mọi người cẩn

thận một chút, tìm mộ là việc chính.” Sau đó Ngô Tam Tỉnh lại hỏi lão già: “Ngoài chúng tôi ra, trước đó có ai đi qua rừng này không?” “Nửa tháng trước có một đội khoảng mười mấy người, đến giờ vẫn chưa thấy ra.

Mấy vị ơi, giờ quay đầu vẫn còn kịp đấy.” Lão già nói.

“Chẳng qua chỉ là một con yêu quái thôi sao?

Có gì mà phải sợ!” Đại Khuê oang oang cái mồm, chỉ vào Phong Nguyên Thanh đứng giữa đội ngũ nói: “Có vị gia này ở đây, thiên niên cương thi cũng phải tro bay khói diệt, yêu ma quỷ quái gì cũng chấp hết, các người nói có đúng không?” Phong Nguyên Thanh thấy Đại Khuê nhắc đến mình thì cũng ra mặt một chút: “Nói vậy thì hơi khoa trương quá, nhưng tống tử hay quỷ quái bình thường thì không thành vấn đề.” “Đấy, thấy chưa!” Đại Khuê đắc ý như thể đang nói về chính mình vậy.

Lão già đành phải tiếp tục dẫn mọi người đi tới.

Đi thêm vài tiếng, cuối cùng khoảng bốn giờ chiều cũng đến nơi.

Đúng như dự đoán, toán người phía trước cũng tìm đến đây, thậm chí còn dựng lều trại, có vẻ định tác chiến lâu dài.

Lều vải chất lượng rất tốt, chuyên dùng để cắm trại dài ngày, bạt dày và chống nước.

Chỉ là trên nóc lều phủ đầy lá rụng mục nát.

Vào trong xem, bên trong khá khô ráo và sạch sẽ, còn xếp không ít đồ dùng sinh hoạt và trang bị linh tinh, không thấy xác người.

Thậm chí trong một cái lều còn phát hiện một máy phát điện và mấy thùng xăng, máy phát điện được bọc bằng vải dầu.

Nhưng mở ra thì thấy đã hỏng không dùng được nữa, nhiều linh

kiện bị rỉ sét mục nát, nhìn là biết đồng nát rồi.

Không hiểu sao họ lại mang cái máy phát điện rách nát này tới đây.

Đại Khuê không bỏ cuộc, còn thử khởi động nhưng không có phản ứng gì.

Xem ra toán người trước đã rời đi rất lâu, nếu không doanh trại này đã không hoang phế đến mức này.

Có doanh trại sẵn, mọi người cũng đỡ tốn công.

Gần hoàng hôn, mọi người nhóm một đống lửa giữa doanh trại.

Ban đầu định ăn tối đơn giản, vì lão già nói ở đây có yêu quái có xúc tu kéo người đi.

Chương 54

Nhưng Phong Nguyên Thanh nói không sao, đừng lo.

Anh giả vờ lấy đồ từ trong ba lô, thực chất là lấy từ không gian ra mấy con gà quay và mấy hộp cơm tự nóng.

Có thịt sợi xào thanh tiêu, gà xào cung bảo, cà tím xào thịt băm.

Dùng cành cây xiên gà quay hâm nóng cạnh đống lửa, sau đó chia cơm cho mọi người.

"Chà, Phong lão bản, ngài đúng là đi du lịch dã ngoại rồi, còn mang cả gà quay với cơm hộp." Phan Tử cười nói.

Rất nhanh sau đó gà và cơm đã nóng hổi.

Phong Nguyên Thanh lại lấy ra mấy lon Coca và bia.

"Cả Coca với bia cũng có?

Phong lão bản, cái túi của anh đựng thế nào mà hết chỗ này được?" Ngô Gia nghi hoặc.

Mọi người cũng tò mò nhìn ba lô của anh.

Nhưng Phong Nguyên Thanh chỉ cười không giải thích.

Ba lô đương nhiên không đựng hết, nhưng anh có không gian tùy thân mà.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử lấy bia, Ngô Gia, Đại Khuê, Tiểu Ca và những người khác lấy Coca.

Lão hướng đạo cũng được ké, cầm một lon bia.

Mọi người ăn cơm hộp ngon lành, uống bia Coca, nhìn cái bộ dạng này đâu giống đi đổ đấu, rõ ràng là đi dã ngoại.

Chưa từng thấy ai đi đổ đấu mà ở ngoài dã ngoại lại được ăn những thứ này.

Chắc chỉ có Hắc Hạt Tử là kém Phong Nguyên Thanh một chút thôi.

Lương khô chuẩn bị sẵn bị vứt sang một bên, cái thứ đó vừa khô vừa cứng, chó cũng không thèm ăn.

Sau khi ăn xong, Tiểu Ca nghiên cứu kỹ bản đồ.

Cuối cùng chỉ vào chỗ vẽ mặt quỷ cáo già trên bản đồ nói: "Chúng ta hiện đang ở đây." Ngô Tam Tỉnh và mọi người ghé lại gần, Tiểu Ca nói tiếp: "Đây là nơi tế tự, bên dưới chắc là đài tế tự, đồ bồi táng có lẽ nằm ở dưới đó!" "Không sai, có điều phạm vi đánh dấu trên bản đồ này vẫn còn rất lớn, cần phải tìm kỹ mới định vị được vị trí chính xác." "Phong lão bản nói đúng, bản đồ dù sao cũng quá sơ sài, muốn tìm vị trí chính xác phải đào vài xẻng xem thế nào." Ngô Tam Tỉnh nói.

"Để tôi xem tinh tượng trước, mọi người cũng tự tìm vị trí đi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ồ, Phong lão bản còn biết cả thuật Thiên Tinh Phong Thủy sao?" Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc hỏi.

"Chỉ học được chút da lông thôi, có tác dụng hay không thì phải thử mới biết." Phong Nguyên Thanh nói.

Tuy anh chưa từng học chuyên sâu về Thiên Tinh Phong Thủy dùng để tầm long điểm huyệt, nhưng anh cũng từng nghiên cứu qua các loại thuật tương tự, với khả năng học tập mạnh mẽ, anh đã nhanh chóng nắm bắt được.

Tuy không chuyên để tìm long mạch nhưng tìm điểm phong thủy tương ứng thì vẫn được.

Ở nơi rừng sâu núi thẳm này, thời tiết rất tốt, không bị ô nhiễm công nghiệp hay khói bụi che khuất bầu trời.

Từ đây nhìn lên, tinh tượng rất rõ ràng.

Đối chiếu với bầu trời một lát, Phong Nguyên Thanh cuối cùng đã tìm được một vị trí.

Trùng hợp là nhóm Ngô Tam Tỉnh cũng tìm đến đúng chỗ đó.

Cả hai bên đều cho rằng đây là vị trí tốt nhất thì chắc chắn không sai rồi.

Ngô Tam Tỉnh phất tay một cái, bắt đầu đào.

Xẻng Lạc Dương được lắp ráp lại, đâm sâu xuống lòng đất.

Khi rút lên, trên lưỡi xẻng có một đoạn đất đỏ rực như được ngâm trong máu, thậm chí còn đang nhỏ giọt chất lỏng màu đỏ như máu.

Ngô Tam Tỉnh cầm lấy ngửi ngửi, nhíu mày: "Đất có máu, xem ra bên dưới không đơn giản đâu, rất có thể có Huyết Thi!" "Đào tiếp đi." Ngô Tam Tỉnh hơi do dự một chút rồi quyết định tiếp tục.

Sau đó họ đào thêm vài lỗ ở các vị trí xung quanh để quan sát đất.

Cuối cùng, Ngô Tam Tỉnh đã xác định được sơ bộ khung của mộ thất.

"Bên dưới là nóc gạch, không đánh xẻng xuống được, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm định vị đại khái thôi.

Theo kinh nghiệm đào mộ nhà Tống, cứ đánh từ tường sau vào xem sao, không được thì làm lại, chúng ta nhanh tay lên." Tiếp theo là phần việc của Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử và Đại Khuê.

Chọn xong vị trí, ba cây xẻng vung lên liên tục, chẳng mấy chốc đã đào sâu xuống bảy tám mét.

Một lát sau, Đại Khuê ở dưới gọi lên: “Xong rồi, đào tới nơi rồi.” Phong Nguyên Thanh cùng Tiểu Ca, Ngô Gia cũng xuống theo.

Lão hướng đạo nhát gan nên ở lại trên trên, bảo lão sáng sớm thì tự về.

Trời tối cũng không tiện đi đường rừng nên lão đành ở lại doanh trại qua đêm.

Phía dưới, ba người nhanh chóng dọn ra một mặt tường gạch.

Đại Khuê giơ xẻng lên định đập tường.

“Đừng động!” Tiểu Ca quát lớn một tiếng, giữ chặt Đại Khuê không cho hắn làm bậy, ánh mắt sắc lẹm khiến hắn giật mình.

“Sao thế?

Bức tường này có vấn đề gì à?” Ngô Gia thấy vậy nghi hoặc hỏi.

“Tất nhiên là có cơ quan!” Phong Nguyên Thanh nói.

“Nhìn Tiểu Ca thao tác là biết.” Chỉ thấy Tiểu Ca đưa tay phải ra sờ soạng trên tường.

Đặc biệt là ngón trỏ và ngón giữa của anh ta rất nổi bật, dài hơn người thường một đoạn.

Hai ngón tay sờ trong khe gạch rất lâu mới dừng lại.

“Trong bức tường này có lớp ngăn phòng trộm, tuyệt đối không được đập vào, chỉ có thể rút từng viên gạch ra thôi!” “Làm sao có thể?

Bức tường này nhìn đến một cái khe cũng không có, rút ra kiểu gì?” Phan Tử cũng sờ thử rồi nói.

Mọi người nhìn về phía Tiểu Ca, thấy anh ta chạm vào một viên gạch, hai ngón tay xòe ra, dùng lực kẹp mạnh một cái rồi kéo ra, trực tiếp lôi viên gạch từ trong tường ra ngoài.

Bức tường mộ này xây xong chắc chắn đến nhường nào, mà chỉ dùng hai ngón tay để rút gạch ra, lực ngón tay đó mạnh đến mức nào có thể tưởng tượng được.

"Tiểu Ca, chiêu Phát Khâu Chỉ này của anh đúng là thần hồ kỳ kỹ!" Phong Nguyên Thanh tán thưởng.

"Phát Khâu Chỉ?

Đó chẳng phải là tuyệt kỹ của Phát Khâu Thiên Quan đã thất truyền sao?

Chẳng lẽ Tiểu Ca là truyền nhân của Phát Khâu?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy kinh ngạc nói.

Tiểu Ca chỉ im lặng không đáp.

Nếu không phải Phong Nguyên Thanh nhắc đến, mọi người cũng khó lòng liên tưởng đến Phát Khâu Chỉ, vì phái Phát Khâu đã tuyệt tích từ lâu, bản lĩnh này cũng ít khi nghe thấy.

"Phát Khâu Chỉ này cần phải luyện tập từ nhỏ, không biết phải chịu bao nhiêu cực khổ mới luyện thành, thậm chí còn có nhiều người luyện đến phế cả tay, vị Tiểu Ca này hẳn là có một quá khứ không ai biết." Phong Nguyên Thanh nói.

Tiểu Ca đặt viên gạch xuống, nhìn Phong Nguyên Thanh một cái.

"Trong tường này có một lớp axit phèn dùng khi luyện đan, một khi đập vỡ, nó sẽ bắn tung tóe ra ngay lập tức, dội vào người là lập tức cháy sạch cả da lẫn thịt." Tiểu Ca chỉ vào lớp màu đỏ sẫm phía sau gạch tường nói.

Mọi người nghe vậy đều nuốt nước miếng cái ực.

Đáng sợ vậy sao?

Ngô Gia đột nhiên nhớ tới những gì ghi trong sổ tay của ông nội,

về con quái vật mất da kia.

Chẳng lẽ đó không phải là Huyết Thi mà là cụ nội bị dội axit phèn?

Chương 55

Tiểu Ca bảo Đại Khuê đào một cái hố sâu bên cạnh, mình thì lấy trong túi ra một ống tiêm nối với một ống nhựa.

Dùng lửa đốt đỏ đầu kim, cắm vào lớp ngăn, hút axit phèn ra, chất lỏng màu đỏ sẫm men theo ống chảy xuống hố sâu.

Chẳng mấy chốc, axit phèn bên trong đã được tháo sạch, lớp ngăn từ màu đỏ sẫm biến thành màu trắng.

"Xong rồi!" Tiểu Ca gật đầu nói.

Mấy người lập tức xông lên dỡ gạch phá tường, tạo ra một lỗ hổng vừa đủ một người chui qua.

Ngô Tam Tỉnh lấy ra một cái mồi lửa ném vào trong.

Nhưng ánh lửa quá nhỏ, nhiều thứ không nhìn rõ, thế là Phong Nguyên Thanh lấy ra một cây đèn pháo sáng (lãnh diễm hỏa), đốt lên rồi ném vào.

Lần này bên trong sáng rực lên.

"Tam thúc, thời đại nào rồi mà thúc còn dùng mồi lửa để chiếu sáng?

Thúc xem Phong lão bản có tầm nhìn xa chưa, chuẩn bị cả pháo sáng này." Ngô Gia nói.

Khóe miệng Ngô Tam Tỉnh giật giật, ông chỉ là thói quen thôi, liền giả vờ như không có gì nói: "Cái này còn cần mày dạy à?

Chẳng lẽ tao không biết?

Tao chỉ là thử chất lượng không khí trong mộ thôi." Nói xong liền tự mình quan sát tình hình trong mộ thất.

Dưới mặt đất lát những phiến đá lớn xếp theo kiểu bát quái, trên đó khắc đầy văn tự, xung quanh còn có tám ngọn đèn trường minh đã tắt.

Chính giữa mộ thất đặt một chiếc đỉnh vuông bốn chân, trên thân đỉnh khắc họa tiết nhật nguyệt tinh thần.

Còn đối diện với hướng họ vào, tức là phía nam mộ thất, đặt một cỗ quan tài đá, phía sau còn có một lối đi không biết dẫn tới đâu.

Không thấy có vấn đề gì, Ngô Tam Tỉnh thò đầu vào ngửi ngửi, chất lượng không khí cũng ổn.

Thế là Ngô Tam Tỉnh vẫy tay ra hiệu cho mọi người phía sau, tiên phong chui vào.

Những người còn lại cũng lần lượt chui theo.

Văn tự trên mặt đất rất cổ xưa, Ngô Tam Tỉnh nhìn không hiểu nên hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, anh có nhìn ra được đây là mộ của ai không?" Tiểu Ca lắc đầu biểu thị anh ta cũng không biết.

Mọi người bật đèn pin tỏa ra bốn phía thám thính.

Khi bước vào mộ thất, hệ thống đã im hơi lặng tiếng bấy lâu của Phong Nguyên Thanh cuối cùng cũng có phản ứng. [Phát hiện địa điểm có thể đánh dấu, có tiến hành đánh dấu hay không?] Một dòng chữ xám hiện lên trước mắt.

Phong Nguyên Thanh động ý niệm, xác nhận đánh dấu.

Dòng chữ thay đổi, tổ hợp thành một câu: [Đánh dấu cổ mộ Tây Chu thành công, nhận được pháp thuật - Chưởng Tâm Lôi!] Ngay sau đó, một luồng kiến thức tràn vào não bộ, đó là các tài liệu liên quan đến việc tu luyện và vận dụng Chưởng Tâm Lôi.

Như thể chính mình đã tu luyện nhiều năm, luồng kiến thức đó

nhanh chóng được Phong Nguyên Thanh tiêu hóa.

Chân khí lưu chuyển theo lộ trình đặc định, khẽ thúc động Chưởng Tâm Lôi.

Đưa tay phải ra, lập tức một đạo lôi phù hiện lên trên lòng bàn tay, những tia điện xẹt qua lách tách.

Thu liễm chân khí, tia điện yếu ớt đó nhanh chóng tan biến.

"Tam gia mau xem, ở đây có bảo bối!" Phan tử không biết từ lúc nào đã bò vào trong chiếc đỉnh lớn.

Bên trong phát hiện không ít xác khô, trên người còn đeo một số đồ trang sức bằng ngọc, bị Phan Tử lột xuống.

Phan Tử chê lục tìm như vậy hiệu suất thấp quá nên nhảy luôn vào trong đỉnh.

Tiểu Ca nghe thấy lời Phan Tử định qua ngăn lại nhưng không kịp.

Người sống vào trong đỉnh, đó là tự coi mình là vật tế dâng cho chủ nhân trong quan tài đá, chắc chắn sẽ kinh động đến thứ bên trong.

Anh ta lập tức quay đầu nhìn quan tài đá, may mà chưa thấy phản ứng gì.

Ngô Tam Tỉnh thấy bộ dạng của Phan Tử thì mắng: "Cái đỉnh này là để người ta đặt vật tế, mày muốn làm vật tế à?" Phan Tử cười hì hì chẳng thèm để ý, từ trong đỉnh lại móc ra một cái bình ngọc.

"Hắc hắc, Tam gia, ngài đừng có dọa tôi, tôi đâu có nhát như thằng Đại Khuê, ở đây đồ tốt không ít đâu, hay là chúng ta lật cái đỉnh này lại xem thử?" Ngô Tam Tỉnh luôn chú ý đến động tĩnh của Tiểu Ca, lúc này mặt Tiểu Ca đã tái mét, dán chặt mắt vào quan tài đá.

Ông biết chắc chắn có vấn đề rồi, nếu không Tiểu Ca đã không có bộ dạng này.

Thế là ông hét lên: "Phan Tử, mẹ nó mau ra ngay!" Đột nhiên, một tràng tiếng "lạc lạc" vang lên, kinh ngạc thay lại phát ra từ miệng Tiểu Ca.

Anh ta đang phát ra tiếng lạc lạc đối diện với quan tài đá như đang giao tiếp, sắc mặt cũng ngày càng khó coi.

Ngô Tam Tỉnh nhận ra điều bất ổn, lập tức lôi Phan Tử từ trong đỉnh ra.

Phong Nguyên Thanh vẫn luôn chú ý đến sự thay đổi của tình hình nhưng không can thiệp.

Con đại tống tử này tuy lợi hại nhưng anh muốn thử sức một chút.

Vừa hay có được một pháp thuật cường lực, chính xác là để thí nghiệm xem uy lực thế nào.

Anh có nhiều thủ đoạn, phù lục, Chưởng Tâm Lôi, pháp khí bảo kiếm, tự tin đối phó với một con tống tử không thành vấn đề.

Hơn nữa tiêu diệt loại tống tử này còn có thể nhận được phần thưởng, ngại gì mà không làm.

Đột nhiên, tiếng lạc lạc của Tiểu Ca dừng bặt.

Đợi một hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

Ngô Tam Tỉnh và mọi người định hỏi xem có chuyện gì.

Bất thình lình, nắp quan tài rung chuyển một cái, cả cỗ quan tài đá bắt đầu run rẩy dữ dội.

Một tràng âm thanh âm u kỳ quái phát ra từ trong quan tài, hoàn toàn khác với tiếng lạc lạc của Tiểu Ca.

Hai thứ ngôn ngữ nghe có vẻ hoàn toàn khác nhau lại có thể đối thoại, đúng là kỳ diệu.

Phong Nguyên Thanh nghe không hiểu cũng không biết nói loại ngôn ngữ này nên có chút tò mò.

Âm thanh này nghe rất giống tiếng ếch kêu.

Ngô Gia cũng sực nhớ ra, loại âm thanh này cũng có ghi chép trong sổ tay của ông nội.

Mọi người đều bị cảnh tượng bất ngờ này làm cho giật mình.

Đặc biệt là Đại Khuê, từ những biểu hiện trước đó có thể thấy gan của hắn tỉ lệ nghịch với thể hình, bị dọa đến mức ngã ngồi bệt xuống đất.

Những người khác cũng run như cầy sấy, không tự chủ được mà run rẩy.

Tiểu Ca sau khi nghe thấy âm thanh từ chủ nhân quan tài phát ra, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta lập tức quỳ sụp xuống đất, dập đầu một cái thật mạnh về phía quan tài đá.

Ngô Tam Tỉnh và mọi người thấy Tiểu Ca quỳ xuống dập đầu thì cũng học theo, đồng loạt quỳ xuống dập đầu.

Tiểu Ca dập đầu xong lại tiếp tục lạc lạc giao tiếp với thứ trong quan tài.

Mọi người lúc này mới hiểu ra Tiểu Ca đang nói chuyện với thứ trong đó.

Tất cả đều quỳ xuống, trừ Phong Nguyên Thanh vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Chủ nhân trong quan tài đá này tuy sinh tiền là Chu Mục Vương nhưng giờ đã chết từ lâu, hóa thành một con Huyết Thi, bảo anh quỳ thì đúng là mơ mộng hão huyền, nhân lúc này giết luôn lấy phần

thưởng cho xong.

Thứ trong quan tài dường như đã gấp gáp, âm thanh cũng trở nên dồn dập hơn.

Mọi người đồng loạt khuyên: “Phong lão bản, sao anh vẫn đứng đó không nhúc nhích?

Mau lại đây quỳ xuống dập đầu đi!” “Đúng đó, Phong lão bản, con tống tử này không dễ chọc đâu, chúng ta cứ làm cho nó nguôi giận đã rồi tính.” Phong Nguyên Thanh cười khà khà.

Chương 56

“Chẳng qua chỉ là một con tống tử già, không việc gì phải sợ, hôm nay nó mà dám nhảy ra, tôi sẽ siêu độ cho nó.

Mọi người cũng đứng dậy đi, không cần thiết phải quỳ, chỉ là một xác chết thôi mà!” Phong Nguyên Thanh vừa nói xong, quan tài đá rung chuyển kịch liệt, nắp quan tài bị hất vây ra ngoài, rơi sầm xuống sàn đá bên cạnh.

Hai cái móng vuốt đỏ lòm khô khốc bám vào thành quan tài, ngay sau đó, một con Huyết Thi đỏ như máu từ trong quan tài ngồi dậy.

“Gào!” Phát ra một tiếng gầm giận dữ, con Huyết Thi lao ra khỏi quan tài.

Nó vung đôi tay máu me be bét lao về phía mọi người.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn con Huyết Thi lao tới.

Tiểu Ca nhanh chóng đứng dậy vác Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh một phát.

Đao chém vào người Huyết Thi chỉ phát ra một tiếng va chạm trầm đục.

Nó không gây ra bao nhiêu tổn thương cho Huyết Thi, chỉ ngăn chặn được bước tiến của nó.

Tiểu Ca cũng bị cú va chạm làm cho lùi liên tiếp mấy bước.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, gắng gượng lết đôi chân đang run rẩy để tránh xa con Huyết Thi.

“À, đã không cho nể mặt thì hãy trở thành phần thưởng của tôi

đi!" Phong Nguyên Thanh lập tức rút ra một tờ Trấn Thi Phù, trên đó viết: 'Sắc lệnh Đại tướng quân đáo thử!' Thừa lúc Huyết Thi bị Tiểu Ca chém khựng lại một nhịp, Phong Nguyên Thanh lập tức ra tay.

Anh phi thân đến trước mặt Huyết Thi, kích hoạt phù lục, dán lên trán nó.

Huyết Thi cũng là một loại xác chết, không khác gì cương thi, chỉ cần là xác chết thì Trấn Thi Phù đều có tác dụng.

Vừa dán phù lên, con Huyết Thi lập tức đứng khựng lại, bất động.

Thấy vậy, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng được đặt xuống.

"Phong lão bản, chẳng lẽ anh còn có thân phận ẩn giấu là đạo sĩ Mao Sơn?

Nếu không sao thuật phù lục lại lợi hại thế này?" Phan Tử tò mò hỏi.

"Không phải, chỉ là lúc nhỏ có theo một lão đạo sĩ học vài chiêu thôi, tôi không tính là đạo sĩ thực thụ." Phong Nguyên Thanh giải thích.

"Phong lão bản bản lĩnh thật, lúc trước con Khôi kia không chịu nổi một lá bùa của anh, lần này thiên niên Huyết Thi cũng bị anh định trụ bằng một lá bùa, đúng là làm tôi mở mang tầm mắt." Ngô Tam Tỉnh tâng bốc.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh vẫn có chút nghi hoặc, Phong Nguyên Thanh chẳng phải là Quan Sơn Thái Bảo sao, sao mấy lần ra tay đều không giống thủ đoạn của phái Quan Sơn.

"Được rồi, Huyết Thi này chỉ tạm thời bị trấn trụ thôi, để tôi giải quyết nó trước đã." Phong Nguyên Thanh nói xong, hư không biến ra một thanh trường kiếm.

Đây chính là thanh Đường Khê cổ kiếm đấu giá được ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nó là một pháp khí thời Tiên Tần, đã được Phong Nguyên Thanh dùng chân khí tẩy luyện và tu phục, tỏa ra phong mang của pháp khí.

Con Huyết Thi này không hổ là món đồ cổ gần hai nghìn năm, thực lực không phải dạng vừa.

Phong Nguyên Thanh nhận thấy sức mạnh của Trấn Thi Phù đang tiêu tán nhanh chóng, đó là do Huyết Thi đang không ngừng phản kháng, tiêu hao sức mạnh của bùa.

Thêm một lát nữa là Trấn Thi Phù sẽ mất tác dụng.

Phong Nguyên Thanh không chần chừ thêm, giơ pháp kiếm lên, quán chú chân khí.

Một luồng kiếm khí vô hình bộc phát bao bọc quanh pháp kiếm.

Anh vung một kiếm ngang qua, nhắm thẳng vào cổ Huyết Thi.

"Phập!" Một kiếm này lướt đi mượt mà như dao nóng cắt mỡ, trực tiếp chém đứt cổ Huyết Thi, cắt lìa đốt sống cổ.

Một cái đầu Huyết Thi hung tợn bay ra ngoài, rơi xuống đất lăn lông lốc mấy vòng mới dừng lại.

Biết trong đầu Huyết Thi còn giấu một con Thi Miết Vương, Phong Nguyên Thanh bồi thêm một phát Chưởng Tâm Lôi.

Một tia chớp từ lòng bàn tay phát ra, nổ tung trên đầu Huyết Thi.

Một dòng chữ xám hiện ra trước mắt: [Chém giết Huyết Thi hai nghìn năm, nhận được công pháp - Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo, 10 năm công lực.] Một luồng kiến thức tự động hiện ra trong não bộ, chính là thông tin về công pháp Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo này, bao gồm cả luyện thể và

luyện khí.

Một loại tăng cường tố chất thân thể, một loại nội liễm chân khí, khi đại thành có thể hình thành một chiếc chuông bằng chân khí bao quanh toàn thân.

Tiếp đó, một luồng chân khí sinh ra từ hư không, tự động rót vào đan điền.

Mở bảng hệ thống ra, trên đó hiển thị một dãy số liệu: [Tu vi: 20 năm] [Công pháp: Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh, Huyền Tố Chân Kinh, Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo, Mao Sơn Phù Lục Thuật] [Kỹ năng: Kim Quang Chú, Chưởng Tâm Lôi, Tiểu Khống Thủy Thuật, Hình Ý Quyền, Bát Quái Chưởng] [Trang bị: Đường Khê pháp kiếm, Tam Thanh Linh, Bách niên đào mộc kiếm] [Khác: Trúc Cơ Đan, Linh thạch các loại, Thối Thể Đan...] 20 năm tu vi, vô cùng mạnh mẽ, gần như có thể đi ngang thiên hạ rồi.

Sắp tới khi trở về, đạo đài tầng thứ ba cũng có thể ngưng tụ ra được.

Suy nghĩ xoay chuyển, tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong vòng vài giây ngắn ngủi trong đầu Phong Nguyên Thanh.

Mọi người ngây người nhìn Phong Nguyên Thanh chém chết Huyết Thi một cách dứt khoát gọn gàng.

Ngay cả Tiểu Ca cũng bó tay chịu trói trước con đại tống tử này, vậy mà lại bị Phong Nguyên Thanh một kiếm chém đầu.

"Cái... cái này nhanh quá, tôi còn chưa kịp phản ứng đã đánh xong rồi?" Ngô Gia lắp bắp nói.

"Thật là quá chấn động, tôi sớm biết anh rất lợi hại nhưng không ngờ anh còn có thể phát ra cả sấm sét!" Ngô Tam Tỉnh trong lòng không ngừng tính toán.

Trong mộ huyệt có quỷ, có Huyết Thi đã đủ huyền huyễn rồi, điều này đã khiến ông nảy sinh tâm tư theo đuổi trường sinh.

Nếu để "hắn" biết trên đời còn có nhân vật như Phong Nguyên Thanh, e rằng sẽ gây ra chấn động lớn, càng thêm điên cuồng.

Không biết Phong Nguyên Thanh có đối phó nổi thủ đoạn của "hắn" hay không?

Huyết thi bị tiêu diệt, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Có một cao thủ như Phong Nguyên Thanh ở đây, lá gan của mọi người cũng lớn hơn nhiều, trong mộ này e rằng không có tống tử nào có thể chống đỡ quá hai chiêu dưới tay Phong Nguyên Thanh.

Mọi người thu dọn đồ đạc, từ đường hầm phía sau thạch quan tiếp tục đi sâu vào mộ huyệt.

Ngô Tam Tỉnh dẫn đầu, Tiểu Ca đi sát phía sau, Phong Nguyên Thanh đi đoạn hậu.

Đường mộ đạo này dốc xuống, hai bên vách đá còn khắc một số minh văn.

Ngô Tam Tỉnh đi phía trước mỗi bước đều rất cẩn thận, đi một lúc lâu mới đi hết nửa lộ trình, vì mộ đạo từ hướng xuống đã chuyển thành hướng lên.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh bỗng nhiên thấy phía trước có một đạo động, không khỏi thất kinh, vội vàng đi tới kiểm tra.

Mọi người theo sát phía sau.

Đạo động này trông còn rất mới, chắc là mới đào cách đây không lâu.

Ngô Gia chợt nhớ lại lời ông lão dẫn đường nói lúc trước: "Lão đầu kia nói nửa tháng trước có dẫn một đám người vào thung lũng,

liệu có phải đám người đó không?" "Không giống lắm, đạo động này đào rất vội vàng, không giống để đi vào mà giống như để thoát ra hơn, e rằng lần này chúng ta bị người ta hớt tay trên rồi." Phan Tử an ủi: "Tam gia, bọn họ nếu đổ đấu thuận lợi thì khẳng định đã quay về đường cũ, hiện tại xem ra chắc chắn đã xảy ra biến cố, tôi thấy bảo bối trong mộ chắc vẫn còn bên trong." Ngô Tam Tỉnh nghĩ cũng đúng, bèn gật đầu tiếp tục đi tới.

Điều này tương đương với việc đám người phía trước đã quét qua mộ một lần, có cơ quan gì cũng đã bị bọn họ chạm phải trước, bên mình sẽ an toàn hơn nhiều.

Tiếp tục đi tới mười mấy phút, mọi người đã đến khu vực mộ chính.

Mộ đạo ở đây rộng rãi hơn, trang trí cũng tinh xảo hơn hẳn.

Đi đến cuối mộ đạo là một cánh cửa ngọc khổng lồ, nhưng đã bị người ta mở ra từ bên trong.

Trên cửa có hai bức tượng ác quỷ, một con tay ấn một chiếc vuốt quỷ, một con tay bưng một chiếc ấn tỷ.

Ngô Tam Tỉnh tiến lên kiểm tra cửa ngọc, cơ quan trên cửa đã bị phá hủy, từ khe cửa mở ra có thể thấy không gian phía sau rất lớn.

Tiểu Ca đứng bên cạnh cửa, chằm chằm nhìn tượng lệ quỷ trên cửa như đang hồi ức điều gì.

Anh giơ tay lấy chiếc ấn tỷ từ tay tượng lệ quỷ xuống.

Ngô Gia thấy vậy kinh ngạc nói: "Ấn tỷ này vậy mà không phải một phần của bức tượng, có thể lấy xuống sao?" Thế là cậu đi tới trước bức tượng kia, muốn xem vuốt quỷ có lấy xuống được không, kết quả kéo nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Phong Nguyên Thanh biết, đây chắc là thứ Tiểu Ca cố ý để lại

trong ngôi mộ này.

Chương 57

Tiểu Ca với tư cách là tộc trưởng đương đại của Trương gia vùng Đông Bắc, mang thiên thụ Kỳ Lân huyết mạch, trường thọ, dung nhan không lão, thể chất cường đại.

Nhưng lại có một tác dụng phụ nghiêm trọng, đó là mỗi lần đến thời gian Thiên Thụ sẽ bị xóa sạch ký ức, quên hết tất cả.

Cho nên anh sẽ để lại một số đồ vật trong mỗi ngôi mộ mình từng xuống làm manh mối để tìm lại ký ức.

Ấn tỷ này chắc là một trong số đó.

Lúc này lấy lại ấn tỷ, chắc là đã tìm lại được một phần ký ức.

Sự chú ý của Ngô Tam Tỉnh cũng bị hút về phía chiếc ấn tỷ trong tay Tiểu Ca.

Ấn tỷ này chỉ to chừng một centimet, nhưng tạo hình kỳ lạ, phía trên vốn là chỗ nạm thú nhưng lại có mấy con ác quỷ nổi bật, phần dưới còn có hình dáng thân mình khắc vảy, trông giống như Long Ngư.

Ngô Tam Tỉnh chấn kinh: "Đây chẳng lẽ là Quỷ Tỳ trong truyền thuyết?" "Quỷ Tỳ là gì?" Ngô Gia nghe thấy một từ mới liền hỏi.

Cậu trước đây cũng thấy không ít ấn tỷ trên thị trường, nhưng đều là núm hình thú, núm hình quỷ thì chưa thấy bao giờ. "Quỷ Tỳ từng xuất hiện vài lần thời cổ đại, tương truyền có năng lực điều khiển âm binh!" Ngô Tam Tỉnh giải thích. "Truyền thuyết kể rằng Quỷ Tỳ này còn liên quan đến một quý tộc nước Lỗ, ông ta nhờ vào Quỷ Tỳ mà điều khiển âm binh tác chiến, thậm chí còn được phong vương!

Tuy nhiên giờ không phải lúc nghiên cứu những thứ này, trước

tiên hãy khám phá hết cổ mộ này đã." Nói xong, Ngô Tam Tỉnh dẫn đầu bước qua đại môn đi vào bên trong.

Nơi này trông giống như một mộ thất, bày biện không ít thạch quan, trên vòm trần cũng vẽ đầy bích họa.

Đi tới bên cạnh cỗ thạch quan đầu tiên, nương theo ánh đèn có thể thấy trên bề mặt thạch quan khắc vô số minh văn.

Ngô Gia nhìn kỹ, những minh văn này cậu có thể hiểu được một phần, vừa đọc vừa đoán cũng có thể giải mã cơ bản chương minh văn này.

Rất nhanh, Ngô Gia đã dịch được đại khái.

Hóa ra, chủ nhân thạch quan này là một chư hầu nước Lỗ thời Chiến Quốc.

Sinh ra đã có một chiếc Quỷ Tỳ, có thể mượn âm binh từ địa phủ, nên đánh đâu thắng đó, được Lỗ Quốc Công phong làm Lỗ Thương Vương.

Một ngày nọ, ông ta cầu kiến Lỗ Quốc Công, nói mình nhiều năm mượn binh địa phủ, nay địa phủ có tiểu quỷ tạo phản, phải về địa phủ trả nợ ân tình cho Diêm Quân, hy vọng Lỗ Quốc Công chuẩn cho ông ta về địa phủ phục mệnh.

Lỗ Quốc Công lúc đó chuẩn tấu, Lỗ Thương Vương dập đầu một cái rồi tọa hóa.

Lỗ Quốc Công ngỡ rằng ông ta sẽ còn quay lại phục vụ mình, nên sai người xây dựng địa cung, bảo quản thi thể ông ta.

Nội dung phía sau là một số sự tích hành quân đánh trận.

Gần như lần nào Quỷ Tỳ xuất hiện là vô số âm binh lập tức hiện ra gặt hái tính mạng quân địch. "Nếu không phải ông ta chết sớm,

nước Lỗ chẳng phải đã thống nhất thiên hạ sao." Phan Tử cười ha hả. "Cái đó cũng chưa chắc, biết đâu người ta nổ thì sao, như bên nước Tề có ai đó chẳng phải cũng mượn được thiên binh thiên tướng đấy thôi?" Ngô Gia cũng cười nói.

Tiếp đó mọi người lại xem các quan tài khác, mỗi cỗ đều tương tự nhau, tổng cộng có bảy cỗ thạch quan.

Trong đó còn một cỗ đã bị mở ra.

Phan Tử hiếu kỳ ghé đầu vào xem: "Sao bên trong lại là một thằng Tây?" Thằng Tây này trông như mới chết không lâu, chưa đầy một tuần.

Phong Nguyên Thanh đi tới nói: "Đừng nhìn nữa, chỉ là một kẻ đen đủi bị tống tử giết chết thôi, chính chủ ở bên dưới hắn kìa." Sau đó dùng trường kiếm đâm một nhát xuống dưới thi thể thằng Tây.

Tống tử lập tức bạo liệt, Phong Nguyên Thanh thu hoạch được một năm tu vi.

Tiếp đó anh lặp lại thao tác, mở sáu cỗ quan tài còn lại, đâm chết tống tử bên trong.

Tổng cộng được 7 năm tu vi.

Những tống tử này dù sao cũng đã mấy ngàn năm, tuy chất lượng không tốt lắm nhưng được cái niên đại lâu đời.

Mọi người không biết vì sao Phong Nguyên Thanh lại mở từng cỗ quan tài rồi đâm chết tống tử bên trong nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lúc này, Đại Khuê ở bên cạnh bỗng nhiên phát hiện bóng dưới đất có vấn đề, tổng cộng có sáu người nhưng dưới đất lại có bảy cái bóng.

Thế là gã lén nói với Ngô Gia, Ngô Gia cũng bị dọa cho giật mình,

tưởng có quỷ, không nhịn được chỉ tay về hướng đó kêu lên kinh hãi: "Có quỷ!" Mọi người nghe tiếng Ngô Gia hét liền lập tức quay đầu nhìn về hướng cậu chỉ.

Đồng thời bật đèn pin soi tới.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, hóa ra là một gã béo đầu đội một cái bình gốm.

Trên bình gốm còn khoét hai cái lỗ, một đôi mắt nhỏ tỏa ra ánh nhìn lén lút.

Trên tay gã đang cầm đèn pin đối diện với mọi người.

Phan Tử chửi một câu, rút súng định bắn.

Người kia thấy tình hình không ổn liền lập tức quay người chạy biến.

Phan Tử bắn một phát làm vỡ cái bình gốm trên đầu gã, chỉ còn lại cái vành bình quàng trên cổ.

Gã tức thì mắng to: "Đồ khốn kiếp, muốn chết à, đợi ông đây quay lại xem thu thập các người thế nào!" Vừa mắng vừa vắt chân lên cổ chạy, loáng một cái đã biến mất.

Nơi đó chính là nơi mọi người đào đạo động đi vào.

Tuy nhiên huyết thi thạch quan ở đó đã bị tiêu diệt nên mọi người cũng không quản gã béo này.

Với tính cách của gã béo, Phong Nguyên Thanh biết dù gã có tìm thấy đạo động thì cũng không thể rời đi như vậy, chắc chắn sẽ quay lại.

Bên cạnh mộ thất còn có hai nhĩ thất.

Ngô Tam Tỉnh dẫn theo Phan Tử và Đại Khuê vào một phòng.

Phong Nguyên Thanh thuận thế cùng Tiểu Ca và Ngô Gia vào phòng còn lại.

Trong nhĩ thất này toàn là đồ tùy táng hũ lọ, có một số đã bị đập vỡ.

Ngô Gia chạy tới kiểm tra.

Kết quả khi đi đến một góc phòng thì vô tình kích hoạt cơ quan, dưới chân hẫng một cái, chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hãi rồi rơi xuống.

Cơ quan mở ra rồi đóng lại ngay.

Tiểu Ca lập tức lao tới, đồng thời hô: "Đi theo." Phong Nguyên Thanh cũng nhanh chóng đến góc nơi Ngô Gia rơi xuống, Tiểu Ca dùng lực đạp mạnh lên phiến đá bên cạnh, cơ quan lại mở ra, hai người cùng lúc rơi xuống.

Tuy nhiên với thân thủ của hai người, họ không bị ngã dập mông như Ngô Gia mà khi tiếp đất vẫn giữ tư thế đứng.

Lúc này Ngô Gia đang ngồi dưới đất xoa mông, cú ngã vừa rồi không hề nhẹ.

Thấy Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca cũng xuống theo, Ngô Gia lập tức hết hoảng loạn.

Cậu biết Phong gia và Tiểu Ca không thể đứng nhìn mình gặp chuyện.

Cầm đèn pin soi một vòng quanh đây, bên dưới là một thạch động rất đơn sơ, được xếp chồng bởi nhiều khối đá không quy tắc, còn có gió lùa vào.

Trên đất có một thi thể của một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi tuổi, bụng bị xé rách.

Ngô Gia lục soát trên người ông ta thấy một chiếc ví, bên trong chỉ có một tờ giấy gửi đồ ở nhà ga, ngoài ra chỉ phát hiện trên người ông ta một dãy số: 02200059.

Trừ cái đó ra không tìm thấy gì khác.

Nhìn bộ dạng nơi này, rất có khả năng là lối thoát hiểm của thợ xây mộ cổ, tiếp tục đi xuống chắc chắn có đường ra.

Lúc này, một tiếng sột soạt từ trong bóng tối phía sau truyền đến, giống như tiếng côn trùng bò.

Mà côn trùng trong mộ cổ thì e rằng chỉ có thi miết.

Tiểu Ca lập tức cảnh giác nói: "Cẩn thận, thi miết tới rồi, mau chạy!" Tiểu Ca dẫn đầu chạy về phía trước, chạy không xa, Ngô Gia bỗng nhiên phát hiện trên bức tường phía trước có một cánh cửa rất nhỏ, mặt Phan Tử thò ra từ bên trong.

Ngô Gia không khỏi mừng rỡ kêu lớn: "Phan Tử, là tôi!" Ba người lập tức chạy về phía Phan Tử, Phan Tử cũng từ cửa nhỏ nhảy xuống hội quân với ba người Ngô Gia.

Chương 58

Tiếng sột soạt ngày càng nhiều, ánh đèn pin soi lại phía sau, trên mặt đất, trên tường đã bò đầy thi miết lớn nhỏ, một màu xanh u u dày đặc.

Ngô Gia và Phan Tử nhìn mà da đầu tê dại.

Nhiều thi miết thế này không phải vài người có thể chống đỡ, chỉ có thể chạy thoát thân.

Phong Nguyên Thanh lười tốn sức xử lý đám thi miết này vì cũng chẳng có lợi lộc gì, bèn lấy ra mấy tấm Khu Tà Phù dán lên người mọi người.

Đám thi miết này lớn lên nhờ ăn xác thối trong mộ cổ, hấp thụ đủ loại âm khí sát khí, cũng là một loại tà vật, Khu Tà Phù có thể ngăn chặn chúng hiệu quả.

Có hơi thở của Khu Tà Phù trấn áp, đám thi miết ở gần không dám tiến lên, nhưng đám ở xa vẫn cứ tràn tới.

Thi miết tụ lại ngày càng nhiều, Phong Nguyên Thanh nhìn không nổi nữa, đành ném một tấm Liệt Hỏa Phù vào giữa đám côn trùng, phù lục kích phát, một trận đại hỏa mãnh liệt lập tức bùng lên.

Ngọn lửa này vừa chạm vào thi miết là bám chặt lấy, một mảng lớn thi miết bị thiêu cháy phát ra tiếng nổ lách tách.

Giết nhiều thế này cũng chẳng có phần thưởng, đại hỏa chiếu sáng cả sơn động coi như đóng góp chút công sức vậy.

Đám thi miết vốn sống trong bóng tối quanh năm nên rất ghét ánh sáng mạnh, lúc này bị ánh lửa soi vào liền lùi lại như thủy triều, chui vào bóng tối lẩn trốn.

Tiểu Ca vốn đã chuẩn bị rạch tay phóng huyết để chạy trốn cũng lặng lẽ buông chuôi đao ra. "Đa tạ thần phù của Phong gia, nếu không chúng ta thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi." Phan Tử hoàn toàn tâm phục khẩu phục Phong Nguyên Thanh, đến cả xưng hô cũng đổi. "Chuyện nhỏ thôi, không cần để ý." Phong Nguyên Thanh xua tay. "Nơi này chắc là lối thoát của thợ xây mộ thời cổ, chúng ta cứ đi theo lối này chắc chắn sẽ tìm được lối ra." Ngô Gia lúc này nói. "Tôi vừa nãy đã đi khắp rồi, nơi này là một mê cung, biết tìm lối ra ở đâu?" "Đi theo tôi!" Tiểu Ca bỗng nhiên lên tiếng.

Mọi người đi theo sau Tiểu Ca, quanh co lòng vòng rồi tới một gian thạch thất.

Đến đây mọi người cũng đã thấm mệt nên dừng lại nghỉ ngơi một chút. "Đúng rồi, Phan Tử, Tam thúc đâu?

Sao anh không đi cùng ông ấy?" Ngô Gia chợt hỏi. "Tôi cũng không rõ, lúc rơi xuống từ nhĩ thất, chúng tôi gặp phải thứ gì đó rất quái dị, thứ đó rất tà môn, trông giống như một bàn tay quỷ, nó tóm chặt lấy tôi lôi đi một quãng, mãi mới thoát được, kết quả là Tam gia cũng biến mất, có lẽ cũng gặp phải thứ đó." "Tôi đã tìm mấy vòng trong mê cung phía trên mà không thấy, mãi mới tìm được một cánh cửa nhỏ rồi gặp mọi người." Phan Tử nhớ lại tình hình lúc đó.

Bàn tay quỷ, chắc chắn là Cửu Đầu Xà Bách rồi, xem ra nơi này đã ở rất gần Cửu Đầu Xà Bách.

Mấy người ngồi xuống ăn chút đồ, thảo luận xem tiếp theo nên đi thế nào.

Lúc này Phong Nguyên Thanh chú ý thấy có thứ gì đó đang bí mật tiếp cận, nhìn kỹ lại thì chính là dây leo của Cửu Đầu Xà Bách.

Nó lặng lẽ bò đến sau lưng Ngô Gia, muốn quấn lấy cậu.

Phong Nguyên Thanh nhanh mắt lẹ tay, vung kiếm chém một nhát, kiếm quang lóe lên, dây leo đó tức thì đứt làm hai đoạn.

Ngô Gia lập tức phản ứng lại, quay người nhìn ra sau, hóa ra là một thứ màu xanh lá đang bò trên vách tường như rắn.

Dây leo đó run rẩy dữ dội rồi co rụt lại, đoạn đứt rơi trên đất đã không còn cử động. "Cái, cái gì thế này?" Ngô Gia giật nảy mình. "Chính là nó, lúc trước tôi bị cái bàn tay quỷ này tóm lấy đấy!" Phan Tử nhanh chóng nhặt đoạn dây leo dưới đất lên kiểm tra. "Sao trông giống như một sợi dây leo cây vậy?" Phan Tử nghi hoặc. "Qua đó xem là biết ngay." Phong Nguyên Thanh nói.

Men theo hướng dây leo co lại, mọi người tới cạnh một bức tường đá.

Trên tường đá có một khe rãnh rất sâu, bên trong trông rất rộng rãi nhưng lối vào lại hẹp.

Đập vỡ gạch đá chỗ khe rãnh, lập tức lộ ra một động huyệt rộng lớn.

Bức tường đá này rõ ràng là được xây chuyên dụng để lấp cửa động, nhưng xem ra vẫn bị dây leo này mở ra một lối nhỏ.

Động huyệt này trông rất sâu, bên trong tối đen như mực. "Đi thôi, vào xem thử." Phong Nguyên Thanh tiên phong chui vào trong động.

Phan Tử, Ngô Gia theo sau, Tiểu Ca đoạn hậu.

Bốn người chui ra khỏi cửa động, đến bên ngoài.

Nơi này là một nền đất cao cách mặt đất mười mấy mét.

Ngoại trừ Tiểu Ca, cả ba người Phong Nguyên Thanh đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động sâu sắc.

Đây là một hang đá tự nhiên khổng lồ, ước tính sơ bộ cũng to

bằng một sân bóng đá.

Trên đỉnh động có một vết nứt lớn, ánh trăng từ vết nứt rọi xuống.

Trên vách đá bên cạnh có vô số hang động lớn nhỏ không đếm xuể, hàng vạn cái như bị súng máy quét thành tổ ong, trên đó leo bám từng sợi dây leo.

Và điều chấn động nhất là ở giữa hang đá sừng sững một cái cây khổng lồ.

Thân cây ít nhất phải mười người ôm mới xuể.

Trên thân cây quấn quanh vô số sợi dây leo to như cột điện, đan xen dọc ngang, gần như quấn lấy tất cả những gì có thể quấn.

Cành nhánh như liễu rủ xuống từ trên cành cây, có cái lơ lửng giữa không trung, có cái đã rủ xuống mặt đất.

Không ít dây leo thậm chí còn xuyên vào trong hang.

Gần phần thân cây lớn, trên các dây leo còn treo lủng lẳng từng thứ một.

Phong Nguyên Thanh biết, đó là những thi thể bị dây leo hút cạn.

Trải qua mấy ngàn năm, Cửu Đầu Xà Bách này không biết đã giết chết bao nhiêu người rồi.

Dưới đáy hang đá còn có thể thấy một kiến trúc giống như đài tế tự, một lối đi dẫn thẳng tới gốc cây đại thụ.

Và thấp thoáng dưới những tán cành có thể thấy dưới gốc cây có một chiếc giường ngọc, còn có hai bóng người nằm trên đó.

Vừa đến đây, trước mắt Phong Nguyên Thanh lại xuất hiện một hàng chữ xám. [Tiến vào phạm vi mộ Lỗ Thương Vương (Thiết Diện Sinh), có thực hiện đánh dấu không?] [Đánh dấu.] Phong Nguyên Thanh không cần suy nghĩ, trực tiếp xác định đánh dấu. [Đánh dấu mộ

Lỗ Thương Vương thành công, nhận được Thần Mục Thuật!] Thông tin về Thần Mục Thuật nhanh chóng hiện lên trong não bộ Phong Nguyên Thanh.

Đồng thời chân khí tự phát vận chuyển, hội tụ tại đôi mắt, cải tạo các huyệt vị kinh mạch vùng mắt, ngoài ra còn có một luồng sức mạnh tích tụ tại mi tâm.

Thần Mục Thuật, đúng như tên gọi, là một môn pháp thuật về mắt.

Sau khi luyện thành có thể khiến mắt tỏa kim quang, nhìn thấu hư huyễn, nhìn thấu âm dương.

Đối phó với huyễn thuật, quỷ quái có tác dụng khắc chế mạnh mẽ.

Đồng thời cũng có thể phát ra tấn công thông qua đôi mắt, đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, đòn tấn công này có thể đánh trực tiếp vào linh hồn, gây ra thương tổn.

Luyện tới cảnh giới cao nhất thậm chí có thể khai mở Thiên Nhãn ở mi tâm.

Tuy nhiên không phải mọc thêm một con mắt thật mà là một loại pháp nhãn.

Trong phút chốc, đôi mắt Phong Nguyên Thanh lấp lánh thần quang.

Nhưng dị tượng này vụt hiện rồi tắt, không ai nhận ra.

Lúc này Phong Nguyên Thanh đã sở hữu năng lực nhìn đêm, ngày hay đêm đối với anh không còn ảnh hưởng gì nữa.

Bên cạnh, Phan Tử và Ngô Gia đang thảo luận làm sao để xuống dưới, nơi này cao như vậy không thể nhảy trực tiếp xuống, sẽ bị tàn phế mất.

Chương 59

Bên cạnh có mấy sợi dây leo rất to, trông rất chắc chắn, có thể theo đó mà leo xuống.

Phong Nguyên Thanh lập tức ngăn cản: "Đừng cử động, đây là dây leo của Cửu Đầu Xà Bách, nếu làm nó kinh động, nó sẽ quấn lấy các người ngay lập tức rồi treo lên như mấy thứ trên cây kia kìa!" "Hả?

Nói vậy trên cây treo không phải quả gì mà là từng xác chết sao?" Ngô Gia kinh hãi, may mà lúc nãy còn do dự chưa chạm vào dây leo. "Vậy phải làm sao, chúng ta xuống bằng cách nào?" Phan Tử hỏi.

Phong Nguyên Thanh chỉ vào một góc hang đá không bị dây leo bao phủ, nói: "Này, thấy mấy hòn đá ở đó không?

Đó gọi là Thiên Tâm Nham, chính là khắc tinh của loại Cửu Đầu Xà Bách này, bôi bột Thiên Tâm Nham lên người thì Cửu Đầu Xà Bách sẽ không tấn công các người nữa." "Không ngờ Cửu Đầu Xà Bách này lại sợ Thiên Tâm Nham, đúng là vạn vật tương sinh tương khắc." Ngô Gia vơ lấy đá Thiên Tâm Nham trên đất, mài thành bột rồi bôi lên quần áo, mặt mũi rất nhiều, còn nhét mấy hòn đá vào túi.

Phan Tử cũng làm tương tự.

Sau đó Tiểu Ca, Ngô Gia, Phan Tử men theo dây leo leo xuống đáy động, quả nhiên không bị dây leo tấn công.

Phong Nguyên Thanh thì nhảy một cái xuống luôn, khoảng cách này đối với anh hoàn toàn không thành vấn đề.

Chân khí thôi động làm cơ thể nhẹ bẫng, Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, thậm chí không làm bụi bay lên.

Mọi người vừa xuống đến đất bỗng nghe thấy tiếng hò hét từ phía

trên truyền xuống. "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng để lão tử tìm thấy, nơi này chắc chắn là mộ chính của mộ Tây Chu, trên ngọc đài kia nhất định là Lỗ Thương Vương rồi." "Lão Lỗ Thương thất đức này, dám chiếm tổ chim khách, đào mộ người ta rồi tự mình dọn vào ở, hôm nay để Bàn gia ta thay trời hành đạo, tới thu phục ngươi!" Nghe giọng nói thì chính là gã béo lúc trước, gã vẫn tìm được tới đây.

Bàn Tử thò đầu ra từ hang động, nhìn xuống dưới đầy phấn khích.

Gã định theo dây leo leo xuống.

Lúc này một giọng nói vang lên, là Ngô Tam Tỉnh: "Đừng động đậy, bước thêm bước nữa là mày chết chắc!" Vị trí của ông vừa khéo ở ngay dưới chân Bàn Tử, ông trực tiếp túm lấy chân Bàn Tử khiến gã sợ tới mức đôi chân ngắn cũn cỡn đạp loạn xạ.

Ngô Gia nghe tiếng mừng rỡ reo lên: "Tam thúc, là chú phải không?" Ngô Tam Tỉnh nghe tiếng Ngô Gia cũng rất kinh ngạc: "Cháu trai, mẹ kiếp cháu chạy đi đâu thế?

Không sao chứ?

Cháu xuống dưới rồi à?" Ngô Gia thở phào: "Cháu không sao, cháu đang ở cùng Phan Tử, Tiểu Ca và Phong lão bản, đã xuống đây rồi." Bàn Tử một lòng muốn xuống lấy bảo bối, không muốn nghe hai người lải nhải: "Các người xong chưa?

Mau thả chân Bàn gia ra." Ngô Tam Tỉnh mắng ngay: "Cái thằng béo này ở đâu ra vậy, chân đừng có động đậy, tuyệt đối đừng chạm vào đám dây leo đó!" "Dây leo gì, có phải sợi này không?" Nói đoạn Bàn Tử còn tìm chết dùng mũi chân kia đi điểm vào.

Kết quả vừa chạm vào dây leo, sợi dây đó liền ngẩng lên như rắn, phần đầu xòe ra như bông hoa, nhìn thoáng qua như một bàn tay quỷ.

Chỉ cần Bàn Tử cử động là bàn tay quỷ này di chuyển theo.

Ngô Gia thấy vậy đại ngộ, hóa ra thứ mà Phan Tử và mấy người mình gặp lúc trước chính là thứ này, là dây leo Cửu Đầu Xà Bách.

Chẳng biết Bàn Tử nghĩ gì mà lại dùng chân vẽ vòng tròn trêu chọc dây leo.

Kết quả một sơ sẩy, chân thực sự chạm vào dây leo.

Sợi dây đó lập tức quấn chặt lấy chân gã.

Trong nháy mắt một luồng sức mạnh khổng lồ kéo Bàn Tử đi, gã gào thét thảm thiết, va liên tiếp vào bảy tám cành cây, cuối cùng bị treo ngược trên cây. "Ôi mẹ ơi!" Bàn Tử kêu thảm thiết, hoa mắt chóng mặt.

Khi mở mắt nhìn lại, Bàn Tử thấy mình đang bị treo ngược ngay phía trên ngọc đài, bên dưới không xa chính là hai thi thể kia.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy nhanh chóng bôi vài vốc bột Thiên Tâm Nham lên người, dẫn theo Đại Khuê xuống quảng trường hang đá. "Thằng béo chết tiệt này, bảo mày đừng tìm chết, giờ thì hay rồi chứ?" Ngô Tam Tỉnh mắng.

Mọi người theo lối đi tiến về phía giường ngọc dưới gốc cây đại thụ.

Trên ngọc đài có hai bóng người, một đen một trắng, nữ thi mặc sa trắng, diện mạo an tường như đang ngủ, không hề có dấu vết thối rữa.

Một thi thể nam khác mặc giáp trụ, trên mặt đeo mặt nạ hồ ly nhăn nheo, hai tay ôm trước ngực, trong tay còn cầm một chiếc hộp màu tử kim.

Thi thể hồ ly mắt xanh hành động nhanh nhẹn lao về phía mọi người, miệng còn phát ra những tiếng gầm rú kỳ quái.

Phong Nguyên Thanh tiến lên, kiếm quang lóe lên, thi thể hồ ly mắt xanh lập tức ngã nhào xuống đất, cái đầu trọc lốc bay ra ngoài, lăn mấy vòng trên đất. [Chém chết thi thể hồ ly mắt xanh, nhận được ba năm tu vi.] Lần xuống mộ này thu hoạch khá lớn, chỉ riêng tu vi đã tăng thêm 20 năm, còn nhận được Chưởng Tâm Lôi, Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Trảo, Linh Mục Thuật và mấy loại pháp thuật võ công này.

Thu hoạch không tệ, lần này đi thật xứng đáng, xem ra sau này phải tìm nhiều cổ mộ hơn, lấy thêm nhiều phần thưởng, như vậy mới có thể nhanh chóng thăng tiến thực lực.

Tiểu Ca bên kia vẫn luôn không chú ý tới chỗ này, vì có Phong Nguyên Thanh ở đây nên anh không cần ra tay.

Tiểu Ca lúc này đã tìm tới gốc cây, đứng nhìn trân trân ở đó.

Phong Nguyên Thanh liếc nhìn một cái rồi không quan tâm nữa.

Anh nhặt thắt lưng của thi thể hồ ly mắt xanh lên, ở đó có một khối Kỳ Lân Kiệt đã có niên đại hai ngàn năm, dược hiệu cực mạnh.

Anh cắt lấy một nửa cất đi, nửa còn lại đưa cho Ngô Gia.

Cậu nhóc này yếu quá, cứ bộ dạng này sau này làm sao xuống mộ được, Phong Nguyên Thanh còn trông cậy vào cậu dẫn đường nên cũng giúp anh tiết kiệm được bao nhiêu công sức. "Đây là cái gì?" Ngô Gia không hiểu. "Đây là Kỳ Lân Kiệt, một loại trung dược kết tinh từ lá của cây dây leo máu Kỳ Lân, ép một miếng Kỳ Lân Kiệt lên rốn thi thể lúc khâm liệm có thể tẩy trừ âm khí của thi thể." "Kỳ Lân Kiệt này niên đại càng lâu màu càng đen, miếng này đã hơn hai ngàn năm, đen đến phát sáng rồi.

Người ăn vào máu sẽ khiến tà trùng không dám tới gần, có lợi cho cậu." "Hả?

Phải ăn sao?" Ngô Gia vừa nghĩ tới đây là thứ đặt trên thi thể là đã thấy buồn nôn.

Ngô Tam Tỉnh nghe lời Phong Nguyên Thanh liền kinh ngạc: "Cái gì, còn có thứ tốt như vậy sao, cháu trai, đã là Phong lão bản bảo cháu ăn thì cháu mau ăn đi, đây là bảo bối đấy!" Ngô Gia thấy Tam thúc cũng bảo mình ăn nên nhịn nhục sự ghê tởm, nhét miếng Kỳ Lân Kiệt vào miệng.

Cảm giác ghê tởm trong tưởng tượng không xuất hiện.

Kỳ Lân Kiệt này vào miệng là tan, biến thành một luồng chất lỏng đắng chát chảy vào cổ họng. "Đắng quá." Ngô Gia nhăn mặt nói. "Hừ, đúng là sướng mà không biết hưởng, nếu không phải vì cháu là cháu trai của ta thì thứ này có đến lượt cháu không?" Ngô Tam Tỉnh lạnh lùng hừ một tiếng.

Sau đó ông quay người đi nghiên cứu xác nữ thi.

Lúc nãy ông đã phát hiện trong miệng nữ thi có vật gì đó, chỉ là chưa kịp kiểm tra.

Ngô Gia cũng đi theo sau, đến bên xác nữ thi xem Ngô Tam Tỉnh thao tác.

Chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh đè đầu nữ thi xuống, ngón tay cái ấn vào cổ họng rồi vỗ nhẹ một cái, một chiếc chìa khóa liền từ miệng nữ thi rơi ra, nằm trên ngọc đài.

Tuy nhiên chiếc chìa khóa này có buộc một sợi tơ vàng mảnh nối vào cổ họng nữ thi. "Cháu trai, thủ pháp lúc nãy của chú đã nhớ kỹ chưa?

Đồ trong miệng thi thể đừng dùng tay lấy trực tiếp, dễ xảy ra chuyện lắm, biết chưa?" Ngô Tam Tỉnh nói. "Xác nữ này đã bị cải tạo, trong bụng lắp cơ quan, nếu lúc lấy chìa khóa mà dùng lực quá

mạnh sẽ kích hoạt, lúc đó nỏ tiễn trong bụng thi thể bắn ra phá cơ thể thì khó mà tránh được!" Nói xong Ngô Tam Tỉnh dùng lực ngắt đứt sợi tơ vàng, nhặt chìa khóa lên.

Xác nữ sau khi mất chìa khóa liền nhanh chóng héo rũ xuống như một quả cam hỏng.

Từ một mỹ nhân sống động biến thành một cái xác khô. "Xem ra chìa khóa này còn có tác dụng chống thối rữa, giờ không còn chìa khóa là thối rữa ngay." Ngô Tam Tỉnh nói.

Tiếp đó ông lấy chiếc hộp tử kim từ tay Ngô Gia, dùng chìa khóa ướm vào ổ khóa, quả nhiên vừa khít, xác nhận đây chính là chìa khóa của chiếc hộp đó.

Chiếc hộp này trông giống như một chiếc Bát Trọng Bảo Hàm nhưng kích thước nhỏ hơn một chút.

Ngô Tam Tỉnh cắm chìa khóa vào rồi vặn mạnh nhưng không có tác dụng. "Lạ nhỉ!" Ông lại xem xét kỹ một lát rồi đại ngộ. "Xem ra chìa khóa này không phải dùng để mở hộp mà là để khóa hộp." Bỏ chìa khóa xuống, Ngô Tam Tỉnh xoay nắp hộp một cái, bốn góc đáy hộp đồng loạt mở ra lộ ra một bàn xoay, trên đó có tám cái lỗ.

Chương 60

Mỗi lỗ tương ứng với một con số, trông rất giống bàn quay số điện thoại thời Dân quốc. "Xem ra là một ổ khóa mã số, phải dùng mã mới mở được!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Biết tìm mã số ở đâu bây giờ, Ngô Tam Tỉnh thở dài nghĩ thầm, hay là mang về dùng máy cắt cắt ra cho rảnh nợ.

Sau khi đưa hộp cho Ngô Gia, Ngô Tam Tỉnh đi tới chỗ gốc cây nơi Tiểu Ca đang đứng, ông rất hiếu kỳ.

Ngô Gia nhận lấy chiếc hộp rồi bắt đầu thử.

Nhưng mã số tám chữ số có tới một trăm triệu tổ hợp, thử đến bao giờ mới xong.

Mã số này chắc chắn phải có manh mối ở đâu đó.

Ngô Gia nỗ lực hồi tưởng xem trên đường đi có gặp thứ gì liên quan đến tám chữ số không.

Nhưng ngay cả trên quan quách trong mộ thất dù có vài con số cũng không đủ tám chữ.

Bỗng nhiên cậu nhớ ra trên thắt lưng của một thằng Tây có xuất hiện một dãy số: 02200059.

Nhưng đây là số trên người thằng Tây, liệu có phải là mã số không?

Ngô Gia định thử xem sao, dù sao thử cũng chẳng mất gì.

Cậu quay bàn số theo thứ tự 02200059 một lượt.

Chiếc hộp phát ra tiếng "cạch", một tràng tiếng dây cót chuyển động vang lên.

Nắp hộp tự động lật lên, từ từ mở ra.

Không gian bên trong hộp rất nhỏ, xem ra phần lớn thể tích dùng để chứa cơ quan rồi.

Bên trong chỉ có một khoảng không gian to bằng ngón tay út, một vật bọc trong lụa trắng nằm yên lặng bên trong.

Cầm lụa trắng mở ra, lộ ra một con cá đồng mạ vàng.

Con cá đồng này chế tác rất tinh xảo, từng chiếc vảy đều được mài giũa sắc nét, trên lông mày cá mỗi bên có một con hải xà quấn quanh, vô cùng sống động như thật.

Thấy vậy Ngô Gia lập tức cầm vật đó chạy tới trước mặt Ngô Tam Tỉnh. "Tam thúc, mở được rồi, cái hộp mở được rồi, chú nhìn này, bên trong đựng thứ này đây." Ngô Gia hưng phấn đưa con cá đồng tới trước mặt Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh có chút kinh ngạc, sao mở nhanh thế?

Đón lấy vật đó nhìn một cái, ông cau mày lại. "Hóa ra là thứ này." Ngô Gia thấy vậy liền hỏi: "Tam thúc, đây là cái gì?

Dùng để làm gì ạ?" "Cái này cháu hỏi đúng người rồi đấy, cả nước biết đến thứ này không quá một trăm người, người thực sự thấy qua không quá mười mấy người, tuyệt đối là một món trân phẩm hiếm có." "Oa, vậy nó trị giá bao nhiêu tiền hả chú?" Ngô Gia thất kinh, không ngờ thứ này lại tốt thế. "Nhưng không phải nói thứ này trị giá bao nhiêu tiền, mà là nó giống hệt một món văn vật khai quật được trong một lần khảo cổ hai mươi năm trước, có thể có mối liên hệ nào đó.

Cứ thu lại đã, về rồi nói sau." Con Xà Mi Đồng Ngư này có liên quan tới đội khảo cổ Tây Sa hai mươi năm trước, Ngô Tam Tỉnh tạm thời không muốn nói nhiều, nơi này không phải chỗ để nói những

chuyện đó.

Ông cẩn thận bọc Xà Mi Đồng Ngư lại rồi bỏ vào túi. "Cái xác hồ ly mắt xanh kia chắc chắn không phải Lỗ Thương Vương, quan quách thực sự ở đây vẫn chưa tìm thấy đâu, mọi người tìm tiếp đi." Ngô Tam Tỉnh nói.

Phan Tử và Đại Khuê nghe lời Ngô Tam Tỉnh, cầm đèn pin tìm tòi xung quanh xem cơ quan nằm ở đâu.

Ngô Gia vẫn đang suy nghĩ về chuyện xà mi đồng ngư.

Ngô Tam Tỉnh không chịu nói, xem ra trong chuyện này ẩn chứa bí mật không nhỏ.

Phong Nguyên Thanh biết rõ, kể từ lúc tìm thấy xà mi đồng ngư, bố cục bao nhiêu năm qua của Cửu Môn đã bắt đầu vén màn đại mạc.

Một cuộc tranh đấu lấy Ngô Gia làm trung tâm sắp sửa triển khai.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh không quan tâm đến điều đó, anh chỉ muốn tìm cổ mộ để đánh dấu và tu tiên.

Đợi đến khi tu vi đạt tới mức độ nhất định, trường sinh sẽ là chuyện tự nhiên như hít thở, đâu cần phải giống như "hắn", tốn hết tâm tư tìm kiếm thủ đoạn trường sinh trong mộ huyệt, để rồi cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng hão huyền.

Những chuyện trên thế giới này dường như đều có thể dính dáng đến cổ mộ, ngay cả mục tiêu tối thượng của các hoàng đế quý tộc cổ đại là trường sinh cũng liên quan đến mộ huyệt.

Chẳng biết họ nghĩ thế nào mà lại tìm ra cách đó, có lẽ có liên hệ gì đó với thi giải tiên.

Các tu luyện giả thời cổ đại dùng đủ mọi cách để thành tiên, nhưng thành tiên đâu có dễ dàng như vậy.

Tiên còn chia thành năm bậc Thiên, Địa, Nhân, Thần, Quỷ.

Do tư chất và cơ duyên hạn chế, phần lớn những gì người ta cầu cả đời cũng chỉ là thi giải thăng tiên.

Phong Nguyên Thanh đi tới bên tế tự đài.

Cơ quan chắc chắn nằm trong kiến trúc nhân tạo, mà xung quanh đây chỉ có tế tự đài là gần đại thụ nhất.

Theo nguyên tác, tế tự đài chính là cơ quan.

Phong Nguyên Thanh đặt lòng bàn tay lên đài rồi ấn xuống.

Quả nhiên, cơ quan bị kích động, tế tự đài trầm xuống.

Một loạt âm thanh chuyển động vang lên từ phía đại thụ.

Một lát sau, tại khe hở giữa các rễ cây, một cái hố lớn mở ra.

Một chiếc quan quách bằng thanh đồng khổng lồ được đẩy ra ngoài.

Trên quan quách có một sợi xích sắt lớn cố định, quấn chặt lấy thân cây mấy vòng.

Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc tột độ, ông không ngờ Lỗ Thương Vương lại giấu quan tài ở nơi này.

Nếu không có cơ quan đẩy rễ cây và dây leo ra, ông sẽ không bao giờ tin dưới gốc cây lại giấu được một cái quan quách lớn đến vậy. "Hóa ra quan quách thật sự giấu ở đây!" Đại Khuê phấn khích reo lên: "Giỏi thật, cái quan tài lớn thế này thì bên trong chứa bao nhiêu đồ tốt chứ?

Phen này đúng là không uổng công!" Ngô Tam Tỉnh hận sắt không thành thép, vỗ mạnh vào đầu Đại Khuê một cái: "Thằng nhãi này trong đầu chỉ biết có tiền, đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, đây gọi là quan quách, không phải quan tài!

Thứ này dù có đáng giá đến mấy mày cũng không bê đi được đâu, đừng có làm mất mặt tao nữa!" Đại Khuê lập tức ỉu xìu, xoa đầu không dám nói thêm gì nữa. "Cơ quan này rất kỳ lạ, thạch đài kích hoạt cơ quan để trực tiếp đẩy quan quách ra.

Bình thường chẳng ai lại thiết kế cơ quan như vậy cho quan quách của mình, phải là độc khí hay nỗ tiễn mới đúng!" Nghe Phong Nguyên Thanh nói vậy, mọi người cũng nhận ra điều bất thường.

Cơ quan thạch đài này dường như chuyên dùng để người ta tìm thấy quan quách, lẽ nào mộ chủ ngay từ đầu đã định để người khác đến khai quan?

Hơn nữa, những sợi xích sắt quấn quanh quan quách rất chắc chắn, không giống dùng để cố định mà giống như để ngăn thứ bên trong thoát ra hơn.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, từ lúc xuống mộ đến giờ, chuyện quái dị gặp phải hết chuyện này đến chuyện khác, chẳng lẽ trong quan quách này lại là quái vật gì sao? "Không sao, cứ mở đi, tống tử thì có là gì?

Diệt là xong!" Phong Nguyên Thanh chạm vào pháp kiếm trong tay, thản nhiên nói.

Ngô Tam Tỉnh nghĩ cũng đúng, bèn quyết định: "Được, mở đi!

Chắc chắn những thứ giá trị nhất trong mộ đều nằm ở đây, không mở ra xem chẳng phải uổng công một chuyến sao?" Đoạn ông nói tiếp: "Giờ chúng ta muốn quay về đường cũ cũng không thực tế, vách đá trên kia có bao nhiêu là động, lối vào mê cung đó chẳng biết mất bao lâu mới ra được.

Cách tốt nhất hiện giờ là bò ra ngoài từ cái lỗ trên đỉnh hang." Mọi người ngẩng đầu nhìn lên đỉnh động.

Phong Nguyên Thanh đồng tình: "Đúng thế, cái cây này cao như vậy, rất gần đỉnh động, lại có nhiều dây leo để bám, muốn ra ngoài khá đơn giản." Phan Tử kinh hãi: "Nhưng cái cây này là cây ăn thịt người mà, chúng ta bò lên đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?" "Đừng lo, thấy những tảng đá không có dây leo bám vào bên kia không?

Đó là Thiên Tâm Nham, chính là khắc tinh của Cửu Đầu Xà Bách.

Chút nữa chúng ta bôi ít bột đá lên người, nó sẽ không tấn công chúng ta nữa." Phong Nguyên Thanh chỉ vào mảng vách đá trọc lóc nói.

Chương 61

Ngô Tam Tỉnh khen ngợi: "Không sai, không ngờ Phong lão bản cũng có nghiên cứu về Cửu Đầu Xà Bách, đúng là tuổi trẻ tài cao." Phong Nguyên Thanh cười đáp: "Ha ha, cháu học khảo cổ mà, vừa khéo có xem qua tài liệu về phương diện này." Biết có đường ra, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu ca lúc này đã rời khỏi chỗ đứng thẫn thờ ban đầu, đi tới trước quan quách và đổi sang một chỗ khác để tiếp tục... thẫn thờ.

Mọi người đi tới, đã quen với việc Tiểu ca thỉnh thoảng lại đứng ngẩn người ra như vậy.

Ngô Gia đi tới bên cạnh Tiểu ca hỏi: "Tiểu ca, anh nhìn ra được gì không?" Tiểu ca chỉ liếc mắt nhìn Ngô Gia một cái rồi không nói gì, tiếp tục nhìn quan quách thẫn thờ, chẳng biết đang nghĩ gì.

Cả nhóm vây quanh quan quách.

Trên đó khắc đầy minh văn, Ngô Gia khá có nghiên cứu về lĩnh vực này nên Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Cháu lớn, cháu xem có hiểu trên này viết gì không?" "Cháu chỉ hiểu được một phần, nhưng có thể khẳng định đây chính là Lỗ Thương Vương mà chúng ta tìm.

Trên này ghi chép về cuộc đời của lão." Lúc này Đại Khuê phát hiện một dòng chữ ở giữa quan quách, Ngô Gia nhìn kỹ thì nhận ra đó là một ngày tháng, nhưng thời Xuân Thu lịch pháp hỗn loạn nên không rõ chính xác là ngày nào. "Thôi đừng nghiên cứu nữa, nghĩ cách mở nó ra đã!" Ngô Tam Tỉnh cầm xà beng nói.

Ông bảo Đại Khuê giúp một tay, cạo bỏ lớp sáp gắn ở các khe hở, sau đó cắm xà beng vào dùng sức bẩy nắp quan lên.

Mọi người cùng đẩy nắp sang một bên, lộ ra bên trong một lớp quan tài bằng ngọc khảm tinh xảo.

Mở lớp này ra, bên trong lại là một lớp quan tài gỗ sơn màu có đính ngọc thạch.

Phong Nguyên Thanh nhìn lớp gỗ này nói: "Chư hầu vương thời Chiến Quốc thường dùng nhị trọng quách, tam trọng quan.

Tính cả hố cây thì chúng ta đã mở được hai tầng quách và hai tầng quan rồi, dưới này chắc là lớp cuối cùng." Phong Nguyên Thanh và Ngô Tam Tỉnh phối hợp rất nhanh, cẩn thận rút các sợi kim tuyến khỏi lớp sơn, sau đó tháo lớp quan tài khảm ngọc ra.

Chỉ còn lại lớp gỗ sơn màu cuối cùng.

Mở nó ra là sẽ thấy được chính chủ.

Ngô Tam Tỉnh đột nhiên áp tai vào quan tài lắng nghe, sắc mặt ông bỗng trở nên trắng bệch: "Mẹ kiếp, bên trong dường như có tiếng thở!" Mọi người đều sững sờ, sao có thể chứ?

Có tống tử thì còn hiểu được, nhưng có tiếng thở thì thật là phi lý.

Ngô Tam Tỉnh ra hiệu cho mọi người chuẩn bị, ông khởi động cánh tay rồi cầm xà beng định bẩy nắp. "Đợi đã, đừng bẩy vội." Phong Nguyên Thanh lên tiếng ngăn cản.

Ngô Tam Tỉnh hạ tay xuống hỏi: "Sao thế?

Có vấn đề gì à?" "Cái quan tài này không giống loại thông thường, chắc chắn có cơ quan, dùng sức mạnh bẩy ra có khi sẽ gặp rắc rối!" "Đúng thế, vẫn là vị tiểu huynh đệ này có kiến thức, không được bẩy mạnh!" Bàn Tử chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào, đi tới bên cạnh mọi người. "Vậy theo cậu thì mở thế nào?" Ngô Tam Tỉnh hỏi. "Lùi lại hết đi, xem Bàn gia ta lộ một chiêu cho mà thấy!" Bàn Tử nói xong liền thò tay vào khe hở giữa lớp gỗ sơn và quách thanh đồng, sờ soạng một

hồi.

Lát sau, gã tìm được cơ quan, dùng sức bẻ một cái.

Một tiếng "tạch" vang lên, cái quan tài gỗ sơn nứt đôi ra một cách gọn gàng từ giữa.

Đồng thời, một tiếng kêu thảm thiết cực độ truyền ra từ bên trong.

Quan tài gỗ sơn từ từ nhô lên khỏi quách thanh đồng, nắp quan tài tách đôi ngả sang hai bên.

Ngay sau đó, một người mặc giáp đen ngồi bật dậy.

Mọi người giật nảy mình, suýt nữa không kìm được mà nổ súng.

Bàn Tử hét lớn ngăn cản hành động đó.

Ngô Tam Tỉnh vòng ra bên cạnh nhìn, hóa ra có một cái cọc chống sau lưng, hèn chi nó có thể ngồi dậy được.

Mọi người vây lại nhìn kỹ, thứ nó mặc không phải là khôi giáp mà là một bộ Kim Lũ Ngọc Y (áo giáp ngọc chỉ vàng), nhưng các miếng ngọc trên đó đều là màu đen.

Đột nhiên, mọi người phát hiện lồng ngực cái xác vẫn phồng xẹp liên tục, mũi miệng vẫn có tiếng thở, thậm chí còn thấy cả hơi ẩm phả ra.

Mọi người vội lùi lại vì sợ cái xác đột nhiên bạo khởi hại người.

Chỉ có Phong Nguyên Thanh vẫn đứng yên tại chỗ không chút dao động.

Chưa biến thành huyết thi thì nó chỉ là hạng tôm tép, mà có biến thành huyết thi đi nữa thì trong mắt anh cũng vẫn là rác rưởi mà thôi. "Cái xác này sao còn biết thở?

Mọi người đã gặp chuyện này bao giờ chưa?" Ngô Gia hỏi. "Đừng

sợ, nó thở được là vì nó còn chưa chết!" Câu nói của Phong Nguyên Thanh như một tảng đá lớn ném xuống mặt nước phẳng lặng, gây ra chấn động lớn trong lòng mọi người. "Cái gì?

Chưa chết?

Sao có thể, đây là cổ mộ từ hai ngàn năm trước mà!" Mọi người kinh hãi.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy lập tức áp sát cái xác để quan sát kỹ.

Bàn Tử không chịu kém cạnh cũng chạy tới bên quan tài. "Đây...

đây không phải là Ngọc Dũng sao?

Mẹ ơi, hóa ra thứ này thật sự tồn tại." "Thần khí, không ngờ Ngô Tam Tỉnh tôi cũng có phúc phần thấy được Ngọc Dũng!" Ngô Tam Tỉnh xúc động đến mức sắp rơi nước mắt. "Chỉ cần mặc thứ này vào là có thể cải lão hoàn đồng, không ngờ là thật, cái xác này chính là minh chứng!" Bàn Tử nhìn đến trợn tròn mắt: "Không ngờ thứ mà Tần Thủy Hoàng tìm không thấy lại nằm trên người lão này.

Mà này...

Tam gia, ông biết cách lấy thứ này ra không?" "Không biết, nghe nói thứ này không thể cởi ra từ bên ngoài, chẳng lẽ chúng ta phải cõng nguyên cái xác ra ngoài sao?" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu.

Phong Nguyên Thanh nhìn hai người họ kiểm tra khắp bộ Ngọc Dũng để tìm cách cởi.

Ngô Gia cũng kiểm tra quan tài và phát hiện ở đáy có rất nhiều thứ như vảy nến. "Đây là cái gì vậy?" "Đó là da người bong ra từ kẻ nằm trong Ngọc Dũng." Phong Nguyên Thanh liếc nhìn rồi nói. "Eo..." Ngô Gia cảm thấy buồn nôn: "Lỗ Thương Vương này có bệnh ngoài da hay sao mà bong nhiều da thế?" "Ha ha, bộ Ngọc Dũng này khi mặc vào, cứ mỗi 500 năm lại lột da một lần và trẻ lại một chút.

Tuy nhiên, chỉ khi đang lúc lột da mới có thể cởi Ngọc Dũng ra, nếu không sẽ biến thành huyết thi.

Hiện giờ chưa tới lúc lột da, nên mọi người đừng có mơ tưởng chuyện cởi nó ra." Nghe vậy, mọi người đều sững sờ.

Năm trăm năm lột da một lần?

Bộ Ngọc Dũng này thật sự có thể cải lão hoàn đồng sao? "Vậy giờ sao?

Có cởi không?

Tôi tìm thấy đầu dây rồi này!" Bàn Tử nhấc cánh tay bộ Ngọc Dũng lên, chỗ đó có một đầu sợi chỉ vàng thừa ra. "Thôi bỏ đi." Ngô Tam Tỉnh do dự.

Lúc này Tiểu ca cầm Hắc Kim Cổ Đao đi tới: "Đừng động vào!" Anh đi tới trước Ngọc Dũng.

Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Tiểu ca, có chuyện gì thế?" "Cái xác huyết thi lúc trước chính là chủ nhân tiền nhiệm của bộ Ngọc Dũng này, bị Lỗ Thương Vương phát hiện khi đổ đấu.

Cái xác sống này đã nằm đây hơn ba ngàn năm rồi, nếu các người kéo đầu dây đó, nó sẽ khởi thi ngay lập tức!" Nói xong, Tiểu ca nhìn bộ Ngọc Dũng với vẻ chán ghét, một tay nhanh như chớp bóp lấy cổ cái xác sống đó rồi nhấc bổng nó ra khỏi quan tài.

Cái xác sống cảm nhận được nguy hiểm, trong cổ họng phát ra tiếng kêu rít và cơ thể không ngừng run rẩy. "Ấy, Tiểu ca, để tôi, tôi thích nhất là giết loại tống tử xác sống này, cứ để tôi làm cho." Phong Nguyên Thanh đột nhiên bước lên nói.

Chương 62

Tiểu ca nhìn sâu vào mắt Phong Nguyên Thanh một lát rồi buông tay.

Phong Nguyên Thanh lập tức đón lấy, tung một cú đấm vào huyệt thái dương của nó.

Cú đấm này anh đã vận dụng ám kình, một luồng kình lực khủng khiếp đánh thẳng vào đại não của cái xác.

Ám kình bộc phát tạo ra một tiếng nổ trầm đục.

Não của cái xác sống nát bét thành một đống hồ lốn, con Thi Miết Vương ký sinh bên trong cũng bị đánh chết.

Bộ Ngọc Dũng này vốn phải phối hợp với Thi Miết Đan mới có tác dụng, nếu không nó chẳng có hiệu quả gì cả.

Cái xác bị đánh nát não, cơ thể run rẩy một hồi rồi duỗi thẳng hai chân, bất động hoàn toàn, da dẻ cũng nhanh chóng chuyển sang màu đen. [Diệt sát thiên niên hoạt thi, nhận được Luyện Thi Thuật, tăng 5 năm tu vi!] "Không tệ, phần thưởng này cũng được." Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Mọi người đều há hốc mồm nhìn anh.

Không ngờ anh lại có sở thích kỳ quái này, chẳng lẽ thực lực mạnh mẽ của anh đều là nhờ giết tống tử mà luyện thành sao? "Tiểu ca, Phong lão bản, chuyện này là sao?

Tại sao hai người phải giết người trong Ngọc Dũng?" Tiểu ca im lặng, nét mặt lộ vẻ bi lương.

Phong Nguyên Thanh lấy ra một hộp ngọc màu tím từ phía sau quan tài: "Trong này chắc có ghi chép, xem là biết ngay!" Cái hộp

không khóa, Ngô Gia mở ra khá dễ dàng.

Bên trong là một cuộn lụa trắng viền vàng.

Mở ra xem, bên trái có một hàng chữ nhỏ: "Minh Công Thương Vương Địa Thư", phía sau dày đặc những chữ nhỏ li ti.

Trên lụa trắng toàn là cổ tự, nhiều chữ Ngô Gia không biết nhưng vẫn đọc được đại khái ý chính.

Ngô Gia kể lại những phần mình hiểu được.

Một phần trong đó nói về quá trình lão ta có được Quỷ Tỷ.

Lỗ Thương Vương kế thừa quan vị của cha năm 25 tuổi, chuyên đi đào mộ lấy của cải tiếp tế quân lương cho nước Lỗ.

Có một lần lão vào một ngôi mộ cổ không rõ niên đại, trong quan tài lại nằm một con rắn khổng lồ.

Lỗ Thương Vương gan dạ tột cùng, cho rằng rắn nằm trong quan tài chắc chắn là yêu nghiệt nên đã vung đao chém chết, còn sai người mổ bụng nó, kết quả tìm thấy một cái hộp tử kim, nhưng lúc đó lão không để ý.

Đêm đó khi đang ngủ, lão mơ thấy một ông lão râu trắng hỏi: "Tại sao lại giết ta?" Lỗ Thương Vương vốn tính bạo ngược, giết người vô số, không cần biết ông lão là ai liền đáp: "Thích thì giết!" Ông lão đột nhiên biến thành con rắn lớn định cắn lão.

Kết quả trong mơ lão cũng rất hung dữ, lại chém con rắn bị thương.

Con rắn sợ hãi gật đầu cầu xin, nói nhục thân đã bị giết, nếu hồn phách cũng bị tiêu diệt thì sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh; nếu lão tha mạng, nó sẽ dâng cho lão hai món bảo vật đảm bảo lão sẽ đứng trên vạn người.

Lỗ Thương Vương động lòng nên đồng ý.

Con rắn chỉ cho lão cách mở hộp tử kim.

Nghe xong, Lỗ Thương Vương nghĩ chuyện này chỉ nên có mình mình biết, không nên để người thứ hai hay biết, thế là vung đao chém đứt đầu con rắn.

Tỉnh dậy, lão làm theo cách đó mở hộp và có được bảo vật.

Đồng thời, lão giết sạch những tùy tùng biết chuyện cùng gia quyến của họ.

Trong mấy chục năm sau đó, nhờ hai món bảo vật mà lão luôn thuận buồm xuôi gió trong cả chiến tranh lẫn triều chính.

Nhưng đến tuổi già, vì nhiều năm đổ đấu tiếp xúc với thi khí nên cơ thể lão mang nhiều trọng bệnh, quân vương tước binh quyền bảo lão chuyên tâm đổ đấu.

Sức khỏe ngày một giảm sút, lão bắt đầu sợ chết.

Một ngày nọ, lão lại mơ thấy con rắn đó, nó nói đại hạn của lão đã đến, chúng ta đang chờ lão ở địa phủ.

Lỗ Thương Vương nhìn lại thì thấy toàn là những người mình từng giết oan.

Tỉnh dậy, lão lập tức cầu cứu quân sư Thiết Diện Sinh.

Thiết Diện Sinh tinh thông phong thủy mệnh lý, nói với Lỗ Thương Vương rằng thời thượng cổ có một loại Ngọc Dũng, mặc vào có thể cải lão hoàn đồng, trường sinh bất lão, nhưng đã tuyệt tích từ lâu, chỉ có thể tìm trong cổ mộ.

Lỗ Thương Vương lúc này đã cùng đường, chẳng cần biết lời Thiết Diện Sinh là thật hay giả, lão đều coi là thật.

Đổ đấu vốn là sở trường của lão, thế là lão ngày đêm nghiên cứu

cổ tịch, cuối cùng tìm được một nơi có khả năng chứa Ngọc Dũng.

Lão huy động nhân lực đào núi, tìm thấy một hoàng lăng Tây Chu khổng lồ.

Mộ huyệt được xây theo nguyên lý Chu Dịch Bát Quái, vô cùng phức tạp.

Trong hang đá của mộ thất chính có một cây Cửu Đầu Xà Bách khổng lồ.

Trên giường ngọc dưới gốc cây, một xác nam thanh niên chỉ còn da bọc xương đang ngồi thiền.

Thiết Diện Sinh xác định đó là Ngọc Dũng, bèn dùng phương pháp đặc biệt đưa xác nam đó ra, đặt vào thạch quan ở mộ phụ.

Qua đó có thể thấy Thiết Diện Sinh cũng là một người phi thường, có thủ đoạn chế ngự huyết thi.

Lỗ Thương Vương làm theo kế hoạch, giả chết trước mặt quân vương.

Quân vương tưởng lão thật sự có thể đi về giữa hai cõi âm dương nên rất sợ hãi, bèn ban cho lão chế độ mai táng cao hơn cả chư hầu vương bình thường.

Thân tín của lão lấy cớ đào mộ để xây một mộ huyệt giả dạng như một cái quạt bên cạnh mộ Tây Chu, đồng thời bố trí nghi trận với bảy cái quan tài giả, còn bản thân lão thì giấu dưới gốc cổ thụ nghìn năm.

Trước khi vào quan tài, lão giết sạch những người tham gia và ném xuống sông, sau đó đầu độc tất cả tùy tùng, chỉ để lại một nam một nữ trung thành tuyệt đối để khâm liệm cho lão, hai người này sau đó cũng uống thuốc độc tự sát.

Nghe Ngô Gia dịch xong, mọi người mới vỡ lẽ, thảo nào ở đây vừa có dấu vết mộ Tây Chu vừa có dấu vết mộ Chiến Quốc, hóa ra là hai ngôi mộ lồng vào nhau. "Chỉ là Thiết Diện Sinh cuối cùng thế nào rồi?

Trong này không nói, chẳng lẽ ông ta cũng tuẫn táng theo?" Ngô Gia thắc mắc. "Sao có thể, hạng người đó đã lường trước Lỗ Thương Vương sẽ giết người diệt khẩu, chắc chắn đã có chuẩn bị từ trước." Ngô Tam Tỉnh nói. "Đúng vậy, người cuối cùng nằm trong Ngọc Dũng không phải Lỗ Thương Vương mà chính là Thiết Diện Sinh!" Tiểu ca nhàn nhạt lên tiếng. "Vậy là vào phút cuối, Thiết Diện Sinh đã đánh tráo bản thân với Lỗ Thương Vương?" Ngô Gia hiểu ra. "Thiết Diện Sinh dày công tính toán chẳng qua là muốn mượn thế lực của Lỗ Thương Vương để hoàn thành mục đích trường sinh bất lão của mình mà thôi." Tiểu ca nói. "Sao anh biết rõ mấy chuyện này thế?" Ngô Gia hỏi.

Tiểu ca im lặng một lúc rồi mới đáp: "Tôi từng tìm thấy một cuộn lụa tương tự trong một ngôi mộ đời Tống, đó là tự truyện của Thiết Diện Sinh ghi lại trải nghiệm của ông ta.

Sau khi vạch kế hoạch cho Lỗ Thương Vương, ông ta giả chết thoát thân, phóng hỏa thiêu chết cả nhà mình, rồi tìm một kẻ ăn mày mạo danh mình, còn bản thân thì hóa trang thành kẻ ăn mày để trốn thoát.

Lỗ Thương Vương dù nhận thấy có điểm khả nghi nhưng không còn thời gian để điều tra nữa.

Sau khi Lỗ Thương Vương nhập táng, Thiết Diện Sinh dễ dàng lẻn vào mộ, lôi Lỗ Thương Vương lúc đó không còn khả năng phản kháng ra ngoài rồi tự mình nằm vào trong." "Vậy còn xác của Lỗ Thương Vương?

Chắc không biến thành huyết thi luôn chứ?

Sao chúng ta không gặp?" Ngô Gia thắc mắc. "Cái đó thì không biết." Tiểu ca bị hỏi có chút không tự nhiên, nói xong câu đó liền im lặng.

Chưa bao giờ thấy anh nói nhiều như vậy, bình thường vốn là người kiệm lời.

Lần này đột nhiên bịa ra một lời nói dối, ngay cả Ngô Gia cũng chẳng lừa được chứ đừng nói đến lão hồ ly như Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng Tiểu ca chỉ có thể gượng gạo bịa tiếp, bịa không nổi nữa thì im lặng luôn.

Tuy nhiên Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng không vạch trần lời nói dối của Tiểu ca.

Nếu anh đã không muốn nói và đã cất công bịa chuyện thì cũng chẳng cần làm khó nhau, tránh để mọi người đều khó xử.

Chương 63

Chuyến đổ đấu Lỗ Vương Cung đến đây cơ bản là kết thúc.

Việc còn lại là mang những thứ lấy được ra ngoài. "Được rồi, mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài thôi!" Ngô Tam Tỉnh nói.

Bàn Tử vẫn luôn để mắt tới bộ Ngọc Dũng, bèn cùng Ngô Tam Tỉnh tháo nó ra khỏi người Thiết Diện Sinh, đóng gói kỹ càng cho vào túi.

Lần này lấy được không nhiều đồ nhưng món nào cũng rất giá trị.

Đặc biệt là bộ Ngọc Dũng này, thần khí có thể cải lão hoàn đồng là vô giá bảo, nếu truyền ra ngoài không biết sẽ có bao nhiêu người thèm khát.

Nếu đo bằng tiền, ít nhất cũng phải vài tỷ tệ.

Những thứ khác chủ yếu là ngọc khí và đồ thanh đồng tùy táng.

Lỗ Thương Vương là nhân vật thời Chiến Quốc, thời đó chưa có đồ sứ.

Đồ sứ chỉ bắt đầu xuất hiện quy mô lớn từ thời Hán trở đi, đến đời Nguyên Tống mới đạt đỉnh cao.

Những món Nguyên Thanh Hoa hay đồ từ ngũ đại danh diêu đời Tống mới là đỉnh phong của đồ sứ.

Thời Chiến Quốc, mọi người vẫn dùng đồ thanh đồng là chính, đồ tùy táng đa phần là ngọc thạch, thanh đồng và tục tuẫn táng người sống.

Sau khi thu dọn xong, mọi người cẩn thận bôi bột Thiên Tâm Nham lên người, Bàn Tử còn tham lam nhét mấy cục vào túi.

Cả nhóm men theo thân cây thô ráp bò lên trên.

Trên cây có nhiều dây leo nên việc leo trèo khá thuận tiện, chỉ có điều vô số xác chết treo lủng lẳng nhìn rất kinh tởm.

Cái cây rất cao, mọi người mất mười mấy phút mới leo tới đỉnh.

Men theo những dây leo vươn ra khỏi miệng động, cuối cùng họ cũng trở lại mặt đất. "Cây Cửu Đầu Xà Bách này đã sống không biết bao nhiêu năm, giết hại bao nhiêu người, để lại cũng là mầm họa, là mối nguy lớn cho thợ săn trong núi, chi bằng đốt quách nó đi cho xong." Phong Nguyên Thanh đề nghị.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người theo xe lừa trong thôn rời khỏi con đường núi.

Đường núi vẫn giữ nguyên dáng vẻ như lúc họ mới đến, không hề có chút thay đổi nào, cũng chẳng biết đến bao giờ mới được tu sửa xong.

Mọi người theo đường núi trở về quán trọ Đông Sơn trong huyện lỵ.

Trên đường đi, Bàn Tử bắt chuyện làm quen với Phong Nguyên Thanh.

Anh mới biết hóa ra Bàn Tử này và Vương Bàn Tử ở kinh thành lại là họ hàng, hèn gì trông hai người giống nhau đến vậy.

Đến đây, cả nhóm mỗi người một ngả phân tán.

Phong Nguyên Thanh một mình lái xe trở về kinh thành.

Trên đường, anh mới nhận được thông báo từ hệ thống, Cửu Đầu Xà Bách cuối cùng đã bị thiêu chết.

Nhờ vậy, anh nhận được một khối Thiên Niên Linh Mộc Tâm cùng với 5 năm tu vi tăng thêm.

Sau nửa ngày hành trình, Phong Nguyên Thanh đã về đến nhà tại kinh thành.

Chuyến đổ đấu này giúp tu vi của anh tăng lên rất nhiều, anh dự định thừa thắng xông lên, ngưng tụ hoàn thành Đạo Đài, trúc tốt Đạo Cơ.

Đầu tiên, anh sắp xếp ổn thỏa các việc ở Quan Sơn Các, sau đó lại đến trường một chuyến để xem có việc gì cần mình tham gia hay không.

Nếu không, trong thời gian anh bế quan mà không tìm được người thì sẽ rất phiền phức.

May mắn là gần đây không có đại sự gì.

Chỉ có chỗ Tôn giáo thụ, sinh viên của ông báo cáo rằng tại huyện Cổ Lam vùng Quan Trung có phát hiện mới, ông dự định vài ngày tới sẽ đi một chuyến.

Ông chuẩn bị đưa Phong Nguyên Thanh đi cùng, dù sao việc học nghiên cứu sinh của anh cũng đã vào giai đoạn đếm ngược, sắp đến lúc tốt nghiệp rồi.

Phát hiện ở huyện Cổ Lam lần này vừa vặn có thể dùng làm nội dung cho luận văn tốt nghiệp của anh.

Thế là Phong Nguyên Thanh dự định nhân mấy ngày này bế quan để hoàn thành đột phá.

Trước khi bế quan, anh để lại một tờ giấy nhắn ở phòng khách, đề phòng trường hợp Shirley Dương về sớm sẽ không làm phiền đến mình.

Tĩnh thất bố cục rất đơn giản, chỉ có một cung đài bày biện vài món tế phẩm, bên trên phụng thờ chân dung Tam Thanh.

Trên mặt đất chỉ có hai cái bồ đoàn.

Tĩnh thất này là nơi Phong Nguyên Thanh đặc biệt tìm kiếm một vị trí có địa khí nồng đậm nhất trong tứ hợp viện, chuyên môn xây dựng dưới lòng đất để dùng làm nơi bế quan tu luyện.

Bản thân nơi này lại nằm trong khu vực trung tâm phong thủy long mạch của kinh thành, hiệu quả tu luyện càng thêm vượt trội.

Phong Nguyên Thanh cung kính thắp một nén nhang.

Một khi đã bắt đầu tu tiên, Tam Thanh là đối tượng chắc chắn phải bái, ít nhất Phong Nguyên Thanh cho là như vậy.

Anh không có sư phụ, không có môn phái, cũng chỉ biết bái Tam Thanh.

Tam Thanh với tư cách là Đạo Tổ, bái một chút tổng quy cũng không vấn đề gì.

Kính hương xong, Phong Nguyên Thanh khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, lặng lẽ điều tức vận công cho đến khi đạt trạng thái tốt nhất.

Ý thức trầm vào đan điền.

Trong vùng hỗn độn xám xịt, chỉ có một tòa Đạo Đài hai tầng cổ phác đang lơ lửng.

Đạo Đài tỏa ra thần quang ôn nhuận, chiếu sáng một vùng lân cận.

Việc trúc thành Đạo Đài thực chất không khó, chỉ cần có căn cơ đủ dày, dùng pháp lực không ngừng ngưng luyện là được.

Chỉ là số tầng của Đạo Đài thì không đơn giản như vậy.

Nó đòi hỏi cơ duyên, vận khí, tư chất phải đạt chuẩn, pháp lực cần đủ hồn hậu và tinh thuần.

Đối với tu sĩ, số tầng Đạo Đài liên quan mật thiết đến cốt lõi Đạo

Cơ mà họ ngưng tụ, cốt lõi càng mạnh thì tự nhiên càng ngưng tụ được nhiều tầng.

Phong Nguyên Thanh hiện tại có chân khí tu vi sung túc, lại có hệ thống hỗ trợ, tư chất, cơ duyên và khí vận đều không kém.

Cốt lõi phù văn Tiên Thiên Nhất Khí mà anh ngưng tụ ra vô cùng mạnh mẽ.

Chân khí hùng hồn lưu động, không ngừng chảy về phía Đạo Đài.

Tầng Đạo Đài thứ ba từ từ hiện ra hư ảnh, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành thực thể, rồi bị phù văn bản mệnh trấn áp trụ.

Tiếp theo là tầng thứ tư, thứ năm, thứ sáu...

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời lặn rồi trăng lại mọc.

Tốc độ ngưng tụ Đạo Đài của Phong Nguyên Thanh rất nhanh, đã đến tầng thứ chín. 40 năm tu vi, lượng chân khí khổng lồ toàn bộ rót vào trong Đạo Đài.

Đạo Đài ngưng tụ hoàn thành.

Phù văn bản mệnh ngự trị tại tầng thứ chín của Đạo Đài.

Đạo Cơ đã thành.

Ngay khoảnh khắc này, pháp tắc thiên địa vô hình hội tụ, in lên Đạo Đài của Phong Nguyên Thanh vô số hoa văn phức tạp huyền ảo, tỏa ra vi quang mờ ảo.

Sau đó, tòa Đạo Đài do chân khí ngưng tụ kia tan ra, hóa thành một dòng sông lớn một lần nữa quay về đan điền, luân chuyển khắp kinh mạch toàn thân.

Nhưng Đạo Đài chín tầng đã được hoa văn pháp tắc cố hóa, hóa thành Đạo Cơ thực sự.

Chân khí chẳng qua chỉ dùng để ngưng tụ hình thể Đạo Đài, cuối cùng vẫn phải dẫn thiên địa pháp tắc tới rèn luyện mới hình thành Đạo Cơ chân chính.

Chương 64

Sau khi Đạo Cơ hoàn tất, những chân khí đó vẫn sẽ phản hồi lại, đồng thời sau khi kinh qua pháp tắc rèn luyện, chân khí tiến thêm một bước thăng hoa, dịch hóa thành chân nguyên.

Đạo Cơ nọ cũng thuận theo thông đạo minh minh, từ đan điền thăng thẳng lên Tử Phủ trong thức hải.

Mỗi lần chân nguyên vận chuyển đều sẽ đi qua Đạo Cơ trong thức hải để ngưng luyện và thăng hoa, đồng thời dung luyện sức mạnh thần hồn, khiến mỗi tia chân khí đều có thể điều khiển theo ý muốn, lúc này có thể gọi là pháp lực.

Pháp lực là thứ được ngưng luyện từ sự hợp nhất của tinh, khí, thần.

Về đẳng cấp, nó cao hơn chân khí và chân nguyên một bậc.

Bước tu luyện tiếp theo sẽ chạm tới sức mạnh của linh hồn.

Căn bản của pháp môn tu luyện tiên đạo nằm ở Nguyên Thần.

Tu luyện giai đoạn đầu đều là đánh nền móng, chuẩn bị cho sự ra đời của Nguyên Thần.

Sau khi Đạo Đài chín tầng tiến vào thức hải, ý niệm linh hồn của Phong Nguyên Thanh không ngừng hội tụ, cuối cùng hóa thành một tiểu nhân trong suốt đứng trên tầng Đạo Đài thứ chín, phù văn bản mệnh lơ lửng trên đỉnh đầu.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy một luồng cảm giác vô cùng dễ chịu, đó là do sức mạnh linh hồn của anh được tăng cường mạnh mẽ.

Những ý niệm linh hồn phân tán vô hình, tam hồn thất phách giờ đây hợp nhất, hình thành một linh hồn hình người hoàn chỉnh. "Phù..."

Phong Nguyên Thanh thở ra một ngụm trọc khí. "Đột phá rồi, thật nhanh!" Từ lúc tu luyện đến nay chưa đầy hai năm, Phong Nguyên Thanh đã trở thành một đại lão Luyện Khí Hóa Thần.

Tốc độ này nếu nói ra chắc chẳng ai tin nổi, đúng là không hổ danh có công cụ hack.

Bước tu luyện tiếp theo chính là tu ra Âm Thần.

Đạt đến cảnh giới này có thể gọi là Hóa Thần kỳ, ý chỉ Luyện Khí Hóa Thần.

So với một số hệ thống tu luyện khác thì có chút khác biệt, không có các bước Kim Đan, Nguyên Anh mà thay vào đó là Âm Thần và Dương Thần.

Tuy nhiên về sau thì đúng là trăm sông đổ về một biển, đều luyện thành Nguyên Thần.

Thuần âm mà không có dương gọi là quỷ hồn, âm dương lẫn lộn gọi là Âm Thần, thuần dương mà không có âm gọi là Dương Thần.

Sau đó là âm dương hợp nhất, kết ra thánh thai kim thể, Nguyên Thần được thai nghén trong đó như hài nhi.

Khi thai nghén hoàn thành, Nguyên Thần liền thành thục.

Tụ lại thành hình, tán ra thành khí, trải qua hạo kiếp không chết, thọ ngang trời đất.

Lúc này Phong Nguyên Thanh đã thành công tiến giai, đột phá Trúc Cơ kỳ, tiến vào Hóa Thần kỳ.

Anh đã có thể làm đến mức Âm Thần xuất khiếu.

Chỉ là Âm Thần mới sinh, xuất khiếu như vậy quá mức nguy hiểm.

Âm Thần không chịu nổi gió thổi nắng sấy mưa dầm, nếu không

sẽ bị thương, nhẹ thì ngu ngốc, nặng thì hồn phi phách tán trở thành người thực vật.

Ở giai đoạn này, nhiệm vụ hàng đầu là làm lớn mạnh Âm Thần, chờ đến khi Âm Thần cường đại đến mức độ nhất định mới có thể tiến vào giai đoạn tu luyện tiếp theo.

Lúc này, tu vi tăng mạnh, linh hồn lột xác, thần thức tự sinh.

Thần niệm có thể xuyên thấu cơ thể ra ngoài để thăm dò ngoại giới, giống như radar quét qua, tự động hiển thị cảnh tượng xung quanh trong não bộ.

Xem thời gian, đã trôi qua hai ngày.

Thời gian hẹn với Tôn giáo thụ là vào ngày mai.

Tôn giáo thụ vốn thường trú tại huyện Cổ Lam vùng Quan Trung, nhưng vì nể tình Phong Nguyên Thanh nên mới về kinh thành đích thân chỉ dạy anh hai năm.

Trong hai năm này, ông cũng không ở lỳ tại kinh thành mà thường xuyên về Cổ Lam để dẫn dắt sinh viên chủ trì công tác khảo cổ.

Vùng Quan Trung từ xưa đến nay có rất nhiều đại mộ, vì vậy Viện nghiên cứu khảo cổ kinh thành mới đặt một đội khảo cổ thường trú tại đây để chuyên môn thu thập và khai quật văn vật, hiệu quả rất rõ rệt.

Thế là Phong Nguyên Thanh lại để lại một mảnh giấy khác báo cho Shirley Dương biết anh cùng Tôn giáo thụ đến Cổ Lam làm khảo cổ.

Khi nào Shirley Dương về, thấy giấy nhắn có thể đi tìm anh.

Giờ đây Phong Nguyên Thanh đã có thể không cần ngủ, chỉ cần tọa thiền một lát là có thể quét sạch mệt mỏi.

Vì vậy, cả đêm đó anh đều dùng để nghiên cứu đạo kinh.

Chỉ cần xem qua một lần là anh có thể ghi nhớ toàn bộ.

Ngày thứ hai, anh đến Quan Sơn Các tuần thị một vòng, mọi việc đều vận hành bình thường.

Anh còn mượn nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Hồ Bát Ức để xem qua một lượt.

Anh cũng dặn dò bọn họ trông coi cửa hàng, bản thân mình đi Cổ Lam khảo cổ, nếu có tin tức gì về đại mộ thì bọn họ có thể tự mình đi xem.

Tiếp đó Phong Nguyên Thanh đi chuẩn bị một ít nhu yếu phẩm.

Huyện Cổ Lam địa thế hẻo lánh lại khá nghèo, cuộc sống ở đó gian khổ, nhiều thứ không mua được.

Anh chuẩn bị một ít rồi cất vào không gian hệ thống.

Sau đó, anh mang theo máy ảnh, máy tính, điện thoại cùng các vật dụng khác đến viện nghiên cứu hội hợp với Tôn giáo thụ.

Phía Tôn giáo thụ cũng đã chuẩn bị gần xong, chỉ chờ người đến đông đủ, chuyển vật tư lên xe là có thể xuất phát.

Từ kinh thành đến huyện Cổ Lam lộ trình hơn một ngàn cây số.

Lái xe mất khoảng mười mấy tiếng đồng hồ, may mà trong đoàn có mấy người biết lái xe nên mọi người thay phiên nhau.

Trải qua mười mấy tiếng hành trình, cả đoàn cuối cùng cũng đến được trú địa của đội khảo cổ huyện Cổ Lam vào sáng ngày hôm sau.

Vùng Quan Trung này ít mưa, nhiều hạn hán, cao nguyên đất vàng bị xói mòn nghiêm trọng khiến sinh thái nơi đây càng thêm khắc nghiệt.

Huyện Cổ Lam lại càng là nơi nghèo khó trong vùng.

Lần này, Tôn giáo thụ mang đến không ít nhu yếu phẩm đang thiếu hụt cho trú địa cùng các thiết bị khảo cổ liên quan.

Nghỉ ngơi tử tế một đêm, mọi người mới lấy lại được sức lực.

Ngồi xe mười mấy tiếng đồng hồ, cái lưng cũng sắp chịu không nổi rồi.

Sáng sớm hôm sau, Tôn giáo thụ đưa Phong Nguyên Thanh cùng mấy sinh viên đi kiểm tra những thành quả thu hoạch được trong thời gian qua.

Những văn vật mà đội khảo cổ thu mua được từ thôn quê, Tôn giáo thụ đều định kỳ kiểm tra.

Ông chủ yếu phụ trách nghiên cứu các văn vật xuất thổ liên quan đến cổ văn tự, là một chuyên gia có nghiên cứu rất sâu về lĩnh vực này.

Phong Nguyên Thanh đi theo sau làm công tác ghi chép và chỉnh lý cổ văn tự.

Chờ sau khi mẻ văn vật này được chỉnh lý xong, họ sẽ xuất phát đi xem phát hiện mới mà sinh viên đã báo cáo.

Ngay ngày thứ hai sau khi Phong Nguyên Thanh rời đi.

Hồ Bát ức và Vương Bàn Tử vẫn bày hàng như thường lệ.

Gần giữa trưa, có một gã đàn ông trung niên trông rất thật thà chất phác cứ đi qua đi lại trước sạp của họ.

Bàn Tử tưởng là khách xem hàng liền hỏi: "Sao thế?

Vị gia này, anh muốn xem món gì?" Người kia ấp úng: "Tui hổng xem gì cả, mấy anh có thu đồ cổ hông?" Người này nhìn tầm ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, da đỏ tím, nhìn là biết thường xuyên làm việc

dưới nắng, ăn mặc rất quê mùa, xách một cái túi da cũ nát, giọng đặc sệt vùng Thiểm Bắc.

Hai người qua hơn nửa năm bày sạp đã luyện được nhãn lực, biết không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Người này tuy tướng mạo bình thường, quê mùa cục mịch nhưng hai người cũng không xem thường, định hỏi thăm tình hình trước.

Hồ Bát Ức đưa một điếu thuốc qua châm cho gã, kéo gã sang một bên ngồi xuống bắt đầu tán gẫu.

Chương 65

Bàn Tử thì ở bên cạnh thu dọn sạp hàng.

Gã nhà quê này chưa thấy sự đời nhiều, không giỏi giao tiếp, cứ ôm khư khư cái túi da cũ không nói lời nào, làm như thể vừa làm chuyện gì khuất tất vậy. "Chẳng lẽ là đổ đấu sao?

Hoặc có lẽ trong túi gã thật sự có món gì đáng giá." Hồ Bát Ức thầm nghĩ.

Thế là anh cố gắng dịu giọng: "Lão ca, lại đây, đừng khách sáo, hút điếu thuốc đi, đây là thuốc lá Vân Nam đấy, anh xưng hô thế nào?" Gã nọ trả lời: "Tui tên Lý Xuân Lai." "Hóa ra là Lý lão ca, lúc nãy anh hỏi tôi có thu đồ cổ không, sao vậy, trong tay anh có minh khí muốn bán à?" Hồ Bát Ức rít một hơi thuốc, cười hỏi.

Lý Xuân Lai không hiểu: "Minh khí gì cơ?" Hồ Bát Ức hiểu ra đây là một gã tay mơ, liền hỏi thẳng: "Tức là có đồ cổ gì muốn bán không, có thể cho tôi xem qua một chút được không?" Lý Xuân Lai nhìn trái ngó phải, thấy không có ai chú ý phía mình mới nhỏ giọng nói: "Tui có một chiếc hài, mấy anh trả được bao nhiêu tiền?" Hồ Bát Ức nghe xong, hài?

Hài gì?

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, chuyện này có lẽ không đơn giản, liền hỏi tiếp: "Hài gì vậy?" Lý Xuân Lai thấy Hồ Bát Ức hiền lành, gan cũng lớn hơn một chút, liền kéo khóa cái túi da ra một khe nhỏ.

Hồ Bát Ức ghé đầu nhìn vào, hóa ra là một chiếc hài thêu của phụ nữ gót sen ba tấc thời cổ đại.

Còn chưa kịp nhìn kỹ, Lý Xuân Lai đã vội vàng kéo khóa lại,

không cho Hồ Bát Ức xem tiếp, cứ như thể nhìn thêm một cái là món đồ đó sẽ bay mất vậy. "Ơ, tôi còn chưa nhìn kỹ mà, anh lấy cái này ở đâu ra thế?" Hồ Bát Ức lùi lại, ngồi trên ghế nhỏ hỏi. "Ông chủ, nếu anh muốn thì cứ ra giá đi, những chuyện khác đừng quản làm gì." Lý Xuân Lai ôm túi, nhỏ giọng nói. "Lão ca, tôi còn chưa nhìn kỹ, không nhìn kỹ sao mà ra giá được?" Sau đó Hồ Bát Ức ghé sát vào cạnh Lý Xuân Lai, hạ thấp giọng nói: "Có phải anh sợ ở đây đông người phức tạp không?

Thế này đi, cửa hàng của chúng tôi ở ngay phía trước, trong tiệm có phòng bao chuyên đàm luận làm ăn, yên tĩnh lắm, hay là chúng ta vào trong đó bàn bạc kỹ hơn?" "Với lại cũng đến giờ cơm rồi, tôi mời anh một bữa trưa, cơm nước chỗ chúng tôi ngon hơn người khác nhiều, chẳng kém gì nhà hàng đâu.

Anh thấy thế nào?" Lý Xuân Lai nghe thấy được mời cơm thì cũng nuốt nước miếng ực một cái. "Được, vậy ăn xong rồi bàn!" Thế là Bàn Tử lập tức gọi một người làm ra trông sạp thay một lát.

Hồ Bát Ức thì dẫn Lý Xuân Lai vào phòng bao ngồi xuống.

Một lát sau, Bàn Tử bưng mấy món ăn vào phòng bao, bày lên bàn.

Một đĩa thịt xào, một đĩa khoai tây sợi, một đĩa rau xanh, một đĩa đậu phụ cay và một đĩa lạc rang.

Ba người mỗi người một tô cơm lớn, lại còn đặc biệt lấy thêm hai chai bia.

Lý Xuân Lai ở quê chưa bao giờ được ăn đồ ngon thế này, nhìn đã thấy thèm.

Thời đại này ở vùng Quan Trung, đặc biệt là nông dân, ba bữa đa số là món bột như bánh bao ngô phối với cháo loãng, dưa muối, rau xanh, còn thịt thà thì bình thường ít khi được ăn.

Gã bưng bát cơm, gắp vài miếng thịt bỏ vào bát rồi lập tức ăn lấy ăn để.

Những món này đều do Phong Nguyên Thanh đặc biệt thuê một đầu bếp làm cơm nhân viên cho cửa hàng, hương vị còn ngon hơn cả các quán ăn nhỏ bên ngoài.

Có thể gọi anh là một ông chủ có tâm.

Vì vậy người làm trong tiệm bình thường làm việc đều rất tận tâm. "Ngon quá, tui chưa bao giờ được ăn cơm ngon thế này." Lý Xuân Lai vừa nhai vừa nói lầm bầm trong miệng. "Nào, ngon thì ăn nhiều vào, đừng khách sáo." Hồ Bát Ức mỉm cười gắp thêm cho Lý Xuân Lai một miếng thịt.

Sức ăn của Lý Xuân Lai không nhỏ, bàn thức ăn này gần như một nửa là do gã ăn sạch.

Hơn nữa tốc độ ăn của gã cũng rất nhanh, Bàn Tử cũng không bì kịp.

Như gió cuốn mây tan, gã quét sạch mấy đĩa thức ăn.

Cuối cùng còn thèm thuồng liếm sạch nước sốt trong đĩa.

Hồ Bát Ức vốn định vừa uống rượu vừa bàn chuyện, nhưng giờ xem ra cứ để gã ăn xong rồi mới bàn vậy.

Sau bữa cơm, Hồ Bát Ức tiếp tục bàn chuyện làm ăn với Lý Xuân Lai. "Xuân Lai lão ca, giờ có thể cho tôi xem chiếc hài thêu đó được chưa?" "Được." Lý Xuân Lai mở túi da, lấy chiếc hài thêu ra.

Lúc này, Lý Xuân Lai đã vô cùng tin tưởng Hồ Bát Ức.

Hồ Bát Ức đón lấy quan sát kỹ lưỡng.

Chiếc hài thêu này không lớn, mũi hài nhọn như măng non, may bằng lụa xanh làm nền, bên trên dùng chỉ tơ ba màu xanh vàng đỏ thêu

hoa mẫu đơn, đế hài làm bằng gỗ đàn hương, ở giữa có lớp ngăn, bên trong có thể đựng hương liệu.

Nhìn qua thì đây là đồ thời Minh, phần lớn là hài của tiểu thư nhà quyền quý. "Lão ca, chiếc hài này anh lấy từ đâu ra thế?" Đặt chiếc hài thêu lên bàn, Hồ Bát Ức rít một hơi thuốc rồi hỏi thẳng.

Lý Xuân Lai không giấu giếm, nói thẳng ra tất cả.

Quê gã vốn mười năm thì chín năm hạn hán, năm nay lại gặp đại hạn, trời không một giọt mưa, dân làng bị dồn vào đường cùng nên nghĩ đến những trò mê tín dị đoan.

Thầy bói mù nói rằng đây là do Hạn Bạt quấy phá, phải đánh Hạn Bạt thì trời mới mưa.

Đây cũng là một loại tập tục ở địa phương.

Dân làng hỏi thầy mù Hạn Bạt ở đâu?

Thầy mù bấm quẻ nửa ngày nói không tính ra được.

Có một đứa trẻ chăn cừu nói ở khu mộ hoang phía đông đầu làng, nó thấy một đứa nhỏ toàn thân màu xanh chạy vào một chiếc quan tài.

Chiếc quan tài đó cũng chẳng biết của nhà ai, vì trong thôn từ lâu đã không còn ai chôn cất ở đó nữa, mà chiếc quan tài này đến nay vẫn chưa được hạ huyệt.

Thầy mù nghe xong khẳng định chắc nịch Hạn Bạt đang trốn trong quan tài đó.

Thế là dân làng bàn nhau mở quan tài ra xem.

Kết quả vừa mở ra, bên trong bốc lên một mùi tanh hôi cực kỳ khó ngửi.

Mấy kẻ gan lớn không sợ chết nhìn vào trong.

Trong quan tài nằm một xác nữ, quần áo trang sức trên người đều còn nguyên vẹn như mới, nhìn qua đã biết là đồ cổ.

Nhưng thi thể quả thực khô héo như vỏ cây khô.

Trên đầu xác nữ còn có một con quái vật hình thù giống khỉ toàn thân mọc lông xanh, dài hơn bảy tấc, đang rúc ở đó ngủ.

Dân làng bắt lấy con quái vật lông xanh bỏ ra ngoài quan tài, dùng roi quất đánh, cuối cùng châm lửa đốt sạch.

Quả nhiên không lâu sau, trên trời mây đen bắt đầu kéo đến, kèm theo sấm chớp đùng đùng.

Mọi người reo hò nhảy múa.

Thầy bói mù nói chiếc quan tài này bắt buộc phải đốt đi, thế là thôn trưởng để Lý Xuân Lai ở lại đốt quan tài, mình thì dẫn dân làng về.

Lý Xuân Lai ngày thường vốn nhát gan, đành phải làm theo lời thôn trưởng, bê củi khô đến châm lửa đốt quan tài.

Đáng tiếc mới đốt được một nửa thì bị trận mưa lớn dập tắt.

Quan tài chỉ cháy mất một nửa, lộ ra vàng bạc trang sức bên trong.

Gã nhất thời nảy sinh lòng tham, muốn lấy trang sức bên trong đem bán lấy tiền cưới vợ.

Nhưng không ngờ lại bị nhóm người Mã Đại Đảm đột ngột quay lại cướp sạch, chỉ ném cho gã một chiếc hài thêu màu đỏ coi như phí bịt miệng.

Chiếc quan tài và xác nữ bị bọn họ tùy tiện đào một cái hố chôn xuống rồi nói dối là đã đốt xong.

Tối về nhà, Lý Xuân Lai hễ nhắm mắt là mơ thấy xác nữ đến bóp cổ mình.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nghe nói nhà Mã Đại Đảm đều bị sét đánh chết sạch.

Thôn trưởng cũng phát hiện tài bảo trên người xác cổ ở nhà hắn, Lý Xuân Lai lúc này mới khai thật mọi chuyện.

Chương 66

Tuy nhiên gã không nói mình giấu chiếc hài thêu này mà đổ hết trách nhiệm lên đầu Mã Đại Đảm.

Nhưng chiếc hài này gã vẫn không dám đem bán vì sợ bị phát hiện.

Cho đến cách đây một thời gian, gã có người họ hàng xa lên kinh thành chạy vận tải, gã mới đi nhờ xe đến Phan Gia Viên ở Bắc Kinh, định bán chiếc hài này đi. "Ồ, hóa ra chiếc hài thêu này còn có câu chuyện ly kỳ như vậy à.

Tôi vừa xem qua, chiếc hài này phẩm tướng cũng không tệ, mấy trăm năm mà vẫn bảo tồn tốt thế này.

Tuy nhiên..." Đột nhiên nghe thấy từ "tuy nhiên", Lý Xuân Lai vô cùng căng thẳng, sợ Hồ Bát Ức nói chiếc hài không đáng giá, vội vàng hỏi: "Ông chủ, chiếc hài này của tui rốt cuộc trị giá bao nhiêu tiền?" Hồ Bát Ức vẻ mặt rất khó xử, lộ vẻ bất lực nói: "Lão ca à, chiếc hài này nếu có một đôi thì mới đáng giá, nhưng đây lại chỉ có một chiếc." "Có thể tìm được chiếc còn lại không?" Lý Xuân Lai lộ vẻ khó khăn, gã cũng không biết chiếc hài còn lại đã biến đi đâu mất rồi. "Thế này đi lão ca, bản thân tôi đặc biệt có thiện cảm với anh em nông dân, tôi cũng không lừa anh, chiếc hài này trên thị trường bán tốt cũng chỉ tầm hai ba vạn tệ thôi.

Nếu anh đồng ý, chiếc hài này tôi thu mua hai vạn, coi như chúng ta kết giao bạn bè, sau này nếu anh có món gì hay thì cứ trực tiếp đem đến chỗ tôi, thấy thế nào?" Lý Xuân Lai giật mình: "Cái gì, hai vạn?

Tui không nghe lầm chứ?" "Không nhầm, hai vạn, anh thấy sao?" "Thành, hai vạn thì hai vạn." Hai vạn, ở thời đại mà lương bình quân mỗi tháng chưa đến một ngàn này, đã là thu nhập của một gia đình

bình thường trong hai ba năm, đó là còn tính công nhân viên chức thành thị.

Nông dân chân lấm tay bùn thì càng ít hơn, một năm ròng rã cũng chỉ được vài ngàn tệ là cùng.

Số tiền này tương đương với thu nhập năm sáu năm của Lý Xuân Lai.

Gã chưa bao giờ có nhiều tiền như vậy, lẽ nào lại không đồng ý.

Hồ Bát Ức lập tức tiền trao cháo múc.

Hồ Bát Ức lại tán gẫu với Lý Xuân Lai một lúc, dò hỏi chuyện quê quán của gã kỹ càng.

Cuối cùng lúc chia tay còn dặn đi dặn lại, sau này có cơ hội nhất định phải đến nhà gã chơi. "Ài, làm cả buổi hóa ra là một chiếc hài rách, em cứ tưởng là bảo bối gì cơ." Bàn Tử phàn nàn. "Này, dù sao cũng là món đồ thời Minh, hay là chúng ta mang sang chỗ Lão Kim mới quen hồi trước xem sao?

Anh ta làm nghề này cũng mười mấy năm rồi, kiến thức rộng hơn chúng ta." Hồ Bát Ức tung tung chiếc hài thêu trong tay nói. "Cũng được, nếu giá cả hợp lý thì bán quách cho anh ta, miễn không lỗ là được." Bàn Tử gật đầu đồng ý.

Hai người mang theo đồ đạc, cùng nhau đến cửa hàng của Đại Kim Nha.

Lấy chiếc hài thêu ra cho Đại Kim Nha xem.

Đại Kim Nha nọ quả nhiên kiến thức không tầm thường.

Chiếc hài này theo phán đoán của Hồ Bát Ức cũng chỉ tầm hai ba vạn tệ, nhưng Đại Kim Nha vừa nhìn qua đã lập tức nâng giá lên gấp mấy lần.

Đại Kim Nha giải thích nguyên nhân cho hai người: “Chiếc giày này thêu hoa mẫu đơn, từ thời Đường đến nay, người đời đều coi mẫu đơn là cao quý.

Nhưng có thể thêu mẫu đơn lại còn viền chỉ vàng trên giày thì không hề tầm thường.

Thêm nữa, nhụy hoa này còn khảm sáu viên hạt châu nhỏ, tuy không phải loại danh quý, nhưng giá trị nghệ thuật thì hoàn toàn khác biệt.” “Hơn nữa dân phong vùng Thiểm Tây phác thực, không thịnh hành tục bó chân.

Chủ nhân chiếc giày này rất có thể là gia quyến của quan viên từ nơi khác điều đến, hoặc là quý phụ của gia đình đại hộ, giá trị sưu tầm rất cao đấy.

Bảy tám vạn vẫn còn là thấp, nếu có đủ một đôi, giá trị còn phải tăng thêm bốn năm lần nữa.” Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử thè lưỡi, cả hai đều không ngờ chiếc giày này lại đáng giá đến thế.

May mà mang đến chỗ Đại Kim Nha xem, nếu không để ở chỗ mình chắc chỉ bán được hai ba vạn, chẳng phải là lỗ đến tận nhà bà ngoại, tự dưng để người khác nhặt được món hời lớn sao.

Về phần Đại Kim Nha, cha ông ta ngày trước cũng là thợ thủ công đổ đấu.

Sau này đi lính, có lần thực hiện nhiệm vụ bị thương ở chân, để lại thương tật vĩnh viễn nên mới giải ngũ, tiếp tục kinh doanh cửa hàng đồ cổ.

Ông ta tiếp quản cửa hàng từ tay cha cũng đã mười mấy năm, hằng ngày giao thiệp với đủ hạng người, đúng là một kẻ tinh đời.

Đại Kim Nha cùng Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử đã hiểu rõ gốc gác của nhau, nên khi trò chuyện cũng không có nhiều cố kỵ.

“Lão Kim tôi tuy chưa từng đến Quan Trung, nhưng cũng nghe mấy đồng nghiệp đi thu hàng ở đó kể lại.

Tám trăm dặm Tần Xuyên là đất văn vật thịnh trị, vùng đất Tam Tần thủy thổ thâm hậu, đồ tốt chôn dưới đất nhiều không đếm xuể.

Chỉ riêng huyện Long Tường đã có gần mười vạn ngôi cổ mộ.

Có những nơi, dưới đất mộ này chồng lên mộ kia, tầng văn hóa dày đến mấy lớp.

Vùng Tần Lĩnh, Đại Ba Sơn cũng có không ít đại mộ trong truyền thuyết.” “Tôi cũng từng nghĩ nếu có cơ hội nhất định phải đi một chuyến thu ít đồ tốt, dù không thu được gì thì mở mang tầm mắt cũng hay.

Khổ nỗi thân thể vẫn luôn không tốt nên chưa thành hành được.” Đại Kim Nha thở dài một tiếng.

“Ồ, Kim gia cũng muốn đến Quan Trung kiến thức sao?

Vậy thì đúng là trùng hợp, tôi cũng đang tính khi nào rảnh sẽ đi một chuyến.

Hay là lần này chúng ta cùng đi, thuận tiện thu ít đồ tốt, anh đi cùng hai chúng tôi, dọc đường cũng có người chăm sóc lẫn nhau.” Hồ Bát Ức sáng mắt đề nghị.

“Ái chà, vậy thì tốt quá, lão Kim tôi xin đa tạ hai vị trước.” Đại Kim Nha chắp tay, cười nói.

Ba người nhất trí ngay lập tức, bàn bạc xem khi nào thì lên đường.

“Tuy nhiên đồ đào lên ở bên đó đều là giao dịch ngầm, đã hình thành quy trình nhất định, chúng ta đến đó chưa chắc đã chen chân vào được.

Chỉ có đi những nơi hẻo lánh mới có khả năng có thu hoạch.” Đại

Kim Nha nói.

"Cũng đúng.

Lão ca Lý Xuân Lai bán chiếc giày thêu trước đó, nhà ở vị trí khá hẻo lánh, hay là chúng ta cứ đến gần chỗ đó xem sao?" Hồ Bát Ức đề nghị.

"Lão Hồ, cậu quyết định là được, Bàn Tử tôi nghe cậu." Vương Bàn Tử nói.

"Nghi đã Hồ gia nói đi chỗ đó, vậy chúng ta cứ đi thôi." Đại Kim Nha cũng gật đầu đồng ý.

Thế là hai người cùng Đại Kim Nha hẹn nhau hai ngày sau sẽ cùng đi Quan Trung thu đồ cổ.

Về đến nhà, Hồ Bát Ức gọi điện thoại cho Phong Nguyên Thanh trước, kể lại chuyện lần này muốn cùng Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đến Quan Trung thu ít đồ.

"Ồ, các anh đi đường chú ý an toàn là được.

Nếu gặp được tin tức gì về cổ mộ, nhớ gọi cho tôi nhé." Phong Nguyên Thanh dặn dò trong điện thoại.

"Được, không vấn đề gì.

Nếu gặp được đại mộ nào, nhất định phải gọi Phong gia.

Có Phong gia ở đây, đại mộ nào mà chẳng dễ như trở bàn tay!" Hồ Bát Ức nói.

"Được, vậy quyết định thế nhé.

Tôi đang ở trạm trú chân của đội khảo cổ huyện Cổ Lam, cách nơi các anh định đến không xa." Sau đó, Phong Nguyên Thanh dặn dò thêm vài câu, bảo họ mang theo trang bị hạ mộ đầy đủ rồi mới cúp máy.

Cứ thế qua bốn năm ngày.

Hôm đó, Phong Nguyên Thanh nhận được điện thoại của Hồ Bát Ức, hóa ra họ sắp đến huyện Cổ Lam.

Muốn đến làng của Lý Xuân Lai thì phải đi ngang qua huyện Cổ Lam, họ dự định nghỉ lại nhà khách huyện một đêm.

Vừa khéo, Phong Nguyên Thanh cũng đang hoạt động khảo cổ tại đây.

Đến tối, ba người Hồ Bát Ức mới đến được huyện Cổ Lam.

Sau khi ba người nhận phòng ở nhà khách không lâu, Phong Nguyên Thanh đã tìm tới, thấy họ đang ăn cơm và trò chuyện rôm rả với ông lão ở nhà ăn.

"Lão Hồ, Bàn Tử, lão Kim, đang tán chuyện gì mà hăng hái thế?" Phong Nguyên Thanh đi đến bên bàn.

"Ái chà, Phong gia, ngài đến rồi!

Chúng tôi đang kể cho lão Lưu nghe về chuyện qua sông của chúng tôi đây." Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha thấy Phong Nguyên Thanh đến, vội đứng dậy chào đón.

Chương 67

“Ồ?

Các anh gặp chuyện gì trên đường sao?” Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Chao ôi, hôm nay chúng tôi suýt thì làm mồi cho cá rồi.

Lúc đi thuyền qua Hoàng Hà, chẳng biết gặp phải thứ gì mà cứ tông mạnh vào thuyền chúng tôi.

Nếu không phải thuyền đó chắc chắn, e là chúng tôi đều rơi xuống sông uống nước bùn hết rồi.” Vương Bàn Tử nói.

“Đúng vậy, vị Lưu lão ca này nói đó là Hà thần, chúng tôi đang nghe anh ấy kể chuyện này đây.” Hồ Bát Ức tiếp lời Bàn Tử.

“Hà thần?

Tôi cũng mới đến đây vài ngày nên chưa chú ý chuyện này.

Đã gặp được rồi thì Lưu lão ca cứ tiếp tục kể đi, tôi cũng muốn nghe thử.” Phong Nguyên Thanh nói với lão Lưu.

“Đúng đúng đúng, mấy anh em tôi cũng rất hứng thú với Hà thần, muốn nghe lão ca kể kỹ hơn.

Bàn Tử, cậu đi mua mấy chai rượu đi, chúng ta cùng Lưu lão ca uống vài ly.” Hồ Bát Ức bảo Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý, lập tức chạy đến tiệm tạp hóa mua mấy chai rượu trắng cùng ít đồ nhắm và lạc rang.

Sau đó, Hồ Bát Ức mời lão Lưu về phòng mình.

Lão Lưu vốn coi rượu như mạng, nghe thấy được mời uống rượu liền đồng ý ngay.

Thế là mọi người quây quần trong phòng Hồ Bát Ức, lấy giường làm bàn, nghe lão Lưu kể chuyện.

Lão Lưu vốn là người nói nhiều, sau vài chén rượu, ông ta bắt đầu huyên thuyên không dứt.

Sau vài câu xã giao, chủ đề liền dẫn đến Hà thần.

"Lưu sư phụ, thứ chúng tôi gặp dưới Hoàng Hà là gì vậy?

Có thật là Hà thần không?

Chẳng lẽ là rùa thành tinh?" Đại Kim Nha nâng ly hỏi.

Lão Lưu cũng nâng ly kính lại một chén rồi nói: "Không phải rùa tinh, mà là một loại cá lớn.

Tên cụ thể là gì tôi cũng không rõ, nhưng nhiều người ở đây từng thấy, gọi nó là Thiết Đầu Long Vương.

Dân chạy thuyền đều mê tín, thờ nó như Hà thần.

Nghe nói chỉ khi lũ lớn nó mới xuất hiện." "Ly kỳ vậy sao?

Con cá đó lớn cỡ nào?" Vương Bàn Tử tò mò.

"Lớn thế nào à?

Tôi nói thế này cho các anh dễ hình dung, năm xưa tôi từng thấy một lần bên bờ sông.

Năm đó lũ lớn cuốn một con Thiết Đầu Long Vương lên bờ mắc cạn.

Nhiều người mê tín muốn đưa nó về nước nhưng chưa kịp làm gì thì nó đã chầu trời rồi.

Lúc đó đông người lắm, tôi cũng chen vào xem náo nhiệt.

Nếu các anh muốn xem, tôi chỉ cho một chỗ, lát nữa có thể đến đó mà nhìn." Lão Lưu hồi tưởng.

“Ồ, vậy ông mau kể xem con cá đó trông thế nào, tôi cũng thấy tò mò đấy.” Phong Nguyên Thanh bắt đầu hứng thú.

Loại cá lớn này biết đâu chính là tinh quái đã tu luyện nhiều năm trong lòng sông.

Lão Lưu nốc một ngụm rượu rồi nói: “Chao ôi, con cá đó trên người có bảy lớp vảy xanh, cứng hơn cả bản sắt.

Đầu nó màu đen, chỉ riêng cái đầu cá thôi đã to bằng một chiếc xe tải Giải Phóng rồi!” “Chà chà, không ngờ lại to như vậy, chẳng khác gì cá voi.

Đúng là thế giới rộng lớn không gì không có.

Vậy sau đó con Thiết Đầu Long Vương ấy thế nào?

Chôn hay là ăn rồi?” Ba người Hồ Bát Ức tặc lưỡi kinh ngạc.

“Chao ôi, người ta bảo con cá đó là Long Vương gia biến thành, nghe nói dù bắt được cũng phải phóng sinh.

Với lại thịt nó vừa già vừa cứng, ai mà dám ăn?” Lão Lưu càng nói càng hăng, “Lúc đó trời nóng như vậy, con cá chưa đầy một ngày đã bắt đầu thối rữa, mùi hôi nồng nặc.

Mọi người sợ phát sinh dịch bệnh nên lóc thịt nó ra, đốt một mồi lửa sạch bách, chỉ để lại bộ xương khô vứt bên bờ sông.” Nghe đến đây, Đại Kim Nha không kìm được thở dài: “Tiếc quá, nếu là bây giờ, bộ xương khổng lồ đó mang vào bảo tàng làm tiêu bản triển lãm thì chắc chắn nhiều người đến xem lắm!

Chỉ tiền vé thôi cũng đủ kiếm bộn rồi.” “Haizz, chẳng phải thế sao.

Nhưng hồi đó ai mà có gan ấy, sợ Long Vương gia giáng tội, lúc đó lại một trận thủy tai thì khổ!” Lão Lưu lắc đầu.

“Lưu sư phụ, ông vừa nói có chỗ xem được con Thiết Đầu Long Vương đó, ý ông là con này sao?

Chẳng lẽ bao nhiêu năm rồi mà bộ xương vẫn còn nằm trên bãi sông?” “Chính là nó, nhưng không nằm trên bãi sông.

Lúc đó có một thương nhân ngoại tỉnh đến, ông ta cũng rất mê tín, bỏ tiền ra xây một ngôi Ngư Cốt Miếu (Miếu Xương Cá) trên Long Lĩnh cách đây không xa để thờ Hà thần.” “Ngôi miếu đó quy mô không lớn, thậm chí không có sân, chính là lấy khung xương cá làm xà nhà, đầu cá xây thành cửa miếu, chỉ có một gian thần điện duy nhất.” “Lúc mới xây xong cũng có nhiều người đến thắp hương, nhưng lạ là chẳng linh nghiệm lần nào.

Đặc biệt là cầu mưa, không cầu thì thôi, càng cầu càng hạn hán.

Sau này hương hỏa đứt đoạn, vị thương nhân kia cũng không bao giờ xuất hiện nữa.” Lão Lưu nói một hơi dài, thấy khô miệng nên lại nhấp một ngụm rượu.

“Ngôi Ngư Cốt Miếu đó giờ còn không?” Hồ Bát Ức hỏi.

“Còn thì còn, nhưng đã hoang phế lâu rồi.

Miếu xây trong hốc núi Long Lĩnh, đường xá khó đi nên chẳng ai đến nữa.

Có điều kết cấu miếu và xương cá vẫn còn đó, có thể đến xem cho biết.” “Đúng vậy, có cơ hội nhất định phải đi xem thử.” Phong Nguyên Thanh nói.

Lão Lưu dù sao cũng sống ở Cổ Lam mấy chục năm, qua lời nói có thể thấy ông ta nắm rõ tình hình địa phương như lòng bàn tay.

Thế là Hồ Bát Ức mượn hơi rượu, tiếp tục hỏi thêm về các chuyện địa phương như cổ mộ phát lộ hay ai có đồ cổ muốn bán.

Lão Lưu uống đến say khướt, rượu vào lời ra, kể lại một số bí văn.

Chẳng hạn như đợt lũ trước quét ra một ngôi mộ đời Tống, nhưng bên trong chẳng có món gì đáng tiền.

Ngoài ra là hồi hạn hán, người ta đào được mấy con khỉ sắt lớn nặng mấy trăm cân từ trong bùn, trên người còn dát vàng, nhưng sau đó bị đem đi nấu chảy làm thép hết rồi.

Nhóm người không mấy hứng thú với những chuyện đó, liền hỏi thẳng: "Lưu sư phụ, ông có biết quanh đây có di tích cổ mộ nào không, hoặc ai có đồ cổ muốn nhượng lại không?" Lão Lưu nghe vậy mới sực tỉnh: "Ồ, hóa ra các anh là dân buôn đồ cổ à.

Nếu các anh đến sớm vài năm thì còn có thu hoạch, giờ thì bị thu mua sạch sành sanh rồi." "Không chỉ thương nhân dân gian thu mua, mà ngay cả chính phủ cũng thu, mỗi năm thu mấy lượt, đồ nhiều thế nào cũng chẳng chịu nổi.

Từ mấy năm trước, quanh huyện Cổ Lam thường xuyên xảy ra chuyện đạo mộ, không chỉ người ngoài mà ngay cả dân địa phương cũng tham gia.

Đến mùa thu, gió lớn thổi qua là thấy trên mặt đất toàn là hố đạo mộ, không cẩn thận đi đường cũng lọt hố, mặt đất bị đào như cái sàng ấy!" Lão Lưu lắc đầu ngán ngẩm.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử thầm tiếc nuối, giờ mới đến thì e là không đào đâu ra đồ tốt.

Mọi người nhìn nhau buồn bã nốc một ngụm rượu.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh biết chuyện không đơn giản như thế, liền hỏi: "Lưu sư phụ, vậy ở Long Lĩnh có truyền thuyết kỳ lạ nào không?" Lão Lưu đôi mắt lờ đờ nhìn Phong Nguyên Thanh một

cái: “Cậu em này cũng hứng thú với truyền thuyết sao?

Cậu nói thế tôi mới nhớ ra một chuyện, kể cho các anh nghe vậy.” “Tôi cũng nghe một cụ già ở địa phương kể lại.

Truyền thuyết nói rằng trong Long Lĩnh có một ngôi cổ mộ đời Đường quy mô cực lớn, từng có rất nhiều kẻ trộm mộ muốn tìm nhưng cuối cùng chẳng ai thấy đâu cả.” “Dù sao vùng Long Lĩnh đó núi non trùng điệp, cổ mộ giấu sâu, thậm chí ngôi mộ đó có thật hay không cũng là một câu hỏi.

Loại truyền thuyết truyền miệng này ở địa phương chúng tôi nhiều lắm, mỗi người kể một kiểu, tóm lại là chưa ai thấy bao giờ.” Hồ Bát Ức nghe đến đây, thấp thoáng cảm thấy có gì đó không ổn.

Một thương nhân bỏ tiền xây Ngư Cốt Miếu thờ Long Vương gia, nhưng không xây bên sông mà lại xây trong cái xó xỉnh núi non hiểm trở như Long Lĩnh, chẳng phải kỳ quái lắm sao?

Chương 68

Chẳng lẽ trong Long Lĩnh lại có mảnh đất phong thủy bảo địa nào thích hợp xây miếu?

Mà trong đó lại còn ẩn giấu một ngôi mộ cổ đời Đường khổng lồ.

Kết hợp các manh mối lại phân tích, Hồ Bát Ức lập tức thông suốt, thầm cười lạnh trong lòng.

Cái gì mà thương nhân, rõ ràng là một kẻ trộm mộ.

Xây miếu là giả, đạo mộ mới là thật.

Ngư Cốt Miếu dùng để che mắt thế gian, đào hố trộm mộ dưới nền miếu để lấy minh khí mới chính là mục đích thực sự.

Phong Nguyên Thanh thấy Hồ Bát Ức cúi đầu suy tư liền biết anh đã phát hiện ra điều gì.

Tiếp đó, Hồ Bát Ức hỏi lão Lưu lộ trình chi tiết đến Ngư Cốt Miếu.

Lão Lưu cũng rất sảng khoái chỉ đường, còn dặn thêm: "Ngư Cốt Miếu ngay bìa Long Lĩnh, các anh xem miếu xong thì thôi, đừng đi sâu vào trong.

Địa thế ở đó hiểm ác, dưới đất có nhiều hốc rỗng, bên ngoài nhìn không ra, lọt xuống là không leo lên được đâu!" "Nghe nói dưới đó toàn là hang động như mê cung, dân địa phương gọi là mê cung Long Lĩnh (Long Lĩnh Mê Quật), lại còn có tin đồn có ma nữa, các anh tuyệt đối đừng vào!" "Vâng, đa tạ Lưu sư phụ đã nhắc nhở.

Ông yên tâm, chúng tôi chỉ đi xem cho biết thôi, vào chốn hoang sơn dã lĩnh đó làm gì?

Ông cứ yên tâm, chúng tôi đâu dám đem tính mạng ra làm trò đùa." Hồ Bát Ức liên tục cảm ơn.

Lão Lưu uống rượu thỏa thuê rồi ra về, ông ta rất vui vì hôm nay lại gặp được chuyện tốt thế này.

Đóng cửa phòng lại, Hồ Bát Ức đem những gì mình vừa nghĩ ra nói với mọi người: "Vị gọi là thương nhân kia, theo tôi thấy, tám phần là đồng nghiệp của chúng ta.

Chắc chắn hắn đã âm thầm quan sát từ lâu, mới mượn cớ xây miếu Ngư Cốt để xây một ngôi miếu ngay trên đại mộ nhằm che giấu mục đích đạo mộ." "Ngôi đại mộ đó hẳn là chôn rất sâu, một sớm một chiều không đào thông được, nếu thời gian kéo dài thì khó tránh bị người ta phát giác.

Thế nên hắn mới dùng miếu Ngư Cốt để che mắt, âm thầm đào địa đạo.

Dù thỉnh thoảng có người đi ngang qua cũng không bị nghi ngờ.

Người này quả là cao tay!" Hồ Bát Ức trình bày phân tích của mình.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe xong mới vỡ lẽ.

Hóa ra còn có kiểu đổ đấu như thế này.

"Nhưng đây cũng chỉ là phân tích của tôi, tình hình thực tế thế nào còn phải đích thân đến Long Lĩnh một chuyến mới xác định được vị tiền bối kia đã tìm được đại mộ trong truyền thuyết chưa." Hồ Bát Ức nói tiếp.

"Vậy thì cứ đi xem một chuyến thôi, dù sao chúng ta cũng rất hứng thú với ngôi miếu đó, coi như đi mở mang kiến thức." Phong Nguyên Thanh lên tiếng.

“Được, Phong gia đã lên tiếng thì chúng ta đi.” Bàn Tử đồng ý.

“Ừm, túi trang bị đổ đấu này mang theo thật đúng đắn, vẫn là Phong gia có tầm nhìn xa trông rộng, bảo chúng ta mang theo trang bị, giờ thì có đất dụng võ rồi.” Gương mặt Hồ Bát Ức đầy vẻ phấn khích.

“Tuy nhiên chỉ bấy nhiêu đây vẫn chưa đủ, lát nữa tôi liệt một danh sách, chúng ta đi mua thêm quanh đây, toàn là những thứ dễ tìm thôi.” Kế đó, mọi người chia nhau hành động.

Đi mua nến thơm, dây thừng, găng tay, rượu trắng, lương khô, sô-cô-la...

Hồ Bát Ức còn đặc biệt bảo Bàn Tử mua hai con ngỗng trắng lớn còn sống về.

Quay lại phòng, Bàn Tử vẫn còn cảm thán: “Tiếc là không có súng, không có súng trong tay, gan cũng không đủ lớn.” “Còn muốn súng à?

Đây là nội địa, súng ống không dễ kiếm đâu.

Nếu ở biên cảnh hay vùng hẻo lánh thì còn may ra tìm được thợ săn mà mua súng, ở đây thì đừng nghĩ tới.” Hồ Bát Ức nói với Bàn Tử.

“Súng thì cứ giao cho tôi, tôi có sẵn đây, đến lúc đó tôi sẽ mang theo, mỗi người một khẩu để phòng thân.” Phong Nguyên Thanh bỗng nhiên lên tiếng.

“Ái chà, Phong gia, ngài đúng là thần thông quảng đại, súng cũng kiếm được sao, ha ha, tuyệt quá!” Bàn Tử cười hớn hở, mắt híp lại thành một đường kẻ.

Đồ đạc chuẩn bị xong xuôi, mọi người quyết định nghỉ ngơi một đêm, mai mới xuất phát.

Sáng hôm sau, khi ánh bình minh vừa hé rạng.

Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đã dậy từ sớm.

Họ xếp đồ vào ba lô, hai con ngỗng lớn cũng được nhét vào giỏ tre, đợi Phong Nguyên Thanh đến hội họp.

Không lâu sau, Phong Nguyên Thanh cũng đeo một chiếc ba lô đến nhà khách.

Thấy anh tới, ba người lập tức đeo bao, Bàn Tử khoác giỏ tre, cùng hướng về phía Long Lĩnh ngoài huyện thành.

Long Lĩnh nằm cách huyện thành không xa, chỉ vài dặm đường.

Nhưng đường đi lại không hề dễ dàng.

Vùng Long Lĩnh này, nói rộng ra thì là dư mạch của Tần Lĩnh, nói hẹp lại thì đó là một vùng đồi đất nhấp nhô san sát.

Những gò đất nằm kề nhau, cao thấp trập trùng, độ chênh lệch rất lớn.

Giữa các gò đất là những khe rãnh dọc ngang, bị nước mưa và gió lớn bào mòn đến mức vỡ vụn.

Nơi đây vốn có rừng rậm nhưng đã bị chặt phá bừa bãi, biến thành vùng đất trọc, thủy thổ xói mòn nghiêm trọng.

Dưới đất còn có vô số hang động karst.

Một số hang động nằm rất gần mặt đất, hầu như chỉ có một lớp vỏ đất mỏng, dẫm lên là sụp.

Đoạn đường này nhìn thì chỉ có ba bốn dặm, nhưng thực tế đi lại rất xa, vòng vèo mất cả buổi trời.

Người huyện Cổ Lam gọi nơi này là Long Lĩnh, nhưng dân làng gần đó lại gọi đây là dốc Bàn Xà.

Dọc đường chuyển từ xe khách sang đi bộ, mãi đến lúc trời sắp

tối, cả nhóm mới tới được một ngôi làng nhỏ ven Long Lĩnh.

Trong làng chỉ có hơn hai mươi hộ dân, quy mô rất nhỏ.

Mọi người quyết định tìm một hộ trong làng để xin nghỉ chân một đêm, mai mới tiếp tục tìm Ngư Cốt Miếu.

Khi trời tối, đường núi ở đây càng khó đi, sảy chân lọt hố là coi như xong đời.

Chọn đại một hộ dân, Hồ Bát Ức vào trao đổi với chủ nhà, giải thích ý định xin ngủ nhờ một đêm và sẽ trả tiền chứ không ở không.

Hộ này chỉ có hai vợ chồng già.

Thấy bốn người Phong Nguyên Thanh mang theo bao lớn bao nhỏ, lại còn xách theo hai con ngỗng trắng lớn đang nhảy nhót, họ có chút nghi hoặc.

Bàn Tử bước lên giải thích rằng họ đi thăm đồng đội cũ nhưng lỡ độ đường nên mới xin nghỉ tạm.

Bốn người trả mỗi người 100 tệ tiền trọ, nhét thẳng vào tay hai ông bà lão.

Hai người già xào cho họ mấy quả trứng, làm thêm vài chiếc bánh ngô làm bữa tối.

Trò chuyện một lúc, họ mới biết hai ông bà còn có một người con trai.

Nhưng mười năm trước, anh ta vào dốc Bàn Xà tìm cừu lạc rồi một đi không trở lại.

Tìm kiếm liên tục mấy ngày, sống không thấy người chết không thấy xác, chắc hẳn là dẫm phải vỏ đất mỏng rồi rơi xuống hang ngầm dưới lòng đất.

Đứa con duy nhất không còn, ngay cả người phụng dưỡng tuổi già

cũng chẳng có.

Mọi người nghe xong đều thấy xót xa, đặc biệt là Hồ Bát Ức càng thấu hiểu sâu sắc.

Giống như những đồng đội đã hy sinh của anh, gia đình họ mất đi cột trụ, nên những năm qua Hồ Bát Ức vẫn luôn gửi tiền giúp đỡ gia đình họ.

Thế là mấy người lại đưa thêm ít tiền cho ông bà lão, khiến họ vô cùng cảm kích.

Sau đó, Hồ Bát Ức hỏi thăm về chuyện cổ mộ đời Đường.

Nhưng ông bà lão nói quanh đây không có ngôi mộ Đường nào, chỉ nghe người già kể lại là có một ngôi mộ Tây Chu, hơn nữa còn ám quế rất ghê gớm.

Thậm chí có người ban ngày ban mặt trên dốc còn gặp quỷ đả tường, bị lạc đường, ai may mắn thì cứu về được, không may thì bị nhốt chết đói bên trong.

Chương 69

Kế đó, Hồ Bát Ức hỏi về miếu Ngư Cốt.

“Các chú nói miếu Ngư Cốt à?

Ồ, tôi nhớ ra rồi, chỗ đó đã bỏ hoang mấy chục năm nay, chẳng còn ai đến đó nữa.

Ra khỏi làng, vòng qua hai con dốc, ở đó có một cái khe sâu, miếu Ngư Cốt nằm ở cuối khe.

Năm đó xây miếu, vị thương nhân kia bảo đó là vị trí phong thủy, xây miếu ở đó chắc chắn sẽ bảo hộ mưa thuận gió hòa.

Nhưng kết quả miếu xây xong chẳng có tác dụng gì, ông trời vẫn hạn hán như cũ, thắp hương cúng bái chẳng ích gì.

Sau này vài năm là đứt hương hỏa, không ai đến nữa.” Ông bà lão nhớ lại rồi nói.

“Chúng cháu lúc qua Hoàng Hà cũng gặp phải Thiết Đầu Long Vương, suýt nữa bị lật thuyền nên mới tò mò muốn đến miếu Ngư Cốt xem bộ xương của nó.” Vương Bàn Tử nói.

“Mấy đứa trẻ các chú đến miếu đó thì xem thôi, đừng có đi sâu vào trong.

Dân địa phương chúng tôi sinh ra lớn lên ở đây còn dễ lạc đường, huống hồ là người nơi khác như các chú.” Thấy mấy người là người tốt, ông bà lão lại nhịn không được nhắc nhở thêm.

“Ông bà yên tâm, chúng cháu nhớ rồi.

Cảm ơn ông bà đã nhắc nhở.” Phong Nguyên Thanh cảm ơn hai người.

Mọi người ăn cơm xong, chủ động rửa bát đĩa rồi mới đi nghỉ.

Sáng sớm tinh mơ, cả nhóm thu dọn đồ đạc, chào tạm biệt hai ông bà lão.

Theo lộ trình họ chỉ, cả nhóm rời làng tiến về phía miếu Ngư Cốt.

Phải vòng qua hai con dốc lớn.

Nói thì đơn giản, khoảng cách đường chim bay có khi rất gần, nhưng đi thực tế thì không dễ chút nào.

Xung quanh là những khe rãnh dọc ngang, đất vàng vỡ vụn, đâu đâu cũng là đồi đất và khe cạn.

Tuy đây không phải là cao nguyên đất vàng, nhưng thủy thổ xói mòn cũng nghiêm trọng không kém, mặt đất đầy rẫy bùn cứng màu vàng, gió lớn xẻ dọc những dãy đồi tạo thành vô số hốc gió.

Có những nơi nhìn không thấy đáy, sâu đến phát sợ.

Trên các gò đất còn thấy vô số hang hốc lớn nhỏ không tên, đa số sâu thăm thẳm, nhìn từ xa như mặt đất mọc đầy những vết ban đen.

Cả nhóm lần theo con đường đất do người đi mòn, ròng rã ba tiếng đồng hồ cuối cùng mới tìm thấy ngôi miếu Ngư Cốt trong khe núi.

Nó còn tàn nát hơn cả tưởng tượng, gần như sắp rã ra từng mảng.

Nếu không nhờ bộ xương cá cứng cáp chống đỡ, e là nó đã không trụ nổi bao nhiêu năm nay.

Phong Nguyên Thanh chạm vào xương cá, loại xương này hoàn toàn khác biệt với xương cá thường, tuy không còn máu thịt nhưng trông vẫn rất dữ tợn.

Bức tượng bùn Long Vương gia bên trong cũng đã biến mất không dấu vết.

Tường treo đầy mạng nhện và bụi bặm.

Ngôi miếu Ngư Cốt này từ lâu đã trở thành nhà nát, ở bên trong bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.

Chỉ cần một cơn gió lớn thổi qua cũng có thể làm đổ miếu, nếu đứng bên trong không khéo bị chôn sống mất.

Thế là mọi người không ở lại lâu, chỉ nhìn vài cái rồi quay ra ngoài.

Phóng tầm mắt quan sát xung quanh một hồi, Hồ Bát Ức cười nói: "Nếu vị trí của miếu Ngư Cốt này mà là vị trí phong thủy, tôi về nhà sẽ xé cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' của tôi đi làm củi đốt luôn!" Bàn Tử hoàn toàn không hiểu phong thủy, liền hỏi: "Chỗ này không phải rất tốt sao?

Gió thổi ù ù, phong (gió) thì có rồi, ừm, chỉ là mẹ nó thiếu thủy (nước) thôi, nếu có thêm con sông thì chẳng phải là phong thủy bảo địa sao?" "Bàn Tử, phong thủy đâu có đơn giản như cậu nghĩ." Phong Nguyên Thanh không nhịn được lên tiếng.

"Xây chùa miếu là chuyện cực kỳ cầu kỳ, hoàn toàn khác với cách chọn đất đặt mộ hay xây nhà thông thường.

Chùa miếu không phải cứ chọn đại một chỗ là xây, mà xây miếu là để tạo phúc cho một vùng, nên vị trí nhất định phải là nơi tinh phong lỗi lạc, núi cao điện lớn.

Ngoài ngôi miếu Ngư Cốt này, cậu còn thấy cái miếu nào xây trong khe núi không?" "Cái đó thì đúng là chưa thấy thật." Bàn Tử ngẫm lại rồi nói.

"Đúng thế, ngay cả miếu Thổ Địa cũng không bao giờ xây ở nơi này.

Có câu: 'Cốc trung hữu ẩn mạc xuyên tâm, xuyên tâm nhi lập bất

như tương' (Trong thung lũng có ẩn không nên đâm xuyên tâm, lập ở nơi xuyên tâm không bằng bỏ đi)." Phong Nguyên Thanh chắp tay đứng nhìn vào thung lũng cách đó không xa.

"Phong gia, ý ngài là xây miếu trong thung lũng này không tốt sao?" Đại Kim Nha hỏi.

"Phải, anh nhìn những khe rãnh này đi, tuy nhìn như rồng bò rắn chạy, nhưng bốn phía núi đồi khô cằn, không có màn che hộ vệ, lại lọt thỏm sâu trong núi, âm khí rất nặng.

Nếu thực vật tươi tốt thì còn đỡ hơn một chút, gọi là 'Chướng trung ẩn ẩn tiên đái phi, ẩn hộ thâm hậu chủ hưng vượng' (Trong màn che thấp thoáng dải lụa tiên, che chở thâm sâu chủ sự hưng vượng).

Nhưng cái khe núi rách nát này, trong phong thủy, đừng nói là xây miếu, ngay cả chôn người cũng không hợp.

Thế nên lão Hồ mới bảo ngôi miếu này xây có vấn đề, là hắn dùng để che mắt thế gian." Phong Nguyên Thanh nhìn về phía Hồ Bát Ức.

"Không sai, hôm nay đến đây nhìn tận mắt quả thực là như vậy." Hồ Bát Ức gật đầu.

"Nhưng làm thế này chẳng phải quá tốn công sức sao?

Phí thời phí lực, chẳng bằng dựng đại cái lều cỏ, chỗ này bình thường cũng chẳng mấy ai tới.

Đi sâu vào nữa là mê cung Long Lĩnh, e là đến chăn cừu cũng chẳng ai vào." Vương Bàn Tử có chút thắc mắc.

"Đây chính là để lấy lòng tin của dân địa phương.

Xây miếu Long Vương bảo hộ mưa thuận gió hòa thì người ta sẽ không nghi ngờ.

Nếu tự dưng xây một gian nhà ở đây mới dễ bị để ý.

Ngày xưa còn có kiểu giả vờ trồng trọt, trồng cả một bãi ngô cao để che chắn rồi mới làm việc, tóm lại là không để người ta biết.” Hồ Bát Ức giải thích.

“Hóa ra là vậy, Hồ gia đúng là kiến thức rộng rãi.” Đại Kim Nha tán thưởng.

Bàn Tử và Đại Kim Nha đều rất đồng tình với phân tích của Hồ Bát Ức, người ngoài đến khe núi xây miếu thực sự dễ ngụy trang hơn là xây nhà.

“Tôi đoán ngôi miếu Ngư Cốt này cách đại mộ cũng không xa đâu, nên họ mới xây miếu ở đây, nếu không khối lượng công việc sẽ quá lớn.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Vấn đề hiện giờ là không biết vị tiền bối Mạc Kim kia đã đắc thủ chưa.

Hắn bỏ ra nhiều tâm tư cho ngôi đại mộ này như vậy, khó nói lắm.” Hồ Bát Ức có chút lo lắng, sợ bảo bối trong mộ bị lấy hết rồi.

Dù sao ngoại trừ thế hệ Mạc Kim Giáo Úy cũ coi trọng quy tắc, mỗi lần chỉ lấy một hai món, thì những kẻ đổ đấu sau này đa phần đều vơ vét sạch sành sanh như chính sách ‘tam quang’ của bọn phát xít Nhật vậy.

“Chuyện này thì có thể yên tâm.

Có thể tìm thấy ngôi đại mộ mà bao nhiêu người không tìm thấy được thì chắc chắn là một vị tiền bối cao nhân, đều là hạng người coi trọng quy tắc.” Phong Nguyên Thanh xua tay nói.

Vòng quanh miếu Ngư Cốt mấy vòng, ba người Hồ Bát Ức vẫn không ai phát hiện ra dấu vết nào của địa đạo.

“Không thấy, vị tiền bối đó giấu địa đạo kỹ quá.” Hồ Bát Ức thở dài.

“Phong gia, ngài thấy địa đạo đó sẽ giấu ở đâu?” Bàn Tử lau mồ hôi hỏi.

Phong Nguyên Thanh mỉm cười.

Anh có ký ức rất sâu về nguyên tác, đương nhiên biết lối vào địa đạo nằm ở đâu.

“Các anh vừa nãy đã sục sạo trong ngoài ngôi miếu này hết một lượt, nhưng vẫn bỏ sót một chỗ.” “Bỏ sót một chỗ?

Ở đâu?” Vương Bàn Tử ngơ ngác nhìn quanh, chỗ nào cũng tìm rồi mà.

“Chỗ kia!” Phong Nguyên Thanh đưa tay chỉ.

Đó chính là thần đàn nơi đặt bức tượng Long Vương gia.

Bức tượng Long Vương bằng bùn đã sớm không thấy tăm hơi, chỉ còn lại một khối đất cao bằng bắp chân.

Chương 70

Đế của thần đàn có hình dáng như một rặng san hô, cũng bằng bùn, nhưng màu sắc đã phai nhạt từ lâu.

“Có lý, Bàn Tử, cậu mau qua xem thử.” Hồ Bát Ức bảo Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức cầm xẻng đi tới trước thần đàn, dùng sức đập mạnh.

Thần đàn này tuy bằng bùn nhưng rất cứng, Bàn Tử phải đập mấy phát mới rơi ra được một khối đất.

“Này, không phải chỗ đó.

Ai lại đào địa đạo dưới gầm thần đàn, nó sập xuống thì sao?

Ở đằng sau ấy!” Phong Nguyên Thanh ngăn Bàn Tử lại.

Bàn Tử bấy giờ mới vỡ lẽ, dừng tay xẻng.

Hồ Bát Ức và Đại Kim Nha cũng lập tức vòng ra phía sau thần đàn.

Thần đàn này cao nửa người, hình chữ nhật, nằm sâu trong miếu, khoảng trống phía sau rất nhỏ, chỉ vừa đủ một người nghiêng mình đi qua.

Trước đó Hồ Bát Ức cũng đã xem qua phía sau, nhưng chỉ chú ý xuống mặt đất mà bỏ qua bản thân thần đàn.

Được Phong Nguyên Thanh nhắc nhở, Hồ Bát Ức lập tức hiểu ra.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, anh dùng ngón tay gõ vài cái vào mặt sau của thần đàn chỗ gần mặt đất.

Quả nhiên, phát ra tiếng kêu rỗng tuếch.

Và theo cảm giác từ tay, Hồ Bát Ức còn cảm thấy đằng sau lớp bùn đất đó là một lớp ván gỗ.

"Quả nhiên là ở đây!" Khóe miệng Bàn Tử suýt chút nữa thì toét đến mang tai.

Cậu ta giơ chân đạp mạnh một phát, lập tức tạo ra một cái lỗ.

Sau khi dỡ bỏ những tấm ván gỗ ở cửa lỗ, một đường hầm lớn hiện ra.

Đạo động này nằm ngay bên dưới thần đàn, phía trên đúng là được xây bằng gạch đá kiên cố, nhưng ở phía lối vào địa đạo này lại là một lớp ván gỗ, được trét bùn rồi sơn màu lên, trông y hệt như thật, căn bản không thể nhìn ra được.

"Được lắm Phong gia, anh đúng là hỏa nhãn kim tinh mà." Đại Kim Nha khen ngợi.

"Được rồi, chúng ta thu dọn một chút, nghỉ ngơi một lát cho đạo động này thông khí rồi hẵng xuống." Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói.

Anh trực tiếp ngồi lên thần đàn nghỉ ngơi.

"Hảo lặc, loanh quanh nửa ngày, mệt chết Bàn gia tôi rồi." Bàn Tử cũng ngồi bệt xuống thần đàn.

Đại Kim Nha và Hồ Bát Ức thấy vậy cũng leo lên theo.

Dù sao đây cũng là miếu Long Vương giả, không cần phải kiêng kị quá nhiều.

Lấy lương khô và nước uống ra, bốn người ngồi trên thần đàn ăn uống.

Từ trong thôn xuất phát đã đi bộ mất ba tiếng, lại quanh quẩn trong miếu nửa ngày, Đại Kim Nha bình thường vốn thiếu rèn luyện,

lần này đi xa như vậy đã mệt lử.

Đạo động này quanh năm đóng kín, muốn thông khí cần một khoảng thời gian không ngắn, mọi người liền tranh thủ nghỉ ngơi khôi phục thể lực.

Nhân lúc này, Đại Kim Nha cũng nêu ra thắc mắc: "Nếu ngọn núi này rỗng, sao không trực tiếp tìm một cái sơn động mà đào vào, việc gì phải tốn công đào địa đạo ở miếu Ngư Cốt này làm gì?" Câu hỏi này được Hồ Bát Ức giải đáp: "Lão Kim à, nơi này tuy là địa mạo Karst, hang động đá vôi phân bố rộng, quy mô không nhỏ, nhưng hang động ở đây không phải cái nào cũng thông với nhau đâu.

Nơi này được gọi là Long Lĩnh Mê Quật, chứng tỏ hang động bên dưới giống như một mê cung vậy, tuy nhiều nhưng không phải là một khối thống nhất mà bị chia cắt rời rạc, có cái lớn cái nhỏ, có chỗ là hang động, có chỗ lại là đất đá đặc, đan xen phức tạp, nên người rơi xuống rất khó đi ra!

Vị tiền bối xây dựng miếu Ngư Cốt này có thể tìm chính xác vị trí cổ mộ trong dãy núi đứt gãy này quả thực là bậc cao nhân, bản sự 'Tương hình độ thế' cực kỳ bất phàm.

Vị tiền bối này cũng tinh thông bản sự 'Vọng, Văn, Vấn, Thiết'.

Lão Kim anh chưa từng đổ đấu nên chắc không hiểu rõ. 'Vọng' là quan sát phong thủy, tầm long điểm huyệt để tìm vị trí cụ thể của mộ cổ, đây là bước khó nhất. 'Văn' là ngửi mùi đất, quan sát bùn và màu cỏ để phân tích niên đại và kết cấu mộ. 'Vấn' là bắt chuyện với người địa phương để lấy lòng tin, dò la tin tức về ngôi mộ.

Còn chữ 'Thiết' cuối cùng chính là thủ pháp đào đạo động trực tiếp, đây là một kỹ thuật chuyên môn.

Phải tính toán trước phương vị, góc độ và địa hình, từ xa đào một

cái động thông thẳng tới chỗ đặt quan quách của chủ mộ, vô cùng lợi hại.

Vị tiền bối kia đào động bản sự cũng cao minh đến cực điểm, động đào ra vuông thành sắc cạnh, tròn trịa như dùng compa vẽ, dấu xẻng cũng rất đều.

Hơn nữa góc độ nghiêng xuống dưới, e rằng đây là một 'Thiết động', chỉ cần tính toán tốt phương hướng và khoảng cách, dù giữa chừng có đào trúng hang động đá vôi cũng không sợ, cứ theo phương hướng đã tính mà đào tiếp thì sẽ không bị lạc hướng." Đại Kim Nha nghe xong không ngừng gật đầu: "Hóa ra đổ đấu còn nhiều quy tắc như vậy, xem ra Mạc Kim quả nhiên là công việc kỹ thuật cao!" Nghỉ ngơi được một buổi, mặt trời bắt đầu ngả về tây, mọi người bắt đầu xuống động.

Đeo khẩu trang, khoác ba lô, bốn người theo thứ tự leo xuống.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Ức đi trước, Đại Kim Nha ở giữa, Phong Nguyên Thanh đi cuối cùng.

Vương Bàn Tử dắt theo hai con ngỗng trắng lớn đi phía trước dò đường.

Hồ Bát Ức tuy tay cầm đèn pin chiếu sáng nhưng vẫn theo truyền thống của Mạc Kim Giáo Úy, đốt một cây nến.

Một tay cầm đèn pin, một tay cầm nến, khom người từ từ bò về phía trước.

Trong động này cứ cách một đoạn lại có giá gỗ chống đỡ, không cần lo bị sập, nhưng không gian vẫn rất âm u và áp bách.

Bò thêm một lát, Hồ Bát Ức cảm thấy Đại Kim Nha vỗ vỗ vào chân mình, quay đầu lại thấy lão thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, liền hô mọi người dừng lại nghỉ ngơi, tiện tay cắm cây nến xuống đất.

“Bàn Tử, dừng lại nghỉ một lát.

Lão Kim, anh sao rồi?

Còn bò nổi không?” “Không sao, nghỉ một chút là ổn thôi.” Đại Kim Nha trả lời.

Bàn Tử cũng dắt ngỗng dừng lại tại chỗ.

Trong động có ánh đèn pin chiếu rọi, Hồ Bát Ức nhất thời không chú ý đến cây nến, nói chuyện với Đại Kim Nha vài câu, khi quay đầu lại mới phát hiện cây nến đã biến mất.

Nơi vốn cắm nến giờ lại là một phiến đá bằng phẳng.

Hồ Bát Ức giật mình kinh hãi, da đầu tê dại.

Cây nến vừa mới đó đã biến mất không dấu vết, chỗ cắm nến đã biến thành một phiến đá.

Ngay cả Phong Nguyên Thanh cũng không phát hiện điều gì bất thường, phiến đá đó hiện ra như thể từ hư không.

Phong Nguyên Thanh suy đoán, có khả năng là “U Linh Trủng” đời Tây Chu đã bị kích hoạt.

Hồ Bát Ức vội vàng vỗ đùi Bàn Tử phía trước, lớn tiếng nói: “Có vấn đề, Bàn Tử, mọi người mau quay đầu bò ngược lại!” Đại Kim Nha nghe vậy không kịp nghỉ ngơi, vội vàng cuộn người quay đầu bò về.

Phong Nguyên Thanh vừa bò ngược lại vừa phóng thần thức về phía lối ra.

Quả nhiên, không biết từ lúc nào, nơi đó đã xuất hiện một bức tường đá chặn đứng lối về.

Thần thức xuyên qua lớp đá, phía sau là một khối đặc, không có đường.

Điều này chứng tỏ đây không phải là đá đột ngột xuất hiện trong đạo động, mà là đoạn đạo động đó đã biến mất.

Thần thức tiếp tục lan tỏa theo hai hướng lên xuống.

Phong Nguyên Thanh phát hiện đoạn đạo động ban đầu hiện đã nằm ở vị trí phía trên.

Giống như bị cắt làm đôi, một trên một dưới lệch nhau.

Xem ra đã chạm vào cơ quan trong mộ rồi.

Phong Nguyên Thanh dừng lại, nói với Đại Kim Nha và Hồ Bát Ức phía sau: "Phía trước không có đường, một bức tường đá đã chặn chết lối đi rồi." Đại Kim Nha nghe vậy sắc mặt trắng bệch, không còn chút huyết sắc.

Hồ Bát Ức nhìn qua khe hở giữa hai người và vách động, quả nhiên một phiến đá lớn bằng phẳng đã chặn kín lối đi.

Chương 71

"Cái... tảng đá này từ đâu ra thế?" Hồ Bát Ức cũng sợ tới mức mặt mày tái mét.

Lúc đi qua trước đó, mỗi bước chân anh đều quan sát kỹ lưỡng, không thấy có rãnh đá hay cơ quan gì, vách động đều là đất nện bằng phẳng, không hiểu phiến đá lớn này mọc ra từ đâu.

"Phong gia, giờ tính sao?" Hồ Bát Ức nhìn về phía Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Đừng lo, có tôi ở đây, dù gặp Tống tử cũng không thành vấn đề.

Đây chắc là một loại cơ quan chưa từng thấy, chúng ta cứ tiếp tục đi tiếp xem sao." Phong Nguyên Thanh nói.

Sự bình tĩnh của Phong Nguyên Thanh làm ba người Hồ Bát Ức định tâm lại rất nhiều.

Đại Kim Nha không hiểu rõ lắm, nhưng Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đã chứng kiến bản sự của Phong Nguyên Thanh nên thở phào nhẹ nhõm, cảm xúc căng thẳng nhanh chóng dịu đi.

"Ai da, các anh làm tôi mệt chết mất thôi." Bàn Tử cằn nhằn.

"Bảo bò thì cứ bò đi, sao lắm lời thế, đi mau." Hồ Bát Ức thúc giục.

Tiếp tục bò thêm vài trăm mét, mọi người đi tới một hang động đá vôi.

Mấy người chui ra khỏi đạo động.

Nơi này không lớn nhưng đủ chỗ cho bốn người.

"Quả nhiên là đào trúng hang động đá vôi rồi, mọi người tìm xem

phía trước có đạo động không.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Nhìn kìa, sao lại có ba cái động?

Chúng ta chui cái nào?” Bàn Tử nhanh mắt tìm thấy cửa động trước tiên.

“Ba cái động?” Hồ Bát Ức nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, đúng là có ba cái.

Lại gần cửa động, Hồ Bát Ức quan sát kỹ sự khác biệt.

Bốn cửa động giao nhau ở đây như một ngã tư đường.

Cửa động chính giữa phía trước rất công chỉnh, nhẵn nhụi, y hệt đoạn động vừa bò qua, có thể thấy lúc đào rất thong dong.

Hai cửa động bên cạnh thì trông cực kỳ hỗn loạn, rõ ràng khi đào hai lỗ này đang rất vội vã, nhưng thủ pháp về cơ bản là giống nhau.

“Những cái động này chắc đều do vị tiền bối Mạc Kim Giáo Úy xây miếu Ngư Cốt đào, chỉ là không biết ông ấy đã gặp chuyện gì mà lại đào thêm hai đạo động nữa.” Phong Nguyên Thanh nhìn cửa động nói.

“Này, các anh nói xem, có khi nào ông ấy lấy được bảo vật trong mộ cổ, lúc quay về gặp phiến đá chặn đường nên muốn đào đạo động từ đây để thoát ra không?” “Có lẽ vậy, phải vào trong xem mới biết được.” Hồ Bát Ức nói.

“Thế này đi, tôi chui vào xem thử, các anh nghỉ ở đây.

Tôi sẽ buộc một sợi dây vào thắt lưng để không bị lạc, nếu có tình huống gì tôi sẽ giật dây.” “Được, Lão Hồ, cậu chú ý an toàn, không ổn thì lùi lại ngay.” Phong Nguyên Thanh dặn.

Hồ Bát Ức tự nguyện đi thám thính, vì Đại Kim Nha quá yếu, mệt không thở nổi, còn Bàn Tử thì người quá to, e là không chui lọt cái

động này.

Phong Nguyên Thanh là ông chủ của họ, Hồ Bát Ức tự nhiên không để ông chủ phải tự mình đi dò đường, mặc dù Phong Nguyên Thanh rất lợi hại.

Buộc dây thừng xong, Hồ Bát Ức đeo khẩu trang phòng độc, cầm đèn pin chui vào cửa động bên trái.

Động này đào vội vã nên chật hẹp khó đi, chỉ vừa một người dáng bình thường bò, vòng eo của Bàn Tử chắc chắn không vào được.

Hang động nhỏ hẹp gây cảm giác áp bách cực độ, như thể bị chôn sống, người tâm lý không vững chắc chắn sẽ suy sụp.

Phong Nguyên Thanh dùng thần thức bám sát Hồ Bát Ức để theo dõi tình hình, nếu có chuyện gì sẽ kịp thời phát hiện.

Hồ Bát Ức bò được khoảng hơn một trăm mét thì gặp một bức tường đá dày.

Trông nó rất giống bức tường đã chặn đường về lúc nãy.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh xuyên qua tường đá, thấy phía sau là một mộ thất, nhưng vì bị tường đá chặn nên không thể đào vào, có lẽ đây là tường đá chống trộm của mộ thất.

Hồ Bát Ức phát hiện đến chỗ tường đá này, hang động cũng mở rộng ra nhiều, chứng tỏ vị tiền bối kia sau khi phát hiện tường đá đã đào sâu ra xung quanh để tìm đường ra.

Nhưng phiến đá quá lớn, xung quanh không tìm thấy lối thoát, muốn vòng qua cũng không được.

Hồ Bát Ức nghỉ vài phút rồi quay đầu bò ra.

“Lão Hồ, bên trong thế nào?” Bàn Tử lập tức hỏi.

“Bên trong bò đến tận cùng là một bức tường đá chặn đường, đào

sâu ra xung quanh cũng không thấy lối thoát.

Tôi đoán bên phải chắc cũng vậy, nhưng đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cứ vào xem thử đã." "Vậy làm phiền Hồ gia anh rồi." Đại Kim Nha vẫn còn thở dốc nói.

Nghỉ ngơi một chút, Hồ Bát Ức lại chui vào cửa động bên phải.

Động này cũng chật hẹp y hệt bên trái.

Bò đến cuối cũng là một tảng đá lớn chặn đường.

Phong Nguyên Thanh cũng dùng thần thức quan sát kỹ.

Đạo động này có chút khác biệt với cái trước.

Vị tiền bối kia đã đào dọc theo tường đá lên phía trên một đoạn.

Không tìm được lối thoát xung quanh thì đây là biện pháp cuối cùng.

Vùng đất Long Lĩnh này hang động tự nhiên rất nhiều, núi bị xâm thực nghiêm trọng, lỗ chỗ như tổ ong, đào lên trên không cẩn thận sẽ bị sập, chôn sống người ngay.

Xem ra vị tiền bối kia đã bị dồn vào đường cùng mới phải dùng hạ sách này.

Tiếc thay, phía cuối đạo động bên trên vẫn là một phiến đá lớn, như thể hiện ra từ hư không, bao vây kín mít như một cái quan tài đá khổng lồ.

Hồ Bát Ức lùi ra, kể lại tình hình cho mọi người.

Ai nấy đều thấy quỷ dị, nhưng thấy Phong Nguyên Thanh vẫn điềm tĩnh, Hồ Bát Ức cũng không hoảng loạn nên họ cũng bình tĩnh lại.

"Đừng hoảng, chúng ta vẫn còn một con đường, đó là men theo

đạo động chính giữa để tiếp tục tiến vào sâu trong mộ thất, biết đâu tìm được lối thoát khác." Phong Nguyên Thanh nói.

"Đúng vậy, vị tiền bối đó chắc chắn bị kẹt sau khi từ minh điện trở về, hiện tại chúng ta chưa thấy thi cốt của ông ấy, biết đâu ông ấy đã tìm được đường ra ở chỗ khác rồi." Hồ Bát Ức khẳng định.

"Thực sự không được thì tôi vẫn còn những thủ pháp phi thường, đảm bảo có thể ra ngoài được, các anh không cần lo." Nghe Phong Nguyên Thanh nói vậy, mấy người hoàn toàn hết sợ.

Có anh bảo hộ, chắc chắn ra được thì chẳng cần lo nữa, giờ chỉ cần tính xem vào mộ cổ thế nào thôi.

"Được, vậy tất cả trông cậy vào Phong gia." Đại Kim Nha chắp tay nói.

"Lão Kim khách khí quá, anh đã theo chúng tôi ra đây thì kiểu gì cũng phải đưa anh về an toàn.

Mọi người nghỉ thêm lát nữa, lát sau sẽ đi động giữa tiếp tục tiến lên." Sau khi nghỉ ngơi xong, mọi người thu dọn đồ đạc, vẫn là Bàn Tử dắt ngỗng đi đầu, những người khác theo thứ tự cũ.

Hồ Bát Ức vừa bò vừa tự trách: "Aiza, vẫn là quá mãng hành, lần này phải rút kinh nghiệm mới được.

Cứ ngỡ là con đường do cao thủ Mạc Kim vài chục năm trước đào ra thì chắc chắn vạn vô nhất thất, ai ngờ bên trong lại lắm trò quỷ quái thế này.

Thật xui xẻo!" "Phi~" Vừa nghĩ, Hồ Bát Ức vừa nhổ một bãi nước bọt.

Lúc này, giọng Bàn Tử từ phía trước truyền lại: "Lão Hồ, lão Kim, Phong gia, phía trước sắp đi qua một hang động đá vôi." Bò thêm một lúc, mọi người chui ra khỏi đạo động, nơi đây là một hang động rộng

rãi.

Bên tai có thể nghe rõ tiếng nước nhỏ giọt từ đằng xa vọng lại.

Sau khi quan sát xung quanh, Phong Nguyên Thanh nói: "Xem ra phía bên kia chính là Long Lĩnh Mê Quật.

Nếu vị tiền bối kia không tìm được đường trong đạo động mà đi vào mê cung thì khó mà nói có ra được hay không!" Hồ Bát Ức nói.

"Hại, tôi thấy chúng ta cứ vào minh điện thám thính trước đã, đạo động này vẫn chưa đến tận cùng mà?

Thực sự không có đường thì chúng ta mới tính cách đi từ đây." Vương Bàn Tử nói.

Chương 72

"Tôi thấy cậu đúng là 'Túy ông chi ý bất tại tửu' (ông lão say rượu không phải vì rượu), chưa bao giờ thấy cậu tích cực chủ động thế này, tám phần là đang tơ tưởng bảo bối trong minh điện chứ gì.

Nhưng cậu phải nghĩ xem, nếu chúng ta không ra được thì lấy bảo bối đó làm gì?" Hồ Bát Ức nhìn Bàn Tử, có chút bất lực.

"Ai da, tôi đây là nhìn nhận vấn đề bằng con mắt chiến lược.

Trong minh điện có minh khí là chuyện rành rành ra đó, chúng ta cứ vớ lấy minh khí trước rồi tìm đường ra sau, thực sự không được chẳng phải vẫn còn Phong gia sao?" Vương Bàn Tử phản bác.

"Được rồi, dù sao Phong gia cũng có cách ra ngoài, chắc chắn là ra được, vậy chúng ta vào minh điện trước." Hồ Bát Ức bị Vương Bàn Tử thuyết phục thành công.

Đoạn đạo động cuối cùng này thông với minh điện của mộ cổ, nếu ngôi mộ chỉ có một lối thoát này thì chất lượng không khí bên trong chắc chắn không tốt.

Mọi người đeo khẩu trang phòng độc, dùng nước thấm ướt khăn mặt quấn quanh cổ.

Đại Kim Nha lấy ra mấy sợi dây chuyền Phật vàng, Quan Âm ngọc chia cho mỗi người một cái để trừ tà.

Ở đây Đại Kim Nha yếu nhất nên Hồ Bát Ức đưa cho lão một con dao dù để phòng thân.

Chuẩn bị xong, bốn người lại theo đạo động bò tới.

Đoạn cuối này rất ngắn, chỉ dài vài chục mét là tới nơi.

Sau đó họ bò ngược lên trên khoảng mười mấy mét, xuyên qua một lớp gạch xanh.

Đây chính là phần đáy của mộ đời Đường, những viên gạch đó dày khoảng sáu bảy centimet, là loại gạch chuyên dụng lát nền mộ Đường.

Trong mộ Đường, loại gạch này chỉ lát dưới minh điện, phần nền và bốn bức tường còn lại đều là những khối đá lớn được cố định bằng thanh sắt, các khe hở đều được đổ nước sắt bịt kín, không để lại một kẽ hở nào.

Chỉ có chính giữa minh điện là vị trí 'hư vị' mỏng manh nhất.

Nhưng từ đời nhà Nguyên trở đi, kiểu để 'hư vị' tàng phong này đã thay đổi rất nhiều vì dễ bị đột phá.

Tuy nhiên truyền thống để hư vị vẫn được bảo lưu, chỉ có điều hư vị đã được thu nhỏ lại cực kỳ bé, chỉ vài thốn, người không thể chui qua được.

Có điều mộ đời Đường ở chỗ hư vị vẫn thường có một hoặc nhiều cơ quan ẩn giấu, thường giấu ngay trong gạch mộ, một khi phá gạch hư vị sẽ kích hoạt.

Theo cách bố trí mộ Đường, cơ quan có thể là cát lún, nỏ, cọc đá, thậm chí là đá rơi, bẫy sập.

Một khi kích hoạt sẽ bịt kín minh điện hoàn toàn, thà phá hủy hư vị cũng phải nhốt chết kẻ trộm mộ bên trong.

Chỗ cơ quan này dường như đã bị vị tiền bối Mạc Kim Giáo Úy kia phá giải rồi, không cần họ phải phí tâm tư nữa.

Bàn Tử theo cửa lỗ thả hai con ngỗng trắng vào để chúng thử chất lượng không khí trong minh điện.

Đợi một lúc, hai con ngỗng vẫn tung tăng nhảy nhót, kêu ‘cạp cạp’ liên hồi.

Bàn Tử thấy không có gì bất thường liền gọi Hồ Bát Ức leo lên.

Men theo lỗ hổng hư vị bò vào mộ thất.

Hồ Bát Ức dùng đèn pin soi rọi khắp minh điện.

Sau khi vào minh điện, hệ thống nhanh chóng kích hoạt, một dòng chữ hiện lên trước mắt Phong Nguyên Thanh: [Điểm danh cổ mộ đời Đường, nhận được một bản "Sơ cấp Trận pháp Giải tích"!] Đó là một phần kiến thức về trận pháp, bao gồm mười mấy loại trận pháp sơ cấp thông dụng và cách bố trí, cũng như tác dụng và phương pháp phá giải.

Rất nhanh, Phong Nguyên Thanh đã tiêu hóa xong nội dung.

Thần thức tỏa ra khắp không gian minh điện.

Ngôi mộ này quả nhiên trống rỗng như nguyên tác, không nói đến quan quách, ngay cả khí vật tùy táng cũng chẳng thấy đâu.

Hồ Bát Ức nhìn quanh, không kìm được thốt lên: “Trong minh điện này sao lại không có quan quách?” Hồ Bát Ức không chỉ thường xuyên nghiên cứu cuốn «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» của mình mà còn nghiên cứu qua «Táng Kinh», nên rất am hiểu về hình chế mộ táng.

Nhưng ngôi mộ trước mắt đã phá vỡ nhận thức của anh.

Theo «Táng Kinh» ghi lại, minh điện là hạt nhân của lăng mộ, dù là hợp táng hay độc táng, chủ mộ đều an nghỉ trong quan quách đặt tại minh điện.

Các thế hệ Mạc Kim Giáo Úy đổ đấu cũng sẽ không vác cả quan tài ra ngoài, chưa kể không gian đạo động có hạn, quan tài không thể

vận ra được.

Chẳng lẽ quan tài chủ mộ lại biến mất giữa hư không?

Chợt Hồ Bát Ức nhớ lại chuyện cây nến mất tích bí ẩn trong đạo động, anh cảm thấy hai việc này chắc chắn có liên quan.

"Không chỉ không có quan quách mà ngay cả một hòn đá thừa cũng không có, nói gì đến đồ tùy táng!" Hồ Bát Ức quan sát một vòng rồi nói.

Nhìn kết cấu minh điện, đây là một ngôi mộ vương công đời Đường điển hình, kết cấu trên tròn dưới vuông, phía dưới vuông vức, phía trên giống như đỉnh lều mông cổ, là một kiểu kết cấu 'Thiên viên địa phương' (trời tròn đất vuông) phù hợp với vũ trụ quan của người xưa.

Trên mặt đất còn có sáu cái giá đá xếp theo sáu hướng.

Ngoại trừ Vương Bàn Tử không hiểu, ba người Phong Nguyên Thanh đều biết đây là nơi đặt sáu loại ngọc tế lục phương: Tông, Khuê, Chương, Bích, Hổ, Hoàng.

Từ điểm này có thể thấy đây là mộ của một thành viên hoàng thất, chỉ có hoàng thất mới có đãi ngộ này.

Bốn bức tường có một số bức bích họa nhưng chỉ mới vẽ phác thảo, chưa được tô màu.

Phong Nguyên Thanh lấy máy ảnh chụp lại mấy tấm.

Đại Kim Nha lăn lộn trong giới cổ ngoạn vài chục năm, kinh nghiệm phong phú, nên Hồ Bát Ức hỏi lão: "Lão Kim, anh nhìn bích họa này có hiểu ý nghĩa gì không?" "Nhìn bích họa này thì đây là mộ an táng thành viên quan trọng của hoàng thất, lại còn là nữ, có lẽ là quý phi hay trưởng công chúa gì đó, chỉ có điều bích họa này..." Đại Kim Nha nói nửa chừng thì dừng lại vì lão cũng không chắc chắn.

“Bích họa chưa vẽ xong!” Phong Nguyên Thanh tiếp lời Đại Kim Nha.

“Ồ, Phong gia anh cũng nghĩ vậy sao?

Nhưng chuyện này không hợp lẽ thường chút nào!” Đại Kim Nha nói.

Ở thời cổ đại, mộ xây được một nửa rồi bỏ là cực kỳ hiếm thấy, nhất là với thành viên hoàng thất.

Dù trong cung có biến cố, chủ mộ trở thành vật hy sinh hay bị ban cái chết vì mưu phản, thông thường cũng sẽ không rêu rao ra ngoài mà vẫn hạ táng theo đúng quy cách.

Dù sao ‘gia xửa bất khả ngoại dương’ (xấu chàng hổ ai), đặc biệt là hoàng thất lại càng chú trọng danh tiếng và ảnh hưởng.

Ngôi mộ này ngoài minh điện ra còn có tiền điện.

Tiền điện được bố trí theo truyền thống ‘Sự tử như sự sinh’ (thờ người chết như lúc còn sống).

Nơi ở lúc sinh thời của chủ mộ thế nào thì tiền điện sẽ được xây y như vậy.

Ngôi mộ hoàng thất lớn thế này là lần đầu tiên họ gặp phải.

Lần này cơ duyên xảo hợp, lại có tiền bối Mạc Kim mở đường sẵn.

Chỉ là không ngờ trong mộ lại gặp nhiều chuyện quái dị đến thế.

Đạo động bị chặn một cách vô lý, minh điện lại trống rỗng.

Minh điện không xem được gì, mọi người định sang tiền điện xem thử.

Khi vào tiền điện, họ lại bị chấn kinh lần nữa.

Tiền điện này quy mô còn lớn hơn minh điện vừa nãy, chỉ có điều các điện đài lâu các bên trong đều mới xây được một nửa thì dừng công trình.

Vốn dĩ phải là kiến trúc như cung điện nhưng hiện tại chỉ mới dựng bộ khung rồi kết thúc vội vàng, chưa xây xong.

Cửa đá trong địa cung cũng đã được gia cố bịt kín.

Trên nền tiền điện còn có một hồ nước phun nhỏ vẫn đang sủi bọt ùn ùn.

Hồ Bát Ức tiến lên chỉ vào vòi phun nhỏ này nói với Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử: "Đây chính là cái mà dân gian gọi là Quan Tài Dũng (giếng quan tài) đấy." "Quan Tài Dũng?

Ai chà, trước đây tôi chỉ nghe kể chứ đây là lần đầu tận mắt thấy đấy." Đại Kim Nha cảm thán.

Đại Kim Nha sức khỏe vốn không tốt, cứ đến mùa thay đổi là bị hen suyễn nên không thể tự xuống mộ, chỉ làm công việc buôn bán cổ vật.

Lần đầu hạ mộ này tuy gặp nhiều chuyện quái dị nhưng cũng có phúc họa đi kèm khi được chứng kiến Quan Tài Dũng hiếm thấy này.

"Quan Tài Dũng này lợi hại lắm đấy, nếu nằm đúng vị trí phong thủy mà có một mắt tuyền thì đúng là cực phẩm!

Chương 73

Tục ngữ nói long mạch cần dựa vào hình thế, lúc nãy ở bên ngoài tôi xem phong thủy thấy nơi này tuy là một dải long mạch nhưng trải qua ngàn năm gió mưa xâm thực đã phá hỏng hình thế của núi, cát long ban đầu đã biến thành tiện long rồi.

Nhưng giờ nhìn lại thì đây là một 'Nội Tạng Oan' cực kỳ hiếm thấy!" "Nội Tạng Oan là cái gì?

Lão Hồ, cậu nói mau đi." Bàn Tử nổi hứng thú, nếu là mộ tốt thì chắc chắn phải có bảo bối.

"Hắc, hiếm khi thấy Bàn Tử cậu hiếu học như vậy, để tôi giảng cho nghe.

Cái gọi là Nội Tạng Oan chính là có một mắt tuyền trong huyệt mộ, dòng nước từ mắt tuyền này vĩnh viễn chỉ lớn bấy nhiêu, không tràn ra cũng không cạn đi, vì thế trong phong thủy huyệt mộ này có tượng 'khí trữ' (tích trữ khí).

Khởi nguồn từ thiên nhiên, như sóng nước nhẹ nhàng, rất thích hợp để an táng phụ nữ, con cháu nhất định sẽ được hưởng phúc trạch." Hồ Bát Ức giải thích về phong thủy Nội Tạng Oan, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử nghe rất chăm chú vì cả hai đều không hiểu nhiều về thuật phong thủy.

Phong Nguyên Thanh nhìn mắt tuyền Quan Tài Dũng này, vẻ mặt suy tư.

Lúc trước anh dùng thần thức quan sát thấy đoạn đạo động bị chặn có sự đứt gãy trên dưới.

Nay trong mộ thất xuất hiện Quan Tài Dũng chứng tỏ bên dưới có

mạch nước ngầm dồi dào.

Ngôi mộ này được xây dựng ngay trên mạch nước ngầm đó.

Điều này làm anh nhớ đến ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa trong «Đạo Mộ Bút Ký», đó là một loại cơ quan dùng dòng nước biển làm động lực, giống như một cái thang máy.

Và ở đây, Phong Nguyên Thanh cho rằng cũng là một loại cơ quan thang máy tương tự.

Mạch nước ngầm bên dưới dâng lên hạ xuống theo chu kỳ khiến ngôi mộ cổ xây bên trên di chuyển lên xuống theo.

Chính vì vậy đạo động mới xuất hiện sự đứt gãy trên dưới.

Tuy nhiên, vẫn phải tính đến ảnh hưởng của U Linh Trủng.

"Phong gia, cái mắt tuyền này có vấn đề gì sao?

Sao anh cứ nhìn nó chằm chằm thế?" Hồ Bát Ức chú ý đến hành động của Phong Nguyên Thanh nên hỏi.

"Tôi phát hiện mắt tuyền này có lẽ có liên hệ với cơ quan trong đạo động." Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha mặt ngơ ngác, liên hệ gì chứ?

Hồ Bát Ức nhất thời cũng chưa phản ứng kịp.

Thế là Phong Nguyên Thanh nói tiếp: "Ở đây có một mắt tuyền ngàn năm không dứt, chứng tỏ dưới mộ cổ là một mạch nước ngầm chưa bao giờ cạn.

Người thiết kế mộ cổ đã tận dụng mạch nước này, dùng thủ pháp xảo diệu biến mạch nước thành một nguồn động lực khổng lồ, vô số cơ quan có thể dựa vào đó mà vận hành.

Theo sự trồi sụt của mạch nước ngầm, vị trí ngôi mộ sẽ nổi lên hạ xuống.

Đoạn đạo động chúng ta đi lúc trước chính là như vậy, dù mộ nổi lên hay chìm xuống đều sẽ trực tiếp cắt đứt đạo động!" Hồ Bát Ức nghe xong có chút đờ đẫn: "Phong gia, não anh cấu tạo kiểu gì vậy, cơ quan như thế mà anh cũng nghĩ ra được?

Thực sự có loại cơ quan như thế sao?

Làm sao mà tạo ra được cơ chứ?" "Đúng thế Phong gia, chuyện này thật quá sức tưởng tượng." Đại Kim Nha cũng đồng tình.

"Tuy nhiên, đây có lẽ chưa phải là toàn bộ cơ quan của mộ cổ, còn có những thứ khác nữa." Giọng Phong Nguyên Thanh đầy ẩn ý.

"Lão Hồ, cậu còn nhớ cây nến đột ngột biến mất trong đạo động lúc nãy không?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

Nhắc đến chuyện này, Hồ Bát Ức bỗng thấy da đầu tê dại, nhịp thở đình trệ.

"Cây nến đó biến mất quá quỷ dị, hơn nữa chỗ vốn là vách đất lại mọc ra một phiến đá!

Chính vì thế tôi mới bảo mọi người quay lại." Hồ Bát Ức nói đến đây, tim vẫn còn đập nhanh.

Nỗi sợ vô định này khiến người ta rất bất an.

"Cái gì?

Thảo nào anh bảo chúng tôi quay lại, kết quả lại gặp tường đá chặn đường về." Giọng Vương Bàn Tử cao hẳn lên.

"Phong gia, theo lời anh thì đường về bị chặn là do cơ quan mạch nước gây ra, nhưng chuyện cây nến biến mất là thế nào?

Cái đó không giống cơ quan cho lắm." Vương Bàn Tử hỏi tiếp.

"Chuyện đó có lẽ liên quan đến phương diện khác, hiện tại chưa thể xác định chắc chắn." Phong Nguyên Thanh dang tay nói.

Lúc này mà nói ra khi chưa có bằng chứng thì nghe quá hoang đường.

“Ai, tôi còn một thắc mắc nữa, cái Nội Tạng Oan này phong thủy tốt như thế, tại sao công trình bên trong mới làm được một nửa đã dừng lại?

Và có vẻ như chủ mộ vẫn chưa được nhập liễm (vào quan tài)?” Đại Kim Nha hỏi.

“Chuyện quái dị năm nào cũng có, nhưng hôm nay đặc biệt nhiều, ngay cả minh điện cũng vậy, thật khiến người ta khó hiểu.” Hồ Bát Ức cũng lắc đầu không biết.

“Có lẽ đang xây nửa chừng thì gặp chiến tranh, không còn tiền xây tiếp.

Lăng mộ này trông công trình đồ sộ thế kia chắc chắn tốn kém lắm, nên đành bỏ dở.” Vương Bàn Tử đoán.

Với cách giải thích của Bàn Tử, Hồ Bát Ức và Đại Kim Nha đồng loạt lắc đầu.

“Lăng mộ mới xây một nửa mà đổi địa điểm là đại bất cát đối với chủ mộ, người chọn huyệt vị có khi bị tru cửu tộc ấy chứ.

Hơn nữa ngôi mộ này về phong thủy chẳng có vấn đề gì cả. ‘Tàng nhi bất lộ’ (giấu mà không lộ), rất khó bị trộm mộ phát hiện, lại là Nội Tạng Oan hiếm có, không thể nào vì có huyệt tốt hơn mà bỏ ngôi mộ đã xây một nửa này được.

Nếu là chiến loạn thì địa cung này đã không được bịt kín cẩn thận như vậy.” Hồ Bát Ức trình bày lý do cho Bàn Tử nghe, với tư cách là Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Tử vẫn còn thiếu nhiều kiến thức và rèn luyện.

“Đúng thế, nhìn tường và sự phong tỏa của cửa đá, thợ xây đi

không hề vội vã mà rất thong dong bịt kín mộ rồi mới rời đi, chứng tỏ sau đó họ cũng không có ý định quay lại nữa." Phong Nguyên Thanh cũng tán đồng.

"Aiza, xem ra vị tiền bối Mạc Kim kia cũng giống chúng ta, bị một ngôi mộ trống lừa cho một vố.

Hiện tại chưa thấy thi thể của ông ấy, biết đâu ông ấy đã tìm được đường rời đi từ chỗ nào đó rồi." Hồ Bát Ức thở dài nói.

"Đúng đúng đúng, chắc chắn là vậy." Bàn Tử cũng lạc quan nói.

Mặc dù ngôi mộ này lộ ra quá nhiều điều quỷ dị và bất thường, nhưng mọi người vẫn cố gắng suy nghĩ theo hướng lạc quan.

Cầm đèn soi, họ lại đi một vòng quanh tiền điện.

Không gian ở đây rộng rãi, xem ra lúc xây dựng đã tốn không ít công sức.

Lại có bao nhiêu đình đài lâu các, nền móng và khung xương đều đã dựng lên, tốn kém bao nhiêu nhân lực vật lực.

Nói bỏ là bỏ, thực sự là cổ quái.

Mọi người men theo đường cũ quay về, dự định xem lại trong Minh điện còn manh mối nào khác hay không.

"Từ xưa đã có thuyết về nghi trủng (mộ giả), Tào Tháo và Minh Thái Tổ đều từng dùng qua, nhưng tòa cổ mộ đời Đường này tuyệt đối không phải là nghi trủng." "Đúng thế, tôi thấy cũng không giống nghi trủng." Mọi người vừa đi vừa nói chuyện.

Phong Nguyên Thanh không lên tiếng mà lặng lẽ suy tính, lần này có anh tham gia, không biết mộ Tây Chu có hiển hiện ra nữa hay không.

Nhưng nghĩ lại, khả năng rất lớn, dù sao bọn họ cũng đã mang

theo ngỗng trắng đến đây.

Không ngoài dự kiến, chắc chắn sẽ kích hoạt được.

Lúc này mọi người đã đi về tới Minh điện, bật đèn pin tìm kiếm khắp nơi.

Vương Bàn Tử đi phía trước bỗng dừng bước, đặt ngón tay lên môi làm thủ thế im lặng.

Có vấn đề sao!?

Vương Bàn Tử chỉ tay về góc đông nam Minh điện, dưới ánh đèn pin, chỗ đó xuất hiện một thứ gì đó.

Trông giống như một "người".

Ở góc tường hiện ra một khuôn mặt người khổng lồ mà trắng bệch, thân thể thì ẩn trong bóng tối phía sau mà ánh đèn không chiếu tới được.

Minh điện này có diện tích rất lớn, mọi người đang đứng ở cửa đá nối giữa Minh điện và Tiền điện.

Chương 74

Ánh đèn pin chiếu qua đó bị tán xạ mạnh, căn bản không nhìn rõ hình dáng thứ kia.

Vì ở quá xa, nó càng vẻ mờ ảo khó phân biệt, quỷ khí sầm sầm.

"Thật là tà môn!" Hồ Bát Ức và hai người kia không kìm được suy nghĩ trong lòng.

Lúc trước khi vào Minh điện, mấy người đã đi một vòng quanh đây, chỗ đó căn bản không có gì, trên tường cũng chỉ có bích họa các cung nữ đầy đặn, tuyệt đối không có khuôn mặt khổng lồ này!

"Phong gia, anh có nhìn ra thứ đó là gì không?

Thật sự không ổn thì chúng ta rút lui?" Bàn Tử hạ thấp giọng nói với Phong Nguyên Thanh.

Hồ Bát Ức và Đại Kim Nha cũng đồng thời nhìn về phía anh.

"Đừng khinh cử vọng động, để tôi xem trước đã." Phong Nguyên Thanh khai mở Thần Mục, đôi mắt tỏa ra tinh quang.

Thần Mục thuật có thể đóng mở tùy ý, không bị ảnh hưởng bởi ngày đêm, tương đương với một loại phép thuật Dạ Nhãn cấp cao.

Theo tu vi thăng tiến, đôi mắt cũng sẽ được cường hóa, thị lực càng ngày càng tốt.

Khi Thần Mục mở ra, thị giác của Phong Nguyên Thanh lập tức thay đổi.

Mọi thứ trong Minh điện đều hiện rõ trước mắt anh như ban ngày, không còn bị không gian tối tăm ảnh hưởng.

Ánh mắt anh nhìn về phía khuôn mặt quỷ kia.

Dù cách rất xa nhưng anh vẫn nhìn thấy rõ mòn mốt từng chi tiết.

Đó là một bức tượng đá được điêu khắc thành hình "mặt người", cao tầm một người, chính diện đối diện với bọn họ.

Quả nhiên, thạch quách mặt quỷ đã xuất hiện.

"Không phải Tống tử gì đâu, là một bức tượng đá hình mặt người." "Nhưng nó xuất hiện quá quỷ dị, cứ cẩn thận là hơn!" Phong Nguyên Thanh quan sát xong rồi nói.

"Hô~, làm Bàn gia sợ muốn chết, cứ tưởng gặp phải đại Tống tử chứ!" Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

"Bàn gia, tuy không phải đại Tống tử nhưng bức tượng đó thật sự quỷ dị quá." Đại Kim Nha vẫn còn sợ hãi.

"Rốt cuộc thế nào, chúng ta qua đó xem là biết ngay." Hồ Bát Ức bình tĩnh nói.

"Có tôi đây, dù xuất hiện đại Tống tử cũng không cần lo lắng.

Đi thôi!" Phong Nguyên Thanh phất tay, tự mình đi đầu, trấn định tiến về phía trước.

Ba người Hồ Bát Ức đi sát sau lưng anh, cẩn thận tiến bước.

Có Phong Nguyên Thanh chắn phía trước, tâm lý ba người cũng ổn định hơn, không còn nơm nớp lo sợ đại Tống tử đột nhiên nhảy ra đánh không kịp trở tay.

Không lâu sau, bức tượng thạch quỷ cuối cùng cũng lọt vào phạm vi chiếu sáng của đèn pin.

Quả nhiên là một tác phẩm điêu khắc bằng đá khổng lồ, trông giống một khuôn mặt người khắc trên đá.

Tiến lại gần mới thấy, hóa ra bức tượng này nằm trên một cái thạch quách (quách đá) cực lớn.

Tim của mấy người Hồ Bát Ức lại bắt đầu đập thình thịch.

“Trời đất ơi, cái thạch quách lớn thế này, tôi dám thề lúc nãy từ đạo động bò vào tuyệt đối không có thứ này, nó đột ngột xuất hiện đấy.” Bàn Tử nói.

“Đúng, lúc nãy vào Minh điện chúng ta đã đi một vòng kỹ lưỡng, thực sự không có cái thạch quách này!” Đại Kim Nha cũng khẳng định.

Mọi người mịt mờ, thứ này rốt cuộc xuất hiện thế nào?

Đột nhiên hiện ra từ không khí sao?

Mấy người đi vòng quanh quan sát kỹ cái quách đá.

Nó dài khoảng ba mét rưỡi, cao một mét bảy, toàn thân được chế tác từ một khối đá lớn, nhìn qua phải nặng tới mấy tấn.

Ngoại trừ phần đáy, các mặt bên và nắp quách đều có phù điêu, mỗi mặt là một khuôn mặt người khổng lồ.

Tổng thể màu xám, trông rất trang nghiêm.

Những khuôn mặt người này như vật trang trí trên quách đá, ngũ quan phân minh, chỉ có lỗ tai là lớn hơn bình thường một chút, ánh mắt nhìn thẳng, khắc trên đá hiện lên vẻ quái đản.

“Lão Hồ, đây mẹ nó là cái quỷ gì vậy?

Chẳng lẽ đá thành tinh?

Kỹ thuật điêu khắc này nhìn có vẻ rất lâu đời rồi.

Lúc chúng ta mới vào đã quan sát kỹ rồi mà, rõ ràng không thấy cái quách này.

Đúng là gặp quỷ!” Bàn Tử nói.

“Đừng nói bậy, đây là cái thạch quách dùng để chứa quan tài thôi,

chỉ là ngôi mộ cổ này quá quái lạ, tôi cũng không nhìn ra nó mọc từ đâu tới." Hồ Bát Ức nói với Bàn Tử, sau đó nhìn sang Đại Kim Nha: "Kim gia, anh làm đồ cổ mười mấy năm, kiến thức rộng rãi, có nhìn ra lai lịch cái thạch quách này không?" Đại Kim Nha xoa cằm trầm tư một hồi rồi nói: "Hồ gia, tôi thấy cái thạch quách này giống thời Thương Chu." Anh ta dùng đèn pin chiếu vào đáy quách: "Mọi người xem, đây là văn mây sấm (vân lôi văn) thời Tây Chu, tôi dám lấy cái đầu ra đảm bảo, đời Đường tuyệt đối không có thứ này!" Hồ Bát Ức tuy làm nghề đồ cổ một thời gian nhưng chủ yếu tiếp xúc với đồ đời Minh Thanh, đồ trước đời Đường thì ít hơn nhiều.

"Phong gia, anh là sinh viên ưu tú khoa khảo cổ Đại học Kinh thành, lại quen thân với Trần giáo sư và Tôn giáo sư, anh chắc hẳn hiểu rõ hơn chúng tôi chứ?" Hồ Bát Ức nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

"Bàn về cổ khí Thương Chu, tôi có lẽ nghiên cứu nhiều hơn các anh một chút." "Mộ cổ Thương Chu, dù là thứ gì đào lên được, chỉ cần bảo tồn nguyên vẹn đa phần đều là quốc gia trọng khí, như đỉnh đồng, quỹ đồng..." "Những thứ này ở trường nghiên cứu tôi tiếp xúc khá nhiều.

Đây đúng là thạch quách thời Tây Chu." "Không biết mọi người còn nhớ không, ở thôn Trung dưới chân Long Lĩnh luôn truyền thuyết nơi này có một ngôi mộ lớn Tây Chu, rất có thể chính là nó." Phong Nguyên Thanh khoanh tay, điềm tĩnh nói.

"Đúng nhỉ, lão phu thê nhà kia đúng là nói như vậy." Bàn Tử nhớ ra, lúc đó họ không nghĩ nhiều vì chỉ coi là truyền thuyết không xác định.

"Chà, vậy thì kỳ lạ thật, chúng ta rõ ràng đang ở trong Minh điện mộ cổ đời Đường mà?

Sao lại lòi ra một cái quan quách Tây Chu?" Hồ Bát Ức rất kỳ quái, không hiểu nổi.

"Ân, đừng nói anh, giờ tôi cũng hồ đồ rồi.

Chúng ta đã đi quanh mộ này một vòng, dù là cấu tạo địa cung hay bích họa cung nữ mập mạp đều là phong cách mộ Đường, nhưng cái thạch quách này đúng thật không phải đồ đời Đường." Đại Kim Nha xoa cằm nói.

"Đúng thế, hơn nữa chất liệu đá này cực kỳ giống với phiến đá chặn đạo động lúc trước, liên quan không nhỏ đâu.

Nếu đã vậy, chúng ta cứ làm rõ cái thạch quách này trước đã." Phong Nguyên Thanh nói.

"Quan quách đã ở ngay trước mắt, hay là chúng ta mở ra xem thử?" "Cái thạch quách này quỷ dị vậy, thật sự phải mở sao?" Đại Kim Nha có chút lo lắng.

"Sợ gì chứ, có Phong gia ở đây mà, biết đâu bên trong còn có bảo bối, chỉ sợ giá trị liên thành không ai dám mua thôi." Bàn Tử lúc đầu phấn khích sau lại thở dài.

"Tuy cửa hàng của chúng ta không tiện bán, nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm bối cảnh thông thiên, đem đấu giá ở đó là được." Phong Nguyên Thanh lắc đầu cười nói.

"Được, nếu Phong gia đã nói mở thì chúng ta mở một lần, mộ cổ Tây Chu chúng ta mới thấy lần đầu đấy, xem bên trong có bảo bối gì!

Nhưng Phong gia chờ tôi thắp cây nến đã." Hồ Bát ức nói.

Anh ta lấy từ trong túi ra một cây nến thắp sáng, đặt ở góc đông nam mộ thất.

Quách đá này cũng nằm ở góc đông nam nên cách đó rất gần.

“Lão Kim, anh đứng một bên trông nến cho chúng tôi là được rồi, anh sức yếu, cái nắp quách này anh khiêng không nổi đâu.” Hồ Bát Ức bảo Đại Kim Nha.

“Được rồi, yên tâm đi.” Đại Kim Nha lùi lại vài bước tới cạnh cây nến, vừa xem bọn họ mở quan tài vừa liếc chừng ngọn nến.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử sau nửa năm qua đã tiến bộ rất nhiều, từ khi luyện Hình Ý Quyền, thể chất tăng cường không ít, sức mạnh cũng lớn hơn nhiều, nhấc vật nặng vài trăm cân không thành vấn đề.

Bàn Tử tuy thích lười biếng hay kêu mệt, nhưng lúc cần sức lực thì không hề do dự.

Phong Nguyên Thanh làm chủ lực, Bàn Tử và Hồ Bát Ức hỗ trợ, ba người hợp lực đẩy nắp quách đá sang một bên, từ từ hạ xuống đất.

Bên trong lại là một lớp quách gỗ hình vuông.

Lớp quách này nằm rất sát với quách đá bên ngoài, khe hở cực nhỏ.

“Vẫn còn một lớp quách nữa!

Chương 75

Mở tiếp.” Quách gỗ mở ra, lộ ra bên trong một lớp quan tài gỗ nhỏ hơn có hoa văn rực rỡ đặt ở chính giữa.

Xung quanh quan tài gỗ vẽ màu đó xếp đầy các loại đồ tùy táng như gốm sứ lớn nhỏ, đồ đồng.

“Oa, xem ra ngôi mộ Tây Chu này lai lịch không nhỏ đâu, quan quách lớn thế này, đồ bồi táng lại nhiều như vậy, rốt cuộc cũng thấy được bảo bối!” Khuôn mặt tròn của Bàn Tử cười tươi như hoa, hai tay xoa vào nhau.

“Lúc đầu còn tưởng mộ Tây Chu này không có đồ tùy táng, không ngờ hiện tại lại nhiều thế này!” Hồ Bát Ức cũng sáng mắt lên.

Đại Kim Nha càng vui mừng đến hớn hở, mặt mày hớn hở. [Hệ thống: Kích hoạt mộ Tây Chu, đánh dấu thành công, nhận được Âm Ngũ Lôi!] Kỹ năng này đến từ một thế giới hoạt hình, tương ứng với Dương Ngũ Lôi đã nhận trước đó, là hai phương thức tu luyện nhập môn của Ngũ Lôi Chính Pháp bí truyền của Thiên Sư Phủ.

Một cái dùng Tâm Hỏa dẫn phế Kim chi khí phát ra thành lôi, là Dương Ngũ Lôi.

Một cái dùng Thận Thủy dẫn can Mộc chi khí phát ra thành lôi, là Âm Ngũ Lôi.

Hai cái không hoàn toàn đối lập.

Ngũ Lôi Chính Pháp, danh là Ngũ Lôi nhưng thực chất là Ngũ Khí.

Đây chính là một loại công pháp tu luyện ngũ tạng ngũ hành ngũ khí.

Có lẽ do môi trường hạn chế hoặc truyền thừa thất lạc khiến

người ta hiểu lầm rằng Âm Dương Ngũ Lôi đối lập không thể đồng tu, thực ra chỉ là mất đi phương pháp đồng tu mà thôi.

Lôi đình do âm dương chi khí sinh ra, lôi là dương, đình thuộc âm.

Theo số ngũ hành trong 《Lạc Thư》, lôi đình hành trung khí của thiên địa nên gọi là Ngũ Lôi.

Về nội công tu luyện, Ngũ Lôi thuộc về ngũ tạng.

Khi khí của ngũ tạng tụ hội làm một mới có thể đạt tới đại đạo, nắm giữ diệu dụng của Ngũ Lôi.

Cách tu luyện này còn gọi là Toàn Thốc Ngũ Lôi, tức là nội công đạt tới cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên.

Khi đó, bất kể Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ lôi đều có thể thu phát tự nhiên.

Thậm chí mạnh hơn còn có Ngũ Hành Thần Lôi: Ất Mộc Chính Lôi, Bính Hỏa Dương Lôi, Quý Thủy Âm Lôi, Canh Kim Kiếp Lôi, Mậu Thổ Minh Lôi.

Nhưng đó còn là chuyện rất xa.

Tiêu hóa xong Âm Ngũ Lôi, Phong Nguyên Thanh nhìn vào quan tài gỗ.

Mọi người chưa vội động vào đống minh khí này mà đang mong chờ thứ bên trong lớp quan tài tiếp theo.

Mở nắp quan tài gỗ ra, bên trong lại là một lớp quan tài gỗ khác nhỏ hơn, trang trí tinh mỹ, khảm đầy châu ngọc.

Đồ tùy táng xung quanh lớp này là ngọc bích, ngọc khuê và các loại lễ ngọc khác.

Không thể nói cái nào giá trị cao hơn, nhưng đều là vật phẩm cấp quốc bảo, dù sao cũng là mộ lớn Tây Chu.

“Lớp quan tài này vẫn còn rất lớn, xem chừng bên trong vẫn còn một lớp nữa.” Hồ Bát Ức nói.

Tiếp đó mọi người mở trọng quan thứ hai, lộ ra một quan tài gỗ có kích thước bình thường.

Quan tài này làm từ gỗ Kim Ti Nam, khe hở với trọng quan trước đó rất nhỏ, không đặt đồ tùy táng.

Đây là lớp quan tài cuối cùng.

Trên quan tài khá đơn giản, không khắc họa hoa văn, chỉ có hơi thở trầm mặc của mấy ngàn năm năm tháng.

Hai bên của lớp quan tài này áp sát với lớp trước, khe hở rất hẹp, chỉ có hai đầu trước sau là có khoảng trống khá lớn.

Phong Nguyên Thanh phát hiện một chiếc hộp gỗ ở khoảng trống phía đầu quan tài.

Giống hệt chiếc hộp tử ngọc trong quách sắt của Thiết Diện Sinh ở Lỗ Vương Cung trước đây.

Hộp không khóa, khẽ gẩy một cái là mở ra.

Bên trong cũng là một cuộn bạch thư (sách viết trên lụa trắng).

Tu vi Phong Nguyên Thanh tinh tiến, sau khi bước vào cảnh giới Âm Thần, tư duy càng thêm mẫn tiệp, nhìn qua là không quên.

Học gì cũng nhanh.

Thời gian trước đi theo Tôn giáo sư chỉnh lý văn tự cổ, anh đã bổ sung rất nhiều kiến thức.

Giờ đây đối với văn tự cổ thời Tây Chu, anh cơ bản có thể nhận diện đại bộ phận.

Bạch thư ghi chép thân phận chủ nhân ngôi mộ, tiểu sử và công

tích.

Phong Nguyên Thanh cầm bạch thư trong tay, lên tiếng: "Theo chế độ quan quách đời Chu, Thiên tử tam quan tứ quách, Chư hầu nhị quan tam quách, Đại phu nhất quan nhị quách, Sĩ nhất quan nhất quách.

Trong đó quan quách của Đế hậu có hai lớp quách ngoài, thường dùng gỗ tử mộc.

Cái quan quách này tam quan nhị quách, e rằng là của một vị Đế hậu Tây Chu." Thật sự là một phát hiện lớn, nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ làm chấn động giới khảo cổ.

Chỉ có điều ngôi mộ Tây Chu này là một tòa U Linh Trủng (mộ u linh), ẩn giấu giữa hư và thực, cần thủ đoạn đặc định như ngỗng trắng mới kích hoạt được để nó hiện ra thế gian, hơn nữa bên trong còn đầy rẫy nguy hiểm.

"Cái gì, Đế hậu?

Hoàng hậu Tây Chu sao?

Mẹ ơi, Bàn gia tôi lần đầu tiên thấy cảnh mộ lồng trong mộ thế này, búp bê Nga à?" Bàn Tử kích động nói.

"Bàn gia nói đúng, ngôi mộ này thật kỳ lạ.

Lão Kim tôi cũng tò mò về thân phận chủ nhân, Đế hậu Tây Chu rốt cuộc là vị nào?" Quan quách đã mở tới bước này, thân phận chủ nhân sắp sáng tỏ, cuộn bạch thư này sẽ cho câu trả lời.

Dưới sự chú mục của ba người Hồ Bát Ức, Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng mở bạch thư ra.

Vô số chữ Giáp Cốt nhỏ xíu được ghi lại trên đó, trải qua mấy ngàn năm vẫn rõ ràng dễ nhận.

Phong Nguyên Thanh liếc qua, đọc nhanh như gió.

Ngôn ngữ giản dị, không có từ ngữ hoa mỹ như hậu thế, ghi lại ngắn gọn cuộc đời và công tích của chủ nhân.

"Đại bang hữu tử, hiện thiên chi muội, văn định quyết tường, thân nghênh vu vị, tạo chu vi lương, bất hiển kỳ quang...

Tư tề đại nhậm, Võ vương chi mẫu, tư mị Chu Khương, kinh thất chi phụ.

Thái Tự tự huy âm, tắc bách tư nam...

Chuyên chí nữ công, cung kiệm tiết dụng, tôn kính sư phó, cập vi Văn Vương hậu phi, bất cải kỳ tính...

"Hóa ra lại là Văn Định hoàng hậu, chính phi của Văn Vương!

Thái Tự!" Phong Nguyên Thanh đọc xong không khỏi kinh ngạc thốt lên.

"Chu Văn Vương?

Vị tổ sư diễn hóa Hậu Thiên Bát Quái, diễn ra 《Chu Dịch》 đó sao?" Ba người Hồ Bát Ức đều há hốc mồm, không ngăn nổi sự chấn kinh trong lòng.

"Nhưng mộ của bà sao lại ở đây?

Không phải nên hợp táng cùng Văn Vương ở Kỳ Sơn sao?" Đại Kim Nha chấn động nhưng vẫn thắc mắc.

"Chuyện này thì không biết được, bạch thư không ghi chép.

Hơn nữa quan quách của Văn Định hoàng hậu nằm trong U Linh Trủng Tây Chu này, có lẽ là do U Linh Trủng mang tới, ai mà biết được." Phong Nguyên Thanh cũng không rõ.

Đây là một trong ba người mẹ nổi tiếng của Tây Chu – Thái Tự,

lại xuất hiện trong mộ Đường ở Long Lĩnh.

U Linh Trủng này dường như đã bám vào tòa mộ Đường mới xây một nửa này.

Từ khi tiền bối Mạc Kim – Kim Toán Bàn kích hoạt U Linh Trủng rồi bỏ mạng địa hạ đã mấy chục năm, ngôi mộ u linh này vẫn chưa di chuyển.

Chương 76

Hoặc là nó vốn được xây ở đây.

Ba ngàn năm trước, phong mạo tự nhiên và phong thủy địa thế tất nhiên khác xa bây giờ.

Khi đó nơi này chắc chắn là cực phẩm long huyệt, đến ba ngàn năm sau vẫn còn ẩn giấu thế phong thủy "nội tàng oan" cực phẩm thế này.

Hoặc là, U Linh Trủng này có thể di động, dù là tự di động hay chuyển dời theo địa mạch thì đều là chuyện thần dị.

Ba người nghe Phong Nguyên Thanh nói đây là quan quách của Thái Tự – chính phi của Chu Văn Vương thì vô cùng chấn động.

Lúc trước chỉ coi là mộ Tây Chu bình thường đã là quốc bảo, giờ biết rõ thân phận, truyền ra ngoài chắc chắn chấn động toàn quốc.

"Phong gia, lão Hồ, vậy chúng ta có lấy minh khí không?

Lấy cái này chẳng khác nào động thổ trên đầu tổ sư gia!" Bàn Tử bỗng thấy lo lắng, nỗi sợ hãi lấn át cả tính tham tài.

"Ngạch, Bàn gia nói vậy tôi cũng không dám động vào.

Nếu là quý tộc bình thường thì coi như chúng ta thế thiên hành đạo, nhưng đây là mộ vợ của tổ sư gia, không dám loạn động đâu.

Chúng ta mở quan quách đã là đại bất kính rồi, nếu còn lấy minh khí, tôi sợ tổ sư gia hiển linh vấn tội thật đấy!" Đại Kim Nha vốn là kẻ coi tiền là mạng, giờ cũng sợ hãi.

Dù sao vốn dĩ đã bị nhốt trong mộ người ta, nếu còn dám động vào đồ bồi táng của chủ nhân thì e rằng không ra ngoài nổi.

Đại Kim Nha nghĩ vậy.

“Đã thế thì lớp quan tài cuối cùng chúng ta không mở nữa, dừng tại đây thôi.

Chúng ta đậy quan quách lại như cũ, thắp nén hương coi như tạ lỗi.” “Số minh khí này coi như có duyên với chúng ta, trời ban không lấy ắt bị họa, mỗi người chúng ta lấy một món thôi, còn lại đừng động vào.” Phong Nguyên Thanh nói, anh thì sao cũng được vì phần thưởng hệ thống đã vào tay.

Đây coi như thiên ý, cũng phù hợp quy củ của Mạc Kim Giáo Úy.

Mấy người đặt nắp quan tài, nắp quách về chỗ cũ, chỉ chọn bốn món đồ đồng nhỏ từ đống đồ bồi táng ở quách đá ngoài cùng.

Đồ gốm khó bảo quản, trên đường về lỡ va đập vỡ thì công cốc, đồ đồng chất liệu cứng cáp, dễ mang theo.

Cuối cùng, mọi người hợp lực đậy nắp quách đá lại.

Phong Nguyên Thanh lấy mấy điếu thuốc lá châm lửa thay cho nhang nến, mấy người cùng tế bái quan quách một hồi.

Minh điện vẫn tĩnh mịch không tiếng động, chỉ có tiếng động do nhóm Phong Nguyên Thanh phát ra.

Khói thuốc bay lên không trung Minh điện rồi tan biến.

“Phong gia, lão Hồ, chúng ta vẫn nên tìm cách tìm lối ra đi.

Lần này cũng không trắng tay, một món đồ đồng Tây Chu còn giá trị hơn nhiều đồ Minh Thanh.” Bàn Tử nói.

“Đúng thế, cũng đến lúc rời đi rồi.” Phong Nguyên Thanh nói.

Con đường tu tiên của anh có đủ ngũ thuật huyền học: Sơn, Y, Mệnh, Tướng, Bặc.

Tuy chưa có công pháp chuyên môn về bặc toán thôi diễn nhưng anh cũng đã học qua một số thuật bặc toán phổ thông như Kỳ Môn Độn Giáp, Lục Nhâm Thần Khóa.

Nhưng trong U Linh Trủng này, thuật số Kỳ Môn thông thường đã mất hiệu lực, không thôi diễn được thông tin hữu ích nào.

Tuy nhiên, trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có một chương "Thần", chuyên đối phó với tình huống này.

Cuốn bí thuật này là tác phẩm tập đại thành về phong thủy của Trương Tam Liên Tử.

Chương "Thần" giảng về sự theo đuổi vũ hóa đăng tiên của cổ nhân, phàm là xuống mộ, nếu gặp hiện tượng kỳ dị không giải thích được thì cơ bản đều dùng khẩu quyết chương này để phá giải.

Nhẩm đọc khẩu quyết chương "Thần", Phong Nguyên Thanh nhanh chóng tìm thấy hướng lưu thông của khí tức trong mộ thất.

Chính là ở bức tường phía trước bên phải.

Nhưng Hồ Bát Ức vốn là truyền nhân của bộ bí thuật này, cũng phải để cậu ta rèn luyện, dung hội quán thông tác phẩm này mới được.

"Lão Hồ, đây là U Linh Trủng Tây Chu, do tinh phách cổ mộ hóa thành, tích lũy năm tháng e là đã có linh trí.

Thuật số Kỳ Môn thông thường vô dụng rồi, cậu thử dùng chương 'Thần' trong bí thuật phong thủy thôi diễn một phen để tìm lối ra xem!" Phong Nguyên Thanh nói.

"U Linh Trủng?" Ba người kinh hô.

"Mộ cũng có thể biến thành u linh sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Không phải loại u linh do người chết hóa thành, mà là bản thân ngôi mộ cổ biến thành u linh.

Trong nghề Mạc Kim cũng sớm có truyền thuyết như vậy, nó bám vào tòa mộ Đường này." Đại Kim Nha hiểu ra đôi chút, càng nghĩ càng thấy đúng nên nói: "Giống như truyền thuyết về tàu u linh, xe u linh, lầu u linh vậy, có lẽ chúng ta thật sự đụng phải mộ u linh rồi." "Mộ huyệt ngưng tụ tâm huyết của con người, năm dài tháng rộng sinh ra linh tính, linh hồn.

Có lẽ sau này mộ huyệt bị phá hoại chỉ còn lại linh tính, thỉnh thoảng hiện thế, trở thành U Linh Trủng." "Hóa ra là vậy, tôi hiểu chút ít rồi.

Thì ra là ngôi mộ này thành tinh!" Bàn Tử nói.

"Chương 'Thần' sao?

Được, để tôi thử xem." "Phong gia lúc trước mượn cuốn bí thuật của mình nghiên cứu một thời gian, giờ chắc chắn đã học được rồi, hẳn là anh ấy đã tìm ra cách phá cục." Hồ Bát Ức thầm nghĩ.

Tiếp đó anh ta lấy la bàn ra, bảo Vương Bàn Tử soi đèn giúp.

Kim la bàn xoay chuyển liên tục, Hồ Bát Ức nhanh chóng thôi diễn trong đầu.

Chương "Thần" thực sự có thể vận dụng lúc này.

"Đồng hình lý thế khí tức quan, thần tiên huyệt trung vũ hóa miên...

Nhất thiết uyển nhược đồ long thuật, bất quá không hư hoàng lương mộng." Hồ Bát Ức lẩm bẩm khẩu quyết chương "Thần", bỗng nhìn về phía trước bên phải.

"Ở đằng kia!" Anh ta dừng la bàn, tay chỉ về phía trước.

Chương "Thần" chú trọng vào sự lưu thông khí tức trong "Thần Tiên huyệt", giống như tìm kiếm huyệt khiếu của u linh.

Đã thành tinh thì tất nhiên phải có quy luật và phương vị.

Phương vị này trùng khớp với nơi Phong Nguyên Thanh tính toán lúc nãy.

Một vị trí cách thạch quách không xa.

Nơi đó là một bức tường ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ.

"Ở đó á?

Chỗ này làm gì còn lối ra nào khác, chẳng phải chỉ có cái đạo động chúng ta vừa bò ra sao?

Bốn phía đều là tường mà." Bàn Tử chỉ vào chỗ đạo động ảo giác nói.

Đèn pin chiếu khắp nơi, ngoại trừ quách đá mặt quỷ thì chỉ có sáu cái giá đỡ ngọc thạch, những chỗ khác vẫn trống không.

Mọi người tập trung ánh sáng về phía trước bên phải.

Bốn chiếc đèn pin cùng chiếu vào, bức tường đằng kia lập tức sáng rực.

"Ơ kìa, Phong gia, lão Hồ, Bàn Tử, mọi người xem, trên bức tường cạnh thạch quách xuất hiện thêm một đoạn... bậc thang!" Đại Kim Nha nói.

"Hết hồn, thật luôn kìa, mẹ nó, không phải cũng đột nhiên hiện ra giống cái thạch quách mặt quỷ đấy chứ?" Bàn Tử kêu lên.

"Rất có khả năng, dù sao cũng là U Linh Trủng, đến cái quan quách to thế này còn hiện ra được thì thêm cái bậc thang cũng chẳng có gì lạ." Hồ Bát Ức nói.

Bậc thang đó nằm trong tường gần thạch quách, lúc nãy bị quách đá che khuất tầm mắt, cũng không biết xuất hiện từ lúc nào.

Bậc thang được lát bằng phiến đá, rộng hơn hai mét, mỗi bậc được chồng từ những thanh đá nguyên khối.

Mọi người đi tới trước bậc thang nhìn xuống dưới.

Chương 77

Ánh đèn chiếu xuống chỉ thấy được khoảng mười mấy mét, luồng sáng đèn pin như bị bóng tối nuốt chửng, ngoài phạm vi đó đều là hố đen thăm thẳm không thấy đáy.

Một bên bậc thang là tường đá, bên kia lại là vực sâu không đáy.

Thần thức dò xét vào bóng tối ấy chỉ thấy một vùng hỗn độn không biên giới.

"Xem ra hiện tại chúng ta đang ở trong U Linh Trủng, bóng tối hỗn độn kia có thể là biên giới của nó, e rằng không thể cưỡng ép đột phá, nếu không bị chôn trong lòng núi thì khổ.

Cứ dùng thủ đoạn bình thường mà hóa giải!" "Huyền Hồn Thê cũng xuất hiện rồi, chỉ là không biết có giống như nguyên tác không." Phong Nguyên Thanh nhìn vào bóng tối đầy bậc thang, thầm nghĩ.

"Chỉ cần có một chút biến hóa là sẽ sai lệch ngàn dặm, không được mù quáng làm theo phương pháp trong sách." Lúc này Hồ Bát Ức lên tiếng: "Nếu cầu thang này thuộc về mộ Tây Chu thì nó dẫn tới tầng trên cùng của mộ cổ, nơi đó nối với khảm đạo (đường dẫn), có lẽ có thể thoát ra." "Nếu đã vậy thì đi thôi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Còn chờ gì nữa, lên thôi, tôi đi trước, mọi người theo sau." Bàn Tử vừa nói vừa bước lên bậc thang, nhưng mới đi được hai bước đã quay đầu hỏi: "Lão Hồ, lúc nãy anh nói cái đạo gì ấy nhỉ?

Nó dùng để làm gì?" Phong Nguyên Thanh, Hồ Bát Ức và Đại Kim Nha cũng đã bước lên.

Hồ Bát Ức vừa đi vừa giải thích: "Khảm đạo thực chất là một đường hầm.

Thời trước đời Đường xây mộ cổ đa phần là khai sơn làm lăng, chẳng phải phải đào rỗng núi sao?

Bao nhiêu đất đá đào ra đều được chuyển ra ngoài qua khẩm đạo.

Sau khi chủ nhân nhập liệm, hầm đường sẽ bị phong tử (đóng kín), những thợ xây và nô lệ đó cũng bị chôn sống luôn bên trong." "Nếu chúng ta gặp may, biết đâu còn tìm thấy mật đạo mà thợ thủ công bí mật để lại, lúc đó có thể rời khỏi nơi quỷ quái này." "Ồ, hóa ra là thế, vậy mau đi thôi!" Bàn Tử nghe vậy được cổ vũ hẳn lên, bước chân cũng nhanh hơn mấy phần.

Mọi người men theo bậc thang đi lên khoảng bảy tám phút, đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

"Không đúng!

Chúng ta đã đi lâu thế này rồi, ngôi mộ cổ này dù xây dưới lòng đất cũng không thể có độ cao lớn đến vậy!" "Ái chà, lão Hồ, anh bảo có phải chúng ta lọt vào cơ quan nào rồi không, chẳng lẽ là quỷ đả tường (ma đưa lối)?" Bàn Tử thở hổn hển nói.

"Tôi cũng không chắc, chúng ta đi xuống xem sao!" Hồ Bát Ức nói.

Men theo bậc đá đi xuống, vẫn không thấy điểm dừng, cái cửa lúc nãy đi vào cũng không tìm thấy nữa, dường như đã biến mất vào hư không.

Bàn Tử và Đại Kim Nha mồ hôi đầm đìa, Hồ Bát Ức cũng nhíu chặt mày.

Chỉ có Phong Nguyên Thanh vẫn vẻ điềm tĩnh.

"Phong gia, sao anh chẳng có chút sốt ruột nào vậy?

Chẳng lẽ anh đã nhìn ra điều gì rồi?" Đại Kim Nha tâm tư nhạy bén, nãy giờ hoảng loạn không để ý, giờ chợt nhận ra Phong Nguyên

Thanh vẫn ung dung tự tại như đã nắm chắc phần thắng.

Phong Nguyên Thanh gật đầu.

“Lão Hồ, lúc nãy cậu quan sát bậc thang, có phát hiện gì không?” Phong Nguyên Thanh hỏi.

Hồ Bát Ức suy nghĩ một lát rồi nói: “Đoạn bậc thang này hình như cứ cách hai mươi ba bậc lại lặp lại một chu kỳ tuần hoàn, xuất hiện một vết khuyết hình trăng lưỡi liềm, trên dưới đều như vậy.

Giờ chúng ta dù lên hay xuống đều không tới đích được.” “Đây chẳng lẽ là cơ quan gì sao?

Có cơ quan nào liên quan đến con số hai mươi ba không nhỉ?” Hồ Bát Ức suy nghĩ một hồi, dường như có manh mối nhưng lại chưa nghĩ ra.

Thế là Phong Nguyên Thanh đưa ra gợi ý: “Huyền Hồn Thê!” “Huyền Hồn Thê?” Ba chữ này như tia chớp xẹt qua não bộ Hồ Bát Ức.

Lập tức, một lượng lớn ký ức về Huyền Hồn Thê được huy động hiện ra trong đầu anh ta.

Đây là một loại cạm bẫy quỷ dị được thiết kế dựa trên Dịch lý.

Theo quan điểm hiện đại, đây là một phương pháp thôi miên bằng con số, cố ý để lại một loại ký hiệu hoặc thông tin để mê hoặc người trên cầu thang.

Giống như ký hiệu trăng lưỡi liềm này, thực tế là một cái bẫy, ký hiệu này trên bậc thang dịch chuyển dần dần.

Cộng thêm việc tường đá và bậc thang này có thể đều được bôi một loại dược liệu hấp thụ ánh sáng, khiến người ta càng khó phân biệt phương hướng.

Hèn chi trên cầu thang này tối như vậy, đèn pin cũng không chiếu được bao xa.

Một khi con người chú ý tới ký hiệu trên bậc thang, sẽ vô thức đi theo ký hiệu đó, cứ ngỡ mình đi đường thẳng nhưng thực tế lại đang đi vào đường rẽ.

Men theo con đường dốc đi thẳng, người ta sẽ cứ quanh quẩn tại chỗ cũ, cuối cùng hoàn toàn đánh mất cảm giác phương hướng.

Những bậc thang này cũng được thiết kế vô cùng tinh xảo, độ chênh lệch giữa mỗi bậc rất nhỏ, mục đích là để đánh lừa thị giác về cao thấp.

Thời kỳ Tây Chu, Văn Vương diễn Chu Dịch, dịch lý luôn bị giai cấp thống trị nắm giữ, là quốc gia cơ mật đỉnh cấp, người bình thường căn bản không tiếp xúc được.

Mộ táng của các vương công quý tộc đều áp dụng dịch lý để thiết kế.

Nơi này không hổ là mộ của Thái Tự — một trong Tây Chu Tam Mẫu, có thể thấy vương thất nhà Chu coi trọng lăng mộ này đến mức nào.

Tuy nhiên, loại cơ quan Huyền Hồn Thê này sau thời nhà Chu rất ít người sử dụng, vì nếu không được xây dựng cực kỳ xảo diệu thì phá giải nó lại rất đơn giản.

Chỉ cần không bị các ký hiệu đánh lạc hướng, cứ men theo một phương hướng, nhắm mắt lại mà đi thì càng dễ thoát ra ngoài hơn. "Nếu chỉ là cơ quan Huyền Hồn Thê thông thường thì không khó phá giải, chỉ là chúng ta không biết Huyền Hồn Thê này dài bao nhiêu, lại thêm chúng ta đang ở trong U Linh Trủng, e rằng biến hóa bên trong rất lớn, vẫn nên phá giải theo đúng quy luật cơ quan cho an toàn,

không thể mù quáng đâm đầu vào được." "Phong gia, hiện giờ ngài đã nhìn thấu đây là Huyền Hồn Thê, chắc hẳn ngài đã tìm được lối ra.

Nhưng ngài từ từ hãy ra, để tôi thử thôi toán một phen, xem có tìm được đường không." Hồ Bát Ức nói. "Kìa Lão Hồ, Phong gia đã tìm được lối ra rồi, cậu việc gì phải vẽ rắn thêm chân?" Bàn Tử chợt hỏi. "Bàn Tử, chúng ta không thể lúc nào cũng lẽ đẽo theo sau Phong gia được.

Ngộ nhỡ sau này hai đứa mình tự đi đổ đấu mà đụng phải cơ quan thì nằm chờ chết à?

Giờ có cơ hội thế này, tôi phải lấy ra luyện tay, tích lũy chút kinh nghiệm chứ?" Hồ Bát ức lườm Bàn Tử một cái. "À, thì ra là thế, tại tôi không nghĩ tới.

Lão Hồ, không gấp, cậu cứ từ từ mà tính, ha ha." Bàn Tử cười ngượng nghịu. "Muốn phá Huyền Hồn Thê này, trước tiên phải biết số lượng bậc thang.

Mọi người đợi ở đây, tôi đi một vòng đếm xem có bao nhiêu bậc." "Hồ gia, ngài chú ý an toàn nhé." Đại Kim Nha quan tâm. "Yên tâm." Hồ Bát Ức nói xong, cầm đèn pin từng bước tiến về phía trước, dần biến mất trong bóng tối.

Một lát sau, anh ta lại đi ra từ hướng phía sau mọi người.

Bàn Tử giật nảy mình suýt té, nếu không có Phong Nguyên Thanh giữ lại thì đã lăn xuống dưới rồi. "Bàn Tử, lá gan cậu kém quá, đầu óc cũng chẳng linh hoạt gì cả.

Cậu không nghĩ là tôi sẽ đi từ phía sau tới sao?

Đã nói đây là Huyền Hồn Thê rồi mà!" Hồ Bát ức bất lực.

Bàn Tử bình thường khôn vặt thì nhiều nhưng lúc then chốt lại không chịu nổi áp lực, thật uổng phí trí thông minh. "Mẹ kiếp, người

nhát người mới chết người đấy, cậu cũng chẳng thèm lên tiếng để tôi chuẩn bị tâm lý.

Ôi chao..." Bàn Tử ôm ngực, tim vẫn đập thình thịch, huyết áp tăng vọt, mặt đỏ bừng thở hổ hển.

Hồ Bát Ức không đôi co với Bàn Tử nữa, anh nhặt những mảnh đá vụn trên bậc thang lên.

Anh đã đếm kỹ, Huyền Hồn Thê này có tổng cộng 384 bậc.

Lấy kẽ hở hình trăng khuyết làm điểm xuất phát, bậc màu đậm là dương, màu nhạt là âm, tổ hợp thành quái tượng.

Anh dùng đá vụn bày ra Bát Quái, dùng nhị thập tam hoán tử ngọ để thôi toán số bước.

Thế nhưng Kinh Dịch Bát Quái thâm ảo vô cùng, nếu không có thiên phú đặc biệt thì chỉ có thể dùng thời gian mà mài.

Bản thân Hồ Bát Ức thiên phú mảng này cũng không tính là quá tốt, tuy biết nguyên lý nhưng khi thực sự tính toán thì đầu to như cái đấu.

Nói theo cách hiện đại, trình độ của anh giống như người có năng khiếu toán học không nổi trội, chỉ học qua kiến thức cơ bản như cộng trừ nhân chia, lũy thừa căn thức mà lại đi giải đề toán thi đại học.

Hồ Bát Ức thôi toán hồi lâu, càng tính càng rối, nhận ra mình không phải là đối thủ của môn này nên bắt đầu nôn nóng.

Chương 78

Cuối cùng anh bỏ cuộc, thành thật nhìn sang Phong Nguyên Thanh. "Phong gia, việc chuyển hoán thôi toán Bát Quái này cao thâm quá, tôi thực sự giải không ra, vẫn là mời ngài ra tay!" Hồ Bát Ức xoa mắt, cảm thấy đầu óc căng phồng, vừa rồi tốn quá nhiều tế bào não nên giờ hơi váng đầu. "Được rồi, về rồi cậu nghiên cứu kỹ Kinh Dịch Bát Quái thêm đi." Phong Nguyên Thanh nói.

Tiếp đó, anh giảng giải phương pháp phá giải Huyền Hồn Thê: "Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.

Bát quái tương sinh tương khắc thành lục thập tứ quái (64 quẻ), mỗi quẻ có sáu hào, tổng cộng là 384 hào, vừa vặn ứng với 384 bậc thang.

Những bậc thang này dùng màu sắc phân định âm dương, đậm là dương, nhạt là âm.

Chúng tổ hợp thành quái tượng, 384 bậc thành 64 quẻ." Phong Nguyên Thanh không chỉ nói cho Hồ Bát Ức mà còn nói cho cả Bàn Tử và Đại Kim Nha nghe. "Muốn tìm lối ra, trước tiên phải tìm đúng một quẻ chính xác.

Quẻ này phải ứng với cảnh ngộ hiện tại của chúng ta, chính là quẻ Khốn!

Nhưng mỗi quẻ ứng với sáu bậc thang, cái chúng ta cần làm là tìm ra bậc thang chính xác duy nhất!

Quẻ Khốn cửu ngũ!

Chính là đây!" Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người đi một đoạn

rồi dừng lại, chỉ vào bậc thang: "Điểm khó nằm ở chỗ làm sao chọn được bậc thang duy nhất trong sáu bậc đó.

Quẻ Khốn có Thượng Đoài Hạ Khảm, trong đó hào thứ năm là hào dương, nếu hào dương biến thành hào âm thì quẻ Khốn sẽ biến thành quẻ Giải!

Cho nên bậc thang thứ năm này chính là lối ra!" Lời của Phong Nguyên Thanh vang lên đanh thép trong không gian tối tăm tĩnh mịch.

Hồ Bát Ức nghe xong lời giải đáp chi tiết thì cuối cùng cũng vỡ lẽ. "Nhưng trên tường không có cửa động nào cả, chúng ta đi đường nào?" Bàn Tử sờ vách tường, nghi hoặc.

Phong Nguyên Thanh khẽ mỉm cười: "Dĩ nhiên là nhảy từ đây xuống!" "Hả?

Nhưng dưới này đen thui, không biết sâu bao nhiêu, ngộ nhỡ cao quá thì rơi chết mất?" Đại Kim Nha lo lắng. "Yên tâm, không cao đâu, nếu không cơ quan sao tạo ra được?

Nếu không tin, ném thứ gì xuống là biết ngay." Phong Nguyên Thanh nhặt một tảng đá lớn ném xuống từ vị trí bậc thang thứ năm.

Chỉ vài giây sau, mọi người đã nghe thấy tiếng đá chạm đất.

Trong khi đó, ném đá ở những vị trí khác thì mãi chẳng nghe thấy tiếng động gì.

Lúc này họ mới yên tâm.

Phong Nguyên Thanh dẫn đầu nhảy xuống trước.

Bên dưới là một nền đá nhô ra khỏi vách núi, chỉ cách phía trên hơn hai mét, nhảy xuống rất an toàn. "Xuống hết đi!" Phong Nguyên Thanh gọi lớn.

Ba người Hồ Bát Ức lần lượt nhảy xuống.

Họ đứng sau lưng Phong Nguyên Thanh, không ngừng quan sát.

Đây vẫn là một đường hầm tối om kéo dài vào bóng đêm.

Tuy nhiên nơi này không còn lớp sơn hấp thụ ánh sáng nữa, ánh đèn pin đã có thể soi sáng một phạm vi khá lớn. "Đi!" Phong Nguyên Thanh phẩy tay, ra hiệu tiếp tục tiến lên.

Đường hầm dốc xuống dưới, lúc đầu còn có bậc thang, đi chừng mười mét thì chỉ còn là nền đất đá.

Đi sâu xuống dưới, họ đến một hang động chằng chịt, tứ thông bát đạt.

Trên mặt đất phủ một lớp bụi dày và đầy tơ nhện, có vẻ đã rất lâu không có dấu chân người. "Cuối cùng cũng qua được cửa này, nhưng sao hình như chúng ta lại lọt vào một mê cung khác rồi?" Bàn Tử nhìn hang động lộn xộn phía trước. "Phải đó, trông đúng là mê cung thật, nhiều cửa động thế này biết đi đường nào?" Đại Kim Nha phụ họa.

Phong Nguyên Thanh tỏa thần thức ra, men theo hang động đi sâu về phía trước.

Thần thức của anh nếu kéo thẳng có thể cảm nhận được khoảng cách vài trăm mét.

Trên đỉnh hang có rất nhiều tơ nhện đang đung đưa theo làn gió thoảng.

Ở những đường hầm lân cận, không ít nhện lớn đang bò về phía này.

Có lẽ chúng cảm nhận được rung động do nhóm người tạo ra, biết có con mồi dẫn xác đến nên lũ lượt kéo tới tranh đoạt. "Hừ..." Phong Nguyên Thanh nhếch môi, khẽ cười lạnh: "Đang định tìm bọn mày, không ngờ lại tự tìm đến cửa!" Lũ nhện này kích thước khổng lồ, trông như đã biến dị, lại không có thiên địch trong Long Lĩnh mê quật

này.

Những người và thú lạc vào đây trước kia chắc hẳn đã bỏ mạng dưới tay chúng.

Trong số đó có lượng lớn nhện khổng lồ, con lớn nhất thậm chí dài đến mười mấy mét, nếu để chúng thoát ra ngoài sẽ là mối đe dọa cực lớn cho dân cư vùng lân cận.

Phong Nguyên Thanh nghĩ, nếu mình đã có năng lực thì thuận tay tiêu diệt hết chúng cũng coi như làm việc thiện, tích lũy công đức. "Mọi người chú ý, có thứ gì đó đang tới, cẩn thận một chút." Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức rút xẻng công binh ra cảnh giới, Đại Kim Nha cũng vội vàng cầm dao găm chắn trước thân, nhìn quanh quất.

Phong Nguyên Thanh lấy từ không gian tùy thân ra hai khẩu súng tiểu liên Type 100 quăng cho Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử. "Phong gia, ngài mang cả súng à?

Tôi cứ tưởng không có chứ.

Có hàng xịn thế này sao ngài không lấy ra sớm?" Bàn Tử cầm súng, yêu thích không rời tay. "Lấy ra sớm làm gì?

Trong cái lỗ kia nhỏ như thế, cậu muốn vác súng bò à?

Không sợ cướp cò à?

Hay cậu định dùng súng bắn tống tử?" Phong Nguyên Thanh liếc Bàn Tử một cái: "Giờ lũ nhện lớn kéo tới, dùng súng là vừa đẹp, nhưng công dụng cũng không lớn như các cậu tưởng đâu!" "Nhện thì to được bao nhiêu, chẳng lẽ to bằng cái móng tay chắc?

May mà Bàn gia đây bắn súng chuẩn, không thì có khi bắn chẳng trúng." Bàn Tử tự đắc. "Tới rồi, cẩn thận!

Nhắm vào đầu mà bắn, bắn vào người không chết được đâu." Phong Nguyên Thanh soi đèn về phía cửa động bên trái.

Chỉ thấy một con nhện gớm ghiếc cao hơn một mét, đứng bằng tám chân, đang bò ra khỏi động.

Cơ quan miệng của nó hung tợn há mở. "Mẹ kiếp, sao to thế này?

Nó ăn cám tăng trọng à?

Phong gia, đây là quái vật gì vậy?" Bàn Tử mắng lớn, tay không ngừng nghỉ, nhanh chóng nhắm vào cái đầu gớm ghiếc kia mà quét đạn. "Đoàng đoàng đoàng..." Mấy phát đạn bắn trúng lớp giáp xác trên đầu con nhện lớn.

Tiếng đạn xuyên qua cơ thể vang lên, từng luồng máu nhện màu xanh xám bắn tung tóe lên vách tường.

Đầu bị bắn nát, thân thể mất đi sự điều khiển của não bộ, con nhện đổ rầm xuống đất. "Đây là Nhện mặt người (Nhân Diện Hắc Thùy Hưởng), một loại nhện khổng lồ.

Bình thường không thể lớn thế này được, xem ra đây là linh thú trấn giữ lăng mộ, được nuôi dưỡng nhân tạo, trải qua ngàn năm mới phát triển đến mức này.

Đi thôi!" Phong Nguyên Thanh nói xong lập tức chạy nhanh về phía đường hầm bên phải.

Chương 79

Đại Kim Nha không có súng nên cầm dao chạy sát sau lưng Phong Nguyên Thanh.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử vừa bắn trả lũ nhện đang truy đuổi vừa rút lui theo sau.

Họ vừa đi vừa đánh.

Lũ nhện bám trên tường, hoa văn trên lưng chúng ẩn hiện trong bóng tối như những khuôn mặt người đang khóc cười quái dị, nhìn chằm chằm vào mọi người.

Một lượng lớn nhện bị bắn rơi xuống đất.

Những con nhện này nếu ở bên ngoài đã là khổng lồ, nhưng ở trong Long Lĩnh mê quật này có lẽ chỉ là hạng tép riu, kích thước chẳng thấm thía gì so với những con thực sự lớn.

Sau một hồi quanh co, họ cuối cùng cũng đến được một địa cung thần điện.

Không gian ở đây rất rộng, lớn hơn Minh điện lúc trước nhiều.

Mặt đất là một quảng trường lát đá chỉnh tề, một con đường đá kéo dài về phía trước, hai bên có không ít cột đá.

Phía cuối là một cánh cổng thần khổng lồ.

Đoạn đường này dài khoảng hơn một trăm mét.

Trên cao quảng trường, đã có không ít nhện treo lơ lửng, men theo tơ nhện hạ xuống. "Mọi người cẩn thận, chạy đến cổng lớn trước đi, tôi đoạn hậu." "Chạy!" Ba người Hồ Bát Ức vắt chân lên cổ mà chạy.

Phong Nguyên Thanh theo sát phía sau đội ngũ. "Rầm... rầm..."

Mấy chục con nhện lớn rơi xuống đất tạo ra những tiếng động trầm đục.

Ba người Hồ Bát Ức vừa né tránh vừa tiến lên.

Phong Nguyên Thanh lúc này rút Đường Khê bảo kiếm ra.

Pháp lực vô sắc trong suốt tuôn trào từ lòng bàn tay rót vào thân kiếm, tạo nên một lớp ánh sáng lung linh, tựa như kiếm mang dài ba thước phát ra từ mũi kiếm.

Anh áp sát, nhanh chóng lao đến trước con nhện gần nhất, vung kiếm chém xuống kèm theo một vệt kiếm quang rực rỡ.

Con nhện trực tiếp bị chém làm đôi, kiếm khí tàn phá bên trong khiến nó chết ngay lập tức.

Tiếp đó anh lại vung kiếm chém những con khác, mỗi kiếm một con, như mãnh hổ lạc vào bầy dê.

Trừ vài con đuổi theo nhóm Hồ Bát Ức, số còn lại đều bị Phong Nguyên Thanh thu hút.

Anh vừa tiến về phía cổng đá vừa vung kiếm chém giết lũ nhện.

Còn về Lôi pháp, đó là chiêu thức cấp đại chiêu, uy lực lớn nhưng tiêu hao cũng không nhỏ, tạm thời chưa cần dùng đến.

Thấy nhóm Hồ Bát Ức đã tiếp cận cổng đá, Phong Nguyên Thanh cũng tăng tốc.

Trên đường đi đầy những chi thể nhện đứt rời và máu nhện bẩn thỉu nhầy nhụa.

Khi anh đến gần cổng đá, lũ nhện ở gần đã bị tiêu diệt sạch.

Những con còn lại đang bò tới từ đằng xa nhưng đều có chút không dám lại gần.

Có vài con nhện nhỏ bám trên tường phía xa càng không dám bén mảng tới.

Đại Kim Nha và hai người kia đã đến trước cổng đá ở cuối đường.

Quay đầu nhìn lại, mặt đất đầy rẫy xác nhện, chẳng còn mấy con đứng vững được. "Phong gia đúng là thần tiên hạ phàm!

Chỉ vài chiêu đã giết sạch lũ nhện lớn này!" Đại Kim Nha trợn mắt hốc mồm.

Lão không ngờ Phong Nguyên Thanh lại có bản lĩnh kinh người như vậy, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Phong Nguyên Thanh trông văn chất nhã nhặn mà chiến lực lại kinh khủng đến thế. "Hừ, mở mang tầm mắt chưa?

Trước đó tại sao chúng tôi tin Phong gia có thể đưa chúng ta ra ngoài, với thực lực của ngài ấy thì ra ngoài dễ như trở bàn tay.

Những gì lão thấy bây giờ chỉ là phần nổi của tảng băng chìm thôi!" Bàn Tử đắc ý nói với Đại Kim Nha, cứ như chính mình là người giết lũ nhện vậy. "Còn bao nhiêu Nhện mặt người nữa?" Phong Nguyên Thanh quan sát xung quanh cổng lớn.

Cánh cổng này khảm vào vách núi dựng đứng, phía trên không thấy con nhện nào.

Khoảng cách quá xa, lại là bóng tối, ba người kia không thấy rõ tình hình nhưng Phong Nguyên Thanh thì nhìn rõ như ban ngày.

Anh nhanh chóng phát hiện trên vách động phía xa có vài con, kích thước lớn hơn lũ nhện vừa rồi gấp mấy lần.

Nhìn ra xa hơn nữa, trên vách đá đối diện có một con Nhện mặt người khổng lồ vô cùng.

Trong bóng tối của hang động chắc hẳn còn ẩn giấu nhiều hơn nữa. "Mọi người đi mở cửa trước đi, còn lại cứ giao cho tôi!" Không gian ở đây rộng lớn, những con nhện khổng lồ kia hoạt động dễ dàng hơn nên đa số tập trung ở khu vực này.

Một tiếng rít gào vang lên từ bóng tối, âm thanh lớn và uy lực hơn hẳn những con nhện khác.

Có vẻ như nó đang ra lệnh.

Loài nhện này xem ra có cấp bậc phân minh, có lẽ dựa vào kích thước để xác định đẳng cấp.

Càng to thì đẳng cấp càng cao.

Sau tiếng gầm, một lượng lớn nhện lại một lần nữa vây quanh nhóm bốn người.

Những con nhện to lớn cũng bò xuống từ vách đá, gia nhập hàng ngũ tấn công.

Phong Nguyên Thanh múa kiếm, từng đạo kiếm khí dọc ngang, xác nhện chất đống trước mặt anh.

Thấy Phong Nguyên Thanh sát nhện như ngoé, lũ nhện lớn không dám áp sát, chỉ đứng ngoài quan sát.

Lúc này lại vang lên tiếng rít "chi chi", có vẻ như con đầu đàn đang mất kiên nhẫn thúc giục.

Lũ nhện lớn bèn xông lên tấn công.

Nhân lúc sơ hở, Phong Nguyên Thanh ném ra một lá Hỏa phù, dùng pháp lực kích cháy rồi quẳng vào đống xác nhện.

Lửa lớn bùng lên, lan theo vô số chi thể nhện trên mặt đất.

Ánh lửa rực rỡ tức thì chiếu sáng toàn bộ sơn động.

Loài nhện này sống lâu dưới hầm tối nên rất nhạy cảm và ghét ánh sáng mạnh.

Chúng lập tức khựng lại, phát ra những tiếng kêu khó chịu.

Chớp thời cơ, Phong Nguyên Thanh áp sát, pháp kiếm chém vào thân con nhện lớn nhất.

Tiếng "xuy" vang lên, con này sống lâu thành tinh, kích thước lớn nên phòng ngự cũng mạnh hơn, không bị chém làm đôi ngay lập tức.

Cơn đau dữ dội khiến nó phẫn nộ gầm rít, vung những cái chân nhện dài nhọn đâm về phía Phong Nguyên Thanh.

Anh xoay người chém đứt chân nó.

Cứ thế, anh lần lượt chặt hết tám chân, biến nó thành một "khúc nhện" chỉ biết nằm dưới đất ngọ nguậy.

Những con lớn khác cũng bị anh xử lý y hệt.

Phong Nguyên Thanh bồi thêm mỗi con một kiếm vào đầu, kết liễu mạng sống của chúng.

Chương 80

Các thông báo hệ thống vang lên: `[Diệt trừ Nhện mặt người khổng lồ, nhận được 1,5 năm tu vi!]` x4.

Tổng cộng thu hoạch 6 năm tu vi.

Luồng năng lượng hội tụ vào đan điền, theo đại chu thiên vận chuyển lưu thông khắp kinh mạch.

Anh quay sang nhìn nhóm Hồ Bát Ức, họ đang dốc sức đẩy cổng đá.

Cánh cổng vốn đã hé mở một khe, giờ đã được đẩy ra rộng khoảng nửa người, nhưng vẫn chưa đủ để Bàn Tử chui qua.

Thấy đàn em bị giết, con Nhện Chúa cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, nó gầm lên phẫn nộ.

Một sợi tơ nhện dày và dài thả xuống từ đỉnh động, một đầu bám vào vách đá, đầu kia nối với phần bụng của Nhện Chúa.

Nó lao xuống từ đỉnh động cực nhanh.

Một tiếng "oanh" vang lên khi nó đáp xuống đất.

Mọi người cảm thấy mặt đất rung chuyển dữ dội như hang động sắp sụp đổ.

Nhóm Hồ Bát Ức quay đầu nhìn lại, thấy một con nhện to lớn không kém gì con Thiết Đầu Long Vương ở miếu Ngư Cốt bên ngoài.

Nó rơi xuống như một tòa núi nhỏ sụp đổ.

Nhện Chúa nhanh chóng sải tám cái chân dài lao về phía Phong Nguyên Thanh.

Mỗi bước chân của nó đều đâm xuyên gạch đá trên quảng trường,

trông vô cùng kinh hãi. "Bà nội nó, sao to dữ vậy?" Bàn Tử mắng.

Sắc mặt Phong Nguyên Thanh cũng hơi nghiêm lại.

Anh cảm nhận được con Nhện Chúa này khác hẳn lũ nhện kia, không chỉ ở kích thước mà còn ở khí thế và trí tuệ.

Thực lực của nó chắc chắn là mạnh nhất.

Không biết nó đã sống bao lâu mới lớn được thế này.

Nhện mặt người ở Long Lĩnh này to hơn bên ngoài vô số lần, chắc chắn là có vấn đề.

Phong Nguyên Thanh quyết định không đánh cận chiến với nó.

Thân hình nhỏ bé của anh nếu bị chân nhện quẹt trúng chắc chắn sẽ bị thương nặng.

Làm một "pháp sư" đánh xa vẫn an toàn hơn.

Pháp lực luân chuyển, thúc hóa ngũ tạng ngũ khí, Tâm hỏa dẫn Phế kim sinh phát, ngũ khí dâng trào, những tia điện trắng rực nhấp nháy trong lòng bàn tay anh. "Dương Ngũ Lôi - Chưởng Tâm Lôi!" Phong Nguyên Thanh đẩy lòng bàn tay về phía trước.

Một luồng lôi quang rực rỡ phóng ra từ lòng bàn tay, trong chớp mắt vượt qua mấy chục mét, đánh trúng vào bụng con Nhện Chúa.

Tiếng điện xèo xèo vang lên, lông nhung ở bụng nó bị thiêu cháy, da thịt đen thui thán hóa.

Những tia điện còn sót lại tàn phá bên trong cơ thể nó, khiến Nhện Chúa đau đớn tột độ.

Vậy mà vẫn không thể một đòn chết ngay!

Nhện Chúa gượng dậy lao nhanh tới.

Phong Nguyên Thanh nghiêng mình né tránh, đồng thời không

ngừng bắn ra Dương Ngũ Lôi.

Mỗi đòn đều gây ra vết thương không nhỏ, nhưng cơ thể nó quá mạnh mẽ nên sát thương vẫn có hạn.

Phong Nguyên Thanh chuyển ý niệm, ngũ khí xoay vần, Tâm hỏa trầm xuống, Thận thủy sinh phát dẫn theo Can mộc chi khí, hóa thành Âm Ngũ Lôi.

Những tia điện đen sẫm hiện lên.

Âm Ngũ Lôi có tác dụng tàn phá xương tủy, trầm trọng đặc quánh, khả năng gây tê liệt và hạn chế di chuyển mạnh hơn.

Lôi quang tụ tập trong tay anh như một vũng nước đen.

Anh vẩy cổ tay, từng đống "nước đen" ném vào thân Nhện Chúa, bám chặt lấy lớp vỏ của nó.

Những tia lôi quang đen nhấp nháy, liên tục xuyên thấu giáp xác và da nhện, đâm sâu vào bên trong.

Phong Nguyên Thanh vừa đánh vừa né.

Rất nhanh, trên người Nhện Chúa đã bám đầy "nước đen" của Âm Ngũ Lôi.

Dưới tác dụng của đại lượng Âm lôi, nó nhanh chóng bị tê liệt đến mức khó lòng cử động.

Nhện Chúa gầm lên phẫn nộ và sợ hãi, cố dọa lui Phong Nguyên Thanh.

Nhưng anh không hề nao núng, chớp thời cơ khi nó há miệng gầm rít, bồi thêm một phát Dương Ngũ Lôi toàn công suất.

Anh thúc động lượng lớn pháp lực ngưng tụ vào đòn này.

Luồng sét nóng rực xuyên thẳng từ khoang miệng vào đại não,

thiêu cháy một mảng thịt lớn.

Mùi khét nồng nặc bốc lên khiến người ta buồn nôn.

Loài nhện này tuy to lớn nhưng đầu nhỏ, đại não càng nhỏ, trong cơ thể chủ yếu là các nơ-ron thần kinh phân bố khắp nơi để thay thế chức năng của não bộ.

Đòn sét này thiêu cháy não bộ trong hộc sọ nhưng các nơ-ron khắp thân vẫn hoạt động.

Dù vậy, đây vẫn là tổn thương không thể cứu vãn, đánh sụp hoàn toàn trí tuệ của nó.

Phong Nguyên Thanh thừa thắng xông lên, vung trường kiếm chém dọc theo vết thương.

Chỉ một lát sau, con Nhện Chúa đã bị anh phân thây thành nhiều mảnh.

Tuy các chi vẫn còn co giật nhưng nó thực sự đã chết.

Một dòng chữ màu xám hiện ra trước mắt anh: `[Diệt sát thủ lăng thú thiên năm - Nhện Chúa mặt người, nhận được 5 năm tu vi!]` Một luồng năng lượng tràn vào đan điền, chuyển hóa thành pháp lực lưu chuyển toàn thân.

Con nhện chúa lớn thế này, sống ngàn năm chắc chắn đã thành tinh, trong người hẳn có nội đan.

Phong Nguyên Thanh tìm tòi trong đầu nó, dùng kiếm khều ra một khối tròn to bằng quả trứng gà, đó chính là nội đan của Nhện Chúa.

Màu sắc đen xen lẫn xanh xám, vẫn còn dính chút não tủy.

Anh lấy một lọ ngọc nhỏ bỏ vào rồi cất vào không gian tùy thân.

Thế giới này không có linh thạch, nhưng ngọc thạch được coi là một loại linh thạch, là tinh hoa của trời đất ngưng tụ lại.

Lọ ngọc có tác dụng phong bế rất tốt, giữ cho tinh hoa trong yêu đan không bị thất thoát nhiều.

Phong Nguyên Thanh định bụng khi nào về sẽ luyện hóa sau.

Ngọn lửa phù lục vẫn đang lan rộng, thiêu đốt những phần xác nhện còn lại.

Lông và thịt nhện nhanh chóng bị cháy khô, tỏa ra mùi khét đặc trưng của protein bị đốt.

Bỗng nhiên, ánh mắt Phong Nguyên Thanh ngưng lại.

Anh phát hiện trong người Nhện Chúa dường như có thứ gì đó.

Trong cảm nhận của anh, khi xác chết bị hỏa phù kích phát, một nguồn năng lượng mạnh mẽ đột nhiên truyền ra từ trong lửa.

Trong thị giác của anh, nguồn năng lượng đó sáng rực như một mặt trời nhỏ, không thể phớt lờ.

Anh vận chân khí tạo ra một lớp hộ tráo trong suốt để ngăn cách lửa và hơi nóng.

Phong Nguyên Thanh đưa kiếm khều những mảnh xác sang một bên.

Chương 81

Từ trong đống tro đen, một viên châu màu vàng minh hoàng, tỏa ánh sáng dịu nhẹ lăn ra.

Không, đúng hơn phải gọi là một cầu thạch.

Cầu thạch này to bằng nắm tay người lớn, chất liệu trông như một khối đá màu vàng.

Anh nhặt lên đo lường, thấy khá nặng.

Bề mặt không nhẵn nhụi, thậm chí hơi thô ráp.

Nhưng bên trong lại ẩn chứa năng lượng khổng lồ, xem ra là một món bảo vật không tầm thường, chỉ là không rõ tại sao lại nằm trong bụng con nhện.

Phong Nguyên Thanh dùng chức năng giám định của hệ thống lên quả cầu.

Thông tin lập tức hiện ra: `[Địa Mạch Long Đan]` `[Địa mạch long mạch di chuyển biến hóa, trong một lần tình cờ bị một con Nhện mặt người nuốt vào bụng.]` `[Địa mạch mất đi Long Đan, phong thủy bề mặt xấu đi, tình trạng xói mòn đất gần cao nguyên Hoàng Thổ càng nghiêm trọng, địa xác không ổn định dẫn đến sự xuất hiện của lượng lớn hang động mê cung dưới lòng đất Long Lĩnh.]` `[Vốn chỉ là Nhện mặt người trấn giữ lăng mộ bình thường, nhờ hấp thụ tạo hóa của Long Đan mà tộc đàn biến dị tiến hóa.

Trải qua ngàn năm, linh trí mở mang, trở thành Nhện Chúa, sinh sôi nảy nở chiếm cứ thế giới ngầm Long Lĩnh.]` `[Năng lượng Long Đan bị Nhện Chúa tiêu hóa suốt ngàn năm, có tổn thất nhẹ.]` `[Có thể dùng để luyện hóa, luyện đan, luyện khí và nhiều công dụng khác.]` Sau khi

xem xong, Phong Nguyên Thanh đã hiểu rõ: "Thì ra là thế, hèn gì lũ nhện này lại lớn đến mức phi lý như vậy." Địa Mạch Long Đan là thứ mà địa mạch phải mất hàng triệu năm mới tiến hóa hội tụ được, năng lượng bàng đại vô cùng.

Tuy năng lượng bị Long Đan kìm hãm, chỉ giải phóng chậm rãi, nhưng một phần đã bị Nhện Chúa tiêu hóa, phần còn lại tán ra ngoài cho bầy nhện xung quanh hấp thụ.

Qua ngàn năm, gen của chúng liên tục tiến hóa mới trưởng thành như hiện nay.

Giờ không còn linh khí từ Long Đan duy trì, những con nhện khổng lồ còn lại chẳng bao lâu nữa sẽ vì thiếu linh khí mà chết đói, chết khát hoặc chết ngạt.

Không có linh khí cung dưỡng, cơ thể to lớn như vậy căn bản không thể duy trì sự sống.

Viên Long Đan này không nhỏ, Phong Nguyên Thanh bỏ nó vào một hộp ngọc có kích thước tương xứng lấy từ chỗ bảo vật của Tinh Tuyệt Nữ Vương, sau đó thu vào không gian tùy thân.

Nhanh chóng kết thúc mọi việc, anh né mình ra khỏi phạm vi hỏa hải.

Đống xác nhện khổng lồ vẫn đang cháy dữ dội, ánh lửa soi sáng địa cung tỏa ra nhiệt lượng hầm hập.

Mùi khét lẹt khi ngửi lâu thậm chí còn thấy có một mùi hương kỳ quái.

Đám nhện xung quanh thấy thủ lĩnh đã chết thì tản ra bỏ chạy tứ tán.

Trí thông minh của loài nhện khá cao so với các loài vật khác, trước đó chúng không dám lại gần nhưng vì bị lệnh của Nhện Chúa

nên mới xông lên, giờ Nhện Chúa chết rồi liền chạy thoát thân.

Chẳng mấy chốc, nơi này đã không còn bóng dáng chúng nữa.

Có thể dự đoán rằng lũ nhện này sẽ bầu ra những con lớn nhất làm thủ lĩnh mới, chia thành nhiều tộc đàn nhỏ, cho đến khi những con khổng lồ chết hết thì chúng sẽ trở thành những tộc đàn nhỏ hơn, thậm chí sống độc lập.

Mối đe dọa từ lũ nhện này đối với con người cũng sẽ dần biến mất.

Phong Nguyên Thanh quay lại cổng đá hội hợp với nhóm Hồ Bát Ức.

Cánh cổng này rất nặng, ba người họ đã dùng hết sức bình sinh mới đẩy thêm được một chút.

Cơ quan cổng đá đã hỏng từ lâu, kẽ cửa và trục cửa bám đầy bụi bặm càng làm tăng độ khó khi đẩy.

Thấy Phong Nguyên Thanh đã giết chết Nhện Chúa, họ đều nhìn anh với ánh mắt đầy thán phục. "Quá kinh khủng, may mà có Phong gia ở đây, không thì hôm nay anh em mình chưa kịp làm gì đã bỏ mạng rồi." Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, lưng tựa vào cổng đá, thở dốc. "Đúng thế!

Nếu không có Phong gia, hôm nay coi như chúng ta xong đời ở đây!

Phong gia, ngài đúng là thần nhân, tôi mới chỉ thấy nhân vật như ngài trong truyện thuyết sách cổ thôi!" Đại Kim Nha toe toét miệng lộ ra cái răng vàng, cười nói.

“Đúng vậy, trước khi tới đây, ai mà ngờ được dưới Long Lĩnh này lại hung hiểm đến thế.

Không chỉ có mê cung dưới lòng đất, mà còn có nhiều nhện mặt người khổng lồ như vậy.

Lúc trước tôi đã chú ý thấy trong động có một số hài cốt, vốn cứ ngỡ là bị kẹt rồi chết đói, giờ nghĩ lại, chắc chắn đều bị đám nhện mặt người này giết chết rồi hút khô." Hồ Bát Ức nói.

"Cũng không biết vị tiền bối Mạc Kim kia ra sao rồi, rốt cuộc là đã thoát được ra ngoài, hay là chết ở một xóm nào đó trong động rồi." Nguy cơ đã giải quyết, mọi người tựa lưng vào cửa đá ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi một lát.

Bốn phía lửa vẫn cháy mãi không tắt.

Động mê cung này tứ thông bát đạt, có rất nhiều lối thoát thông ra mặt đất, nhờ đó không khí sung túc, không xảy ra tình trạng ngạt thở.

Sau khi mọi người khôi phục thể lực, liền đứng dậy chuẩn bị tiếp tục tiến về phía trước.

Phong Nguyên Thanh dùng lực đẩy cửa đá rộng thêm một chút, mở ra một khoảng trống vừa một người đi qua.

Xuyên qua khe cửa, họ tiến vào bên trong.

Sau đại môn vẫn là một sơn động quảng khoát, một đạo đại môn đã ngăn cách không gian này thành hai thế giới khác biệt.

Một tòa thần cung cổ xưa dưới lòng đất lặng lẽ tọa lạc phía sau cửa.

Kiến trúc hỗn hợp giữa gỗ và đá, không rõ được xây dựng từ bao giờ, độ lớn khoảng chừng bảy tám gian dân phòng.

Ánh đèn chiếu sáng bốn phía, bốn người phát hiện nơi này rải rác không ít thi hài, trông có vẻ đều bị nhện mặt người hút khô, có người và cũng có các loại động vật bị bao bọc trong tơ nhện.

Chỉ còn lại một lớp da bọc lấy xương cốt.

Huyết nhục bên trong đều bị dịch tiêu hóa của nhện hóa thành nước rồi bị hút sạch, trên mặt vẫn còn lờ mờ thấy được thần tình vặn vẹo thống khổ khi chết.

Tuy nhiên, xung quanh không còn thấy bóng dáng con nhện mặt người nào nữa, có vẻ như sau trận loạn sát vừa rồi, chúng đã tứ tán bỏ chạy.

Nhện Vương đã chết, đám đàn em làm sao dám ở lại.

Trên xà nhà và vách tường kết đầy mạng nhện, biến nóc thần cung thành một màu trắng xóa.

Xem ra đây chính là sào huyệt của lũ nhện mặt người này.

"Xem chừng ngoài đạo đại môn này ra, vẫn còn những động khẩu khác có thể ra vào." Lúc trước có lẽ Nhện Vương đã làm tổ ở đây, nếu không sao nó lại đột nhiên xuất hiện đúng lúc như vậy?

"Chà chà, không ngờ ở đây còn có một quần thể kiến trúc dưới lòng đất!

Nhưng nhìn thế này thì không giống mộ huyệt cho lắm." Đại Kim Nha nói.

Thần cung dưới lòng đất này được xây dựng rất kiên cố, bao nhiêu năm qua vẫn không bị mục nát hay sụp đổ, thậm chí còn chống đỡ được sức nặng của Nhện Vương khổng lồ mà không đổ.

Trên mặt đất ngoài bụi bặm và một ít đá vụn thì không còn thứ gì khác.

"Phong gia, Lão Hồ, mọi người mau nhìn đằng kia, có một khuôn mặt người!" Bàn Tử bỗng nhiên chỉ vào một góc ở trung tâm kiến trúc nói.

Mọi người nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, quả nhiên có một khuôn mặt người khổng lồ dựng ở đó.

Nhìn qua còn lớn hơn nhiều so với khuôn mặt trên lưng mấy con nhện lúc trước.

Mọi người chuyển ánh đèn qua.

Khuôn mặt quái dị kia dưới ánh đèn hiện lên càng thêm quỷ dị và cổ quái, tăng thêm vài phần màu sắc thần bí.

Đã có kinh nghiệm với quan tài đá mặt quỷ trước đó, mọi người không còn bị dọa sợ như vậy nữa.

Phong Nguyên Thanh dẫn đầu đi về phía khuôn mặt đó.

Khi đến chính giữa kiến trúc, họ quan sát kỹ lưỡng.

Hóa ra đó là một tôn đỉnh đồng xanh khổng lồ, bên cạnh còn có mấy tử thi.

Trên thân đỉnh đúc một khuôn mặt người cổ quái, xung quanh trang trí một số văn mây sấm.

"Đây lẽ nào cũng là một phần của U Linh Trủng?" Bàn Tử hỏi.

"Chắc là không phải." Phong Nguyên Thanh chỉ vào xác khô trên mặt đất và mạng nhện xung quanh nói.

"Cậu nhìn xác khô và mạng nhện ở đây đi, nơi này chắc chắn là sào huyệt của nhện mặt người.

Xem niên đại của đỉnh đồng này, có lẽ cũng là cổ vật từ thời Thương Chu.

Chương 82

Người cổ đại thời đó có sự sùng bái cuồng nhiệt đối với tự nhiên, thần linh và các sinh vật mạnh mẽ, có lẽ họ đã coi Nhện Vương ở đây như thần linh để sùng bái.

Vì vậy mới xây dựng một ngôi thần miếu ở đây để cung phụng và tế tự Nhện Vương.

Thời đại đó đặc biệt nhiệt trung với việc dùng người tế lễ, chẳng biết đã có bao nhiêu nô lệ và tộc nhân bị hy sinh để làm mồi cho lũ nhện này.

Hôm nay chúng ta giết chết Nhện Vương và đám nhện kia, cũng coi như là thế thiên hành đạo!" Chiếc đại đỉnh này và quan quách trong U Linh Trủng đều là sản vật thời Thương Chu, xem ra có tồn tại mối liên hệ nào đó.

Có lẽ sau khi cổ mộ bên trên bị hủy hoại hóa thành U Linh Trủng rồi biến mất, sau đó có người phát hiện ra sào huyệt nhện sâu dưới lòng đất này, nên mới đặc biệt xây thần miếu và đúc cự đỉnh để tế tự.

"Lão Hồ nói đúng.

Tuy nhiên, nếu có thể mang chiếc đại đỉnh này ra ngoài, thì đúng là phát tài lớn, một chiếc đỉnh đồng Thương Chu lớn thế này đáng giá bao nhiêu tiền chứ!" Bàn Tử nhìn đại đỉnh, đôi mắt ti hí phát ra tia sáng, nước miếng sắp chảy ra từ khóe miệng.

Cậu ta không tự chủ được mà tiến lên vài bước, muốn sờ vào chiếc đỉnh đồng xanh này.

Kết quả không cẩn thận dẫm phải một cái xác khô, trọng tâm không vững, mặt úp thẳng vào một cái xác khác.

“Á~!

Mẹ nó, dọa chết lão tử rồi!” Bàn Tử hoảng hốt kêu đại lên.

Tiếng thét vang dội vọng lại trong động.

Cái xác khô này không biết đã chết bao lâu, hai hốc mắt đen ngòm chằm chằm nhìn Bàn Tử.

Trong hốc mắt chỉ có hai cái lỗ đen, miệng cũng há hốc thật lớn.

Bàn Tử đè lên xác khô, mặt gần như áp sát mặt.

Cậu ta vội vàng vật lộn bò dậy, kết quả một tay ấn vào cổ xác khô, giật xuống một thứ giống như dây chuyền.

Bò dậy xong, cậu dùng đèn pin chiếu vào.

Hóa ra là một vật giống như móng vuốt động vật, dưới ánh đèn hiện lên màu đen bóng loáng, phía cuối còn quấn một vòng chỉ vàng.

“Ơ, Phong gia, Lão Hồ, Lão Kim, mọi người xem, đây có phải là Mạc Kim Phù không?” Bàn Tử hỏi.

Phong Nguyên Thanh đón lấy xem xét, dưới ánh đèn, chiếc Mạc Kim Phù này lấp lánh ánh nhuận trạch, đầu nhọn sắc bén, phía cuối hình nón có khảm vài sợi chỉ vàng theo kiểu ‘thấu để văn’, trên thân phù khắc hai chữ triện cổ ‘Mạc Kim’, cầm trong tay còn cảm nhận được từng trận hơi lạnh truyền ra.

Dùng chức năng giám định của hệ thống kiểm tra một chút.

Quả nhiên là Mạc Kim Phù hàng thật, một cổ vật niên đại lâu đời.

Xem ra, thi thể này chính là vị tiền bối Mạc Kim Giáo Úy Kim Toán Bàn rồi.

“Thật sự là Mạc Kim Phù sao?” Hồ Bát Ức kinh ngạc.

Trong thoáng chốc, Hồ Bát Ức nghĩ đến rất nhiều chuyện, liền nói

tiếp.

“Chẳng lẽ đây chính là vị tiền bối Mạc Kim đã xây dựng Ngư Cốt Miếu?

Ông ấy cũng giống như chúng ta, bị kẹt trong U Linh Trủng, sau khi thoát khỏi Huyền Hồn Thê thì đến hang nhện này, đáng tiếc là nơi này đã cách lối ra không xa, không ngờ tiền bối lại táng thân tại đây.” “Ầy, Lão Hồ cậu nói cũng có lý, ngoài vị tiền bối Mạc Kim đó ra, tôi cũng không nghĩ ra được ai có thể mang theo Mạc Kim Phù đến đây.” Bàn Tử gật đầu tán đồng.

“Hồ gia ngài nói thế, quả thực ngoài Mạc Kim Giáo Úy ra, ai còn có thể tìm được một ngôi mộ lớn như vậy ở Long Lĩnh này?” Đại Kim Nha cũng thấy rất có lý.

Phong Nguyên Thanh giám định xong Mạc Kim Phù liền thuận tay đưa cho Hồ Bát Ức, anh là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy chính tông, đưa cho anh là hợp lý nhất, sau này hạ mộ sẽ dùng tới.

“Cậu là Mạc Kim Giáo Úy chính tông, đưa cho cậu này!” Đây là một chiếc Mạc Kim Phù hàng thật giá thật.

Tương truyền, Mạc Kim Phù được làm từ móng vuốt sắc bén nhất của tê tê, trước tiên phải ngâm trong dầu tê thất thất bốn mươi chín ngày, sau đó chôn sâu trăm mét dưới lòng đất long lâu, hấp thụ địa mạch linh khí tám trăm ngày mới thực sự tạo thành một chiếc Mạc Kim Phù, là tượng trưng thân phận của Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu.

Hồ Bát Ức trịnh trọng nhận lấy Mạc Kim Phù, bỏ vào túi áo trong.

Bàn Tử thấy mò được đồ tốt, lập tức lại lục lọi trên xác khô, phát hiện một cái túi vải.

“Ơ, còn có một bao đồ lớn này.” Từ trên xác khô mò ra một cái túi vải, Bàn Tử đổ hết đồ bên trong ra đất.

Hồ Bát Ức cũng cùng ngồi xuống kiểm tra.

Đều là những thứ lặt vặt, bảy tám cây nến sáp, hai chiếc đèn giấy xếp gọn, vài viên pin khô kiểu cũ, còn có ba viên thuốc nhỏ màu đỏ.

Thấy viên thuốc đỏ này, Hồ Bát Ức trong lòng chấn kinh.

"Đây lẽ nào là bí dược độc môn của Mạc Kim Giáo Úy thời xưa?" Hồ Bát Ức nói.

Cổ mộ có thi độc, thời cổ Mạc Kim Giáo Úy có truyền lại một bộ bí phương hoàn chỉnh để luyện chế Xích Đan, trước khi vào cổ mộ đổ đấu thì uống một viên, có thể dự phòng thi độc trong mộ hiệu quả.

Tuy nhiên nó chủ yếu nhắm vào thi độc khi tiếp xúc trực tiếp với thi thể, còn đối với không khí độc do thiếu thông khí lâu ngày thì không có tác dụng lớn.

Thời cổ phương tiện phòng hộ không tốt như hiện nay, dù có bịt kín đến đâu thì mắt vẫn phải lộ ra để nhìn.

Vì vậy thi khí dễ xâm nhập qua mắt nhất khiến người ta trúng độc, viên thuốc này có thể hóa giải thi độc hiệu quả.

"Không sai, tôi nghe nói bí dược của Mạc Kim Giáo Úy được gọi là 'Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn', còn có tên là 'Xích Đan', là diệu dược chuyên dùng để chống lại thi độc.

Bí phương vốn là mật truyền của Mạc Kim Giáo Úy, giờ đã thất truyền lâu rồi!" Phong Nguyên Thanh nhìn viên thuốc đỏ trong tay Hồ Bát Ức nói.

"Thuốc này không biết đã bao nhiêu năm, chắc chắn quá hạn rồi, chỉ là không biết có tìm lại được bí phương không, nếu có thì sau này gặp phải thi độc cũng không sợ nữa." Hồ Bát Ức tiếp tục lật tìm đồ vật trên đất.

Lại tìm ra một chiếc la bàn đơn giản, một sợi dây thép dài, một con dao nhỏ dài khoảng ba thốn.

Còn có một số dược phẩm và vật phẩm đổ đấu kinh điển nhất: Hắc Lư Đề Tử (móng giò lừa đen).

Bàn Tử nhìn Hồ Bát Ức kiểm tra từng thứ, liền hỏi: "Lão Hồ, sao rồi?

Mấy thứ quái lạ này có đáng giá không?" "Đồ đáng giá thì không có, vị tiền bối này xem ra không tìm thấy thứ gì đáng giá trong cổ mộ, nhưng có vài thứ vẫn rất hữu dụng.

Dù sao ông ấy chắc chắn là tiền bối đã xây Ngư Cốt Miếu và đào đạo động, cũng coi như đồng môn với chúng ta, tiếc là lại chết thảm ở đây, e là đã mấy chục năm rồi, đã gặp thì chúng ta hãy giúp ông ấy thu xác, đừng để ông ấy phơi xác ở đây nữa." Hồ Bát Ức thở dài nói.

"Cũng tốt, chúng ta hỏa táng ông ấy đi, trong động này toàn nham thạch, chúng ta cũng khó đào hố, cứ hỏa táng là hơn, vừa nãy giết được nhiều nhện mặt người như vậy cũng coi như báo thù rửa hận, làm đồ tùy táng cho ông ấy rồi!" Bàn Tử gật đầu đồng ý.

"Hồ gia, Bàn gia, không hổ là Mạc Kim Giáo Úy đương đại, quả nhiên nghĩa khí hàng đầu, Lão Kim tôi bội phục." Đại Kim Nha vỗ ngực, sau đó giơ ngón tay cái lên.

"Lửa bên ngoài vẫn chưa tắt, khiêng đến đó hỏa táng đi." Phong Nguyên Thanh chỉ ra ngoài cửa.

Thế là Bàn Tử đi tới bên thi thể, định khiêng đi.

"Keng~" một tiếng động thanh thúy vang lên.

Có thứ gì đó rơi xuống đất tạo ra tiếng động.

"Lão Hồ, cậu mau chiếu đèn xem là thứ gì rơi thế." Bàn Tử vội

vàng nói, trong lòng thầm mắng mình sao không cẩn thận, mò xác mà mò không sạch, vẫn còn để sót đồ.

Hồ Bát Ức chiếu đèn xuống đất, một vật kim loại vàng rực lấp lánh dưới ánh đèn.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là một chiếc bàn tính làm bằng vàng, chỉ lớn hơn lòng bàn tay một chút, nhưng nhìn qua thì trọng lượng không hề nhẹ.

Hồ Bát Ức lập tức nhặt lên quan sát kỹ.

Chiếc bàn tính này được chế tác rất tinh xảo, tính thực dụng cũng rất cao, hoàn toàn có thể dùng như bàn tính bình thường, chỉ là nhỏ hơn một chút thôi.

Khẽ lắc một cái, các hạt bàn tính phát ra những tiếng va chạm thanh thúy.

"Ơ, Lão Hồ, không ngờ trên người vị tiền bối này còn có đồ tốt thế này, cũng không uổng công chúng ta thu xác cho ông ấy một chuyến, ha ha ha." Bàn Tử vui vẻ cười nói.

Phong Nguyên Thanh vốn đang nghiên cứu đại đỉnh, chú ý tới chiếc bàn tính vàng trên tay Hồ Bát Ức liền đi tới nói.

"Kim Toán Bàn, xem ra thân phận của vị tiền bối này đã được xác nhận không nghi ngờ gì nữa, chính là đồ đệ của Trương Tam Gia cuối thời Thanh: Kim Toán Bàn!

Trương Tam Gia có tổng cộng bốn vị đồ đệ, một là Phi Thiên Hốt Nghê, hai là Thiết Ma Đầu, ba là Kim Toán Bàn, bốn là Âm Dương Nhãn!

Vị này chính là Kim Toán Bàn, vì ông ấy thường cầm một chiếc bàn tính vàng nên người khác lấy đó làm danh hiệu gọi ông ấy.

Lão Hồ, cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của cậu là truyền thừa từ Âm Dương Nhãn, cậu cũng coi như là đồng môn của tiền bối Kim Toán Bàn, cậu giúp ông ấy thu xác là hợp lý nhất." Hồ Bát Ức nghe lời Phong Nguyên Thanh nói, cũng cảm thấy đúng là duyên phận, liền cất chiếc bàn tính vàng nhỏ nhắn vào túi, gật đầu nói: "Không sai, cùng là mạch Mạc Kim, thu xác cho tiền bối cũng là lẽ đương nhiên.

Chương 83

Bàn Tử, mau lại đây giúp một tay khiêng ra ngoài, nhân lúc lửa chưa tắt hẳn, mau chóng hỏa táng." "Được luôn." Bàn Tử nghe vậy, khiêng một đầu thi thể, Hồ Bát Ức khiêng đầu kia, cùng nhau đi ra quảng trường ngoài đại môn.

Trong khi Hồ Bát Ức và Bàn Tử khiêng thi thể ra ngoài hỏa táng, Đại Kim Nha đi tới bên cạnh Phong Nguyên Thanh, cũng chăm chú quan sát đại đỉnh.

"Phong gia, đỉnh này đúng là đồ Thương Chu, hiềm nỗi lớn quá, chúng ta không mang ra được, mà có mang ra được cũng không tiêu thụ được." "Vậy chúng ta không lấy nữa, cứ để ở đây, đợi khi ra ngoài tôi sẽ tìm Tôn giáo thụ, bảo thầy viết báo cáo nộp lên trên, đến lúc đó cử đội công trình đến đào nơi này ra, dùng máy móc lớn khiêng nó đi.

Một chiếc đỉnh đồng Thương Chu lớn thế này là quốc bảo, đáng để tốn công sức, tin rằng cấp trên cũng không muốn thấy quốc bảo như vậy lưu lạc ngoài dân gian đâu!" "Ha ha, vẫn là Phong gia ngài giác ngộ cao, tôi quên mất ngài còn là sinh viên ưu tú khoa khảo cổ, cách này của ngài hay đấy, tuy cái đỉnh này chúng ta không sơ múi được gì, nhưng đây cũng là lập công cho quốc gia, có cống hiến không thể xóa nhòa cho việc nghiên cứu lịch sử văn hóa thời Thương Chu!

Có phát hiện lớn như vậy, địa vị của ngài trong giới khảo cổ chắc chắn sẽ tăng vọt cho mà xem." Đại Kim Nha bội phục nói.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử khiêng thi thể Kim Toán Bàn trở lại quảng trường, ngọn lửa vẫn còn rất lớn, số lượng xác nhện không đếm xuể này nhất thời chắc chắn không cháy hết được.

Hai người khiêng thi thể lại gần biển lửa, quăng vào đám cháy từ xa.

"Tiền bối Kim Toán Bàn, hy vọng ngài linh thiêng, phù hộ cho đám hậu bối chúng tôi được an toàn vô sự trong cổ mộ, sớm ngày phát tài." Bàn Tử nhỏ giọng khấn vái.

"Làm gì có ai khấn như cậu, thôi đi thôi." Hồ Bát Ức liếc Bàn Tử một cái rồi quay người đi vào.

Trở lại trung tâm thần cung bên cạnh đại đỉnh.

Đại Kim Nha đang cầm hai chiếc đèn pin chiếu vào đại đỉnh từ các góc độ khác nhau để nó hiện lên hoàn chỉnh nhất dưới ánh đèn.

Phong Nguyên Thanh thì đứng bên cạnh lấy máy ảnh ra chụp liên tục vài tấm.

Qua ảnh chụp, khuôn mặt người và hoa văn trên đỉnh hiện lên rõ nét.

Vừa lúc Hồ Bát Ức và Bàn Tử quay lại, anh liền bảo hai người họ cùng tham gia làm thợ chiếu đèn.

Sau khi chụp xong, Phong Nguyên Thanh cất máy ảnh đi.

"Có những tấm ảnh này coi như là bằng chứng, chúng ta không thể nói suông mà bắt người ta đến đây đào được." Hồ Bát Ức và Bàn Tử vẫn còn thắc mắc, bằng chứng gì cơ?

Đại Kim Nha giải thích: "Phong gia để lại bằng chứng chứng minh đã tìm thấy một chiếc đỉnh đồng Thương Chu lớn thế này để Tôn giáo thụ viết báo cáo, bắt cấp trên phái đại đội đến khai quật, đỉnh này là quốc bảo đấy, trong Cố Cung hình như cũng không có cái nào tốt thế này đâu!" "Hóa ra là vậy, đỉnh lớn thế này chôn dưới đất thì phí quá, quả thực nên khai quật để bảo hộ." Hồ Bát Ức tán thành, cách này đúng là không tệ, vẫn tốt hơn là tự mình mang ra.

Nếu chẳng may bị bắt thì là tội lớn buôn bán quốc bảo, lúc đó có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

"Được rồi, ở đây cũng không còn gì nữa, chúng ta chuẩn bị ra ngoài thôi!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Đúng rồi, Bàn gia tôi đói lả rồi, không ra ngoài nữa là bụng dính vào lưng mất." Bàn Tử nói.

Thế là nhóm bốn người xuyên qua thần cung dưới lòng đất, tiếp tục tiến về phía trước.

Người xưa đã có thể xây dựng một tòa thần cung lớn thế này ở đây, đặt một chiếc đỉnh đồng khổng lồ bên trong thì chắc chắn phải có một con đường thông ra thế giới bên ngoài, hơn nữa còn phải dễ đi, nếu không làm sao vận chuyển được chiếc đỉnh lớn như vậy vào.

Xuyên qua thần cung, bên ngoài là không gian động huyệt rộng thênh thang, nhờ ánh đèn pin có thể thấy phía trước có hàng chục sơn động lớn nhỏ.

Trong số đó chắc chắn có một hoặc vài động thông ra ngoài.

"Phong gia, để tôi xem trước cho." Hồ Bát Ức xung phong.

Anh châm một cây nến, đặt trước cửa động gần nhất.

Ngọn lửa nến thẳng đứng hướng lên trên.

Hồ Bát Ức liền nói: "Đường này là đường cụt, không có không khí lưu động, chúng ta xem các động khác." Tiếp đó họ thử thêm vài động nữa.

Lúc này Bàn Tử bỗng nhiên khịt mũi mạnh ở một cửa động.

"Bàn Tử cậu làm gì thế?

Cẩn thận không khí trong động có độc!" Hồ Bát Ức chú ý tới hành động của Bàn Tử, vội vàng hỏi.

“Lão Hồ, Phong gia, mọi người có ngửi thấy gì không?

Mùi gì thế nhỉ?

Hơi thơm!” “Không sai, có một mùi hương đặc biệt truyền ra từ trong động này.” Ngũ cảm của Phong Nguyên Thanh vô cùng nhạy bén, dù không cố ý tăng cường thì anh đã sớm phát hiện ra mùi hương này, đây chắc chắn là mùi từ khối Văn Hương Ngọc phát ra.

“Này, mọi người cẩn thận chút, đừng ngửi nhầm, biết đâu là phân nhện đấy!” Hồ Bát Ức đứng ở một cửa động khác nói.

“Không phải đâu Lão Hồ, cậu qua đây ngửi thử xem, mùi này thơm thật sự, cứ như mùi socola ấy.” Bàn Tử mặt đầy say mê nói, mùi hương này đã khêu gợi cơn thèm ăn của cậu ta lên rồi.

“Socola?” Đại Kim Nha nghe thấy từ này, bụng bỗng nhiên kêu rồn rột.

Hồ Bát Ức và Đại Kim Nha lần lượt đi tới cửa động nơi Bàn Tử đang đứng, cũng bắt chước ngửi thử.

“Thật sao?

Sao tôi không ngửi thấy nhỉ?” Hồ Bát Ức nghi hoặc.

“Ái chà, đúng rồi, đúng thật, thơm quá, Hồ gia ngài ngửi lại đi, sát vào một chút, chính là từ động này truyền ra!” Đại Kim Nha liên tục gật đầu, nhìn chằm chằm Hồ Bát Ức nói.

“Đi, chúng ta vào xem là biết ngay.” Phong Nguyên Thanh nói rồi đi vào trong động.

Hồ Bát Ức, Bàn Tử và Đại Kim Nha thấy vậy cũng lần lượt theo sau.

Đi được vài bước, mùi hương càng lúc càng nồng.

Hồ Bát Ức cũng lập tức ngửi thấy.

Một mùi hương ngọt ngào nồng đậm của sữa pha lẫn socola xộc thẳng lên não.

Mùi vị này rất kỳ diệu, ngửi xong Hồ Bát Ức chỉ cảm thấy tinh thần phấn chấn, toàn thân thư thái, tứ chi bách hài đều cảm thấy dễ chịu.

"Tôi ngửi thấy rồi, thơm thật đấy, quá thơm, cứ như là... cứ như là nụ hôn của thiên thần vậy!" Hồ Bát Ức say sưa nói.

"Ha ha, Lão Hồ, cậu còn từng nếm qua vị thiên thần cơ à?" Bàn Tử trêu chọc.

"Xéo đi, tôi chỉ ví von thôi mà cậu cũng tưởng thật." Hồ Bát Ức tức giận nói.

Cả nhóm tiếp tục tiến lên, Bàn Tử vươn cổ, mũi không ngừng khịt khịt, ngửi chỗ này ngửi chỗ kia, hệt như một con chó săn béo múp.

Cậu ta dùng mũi đánh hơi kịch liệt dọc đường, muốn tìm ra nguồn gốc của mùi hương.

Cho đến khi dừng lại trước một tảng đá lớn.

"Chính là nó, mùi ở đây nồng nhất, chính là nó phát ra mùi hương!" Nước miếng của Bàn Tử không tự chủ được mà chảy xuống từ khóe miệng.

Lau nước miếng, đôi mắt ti hí của cậu ta phát ra tia sáng, nhìn chằm chằm vào tảng đá trên mặt đất.

Phong Nguyên Thanh cẩn thận sờ soạn và quan sát.

Chính là tảng đá này.

Hồ Bát Ức và Đại Kim Nha cũng ghé lại, dưới ánh đèn pin, các vân văn trên tảng đá hiện rõ mồn một.

Tảng đá này trông như một đoạn thân cây, bên ngoài màu vàng

nâu, giống như được bao phủ bởi một lớp vỏ da.

Có vài chỗ bị lộ ra ngoài, đều ở trạng thái bán trong suốt.

Trên thân đá đầy rẫy những hoa văn nứt vỡ tinh xảo, thông thấu và mịn màng.

Ánh đèn chiếu vào, vân văn trên đá ẩn hiện lưu chuyển.

Mùi hương nồng nàn không ngừng lan tỏa từ đó.

Bàn Tử không nhịn được sờ thử, đến cả đầu ngón tay cũng dính mùi thơm.

"Đây là một đoạn hóa thạch gỗ cổ, phải qua không biết bao nhiêu triệu năm thai nghén mới hình thành, không sai, đây là một khối Văn Hương Ngọc!" Phong Nguyên Thanh nhìn tảng đá nói.

"Văn Hương Ngọc?

À, đúng rồi, quả nhiên là Văn Hương Ngọc, Phong gia nói thế tôi mới nhớ ra, không sai, chính là Văn Hương Ngọc." Đại Kim Nha mặt đầy kích động nói.

Chương 84

"Văn Hương Ngọc, còn gọi là Kim Hương Ngọc, đây đúng là bảo bối!" Hồ Bát Ức nghe vậy hỏi: "Kim Hương Ngọc, tôi từng nghe câu 'có mắt không tròng chẳng biết Kim Hương Ngọc', 'ngàn vàng khó cầu Kim Hương Ngọc', hóa ra là nói về loại đá này sao?" Đại Kim Nha có khá nhiều hiểu biết về loại Văn Hương Ngọc này, liền lên tiếng giải thích: "Thứ này thời cổ đại là bí bảo của hoàng gia, từng có người đào được trong cổ mộ, nhưng cũng vô cùng hiếm thấy.

Sớm nhất là từ thời Tần Hán đã xuất hiện, nhưng dân gian rất ít khi thấy được!

Thế gian chưa nghe hoa giải ngữ, nay lại thấy ngọc sinh hương.

Thiên cung tạo vật thật khó tin, di diệu vô cùng ai thấu tường.

Trước đây tôi cũng từng thu được một khối do người khác đào trong đấu ra, nhưng nhỏ đến đáng thương, hoàn toàn không thể so sánh với khối này được." Đại Kim Nha ngâm một bài thơ rồi nói tiếp.

Bàn Tử nghe Đại Kim Nha giải thích xong thì lập tức hiểu ra.

"Tốt quá, hóa ra là bảo bối à, ha ha, chuyến này xuống đấu thật quá xứng đáng.

Mà Lão Kim này, cậu xem khối lớn thế này thì đáng giá bao nhiêu tiền?" "Hắc hắc hắc~" Bàn Tử không nhịn được cười như lợn kêu.

Đại Kim Nha dù sao cũng đã kinh doanh cổ ngoạn mười mấy năm, rất am hiểu về giá cả thị trường các loại đồ vật, vừa vặn khối Văn Hương Ngọc này ông cũng từng thu mua.

Đại Kim Nha suy nghĩ một lát rồi nói: "Văn Hương Ngọc nguyên thạch càng lớn càng đáng giá, hơn nữa lớp vỏ ngoài của nó cũng là

một loại dược liệu trung y cực kỳ trân quý, tôi đoán chừng cũng phải tầm nghìn vạn tệ!" "Nếu chúng ta nhặt được bảo bối dọc đường thì cứ gói lại mang đi thôi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Được luôn!" Bàn Tử là người tích cực nhất, lấy từ trong túi ra một mảnh vải, bọc tảng đá lại rồi ôm vào lòng.

Hồ Bát Ức đi đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh hỏi: "Phong gia, nơi này cách thần cung đặt đại đỉnh rất gần, khối Văn Hương Ngọc này liệu cũng là một món minh khí sao?" "Không đâu, khối Văn Hương Ngọc này là một khối nguyên thạch tự nhiên, nếu không phải một mảnh vỏ ngoài bị bong tróc thì chúng ta cũng không ngửi thấy mùi hương của nó.

Hơn nữa trong động này cũng không thấy bất kỳ dấu vết nhân tạo nào, đều là hình thành tự nhiên." Phong Nguyên Thanh vừa nói vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho Hồ Bát Ức nhìn vách đá xung quanh.

Hồ Bát Ức nhìn quanh, đá trên vách vặn vẹo như rễ cây, trông giống như hóa thạch tự nhiên.

"Ơ Phong gia, ngài nói xem những tảng đá giống rễ cây này liệu có phải cũng là Văn Hương Ngọc không?

Khối Văn Hương Ngọc kia cũng là hóa thạch gỗ mà." Hồ Bát Ức bỗng nhiên nói.

"Nói không chừng có khả năng đấy, hay là chúng ta đập ra một khối xem thử?" Bàn Tử ôm tảng đá đi tới, nghe thấy lời Hồ Bát Ức liền nói.

Nói đoạn, cậu ta lại đặt khối Văn Hương Ngọc vừa ôm vào lòng xuống đất.

Rút từ sau lưng ra một chiếc xẻng công binh, cân nhắc xem nên đập khối nào thì tốt.

“Hắc hắc, Bàn gia, theo tôi thấy thì đập khối này có vẻ tốt hơn.” Đại Kim Nha đứng bên cạnh quan sát một lúc, bấy giờ đã xác định được một mục tiêu.

Đó là một tảng đá nằm trên mặt đất, nhỏ hơn khối Văn Hương Ngọc lúc nãy một chút, lớp vỏ ngoài cũng màu vàng nâu, vân văn cũng rất tương đồng.

Bàn Tử nhìn theo hướng Đại Kim Nha chỉ, xác nhận mục tiêu xong liền cầm xẻng đi tới.

“Bàn gia, ngài nhớ nhẹ tay thôi nhé, đừng đập hỏng bảo bối, chỉ cần đập lớp vỏ ngoài đi là được.” Đại Kim Nha dặn dò.

Ông sợ Bàn Tử ra tay không nặng không nhẹ, vạn nhất đúng là một khối Văn Hương Ngọc nguyên thạch mà đập hỏng thì lỗ to.

“Được rồi, ông cứ yên tâm đi, vạn nhất đây là bảo bối thì tôi còn chẳng nỡ đập hỏng ấy chứ!” Bàn Tử cười nói.

Cậu ta giơ xẻng lên gõ nhẹ vào góc tảng đá, liên tục gõ mười mấy cái, gõ rơi vài mảnh đá vỏ.

Ánh đèn chiếu qua, bên trong vẫn là vân đá bình thường, cũng không có mùi hương nào tỏa ra.

Bàn Tử vẫn chưa bỏ cuộc, liên tục đổi vài chỗ khác để gõ, kết quả phát hiện bên trong đều không phải Văn Hương Ngọc, lúc này mới chịu thôi.

“Bàn tử, nếu không phải thì chúng ta đi thôi, đừng ở đây làm mất thời gian nữa.

Có khối Văn Hương Ngọc lớn này cũng coi như là phát một món tài lộc bất ngờ rồi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Ầy, được rồi.” Bàn Tử thở dài, phí công một chuyến.

Nhưng nhìn thấy khối Văn Hương Ngọc được bọc vải kia, tâm trạng cậu ta lập tức tốt lên.

Ôm lấy tảng đá, cậu ta theo sau Phong Nguyên Thanh tiếp tục tiến về phía trước.

Động này lúc nãy có thể ngửi thấy mùi hương, chứng tỏ nó thông với thế giới bên ngoài, có gió thổi từ ngoài vào, cứ tiếp tục đi về phía trước là tìm được lối ra.

Phong Nguyên Thanh dùng thần thức men theo sơn động mở rộng ra ngoài để tìm lối ra.

Thần thức lượn lờ uốn khúc, cuối cùng cũng tìm được một lối ra đủ lớn.

Thế là anh đi tiên phong: "Đi theo tôi." Ra khỏi động này, họ lại vào một động khác.

Men theo động huyệt tiếp tục tiến lên.

Con đường này vô cùng khúc khuỷu, cao thấp mấp mô, có những đoạn hẹp Bàn Tử phải lách nghiêng người mới qua được.

Đoạn đường cuối cùng là một con dốc nghiêng khoảng bốn năm mươi độ hướng lên trên.

Cuối cùng, một tia sáng xuất hiện từ xa, đó chính là cửa động, gió thổi vào mặt lồng lộng.

Mọi người leo ra khỏi cửa động.

Bàn Tử đặt tảng đá xuống đất, nằm vật ra thở hổn hển.

"Ái chà, cuối cùng cũng ra được rồi, mệt chết tôi mất!" Bàn Tử tuy đã luyện võ hơn nửa năm, nhưng thể chất được tăng cường không phải chuyện một sớm một chiều, giờ cậu ta đã khỏe hơn trước rất nhiều.

Phong Nguyên Thanh đi lên chỗ cao nhìn quanh, phát hiện vị trí của họ hiện tại chính là gò đất cách Ngư Cốt Miếu không xa.

"Đúng là trùng hợp thật." Ngư Cốt Miếu nằm ngay dưới thung lũng phía dưới.

Ăn uống đơn giản một chút, mọi người dự định quay về thôn dưới chân Long Lĩnh nghỉ ngơi một đêm rồi mới về huyện Cổ Lam.

Tại trú địa của đội khảo cổ huyện Cổ Lam.

Dương Tuyết Lỵ sau khi nhanh chóng xử lý xong việc gia đình liền tức tốc trở về nước.

Về đến tứ hợp viện, cô thấy mảnh giấy Phong Nguyên Thanh để lại trên bàn cho mình.

Lần này về Mỹ, khi thu dọn di vật của ông ngoại Chá Cô Tiếu, Dương Tuyết Lỵ phát hiện ông ngoại để lại một mảnh mai rùa.

Theo ghi chép trong nhật ký của ông ngoại, đây là một mảnh Long Cốt Thiên Thư lưu truyền từ thời Thương Chu.

Là thứ ông ngoại cùng với Mạc Kim Giáo Úy Trần trưởng lão tìm được trong chùa Thông Thiên Đại Phật ở Hắc Thủy Thành, Tây Hạ.

Trên Long Cốt Thiên Thư khắc rất nhiều phù hiệu văn tự kỳ lạ không ai hiểu được, nhưng trên đó có nhiều phù hiệu hình nhãn cầu rất giống với con mắt ngọc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng giống với hình nhãn cầu trên lưng cô.

Chỉ là hiện nay đồ án nhãn cầu đã tiến hóa thành đồ án Chúc Long.

Trực giác mách bảo cô rằng mảnh Long Cốt Thiên Thư này nhất định có liên quan đến Mộc Trần Châu.

Hiện nay tộc Trát Cách Lạp Mã có lẽ chỉ còn lại mình cô, tình hình hiện tại cũng coi như đã phá giải được lời nguyền nghìn năm của bộ

tộc.

Thế là Dương Tuyết Lỵ đầu tiên đến Viện Nghiên cứu Khảo cổ Kinh Thành tìm Trần giáo thụ để hỏi thăm về chuyên gia nghiên cứu cổ văn tự.

Kết quả Trần giáo thụ lại bảo cô: "Tiểu Dương à, cháu đúng là bỏ gần tìm xa rồi, cháu nên đi tìm Tiểu Phong ấy.

Thầy của cậu ấy là Tôn giáo thụ chính là chuyên gia trong lĩnh vực nghiên cứu cổ văn tự, cả giới khảo cổ không có mấy người dám nói là nghiên cứu sâu hơn ông ấy đâu." "Ơ, hóa ra là vậy sao?

Giờ cháu mới biết." Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc.

"Ha ha, Lão Tôn hiện đang ở chỗ Tiểu Phong tại huyện Cổ Lam làm nghiên cứu khảo cổ đấy, cháu cứ đến đó tìm ông ấy là được." Thế là Dương Tuyết Lỵ chào từ biệt Trần giáo thụ, tức tốc chạy đến huyện Cổ Lam, tìm tới trú địa của đội khảo cổ và gặp mặt Tôn giáo thụ.

Dương Tuyết Lỵ trực tiếp thuê một căn nhà dân để làm nơi dừng chân.

Tại khu đồn trú của đội khảo cổ huyện Cổ Lam, cô đã tìm đến.

Nhờ Giáo sư Trần đã đánh tiếng trước, Dương Tuyết Lỵ thuận lợi gặp được Giáo sư Tôn.

Trong văn phòng, Dương Tuyết Lỵ gõ cửa bước vào.

"Giáo sư Tôn, chào thầy, cháu là Dương Tuyết Lỵ." Cô nở nụ cười nhẹ nhàng chào hỏi.

"Ồ, cháu chính là Tiểu Dương mà lão Trần nhắc tới sao, mau ngồi đi." Giáo sư Tôn đặt bút xuống, đứng dậy mỉm cười đón tiếp.

Chương 85

Dương Tuyết Lỵ đặt túi xách xuống, ngồi đối diện Giáo sư Tôn qua bàn làm việc.

Với cô, Giáo sư Tôn không hề xa lạ, nhưng cũng không tiếp xúc nhiều, chỉ từng gặp vài lần ở chỗ Giáo sư Trần.

Rót cho Dương Tuyết Lỵ một tách trà, Giáo sư Tôn vào thẳng vấn đề: "Tiểu Dương à, lão Trần nói cháu có chuyện rất quan trọng cần tìm ta, không biết là chuyện gì?" Dương Tuyết Lỵ thấy vậy liền nói thẳng: "Chuyện là thế này, Giáo sư Tôn.

Cháu có một khối Long cốt thiên thư, là năm đó ông ngoại cháu tìm được từ trong Thông Thiên Đại Phật Tự ở Hắc Thủy Thành thuộc Tây Hạ.

Trên đó ghi chép nhiều dị văn không thể giải mã, nghe nói có liên quan đến Mộc Trần Châu trong truyền thuyết, nên cháu đến nhờ thầy giúp đỡ xem có thể dịch được những dị văn này không." "Ồ, thì ra là vậy, cháu có mang Long cốt thiên thư theo không?" Giáo sư Tôn nghe xong liền lộ vẻ hứng thú.

Là một giáo sư chuyên nghiên cứu cổ văn, ông cực kỳ quan tâm đến các loại văn tự cổ.

"Cháu có mang, để cháu lấy ra cho thầy xem." Dương Tuyết Lỵ vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một bọc vải nhỏ.

Mở bọc vải, bên trong lộ ra một khối mai rùa kỳ lạ khắc đầy dị văn và một bản rập.

Khối mai rùa này do năm tháng lâu đời, màu sắc đã trở nên u tối và hơi giòn.

Giáo sư Tôn cẩn thận xem xét mai rùa, sau đó cầm bản rập lên tỉ mỉ nhận diện.

Trên đó có vài ký hiệu hình con mắt, đó chính là mối liên hệ giữa nó và Mộc Trần Châu, Chá Cô Tiêu cũng dựa vào đây để phán đoán rằng đoạn văn tự này có thể là manh mối về Mộc Trần Châu.

Xem một hồi, Giáo sư Tôn nói: "Bản rập này ta cần phải nghiên cứu thêm, phân tích xem nội dung viết gì, nhưng chuyện này cháu tuyệt đối đừng tiết lộ cho người ngoài, ngày mai chắc là có thể dịch xong." Nghe vậy, niềm vui hiện rõ trên gương mặt Dương Tuyết Lỵ: "Vậy thì tốt quá, cảm ơn Giáo sư Tôn." Chợt nhớ ra không thấy Phong Nguyên Thanh đâu, cô liền hỏi: "Đúng rồi Giáo sư Tôn, Giáo sư Trần nói Nguyên Thanh cũng cùng thầy đến đây nghiên cứu khảo cổ, sao cháu không thấy anh ấy?" "Cháu nói Nguyên Thanh à, cậu ấy hai ngày trước xin đi công tác ngoại cần, xuống nông thôn thu mua cổ vật rồi.

Các thôn làng phía dưới còn không ít văn vật chưa thu hồi được, cậu ấy đã đi ba ngày rồi, khi nào về vẫn chưa xác định." Giáo sư Tôn đặt bản rập xuống, mỉm cười nói.

"Dạ, vậy cháu xin phép về trước, ngày mai lại tới tìm thầy." Dương Tuyết Lỵ cáo từ.

"Được, cháu đi đường cẩn thận." Giáo sư Tôn khách sáo đáp.

Rời khỏi khu đồn trú, Dương Tuyết Lỵ trực tiếp trở về chỗ ở.

Lần này tới đây, cô mang hành lý gọn nhẹ, chỉ có vài bộ quần áo thay đổi và quan trọng nhất là Long cốt thiên thư.

Trong phòng, Dương Tuyết Lỵ lấy Long cốt thiên thư ra, khẽ vuốt ve.

Những ký hiệu kỳ lạ trên đó, đặc biệt là ký hiệu hình con mắt, y

hệt như Chúc Long Chi Nhãn trên vai cô.

Hình xăm Chúc Long trên người cô có đầu nằm ở lưng hướng lên trên, con mắt ngay đúng vị trí bả vai, phần thân uốn lượn khắp lưng, đuôi rủ xuống thắt lưng.

Gương mặt giống hệt mặt người, thân mình uốn lượn như rắn.

Từ sau khi nhận được truyền thừa của Tinh Tuyệt nữ vương, tố chất cơ thể của Dương Tuyết Lỵ luôn được tăng cường chậm rãi.

Đó là sự cường hóa do huyết mạch Chúc Long mang lại.

Theo nồng độ huyết mạch thăng cấp, hình xăm cũng sẽ thay đổi theo.

Truyền thừa ghi chép rằng, huyết mạch càng cao thì năng lượng thức tỉnh càng mạnh, một khi vượt qua giới hạn, hình xăm Chúc Long này có thể mọc ra bốn vuốt, hóa rắn thành rồng, trở thành Chúc Long chân chính.

Hiện tại gọi là hình xăm Chúc Cửu Âm thì hợp lý hơn.

Đó sẽ là một sự biến đổi về chất, nhưng biến đổi ra sao thì cô vẫn chưa biết được, điều đó còn quá xa vời, truyền thừa không nói chi tiết, dường như phải đạt đến mức độ nhất định mới xuất hiện.

Dương Tuyết Lỵ đoán, Tinh Tuyệt nữ vương đã trở thành Cổ Thần, nồng độ huyết mạch của bà có lẽ đã vượt qua giới hạn và tiến hóa.

Chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành lần này, đội khảo cổ thấy được Quỷ Động nhưng không bị dính lời nguyền như nguyên tác.

Thực tế là vì Tinh Tuyệt nữ vương đã xóa bỏ ảnh hưởng của lời nguyền, không để nó tác động lên mọi người.

Nữ vương với tư cách là Cổ Thần đời mới, người kế thừa Xà

Thần, hoàn toàn có quyền hạn thao tác đối với Quỷ Động.

Tất cả những điều này mọi người đều không biết, chỉ có Phong Nguyên Thanh là có chút suy đoán.

Thoát khỏi dòng suy nghĩ, Dương Tuyết Lỵ gói Long cốt thiên thư lại, cất vào túi.

Cô lấy nhật ký của ông ngoại Chá Cô Tiêu ra tiếp tục nghiên cứu.

Màn đêm buông xuống lúc nào không hay.

Sau khi ăn tối ở quán ăn gần đó, cô bắt đầu tu luyện buổi tối.

Đêm tối tĩnh lặng an tường, thích hợp cho tĩnh công, tọa thiền luyện khí là hợp nhất.

Cô vận chuyển chân khí theo lộ trình hành công, vận hành chu thiên.

Mỗi vòng chu thiên, chân khí trong cơ thể lại lớn mạnh thêm một phần.

Đây là công phu luyện tinh hóa khí, chuyển hóa dinh dưỡng và khí huyết cơ thể thành chân khí, lưu trữ trong đan điền để tùy ý điều động.

Vì vậy không thể tu luyện quá độ, nếu không sẽ khiến khí huyết khô kiệt, tổn hại căn cơ.

Tuy nhiên, Dương Tuyết Lỵ có không ít đan dược bồi nguyên dưỡng khí do Phong Nguyên Thanh đưa, nên không cần lo lắng vấn đề đó.

Mỗi ngày cô đều uống một viên đan dược.

Tu luyện cần kết hợp lao lực và nghỉ ngơi, cô hiểu rõ điều này nên khoảng 10 giờ đêm thì dừng lại nghỉ ngơi.

Từ sau khi xác định quan hệ với Phong Nguyên Thanh, cô cũng đã

nếm trải dư vị tình yêu.

Nhiều ngày không ở bên anh, cô cảm thấy nhớ nhung vô cùng.

Trong đầu không kìm được hiện ra những hình ảnh quấn quýt của hai người.

Sau một hồi suy nghĩ vẩn vơ, cô mới chìm vào giấc ngủ sâu.

Trời vừa hửng sáng, Dương Tuyết Lỵ đã tỉnh dậy.

Đây là thói quen từ khi luyện võ của cô.

Mỗi buổi sáng đều thần luyện, đứng trung bình tấn, luyện tập Bát Quái Chưởng.

Bước chân đạp theo phương vị bát quái, thân hình biến hóa, song chưởng múa lượn, tập luyện từng chiêu từng thức.

Tập xong một bài, mồ hôi rịn ra khắp người.

Sau khi vệ sinh cá nhân, cô ăn sáng đơn giản rồi tiếp tục nghiên cứu nhật ký của ông ngoại.

Là truyền nhân cuối cùng, cũng là thủ lĩnh phái Bàn Sơn, Chá Cô Tiêu có bản lĩnh cao cường.

Sau này ông bái Trần trưởng lão của phái Mạc Kim làm sư phụ, học thêm nhiều bản lĩnh Mạc Kim Giáo Úy, kiêm cả sở trường hai nhà.

Cấu tạo mộ thất, kiểu dáng, cơ quan đều được ghi chép lại.

Đây đều là những thứ ông chỉnh lý sau khi định cư tại Mỹ.

Quyển nhật ký rất dày, nội dung phong phú.

Dương Tuyết Lỵ từ nhỏ đã thích lật xem, trong đó có nhiều câu chuyện thú vị, sinh vật kỳ dị và bí văn ly kỳ.

Chá Cô Tiêu thấy vậy cũng không ngăn cản mà để tự nhiên, bởi

phái Bàn Sơn giờ chỉ còn mình ông, có quyển nhật ký này, biết đâu sau này phái Bàn Sơn còn giữ được truyền thừa, không đến mức tuyệt diệt.

Nhật ký không chỉ có chuyện đổ đấu, mà còn có các tuyệt kỹ tu luyện.

Như chiêu bài "Tam Đinh Tứ Giáp" của phái Bàn Sơn, nhưng giờ chỉ còn lại "Tam Giáp", những thứ khác đã thất truyền.

Trong ba bộ giáp còn lại, chỉ có Quật Tử Phàn Sơn Giáp là một chiếc áo giáp còn tồn tại đến nay.

Hai loại còn lại là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp và Phân Sơn Quật Tử Giáp vốn là sủng thú được nuôi dưỡng bằng thuật sinh khắc chế hóa, giờ chỉ còn phương pháp nuôi trồng, không thể một sớm một chiều mà có được.

Tuyệt kỹ truyền thừa được gọi là Bàn Sơn Phân Giáp thuật và Bàn Sơn Điền Hải thuật.

Phần đầu nhật ký là truyền thừa Bàn Sơn, phần sau là truyền thừa Mạc Kim Giáo Úy.

Phái Bàn Sơn vốn chỉ hiểu sơ qua về phong thủy, trong khi Mạc Kim Giáo Úy lại cực mạnh về khoản tầm long điểm huyệt.

Chương 86

Phần này ghi lại tâm đắc của Chá Cô Tiêu khi theo học Trần trưởng lão, bao gồm một phần nội dung của "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", cùng các quy tắc Mạc Kim như "nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng".

Cuối cùng là những suy đoán của ông về Mộc Trần Châu.

Dù đã đọc đi đọc lại nhiều lần, nhưng mỗi lần xem lại, cô đều có những cảm ngộ mới.

Chẳng mấy chốc đã đến trưa.

Dương Tuyết Lỵ khép nhật ký lại.

Sau bữa trưa, cô lại đến khu đồn trú.

Giáo sư Tôn đã dịch xong một phần bản rập và đang đợi cô.

Khi cô vào phòng, Giáo sư Tôn đưa bản dịch ra và nói: “Tiểu Dương à, có lẽ phải làm cháu thất vọng rồi.

Nội dung trên Long cốt thiên thư này không phải là thông tin về Mộc Trần Châu.

Dù ta chưa dịch hết nhưng kết quả đã rõ tám chín phần.” “Đoạn văn này chỉ là một bài tế thiên mô tả cảnh phượng hoàng hót trên núi Kỳ Sơn của người xưa.

Những thứ này luôn được các bậc đế vương coi trọng, hy vọng cầu xin thượng thiên ban cho điềm báo phượng hót để chứng minh mình nhận mệnh trời, thành tựu đại nghiệp.” Nghe xong, mắt Dương Tuyết Lỵ thoáng hiện vẻ thất vọng.

May mà cô đã hóa giải được lời nguyền, nếu không thật sự không

biết có chịu đựng nổi cú sốc này không.

"Thì ra là vậy, không ngờ ông ngoại cháu phải trả giá bằng một cánh tay, Trần trưởng lão cũng vì thế mà mất mạng, cuối cùng thứ nhận được lại là một vật vô dụng." "Tiểu Dương à, hèn gì cháu cứ muốn ta dịch thông tin này, thì ra còn có một đoạn quá khứ như vậy!" Giáo sư Tôn không khỏi cảm thán.

"Giáo sư Tôn, lần này cảm ơn thầy đã giúp đỡ, dịch được Long cốt thiên thư cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện bấy lâu của cháu." Dương Tuyết Lỵ cúi người cảm ơn.

"Kìa Tiểu Dương, không cần đa lễ thế." Giáo sư Tôn vội đỡ cô dậy.

"Cháu không cần khách sáo, ta biết quan hệ giữa cháu và Nguyên Thanh không tầm thường, giúp cháu cũng là giúp cậu ấy mà." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, mặt hơi đỏ lên, khẽ mỉm cười: "Giáo sư Tôn, vậy cháu xin phép về trước ạ." Không lâu sau khi cô rời đi, Phong Nguyên Thanh cùng Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha cuối cùng cũng trở về huyện Cổ Lam.

Nhóm Hồ Bát Ức về nhà khách, còn Phong Nguyên Thanh về khu đồn trú.

Giáo sư Tôn thấy anh về liền tìm ngay: "Nguyên Thanh, cậu về rồi à, chuyến này xuống nông thôn thu hoạch thế nào?" "Thầy cũng biết rồi đó, văn vật đào lên nếu bán cho người khác chắc chắn được bộn tiền, còn chúng ta thu mua thì giá thấp, họ đâu có chịu bán, thậm chí một chút thông tin về cổ vật cũng không dò hỏi được gì." Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

"Nhưng dù không mua được gì từ dân làng, em lại có phát hiện mới, mà là phát hiện lớn, loại có thể gây chấn động ấy!" "Ồ?

Phát hiện gì mà lợi hại như cậu nói?" Giáo sư Tôn hứng thú hẳn lên.

"Thầy xem là biết ngay, em có chụp ảnh lại." Phong Nguyên Thanh lấy máy ảnh ra cho thầy xem.

Mấy tấm đầu là bích họa minh điện mộ Đường, các cung nữ đầy đặn và các đình đài lầu các chưa hoàn thiện.

Tiếp đó là quan tài đá mặt quỷ thời Tây Chu với vân lôi rõ nét.

Cuối cùng là chiếc đỉnh đồng khổng lồ trong địa cung, cao hơn hai mét, đường kính gần hai mét, ba chân hai tai.

Các phù điêu mặt người và hoa văn trên đó đều cực kỳ rõ ràng.

Giáo sư Tôn xem xong liền sững sờ, nói lắp bắp: "Cái... cái này là thật sao?" "Dĩ nhiên rồi ạ, không thì ảnh ở đâu ra?

Thế nên thầy mau viết báo cáo trình lên trên đi, tổ chức một đội khảo cổ chuyên nghiệp để bảo vệ bảo vật quốc gia này." "Phải phải phải, ta phải viết báo cáo ngay, đây là phát hiện lớn chấn động giới khảo cổ.

Mộ cổ Thương Chu vốn hiếm thấy, văn vật bên trong lại vô giá, còn chiếc đại đỉnh này thì đúng là chưa từng có tiền lệ, lại còn được bảo quản tốt thế này." Giáo sư Tôn nói xong liền vội vàng về văn phòng.

Trước khi đi còn báo cho Phong Nguyên Thanh một tin: Dương Tuyết Lỵ đã đến và đang ở một nhà dân cách đây không xa.

Nghe tin, mặt Phong Nguyên Thanh rạng rỡ hẳn lên.

Đã lâu không gặp Tuyết Lỵ, anh nhớ cô vô cùng, chắc cô cũng nhớ anh lắm.

Anh lập tức rời đi, tìm đến chỗ cô.

Trên đường, anh gọi điện báo rằng mình đang tới.

Dương Tuyết Lỵ nhận điện thoại, khóe môi hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Cô vội lấy gương nhỏ ra trang điểm, xem lại phấn son có chỗ nào chưa ổn không để dặm lại.

Rất nhanh, tiếng gõ cửa vang lên.

Dương Tuyết Lỵ lập tức chạy ra mở cửa.

Đứng ở cửa chính là người cô hằng mong nhớ - Phong Nguyên Thanh.

Như chim non về tổ, cô lao thẳng vào lòng anh.

Dương Tuyết Lỵ vòng tay ôm lấy cổ anh, cả người nép chặt vào lồng ngực rắn chắc.

Phong Nguyên Thanh một tay ôm eo cô, một tay khẽ vuốt ve lưng.

Cả hai không nói gì, tận hưởng khoảnh khắc bên nhau.

Rất nhanh sau đó, họ cùng nhau vào trong phòng.

Mười mấy ngày không gặp, nỗi nhớ nhung không thể kìm nén.

Dương Tuyết Lỵ lại ôm cổ anh, đặt lên môi anh một nụ hôn.

Xa cách mới thấy nồng nàn, bao nhiêu nhớ nhung bùng phát.

Thế là hai người tự nhiên ôn lại kiến thức của Động Huyền Tử 36 thức.

Đây là một môn truyền thừa cao thâm mà nhân loại nghìn năm nay vẫn không biết chán.

Hai giờ sau, họ đã ôn tập xong kiến thức.

Dương Tuyết Lỵ nằm nghiêng trong lòng anh, vẫn ôm lấy cổ anh.

Phong Nguyên Thanh một tay vuốt ve lưng, một tay đặt phía trước nắm lấy đôi gò bồng đảo của cô, khẽ cử động ngón tay.

Mặt Dương Tuyết Lỵ đỏ bừng như sắp nhỏ máu.

"Tuyết Lỵ, chuyện bên Mỹ xử lý xong hết chưa em?" Phong Nguyên Thanh ngửi mùi hương trên người cô, vừa hỏi vừa không dừng tay lại.

"Ưm... vâng, xong hết rồi ạ, sau này em phải dựa vào anh nuôi rồi đó." Cô khẽ rên một tiếng rồi đáp.

"Ừm, sau này em sẽ là bà chủ tiệm của anh nha." Anh dịu dàng nói.

"Vâng." Cô khẽ đáp lời.

Hai người đùa giỡn thêm một lúc.

Màn đêm buông xuống, sau khi ăn tối, Phong Nguyên Thanh bảo cô mang theo hai chiếc Mạc Kim phù rồi cùng đến nhà khách.

Ba chiếc Mạc Kim phù chính thức hội tụ.

Chiếc của Kim Toán Bàn do Hồ Bát Ức giữ, còn hai chiếc của Liễu Trần đại sư và Thiết Ma Đầu thì đang ở chỗ Dương Tuyết Lỵ.

Trong nguyên tác, chính sau chuyến Long Lĩnh này, ba chiếc Mạc Kim phù tụ họp, tổ ba người Mạc Kim chính thức thành lập.

Nhưng giờ đây, tổ ba người đều là người của anh cả.

Tại nhà khách, nhóm Hồ Bát Ức vừa ăn tối xong và đang trò chuyện với lão Lưu ở nhà bếp.

Thấy Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ đến, họ chào tạm biệt lão Lưu.

"Phong gia, Dương tiểu thư, sao hai người cũng ở đây, có phải cô

chuyên trình đến tìm Phong gia không?" Bàn Tử cười hì hì đầy ẩn ý.

"Sao?

Chương 87

Không được à?" Dương Tuyết Lỵ lườm một cái rồi nói.

"Được chứ, quá được luôn ấy chứ." Bàn Tử cười hắc hắc.

"Phong gia, anh qua đây có chỉ thị gì không?" Hồ Bát Ức nghiêm túc hỏi.

"Đừng nghiêm trọng thế, là chuyện khác." Phong Nguyên Thanh khoát tay.

"Chúng ta về phòng cậu nói chuyện." "Được." Hồ Bát Ức ra hiệu cho Bàn Tử dẫn đường.

Vào phòng ngồi xuống, Bàn Tử đóng cửa lại.

Phong Nguyên Thanh nói: "Lão Hồ này, lần này ở Long Lĩnh, không phải cậu có được một chiếc Mạc Kim phù sao?" "Đúng thế, là chiếc của tiền bối Kim Toán Bàn." Hồ Bát Ức gật đầu.

"Vừa hay, Tuyết Lỵ lần này từ Mỹ về cũng mang theo hai chiếc khác.

Giờ đây, ba chiếc Mạc Kim phù còn sót lại trên đời đều đã ở chỗ chúng ta!" "Mạc Kim phù sao?

Hai chiếc cuối cùng đều ở chỗ Dương tiểu thư à?

Cô làm sao có được thế?" Bàn Tử không nhịn được hỏi ngay.

Phong Nguyên Thanh cười nói: "Ha ha, chuyện này cũng tình cờ lắm.

Trước đây đã nói với các cậu Tuyết Lỵ là truyền nhân Bàn Sơn rồi phải không?

Ông ngoại cô ấy là thủ lĩnh Bàn Sơn Chá Cô Tiêu lừng lẫy, nhưng

chuyện không đơn giản như thế.

Chá Cô Tiêu năm xưa tìm Mộc Trần Châu không thành, sau đó nghe tin ở Thông Thiên Đại Phật Tự tại Hắc Thủy Thành có manh mối.

Nhưng nơi đó hoang phế đã lâu, bị cát vùi lấp, một mình ông ấy không thể xác định vị trí ngôi chùa.

Thế nên ông ấy đã bái một vị sư phụ.

Người đó chính là đệ tử của Trương Tam Gia cuối thời Thanh, biệt danh Phi Thiên Hốt Nghê.

Về già ông ấy cảm thấy thời trẻ trộm mộ quá nhiều, tổn hại thiên hòa nên đi tu tại chùa Vô Khổ, pháp hiệu Liễu Trần.

Chá Cô Tiêu học được truyền thừa Mạc Kim từ Liễu Trần trưởng lão.

Sau này trưởng lão viên tịch tại chùa Thông Thiên, Mạc Kim phù truyền lại cho Chá Cô Tiêu, rồi cuối cùng đến tay Tuyết Lỵ." Nghe giải thích, mọi người mới hiểu Dương Tuyết Lỵ không chỉ là truyền nhân Bàn Sơn mà còn kiêm luôn truyền thừa Mạc Kim.

Nhưng thắc mắc lại nảy sinh: tại sao Liễu Trần trưởng lão lại có hai chiếc?

Hồ Bát Ức liền hỏi.

"Cái này liên quan đến sư đệ của ngài ấy là Thiết Ma Đầu.

Năm xưa Trương Tam Gia rửa tay gác kiếm, truyền phù cho ba đệ tử và dặn rằng: Mạc Kim Giáo Úy, hợp tắc sinh, phân tắc tử!

Lúc đó họ không tin, chọn cách tách ra hành động.

Sau này Liễu Trần trưởng lão và Thiết Ma Đầu đi đổ đấu để lấy tiền cứu tế dân nghèo, Thiết Ma Đầu phân tâm bị cơ quan bắn chết,

chiếc phù của ông ấy rơi vào tay Liễu Trần trưởng lão.

Còn Liễu Trần trưởng lão cuối cùng cũng chết thảm trong mộ, thậm chí không còn xác nguyên vẹn!" Nói đến đây, Phong Nguyên Thanh thở dài tiếc cho Liễu Trần trưởng lão, cuối đời đi tu nhưng vì một niệm thiện mà không được chết lành.

"Và vị cuối cùng là tiền bối Kim Toán Bàn cũng chết trong mộ.

Trương Tam Gia quả nhiên thâm bất khả trắc, không hổ là người viết ra bộ bí thuật kia, dường như ông đã dự liệu được kết cục của ba đồ đệ nhưng không thể ngăn cản." "Thì ra còn có bí ẩn như vậy, thật không thể tin nổi.

Hợp tắc sinh, phân tắc tử!

Đúng là vận mệnh của ba vị tiền bối." Hồ Bát Ức cảm thán.

"Ái chà, đúng vậy, giờ ba chiếc phù lại tụ họp, ba truyền nhân Mạc Kim gặp nhau, đúng là duyên phận, tạo hóa thật kỳ diệu." Đại Kim Nha phụ họa theo.

"Đúng thế.

Tuyết Lỵ, chiếc cuối cùng đưa cho Bàn Tử đi." "Vâng." Cô lấy từ trong túi ra một chiếc Mạc Kim phù y hệt chiếc của Kim Toán Bàn.

Bàn Tử mừng quýnh quáng đón lấy, miệng cười đến tận mang tai.

Hắn cứ vuốt ve chiếc phù đen bóng mãi không thôi, trông như một gã si hán vừa thấy mỹ nữ.

Hồ Bát Ức nhìn không nổi, huých vai hắn một cái.

"Bàn Tử, chú ý hình tượng chút, cậu nhìn mình xem, nước miếng sắp chảy ra rồi kìa.

Mọi người đang nhìn đấy!" Bàn Tử mới sực tỉnh: "Hả?

Ờ ờ.” Hắn vội thu lại vẻ mặt hớn hở, quệt miệng rồi lau vào áo.

“Hôm nay tổ Mạc Kim Giáo Úy chính thức thành lập.

Sau này nếu hai cậu phát hiện manh mối mộ lớn nào thì gọi anh và Tuyết Lỵ, Quan Sơn phối hợp Mạc Kim, không mộ nào không phá được!” Phong Nguyên Thanh sảng khoái nói.

“Sau này anh có kèo nào thơm cũng sẽ dắt các cậu theo.” “Thế thì tốt quá, cảm ơn Phong gia.” Hai người cười đáp.

“Lão Kim à, chúng ta đều là chỗ quen biết, sau này có làm ăn gì bọn tôi cũng sẽ chiếu cố ông, cùng nhau phát tài, ha ha.” “Vậy lão Kim tôi đây xin tạ ơn Phong gia trước, sau này có việc gì cần đến, lão Kim tôi tuyệt đối không từ nan.” Đại Kim Nha vỗ ngực hứa hẹn.

“Được rồi, chuyến này chúng ta đi cũng đáng rồi.

Các cậu nếu không có việc gì khác thì cứ về kinh thành trước, đem đồ về tiệm cất kỹ, đợi tôi về xử lý.

Những món này giá trị khó lường, không dễ tẩu tán đâu.” “Rõ!

Phong gia cứ yên tâm, bọn em làm việc anh cứ tin tưởng, tụi em định mai là về luôn.” Hồ Bát Ức nói.

“Được, các cậu đi đường cẩn thận, tôi và Tuyết Lỵ còn có việc ở đây, cần khá nhiều thời gian.

Các cậu tối nay nghỉ sớm đi, tụi tôi đi trước.” Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ trở về viện nhỏ.

Huyện nhỏ không có chợ đêm, phố xá thưa thớt khách qua lại, hầu hết mọi người đều không có ý định dạo phố vào ban đêm.

Về đến phòng, Phong Nguyên Thanh bắt đầu chỉ dạy Dương Tuyết Lỵ tu luyện.

Phương pháp luyện khí cô đã thành thạo, có thể tự vận chuyển chu

thiên.

Anh bố trí một trận pháp sơ cấp đơn giản quanh hai người, dùng vài viên linh thạch làm trận nhãn tạo thành Tụ Linh Trận.

Nó không chỉ tập hợp linh khí loãng xung quanh mà còn giải phóng linh khí trong linh thạch để cô hấp thụ. "Quan Sơn Luyện Khí Pháp" của cô ngoài luyện tinh hóa khí còn có công pháp hô hấp thổ nạp để hấp thu linh khí trời đất.

Nhờ trận pháp, tốc độ tu luyện của cô nhanh hơn hẳn.

Còn anh thì tu luyện bằng cách uống thuốc, vì linh khí bên ngoài quá ít không đủ cho anh.

Vài giờ sau, cô hoàn tất vận công.

Phong Nguyên Thanh thu lại trận pháp.

Dương Tuyết Lỵ thấy sảng khoái, tinh thần phấn chấn, không chút mệt mỏi.

“Nguyên Thanh, vừa nãy em thấy tốc độ nhanh hơn nhiều, là do anh hả?” Cô chớp mắt cười hỏi.

“Anh dùng linh thạch lập Tụ Linh Trận cho em, như thế mới nhanh đột phá cảnh giới được.

Nhưng giờ thì... chúng ta nên tiến hành giai đoạn tu luyện tiếp theo thôi.” Anh nở một nụ cười gian tà.

Cô hiểu ý ngay, mặt đỏ bừng, đáp lí nhí như muỗi kêu: “Vâng.” Sau khi lập trận cách âm, anh bế bổng cô lên kiểu công chúa, kéo rèm xuống, chậm rãi hướng dẫn cô thực hiện các tư thế mới.

Đồng thời, chính anh cũng bắt đầu buổi dạy học.

Chương 88

Bước đầu tiên, thu học phí, cô mở bọc hành lý ra.

Anh không nhịn được nuốt nước miếng, đưa tay hái cả hai quả "lê tuyết" ra, bên trái một miếng, bên phải một miếng, thưởng thức vị ngọt ngào.

Sau khi thu phí, anh hỏi nhỏ: “Tuyết Lỵ, mấy cái phim hành động tình cảm của Nhật em xem bao giờ chưa?” “Hả?

Phim gì cơ?

Thể loại gì ạ?” Cô ngơ ngác, vì bấy lâu chỉ mải tìm Mộc Trần Châu, chưa từng nghe đến mấy thứ này.

“Ái chà, em không biết thì tiếc quá, anh nhớ ngành này bên Mỹ cũng phát đạt lắm mà, nhiều thể loại còn lợi hại hơn cả Nhật nữa.” “Kìa, anh nói cái gì thế không biết!” Cô nũng nịu.

“Hắc hắc, nếu em không biết thì để anh cầm tay chỉ việc vậy.

Chồng em đây đã kinh qua vô số phim, tuy không nhớ tên nhưng giáo trình của các nước đều đã nghiên cứu qua.

Những kiến thức này trong Huyền Tố Chân Kinh cũng có, 36 thức của Động Huyền Tử lão sư bao la vạn tượng lắm.” Anh vừa tận hưởng hương thơm ngọt ngào vừa đắm đuối nói.

Sau đó, trong tiếng kêu khẽ của cô, anh thân hành thị phạm, dạy cho cô hết chiêu này đến chiêu khác.

Lần đầu học chiêu mới, cô hơi vất vả nhưng xong một lượt, cô đã nắm vững tinh túy, thậm chí còn có thể tự diễn luyện lại.

Cuối cùng, vẫn là anh chiêu thức lão luyện, công lực thâm hậu

hơn.

Cô tiếp nhận quá nhiều "kiến thức", tinh thần mệt mỏi nên không cưỡng nổi cơn buồn ngủ mà thiếp đi.

Một màn dạy học động thái này khiến tu vi hai người tăng tiến không ít.

Một âm một dương gọi là Đạo, âm dương điều hòa đúng là chí lý thiên hà.

Kết thúc buổi hướng dẫn, anh ôm cô vào lòng, để cô gối đầu lên tay mình rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đêm tĩnh lặng, chỉ có gió nhẹ thổi.

Sáng hôm sau khi mặt trời mọc, anh tỉnh dậy, nhìn người bên cạnh.

Tối qua thực sự vất vả, trong mơ vẫn không quên truyền đạt kiến thức.

Nhưng anh phát hiện ra, "cán cân" của mình vẫn bị cô nắm chặt, hóa ra lúc ngủ cô cũng không chịu ngồi yên chút nào.

Phong Nguyên Thanh rón rén nhẹ nhàng rút tay ra.

Dương Tuyết Lỵ ngủ không sâu, nhận ra động tác của Phong Nguyên Thanh nên cũng nhanh chóng tỉnh lại.

“Ngô~ tiểu đệ đệ xấu xa, lại không thành thật.” Nàng khẽ nũng nịu một câu, rồi xoay người đè lấy Phong Nguyên Thanh.

Anh ngồi dậy, ôm lấy nàng cùng ngồi xuống.

Nhìn khuôn mặt còn ngái ngủ kiều diễm trước mắt, ngửi hương thơm ngào ngạt, anh không nhịn được mà ghé sát hôn một cái, tay cũng bắt đầu múa “Thái Cực Quyền”.

“Ưm~ đừng lộn xộn, nhột quá!” Dương Tuyết Lỵ không nhịn được kêu lên một tiếng.

“Nhột ư?

Lát nữa còn nhột hơn.” Phong Nguyên Thanh cười hắc hắc, bắt đầu ôn lại “bài học” tối qua để kiểm nghiệm thành quả giáo dục.

Trong phòng không khí dần nóng lên, cuộn trào mãnh liệt.

Chẳng mấy chốc, nhiệt độ tăng cao giữa mùa hè oi ả, tạo thành một loại “hiệu ứng nhà kính”.

Cảm giác này khiến Phong Nguyên Thanh đắm chìm, hít sâu một hơi khí lạnh, khiến hiệu ứng càng thêm mãnh liệt.

Những âm thanh cao vút va đập vào cách âm pháp trận, không hề gây ra một chút gợn sóng nào ra bên ngoài.

Nhìn từ bên ngoài, bên trong tĩnh lặng như tờ, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Một lúc lâu sau, bầu không khí nóng bỏng mới bị phá vỡ.

Hai người mặc quần áo tử tế, ăn đơn giản bữa sáng.

Lúc này khuôn mặt nhỏ của Dương Tuyết Lỵ vẫn trắng hồng mịn màng, đôi mắt to tràn đầy vẻ dịu dàng như muốn chảy ra nước.

Để Dương Tuyết Lỵ ở nhà thu dọn phòng ốc, Phong Nguyên Thanh một mình đi đến nơi trú quân của đội khảo cổ.

Cùng lúc đó, ba người Hồ Bát Ức đã bước lên thuyền ngược dòng Hoàng Hà về phía bắc, chuyển hướng đến ga xe lửa Tây An để đi tàu hỏa về thẳng kinh thành.

Đường về bình yên hơn nhiều so với lúc đến, không còn gặp phải Thiết Đầu Long Vương hiếm thấy suýt làm lật thuyền.

Ba người mang theo bảo vật, dọc đường nói cười vui vẻ, tán dẫu đủ chuyện trên trời dưới đất.

Còn ở huyện Cổ Lam, Tôn giáo thụ từ chiều qua sau khi biết tin về đại đỉnh thanh đồng thời Tây Chu và cổ mộ từ chỗ Phong Nguyên Thanh, đã không ngừng nghỉ viết báo cáo.

Với một phát hiện lớn như vậy, ông không muốn trì hoãn, chỉ muốn nhanh chóng nộp lên trên.

Tối qua ông đã viết đến nửa đêm, sáng nay lại tiếp tục bận rộn.

Phong Nguyên Thanh để máy ảnh lại chỗ Tôn giáo thụ.

Đây là máy ảnh chuyên dụng anh dùng để chụp hiện trường khảo cổ, trước đó đã dùng nó chụp ảnh đại đỉnh.

Anh giao nó cho giáo sư làm bằng chứng để nộp cùng báo cáo.

Viết được quá nửa, Tôn giáo thụ cảm thấy tốt nhất nên đích thân về kinh thành nộp báo cáo, giao cho người khác ông không yên tâm.

Vì vậy ông dự định buổi trưa sẽ xuất phát về thẳng Viện Nghiên cứu Khảo cổ kinh thành.

Phong Nguyên Thanh xung phong đưa Dương Tuyết Lỵ đi cùng, dùng chiếc xe mà nàng đã lái khi đến Cổ Lam.

Tôn giáo thụ thu dọn tài liệu tại nơi trú địa, còn Phong Nguyên Thanh quay lại nhà dân nơi Dương Tuyết Lỵ ở.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đã thu dọn xong phòng, đang ngồi bên bàn nghiên cứu cuốn sổ tay của ngoại công nàng - Chá Cô Tiếu.

“Tuyết Lỵ, thu dọn một chút, trưa nay chúng ta xuất phát về kinh thành.” Phong Nguyên Thanh ôm lấy nàng từ phía sau, khẽ nói bên tai.

Dương Tuyết Lỵ nghe vậy hơi kinh ngạc: “Sao lại về nhanh thế?” “Chẳng phải vì anh và lão Hồ phát hiện một ngôi mộ lớn ở Long Lĩnh

sao?

Dưới đó còn có một thần điện tế tự thời Thương Chu, bên trong có một tôn đỉnh thanh đồng khổng lồ.

Tôn giáo thụ đang viết báo cáo nộp lên để trên đó phái đội công trình đến khai quật, dù sao đó cũng là quốc bảo." "Hóa ra là vậy, được thôi, em cũng không có gì nhiều để thu dọn, trưa nay lấy đồ là đi được ngay." Dương Tuyết Lỵ nói.

"Anh đi tìm chủ nhà trả phòng trước, lát nữa chúng ta trực tiếp đến chỗ đội khảo cổ." "Được, em đợi anh." Phong Nguyên Thanh nhu hòa đáp.

Dương Tuyết Lỵ cất sổ tay vào túi, đưa chìa khóa xe cho anh.

"Anh mang đồ của em ra xe đi, em đi tìm chủ nhà." Nói xong nàng đưa túi xách cho anh rồi ra khỏi phòng.

Phong Nguyên Thanh nhận chìa khóa và túi, ra sân mở cửa xe để đồ vào ghế sau, sau đó quay lại phòng dọn nốt hành lý.

Hành lý của nàng không nhiều, chủ yếu là quần áo và đồ dùng cá nhân, cùng một số di vật của Chá Cô Tiếu.

Dương Tuyết Lỵ cũng nhanh chóng xử lý xong việc trả phòng.

Phong Nguyên Thanh đã ngồi sẵn trên xe chờ, nàng mở cửa ngồi vào ghế phụ.

Anh nổ máy, lái xe thẳng đến nơi trú quân của đội khảo cổ.

Tôn giáo thụ cũng đã chuẩn bị xong.

Ba người hội hợp, ăn trưa xong liền lập tức xuất phát.

Từ huyện Cổ Lam đến kinh thành hơn một ngàn cây số, mất ít nhất một ngày đường.

Khởi hành từ trưa, khoảng chiều tối hôm sau họ đã về đến nơi.

Dọc đường, Tôn giáo thụ liên tục kiểm tra lại báo cáo, cân nhắc chỗ cần sửa đổi.

Chương 89

Dương Tuyết Lỵ thì cầm máy ảnh của Phong Nguyên Thanh, say sưa xem ảnh và video bên trong.

Đây không phải chiếc máy ảnh đưa cho giáo sư, mà là máy ảnh cá nhân của anh, ghi lại những cảnh tượng trong các ngôi mộ anh từng xuống.

Có Hồng Hống dữ tợn, Quỷ Động sâu không thấy đáy, Côn Luân Thần Mộc tràn đầy sinh cơ và Thi Hương Ma Dự.

Chuyến đi Lỗ Vương Cung với động xác ở Qua Tử Miếu, Bạch Y Thi Khôi, Chu Mục Vương Huyết Thi, Thanh Nhãn Hồ Ly, Vũ Y Nữ Thi, Cửu Đầu Xà Bách thành tinh, Thiết Diện Sinh và Ngọc Dũng.

Dưới Long Lĩnh là ngôi mộ Đường chưa hoàn thiện, các bức bích họa, cung điện dưới lòng đất, quan tài đá mặt quỷ Tây Chu, Huyền Hồn Thê, nhện mặt người khổng lồ và đại đỉnh thanh đồng trong thần cung.

Xem xong, Dương Tuyết Lỵ đã hiểu tại sao anh và giáo sư lại gọi đó là quốc bảo.

Một chiếc đỉnh thanh đồng khổng lồ và nguyên vẹn như vậy là chưa từng có tiền lệ.

Ngay cả Thuần Hóa Đại Đỉnh thời Tây Chu lớn nhất hiện nay cũng không bằng.

Thuần Hóa Đại Đỉnh cao 122cm, đường kính 83cm, nặng 226kg.

Còn chiếc đỉnh này cao hơn hai mét, đường kính cũng gần hai mét.

Chiều tối, ba người ăn cơm tại một huyện nhỏ rồi tiếp tục lên đường, đến gần nửa đêm mới nghỉ ngơi tại trạm dừng chân.

Sáng sớm hôm sau lại tiếp tục hành trình, cuối cùng ba giờ chiều đã về đến kinh thành.

Tôn giáo thụ mang theo đồ đạc về thẳng văn phòng để viết tiếp báo cáo.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ về nhà.

Lái xe thời gian dài tuy không là gì với anh nhưng cũng khá tẻ nhạt.

Công việc dịch thuật văn tự cổ ở Cổ Lam cũng hòm hòm, đủ để hoàn thành luận văn tốt nghiệp nên anh mới về sớm.

Nhân lúc này, anh có thể luyện tập các pháp thuật đã gác lại bấy lâu.

Đó chính là pháp thuật triệu hoán Lôi Tôn nhận được ở Tinh Tuyệt cổ thành.

Lôi Tôn vốn là một loại tinh linh lôi điện tự nhiên, sau này được chi nhánh tộc Quỷ Động thuộc tộc Trát Cách Lạp Mã nắm giữ phương pháp ký kết khế ước để lấy sức mạnh.

Thời viễn cổ, linh khí phong phú, nhiều sinh linh mạnh mẽ bí ẩn xuất hiện không ngừng, kẻ có vị cách cao nhất được tôn sùng là Cổ Thần.

Lôi Tôn là cách gọi của tộc Quỷ Động đối với tinh linh lôi đình tự nhiên, do thiên địa nuôi dưỡng, nắm giữ sức mạnh sấm sét cường đại.

Cao thủ tộc Quỷ Động nhờ khế ước mà có được năng lực công phạt mạnh mẽ.

Do tộc này sùng bái Xà Thần, tế tự Nhãn cầu Xà Thần (Mộc Trần Châu), nên họ dùng con mắt làm đồ đằng.

Sức mạnh Lôi Tôn hiển hóa trên người tộc nhân sẽ biến thành một

con mắt lôi đình màu bạc khổng lồ lơ lửng trên không trung, phát ra thiên lôi tấn công kẻ địch.

Kỹ năng của Tinh Tuyệt nữ vương là triệu hoán Lôi Tôn, một đạo thiên lôi giáng xuống có sát thương cực cao.

Trong Huyền Đô Lôi Đình Ngọc Kinh có chép: "Lôi đình là then chốt của âm dương, là căn bản hiệu lệnh vạn vật".

Vương Văn Khanh phái Thần Tiêu trong "Lôi Thuyết" cũng viết: "Lôi là hiệu lệnh của trời, quyền năng lớn nhất, tam giới cửu địa thảy đều thuộc về lôi cai quản".

Do đó, lôi đình tự nhiên mang tính âm dương nhất thể, vừa có lực lượng sinh cơ, vừa có lực lượng hủy diệt, thậm chí ẩn chứa một tia ý vị thẩm phán tự nhiên.

Đối với yêu tà, quỷ vật, nó có sức khắc chế và sát thương cực mạnh.

Tuy nhiên ngày nay linh khí suy giảm, tinh linh lôi đình đã tuyệt tích, ngay cả Cổ Thần cũng ẩn cư, ít khi can thiệp trực tiếp vào thế giới.

Trải qua một đêm vui vẻ cùng Dương Tuyết Lỵ, hai người không ngừng song tu giúp tu vi tăng tiến.

Những ngày này, tu vi của nàng cũng tăng trưởng không ít.

Kinh thành sắp vào hè, mưa cũng nhiều dần lên.

Khí hậu ở đây là ôn đới lục địa gió mùa điển hình, mùa hè nóng ẩm mưa nhiều.

Lượng mưa phân bổ không đều, 80% tập trung vào tháng 6, 7, 8.

Hiện tại thỉnh thoảng có mưa nhỏ, nhưng giông sét thì vẫn hiếm thấy.

Chờ đợi hơn nửa tháng, Phong Nguyên Thanh mới đợi được một trận giông có quy mô đủ lớn.

Mười mấy ngày qua anh không hề lãng phí, luôn nghiên cứu cách cải tạo đạo pháp thuật này.

Thật may, một lần điểm danh tháng (sign-in) đã giúp anh giải quyết vấn đề.

Như thể biết anh cần gì, phần thưởng chính là một cơ hội tối ưu hóa suy diễn pháp thuật.

Vì không còn tinh linh lôi đình, Phong Nguyên Thanh dùng phù văn thay thế, vẽ ra một bản mệnh phù văn làm lõi cho Lôi Tôn, thêm vào Ngũ Lôi Chính Pháp và sức mạnh thiên lôi.

Lôi Tôn như vậy có thể thăng cấp tăng cường theo thực lực của anh, lại hoàn toàn tuân theo ý muốn.

Chỉ cần gửi yêu cầu cho hệ thống, xác nhận là xong.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Trước mắt anh lóe lên tia lôi quang.

Chữ hiển thị màu xám vốn có nay lấp lánh tia điện. [Suy diễn thành công, nhận được pháp thuật Triệu hoán Lôi Tôn!] Thông tin chi tiết hiện lên trong não bộ.

Anh nhanh chóng tiêu hóa hết.

Pháp thuật này khi tu luyện cần ngưng tụ bản mệnh phù văn, kết hợp sức mạnh lôi đình luyện thành một "Lôi chủng", nuôi dưỡng trong Đạo đài để tôi luyện cường hóa.

Giai đoạn đầu có thể dùng Âm Ngũ Lôi, Dương Ngũ Lôi và Thiên Lôi để nuôi dưỡng.

Sau này có thể diễn hóa ra Ngũ Hành Thần Lôi, Thần Tiêu Thiên

Lôi...

Phong Nguyên Thanh đã chuẩn bị sẵn.

Anh kích hoạt một tấm Ẩn Thân Phù rồi ngự không phi hành, nhanh chóng bay đến Linh Sơn – ngọn núi cao nhất kinh thành, nằm ở huyện Môn Đầu Câu, cao 2303m.

Nơi này hẻo lánh, ít người qua lại, nhất là trong thời tiết giông bão, độ cao này rất dễ dẫn sét.

Chỉ mất mười mấy phút anh đã lên tới đỉnh núi.

Chọn một chỗ bằng phẳng, anh lấy ra mười mấy cột thu lôi bố trí thành Dẫn Lôi đại trận.

Tác dụng của cột thu lôi là chủ động hút tia chớp rồi dẫn xuống đất.

Đại trận này hiệu quả càng rõ rệt.

Mưa mỗi lúc một to, hạt mưa to như hạt đậu đập xuống đất.

Sâu trong không trung vang lên những tiếng sấm nổ đùng đoàng.

Chẳng mấy chốc, một tia chớp rạch ngang trời, mang theo ánh sáng chói lòa đánh thẳng vào đại trận của anh.

Chớp thời cơ, Phong Nguyên Thanh tế ra phù văn.

Khoảnh khắc tia chớp đánh trúng, pháp lực vận hành theo lộ tuyến đặc định, luyện sức mạnh lôi đình vào phù văn hóa thành Lôi chủng.

Một tia chớp chắc chắn là không đủ, nhưng nó giúp anh có bước đệm.

Sức mạnh lôi đình tự nhiên không dễ luyện hóa, giống như độ kiếp vậy, bị lôi đánh chẳng bao giờ dễ dàng.

Anh toàn lực thúc động pháp lực, luyện hóa tia điện.

Từng đạo, từng đạo tia chớp giáng xuống.

Sức mạnh lôi đình bao phủ quanh anh như một vị Lôi Điện Pháp Vương.

Chương 90

Sau chín đạo lôi liên tiếp, Lôi chủng cuối cùng cũng ngưng tụ hoàn thành.

Phong Nguyên Thanh thu hồi cột thu lôi, không dẫn sét nữa.

Tiếp theo, anh dùng Dương Ngũ Lôi nuôi dưỡng một viên Dương Lôi chủng trắng muốt, dùng Âm Ngũ Lôi tạo ra một viên Âm Lôi chủng đen kịt.

Đưa ba viên Lôi chủng vào Đạo đài trong thức hải.

Quy tắc sức mạnh trên Đạo đài chín tầng liên tục cường hóa, tôi luyện và cung cấp năng lượng cho chúng, chờ ngày phá vỏ nảy mầm.

Quả thực cuối cùng kết ra chính là bản thể Lôi Tôn, có thể biến hóa theo ý muốn.

Phong Nguyên Thanh dự định bình thường vẫn để Lôi Tôn ở dạng Cự nhãn, mang đầy uy lực nhiếp hồn như Con mắt Thẩm phán của Thiên đạo.

Trong trường hợp đặc biệt có thể hóa thành binh khí: Dương Lôi Lôi Tôn hóa thành Thẩm Phán Chi Thương, trừ tà phá sát; Âm Lôi Lôi Tôn hóa thành trống Quỳ Ngưu, tiếng sấm cuồn cuộn, mòn xương tiêu hồn.

Sau khi an trí xong Lôi chủng, cơn mưa cũng tạnh dần.

Mưa giông mùa xuân hè đến nhanh đi cũng nhanh.

Anh lại ẩn thân bay về tứ hợp viện của mình.

Thời gian trôi qua, ngày tốt nghiệp đã đến.

Phong Nguyên Thanh thuận lợi nhận bằng Thạc sĩ khảo cổ.

Dưới sự sắp xếp của Tôn giáo thụ, anh vào Viện Nghiên cứu Khảo cổ kinh thành làm nghiên cứu viên sơ cấp.

Việc ở Quan Sơn Các chủ yếu giao cho Dương Tuyết Lỵ phụ trách, anh ngoài việc theo giáo sư làm nghiên cứu thì ở nhà tu luyện, thỉnh thoảng mới ghé cửa hàng.

Với sự vận động của Tôn giáo thụ và Trần giáo thụ, Phong Nguyên Thanh được giao chuyên trách thăm dò tìm kiếm vị trí cổ mộ.

Chức trách chính là đi khắp cả nước tìm mộ, nộp báo cáo, sau đó trên phái đội đến khai quật bảo tồn.

Đây là một công việc rất tự do.

Tháng bảy đến, Phong Nguyên Thanh cùng Dương Tuyết Lỵ lại tới huyện Cổ Lam.

Bởi vì ở đây còn một người chưa gặp, đó là cựu thủ lĩnh Tá Lĩnh, tổng bả đầu Thường Thắng sơn – Trần Ngọc Lâu.

Từ sau thất bại ở mộ Hiến Vương khiến Tá Lĩnh tổn thất thảm trọng, ông ta cũng bị hỏng đôi mắt.

Vì tự trách nên ông bỏ đi lang thang, nay tuổi cao định cư ở Cổ Lam làm thầy bói mù.

Lần trước vội về kinh nên chưa gặp, anh cảm thấy khá đáng tiếc nên lần này đưa Dương Tuyết Lỵ tới tìm.

Hơn nữa, anh đang có bản đồ mộ Hiến Vương, vừa vặn dùng tới.

Trần hạt tử (Trần mù) khá nổi tiếng ở Cổ Lam.

Hai người nghe ngóng là biết nơi ở và chỗ ông hay bày hàng.

Không thấy ông ở chỗ làm ăn, họ định tới nhà thì gặp Lưu Văn Chí của đội khảo cổ.

Anh ta là học trò của Tôn giáo thụ, thường trú ở Cổ Lam nghiên cứu văn tự cổ và thu hồi cổ vật.

Thấy anh ta vội vã, Phong Nguyên Thanh gọi lại hỏi chuyện.

"Hóa ra là phát hiện di tích cổ dưới tiệm quan tài Thạch Bi Điếm, Tôn giáo thụ không ở đây nên Trương giáo thụ dẫn đội đi xem, xuống không bao lâu thì ông ấy mất tích, tôi về đây gọi người cứu viện." Lưu Văn Chí thở dài nói.

Không gian dưới tiệm quan tài khá lớn, có thể có cơ quan, dân làng và dân binh không dám tự tiện hành động.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ đi cùng nhóm người đến Thạch Bi Điếm.

Tiệm quan tài này là hiệu lâu đời, chủ tiệm là thợ mộc giỏi.

Có truyền thuyết kể rằng tiệm này có một cỗ quan tài bán thành phẩm rất kỳ quái, cứ vỗ vào là có người chết, vỗ càng mạnh người chết càng xa.

Bí mật này bị phát hiện khiến mọi người xa lánh, chủ tiệm cô độc đến già rồi chết thối trong nhà mới được phát hiện.

Vì không có quan tài khác, dân làng dùng chính cỗ quan tài bán thành phẩm kia để khâm liệm, thì phát hiện dưới đất có vết nứt sâu, gió lạnh thổi lên vù vù.

Dân binh xuống xem thì sợ mất mật, liền báo lên đội khảo cổ.

Trương giáo thụ dẫn người xuống rồi mất tích.

Đến miệng hầm, bên dưới đen kịt.

Mọi người cố định dây thừng chuẩn bị xuống thì một lão già mù chen vào hỏi chuyện.

Lão đeo kính đen, để râu dê, một tay gậy trúc một tay cầm sách cũ.

Phong Nguyên Thanh quay lại, thật đúng là khéo, chính là Trần hạt tử.

Thôn trưởng bên cạnh nói: "Đồng chí, đây là tiên sinh bói toán nổi tiếng, năm ngoái vợ tôi bị trúng tà Hồ tiên, nhờ ông ấy chỉ điểm mới giữ được mạng, nghe ông ấy không sai đâu." "Lão tiên sinh, chúng cháu đang vội xuống cứu người, có chuyện gì ông nói nhanh đi." Phong Nguyên Thanh nói.

Trương giáo thụ này không phải Tôn giáo thụ, không có bản lĩnh Quan Sơn Thái Bảo để tự bảo vệ mình, nên anh không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trần hạt tử chưa kịp đáp, Dương Tuyết Lỵ đã tiến lên: "Lão tiên sinh, chúng cháu đến Cổ Lam vốn là để tìm ông, không ngờ gặp chuyện này.

Ông đợi chút, chúng cháu cứu người xong sẽ lên ngay." Nàng nói khẽ thêm: "Có phải lão tiên sinh thấy bên dưới có cổ mộ nên muốn đi theo kiếm chút 'minh khí' không?" Lão mù sững lại, cũng hạ giọng: "Suỵt~ nhỏ tiếng thôi, hóa ra cô nương cũng là người trong nghề, chẳng lẽ là Mạc Kim Giáo Úy?

Lão phu cứ tưởng các người là người bên chính quyền, xem ra Mạc Kim các người đúng là nhân tài lớp lớp." Trần hạt tử vuốt râu cảm thán.

"Hại, đã không phải người ngoài, lão phu cũng không giấu nữa.

Lão phu năm xưa cũng là Tá Lĩnh Lực Sĩ danh tiếng vùng Lưỡng Hồ, chẳng qua đi Vân Nam đổ đấu nên mất đôi 'chiêu tử' (mắt) này, mới lưu lạc tới chốn cùng hương tịch nhưỡng này làm nghề bói toán kiếm sống.

Nay tuổi già muốn vào kiếm chút bạc vụn để dành làm tiền quan

tài.” Lão mù nói thật tình.

Vì mất mắt không xem được phong thủy nên lão dùng tai để nghe, thấy có nghi vấn cổ mộ nên tới xem.

“Lão tiên sinh, xung quanh đây toàn gò đống hỗn loạn, không thành cách cục, không giống có mộ lớn.

Dưới kia âm khí bức người, lại có động thiên khác, ông nên ở trên đợi tin thì hơn.” Phong Nguyên Thanh nói rồi dặn lão ở lại, sau đó cùng đội khảo cổ xuống hầm.

Không gian dưới hầm rất rộng, sâu khoảng 20 mét, có đường hầm lát đá dài hun hút.

Dân binh chỉ một cái đài đá, nói đó là nơi lấy được hộp đá đựng sáu tôn ngọc cổ độc nhãn kỳ thú.

Đi tiếp vào trong là một căn phòng đá chỉ có một chiếc giường đá nhẵn nhụi.

Cạnh đó có một miệng hố nghiêng 45 độ, nghe được tiếng nước chảy.

Xuống tới đáy là một hang động nhân tạo, giữa có đầm nước đen ngòm, sâu thẳm.

Có mấy vòng sắt lớn treo những sợi xích chìm xuống đầm, xích không hề bị gỉ sét.

Mọi người tìm kiếm thì thấy Trương giáo thụ đang hôn mê gần vách đá, chắc là do ngã đập đầu.

Một nhóm đưa giáo sư lên trước, Phong Nguyên Thanh ở lại xem xét đầm nước.

Bỗng nhiên sợi xích rung mạnh, mặt nước dậy sóng.

“Đây chắc là cái thùng nuôi cá quái Đằng Ngư trong nguyên tác.”

Anh thầm nghĩ.

Cạnh đó có một cái tời quấn xích.

Anh quay tời, một cái thùng gỗ đen lớn nổi lên.

Thùng đầy lỗ nhỏ và hoa văn kỳ quái.

Mở nắp ra, bên trong đầy xương trắng và mấy con cá quái dị đang nhảy loi choi.

Mọi người sợ hãi.

Chương 91

"Đây là tà thuật hại người, dùng thịt người nuôi cá.

Cá con bơi vào qua lỗ nhỏ, ăn thịt người lớn lên rồi béo tốt.

Có người bảo thịt cá này trường thọ nhưng thực chất là thuốc độc!" Phong Nguyên Thanh giải thích.

Cứu được người xong, cả nhóm quay lên.

Anh nhìn sáu tôn ngọc độc nhãn của dân binh mang lên, hình dáng quả thực kỳ lạ.

Sau đó, anh và Dương Tuyết Lỵ đưa Trần hạt tử về nhà lão.

Trần hạt tử rót trà rồi hỏi: "Không biết hai vị tìm lão phu có việc gì?" "Lúc nãy ông nói mình là Tá Lĩnh Lực Sĩ, chẳng lẽ ông chính là Tá Lĩnh khôi thủ – Trần Ngọc Lâu?" Lão mù lặng người, thở dài: "Không ngờ bao năm rồi vẫn còn người nhớ tới lão phu.

Phải, lão phu chính là Trần Ngọc Lâu, nhưng chẳng đáng danh khôi thủ nữa.

Bao năm qua không biết anh em cũ ra sao rồi." "Nói ra thì Tuyết Lỵ đây có duyên nợ với ông đó!" Phong Nguyên Thanh mỉm cười.

"Ồ?

Duyên nợ gì?" "Ngoại công của Tuyết Lỵ chính là Bàn Sơn khôi thủ – Chá Cô Tiếu!" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu thốt lên kinh ngạc: "Cái gì?

Cô là cháu ngoại của huynh đệ Chá Cô Tiếu sao?

Không biết huynh ấy hiện giờ thế nào?" Dương Tuyết Lỵ thở dài: "Ngoại công đã mất tích mười mấy năm, chắc hẳn đã qua đời rồi."

“Ai!

Tiếc cho huynh đệ Chá Cô Tiếu.” Lão mù bùi ngùi.

“Tộc Bàn Sơn chúng cháu bị trúng lời nguyền Quỷ Động, không sống quá bốn mươi tuổi, máu sẽ hóa vàng mà chết.

Mấy ngàn năm qua đều tìm Mộc Trần Châu để hóa giải.

Năm xưa ngoại công thất bại ở thông thiên đại phật tự tại Hắc Thủy Thành, khiến Trần trưởng lão thiệt mạng, bản thân mất một cánh tay, nên đã nản lòng đi Mỹ.” Nàng giải thích.

“Không ngờ huynh ấy cũng gặp cảnh ngộ như vậy, đúng là đời người khó đoán.” Trần Ngọc Lâu khẽ cảm thán. "Năm đó lão phu và Chá Cô Tiếu huynh đệ vừa gặp đã thân, tại Bình Sơn cùng vào sinh ra tử, từng đánh cược rằng nhất định phải giúp Chá Cô Tiếu huynh đệ tìm được Mộc Trần Châu, nếu không sẽ tự hủy đôi mắt này.

Mà Chá Cô Tiếu huynh đệ cũng thề rằng, tương lai khi lão phu xuống mộ, huynh ấy cũng sẽ theo sát hộ vệ, nếu không sẽ nguyện làm kẻ tàn phế cụt tay thiếu chân." "Chỉ là sau đó, vì nhiều nguyên nhân mà hai người chúng ta đều không thể tuân thủ thệ ngôn, không ngờ lời thề ấy quả nhiên ứng nghiệm!" Giọng nói của Trần hạt tử đầy vẻ tang thương.

Im lặng một hồi, Phong Nguyên Thanh lên tiếng: "Cháu từng nhận được tin tức, Mộc Trần Châu được giấu trong mộ Hiến Vương ở Điền Nam.

Lão tiên sinh từng đi qua mộ Hiến Vương, không biết có gì chỉ giáo cho cháu không?" "Mộ Hiến Vương... tuy không biết tin tức của cậu từ đâu mà có." Trần hạt tử trầm ngâm, "Năm đó lão phu cùng đám anh em Tá Lĩnh Lực Sĩ, mưu đồ món tài phú khổng lồ này nên đã đi đổ đấu mộ Hiến Vương.

Kết quả không ngờ nơi đó hung hiểm trùng trùng, uổng mạng mấy anh em, ngay cả chính lão phu cũng chỉ may mắn nhặt lại được một cái mạng, nhưng đôi mắt này thì mất rồi!

Hiện tại nhớ lại, vẫn còn thấy rùng mình." "Mộ Hiến Vương này thực sự hung hiểm đến vậy sao?" Shirley Dương kinh ngạc hỏi. "Đúng vậy, chính là hung hiểm như thế, chướng khí độc mù mịt che trời lấp đất, căn bản không cách nào né tránh." Trần hạt tử hồi tưởng lại, "Còn có vô số độc trùng!

Đó mới chỉ là nguy hiểm ở vòng ngoài cùng, bên trong thế nào thì càng không thể biết được!" "Nói đến mộ Hiến Vương này thì không thể không nhắc đến mộ Điền Vương.

Năm đó lão phu từng đổ đấu mộ Điền Vương ở núi Lý Gia tại Điền Nam, đáng tiếc là đến muộn, minh khí bên trong sớm đã bị tiền nhân lấy sạch, trong mộ ngoài một đoạn xương đùi đại thụ thì chỉ còn sót lại một tấm bản đồ da người, nhưng chữ viết cũng đã sớm mờ mịt không rõ." "Lão phu đã tìm khắp nơi các bậc thợ khéo danh tiếng, cuối cùng tại Tô Châu tìm được một vị cao thủ chuyên tu bồi cổ họa, mới phục nguyên hoàn hảo tấm bản đồ da người này, trên đó ghi chép chính là vị trí huyệt mộ của Hiến Vương." "Bản đồ mộ Hiến Vương?" Shirley Dương có chút nghi hoặc nói: "Hiến Vương dẫn theo một nhóm quốc dân tách khỏi Điền quốc, di cư xa xôi vào tận thâm sơn để lánh đời, trong mộ Điền Vương sao lại có bản đồ mộ Hiến Vương được?" Trần hạt tử thấy Shirley Dương dường như không tin, bèn nói: "Lão phu nói tự có căn cứ, hai nước này nguyên bản vốn là một nhà.

Hơn nữa, nghe nói nơi Hiến Vương chọn là một địa phương phong thủy bảo địa, sau khi chết táng tại đó, môi trường nơi ấy vô cùng đặc thù, vĩnh viễn không khả năng bị người ta đổ đấu." Trần hạt tử dừng một chút, tiếp tục nói: "Nghĩ xem Đường Tông Kinh Vũ đều

là những bậc anh hùng thế nào, sinh thời trấn nhiếp tứ phương, sau khi chết cũng không tránh khỏi bị người ta đổ đấu, thi hài thảm tao giẫm đạp.

Từ xưa vương gia cực kỳ coi trọng chuyện sau khi chết, sợ nhất bị người đổ đấu.

Sau khi Hiến Vương chết, thuộc hạ của hắn tan rã, có người muốn quay về cố quốc, bèn vẽ lại vị trí mộ Hiến Vương dâng lên Điền Vương, xưng rằng cũng có thể chọn cho Điền Vương loại bảo huyệt như vậy.

Những chuyện này được ghi chép ở mặt sau tấm bản đồ da người, nhưng tưởng là không tìm được bảo huyệt nào như thế nữa, nếu không lão phu sao có thể đào được tấm bản đồ da người này ra." Nói xong, Trần hạt tử lấy ra một cái bọc nhỏ từ trên người, mở ra, hách nhiên chính là một tấm bản đồ cổ bằng da.

Tuy đã qua tu phục, nhưng đồ án trên đó vẫn hiện ra thập phần mờ nhạt, tuy nhiên các dãy núi sông ngòi vẽ trên đó vẫn có thể nhận diện lờ mờ. "Lão phu không phải lừa gạt các người, bản đồ này lão phu mang theo bên người mấy chục năm rồi, bình thường không bao giờ cho ai xem, hôm nay lấy ra cho các người nhìn, chính là muốn các người biết mộ Hiến Vương kia nguy hiểm thế nào." Trần hạt tử vẫn muốn khuyên Phong Nguyên Thanh và Shirley Dương từ bỏ ý định đi đổ đấu mộ Hiến Vương. "Các người nhìn chỗ Trùng Cốc trong bản đồ này, có một khoảng trắng, nơi đó chứa đựng bao nhiêu điểm cổ quái, thực sự là hang rồng hang hổ, dù các người có ba đầu sáu tay, Kim Cương La Cẩu chuyển thế, vào Trùng Cốc cũng đều là có đi không về!" Trần hạt tử này tuy lúc trẻ là thủ lĩnh Tá Lĩnh, danh tiếng vang xa trên giang hồ, nhưng cũng chỉ là trong giới thế tục phàm nhân, đối với những chân thực sâu xa hơn của thế giới thì hoàn toàn không có cách nào hiểu rõ.

Trong đại hoàn cảnh linh khí suy vi, những người có bản lĩnh thực sự cơ bản đều ẩn thế thanh tu, các cao nhân Phật, Đạo cũng hiếm thấy.

Người có thể phi thăng thì sớm đã đi rồi, không thể phi thăng thì cũng dần dần tọa hóa.

Khoa học thịnh hành, tu hành gian nan, người tu hành ngày càng ít ỏi.

Luyện cả đời, một phát súng là giải quyết xong, cho nên người tu hành vô cùng ít, muốn luyện ra chút thành tựu lại càng gian nan hơn.

Nhưng sâu thẳm thế giới vẫn còn những cổ thần, những tà thần điên cuồng từ cổ chí kim vẫn luôn mưu toan lật đổ thế giới, thậm chí còn có những nguy hiểm ngoài thế giới.

Đây là những đại ẩn bí mà phàm nhân không cách nào thấu hiểu.

Phong Nguyên Thanh cũng hiểu rõ điều này.

Trần hạt tử thấy hai người không nói lời nào, cảm thấy cần thiết phải khuyên nhủ thêm, nếu không sẽ uổng mạng ở Trùng Cốc.

Thế là ông tháo kính đen ra, lộ ra đôi mắt không còn nhãn cầu.

Phong Nguyên Thanh và Shirley Dương nhìn lên mặt ông, hốc mắt lún sâu vào trong, từ trong ra ngoài đều là những vết sẹo màu đỏ sậm, kinh mạch giống như rễ cây khô héo mọc ra từ hốc mắt.

Đôi mắt này là bị khoét sống ra, ngay cả mí mắt cũng bị cắt đi một phần, trông vô cùng dữ tợn. "Từ đôi mắt này của lão phu, các người có thể thấy được sự nguy hiểm của Trùng Cốc chưa?" Trần hạt tử đeo kính vào, thở dài một tiếng rồi nói tiếp: "Qua bao nhiêu năm, chuyện cũ tuy như mây khói thoảng qua, nhưng vẫn hiện ra rõ mồn một.

Lần đổ đấu cuối cùng đó, lão phu vẫn còn nhớ rõ từng chi tiết.

Thế nào gọi là kinh tâm động phách?

Chính là kinh tâm động phách như vậy đó!" Trần hạt tử hồi tưởng lại chuyện xưa, tâm trạng không nhịn được mà dao động, lại chìm đắm vào trong đó.

Hai người muốn từ Trần hạt tử tìm hiểu thêm tin tức về mộ Hiến Vương, bèn đem tình hình dưới mộ địa ở tiệm quan tài lúc trước nói cho ông nghe.

Trần hạt tử nguyên bản cũng tưởng là một ngôi mộ cổ, hiện tại cảm thấy không phải. "Đó hẳn là Thằng thuật truyền từ Điền Nam tới, khởi nguồn sớm nhất từ Miến Điện.

Thằng thuật cùng Hàng đầu, Cổ độc được liệt vào ba đại tà thuật của Điền Nam.

Hiện tại Thằng thuật đã sớm thất truyền, Cổ độc và Hàng đầu ở vùng núi Điền Nam và một số nước nhỏ Nam Dương vẫn còn lưu truyền, nhưng đã sớm suy vi, chỉ còn lại một số tiểu môn tiểu pháp." "Cách dùng thịt người dưỡng cá trong lu chính là một loại Thằng thuật, năm đó lão phu cùng các anh em đi thăm thú ở thâm sơn Điền Nam, đã tìm hiểu qua lời kể của những người già trong trại.

Đem người sống dìm chết trong lu, nhất định phải là người sống, chết trước khi vào nước thì không hiệu quả.

Những hoa văn trên lu gọi là Khảm Hồn Phù, nghe nói có thể khiến linh hồn sau khi chết lưu lại trong huyết nhục, không được giải thoát, ác độc vô cùng.

Cá nhỏ chui qua lỗ hổng trên thân lu để ăn thịt người bị bọt biển chặn lại, ngay cả oán hồn cũng bị đàn cá ăn sạch, mà những con cá này cũng lớn nhanh như thổi, mười mấy ngày là có thể dài tới ba

thước." "Dùng loại cá này nấu canh, tư vị vô cùng tươi ngon, dưới gầm trời này không có thứ gì tươi hơn loại canh cá này đâu." Shirley Dương không giống Phong Nguyên Thanh biết trước cốt truyện.

Lúc này càng nghe càng thấy buồn nôn, hỏi: "Nghe ông khen ngợi loại canh cá này không ngớt lời, chẳng lẽ ông đã từng nếm thử?

Nếu không sao lại biết rõ như vậy?" Trần hạt tử nhếch miệng, lắc đầu nói: "Lão phu làm gì có phúc phần đó.

Uống loại 'thần tiên canh' này thì làm sao sống quá ba ngày?

Loại cá nuôi bằng Thằng thuật này, lúc này đã không còn là cá nữa, mà là Thằng!

Loại Thằng này chính là đem vong linh oan khuất chế thành độc dược, giết người không thấy hình, người uống loại canh này toàn thân sẽ không có bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào, lúc chết trên mặt thậm chí còn giữ được một tia mỉm cười, dường như đang hồi vị vị tươi ngon của canh cá." Shirley Dương nghe mà nhíu mày liên tục: "Xem ra lão bản tiệm quan tài kia chính là dùng loại thủ đoạn âm độc này hại người, hễ quan tài không bán được là lại đi hại mạng người, tưởng chừng Hiến Vương nắm giữ vô số Thằng thuật cũng chẳng phải hạng lương thiện gì!" Trần hạt tử nghe lời Shirley Dương, tiếp tục nói: "Lão bản tiệm quan tài kia chỉ biết chút lông miêu mà thôi, sao có thể đánh đồng với bậc đại thành Thằng thuật như Hiến Vương.

Cho nên lão phu vẫn khuyên các người bỏ ý định đi Điền Nam đổ đấu mộ Hiến Vương, nếu không, lão phu chính là vết xe đổ của các người." Trần hạt tử nhớ tới cảnh ngộ của mình, thực sự không đành lòng để cháu ngoại duy nhất của huynh đệ Chá Cô Tiếu lại đi vào vũng nước đục mộ Hiến Vương này.

Dù họ có lý do không thể không đi, nhưng không đi còn có thể sống thêm mấy chục năm, đi rồi, nói không chừng là đi nạp mạng,

chẳng sống được bao lâu. "Tiền bối luôn khuyên ngăn chúng cháu cũng là một phen ý tốt, nhưng ông vẫn chưa hiểu rõ thủ đoạn của chúng cháu, cho nên có lo lắng như vậy cũng là bình thường." Phong Nguyên Thanh lúc này mới lên tiếng.

Muốn từ miệng Trần hạt tử lấy được tình báo mộ Hiến Vương, còn phải lộ ra bản lĩnh của mình, để ông biết mình không sợ sự nguy hiểm của mộ Hiến Vương. "A, ngay cả lão phu còn mất mắt ở mộ Hiến Vương, hai người trẻ tuổi các người có thể có bản lĩnh gì?" Trần hạt tử lắc đầu liên tục, vẻ mặt đầy bất tín.

Chương 92

"Lão tiên sinh, cháu và Tuyết Lỵ đều là người luyện khí tu tiên, ngôi mộ cổ dưới gầm trời này có thể làm khó được chúng cháu e là không có mấy cái.

Tiền bối không nhìn thấy nên hơi khó triển thị cho ông xem, tuy nhiên hiện tại tu luyện của cháu đã có chút tiểu thành, có một cách có thể khiến tiền bối tin tưởng và có thể thấy được cháu." Phong Nguyên Thanh suy nghĩ một lát rồi nói. "Ồ?

Chuyện này thực sự kỳ lạ, Tiên Tần luyện khí sĩ nghe nói đã sớm đứt đoạn truyền thừa, không ngờ các người lại có đại vận như vậy?" Trần hạt tử vô cùng kinh ngạc.

Luyện khí tu tiên dường như chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, trước đây có lẽ có, nhưng sớm đã chỉ còn lại truyền thuyết, hiện tại cũng chỉ còn lại vài chiêu thức cường thân kiện thể.

Phong Nguyên Thanh quay đầu dặn dò Shirley Dương: "Tuyết Lỵ, lát nữa anh sẽ Âm thần xuất khiếu, tiến vào thức hải của lão tiên sinh để gặp ông ấy, em chú ý trông coi nhục thân của anh, tuy rằng không hẳn có người quấy rầy nhưng vẫn nên cẩn thận một chút." Trần hạt tử nghe lời Phong Nguyên Thanh, vẻ kinh ngạc trên mặt càng đậm hơn.

Ông cũng từng đọc không ít cổ thư, đạo gia kinh điển, đối với Âm thần cũng có vài phần hiểu biết.

Theo ghi chép, Âm thần đã có thể thoát ly khu xác, ngao du tam sơn ngũ nhạc, ngay cả thời cổ đại cũng được coi là một phương cao nhân. "Tiền bối, lát nữa ông đừng kháng cự, hãy thả lỏng tâm thần." Phong Nguyên Thanh nói với Trần hạt tử. "Được, lão phu biết rồi." Trần hạt

tử gật đầu đáp.

Thế là Phong Nguyên Thanh khoanh chân ngồi dưới đất, ý thức tiến vào Âm thần, ngự trị Âm thần xuất ra từ thóp đầu.

Đầu của nhục thân Phong Nguyên Thanh gục xuống.

Âm thần vô hình vô ảnh vô tướng, người thường không cách nào nhìn thấy, vả lại Âm thần so với Dương thần thì mỏng manh hơn nhiều.

Phong Nguyên Thanh sau khi Âm thần xuất khiếu cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp tiến vào thức hải của Trần hạt tử.

Trần hạt tử thả lỏng tâm thần, không kháng cự, Phong Nguyên Thanh tiến vào rất thuận lợi.

Trong thức hải của Trần hạt tử là một mảnh hắc ám.

Phong Nguyên Thanh tiến vào sau đó mới xuất hiện một vệt thanh quang, hình ảnh một thanh niên hiện ra.

Chịu ảnh hưởng đó, ý thức của Trần hạt tử cũng hóa ra một nhân ảnh, chính là hình ảnh của chính mình.

Trong thức hải của mình, Trần hạt tử có thể nói là vô sở bất năng, giống như trong mộng vậy, chỉ là ông không nắm giữ được năng lực này.

Hình ảnh của Phong Nguyên Thanh in thẳng vào não hải của Trần hạt tử, thông qua ý thức trong thức hải, ông giống như thực sự khôi phục được ánh sáng, nhìn thấy được mọi vật. "Vạn vạn không ngờ tới, lại là sự thật, lão phu thực sự không phải đang nằm mơ chứ?

Trước mặt đại năng như ngài, lão hạt tử này sao dám cậy già lên mặt." Trần hạt tử dùng ý thức của mình nói. "Lão tiên sinh không cần để tâm đến những hư lễ này, được rồi, cháu cũng phải về thôi, ở trong

thức hải của ông lâu quá sẽ không tốt cho ông." Phong Nguyên Thanh nói xong liền hóa thành một đạo thanh quang, thoát ly thức hải Trần hạt tử, trở về nhục thân.

Mở mắt ra, Phong Nguyên Thanh vẫn tinh thần phấn chấn.

Việc xuất Âm thần lúc nãy đối với anh hầu như không có tiêu hao gì, ngược lại là một cơ hội rèn luyện hiếm có. "Xem ra là tiểu lão nhi cô lậu quả văn rồi, xem nhẹ các người, các người quả nhiên là người có đại bản sự.

Vậy tin tức mộ Hiến Vương này cũng không có gì phải giấu giếm, hãy nghe lão phu từ từ kể lại." Năm đó Trần hạt tử tại Tô Châu tìm người tu phục bản đồ da người xong, cẩn thận nghiệm chứng, biết được đây là bản đồ ghi lại vị trí mộ Hiến Vương.

Thế là triệu tập một nhóm thuộc hạ Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Nguyên bản dưới tay ông có không ít năng nhân, như Ách Ba Côn Luân, Hồng cô nương, Hoa Ma Quải, đều là những tay hảo thủ bản lĩnh cao cường.

Đáng tiếc chuyến đi Bình Sơn thất lợi, tổn thất vô số nhân thủ, Côn Luân cũng chết ở đó.

Trần hạt tử gần như suy sụp, sau đó Hồng cô nương cũng mắc bệnh nan y qua đời.

Đám Tá Lĩnh ở Thường Thắng Sơn chỉ còn lại vài ba mống, nguyên khí đại thương.

Khi biết tin tức mộ Hiến Vương, Trần hạt tử muốn nhờ đó để lật ngược thế cờ.

Thế là dẫn lĩnh thuộc hạ gần như dốc toàn bộ lực lượng.

Những tên trộm mộ kinh nghiệm lão luyện nhất trong bọn họ phân

tích rằng quy mô mộ Hiến Vương sẽ không quá lớn, dù sao quốc lực cũng chỉ đến thế.

Theo bản đồ phân tích, hẳn là dựa vào địa thế dãy núi, xây dựng lăng mộ trong hang động.

Điền quốc lúc đó mô phỏng theo nhà Hán, lăng mộ vương táng hẳn phải có xe ngựa đồng, hộ quân bách hí đào dũng, trong huyền cung có hai quách ba quan, trên thiết Thiên môn, dưới đặt Thần đạo, lục tứ duy mạc, treo bách đan bát châu, bốn phía lại liệt lục ngọc tam đỉnh.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, có thể khẳng định trong mộ Hiến Vương chắc chắn có không ít đồ tốt.

Họ có bản đồ da người chỉ dẫn, ngôi đại mộ này giống như một đại mỹ nhân không mảnh vải che thân, trần trụi ngay trước mắt.

Chỉ cần theo bản đồ tìm vị trí đại mộ, rồi dùng thủ đoạn quen thuộc của Tá Lĩnh, hoặc là nổ mìn phá mở lối vào, trực tiếp tạc xuyên lớp đất phong và tường mộ để đào địa cung ra, hoặc dùng kỹ thuật thiết hư vị, đào từ dưới đất lên.

Bản đồ da người tuy niên đại đã lâu, có vài chỗ mờ mịt, nhưng vẫn có thể nhận diện được vị trí mộ Hiến Vương.

Sông Lan Thương có một chi lưu gọi là Xà Hà, do hình dạng uốn lượn như rắn nên có tên như vậy.

Xà Hà lượn qua đại tuyết sơn, ngọn núi tuyết này người địa phương gọi là Ai Đằng, tên chính thức là núi Già Long, cao hơn 3300 mét.

Mộ Hiến Vương nằm ngay trong núi Già Long này.

Sâu trong núi Già Long, Xà Hà chuyển mình uốn lượn chảy vào vùng núi non hiểm trở, hình thành một thung lũng khe suối, địa thế cực kỳ thấp trũng.

Lại vì trong thung lũng sương mù quanh năm không tan, lại nhiều côn trùng nên người địa phương gọi là Trùng Cốc.

Trùng Cốc nằm sâu trong núi, dấu chân người hiếm tới, qua khỏi núi tuyết đi thêm một đoạn thì sơn thủy hữu tình như họa, thường thấy từng đàn bướm lớn màu sắc sặc sỡ, đây là giống đặc hữu của địa phương, bên ngoài không thấy được.

Tuy nhiên vùng này thường xuất hiện một loại chướng khí màu trắng, quanh năm không tán, bất luận người hay gia súc, hít phải là chết ngay.

Truyền thuyết địa phương nói đây là một loại yêu vụ, do Hiến Vương chuyên môn thiết lập để trấn giữ lăng mộ gọi là "Thằng Vân".

Thằng Vân này bao quanh mộ Hiến Vương, thủ vệ lăng mộ, trừ khi có mưa lớn gió núi khiến yêu vụ Thằng Vân tan đi, nếu không không ai vào được.

Khoảng trắng trên bản đồ chính là phạm vi của Thằng Vân.

Vào sâu hơn nữa là một thác nước khổng lồ.

Trong phong thủy, "Thủy Long" chính là chỉ thác nước.

Lối vào mộ đạo Hiến Vương nằm ngay tại "Long nhãn" của Thủy Long.

Mặt sau bản đồ da người có ghi chép chi tiết.

Huyệt nhãn này do đại vu dưới tay Hiến Vương chọn, tên là "Thủy Long Vựng".

Huyệt nhãn này sương nước mông lung, hình thành một vòng tròn mờ ảo ẩn hiện, vì nó mông lung như quầng sáng quanh mặt trăng mặt trời nên gọi là "Vựng".

Ẩn ẩn vi vi, phảng phất như có hình mà nhìn kỹ lại vô hình, đây

chính là nơi sinh khí ngưng tụ linh quang hiển lộ, là huyệt vị đệ nhất, táng vào đó sinh khí không thoát, thủy kiến không xâm.

Hơn nữa, hình thức phong thủy mộ Hiến Vương theo bản đồ da người còn có một điểm lợi hại hơn, đó là vĩnh viễn không thể bị đổ đấu, không có tên trộm mộ nào vào được.

Vị đại vu kia tỏ ra cực kỳ tự tin, e rằng dưới gầm trời này không có người thứ hai dám nói như vậy.

Chỉ là cụ thể tình huống thế nào thì Trần hạt tử cũng không biết, vì ông chỉ mới tới cửa ải Thằng Vân ở vòng ngoài đã trúng chiêu, không qua được.

Lúc đó đám Tá Lĩnh đều đã mờ mắt vì tiền, chỉ trông chờ vào phi vụ này để đổi đời, dù bên trong có nguy hiểm thế nào họ cũng nghĩ mình có thể vượt qua, đâu chịu lùi bước.

Tuy biết mộ Hiến Vương không dễ đào nhưng vẫn quyết định làm một chuyến.

Họ tìm một người dẫn đường tộc Bạch ở địa phương, đợi ngoài Trùng Cốc mười mấy ngày, cuối cùng chờ được một ngày thời tiết thích hợp, gió lớn mưa to thổi tán Thằng Vân xung quanh.

Họ nắm lấy cơ hội, liều mạng chạy vào trong.

Đáng tiếc trời có gió bão bất ngờ, họ mới chạy được nửa đường thì mây tạnh mưa ngừng, gió cũng lặng, lớp Thằng Vân quanh năm không tán kia lại một lần nữa tụ lại.

Đám Tá Lĩnh hoảng loạn, tiến không được lùi không xong, tức khắc rối loạn trận pháp.

Không ít người hít phải chướng khí, khoảnh khắc liền bỏ mạng.

Chương 93

Trần hạt tử lúc này cũng không lo được cho người khác, chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ.

May mà lúc trẻ ông có luyện qua vài năm công phu, nín thở liều chết chạy ra ngoài.

Nhưng đôi mắt cũng vì chướng khí nhập thể mà bị độc hủy, trên đường chạy về bắt đầu dần dần không nhìn thấy gì.

Nếu không nhờ người dẫn đường đợi ở cửa thung lũng phát hiện kịp thời, quyết đoán khoét mắt ông ra, không để chướng khí thấm sâu vào đại não và tâm mạch, thì ông đã không giữ được mạng.

Trần hạt tử đem mọi chuyện khi tiến vào Trùng Cốc kể lại chi tiết.

Phong Nguyên Thanh và Shirley Dương nghe xong cũng có cái nhìn khái quát về tình hình Trùng Cốc.

Shirley Dương nói: "Chướng khí nồng như vậy đúng là hiếm thấy, hẳn là do môi trường địa lý đặc thù khiến một số loài thực vật trong thung lũng sinh ra phản ứng hóa học kỳ lạ tạo nên loại độc vụ này, đeo mặt nạ phòng độc chắc là sẽ không bị ảnh hưởng." "Nhưng Hiến Vương chọn nơi này làm lăng mộ, không thể không có bố trí, chướng khí độc vụ kia chắc chắn không đơn giản chỉ là chướng khí đơn thuần." Phong Nguyên Thanh nói với Shirley Dương. "Thằng thuật âm độc quỷ dị, chỉ dựa vào một số thủ đoạn khoa học chưa chắc đã phòng được, vẫn nên cẩn thận thì hơn." "Phong tiểu ca nói đúng, tuyệt đối không được xem thường mộ Hiến Vương trong Trùng Cốc, đó mới chỉ là vòng ngoài, không biết đã bao nhiêu năm không có người sống nào vào được.

Về miêu tả chướng khí, trên tấm bản đồ da người này có ghi, các

người có thể xem qua." Trần hạt tử khẳng định lời Phong Nguyên Thanh, đẩy tấm bản đồ da người tới trước mặt hai người.

Phong Nguyên Thanh nhận lấy bản đồ cùng Shirley Dương xem xét.

Mặt sau bản đồ có không ít văn tự và đồ họa.

Xung quanh vương mộ còn có bốn hố bồi táng, cùng lăng tẩm của mấy vị trọng thần, phô trương thực sự không nhỏ.

Đặc biệt có một câu nói khiến Shirley Dương chú ý, đó là lời Hiến Vương sinh thời dẫn dụng thiên cơ để hình dung về huyệt mộ của mình: "Vương ế, táng tại Thủy Long Vựng, thi giải thăng tiên, Long Vựng vô hình, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá dã!" "Xem ra Hiến Vương này thực sự có chút thủ đoạn, địa thế phong thủy như vậy quả thực không phải người phàm có thể phá giải." Phong Nguyên Thanh xem xong nhận xét.

Shirley Dương nhược hữu sở tư: "'Nhược phi thiên băng', nếu trời không sập xuống thì mộ Hiến Vương sẽ không bị phá giải, chẳng lẽ là chỉ sao băng rơi xuống?

Hay là chỉ cái gì khác?" "Cái này thì không biết được.

Lão phu tự nhận có chút trí tuệ, bao nhiêu năm qua vẫn không hiểu nổi câu 'Nhược phi thiên băng' này rốt cuộc là ẩn đố gì.

Tuy nhiên, liệu rằng Hiến Vương sinh thời không tôn vương đạo, tín phụng tà thần, tàn hại không biết bao nhiêu sinh linh, mộ của hắn sớm muộn cũng bị người ta đào lên, có lẽ là thiên thời chưa tới nên mới khó thành sự.

Hiến Vương có lẽ sinh thời cũng biết mộ của mình sớm muộn sẽ bị dòm ngó nên mới chọn một nơi tuyệt địa như vậy, không chỉ Trùng Cốc hiểm ác dị thường, trong mộ thất chắc chắn còn có cơ quan khác.

Các người nhất định phải hết sức cẩn thận!" Trần hạt tử vuốt râu nói. "Vâng, ông yên tâm, chúng cháu chắc chắn sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng mới đi." Phong Nguyên Thanh nói. "À đúng rồi." Trần hạt tử như nhớ ra điều gì, đột nhiên nói tiếp: "Thanh Tiểu Thần Phong này theo lão phu mấy chục năm qua, thực sự là bị mai một rồi, giờ lão phu đã tuổi già sức yếu, không dùng đến nữa, tặng lại cho các người vậy." Trần hạt tử vừa nói vừa đi tới đầu giường, từ dưới gối lấy ra một con dao găm.

Rút dao ra khỏi bao, vẫn thấy hàn quang lấp lánh, xem ra bao năm qua được bảo dưỡng rất tốt.

Ông sờ sờ con dao rồi tra vào bao, đưa cho Phong Nguyên Thanh. "Tiền bối, thanh Tiểu Thần Phong này chúng cháu sẽ vận dụng thật tốt." Phong Nguyên Thanh nhận lấy Tiểu Thần Phong giao cho Shirley Dương.

Trên người Shirley Dương hiện tại không có thủ đoạn tấn công nào.

Truyền thừa từ Bàn Sơn là Toản Sơn Giáp, truyền thừa Mạc Kim là Kim Cương Tán, đều thiên về phòng ngự, tự vệ thì dư nhưng tấn công thì thiếu.

Thanh Tiểu Thần Phong này được chế tạo từ vẫn thiết thiên ngoại, do đại sư rèn đúc thiên chuy bách luyện mà thành, sắc bén vô cùng.

Kiếm giấu trong tay áo tám cạnh - Tiểu Thần Phong.

Chiều dài khoảng 35cm, nhỏ nhắn tinh tế, rất thích hợp cho Shirley Dương sử dụng.

Trên sóng kiếm có những hoa văn kỳ dị tráng lệ do quá trình rèn đúc tạo thành.

Thân kiếm chia làm tám mặt, nhẵn như gương, phản chiếu hàn quang.

Chuôi kiếm và bao kiếm đều được làm từ gỗ trắc già, sờ vào thấy nhẵn bóng, màu sắc tươi sáng rực rỡ, vân gỗ rõ nét.

Bên trên bao phủ các trang trí chạm khắc bằng đồng vàng nhỏ nhắn tinh tế.

Shirley Dương nhận lấy, vung vẩy mấy cái, yêu thích không rời tay. "Đa tạ lão gia tử, thanh Tiểu Thần Phong này cháu thực sự quá thích." Shirley Dương vui mừng nói. "Lão gia tử, ông ở đây một mình cũng nhiều điều bất tiện, hay là theo chúng cháu về Kinh Thành đi?

Ông là anh em kết bái của ngoại công cháu, cũng là trưởng bối của cháu, cháu sao có thể nhìn ông sống cô độc hiu quạnh thế này được?

Vừa hay cháu và Nguyên Thanh cũng có chút tư sản, ở Kinh Thành có mở một tiệm đồ cổ, chính là đang cần tiền bối như ông đến tọa trấn đấy." Phong Nguyên Thanh cũng gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, người ta nói 'gia hữu nhất lão như hữu nhất bảo', chúng cháu chính là đang cần một bảo vật như ông đây.

Đến Kinh Thành ông cũng có thể trải nghiệm cuộc sống khác hẳn, tốt hơn quá khứ nhiều lắm." "Tốt, tốt, tốt, khó lắm mới có người nhớ đến lão già mù này, được, đã như vậy lão phu không khách sáo với các người nữa." Trần Ngọc Lâu nghe vậy cũng tỏ ra vô cùng vui vẻ, bao nhiêu năm sống cô độc một mình, từ khi đám Tá Lĩnh ở Thường Thắng Sơn tan tác, ông chưa từng được nếm trải tư vị được người khác quan tâm như thế này, nhất thời cảm khái muôn vàn.

Nếu mắt không bị hỏng, e rằng lúc này đã lệ tuôn đầy mặt rồi.

Buổi chiều, Trần hạt tử chào tạm biệt hàng xóm láng giềng thân thiết. "Bà con lối xóm ơi, tôi chuẩn bị theo cháu gái đi Kinh Thành đây,

xin chào tạm biệt mọi người, chuyến này đi e là không còn gặp lại, thật khiến người ta không nỡ." "Trời ơi Trần đại sư, ông cứ yên tâm mà đi, ông đi hưởng phúc mà, tuổi ông cũng đã cao, sớm nên hưởng phúc thanh nhàn rồi." "Đúng thế, tổ tiên bạn bè của chúng tôi đều ở đây, ông cũng không cần lo lắng quá." "Chúng tôi sẽ nhớ ông lắm, Trần đại sư." Phong Nguyên Thanh phát thuốc lá cho hàng xóm, cảm ơn họ bao năm qua đã chiếu cố Trần Ngọc Lâu.

Giúp Trần Ngọc Lâu thu xếp hành lý xong, ba người nghỉ ngơi đêm cuối tại huyện Cổ Lam, sáng sớm hôm sau xuất phát về Kinh Thành.

Nhà họ Trần bên Tá Lĩnh dù lúc thế lực lớn nhất cũng rất ít khi đi ô tô.

Một là vì thời đó quân phiệt hỗn chiến, cuộc sống không tốt lắm, lại không phải Thượng Hải hay Kinh Thành nên ô tô không tiện.

Hai là họ làm nghề đổ đấu, ngày nghỉ đêm làm, nơi đến cơ bản là rừng sâu hẻo lánh không có đường, sao mà lái xe được?

Cho nên trừ vài lần hãn hữu, họ rất ít khi ngồi xe.

Sau khi Tá Lĩnh sa sút, Trần Ngọc Lâu mù mắt đi lang thang lại càng không có cơ hội.

Giờ đây khoa học phát triển, ô tô tiên tiến hơn năm xưa nhiều.

Trần hạt tử là lần đầu ngồi chiếc xe tốt như vậy.

Bước vào thế kỷ mới mới được vài năm, ô tô vẫn chưa phổ biến và trở thành nhu yếu phẩm như sau này.

Lên xe, ông tò mò sờ bên trái sờ bên phải.

Chiếc xe của Shirley Dương thuộc loại cao cấp, dù sao gia đình cô cũng là đại gia phố Wall, không thiếu tiền.

Trang trí nội thất, ghế da, vải bọc đều là hàng cao cấp, gia công tinh xảo.

Trần hạt tử ngồi trên ghế, cảm giác còn thoải mái hơn nằm trên giường.

Không khỏi liên tục tán thưởng: "Năm đó lão phu cũng từng ngồi ô tô vài lần nhưng không có xe nào thoải mái như chiếc này, hơn nữa còn không có tiếng ồn, tốc độ dường như cũng rất nhanh?" Trần hạt tử sau khi mất đi thị giác, đôi tai lại càng thính hơn, có thể phân biệt tinh tế các loại âm thanh.

Năm đó tuyệt kỹ "Văn Sơn Biện Long" của ông lừng lẫy trong giới, chỉ cần nghe tiếng vọng là biết được phân bố mộ thất dưới đất, giờ đây tự nhiên càng mạnh hơn. "Chắc chắn rồi ạ, hiện tại khoa học phát triển lắm, xe này có thể chạy tới 150 dặm đấy, loại xe cũ năm xưa ông ngồi chạy nhanh nhất chắc chỉ được năm sáu mươi dặm thôi." Phong Nguyên Thanh cười nói với Trần hạt tử. "Lão phu thì không có cảm xúc gì đặc biệt, tưởng là đến Kinh Thành sẽ có cảm nhận rõ hơn, dù sao cũng là Kinh Thành, chắc chắn khác hẳn vùng quê nghèo Cổ Lam này." Trần hạt tử gật đầu. "Điều đó là tất nhiên ạ, đến lúc đó chúng cháu sẽ đưa ông đi dạo cho biết, trải nghiệm thật kỹ." Shirley Dương cũng chêm vào một câu.

Ba người trò chuyện thêm vài câu rồi kết thúc chủ đề, ai nấy nghỉ ngơi.

Phong Nguyên Thanh lái xe lao vun vút trên cao tốc, trưa hôm sau đã về tới Kinh Thành.

Anh sắp xếp cho ông ở phòng khách tại hậu viện của đại tứ hợp viện nhà mình.

Dù sao cũng là ông lão độc thân lại mù lòa, tuổi cao như vậy không có người chăm sóc thì không yên tâm.

Từ sau khi ngoại công và cha mẹ đều lần lượt qua đời, Shirley Dương đã không còn người thân trên đời này.

Hiện tại, với tư cách là anh em kết bái của Chá Cô Tiếu, Trần hạt tử cũng coi như người thân duy nhất của cô.

Do đó Shirley Dương rất quan tâm đến ông.

Ban đầu cô định thuê người giúp việc chăm sóc ông nhưng ông từ chối, ông đã tự sống một mình mấy chục năm nên quen rồi, không cần ai giúp, đành thôi.

Chương 94

Phong Nguyên Thanh định để ông làm thầy xem đồ trong tiệm, nhưng ông lấy lý do mắt mù không phân biệt được thật giả nên từ chối.

Không chịu ngồi yên, Trần hạt tử bày một sạp nhỏ cách Quan Sơn Các không xa, hành nghề xem bói toán quẻ.

Phải nói là cái miệng của Trần hạt tử rất biết cách dỗ dành người ta.

Không hổ danh là cựu thủ lĩnh Tá Lĩnh, tuyệt kỹ Vấn Tự Quyết đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Khách đến xem bói bất kể già trẻ lớn bé đều bị ông dỗ cho ngơ ngác, ngoan ngoãn nộp tiền.

Lại còn thấy ông bói rất chuẩn, rất linh, do đó còn có không ít khách quay lại.

Không cần phải bận rộn bôn ba vì miếng cơm manh áo nữa, đây coi như là ý nghĩa cuộc sống về sau của ông, Trần hạt tử cũng lấy đó làm vui.

Thời gian này sau khi trở về cũng không có việc gì, Phong Nguyên Thanh bèn nghe ngóng tin tức về các loại mộ cổ, đặc biệt là loại mộ cổ quỷ dị, nguy hiểm, cơ quan trùng trùng, loại mộ này cơ bản đều chưa bị đào, bảo bối bên trong vẫn còn nguyên.

Những nguy hiểm đó với những kẻ trộm mộ khác thì là đại nạn, nhưng với Phong Nguyên Thanh thì không là gì.

Tuy nhiên việc tìm kiếm không mấy thuận lợi, trên thị trường hầu như không có tin tức nào ra hồn.

Thông thường, những ngôi đại mộ luôn chứa đựng vô số bảo vật, không ai lại đi tiết lộ tin tức về đại mộ như vậy để người khác nhảy vào chia phần.

Đối với việc này Phong Nguyên Thanh cũng không có cách nào, dù sao dưới tay anh cũng không có thế lực như Cửu Môn để đi khắp nơi tìm kiếm cổ mộ, chuyên môn sống bằng nghề này.

Phong Nguyên Thanh cũng từng nghĩ có nên bồi dưỡng một nhóm người dưới trướng hay không, nhưng sau khi cân nhắc, anh lại từ bỏ ý định đó.

Hiện tại anh đã có một đội ngũ Mạc Kim Giáo Úy dưới tay, có thể đi theo lộ tuyến cao cấp, kỹ thuật đủ cứng, chỉ cần danh tiếng đủ lớn thì tự khắc sẽ có người đến mời họ nhập bọn.

Hơn nữa, những ngôi cổ mộ đủ đẳng cấp thì phần thưởng đánh dấu cũng sẽ tốt hơn.

Loại mộ cổ không đủ tầm thì đối với Phong Nguyên Thanh mà nói chẳng có tác dụng gì.

Thế là Phong Nguyên Thanh cứ ở lỳ trong nhà tu luyện.

Nhắc mới nhớ, từ sau khi chém giết Thiên Niên Huyết Thi ở mộ thất Tây Chu trong Lỗ Vương Cung và nhận được cuốn 《Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo》, nó vẫn luôn nằm bám bụi trong não hải.

Một số kỹ năng loại pháp thuật sau khi truyền thụ vào não bộ cơ bản đều có thể trực tiếp sử dụng.

Nhưng loại công pháp thì cần tự mình tu luyện từng bước một, có điều tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Dù sao thì các mấu chốt và lưu ý đều đã được ghi nhớ rõ ràng trong đầu.

Môn Kim Chung Tráo này là một loại ngạnh khí công, bên trong bao hàm một bộ công phu hoành luyện hoàn chỉnh, nội luyện chân khí, ngoại luyện thể phách.

Sau khi luyện thành, chỉ cần đề một hơi chân khí trong người là có thể đao kiếm bất thương.

Tiến thêm một bước nữa còn có thể không sợ nước dìm lửa thiêu.

Quyển công pháp này thực ra rất khá, tuy gia trì lực chiến đấu không cao nhưng lực phòng ngự tăng mạnh, khả năng bảo mạng rất tốt.

Sau này gặp những cơ quan nhỏ thông thường sẽ không cần phải sợ nữa, ngay cả khi kích hoạt, đánh vào người cũng không thể phá phòng.

Nếu ngay cả đạn cũng bắn không thủng thì càng tuyệt.

Giai đoạn đầu của công pháp ngoại luyện cần dùng chùy vải không ngừng đánh vào các nơi trên cơ thể.

Khi hiệu quả của chùy vải giảm dần thì đổi thành gậy gỗ, sau đó nữa là gậy sắt, chùy sắt, dùng sức đánh mạnh vào người để rung động cơ bắp bì mô, phối hợp với chân khí để cường hóa nhục thân toàn diện.

Đương nhiên, trừ một số chỗ nhạy cảm yếu ớt ra.

Vì thế, ở giai đoạn đầu, những chỗ đó cũng là nhược điểm tráo môn.

Thông thường phải luyện đến hậu kỳ mới có thể khống chế tần suất rung động của chân khí để đạt hiệu quả tôi luyện.

Nhưng đối với Phong Nguyên Thanh thì không cần rắc rối như vậy.

Pháp lực hùng hậu vận chuyển theo lộ tuyến hành công của Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo, dùng thần thức mạnh mẽ của Âm Thần kỳ để khống chế rung động pháp lực, tôi luyện toàn thân thượng hạ.

Tuy nhiên để đẩy nhanh tiến độ, Phong Nguyên Thanh vẫn bảo Dương Tuyết Lỵ giúp đỡ dùng đạo cụ hỗ trợ đánh vào cơ thể mình.

Ngày đầu dùng chùy vải, ngày thứ hai đổi gậy gỗ, ngày thứ ba trực tiếp dùng gậy sắt.

Dương Tuyết Lỵ dốc sức dùng gậy sắt nện lên người Phong Nguyên Thanh.

Mỗi phát đánh gần như dốc toàn lực, trông cứ như đang bạo hành gia đình vậy.

Tiến độ tu luyện tăng vọt.

Dù sao Phong Nguyên Thanh cũng đã là tu tiên giả Âm Thần kỳ, đứng ở tầm cao nhìn xuống việc tu luyện công pháp phàm tục này vẫn rất đơn giản.

Tu tiên giả trừ phi là thể tu, nếu không nhục thân luôn là điểm yếu.

Bây giờ coi như anh đã bù đắp được một nhược điểm.

Do thể phách được nâng tầm cực lớn, năng lực của Phong Nguyên Thanh tăng mạnh, khiến Dương Tuyết Lỵ đều chịu không thấu.

Cô thường xuyên không chống đỡ nổi mà ngủ thiếp đi giữa chừng.

Nhưng cứ đến ngày thứ hai là cô lại tinh thần phấn chấn.

Mấy ngày sau, Phong Nguyên Thanh chỉ bằng phòng ngự thụ động của nhục thân đã có thể đao thương bất nhập.

Lấy dao nhỏ dùng sức rạch cũng không rạch ra nổi một vết

thương, tối đa chỉ để lại một vệt trắng nhạt rồi nhanh chóng biến mất.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy cũng đại cảm kỳ diệu, trêu chọc nói: "Bây giờ ngay cả dao cũng không đâm thủng được da mặt của anh rồi." "Đây chính là điểm mạnh của công phu hoành luyện, em có muốn luyện chút không?" Phong Nguyên Thanh cười hỏi. "Hừ, thôi đi, em không thèm luyện loại công phu tự ngược này đâu.

Pháp luyện khí em còn chưa luyện xong, đạo lý tham nhiều nhai không nát em vẫn hiểu rõ." Dương Tuyết Lỵ không đồng ý.

Cô cảm thấy mình không cần thiết phải luyện công phu này. "Vậy cũng được, sau này tìm được công pháp phù hợp khác anh sẽ để em tu luyện." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

Cơ bắp, bì mô, kinh mạch bên ngoài cơ thể sau khi được pháp lực hùng hậu của Phong Nguyên Thanh tôi luyện đã vượt xa người thường không biết bao nhiêu lần.

Tiên Thiên Nhất Khí chính là một điểm bản nguyên của sinh mệnh, chân khí tu luyện từ 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh》 ẩn chứa một phần đặc tính của Tiên Thiên Nhất Khí, hiệu quả cường hóa cơ thể về mọi mặt đều rất tốt.

Giờ đây đã lột xác thành pháp lực, chứa đựng tinh thần và ý chí của Phong Nguyên Thanh nên hiệu quả càng lên một tầng cao mới.

Phần xác đã tôi luyện hỏa hầu đã hòm hòm, còn lại chủ yếu là công phu nước chảy đá mòn, từ từ tôi luyện theo sự thăng tiến của cảnh giới.

Tiếp theo là tạng phủ.

Tạng phủ rất yếu ớt nên khi tôi luyện Phong Nguyên Thanh cũng hết sức cẩn thận, điểm tới là dừng, tuần tự tiến tới chứ không tham tốc độ.

Theo sự cường hóa của các cơ quan tạng phủ, diện mạo tinh thần của Phong Nguyên Thanh cũng ngày càng tốt hơn.

Khả năng trao đổi chất và tiêu hóa đều được tăng cường mạnh mẽ.

Nếu như trước kia một viên Trúc Cơ Đan xuống bụng phải mất một ngày mới tiêu hóa hết, thì bây giờ chỉ cần nửa ngày.

Ngoài ra, anh còn đốc thúc tình hình luyện võ của Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử.

Hai người họ mỗi ngày cũng không quá bận rộn nên vẫn dành ra được thời gian luyện võ.

Sau nửa năm luyện tập, thể chất, sức bền và sức mạnh của cả hai đã thăng tiến không ít, khí chất cũng thay đổi đáng kể.

Bàn Tử trước đây chỉ đơn thuần là béo, còn bây giờ đã trở nên đô con, mỡ thừa chuyển hóa thành cơ bắp rất nhiều.

Đó là nhờ Phong Nguyên Thanh cung cấp cho họ một số đan dược cơ bản như Bồi Nguyên Đan, Bạch Dương Đan.

Đối với Phong Nguyên Thanh thì chúng đã không còn tác dụng, chỉ có thể mang ra bồi dưỡng thuộc hạ.

Đây cũng coi như một khoản phúc lợi, dù sao Hồ Bát Ức và Bàn Tử đều là những cộng sự đắc lực của anh, là nhân vật chính của dòng truyện Quỷ Thổi Đèn, tác dụng vẫn rất lớn.

Chương 95

Ở một thế giới huyền bí có sự tồn tại của các Cổ Thần, loại nhân vật chính này chắc chắn là những thực thể đặc biệt, nói không chừng còn là khí vận chi tử.

Nếu không thì sao anh lại giống như một bậc tiền bối bí ẩn đi tặng công pháp, tặng đan dược như thế này, hơn nữa tiến độ tu luyện của họ quả thực vượt xa người thường.

Bất kể xuất phát điểm của mình là gì, hiện tại anh đúng là đang đóng vai một vị cao nhân dẫn dắt.

Nhưng đây là mối quan hệ đôi bên cùng có lợi nên Phong Nguyên Thanh cũng không bận tâm.

Sáng hôm nay, Phong Nguyên Thanh nhận được điện thoại của nhà họ Ngô, nói rằng chiếc Ngọc Dũng đó đã được Tam thúc của Ngô Tà ủy thác cho Khách sạn Tân Nguyệt đấu giá, buổi đấu giá sẽ diễn ra sau hai ngày nữa.

Đợi sau khi bán được Ngọc Dũng là có thể chia tiền.

Món thần khí như vậy, Ngô Tam Tỉnh cũng từng muốn giữ lại, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lão cũng chẳng có cách nào sử dụng được.

Chẳng lẽ lại học theo Thiết Diện Sinh, tìm một ngôi mộ rồi chôn mình xuống, chờ năm trăm năm lột da một lần?

Nhưng làm vậy chẳng an toàn chút nào.

Hai đời chủ nhân trước của Ngọc Dũng đều bị người ta lôi ra khi đang lột da dở dang.

Hơn nữa để sử dụng Ngọc Dũng này e rằng còn cần một số điều kiện đặc biệt, không hề đơn giản.

Vì thế Ngô Tam Tỉnh cân nhắc kỹ lưỡng rồi quyết định đem bán.

Chuyện trường sinh đối với lão quá xa vời, không phải thứ lão có tư cách hưởng dụng.

Thà đổi lấy tiền mặt còn hơn là ôm họa vào thân.

Phong Nguyên Thanh cũng gửi đấu giá mấy món đồ đồng Tây Chu của mình và Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử vào đó.

Kỳ đấu giá này của Tân Nguyệt Phạn Điếm vừa tung tin tức về vật phẩm đấu giá đã gây ra một cơn chấn động không nhỏ.

Đồ đồng Tây Chu vốn dĩ cực kỳ hiếm thấy, trên thị trường cơ bản không có, toàn nằm trong bảo tàng.

Lần này đưa ra ba món làm vật phẩm chủ chốt, rất nhiều người vô cùng hứng thú.

Đó đều là những ông chủ không thiếu tiền, số tiền này bỏ ra họ có thể nhanh chóng kiếm lại được.

Và vật phẩm đại trục cuối cùng chính là Ngọc Dũng.

Phẩm tướng hoàn hảo không chút tì vết, cộng thêm những mô tả huyền thoại về nó khiến một số bậc lão làng tuổi tác đã cao nhưng chưa muốn chết đều rục rịch tâm tư.

Nói không chừng ngay cả "Hắn" cũng đã bị kinh động, đang trốn trong bóng tối rình rập.

Năm xưa "Hắn" từng dùng Thi Miết Đan làm rất nhiều thí nghiệm, chỉ có điều những vật thí nghiệm cơ bản đều biến thành Hải Hầu Tử hoặc Cấm Bà.

Bởi vì "Hắn" không nắm giữ được kỹ thuật cốt lõi, dù biết Thi Miết Đan phải phối hợp với Ngọc Dũng mới là cách sử dụng chính xác nhưng "Hắn" lại không có được Ngọc Dũng.

Bao nhiêu năm thí nghiệm chủ yếu là tìm phương pháp không cần Ngọc Dũng nhưng đều vô dụng.

Nhóm người của "Hắn" cũng trong sự không cam lòng tột độ mà hóa thành cát bụi, chỉ còn lại một số ít đang thoi thóp.

Biết được tin tức đấu giá, một nhóm lão già biết rõ nội tình đã phong thanh hành động, cử người đại diện đến tham gia đấu giá để tranh đoạt Ngọc Dũng.

Hai ngày trôi qua nhanh chóng, sau bữa tối, Phong Nguyên Thanh đưa theo Dương Tuyết Lỵ cùng Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử lái xe đến Khách sạn Tân Nguyệt.

Phong Nguyên Thanh đã thuộc hàng quý tân tại đây, đó là do đích thân Doãn Nam Phong căn dặn sau lần trước.

Vì thế đám Côn Nô ở cửa thấy bốn người Phong Nguyên Thanh đều rất cung kính, không dám mạo phạm.

Trừ những người mới đến, đa số những ai có thể đến Khách sạn Tân Nguyệt dự đấu giá đều là những kẻ tin tức linh thông, thấy chuyện này cũng không lấy làm lạ.

Lần trước Phong Nguyên Thanh đến dự đấu giá mới chỉ cách đây hai tháng nên ký ức vẫn còn mới mẻ.

Nhà hát mang phong cách cổ xưa được cải tạo thành sảnh đấu giá, rất nhiều nhân vật có máu mặt trong giới chính trường và thương trường ngồi ở các vị trí dưới khán đài.

Những đại nhân vật thực sự đều ngồi trong các phòng bao riêng.

Phong Nguyên Thanh cầm thiệp mời dẫn theo ba người đi sau một Thính Nô có dung mạo tinh tế đi đến một phòng bao.

Vẫn là căn phòng lần trước anh ngồi.

Có thể vào phòng bao thì cơ bản sẽ ấn định một phòng, mỗi lần đến chỉ ngồi cùng một vị trí, coi như là để giữ thể diện.

Loại đấu giá này thông thường là chuyên môn để tiêu thụ tang vật, một số cổ vật văn ngoãn không tiện lộ diện trên thị trường đều sẽ được bán ở đây.

Thỉnh thoảng cũng có một số vật phẩm kỳ lạ giá trị không nhỏ như Lộc Hoạt Thảo, Lam Xà Đảm danh tiếng lẫy lừng năm xưa.

Đa số đồ đạc đối với Phong Nguyên Thanh mà nói đều vô dụng, anh chỉ đến xem tình hình.

Mấy món đồ đồng Tây Chu này bán đi xong là mấy người họ đã có thể tự do về tài chính.

Trước kia đi đổ đấu là vì tiền, còn hiện tại thì không phải.

Bây giờ Phong Nguyên Thanh chỉ muốn tìm thêm nhiều cổ mộ để đánh dấu nhận thưởng, thuận tiện tu tiên và khám phá những bí ẩn của thế giới.

Bốn người ổn định chỗ ngồi.

Phong Nguyên Thanh ngồi cùng Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức ngồi cùng Vương Bàn Tử.

Vị trí ở giữa để trống.

Dù sao cũng chỉ đến xem chứ không nhất định phải mua đồ.

Buổi đấu giá nhanh chóng bắt đầu.

Theo lệ thường, họ sẽ bán những món đồ do các môn phái đổ đấu đưa tới trước, màn kịch hay nằm ở cuối cùng.

Những món đồ phía trước đấu giá gần hai tiếng đồng hồ khiến Vương Bàn Tử đợi đến mức buồn ngủ díp mắt.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ cũng buồn chán nhìn ngó xung quanh.

Cuối cùng cũng đến chương trình chủ chốt.

Bàn Tử cũng được Hồ Bát Ức gọi tỉnh.

Lần này ba món đồ đồng được đưa lên sàn theo từng đợt, mỗi đợt một món.

Đầu tiên, mấy tên Côn Nô hộ tống một thị nữ bưng một khay gỗ, bên trên dùng lụa che lại khiến người ta không thấy được vật phẩm bên trong.

Sau khi đặt lên đài đấu giá, người dẫn chương trình giới thiệu: "Đây là món đồ đồng được một vị quý tân của Khách sạn Tân Nguyệt mang ra từ một ngôi mộ cổ Tây Chu, lịch sử lâu đời, phẩm tướng hoàn mỹ, qua giám định của chuyên gia chắc chắn là hàng thật!".

Lời người dẫn chương trình vừa dứt, bên dưới đã rộ lên những tiếng xì xào bàn tán.

Mọi người đều tò mò không biết đây là loại đồ đồng gì và ai là người đã đào được mộ Tây Chu.

Người dẫn chương trình dừng lại một chút, tiếng xì xào nhỏ dần rồi tiếp tục nói: "Món thứ nhất là một chiếc Tước rượu bằng đồng, giá khởi điểm là một trăm triệu, mỗi lần tăng giá không dưới một triệu!".

Người dẫn chương trình lật tấm lụa trên chiếc Tước rượu ra, để lộ chân dung của nó.

Chiếc Tước rượu này mọc một ít rỉ đồng màu xanh nhưng màu sắc đồng đều, phẩm tướng vô cùng hoàn mỹ.

Không ít người đã động tâm.

Dần dần, từng tấm bảng báo giá được giơ lên, giá cả cũng liên tục được làm mới.

Giá nhanh chóng vọt lên một tỷ.

Lúc này, người gọi giá đột nhiên ít đi hẳn.

Cuối cùng, chiếc Tước đồng này được một phú thương thu vào túi với mức giá cao ngất ngưởng là một tỷ bốn trăm triệu.

Tuy là món đồ cấp quốc bảo nhưng bán được giá bao nhiêu vẫn phải tùy vào người mua.

Mức giá này Phong Nguyên Thanh đã thấy rất hài lòng.

Chương 96

Hai món đồ đồng tiếp theo giá cũng xoay quanh mức một tỷ rưỡi, không có ai đưa giá cao hơn.

Đợt này coi như thắng lớn, cả ba người đều rất mãn nguyện.

Tiếp theo mới thực sự là màn kịch hay.

Những người này cơ bản đều nhắm đến Ngọc Dũng mà tới, ngân sách mang theo vô cùng hùng hậu.

Rất nhanh, một đội Côn Nô hộ tống một thị nữ bưng khay gỗ mang Ngọc Dũng lên đặt trên đài triển lãm.

Giọng nữ dẫn chương trình cũng trở nên cao vút: "Vật phẩm tiếp theo chính là món đồ cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay: Ngọc Dũng.

Do Ngô gia, một trong Cửu Môn phương Nam cung cấp.

Theo tư liệu từ Ngô gia, món Ngọc Dũng này từng trải qua ba đời chủ nhân.

Đời thứ nhất là Chu Mục Vương.

Truyền thuyết kể rằng Chu Mục Vương cưỡi tám con ngựa báu đi vạn dặm đến bái phỏng Tây Vương Mẫu ở Côn Luân, nhận được thuật trường sinh và Ngọc Dũng từ bà để cầu trường sinh bất tử.

Sau đó là chủ nhân đời thứ hai, Lỗ Thương Vương thời Chiến Quốc.

Ông ta phát hiện ra mộ của Mục Vương cùng Ngọc Dũng, bèn lấy về sử dụng cho chính mình.

Còn đời thứ ba chính là quân sư Thiết Diện Sinh của Lỗ Thương

Vương.

Sau khi Lỗ Thương Vương nhập liệm, hắn đã lẻn vào mộ, dùng kế tráo cột thay xà, lôi Lỗ Thương Vương ra khỏi Ngọc Dũng rồi tự mình nằm vào đó.

Theo lời Ngô Tam gia của Ngô gia, Thiết Diện Sinh đó đã nằm trong Ngọc Dũng hơn hai ngàn năm mà vẫn còn sống, chứng minh Ngọc Dũng này thực sự có hiệu quả giúp trường sinh.

Nhưng tình hình cụ thể ra sao, Khách sạn Tân Nguyệt không đưa ra bất kỳ sự đảm bảo nào.

Vật phẩm này một khi đã bán ra, mọi hậu quả do người mua tự gánh vác, Khách sạn Tân Nguyệt không chịu bất kỳ trách nhiệm nào!

Được rồi, phần giới thiệu Ngọc Dũng đã xong, sau đây mời mọi người tự do cạnh giá, giá khởi điểm là một tỷ!

Cuộc đấu giá bắt đầu!".

Đám đông dưới đài và những người trong phòng bao vẫn còn chìm trong sự chấn động.

Lời giới thiệu của nữ dẫn chương trình thực sự khiến tâm thần mọi người run rẩy.

Trường sinh!

Hóa ra thực sự có thể thực hiện được sao?

Vô số người xao động tâm can.

Nhưng rất nhanh, một số người đã hoàn hồn lại, song không ai lập tức ra giá ngay. "Haha, nếu các vị đều khách khí như vậy thì để tôi báo giá trước, một tỷ một trăm triệu." Một người đàn ông trung niên trông chỉ hơn bốn mươi tuổi cười ha hả, giơ bảng báo giá trong tay lên hét lớn.

Ông ta được coi là trẻ tuổi trong số những người có mặt, còn những người ngồi cùng sảnh với ông ta thì chín mươi phần trăm là những lão già tóc bạc trắng, đa số đều đã tám chín mươi tuổi trở lên, chẳng còn sống được bao nhiêu năm nữa. "Hừ, tiểu tử, có bấy nhiêu tiền mà cũng muốn lấy Ngọc Dũng, tôi thấy cậu vẫn chưa tỉnh ngủ đâu.

Một tỷ một trăm hai mươi triệu!" Một lão già trông khoảng tám mươi tuổi quát lớn đầy khí lực.

Lão trông vẫn rất quắc thước, tóc chải ngược, mặc âu phục chỉnh tề.

Lão tỏ vẻ khinh miệt người đàn ông trung niên kia trước, nhưng khi quay đầu lại thì cũng chỉ tăng thêm mười triệu. "Haha, người chưa tỉnh ngủ là ông mới đúng, tôi chỉ báo giá thử thăm dò thôi, ông thì hay rồi, chỉ cao hơn tôi có mười triệu, sao nào?

Ông tưởng cái giá đó mà lấy được đồ sao?

Còn có mặt mũi nói tôi?

Đúng là nực cười!" Người đàn ông trung niên lúc nãy mỉa mai.

Hai lần báo giá này dường như là ngòi nổ.

Sau khi hai người mỉa mai nhau xong đã kích hoạt một làn sóng báo giá.

Hết giá này đến giá khác liên tục được đưa ra.

Cứ mỗi một hai giây là mức giá lại được làm mới.

Các vị có mặt ở đây đều là những kẻ không thiếu tiền.

Trong thời gian tuyên truyền trước buổi đấu giá, mọi người đã thi nhau bán tàn tài sản, gom góp tiền bạc.

Mỗi người ít nhất cũng có mười mấy tỷ tiền mặt làm vốn.

Họ đều là tinh anh, đại lão của các vùng miền.

Có người là vì bản thân sắp chết nên mưu cầu trường sinh, số còn lại đều đại diện cho các phương thế lực, lúc này đang giao phong để đoạt lấy quyền sở hữu Ngọc Dũng cuối cùng.

Một số kẻ có bối cảnh không đủ mạnh, ngân sách không đủ hùng hậu thì điên cuồng đẩy giá lên thật cao để dọa lui kẻ khác.

Nhưng những người khác cũng không phải hạng vừa, những thủ đoạn đơn giản này không hề có tác dụng.

Cộng thêm nguồn vốn dồi dào, các đại lão đứng sau cũng đã dặn dò phải bất chấp thủ đoạn để đoạt lấy Ngọc Dũng, dùng tiền đè người là phương pháp đơn giản nhất cũng là phương pháp duy nhất của những kẻ được đẩy ra mặt tiền.

Những kẻ không đủ tiền, bối cảnh không đủ mạnh dần dần bị sàng lọc, họ không còn khả năng ra giá nữa.

Họ cũng không dám báo giá khống, nếu không đưa ra được tiền thì ngay cả đại lão đứng sau cũng không cứu nổi, lúc đó chính mình sẽ trở thành dê thế tội, lợi bất cập hại. "Chao ôi, xem ra Ngọc Dũng này không có duyên với tôi rồi!" Những lão già bà lão muốn dùng Ngọc Dũng để tìm lại tuổi xuân đã không còn lực để tiếp tục cạnh tranh, cá nhân làm sao đấu lại được thế lực tập đoàn, đều là những người đại diện cho các đại lão phương nào đó cả.

Chỉ đành ngậm ngùi than thở, trong lòng thầm rủa xả: "Các người cứ yên tâm mà chết đi không tốt sao?

Tại sao phải tranh giành với tôi làm gì?".

Trên mặt lộ ra vẻ bất lực, chỉ đành ngồi một bên nhìn người khác từng lần một báo giá, tự an ủi mình coi như đang xem kịch, lát nữa biết đâu còn có kịch hay hơn để xem.

Nhóm Phong Nguyên Thanh ngồi trong phòng bao xem đến là hào hứng.

Cả ba đều biết Ngọc Dũng này có một phần của Phong Nguyên Thanh, giá càng cao thì anh càng kiếm được nhiều. "Nguyên Thanh, món Ngọc Dũng này thực sự thần kỳ như vậy sao?

Thực sự có thể phản lão hoàn đồng, trường sinh bất tử à?" Dương Tuyết Lỵ hỏi Phong Nguyên Thanh ngồi bên cạnh.

Nghe câu hỏi này, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng rất hứng thú, bèn nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh biết mỗi câu nói trong phòng bao đều không thoát khỏi tai mắt của Thính Nô nhưng anh chẳng hề bận tâm. "Có lẽ vậy, nhưng tệ đoan quá lớn, rủi ro quá cao, tỷ lệ thành công quá thấp, chỉ có thể nói là thứ gân gà, bỏ thì thương vương thì tội." Phong Nguyên Thanh bình thản nói.

Loại trường sinh này trong mắt anh chẳng đáng một xu. "Ồ, Phong gia, chuyện này có uẩn khúc gì sao?" Hồ Bát Ức hỏi. "Chỉ dựa vào một chiếc Ngọc Dũng thì không cách nào trường sinh được, còn cần phải phối hợp với tiên đan đặc chế của Tây Vương Mẫu mới có hiệu quả.

Ăn tiên đan xong, mặc Ngọc Dũng vào rồi nằm dưới đất ngủ khoảng bốn năm ngàn năm là hòm hòm.

Chỉ cần đảm bảo trong bốn năm ngàn năm đó không bị ai đào lên thì lúc đó coi như thành công." Phong Nguyên Thanh mỉm cười, anh biết chủ đề này chắc chắn đã thu hút sự chú ý của một số người, bèn nói tiếp. "Hả?

Cần thời gian lâu như vậy sao?

Hiệu suất này đúng là quá kém, ai mà đảm bảo được mộ huyệt

không bị người ta tìm thấy chứ?

Chương 97

Bảo sao Phong gia ngài lại nói như vậy." Vương Bàn Tử lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

Dương Tuyết Lỵ nhìn đám lão già bên dưới đang tranh nhau ra giá, thần sắc có chút phức tạp. "Họ đối với Ngọc Dũng đều chẳng biết gì cả mà đã dám gửi gắm hy vọng vào nó, đúng là vô tri nên mới không sợ hãi.

Tuy nhiên, trông họ đều sắp chết cả rồi, có cơ hội như vậy chắc chắn họ sẽ không bỏ qua.

Ngay cả khi biết phương pháp, e rằng họ cũng vẫn sẽ đánh cược một lần." "Đúng vậy, lòng người đều tham lam, họ sẽ nghĩ rằng nếu đã có người thành công, tại sao người đó không phải là mình?" Phong Nguyên Thanh bổ sung thêm. "Phong gia nói phải, từ cổ chí kim biết bao đế vương tướng soái đều mưu cầu trường sinh, từng người một thất bại, hậu nhân lại từng người một thử nghiệm, đều nghĩ người khác thất bại nhưng tại sao mình lại không thể thành công?" Hồ Bát Ức cũng cảm khái nói.

Giá cả tăng vọt không ngừng, đã lên tới năm tỷ.

Lúc này những người dưới sảnh có khả năng ra giá chỉ còn đếm trên đầu ngón tay.

Lực lượng cạnh tranh chủ yếu nằm ở các phòng bao tầng hai.

Đại thế lực thực sự thì ai mà chẳng có phòng bao riêng?

Các người là hạng gì mà đòi ngồi cùng chỗ với tôi?

Đại lão làm sao có thể ngồi dưới sảnh trộn lẫn với đám người bình thường được?

Sau mấy chục vòng tranh đoạt kịch liệt, cuối cùng món đồ đã thuộc về vị đại lão ở phòng bao số 3 với mức giá cuối cùng là tám tỷ hai trăm triệu.

Đến nước này, những kẻ khác đã bắt đầu tính toán sang phương diện khác.

Ví dụ như trộm cướp, tai nạn xe cộ, ám sát.

Cứ để Ngọc Dũng ở chỗ ông trước, chờ tôi tới lấy.

Cứ dùng tiền của ông làm việc cho tôi đi, đó là vinh hạnh của ông đấy.

Đại lão đứng sau sẽ ghi nhớ công lao của ông, nếu ông may mắn, đại lão biết đâu còn đốt cho ông ít tiền giấy để ông ở dưới kia sống tốt một chút.

Ngọc Dũng được chốt giá, đưa đến phòng bao số 3, tiền trao cháo múc.

Rất nhanh, giao dịch được xác nhận không có sai sót, hoàn tất.

Người trong phòng bao số 3 dưới sự hộ tống của mười mấy bảo vệ vội vã xuống lầu.

Buổi đấu giá diễn ra vào buổi tối, lúc kết thúc đã hơn 12 giờ đêm.

Vị khách ở phòng bao số 3 dưới sự hộ tống của bảo vệ nhanh chóng lên xe.

Lão biết rõ trên đường về có lẽ sẽ gặp nguy hiểm nên đã cho xe đậu sẵn trong bãi đỗ xe ngầm.

Lão cũng chuẩn bị sẵn người thế thân, ngồi rải rác trên mấy chiếc xe.

Không chỉ có người thế thân mà ngay cả bảo vệ, mỗi người cũng xách một chiếc vali để đánh lạc hướng kẻ địch.

Sau khi xe rời bãi đỗ, họ tản ra theo nhiều hướng khác nhau, không có chiếc nào đi cùng đường.

Thực tế, mấy chiếc xe rời đi này đều là đòn hỏa mù, bản thân lão hoàn toàn không có trên xe, trên xe toàn là thế thân.

Dù kẻ khác có nghĩ lão trên xe hay không cũng chẳng ai dám đánh cược, tất nhiên mỗi chiếc xe đều sẽ bị theo dõi kiểm tra.

Bản thân vị khách phòng số 3 lúc này đã thay quần áo, đội tóc giả, đóng giả người qua đường, chỉ dẫn theo hai bảo vệ, đi một chiếc xe khác, định trà trộn vào xe của những người khác để lẻn ra ngoài.

Còn trong hầm gửi xe vẫn còn một người thế thân và mấy bảo vệ làm mồi nhử để thu hút sự chú ý, dụ kẻ khác ra tay, còn mình thì thoát thân an toàn.

Thủ đoạn này tuy đơn giản nhưng từ cổ chí kim đều rất hiệu quả, vẫn luôn được áp dụng.

Sau khi hóa trang thành một trung niên nam tử có diện mạo bình thường, lão dưới sự hộ tống của hai bảo vệ lái xe ra ngoài.

Sau khi lượn vài vòng trong thành phố, phát hiện không có ai theo dõi lão mới lái về hướng nhà mình.

Vị đại lão đứng sau vẫn luôn chờ tin tức, ngay khi buổi đấu giá kết thúc đã biết tin qua điện thoại, sau đó di chuyển đến căn cứ bí mật của mình.

Nhưng lão không thông báo cho người đi mua Ngọc Dũng, mà khi người đó sắp về tới nhà mới gọi điện bảo đi đến một địa chỉ khác.

Cứ thế, mỗi khi sắp đến địa điểm là lão lại gọi điện đổi địa chỉ.

Cẩn thận đến cực điểm, cứ như vậy đổi liên tục năm sáu địa điểm mới cuối cùng chốt được vị trí.

Mấy người trong xe đều cảm thấy sắp tới nơi rồi, vẫn chưa thấy ai đến chặn đường, xem ra sẽ không có ai tới, suýt chút nữa là nới lỏng cảnh giác thì cảnh tượng bị chặn đường cướp bóc như trong dự tính rốt cuộc cũng xảy ra.

Bên đường đột nhiên xông ra mấy chiếc xe, chặn đứng đường trước lối sau.

Đã có kẻ không nhịn được mà ra tay rồi. "Chạy mau!" Người ngồi ghế sau hét lên.

Tài tử rất lanh lợi, thấy tình hình không ổn liền vội vã đánh lái, lách qua khe hở rồi vọt đi.

Nhưng những kẻ chặn đường cũng không phải hạng vừa, nhanh chóng quay đầu xe đuổi theo.

Hai bên rượt đuổi nhau.

Thấy có kẻ ra tay, mấy bên khác cũng không ngồi yên được nữa, định thừa nước đục thả câu, nhân lúc hỗn loạn mà ra tay.

Thế là người bị chặn lại.

Lão chạy khỏi xe, lủi vào trong ngõ hẻm để trốn.

Mấy nhóm người rượt đuổi nhau, cuối cùng vị đại lão phòng bao số 3 không xứng đáng có tên này đã thảm bại.

Lão bị bắt được, sau một trận đòn hội đồng tàn nhẫn chỉ còn thoi thóp hơi tàn, kẻ đó cướp vali của lão rồi chạy mất.

Sau đó mấy phe cánh này lao vào đánh nhau túi bụi, cũng chẳng biết ai mới là kẻ giành chiến thắng cuối cùng.

Sau này khi vị đại lão phòng bao số 3 được phát hiện thì đã thoi thóp, được đưa vào phòng hồi sức cấp cứu ICU.

Một trận đại chiến tranh giành Ngọc Dũng cứ thế kết thúc theo

kiểu đầu voi đuôi chuột.

Phong Nguyên Thanh còn tưởng đám người này sẽ đánh nhau to, nói không chừng còn dùng cả súng ống, kết quả chỉ có thế thôi sao?

Xem ra ở đất kinh thành này họ cũng không dám quá mức trắng trợn.

Phong Nguyên Thanh chẳng mảy may quan tâm đến việc đó.

Lúc này anh đang trò chuyện cùng cô chủ xinh đẹp phong tình vạn chủng của Khách sạn Tân Nguyệt.

Doãn Nam Phong.

Có điều anh đi cùng Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử.

Trong phòng khách, Thanh Thanh Mạn rót cho nhóm Phong Nguyên Thanh mỗi người một tách trà nóng, sau đó lùi lại đứng sau Doãn Nam Phong. "Tôi nghe nói trong hành động đào được Ngọc Dũng lần này, Phong lão bản cũng là một thành viên, có vẻ như Phong lão bản rất hiểu rõ về Ngọc Dũng nhỉ, Thính Nô dưới tay tôi đều nghe thấy cả rồi đấy." Doãn Nam Phong nheo mắt đưa tình nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh, khóe miệng ngậm cười nói bằng giọng điệu kiều nhu vũ mị. "Đúng vậy, lần này tôi thực sự đã cùng Ngô Tam Tỉnh đi đổ đấu, lợi nhuận từ Ngọc Dũng này cũng có một phần của tôi." Phong Nguyên Thanh nhấp một ngụm trà, không vội vàng thản nhiên nói. "Không biết Phong gia có thể nói kỹ cho tôi nghe về món Ngọc Dũng này không?" Doãn Nam Phong mỉm cười, tiếp tục hỏi. "Với năng lực của Doãn lão bản, chẳng lẽ lại không tra được tư liệu về Ngọc Dũng sao?" Phong Nguyên Thanh hỏi ngược lại. "Tuy chúng tôi cũng có một số tư liệu, nhưng có vẻ không được rõ ràng như những gì Phong lão bản biết, đây là thứ mà các vị hoàng đế qua các triều đại đều theo đuổi đấy." Doãn Nam Phong nói. "Nể mặt Doãn lão

bản, tôi có thể nói qua một chút, nhưng tin tức tôi nhờ quý phương dò hỏi đã có kết quả chưa?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

Doãn Nam Phong suy nghĩ một chút rồi nói. "Được, tôi sẽ dùng một tin tức về cổ mộ để trao đổi với anh, coi như là chi phí, thấy sao?" "Được." Phong Nguyên Thanh gật đầu.

Chương 98

Thế là Phong Nguyên Thanh lặp lại những lời đã nói với nhóm Dương Tuyết Lỵ trong phòng bao lúc nãy.

Sau đó nói tiếp: "Món tiên đan này không biết Doãn lão bản hiểu được bao nhiêu?". "Nghe ý của Phong lão bản, tiên đan mới là mấu chốt của trường sinh, lẽ nào tiên đan này có vấn đề gì sao?" Doãn Nam Phong hỏi. "Tiên đan này có nguồn gốc từ nước Tây Vương Mẫu, là một trong những sản vật của thuật trường sinh.

Nó được chế tạo từ Thi Miết Vương, bên trong niêm phong một con Thi Miết Vương đang ngủ say.

Sau khi uống thuốc, Thi Miết Vương sẽ xâm nhập vào não bộ.

Muốn không bị độc tính của Thi Miết Vương giết chết thì cần dùng đến Ngọc Dũng, nó có thể ức chế ý thức của Thi Miết Vương, khiến nó ngủ say mãi cho đến khi sức mạnh của Thi Miết Vương được con người hấp thu dần dần, cơ thể sản sinh kháng thể với độc tính và cuối cùng là cộng sinh với nhau.

Thi Miết Vương không chết, con người không chết!" Phong Nguyên Thanh đem những gì mình biết và suy đoán nói ra.

Doãn Nam Phong có tin hay không đối với anh không quan trọng, anh chỉ đơn thuần muốn phô diễn một chút.

Thể hiện trước mặt mỹ nữ luôn khiến tâm trạng con người ta vui vẻ.

Doãn Nam Phong nghe cách giải thích của Phong Nguyên Thanh thì vô cùng kinh ngạc. "Cộng sinh?

Còn có loại pháp môn trường sinh như vậy sao?" "Đúng vậy, chỉ

có điều từ cổ chí kim cơ bản chưa có mấy ai thành công, những gì người ta biết được đều là những sản phẩm thất bại, hoặc là biến thành Hải Hầu Tử, hoặc là trở thành Cấm Bà!" Doãn Nam Phong nghe vậy, sắc mặt hơi biến đổi.

Cấm Bà và Hải Hầu Tử thì cô vẫn có biết tới.

Chuyến khảo sát khảo cổ mộ dưới đáy biển Tây Sa hai mươi năm trước, với thân phận của mình, cô ít nhiều cũng nắm được thông tin.

Còn những thí nghiệm trường sinh kia, tuy cô không hiểu rõ lắm nhưng cũng từng nghe phong thanh. "Hóa ra là vậy, xem ra đám người đó cuối cùng cũng chỉ công dã tràng thôi, haha." Doãn Nam Phong che miệng cười duyên một tiếng. "Thời gian không còn sớm, chúng tôi cũng nên cáo từ thôi.

Doãn lão bản, hẹn gặp lại lần sau." Phong Nguyên Thanh đứng dậy nói. "Được, đây là tin tức về cổ mộ, Nam Phong mong chờ lần gặp mặt tiếp theo với Phong lão gia." Doãn Nam Phong đứng dậy tiễn khách, thuận tay đưa một bản tư liệu cho Phong Nguyên Thanh.

Rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cùng nhau đi bộ về nhà, để lại Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ đi riêng.

Buổi đấu giá đã kết thúc, nơi này cũng không còn gì để nán lại, thế là Phong Nguyên Thanh lái xe đưa Dương Tuyết Lỵ trực tiếp trở về nhà.

Tuy đêm đã về khuya nhưng cả hai đều không cảm thấy mệt mỏi.

Sau khi tắm rửa, hai người lại tiến hành một cuộc giao lưu chuyên sâu về Huyền Tố Chân Kinh.

Mọi động tĩnh trong phòng đều được trận pháp cách âm ngăn chặn, không một chút tiếng động nào lọt ra ngoài.

Khúc ca hoan lạc chỉ có hai người nghe thấy.

Sau khi kết thúc tu luyện, Dương Tuyết Lỵ mềm nhũn nằm nghiêng trong lòng Phong Nguyên Thanh rồi chìm vào giấc ngủ.

Mấy tiếng sau, trời sáng.

Tốc độ hồi phục của người tu luyện nhanh hơn người thường rất nhiều.

Trời vừa hửng sáng, cả hai đều đã tỉnh giấc.

Tiếp đó họ lại thực hiện một bài thần luyện, vài tiếng sau mới thu công khởi thân.

Việc ở cửa tiệm bình thường không nhiều, có Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử xử lý là đủ.

Hai người cứ thế tận hưởng thế giới hai người trong vài ngày, rảnh rỗi lại cùng nhau tu luyện.

Về phía Ngô Gia, kể từ sau khi buổi đấu giá kết thúc, Ngô Tam Tỉnh sau khi thanh toán xong các khoản nợ đã hứa, không lâu sau liền thu xếp vài bộ quần áo cùng máy tính rồi vội vã rời đi, người nhà họ Ngô cũng không biết ông ta đi đâu.

Chuyện này xảy ra ngay sau khi ông ta có được miếng Xà Mi Đồng Ngư đó.

Trước đây Ngô Tam Tỉnh luôn tạo cho Ngô Gia cảm giác vô cùng cẩn trọng, nhưng lần này Ngô Gia cảm thấy chú Ba của mình khi rời đi có lẽ đã mất hết lý trí.

Sau một hồi suy nghĩ, Ngô Gia đoán việc này có thể liên quan mật thiết đến chuyến khảo sát Tây Sa hai mươi năm trước mà Ngô Tam Tỉnh từng nhắc tới.

Trước khi đi, ông ta còn luôn lẩm bẩm về "thang máy", khiến Ngô

Gia không sao hiểu nổi.

Nhưng vì cậu biết quá ít về chuyện này, mà Ngô Tam Tỉnh cũng không chịu nói chi tiết, nên cậu dần gác chuyện đó sang một bên.

Vài ngày sau, Phong Nguyên Thanh đang ở nhà nghiên cứu Đạo Kinh thì bỗng nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến. "Alo, xin hỏi ai đấy?" "Phong tiên sinh, chào anh, tôi là A Ninh thuộc Tập đoàn Thăm dò Tài nguyên Đại dương Quốc tế, có một thương vụ hợp tác muốn bàn bạc với anh." Hóa ra là A Ninh, thuộc hạ của Cừu Đức Khảo.

Trong tâm trí Phong Nguyên Thanh hiện lên một khuôn mặt.

Đó là một nhân vật mỹ miều tinh tế trong bộ phim kiếp trước, mang vẻ đẹp dị vực đầy quyến rũ, khác biệt hoàn toàn với Dương Tuyết Lỵ.

Anh thuận theo lời A Ninh hỏi tiếp: "Ồ?

Hợp tác gì?" "Là thế này, chúng tôi có một kế hoạch khảo sát thăm dò tại vùng biển Tây Sa, muốn mời anh tham gia.

Sau khi thành công, thù lao sẽ là một triệu đô la Mỹ." A Ninh nói. "Chỉ một triệu đô la Mỹ thôi à?

Với tôi thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao, tại sao tôi phải gia nhập các người?" Phong Nguyên Thanh hỏi ngược lại. "À... vậy không biết Phong tiên sinh muốn gì?

Những gì chúng tôi có thể đáp ứng, nhất định sẽ cố gắng hết sức." A Ninh bị nghẹn lời một chút rồi mới nói tiếp. "Trước tiên hãy nói về mục đích của các người đi, đừng có đem ba cái bài khảo sát thăm dò đại dương ra lòe nữa." Phong Nguyên Thanh nói. "Chuyện này nói qua điện thoại không tiện, hay là chúng ta gặp mặt đi, tôi sẽ bàn kỹ hơn với anh." A Ninh đề nghị. "Cũng được, cô cứ đến Quan Sơn Các của tôi." Phong Nguyên Thanh ấn định địa điểm ngay tại tiệm của mình để

khỏi phải đi đâu.

A Ninh đã xuất hiện, nghĩa là mộ thuyền đắm dưới đáy biển Tây Sa sắp mở màn rồi.

Anh đã có cơ sở hợp tác một lần với Ngô Gia, nên sự tin tưởng của Ngô Gia dành cho anh sẽ nhiều hơn người thường, lần này gia nhập cùng họ sẽ là chuyện đương nhiên.

Anh vốn đang đợi Ngô Gia đến tìm mình, không ngờ A Ninh lại tìm đến trước.

Xem ra thế lực của Cừu Đức Khảo cũng không nhỏ.

Buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm trước đó chắc chắn lão ta đã chú ý tới, chỉ là lão biết thân biết phận, một người ngoại quốc như lão muốn đoạt Ngọc Dũng là chuyện không thể nào nên mới không nhúng tay vào.

Tuy nhiên, lão cũng vì thế mà chú ý đến Phong Nguyên Thanh.

Lão sai A Ninh đến thăm dò, xem có thể lôi kéo Phong Nguyên Thanh vào hành động mộ đáy biển Tây Sa lần này hay không, nhân tiện kiểm tra thực lực của anh luôn.

Dù sao Phong Nguyên Thanh cũng vốn có hứng thú với mộ đáy biển Tây Sa nên không từ chối.

Hiệu suất làm việc của A Ninh rất cao, không lâu sau đã đến Quan Sơn Các.

Người làm trong tiệm dẫn cô trực tiếp lên văn phòng tầng ba.

Sau khi A Ninh vào phòng, người làm nhanh nhẹn đóng cửa lại rồi trở xuống tầng dưới.

A Ninh vừa bước vào đã thấy Phong Nguyên Thanh đang ngồi trước bàn làm việc nghiên cứu Đạo Kinh.

Dáng người anh hiên ngang, khí chất có chút phiêu miểu, mày kiếm mắt sáng, đôi mắt sâu thẳm như dải ngân hà, rực rỡ có thần, dường như có thể nhìn thấu tâm can người khác. "Phong tiên sinh, lần đầu gặp mặt, tôi là A Ninh." A Ninh mỉm cười chào hỏi.

Chương 99

"Chào cô, hóa ra cô là A Ninh à, mời ngồi." Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn người tới.

Đó là một mỹ nhân tràn đầy phong tình dị vực, tóc buộc đuôi ngựa, mặc bộ đồ da bó sát.

Vóc dáng A Ninh cực kỳ bốc lửa với những đường cong chữ S được phô diễn trọn vẹn, đầy mê hoặc.

Khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu, đôi môi anh đào hồng nhuận, thần thái lạnh lùng tạo nên vẻ lãnh diễm khó cưỡng.

Phong Nguyên Thanh đứng dậy, dẫn A Ninh ngồi đối diện trên sofa khu tiếp khách và pha một tách trà. "A Ninh tiểu thư, về hành trình Tây Sa lần này, cô hãy nói cụ thể cho tôi nghe đi, đừng nhắc lại chuyện khảo sát nữa." Phong Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề. "Chúng tôi vốn cũng không định giấu anh, ở Tây Sa có một ngôi mộ thuyền đắm.

Hai mươi năm trước, một đội khảo sát chính thức từng đến đó, nhưng đã xảy ra một số chuyện khiến hồ sơ khảo sát bị phong tỏa." "Lần này, chúng tôi phát hiện Ngô Tam Tỉnh lại bắt đầu điều tra về mộ thuyền đắm, sếp của tôi cũng rất hứng thú nên đã hợp tác với ông ấy tổ chức đợt khảo sát này." "Nhưng cách đây không lâu, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên mất tích, chúng tôi dự định kéo cả Ngô Gia vào cuộc.

Cậu ta là người hiểu Ngô Tam Tỉnh nhất, và chắc chắn cũng đang nóng lòng tìm ông ấy." "Ồ, hóa ra là vậy.

Cừu Đức Khảo đang tìm kiếm bí mật trường sinh sao?

Tôi nhớ lão ta tuổi tác cũng đã cao lắm rồi, xem ra là đợi không kịp

nữa." Phong Nguyên Thanh nhấp một ngụm trà rồi nói.

Nghe vậy, sắc mặt A Ninh hơi biến đổi, cô không ngờ Phong Nguyên Thanh lại hiểu rõ về vị sếp đứng sau lưng mình như vậy, xem ra không thể xem thường. "Xem ra Phong tiên sinh cũng có hiểu biết về thế lực đứng sau tôi.

Đúng vậy, sếp cảm thấy nơi đó chắc chắn ẩn chứa bí mật liên quan đến trường sinh nên muốn đi khám phá một chuyến." "Chỉ cần Phong tiên sinh đồng ý gia nhập, điều kiện gì cũng có thể thương lượng." "Được, tôi đồng ý.

Nhưng tôi chỉ hứng thú với mộ đáy biển thôi, còn tiền nong các người cứ tùy ý mà đưa." Thấy Phong Nguyên Thanh đồng ý, A Ninh nở nụ cười rạng rỡ. "Nếu đã vậy, cứ theo như thỏa thuận qua điện thoại, một triệu đô la Mỹ nhé, anh thấy sao?" "Được, khi nào xuất phát cô cứ báo trước cho tôi là được." Phong Nguyên Thanh nói một cách thản nhiên.

Chủ yếu là anh hứng thú với cổ mộ và mỹ nữ, tiền bạc không quan trọng. "Vâng, vậy tôi xin phép về trước, trước khi xuất phát tôi sẽ liên hệ với anh." A Ninh nói xong liền đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Sau khi A Ninh đi, Phong Nguyên Thanh tiếp tục lật xem Đạo Kinh.

Về phía Ngô Gia, từ khi nhận được tiền chia từ vụ Ngọc Dũng, cuộc sống của cậu đã thay đổi chóng mặt.

Có tiền rồi con người cũng dễ sa đọa, ngày nào cậu cũng không ở tiệm mà đi ngâm chân mát-xa.

Cho đến vài ngày sau, bỗng nhiên có hai người tìm đến cậu.

Hai người này một nam một nữ.

Người nam hơi béo, khoảng hơn ba mươi tuổi, trên đỉnh đầu hơi hói nhưng ăn mặc rất sạch sẽ.

Người nữ thì thực sự lợi hại, mặc một bộ đồ da đen bó sát, thân hình chữ S cực kỳ nóng bỏng, khóa kéo trước ngực kéo xuống tận dưới khiến Ngô Gia không dám nhìn thẳng. "Hai vị là...?" Ngô Gia trực tiếp hỏi.

Người đàn ông đưa ra một tấm danh thiếp, trên đó ghi: Công ty Phát triển Tài nguyên Đại dương Quốc tế.

Sau đó anh ta nói: "Chúng tôi thuộc Công ty Phát triển Tài nguyên Đại dương Quốc tế, chú Ba của cậu có hợp tác với công ty chúng tôi, cụ thể là tận dụng các thông tin hải trình và sử liệu ghi chép để tìm vị trí thuyền đắm và tiến hành trục vớt vật tư." Nghe đến đây Ngô Gia đã hiểu. "Ồ, tôi biết rồi.

Tục ngữ có câu 'Một con thuyền, mười ngôi mộ', vật tư trên một con thuyền đắm thường là một con số thiên văn, ở nước ngoài dù là phạm pháp vẫn có nhiều người làm.

Nhưng chuyện này liên quan gì đến chú Ba tôi?" A Ninh giải thích: "Chú Ba cậu trước đó chủ động tìm chúng tôi hợp tác, ông ấy là bạn của sếp chúng tôi, hơn nữa những manh mối ông ấy đưa ra rất có sức thuyết phục, nên sếp đã đồng ý, cấp cho ông ấy nhân lực và thiết bị để đi thăm dò." "Nhưng chiều hôm kia, chú Ba cậu đột ngột mất liên lạc, định vị vệ tinh trên thuyền cũng biến mất." "Cậu là người hiểu chú Ba mình nhất, nên lần này chúng tôi tìm cậu, hy vọng cậu có thể dẫn chúng tôi tìm thấy ông ấy.

Đây cũng là điều chú Ba cậu từng dặn chúng tôi, nếu ông ấy mất tích thì hãy đến tìm cậu." "Sao lại đột nhiên không nhận được tín hiệu vệ tinh?

Có phải thiết bị trên thuyền bị hỏng không?" Ngô Gia hỏi.

Chú Ba cậu vốn cẩn thận nên cậu không quá lo lắng. "Không đâu, thiết bị của chúng tôi đều là loại tiên tiến và tinh vi nhất, bình thường không thể hỏng được, chắc chắn trên thuyền đã xảy ra chuyện gì đó." Người đàn ông hói đầu nói. "Vậy các người đi tìm đội cứu hộ trên biển đi, tìm tôi có ích gì?" Ngô Gia vặn hỏi.

Người đàn ông lắc đầu: "Chúng tôi đã tìm rồi, sau khi ông ấy mất tích, thuyền của chúng tôi đã tìm kiếm khắp vùng biển lân cận nhưng kết quả là không thấy gì cả.

Con thuyền đó giống như... biến mất vào không trung vậy." "Nhưng thuyền sao có thể biến mất không dấu vết được?

Chắc chắn là đã đụng phải chuyện gì đó rồi." Ngô Gia hơi mất kiên nhẫn: "Vậy các người tìm tôi rốt cuộc là muốn làm gì?" Nhìn nhau một cái, người phụ nữ lên tiếng: "Là thế này, hiện tại manh mối cho thấy trước khi thuyền biến mất, chú Ba cậu đã tìm thấy vị trí di tích thuyền đắm.

Theo tính toán thời gian, lúc con thuyền mất tích, có lẽ chú Ba cậu không ở trên thuyền mà đang ở trong di tích thuyền đắm dưới đáy biển." Ngô Gia giật mình, đã hiểu ý của hai người.

Nếu chú Ba cậu vào trong di tích mà con thuyền trên mặt biển lại biến mất, thì dù ông ấy có ra ngoài an toàn cũng sẽ rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan vì không có thuyền đón về.

Chẳng lẽ bơi về?

Mà dù có bơi về thì cũng phải được đội cứu hộ phát hiện chứ.

Ngô Gia nói ra thắc mắc của mình.

A Ninh giải thích: "Theo giới thiệu của chú Ba cậu trước đó, trong di tích thuyền đắm dưới đáy biển có một lượng không khí nhất định.

Nếu phát hiện không khí có thể hô hấp được, ông ấy sẽ ở lại bên

trong một thời gian để chuẩn bị cho lần vào sau, nên có lẽ ông ấy vẫn chưa biết con thuyền đã mất tích." "Vậy nghĩa là chú Ba tôi đã biết cách vào mộ thuyền đắm rồi?

Các người cứ chờ ông ấy ở vùng biển gần đó là được, còn tìm tôi làm gì?" Ngô Gia hỏi. "Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, chúng tôi không phải chuyên gia trong lĩnh vực này.

Tuy nhiên, phương pháp cậu nói không còn khả thi nữa, vì ở vùng biển đó đang hình thành một khối áp thấp, rất nhanh sẽ tạo thành bão nhiệt đới." Ngô Gia hiểu ra, nếu vậy thì đừng nói là cứu hộ, ngay cả việc neo thuyền ở đó cũng không thể làm được, chú Ba cậu thực sự gặp nguy hiểm rồi. "Vì vậy, Ngô tiên sinh, việc quan trọng nhất bây giờ là cần cậu giúp chúng tôi xác định vị trí chính xác của di tích thuyền đắm.

Việc này liên quan đến an nguy của chú Ba cậu, cậu cũng không muốn ông ấy gặp chuyện chứ?" Người đàn ông hói nói. "Được rồi, tôi sẽ chuẩn bị rồi xuất phát." Ngô Gia nói. "Tốt quá, chúng tôi sẽ đặt vé máy bay đi Tam Á ngay, người của chúng tôi đang đợi ở cảng." Cậu biết lần này không đi không được, liên quan đến tính mạng chú Ba, trong lòng cậu cũng vô cùng lo lắng.

Cậu tự biết lượng sức mình, vóc dáng nhỏ bé, thân thủ cũng chẳng ra sao, lần trước đi đổ đấu toàn nhờ đồng đội giúp đỡ, vai trò của cậu thực ra rất nhỏ.

Bình thường có vấn đề gì có thể tìm chú Ba, nhưng lần này chú Ba gặp chuyện, cậu nhất thời không biết phải làm sao.

Thế là cậu nghĩ đến Phong Nguyên Thanh.

Chuyến đi Lỗ Vương Cung đã cho thấy sự lớn mạnh của Phong Nguyên Thanh, nếu có anh giúp đỡ, chắc chắn sẽ cứu được chú Ba thuận lợi.

Cậu quay về phòng, lập tức gọi điện cho Phong Nguyên Thanh. "Alo, Phong tiên sinh, anh hiện có bận không?" Ngô Gia nói. "Không bận, có chuyện gì sao?" Phong Nguyên Thanh hỏi. "Tôi có việc muốn nhờ anh giúp đỡ.

Chuyện là thế này, chú Ba tôi mất tích, có thể đang gặp nguy hiểm ở một di tích dưới đáy biển Tây Sa.

Anh bản lĩnh cao cường, tôi muốn hỏi xem anh có thể giúp cứu chú Ba tôi không?" "Hóa ra là vậy, được, tôi đồng ý.

Khi nào chúng ta xuất phát, hội quân ở đâu?" Phong Nguyên Thanh trực tiếp đồng ý không chút do dự. "Thật tốt quá, vậy chúng ta hẹn gặp nhau ở cảng Tam Á, Hải Nam vào ngày mai nhé." Ngô Gia nói. "Được, hẹn gặp ngày mai." Phong Nguyên Thanh nói xong liền cúp máy.

Chỉ vài giây sau, một cuộc điện thoại khác lại gọi đến.

Chương 100

Là A Ninh. "Alo, A Ninh tiểu thư." Phong Nguyên Thanh nghe máy. "Phong tiên sinh, thời gian và địa điểm đã định xong rồi, ngày mai chúng ta hội quân tại cảng Tam Á, anh thấy được chứ?" A Ninh nói. "Được." "Vâng, vậy không làm phiền anh nữa, tôi cúp máy đây." A Ninh nói xong liền dứt khoát cúp điện thoại.

Đối với A Ninh, Phong Nguyên Thanh vẫn rất có hứng thú.

Lần trước ở Lỗ Vương Cung không gặp được, lần này có cơ hội để tìm hiểu sâu hơn rồi.

Phong Nguyên Thanh đặt ngay vé máy bay chuyến tối, bay thẳng đến sân bay Tam Á.

Chuyến đi mộ đáy biển lần này, Phong Nguyên Thanh dự định đi một mình.

Còn Dương Tuyết Lỵ, anh để cô ở nhà tu luyện và trông tiệm. "Tuyết Lỵ, thời gian này anh phải đi Hải Nam thăm một ngôi mộ dưới đáy biển, lần này anh không đưa em đi cùng.

Nguy hiểm trên biển không giống như trên đất liền, em cứ ở nhà chăm chỉ tu luyện, sau này anh sẽ đưa em đến một nơi lợi hại hơn." Phong Nguyên Thanh đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ, từ phía sau ghé sát tai cô nói khẽ. "Ồ, vậy được rồi, em nghe anh.

Nhưng nơi lợi hại mà anh nói là ở đâu vậy?" Dương Tuyết Lỵ xoay người, rúc vào lòng Phong Nguyên Thanh hỏi. "Ở vùng Tần Lĩnh, sau khi chuyến này về không lâu chắc là sẽ đi, lúc đó anh sẽ đưa em theo." Phong Nguyên Thanh vừa vuốt ve mái tóc của Dương Tuyết Lỵ vừa nói. "Thời gian này em hãy cố gắng tu luyện, nơi đó có mối liên hệ nào đó với em đấy, đến lúc đó anh sẽ tìm cho em một con thú

cưng để chơi, được không?" "Thú cưng?

Hay quá!" Dương Tuyết Lỵ nghe vậy liền vui vẻ nói.

Tòa tứ hợp viện lớn thế này, cộng thêm Trần Hạt Tử cũng chỉ có ba người, hơi thiếu hơi người, nếu nuôi thêm thú cưng chắc chắn sẽ vui hơn nhiều. "Anh đã đặt vé máy bay rồi, tối nay sẽ xuất phát.

Chuyến đi này chắc mất khoảng nửa tháng." "Nhân lúc còn thời gian, anh ở bên em thêm lát nữa." Phong Nguyên Thanh nói xong liền đặt nụ hôn lên làn môi đỏ mọng của Dương Tuyết Lỵ.

Sau một lúc hôn nhau, đôi tay anh cũng bắt đầu di chuyển khắp cơ thể cô. "Ưm..." Sau một tiếng thở khẽ, hai đôi môi tách rời, kéo theo một sợi chỉ bạc óng ánh.

Dương Tuyết Lỵ đỏ bừng mặt, đã biết Phong Nguyên Thanh đang nghĩ gì, cô nũng nịu: "Hừ, anh hư quá, lại đang nghĩ chuyện xấu rồi." Phong Nguyên Thanh nhếch môi cười tà mị.

Anh bế bổng Dương Tuyết Lỵ lên.

Dương Tuyết Lỵ vòng tay qua cổ anh, đôi chân cũng đan chéo, treo cả người trên người Phong Nguyên Thanh như gấu túi.

Bế Dương Tuyết Lỵ vào phòng ngủ, anh kích hoạt trận pháp.

Trong phòng, một buổi dạy học "cầm tay chỉ việc" bất thường chính thức bắt đầu, nhưng không một tiếng động nào lọt được ra ngoài.

Sắp phải chia xa, Dương Tuyết Lỵ có chút luyến tiếc nên ra sức học tập kiến thức.

Hai tiếng sau, Phong Nguyên Thanh thỏa mãn dừng việc tu luyện.

Dương Tuyết Lỵ mềm nhũn mặc cho anh sắp đặt.

Mây thu mưa tạnh.

Sau khi hai người ăn tối xong, Phong Nguyên Thanh hôn lên gò má hồng hào của cô một cái rồi rời nhà, hướng thẳng ra sân bay.

Làm thủ tục lên máy bay, sau vài tiếng bay, anh cuối cùng cũng đến sân bay Tam Á và nghỉ lại tại một khách sạn gần đó.

Khi tu vi thăng tiến, việc tu luyện các loại pháp thuật cũng trở nên đơn giản hơn nhiều.

Trong Tử Phủ, đạo đài chín tầng sừng sững như một tòa tháp, trên đỉnh tháp, tiểu nhân Âm Thần đang tọa thiền, bản mệnh phù văn hòa hợp với Âm Thần như một vết ấn khảm trên trán.

Mấy viên đạo chủng pháp thuật Lôi Tôn đã phá vỏ chui ra, bén rễ nảy mầm thành một cái cây nhỏ.

Cành lá xanh non, tươi tắn như muốn nhỏ giọt.

Xem chừng không lâu nữa sẽ nở hoa.

Khi kết trái, Lôi Tôn này mới thực sự thai nghén hoàn thành và xuất thế.

Giai đoạn Âm Thần đã thoát ly khỏi Luyện Khí kỳ.

Hiện tại chủ yếu là tu luyện Nguyên Thần.

Mà Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh của Phong Nguyên Thanh hiện chỉ có quyển Luyện Khí, chưa có công pháp Luyện Thần kỳ, chỉ có thể chờ xem khi nào nhận được từ hệ thống.

Tuy nhiên, con đường Luyện Khí cũng vô cùng tận, có thể luyện mãi không thôi.

Nhưng việc tu luyện Hóa Thần kỳ thì chậm hơn nhiều.

Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn tinh, cả ba là đồng bộ.

Không thể chỉ luyện tinh hóa khí hay luyện khí hóa thần, vì lấy đâu ra nhiều tinh và khí đến thế để luyện hóa.

Chẳng qua ba yếu tố tinh khí thần tạo thành một vòng tuần hoàn, không ngừng chuyển hóa, trong quá trình đó liên tục tinh luyện để thuần, thúc đẩy tu vi thăng tiến.

Hiện tại, anh đang từ từ hoàn thiện cảnh giới Luyện Khí của mình, từ đó thúc đẩy Âm Thần thăng tiến.

Linh khí bên ngoài không đủ, Phong Nguyên Thanh dùng đan dược.

Các phần thưởng điểm danh hàng ngày và hàng tháng giúp anh có rất nhiều đan dược để sử dụng trong tu luyện thường nhật.

Một đêm trôi qua trong tu luyện.

Sáng hôm sau, A Ninh gọi điện đến. "Phong tiên sinh, nhân lực và vật tư bên tôi đã chuẩn bị xong, Ngô Gia cũng đã đến Tam Á.

Chúng ta sẽ gặp nhau lúc một giờ chiều tại bến cảng Thanh Lan rồi lên tàu xuất hải." "Được, chiều tôi sẽ đến đúng giờ." Nói xong, Phong Nguyên Thanh cúp máy.

Không lâu sau, Ngô Gia cũng gọi đến. "Phong gia, anh đã đến Tam Á chưa?" Ngô Gia hỏi. "Đến rồi, hiện đang ở khách sạn.

Còn cậu, cậu đang ở đâu?" Phong Nguyên Thanh nói. "Tôi đến từ hôm qua rồi, đã hẹn một giờ chiều nay gặp nhau ở cảng Thanh Lan.

Phong gia, tôi qua tìm anh nhé?" Ngô Gia đề nghị. "Cũng được, chúng ta gặp nhau trước rồi cùng đi." Phong Nguyên Thanh đồng ý.

Sau đó, anh báo địa chỉ khách sạn cho Ngô Gia.

Một tiếng sau, Ngô Gia bắt xe đến khách sạn.

Vừa gặp mặt, Ngô Gia đã cười rạng rỡ.

Có vị đại lão như Phong Nguyên Thanh ở đây, chuyến này cứu chú Ba chắc chắn là ổn rồi. "Phong gia, cuối cùng cũng được gặp anh." Ngô Gia vui vẻ nói. "Ngô Gia, trông cậu vẫn cứ là vẻ mặt thiên chân vô tà như cũ, chẳng thay đổi gì cả." Phong Nguyên Thanh mỉm cười trêu.

Hai người hàn huyên vài câu rồi chuyển sang bàn về chuyện mộ đáy biển lần này. "Lần này chú Ba tôi đi vội vàng lắm, chắc chắn là vì miếng Xà Mi Đồng Ngư lấy được từ Lỗ Vương Cung.

Chương 101

Sau khi thấy nó, chú Ba bắt đầu có biểu hiện không bình thường." "Người phụ nữ kia nói chính chú Ba chủ động tìm họ yêu cầu hợp tác.

Ngôi mộ đáy biển đó xem ra ẩn chứa nhiều bí mật khiến chú Ba trở nên phản thường như vậy." Ngô Gia hồi tưởng lại dáng vẻ của chú Ba sau khi từ Lỗ Vương Cung về rồi nói. "Chú Ba vốn là người cẩn thận, lần này lại như mất trí vậy, xem ra bí mật ẩn giấu ở đó không hề đơn giản." Tiếp đó, Ngô Gia kể lại sơ bộ quá trình mất tích của chú Ba mà cậu nghe được từ A Ninh.

Ngô Gia thực sự rất lo cho an nguy của chú Ba mình.

Phong Nguyên Thanh an ủi: "Yên tâm đi, với bản lĩnh của chú Ba cậu, chắc chắn ông ấy có để lại đường lui, sao có thể chết dễ dàng vậy được?" "Đúng vậy, rốt cuộc là chuyện gì, chúng ta cứ vào ngôi mộ đó là biết ngay." Ngô Gia cũng không tin chú Ba gặp chuyện.

Bản thân cậu vốn tin tưởng con cáo già như chú Ba, giờ có Phong Nguyên Thanh khích lệ lại càng thêm tự tin.

Sau khi ăn trưa tại khách sạn, hai người cùng bắt xe đến cảng Thanh Lan.

Gần đến một giờ trưa, họ xuống xe tại bến cảng.

A Ninh đã luôn chú ý đến mọi động tĩnh xung quanh cảng.

Sự xuất hiện của hai người lập tức được cô nhận ra, cô chủ động bước tới đón. "Phong gia, Ngô Gia, chúng ta lại gặp nhau rồi." A Ninh chào hỏi. "Ừm." Phong Nguyên Thanh gật đầu.

Sau đó, A Ninh dẫn hai người đi sâu vào trong cảng, đến trước một con tàu đánh cá.

Đây là con tàu họ thuê trước, trông hơi cũ nát, trên tàu có một lão thuyền trưởng và sáu thủy thủ.

Lúc này, họ đang tranh luận gay gắt với một người tên Trương Ngốc Tử.

Lại gần nghe mới biết, lão thuyền trưởng nói gần đây sóng gió quá lớn, con tàu nhỏ này rất dễ bị lật nên không muốn ra khơi lúc này.

Thế là Trương Ngốc Tử tăng tiền thuê lên gấp đôi, đồng thời cam kết nếu gặp bão lớn, thuyền trưởng có quyền quyết định hướng đi của tàu.

Lúc này lão thuyền trưởng mới đồng ý.

A Ninh đưa hai người lên tàu và nói: "Trong chuyến khảo sát lần này, ngoài chúng ta ra còn mời một vị cố vấn nữa, anh ta sắp đến rồi, chúng ta lên tàu đợi một lát." A Ninh nói xong liền đi về phía thuyền trưởng.

Từ đằng xa, vài thuộc hạ dẫn một gã béo đi tới mạn tàu. "Ái chà, đây chẳng phải Phong gia sao?

Cả Thiên Chân nữa?

Ha ha, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Bàn Tử oang oang cái mồm gọi lớn. "Ơ, cái gã Bàn Tử này, lại là anh à?" Ngô Gia trố mắt nói.

Lần trước bị gã này hù cho một ván hú vía trong cổ mộ, cậu vẫn còn nhớ rõ. "Ái chà, lâu rồi không gặp nhé Thiên Chân, Bàn gia tôi nhớ cậu lắm đấy." Bàn Tử đi tới, ôm lấy Ngô Gia một cái.

Từ sau chuyến Lỗ Vương Cung, gã đã đặt cho Ngô Gia biệt danh là Thiên Chân, ý là thiên chân vô tà.

Từ đó gã cứ gọi Ngô Gia như vậy. "Còn Phong gia nữa, tôi nhớ anh chết đi được.

Anh không biết đâu, lần trước tôi gọi điện cho ông anh họ, anh ta bảo theo sếp kiếm được bộn tiền, làm tôi ghen tị muốn chết, cái điệu bộ đắc ý của anh ta làm tôi chỉ muốn đấm cho một trận." Bàn Tử nói huyên thuyên không dứt. "Hay là tôi cũng theo anh đi, anh thấy thế nào?" "Chuyện đó không cần đâu, anh chẳng phải cũng kiếm được một mớ rồi sao?

Tôi thấy anh với Ngô Gia có duyên lắm, cứ đi theo cậu ấy là được." Phong Nguyên Thanh nói.

Vương Nguyệt Bán với Ngô Gia và Trương Kỳ Lân là bộ ba "Thiết Tam Giác", tách họ ra thì mất hay, nên Phong Nguyên Thanh không thu nhận gã. "Hì, vậy được thôi." Bàn Tử gãi đầu, có chút thất vọng. "Ơ, Bàn Tử, sao anh cũng đến đây?" Ngô Gia hỏi. "À, chẳng phải lần trước tôi đã hợp tác với họ một lần rồi sao?

Lần này họ lại tìm tôi, thù lao cũng khá nên tôi đồng ý, không ngờ lại gặp các người, đúng là duyên phận!" Bàn Tử giải thích.

Ba người tiếp tục tán gẫu một lúc.

Lúc này A Ninh đi tới, chỉ vào con tàu bên cạnh: "Được rồi, nhân sự đã đông đủ, chúng ta khẩn trương xuất phát thôi, lên tàu!" Mọi người lên tàu, vào phòng riêng cất hành lý.

Ngoài mấy người họ, còn có vài thuộc hạ của A Ninh, bao gồm một giáo sư phụ trách giám định văn vật, một kỹ thuật viên vận hành thiết bị, một kỹ sư máy tính và một bác sĩ tàu người nước ngoài.

Con tàu cá này tuy không lớn nhưng chở vài chục người vẫn ổn.

Sau đó, mọi người tập trung trên boong tàu.

A Ninh cùng Trương Ngốc Tử hội quân với Phong Nguyên Thanh, Bàn Tử và Ngô Gia. "Tôi xin chính thức giới thiệu, tôi là A Ninh, là đội trưởng của hành động lần này." Tiếp đó cô chỉ vào người Trương

Ngốc Tử bên cạnh: "Vị này là Trương Hạo, cố vấn đặc biệt mà chúng tôi mời đến, là chuyên gia về di tích dưới đáy biển." Trương Hạo cười giả vờ khiêm tốn: "Chuyên gia gì đâu, tôi chỉ là tình cờ đăng vài bài báo nhỏ, có chút thành tựu mọn không đáng nhắc tới." "Ba người các anh đều đã biết nhau nên tôi không giới thiệu thêm." "Trương cố vấn, đây là Phong Nguyên Thanh tiên sinh, gã béo này là Vương Nguyệt Bán, còn đây là Ngô Gia." "Ha ha, chào các anh, Phong tiên sinh và Ngô Gia đây trông thật là tuổi trẻ tài cao, chẳng bù cho chúng tôi, già cả rồi, không còn nhanh nhẹn nữa." Vị Trương cố vấn này tỏ ra rất nhiệt tình, đặc biệt là với Ngô Gia.

Phong Nguyên Thanh biết vị Trương cố vấn này chính là Tiểu Ca Trương Kỳ Lân giả dạng, là "cặp bài trùng" với Ngô Gia nên cũng không thấy lạ.

Trương Kỳ Lân là Phát Khâu Trung Lang Tướng, dù không có Phát Khâu Ấn nhưng bản lĩnh Phát Khâu không phải là giả.

Công phu súc cốt và thuật dịch dung đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, nếu không biết trước thì chỉ bằng mắt thường, Phong Nguyên Thanh cũng không nhìn ra được.

Hơn nữa, Tiểu Ca này thay đổi thân phận là thay đổi luôn cả tính cách, thật đáng nể.

Động tác, thần thái, ngữ khí đều không liên quan gì đến thân phận thật.

Bàn Tử tuy thấy hơi lạ nhưng cũng không để tâm.

Sau khi lão thuyền trưởng và thủy thủ bốc dỡ vật tư lên tàu, họ lập một pháp đàn ở mũi tàu để tế Tổ Mẫu, cầu mong chuyến ra khơi lần này sóng yên biển lặng.

Mọi người cũng theo tập tục, chia cho mỗi thủy thủ một điếu

thuốc, coi như gửi gắm tính mạng vào tay họ.

Tàu nhổ neo, hướng thẳng về phía Tây Sa.

Lúc này đang là mùa hè, thời tiết trên biển thường biến ảo khôn lường, bão tố có thể nổi lên bất cứ lúc nào.

Mưa gió dữ dội là chuyện thường tình.

Sau khi thuận buồm xuôi gió hành trình được bốn năm tiếng, con tàu đã đi sâu vào đại dương.

Sắc trời bắt đầu thay đổi.

Mây đen giăng kín, sóng gió dần trở nên dữ dội.

Con tàu cá nhỏ chao đảo giữa những đợt sóng cuồn cuộn.

Từng đợt sóng đập vào mạn tàu, bọt nước bắn tung tóe lên mặt mọi người, khiến ai nấy đều ướt đẫm.

Đi thêm một lúc nữa, trời đổ mưa tầm tã.

Điều kiện biển rất khắc nghiệt, cực kỳ bất lợi cho con tàu nhỏ như của họ.

Mọi người đều bám chặt lấy lan can, cột trụ để không bị hất văng đi.

Nếu không bám chắc mà bị hất xuống biển thì coi như cầm chắc cái chết.

Thuyền trưởng vội vàng chỉ huy thủy thủ chuyển vật tư trên boong vào khoang tàu để tránh bị hất xuống biển. "Ái chà, thấy chưa, tôi đã bảo cái tàu này không ổn mà?" Trương Ngốc Tử bám chặt mạn tàu hét lớn.

A Ninh thấy vậy cũng hét hỏi thuyền trưởng: "Có cách nào đi vòng qua cơn bão không?" Thuyền trưởng đáp: "Không vòng qua được, cơn

bão này đang di động, giờ mà vòng thì sợ là không kịp nữa!" "Vậy phải làm sao?" Ngô Gia hỏi. "Còn làm sao được nữa, bám chắc lan can, từ từ bò vào khoang tàu, đợi bão qua là được." Phong Nguyên Thanh bám lan can, bình thản nói.

Chương 102

"Đúng thế, các người vào khoang tàu mà trú, đợi sóng yên biển lặng rồi tính!" Thuyền trưởng cũng hét lớn.

Mấy người bám lan can, chậm rãi nhích vào trong khoang.

Bên ngoài sóng gió vẫn dập dồn liên hồi, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Ngô Gia lo lắng không biết con tàu rách nát này có chịu đựng nổi trận cuồng phong này không.

Trời đất tối sầm, nước biển đen kịt như mực, không biết bao giờ trận bão này mới kết thúc.

Trong khoang thuyền, Bàn Tử lẩm bẩm oán trách: “Ai da, không biết trận gió này khi nào mới dừng, lắc lư làm tôi chóng mặt quá.” “Sóng gió trên biển thường đến nhanh mà đi cũng nhanh, chắc không lâu nữa đâu.” Ngô Gia nói.

“Không nhất định đâu, vừa rồi tôi nhìn mây trên trời, rất dày, e rằng hiện tại vẫn chưa phải lúc sóng to gió lớn thực sự!” Trương Ngốc Tử lắc đầu nói.

Lúc này, con thuyền dường như không còn xóc nảy dữ dội như trước, giống như sự yên tĩnh trước cơn bão.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên một trận huyên náo ồn ào.

“Cái gì thế kia?” “Hình như là một con thuyền nát!” “Chẳng lẽ gặp phải thuyền bị sự cố khác?

Chúng ta có nên qua đó xem thử không?” Thế là mấy người lần lượt bước ra khỏi khoang thuyền, đi lên boong tàu.

Phong Nguyên Thanh đi cuối cùng cũng bước lên.

Thuyền trưởng cùng các thủy thủ đang nhìn về một hướng.

Mấy người nhìn theo hướng đó, thấy trên mặt biển xa xăm thấp thoáng bóng một con tàu.

Một thủy thủ bỗng nói: "Con tàu kia chắc là gặp sự cố rồi, mọi người nhìn xem, trên đó đang bật đèn cầu cứu." Thuyền trưởng quyết định qua đó xem sao.

Theo lệ thường trên biển, gặp tàu gặp nạn cầu cứu đều phải áp sát lại giúp đỡ.

Ông lập tức ra lệnh cho các thủy thủ, con tàu đánh cá liền chuyển hướng, lái về phía con tàu kia.

Con tàu lập tức xóc nảy dữ dội hơn, nhưng tuy nó cũ nát lại chắc chắn lạ thường.

Vượt qua hai ngọn sóng, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ hình dáng con tàu đó.

Trên tàu tuy treo một ngọn đèn, nhưng tổng thể lại rỉ sét loang lổ, rách nát như vừa được vớt lên từ dưới đáy biển.

Trên tàu vắng lặng như tờ, không thấy bóng dáng một ai.

Thuyền trưởng nhận ra điều bất thường, liền hét lớn: "Mau quay đầu lại, tất cả đừng nhìn nó!" "Là thuyền ma, vạn lần đừng nhìn!" Thuyền trưởng vừa hét vừa quay người đi.

Các thủy thủ bên cạnh cũng hốt hoảng quay lưng lại với con thuyền ma.

Ngô Gia và A Ninh thấy mọi người đều sợ hãi quay đi không dám nhìn, cũng bắt chước quay người lại.

Phong Nguyên Thanh cũng quay đi, nhưng tất nhiên chỉ là làm bộ

làm tịch.

Anh đã không cần dùng mắt để nhìn, thần thức cảm nhận được con thuyền ma kia cách tàu của họ không quá 100 mét.

Trên con thuyền ma âm khí nồng nặc, đang lù lù tiến về phía họ.

A Ninh lúc này run bần bật, nói với Ngô Gia và Phong Nguyên Thanh bên cạnh: "Lát nữa dù xảy ra chuyện gì cũng không được quay đầu lại, cho dù có thứ gì chạm vào cũng phải coi như không biết." Ngô Gia chưa biết chuyện gì, nghe A Ninh nói vậy thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Cô đừng có dọa tôi, ở đây lấy đâu ra thứ gì chạm vào tôi được?" Thấy A Ninh không trả lời, nhưng nhìn vẻ mặt hoảng hốt của các thuyền viên khác, Ngô Gia truy vấn: "Rốt cuộc là thứ gì vậy?" A Ninh ra hiệu im lặng, nói khẽ: "Đủ rồi, im miệng đi, đó là oán hồn lệ quỷ đến đòi mạng đấy!" Nghe A Ninh nói thế, tính tò mò của Ngô Gia trỗi dậy không sao kìm nén được, cổ cứ tự chủ muốn quay lại nhìn.

Cậu vội cấu mạnh vào đùi mình để ngăn hành động dại dột đó.

Ngô Gia nắm chặt hai vòng sắt trên mạn thuyền, mông tì chặt, phần thân dưới cố định không động đậy, nhưng phần thân trên cứ lắc lư qua lại, cổ thì không dám cử động.

Phong Nguyên Thanh đầy hứng thú nhìn cảnh này, Ngô Gia trông giống như một con lật đật cứ lắc qua lắc lại, khá là hài hước.

Lúc này, con thuyền ma đã áp sát bên cạnh tàu đánh cá, gần như chạm mạn.

Những tiếng "két... két..." không ngừng truyền đến từ sau lưng mọi người.

Ngô Gia thông qua bóng phản chiếu trên kính khoang thuyền trước mặt, nhìn thấy cảnh tượng phía sau.

Con thuyền ma đó có quy mô tương đương với tàu cá này, nhưng trên đó tích tụ một lớp "rỉ biển" dày đặc màu trắng, trông như kẹo bông.

Nhìn độ dày này, ít nhất nó đã ngâm dưới biển mấy chục năm rồi, không hiểu sao nó vẫn có thể nổi trên mặt nước, mà đèn trên đó vẫn còn sáng.

"Bám cho chắc, con tàu kia sắp đâm tới rồi." Phong Nguyên Thanh nhắc nhở.

Ngô Gia và A Ninh nghe vậy liền siết chặt tay, lòng hơi trấn tĩnh lại.

Thuyền ma tiến sát, mạn thuyền cọ xát vào nhau phát ra những âm thanh chói tai.

Thân tàu bị cú va chạm mạnh này làm rung chuyển.

Phong Nguyên Thanh chú ý thấy một đôi tay quỷ khô khốc bỗng chốc đặt lên vai A Ninh.

Đó là một con Nhân Diện Liêm, phảng phất như hiện ra từ hư không, trên thân nó tỏa ra từng đợt âm khí.

Ngô Gia từ hình bóng phản chiếu cũng phát hiện đôi tay khô héo trên vai A Ninh, sợ tới mức nhảy dựng lên.

Bất thình lình, thuyền ma tách ra một chút rồi lại đâm mạnh vào thêm lần nữa.

A Ninh loạng choạng, tay không bám chắc.

Con Nhân Diện Liêm thừa cơ phát lực, mạnh mẽ kéo A Ninh đi.

Nhờ lực xung kích khi tàu xóc nảy, nó kéo thẳng A Ninh sang thuyền ma, ngã sầm xuống boong tàu mục nát, tạo thành một vết lõm.

"A ~" A Ninh phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

“Hả, A Ninh?” Ngô Gia hoàn hồn, thấy A Ninh bị kéo sang thuyền ma liền định xông qua cứu người.

Cái cậu Ngô Gia này thật sự không có nhận thức rõ ràng về thực lực của bản thân.

Với chút bản lĩnh đó mà đòi lên thuyền ma cứu người, e là người chưa cứu được đã tự nộp mạng mình vào.

Con thuyền ma này không hề đơn giản, âm khí thâm trầm, phải tích tụ rất nhiều năm mới có khí tượng như vậy.

Không phải cứ xông đại qua là cứu được người đâu.

“Đợi đã, để anh đi cho.

Con thuyền ma đó rất nguy hiểm, em ứng phó không nổi đâu, cứ ở yên trên tàu đi.” Phong Nguyên Thanh giữ chặt Ngô Gia nói.

“A, vậy thì tốt quá, Phong gia, trăm sự nhờ anh.” Ngô Gia lập tức vui mừng nói.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, dưới ánh mắt mong đợi của Ngô Gia, anh nhón chân một cái, thân hình biến ảo bay vọt lên không trung, lao về phía thuyền ma.

Trên boong tàu, A Ninh đang bị đôi tay quỷ của Nhân Diện Liêm kéo lê, di chuyển nhanh chóng về phía khoang thuyền.

Phong Nguyên Thanh nhanh như chớp lao tới nắm lấy tay A Ninh.

Anh rút ra Đường Khê Pháp Kiếm, gia trì pháp lực, mũi kiếm điểm nhẹ, hai cánh tay quỷ liền bị kiếm khí xé nát.

Đỡ A Ninh dậy, anh đưa tay gạt mái tóc sau gáy cô ra, một khối u thịt gớm ghiếc đang bám chặt vào đó, trên đó mọc ra một khuôn mặt quỷ vặn vẹo kỳ hình quái trạng.

Con Nhân Diện Liêm này không phải sinh vật biển bình thường

mà là một loại quái vật cơ hình do oán hồn hình thành, có lẽ do âm khí trên thuyền ma này mà tạo thành.

Anh lấy ra một tấm Khu Tà Phù, truyền pháp lực vào rồi dán lên lưng A Ninh.

Lực khu tà kích phát, con Nhân Diện Liêm bị đánh trúng liền phát ra một tiếng gào thê lương, sau đó giống như băng tuyết tan chảy, hóa thành một luồng âm khí tiêu tan mất.

Sau khi Nhân Diện Liêm bị tiêu diệt, A Ninh lập tức khôi phục lại.

Vừa rồi bị nó khống chế, toàn thân cô không thể cử động, tuy có ý thức nhưng giống như một người đứng xem, chỉ có thể nhìn chứ không thể làm gì.

Thấy Phong Nguyên Thanh nhảy lên thuyền ma cứu mình, trong lòng cô dâng lên một luồng cảm động.

Chương 103

Lúc này lấy lại được khả năng hành động, cô không kìm được mà bật khóc nức nở, trông vô cùng đáng thương.

Cô quay đầu lại, nấc nghẹn cảm ơn Phong Nguyên Thanh.

“Phong tiên sinh, cảm ơn anh rất nhiều.

Nếu không có anh, em thật không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào.

Ô...

ô...” A Ninh vừa sụt sịt vừa nói.

Một lát sau, cô bình tĩnh lại, nỗi sợ hãi chiếm lấy tâm trí cũng dần biến mất.

Lúc này, con thuyền ma đã trôi xa dần tàu cá một khoảng.

Tàu cá đang quay đầu chuẩn bị áp sát lại chỗ họ.

Phong Nguyên Thanh nói với A Ninh: “Tàu cá quay lại còn cần một lát, chúng ta tranh thủ khảo sát con thuyền ma này đi.” “Vâng.” A Ninh lau nước mắt, gật đầu nói.

Phong Nguyên Thanh lấy ra một chiếc đèn pin đưa cho A Ninh.

Cô nhận lấy, soi xung quanh boong tàu.

Boong tàu rất trống trải, ngoài những vết rỉ sét và vài cái lỗ thủng ra thì không có gì cả.

Phía trên khoang thuyền còn treo một chiếc đèn lồng.

Phong Nguyên Thanh dẫn A Ninh đi tới, hạ đèn lồng xuống, vặn đèn sáng hơn.

Cửa khoang thuyền đang đóng, nhưng từ khe cửa có không ít nước rỉ ra, nơi nào nhìn tới cũng thấy ướt át.

Cấu trúc con tàu này rất giống với tàu cá họ đang đi, đều là tàu cá cũ vỏ sắt, không gian rất lớn, phía sau là khoang hàng.

Xuyên qua khoang thuyền đi vào khoang hàng, ở đây còn chất đống nhiều vật tư, đều được che đậy bằng vải chống nước.

Kéo tấm vải ra, bên trong là một số thiết bị lặn, đa số là bình dưỡng khí, trên đó còn in mã số.

A Ninh cầm một bình dưỡng khí lên xem kỹ, kinh hô: "Con tàu này là K5-883!" "Sao vậy?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

A Ninh giơ đèn pin soi vào mã số trên bình dưỡng khí, trên đó in đúng là K5-883.

"Đây chính là số hiệu con tàu mà Ngô Tam Tỉnh đã thuê.

Công ty chúng tôi có quy định, tất cả thiết bị khảo sát, mã số phải đồng bộ với số hiệu tàu." A Ninh nói.

"Không ngờ lại bắt gặp con tàu Ngô Tam Tỉnh thuê ở đây.

Chỉ là không biết tại sao nó lại biến thành bộ dạng này, giống như đã ngâm dưới biển mấy chục năm vậy?" "Chuyện này thì không rõ, chúng ta xem xét những chỗ khác đi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Vâng." A Ninh đáp.

Hai người vừa đi tới vừa quan sát xung quanh.

Phong Nguyên Thanh để ý thấy trong kẽ hở giữa một hòm hàng và vách tường có một cái bọc bị kẹt ở đó.

Anh đi thẳng tới.

Ánh đèn soi vào, đó là một cái bọc cuộn bằng vải chống nước.

Mở bọc ra, bên trong là một số văn kiện và quần áo thay rửa.

Trong một bộ quần áo còn có một cuốn sổ tay cũ nát được bọc trong túi chống nước, gần như sắp rã ra.

Trên trang bìa vẫn lờ mờ thấy được nét chữ: *"Ghi chép khảo sát rạn san hô Tây Sa, tháng 7 năm 1984, Trần Văn Cẩm tặng Ngô Tam Tỉnh"* "Là đồ của Ngô Tam Tỉnh, ông ấy để lại trên tàu trước khi xuống nước, chỉ là con tàu mất tích, giờ bị chúng ta gặp được." "Cuốn sổ này xem ra là sổ tay khảo sát năm đó của Ngô Tam Tỉnh, lần này được ông ấy mang lên tàu." Phong Nguyên Thanh mở ra xem vài lượt, trên đó đều là những ghi chép khảo sát lúc bấy giờ.

Anh không có hứng thú với thứ này, cứ để Ngô Gia nghiên cứu thì hơn, chắc chắn cậu ta sẽ rất quan tâm đến chuyện của chú ba mình.

Anh cất sổ tay vào túi chống nước, giả vờ bỏ vào túi áo nhưng thực chất là thu vào không gian lưu trữ.

Xuyên qua khoang hàng là phòng nghỉ của thủy thủ, đi tiếp là mũi tàu.

Phòng nghỉ thủy thủ cũng trống rỗng, chỉ có những cột trụ mục nát và vách sắt.

Tại vị trí mũi tàu, một bức tường sắt chặn trước mặt hai người.

Tấm tường được hàn liền với thân tàu xung quanh, chỉ có một cánh cửa khoang hình bầu dục.

Trên cửa không có tay nắm mà là một cái vòng tròn giống như vô lăng ô tô, đó là khóa xoay niêm phong.

A Ninh tiến lên nắm lấy vòng xoay dùng lực xoay mấy cái nhưng nó không hề nhúc nhích.

Nhìn kỹ thì thấy trên khe cửa có một lớp cao su bịt kín hoàn toàn

bên trong và bên ngoài.

Muốn mở ra cần tốn không ít sức lực.

Cô bực bội vỗ mạnh vào cửa sắt một cái cho bõ tức.

Nhưng cú vỗ này dường như đã dẫn phát một phản ứng nào đó.

Một trận tiếng móng vuốt cào cấu truyền đến từ sau cánh cửa, dường như có người đang cào vào cửa sắt từ bên trong.

A Ninh bị âm thanh đột ngột này làm giật mình.

Tuy đây là con tàu Ngô Tam Tỉnh thuê vài ngày trước, nhưng nó đã mục nát thành bộ dạng quỷ quái này thì không cần nghĩ cũng biết vấn đề rất lớn, làm sao có thể còn người ở bên trong, huống hồ còn bị khóa trong mật thất ở mũi tàu.

"Phong tiên sinh, bên trong có thứ gì đó, không biết là cái gì?

Thật kỳ dị, chúng ta mau rời khỏi đây thôi?" A Ninh có vẻ đã lấy lại lý trí, sợ hãi nói.

Đang lúc nói chuyện, động tĩnh sau cửa từ tiếng cào cấu bỗng chuyển thành tiếng đập cửa rầm rầm, cửa sắt bị nện vào kêu vang chát chúa.

A Ninh cũng nhận ra thứ sau cửa chắc chắn không phải là người.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh xuyên qua cửa sắt, thấy phía sau là một con Hải Hầu Tử hình thể cao lớn.

Vách mũi tàu vốn đã bị thủng một lỗ lớn, nước biển từ từ tràn vào nhưng bị cánh cửa sắt niêm phong chặn lại.

Cánh cửa sắt này đóng lại chính là để ngăn nước từ lỗ thủng tràn vào tàu.

"Ừm, vậy đi thôi." Phong Nguyên Thanh gật đầu.

Hai người quay người đi về lối cũ.

Tiếng đập cửa càng lúc càng dồn dập, cửa sắt bị nện kêu "két... két...".

Khoang tàu này mục nát quá nặng, cánh cửa sắt cũng không chịu nổi cú đấm đá như vậy.

Chẳng mấy chốc, cửa sắt bị đập vỡ.

"Bành ~" Sau một tiếng nổ lớn, lượng lớn nước biển từ cửa tràn ra, lao thẳng vào khoang hàng.

Hai người lúc này đã đi xuyên qua khoang hàng trở về khoang tàu chính.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng nước phía sau, A Ninh quay đầu lại nhìn, thấy một trận nước lớn dâng lên từ phía sau, ngập cả khoang hàng, lao về phía họ.

Đồng thời Phong Nguyên Thanh cũng cảm nhận được con Hải Hầu Tử kia đang lao về hướng này.

"Vốn không định để ý đến ngươi, nhưng nếu ngươi đã gấp gáp tìm chết như vậy thì ta thành toàn cho ngươi." Phong Nguyên Thanh thầm thở dài.

Con Hải Hầu Tử đó tốc độ cực nhanh, xuyên qua khoang hàng lao tới trước mặt hai người.

Chương 104

Toàn thân nó mọc đầy vảy xanh, ngay cả mắt cũng có màu xanh lục, giống như bóng quỷ nhìn chằm chằm hai người.

A Ninh sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

Con Hải Hầu Tử này trông xanh lè xanh lẹt, khiến Phong Nguyên Thanh cảm thấy hơi buồn nôn, ngay cả pháp kiếm anh cũng không muốn rút ra vì sợ làm bẩn kiếm của mình.

Con Hải Hầu Tử này quả không hổ là sản phẩm thất bại của thí nghiệm trường sinh, chẳng có chút trí khôn nào.

Nó dùng bốn chi chống đất, phủ phục cách hai người không xa.

Đôi mắt xanh lớn chằm chằm nhìn họ, ánh mắt đầy rẫy sự oán độc và âm hiểm.

"A Ninh, em lùi lại một chút." Phong Nguyên Thanh kéo A Ninh lại rồi nói.

A Ninh lập tức bừng tỉnh, ngoan ngoãn lùi ra sau lưng anh.

Con Hải Hầu Tử dường như còn đang đùa giỡn con mồi, đứng nguyên tại chỗ không tấn công, trong ánh mắt oán độc dường như còn có chút giễu cợt, vui sướng.

Nhưng Phong Nguyên Thanh đã không còn kiên nhẫn tiêu hao thời gian với nó nữa.

Con tàu này vốn đã rách nát, ban đầu cửa sắt mũi tàu niêm phong nên nước không vào được.

Giờ cửa đã mở, nước tràn vào ồ ạt, chẳng bao lâu nữa tàu sẽ chìm.

Anh không muốn lãng phí thời gian ở đây nữa.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của A Ninh, anh giơ tay phải lên, một luồng điện quang trắng rực rỡ chói mắt lóe lên từ lòng bàn tay.

Một phát Chưởng Tâm Lôi đánh ra, sức mạnh của Dương Ngũ Lôi tức khắc ập tới, xuyên thủng đầu con Hải Hầu Tử.

Ánh mắt nó vẫn còn dừng lại ở giây phút giễu cợt con mồi trước đó, rồi đổ gục xuống nước.

Lúc này nước trong khoang thuyền đã ngập qua mắt cá chân, con tàu này xem chừng không trụ được bao lâu nữa.

Họ men theo chiếc thang còn tương đối chắc chắn để bò lên boong tàu.

Bên ngoài bão vẫn đang gầm rú.

Trời tối sầm, những đám mây đen dày đặc tích tụ trên bầu trời mang lại áp lực nặng nề.

Trên mặt biển, sóng cuộn dữ dội, ngọn sóng sau cao hơn ngọn sóng trước, cao mười mấy mét là chuyện thường tình.

Cách đó không xa, tàu cá đã quay đầu và đang lái về phía họ.

Dù đã có Phong Nguyên Thanh lên thuyền ma cứu người nhưng mọi người vẫn vô cùng lo lắng.

A Ninh là người dẫn đội, nếu đội trưởng xảy ra chuyện thì nhiệm vụ của họ sao tiếp tục được?

Mọi người trên tàu không ngừng thúc giục thuyền trưởng tăng tốc tiếp cận, đồng thời liên tục ngóng về phía thuyền ma.

Trên thuyền ma, Phong Nguyên Thanh chú ý thấy lại có mấy con Hải Hầu Tử nữa chui từ lỗ thủng ở mũi tàu vào trong khoang.

Có khi chúng là một gia đình không chừng.

Hải Hầu Tử là loại sinh vật cực kỳ thù dai.

Tuy trí khôn kém nhưng tính báo thù rất mạnh, đối với kẻ thù sẽ nhớ tới chết, hơn nữa còn bám theo dọc đường để tìm cơ hội ra tay.

Chúng cũng rất nhạy cảm với mùi hương, một khi có đồng loại bị giết, mùi hương sẽ ám lên người kẻ đó, các con khác sẽ lần theo mùi hương để truy đuổi báo thù.

Mấy con Hải Hầu Tử phía dưới sau khi lên tàu, nhanh chóng phát hiện một con đồng loại đã chết, liền đồng loạt phát ra những tiếng gầm gừ giận dữ.

Tuy trên xác chết tỏa ra một tia khí tức khiến chúng sợ hãi, nhưng cơn giận đã chiếm lĩnh trí não.

"Hống ~" "Tiếng gì thế?" A Ninh nghe thấy tiếng gầm đột ngột liền hỏi.

"Lại có thêm mấy con Hải Hầu Tử nữa, em cẩn thận một chút, chú ý đừng để bị ngã xuống." Phong Nguyên Thanh nói.

"Vâng." Nghe vậy, A Ninh liền nắm chặt lấy lan can mạn thuyền, như vậy cho dù boong tàu có bị vỡ cô cũng không bị rơi xuống.

Phong Nguyên Thanh đi tới lối vào khoang thuyền nhìn xuống dưới.

Mấy con Hải Hầu Tử theo mùi hương đã tập trung lại dưới chân cầu thang, đang gầm rít hướng lên trên.

Nhìn thấy Phong Nguyên Thanh đột nhiên xuất hiện, ánh mắt chúng càng thêm bạo ngược, men theo cầu thang định bò lên.

Phong Nguyên Thanh làm sao cho chúng cơ hội, Chưởng Tâm Lôi liên phát.

Điện quang xé toạc không trung, bắn xuyên đầu lâu của chúng.

Giống như những quả hồ lô lăn dưới đất, từng con một lăn nhào xuống cầu thang.

“U... u...” Một trận âm phong thê lương thổi qua, phát ra tiếng hú rợn người.

Âm khí trong con thuyền ma này bắt đầu hội tụ về một khu vực trên tàu.

Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn, đó chính là phòng điều khiển.

Lúc này, một luồng oán hồn khổng lồ hình thành một bức tường, bắt đầu di chuyển từ phía mũi tàu về phía giữa, đồng thời phát ra những tiếng than khóc thảm thiết.

Sắc mặt A Ninh trắng bệch, bị dọa cho không nhẹ.

Phong Nguyên Thanh nhanh chóng đi tới, kéo A Ninh lại bên cạnh mình, dặn dò: “Đi sát sau lưng anh, cẩn thận một chút, chú ý né tránh nguy hiểm.” “Vâng.” A Ninh gật đầu lia lịa.

Cô nhìn bức tường oán hồn lớn trên boong tàu kia, tuy chưa tấn công họ nhưng không cần nghĩ cũng biết thứ này chắc chắn có tác dụng gì đó, có lẽ là một loại phong tỏa để ngăn họ chạy trốn.

Bức tường oán hồn đó tuyệt đối không được chạm vào.

Đã là thứ trên tàu không muốn cho anh đi, vậy thì vừa hay, tiêu diệt luôn nó, biết đâu còn tăng thêm chút kinh nghiệm, Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ như vậy.

Hai người dọc theo lối đi trên boong tàu tiến về phía phòng điều khiển.

A Ninh bám sát gót Phong Nguyên Thanh.

Bỗng nhiên, cảnh vật xung quanh đại biến.

Vốn dĩ tuy âm u nhưng vẫn cảm nhận được sự thực tế của ngoại giới, nhưng lúc này, hai người như tiến vào một tầng không gian khác, tách biệt hẳn với thế giới thực, mang lại cảm giác hư ảo không chân thật.

"Chuyện gì thế này?

Xung quanh hình như có gì đó khác lạ!" A Ninh nghi hoặc hỏi.

Cô nhìn quanh rồi lại nhìn ra mặt biển ngoài tàu, nơi tàu cá đang lái tới, nhưng lúc này lại không thấy bóng dáng tàu cá đâu nữa.

Chỉ thấy mặt biển đen ngòm nhấp nhô sóng dữ, bầu trời phủ đầy mây đen dày đặc.

Cơn mưa vẫn rơi lách tách, nhưng bầu không khí đã trở nên quỷ dị tột cùng.

Phong Nguyên Thanh nhanh chóng nhận ra đây chắc chắn là một Quỷ Vực nhỏ do con thuyền ma này hình thành.

Âm khí trên tàu kích phát, Quỷ Vực bành trướng ra kéo cả hai người vào trong.

Xem ra con Boss trên tàu này đang ở đây rồi.

Trên boong tàu trước mặt, đột ngột từ dưới sàn nổi lên bốn cỗ quan tài.

Tiếp đó, nắp quan tài lần lượt bị hất tung ra rơi xuống boong tàu.

Bốn bộ bộ xương khô từ trong quan tài bò ra, động tác chậm chạp, phát ra những tiếng xương cốt cọ xát "ca... ca...".

Chương 105

Trong hốc mắt của bộ xương cháy lên một ngọn lửa màu trắng đục, đó chính là linh hồn hỏa của chúng.

Với những bước đi quỷ dị, bốn bộ xương khô cầm những thanh kiếm sắt rỉ sét tiến về phía hai người.

A Ninh mặt không còn chút máu, căng thẳng nắm lấy cánh tay Phong Nguyên Thanh.

Cảnh tượng này cô chưa bao giờ dám nghĩ tới, vậy mà lại gặp phải.

Làm việc dưới trướng Cầu Đức Khảo bao nhiêu năm, cô chưa từng gặp sự kiện linh dị nào như thế này: tàu ma, oán hồn, xương khô biết cử động.

"Em lánh sang một bên, chú ý né tránh, đừng để bị tấn công, để anh giải quyết chúng." Phong Nguyên Thanh nói với A Ninh.

Bốn bộ xương khô này được phái ra chặn đường chắc hẳn thực lực không yếu.

Phong Nguyên Thanh tuy tự tin vào bản thân nhưng không chủ quan, anh ra tay toàn lực.

Đối phó với loại oán hồn quỷ quái này, sát thương từ sấm sét là cao nhất.

Pháp lực cuồn cuộn khắp toàn thân, ngũ khí dâng trào, dương lôi chi lực bao phủ lấy anh, từng luồng điện lưu kích phát ra tia lửa điện, trông anh lúc này uy nghiêm như Lôi Thần giáng thế.

Hai tay múa lượn, bốn phát Chưởng Tâm Lôi phun ra những tia điện trắng rực rỡ, trong nháy mắt đã bắn trúng bốn bộ xương khô.

“Oanh... xèo xèo...” “Tích... ba...” Trên đầu lâu trắng hếu để lại từng vệt đen cháy xém.

Đòn này khiến bốn bộ xương khô bị trọng thương.

Động tác của chúng khựng lại, ngã gục xuống đất.

Nhưng chúng vẫn chưa chết, ngược lại đang từ từ bò dậy.

Chỉ là linh hồn hỏa trong hốc mắt đã mờ nhạt đi nhiều, không còn lấp lánh như trước.

Thấy Dương Ngũ Lôi có hiệu quả tốt, Phong Nguyên Thanh không đợi chúng bò dậy hoàn toàn, tiếp tục gia tăng điện lượng, liên tiếp oanh ra mấy đạo lôi quang.

Bốn bộ xương khô cứ thế chìm vào giấc ngủ ngàn thu trong màn “điện trị” của Phong Nguyên Thanh.

Linh hồn hỏa trong hốc mắt “phụp” một tiếng rồi tắt ngóm.

Bộ xương vốn hoàn chỉnh đổ sụp xuống, rã ra thành một đống xương vụn.

Những khúc xương trắng hếu mất đi linh hồn hỏa và âm khí chống đỡ, bằng mắt thường có thể thấy chúng mục nát đi nhanh chóng.

Xương cốt nhẫn nhụi như bị mất hết tinh hoa, trở nên lồi lõm lỗ chỗ.

Sau khi xương khô bị tiêu diệt, bốn cỗ quan tài cũng nhanh chóng chìm xuống mặt đất.

Mặt đất ở đây đã không còn là boong tàu, bên dưới cũng không có khoang thuyền, mà là một lớp đất đá mang hình dáng boong tàu được gia cố bằng âm khí.

Thần thức trong Quỷ Vực này bị hạn chế không nhỏ.

Cùng với việc xương khô bị đánh giết, bầu trời trong Quỷ Vực càng thêm tối tăm.

Có lẽ thứ trong phòng điều khiển đã nổi giận.

Phong Nguyên Thanh liền vận pháp lực vào đôi mắt, thi triển Thần Mục Thuật.

Thấu thị âm dương.

Quỷ Vực này mới hình thành không lâu nên còn rất yếu ớt, không ngăn cản được Thần Mục Thuật của Phong Nguyên Thanh.

Qua tầm nhìn của Thần Mục Thuật, anh nhận ra nơi này cách ly với thế giới thực bởi một lớp rào chắn, tuy tương ứng cùng một vị trí nhưng lại không nằm trong cùng một không gian.

Muốn rời đi thì chỉ có thể đánh vỡ Quỷ Vực này, mà chủ nhân của Quỷ Vực cũng không đời nào chịu để họ đi.

Tiếng gió xung quanh càng thêm thê lương, tiếng hú vang lên không dứt.

Bức tường oán hồn phía sau lại tiến gần thêm một đoạn.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước, đến trước phòng điều khiển.

Cửa phòng điều khiển đang khép hờ, bên trong tối đen như mực.

Lớp kính cũng giống như một tấm gương, không nhìn thấy cảnh tượng bên trong mà chỉ thấy hình ảnh phản chiếu của hai người.

Từng bước tiến gần phòng điều khiển, thứ bên trong dường như không còn ngồi yên được nữa.

Một luồng khí thế bùng nổ, A Ninh tức khắc cảm nhận được một áp lực nặng nề, như thể bị một thứ gì đó vô cùng nguy hiểm nhắm vào, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cô không kìm được mà run rẩy, chân tay bủn rủn.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy cũng không thu liễm khí thế nữa mà trực tiếp phóng thích ra, một luồng khí thế mạnh mẽ không kém đẩy tới, hóa giải hoàn toàn áp lực kia.

A Ninh chỉ cảm thấy trong nháy mắt người nhẹ bẫng, áp lực nặng nề biến mất không dấu vết như thể chỉ là ảo giác.

"Kiết kiết kiết ~" Một tràng cười tà ác, quái dị vang lên.

Đó là thứ trong phòng điều khiển.

Nó hiện thân hình từ trong bóng tối, một bóng người quái dị màu tím đen bán minh bạch đứng ngay trước cửa sổ phòng điều khiển, đôi mắt đỏ rực chằm chằm nhìn hai người.

Nhưng vì kiêng kị thực lực của Phong Nguyên Thanh, nó chưa lập tức phát động tấn công.

Bóng người đó đen ngòm vặn vẹo, trên người mặc một bộ lễ phục rộng thùng thình, trên đầu đội mũ quý tộc, tay cầm một cây gậy chống.

Trên người nó tỏa ra oán hận nồng đậm, sự không cam lòng và âm khí bao phủ.

Nhìn bộ dạng chắc hẳn là thuyền trưởng của con tàu.

A Ninh bị nhìn đến mức sởn gai ốc, mặt trắng bệch, không dám thở mạnh.

Tên Thuyền Trưởng Oán Linh nhìn họ với đầy ác ý, Phong Nguyên Thanh cũng cười như không cười nhìn chằm chằm lại nó.

Thấy Phong Nguyên Thanh không hề sợ hãi, Thuyền Trưởng Oán Linh không nhịn được nữa.

Nó vung gậy chống, phát ra một tiếng gào thê lương.

Vô số oán hồn bán minh bạch từ trong phòng điều khiển tuôn ra, bay lơ lửng trên không trung rồi lao về phía Phong Nguyên Thanh và A Ninh.

Phong Nguyên Thanh trước đó còn thắc mắc, âm khí trên tàu nồng nặc như vậy sao không thấy quỷ quái gì, hóa ra đều bị tên Thuyền Trưởng Oán Linh này tập trung lại, giấu trong phòng điều khiển để chơi trò đánh lén.

Nhưng Phong Nguyên Thanh chẳng hề sợ hãi.

Anh khẽ niệm chú ngữ: "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn." "Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông." "Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn." "Thể hữu kim quang, phúc ứng ngô thân." Ngay tức khắc, kim quang nồng đậm bùng phát từ người Phong Nguyên Thanh, nhanh chóng hình thành một lớp hộ giáp kim quang lưu ly.

Không chỉ bao phủ bản thân, anh còn tiện tay bao bọc luôn cả A Ninh để cô không bị oán hồn tấn công.

Không chỉ dừng lại ở đó, luồng kim quang này còn men theo mặt đất không ngừng lan tỏa, những nơi mắt thường nhìn thấy được đều được phủ một lớp kim quang rực rỡ, như thể được dát một lớp sơn vàng lưu ly.

Kim quang chói lọi nhưng lại nhu hòa không gây chói mắt.

A Ninh thấy cảnh này thì trợn mắt há mồm.

Kim Quang Chú cô cũng từng nghe qua, dường như là kỹ năng của đạo sĩ, không ngờ Phong Nguyên Thanh cũng biết, lại còn có thể phát ra luồng kim quang mạnh mẽ đến vậy, quả thực làm đảo lộn thế giới quan của cô.

Cô không nhịn được hỏi: "Phong tiên sinh, chẳng lẽ anh là một đạo sĩ?" Phong Nguyên Thanh liếc nhìn A Ninh rồi nói: "Không phải,

anh chỉ tình cờ biết chút đạo thuật mà thôi.” Hiện tại Phong Nguyên Thanh không còn tùy tiện tiết lộ thân phận Quan Sơn Thái Bảo của mình nữa vì quá gây chú ý, nhất là với những người như Cầu Đức Khảo, biết đâu lão ta sẽ tìm mọi cách lợi dụng anh để đạt được mục đích trường sinh.

Nhưng anh cũng không cố ý che giấu, dù sao danh tiếng cũng đã sớm được chính anh truyền ra ngoài.

A Ninh cạn lời, ánh mắt đầy vẻ không tin nhưng cũng không hỏi tiếp.

Chương 106

Những oán hồn kia bị kim quang chiếu trúng liền chịu thương hại không nhỏ.

Luồng kim quang này tuy không ảnh hưởng tới người thường nhưng dường như lại khắc chế cực mạnh đối với quỷ vật.

Phong Nguyên Thanh tăng cường pháp lực đầu ra, ý niệm vừa động, kim quang ngưng hình hóa thành vô số đao kiếm trường mâu.

Anh phất tay một cái, những vũ khí bằng kim quang bắn ra, xuyên qua tiêu diệt từng oán hồn một.

Sau đó, những vũ khí kim quang này đà thế không giảm, quay đầu lao thẳng về phía Thuyền Trưởng Oán Linh trong phòng điều khiển.

Nhận thấy nguy hiểm ập đến, nó phát ra một tiếng nộ hống.

"Hống ~~" Thân hình nó bỗng chốc phình to, làm vỡ tan cả phòng điều khiển.

Một oán linh vặn vẹo khổng lồ cao bốn năm mét, hình thể tráng kiện hiện ra.

Trên người nó tỏa ra diễm khí đen ngòm, phần thân dưới là một khoảng hỗn độn dường như không có hình thể, đứng trên mặt boong.

Một cái miệng đỏ lòm há hốc ra, tiếng gầm truyền tới khiến âm ba chấn động.

Hai người đều được kim quang bảo vệ nên không hề hấn gì.

Con Boss này đã biến thân, xem ra là muốn liều mạng rồi.

Oán linh khổng lồ vung trảo lớn lao về phía hai người.

Phong Nguyên Thanh điều khiển vũ khí kim quang tấn công vào

móng vuốt của nó.

Oán linh sau khi biến thân thực lực đã tăng lên đôi chút, vũ khí kim quang chỉ để lại vài vết tích trên người nó chứ chưa gây ra thương tổn trí mạng.

Móng vuốt vung lên vồ về phía họ.

Con oán linh này hình thể quá lớn, phạm vi tấn công rất rộng, A Ninh chỉ là người thường nên rất khó né tránh.

Phong Nguyên Thanh ôm lấy eo thon của A Ninh, nhanh chóng thiểm thân né tránh cú tấn công đó.

Hai người né được đòn đánh và đáp xuống một bên khác của boong tàu.

Con oán linh khổng lồ thấy một đòn không trúng, gào thét một tiếng, hai tay cắm xuống đất.

Chiêu này?

Hình dáng con oán linh này vừa rồi Phong Nguyên Thanh nhìn thấy có chút quen mắt, giờ nhớ lại, nó cực kỳ giống với một con BOSS trong trò chơi nào đó.

Đây chắc hẳn là đòn tấn công mặt đất.

Đứng trên mặt đất sẽ không có chỗ trốn, chỉ có thể nhảy lên né tránh.

Chỉ là không biết đòn tấn công trên mặt đất sẽ kéo dài bao lâu.

Thế là, anh ôm lấy vòng eo thon của A Ninh, một lần nữa phát lực.

Hai chân điểm nhẹ, vọt lên không trung, huyền đình giữa hư không.

Độ cao này còn cao hơn con oán linh khổng lồ kia một cái đầu.

Hai chân như đang đứng trên những viên gạch không khí trong suốt, còn A Ninh, dưới chân trống rỗng, không tìm thấy một điểm tựa nào, chỉ có thể dùng hai tay ôm chặt lấy cổ Phong Nguyên Thanh không dám buông lỏng.

A Ninh một lần nữa bị chấn kinh, thế mà có thể nhảy lên lơ lửng giữa không trung, vậy chẳng phải là thật sự biết bay sao?

Sự khao khát bầu trời của nhân loại là vượt ngoài sức tưởng tượng, nằm mơ cũng muốn mọc ra đôi cánh để bay lên.

Từ cổ chí kim, đã có vô số người tìm mọi cách để hoàn thành giấc mơ phi thiên.

Thời cổ đại có người tự chế tên lửa bay lên trời rồi tan xương nát thịt cũng không hề sợ hãi.

Cận đại có anh em nhà Wright ở phương Tây chế tạo ra máy bay, thành công bay lên trời.

Nhưng tất cả đều không bằng tự mình bay lên.

Hiện tại, A Ninh cũng coi như được trải nghiệm tầm nhìn từ trên cao.

Chỉ trong vỏn vẹn một hai giây ngắn ngủi đó, trên mặt đất đột nhiên vươn ra vô số quỷ thủ (tay quỷ) hung tợn khủng khiếp.

Từng bàn tay tranh nhau cào bới lên phía trên, muốn tóm lấy hai người.

Đáng tiếc hai người đang bay giữa không trung, khoảng cách quá xa, quỷ thủ không chạm tới được.

Đám quỷ thủ này duy trì bảy tám giây mới tan biến.

Nếu chỉ định dùng cách nhảy lên để né tránh thì thực sự là xong đời rồi.

Nhân lúc vài giây trống trải này, Phong Nguyên Thanh lấy ra một tấm Thiên Lôi Phù đã vẽ trước đó.

Đây là loại phù lục cao cấp hơn mà anh vẽ ra sau khi thực lực thăng tiến và có cảm ngộ sâu hơn về bùa chú.

Dẫn lực thiên lôi để trừ tà, uy lực vô song.

Truyền vào pháp lực, anh búng tay một cái, lá bùa dán thẳng lên người con oán linh khổng lồ.

Con oán linh đó đang tập trung điều khiển quỷ thủ nên né tránh không kịp, bị dán chính diện.

Từng tia sét rò rỉ ra ngoài khiến nó cảm thấy kinh hãi.

Nó vội vàng thu hồi quỷ thủ, muốn gỡ vật kia trên người xuống.

Nhưng Phong Nguyên Thanh không cho nó cơ hội.

Một tay anh bắt quyết, miệng lẩm nhẩm chú ngữ: "Ngũ lôi ngũ lôi, cấp hội hoàng ninh.

Nhân uân biến hóa, hống điện tấn đình.

Văn hô tức chí, tốc phát dương thanh." Có lôi phù định vị chuẩn xác, con oán linh này không nơi nào lẩn trốn.

Vừa vặn bên ngoài đang cuồng phong bạo vũ, ô vân dày đặc, chính là thời cơ tốt nhất để sử dụng lôi pháp, uy lực của lôi phù còn được gia trì thêm.

Lôi phù kích phát, dẫn dắt từng tia sét.

Một đạo tia chớp khổng lồ từ trong tầng mây đánh thẳng xuống, xé toạc bầu trời, xuyên thủng quỷ vực, giáng mạnh lên người oán linh.

"Gào ~ á ~" Tiếng gào thét cuồng bạo đau đớn vang vọng khắp

quỷ vực.

Thân hình vốn ngưng tụ của oán linh khổng lồ lập tức trở nên trong suốt, bắt đầu tiêu tán.

Đòn này đã đánh nó trọng thương.

Thấy oán linh vẫn chưa chết, Phong Nguyên Thanh đưa A Ninh hạ xuống mặt đất.

Pháp lực dao động, anh thúc động Ngũ Lôi Chính Pháp với công suất tối đa.

Đối phó với loại quỷ vật này, Dương Ngũ Lôi rực cháy dương cương có hiệu quả tốt nhất.

Luồng lôi quang trắng xóa, những tia điện thô như cánh tay từ lòng bàn tay Phong Nguyên Thanh bắn ra, tiếp tục đánh vào người oán linh.

Sau vài đạo dương lôi liên tiếp, con oán linh không còn duy trì được hình thể nữa.

Ý thức tan biến, nó bị đánh thành một đoàn năng lượng âm khí.

Một dòng chữ màu xám nhanh chóng hiện ra trước mắt: [Đánh giết Oán linh khổng lồ - Thuyền trưởng u linh, nhận được 2 năm tu vi, Ngự Thú Thuật một phần!] "Cạch ~" Một viên châu màu đen kịt rơi xuống mặt đất, thu hút sự chú ý của Phong Nguyên Thanh.

Xem ra, chính là viên châu này đã tạo ra một oán linh mạnh mẽ như vậy.

Phong Nguyên Thanh vẫy tay một cái, viên châu bay vào tay anh.

Chương 107

"Hệ thống, giám định." Phong Nguyên Thanh chuyển ý niệm.

Thông tin viên châu hiện ra trước mắt: [Huyền Âm Tụ Sát Châu: Pháp bảo trung phẩm, hội tụ âm sát chi lực của thiên địa, có hiệu quả tăng tiến tu vi đối với các sinh mệnh thuộc tính âm như quỷ vật, cương thi.] "Thứ này đúng là bảo bối không tệ, tuy tạm thời chưa dùng tới nhưng biết đâu sau này sẽ cần." Thế là anh trực tiếp thu vào không gian trữ vật.

Ngước đầu nhìn quanh, quỷ vực đang dần tan rã.

Mất đi chủ thể và nguồn năng lượng, quỷ vực vốn mới sinh này không thể duy trì được nữa, bắt đầu tan biến.

"Xong rồi, oán linh đã bị tiêu diệt, chúng ta có thể ra ngoài." Phong Nguyên Thanh nói với A Ninh.

"Ừm." A Ninh đáp một tiếng, thần sắc có chút kỳ lạ.

Phong Nguyên Thanh liếc nhìn cô một cái, sau đó tay trái một lần nữa ôm lấy eo thon của cô.

Tay phải anh đánh ra một luồng lôi điện, xé toạc một khoảng không trước mặt, tạo ra một vết nứt lớn.

Phía bên kia chính là con thuyền ma trong thế giới thực.

Quỷ vực tan biến, không gian chấn động khiến A Ninh loạng choạng.

Nếu không có Phong Nguyên Thanh đỡ thì cô đã ngã nhào.

Hai người xuyên qua không gian, trở lại trên thuyền.

Con tàu này cũng không xong rồi.

Vốn dĩ nó đã rách nát, hầm tàu còn thủng một lỗ lớn.

Nếu không có sức mạnh oán linh duy trì thì nó căn bản không thể hành trình trên biển.

Trước đó A Ninh nói đây là thuyền cá mà Ngô Tam Tỉnh thuê, nhưng trông nó như đã ngâm dưới biển mấy chục năm vậy.

Có lẽ sau khi con thuyền bị dòng hải lưu cuốn đi, tình cờ gặp phải oán linh nên bị nó chiếm giữ.

Những vết mục nát này có lẽ do âm khí của quỷ vực ăn mòn tạo thành.

Nói không chừng con oán linh thuyền trưởng đó thích kiểu này, nếu không tại sao chỉ có vỏ tàu nát bấy mà đồ đạc bên trong vẫn còn nguyên vẹn?

Phong Nguyên Thanh cũng lười đi sâu nghiên cứu.

Từ trên thuyền ma nhìn ra ngoài, chiếc thuyền cá của họ đã áp sát tới.

Vừa rồi mọi người trên thuyền thấy một đạo lôi điện lớn đánh xuống thuyền ma đều giật nảy mình.

Nếu không phải Ngô Tà, Bàn Tử và đám thủ hạ của A Ninh kiên trì đòi tiếp cận cứu người thì lão đại của thuyền đã lái tàu chạy mất rồi.

Lúc này khi đến gần, thấy Phong Nguyên Thanh và A Ninh đứng trên boong tàu, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Con thuyền ma này không còn nguồn động lực, chỉ có thể nương theo hải lưu nên tốc độ giảm mạnh.

Thêm vào đó hầm tàu ngập nước, nó đã chìm xuống không ít, hải lưu cũng không đẩy đi nổi nữa.

“Nhanh, chuyển hướng, áp sát vào!” Thuyền trưởng chỉ huy thủy thủ điều khiển thuyền cá áp sát thuyền ma.

Rất nhanh, hai con thuyền đã cập mạn.

“Nhanh, quăng dây thừng qua để họ leo lên!” Ngô Tà vội vàng nói.

Bàn Tử nhanh chóng cầm lấy sợi dây thừng lớn chuẩn bị sẵn định quăng qua.

Nhưng chưa kịp quăng, Phong Nguyên Thanh đã ôm eo A Ninh, nhảy vọt một cái lên boong thuyền cá.

Ngô Tà và Bàn Tử thì không ngạc nhiên lắm, nhưng lão thuyền trưởng, đám thủy thủ và mấy thủ hạ của A Ninh thì chấn kinh hoàn toàn.

Đây là việc con người có thể làm được sao?

Khoảng cách xa như vậy, nhảy một cái đã lên tới, lại còn mang theo một người?

Đừng bảo không phải là người đấy chứ?

Mọi người trên thuyền bán tín bán nghi.

Thầy y trên thuyền của A Ninh được Bàn Tử gọi tới kiểm tra vết thương cho cô.

Sau khi kiểm tra kỹ một lượt, trên người A Ninh chỉ có vài vết trầy xước nhẹ, căn bản không đáng ngại.

Lão thuyền trưởng lấy can đảm hỏi: “Hai người không sao chứ?

Trên con thuyền ma đó có gặp phải thứ gì không?” Sắc mặt trắng bệch của A Ninh hơi ửng hồng, cô nói: “Không có gì, chỉ có mấy con Hải Hầu Tử và oán linh thôi, đều bị Phong tiên sinh giải quyết rồi, không cần lo lắng.” “Cái gì?

Oán linh?

Thật sự có ma sao?" "Hải Hầu Tử?" Ngô Tà và Bàn Tử đồng thanh hỏi.

Những người khác nghe vậy cũng biến sắc, thế mà thật sự gặp quỷ, nhưng họ vẫn an toàn trở về, nghe ý tứ thì quỷ quái đã bị giết?

Đám thủy thủ và lão thuyền trưởng nhìn nhau, không dám tin.

Lão thuyền trưởng vẫn còn sợ hãi, vội vã chỉ huy thủy thủ lái thuyền rời xa con thuyền ma.

Thuyền cá tăng hết mã lực rời đi, bỏ xa một đoạn lão mới hơi yên tâm.

Còn con thuyền ma kia cũng dần dần chìm xuống.

Sau đó lão mới tới gần mấy người để tìm hiểu tình hình.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đang hỏi Phong Nguyên Thanh và A Ninh về chuyện trên thuyền ma.

Hải Hầu Tử thì họ còn hiểu được, nhưng oán linh là sao?

Còn bàn tay quỷ trên lưng A Ninh là thế nào?

A Ninh bị một phen kinh hoàng không nhỏ, may mà lúc này đã bình tĩnh lại.

Cô nhìn Phong Nguyên Thanh một cái rồi mở lời: "Bàn tay quỷ đó tôi cũng không biết là thứ gì, sau khi bị nó bám vào người, tôi không còn chút sức lực nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó kéo đi." "Đó chắc là Nhân Diện Liêm (Liêm mặt người), đám đi biển chúng tôi cũng từng gặp trường hợp này, hai bàn tay quỷ đó chắc là xúc tu của Nhân Diện Liêm, thường hút sau gáy người ta, chỉ cần dùng lông bò là có thể lấy xuống được.

Nhưng hai người vừa nói trên thuyền ma có quỷ thật, sợ là không

đơn giản như vậy.” Lão thuyền trưởng đứng bên cạnh nói.

“Đúng vậy, thứ đó thực sự không phải sinh vật biển bình thường mà là một loại quỷ quái, do oán hồn trên thuyền biến thành.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Hóa ra là thế.” Mọi người đều gật đầu.

“Còn oán hồn trên thuyền đó không biết từ đâu tới, không phải oán hồn thông thường, bản lĩnh không nhỏ, người thường gặp phải tất chết không nghi ngờ.

Tuy nhiên đã bị tôi tiêu diệt, sau này sẽ không gặp lại nó nữa.” Phong Nguyên Thanh tiếp tục.

“Vậy thì tốt quá, Phong tiên sinh đã giải quyết một ẩn họa lớn cho ngư dân chúng tôi, vô cùng cảm ơn ngài.” Lão thuyền trưởng vui mừng ra mặt.

Nhưng nghĩ lại, lão vẫn có chút lo lắng, nếu sau này lại gặp phải thuyền ma tương tự mà trên đó có quỷ thì sao?

Nhận ra sự lo lắng của lão thuyền trưởng, Phong Nguyên Thanh nói tiếp: “Trường hợp bình thường sẽ không gặp loại thuyền ma này, ông không cần quá lo lắng.” “Hóa ra là vậy, nhưng nếu gặp trường hợp không bình thường thì sao?” Lão thuyền trưởng hỏi.

“Nếu ông thật sự lo lắng, tôi ở đây có hai tấm Khu Tà Phù, chúng ta cũng coi như có duyên, tặng ông vậy.” Nói đoạn Phong Nguyên Thanh lấy ra hai lá bùa đưa cho lão thuyền trưởng.

Trên lá bùa này có một luồng pháp lực của anh, có hiệu quả rất lớn với quỷ quái.

Quỷ quái thông thường rất kính sợ khí tức này, gặp phải đều không dám lại gần.

Lão thuyền trưởng vui mừng khôn xiết nhận lấy lá bùa, cẩn thận bỏ vào túi.

“Lá bùa này ông cứ để trên người hoặc đặt trên thuyền đều được, chú ý không để bị ướt làm nhòe phù văn là được.” Phong Nguyên Thanh nhắc nhở.

“Vâng, tôi hiểu rồi, đa tạ Phong tiên sinh.” Lão thuyền trưởng vội cúi chào cảm ơn.

Chương 108

Có lá bùa này, tâm lý lão cũng ổn định hơn nhiều.

Ngô Tà và Bàn Tử thấy vậy cũng rất động lòng với lá bùa.

"Phong gia, ngài xem lá bùa này, tôi cũng muốn, ngài cũng cho tôi mấy tấm nhé?" Bàn Tử xoa xoa tay, có chút ngại ngùng nói.

"Đúng thế, Phong gia, tôi cũng muốn vài tấm, không biết có được không?" Ngô Tà cũng mở lời.

"Tất nhiên là được, nhưng mà 10 vạn một tấm, có lấy không?" Phong Nguyên Thanh mỉm cười nhìn hai người.

"Ách...

Phong gia, cái này có hơi đắt quá không?

Ngài trực tiếp tặng lão thuyền trưởng hai tấm mà, cũng tặng tôi hai tấm đi?" Bàn Tử khựng lại một chút, sau đó mặt dày cười nói.

"Ngạch, đúng là hơi đắt thật." Ngô Tà nhìn Bàn Tử rồi cũng nói theo.

"Lão thuyền trưởng chỉ là người thường, lần này có thể đưa chúng ta ra biển cũng là duyên phận, nhưng các anh thì khác, các anh đâu phải người thường?

Đúng không?" Phong Nguyên Thanh hỏi ngược lại.

"Cái này..." Bàn Tử rơi vào phân vân, đây là một khoản tiền không nhỏ, tuy hắn đã khá giàu nhưng vẫn thấy xót ruột.

Vẫn là Ngô Tà hạ quyết tâm trước, nghiến răng nói: "Phong tiên sinh, cho tôi hai tấm trước, 10 vạn thì 10 vạn, tôi mua." Nếu không phải trước đó bán được cái Ngọc Dũng kiếm một khoản lớn thì cậu

cũng không nỡ.

Thấy Ngô Tà sảng khoái như vậy, Bàn Tử cuối cùng cũng hạ quyết tâm, bán Ngọc Dũng xong hắn cũng có một khoản lớn, nhưng hắn vẫn thấy đau lòng, tim đang rỉ máu.

"Được, 10 vạn, tôi cũng lấy một tấm!" Bàn Tử nghiến răng nói.

"Được thôi, hiện tại đang trên thuyền chuyển khoản không tiện, đợi lúc về nhớ chuyển tiền cho tôi." Nói xong, Phong Nguyên Thanh lại lấy ra ba tấm Khu Tà Phù, hai tấm cho Ngô Tà, một tấm cho Bàn Tử.

Hai người cẩn thận bỏ vào túi chống nước, cất vào túi áo sát người.

Sau đó hai người mãn nguyện rời đi, trở về phòng mình.

Lúc này, A Ninh đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Phong tiên sinh, có thể bán cho tôi mấy tấm không?" "A Ninh tiểu thư cũng muốn sao?

Vậy cô lấy mấy tấm?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Cho tôi ba tấm trước đi, nếu sau này cần tôi sẽ mua thêm, được không?" A Ninh hỏi.

"Được, không vấn đề gì." Phong Nguyên Thanh không từ chối.

Anh lấy ra ba lá bùa đưa cho A Ninh, cô cũng cẩn thận bỏ vào túi chống nước cất kỹ.

"Xong rồi, hôm nay cô bị dọa không nhẹ, nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi đi đây." Nói xong, Phong Nguyên Thanh quay người rời đi.

Lúc này trời đã về khuya, bão vẫn đang mưa.

Thuyền cá dập dềnh giữa biển lớn.

Trừ Bàn Tử và đám thuyền công, những người khác đều khó lòng đi vào giấc ngủ.

Mãi đến nửa đêm, bão tạnh, thuyền êm hơn mới ngủ thiếp đi.

Phong Nguyên Thanh thì khoanh chân ngồi trên giường, lặng lẽ tu luyện.

Pháp lực lưu chuyển, quán thông toàn thân kinh mạch huyệt vị, tẩm bổ các nơi trên cơ thể.

Cơ thể có thể nói là gốc rễ của một con người, không có cơ thể thì đó là quỷ rồi.

Tu luyện là phải tính mệnh song tu, cả hai cùng tiến mới không có điểm yếu, thực lực càng thêm cường đại.

Tu tính bất tu mệnh, vạn kiếp âm linh nan nhập thánh.

Pháp lực vận chuyển theo lộ trình của Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện Kim Chung Tráo, chấn động gân cốt tạng phủ, khiến chúng ngày càng cường kiện.

Tu luyện xong, Phong Nguyên Thanh lại kiểm tra thu hoạch từ việc điểm danh (sign-in) hàng ngày trong thời gian qua.

Đồ đạc đều tự động lưu trữ trong một khu vực của không gian trữ vật.

Ý thức anh tiến vào kiểm tra: vài chục viên linh thạch chất lượng tốt, là trung phẩm linh thạch, linh khí dồi dào hơn hạ phẩm linh thạch trước đây nhiều.

Một khối kim loại Adamantium to bằng quả bóng rổ.

Một quyển Tiểu Ngũ Hành Độn Pháp, đây chắc là thứ tốt nhất trong đợt này.

Bản thân anh là một tu sĩ Âm Thần, từ lúc tu luyện đến nay mới

chỉ có hai năm.

Tuy tốc độ tu luyện như ngồi tên lửa nhưng nhược điểm là số lượng pháp thuật nắm giữ ít đến thảm thương.

Quyển Tiểu Ngũ Hành Độn Pháp này không chỉ bao gồm độn thuật mà còn bao hàm năm loại thuật thao túng ngũ hành đơn giản, làm phong phú thêm kho kỹ năng của anh.

Còn có một cái lò pháp khí, có thể dùng để luyện đan luyện khí.

Còn lại là vài bình đan dược: Bồi Nguyên Đan, Trúc Cơ Đan, Nguyên Anh Đan...

Chất lượng của những thứ này đã tăng lên đôi chút so với trước, có vẻ là do tu vi tăng lên nên phần thưởng cũng cao lên.

Trời nhanh chóng sáng rõ.

Phong Nguyên Thanh kết thúc tu luyện, ở trong phòng đọc đạo kinh.

Qua thời gian đọc sách này, anh dường như có sự thăng tiến, đó là một cảm giác không thể nói rõ bằng lời.

Giống như nghĩ thông suốt điều gì đó, nhận được điều gì đó, nhưng lại nhìn không thấy chạm không được, thuộc về một loại thăng tiến ẩn tính.

Trên Đạo Đài chín tầng, mấy cái cây nhỏ đã mọc ra nụ hoa, phát triển rất tốt, xem ra sắp kết quả rồi.

Những người khác cơ bản đều ngủ tới gần trưa mới tỉnh lại.

Bên bàn ăn, mấy người vây thành một vòng chuẩn bị dùng bữa.

“A, thoải mái quá, giấc này ngủ đã thật, chỉ là thuyền lắc quá.” Bàn Tử ngáp một cái thật dài nói.

“Bão cuối cùng cũng tạnh rồi, A Ninh tiểu thư, còn bao lâu nữa mới tới Oản Tiêu?” Ngô Tà hỏi.

“Sắp rồi, khoảng một hai tiếng nữa là tới nơi.” A Ninh trả lời.

“Vậy thì tốt, không biết tam thúc hiện tại thế nào rồi.” Ngô Tà gật đầu nói.

“Đúng rồi, hôm qua trên thuyền ma chúng tôi tìm thấy một cuốn nhật ký của Ngô Tam Tỉnh, hôm qua quên đưa cho cậu.” Phong Nguyên Thanh lấy từ trên người ra cuốn nhật ký ố vàng, sắp rời ra từng mảng đưa cho Ngô Tà.

“Cái gì?

Trên thuyền ma sao lại có nhật ký của tam thúc tôi?” Ngô Tà kinh ngạc hỏi, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

“Ngô tiên sinh, qua kiểm tra ngày hôm qua, con thuyền ma đó chính là con tàu khảo sát mà tam thúc anh thuê trước đây, trang bị trên đó đều có ký hiệu đặc định của chúng tôi, số hiệu tàu cũng khớp.

Vì thế tôi mới xác định được, chỉ là không biết tại sao thuyền lại biến thành hình dạng đó.” A Ninh nhìn Ngô Tà đang kinh ngạc há hốc mồm nói.

“Sao có thể như vậy được?” Ngô Tà lẩm bẩm.

Thế là cậu mở nhật ký ra xem.

Cuốn nhật ký này ghi chép về chuyến khảo sát hai mươi năm trước của tam thúc cậu, trên bìa viết rất rõ ràng.

Mở trang đầu tiên, trên đó là danh sách nhân viên và ngày xuất phát.

Ngày 15 tháng 7, nhân viên bao quát tam thúc Ngô Tam Tỉnh, Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh, Trương Khởi Linh và những người khác.

Phía sau là tiến độ công việc của họ.

Chương 109

Phần đầu là việc họ làm sao tìm thấy và xác định vị trí của Hải Để Mộ, ghi chép rất chi tiết.

Nhưng chi tiết quá mức, thậm chí có phần rườm rà.

Ngô Tà đọc lướt nhanh, tìm điểm trọng yếu.

Lật ra phía sau, có vài dòng ghi chép thu hút sự chú ý của cậu: "Ngày 21 tháng 7, chúng tôi chuẩn bị tiến vào huyệt mộ dưới đáy biển lần đầu tiên, lối vào đã tìm thấy, nghĩ thông suốt sau đó, ngôi mộ này không hề phức tạp." "Ngày 24 tháng 7, chúng tôi đã vào một lần, phát hiện một hiện tượng kỳ lạ bên trong, xem ra ngôi mộ này cũng 'không sạch sẽ'." Nghĩ thông suốt cái gì?

Hiện tượng kỳ lạ đó là gì?

Không sạch sẽ?

Chẳng lẽ trong mộ cũng có quỷ?

Ngô Tà nghĩ mãi không ra.

Nhưng những thứ ghi trong cuốn nhật ký này đều không chạm tới cốt lõi vấn đề, chỉ khiến người ta càng xem càng mơ hồ.

Lúc ở trên thuyền ma, A Ninh đã rất tò mò về cuốn nhật ký này, chẳng qua Phong Nguyên Thanh đã cất đi nên cô không nhắc tới.

Lúc này thấy vẻ mặt mơ hồ của Ngô Tà, cô càng tò mò hơn.

Thế là cô giật lấy cuốn nhật ký từ tay Ngô Tà, chăm chú đọc.

Nội dung trong nhật ký không nhiều, A Ninh nhanh chóng đọc xong.

Cô cũng không nhìn ra được gì thêm.

“A Ninh tiểu thư, lúc tam thúc tôi tới tìm các người, chỉ dựa vào vài câu nói của ông ấy mà công ty các người đã tin chuyện này sao?

Vừa bỏ tiền vừa bỏ sức, các người thẩm định thế nào?

Thế mà tổ chuyên gia của các người lại cho thông qua?” Ngô Tà đặt ra một câu hỏi.

“Thú thật tôi cũng rất thắc mắc, nghe nói lúc đầu không được thông qua, sau đó tam thúc anh cho tổ chuyên gia xem một thứ, không hiểu sao lại thành công, nguyên nhân cụ thể tôi cũng không rõ.” A Ninh trả lời.

Tuy A Ninh coi Cừu Đức Khảo như cha nhưng thực chất lão chỉ coi cô như một công cụ trong tay, rất nhiều chuyện cô không thể biết được.

“Ái chà Thiên Chân, tam thúc của cậu đúng là con cáo già, có chiêu đấy, đơn giản thế mà thuyết phục được đám người ngoại quốc này.” Bàn Tử ngưỡng mộ nói.

Hắn hợp tác với A Ninh, nói gãy cả lưỡi mới thêm được chút tiền.

“Tam thúc tôi đúng là một con cáo già, tinh minh hết chỗ nói.” Ngô Tà cũng đồng tình.

Ngô Tam Tỉnh lăn lộn trong giới đổ đấu bao nhiêu năm, thủ đoạn quả nhiên không tầm thường.

Đám người ngoại quốc này đều rất tinh khôn, thế mà bị ông ấy dùng một thứ thuyết phục, xem ra thứ đó vô cùng quan trọng.

A Ninh tiếp tục nói: “Tam thúc anh trông có vẻ là một người rất kỳ lạ, vừa quê mùa vừa sành điệu, tuy trông có vẻ thô lỗ nhưng thực tế lại vô cùng tỉ mỉ.

Ông ấy vạch kế hoạch cho chúng tôi gần như chi tiết đến từng

chân tơ kẽ tóc, có thể nói là bao la vạn tượng, ngay cả việc chúng tôi đi tìm anh cũng là do tam thúc anh lên kế hoạch trước.

Trong kế hoạch, khi gặp sự cố đột xuất, người đầu tiên thay thế ông ấy chính là anh.

Kế hoạch của ông ấy giống như một lời tiên tri vậy, rất nhiều chuyện ông ấy liệt kê đều đã thực sự xảy ra." Trong ký ức của Ngô Tà, tam thúc cậu ghét nhất là lên kế hoạch, cứ nhìn cuộc sống lộn xộn nửa đời người của ông ấy là biết, lần này sao lại thay đổi tính nết mà làm kế hoạch cơ chứ?

Thế là Ngô Tà lại hỏi: "Vậy trong kế hoạch của tam thúc tôi có nội dung gì đặc biệt không?" "Đặc biệt sao?" A Ninh suy nghĩ một chút rồi nói: "Cái này tôi không chú ý lắm, nhưng có một điều thực sự rất quái đản, đó là ông ấy yêu cầu tất cả thiết bị phải chuẩn bị hai phần, một phần để dự phòng tại cảng, cho nên lần này chúng ta mới có thể hành động nhanh như vậy." "Cái này xem ra tam thúc dường như đã chuẩn bị sẵn cho việc ông ấy sẽ mất tích, hoặc nói cách khác, ông ấy đã lên kế hoạch để được mất tích!" Ngô Tà nói.

"Cái này thì không rõ, có lẽ chỉ có tam thúc anh mới biết." A Ninh nói.

Sau khi ăn cơm, Phong Nguyên Thanh bước ra boong tàu.

Mặt biển không hẳn là lặng sóng nhưng cũng không có biến động lớn.

Trời xanh vạn dặm, mây nhạt gió nhẹ.

Lúc này khoảng cách tới vùng biển mục tiêu đã không còn xa.

Thêm một tiếng đồng hồ trôi qua, thuyền cá cuối cùng cũng tới vùng biển chỉ định.

Lúc này ngoài họ ra, còn có một con tàu khác cũng từ xa tiến tới

vùng biển này.

Đó là một nhóm người khác do công ty của A Ninh phái tới, họ chịu trách nhiệm tìm kiếm vị trí Hải Để Mộ dưới đáy biển, xác định vị trí đạo động (lỗ hổng vào mộ) trước, sau đó mọi người mới xuống để tiến vào mộ.

Hai con tàu nhanh chóng hội hợp.

A Ninh bước sang trao đổi một hồi, xác định phân công nhiệm vụ.

Không lâu sau, trên con tàu kia có mấy người nhái mặc trang bị lặn đầy đủ, "tõm" một tiếng nhảy xuống biển, lặn xuống tìm kiếm Hải Để Mộ.

Bên này, Ngô Tà, Vương Bàn Tử tranh thủ lúc người nhái tìm đạo động để chỉnh đốn trang bị: Đèn thăm dò, đèn pin, pin, dao găm, hỏa chiết tử, túi niêm phong, dây thừng nylon, móc leo núi, cộng thêm thức ăn, nước uống, túi sơ cứu, mặt nạ phòng độc...

Ngoài ra Vương Bàn Tử chuyên môn mang theo hai cái hắc lư đề tử (móng giò lừa đen).

Hắn đã có kinh nghiệm hợp tác với đám người A Ninh, di tích dưới đáy biển chắc chắn là một cái "đấu" (mộ), mang theo hắc lư đề tử chắc chắn không sai.

Sau khi thu xếp đồ đạc, mọi người nghỉ ngơi trên boong tàu chờ tin tức của người nhái.

Khu vực này chỉ là vị trí đại khái, việc tìm kiếm cần tốn chút thời gian.

Một lúc lâu sau, mấy người nhái đó mới trồi lên mặt nước, nói với mọi người: "Tìm thấy rồi, ngay dưới chỗ này, đạo động cũng thấy rồi." "Vậy các anh đã vào xem chưa?" A Ninh hỏi.

Người nhái đó vừa gật vừa lắc đầu nói: “Vào rồi, nhưng đạo động đó rất dài, tôi lặn vào một đoạn mà không thấy đáy, không dám vào tiếp nên rút ra.” A Ninh gật đầu, hỏi thêm vài câu rồi quay sang nói với mọi người: “Được rồi, chúng ta chuẩn bị đi, họ dọn dẹp xong cửa hang sẽ quay lại gọi chúng ta, trong hang có vài chỗ sạt lở, họ sẽ dùng giá đỡ cố định lại.” Mọi người lần lượt đi mặc đồ lặn, trừ Bàn Tử ra thì đồ lặn của ai cũng rất vừa vặn.

Duy chỉ có hắn, thể tích quá lớn, chiều ngang quá khổ nên đồ lặn không tài nào bao phủ hết được, phần rốn lộ ra ngoài trông không được nhã nhặn cho lắm.

Phong Nguyên Thanh cũng mặc đồ lặn vào, từ trước tới sau khi xuyên không anh đều chưa lặn bao giờ, lần này có cơ hội đúng lúc trải nghiệm một chút.

Mọi người tự kiểm tra trang bị lặn của mình, sau đó lần lượt xuống nước, bơi về phía đạo động.

Vùng biển này không sâu lắm, ánh sáng dưới nước khá đầy đủ, không cần bật đèn cũng có thể nhìn rõ cảnh tượng đáy biển.

Đạo động đó không xa vị trí tàu, là một cái hố lớn bị thuốc nổ đánh ra, đạo động nằm ở đáy hố.

Bên cạnh, trên một phiến đá trống trải còn có dấu vết sơ đồ mà Ngô Tam Tỉnh phác thảo.

Ngô Tà và Trương Ngốc Tử (Trương Khởi Linh giả dạng) bước tới chú tâm ghi nhớ.

Từ sơ đồ mà xem, đạo động này chắc dẫn tới nhĩ thất, nơi đó gạch mỏng hơn.

Những người nhái xuống trước đang đứng đợi mọi người ở cửa hang.

Mọi người quy ước thủ thế và ám hiệu tại cửa hang, xác định mọi thứ không có vấn đề gì mới chuẩn bị xuống đạo động.

Bàn Tử là người đầu tiên chui vào.

Những người phía sau lần lượt lặn xuống theo.

Cái hang này rất không quy tắc, lúc rộng lúc hẹp, trên vách hang còn có nhiều dấu vết cào cấu, là người am hiểu nguyên tác, Phong Nguyên Thanh biết rõ chủ thể cái hang này là do Hải Hầu Tử đào ra.

Hải Để Mộ chính là sào huyệt của Hải Hầu Tử.

Mọi người theo hang lặn xuống sâu chừng mười mấy mét, tới một không gian rộng rãi.

Cách đó không xa, họ nhìn thấy một bức tường mộ, bên trên thủng một lỗ lớn.

Cái lỗ này không quy tắc, trông không giống như thợ đổ đấu gỡ từng viên gạch ra, mà giống như bị Hải Hầu Tử đào ra hơn.

Bàn Tử cũng nghĩ vậy, thế là hắn ra bộ bộ dạng con khỉ để diễn tả cho mọi người xem.

Mọi người đều thấy có lý nên gật đầu đồng ý.

Sau đó mọi người cùng chui qua cái lỗ trên tường.

Chương 110

Bên trong là một đường hầm mộ rộng rãi.

Bên trong tối đen như mực, chỉ có ánh đèn pin của mọi người chiếu rọi.

Trên tường mộ khắc nhiều bức phù điêu mặt người, trên trán còn khắc một số động vật kỳ lạ, vô cùng tinh xảo.

Ngô Tà tò mò vừa bơi vừa xem, những động vật này đa phần là trấn mộ thú, chỉ là đều không được khắc mắt khiến cậu thấy rất kỳ lạ.

Càng bơi về phía trước, cứ cách một đoạn lại xuất hiện một bức thạch điêu mặt người, đôi mắt trên đó cũng dần có sự thay đổi.

Ngô Tà vẫn luôn quan sát những bức phù điêu này và chú ý tới sự thay đổi đó.

Cậu phát hiện mắt của những bức thạch điêu này đang từ từ mở ra, tới vị trí này, mắt trên thạch điêu đã hoàn toàn mở hẳn.

Điều này khiến cậu có chút bất an, thế là kéo Bàn Tử phía trước lại, viết lên bảng viết tay: "Mặt người trên tường mộ, mắt đang dần mở ra, tôi cảm thấy có vấn đề!" Rồi chỉ tay về phía vách tường.

Bàn Tử bơi tới bên cạnh thạch điêu, sờ thử mặt người rồi lắc đầu, viết lên bảng: "Tôi chẳng để ý, chỉ là mấy bức phù điêu đá thôi mà, bên trong đều là đá nguyên khối, cậu nghĩ nhiều rồi." Ngô Tà có chút không tin, đánh liều tiến lại gần sờ vào mắt thạch điêu, quả nhiên là một khối đá liền, dùng ngón tay chọc chọc vào hai con mắt cũng không thấy phản ứng gì.

Lúc này cậu mới xác nhận, những bức thạch điêu này chỉ dùng để dọa những kẻ trộm mộ, là một loại ám thị tâm lý khiến người ta tự

dọa chính mình.

A Ninh phía sau nhìn thấy Bàn Tử và Ngô Tà ghé sát vào phù điêu trên tường xem thì có chút tò mò.

"Chỉ là phù điêu dùng để dọa người thôi, Ngô Tà kinh nghiệm ít nên bị dọa." Phong Nguyên Thanh viết lên bảng cho A Ninh xem, cô gật đầu ý chỉ đã hiểu.

Mọi người tiếp tục bơi về phía trước.

Qua vài khúc quanh, họ tới cuối đường hầm mộ và dừng lại ở đây.

Phía trước bị một phiến đá chặn đường, không thể đi tiếp.

Trên đó trơn nhẵn, cũng không có phù điêu.

Phong Nguyên Thanh viết một dòng chữ trên bảng: "Gần đây chắc có cơ quan, mọi người tìm thử xem có viên gạch nào lỏng không." Sau đó giơ lên cho mọi người xem.

Mọi người xem xong liền tản ra tìm kiếm trên tường mộ xem có tìm thấy cơ quan không.

Tìm một hồi, Ngô Tà thấy Bàn Tử đứng ngây người một chỗ, bèn bơi tới viết chữ hỏi: "Có phát hiện gì không?" Chỉ thấy Bàn Tử trả lời: "Hải Hầu Tử có mọc tóc không?" Ngô Tà hơi ngẩn người, trên người Hải Hầu Tử toàn là vảy, dường như không có tóc thì phải?

Bàn Tử chỉ tay vào khe tường, ý bảo Ngô Tà nhìn vào đó.

Trong khe hở giữa phiến đá và tường hầm mộ có một lọn tóc đen.

Ngô Gia nhìn theo hướng ngón tay của Bàn Tử chỉ.

Tại góc tường, một lùm tóc dài đen kịt đang tự do trôi dạt trong nước, hiển hiện vô cùng quỷ dị.

Chẳng lẽ phía sau thạch bản này lại có người?

Ngô Gia không tìm được lời giải thích nào khác.

Tên Bàn Tử này vốn dĩ gan lớn, từ việc hắn trêu đùa cửu đầu xà bách đẳng trong Lỗ Vương Cung là có thể nhận ra điều đó.

Hắn đưa tay ra định kéo lùm tóc kia một cái.

Không ngờ, lùm tóc đó đột nhiên rụt lại, chui tọt vào khe tường.

Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Gia một cái, lập tức viết lên bảng viết tay: "Sau thạch bản có quỷ!" Chắc hẳn là một loại Tống tử nào đó, may mà có tấm thạch bản chặn lại nên nó không xông qua được.

Thật tốt vì không phải loại quỷ hồn không có thực thể, có thể xuyên tường.

Bàn Tử không bắt được lùm tóc, tựa hồ không cam lòng, lại cầm đèn đi soi khe tường đó.

Ngô Gia nhát gan, thấy Bàn Tử lại muốn tìm đường chết, bèn bơi lùi lại một đoạn, cách xa thạch bản ra, xem Bàn Tử sẽ có phản ứng gì.

Bàn Tử ghé sát vào nhìn một lúc, tựa hồ sững sờ, đột nhiên hắn mạnh mẽ lui về phía sau như đang chạy trốn, liều mạng bơi ra xa mấy mét, sau đó lại hướng về phía Ngô Gia và những người bên cạnh ra sức vung nắm đấm.

Đây chính là thủ thế ước định trước để chạy trốn.

Phản ứng của Ngô Gia có chút chậm chạp, định thần nhìn lại, từ trong khe thạch bản tuôn ra một đoàn lớn thứ gì đó như mực đen, hơn nữa còn không ngừng tăng lên.

Ngô Gia vội vàng lui lại, bơi lùi thêm một đoạn, ánh đèn chiếu qua nhìn kỹ lại, suýt chút nữa dọa cho hồn phi phách tán, thứ màu đen kia thế mà lại là tóc, giống hệt lùm tóc vừa nãy.

Bàn Tử lúc này đã bơi ra xa một đoạn, nhưng thấy Ngô Gia phản

ứng chậm chạp nên lại quay đầu kéo Ngô Gia đi.

Ngô Gia lúc này mới phản ứng lại, cấp tốc bơi về.

Hai người một trước một sau, Ngô Gia học theo tư thế bơi chó của Bàn Tử, nhanh chóng bơi về phía trước.

Tư thế này tuy không đẹp mắt nhưng bơi lại cực nhanh, đặc biệt là cảm giác chân đạp đất khiến người ta đặc biệt an tâm.

Bơi đến góc cua của mộ đạo, Bàn Tử dừng lại, ra hiệu mọi người trốn ở đây xem tình hình thế nào.

Phong Nguyên Thanh và A Ninh lúc này đang ở ngay góc cua tìm kiếm cơ quan trong mộ đạo.

Những người khác phân tán ở một khu vực phía sau, nhưng khoảng cách không xa lắm.

Thấy Bàn Tử và Ngô Gia bỗng nhiên như chạy trốn quay lại, Phong Nguyên Thanh liền biết bọn họ chắc chắn đã gặp phải thứ gì đó.

Chắc hẳn chính là con Cấm bà đang trốn ở đầu bên kia.

Có điều nó bị thạch bản ngăn cách, không qua được, chỉ có thể dùng tóc để tấn công.

Ngô Gia thò đầu qua nhìn một cái, trong mộ đạo phía trong đã đầy rẫy tóc, từng đoàn đen kịt khiến cổ họng hắn thắt lại.

Bàn Tử thầm mắng một câu, lấy súng hơi ra, bắn một phát vào giữa đoàn tóc lớn kia.

Mũi lao bắn ra không hề xuyên thấu đoàn tóc như tưởng tượng, chỉ bay được sáu bảy mét đã trở nên chậm chạp.

Động năng của mũi lao bị đoàn tóc lớn kia triệt tiêu hoàn toàn, sau đó lập tức bị cuốn vào trong.

Bàn Tử thấy vậy liền quay đầu chạy thẳng, nhanh chóng bơi ngược trở lại, để lại Ngô Gia cùng Phong Nguyên Thanh và A Ninh tại chỗ.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên không sợ, ngay cả A Ninh bên cạnh cũng biểu hiện vô cùng trấn định.

Ngô Gia vốn muốn gọi hai người mau chóng chạy về, nhưng chợt nhớ tới bản lĩnh của Phong Nguyên Thanh.

A Ninh từng nói, Phong gia ở trên Quỷ thuyền đã tiêu diệt mấy con Hải hầu tử cùng vô số oán hồn.

Đối với bản lĩnh của Phong Nguyên Thanh, hắn vẫn có lòng tin, động tác lập tức chậm lại.

Phong Nguyên Thanh vẫy vẫy tay với Ngô Gia, ra hiệu hắn né sang bên cạnh và lui về sau.

Bản thân anh lại bơi lên phía trước một đoạn, đi tới chỗ góc cua.

Bóng tối đối với Phong Nguyên Thanh mà nói đã không còn là vấn đề, không có ánh đèn anh vẫn có thể nhìn rất rõ ràng.

Sâu trong mộ đạo, trong tầm mắt đều là những đoàn tóc đen kịt, gần như chiếm trọn không gian mộ đạo.

Cấm bà loại sinh vật này khá thần kỳ, tóc của nó dường như có thể sinh trưởng vô hạn, không biết vật chất và năng lượng từ đâu ra mà có thể mọc ra nhiều tóc như vậy, chẳng phù hợp với định luật bảo toàn năng lượng chút nào, cũng chẳng khoa học chút nào.

Nhưng nếu nói là huyền huyễn, Cấm bà chỉ là sản vật của Thi miết đan, đào đâu ra năng lực như vậy, cũng không đủ tầm huyền huyễn.

Nhìn lùm tóc đang tiến lại gần, Phong Nguyên Thanh vận khởi

Kim Quang Chú.

Toàn thân bao phủ kim quang, uyển như thiên thần hạ phàm.

Kim quang tán ra ngưng hình, hóa thành mười mấy cây trường thương và lợi kiếm, bắn về phía đoàn tóc lớn kia.

Thương kiếm kim quang bắn trúng đoàn tóc, xuyên sâu vào trong.

Đoàn tóc lớn kia hốt nhiên mạnh mẽ thu súc lại, tựa hồ gặp phải sự vật gì đó đáng sợ.

Những thương kiếm hóa hình từ kim quang này gây ra tổn thương không nhỏ cho tóc của Cấm bà.

Chương 111

Mớ tóc này là năng lực chủ yếu của Cấm bà, là điểm mạnh nhưng cũng là nhược điểm.

Tóc nhanh chóng thu lại, rút khỏi khe tường, không dám lộ ra nữa.

Phong Nguyên Thanh khai mở Thần mục, ánh mắt xuyên thấu thạch bản nhìn qua, phía sau thạch bản quả nhiên có một con Cấm bà thân hình trắng bệch đang phủ phục.

Vô số tóc dài phiêu đãng phía sau nó, khuôn mặt trắng bệch tựa hồ hiện lên thần sắc thống khổ, tóc bị tấn công khiến nó chịu không ít thương hại.

Hơi hoãn lại một chút, nó vội vàng chạy trốn vào sâu trong mộ đạo phía sau.

A Ninh nhìn thấy cảnh này, tuy không còn vẻ bất khả tư nghị như lúc đầu gặp mặt nhưng cảnh tượng này vẫn khiến cô cảm thấy chấn động.

Ngô Gia, Bàn Tử cùng Trương Ngốc Tử (do Trương Kỳ Lân giả dạng) cũng đã từng thấy một phần bản lĩnh của Phong Nguyên Thanh tại Lỗ Vương Cung, nhưng cảnh tượng chấn động do Kim Quang Chú mang lại vẫn khiến hai người thất thần.

Toàn thân bao phủ kim quang, giống như kim giáp thần nhân, quá mức chấn động.

Càng đừng nói đến đám thuộc hạ chưa thấy qua sự đời của A Ninh, lúc này đã kinh ngạc đến ngây người, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, đến tay chân cũng quên cả khua nước.

Nếu không phải hiện tại đang ở dưới nước không thể nói chuyện,

bọn họ thật sự muốn hét lớn một câu "móa nó" để giải tỏa sự kinh ngạc trong lòng.

Phong Nguyên Thanh viết lên bảng viết tay: "Được rồi, tiếp tục tìm cơ quan đi." A Ninh, Ngô Gia mấy người mới phản ứng lại.

Đúng lúc này, Trương Ngốc Tử từ phía sau bơi tới, ra thủ thế với A Ninh và Phong Nguyên Thanh, bảo mọi người theo sau hắn.

A Ninh thấy vậy, phất tay đi theo.

Phong Nguyên Thanh biết rằng anh ta đã tìm thấy vị trí cơ quan nên gọi mọi người qua.

Thế là anh cũng bơi theo sau mọi người.

Trương Ngốc Tử bơi vài mét, đến một khối tường mộ có chút lõm vào cho mọi người xem.

Đây chính là nơi lúc nãy Bàn Tử bơi ngược lại đã đạp vào tường.

Hắn một cước đã đạp viên gạch lún vào trong vách tường.

Xem ra đây chính là cơ quan rồi, trong lòng mọi người đại hỉ.

Lúc này, Bàn Tử ở phía sau cũng đi tới bên cạnh mọi người.

Thấy người đã đông đủ, Trương Ngốc Tử ấn mạnh vào cơ quan trên tường.

Viên gạch lập tức lún sâu vào một mảng lớn.

Một lượng lớn bọt khí hốt nhiên từ trong vách tường tuôn ra, một luồng lực đẩy cực đại lập tức tác động lên thân thể mọi người.

Mọi người lập tức bị luồng thủy lưu khổng lồ này cuốn lấy, đẩy vào trong hang trên tường.

Luồng thủy lưu này chuyển động theo hình xoắn ốc như một vòng xoáy, hút mọi người vào trong.

Ngô Gia lập tức cảm nhận được cảm giác như đang trong máy giặt cửa ngang.

Mọi người bị nhào lộn trong vòng xoáy một hồi, trên người cũng chịu các mức độ trầy xước, va đập khác nhau.

Ngô Gia chỉ kiên trì được một lúc là không chịu nổi mà ngất đi.

Thuận theo lực đẩy của vòng xoáy, chẳng mấy chốc, mọi người bị nhả ra khỏi thủy trì, thành công tiến vào trong nhĩ thất của hải để mộ.

Lúc này, ngoại trừ Trương Kỳ Lân và Phong Nguyên Thanh, những người khác đều đã hôn mê.

Những người bị thủy lưu cuốn vào chỉ có mấy người tại chỗ, mấy tên thuộc hạ của A Ninh chạy xa nên không một ai bị cuốn vào đây.

Đám người kia thấy vậy không dám tiếp tục thâm nhập, vội vàng theo đường cũ trở về thuyền trên mặt biển, sau khi giải thích tình hình với những người khác thì ở lại trên thuyền chờ đợi.

Trong nhĩ thất hải để mộ, Phong Nguyên Thanh cùng Trương Kỳ Lân bốn mắt nhìn nhau, đều không nói gì.

Phong Nguyên Thanh khẽ mỉm cười, không vạch trần thân phận của Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cũng lạnh lùng khẽ gật đầu.

Hai người hợp lực kéo A Ninh, Ngô Gia cùng Bàn Tử ra khỏi thủy trì, đặt lên mặt đất lát gạch bên cạnh.

Sau đó hai người ngồi sang một bên lặng lẽ chờ đợi.

Phong Nguyên Thanh lấy ra một chiếc đèn chiếu cỡ lớn, thắp sáng lên.

Ánh sáng lấp lánh soi sáng cả nhĩ thất đen kịt này.

Còn bản thân anh, pháp lực vận chuyển một cái, thủy khí trên người nhanh chóng bốc hơi khô ráo, tỏa ra từng đợt sương mù trắng.

Tiểu Ca Trương Kỳ Lân thấy cảnh này, trong ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh đã tiến vào bên trong trầm thuyền mộ của Uông Tang Hải. [Đánh dấu thành công tại trầm thuyền mộ của Uông Tang Hải, nhận được Thần Cơ Bách Luyện (Bản tu chính)!] Phong Nguyên Thanh ngồi dưới đất, tiêu hóa thông tin kiến thức của Thần Cơ Bách Luyện.

Đây cũng là kỹ năng xuất xứ từ một thế giới hoạt hình nào đó, được xưng là Bát Kỳ Kỹ, tuy nhiên đã được cải tiến, phù hợp với anh hơn.

Thế giới đó quả thực có không ít đồ tốt, phạm vi ứng dụng của Bát Kỳ Kỹ này có thể nói là rất rộng.

Bát Kỳ Kỹ, được xưng là cực hạn của thuật!

Thần Cơ Bách Luyện này chính là cực hạn của cơ quan thuật, luyện khí, ngự vật và hóa vật!

Có thể luyện chế pháp khí, chế tác cơ quan khôi lỗi một cách hiệu quả và nhanh chóng.

Cơ quan thuật trở thành Thần Cơ, luyện khí thuật chính là Bách Luyện.

Có thể hoàn thành thao tác hóa vật, ngự vật trong thời gian ngắn.

Có thể nói là vô cùng mạnh mẽ.

“Xem ra sau này có thể tự mình luyện chế pháp khí pháp bảo rồi, không tệ.

Dùng đồ người khác luyện chế chung quy không tốt bằng tự mình luyện chế.” Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Nói đi cũng phải nói lại, trong truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo của mình, Chỉ nhân thuật cũng có thể coi là một loại khôi lỗi thuật.

Chỉ có điều chưa từng xuất hiện bao giờ.

Trước đó có chế tác một số người giấy, nhưng cơ bản chưa dùng đến.

Lúc này có Thần Cơ Bách Luyện, đảo mắt có thể thăng cấp một phen, lấy ra thăm đường cũng rất tốt.

Người giấy này tuy không có mấy lực công kích nhưng có thể làm tai mắt, một số nơi nguy hiểm có thể dùng nó đi thăm dò, dù có tổn thất cũng không sao.

Nghĩ là làm.

Phong Nguyên Thanh từ trong không gian lấy ra mấy tờ giấy cắt sẵn hình người.

Pháp lực trong tay truyền vào người giấy.

Chất liệu người giấy này khá bình thường.

Thế là Phong Nguyên Thanh lại khắc họa lên trên mấy cái trận pháp, phù văn như kiên cố, ẩn thân, tấn tiệp (nhanh nhẹn), cách âm...

Ngay lập tức, những người giấy này đã thăng cấp lên mấy bậc.

Tiếp theo dùng thủ đoạn hóa vật, ngự vật của Thần Cơ Bách Luyện nhanh chóng luyện hóa một lần.

Hoàn thành.

Quá trình này tổng cộng cũng không quá mười mấy giây.

Chương 112

Một tờ người giấy đã tế luyện xong.

Tiếp theo cứ như vậy mà làm, luyện hóa nốt mấy tờ người giấy còn lại.

Hiện nay trên người Phong Nguyên Thanh tổng cộng cũng chẳng có mấy kiện pháp khí.

Trong đó kiện tốt nhất chính là thanh Đường khê pháp kiếm đấu giá được từ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngoài ra chính là Đào mộc kiếm, Tam thanh linh, Trấn tà bát quái kính nhận được từ việc đánh dấu.

Tóm lại là vẫn quá nghèo, nội hàm không đủ.

Nếu đặt ở các thế giới tu tiên khác, cho dù không vũ trang đến tận răng thì chí ít trên người cũng có mấy kiện pháp khí pháp bảo tương xứng với tu vi chứ.

Hiện tại có Thần Cơ Bách Luyện là có thể tự mình luyện chế pháp khí rồi, bất luận là công kích hay phòng ngự đều sẽ có sự thăng tiến lớn.

Trương Kỳ Lân đang giả dạng Trương Ngốc Tử lúc này cũng đang dựa vào bức tường bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phong Nguyên Thanh sau khi thu người giấy lại, đem mấy kiện pháp khí ít ỏi trên người lần lượt dùng Thần Cơ Bách Luyện tế luyện một chút.

Như vậy khi sử dụng sẽ càng thêm đắc tâm ứng thủ, uy lực phát huy ra cũng sẽ mạnh hơn một chút.

Không quá bao lâu, A Ninh là người tỉnh lại đầu tiên.

Cô xoa xoa cái đầu của mình, vẫn còn chút váng đầu hoa mắt.

Cô quay đầu nhìn quanh, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng, chắc là nhĩ thất của mộ thất.

Góc tường còn bày biện một số bình bình lọ lọ.

Giữa phòng có một thủy trì lớn.

Trương Ngốc Tử và Phong Nguyên Thanh đang ngồi một bên nghỉ ngơi.

Ngô Gia và Vương Bàn Tử nằm trên mặt đất bên cạnh.

Trước mặt còn có đèn chiếu sáng rực, tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Vết nước trên người thấm ướt mặt đất.

Chỉnh lý lại quần áo và đồ đạc trên người một chút, A Ninh đi tới bên cạnh Phong Nguyên Thanh ngồi xuống.

Phong Nguyên Thanh mở mắt nhìn cô một cái, hỏi: "Cô thấy thế nào, không bị thương chứ?" "Chỉ là vài vết va quệt trầy xước, không có gì đáng ngại." A Ninh nói.

"Ừ, nghỉ ngơi một chút đi, đợi bọn họ tỉnh lại." Phong Nguyên Thanh nói xong lại nhắm mắt lại.

"Vâng." A Ninh gật đầu đáp.

Lại qua một lúc, Bàn Tử và Ngô Gia cũng đều tỉnh lại.

Lập tức cảnh giác nhìn quanh.

Ngất đi trong mộ không phải là chuyện tốt lành gì.

Thấy Phong Nguyên Thanh, A Ninh cùng những người khác đều đang nghỉ ngơi gần đó, lúc này mới yên tâm, thở phào một hơi.

"Chúng ta đây là đã vào trong mộ thất rồi sao?" Bàn Tử hỏi.

“Chắc là không sai, đây là một nhĩ thất trong mộ thất.” Ngô Gia nói.

Lúc này A Ninh đứng dậy, nói: “Nếu mọi người đã tỉnh rồi thì chuẩn bị bắt đầu thăm dò mộ thất thôi.” Mọi người lần lượt đứng dậy, quan sát nhĩ thất này.

Chính giữa là một thủy trì lớn, chính là mắt xích thông với thủy đạo cơ quan bên ngoài.

Không gian nhĩ thất này về tổng thể là một hình chữ nhật, chỉ có trên đỉnh vẽ ngũ thập tinh đồ, những chỗ khác không có trang trí gì quá nhiều, hiển vẻ phác thực vô hoa.

Trên vách tường cũng là loại thạch cao trắng thông thường bịt lại, những bức bích họa rực rỡ ban đầu đã bị thủy khí ăn mòn đến nát bét.

Chỉ có bên trái có một đạo thạch môn kết nối với dũng đạo.

Trên mặt đất còn đặt một số đồ gốm tùy táng, nhìn sơ qua đại khái có hơn trăm cái.

Bàn Tử đã ghé sát vào.

Trong đống bình bình lọ lọ này còn có mấy cái vò gốm lớn vẽ vân long màu thanh hoa rất đáng tiền.

Bàn Tử nhìn những đồ sứ tinh mỹ này, hai mắt tỏa sáng.

“Hại nha, chuyến này chỉ riêng đống đồ sứ này thôi cũng đáng giá lắm rồi, có điều số lượng nhiều quá, một lần không mang ra hết được.

Ai~” Bàn Tử có chút tiếc nuối.

Tiếp theo, mọi người lại phát hiện một số dấu chân trên mặt đất.

“Là dấu chân do bọn mộ tặc để lại sao?” A Ninh hỏi.

“Ơ, dãy dấu chân này sao lại nhỏ thế này?

Trẻ con à?" Ngô Gia nhíu mày, hắn nhìn thấy một dãy dấu chân trẻ con quỷ dị.

Bàn Tử nghe vậy cũng qua nhìn một cái, có chút mờ mịt: "Dấu chân này khẳng định có vấn đề, nhìn kỹ lại xem." Trên dấu chân sũng nước này còn có một lớp thứ gì đó màu vàng vàng.

Ngô Gia quẹt lên ngửi một cái, lập tức kinh hô: "Đây là thi chá (mỡ xác chết)!" Mọi người nhìn về phía cuối dãy dấu chân, phía sau một cái vò lớn vẽ vân long màu thanh hoa trong góc phòng.

Mọi người chiếu đèn qua, nhưng chỉ thấy nơi đó trống không chẳng có vật gì.

Tuy nhiên trong thị giác của Phong Nguyên Thanh, nơi đó có một đứa bé Tống tử tầm ba tuổi, toàn thân trắng bệch, âm khí nồng đậm đang thu mình sau cái vò lớn quan sát mọi người.

Trong ánh mắt của nó còn mang theo một tia thiên chân hài đồng, nhưng nhiều hơn là sự oán độc.

Vừa mới giáng sinh xuống thế giới này, chưa kịp trưởng thành đã bị giết chết chôn theo, sao có thể không oán hận?

Chỉ tiếc Phong Nguyên Thanh không có thủ đoạn siêu độ nào, nếu không siêu độ cho nó cũng tốt, cũng có thể tích chút âm đức.

Nếu ở thế giới bình thường, đạo mộ chắc chắn sẽ tổn thương âm đức.

Nhưng thế giới này lại khác, dường như đã được khắc vào quy tắc thế giới, đạo mộ không những không tổn thương âm đức, nếu như đào được một số đại mộ quan trọng, nói không chừng còn có thể tăng thêm âm đức nữa.

Điểm này Phong Nguyên Thanh có chút phát giác.

Dù sao đây cũng là thế giới tổng hợp đạo mộ, có quy tắc này anh thấy cũng khá bình thường.

Cả thế giới đều xoay quanh trung tâm đạo mộ mà triển khai, trong các sự kiện lịch sử trọng đại đều không thiếu bóng dáng của cổ mộ, ít nhiều gì cũng có liên hệ.

Ngô Gia nhìn dãy dấu chân đó, trong lòng có chút phát mao, nói với Bàn Tử bên cạnh: "Anh xem dấu chân này, chỉ có đi qua mà không có quay lại, liệu có phải..." "Xem ra là một con Tiểu Tống tử đang trốn ở phía sau." Bàn Tử nói, "Hay là chúng ta cứ qua xem thử đi, nếu không trong lòng cứ thấy gợn gợn." Phong Nguyên Thanh và A Ninh đứng ở phía sau, hai người bọn họ cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần cái vò lớn trong góc.

Con Tiểu Tống tử kia cũng hiếu kỳ nhìn chằm chằm bọn họ.

Chỉ là con Tiểu Tống tử này thuộc loại quỷ vật, nếu không có phương pháp đặc biệt thì người thường không nhìn thấy được.

Hai người đi rất chậm, đến bên cạnh cái vò lớn.

Phát hiện một cái quan tài trẻ em chỉ to bằng hộp đàn violin, nắp đã mở ra, nhưng không thấy thi thể bên trong.

Hai người không phát hiện được gì nên lại lui về.

Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm tiếc nuối: "Nhìn quy cách quan tài là biết trên người đồ tốt chắc không ít, tiếc là thi thể mất tiêu rồi, nếu không nói không chừng còn có thể ép ra mấy viên trân châu." Loại trẻ con chôn theo này, đồ trong quan tài luôn rất nhiều, đa phần đều ở trên người, đặc biệt là trong bụng thường có hạt châu chống thối, giá trị không hề nhỏ.

A Ninh thấy không có phát hiện gì nên nói: "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi tới chủ mộ thất đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa."

“Được rồi, nhưng mọi người nói xem, con Tiểu Tống tử kia liệu có bò vào trong vò gốm lớn không?” Bàn Tử vừa chỉnh lý khí tài lặn vừa nói.

“Cũng có khả năng, nhưng tôi thấy anh vẫn còn đang tơ tưởng đến bảo bối trên thi thể đúng không?” Ngô Gia trực tiếp vạch trần suy nghĩ của Bàn Tử.

Phong Nguyên Thanh luôn chú ý động tĩnh của Tiểu Tống tử, chỉ thấy nó bò ra từ sau cái vò gốm lớn, chui tọt vào trong, rồi đẩy cái vò lớn đó đổ xuống đất, lăn về phía thạch môn.

Chương 113

Cuối cùng phát ra một tiếng "đang", va vào khung cửa rồi dừng lại.

Trừ Phong Nguyên Thanh ra, tất cả đều bị phen đột ngột này dọa cho nhảy dựng.

Đương nhiên, Trương Ngốc Tử là giả vờ.

"Cái này?

Chẳng lẽ thật sự có Tống tử?

Phong tiên sinh, ngài luôn nhìn chằm chằm bên kia, chẳng lẽ là có phát hiện gì sao?" A Ninh hỏi.

Phong Nguyên Thanh khẽ mỉm cười, nói: "Bên trong có một con Tiểu Tống tử đang ở trong cái vò, vừa mới bò vào xong, trước đó nó ở ngay trên cái vò gốm lớn, chỉ là mọi người không nhìn thấy thôi." Lời của Phong Nguyên Thanh trực tiếp dọa mọi người nhảy dựng, Tống tử không nhìn thấy được?

Cái này mà gặp phải chẳng phải là xong đời, chỉ có nước chờ chết sao?

"Móa nó, thực sự có thứ tà môn như vậy sao?" Bàn Tử mắng một câu.

"Phong gia?

Thật sự có Tống tử không nhìn thấy được sao?

Ngài có thể nhìn thấy?" Ngô Gia hỏi.

"Tôi quả thực có thể nhìn thấy, mọi người chỉ là người bình thường, không có phương pháp đặc biệt thì không nhìn thấy được, ví

dụ như tê chiếu (đốt sừng tê giác).” Phong Nguyên Thanh nói.

Tiếp theo anh bổ sung một câu: “Chính là đốt sừng tê giác sống, ánh sáng phát ra có thể soi ra quỷ quái.” “Con Tống tử này chặn cửa rồi, chúng ta phải làm sao đây?” Ngô Gia hỏi.

“Con Tiểu Tống tử này không có ác ý gì đâu, trái lại còn có chút ham chơi, nó đang chỉ đường cho chúng ta đấy.” Phong Nguyên Thanh nói.

Lời của anh khiến mọi người cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị, Tống tử mà cũng có loại tốt sao?

Thế mà còn biết chỉ đường cho bọn họ?

Con Tiểu Tống tử trong vò dường như nghe hiểu lời của Phong Nguyên Thanh, có vẻ hơi vui mừng, ở bên trong đẩy cái vò xoay mấy vòng.

Tiếp theo lăn một đường vòng cung, lộc cộc lăn vào trong dũng đạo đen kịt.

Phong Nguyên Thanh lập tức ra hiệu mọi người theo sau.

Trong dũng đạo, một mảnh đen kịt, ánh sáng đèn pin của mọi người chiếu vào làm sáng rực một khoảng lớn.

Đây là một đoạn đường thẳng xây bằng gạch hán bạch ngọc, trên mặt đất chỉ có hai bên có hai rãnh đèn, mỗi cách một mét lại có một tòa đèn, ngoài ra không có gì khác.

Mà ở cuối dũng đạo là ba cánh cửa lớn.

Cánh cửa ở giữa hơi lớn hơn, hai cánh cửa hai bên nhỏ hơn một chút.

Cả ba cánh cửa đều đang mở toang.

Mà cái vò gốm lớn kia đang dừng lại ở giữa cánh cửa bên trái.

“Nếu đường đã chỉ sẵn cho chúng ta rồi thì chúng ta cứ đi theo thôi.” Mọi người đều gật đầu.

Lúc này Bàn Tử nói: “Cái con đường thạch bản trống trơn này thường có bẫy rập, mọi người cẩn thận một chút.” Ngô Gia dẫn đầu đi tới trước.

Loại việc nhỏ này hắn bao thầu luôn, vị đại lão như Phong Nguyên Thanh này vẫn nên để dành đến lúc mấu chốt mới động thủ, loại việc vặt vãnh thăm đường này không dám phiền đến anh.

Ở đây vốn dĩ không có nguy hiểm gì, Phong Nguyên Thanh cũng không lo lắng.

Cơ quan ở đây sớm đã bị bọn Ngô Tam Tỉnh cải tạo lại rồi, không gây ra tổn thương gì đâu.

Thế là Phong Nguyên Thanh mặc kệ đi theo phía sau.

Dưới mộ này không biết còn có dị biến gì không, có lẽ vẫn tồn tại rủi ro chưa biết.

Thế là anh âm thầm nhét hai tờ Phá Sát Phù vào trong áo lặn của A Ninh mà không để cô nhận ra.

Ngô Gia vẻ mặt căng thẳng cẩn thận từng bước ở phía trước.

Cứ như vậy đi được một đoạn.

Bàn Tử thấy Ngô Gia mồ hôi đầm đìa nên cũng có chút khẩn trương nói: “Tiểu Thiên Chân, chuyến công tác rà mìn này xem ra thật không dễ làm, nếu cậu mệt quá thì chúng ta nghỉ một lát?” Toàn bộ sự chú ý của Ngô Gia đều đặt vào cơ quan dưới chân, làm sao dám phân tâm, thế là nói: “Bàn Tử anh đừng làm tôi ồn, nếu tôi phân tâm là rất có khả năng sẽ đạp sai đấy, tôi cảnh cáo anh đấy nhé, đừng có đến gây nhiễu tôi nữa.” Bóng tối trong dũng đạo này đối với Phong Nguyên Thanh mà nói hoàn toàn không là vấn đề, cảnh tượng bên trong anh

nhìn thấy rõ mồn một.

Trên vách tường hai bên dũng đạo có rất nhiều miệng lỗ, dày đặc.

Thần thức quét qua, bên trong là cơ quan nỏ tiễn, tuy nhiên đầu tên đều đã được thay thế thành liên hoa tiễn đầu (đầu tên hình hoa sen), không gây ra tổn thương gì.

A Ninh bỗng nhớ tới nhiệm vụ của ông chủ Cừu Đức Khảo, thần sắc hơi biến hóa, thế là nhân lúc hai người nói chuyện phân tâm, cô cố ý đạp sai một khối thạch bản.

Ngô Gia hốt nhiên cảm nhận được dưới chân có một luồng chấn động.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra là A Ninh, đang vẻ mặt hoảng hốt nhìn hắn.

Dưới chân cô một khối thạch bản đã lún xuống.

Thế là hắn lập tức hét lớn: "Cẩn thận, mau nằm xuống!" Vô số nỏ tiễn từ trong tường bắn ra, tốc độ cực nhanh, căn bản không kịp né tránh.

"Hưu hưu hưu~" nỏ tiễn loạn xạ.

Ngô Gia nhanh chóng trúng mấy mũi tên.

A Ninh thì thân thể vô cùng linh hoạt né được mấy mũi tên bắn về phía mình.

Cô dù sao cũng là đặc công được Cừu Đức Khảo huấn luyện ra.

Được bồi dưỡng từ nhỏ, dù là kiến thức các phương diện hay kỹ thuật cách đấu đều rất tinh thông.

Cô đưa tay ra, bắt lấy một mũi nỏ tiễn không kịp né tránh ngay giữa không trung.

Động tác chỉ hoàn thành trong vòng không phẩy mấy giây, cho thấy tố chất thân thể và phản ứng thần kinh của A Ninh đều vô cùng mạnh mẽ.

Ngô Gia nhìn thấy vậy thì kinh hãi vô cùng.

Tuy nhiên còn chưa kịp hết kinh hãi, A Ninh đã lao về phía hắn.

Trực tiếp chộp lấy Ngô Gia, dùng hắn làm khiên thịt, bia đỡ tên, tiếp tục chạy về phía cánh cửa lớn cuối đường.

Ngô Gia phấn lực giãy giụa, sau khi trúng thêm mấy mũi tên cuối cùng cũng thoát khỏi sự khống chế của A Ninh, ngã nhào vào rãnh đèn.

A Ninh thấy vậy, chỉ đành nhanh chóng uốn éo thân mình, lộn mèo né tránh mưa tên.

Cô thân thủ linh hoạt kiểu kiện, né tránh hết đợt mưa tên này đến đợt mưa tên khác, cũng áp sát vào tường, nhanh chóng lộn vào khu vực an toàn, không trúng một mũi tên nào.

Sau đó cô đi tới trước cửa lớn, quay đầu nhìn lại một cái.

Ngô Gia đang nằm bẹp dưới đất phẫn nộ đập tay xuống sàn.

Những người khác đều đang cẩn thận né tránh mưa tên.

Chỉ có Phong Nguyên Thanh là đang nhìn cô với vẻ mặt cười như không cười.

Những mũi nỏ tiễn này đánh lên người Phong Nguyên Thanh đều không phá nổi phòng ngự.

Có điều để tránh hỏng quần áo, anh phóng pháp lực ra ngoài tạo thành một lớp hộ tráo, những mũi nỏ tiễn đánh lên hộ tráo rồi rơi rụng xuống đất.

Thần sắc A Ninh biến đổi, tựa hồ có chút hoảng trương, nhưng

thấy Phong Nguyên Thanh không tiến lên ngăn cản mình nên cô lại yên tâm.

"Tôi tặng cô một món quà nhỏ, để trên người cô rồi đấy, nếu gặp phải nguy hiểm gì không thể kháng cự thì có thể nhắm vào mục tiêu mà xé nó ra!" Phong Nguyên Thanh dùng pháp lực bao bọc âm thanh truyền vào tai A Ninh, chỉ mình cô nghe thấy.

A Ninh phát hiện những người khác tựa hồ đều không nghe thấy lời Phong Nguyên Thanh, thế là khẽ gật đầu.

Sau đó cô mỉm cười quyến rũ, làm một động tác hôn gió.

Chương 114

Tiếp theo bật đèn pin lên, đi vào cánh cửa đại môn ở giữa.

Mưa tên bắn mấy phút mới dừng lại.

Bàn Tử lúc này đã bị cắm đầy tên như một con nhím, lảo đảo tựa hồ sắp ngã.

Ngô Gia lập tức bò dậy đi đỡ hắn.

Bàn Tử không ngừng kêu gào: "Xong rồi xong rồi, ai yêu, Bàn gia tôi tiêu đời rồi, sớm biết thế đã không nên tới!" Tuy kêu gào nửa ngày nhưng khí thế vẫn mười phần, không có nửa điểm sắp chết.

Phong Nguyên Thanh lúc này đi tới.

"Đừng gào nữa, loại tên này bắn không chết người đâu." "Ái, đúng thật, cái tên này có gì đó không đúng lắm, sao cắm sâu thế này mà không thấy đau mấy nhỉ?

Tiểu Thiên Chân, cậu giúp tôi nhổ mấy cái xuống xem nào." Bàn Tử ngừng kêu gào, đôi mắt nhỏ đảo một vòng, sau đó nói với Ngô Gia.

Qua lời Bàn Tử nói, Ngô Gia cũng cảm nhận được, những vết thương do tên bắn này không nặng như tưởng tượng, hơn nữa hắn còn hô hấp thuận lợi, không có cảm giác khó chịu gì.

Bình thường nếu bị tên bắn trúng ngực thì sớm đã ho ra máu rồi.

Ngô Gia còn có chút trì nghi, nửa ngày không dám hạ thủ.

Lúc này Trương Ngốc Tử (Tiểu Ca Trương Kỳ Lân) từ dưới đất phía sau Bàn Tử đứng dậy.

Lúc nãy hỏa lực đều bị Bàn Tử đỡ hết rồi, anh ta nấp trong rãnh

đèn bên cạnh nên không trúng mũi nào.

Tiếp theo anh ta dùng giọng thật của mình nói: "Yên tâm đi, không sao đâu." Ngô Gia và Bàn Tử đều sững sờ, giọng Trương Ngốc Tử sao lại đổi rồi?

Giọng này sao nghe quen thế?

A Ninh đã đi rồi, Trương Kỳ Lân không cần ẩn giấu thân phận nữa.

Phong Nguyên Thanh bước lên nói: "Tên Trương Ngốc Tử này chính là Tiểu Ca giả dạng, mọi người cứ mãi không phát hiện ra thôi." Ngô Gia và Bàn Tử giật mình: "Cái gì?" Chỉ thấy Trương Ngốc Tử ưỡn thân mình một cái, trên người phát ra tiếng "lắc rắc", thân hình đột nhiên cao thêm mấy phân.

Tiếp theo anh ta duỗi hai tay ra, tay cũng đột nhiên dài thêm mấy phân.

"Đây chẳng phải là Súc Cốt Công sao?" Ngô Gia kinh ngạc nghĩ thầm, hắn từng đọc trong ghi chép của ông nội, đây là một trong những công phu cơ bản của giới đảo đấu thời xưa, hiệu quả vô cùng thần kỳ.

Có điều công phu như vậy rất khó luyện, hơn nữa cần phải luyện từ nhỏ, khó học khó tinh.

Sau khi khôi phục thân hình, Tiểu Ca Trương Kỳ Lân thở ra một ngụm trọc khí.

Tiếp theo anh ta nắm lấy sau tai kéo một cái, một tấm mặt nạ da người bị anh ta xé xuống, lộ ra một khuôn mặt quen thuộc.

Ngô Gia nhìn thấy, quả nhiên đúng như lời Phong Nguyên Thanh nói.

Hắn thật không ngờ diễn xuất của Tiểu Ca lại tốt như vậy, cái tên Trương Ngốc Tử kia hoàn toàn là một kẻ nói nhiều, rất biết tán dóc, trái ngược hoàn toàn với tính cách của Tiểu Ca, không ngờ anh ta lại có thể diễn giống đến thế.

"Tiểu Ca, thật sự là anh sao?" Ngô Gia hỏi.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ vỗ vỗ vai Bàn Tử bảo hắn ngồi xuống.

Sau đó nắm lấy một mũi tên trên lưng Bàn Tử, dùng lực vặn một cái rồi dễ dàng nhổ ra.

Ngô Gia ghé mắt nhìn, chỗ Bàn Tử trúng tên chỉ có một vết hồng nhạt, không hề bị thương.

Ngô Gia thấy vậy trong lòng đại hỉ, thế này là không cần chết rồi.

Hắn cũng học theo dáng vẻ của Tiểu Ca, nắm lấy mũi tên trước ngực mình, dùng lực vặn một cái là nhổ được ra.

Quả nhiên không sao.

Ngô Gia cầm đầu mũi tên tự mình xem xét.

Hóa ra đầu mũi tên này được thiết kế rất xảo diệu, chỉ cần va chạm vào vật gì đó, đầu tên sắc nhọn sẽ rụt vào trong, sau đó trên đầu tên sẽ bung ra mấy cái móc sắt như móng vuốt, bám chặt lấy da thịt.

Căn bản sẽ không bắn chết người.

Tiểu Ca nhìn đống nỏ tiễn dưới đất, thanh âm nhẹ nhàng nói: "Vừa nãy chính là người phụ nữ kia cố ý đạp trúng bẫy rập, xem ra cô ta rất tự tin có thể né tránh được mưa tên, chỉ là không biết vì sao Phong tiên sinh lại không ngăn cản cô ta?" Ngô Gia và Bàn Tử nghe vậy liền nhìn về phía Phong Nguyên Thanh bên cạnh.

Trên người Phong Nguyên Thanh cũng không trúng một mũi tên nào, ngay cả quần áo cũng hoàn hảo vô tổn.

Đối diện với nghi vấn của Tiểu Ca, anh đạm nhiên mỉm cười nói: “Tôi trước đó đã kiểm tra trang bị nỏ tiễn trên tường rồi, bên trong lắp toàn là liên hoa tiễn đầu, cho nên mới mặc kệ cô ta làm vậy.

Nếu thật sự có nguy hiểm, tôi đã sớm ngăn cản rồi.” “Cô ta chỉ là một công cụ trong tay Cừu Đức Khảo mà thôi, thực ra con người cũng không tệ, yên tâm đi, có tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu!” "Được rồi, nể mặt Phong gia, tôi không thèm chấp với cô ta nữa." Ngô Gia nói, dù trong lòng vẫn còn chút bực bội.

“Hành, tôi cũng không thèm chấp hạng kiến thức như cô ta.

May mà mấy mũi tên này đều là tên đầu sen, nếu không danh tiếng lẫy lừng cả đời của Bàn gia tôi đã bị người ta cười chết rồi.” Bàn Tử cũng lên tiếng.

“Được rồi, lát nữa khẳng định sẽ gặp lại cô ta, đến lúc đó tôi sẽ bắt cô ta xin lỗi các cậu.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Hảo, nhất định phải bắt cô ta xin lỗi chúng ta, cái mụ đàn bà này quá ác độc.” Bàn Tử nhe răng trợn mắt nói, lúc này anh ta đã rút hết những mũi tên trên người xuống.

“Xử lý vết thương trên người một chút đi, dùng nước sát trùng lau qua, đề phòng trên đầu tên có vấn đề gì.” Phong Nguyên Thanh nhắc nhở.

Anh nhớ rõ, mấy mũi tên này bắn trúng tuy không chết người nhưng có mang theo thứ gì đó, có lẽ là trứng ký sinh trùng, Bàn Tử chính vì không chú ý nên sau này mới trúng chiêu, trên người mọc đầy lông trắng, cuối cùng phải nhờ nước bọt của Ngô Gia mới trị khỏi.

Ngô Gia từng ăn Kỳ Lân Kiệt, nước bọt cũng có hiệu quả khu tà khu trùng nhất định, lúc đó mới giải quyết được vấn đề của Bàn Tử.

Hiện tại, chỉ cần dùng nước sát trùng lau qua là có thể tránh được.

Hai người lấy nước sát trùng ra, lau vài lần lên những chỗ trúng tên trên thân thể, lúc này mới yên tâm.

Sau khi xử lý xong vết thương, Ngô Gia hỏi: "Tại sao tên ở đây đều dùng đầu sen nhỉ?

Chẳng lẽ có dụng ý gì sao?" Tiểu Ca liếc nhìn Ngô Gia một cái rồi đáp: "Tôi cũng không biết, có lẽ chủ nhân mộ thất này muốn thả chúng ta một con đường sống, để chúng ta biết khó mà lui." Ngô Gia vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, cổ đại những vương công quý tộc này ghét nhất là bọn đổ đấu, để ngăn chặn mộ của mình bị đào, cơ quan thiết trí bên trong thường là dồn người ta vào chỗ chết, tàn độc đến mức nào hay mức đó.

Tuy nhiên A Ninh đã đi vào lâu như vậy, nói không chừng đã đến chủ mộ thất lấy đồ rồi.

Thế là Ngô Gia muốn đi vào từ cánh cửa giữa để đuổi theo.

Nhưng anh ta đã bị Tiểu Ca giữ lại.

"Vừa rồi con quỷ trong cái hũ kia muốn chúng ta vào mộ thất bên trái trước, khẳng định có nguyên nhân, chúng ta cứ làm theo chỉ dẫn, đừng chạy loạn." Tiểu Ca nói.

"Nhưng nếu lát nữa cô ta đi ra rồi chạy mất thì sao?" Ngô Gia hỏi.

"Không sợ, chúng ta quay lại giấu thiết bị lặn đi, không có thiết bị cô ta tuyệt đối không ra được, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chúng ta." "Hảo, cứ quyết định vậy đi." Ngô Gia gật đầu.

Phong Nguyên Thanh đi theo sau hai người, cùng đi dọc theo dũng đạo quay trở lại nhĩ thất vừa rồi.

Nhưng vừa vào cửa, cả hai đều ngây người.

Chuyến đi này chỉ mất năm sáu phút, nhưng trang bị để trong nhĩ

thất đã biến mất.

Sắc mặt Bàn Tử thay đổi, cũng bắt đầu sợ hãi: "Chẳng lẽ ở đây còn có tống tử khác?

Khiêng hết trang bị của chúng ta đi rồi?" Sắc mặt Ngô Gia và Bàn Tử đều trở nên khó coi.

Nếu là tống tử thì còn có cách đối phó, nhưng không có thiết bị lặn, với khoảng cách dưới nước dài như vậy, làm sao có thể bơi về được?

Cả hai đều vô cùng lo lắng.

Phong Nguyên Thanh quan sát vách tường và trần nhà xung quanh.

Nội dung trên trần nhà từ lâu đã thay đổi.

Thế là anh lên tiếng nhắc nhở: "Ở đây đã không còn là mộ thất lúc nãy chúng ta vào nữa, các cậu nhìn xem." Phong Nguyên Thanh chiếu đèn pin lên trần nhà, những hoa văn phía trên hiện lên rõ ràng.

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên, sợ tới mức nhảy dựng.

Nguyên bản phù điêu khắc họa tinh đồ trên đó giờ đã biến thành hai con cự xà quấn quýt lấy nhau trên xà ngang, sống động như thật, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vồ xuống.

Chương 115

“Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ chúng ta vào nhầm cửa?” Ngô Gia hỏi.

“Làm sao có thể, ở đây chỉ có một cánh cửa, một con đường, làm sao đi nhầm được.

Chúng ta đi từ đây vào cơ quan dũng đạo, bị tên bắn một trận rồi nguyên lộ trở về, nếu như vậy mà còn đi nhầm, tôi sẽ viết ngược chữ Vương lại!” Bàn Tử phản bác.

“Hay là có cơ quan xảo diệu nào đó?” Ngô Gia suy tư.

“Tiểu Thiên Chân, cậu nói đúng rồi, Nam phái các cậu không phải rất thạo cơ quan trong mộ thất sao?

Loại cơ quan này cậu đã thấy bao giờ chưa?” Ngô Gia thở dài nói: “Tôi đây cũng mới là lần thứ hai đổ đấu, đừng nói là cơ quan xảo thạch, ngay cả mấy cái bình cái hũ kia gọi là gì tôi còn chưa đọc thông tên nữa, đừng trông mong gì vào tôi.” “Ngạch, Phong gia, anh thấy thế nào?” Phong Nguyên Thanh mỉm cười, anh nhận thấy không cần thiết phải đứng đây đoán mò lãng phí thời gian, tốt nhất là sớm thăm dò xong rồi về.

Thế là anh nói: “Thực ra nơi này là một cơ quan khổng lồ, sở dĩ đi vào những nơi khác nhau là vì cơ quan này đang vận hành.” Hai người nghe vậy liền hỏi: “Cơ quan gì mà lợi hại thế?” “Đây là một loại cơ quan quy mô lớn, được xây dựng dựa trên toàn bộ hải để trầm thuyền mộ này, nhờ vào sự lên xuống của thủy triều để đưa mộ thất di chuyển.

Chỉ trong vài phút chúng ta đi ra ngoài, mộ thất này đã di chuyển

được một đoạn rồi.” “Các cậu nhìn kìa.” Phong Nguyên Thanh chuyển ánh đèn pin về phía cửa.

Thông đạo ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một bức tường đá.

“Cái này... thông đạo biến mất rồi!” Hai người không khỏi đại kinh thất sắc.

“Loại cơ quan này giống như một cái thang máy, không ngừng vận động lên xuống, cứ sau một thời gian, cánh cửa thông đạo này sẽ ứng với các mộ thất khác nhau.” “Thang máy!

Tôi nhớ ra rồi, trước khi chú Ba đi, miệng thường xuyên lẩm bẩm về thang máy, hóa ra là chú ấy đã nghĩ thông suốt cơ quan ở đây.” Ngô Gia đột nhiên kêu lớn.

Chú Ba của anh ta sau khi nghĩ thông nguyên lý cơ quan này, từ đầu tiên nghĩ đến chính là "thang máy", hèn gì miệng cứ lẩm bẩm mãi.

Cấu trúc này thực ra không phức tạp, chỉ có thể coi là trò trẻ con.

Uông Tàng Hải này không hổ là đại gia về kiến trúc, lại có thể xây dựng được loại cơ quan này vận dụng vào trong mộ huyệt.

“Vậy chúng ta chỉ cần đợi thang máy tự động đưa chúng ta lên là được phải không?” Bàn Tử hỏi.

“Đúng vậy, nhưng cơ quan này không phải lúc nào cũng thay đổi, nó dựa vào động lực của dòng thủy triều, có lẽ mỗi ngày chỉ thay đổi số lần hữu hạn, hôm nay chúng ta không nhất định có thể trở lại nhĩ thất ban đầu.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Vậy chúng ta cứ đến mộ thất khác trước đi, mộ thất này có dũng đạo liên thông với nhau, còn sợ không về được sao?

Các cậu thấy thế nào?” Bàn Tử nói.

“Cách này cũng không tệ, chúng ta cũng không thể ở đây chờ

không lãng phí thời gian.” Ngô Gia gật đầu.

“Được rồi, vậy chúng ta chờ thông đạo khác xuất hiện đi.” Phong Nguyên Thanh thản nhiên nói.

Bốn người chờ trong nhĩ thất thêm vài phút, chỗ cửa thông đạo vẫn là một bức tường đá.

Nhưng ở phía bức tường khác lại xuất hiện một cánh cửa.

Mọi người chiếu đèn sang, cuối dũng đạo sau cánh cửa là một gian mộ thất, một chiếc quan tài bằng gỗ kim ti nam đang nằm bên trong.

Xuyên qua thạch môn trên tường, tiến vào dũng đạo, cuối đường cũng là một gian nhĩ thất, bố cục tương tự như gian bọn họ vừa ở.

Đập vào mắt đầu tiên chính là chiếc quan tài kim ti nam khổng lồ đặt giữa mộ thất.

Phía trên có phù điêu hai con cự mãng, ở giữa là một vòng xoáy, chỉ là xung quanh không có đồ gốm bồi táng gì cả.

Chỉ có một chiếc quan tài lớn đặt cách tường ba thước.

Ngô Gia và Bàn Tử không khỏi cảm thán sự quý giá của chiếc quan tài này.

Kim ti nam là loại gỗ làm quan tài thượng hạng, một chiếc quan tài lớn như thế này thì cây gỗ nguyên liệu phải to đến mức nào chứ.

Từ xưa đến nay, kích thước quan tài đều phụ thuộc vào kích thước gỗ nguyên liệu.

Quan tài đã lớn thế này, cây gỗ nguyên bản ít nhất phải lớn hơn một vòng, e rằng cũng tương đương với cây gỗ kim ti nam làm trụ cột trong Minh Trường Lăng, giá trị không thể đo đếm được.

Sau khi cảm thán xong giá trị của nó, một nghi vấn lại nảy ra trong đầu.

Quan tài quý trọng như thế, sao lại đặt ở nhĩ thất, thật quá cổ quái.

Nếu tính theo tỉ lệ giá trị, thì chủ mộ thất ít nhất phải là quan tài vàng mới đúng.

Bàn Tử bên cạnh lúc này mắt đã sáng rực, nước miếng suýt chút nữa thì chảy ra khỏi khóe miệng.

Một cái quan tài lớn như thế làm anh ta ngứa ngáy trong lòng.

Đối với một kẻ đổ đấu, nhìn thấy một cái quan tài khí thế bàng bạc như vậy mà không được mở ra xem thì đúng là một loại tra tấn.

Ngô Gia thấy bộ dạng của Bàn Tử, nhịn không được cười nói: "Sao thế, thấy quan tài là không cần mạng nữa à, có muốn vào lấy mấy món ra không?" Bàn Tử nghe lời Ngô Gia cũng không để ý.

Phong Nguyên Thanh nhìn quanh một lượt, cũng không có gì đặc biệt.

Chỉ là sát khí trong mộ thất tương đối nặng, nhưng đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Sát khí ở đây chủ yếu tập trung ở hai nơi.

Một là chiếc quan tài kim ti nam lớn kia, nơi khác chính là ở góc đông nam.

Phong Nguyên Thanh nhìn về phía góc đông nam, thấy một xác mèo đen khô quắt nằm trên sàn nhà.

Thể hình của nó lớn hơn mèo nhà bình thường rất nhiều, diện mục dữ tợn.

Tiểu Ca rút con dao quân dụng mang theo bên mình, trực tiếp cắm vào khe quan tài, từ từ rạch.

Bàn Tử thấy vậy tưởng anh định khai quan, liền vừa kêu lên: "Hạ Tiểu Ca, bình thường thấy cậu hiền lành thế, không ngờ cậu mới là kẻ

thấy quan tài không cần mạng.” vừa chạy về phía góc đông nam mộ thất, đồng thời lấy ra một cây nến định châm lửa.

“Này, tử Bàn Tử, trong mộ thất này có bao nhiêu không khí đâu, anh còn thắp nến làm gì, không cần mạng nữa à?” Ngô Gia mắng.

Bàn Tử lấy ra bật lửa chống gió, bực bội đáp: “Thắp một cây nến thì tốn bao nhiêu không khí, cùng lắm Bàn gia tôi hít ít đi vài ngụm.” Ngón tay ấn một cái, tiếng “xẹt” vang lên, ngọn nến được thắp sáng.

Ánh lửa bừng lên, chiếu sáng một vùng rộng lớn ở góc đông nam mộ thất.

Cái xác mèo khô quắt cũng lộ ra.

Bàn Tử bị cái xác mèo đột ngột xuất hiện làm cho sợ đến mức ngã ngồi xuống đất.

Miệng không khỏi hét lên: “Ối giời ơi, cái quái gì thế này, dọa chết Bàn gia rồi!” Ngô Gia thấy Bàn Tử ngã xuống, vội vàng chiếu đèn pin qua, cũng bị giật mình một cái.

Ở góc đó có một xác mèo khô đét đang ngồi xổm, kích thước lớn lạ thường, toàn thân khô khốc.

Nhưng đôi mắt kia lại trừng trừng nhìn Bàn Tử, miệng há ra lộ ra hàm răng già sắc nhọn, trông vô cùng kinh dị.

Ở khoảng cách gần như vậy, xác mèo bị hơi người sống của Bàn Tử kích thích, khí tức trên người lập tức thay đổi.

Vô số âm khí tụ hội về phía xác mèo, khiến nhiệt độ xung quanh giảm hẳn.

Bàn Tử rùng mình một cái, cảm thấy lạnh lẽo hẳn đi.

Sát khí trên xác mèo cũng lập tức nồng đậm lên.

Đây là dấu hiệu khởi thi.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy lập tức lách người lên phía trước, đồng thời quát lớn: "Bàn tử, mau lùi lại, khởi thi rồi!" Chỉ thấy cái xác mèo khô quắt kia như được người ta dùng ống bơm bơm hơi vào, đột nhiên phình to lên.

Chẳng mấy chốc đã to bằng một con chó Husky trưởng thành.

Mắt mèo trở nên đỏ ngầu.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lại nghe tiếng quát của Phong Nguyên Thanh, lập tức phản ứng lại.

Thân hình lộn nửa vòng, linh hoạt bò dậy chạy về phía sau.

Chương 116

Âm khí trong mộ thất đại tác, xác mèo khởi thi thành công.

Giống như một con báo nhỏ, nó lao về phía Bàn Tử.

Phong Nguyên Thanh lách mình một cái đã đến sau lưng Bàn Tử, chắn trước mặt xác mèo.

Đồng thời Đường Khê pháp kiếm xuất hiện trong tay, một chiêu gạt rồi hất lên, chặn đứng cú vồ của xác mèo, đánh bật nó trở lại vị trí cũ.

"Mèo hú~" Cái xác mèo to như con bê con rít lên một tiếng xé lòng trong không trung, sau đó lộn nhào, bốn chân đáp đất.

Xác mèo hơi hạ thấp thân người, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm mấy người trước mặt, bày ra tư thế tấn công.

"Mẹ nó chứ, may mà có Phong gia, không thì Bàn gia tôi đã tiêu đời ở đây rồi." Tiểu Ca cũng chú ý đến tình hình xác mèo, dừng động tác tay lại, quay đầu cảnh giác nhìn nó.

Xác mèo không hổ là xác mèo, thân thủ rất linh hoạt, tốc độ rất nhanh.

Tuy nhiên đã bị thần thức của Phong Nguyên Thanh khóa chặt, không gây ra được sóng gió gì.

Nhân lúc Phong Nguyên Thanh và xác mèo đối trì, Ngô Gia và Bàn Tử lùi lại cạnh Tiểu Ca.

Xác mèo dù sao cũng chỉ là xác mèo, không có trí tuệ, chỉ có bản năng khát máu.

Sau vài giây đối chất, nó lại lập tức vồ về phía Phong Nguyên

Thanh.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy không trì hoãn nữa.

Tay trái hiện lên một tia lôi quang, nhân lúc xác mèo đang trên không trung không có chỗ né tránh, một đòn Chưởng Tâm Lôi đánh ra.

Tia điện trắng xóa trong nháy mắt đánh trúng trán xác mèo.

"Bộp~" Đầu xác mèo trực tiếp bị nổ nát bấy, nó rơi thẳng từ trên không trung xuống đất, phát ra một tiếng động trầm đục.

Sức mạnh lôi đình dương cương mãnh liệt trực tiếp tiêu giải âm khí và sát khí trong cơ thể xác mèo.

Mất đi năng lượng âm sát khí chống đỡ, nó lại biến thành một cái xác khô.

Thấy Phong Nguyên Thanh giải quyết xác mèo một cách dứt khoát, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ai da Phong gia, chiêu thức khống chế lôi điện này của anh thật quá lợi hại, loáng cái đã giải quyết xong xác mèo, đúng là thần tiên chuyển thế mà." Bàn Tử nuốt nước miếng, sau đó nịnh hót Phong Nguyên Thanh một trận.

Ngô Gia cũng đầy vẻ chấn hấn, dù không phải lần đầu thấy Phong Nguyên Thanh dùng lôi đình nhưng hiệu quả vẫn luôn khiến anh kinh ngạc.

Tiểu Ca cũng tương tự, dù không nói gì nhưng sự chấn động trong ánh mắt là không thể che giấu.

Giải quyết xong xác mèo, trong quan tài này vẫn còn một thứ đang chờ anh.

Theo nguyên tác, trong quan tài này có một con Tiểu Hạn Bạt.

Anh đối với con Hạn Bạt này rất hứng thú, cuốn Luyện Thi Thuật

kia vẫn nằm trong đầu chưa dùng tới bao giờ, có thể thử nghiệm trên con Tiểu Hạn Bạt này xem hiệu quả thế nào.

Mọi người vây quanh quan tài.

Tiểu Ca rút đao, tiếp tục tìm kiếm cơ quan trong khe quan tài.

Một lát sau, lưỡi đao của anh đã xác định được vị trí cơ quan.

Hai mươi năm trước Tiểu Ca từng vào hải để mộ một lần, tuy đã mất trí nhớ nhưng đối với nơi này anh vẫn còn lưu lại nhiều cảm giác quen thuộc.

Như một bản năng, có những thứ không cần ký ức chống đỡ cũng biết phải làm thế nào.

Vì thế Phong Nguyên Thanh cũng không có ý định ra tay mà đứng bên cạnh quan sát kỹ lưỡng.

Loại cơ quan này sau này đổ đấu có thể sẽ còn gặp lại.

Nắm giữ Thần Cơ Bách Luyện trong tay, anh chỉ cần nghiên cứu qua một chút là có thể làm chủ được.

Thần Cơ Bách Luyện được xưng tụng là cực hạn của cơ quan thuật, chút công năng này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Tiểu Ca lấy từ trong hộp trang bị ra hai cái móc, đưa vào khe quan tài móc một cái.

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc".

Cơ quan đã bị phá giải.

Nắp quan tài bằng gỗ nam khổng lồ bật lên, đã được nới lỏng.

Một dòng nước đen hôi thối nồng nặc tức thì tràn ra từ bên trong.

Bàn Tử thấy cơ quan đã phá, đôi mắt sáng rực, chẳng màng đến sự ghê tởm của nước đen, trực tiếp đẩy nắp quan tài ra.

Mùi tanh nồng ập vào mặt, lộ ra bên trong là một khối thi thể cuộn tròn lại.

"Cái đệt, mẹ nó chứ, sao mà nhiều tống tử thế này?" Bàn Tử trực tiếp chửi thề.

Ngô Gia cũng bịt mũi nén sự ghê tởm ghé sát lại nhìn.

Mọi người nhìn vào trong quan tài.

Bên trong chứa đầy nước đen, hơi nước mờ mịt, ẩm khí bốc lên nghi ngút.

Qua mặt nước, có thể thấy mờ mờ những chi thể đan xen chồng chéo lên nhau, nhất thời không nhìn ra có bao nhiêu xác chết bên trong.

Tất cả đều đã bị xà phòng hóa và dính chặt vào nhau, tạo thành một khối thịt khổng lồ.

Ngô Gia đếm kỹ lại, chỉ riêng tay đã có tới mười hai cái, cảnh tượng này đừng nói là ghê tởm đến mức nào.

Tiểu Ca nhìn thi thể trong nước đen hơi nhíu mày, trầm mặc một hồi, sau đó vẻ mặt giãn ra, vũ khí trong tay cũng hạ xuống.

Có vẻ anh đã xác định thi thể trong quan tài không có gì nguy hiểm.

Ánh mắt Phong Nguyên Thanh xuyên thấu qua nước đen, nhìn chằm chằm vào vị trí bụng của thi thể.

Nơi đó chính là nguồn gốc sát khí trong quan tài.

Một con Tiểu Hạn Bạt lông trắng to bằng đứa trẻ ba bốn tuổi đang cuộn tròn trong khoang bụng của thi thể, không hề cử động.

Bàn Tử nhìn sắc mặt Phong Nguyên Thanh không thấy biến hóa gì, lại thấy thái độ của Tiểu Ca nên cũng yên tâm phần nào.

Đèn pin chiếu một vòng quanh thành trong quan tài.

Trên đó đóng mấy hàng đinh tròn màu vàng sẫm, cứ cách vài cm lại đóng từ trên xuống dưới thành một hàng.

"Ôi, vàng kìa!" Bàn Tử mừng rỡ.

Trong nước đen, không nhìn rõ là vàng ròng hay là mạ vàng.

Đèn pin tiếp tục chiếu vào giữa quan tài, xuyên qua lớp nước đen có thể thấy dưới thi thể còn có một vật kỳ lạ.

"Này, đây là cái gì, trông có vẻ lạ lắm." Bàn Tử nói.

Anh cầm đèn pin soi kỹ từng chút một từ dưới lên trên.

"Dường như là một tấm bia đá có khắc chữ." Ngô Gia quan sát một hồi rồi nói.

"Bia đá hay không để sau tính, trên người mấy cái xác này có không ít đồ tốt đâu." Trong nước đen có thể thấy giữa các thi thể và trên tay đều có rất nhiều ngọc khí và đồ ngà voi.

Chúng đều nhỏ nhắn nhưng giá trị liên thành, lại dễ mang theo.

Người đổ đấu đều thích những món đồ như thế này.

Bàn Tử nhìn mà lòng ngứa ngáy nhưng lại có chút do dự.

"Đồ thì tốt thật, nhưng cái nước đen này mẹ nó tởm quá." Bàn Tử tuy tham tiền và liều lĩnh nhưng cũng không dám thò tay trực tiếp vào lớp nước đen nổi đầy dầu xác chết này để mò đồ.

Chương 117

Găng tay trên người chỉ che tới cổ tay và không chống nước, anh căn bản không có cách nào ra tay.

Thế là đành từ bỏ, chuyển sang nghiên cứu thi thể.

Xem một hồi, Bàn Tử đã nhìn ra cái quan tài này là thứ gì.

Anh vừa xem vừa lắc đầu: "Thật là thảm quá đi, nghe nói mộ chủ này còn là người tu đạo, ngay cả thứ âm tà thế này cũng bày ra được mà còn đòi đắc đạo sao?

Đáng đời để chúng ta đến đổ đấu của ông ta!" "Ý anh là sao?" Ngô Gia có chút không hiểu, tiếp tục hỏi: "Cái quan tài hợp táng này sao lại tởm như thế?" "Tiểu Thiên Chân, cậu ngốc à?

Cậu đã thấy nhà ai hợp táng mà làm thành một đống như cái quẩy thế này chưa?" Bàn Tử cười nói.

"Thứ này rõ ràng là được táng sống, mấy người này bị dồn vào nhau, đổ nước thuốc vào rồi chết ngạt bên trong, cái này gọi là Dưỡng Khí Tàng Thi!" Ngô Gia nghe đến hai chữ "cái quẩy", lập tức cảm thấy cổ họng ngứa ngáy.

Lúc này anh cũng đã hơi đói, trong đầu không tự chủ được mà chồng lấp hình ảnh cái quẩy với thi thể kia lại với nhau, mật xanh mật vàng suýt nữa thì trào lên.

Trấn tĩnh lại một chút, sau đó anh hỏi.

Bàn Tử thấy Ngô Gia hỏi nghiêm túc như vậy, anh ta cũng nảy sinh ý muốn khoe khoang.

Anh thấy Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca vẫn chưa có ý định nói chuyện.

Thế là cố tỏ ra cao thâm nói: “Cái này mà cậu cũng không biết?

Vậy thì đứa trẻ không mẹ, nói ra thì dài dòng lắm, nhớ năm đó tôi còn ở vùng núi rừng trùng điệp của Trường Bạch Sơn, cái đó...” Ngô Gia không đợi Bàn Tử chém gió tiếp, lập tức cắt ngang nói: “Tử Bàn Tử, chuyện dưỡng thi này liên quan gì đến Trường Bạch Sơn, anh bớt xàm đi, cứ nói xem rốt cuộc anh có biết hay không?” Bàn Tử sợ nhất là bị khích tướng, bị Ngô Gia khích một cái, Bàn Tử vểnh râu trợn mắt nói: “Ai bảo tôi không biết, tôi chỉ muốn nói chi tiết một chút, nói từ đại thể để cậu hiểu rõ thôi, cậu không muốn nghe thì thôi.” “Thứ này gọi là Dưỡng Thi Quan, là kiến thức về phong thủy, thường dùng trong mấy vùng sơn lăng.

Nếu trong mộ có loại quan tài này, chứng tỏ trong mộ đó có hai vị trí phong thủy cực tốt.” “Nếu không đặt quan tài vào cả hai vị trí đó, thì vị trí để trống do hội tụ linh khí của núi sông biển cả sẽ rất dễ chiêu dụ những thứ yêu tính, cho nên thường phải đặt một cái Dưỡng Thi Quan.” “Loại Dưỡng Thi Quan này thường táng một người có quan hệ huyết thống với mộ chủ, coi như là hợp táng, hơn nữa phải giống hệt như trong chủ mộ thất, về phong thủy thì gọi là dưỡng khí, hiểu chưa?” Giọng điệu của Bàn Tử rành rọt như đang đọc sách, nói một hơi không nghỉ.

Ngô Gia nghe xong nửa hiểu nửa không, lại tặc lưỡi: “Vậy những người bên trong này đều là...?” Bàn Tử vỗ đùi một cái cái đét: “Ái chà đúng rồi đó, kẻ này có lẽ đã nhét cả gia đình hắn vào trong rồi, thật là thảm quá đi!” Ngô Gia nghe thấy đáp án Bàn Tử đưa ra cũng đúng như suy nghĩ trong lòng mình, không khỏi kêu lên: “Làm sao có thể có chuyện như vậy được, chọn phong thủy tốt vốn dĩ là để lo cho hậu đại, táng cả nhà rồi thì phong thủy còn có tác dụng quái gì nữa?” “Ai, Tiểu Thiên Chân, cậu thật là dễ lừa, nói gì cũng tin, mấy kẻ có tiền này làm sao mà làm thế, cùng lắm là tìm mấy đứa cháu họ nghèo khó

đến bồi táng thôi, trong minh mộ tôi đã thấy không ít, nhưng to thế này thì đúng là lần đầu thấy.” Bàn Tử lắc đầu nói.

Trêu chọc Ngô Gia xong, Bàn Tử lại nhìn khối thi thể và châu báu trong quan tài, không muốn từ bỏ như vậy.

Lúc này Phong Nguyên Thanh bỗng nhiên lên tiếng: “Bàn Tử, những gì cậu nói cơ bản đều không sai, nhưng có một chỗ không đúng.” "Chỗ nào cơ? " Bàn Tử hỏi.

Phong Nguyên Thanh chỉ vào bên trong quan tài đáp: “Trong quan tài này thực ra chỉ có một xác chết thôi.” “Làm sao có thể, nhiều tay thế kia mà!” Bàn Tử và Ngô Gia đồng thời kinh ngạc hét lên.

“Không sai, đúng là chỉ có một xác chết thôi.” Tiểu Ca cũng lên tiếng.

Vừa rồi anh đứng ngẩn ngơ, thực ra là đang quan sát thi thể bên trong, hồi tưởng lại những chuyện trước kia.

Hải để mộ này anh từng vào qua, một vài phân đoạn thỉnh thoảng vẫn có thể nhớ ra.

Chiếc quan tài này cũng là một trong số đó.

Phong Nguyên Thanh chỉ vào phần giữa của khối thi thể tiếp tục nói: “Các cậu nhìn kỹ đi, sáu thứ này thực ra không phải là đầu.” Bàn Tử và Ngô Gia nhìn theo hướng ngón tay của Phong Nguyên Thanh, thấy sáu thứ nghi là đầu đó treo trên thân thể như một chùm nho.

Quan sát kỹ, Ngô Gia phát hiện ngoại trừ cái đầu trên cùng, những cái bên dưới dường như đều không có ngũ quan.

Hơn nữa ngay cả khung xương đầu cơ bản cũng không có, trông giống như mấy khối u thịt khổng lồ mọc trên đó.

Bàn Tử cũng phát hiện ra một số điểm bất thường.

Các khớp tay của thi thể này dường như đều nối liền vào một thân thể, nhưng do thi thể này bị vặn vẹo quá mức nên nhìn không rõ, nhìn sơ qua cứ tưởng là nhiều xác chết quấn vào nhau.

"Mẹ kiếp, thứ này còn là người không?

Chẳng khác nào một con sâu!" Bàn Tử nhịn không được tặc lưỡi, vẻ mặt đầy ghê tởm nói.

"Qua lớp nước đen này thực sự nhìn không rõ, theo lý mà nói, người bị dị hình nghiêm trọng thế này chẳng khác nào yêu nghiệt, thường thì vừa sinh ra đã bị cha mẹ giết chết rồi, tuyệt đối không lớn được thế này đâu." Ngô Gia nói.

"Hay là chúng ta quay lại chỗ mấy cái hũ bên cạnh, múc hết nước đen này ra, như vậy sẽ nhìn rõ hơn, mà mấy món đồ tốt kia cũng lấy ra được.

Hắc hắc~, hơn nữa dưới xác chết còn có một tấm bia đá, cũng có thể lấy ra xem thử, biết đâu lại có phát hiện bất ngờ gì." Bàn Tử xoa cằm nói.

Mọi người nghe qua là biết anh ta muốn làm gì.

Tuy nhiên Ngô Gia lúc này cũng nảy sinh hứng thú, trên tấm bia đá kia có lẽ ghi chép thứ gì đó, biết đâu anh nhìn hiểu được và có ích cho hành động tiếp theo.

Thế là anh gật đầu đồng ý.

"Không cần phiền phức như vậy, để tôi trổ tài cho các cậu xem." Phong Nguyên Thanh cười nói.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Phong Nguyên Thanh bắt quyết, một vệt linh quang phóng ra từ đầu ngón tay.

Chính là Tiểu Khống Thủy Thuật.

Phong Nguyên Thanh chỉ tay vào quan tài, sau đó dẫn ra ngoài cửa mộ thất.

Một dòng nước đen từ trong quan tài bay lên, hướng ra bên ngoài.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ nước đen đã được rút sạch.

Nước đen được Phong Nguyên Thanh dẫn vào hồ nước ở phòng bên cạnh.

Hồ nước ở vòng xoáy lập tức bị nhuộm đen kịt.

“Phong gia, anh đúng là Trích Tiên hạ phàm mà, chiêu này thật quá lợi hại!” Bàn Tử trợn tròn mắt nói.

Trước đó ở mộ đạo dưới nước, thấy anh toàn thân bao phủ kim quang như kim giáp thần nhân, giờ lại thi triển pháp thuật, Bàn Tử sắp bị kinh động đến phát ngốc rồi.

Thế là anh ta lập tức nịnh nọt, lại đòi bái sư.

“Phong gia, anh còn nhận đồ đệ không?

Bàn Tử tôi nguyện dùng toàn bộ gia sản để bái anh làm sư phụ, anh cũng dạy tôi một chiêu đi.” “Bỏ đi, tôi không nhận đồ đệ đâu.” Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

“Vậy được rồi.” Bàn Tử thấy vậy tạm thời từ bỏ.

Tiểu Ca bên cạnh ánh mắt lấp lánh, dường như nhớ ra điều gì đó.

Nhưng ngẩn người một lát lại chẳng nhớ được gì.

Có vẻ trước đây anh từng gặp người tương tự, người biết pháp thuật và rất thần bí, nhưng lại không tài nào nhớ ra nổi.

Lúc này nước đen trong quan tài đã được Phong Nguyên Thanh vận chuyển sạch sẽ, lộ ra hoàn chỉnh cái xác vặn vẹo kia.

Nhìn kỹ lại, hóa ra đúng là một xác nữ, những thứ ban đầu tưởng

là đầu lâu u thịt thực ra là bộ ngực phì đại của xác nữ, mỡ tích tụ bên trong chảy xệ xuống, treo trên thân thể vặn vẹo.

Bàn Tử nhìn mà ngây người: "Mẹ nó, hóa ra là một xác nữ." Nhưng vẫn có chỗ kỳ quái, theo lý mà nói, xác nữ này có mười hai cánh tay thì cũng phải có mười hai bộ ngực mới đúng, nhưng mặt trước chỉ thấy có năm cái, chẳng lẽ mọc ở sau lưng?

"Chúng ta khiêng nó ra đi, nếu không cũng không nhìn thấy tấm bia đá bên dưới." Bàn Tử nói.

Tiếp đó anh ta lấy móc định móc xác chết lên, nhưng cái xác này toàn thân đã xà phòng hóa, quá mềm và trơn dính, căn bản không có chỗ bám.

Anh ta đeo găng tay vào thử lại càng không được, quá trơn, hơn nữa cứ bóp một cái là ra một lớp dầu, vô cùng ghê tởm, Ngô Gia và Bàn Tử đều không chịu nổi.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, lấy từ trong không gian trữ vật ra một tấm vải chống nước.

Mọi người dùng vải chống nước bọc xác chết lại, cuối cùng cũng khiêng được nó ra ngoài đặt lên sàn nhà.

Xác chết mất đi lớp nước đen và dầu xác bảo vệ, dưới ánh đèn pin bắt đầu nhanh chóng hóa đen và khô lại.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ.

Ngoại trừ mấy bộ ngực ở mặt trước, những cái khác đã bị cắt bỏ, để lại mấy vết sẹo to bằng miệng bát ở hai bên sườn.

Hơn nữa xác chết cũng không phải bị vặn vẹo, mà là do thịt mỡ trên người quá nhiều, chất đống lại như ngọn núi nhỏ nên trông như bị vặn vẹo.

Đặc biệt bụng của nó còn rất lớn.

Mấy người đều không để ý, chỉ nghĩ là do quá béo.

Chương 118

Nhưng Phong Nguyên Thanh biết, bên trong là một con Tiểu Hạn Bạt vẫn còn trong bụng mẹ, vô cùng nguy hiểm.

Dưới cái nhìn thấu thị của Phong Nguyên Thanh, con Tiểu Hạn Bạt trong bụng xác chết đã dần tỉnh lại.

"Đều cẩn thận, tránh xa cái xác ra một chút, thứ trong bụng nó sắp chui ra rồi." Phong Nguyên Thanh lên tiếng nhắc nhở.

Phong Nguyên Thanh vừa dứt lời, mọi người còn chưa kịp hành động thì cái bụng phì đại của xác nữ đột nhiên cử động vài cái.

Mọi người giật mình, lập tức lùi lại cảnh giới, giơ đao trong tay lên.

"Phong gia, trong bụng nó là cái quái gì thế?

Chẳng lẽ là con trai nó biến thành tiểu tống tử?" Bàn Tử vỗ ngực, trấn tĩnh lại tâm trạng lo lắng rồi hỏi.

"Bàn Tử cậu nói đúng rồi, bên trong là một con Tiểu Hạn Bạt, do hài nhi chưa ra đời biến thành." Phong Nguyên Thanh khẳng định lời Bàn Tử.

"Đệch, còn có tống tử thật à?" Bàn Tử mắng.

"Cẩn thận, nó sắp ra rồi." Chỉ thấy bụng của xác nữ bị căng lên, một cái vuốt nhỏ đầy lông trắng thò ra từ bên trong, tiếp đó bụng xác nữ bị xé rách, một thứ trông như hài nhi toàn thân mọc đầy lông trắng chui ra.

Nó đang nhìn chằm chằm vào mọi người.

Bào thai này ở trong bụng mẹ, hấp thụ linh khí của vị trí phong

thủy này nên được nuôi dưỡng thành một con Tiểu Hạn Bạt, tuy không phải loại cương thi Hạn Bạt thực thụ nhưng cũng vô cùng hiếm thấy.

Con Tiểu Hạn Bạt này vừa mới ra đời, hung tính vẫn chưa quá dữ dội.

Thế là Phong Nguyên Thanh lấy ra một lá Trấn Thi Phù, dán lên đầu nó với tốc độ sấm sét không kịp bịt tai.

Tờ Trấn Thi Phù vừa dán lên trán, con tiểu Hạn Bạt lập tức đứng khựng lại, không thể cử động.

"Phong gia, nhân lúc nó không nhúc nhích được, mau tiêu diệt nó đi thôi, chứ để nó đứng đó trông quái đản, đáng sợ lắm." Bàn Tử thấy tiểu Hạn Bạt đã bị bùa chú trấn áp, liền vội vàng nói với Phong Nguyên Thanh.

"Không được, con Hạn Bạt này khắp người đều là kịch độc, nếu giết chết nó, kịch độc trong máu sẽ phun trào ra ngoài, lúc đó không khí ở đây sẽ không còn ngửi nổi nữa đâu.

Tôi thấy con Hạn Bạt này khá thú vị, hay là để tôi thu phục nó vậy." Hạn Bạt thuộc hệ hỏa, thông thường xác chết phải trải qua từng bước luyện chế mới thành đại thành Hạn Bạt, một khi xuất thế sẽ dẫn động thiên tượng biến hóa, khiến đất đai khô cằn nghìn dặm, khi đó đã thành khí hậu.

Con tiểu Hạn Bạt này tuy có khác biệt, nhưng hỏa độc trên người cũng không hề nhẹ.

Mấy trăm năm qua được linh khí của phong thủy uẩn dưỡng, tiềm lực không hề nhỏ.

Hơn nữa, nó không giống loại cương thi chỉ biết nhảy nhót, nó có thể đi lại bình thường.

Thế là, Phong Nguyên Thanh lấy từ trong không gian chứa đồ ra một cây bút chu sa và một bát máu tươi đỏ thẫm.

Vẽ bùa thông thường dùng chu sa, nhưng nếu dùng máu có linh tính để hóa thành mực thì hiệu quả sẽ tăng thêm một bậc.

Linh thú vốn đã khó tìm, số máu này là do Phong Nguyên Thanh dùng chính máu của mình để chế tác thành huyết mặc.

Cầm bút vẽ thấm đẫm huyết mặc, anh liên tục múa bút trên người tiểu Hạn Bạt, vẽ ra từng đạo bùa chú luyện thi.

Chẳng mấy chốc, phù lục đã phủ kín toàn thân nó.

Những đạo huyết phù đỏ thẫm trông vô cùng quỷ dị và khủng bố, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Tiếp đó, anh lấy Tam Thanh Linh ra, lắc nhẹ chiếc chuông, miệng lẩm nhẩm chú ngữ luyện thi.

Một lát sau, quy trình hoàn tất.

Những đạo huyết phù trên người tiểu Hạn Bạt dần ẩn hiện rồi biến mất vào trong cơ thể nó.

Phong Nguyên Thanh gieo một sợi tâm thần vào trong ý thức yếu ớt và hỗn loạn của con tiểu Hạn Bạt.

Đứa trẻ này chết trong bụng mẹ, dưới tác dụng của dưỡng thi quan mà biến thành Hạn Bạt, nhưng vì vừa mới thoát khỏi mẫu thể nên ý thức rất yếu ớt và hỗn loạn.

Phong Nguyên Thanh dễ dàng khống chế được nó.

"Đinh linh linh ~" Tiếng chuông vang lên, con tiểu Hạn Bạt nhảy lên một cái rồi đáp xuống đất.

Hành động này khiến Vương Bàn Tử và Ngô Tà giật nảy mình, cứ ngỡ nó đã thoát khỏi sự trấn áp của phù lục.

Nhưng một lúc sau, thấy con tiểu Hạn Bạt không có động thái gì khác, họ mới nhận ra Phong Nguyên Thanh đã thành công khống chế được nó.

"Thủ đoạn của Phong gia thật là thần bí khôn lường, ngay cả tiểu Hạn Bạt mà cũng khống chế được!" Bàn Tử cảm thán.

"Tôi nhớ Phong gia từng nói anh ấy là Quan Sơn Thái Bảo, giờ tôi bắt đầu nghi ngờ không biết lời anh ấy nói có thật không nữa, Quan Sơn Thái Bảo mà cũng có những thủ đoạn này sao?" Ngô Tà cũng đầy vẻ nghi hoặc nói với Bàn Tử.

Phía bên này, Phong Nguyên Thanh thử điều khiển tiểu Hạn Bạt một chút, thấy hiệu quả rất tốt, tâm thần có thể cảm nhận và khống chế được ý thức của nó.

Tiếp đó, anh ra lệnh cho tiểu Hạn Bạt thu liễm toàn bộ độc tính, ngưng tụ lại thành một viên nội đan nhỏ trong tim.

Tim thuộc hành hỏa, hỏa độc của Hạn Bạt ngưng tụ tại đây là hợp lý nhất.

Như vậy, độc tính của nó sẽ càng thêm cô đọng, khi phóng ra qua móng tay sẽ mạnh thêm vài phần.

Giờ đây, dù có chạm vào cơ thể tiểu Hạn Bạt cũng sẽ không bị dính hỏa độc nữa.

Tuy nhiên, vì con tiểu Hạn Bạt này vừa mới xuất thế nên khắp người trần truồng, Phong Nguyên Thanh bèn lấy trong không gian chứa đồ ra một chiếc áo thun cỡ nhỏ nhất mặc cho nó.

Nhìn thế này trông thuận mắt hơn nhiều.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh bóc tờ Trấn Thi Phù trên trán nó ra.

Tiểu Hạn Bạt lập tức khôi phục khả năng hành động, nó rống lên

hai tiếng non nớt rồi nhìn thấy Phong Nguyên Thanh.

Cảm nhận được một sự thân thiết từ anh, nó dùng cả tay lẫn chân bò đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

Ngô Tà và những người khác thấy cảnh này đều tặc lưỡi khen lạ.

"Cương thi không phải đều nhảy lò cò sao, sao nó lại bò thế này?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Cái này tôi cũng không rõ lắm, có lẽ liên quan đến nguyên nhân hình thành của nó." Phong Nguyên Thanh lắc đầu.

"Ôi dào, không biết thì thôi vậy, chúng ta mau thu dọn bảo bối đi đã, kẻo rơi xuống đất hỏng mất thì phí." Bàn Tử xoa xoa tay, mặt mày hớn hở đầy vẻ gian xảo, lập tức chuyển mục tiêu.

Hắn chạy vụt đến bên xác nữ thi mười hai tay, nhặt hết ngọc khí, ngà voi trong đống thịt béo ra.

"Hắc hắc, thu hoạch lớn rồi!

Mau lại đây, có công mài sắt có ngày nên kim, chia đều nhé." Bàn Tử chia đống đồ bồi táng thành bốn phần, đưa cho mỗi người một phần.

Mọi người cũng không khách sáo, lần lượt cho đồ vào túi.

Tiểu Ca thu dọn xong đồ đạc, lại nhìn chăm chằm vào Phong Nguyên Thanh.

Sau chuyến đi Lỗ Vương Cung, anh ta đã biết thân phận Quan Sơn Thái Bảo của Phong Nguyên Thanh, tấm Quan Sơn Kim Lệnh kia là thật, không thể giả được.

Chỉ là từ lần đầu gặp mặt đến giờ, chưa thấy Phong Nguyên Thanh dùng bản lĩnh chính thống của Quan Sơn Thái Bảo bao giờ, điều này khiến anh ta hơi thắc mắc.

Về việc này, Phong Nguyên Thanh giải thích rằng, những thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo đa phần là vu cổ tà thuật, tiêu hao nhiều tinh huyết nguyên khí.

Dù anh có chân khí pháp lực giúp giảm bớt tiêu hao, nhưng dùng nhiều vẫn tổn hại cơ thể.

Hiện giờ anh có thủ đoạn tốt hơn nên không cần dùng đến chúng nữa.

Hơn nữa, hiệu quả còn mạnh hơn, phong thái cũng cao hơn, dại gì mà không dùng?

Con tiểu Hạn Bạt cứ thế lẳng lặng đi theo bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

Chỉ một lát sau, nó đã học được cách đi bộ, không còn bò dưới đất nữa.

Sau khi chia chác xong, cả nhóm lại quay lại bên quan tài.

Trong quan tài vẫn còn một tấm phiến đá, thông tin ghi trên đó có lẽ sẽ hữu ích.

Chương 119

Đèn pin chiếu vào, trên phiến đá khắc không ít cổ tự, là một loại chữ Tiểu Triện.

Phong Nguyên Thanh đọc không thấy khó khăn gì, vì hướng nghiên cứu chính của anh với Tôn giáo thụ là về cổ văn tự.

Ngô Tà cũng nhận ra được phần lớn.

Còn Tiểu Ca và Bàn Tử thì chịu chết.

Tiểu Ca bị mất trí nhớ nên mấy thứ không quan trọng này đã quên sạch, còn Vương Bàn Tử đơn giản là không biết chữ.

Qua lời giải đọc của Phong Nguyên Thanh, mọi người đã biết được thân phận của nữ thi mười hai tay này.

Hóa ra bà ta đến từ một thị tộc thần bí ở Côn Luân.

Theo phiến đá ghi lại, thị tộc đó được gọi là mẫu tộc Tây Vương Mẫu, thủ lĩnh trong tộc được tôn là Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tộc này tinh thông thuật trường sinh, tương truyền có không ít người đã sống hơn nghìn năm.

Sau khi luyện thuật trường sinh, một bộ phận người sẽ phát sinh những biến hóa kỳ quái.

Ví dụ như thi thể nữ này, trên người mọc ra mười hai cánh tay và mười hai bầu ngực.

Nữ thi này lúc sinh tiền tình cờ bị mộ chủ phát hiện rồi bắt về, sau đó bị chôn sống vào trong quan tài.

Còn việc nữ thi làm sao mà mang thai thì không thấy ghi chép.

Bàn Tử cười dâm đãng nói: “Biết đâu chơi chán phụ nữ bình

thường rồi nên mới ra tay với người tộc Tây Vương Mẫu này, hắc hắc, đúng là dũng sĩ.

Mà nói đi cũng phải nói lại, nữ thi này nhìn cũng đẫy đà đấy chứ, biết đâu mộ chủ lại thích khẩu vị này!" "Eo ơi, Bàn Tử ông đừng nói nữa, ông đúng là nặng đô thật đấy, thế mà cũng nghĩ ra được?" Phiến đá này bị một lớp nhựa thông dán chặt vào đáy quan tài.

Đây là một tấm đá ép quan, mục đích là để đề phòng trường hợp cấu trúc kín của mộ dưới đáy biển bị phá vỡ, quan tài sẽ không bị nổi lên.

Bàn Tử tò mò gõ gõ vào phiến đá, nghe thấy tiếng vang rỗng tuếch.

Bên dưới hóa ra là bọng rỗng.

Thế là, Bàn Tử lấy hỏa chiết tử hơ nóng cho nhựa thông quanh phiến đá tan chảy ra, rồi khiêng phiến đá sang một bên, lộ ra một cái hố lớn bên dưới.

"Trời đất ơi, cao thủ đấy!

Có thể đào đạo động trực tiếp đến dưới đáy quan tài, đỉnh thật!" Bàn Tử kinh ngạc đến há hốc mồm.

Với kinh nghiệm phong phú, hắn nhận ra ngay cái hố này không phải do người thiết kế mộ để lại, mà là một đạo động.

Chỉ là người đó không ngờ dưới quan tài có đá ép quan nên đành công cốc trở về.

Nếu hắn cố thêm chút nữa, đập vỡ tấm đá thì đã được hưởng phúc rồi, không chỉ lấy được đồ bồi táng giá trị mà còn có con Hạn Bạt hiếm thấy chơi cùng.

Nhóm người hiện tại không còn bị Hạn Bạt đe dọa như trong

nguyên tác, không cần phải chạy trốn qua đạo động, nên cũng không có ý định xuống đó thám hiểm.

Hiện tại bảo bối đã đầy túi, chuyến này coi như mãn nguyện, Bàn Tử cũng không muốn mạo hiểm thêm, ai biết bên dưới có nguy hiểm gì?

Thế là mọi người nhất trí không xuống đó, mà quay lại đường cũ, theo lối hành lang trở về nhĩ thất.

Căn nhĩ thất này vẫn là căn ban nãy, không có gì thay đổi.

Hồ nước ở giữa đã bị nước đen từ quan tài nhuộm đen ngòm.

Bàn Tử bỗng chú ý đến mấy cái bình gốm trong góc, hào hứng chạy lại.

Lúc nãy lo tìm lối ra nên không để ý, giờ nhìn kỹ mới thấy đây toàn là bình sứ thanh hoa đời Minh.

Ngô Tà cũng sáp lại gần Bàn Tử, cầm một cái lên xem kỹ, thấy dưới lớp men thanh hoa lại là một bức họa kể chuyện.

Tiếp đó, Ngô Tà xem liên tiếp mấy cái bình khác, tất cả đều là họa kể chuyện.

"Mọi người xem này, những hoa văn trên đồ sứ này hình như ghi lại một công trình rất lớn." Sau một lúc sắp xếp theo thứ tự, họ thấy chúng tạo thành một bản ghi chép sự kiện hoàn chỉnh.

Mấy bức đầu là cảnh vài vị quan triều Minh đang giám sát công trường dưới chân một ngọn núi lớn, triển khai một công trình đồ sộ.

Mấy bức giữa ghi lại cảnh một đoàn người rầm rộ tiến về phía một ngọn núi tuyết.

Sau đó, có lẽ công trình hoàn thành, đoàn thợ thuyền chỉ còn lại vài người.

Bức cuối cùng là kỳ bí nhất: đó là một cung điện nguy nga xây giữa không trung, tọa lạc trên tầng mây.

Ngô Tà đoán rằng những gì ghi trên đồ sứ có lẽ là công tích của mộ chủ, cung điện trên mây có thể là một cách nói cường điệu.

Có khả năng ông ta từng tham gia xây dựng cung điện trong mây này.

Mộ chủ chắc hẳn là một thợ giỏi hoặc kiến trúc sư, chỉ những người như vậy mới sử dụng thiết kế kỳ quái này trong mộ, người khác e là không có năng lực đó.

Mà thợ giỏi như vậy ở triều Minh không nhiều, nhìn quy mô ngôi mộ này, địa vị chắc chắn hiển hách.

Một cái tên hiện ra trong đầu Ngô Tà, anh thốt lên: "Uông Tạng Hải.

Chủ nhân ngôi mộ dưới đáy biển này có lẽ chính là Uông Tạng Hải." Người vừa có tư cách xây dựng công trình đồ sộ như hoàng cung triều Minh, vừa am hiểu phong thủy và kỳ dâm xảo thuật, chỉ có ông ta.

Ông ta từng thiết kế xây dựng hoàng cung đời Minh và nhiều thành phố lớn khác, xứng danh một huyền thoại.

"Uông Tạng Hải?

Kỳ nhân triều Minh đó sao?" Bàn Tử từng đi đổ đấu nhiều nên cũng có nghiên cứu lịch sử, cái tên này hẳn tất nhiên đã nghe qua.

Nghe nói mộ dưới nước của Thẩm Vạn Tam - người giàu nhất thiên hạ lúc bấy giờ - cũng do ông ta thiết kế.

"Cậu nói vậy thì đúng là có khả năng thật." Bàn Tử ngẫm nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

“Tiếc là mấy cái hũ này khó mang đi quá, toàn là đồ quý đời Minh cả.” Bàn Tử bỗng mếu máo nói.

“Bàn Tử, cậu không mang được thì để tôi mang đi cho!” Phong Nguyên Thanh cười đi tới.

“Hả?

Phong gia, anh mang kiểu gì được, nhiều thế này cơ mà.” Bàn Tử hỏi.

Phong Nguyên Thanh chỉ cười không nói, vung tay một cái, mấy cái bình sứ lập tức biến mất, được anh thu vào không gian chứa đồ.

Bàn Tử trợn tròn mắt kinh ngạc: “Cái này là...

Phong gia, đây là thủ đoạn gì vậy?

Đồ bị anh thu đi đâu rồi?” “Không sai.” Phong Nguyên Thanh gật đầu.

“Vậy Phong gia, phía sau chắc chắn còn đồ tốt, trông chờ vào anh cả đấy, lúc đó chỉ cần chia cho tôi một ít là được, hắc hắc, được không?” Bàn Tử xoa tay, híp mắt nịnh nọt.

“Được, không vấn đề gì.” Phong Nguyên Thanh thản nhiên đáp.

“Hảo, vậy chúng ta mau đi thôi, trì hoãn lâu thế này không biết con mụ A Ninh kia đã đi đâu rồi?” Bàn Tử nói.

“Đúng rồi, còn chưa biết Tam thúc của tôi thế nào nữa, mau đi thôi!” Ngô Tà vỗ trán, cuối cùng cũng nhớ ra ông chú của mình, liền sốt sắng nói.

Lúc này, cơ quan của mộ dưới đáy biển lại bắt đầu vận hành, cánh cửa nhĩ thất lúc nãy đã biến mất, phía bên kia một cánh cửa thông với hành lang hiện ra trên tường.

Bước qua cửa đá, mọi người quay lại hành lang có cơ quan nỏ tiễn

lúc ban đầu.

Cơ quan đã bị kích hoạt một lần nên sẽ không nổ nữa.

Mọi người theo hành lang đến trước ba cánh cửa.

Ở cánh cửa nhỏ bên trái, một chiếc bình gốm đang nằm lăn lóc.

Lúc nãy con tiểu tống tử dẫn đường chính là muốn họ đi lối này.

Chương 120

Bốn người cùng một con tiểu Hạn Bạt tiến vào cửa bên trái, xuyên qua hành lang, đi vào vị trí tả phối điện.

Đối diện là hữu phối điện.

Theo lẽ thường, ở đây phải có một bệ quan tài xây bằng đá cẩm thạch trắng, lát bằng "kim chuyên", ở giữa có một giếng vàng mới đúng.

Nhưng ở đây không có, chỉ có một hồ nước lớn ở giữa, lại còn có một thứ hình dạng như cái chậu rửa mặt.

Mọi người đi quanh hồ một vòng nhưng không phát hiện gì đặc biệt.

Bỗng nhiên, trong hồ sủi lên rất nhiều bong bóng, phát ra tiếng ùng ục.

Ngô Tà và Bàn Tử giật mình, vội vàng cảnh giác.

Nhưng sau một lúc thì không thấy chuyện gì xảy ra, thay vào đó trên mặt nước xuất hiện mười mấy cái xoáy nước.

Mực nước hạ xuống rất nhanh, chỉ một lát đã rút xuống hai ba mét.

Sau khi nước rút, trên thành hồ lộ ra một vòng bậc thang chạy quanh vách đá dẫn xuống đáy.

Chẳng mấy chốc, nước trong hồ đã cạn sạch.

Mọi người soi đèn xuống đáy hồ, lờ mờ thấy được hình dáng bên dưới.

Đáy hồ đường kính khoảng 10 mét, là một mặt phẳng tròn, trên

mặt đất chạm khắc một số phù điêu và có vài cái lỗ thoát nước đen ngòm.

Có lẽ khi thủy triều rút, nước biển thoát đi thì mặt đáy này mới lộ ra.

"Ở giữa đáy hồ hình như là một tấm bia đá, hay là chúng ta xuống xem thử đi, biết đâu lại tìm thấy lối đi khác." Bàn Tử nói.

Bàn Tử tỏ ra rất tích cực, nhảy thẳng xuống bậc thang đi xuống.

"Này, đừng vội thế chứ, cứ thế đi xuống không sợ có nguy hiểm sao?" Ngô Tà gọi với theo.

Cái lão Bàn Tử này đúng là liều mạng, chưa kiểm tra kỹ đã xuống ngay, xem ra sự hiện diện của Phong Nguyên Thanh quả thật đã tiếp thêm cho hắn rất nhiều dũng khí.

Phong Nguyên Thanh biết chỗ này không có nguy hiểm nên cũng đi xuống theo.

Tiểu Ca và Ngô Tà thấy vậy cũng bám gót xuống bậc thang.

Bậc thang này chỉ rộng nửa mét, được làm bằng những phiến đá nguyên khối đặt trên vách hồ, nhưng rất vững chãi, không có nguy cơ sụp đổ.

Ngô Tà thậm chí còn dùng sức dậm chân mấy cái mà không thấy rung lắc gì.

Lúc này, Bàn Tử đi tiên phong bỗng chửi thề một tiếng: "Mẹ kiếp, ở đây sao lại có chữ Tây thế này!" Ngô Tà nghe vậy thì ngẩn người, rồi hỏi: "Ông có nhìn nhầm không đấy, trong cổ mộ sao lại có chữ Tây được?" Bàn Tử lập tức không vui: "Bàn gia tôi tuy học tiếng Tây không giỏi, nhưng ít nhất ABCD tôi vẫn nhận ra chứ, ông coi thường tôi quá đấy, không tin thì lại đây mà xem!" Chạy nhanh đến bên Bàn Tử, Ngô Tà hỏi: "Chữ Tây gì, ở đâu?" Bàn Tử chỉ tay vào một chỗ

trên vách đá: "Đó, nếu kia mà không phải chữ Tây thì tôi đi đầu xuống đất cho ông xem!" Ngô Tà nhìn theo hướng tay Bàn Tử và thấy đó quả thật là một dòng chữ cái Latinh.

Dấu vết không mới không cũ, Ngô Tà lập tức nghĩ đến việc có thể đây là do đoàn khảo cổ của Tam thúc để lại từ hai mươi năm trước.

"Chẳng lẽ sự mất tích của đoàn người đó có liên quan đến cái hồ kỳ quái này?" Ngô Tà thầm nghĩ.

Bàn Tử thấy Ngô Tà thẫn thờ liền quay sang hỏi Phong Nguyên Thanh: "Phong gia, anh xem, đây đúng là chữ Tây phải không?

Tôi nói không sai chứ?" "Không sai, đúng là chữ Tây, chỉ có điều mấy chữ cái này không ghép thành một từ đơn nào cả, có lẽ là một ký hiệu hoặc có hàm ý gì đó." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh nhìn sang Tiểu Ca: "Tiểu Ca, hai mươi năm trước anh cũng là thành viên của đoàn khảo cổ, giờ anh có nhớ ra điều gì không?" Tiểu Ca tuy mất trí nhớ, nhưng nếu gặp phải vật chứng nào đó kích thích thì vẫn có thể hồi phục ký ức.

Đó là lý do Tiểu Ca thường để lại các loại manh mối trong những ngôi mộ từng đi qua để giúp chính mình tìm lại quá khứ.

Tiểu Ca nhìn ký hiệu trên tường, đăm chiêu suy nghĩ như đang hồi tưởng điều gì đó.

Sau đó anh ta nói: "Nơi này đúng là tôi đã từng đến!" "Đi theo tôi." Tiểu Ca nói xong liền nhanh chóng chạy xuống dưới.

Mọi người thấy vậy biết ngay Tiểu Ca đã nhớ ra điều gì đó, bên dưới chắc hẳn còn manh mối khác nên cũng vội vàng đuổi theo.

Dưới đáy hồ, nước vẫn còn đọng lại sâu đến bắp chân chưa rút hết.

Trong bóng tối, những lỗ thoát nước ẩn dưới mặt nước không nhìn rõ, cần phải hết sức cẩn thận.

Nhưng may là lỗ không to lắm, chỉ bằng miệng bát.

Dưới này sương mù rất dày, tầm nhìn thấp, cách vài mét là không thấy người đâu.

Phong Nguyên Thanh vận pháp lực, phất tay một cái, lập tức nổi lên một cơn gió lớn thổi bạt sương mù dưới đáy hồ lên phía trên.

Lúc này tình hình bên dưới mới hiện ra rõ ràng.

Anh bước tới cạnh Tiểu Ca.

Ở bốn góc xung quanh trung tâm đáy hồ là bốn con Định Hải Thạch Hầu cao nửa người, ngồi trên bệ đá hướng về bốn phương để trừ tà.

Ở giữa bốn con khỉ đá là một tấm bia đá bằng đá thanh cương cao hơn hai mét, nhẵn thín như gương.

Lúc này Tiểu Ca đang đứng trước bia đá, soi đèn pin quan sát kỹ lưỡng.

Ngô Tà và Bàn Tử thấy sương mù tan đi, lộ ra toàn cảnh đáy hồ nên cũng đi tới.

"Thế nào?

Có nhớ ra gì không?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Nhớ ra một chút rồi, hai mươi năm trước tôi đúng là đã cùng đoàn khảo cổ đến đây, chữ Tây lúc nãy cũng là do tôi khắc." "Còn gì nữa không?" Bàn Tử hỏi.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ lặng lẽ suy nghĩ.

Thế là mọi người tản ra tìm kiếm manh mối dưới đáy hồ.

Trên bia đá, Ngô Tà phát hiện ra một dòng chữ: "Tấm bia này dành cho người có duyên, sẽ hiện ra cổng Thiên Cung, vào đó sẽ thấy được tiên cảnh." Đại ý là mộ chủ đã xây dựng một tòa Thiên Cung, lối vào nằm ẩn trong bia đá, nếu là người có duyên thì cửa sẽ mở để dẫn đến Thiên Cung.

Bàn Tử nghe Ngô Tà dịch xong, đi vòng quanh bia đá xem một lượt mà chẳng thấy gì, liền nói: "Cửa nẻo cái quái gì chứ!" Câu nói này vốn mang tính chất thiền ngữ, đơn giản là một câu đố, đoán đúng thì mới tìm được cửa.

"Mẹ kiếp, tôi ghét nhất là mấy đứa nói chuyện kiểu đố vui thế này." Bàn Tử chửi một câu, rồi nhìn tấm bia nói tiếp: "Trên tấm bia này có nội dung gì đâu, sao tôi chẳng thấy một chữ nào thế?" Ngô Tà ngước nhìn tấm bia, nó bằng phẳng và nhẵn nhụi một cách kỳ lạ, giống như một miếng ngọc, thậm chí còn phản quang.

Đèn pin chiếu vào có thể nhìn rõ cả hình ảnh phản chiếu của chính mình.

Phong Nguyên Thanh nhớ lại tình tiết nguyên tác, đáy hồ này được xây dựng theo thuật Kỳ Môn Độn Giáp, hình như phải dùng phương pháp của Kỳ Môn Độn Giáp mới giải được.

Lúc này Phong Nguyên Thanh chú ý thấy sắc mặt Tiểu Ca có thay đổi, có vẻ đã nhớ ra điều gì đó.

Anh liền bước tới hỏi: "Anh sao rồi?

Lại nhớ ra chuyện gì à?" Tiểu Ca gật đầu, rồi bắt đầu kể lại chuyến khảo cổ hai mươi năm trước.

Sau khi họ vào nhĩ thất từ dưới đáy biển, rất nhanh đã phát hiện ra những đồ sứ và các bức họa trên đó.

Còn Ngô Tam Tỉnh thì nằm ngủ ở một bên.

Tiếp đó, đoàn khảo cổ cũng trải qua những chuyện tương tự như nhóm của họ bây giờ, đi đến phối điện này.

Họ phát hiện ra bậc thang, xuống đáy hồ và thấy tấm bia đá cùng mấy con khỉ đá này.

Mọi người đều kinh ngạc trước cảnh tượng bên dưới, rơi vào bầu không khí phấn khích.

Sau một hồi đùa nghịch, mọi người quay lên trên nhưng Trương Kỳ Lân vẫn ở lại bên dưới chưa lên ngay.

Đội trưởng Trần Văn Cẩm phát hiện ra liền xuống tìm, kết quả là thấy Trương Kỳ Lân bên cạnh một con khỉ đá, hai người đã nhìn thấy một cảnh tượng quái dị.

Trước bia đá đó, Ngô Tam Tỉnh không biết đã đến từ lúc nào, đang dùng tấm bia nhẵn nhụi làm gương để chải đầu, động tác vô cùng uốn éo nũng nịu, trong hoàn cảnh đó trông cực kỳ quỷ dị.

Qua hình ảnh phản chiếu trên bia đá, họ thấy vẻ mặt cười như không cười của Ngô Tam Tỉnh trông giống như ma quỷ, khiến Trần Văn Cẩm lạnh cả chân tay, không dám thở mạnh.

Hoắc Linh cũng lo cho Trương Kỳ Lân nên xuống theo, thấy bóng người trước bia đá tưởng là Trương Kỳ Lân nên định tiến lại vỗ vai, kết quả người đó lại là Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh lấy tay che mặt, đẩy mạnh Hoắc Linh một cái rồi quay người chạy biến vào trong vách đá.

Chương 121

Khi Tiểu Ca đuổi theo thì không thấy gì nữa, kiểm tra kỹ vách đá thì thấy đó là đá đặc.

Tiểu Ca có tuyệt kỹ Phát Khâu, đôi ngón tay Phát Khâu luyện đến mức xuất thần nhập hóa, cực kỳ nhạy cảm.

Anh ta dùng hai ngón tay ấn lên vách đá cảm nhận kỹ, quả nhiên phát hiện ra bí mật.

Vách đá này đang chuyển động cực kỳ chậm chạp.

Hóa ra đây là một cơ quan khổng lồ.

Anh ta tiếp tục kiểm tra toàn bộ bức tường đá, phát hiện ra tám cửa ngầm, tương ứng với tám cửa trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Họ cũng đối chiếu với bia đá và tìm được Sinh Môn, đi thẳng lên trên vào một căn phòng vàng son lộng lẫy, chính là mộ thất đặt mô hình Thiên Cung.

Hơn nữa trên mô hình đó còn có một pho tượng kim thân tọa hóa, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất.

Tiếp đó Trần Văn Cẩm lại thấy tung tích của Ngô Tam Tỉnh nên đuổi theo.

Kết quả là ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ rồi tất cả đều ngất đi.

Trước khi lịm đi, Tiểu Ca đã nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh.

Đến khi tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện, ký ức về ngôi mộ dưới đáy biển cũng không còn nhớ gì nữa.

Nghe xong hồi ức của Tiểu Ca, mọi người mới thấy chuyến khảo cổ hai mươi năm trước ly kỳ và trắc trở đến thế nào.

Tiểu Ca nói tiếp với Ngô Tà: “Mấy tháng trước tôi gặp Tam thúc của cậu, thấy ông ấy rất quen mặt nên mới đi theo đến Lỗ Vương Cung.

Ở đó, tôi thấy Tam thúc của cậu có vấn đề.” Ngô Tà ngẩn ra, không hiểu ý anh ta là gì.

Tiểu Ca nói tiếp: “Tờ kim ti bạch thư cậu lấy được từ trong quan tài đồng thực chất là giả, đã bị Tam thúc của cậu đánh tráo từ trước rồi.” Ngô Tà kinh ngạc: “Cái gì?

Không phải anh đánh tráo sao?” “Không phải tôi, là Tam thúc của cậu.

Ông ấy đã vào đó từ trước, đào lỗ từ sau cây rồi chui thẳng vào dưới đáy quan tài để tráo đồ.” Ngô Tà càng nghĩ càng thấy rối bời.

“Tại sao Tam thúc lại làm vậy?

Ông ấy có mục đích gì chứ?” Phong Nguyên Thanh đứng bên cạnh nhìn Ngô Tà lẩm bẩm một mình, thầm cảm thán: “Thiên Chân à, đứa trẻ đáng thương, đây là định mệnh đã được sắp đặt sẵn cho cậu rồi, cậu chỉ có thể đi theo nó thôi, nhưng điều này cũng giúp cậu trưởng thành nhanh chóng, cứ đau khổ mà tận hưởng đi.” Tiểu Ca nhìn Ngô Tà, thản nhiên nói: “Nếu người đó thực sự là Tam thúc của cậu thì đúng là sẽ không làm vậy, nhưng mà...” Tiểu Ca là người từng trải qua sự kiện đoàn khảo cổ năm đó nên cảm nhận về Ngô Tam Tỉnh rất chính xác.

Lúc đó vị Tam thúc kia có lẽ không phải Ngô Tam Tỉnh thật mà là Giải Liên Hoàn.

Hắn ta và Ngô Tam Tỉnh giống hệt nhau, chỉ khác biệt về tính cách và cách ăn mặc nên mới không bị nhận nhầm.

Ngô Tà vẫn đang trong cơn bối rối, không để ý đến ẩn ý trong lời

nói của Tiểu Ca.

Bàn Tử nghe xong câu chuyện của Tiểu Ca thì không thèm nghe đoạn sau nữa, mà đi thẳng đến trước bia đá, bắt chước bộ dạng Ngô Tam Tỉnh lúc nãy, vụng về ngồi xổm trước tấm bia, một tay giơ ngón tay hoa lan lên, lắc lư chải đầu.

"Bàn Tử, thế nào, có phát hiện gì không?" Phong Nguyên Thanh đi tới hỏi.

"Haizz, sao tôi chẳng thấy gì cả, Sinh Môn ở đâu chứ?

Có phải tư thế của tôi không đúng không?" Bàn Tử hỏi, rồi liên tục đổi mấy tư thế khác nhau để thử.

Ngô Tà lắc đầu, xua tan những suy nghĩ trong đầu, chú ý đến Bàn Tử đang ở trước bia đá.

Anh đi tới nói: "Bàn Tử, ông lại làm trò gì thế?

Chẳng lẽ ông cũng muốn vào Thiên Cung xem thử?" "Hắc hắc, tất nhiên rồi, chuyện này sao tôi có thể bỏ qua được, hơn nữa trong đó không phải có Dạ Minh Châu sao?

Mặc kệ đi, kiểu gì cũng phải cạy mấy viên mang về, không thể đi tay không về được!" Bàn Tử cười nói.

"Vả lại, Bàn gia tôi muốn vào cái Thiên Cung này còn có một nguyên nhân quan trọng, ông biết là gì không?" Ngô Tà nghe vậy, bực mình nói: "Ai biết trong hồ lô của ông bán thuốc gì, muốn nói thì nói nhanh lên." "Ấy, đừng nóng, lúc nãy ông không nghe Tiểu Ca nói sao, lối vào Thiên Cung là đi lên trên, căn phòng đặt mô hình Thiên Cung đó rất cao, cộng thêm độ cao này nữa thì ít nhất cũng phải mười mấy mét.

Ngôi mộ này sâu bao nhiêu chứ, tôi đoán trần của căn phòng đó chính là điểm cao nhất trong ngôi mộ này rồi.

Nếu thực sự không còn cách nào, chúng ta có thể tìm cách thoát ra từ đó." Ngô Tà thầm tính toán, thấy Bàn Tử nói cũng có lý, theo anh tính thì trần căn phòng đó cách mặt biển nhiều nhất cũng chỉ mười mấy mét.

Nếu có thể phá được trần để thoát ra thì đó là cách an toàn nhất.

Thế là hai người tiếp tục nghiên cứu bia đá, muốn dùng phương pháp đã kể để tìm Sinh Môn.

Nhưng Phong Nguyên Thanh biết tấm bia này đã bị can thiệp, nếu làm theo cách đó thì tìm thấy không phải Sinh Môn mà là Tử Môn.

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức ra quan sát kỹ vách đá.

Quả nhiên, trên một mặt vách đá anh phát hiện dấu vết chỉnh sửa của con người.

Thần thức của anh xuyên qua tường đá, thấy phía sau đúng là một lối đi hướng lên trên.

Thế là Phong Nguyên Thanh bước tới, kích hoạt cơ quan cửa ngầm trên tường đá, cửa ngầm hiện ra.

Cơ quan khổng lồ này dùng nước biển làm động lực, nhờ lực đẩy của thủy triều lên xuống.

Lúc này triều rút, nước trong hồ đã cạn sạch nên cơ quan chậm lại rồi dừng hẳn, cửa ngầm vừa vặn nằm đúng vị trí.

Lúc này ở phía bên kia, Ngô Tà cũng tìm thấy một cửa ngầm nhưng thấy nó không phải cái mà Phong Nguyên Thanh vừa mở.

Bàn Tử liền hỏi: "Phong gia, chuyện này là sao?

Cái cửa anh tìm thấy không giống cái của chúng tôi?" Phong Nguyên Thanh cũng không giấu giếm, thẳng thắn nói: "Cơ quan Kỳ Môn ở đây đã bị ai đó can thiệp, cái cửa các cậu tìm thấy không phải

Sinh Môn mà là Tử Môn!" "Cái gì?

Sao có thể chứ, là ai đã làm, mục đích là gì?" Ngô Tà kích động hỏi.

"Biết đâu là Tam thúc của ông đấy, ngoài ông ấy mới xuống đây thời gian trước ra thì còn ai vào đây được nữa đâu." Bàn Tử nói.

"Chuyện này... sao có thể?

Chẳng lẽ đúng là Tam thúc, ông ấy rốt cuộc muốn làm gì?" Ngô Tà có chút không dám tin.

Nhưng nghĩ lại thấy lời Bàn Tử cũng có lý, vả lại anh cũng không nghĩ ra được ai khác.

Vì nghĩ mãi không ra nên Ngô Tà tạm gác lại suy nghĩ đó.

"Đi thôi." Tiểu Ca thấy cửa ngầm đã mở liền bước tới nói.

Thế là bốn người cùng tiểu Hạn Bạt lần lượt tiến vào cửa ngầm.

Hành lang sau cửa đi được một đoạn quả nhiên dốc lên trên, xem ra đúng là Sinh Môn rồi.

Cơ quan bia đá kia quả nhiên đã bị người ta nhúng tay vào để lừa người khác đi vào Tử Môn.

Đi được mười phút, lối đi nghiêng hẳn lên trên.

Phía lối ra có một luồng sáng, trong bóng tối trông vô cùng nổi bật.

Bước qua lối ra, mọi người đi vào một mộ thất hình vuông khổng lồ và nhìn thấy mô hình Thiên Cung đồ sộ kia.

Kiến trúc này được xây dựng vô cùng uy nghi, khí thế phi phàm.

Trong phòng còn có mười cây cột gỗ nam tơ vàng khổng lồ ba người ôm không xuể.

Khắp phòng chạm rồng vẽ phượng, vàng son lộng lẫy, dưới ánh

sáng mờ ảo của Dạ Minh Châu càng thêm lung linh rực rỡ.

Tường của căn phòng được xây bằng gạch vàng, hai bên dài mười trượng, chiều cao cũng gần mười mét.

Tổng thể không gian cực kỳ rộng lớn.

Trên trần là một bức đồ hình âm dương tinh tú, bên trên khảm vô số viên dạ minh châu, mỗi một viên đại diện cho một ngôi sao, to bằng trứng ngỗng, đang tỏa ra ánh sáng vàng nhạt u uẩn.

Tuy nhiên, chỉ có dạ minh châu ở bốn góc phòng là còn sáng, vùng ở giữa đã tắt lịm.

Chương 122

Do đó, khu vực chính giữa căn phòng bị ẩn khuất một phần trong bóng tối.

Tuy ánh sáng không mạnh, nhưng ở bốn góc phòng đều đặt một tấm gương báu lưu kim vân mây phúc tự khổng lồ, cao hơn hai mét, là loại gương đồng kiểu cổ.

Ánh sáng trong phòng phản xạ qua lại giữa các tấm gương, nếu tất cả dạ minh châu đều sáng lên thì đủ sức soi sáng toàn bộ không gian này.

Sau khi tiến vào phòng, mọi người đều không khỏi cảm thán mộ chủ nhân này đúng là chịu chi.

"Quái lạ, nhiều dạ minh châu thế này, soi sáng cả căn phòng luôn, chỉ có điều trần cao quá, không với tới được." Bàn Tử ngửa đầu nhìn những viên dạ minh châu trên trần mà nói.

"Bàn Tử, vừa nãy cậu đã lấy không ít đồ rồi, giờ lại nhớ thương dạ minh châu sao?

Tam thúc của tôi hiện giờ còn chưa biết tình hình thế nào nữa." Ngô Gia có chút lo lắng nói.

"Ôi dào, Tiểu Thiên Chân à, tôi thấy cậu cứ lo hão, lão hồ ly Tam thúc của cậu sao có thể kẹt lại trong mộ dưới đáy biển này được, tôi thấy chắc chắn ông ấy đã ra ngoài từ lâu rồi." Bàn Tử lắc đầu đáp.

Tuy trong lòng đã phần nào công nhận cách nói của Bàn Tử, nhưng Ngô Gia vẫn không nhịn được lo lắng.

"Nhưng trong cổ mộ này cũng không phát hiện dấu vết nào của Tam thúc, chắc chắn là không sao rồi." Ngô Gia tự an ủi mình.

Cậu ngửa đầu nhìn quanh, nhanh chóng phát hiện ra những bức bích họa khổng lồ trên tường, thế là bị thu hút đi tới đó.

Phong Nguyên Thanh thì tùy ý đi dạo xung quanh.

Còn Vương Bàn Tử và Tiểu Ca đi thẳng đến chính giữa căn phòng.

Ở đó đặt một chiếc bàn đá hình vuông khổng lồ, bên trên là một mô hình cung điện quy mô hoành tráng, trông có vẻ được thu nhỏ theo tỉ lệ nhất định từ một cung điện thực tế.

Trong đó Long lầu Bảo điện, giả sơn lưu thủy, quảng trường hoa viên đều đầy đủ, vô cùng hùng vĩ.

Đôi mắt nhỏ của Vương Bàn Tử phát sáng, chảy cả nước miếng, đi quanh mô hình cung điện mấy vòng.

Biết đâu bên trong có bảo bối, hắn thầm nghĩ.

Nhưng thực tế, đây chỉ là nơi đặt mô hình, chỉ có một số bích họa ghi lại tình hình khái quát của cung điện này.

Tiểu Ca không dừng lại, trực tiếp nhảy lên giữa vườn hoa trong mô hình.

Chính là thi thể tọa hóa kim thân kia, trên người mặc những dải vải rách rưới, thân thể khô héo, có màu đen, đang ngồi đoan chính trên bệ đá vườn hoa.

Thủ thế đã thay đổi, không còn là một tay chỉ trời một tay chỉ đất mà là hai tay buông thõng đặt trước thân.

Tiểu Ca tĩnh lặng nhìn cái xác khô, hồi tưởng lại quá khứ.

Bàn Tử đi quanh mô hình vài vòng rồi bắt đầu lục lọi khắp phòng, sau đó lại tìm kiếm trong các gian phòng của mô hình cung điện.

Còn phía Ngô Gia, cậu bị những bức bích họa trên tường thu hút.

Trên bốn bức tường đều có vài bức bích họa.

Bức thứ nhất vẽ một dãy núi tuyết trắng xóa, dường như là sườn bắc của núi Trường Bạch ở Đông Bắc, mấy đỉnh núi chính có đặc điểm rất riêng biệt, Ngô Gia gần như nhận ra ngay lập tức.

Chuyển sang bức bích họa thứ hai.

Ở đây vẽ một đội ngũ đưa tang, trang phục của các nhân vật mang phong cách thời Nguyên, vậy nên người trong quan tài rất có khả năng là một quyền quý triều Nguyên có địa vị hiển hách.

Từ đây, Ngô Gia suy đoán Vân Thiên Cung này được xây dựng vào khoảng cuối Nguyên đầu Minh, trong thời kỳ động loạn như vậy mà còn đủ năng lực xây dựng một ngôi mộ lớn thế này, chứng tỏ mộ chủ nhân không hề đơn giản.

Bức bích họa thứ ba khiến Ngô Gia kinh ngạc, trong tranh đặc biệt miêu tả chi tiết những người đưa tang, toàn bộ đều là phụ nữ.

Cảnh tượng bất hợp lý này khiến Ngô Gia vô cùng bối rối, tuy cậu không rõ tập tục mai táng của dân du mục Mông Cổ, nhưng việc toàn bộ người đưa tang là phụ nữ thì cậu chưa bao giờ nghe nói tới.

Đi sang phía bên kia, bích họa ở đây có chút khác biệt.

Bên này dường như miêu tả cảnh tượng Thiên Cung đã hoàn thành.

Cái gọi là Thiên Cung này hóa ra là một công trình kiến trúc xây dựng trên một dãy núi vô cùng dốc đứng.

Đỉnh núi mây mù bao phủ, bao quanh cả cung điện, nên mới cho người ta cảm giác cung điện lơ lửng trên tầng mây.

Bức họa này vẽ rất hoành tráng, dãy núi cao vút tận mây xanh, trông có vẻ cao độ so với mặt nước biển rất lớn.

Nhưng từ bức họa trước đó, Ngô Gia biết dãy núi này chính là dãy Trường Bạch ở Đông Bắc.

Bức họa này chắc là do họa sĩ đã cường điệu hóa hiệu ứng.

Chuyển sang bức tường tiếp theo, trên đó có các công nhân dùng cần trục kéo những chiếc quan tài khổng lồ dọc theo các hang đá trên vách núi đi lên, còn có đội ngũ đưa tang xếp thành hàng dài như một con rồng.

Bức họa tiếp theo, trên đường sạn đạo bùng lên ngọn lửa hùng hực.

Xem chừng binh sĩ thủ lĩnh sau khi tang lễ kết thúc, để bảo vệ lăng mộ an toàn, đã phóng hỏa thiêu hủy lối đi duy nhất, như vậy gần như không có kẻ trộm mộ nào có thể leo lên được.

Sau đó là bức họa cuối cùng.

Nội dung rất đơn giản, chỉ có một ngọn núi tuyết trắng xóa, cung điện bên trên đã biến mất không dấu vết, ngay cả vách núi cũng bị một màu trắng bao phủ.

Tuy vẽ không quá sinh động, nhưng Ngô Gia đã hiểu ý nghĩa của nó.

Chắc hẳn là do một trận lở tuyết lớn đã vùi lấp Thiên Cung dưới lớp tuyết trắng, biến nó thành một ngôi mộ thực thụ.

Ngô Gia thở hắt ra một hơi, không ngờ một cung điện hoành tráng như vậy mà vận mệnh cuối cùng lại là thế này.

Chắc hẳn Uông Tạng Hải khi thấy tác phẩm đắc ý của mình bị vùi lấp dưới tuyết cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng mộ chủ nhân nhất định là một quyền quý hiển hách, nên ông ta không thể công khai tác phẩm này.

Có lẽ vì lý do đó, ông ta mới ghi lại sự việc về Vân Thiên Cung và đặt trong mộ dưới đáy biển này, dùng cách này để hậu thế biết đến kiệt tác của mình.

Sau khi xem xong mấy bức bích họa, cậu chú ý thấy Phong Nguyên Thanh lúc này đang đứng bên cạnh tấm gương lớn ở góc đông nam.

Bàn Tử sục sạo một vòng quanh mộ thất cũng không thấy đồ gì giá trị, nên cùng Tiểu Ca vừa mới xuống đi quan sát xung quanh phòng.

Lúc này họ cũng đã đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

Sau tấm gương lớn này là một cái hang cao bằng nửa người, bên trong đen ngòm, không biết thông đi đâu.

Miệng hang này cũng là một vị trí khá then chốt.

Trước đó ký ức của Tiểu Ca đột ngột dừng lại ở đây, anh cũng không biết bên trong tình hình thế nào.

"Đi, chúng ta vào trong xem sao." Phong Nguyên Thanh nói với mọi người.

Ngay từ khi vào phòng, anh đã chú ý đến bốn tấm gương ở bốn góc.

Sau khi dùng thần thức quét qua, Phong Nguyên Thanh đã phát hiện ra cái hang ở góc đông nam.

Tuy nhiên lúc đó anh chưa phát hiện dấu vết người sau hang, nên mới cùng mọi người đi dạo trong căn phòng đặt mô hình Vân Thiên Cung một lúc.

Anh quan sát kỹ các bức bích họa trên tường.

Tuy nguyên tác miêu tả nhiều chi tiết, nhưng dù sao cũng không

chi tiết bằng tận mắt nhìn thấy.

Với ngôi mộ tàu đắm này, Phong Nguyên Thanh không dự định tàn phá trần nhà để tìm đường ra.

Làm vậy sẽ phá hoại ngôi mộ quá lớn.

Đứng trên góc độ của một người làm khảo cổ chân chính, anh thấy cần phải bảo vệ ngôi mộ này, nhiều thứ bên trong đều có giá trị nghiên cứu lịch sử văn hóa không hề nhỏ.

Phá hủy đi chẳng phải quá đáng tiếc sao?

Huống hồ không phải là không có cách ra ngoài.

Có Phong Nguyên Thanh ở đây, còn sợ không ra được sao?

Chương 123

Thứ giá trị nhất trong mộ thất này chính là mô hình Thiên Cung khổng lồ ở giữa và bốn chiếc gương đồng lớn, ngoài ra là mấy chục viên dạ minh châu trên trần.

Nhưng Phong Nguyên Thanh không mấy hứng thú với những thứ này.

Anh giờ không thiếu tiền, không cần thấy gì cũng lấy.

Những thứ này tuy đáng giá nhưng với anh thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Đang đứng xem bích họa, sau miệng hang bỗng truyền đến tiếng động, bị Phong Nguyên Thanh nhạy bén nhận ra.

Thần thức dò xét qua, là A Ninh, đang co rùm trong góc run rẩy.

Trên người còn có vài vết thương, trông như đã gặp phải Tống tử.

Mọi người ở đây nghiên cứu cũng hòm hòm rồi, thế là Phong Nguyên Thanh đi thẳng tới trước miệng hang.

Sau đó, mọi người đi theo bước chân anh tiến vào trong hang.

Sau khi chui qua miệng hang là một đoạn dũng đạo.

Dũng đạo không lớn nhưng khá trống trải.

Mọi người băng qua dũng đạo đến một căn phòng nhỏ.

Dưới ánh đèn, cảnh tượng trong phòng hiện ra trước mắt.

Đầu tiên và thu hút nhất chính là một cây san hô đỏ rực như máu ở giữa phòng.

Nó cao hơn hai mét, cành nhánh rất nhiều như một cái cây rậm

rạp.

Trên đó treo những chiếc chuông đồng xanh, trông như lá cây.

Ngoài ra, Phong Nguyên Thanh chú ý đến một bóng người đang co rùm run rẩy trong góc, dường như đã thấy thứ gì đó kinh khủng, đang ngồi xổm gục đầu vào đầu gối.

Là A Ninh.

Phong Nguyên Thanh đi tới phía cô.

Bộ đồ lặn trên người cô đã rách vài chỗ, tóc tai rối bời buộc sau đầu, trên tay còn có vài vết bầm tím.

Mọi người chú ý đến hành động của Phong Nguyên Thanh, ánh đèn chiếu về phía trước, bóng dáng A Ninh lập tức lộ ra.

"Là con mụ đó!" Bàn Tử hô lên.

Mọi người liền chú ý đến vết thương trên người A Ninh, biết cô chắc chắn đã gặp phải thứ gì đó.

Dù trong lòng còn oán hận A Ninh, nhưng nể mặt Phong Nguyên Thanh, Bàn Tử không làm gì quá đáng.

Phong Nguyên Thanh thấy điệu bộ của A Ninh thì biết ngay cô chắc chắn bị tiếng chuông đồng xanh ảnh hưởng, rơi vào ảo cảnh và bị dọa sợ.

Thế là anh tiến lên kéo A Ninh một cái.

A Ninh đang trong ảo cảnh sợ hãi liền kinh hoàng vung tay đẩy ra, miệng lẩm bẩm: "Đừng qua đây, đừng qua đây." Trông cô lúc này yếu đuối không nơi nương tựa, khiến người ta thương cảm, hoàn toàn trái ngược với hình tượng cao lãnh thường ngày.

Thấy vậy, Phong Nguyên Thanh điều động lực lượng Âm Thần trực kích vào não hải A Ninh, khẽ quát một tiếng: "Tỉnh lại!" Một

luồng khí thế bùng phát nhưng chỉ nhắm vào A Ninh, lập tức kéo cô ra khỏi ảo cảnh.

Ngô Gia và Bàn Tử đứng bên cạnh không hề nhận ra, trái lại Tiểu Ca cảm nhận được uy lực ẩn chứa trong tiếng quát của Phong Nguyên Thanh, ánh mắt có chút dao động.

Hai tay đang đẩy loạn của A Ninh cũng dừng lại.

Sự mê muội và sợ hãi trong mắt nhanh chóng tan biến, trở nên thanh tỉnh.

Ngước đầu nhìn thấy những người quen thuộc trước mắt, tâm trạng căng thẳng của cô liền thả lỏng hơn nhiều.

Trong ngôi mộ dưới đáy biển này, cô đã gặp không ít chuyện quỷ dị kinh khủng, còn kinh sợ hơn tất cả những gì cô từng trải qua trong nửa đời trước cộng lại.

Vốn tưởng chỉ là một nhiệm vụ thông thường, loại nhiệm vụ này cô đã thực hiện không biết bao nhiêu lần, đủ năng lực tự dẫn đội hành động.

Nào ngờ lần xuống mộ dưới đáy biển tìm manh mối trường sinh này, từ sau khi ra khơi đã liên tục gặp chuyện quỷ dị.

Đầu tiên là tàu ma, Hải Hầu Tử, rồi đến thuyền trưởng oán hồn.

Những thứ đó cô còn chuẩn bị tâm lý được, chỉ không ngờ trong mộ đạo dưới đáy biển lại gặp phải Cấm bà với hiệu ứng kinh dị đầy mình.

Mái tóc dài quỷ dị như những con rắn ngoe nguẩy, lại còn có thể không ngừng mọc dài, nhìn mà da đầu tê dại.

Bị đuổi theo nửa ngày, bất đắc dĩ phải tiêu hao một tấm Phá Sát Phù mới đánh lui được Cấm bà.

Vào đến chủ mộ thất lại gặp phải tượng người quỷ dị, vất vả lắm mới thoát được.

Nghĩ đến tấm Phá Sát Phù này, mặt A Ninh không khỏi ửng đỏ.

Trước khi tiến vào cánh cửa đá ở giữa, cô đã nghe thấy tiếng truyền âm của Phong Nguyên Thanh.

Sau khi tách khỏi mọi người, cô kiểm tra các nơi trên người, cuối cùng tìm thấy hai tấm phù lục gấp thành hình tam giác ở ngay giữa khe ngực nảy nở của mình.

Chẳng biết anh nhét vào lúc nào.

"Phong tiên sinh, là các anh, tốt quá rồi." A Ninh có chút kích động nói.

"Vết thương trên người cô là sao?

Gặp phải Tống tử à?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

Trong cổ mộ này, nguy hiểm chủ yếu nằm ở Hải Hầu Tử và Cấm bà hoạt động tự do, còn có một con Tống tử nhỏ giấu trong hũ lúc trước.

Còn lại chắc chỉ có cơ quan và thứ trong quan tài.

Nghe câu hỏi của Phong Nguyên Thanh, A Ninh kể lại trải nghiệm của mình sau khi rời đi.

Hóa ra sau khi vào cánh cửa giữa, băng qua một đoạn dũng đạo, cô đã gặp một con Cấm bà.

Mọi người không đi lối cửa đáy nên không vào đạo động đó, cũng không gặp con Cấm bà kia.

Nhưng con Cấm bà này lang thang trong mộ đạo, tuy không đụng phải nhóm Phong Nguyên Thanh nhưng lại tình cờ gặp A Ninh.

A Ninh tuy trước đó dưới nước đã thấy tóc của Cấm bà nhưng chưa thấy chân diện mục, nên bị dọa cho một trận, con Cấm bà đó đuổi theo cô mãi không buông, phải dùng đến một tấm phù mới đánh lui được nó để thoát thân.

Nhưng sau đó, A Ninh đến chủ mộ thất.

Ở đây cô gặp nguy hiểm lớn hơn.

Chủ mộ thất đó ngoài một cỗ quan tài lớn còn có không ít tượng đá và tượng người.

A Ninh sau khi vào chủ mộ thất đã kích hoạt cơ quan trong lúc tìm kiếm, kết quả là đám tượng đó đột nhiên sống dậy lao vào tấn công cô.

May mà cô được huấn luyện cách đấu từ nhỏ, thân thủ nhanh nhẹn, thoát ra qua cái hang sau chủ mộ thất, thấy đám tượng đó lùi lại không đuổi theo nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

A Ninh biết mình không đối phó nổi chủ mộ thất nên định tìm manh mối ở nơi khác để về giao nhiệm vụ.

Theo lối thông đạo sau hang đi tới, trong bóng tối, A Ninh dường như nghe thấy tiếng động gì đó.

Tiếng động đó rất yếu ớt nhưng lại rất kỳ lạ.

Nghe qua như tiếng tiểu quỷ thầm thì.

Trong dũng đạo tịch mịch không bóng người này, nó trở nên vô cùng quỷ dị, tim A Ninh treo lên tận cổ.

Cô nhớ lại những linh hồn trên tàu u linh.

Nếu trong mộ thất này cũng gặp linh hồn thì rắc rối to.

Tim cô đập thình thịch liên hồi.

Chương 124

A Ninh ép mình bình tĩnh lại, nắm chặt tấm phù Phong Nguyên Thanh cho trong lòng bàn tay, sẵn sàng xé ra kích hoạt bất cứ lúc nào.

Cô tịnh tâm ngưng thần, chăm chú lắng nghe âm thanh đó.

Âm thanh dường như trở nên dịu dàng hơn một chút, giống như tiếng gió thổi qua.

Cứ thế cô trúng chiêu lúc nào không hay.

Cô đâu biết mấy cái chuông đồng xanh đó quỷ dị như vậy, không chút phòng bị đã trúng chiêu, bị tiếng chuông mê hoặc, rơi vào ảo cảnh, từng bước đi vào mộ thất này.

Càng đến gần, âm thanh đó càng trở nên kinh khủng dữ tợn, A Ninh mê muội, theo bản năng trốn vào góc run rẩy, cho đến khi nhóm Phong Nguyên Thanh đến phát hiện mới thoát khỏi ảo cảnh.

"Sự tình là như vậy, tôi chỉ nhớ là nghe thấy âm thanh đó rồi vô thức đi tới đây, những chuyện khác đều không nhớ nữa." A Ninh nói.

"Âm thanh sao.

Không sao rồi, chúng ta đi tiếp xem sao sẽ rõ, mọi người cẩn thận một chút." Phong Nguyên Thanh nói.

Anh lấy nước sát trùng đưa cho A Ninh.

Cô đơn giản xử lý vết thương, sau khi sát trùng thì dùng băng gạc quấn vài vòng.

Sau đó, mọi người tiếp tục tiến bước.

Cây san hô đỏ tươi như máu cách đó không xa hiện ra trong tầm mắt mọi người.

“Các anh nhìn xem, đằng kia có phải có một cái cây không?

Lại còn màu đỏ nữa!” Đôi mắt tinh tường của Bàn Tử nhanh chóng phát hiện ra cây san hô trong bóng tối.

“Đâu cơ?

Đây là cổ mộ mà, sao lại có cây được?

Cậu nhìn nhầm rồi chứ?” Ngô Gia hỏi.

“Ngay đằng trước kìa, cậu nhìn kỹ đi.” Bàn Tử chỉ tay về phía trước.

Ngô Gia nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ nhưng chẳng thấy gì.

“Tôi vẫn không thấy.

Ở đâu cơ?” Ngô Gia dụi mắt rồi hỏi.

“Ôi dào, Tiểu Thiên Chân, không ngờ cậu trẻ thế này đã bị quáng gà, thị lực kém quá.” Thế là Bàn Tử đẩy Ngô Gia tiến lên mấy bước.

Lần này Ngô Gia cuối cùng cũng thấy thứ gì đó giống như cành cây, một đường nét màu đỏ trông hơi quen nhưng nhất thời không nhớ ra là gì.

“Nhìn không rõ lắm, nhưng tôi khẳng định đó không phải là cây.” Ngô Gia quả quyết.

Khi mọi người tiến lại gần, “cái cây” kia cũng ngày càng rõ nét.

“Ái chà, tôi đã bảo là cái cây mà?

Cậu xem bên trên còn ánh lên kim quang nữa, không tin thì lại gần mà xem.” Bàn Tử lại lên tiếng.

Dưới ánh đèn, sắc vàng và sắc đỏ đan xen tỏa sáng.

“Bàn Tử chết tiệt, cậu tính toán gì tôi còn lạ gì nữa?

Đã lấy bao nhiêu đồ rồi mà vẫn còn tơ tưởng, nếu thật sự là cây

vàng thì cậu vác đi nổi không?" "Ê, Tiểu Thiên Chân, có vác đi nổi hay không phải xem rồi mới biết, đã đến đây rồi thì kiểu gì cũng phải qua xem cái đã." Bàn Tử không hề bận tâm nói.

Khoảng cách gần hơn, Tiểu Ca dựa vào tố chất thân thể và thị lực vượt xa người thường đã nhìn rõ tình hình "cái cây" kia.

"Tất cả cẩn thận một chút, đi sát vào nhau, đừng để rớt lại." Tiểu Ca bỗng ra hiệu im lặng, khẽ nói.

Bàn Tử và Ngô Gia thấy vậy cũng im miệng, không nói chuyện nữa.

Thông đạo lát gạch này từ trong ra ngoài chiều rộng đều như nhau, vốn dĩ cũng không dài lắm.

Đi theo sau Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca, họ nhanh chóng đến trước "cái cây".

Mấy luồng sáng đèn pin tụ lại, chân diện mục của "cái cây" hiện ra hoàn toàn.

Đây là một khối san hô đỏ như máu khổng lồ, cao gần hai mét, chia thành mười mấy cành nhánh chỉ về tám hướng.

Tạo hình kỳ lạ, quả thực giống một cái cây.

Phần dưới không có nhánh, thẳng tuột như thân cây.

Đến độ cao khoảng một phần ba mới bắt đầu phân nhánh như cành cây.

"Trời đất ơi, mộ chủ nhân này đúng là xa hoa quá mức, một khối huyết san hô lớn thế này mà cũng đem theo bồi táng, đúng là đại gia, hôm nay gặp được Bàn gia ta, coi như để Bàn gia ta thay trời hành đạo, cướp giàu giúp nghèo vậy." Bàn Tử trợn tròn đôi mắt nhỏ, tỏ vẻ đau lòng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Cứ như thể mộ chủ nhân này đã phá hoại tổ tông mười tám đời của hắn vậy.

Bề mặt cây san hô bóng loáng, bằng phẳng, xem ra đã được mài giũa thủ công rất tinh xảo.

Khối san hô này đỏ rực toàn thân như máu tươi, thấp thoáng còn thấy được một chất cảm như đang luân chuyển.

Chỉ nhìn chất liệu thôi đã biết thứ này giá trị liên thành, huyết san hô vốn đã cực kỳ hiếm gặp, huống chi là một khối lớn thế này.

Vẻ ngoài của nó càng khiến giá trị tăng thêm gấp bội.

Chỉ có điều trên các cành san hô treo đầy những chiếc chuông vàng nhỏ, phản chiếu ra từng mảng ánh kim.

Thứ Bàn Tử thấy lấp lánh chính là ánh phản xạ từ những chiếc chuông này.

"Ôi dào, Bàn Tử, cậu chỉ biết tiền thôi, cây san hô lớn thế này cậu định mang ra kiểu gì?

Không sợ bị đè chết chìm dưới đáy biển à?" Ngô Gia lắc đầu nói.

"Cùng lắm thì tôi rã nó ra, mang ra từng đoạn một, còn hơn để nó bám bụi dưới đáy biển này." Bàn Tử nghiến răng nói.

Nếu là một cây nguyên vẹn, giá trị chắc chắn cao hơn nhiều so với khi bị rã ra.

"Chậc, ít nhất mấy cái chuông này trông cũng khá ổn, không được thì mình tháo mấy cái chuông này xuống, đây mới là đồ tốt thật sự nè." Bàn Tử nhìn vô số chuông nhỏ treo trên cành mà nói.

"Cậu nhìn mấy cái chuông này đi, bên trong đều đã lên rỉ đồng xanh rồi, nhìn hoa văn trên đó nữa, niên đại chắc chắn lâu đời hơn thời Minh nhiều." Bàn Tử quan sát kỹ rồi nói tiếp.

Nói xong định đưa tay ra chộp lấy chuông.

“Đừng động.” Tiểu Ca mắt tinh tay nhanh, chộp lấy tay Bàn Tử kéo lại.

“Bàn Tử, cậu hấp tấp thế này mà xuống bao nhiêu cổ mộ vẫn chưa bỏ mạng, vận khí đúng là không tồi thật.” Phong Nguyên Thanh cười nói với Bàn Tử.

“Ơ, Phong gia, ngài nói thế là ý gì ạ?” Bàn Tử gãi đầu hỏi.

“Bài học của A Ninh còn sờ sờ ngay trước mắt, cậu quay đầu cái là quên luôn à?” Phong Nguyên Thanh nói.

“À cái này, hắc hắc, chẳng phải có Phong gia ở đây sao, dù có cơ quan gì thì sao làm khó được ngài chứ?

Đúng không?” Bàn Tử nịnh nọt.

“Ngô Gia, cậu nhìn kỹ xem, mấy cái chuông này có thấy quen không?” Phong Nguyên Thanh nói với Ngô Gia.

Ngô Gia cẩn thận tiến lại gần cây san hô, quan sát kỹ những chiếc chuông.

Trông rất quen.

Bỗng nhiên, những gì trải qua ở Lỗ Vương Cung hiện lên trong đầu.

Những chiếc chuông này có tạo hình y hệt như những chiếc treo trên người lũ thi miết trong thi động ở Lỗ Vương Cung hồi tháng trước.

Chương 125

Chỉ là kích thước nhỏ nhắn hơn một chút, màu sắc cũng có đôi chút khác biệt.

Chuông trên cây này chắc là có một lớp lưu kim bên ngoài.

Nghĩ đến đây, trán Ngô Gia lập tức lấm tấm mồ hôi lạnh.

Thứ này đúng là hơi kinh dị đấy.

"Bàn Tử chết tiệt, may mà chưa để cậu chạm vào mấy cái chuông này, nếu không cả lũ chúng ta đều đen đủi to!" Ngô Gia lau mồ hôi lạnh trên trán mắng.

"Xem chừng cậu chưa biết sự lợi hại của chuông này." "Lần trước đi Lỗ Vương Cung, tôi, Phong gia và Tiểu Ca đều đã thấy sự lợi hại của nó rồi." "Chuông này chắc là đồ từ thời Chiến Quốc, một khi phát ra tiếng động sẽ có tác dụng gây ảo giác cực mạnh, trên cây san hô này có nhiều chuông như vậy, nếu có cơ quan nào kích hoạt đồng loạt, đến lúc đó tất cả cùng rung lên thì chỉ e trong nháy mắt sẽ bị tiếng chuông thôi miên, lúc đó là tiêu đời luôn!" Ngô Gia nhanh chóng giải thích tác dụng của chuông cho Bàn Tử nghe.

"Chuông này lợi hại thế cơ à?" Bàn Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc nói.

Ngô Gia cứ tưởng Bàn Tử đã tỉnh ngộ, không còn nhìn chằm chằm mấy cái chuông nữa, ngờ đâu câu tiếp theo của hắn khiến cậu không kịp trở tay.

"Chuông này có tác dụng trâu bò thế, lại còn là đồ cổ thời Chiến Quốc, thế thì đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ?" Bàn Tử xoa xoa tay, ánh mắt càng rực sáng hơn.

Ngô Gia ôm mặt.

“Bàn Tử chết tiệt, đúng là chỉ biết có tiền.” Tiểu Ca nhìn Ngô Gia, nói: “Trong thi động đó chắc chắn còn có uẩn khúc, nơi đó vốn là một mộ thất khổng lồ, chỉ là không biết sao lại có liên quan đến Uông Tạng Hải.” Bàn Tử nghe lời Tiểu Ca nói thì hiểu ra đôi chút nhưng vẫn còn nhiều thắc mắc.

“Các anh không nhìn nhầm chứ?

Đồ thời Chiến Quốc sao lại xuất hiện trong mộ thời Minh này, thế thì trùng hợp quá rồi.

Chẳng lẽ cái ông Uông Tạng Hải này cũng là dân đổ đấu?” Câu nói của Bàn Tử khiến Tiểu Ca và Ngô Gia sững người một chút.

Trước đây họ chưa từng nghĩ theo hướng này, dù sao Uông Tạng Hải cũng là người có thân thế hiển hách, thiết kế của mấy thành phố lớn thời Minh đều từ tay ông ta mà ra.

Tiểu Ca suy nghĩ một hồi, thấy khả năng này không hề nhỏ, bèn nói: “Trước kia ông ta làm gì thì không ai biết, vả lại ông ta tinh thông phong thủy, nếu đi đổ đấu thì chắc chắn là dư sức.

Nhưng gia thế hiển hách, mấy đời đều là đại gia phong thủy, sao lại đi làm cái nghề đổ đấu hạ tiện này chứ?” Tiểu Ca nói đến từ “hạ tiện” mà mặt không đổi sắc, như thể đang nói một chuyện bình thường, hoàn toàn không nhận ra mình đã chửi luôn cả đám ở đây.

“Ai biết được?

Có khi ông ta muốn tìm cảm giác mạnh thì sao, thời nay loại người đó cũng không thiếu đâu.” Bàn Tử nói.

Phong Nguyên Thanh đã xem qua nguyên tác nên có hiểu biết về phương diện này, bèn nói: “Thực ra các cậu đều nghĩ sai rồi, tại sao Uông Tạng Hải lại không đi đổ đấu chứ?” “Các cậu thấy ông ta gia

thế hiển hách, không cần đi đổ đấu để kiếm tiền, nhưng nếu mục đích đổ đấu của ông ta không phải vì tiền thì sao?" "Thế thì là vì cái gì?" Ngô Gia trầm tư hỏi.

"Chẳng lẽ là đi học hỏi kinh nghiệm thiết kế từ mộ của các tiền bối?" Bàn Tử cười nói.

Phong Nguyên Thanh thấy hai người đoán mò nên không úp mở nữa, nói thẳng.

"Trường sinh.

Từ xưa đến nay biết bao đế vương tướng lĩnh đều khổ công theo đuổi trường sinh mà không được." "Lần trước ở Lỗ Vương Cung các cậu cũng đã đi rồi, bộ ngọc dũng đó chẳng phải vừa mới bán đi sao." "Vừa nãy chẳng phải các cậu đã nhận ra thi động và Uông Tạng Hải có liên hệ đó sao?

Các cậu nghĩ xem, với bản lĩnh của ông ta, tìm thấy thi động mà lại không tìm thấy Lỗ Vương Cung à?" "Trong Lỗ Vương Cung xác thực tồn tại bằng chứng về trường sinh, Uông Tạng Hải sau khi thấy được chẳng lẽ lại không đi truy tìm sao?" Mọi người nghe vậy đều gật đầu đồng ý.

A Ninh hỏi: "Vậy nếu Uông Tạng Hải đã phát hiện ra ngọc dũng, tại sao không mang đi mà lại để lại đến tận bây giờ?" "Loại trường sinh này khiếm khuyết quá lớn, khác gì cương thi sống đâu, rủi ro quá cao.

Với tài trí của Uông Tạng Hải, chắc chắn là không coi trọng cách này, nên ông ta không ngừng thăm dò các loại cổ mộ để tìm kiếm phương pháp trường sinh khác." "Hóa ra là vậy." Mọi người đều thấy cách giải thích của Phong Nguyên Thanh rất có lý.

"Được rồi, thời gian không còn nhiều, chúng ta tiếp tục đi thôi.

Cây san hô và mấy cái chuông này tôi thu lấy nhé, dù sao với các cậu chúng cũng chẳng có ích gì lớn.” Phong Nguyên Thanh nói.

Nói xong, anh đi tới trước cây san hô, lòng bàn tay ấn vào thân cây, tâm niệm động một cái, cây san hô liền bị nhổ tận gốc, mang theo cả bồn hoa dưới đất thu vào không gian.

Trên mặt đất chỉ còn lại một cái hố lớn.

Chỉ có điều cảnh tượng trong hố khiến mọi người giật mình.

Trong hố đó lại là vô số bộ xương trắng nằm ngổn ngang bên dưới.

“Chẳng lẽ cây san hô này lớn được thế này là nhờ hút dưỡng chất từ những thi thể này?” Bàn Tử hít một hơi lạnh nói.

“Các cậu nghĩ xem tại sao cây san hô này lại có màu đỏ như máu?” Phong Nguyên Thanh khẽ hỏi.

“Khối huyết ngọc san hô này hóa ra là có nguồn gốc như vậy sao?

Tà môn quá!” Ngô Gia kinh ngạc.

“Cũng tạm, coi như là một loại dược liệu tốt, có chút tác dụng với tôi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Tiếp theo, chúng ta đi tiếp thôi.” Mọi người men theo động đạo đi tiếp, nhanh chóng đi ra ngoài.

Phía bên kia hang chính là chủ mộ thất.

Cái hang này được mở ra giữa chủ mộ thất và mộ thất đặt mô hình Thiên Cung.

Nhìn kích thước và cách bố trí, rõ ràng là được để lại từ lúc xây dựng mộ thất.

Nếu không sẽ chẳng đặt một cây san hô tà môn ở trong rồi dùng

gương chắn miệng hang.

Gương trong phong thủy là một loại đạo cụ quan trọng, đặt ở đây chính là mở ra một cánh cửa, là biểu hiện của sự "thông" trong phong thủy, nhằm dẫn thứ gì đó vào hoặc thả thứ gì đó ra.

Điều này đã quá rõ ràng.

Giữa chủ mộ thất và Thiên Cung thông nhau một cánh cửa, thông qua gương tiếp dẫn linh hồn mộ chủ nhân tới, đi qua cánh cửa này để tiến vào Thiên Cung.

Trong quan tài bồi táng ở đây là một xác nữ mười hai tay, thuộc mẫu tộc Tây Vương Mẫu, vậy thì thân phận mộ chủ nhân này chắc chắn cũng là một người thuộc mẫu tộc Tây Vương Mẫu mười hai tay.

Còn về việc tại sao gọi là mẫu tộc Tây Vương Mẫu, Phong Nguyên Thanh cho rằng phương pháp trường sinh này truyền ra từ chỗ Tây Vương Mẫu, nên những người mưu cầu trường sinh theo cách này đều có thể coi là thuộc mẫu tộc Tây Vương Mẫu.

Có điều, mẫu tộc Tây Vương Mẫu có lẽ đã nghiên cứu ra phương pháp trường sinh tiên tiến hơn, nên trong cung Tây Vương Mẫu xuất hiện ở nguyên tác hầu như không còn người mười hai tay nữa.

Vừa vào chủ mộ thất, mọi người liền thấy một cỗ quan tài gỗ kim ti nam cũng khổng lồ không kém đặt chính giữa.

Xung quanh còn có vài tượng người đứng trấn giữ, bảo vệ quan tài.

Y hệt như cái quan tài nuôi thi ở vị trí phong thủy lúc trước.

Xác nữ ở đó chắc hẳn là người thân của mộ chủ nhân này.

Dựa theo thử nghiệm vừa rồi, chủ nhân ngôi mộ này có lẽ cũng mang hình tượng mười hai tay.

Bên trong chủ mộ thất tối đen như mực, nhưng dưới ánh đèn của năm người, mọi thứ bên trong đều hiện lên rõ mười mươi.

Trên bốn bức tường xung quanh vẽ đầy bích họa, ghi lại những công tích lúc sinh thời của chủ mộ.

Ánh đèn quét qua, những bức bích họa đó dưới kỹ nghệ cao siêu hiện lên vô cùng tinh tế và mỹ lệ.

Trên khung trần cũng có một số họa tiết màu.

Trong đó, một nhân vật to lớn và nổi bật nhất, cũng là tồn tại tôn quý nhất trong đám bích họa trên trần này, là một hình tượng nữ giới.

Nàng xõa tóc dài, đầu đội mũ lông chim, trên thân đeo đủ loại trang sức hình động vật như răng nanh, đuôi báo.

Hình tượng sinh động, toát lên một vẻ đẹp dã tính nguyên thủy.

Danh hiệu của nàng gần như đã quá rõ ràng.

"Tây Vương Mẫu." Phong Nguyên Thanh nhìn hình tượng rực rỡ trên trần nhà, khẽ nói.

"Trời đất ơi, bích họa màu này thật hào hoa quá, trên tường trên trần đều vẽ kín hết.

Chủ mộ này đối với Tây Vương Mẫu không phải tín ngưỡng bình thường đâu!" Bàn Tử ngẩn ngơ cầm đèn pin nói.

Ở vị trí phía dưới nàng là một hình tượng nữ giới khác cũng cao lớn không kém, mình mặc kim giáp, tay cầm thần kiếm, thân phận hiển nhiên chính là Cửu Thiên Huyền Nữ.

Những người còn lại là đám người hầu, thị nữ.

Chương 126

Phía sau họ là một ngọn đại sơn nguy nga, một gốc thần thụ khổng lồ đâm toác tận trời, trên cao còn có vô số tinh tú lấp lánh.

Bích họa trên trần nhà là phần được vẽ tâm huyết nhất trong chủ mộ thất này, so với bốn bức tường xung quanh thì sinh động và tươi tắn hơn nhiều.

Từ đây cũng có thể thấy được sự tôn kính và sùng bái của chủ mộ dành cho Tây Vương Mẫu.

Người này tất nhiên có liên hệ mật thiết với Tây Vương Mẫu.

Một tia nghi hoặc dâng lên trong lòng Ngô Gia: Ngôi mộ này là do Uông Tạng Hải thiết kế, tại sao lại dính líu đến Tây Vương Mẫu?

Đó chẳng phải là nhân vật trong thần thoại sao?

Ánh đèn chiếu ngược về phía giữa mộ thất.

Dưới ánh sáng hội tụ, cỗ quan tài gỗ kim ti nam khổng lồ vẫn lộ ra vô cùng nổi bật trước mắt mọi người.

Xung quanh quan tài là mấy bức tượng người đứng hoặc quỳ, chắc hẳn chính là những thứ mà A Ninh đã đụng độ.

Lúc này chúng đứng im bất động, hộ vệ quanh quan quách.

Có bài học từ A Ninh, mọi người không dám khinh suất, chỉ lặng lẽ đi theo sau Phong Nguyên Thanh tiến gần về phía quan tài.

Do những tượng người này trước đó đã bị A Ninh kích hoạt, nên khi cả nhóm tiến lên chỉ vài mét, chúng đã bắt đầu có động tĩnh.

Trong đó có hai bức tượng mà mọi người thấy rất quen mắt, đặc biệt là Bàn Tử.

“Đó chẳng phải là Ngọc Dũng sao?

Ở đây thế mà lại có tận hai bộ?” Bàn Tử trợn tròn mắt, thần sắc đầy vẻ không tin nổi.

Thứ này chẳng phải là thần khí có thể khiến người ta trường sinh, có cầu cũng không được sao?

Sao ở đây lại có tới hai bộ?

Đã thế còn mẹ nó sắp khởi thi nữa chứ.

Như vậy thì trên Ngọc Dũng đều dính đầy máu độc của Huyết Thi, làm sao mà lấy được nữa?

Bàn Tử tức thì cảm thấy mình vừa tổn thất mấy chục mục tiêu nhỏ, đau lòng khôn xiết.

“Xong rồi xong rồi, không lấy được rồi, tiền của tôi ơi~” Bàn Tử kêu trời gọi đất than vãn.

“Tử Bàn Tử, chỉ biết có tiền, không nhìn xem bây giờ là lúc nào à!” Ngô Gia vỗ mạnh vào vai Bàn Tử nói.

Ngoài ra còn có mấy bức tượng đá cao lớn hơn, tay cầm binh khí, động tác hơi cứng nhắc.

Tổng cộng sáu con đồng loạt đứng dậy, xoay người đối mặt với đám người Phong Nguyên Thanh, sau đó lao tới.

Hai con Huyết Thi kia không biết thuộc niên đại nào, tốc độ cực nhanh lại linh hoạt.

Tuy nhiên trên mặt đất chỉ có một lớp bụi, không thấy vảy da bong tróc, xem ra sức mạnh cũng không quá khủng khiếp.

Nhưng đối với người bình thường, thế này đã là vô cùng hung hiểm rồi.

Mấy bức tượng đá thì chậm hơn nhiều, động tác cứng nhắc nhưng vì cầm vũ khí nên lực sát thương vật lý rất lớn, nếu bị chém trúng chắc chắn sẽ trọng thương.

Hai con Huyết Thi được Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca mỗi người xử lý một con rất nhanh.

Phong Nguyên Thanh dứt khoát vung kiếm chém bay đầu, Huyết Thi mất đầu lập tức nổ tung.

Anh bồi thêm một kiếm vào cái đầu Huyết Thi, vì nếu không xử lý con Thi Miết Vương bên trong thì đó cũng là một rắc rối không nhỏ.

Con Thi Miết Vương cùng với óc bét nhè bị kiếm khí nghiền nát.

"Quá yếu, chẳng có chút phần thưởng nào cả!" Bên phía Tiểu Ca, tốc độ cũng cực nhanh.

Dưới sự gia trì của huyết mạch Kỳ Lân, con Huyết Thi rác rưởi vài trăm năm tuổi này không thể nào bì kịp.

Chỉ sau vài chiêu, Tiểu Ca tung người nhảy lên vai nó, hai chân kẹp chặt đầu nó như một gọng kìm, trực tiếp bẻ gãy cột sống, vặn đứt đầu.

Nhưng bên trong đầu vẫn còn một con Thi Miết Vương.

Dưới ánh nhìn của Tiểu Ca, Phong Nguyên Thanh tiến tới bồi thêm một kiếm, nghiền nó thành đống thịt vụn.

Mấy bức tượng đá vì tốc độ chậm, động tác cứng nhắc nên mọi người linh hoạt né tránh, nhất thời không bị thương tích gì, chỉ cẩn thận né đòn.

Sau khi tiêu diệt Huyết Thi, Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca chuyển hướng sang đám tượng đá còn lại.

Ba người kiềm chế bốn tượng đá quả thực có chút chật vật, đặc

biệt là còn có một kẻ ăn hại như Ngô Gia.

Cậu ta chỉ biết chạy đông né tây, mới đó mà đã vô cùng thảm hại.

Nếu không có A Ninh và Bàn Tử kéo tay ứng cứu, chắc cậu ta đã xong đời từ lâu.

Ngô Gia thấy Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca đã giải quyết xong Huyết Thi liền lớn tiếng cầu cứu: "Phong gia, Tiểu Ca, mau tới cứu bọn tôi với, tôi chịu hết nổi rồi~" Hai người thấy vậy đều lắc đầu.

Tiểu Thiên Chân này vẫn còn non nớt quá, cần phải rèn luyện thêm, mới thế này đã không trụ nổi, sau này nếu biết chân tướng kế hoạch của Cửu Môn chắc sẽ suy sụp mất.

Ngô Gia phân tâm cầu cứu, kết quả suýt chút nữa bị tượng đá chém trúng, phải lộn một vòng trên đất mới vừa vặn né được.

Nhưng đòn tấn công tiếp theo xem chừng không thoát nổi, Ngô Gia sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

Hai người thấy vậy lập tức lao về phía tượng đá đang vây khốn nhóm Ngô Gia.

Phong Nguyên Thanh giơ tay tung một kiếm, chém đứt ngang binh khí trong tay bức tượng đá đang lao về phía Ngô Gia.

Cán dài lướt qua sát người Ngô Gia chỉ vài centimet.

Ngô Gia kinh hãi thốt lên: "Nguy quá!" Sau khi cứu được Ngô Gia, Phong Nguyên Thanh bồi thêm một kiếm chẻ đôi bức tượng đá từ đầu đến chân.

Tượng đá đổ rầm xuống đất, văng ra một đống linh kiện cơ quan và đá vụn.

Tiếp đó, anh nhanh chóng giải quyết nốt những bức tượng còn lại, để lại một đống tàn hại.

“Hô... hô... mệt chết Bàn gia rồi.” Bàn Tử nghỉ tay, hai tay chống gối, khom lưng thở dốc.

Vừa rồi vận động quá nhiều khiến gã thấy cực kỳ mệt mỏi.

Dù sao thể trọng nằm đó, làm cùng một động tác thì gã tiêu hao nhiều năng lượng hơn và mệt nhanh hơn.

“Thì ra mấy thứ này là con rối cơ quan, hèn gì người đá mà cũng cử động được!

Làm lão tử giật cả mình!

Phi!” Bàn Tử khạc một bãi đờm đặc rồi nói.

Đám tượng đá cơ quan và Huyết Thi bảo vệ quan tài đã bị tiêu diệt hết.

Tiếp theo là xem xét cỗ quan tài lớn kia.

Mọi người vừa trải qua một phen vận động kịch liệt nên mệt không nhẹ, bèn ngồi bệt xuống cạnh quan tài nghỉ ngơi, uống nước lấy lại sức.

Nếu không, lỡ mở nắp quan tài ra mà thứ bên trong cũng khởi thi thì nguy hiểm lắm, lúc đó có muốn né cũng không né kịp.

Việc mở quan tài không tốn bao nhiêu công sức nên không cần vội vàng nhất thời.

Phong Nguyên Thanh ngồi trên một khối đá, lặng lẽ nghỉ ngơi.

Ngô Gia và Bàn Tử tựa lưng vào nhau, nhấm nháp từng ngụm nước.

Chương 127

A Ninh ngồi cách Phong Nguyên Thanh không xa, chậm rãi điều chỉnh hơi thở.

Đúng lúc này, một mùi hương kỳ lạ từ trong không khí thoảng tới.

Ngô Gia và Bàn Tử vẫn chưa nhận ra, nhưng Tiểu Ca với cảm quan vượt xa người thường đã sớm phát giác điều bất thường.

Mùi hương này giống hệt mùi anh đã ngửi thấy trong mộ dưới đáy biển hai mươi năm trước, và cũng chính vì nó mà anh đã hôn mê.

Tiểu ca lập tức cảnh giác ngồi thẳng lưng, tay cầm đoản đao, nhìn dáo dác xung quanh, sẵn sàng bộc phát bất cứ lúc nào.

Phong Nguyên Thanh từ sớm đã nhận ra sự hiện diện của Cấm Bà.

Mùi hương này chính là hương xương Cấm Bà, mùi nhẹ có tác dụng an thần, nhưng nếu lượng lớn sẽ gây thôi miên, hôn mê.

Con Cấm Bà này lúc này đang bám trên trần mộ thất, bò dọc theo đó tới vị trí ngay trên đầu mọi người.

Nó dường như có khả năng như nhện, tứ chi bám chặt vào tường mà không bị rơi xuống.

Nó xõa tóc rũ rượi trên trần nhà, cơ thể trắng bệch phù thũng như bọt biển nằm im bất động, chỉ ngửa đầu nhìn xuống dưới.

Khuôn mặt phù nề với đôi mắt đen ngòm không thấy lòng trắng đang nhìn chằm chằm vào đám người.

Những giọt nước từ mái tóc dài nhỏ xuống, rơi trúng mặt Ngô Gia và Bàn Tử.

Bàn Tử đang thả lỏng người, quệt mặt một cái rồi bực bội nói:

“Cái quái gì thế?

Trong mộ này mà cũng có mưa à?” Bàn Tử hít hà: “Hử?

Còn có mùi thơm, hình như hơi quen quen.” Ngô Gia nghe vậy cũng phản ứng lại, luồng hương thơm nhàn nhạt này xuất hiện quá đột ngột.

“Có vấn đề!” Cả hai đồng thanh hô lên, lập tức ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, giơ đèn pin chiếu lên.

“Á!!!” Đập vào mắt họ là một khuôn mặt to béo, phù thũng, trắng bệch với đôi mắt đen kịt đầy oán độc, tóc tai rũ rượi bay lơ lửng dù không có gió.

Hai người sợ hú hồn, nhảy dựng lên tại chỗ rồi chạy tót sang bên cạnh Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca.

“Bà nội nó, là Cấm Bà, e là chính là con đã đuổi theo A Ninh lúc trước.” Bàn Tử vừa vỗ ngực trấn tĩnh vừa nói.

“Tóc của nó đâu rồi?

Lúc ở dưới nước thấy dài lắm mà?” Ngô Gia hỏi.

“Lát nữa cậu sẽ biết ngay thôi.” Phong Nguyên Thanh nhếch môi cười.

Thấy mình đã bị lộ, con Cấm Bà nhe răng trợn mắt gào thét chói tai.

Đồng thời, mái tóc rối bù kia bỗng nhiên bắt đầu dài ra nhanh chóng, rũ xuống từ trần nhà như có sinh mệnh, lướt về phía mọi người.

Những lọn tóc đen như vô số con rắn độc quấn quýt lấy nhau, ngoằn ngoèo lao tới.

Khả năng của Cấm Bà quá quỷ dị, Ngô Gia và Bàn Tử hoàn toàn

không có cách nào đối phó, chỉ biết nhìn sang Tiểu Ca và Phong Nguyên Thanh.

Ở đây có một cái "đùi vàng" như Phong Nguyên Thanh, dĩ nhiên phải ôm thật chặt.

Mái tóc quái dị của Cấm Bà mọc rất nhanh, loáng một cái đã đến trước mặt mọi người.

Phong Nguyên Thanh vung kiếm trảm một nhát, những lọn tóc như rắn độc lập tức bị đứt ngang.

"Á!!!" Con Cấm Bà rít lên một tiếng thê lương sau khi bị chém đứt tóc.

Toàn bộ tóc tai điên cuồng thu hồi, nó run rẩy rơi từ trên trần xuống đất, phát ra một tiếng động trầm đục.

Mái tóc rụng ra như lũ rắn điên cuồng vặn vẹo trên mặt đất một hồi rồi nhanh chóng im lìm.

Ngay sau đó, nó lập tức bò dậy, phủ phục trên mặt đất, vừa ngước đầu nhìn mọi người vừa lùi lại, có vẻ như muốn bỏ chạy.

Thứ nguy hiểm như Cấm Bà này tốt nhất không nên để lại, tránh để các nhân viên khảo cổ sau này gặp phải mà thương vong.

Phong Nguyên Thanh hơi nheo mắt nhìn con Cấm Bà đang khúm núm thối lui.

Dường như cảm nhận được sát ý của Phong Nguyên Thanh, đôi đồng tử đen ngòm oán độc của nó lóe lên một tia sợ hãi, lập tức tăng tốc bò lùi.

Phong Nguyên Thanh đâu dễ dàng để nó đi, anh giơ tay trái lên, lôi quang bùng nổ.

Lòng bàn tay đẩy về phía Cấm Bà, một tia điện thô bằng ngón tay

bắn vọt ra, ngoằn ngoèo uốn lượn kèm theo tiếng dòng điện xèo xèo, đánh trúng ngay mặt con Cấm Bà trắng bệch kia.

Nhìn thấy lôi quang ập tới, con Cấm Bà chỉ kịp phát ra một nửa tiếng kêu kinh hãi rồi im bặt.

Lôi quang xuyên thấu hộp sọ, thiêu cháy cả vết thương, bốc lên vài luồng khói đen kịt.

Những sợi tóc trên đầu nó cũng bị điện đánh cháy đen, quấn thành một cục, chỉ vặn vẹo vài cái rồi bất động.

Phát Chưởng Tâm Lôi này Phong Nguyên Thanh đã khống chế lượng pháp lực truyền vào, vừa đủ để đánh chết con Cấm Bà chứ không lãng phí chút nào.

Sau khi luồng điện xuyên qua xương sọ, nó đánh trúng con Thi Miết Vương đang ẩn náu trong não nó, khiến con bọ cũng biến thành một cục than cháy.

Thấy Cấm Bà đã bị tiêu diệt, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, cả nhóm cũng đã nghỉ ngơi hòm hòm, thể lực cơ bản đã hồi phục.

Không muốn lãng phí thời gian nữa, họ bước qua đống xác vụn trên đất, tiến đến trước quan tài gỗ kim ti nam.

Cỗ quan tài này y hệt cỗ trước đó.

Mọi người không lề mề, Tiểu Ca rút con dao trong túi ra, cắm vào khe hở nắp quan tài, trượt dọc theo đó để tìm cơ quan.

Rất nhanh, anh đã tìm thấy cơ quan ở vị trí tương tự, dùng móc kéo cơ quan bên trong lên.

"Cạch!" Nắp quan tài bật mở.

Nhưng bên trong không có thứ nước đen kinh tởm kia.

Dù sao đây cũng không phải quan tài nuôi thi mà là quan tài chính quy của chủ nhân.

Đẩy nắp quan tài ra, cảnh tượng bên trong hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy một người cũng có rất nhiều cánh tay nằm ngửa trong quan tài, vóc dáng cao lớn hơn người thường rất nhiều.

Quần áo trên người đã bị hư tổn theo thời gian.

Đếm kỹ lại thì cũng có mười hai cánh tay, mọc dọc hai bên sườn từ trên xuống dưới như chân rết, nhìn vào thôi đã thấy rợn người.

Mỗi bên sáu cánh tay, bên cạnh tay đặt những chiếc trống cổ và khí cụ bằng ngà voi.

Trên đầu đội một chiếc bảo quan kỳ lạ khảm trân châu và đủ loại đá quý, trông vô cùng hoa lệ.

Xem ra địa vị không hề thấp.

Nhìn qua thì giống như một tử thi có thân xác không thối rữa, nhưng Phong Nguyên Thanh lại nhận ra trong cơ thể này vẫn giữ được một phần sinh cơ, chưa hề chết hẳn.

Nhìn xuất thân của hắn là biết chắc chắn cũng đã sử dụng loại thuật trường sinh kia.

Dưới đầu hắn gối một hộp ngọc bằng ngọc dương chỉ trắng mịn.

Bên trong hộp ngọc có gì thì phải mở ra mới biết.

Ngoài ra, xung quanh cơ thể hắn còn đặt rất nhiều ngọc khí tinh mỹ, châu báu và sứ thất thải.

Đồ bồi táng vô cùng phong phú.

Bàn tử nhìn đến đờ người, nước miếng chảy ròng ròng.

“Phát tài rồi, phát tài rồi, nhiều minh khí thế này, phen này thực sự phát tài rồi, ha ha ha!” Bàn Tử cười đến mức khóe miệng gần như kéo tận mang tai.

Chương 128

Ngô Gia cũng bị kinh ngạc, đây mới là lần thứ hai cậu xuống mộ mà đã thấy nhiều minh khí thế này, nếu để người khác biết chắc họ sẽ ghen tị đến chết mất.

"Trời ạ, ngôi mộ dưới đáy biển này thật sự là... bảo bối quá nhiều." Ngô Gia nhất thời không biết dùng từ gì để tả.

Người ta thường nói một chuyến tàu đắm bằng mười ngôi mộ, chuyến tàu đắm này còn tuyệt hơn, chiếm cả hai yếu tố, quả thực minh khí vô số kể.

Có điều, nơi này cũng đầy rẫy nguy hiểm, người bình thường căn bản không thể đổ được cái đấu này.

Loại đại mộ thế này thực sự quá hiếm, không biết bao nhiêu năm qua đã bị người ta dòm ngó bao nhiêu lần, căn bản không đến lượt người sau.

Những thứ còn sót lại, hoặc là giấu quá sâu người thường không tìm thấy, hoặc là bên trong quá nguy hiểm, có tìm thấy cũng không vào được.

Nếu không có Phong Nguyên Thanh một đường chém giết vượt qua các loại quỷ dị nguy hiểm, thì cho dù có Tiểu Ca bảo vệ, họ cũng không đổ nổi cái đấu tàu đắm này, cùng lắm chỉ có thể rút lui toàn mạng trở lại mặt biển mà thôi.

Phong Nguyên Thanh nhìn đống minh khí trong quan tài rồi nói: "Mấy thứ này các cậu cứ lấy trước, lấy được bao nhiêu là tùy các cậu, chỗ còn lại thuộc về tôi, không ý kiến gì chứ?" "Hơn nữa, cái hộp ngọc dưới đầu hắn tôi lấy, những thứ khác các cậu tùy ý chọn." Phong Nguyên Thanh bổ sung thêm một câu.

Thứ bên trong hộp ngọc đó ẩn chứa năng lượng không nhỏ, có ích cho anh.

Cái xác nam mười hai tay nửa sống nửa chết này dường như dựa vào thứ bên trong để duy trì sinh cơ, tiến hành quá trình lột xác chậm chạp.

Thông thường, phương pháp trường sinh bằng đan Thi Miết cần phải phối hợp với Ngọc Dũng để lột xác.

Chủ mộ này đã không mặc Ngọc Dũng thì chắc chắn là một bảo vật cấp cao hơn.

Ngọc Dũng được làm từ đá vụn của Vẫn Ngọc (ngọc thiên thạch), vậy thứ trong hộp ngọc hẳn là một mảnh vỡ Vẫn Ngọc cấp cao hơn.

"Phong gia quá hào phóng rồi, Bàn tử tôi giơ cả hai tay hai chân tán thành, hoàn toàn không có ý kiến!" Bàn Tử lập tức vỗ ngực đôm đốp nói.

Ngô Gia ngẩn ra một chút rồi cũng phản ứng lại, kích động nói: "Không vấn đề gì, đều nghe theo Phong gia." Tuy cậu không tham tài như Bàn Tử, nhưng đột ngột thấy nhiều bảo bối như vậy cũng không nén nổi hưng phấn.

Tiểu Ca vốn không mấy hứng thú với những thứ này, nhưng cũng chọn vài món ngọc khí và châu báu nhỏ nhắn bỏ vào túi đeo người.

Bàn Tử chỉ hận túi mình quá nhỏ, không đựng được bao nhiêu, cứ ra sức nhét vào cho đến khi không còn chỗ chứa.

Bộ đồ lặn trên người gã quá chật, muốn nhét thêm một miếng ngọc mỏng cũng khó khăn.

Cuối cùng gã đành đặt đèn pin lên thành quan tài, lấy chỗ đó để nhét thêm mấy khối ngọc và vòng cổ trân châu.

Ngô Gia thì hơi ngại lấy nhiều, chỉ tùy ý chọn vài món mình thích, đầy túi là thôi không lấy nữa.

Thấy bộ dạng tham lam không đáy của Bàn Tử, cậu không nhịn được mắng: "Tử Bàn Tử, anh cũng thật khéo lấy nhiều thế à?

Không nhìn xem dọc đường này anh đã bỏ ra bao nhiêu sức?" Bàn Tử nghe vậy, khuôn mặt béo hiếm khi đỏ lên.

Dọc đường này hình như gã đúng là không tốn sức mấy, toàn đi ké, mọi việc đều do Phong gia và Tiểu Ca gánh vác.

Nhưng sau một thoáng ngẩn ngơ, Bàn Tử nhìn đống đồ trong tay, mặt dày cười nói: "Tiểu Thiên Chân nói đúng, tôi lấy nhiều thế này quả thực không hay lắm." Thế là gã đặt bớt đồ lại, cầm lại cây đèn pin.

Ngô Gia thấy bộ dạng này của Bàn Tử chỉ biết đỡ trán thở dài.

Nhưng vì Phong Nguyên Thanh đã không để ý thì cậu dĩ nhiên cũng chẳng nói thêm gì.

Thấy mọi người đã lấy xong, Phong Nguyên Thanh mới bắt đầu động thủ.

Trong quan tài vẫn còn sót lại rất nhiều đồ, đa số là những món đồ lớn như bình sứ, bình ngọc.

Phong Nguyên Thanh động tâm niệm, phất tay một cái, tất cả đồ bồi táng rải rác trong quan tài đều được anh thu vào không gian trữ vật, xếp gọn vào một góc.

Một lần nữa tận mắt chứng kiến thủ đoạn "Càn Khôn trong túi" của Phong Nguyên Thanh, mọi người vẫn không khỏi kinh hãi.

Thủ đoạn này thật sự quá tiện lợi, họ chỉ biết đứng đó mà thèm.

Cuối cùng, chỉ còn lại chiếc hộp ngọc gối dưới đầu chủ mộ.

Phong Nguyên Thanh một tay nâng đầu hắn lên, tay kia lấy chiếc hộp ra.

Hộp ngọc trong suốt mịn màng, làm từ ngọc dương chỉ, bên trên điêu khắc những hoa văn tinh xảo, là một món trân phẩm tuyệt mỹ.

Hộp không có khóa kim loại mà dùng kỹ thuật chạm khắc xuyên thấu phức tạp để tạo thành nắp xoáy.

Khẽ mở hộp ngọc, một khối đá màu xanh đen hiện ra, nằm lặng lẽ trên mấy lớp lụa mỏng màu vàng minh hoàng.

Khối đá này chính là một mảnh vỡ Vẫn Ngọc.

Phong Nguyên Thanh có thể thấy bên trong mảnh Vẫn Ngọc này ẩn chứa năng lượng không nhỏ, đang từ từ tỏa ra ngoài.

Nhìn khối đá, mọi người không khỏi hiếu kỳ, không biết nó có gì đặc biệt mà lại khiến Phong Nguyên Thanh coi trọng đến mức điểm danh lấy riêng như vậy.

"Phong gia, đây rốt cuộc là thứ gì mà anh coi trọng thế?" Ngô Gia tò mò hỏi.

Tiểu Ca cũng hiếm khi mở lời: "Thứ này nhìn hơi quen, dường như đã thấy ở đâu đó rồi, tôi cảm nhận được nó không hề bình thường." "Đây là một mảnh Vẫn Ngọc, bên trong chứa một loại năng lượng kỳ lạ có ích cho tôi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Tiểu Ca thấy quen thì chắc là trước đây anh đã từng gặp nó rồi, chỉ là giờ chưa nhớ ra thôi, sau này biết đâu sẽ nhớ lại." Đóng nắp hộp ngọc, Phong Nguyên Thanh thu nó vào không gian trữ vật.

Cái xác trong quan tài vốn được Vẫn Ngọc duy trì trạng thái ngủ say để lột xác, nay đột ngột mất đi liên kết với Vẫn Ngọc liền bắt đầu xao động.

Phong Nguyên Thanh nhìn sang, thấy luồng sinh cơ trong cơ thể hắn đang thức tỉnh nhanh chóng, sớm đạt đến ngưỡng bộc phát.

Phong Nguyên Thanh lập tức cất tiếng cảnh báo: "Lùi lại hết đi, hắn sắp dậy rồi!" Bàn Tử và Ngô Gia nghe vậy liền hoảng hốt, vội vàng lùi lại nấp sau lưng Phong Nguyên Thanh.

Tiểu Ca cũng nheo mắt, nắm chặt con dao quân dụng trong lòng bàn tay.

Chủ mộ này đã bị mọi người vét sạch gia sản, chỉ còn lại bộ quần áo trên người.

Hắn đột ngột mở mắt, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

Đang ngủ yên lành, trong mộng đang tiêu diêu tự tại, chỉ đợi lột xác hoàn thành là thực sự trường sinh, thế mà giờ đây bị đám người này quấy rầy làm cho thức giấc.

Quan trọng hơn là hắn cảm ứng được mảnh Vẫn Ngọc vất vả lắm mới có được đã mất đi liên kết.

Điều này làm sao hắn không giận cho được?

Mười hai cánh tay bám vào thành quan tài, từ từ ngồi dậy.

Khi chủ mộ mười hai tay này đứng dậy, mọi người chậm rãi lùi lại giữ khoảng cách.

Hắn dùng mười hai cánh tay chống mạnh vào thành quan tài, sức mạnh to lớn khiến cơ thể hắn vọt lên, nhảy ra khỏi quan tài.

Sau khi đáp đất, hắn đối diện với mọi người, ánh mắt tỏa ra luồng sáng nguy hiểm.

"% ¥ *. ¥ $~#@" (Các ngươi là ai?

Gốc dám làm phiền giấc ngủ của ta!) Một chuỗi ngôn ngữ lạ lùng phát ra từ miệng hắn, mọi người hoàn toàn không hiểu hắn nói gì,

nhưng không ngăn được sự kinh ngạc.

“Mẹ kiếp, đúng là trá thi rồi, nhìn có vẻ lợi hại gớm nhỉ?” Bàn Tử chửi thề.

“Đúng đấy, Phong gia, không vấn đề gì chứ?

Trông cậy cả vào anh đấy.” Ngô Gia nấp sau lưng Phong Nguyên Thanh nói.

“Yên tâm, không vấn đề gì, chuyện nhỏ thôi.” Phong Nguyên Thanh thản nhiên đáp.

Chủ mộ mười hai tay thấy đám người kia không thèm đếm xỉa đến mình thì càng thêm phẫn nộ, nhưng nghe ngôn ngữ của họ, hắn cũng hiểu ra họ đang nói quan thoại.

Thế là hắn lập tức dùng quan thoại lặp lại câu hỏi vừa rồi: “Các người là ai?

Gốc dám làm phiền giấc ngủ của ta!

Ăn trộm bảo vật của bản vương!” “Ối giời ơi, con tống tử này còn biết nói tiếng phổ thông, lại còn nói sõi nữa chứ!” Bàn Tử thốt lên.

“Bọn tôi chỉ là những nhân viên khảo cổ bình thường thôi, còn ông là cái thứ gì mà mọc lắm tay kỳ quái thế?” “Bản vương chính là Đông Hạ Hải Vương!

Chương 129

Hừ, lũ mộ tặc đáng chết, dám cả gan đụng đến bản vương, thật là tìm chết!" Sau khi tự báo danh tính, Đông Hạ Hải Vương cười lạnh một tiếng, lập tức vung vẩy mười hai cánh tay tấn công mọi người.

Đông Hạ Hải Vương này vóc dáng cao lớn, cao hơn hai mét, khí thế phi phàm, mười hai cánh tay vạm vỡ nắm đấm hoặc xòe vuốt lao về phía họ.

Đừng nhìn cơ thể to lớn mà lầm, hắn có tốc độ cực nhanh, không hề tương xứng với thể hình đồ sộ kia.

Quyền phong rít gào, tiếng vuốt xé gió.

Đông Hạ Hải Vương dùng hai chân đạp mạnh, lao nhanh như một đầu tàu hỏa tông thẳng về phía cả nhóm.

Ngay khi hắn vừa cử động, Phong Nguyên Thanh đã lớn tiếng bảo mọi người né tránh.

"Các cậu tản ra né đi, hắn cứ giao cho tôi!" Mọi người lập tức rời khỏi bên cạnh Phong Nguyên Thanh, chạy vào một góc tường.

Khi Đông Hạ Hải Vương lao đến, Phong Nguyên Thanh đã chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó.

Anh nâng pháp kiếm lên, nhắm thẳng vào giữa mày Hải Vương mà đâm tới.

Cơ thể Đông Hạ Hải Vương này trông rất khá, vóc dáng cao lớn, thể chất cường tráng, dùng để luyện thi chắc chắn sẽ rất tốt.

Nhìn bộ dạng này, ít nhất hắn cũng đã sống vài trăm đến một nghìn năm, qua sự nuôi dưỡng và lột xác của linh khí và năng lượng Vẫn Ngọc, hắn là một dược liệu luyện thi thượng hạng.

Tìm một huyệt hung sát tốt để tôi luyện, ít nhất cũng được cấp bậc Đồng Giáp Thi hoặc Hắc Cương, sau khi có đủ thời gian hấp thu hết năng lượng Vẫn Ngọc để lột xác, biết đâu còn có thể nâng cao đẳng cấp hơn nữa.

Dược liệu tốt như thế này, Phong Nguyên Thanh không nỡ đánh hỏng, lỡ có thiếu tay thiếu chân thì tu bổ lại rất phiền phức, thà cứ để nguyên thi thể nguyên vẹn cho tiện.

Nhát kiếm này đâm thẳng vào trán, Hải Vương buộc phải né tránh.

Hắn khựng bước, rụt đầu lại, hạ thấp người sang bên cạnh, hiểm hóc né được nhát kiếm muốn nổ đầu này.

Tuy nhiên, Hải Vương này vốn cũng là một vương tộc Đông Hạ thiện chiến, ý thức và kỹ năng chiến đấu không hề tệ.

Nhát kiếm vừa rồi khiến hắn khá thảm hại, trong lòng vô cùng bất mãn.

Cái thằng nhãi ranh này, dám lấy vũ khí bắt nạt một lão già mấy trăm tuổi tay không tấc sắt như ta, thật là không có võ đức.

Né được một đòn, sáu cánh tay bên trái của hắn vừa chộp về phía Phong Nguyên Thanh, vừa dùng lời lẽ gây nhiễu, miệng quát: "Tên tiểu bối này, thật không có võ đức, dám chơi đánh lén, cầm kiếm tấn công một lão già vừa mới ngủ dậy như ta." Hiệp này hai người đã ở khoảng cách rất gần, Phong Nguyên Thanh bèn thu lại pháp kiếm để tránh làm hỏng cơ thể đối phương.

Anh nghiêng người tránh đòn tấn công từ sáu cánh tay của Hải Vương, sau đó tung ra chiêu Hình Ý Quyền đã lâu không dùng.

Nhân lúc hai người áp sát, Phong Nguyên Thanh vung tay tung một cú Băng Quyền.

Cú đấm này mang theo sức mạnh nghìn cân, trực tiếp đánh bay gã

Hải Vương to lớn ra xa hai ba mét.

Qua cú đấm này, Phong Nguyên Thanh cũng nhận ra cường độ cơ thể của Hải Vương quả thực mạnh hơn người thường rất nhiều.

Hứng trọn cú đấm, xương ngực Hải Vương vỡ nát, hắn ngã nhào xuống đất thét lên thảm thiết, phun ra một ngụm máu tươi màu đỏ tươi pha lẫn xám lục.

Hắn lập tức dùng bốn tay chống đất, bốn tay ôm ngực, cảm nhận rõ xương ngực đã nát vụn, không biết phải mất bao lâu mới hồi phục được.

Hai cánh tay khác đưa lên lau vết máu nơi khóe miệng.

Hắn dùng một tay chỉ vào Phong Nguyên Thanh, những cánh tay còn lại đều buông thõng bất lực, đôi mắt trợn trừng đầy kinh hãi: "Ngươi... sao ngươi lại mạnh như thế?

Sao có thể chứ?" Nhìn thấy vệt máu trong miệng Đông Hạ Hải Vương, Phong Nguyên Thanh chợt nhớ ra.

Tộc Đông Hạ này tuy có liên hệ mật thiết với tộc Tây Vương Mẫu, nhưng cũng có những điểm khác biệt lớn.

Người Đông Hạ lấy Bách Túc Long (Rồng trăm chân) làm đồ đằng, do đó thuật trường sinh của họ cũng mang đậm sắc thái của loài này.

Tộc Tây Vương Mẫu dùng đan Thi Miết phối hợp với Vẫn Ngọc để nghiên cứu ra phương pháp trường sinh cộng sinh với Thi Miết Vương.

Tộc Đông Hạ lại dùng con Du Diên (rết nhà) thay thế cho Thi Miết để cộng sinh.

Tuy họ không có Vẫn Ngọc, nhưng sâu dưới chân núi Trường

Bạch lại có Thanh Đồng Môn, đằng sau cánh cửa đó chính là "Chung Cực" trong lời của Tiểu Ca và những người khác, cũng ẩn chứa bí mật trường sinh.

Theo truyền thuyết của tộc Đông Hạ, mỗi đời Đông Hạ Vương đều là những quái vật bò ra từ dưới lòng đất.

Đây chính là thuật trường sinh của tộc Đông Hạ, mang màu sắc thần bí và có uy lực trấn nhiếp rất lớn đối với các bộ tộc lân cận.

Muốn giết chết Đông Hạ Hải Vương này thì bắt buộc phải giết chết con Du Diên cộng sinh trong cơ thể hắn.

Giữa họ tồn tại sự chia sẻ sinh mạng, bên này không chết thì bên kia cũng không chết.

Nhưng thực tế, con Du Diên mới là chủ đạo, dù con người vẫn giữ được tư duy cá nhân.

"Cái đó ông không cần biết nhiều thế đâu, nhưng tôi lại khá hứng thú với cơ thể của ông đấy." Phong Nguyên Thanh khẽ nhếch môi, giọng điệu đạm mạc nói.

Lòng bàn tay bùng lên lôi quang, anh búng ngón tay một cái, một luồng Dương Ngũ Lôi bắn vọt ra.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của Hải Vương, tia sét trúng ngay trán hắn, khiến hắn không kịp né tránh.

"Bùm... xèo xèo..." Lôi quang xuyên thủng giữa lông mày, phát ra một tiếng nổ lớn, theo sau là tiếng dòng điện chạy qua.

Giữa trán Hải Vương bị đánh thủng một lỗ nhỏ, bộ não bên trong lập tức bị điện mạnh thiêu cháy, một mùi khét lẹt tỏa ra, đó là mùi protein bị cháy.

Tên Hải Vương này tuy bị nổ đầu nhưng vẫn chưa chết hẳn, con

Du Diên trong người hắn vẫn còn sống, sinh mệnh lực vô cùng ngoan cường.

Chỉ cần có đủ vật chất và năng lượng, Hải Vương này vẫn có thể từ từ hồi phục những vết thương chí mạng trên người để sống lại lần nữa.

Con du diên bên trong cơ thể Hải Vương này, sau một thời gian dài cộng sinh với con người, linh trí đã tăng lên đáng kể.

Bình thường nó luôn ngủ say trong cơ thể Hải Vương, thi thoảng mới tỉnh lại một lần.

Lần này cảm nhận được nguy cơ cực lớn của Hải Vương, nó đột ngột thức giấc, phát ra những tiếng kêu 'chi chi' phẫn nộ, xuyên qua khoang bụng Hải Vương truyền ra tận bên ngoài mộ thất.

Ban đầu, thấy Hải Vương bị Phong Nguyên Thanh bạo đầu giết chết, Ngô Gia và Bàn Tử định tiến lại nịnh hót vài câu.

Nhưng mới đi được nửa đường, họ bỗng nghe thấy tiếng kêu quái dị kia.

Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì thế này?

Tiếng sâu bọ kêu ở đâu ra vậy?

Thật quỷ dị!" Ngô Gia nghe thấy âm thanh đó cũng nổi hết da gà: "Đúng vậy, tiếng chi chi này nghe rợn tóc gáy thật đấy, ư..." Tiểu Ca cũng cau mày, dường như đã từng gặp qua cảnh này.

Phong Nguyên Thanh nhếch môi cười nói: "Là con sâu trong người hắn, còn nhớ con huyết thi trước đó không?

Trong người chúng có một con thi miết." "Hả?

Kinh tởm quá, lại để sâu bọ ký sinh trong người, không thấy khó chịu sao?" Da gà trên người Ngô Gia càng nổi lên dữ dội hơn. "Vậy

cậu lầm rồi, nếu không có con sâu này, bọn chúng sẽ không có cách nào trường sinh.

Phương pháp trường sinh của bọn chúng, căn nguyên nằm chính ở con sâu này, những con sâu này đều là chủng loại trường sinh được tuyển chọn kỹ lưỡng đấy." Phong Nguyên Thanh vừa nhìn chằm chằm vào xác Hải Vương, vừa giải thích cho Ngô Gia. "Vậy Phong gia, bên trong lão tiểu tử này là loại sâu gì vậy?

Chắc không phải cũng là thi miết chứ?" Bàn Tử vươn cổ nhìn xác Hải Vương nằm dưới đất, tò mò hỏi. "Sâu gì thì lát nữa mọi người sẽ biết ngay thôi, nó sắp ra rồi." Phong Nguyên Thanh lấp lửng.

Cùng với những tiếng kêu phẫn nộ, bụng xác chết Hải Vương từ từ phồng lên.

Thứ bên trong đang thúc vào lớp da bụng, muốn đục lỗ chui ra.

Cảnh tượng này khiến mấy người tê dại cả da đầu, chẳng khác gì một ca phẫu thuật mổ bụng cả.

Lớp da bụng bị căng tới cực hạn, một tiếng 'xoẹt' như dao cắt thịt vang lên.

Chương 130

Bụng Hải Vương bị thứ bên trong rạch ra một lỗ lớn.

Một cặp càng sắc bén thò ra từ đám máu thịt, liên tục đóng mở, phát ra tiếng kêu chi chi.

Tiếp đó, một cái đầu sâu to bằng nắm tay thò ra hoàn chỉnh, xúc tu trên đầu lắc lư chỉ về phía mọi người, dường như đang cảm nhận tình hình xung quanh.

Rất nhanh, phần thân còn lại của nó cũng chui ra khỏi lỗ hổng trên bụng Hải Vương.

Một con du diên trăm chân, to bằng cánh tay người lớn, dài gần một mét, bò ra khỏi xác chết.

Những cái chân dài sắc nhọn hai bên thân trông vô cùng khủng khiếp. "Mẹ kiếp, đây là loại sâu gì mà lớn thế này?" Bàn Tử trợn mắt hốc mồm nhìn con du diên khổng lồ. "Đây chính là nguyên hình của bách túc thiên long, đồ đằng của tộc Đông Hạ – Du diên!" Phong Nguyên Thanh giảng giải. "Du diên?

Chưa nghe bao giờ, trông giống con rết vậy, to thế này thì hơi đáng sợ đấy." Bàn Tử tặc lưỡi nói.

Sau khi bò ra, con du diên dựng nửa thân trước lên, đầu hướng về phía mọi người, phát ra tiếng kêu chi chi.

Dường như xác nhận được mấy người này chính là kẻ giết chết vật cộng sinh của nó, nó liền áp sát thân xuống đất, uốn lượn vô số cặp chân, lao nhanh về phía Phong Nguyên Thanh với tốc độ kinh người, như một quả ngư lôi lướt trên mặt đất, chỉ thấy một vệt bóng đen.

Phong Nguyên Thanh điều khiển pháp kiếm, ném mạnh xuống mặt đất phía trước.

Một tiếng 'phập' vang lên, pháp kiếm cắm ngập vào gạch đá, đồng thời con du diên đang lao tới cũng bị đóng đinh tại chỗ.

Thanh kiếm xuyên qua đầu nó, cắm sâu xuống đất.

Con du diên bị đóng đinh đầu, thân thể vẫn theo đà lao về phía trước, bị hất văng lên rồi đập xuống đất, bụi bay mù mịt.

Sức sống của loài này rất ngoan cường, lúc này thân thể vẫn còn co giật từng trận.

Nếu kiếm thân không được quán chú pháp lực của Phong Nguyên Thanh, e rằng rất khó để giết chết nó chỉ trong một đòn.

Dù có phân xác, nó vẫn có thể thoi thóp thêm một lúc.

Chẳng mấy chốc, con du diên đã bất động.

Sau đó, một dòng chữ xám hiện lên trước mắt, xác nhận với Phong Nguyên Thanh rằng con du diên và Hải Vương Đông Hạ này đã bị giết chết hoàn toàn. [Đánh chết Đông Hạ Hải Vương - vật cộng sinh Du diên, nhận được Không gian Ngự Thú!] Phong Nguyên Thanh nhanh chóng kiểm tra thông tin.

Không gian này tương tự như không gian lưu trữ của hệ thống, nhưng dùng để chứa thú cưng hoặc vật sống.

Không biết cương thi có thể bỏ vào được không?

Cương thi chắc cũng tính là thú cưng chứ?

Tuy nó không thuộc loại vật sống.

Phong Nguyên Thanh rút pháp kiếm ra, vận pháp lực rung mạnh để rũ sạch vết bẩn và khử độc.

Sau đó, anh dùng tâm thần kết nối với tiểu bạch mao Hạn Bạt ở xa, gọi nó lại.

Con Hạn Bạt nhanh chóng chạy đến bên cạnh anh.

Anh âm thầm kết nối Không gian Ngự Thú và sử dụng lên nó.

Tiểu bạch mao Hạn Bạt lập tức bị thu vào trong.

Không gian Ngự Thú này rất rộng lớn, bên trong phân chia nhiều khu vực khác nhau để chứa các loại thú cưng khác nhau.

Sau khi bị thu vào, con Hạn Bạt liền rơi vào trạng thái ngủ say.

Trong không gian này, mọi thú cưng đều ngủ say để trưởng thành nhanh hơn, khi được thả ra sẽ lập tức tỉnh lại.

Tiếp theo, Phong Nguyên Thanh bắt đầu luyện thi.

Anh bảo mọi người chờ một lát, khi nào xong sẽ cùng rời đi.

Anh lấy ra một lá Trấn Thi Phù dán lên trán Hải Vương, vừa khéo che đi lỗ thủng trên trán.

Sau đó, anh lấy từ không gian lưu trữ ra một cái chuông, rung lên phát ra tiếng 'đinh linh linh' trong trẻo, miệng niệm khống thi chú: "Hành thi hữu linh, hành thi hữu tính, khởi!" Tay trái rung chuông, tay phải kết kiếm chỉ hướng về xác Hải Vương rồi nhấc lên.

Xác chết như bị một sức mạnh vô hình kéo dậy, đứng thẳng tắp tại chỗ.

Phong Nguyên Thanh lột bỏ quần áo rách rưới trên người Hải Vương, lộ ra một cơ thể cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn, da dẻ vẫn còn khá trắng.

Lấy ra bút phù, hộp mực, chu sa, Phong Nguyên Thanh rạch một đường trên cổ tay, máu tươi chảy vào hộp mực.

Sau khi đầy một hộp lớn, vết thương trên cổ tay anh bắt đầu tự động khép lại.

Để tiết kiệm thời gian và không phải tự làm đau mình nhiều lần, anh đã rạch vết thương hơi lớn một chút, vừa đủ lượng máu cần thiết là nó liền lành hẳn.

Trộn đều chu sa và máu tươi, Phong Nguyên Thanh dùng bút phù vẽ các phù lục luyện thi lên cơ thể Hải Vương.

Khắp thân thể hắn phủ đầy những ký tự phù văn kỳ dị, đỏ rực yêu mị.

Sau khi vẽ xong, anh vận chuyển pháp lực thúc động luyện thi thuật, một luồng hắc quang vọt thẳng lên trời, va vào trần mộ, khí thế vô cùng hoành tráng.

Rất nhanh hắc quang tan đi, lộ ra cơ thể Hải Vương.

Những phù văn trên người hắn đã hoàn toàn lặn vào bên trong.

Sức mạnh của phù văn sẽ theo thời gian tôi luyện cơ thể này, cho đến khi hấp thụ hết tinh hoa từ máu trong phù văn.

Hình tượng Hải Vương lúc này đã đại biến.

Làn da trắng bệch ban đầu trở nên đen kịt, trầm mặc.

Đôi mắt nhắm nghiền, nhưng khóe miệng đã mọc ra hai chiếc răng nanh cương thi sắc nhọn.

Mười đầu ngón tay cũng biến thành những móng vuốt đen sì, sắc bén.

Trông hắn vô cùng dữ tợn, một luồng hung sát khí ập thẳng vào mặt khiến mọi người rùng mình.

Làm xong những việc này, công đoạn luyện thi coi như tạm ổn.

Tiếp theo chỉ cần tìm một huyệt vị hung sát thượng hạng để dưỡng thi là được.

Sau khi hấp thụ đủ sát khí, cương thi sẽ thăng cấp.

Hải Vương này khi còn sống cũng là một tay thiện chiến, ẩn chứa một tia binh sát chi khí, nếu tìm được một bộ giáp tốt rồi kích phát binh sát, luyện thành Giáp Thi thì rất tuyệt. "Ừm, không tệ." Phong Nguyên Thanh hài lòng gật đầu.

Sau đó tâm niệm động một tí, thu con cương thi mới luyện vào Không gian Ngự Thú, để nó đứng im trong đó.

Nó và tiểu bạch mao Hạn Bạt nằm ở hai khu vực riêng biệt.

Tiếp đó, anh nhìn lại trong quan tài một lần nữa để chắc chắn không còn gì khác hay ngăn bí mật nào.

Nghĩ lại cũng đúng, đây chỉ là nơi ngủ say của Hải Vương Đông Hạ, để lại ít vàng bạc châu báu là để sau này tỉnh dậy có tiền tiêu xài thôi.

Còn văn bia các thứ thì chắc không có, vì hắn đâu có định chết thật đâu mà làm văn bia làm gì.

Làm xong tất cả, Phong Nguyên Thanh đi tới bên cạnh Tiểu Ca, Ngô Gia và mọi người. "Xong rồi, chúng ta chuẩn bị rời khỏi đây thôi." "Ồ, được, vậy chúng ta đi đường nào?

Quay lại đường cũ hay sao?" Ngô Gia hỏi.

Chương 131

"Đường lúc vào đi vòng vèo quá, quay lại sẽ lãng phí thời gian.

Cứ đi theo cửa chính của mộ thất đi, A Ninh, cô đi đường này tới đây, cô dẫn đường đi." "Được, thưa Phong tiên sinh." A Ninh mỉm cười, cung kính nói với anh.

Nhưng khi quay sang nhìn nhóm Ngô Gia, vẻ mặt cô ta lại trở về vẻ cao ngạo lạnh lùng, giọng bình thản: "Mọi người đi theo tôi, lối này." Nói xong, cô ta liếc nhìn Phong Nguyên Thanh một cái rồi quay đầu đi về phía cửa mộ thất.

Bàn Tử, Ngô Gia và Tiểu Ca nhìn nhau, rồi Ngô Gia bảo Bàn Tử: "Đi thôi, ở đây cũng chẳng còn gì nữa, đi mau kẻo lát nữa trong mộ hết không khí." Tiểu Ca cũng im lặng gật đầu rồi đi theo sau A Ninh.

Mọi người vừa đi vừa soi đèn pin quan sát cửa đá.

Cửa chính của chủ mộ thất cao hơn ba mét, rộng hơn hai mét, trông rất nặng.

Trên hai cánh cửa điêu khắc hoa văn họa tiết, mặt trước có hai cái vòng cửa hình đầu thú bằng đồng vàng, phản chiếu ánh đèn lấp lánh.

Lúc này cửa đã được mở từ bên ngoài, không rõ là do A Ninh mở hay những người xuống trước đó đã mở.

A Ninh đi tới cửa nói: "Khi tôi tới đây, cửa này đã mở sẵn một khe nhỏ, vừa đủ cho tôi lách qua.

Sau đó tôi có thử đẩy một chút thì thấy cửa trông nặng nhưng đẩy lại khá nhẹ, chắc là có thiết kế cơ quan gì đó." Bàn Tử nghe vậy liền hớt hải chạy tới thử.

Sức của Bàn Tử khá lớn, dù sao thể hình cũng ở đó, không có sức

thì đi đứng cũng mệt.

Anh ta đặt hai tay lên cửa, từ từ phát lực.

Quả nhiên, chỉ cần cú đẩy đầu tiên đủ lực, phía sau đẩy đi rất trơn tru. "Ơ hắc, đúng thật này, chắc là trong trục cửa có lắp cơ quan đặc chế.

Chẳng hiểu người thiết kế ngôi mộ này nghĩ gì nữa?

Lại làm ra kiểu thiết kế này, chẳng phải thường người ta tìm mọi cách để không cho người ngoài mở cửa sao?

Sao ở đây lại thao tác ngược lại thế này?" Bàn Tử hơi thắc mắc, vừa đẩy cửa qua lại chơi vừa nói. "Hồi nãy cậu quên Hải Vương Đông Hạ rồi à?

Nhìn bộ dạng hắn rõ ràng là chưa chết, cái mộ thuyền này chỉ được xây để làm nơi hắn ngủ say thôi." Ngô Gia nhìn Bàn Tử bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

Chuyện mới xảy ra mà không liên hệ được sao? "Cái tên Hải Vương Đông Hạ nghe là biết liên quan đến biển cả rồi, có lẽ vì thế hắn mới tạo ra một con thuyền mộ rồi đánh chìm xuống đáy biển.

Hơn nữa, mộ xây dưới đất rất dễ bị mộ tặc ghé thăm, nhưng xây dưới đáy biển thì an toàn hơn nhiều.

Ngủ say ở đáy biển để lột xác cầu trường sinh an toàn hơn hẳn dưới đất, vì thời đó người ta không có phương tiện để ở lâu dưới nước, muốn trộm mộ khó hơn lên trời.

Hắn tự cho rằng có thể kê cao gối mà ngủ chờ ngày lột xác, nên mới thiết kế cửa như vậy để lúc tỉnh lại ra ngoài cho tiện.

Chắc chắn tên Hải Vương đó đã tính toán như thế, chỉ là hắn không ngờ công nghệ hậu thế phát triển nhanh vậy, mộ thuyền dưới

đáy biển bị tìm ra nhanh chóng.

Càng không ngờ lại đụng phải Phong gia của chúng ta, trực tiếp tiễn hắn lên đường.

Đúng là đời không như mơ!" Ngô Gia đưa ra suy đoán của mình. "Ái chà, tiến bộ đấy Tiểu Thiên Chân, biết phân tích gớm, cáp cáp, lớn thật rồi." Bàn Tử cười nói. "Ngô Gia cậu phân tích không sai, rất có lý, thực tế chắc đại khái là vậy." Phong Nguyên Thanh khẳng định.

Ngoài cửa lớn là một hành lang bao quanh chủ mộ thất, hai đầu không biết thông tới đâu.

Phong Nguyên Thanh nhìn hai phía, thần thức quét qua, cuối đường là một bức tường mộ, phía bên kia cũng vậy.

Xuyên qua tường đá chính là nước biển.

Tường đá này được xây rất dày, giữa còn có mấy tầng chống thấm để nước không rò rỉ vào.

Phía trước là một đoạn hành lang ngắn, hai bên có những tượng đá cầm trường qua đứng sừng sững, dáng người cao lớn, gương mặt nghiêm nghị.

Lớp màu vẽ trên tượng khiến chúng trông như thật.

Kinh nghiệm chiến đấu với tượng đá cơ quan trong mộ thất ban nãy vẫn khiến mọi người khiếp sợ.

Nếu không có Phong Nguyên Thanh, mấy cái tượng đó cũng đủ làm họ khốn đốn, huống chi ở đây có cả chục cái.

Bàn Tử và Ngô Gia nhìn mấy tượng đá trong hành lang, khóe mắt giật giật, liếc nhìn nhau rồi nhìn sang Phong Nguyên Thanh.

Anh dùng thần thức quét kỹ một lượt, xác định đây chỉ là tượng đá bình thường, hoàn toàn là đá điêu khắc, không phải loại cơ quan thủ

vệ trong mộ thất.

Thế là anh nói: "Chỉ là mấy tượng đá bình thường bày cho oai thôi.

Sao thế?

Sợ chúng đột nhiên sống dậy à?" Phong Nguyên Thanh cười nhìn Bàn Tử. "Không phải thì tốt, không phải là tốt rồi." Bàn Tử vỗ ngực thở phào.

Sau đó, anh ta lập tức biến sắc, ưỡn ngực nói: "Ai nói chứ, Bàn gia tôi không phải sợ mấy thứ này, tôi là cẩn thận thôi.

Hạ mộ không phải chuyện đùa, chúng tôi không có bản lĩnh như Phong gia ngài nên phải cẩn thận, nếu không chẳng biết lúc nào thì 'tạch' đâu!" Rồi Bàn Tử tỏ vẻ không sợ hãi, xung phong đi trước dẫn đầu.

Mọi người thấy vậy bật cười nhẹ rồi đi theo sau anh ta.

Đoạn hành lang này không dài, chỉ mười mấy mét, có mười mấy tượng đá hộ vệ chia đều hai bên, cách nhau hai mét.

Cuối hành lang lại là một cánh cửa đá cũng đang mở sẵn.

Xuyên qua cửa đá, mọi người tiến vào một mộ thất khác.

Bên trong giống như một tòa cung điện, xà nhà cao lớn, chạm xà vẽ cột.

Dường như đây là tiền điện của ngôi mộ, thường được bố trí theo nơi ở lúc sinh thời của chủ mộ.

Tộc Đông Hạ chỉ là một bộ tộc nhỏ, lại khá khép kín, gần như cách biệt với thế giới, tự trị một phương.

Sau đó bị đại quân của vương triều Thăng Long tiêu diệt.

Nơi ở của Hải Vương lúc sinh thời mà tu sửa được thế này đã là

cực kỳ xa hoa rồi.

Tiền điện không có nhiều bài trí, chỉ có vài món đồ trang trí đơn giản.

Người thiết kế mộ thuyền này là kỳ nhân thời Minh – Uông Tàng Hải, trên bích họa mộ thất còn có ghi chép về việc xây dựng Vân Thiên Cung.

Lúc đó ông ta chắc chắn đã thấy Vạn Nô Vương của tộc Đông Hạ, cái gọi là quái vật bò ra từ lòng đất liên quan đến bí mật trường sinh.

Con thuyền này khi thiết kế xây dựng, ông ta đã cài cắm không ít ý đồ riêng, ngay cả sự tích xây dựng Vân Thiên Cung cũng được ghi vào, mô hình cũng đặt ở đây.

Hơn nữa còn có Cấm Bà và Hải Hầu Tử.

Đây là những sản phẩm thất bại của việc uống thuốc trường sinh từ Tây Vương Mẫu, bị độc tố xâm chiếm biến thành thứ khác.

Uông Tàng Hải này truy tìm dấu vết trường sinh, tất nhiên cũng từng đến thành Tây Vương Mẫu và có được tiên đan ở đó.

Sau đó ông ta thực hiện thí nghiệm trường sinh ngay trong mộ thuyền này.

Kết quả cuối cùng Phong Nguyên Thanh không rõ, nhưng nơi này lại để lại tung tích của Hải Hầu Tử và Cấm Bà.

Anh cảm thấy Uông Tàng Hải chắc chắn đã nghiên cứu ra được thành quả nào đó.

Dẫu sao bối cảnh thế giới này là như vậy, ai mà biết được Uông Tàng Hải có gặp kỳ ngộ gì giúp thí nghiệm đột phá hay không.

Tu luyện truyền thừa của mấy trăm năm trước phong phú hơn bây giờ nhiều, với tài trí của Uông Tàng Hải, thiên phú tu luyện chắc chắn

không tệ.

Huống hồ phong thủy thuật không phải ai cũng tinh thông được, không có thiên phú là không xong.

Chương 132

Phong Nguyên Thanh nhìn quanh vài lượt, trong lòng suy nghĩ mông lung.

Nhưng anh nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó.

Uông Tàng Hải dù có đang ẩn náu ở xó xỉnh nào đó âm mưu tính toán, nhưng anh có hệ thống trong người, tu vi hiện tại cũng không thấp, hoàn toàn không sợ lão ta.

Qua tiền điện lại tới một hành lang.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh quét qua, đã thấy cảnh tượng cuối đường hầm.

Đó chính là hầm cơ quan lúc đi vào, dưới đất vẫn còn rải rác những mũi tên tên.

Hành lang không dài, mọi người nhanh chóng đi tới cuối, xuyên qua cửa đá, tiến vào hầm cơ quan đầu tiên. "Lại quay về đây rồi, Bàn gia tôi vẫn còn nhớ rõ chỗ này lắm!" Bàn Tử mặt đầy khó chịu, thậm chí còn nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm A Ninh đang dẫn đường phía trước.

Nếu không phải tên nỏ ở đây đều là đầu sen, mạng già của anh ta chắc đã gửi lại đây rồi, danh tiếng một đời cũng tiêu tan.

Ngô Gia nghe Bàn Tử nói cũng nhìn sang A Ninh.

Cô ta bị hai người nhìn thì hơi ngượng, nhưng mặt vẫn không biểu lộ gì, vẫn giữ vẻ lạnh lùng, chỉ có ánh mắt thi thoảng né tránh lộ ra tâm tư. "Chẳng phải các anh vẫn bình an vô sự đó sao?

Hơn nữa cơ quan đó tôi cũng nghe Ngô Tam Tỉnh nói thôi, ông ấy bảo cơ quan tên nỏ ở đây không nguy hiểm.

Tuy tôi không rõ sao ông ấy biết, nhưng tôi biết chắc ông ấy sẽ không đem tính mạng cháu trai mình ra làm trò đùa đâu." A Ninh thản nhiên giải thích. "Với lại, ai biết thân thủ các anh kém thế, còn là Mạc Kim giáo úy nữa chứ, suýt thì bị bắn thành con nhím." A Ninh liếc mắt tỏ vẻ khinh bỉ. "Đó là do Bàn gia tôi không đề phòng, ai biết cô đột ngột phản bội chứ, nếu chuẩn bị trước thì Bàn gia tôi một mũi tên cũng không trúng!" Bàn Tử cãi cố.

Dù hơi kém nhưng anh ta nhất quyết không thừa nhận.

Mọi người vừa đi vừa nói, đã tới trước cửa nhĩ thất.

Phong Nguyên Thanh trước đó cứ ngỡ cơ quan thang máy nhĩ thất này mỗi ngày chỉ quay được hai lần, nhưng giờ xem ra không phải.

Cơ quan thang máy này vận hành liên tục, dù quay chậm nhưng vẫn luôn chuyển động.

Mọi người đi một vòng trong mộ thất, giờ quay lại đây.

Bước vào trong, đống trang bị lặn để ở đây trước đó vẫn xếp gọn gàng bên tường.

May mà quay lại đúng lúc, không cần chờ cơ quan lãng phí thời gian. "May quá, quay lại đây rồi, có trang bị lặn thì không lo chết đuối dưới nước nữa." Ngô Gia mừng rỡ nói. "Đúng thế, dù chỗ này cách mặt nước chắc chỉ hơn hai mươi mét, nhưng nếu có sự cố gì mà không có bình dưỡng khí thì toi đời." Bàn Tử gật đầu tán thành. "Phong gia, ngài xem đằng kia còn không ít đồ sứ, toàn là đồ cổ nhà Minh xịn đấy, giá trị lắm, ngài thu hết luôn đi." Bàn Tử sực nhớ tới đống bình lọ ở phía bên kia liền bảo Phong Nguyên Thanh. "Cũng được, mấy thứ này dùng để trang trí nhà cửa cũng rất tốt." Thế là anh gật đầu đồng ý, đi tới đống đồ sứ, phất tay một cái, tất cả đều biến mất vào không gian lưu trữ.

Ở phía bên kia, mấy người kia đều lần lượt mặc đồ lặn, đeo bình dưỡng khí, đeo mặt nạ, cầm máy đẩy nước, chuẩn bị sẵn sàng.

Phong Nguyên Thanh thu xong đồ sứ cũng nhanh chóng đeo bình dưỡng khí và mặt nạ vào.

Mọi người lần lượt nhảy xuống hồ nước giữa nhĩ thất, lặn xuống.

Hồ nước này khá sâu, dưới đáy có một cơ quan.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh vừa quét qua đã tìm thấy.

Mở cơ quan, một cửa hầm mở ra.

Mọi người lần lượt chui qua cửa hầm, trở lại đường hầm dưới nước lúc mới vào.

Thiết kế cơ quan khéo léo khiến mực nước trong ngoài chênh lệch, mọi người thuận theo dòng nước nhanh chóng ra ngoài.

Sau khi chênh lệch mực nước biến mất, cửa hầm tự động đóng lại.

Men theo đường cũ, mọi người lặn ngược trở về mặt nước.

Lúc này đêm đã về khuya.

Tuy nhiên trên tàu vẫn có nhân viên trực đêm canh gác, luôn chú ý tình hình trên mặt biển.

Khi mọi người trồi lên, nhân viên trên tàu nhanh chóng phát hiện, thả thang dây xuống, mọi người theo thang dây leo lên tàu.

Trở lại tàu, mọi người tắm rửa qua loa, ăn chút gì đó rồi ai nấy về phòng ngủ.

Ở dưới mộ thuyền mười mấy tiếng đồng hồ, căng thẳng áp lực, đối mặt với đủ loại quỷ dị và nguy hiểm, tinh thần luôn căng như dây

đàn.

Giờ về tới tàu, sợi dây căng cứng đột ngột giãn ra khiến họ không trụ vững được nữa.

Phong Nguyên Thanh thì chẳng hề hấn gì, chỉ âm thầm luyện tập mấy pháp thuật mới có được gần đây.

Ngô Gia và Bàn Tử thì lăn ra ngủ ngay lập tức, ngáy o o.

A Ninh dù cũng rất mệt nhưng trong lòng lại thấy lo lắng, không biết đối diện với Cừu Đức Khảo thế nào.

Chuyến này cô ta không tìm thấy manh mối hữu dụng nào, trong mộ thuyền tuy có một Hải Vương nhưng lại chẳng lấy được thứ gì giúp ích cho Cừu Đức Khảo.

Nén cơn buồn ngủ, cô ta gọi điện thoại vệ tinh cho Cừu Đức Khảo.

Ở Đông Hải đang là ban đêm, nhưng bên kia trái đất tại Mỹ lại là ban ngày.

Sau vài giây chờ đợi, điện thoại cuối cùng cũng thông.

Đây là điện thoại chuyên dụng, hễ gọi là đại diện cho việc hành động đã có kết quả.

Cừu Đức Khảo nghe tiếng chuông, tinh thần phấn chấn, thấy là điện thoại từ A Ninh liền nhướng mày.

Hơi thở ông ta trở nên dồn dập, lập tức nhấc máy. "Alo, Ninh, chuyện thế nào rồi?" Cừu Đức Khảo hỏi ngay lập tức. "Boss, hành động ở mộ thuyền mọi sự thuận lợi, nhưng... không tìm thấy thứ ngài cần." A Ninh nói với giọng mệt mỏi. "Cái gì?

Không có sao?" Cừu Đức Khảo cao giọng kinh ngạc, "Chẳng lẽ Ngô Tam Tỉnh lừa ta?

Trong mộ thuyền đó căn bản không có manh mối trường sinh?" "Không, boss, nơi đó thực sự liên quan đến trường sinh, nhưng không phải là phương pháp hay thứ giúp con người trường sinh." A Ninh trả lời. "Ồ, vậy là cái gì, cô kể chi tiết cho ta nghe." Nghe vậy, vẻ thất vọng trên mặt Cừu Đức Khảo lập tức biến thành kinh hỉ. "Boss, chủ nhân của ngôi mộ dưới đáy biển đó thực chất chưa chết, mà nằm trong quan tài ngủ say, bị nhóm Ngô Gia mở nắp làm tỉnh dậy, sau đó bị một cố vấn tôi mời tới giết chết.

Người trong quan tài đó ít nhất là từ thời nhà Minh, đã sống mấy trăm năm rồi.

Trường sinh, thực sự có tồn tại." A Ninh tóm tắt sơ qua những chuyện xảy ra trong mộ thất.

Nghe A Ninh báo cáo, sắc mặt Cừu Đức Khảo thay đổi liên tục.

Một người sống mấy trăm năm đã chứng minh sự tồn tại của trường sinh, thứ mà ông ta khổ công tìm kiếm bao năm cuối cùng cũng có kết quả.

Điều này khiến ông ta vô cùng phấn chấn. "Rất tốt, Ninh, kết quả này cũng nằm trong dự liệu của ta, cô đã làm rất tốt." Giọng Cừu Đức Khảo có chút hưng phấn nhưng vẫn cố kìm nén, bảo A Ninh: "Tình hình cụ thể đợi cô về rồi báo cáo chi tiết cho ta sau.

Chương 133

Ta nghe ra là cô đã rất mệt rồi, nghỉ sớm đi, thế nhé." Cừu Đức Khảo nói xong liền cúp máy.

Cất điện thoại, ông ta hít sâu mấy hơi để bình tĩnh lại.

Là lão tổng của một tập đoàn đa quốc gia, tỷ phú ngoài tám mươi tuổi, công phu dưỡng khí của ông ta rất thâm hậu.

Ông ta dành nửa đời người tìm kiếm manh mối trường sinh, nhưng toàn gặp những thứ mơ hồ không chắc chắn.

Nhưng lần này, A Ninh đã tận mắt thấy một người sống sờ sờ đã tồn tại mấy trăm năm.

Phát hiện trọng đại này sao không khiến ông ta hưng phấn cho được.

Gương mặt già nua đầy nếp nhăn vì xúc động mà khí huyết dâng trào, hiện lên vệt đỏ bất thường.

Tuy nhiên, khi ông ta kiểm soát được cảm xúc, vệt đỏ đó nhanh chóng tan đi. "A a, ha ha ha..." Cừu Đức Khảo nén giọng cười khẽ.

Tim ông ta đập hơi nhanh, cả người như được tiếp thêm sức sống mới.

Từ tủ rượu cá nhân, ông ta lấy ra một chai vang đỏ quý hiếm – Chateau Margaux 1787.

Lâu đài Margaux là một trong những hầm rượu hàng đầu thế giới, chai rượu sản xuất năm 1787 này được ông ta mua lại với giá cực cao.

Chai rượu này tính từ lúc sản xuất đến nay đã hơn hai trăm năm, lịch sử lâu đời.

Số lượng còn tồn tại trên thế giới cực kỳ hiếm hoi, có lẽ chỉ còn vài chai.

Bình thường ông ta cùng lắm chỉ lấy ra ngắm nghía để thỏa mãn hư vinh chứ không nỡ khui.

Lần này kế hoạch tìm kiếm trường sinh có đột phá lớn, trong lúc tâm trạng phấn khích, ông ta trực tiếp khui chai rượu, rót ra một ly nhấm nháp từng chút một.

Phải nói rằng, rượu nho ủ mấy trăm năm hương vị thật tuyệt hảo.

Mùi thơm nồng nàn, tinh khiết, đậm đà, không loại rượu mới nào bì kịp.

Hương rượu nồng đậm khiến Cừu Đức Khảo chìm đắm.

Ông ta liếm môi, uống hết ly này đến ly khác.

Sau khi uống liền ba ly, ông ta mới luyến tiếc đậy nắp chai Margaux 1787 lại, cất vào tủ rượu.

Trong tủ rượu cá nhân của Cừu Đức Khảo đầy rẫy những chai rượu danh tiếng từ khắp nơi.

Trong đó có một chai vang đắt nhất mà ông ta đấu giá được vào thời điểm chuyển giao thế kỷ vài năm trước.

Đó là chai Screaming Eagle Cabernet Sauvignon 1992 của Mỹ, tiêu tốn của ông ta 50 vạn đô la.

Lúc đó chỉ vì cao hứng, 50 vạn với ông ta chỉ là hạt cát, nhưng nó mang lại danh tiếng là chủ nhân của chai rượu nho đắt nhất thế giới.

Cất rượu vào vị trí cũ, Cừu Đức Khảo đóng cửa tủ lại.

Tiếp theo ông ta phải lên kế hoạch kỹ lưỡng cho chặng đường sau.

Bao năm qua ông ta dốc sức tìm kiếm trường sinh nhưng tiến triển rất chậm, từng có ý định bỏ cuộc, không ngờ đột nhiên lại nhận được một liều thuốc trợ tim mạnh mẽ thế này.

Ông ta đi tới bàn làm việc, lôi ra những manh mối đã thu thập được từ trước, chậm rãi xem lại.

Phía A Ninh, sau khi cúp máy cũng thở phào nhẹ nhõm, ban đầu cô ta còn lo Cừu Đức Khảo sẽ nổi giận vì không lấy được vật phẩm gì.

Cất điện thoại, cô ta không cưỡng lại được cơn buồn ngủ nữa, nằm xuống giường vài phút đã chìm vào giấc mộng.

Phong Nguyên Thanh dù nhận thấy A Ninh gọi điện nhưng không để tâm.

Cừu Đức Khảo trong mắt anh chẳng đáng nhắc tới, nếu lão ta dám đụng đến anh thì cứ chờ xem hậu quả lão có gánh nổi không.

Pháp thuật Tiểu Ngũ Hành Độn này anh mới nhận được hai ngày, độ thuần thục vẫn chưa cao.

Dù hệ thống thưởng lúc đó đã đạt mức nhập môn có thể thi triển, nhưng về mặt hiệu quả, Phong Nguyên Thanh vẫn chưa thực sự hài lòng.

Môn Tiểu Ngũ Hành Độn Pháp này có tính thực dụng vô cùng mạnh.

Sau khi luyện thành, dù là dưới lòng đất hay dưới đáy nước, đối với hắn mà nói đều như đi trên đất bằng.

Hơn nữa, đây còn là một môn pháp thuật dùng để đi đường dài, tốc độ cực kỳ nhanh.

Một đêm thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua.

Mọi người trên thuyền đều ngủ đến tận đại trưa mới thức dậy.

Buổi trưa, mọi người trên thuyền tổ chức một bữa tiệc chúc mừng đơn giản.

Ai nấy đều phi thường khai tâm, chuyến đổ đấu hải để mộ lần này giúp họ kiếm được bồn đầy bát đầy, dù có rửa tay gác kiếm không làm nữa thì nửa đời sau vẫn có thể sống rất sung túc.

Trước đó ở hải để mộ, mục đích của A Ninh không phải là những minh khí kia, cho nên đối với việc mọi người chia nhau nhiều bảo vật mà không chia cho mình phần nào, cô cũng không có ý kiến gì.

A Ninh từ nhỏ được Cừu Đức Khảo nuôi dưỡng, hiện tại một lòng một dạ làm việc cho ông ta.

Cừu Đức Khảo tọa hưởng tài sản khổng lồ, cuộc sống của A Ninh cũng rất phú túc, cô không quá để ý những thứ này, hiện tại chỉ muốn tìm được manh mối trường sinh từ cổ mộ để hoàn thành nhiệm vụ.

Trải qua hành động lần này, nhìn thấy nhiều thứ từng tưởng chừng như hư vô phiêu miểu, nhận thức của cô về trường sinh cũng sâu thêm một bước, không còn cảm thấy đó là thứ xa vời nữa.

Trên bàn cơm, mọi người nâng ly cạn một chén.

Sau đó, A Ninh nói: "Tuy rằng lần này các anh ở hải để mộ chiếm được nhiều bảo vật, nhưng thù lao tương ứng của chuyến hành động này, chờ sau khi về tôi sẽ chuyển cho các anh không thiếu một xu.

Còn nữa, Phong tiên sinh, phù lục của anh thực sự rất lợi hại, không biết tôi có thể mua thêm vài tấm không?" A Ninh nhìn về phía Phong Nguyên Thanh nói.

Ngô Gia và Bàn Tử nghe thấy lời của A Ninh, động tác ăn cơm cũng khựng lại, xoay người nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Tác dụng của phù lục kia quá lớn, A Ninh chính là nhờ nó mới thoát khỏi sự truy kích của Cấm Bà.

Dùng để đối phó tống tử hay những thứ quỷ dị thì vô cùng hữu dụng.

Ngay cả Tiểu Ca cũng dừng đũa, mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Phong Nguyên Thanh hơi mỉm cười: "Đều nhìn tôi như vậy làm gì?

Muốn phù lục thì không vấn đề, tôi ở đây còn không ít.

Vẫn là mười vạn một tấm, thấy thế nào?" Trong tay Phong Nguyên Thanh đã tích lũy không ít phù lục.

Nhiều tấm là do lúc tu vi còn thấp luyện tay vẽ ra, tác dụng bình thường nhưng hiệu quả vẫn ổn.

Có điều chúng đã không còn bì được với những tấm vẽ sau này.

Nhân cơ hội này, vừa lúc có thể bán đi, nếu không chỉ có thể ép dưới đáy hòm.

Bán cho bọn họ, với tình trạng bọn họ thường xuyên hạ mộ, khẳng định sẽ dùng đến.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức đặt đũa xuống, hai tay vỗ mạnh một cái: "Thế thì tốt quá, lần trước tôi hơi do dự nên mua ít, giờ hối hận muốn chết.

Phong gia, cho tôi một xấp.

Chẳng phải mười vạn sao?

Bàn Tử tôi vẫn trả nổi, hắc hắc~" A Ninh cũng nhếch môi, trên gương mặt tinh tế treo ý cười: "Tốt quá, vậy Phong tiên sinh, tôi cũng mua thêm mười tấm." A Ninh thực chất cũng là một tiểu phú bà, thân gia không nhỏ, chút tiền này đối với cô chẳng đáng là bao.

Còn việc chỉ mua mười tấm là vì không cần thiết mua quá nhiều,

không phải lần nào cũng gặp phải thứ quỷ dị.

Cộng thêm mấy tấm trước đó là đủ dùng rồi, ít nhất là trước khi gặp lại Phong Nguyên Thanh lần sau.

Bàn Tử cũng mua mười tấm, mặt bánh bao cười đến nở hoa, vui vẻ xếp gọn phù lục nhét vào túi áo lót.

Chương 134

Ngô Gia vốn cũng định mua mười tấm, nhưng cậu chú ý tới biểu cảm của Tiểu Ca cũng đang nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh, có vẻ cũng hứng thú với phù lục.

Thế là Ngô Gia hào phóng ra tay mua thêm mười tấm, quay đầu nhét luôn cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca không từ chối, chỉ nhìn sâu Ngô Gia một cái rồi lặng lẽ thu phù lục lại, không nói lời nào.

Huyết mạch Kỳ Lân của anh có cảm ứng với sức mạnh ẩn chứa trên phù lục.

Vừa cầm lấy phù lục, huyết mạch Kỳ Lân đã bắt đầu sôi trào, khiến nhiệt độ cơ thể anh tăng lên.

Qua một hồi lâu mới dần ổn định lại.

Sau bữa cơm, mọi người ai làm việc nấy.

Ngô Gia và Bàn Tử tụ lại một chỗ hóng gió trên boong tàu.

Tiểu Ca mặt không cảm xúc ngồi một bên, nhìn mặt biển ngẩn người.

Phong Nguyên Thanh thì trở về phòng mình, tiếp tục tham ngộ pháp thuật.

Sau một đêm tu luyện, Tiểu Ngũ Hành Độn Pháp đã được hắn luyện tới mức tiểu thành, thi triển càng thêm đắc tâm ứng thủ.

Bỗng nhiên, trận pháp dự cảnh hắn thiết trí ở cửa truyền tới cảnh báo, có người tìm đến.

Thế là Phong Nguyên Thanh thoát khỏi trạng thái tu luyện.

“Cộc cộc cộc~” Một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Ánh mắt Phong Nguyên Thanh xuyên qua vách tường nhìn ra ngoài, phát hiện là A Ninh.

Hắn mở cửa hỏi: “A Ninh, sao cô lại tới đây?

Có chuyện gì không?” A Ninh mỉm cười nói: “Phong tiên sinh, tôi tới để cảm ơn anh đã cứu tôi trên quỷ thuyền.” “Đối với tôi chỉ là nhấc tay chi lao mà thôi, đừng đứng ngoài cửa nữa, vào trong ngồi đi.” Phong Nguyên Thanh nghiêng người nhường đường, tay trái nhấc lên ra hiệu mời vào.

A Ninh gật đầu bước vào, kéo ghế ngồi xuống.

Phong Nguyên Thanh thì ngồi trên giường đối diện với cô.

Sau khi ngồi định, A Ninh mang theo ý kính trọng nói: “Phong tiên sinh, tuy đối với anh chỉ là tiện tay, nhưng đối với tôi lại là ơn cứu mạng, quan hệ trọng đại.

Sau này anh có việc gì cần tôi làm, trong khả năng cho phép, tôi nhất định sẽ giúp anh hoàn thành.” “Được thôi, sau này có lẽ thực sự có chỗ cần cô giúp đỡ.” Phong Nguyên Thanh cũng không từ chối.

“Vâng, còn một chuyện nữa, qua một thời gian nữa, chúng tôi có lẽ còn muốn mời Phong tiên sinh ra tay một lần, không biết có được không?” A Ninh lại hỏi.

“Là chuyện gì?” Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Đó là một nơi khác có khả năng ẩn giấu manh mối trường sinh, ông chủ của tôi đã bắt đầu chuẩn bị rồi, thời gian chắc là vài tháng sau, địa điểm ở vùng núi tuyết Trường Bạch phía Đông Bắc.” A Ninh nói sơ qua tình hình.

Phong Nguyên Thanh nghe xong, thầm nghĩ trong lòng, đây chẳng

phải là Vân Đỉnh Thiên Cung sao?

Cừu Đức Khảo nguyên bản có lẽ đã có một số manh mối về núi Trường Bạch.

Lần này phát hiện bích họa và mô hình thiên cung trong hải để mộ càng là minh chứng mạnh mẽ khiến lão ta coi trọng.

Chỉ là không ngờ vừa ra khỏi hải để mộ, lão đã bảo A Ninh mời mình.

Tuy nhiên, Vân Đỉnh Thiên Cung vốn dĩ cũng nằm trong kế hoạch tham mộ của Phong Nguyên Thanh, hắn đương nhiên không từ chối.

Kịch tình trùng hợp sẽ khiến nhiều người tụ tập tại đây.

Bí mật của Thanh Đồng Môn, Phong Nguyên Thanh cũng rất hứng thú.

Tuy rằng có nhiều thuyết pháp về thứ sau cánh cửa, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy thì ai cũng không thể xác định bí mật chung cực đó rốt cuộc là gì.

"Được, tôi đồng ý.

Mục đích của các người cũng là Vân Đỉnh Thiên Cung đó phải không?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

A Ninh đột nhiên tới cảm ơn đồng thời phát ra lời mời cùng thám hiểm Vân Đỉnh Thiên Cung ở núi Trường Bạch.

Tuy có chút ngoài dự liệu của Phong Nguyên Thanh, nhưng hắn cũng không từ chối.

A Ninh thấy Phong Nguyên Thanh lập tức đoán ra địa điểm cũng không thấy lạ, vì mô hình thiên cung và bích họa trong hải để mộ chỉ hướng quá rõ ràng.

"Không sai, Phong tiên sinh, chính là Vân Đỉnh Thiên Cung, đến

lúc đó chúng tôi sẽ liên hệ trước với anh." A Ninh cung kính nói.

"Được, tôi biết rồi, khi nào chuẩn bị xong báo trước cho tôi là được." Phong Nguyên Thanh tùy ý nói.

"Vâng, Phong tiên sinh, vậy tôi xin phép về trước." A Ninh đứng dậy.

"Ừ." Phong Nguyên Thanh nhìn dáng người yểu điệu của A Ninh bước ra ngoài.

Thân hình chữ S lồi lõm có quy luật bao bọc trong bộ đồ da đen bó sát trông vô cùng gợi cảm và quyến rũ.

Sau khi tiễn A Ninh đi xa, Phong Nguyên Thanh đóng cửa phòng, tiếp tục đả tọa tu luyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mọi người từ đại dương trở lại lục địa.

Sau khi xuống thuyền, A Ninh dẫn theo thủ hạ chào tạm biệt Phong Nguyên Thanh rồi rời đi ngay.

Mọi người ở lại khách sạn gần bến tàu một đêm rồi cũng đường ai nấy đi.

Ngô Gia và Vương Bàn Tử cùng nhau về Hàng Châu.

Tiểu ca thì sáng sớm hôm sau, khi mọi người còn chưa dậy đã một mình rời đi.

Ngô Gia dậy xong liền phát hiện Tiểu Ca lại mất tích.

"Tiểu Ca lại chơi trò mất tích à?

Cái gã này sao cứ mãi như vậy?" Ngô Gia vẻ mặt thất vọng.

Ở trên thuyền, Ngô Gia không chỉ một lần thử hỏi về thân thế của Tiểu Ca, nhưng anh ta biểu hiện giống như một cái "Bình dầu hủ

nút", một lời không nói, cứ như không nghe thấy câu hỏi.

Bản lĩnh giả ngu giả ngơ này khiến Ngô Gia thán phục không thôi, cứ như là kỹ năng thiên phú vậy, biểu hiện tự nhiên vô cùng.

Đến tận bây giờ, hiểu biết của Ngô Gia về Tiểu Ca vẫn rất hạn chế, chỉ biết thân phận anh thần bí, mang huyết mạch kỳ lạ có thể khắc chế trùng bọ, tà túy, thực lực cường đại nhưng lại mắc chứng mất trí nhớ, cứ cách một thời gian lại quên hết mọi thứ.

Anh thường xuyên ngẩn người một mình, vẻ cô độc lạc lõng khiến Ngô Gia nhìn mà thấy xót xa.

Cậu và Bàn Tử đặt vé máy bay cùng ngày, buổi chiều đã phản hồi Hàng Châu.

Còn Phong Nguyên Thanh cũng đặt vé buổi tối bay thẳng về Kinh Thành.

Máy bay tuy nhanh nhưng với Phong Nguyên Thanh vẫn thấy hơi chậm.

Không chỉ là bay chậm mà cả quy trình đi máy bay rất tốn thời gian khiến hắn không thích.

Chẳng bằng hắn tự mình bay về.

Chỉ là làm vậy thì khó giải thích hành trình, có ghi chép đi mà không có ghi chép về thì dễ bị nghi ngờ.

Sau chuyến bay dài, Phong Nguyên Thanh đã về tới Kinh Thành.

Sau đó hắn dùng tốc độ nhanh nhất trở về nhà.

Chuyến đi hải để mộ này hắn nhận được thần kỹ Thần Cơ Bách Luyện, sau này không lo thiếu pháp khí dùng.

Cùng với độ thuần thục kỹ năng tăng lên, luyện khí cũng sẽ trở nên đơn giản, tiện lợi hơn.

Hiện tại dùng một cái lò để luyện khí vẫn tốt hơn, đợi kỹ nghệ lên tầm cao mới thì không cần lò nữa, có thể luyện khí mọi lúc mọi nơi.

Hắn lấy ra một ít tinh thiết, khoáng thạch xích đồng, dùng chân hỏa dung hóa rồi đúc ra một cái lò luyện khí theo cấu tạo phổ thông.

Chương 135

Lò cao một mét, đường kính cũng một mét, kiểu dáng cổ phác, trầm ổn đại khí.

Những pháp khí luyện bằng kim loại có thể dùng lò này để chế tác.

Cũng đã đến lúc luyện mấy món hộ thân pháp khí, Dương Tuyết Lỵ đến giờ vẫn chưa có món pháp khí nào.

Không có một thân tu vi nhưng thủ đoạn lại thiếu quá nhiều.

Đầu tiên, hắn lấy ra một khối nhỏ hợp kim Adamantium, đây là phần thưởng từ một lần đánh dấu trước đó.

Khối này dùng để luyện một thanh phi kiếm là vừa đẹp.

Dưới chân hỏa pháp lực, khối kim loại Adamantium trong lò nhanh chóng tan chảy thành một đoàn chất lỏng.

Phong Nguyên Thanh dùng thần thức tạo hình, đúc nó thành một thanh phi kiếm nhỏ hơn bàn tay một chút.

Sau đó thu hồi chân hỏa, để nguội dần.

Loại hợp kim này xuất xứ từ thế giới Marvel, không có đặc điểm gì khác ngoài một chữ "cứng".

Một khi đã định hình thì rất khó bị hư hại vật lý, nhiệt độ cao cũng khó lòng làm nó tan chảy lần nữa.

Đối với Dương Tuyết Lỵ thì thế này là đủ dùng.

Khi thân kiếm hạ nhiệt độ xuống mức sấp sỉ, Phong Nguyên Thanh bắt đầu tôi hỏa bằng một chậu nước lạnh.

Hắn nhúng mũi kiếm vào nước, lập tức bốc lên một trận thủy vụ.

Tiếp đó lại dùng dầu tôi chuyên dụng để tôi thân kiếm một lần.

Thần thức của hắn luôn chú ý biến hóa bên trong thân kiếm, không có vấn đề gì, vô cùng hoàn mỹ.

Mũi kiếm tôi bằng nước giúp nó sắc bén cứng cáp hơn, thân kiếm tôi bằng dầu giúp nó có tính dẻo dai.

Đương nhiên đây chỉ là thêu hoa trên gấm, bản thân hợp kim Adamantium đã cứng đến cực hạn rồi.

Sau khi phi kiếm thành hình, Phong Nguyên Thanh lại mài dũa một phen, tạo ra lưỡi kiếm sắc lẹm, thân kiếm mài thành tám mặt.

Bốn mặt lưỡi kiếm sáng bóng như gương, bốn mặt thân kiếm được hắn khắc họa một số trận pháp minh văn như: Phong duệ, Kiên cố, Nhu nhận, Khinh doanh.

Các phù văn trận pháp móc nối với nhau tạo thành hoa văn phức tạp, huyền ảo.

Chờ Dương Tuyết Lỵ luyện hóa xong là có thể tự do biến lớn thu nhỏ, có thể biến thành trường kiếm bình thường hoặc thu nhỏ hơn nữa.

Tiếp đó, hắn lấy Thiên Niên Mộc Tâm có được từ Cửu Đầu Xà Bách ra chế tác vài tấm mộc bài nhỏ, thắt dây làm thành dây chuyền.

Trên đó khắc một số trận pháp phụ trợ như Tĩnh Tâm Ngưng Thần, Hồi Xuân Uẩn Linh, giúp người đeo dễ dàng tĩnh tâm tu luyện và gia tăng tốc độ hấp thụ linh khí.

Sau đó, hắn lấy ra tơ nhện thu thập được từ Long Lĩnh.

Phong Nguyên Thanh nhìn tơ nhện trong tay mà trầm mặc, quần áo thì hắn không biết may.

Nếu là áo giáp thì còn dễ, chứ dùng tơ nhện dệt thành y phục thì

đúng là làm khó hắn.

Như vậy chỉ có thể tìm thợ may chuyên nghiệp, tốt nhất là người có tay nghề cao.

"Tìm ai đây?" Phong Nguyên Thanh suy tư, hắn chẳng quen biết thợ may lợi hại nào.

"Hay là nhờ người khác tìm giúp vậy." Trong đầu hắn lóe lên một hình bóng.

Doãn Nam Phong, bà chủ ngự tỷ mỹ lệ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm lớn như vậy, tìm một thợ may tay nghề cao chắc là dễ thôi.

Đối với vị mỹ nữ ngự tỷ phong tình vạn chủng này, hắn cũng có chút ý đồ, nhờ cô ấy giúp chắc sẽ không từ chối, khi quần áo làm xong có thể tiện tay tặng cô ấy một bộ.

Loại tơ nhện Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng đó hắn có rất nhiều, làm vài bộ y phục là thừa sức.

Lấy tơ nhện ra, Phong Nguyên Thanh dùng pháp lực tinh luyện một chút để loại bỏ tạp chất.

Tơ nhện trở nên tinh khiết trắng như tuyết, tuy số lượng bị hao hụt đi không ít nhưng làm vài bộ quần áo vẫn đủ.

Bước ra khỏi phòng tu luyện, trời đã sập tối.

Nhìn thời gian đã hơn sáu giờ, Phong Nguyên Thanh gọi điện cho Dương Tuyết Lỵ.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, giọng nói có chút kích động của cô truyền tới: "Nguyên Thanh, anh về rồi sao?

Em về ngay đây~" "Ừ anh về rồi, em cũng về sớm đi, bao nhiêu

ngày không gặp, anh nhớ em chết đi được.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Em cũng nhớ anh lắm, anh ngoan ngoãn ở nhà đợi em nhé, em về ngay.” Dương Tuyết Lỵ vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

“Ừ, đi đường cẩn thận, bái bái~” Phong Nguyên Thanh dặn dò.

“Dạ vâng~” Dương Tuyết Lỵ nói xong liền cúp máy, thu dọn bàn làm việc rồi lập tức xuống lầu lấy xe phóng về nhà.

Thời gian qua cô cơ bản đều ở văn phòng Quan Sơn Các, tuy bình thường không có nhiều việc phải xử lý, cô chủ yếu nghiên cứu truyền thừa của ông ngoại và xem đạo kinh Phong Nguyên Thanh để lại.

Trong tứ hợp viện, Phong Nguyên Thanh lấy nguyên liệu từ tủ lạnh ra tự mình nấu một bữa tối.

Tứ hợp viện bình thường chỉ có vài người ở nên hơi lạnh lẽo.

Trần Ngọc Lâu ở hậu viện cũng không chịu nổi sự tịch mịch nên ban ngày không ở nhà mà ra cạnh Quan Sơn Các bày hàng bói toán, thỉnh thoảng vào tiệm tán gẫu với Hồ Bát ức và Bàn Tử.

Buổi tối mới về hậu viện nghỉ ngơi, ngày ba bữa đều giải quyết ở tiệm.

Khoảng bốn mươi phút sau, Phong Nguyên Thanh đã nấu xong ba món mặn một món canh.

Dương Tuyết Lỵ cũng vừa lúc về đến nhà.

Sau khi thay giày, cô chạy lon ton rồi sà vào lòng Phong Nguyên Thanh vừa bước ra từ nhà bếp, ôm chặt lấy cổ hắn.

Đồng thời hân hoan reo lên: “Nguyên Thanh, anh cuối cùng cũng về rồi, nhớ anh quá đi.” Phong Nguyên Thanh ôm lấy Dương Tuyết Lỵ, hai tay vòng qua eo thon của cô.

Hai người hôn nhau một hồi lâu mới luyến tiếc tách ra.

“Đói không?

Ăn cơm trước đã.” Phong Nguyên Thanh nhìn Dương Tuyết Lỵ đang rúc vào lòng mình, cưng chiều nói.

“Vâng~” Dương Tuyết Lỵ kéo dài giọng mũi trả lời.

Sau đó hai người nũng nịu bên nhau ngồi vào bàn ăn.

Dương Tuyết Lỵ ngồi trên đùi Phong Nguyên Thanh, hai người đút cho nhau từng miếng cơm.

Sau bữa cơm, Phong Nguyên Thanh giao pháp khí phi kiếm cho Dương Tuyết Lỵ, cô vui vẻ luyện hóa thu vào đan điền.

Hai người nghỉ ngơi một lát, Phong Nguyên Thanh kể cho cô nghe chuyện đi thám hiểm hải để mộ lần này.

Sự kinh tâm động phách khi hành hải trên biển còn khúc chiết ly kỳ hơn trên lục địa.

Dương Tuyết Lỵ nghe rất chăm chú, đồng thời cũng có chút hướng vãng.

Phong Nguyên Thanh hứa lần sau sẽ đưa cô đi cùng.

Sau đó, trong sự thẹn thùng của Dương Tuyết Lỵ, hai người cùng nhau ôn tập kiến thức trong Huyền Tố Chân Kinh.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là Phong Nguyên Thanh dạy, Dương Tuyết Lỵ học.

Sau vài giờ chỉ dạy, Dương Tuyết Lỵ tiếp nhận ba lần truyền thụ kiến thức của Phong Nguyên Thanh mới kết thúc buổi học.

Kiến thức quá nhiều, hôm nay cô đã không học vào thêm được nữa.

Chương 136

Sau đợt học tập cường độ cao là sự mệt mỏi sâu sắc, Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Phong Nguyên Thanh ôm thân hình đầy đặn của cô vào lòng rồi cũng dần ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Phong Nguyên Thanh tỉnh dậy trong lòng Dương Tuyết Lỵ, vừa mở mắt ra đã thấy một vùng trắng ngần cao vút.

Không biết từ lúc nào đầu hắn đã bị cô ôm chặt, vùi vào lồng ngực.

Phong Nguyên Thanh dùng mặt cọ cọ.

Rất nhanh, Dương Tuyết Lỵ cũng tỉnh dậy.

Sau khi hai người "thần luyện" một phen, Dương Tuyết Lỵ tiếp tục ngủ nướng, còn Phong Nguyên Thanh thì dậy gọi điện cho Doãn Nam Phong, nói mình có việc cần nhờ giúp đỡ.

Nửa giờ sau, Phong Nguyên Thanh lái xe đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mấy tên Thính Nô và Côn Nô đã xếp hàng đón tiếp ở cửa.

Phong Nguyên Thanh xuống xe giao chìa khóa cho phục vụ để họ đỗ xe, còn mình đi thẳng vào đại môn.

Đám Côn Nô, Thính Nô đã nhận lệnh từ trước, thấy hắn tới liền đồng loạt cúi đầu cung kính hô: "Phong tiên sinh hảo!" Phong Nguyên Thanh gật đầu đáp lễ.

Bên trong phạn điếm, Thanh Thanh Mạn nghe thấy tiếng liền chạy

ra nghênh đón, trên gương mặt tinh tế treo nụ cười quyến rũ: "Phong tiên sinh, khách quý nha, tiểu thư đang đợi anh trong phòng, để tôi đưa anh qua." Phong Nguyên Thanh thấy Thanh Thanh Mạn cũng mỉm cười chào hỏi.

Hai người vừa đi vừa chuyện trò lên tầng hai, rẽ qua vài khúc ngoặt rồi dừng trước một căn phòng.

Đây chính là phòng của Doãn Nam Phong, thuộc khu vực nội bộ, người ngoài căn bản không được vào.

Hôm nay hiếm khi cô ấy cho phép Phong Nguyên Thanh vào.

Thanh Thanh Mạn lên tiếng gõ cửa: "Tiểu thư, Phong tiên sinh tới rồi." Sau đó, bên trong truyền ra một giọng nói thanh nhã nhưng có chút cao lãnh: "Vào đi." Thanh Thanh Mạn đẩy cửa, đưa tay mời: "Phong tiên sinh, mời vào." Phong Nguyên Thanh gật đầu bước vào.

Bước qua cửa là một phòng khách, giữa phòng có một bàn tròn và bốn ghế đôn.

Doãn Nam Phong mặc bộ sườn xám thêu hoa màu đen đang ngồi ở vị trí chủ tọa đợi hắn.

Khi Phong Nguyên Thanh vào, cô đứng dậy mỉm cười nói: "Phong tiên sinh, mời ngồi." Sau đó tự tay nâng ấm trà rót cho hắn một chén.

Phong Nguyên Thanh ngồi xuống vị trí đối diện, nhận lấy chén trà, một mùi hương thanh tân tỏa ra, hắn cười nói: "Doãn tiểu thư tự tay rót trà, thật là vinh hạnh, để người ngoài biết được chắc họ ghen tị chết mất." "Phong tiên sinh quá lời rồi, chỉ là chén trà nhạt, không đáng để anh nói thế." Doãn Nam Phong nhếch môi cười.

Thanh Thanh Mạn đóng cửa rồi đứng sau lưng Doãn Nam Phong như một nha hoàn, mắt nhìn Phong Nguyên Thanh, lặng lẽ không nói lời nào.

Sau vài câu khách sáo, Phong Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề: "Doãn tiểu thư, lần này tôi tới tìm cô là có một việc nhỏ cần nhờ giúp đỡ." "Vậy không biết là chuyện gì, nếu giúp được, Nam Phong nhất định không từ chối." Doãn Nam Phong nhấp một ngụm trà, đôi môi đỏ mọng khẽ mở.

"Chuyện là gần đây tôi có được một ít nguyên liệu tốt, muốn tìm người làm vài bộ quần áo nhưng khổ nỗi không tìm được người thích hợp, đành phải nhờ Doãn tiểu thư.

Vừa hay nguyên liệu này có nhiều, làm xong tôi sẽ tặng Doãn tiểu thư một bộ, coi như là thù lao nhờ cô giúp đỡ." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, hắn biểu diễn màn lấy vật từ hư không trước mặt hai người.

Tay lật một cái, từ không gian trữ vật lấy ra một đoàn tơ nhện đã được tinh luyện, trong suốt mịn màng, phản chiếu ánh huỳnh quang dưới ánh đèn.

Nguyên liệu này nhìn qua đã thấy không tầm thường, Doãn Nam Phong nhìn chằm chằm vào đoàn tơ nhện hỏi: "Phong tiên sinh, không biết thứ anh cầm là nguyên liệu gì mà nhìn không giống bình thường vậy?

Chắc chắn không phải là tơ tuyến phổ thông rồi?" "Đây là một loại tơ nhện, lấy từ một bầy Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng biến dị, vô cùng dẻo dai, phòng ngự không tồi.

Tôi đã tinh luyện qua, ngay cả đao cũng không dễ cắt đứt." Phong Nguyên Thanh giải thích.

"Ồ, tôi hiểu rồi, thì ra Phong tiên sinh muốn chế tác vài món pháp khí y phục nữ trang à, vậy Nam Phong được hưởng lây rồi." Doãn

Nam Phong che miệng cười khẽ.

Việc cô ấy biết hắn định luyện pháp khí không làm Phong Nguyên Thanh ngạc nhiên.

Tân Nguyệt Phạn Điếm là thế lực hàng đầu trong nước, chắc chắn không lạ gì những người tu luyện, thậm chí sau màn có lẽ còn có cao nhân bảo hộ.

Doãn Nam Phong là người nắm quyền sao có thể không biết?

"Đợi quần áo làm xong, Doãn tiểu thư thông báo cho tôi một tiếng, tôi sẽ khắc họa thêm một số trận pháp cấm chế, lúc đó mới thực sự là một món pháp khí." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ồ?

Vậy quyết định thế nhé." Doãn Nam Phong liếc nhìn Thanh Thanh Mạn, cô hiểu ý bước tới nhận lấy đoàn tơ nhện nặng vài cân từ tay hắn, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Sau đó cô vào phòng trong tìm hộp cất đi rồi trở lại đứng sau lưng Doãn Nam Phong.

"Phong tiên sinh thật là người bận rộn, thường xuyên chẳng tìm thấy đâu, chuyến đi này chắc thu hoạch không nhỏ chứ?" Doãn Nam Phong nhìn vào mắt hắn hỏi.

"Ha ha, xem ra Doãn tiểu thư rất có niềm tin vào tôi." Phong Nguyên Thanh cười, "Không sai, chuyến này thực sự thu hoạch không ít, đúng lúc lần này tiếp tục nhờ các người ra tay giúp vậy." "Vậy không biết lần này Phong tiên sinh thu hoạch được những gì?" Doãn Nam Phong hỏi.

Người đàn ông trước mắt này tuy danh tiếng trong giới chỉ mới nổi lên, mới hạ đấu vài lần nhưng lần nào cũng đầy ắp trở về.

Hơn nữa tướng mạo anh tuấn, khí chất độc đáo, thực lực lại mạnh, Doãn Nam Phong bắt đầu nảy sinh hứng thú không nhỏ với hắn.

Phong Nguyên Thanh nhếch môi cười khẽ: "Cũng không có gì, lần này là một ngôi mộ đời Minh, toàn là đồ đời Minh, đa số là sứ khí, ngọc khí, còn lại là vàng bạc châu báu phổ thông." "Thật khiến người ta ghen tị, nếu người ngoài biết được không biết bao nhiêu người đỏ mắt đây?

Bản lĩnh của Phong tiên sinh quả nhiên không phải hư danh, mấy lần hạ mộ này bằng người khác đổ đấu cả đời rồi." "A a, có bản lĩnh thế nào thì nhận được thu hoạch thế ấy, đó là đạo lý muôn thuở.

Tôi vừa hay có chút bản lĩnh nên kiếm được nhiều hơn cũng không lạ." Phong Nguyên Thanh nói, "Buổi chiều tôi sẽ cho người chở đồ tới, làm phiền Doãn tiểu thư rồi." Doãn Nam Phong gật đầu mỉm cười: "Phong tiên sinh khách khí, đó là việc của chúng tôi.

Vậy Nam Phong đợi đồ của anh chiều nay." "Đúng rồi Doãn tiểu thư, chuyện trước đó tôi nhờ cô nghe ngóng tin tức cổ mộ thế nào rồi?" Phong Nguyên Thanh cạn chén trà rồi tự rót thêm.

"Phong tiên sinh, anh cũng biết Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi chỉ làm ăn giao dịch đồ cổ, không thực tế tham gia đổ đấu.

Vì thế chúng tôi không đặc biệt thu thập tin tức cổ mộ.

Những đại đấu lớn cơ bản đều nằm trong tay các thế lực, được giữ kín như bưng." Doãn Nam Phong nhìn hắn cười nói: "Phong tiên sinh, tin tức cổ mộ giá trị không thấp đâu nhé." "Giá trị cao thì đã sao, các người có tự mình đi đổ đấu đâu?

Chẳng phải vẫn phải dựa vào những người đổ đấu sao?

Hay là thế này, đồ trong mộ tôi chia cho Tân Nguyệt Phạn Điếm

các cô ba phần, thấy sao?" Phong Nguyên Thanh thản nhiên nói.

"Phong tiên sinh quả nhiên có phách lực, đã vậy thì thành giao." Doãn Nam Phong cũng rất dứt khoát đồng ý.

"Vậy không biết hiện tại Tân Nguyệt Phạn Điếm có tin tức cổ mộ nào như vậy không?" Phong Nguyên Thanh hỏi tiếp.

"Tin tức thì đúng là có một cái, chỉ có điều không hoàn chỉnh." Doãn Nam Phong lấy ra một mảnh Bạch Thư nói tiếp, "Trên tấm Bạch Thư này ghi lại một ngôi đại mộ thời Tần Hán, niên đại rất lâu đời rồi.

Chỉ là khi chúng tôi thu mua miếng Bạch Thư này thì chỉ có một mảnh tàn đồ nhỏ, e là phải tập hợp đủ Bạch Thư mới có thể thực sự tìm thấy ngôi mộ đó." "Vậy sao?

Không sao, đến lúc đó tung tin tức ra, những người giữ các mảnh khác tự nhiên sẽ lộ diện.

Một ngôi đại mộ Tần Hán hiếm thấy như vậy họ sao có thể bỏ qua được?" Phong Nguyên Thanh không hề để tâm nói.

"Tuy nhiên việc này vẫn phải cậy nhờ Tân Nguyệt Phạn Điếm các cô rồi.

Với địa vị của các cô, tung tin ra sẽ có tính thuyết phục cao.

Đến lúc đó tập hợp mọi người lại, ghép đủ tàn phiến Bạch Thư cùng thám hiểm đại mộ." Phong Nguyên Thanh bổ sung.

"Được, vậy Phong tiên sinh định khi nào thì tung tin?" Doãn Nam Phong hỏi.

"Càng nhanh càng tốt, số Bạch Thư còn lại chẳng biết nằm trong tay ai, trời mới biết bao lâu mới gom đủ, có khi rải rác khắp nam bắc không chừng.

Nhất thời chắc chắn không đủ ngay được, cứ chuẩn bị trước đi, tôi thấy nếu không có một hai tháng để lan truyền tin tức khắp nơi thì khó mà gom đủ." Phong Nguyên Thanh trả lời.

"Xong xuôi rồi, tôi cũng xin cáo từ.

Doãn tiểu thư, khi nào quần áo làm xong nhớ báo tôi một tiếng." Phong Nguyên Thanh thu lại tàn đồ Bạch Thư rồi đứng dậy.

"Yên tâm đi Phong tiên sinh, Nam Phong cũng rất mong chờ bộ pháp khí y phục mà anh định chế tác đấy." Hai người khách sáo thêm vài câu, Phong Nguyên Thanh liền rời đi.

Rời Tân Nguyệt Phạn Điếm, Phong Nguyên Thanh tới Quan Sơn Các.

Sau một thời gian dài lăn lộn ở sạp hàng, kiến thức đồ cổ của Hồ Bát Ức và Bàn Tử đã tăng mạnh.

Chương 137

Thế là họ quay lại tiệm làm quản lý đại đường.

Cái sạp ngoài kia thì bán lại, kiếm được một khoản nhỏ.

Bày sạp đa số là làm ăn nhỏ vài trăm vài ngàn, thỉnh thoảng mới được vạn.

Muốn làm ăn lớn thực sự phải có cửa hàng mặt tiền, cảm giác mang lại cho khách cũng khác hẳn.

Tuy đồ thật trong tiệm chưa chắc đã nhiều, nhưng đồ thật trên sạp vỉa hè thì đúng là hiếm có khó tìm.

Những người có thực lực thật sự chỉ lướt qua vỉa hè xem có nhặt được món hời nào không, còn muốn sưu tầm thật sự thì vẫn phải nhìn biển hiệu và thực lực cửa tiệm.

Khi rảnh rỗi, hai người ra ngoài nghe ngóng tin tức cổ mộ, bất kể thật giả cứ ghi lại trước, có cơ hội đi thăm dò là biết ngay.

Phong Nguyên Thanh đến Quan Sơn Các, gọi Hồ Bát Ức và Bàn Tử lên văn phòng tầng ba.

"Phong gia, anh tìm bọn tôi có việc gì thế?" Bàn Tử bỗ bã hỏi.

Phong Nguyên Thanh không để tâm, ngược lại rất tán thưởng tính cách này của Bàn Tử.

"Chuyến này ra ngoài đã đổ đấu được một cái hải để mộ, thu được không ít đồ vật thời Minh.

Lát nữa hai người gửi một lô đến Tân Nguyệt Phạn Điếm để đấu giá, số còn lại giữ lại một ít bày trong tiệm để trang trí mặt tiền." Phong Nguyên Thanh nói với hai người.

“Ồ, được thôi Phong gia, đồ đạc đang để ở đâu vậy?” Bàn Tử hỏi.

“Thế này đi, lát nữa hai người lái một chiếc xe tải đến kho hàng ở nhà tôi.

Đồ đạc khá nhiều, xe nhỏ chở không hết.” Phong Nguyên Thanh suy nghĩ một chút, nhiều đồ như vậy, nếu cứ thế lấy ra đặt trong tiệm thì quá đột ngột.

“Nhiều thế cơ à?” Hồ Bát Ức và Bàn Tử đều giật mình, thu hoạch lần này quả là quá lớn.

Người ta thường nói 'một chuyến tàu, mười tòa mộ', không ngờ đúng là như vậy thật.

“Mau đi đi, đồ không ít đâu, khuân vác cũng mất một lúc đấy.

Đúng rồi, mang thêm nhiều thùng gỗ qua đó.” Phong Nguyên Thanh dặn dò.

“Rõ thưa ngài!” Hai người nghe vậy, lập tức xuống lầu chuẩn bị dụng cụ.

Phong Nguyên Thanh cũng xuống lầu, lái xe về nhà.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử thì lái xe tải của công ty đến kho phía sau tiệm, bốc không ít thùng gỗ, rơm rạ và xốp vào xe, rồi mới lái đến hào trạch của Phong Nguyên Thanh.

Sau khi về đến nhà, Phong Nguyên Thanh đi tới kho hàng.

Kho hàng nằm ở hậu viện, diện tích không hề nhỏ.

Tứ hợp viện lớn như vậy dùng không hết chỗ, nên anh đã dành ra một khoảng làm kho.

Lúc này trong kho khá trống trải, không có đồ đạc gì.

Phong Nguyên Thanh phất tay một cái, các loại sứ khí lớn nhỏ

khác nhau được anh lấy từ trong không gian trữ vật ra, bày la liệt trên mặt đất.

Đống sứ khí này phần lớn là bình lọ, bên trên đều vẽ hoa văn thanh hoa rực rỡ.

Ngoài ra còn có mấy cái chum lớn khắc vân văn.

Tiếp đó là một số ngọc khí, số lượng ít hơn, kích thước nhỏ nhắn, cái lớn nhất cũng chỉ bằng lòng bàn tay người lớn.

Cuối cùng là một ít vàng bạc châu báu phổ thông, giá trị không quá cao.

Rất nhanh, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đã lái xe tới.

Phong Nguyên Thanh mở cửa hậu viện cho hai người lái xe vào trong kho.

Sau khi xuống xe, nhìn thấy một sân đầy bình lọ, ngọc khí và châu báu, hai người trợn tròn mắt kinh ngạc.

"Trời đất ơi Phong gia, ngài vét sạch mộ thất của người ta rồi à?

Sao mà nhiều thế này?" Hồ Bát Ức kinh ngạc hỏi.

"Đúng thế, đây là mộ của vị nào vậy?

Giàu nứt đố đổ vách luôn!" Bàn Tử cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Bàn Tử như nhớ ra điều gì, bèn hỏi: "Phong gia, không lẽ là mộ Thẩm Vạn Tam – thủ phú thời Minh đấy chứ?

Nghe nói mộ ông ta là trầm thuyền mộ." "Ha ha, cái đó thì không phải.

Chuyến này tôi đi Tây Sa, mộ Thẩm Vạn Tam sao lại ở đó được?" Phong Nguyên Thanh cười cười đáp: "Thân phận chủ mộ vẫn chưa

xác định, nhưng người thiết kế mộ thất lại là kỳ nhân thời Minh – Uông Tang Hải." "Uông Tang Hải?

Hóa ra là do ông ta thiết kế?

Vậy thì thân phận chủ mộ chắc chắn không tầm thường." Hồ Bát Ức kinh ngạc nói.

Anh cũng có chút hiểu biết về Uông Tang Hải, vị đại gia phong thủy kiêm kiến trúc sư đại tài thời Minh, rất nhiều tòa thành thị đều do ông ta thiết kế.

"Chắc chắn rồi, nếu không sao có nhiều đồ tùy táng thế này?" Bàn Tử bày ra vẻ mặt đương nhiên.

Hồ Bát Ức sơ lược đếm qua, số sứ khí bày trên đất cũng gần trăm món, còn có một đống nhỏ ngọc khí để cạnh nhau.

"Đống đồ này, đại bộ phận mang đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá, giữ lại một phần nhỏ mang về tiệm là được.

Thùng mang đủ chưa?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Chắc là đủ rồi, chúng ta xếp đầy một xe luôn." Bàn Tử đáp.

Ba người nhanh chóng khuân thùng gỗ từ trên xe xuống.

Đều là người có luyện tập, chút việc này đối với họ chẳng thấm vào đâu.

Sau một thời gian dài luyện võ, lại có đan dược của Phong Nguyên Thanh cung cấp, Hồ Bát Ức và Bàn Tử tiến bộ rất lớn, tố chất thân thể đã mạnh lên gấp mấy lần.

Họ xếp các bình lọ lớn nhỏ vào thùng, chèn thêm rơm và xốp.

Xếp đầy một xe, số thùng mang theo vừa vặn dùng hết.

Sau đó còn thừa lại mười mấy cái bình sứ thanh hoa và mười mấy

kiện ngọc khí, còn lại đều đã lên xe.

Chở đầy một xe minh khí cổ vật, hai người lái xe hướng về Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Phong Nguyên Thanh gọi điện thoại cho Doãn Nam Phong.

"Alô, cô Doãn, là tôi đây, Phong Nguyên Thanh.

Đồ tôi đã cho người chở qua rồi, bên cô chuẩn bị một chút nhé." Doãn Nam Phong không ngờ lại nhận được điện thoại của Phong Nguyên Thanh sớm thế, kinh ngạc hỏi: "Nhanh vậy sao?

Được, tôi sẽ cho người chuẩn bị ngay." "Vậy cô Doãn nên gọi thêm người đi, đồ đạc đầy một xe đấy, khá là nhiều." Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Ha ha, vậy thì đúng là không ít thật." Doãn Nam Phong cũng cười khúc khích một tiếng.

"Được rồi, nói chuyện đến đây thôi.

Cô Doãn, lần sau có cơ hội lại hợp tác nhé, đừng có nhớ tôi quá đấy." Phong Nguyên Thanh trêu chọc một câu rồi cúp máy.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, khóe môi Doãn Nam Phong hiện lên một nụ cười: "Cái cậu em này, còn dám trêu ghẹo mình, gan cũng không nhỏ đâu." Trong phòng tu luyện dưới hầm, ngoài phòng tu luyện ban đầu, Phong Nguyên Thanh còn xây thêm vài phòng bên cạnh.

Bên trong được bố trí Tụ Linh Trận để tăng cường hiệu suất tu luyện.

Dương Tuyết Lỵ đang ngồi thiền tu luyện trong một căn phòng.

Phong Nguyên Thanh xem qua tiến độ tu luyện của cô một chút rồi thôi, tự mình bước vào phòng tu luyện của mình.

Chương 138

Đầu tiên anh thắp một nén hương cho Tam Thanh, sau đó kích hoạt Tụ Linh Trận bắt đầu tu luyện.

Một lượng lớn linh khí bị trận pháp thu hút, hội tụ trong phòng.

Trên đỉnh đầu Phong Nguyên Thanh hình thành một vòng xoáy linh khí nhỏ.

Vô số linh khí được anh hấp thụ, luyện hóa vào cơ thể.

Pháp lực vận chuyển, quanh thân hiện lên hào quang ngũ sắc.

Ngũ hành lưu chuyển, quy về ngũ tạng, cuối cùng dần dần tiêu tán ngũ hành, phản bản quy nguyên hóa thành một điểm Tiên Thiên Nhất Khí, thu về đan điền.

Không biết qua bao lâu, Phong Nguyên Thanh ngừng vận chuyển công pháp.

Chỉ dựa vào linh khí thì không đủ để giúp anh tu luyện nhanh, vẫn phải cắn thuốc.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn phải dựa vào đánh quái nhận kinh nghiệm.

Tu luyện hàng ngày lúc này tác dụng không còn quá lớn nữa.

Vì vậy Phong Nguyên Thanh bắt đầu tập luyện pháp thuật.

Thế giới này vẫn rất nguy hiểm, chỉ có tu vi là chưa đủ, còn cần nhiều thủ đoạn khác.

Phong Nguyên Thanh nhớ tới những pháp thuật của Quan Sơn Thái Bảo mà mình đã bỏ xó bấy lâu.

Những pháp thuật này đa số đều khá âm hiểm, nhưng dùng để âm

thầm triệt hạ đối thủ thì lại rất hữu dụng.

Phong Nguyên Thanh tự phản tỉnh một chút, trước đây tư tưởng của mình còn quá hẹp hòi, pháp thuật thì cứ dùng được là tốt, quản chi chính hay tà.

Anh lật lại ký ức truyền thừa.

Trong truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo, pháp thuật không nhiều, dù sao đó cũng chỉ là một gia tộc đạo mộ hưng khởi từ thời Minh, nội hàm không quá sâu.

Có được vài môn pháp thuật đã là lợi hại lắm rồi.

Chủ yếu gồm ba loại: Khống Trùng Thuật (thuật điều khiển trùng), Chỉ Nhân Thuật (thuật người giấy), và Vu Cổ Thuật.

Đều do tổ tiên họ Phong đoạt được từ Thiên Thư Dị Khí trong mộ cổ Quan Tài Hiệp ở Vu Sơn.

Nói cho cao sang thì là Thiên Thư Dị Khí, thực chất là truyền thừa vu cổ pháp thuật do tiền nhân chỉnh lý mang theo vào quan tài, sau đó bị tổ tiên họ Phong đào lên.

Nó kết hợp Miêu Cương Vu Cổ Thuật và Đạo gia tu luyện thuật, trong bối cảnh thời đó, truyền thừa này đã cực kỳ cao thâm.

Trong đó, Khống Trùng Thuật chủ yếu dạy cách tìm kiếm, thu phục và nuôi dưỡng các loại trùng đặc biệt để hình thành sức chiến đấu, hỗ trợ chủ nhân đánh địch hoặc các công năng khác.

Chỉ Nhân Thuật thì tương tự như bản sao của Hoàng Cân Lực Sĩ, cắt giấy thành hình người, phối hợp pháp thuật biến thành người giấy có thể bị chủ nhân điều khiển tự do.

Lúc đầu phối hợp huyễn thuật khiến người ta không phân biệt được thật giả, luyện đến mức cao thâm thì không khác gì người

thường.

Vu Cổ Thuật chủ yếu là một môn độc thuật, dạy về các loại độc dược, luyện chế, sử dụng và giải độc.

Nguồn gốc từ cổ độc Miêu Cương, khiến người ta khó lòng phòng bị, quỷ dị vô cùng.

Trên xác chết Quan Sơn Thái Bảo ở Bình Sơn chính là có bôi cổ độc, chỉ cần chạm vào là trúng độc, không cứu chữa kịp thời sẽ biến thành hành thi tẩu nhục.

Ba môn pháp thuật này, ngoài việc tu luyện bình thường bằng cách mài dũa công phu, còn có thể dùng tinh huyết để gia tăng tiến độ.

Và phải dùng tinh huyết của chính mình.

Tinh huyết là tinh hoa của cơ thể, một người chỉ có vài giọt, tiêu hao một giọt cũng đủ làm nguyên khí đại thương.

Do đó người dùng tinh huyết để tu luyện thường không sống thọ.

Đây chính là lý do ban đầu Phong Nguyên Thanh không định luyện mấy môn này.

Dù có dùng đan dược hồi phục thì tổn thương căn cơ vẫn khó tránh khỏi.

Nhưng hiện nay, tu vi của Phong Nguyên Thanh đã đạt tới tầm cao mới, lại luyện cả công pháp luyện thể, thân cường thể tráng.

Tổn thương do tiêu hao tinh huyết đã trở nên rất nhỏ, rất dễ dàng bù đắp lại.

Lật tay một cái, Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy tờ người giấy nhỏ từ không gian trữ vật.

Đây là những người giấy làm từ trước, khi ở hải để mộ đã dùng Thần Cơ Bách Luyện cường hóa qua một lần nên uy lực có tăng lên.

Nhưng vì thuật người giấy chưa được tu luyện sâu nên vẫn chỉ ở giai đoạn sơ cấp.

Hơn nữa giấy dùng cắt người cũng chỉ là loại bùa giấy bình thường nhất trên thị trường, chất lượng không cao.

Anh cất chúng sang một bên, lấy ra một xấp phù chỉ (giấy vẽ bùa) mới.

Loại này là quà tặng từ hệ thống khi điểm danh, xuất xứ từ một đại thế giới tu chân nào đó.

Chất lượng giấy cực tốt, có thể chịu tải được nhiều pháp lực, rất được giới tu sĩ ưa chuộng.

Nhìn kỹ, trên mặt giấy vàng rực còn có một lớp hoa văn nhàn nhạt, trông rất tinh mỹ.

Tiễn Chỉ Thuật (thuật cắt giấy) thực ra là một môn pháp thuật tả đạo khá giản đơn thô bạo, có thể tốc thành, uy lực phụ thuộc vào chất lượng giấy và chất lượng cũng như số lượng tinh huyết.

Chỉ cần cắt ra một hình người đơn giản, rồi quán chú chân khí pháp lực vào, thúc động pháp quyết là có thể biến ra một người giấy không khác người thường.

Chỉ có điều nếu làm thô sơ thì nhìn một cái là ra ngay.

Muốn làm giả như thật, một là người giấy phải được cắt khéo, hai là pháp lực phải hùng hậu, khả năng khống chế mạnh.

Ngoài ra còn có thể dùng tinh huyết gia trì hoặc từ từ ôn dưỡng.

Là một tu sĩ, việc học tập các loại kiến thức đều rất nhanh.

Phong Nguyên Thanh trước đây khi luyện Tiễn Chỉ Thuật đã dành thời gian học về cắt giấy và hội họa.

Lúc này hồi tưởng lại, anh cầm kéo cắt một hồi 'xoẹt xoẹt', rất

nhanh, một hình tượng Kim Giáp Lực Sĩ thắt dải khăn vàng đã hiện ra.

Anh giũ nhẹ một cái cho rụng hết vụn giấy thừa.

Nhìn tác phẩm của mình, tay nghề không hề mai một mà còn tiến bộ hơn, hình tượng Kim Giáp Lực Sĩ rất sống động.

"Ừm, không tệ." Phong Nguyên Thanh hài lòng gật đầu.

Ngay sau đó, hai lòng bàn tay anh úp lại, kẹp người giấy vào giữa, từ từ rót pháp lực vào.

Phải nói là giấy bùa này chất lượng thật tốt, chứa được không ít pháp lực.

Thời gian người giấy tồn tại hoàn toàn phụ thuộc vào lượng pháp lực bên trong.

Anh mở lòng bàn tay, người giấy trông càng thêm sống động như thật.

Nhưng dù sao đây cũng là thân bằng giấy, khá mỏng manh.

Phong Nguyên Thanh bèn khắc họa thêm hàng loạt trận văn và phù văn lên người giấy: Tụ Linh Trận để thu thập linh khí kéo dài thời gian hoạt động; Ẩn Nặc Trận để ẩn thân; Kim Cương Phù để gia cố độ bền; Tị Thủy Phù, Tị Hỏa Phù để không sợ nước lửa; Thần Hành Phù để tăng tốc độ; Khu Tà Phù và Phá Sát Phù để tăng sát thương lên quỷ quái.

Tiếp đó, anh dùng Thần Cơ Bách Luyện để luyện hóa người giấy như một kiện pháp bảo.

Vài phút sau, một người giấy hoàn toàn mới ra lò.

Lúc này nó không còn là người giấy bình thường mà đã trở thành một Phù Bảo.

Nó còn có thể dùng tinh huyết nuôi dưỡng để sinh ra linh tính, tâm

ý tương thông với chủ nhân, không cần điều khiển thường xuyên cũng có thể tự chủ chiến đấu.

"Rất tốt, chẳng qua chỉ là một giọt tinh huyết thôi mà, thử xem sao." Phong Nguyên Thanh cũng tò mò không biết sau khi thao tác như vậy thì người giấy sẽ biến thành thế nào.

Anh chụm ngón trỏ và ngón giữa tay phải thành kiếm chỉ, vạch một đường trên đầu ngón trỏ tay trái.

Chương 139

Một giọt tinh huyết đỏ thẫm bị ép ra, nhỏ lên người giấy.

Tinh huyết vô cùng quý giá, bất luận tu vi cao đến đâu, số lượng tinh huyết trong cơ thể cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mất đi một giọt là tổn thương rất lớn.

Sắc mặt Phong Nguyên Thanh hơi trắng bệch, một cảm giác suy yếu đã lâu không thấy hiện lên.

May mà tiêu hao không quá nhiều.

Tinh huyết nhỏ xuống, nhanh chóng bị người giấy hấp thụ.

Những đường vân đỏ rực như huyết quản lan tỏa khắp thân người giấy.

Anh đan ngón tay thay đổi thủ ấn, đánh ra Uẩn Linh pháp quyết vào giữa trán người giấy.

Nhờ vào lực tinh huyết, một tia linh tính nhanh chóng nảy sinh, đôi mắt người giấy dường như có thêm thần sắc.

Sau đó, anh thu người giấy vào không gian đan điền để từ từ ôn dưỡng.

Anh uống thêm vài viên Tinh Huyết Đan và Bồi Nguyên Đan, vận chuyển pháp lực luyện hóa, rất nhanh đã khôi phục lại.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh làm theo cách cũ, chế tạo thêm mười hai người giấy nữa, đều theo hình tượng Kim Giáp Lực Sĩ nhưng có chút khác biệt.

Lần này anh chỉ dùng hai giọt tinh huyết, mỗi giọt chia làm sáu phần để luyện mười hai người giấy này.

Anh cũng khắc trận pháp, phù văn và dùng Thần Cơ Bách Luyện luyện thành Phù Bảo.

Người giấy đầu tiên uy vũ hơn, giống như một vị tướng quân.

Mười hai người sau thấp hơn một bậc, như binh sĩ.

Phong Nguyên Thanh định dùng Kim Giáp Lực Sĩ đầu tiên làm thống soái, chỉ huy mười hai người giấy còn lại.

Sau này hạ mộ, chỉ cần vung tay ra mười ba người giấy thì chẳng khác nào một đội quân, là những thuộc hạ hoàn hảo.

Anh đặt tên cho mười ba người giấy này.

Vị thủ lĩnh tên là Kim Giáp.

Mười hai binh sĩ còn lại đặt tên theo Lục Đinh Lục Giáp, lần lượt là Đinh Nhất đến Đinh Lục, Giáp Nhất đến Giáp Lục.

Dù là đánh quái hay khuân vác đồ đạc đều được.

Phong Nguyên Thanh giờ đây có thể trải nghiệm cảm giác 'lấy đông hiếp yếu' rồi.

Thuật người giấy luyện đến đây là tạm dừng, mười ba người giấy đều được thu vào đan điền.

Còn về Khống Trùng Thuật, hiện tại chưa có loại trùng nào tốt để dùng.

Đám Hỏa Biều Trùng gặp ở Cửu Tầng Yêu Lâu cũng khá nhưng tiếc là không dùng được.

Chúng đến từ phía Quỷ Động, do thần lực của Xà Thần tán ra ngưng tụ thành, không thể khống chế, không phải dị trùng tự nhiên.

Dương Tuyết Lỵ sau này kế thừa truyền thừa Tinh Tuyệt Nữ Vương thì có cơ hội điều khiển chúng.

Các loại trùng lợi hại không nhiều, cơ bản dựa vào độc tính như Ngũ Độc, còn lại rất khó tìm.

"Trùng Cốc." Phong Nguyên Thanh thốt lên hai chữ.

Nhắc đến độc trùng, anh nghĩ ngay đến Trùng Cốc ở Điền Nam.

Trong đó chắc chắn có không ít độc trùng, chỉ là không biết có bị thuật cổ của Hiến Vương cải tạo hay không.

"Không được, Trùng Cốc tạm thời chưa đi được." Hơn nữa trong đó còn có lão cáo già Hiến Vương, dục vọng của hắn cao hơn người khác một bậc.

Kẻ khác chỉ cầu trường sinh, còn hắn lại mưu đồ thành tiên, không biết đã lột xác đến bước nào rồi.

Chợt Phong Nguyên Thanh nhớ tới một nơi cũng có loại kỳ trùng cực kỳ lợi hại.

Kích thước tuy nhỏ nhưng số lượng khổng lồ, có thể rỉa sạch người thành xương trắng.

Đó chính là dưới chùa Thông Thiên Đại Phật ở thành Hắc Thủy, Tây Hạ.

Tục xưng là Hủ Ngọc, còn gọi là Phấn Thạch hay Trùng Ngọc.

Bình thường chúng ở trạng thái ngủ đông, tụ lại thành một khối, ở nhiệt độ thường trông như một miếng ngọc đen.

Chúng rất nhạy cảm với nhiệt lượng dư thừa, một khi cảm ứng được nguồn nhiệt sẽ thức tỉnh, hóa thành một đám mây đen lao vào như thiêu thân gặp lửa.

Thân chúng tiết ra một loại dịch thể có tính ăn mòn cực mạnh.

Bất kể là người hay động vật, hễ dính phải là nhanh chóng tan thành vũng nước.

Có thể nói là vô cùng lợi hại.

Nếu không vì loại trùng này đe dọa, Trần trưởng lão cũng đã không mất mạng.

Tuy chùa Đại Phật đã bị Chá Cô Tiếu kích hoạt cơ quan lưu sa vùi lấp lối đi, nhưng đối với Phong Nguyên Thanh thì không thành vấn đề.

Anh có thể dùng thuật Độn Thổ xuyên qua đất đá đi vào, lưu sa không cản nổi.

Lúc nào có thời gian phải qua đó lấy Trùng Ngọc mới được.

Còn môn Cổ Độc Thuật cũng rất lợi hại để ám toán người khác.

Độc dược thời cổ đại đa số là độc sinh vật như rắn, nhện hoặc khoáng vật như thạch tín, thủy ngân.

Còn xã hội hiện đại thì độc tố lợi hại hơn nhiều, các loại độc hóa học không đếm xuể, có loại thậm chí vô phương cứu chữa.

Nếu cần thì có thể phối chế một ít.

Nhưng loại này chủ yếu dùng đối phó với người, còn với cương thi, quỷ quái hay tống tử thì hoàn toàn vô dụng.

Kết thúc tu luyện, Phong Nguyên Thanh tắt trận pháp, rời khỏi phòng.

Dương Tuyết Lỵ không biết đã xong từ lúc nào, trong tĩnh thất không còn ai.

Trở về phòng khách, anh thấy trời đã tối, đồng hồ chỉ hơn bảy giờ.

Trên bàn ăn đã bày sẵn mấy đĩa thức ăn nhỏ.

Dương Tuyết Lỵ đang tự mình chuẩn bị bữa tối, tiếng xào nấu vang lên từ trong bếp.

Đây là kỹ năng nấu nướng cô học được dạo gần đây.

Trước đó cô sống ở nước ngoài lâu năm, toàn ăn bánh mì, salad, bít tết, burger.

Sau khi về nước cô mới bắt đầu học xào nấu, giờ đã khá lên nhiều, trình độ còn cao hơn cả đầu bếp gia đình bình thường.

Phong Nguyên Thanh bước vào bếp, từ phía sau vòng tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Dương Tuyết Lỵ.

Cô đang xào đĩa rau cuối cùng, vừa cho rau vào chảo đảo qua.

Bất thình lình bị ôm từ phía sau làm cô giật mình.

Nhưng cô nhanh chóng trấn tĩnh lại, trong nhà ngoài anh và Trần Ngọc Lâu ở hậu viện ra thì không còn ai khác, người ôm cô như vậy chỉ có thể là Phong Nguyên Thanh.

Dương Tuyết Lỵ quay đầu lại, thấy anh đang dán chặt lưng vào mình, đầu tựa lên vai cô, hít hà mùi hương trên cổ.

"Thơm quá!" Phong Nguyên Thanh bày ra vẻ mặt say mê nói.

"Ái chà, đừng nghịch nữa, mau bỏ ra đi, em còn đang xào rau mà, ra bàn ngồi đợi ăn cơm đi." Dương Tuyết Lỵ có chút thẹn thùng nói.

Chương 140

Mông cô đang bị một vật cứng ngắc gì đó chạm vào, cảm thấy hơi không thoải mái.

“Ừm.” Phong Nguyên Thanh luyến tiếc buông tay, ngồi vào bàn.

Chẳng mấy chốc, Dương Tuyết Lỵ bưng đĩa rau xào ra bàn.

Sau đó cô lấy bát đũa, hai người cùng ăn một bữa tối ngọt ngào.

Sau bữa cơm, hai người lại bước vào chế độ 'chỉ đạo tu luyện hàng ngày', dây dưa mãi đến tận nửa đêm mới kết thúc.

Sáng hôm sau, Phong Nguyên Thanh nhận được điện thoại của Anh Tử.

Đã một thời gian anh không gặp cô.

Từ khi đến kinh thành, cô ở chỗ anh một thời gian để gia sư bổ túc kiến thức cấp ba.

Sau khi học hòm hòm, anh đã bỏ tiền nhờ vả quan hệ cho cô vào học đại học ở kinh thành và ở ký túc xá.

Nếu không có cuộc gọi này, suýt nữa anh đã quên khuấy mất cô em này.

Anh Tử hồi nhỏ nhà nghèo nên bỏ học sớm để đi săn trong làng, nhưng cô vẫn rất ham học.

Sau khi được đi học lại, cô dồn toàn lực vào sách vở.

Thêm vào đó chương trình năm nhất khá bận rộn, nền tảng của cô lại yếu nên cô dành hết thời gian để học tập.

Qua một thời gian dài nỗ lực bù đắp lỗ hổng, thành tích của cô đã theo kịp các bạn.

Hơn nữa cô học ngành quản lý thuộc khối xã hội, không có những phép tính toán lý phức tạp nên tiến bộ rất nhanh.

Lần này cô gọi điện báo cho anh biết mình đã theo kịp chương trình, muốn chia sẻ niềm vui này với anh.

Hai người hẹn gặp nhau tại một quán ăn nhỏ để chúc mừng, cô chỉ hẹn một mình anh.

Gần trưa, Phong Nguyên Thanh đến quán và thấy Anh Tử ngồi cạnh cửa sổ.

Cách ăn mặc của Anh Tử lúc này khác xa so với hồi mới đến kinh thành.

Nếu trước đây là một cô nàng thôn quê có nét sẵn nhưng không giấu được vẻ mộc mạc, thì giờ đây cô là một nữ sinh đại học hiện đại sành điệu.

Tóc buộc đuôi ngựa cao với chiếc nơ bướm xinh xắn, mái chéo che trán, gương mặt thanh tú.

Cô mặc một chiếc sơ mi trắng ngắn tay hơi chật, làm nổi bật vòng một đầy đặn dường như đang bị o ép.

Những chiếc cúc áo dưới cổ như đang phải chịu áp lực cực đại, cảm giác như có thể bung ra bất cứ lúc nào.

Phía dưới là một chiếc váy xếp ly đen ngắn trên đầu gối, chân mang tất trắng cổ ngắn phối với đôi giày da đen nhỏ.

"Đúng là có chuẩn bị kỹ lưỡng đây." Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Anh Tử đang thẫn thờ nhìn mặt bàn đợi anh tới.

Thấy vậy, anh bước về phía cô.

Anh Tử dưới sự giúp đỡ của bạn cùng phòng đã sửa soạn rất kỹ

và đến sớm.

Cô vô tình ngẩng đầu lên, thấy anh đang đi tới, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười rạng rỡ.

“A, anh Phong, anh đến rồi, mau ngồi đi.” Anh Tử lập tức đứng dậy, nắm lấy cánh tay anh kéo vào ghế ngồi.

Sau đó cô gọi lớn: “Phục vụ, lên món được rồi ạ!” Rồi cô vui vẻ ngồi đối diện anh, gương mặt tràn đầy sức sống, xem ra thời gian qua cô sống khá tốt.

“Anh Phong, lâu lắm không gặp anh, em nhớ anh chết đi được.” Anh Tử vừa mở miệng đã là chất giọng Đông Bắc đặc trưng, phối với vẻ ngoài thanh thuần này tạo ra một sự tương phản rất lớn.

“Đúng vậy, anh cũng nhớ em lắm.

Dạo này học hành thế nào, theo kịp chứ?” Phong Nguyên Thanh thản nhiên hỏi.

“Chắc chắn rồi ạ, nếu không thì phí công sức anh lo liệu cho em sao.

Em học chăm lắm, giờ đã theo kịp tiến độ rồi.” Anh Tử ưỡn ngực, vẻ mặt đầy tự hào nói.

“Ha ha, tốt lắm, phải cố gắng hơn nữa nhé.

Đợi học xong thì về quản lý công ty giúp anh.” Phong Nguyên Thanh hài lòng gật đầu.

Lúc này, các món ăn Anh Tử gọi lần lượt được bưng ra.

Sau đó cô còn gọi phục vụ mang lên một chai Nhị Oa Đầu.

Thời gian qua tập trung học hành cô chẳng được giọt rượu nào.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy thì mỉm cười.

Con gái Đông Bắc, lại là thợ săn vùng núi, sao không biết uống rượu được.

Nhìn bộ dạng này chắc là thèm lắm rồi.

Sau khi rượu được mang lên, Anh Tử cầm chén trà rót cho mỗi người một chén lớn, chắc cũng phải hai lạng.

Hai người ăn vài miếng lót dạ rồi cụng ly, nốc một hơi dài.

"Tê... hà...

đã quá!" Một ngụm rượu vào bụng, Anh Tử phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Cương Cương Doanh Tử nằm sâu trong núi, giao thông bất tiện, vật tư thiếu thốn, là nơi khổ cực, dân làng phải săn bắn để cải thiện cuộc sống.

Anh Tử theo cha đi săn từ nhỏ nên sớm biết uống rượu, mà còn là rượu mạnh.

Giờ đây tửu lượng của cô có thể nói là mênh mông, uống một chai rượu là chuyện nhỏ.

Trong lớp cô mà nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

"Uống chậm thôi, kẻo sặc." Phong Nguyên Thanh nhẹ giọng nói.

"Anh Phong, anh coi thường em rồi, em uống rượu từ bé đến lớn, chỗ này thấm tháp gì?" Anh Tử hất cằm, vẻ mặt kiêu ngạo, đôi má ửng hồng vì men rượu.

"Phải phải phải, anh coi thường Anh Tử nhà ta rồi, em đúng là nữ trung hào kiệt." Phong Nguyên Thanh khen ngợi.

"Hì hì, anh Phong khen làm em ngại quá." Anh Tử cười hì hì, có chút xấu hổ.

“Nào, ăn đi, đồ ở đây vị ngon lắm.” Phong Nguyên Thanh gắp một miếng thịt kho tàu vào bát cô.

“Cảm ơn anh Phong.” Bữa cơm này cả hai đều rất vui vẻ.

Đồ ăn ngon, Anh Tử ăn uống hào sảng, mặc trang phục nữ sinh JK nhưng lại có tác phong của một 'nữ hán tử', sự tương phản này mang lại cảm giác rất mới mẻ.

Quán này là do bạn thân cùng phòng giới thiệu cho cô, bộ đồ này cũng là do cô bạn đó chọn.

Lúc này Anh Tử rất mãn nguyện, cô chú ý thấy anh Phong thỉnh thoảng lại liếc nhìn vòng một của mình, ánh mắt nhìn cô cũng rất ôn nhu.

Sẵn tiện hôm nay là cuối tuần, trưa lại uống không ít rượu, Phong Nguyên Thanh không yên tâm để cô về một mình nên đưa cô tới Quan Sơn Các.

Anh cũng đã lâu không gặp Hồ Bát Ức và Bàn Tử, sẵn tiện tụ tập ôn chuyện cũ.

Phong Nguyên Thanh dẫn Anh Tử xinh đẹp bước vào cửa tiệm, ngay lập tức thu hút vô số ánh nhìn.

Vương Bàn Tử đang ngồi sau quầy ngáp ngắn ngáp dài, Hồ Bát Ức thì đang nghiên cứu cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

Chợt Bàn Tử thấy Phong Nguyên Thanh bước vào, sau lưng còn có một cô gái xinh xắn, bèn phấn chấn hẳn lên.

Chương 141

“Ối chà, Phong gia đến rồi!

Tiểu mỹ nữ xinh đẹp này là ai đây?” Bàn Tử nhìn Phong Nguyên Thanh, nháy mắt ra hiệu, mặt hiện lên vẻ cười cợt đầy ẩn ý.

Hồ Bát Ức nghe lời Bàn Tử cũng ngẩng đầu lên nhìn hai người đi tới, ánh mắt thoáng chút bối rối, chỉ cảm thấy cô gái này trông rất quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi.

“Ha ha, Bàn Tử, Lão Hồ, mau nhìn xem đây là ai?” Phong Nguyên Thanh chỉ tay về phía Anh Tử cười nói.

“Ơ, ai thế?

Chẳng lẽ là em khóa dưới ngài dụ dỗ được ở trường đại học đấy à?” Bàn Tử tiếp tục trêu chọc.

Hồ Bát Ức thì hỏi: “Ai vậy?

Sao tôi nhìn thấy quen thế nhỉ?” “Ha ha, không nhận ra sao, là Anh Tử đấy!” Phong Nguyên Thanh công bố đáp án.

“Cái gì?

Anh Tử á?” Hồ Bát Ức và Bàn Tử đồng thanh kinh ngạc.

“Trời đất, không nhận ra luôn đấy!

Anh Tử, từ một cô bé thôn quê giờ hóa thành thiên nga trắng rồi nha.

Thảo nào Phong gia phải đưa em đến kinh thành, đúng là tinh mắt nhìn người mà!” Bàn Tử vỗ đùi cười lớn.

“Đúng là Anh Tử thật, thật sự không nhận ra luôn, ăn mặc thế này trông xinh quá.” Hồ Bát Ức cũng khen ngợi.

“Ái chà, anh Hồ, anh Bàn, hai anh nói làm em ngượng quá.” Anh Tử vê góc áo, mặt càng thêm đỏ hồng.

“Bây giờ trong tiệm cũng không có việc gì, đi thôi, lên văn phòng tôi ngồi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Thế thì tốt quá, tôi ngồi đây nãy giờ sắp ngủ gật rồi.” Bàn Tử tán thành.

Sau đó, bốn người lên văn phòng tầng ba.

Hôm nay Dương Tuyết Lỵ nghỉ ở nhà, phần vì là cuối tuần, phần vì tối qua bị 'dày vò' cả đêm nên cô nghỉ ngơi luôn.

Trong văn phòng, bốn người quây quần bên bàn trà.

Phong Nguyên Thanh kể cho Anh Tử nghe tình hình của tiệm và hỏi thăm về Cương Cương Doanh Tử.

Từ sau khi kiếm được tiền, mấy người họ đã bỏ ra một khoản kinh phí giúp làng sửa đường, cộng thêm sự hỗ trợ của chính quyền huyện nên đã làm được một con đường lớn cho ô tô đi lại, rải rất nhiều đá dăm.

Dù sao cũng là vùng núi nghèo, muốn đào hầm hay làm đường nhựa thì vẫn còn quá khó khăn.

Sau khi đường trong làng được sửa xong, đời sống dân làng cải thiện rõ rệt, Lão Chi Thư vui lắm, cười sướng đến mức không khép được miệng.

Sau khi nói chuyện xong, Phong Nguyên Thanh hẹn mọi người khi nào rảnh hãy qua đó, anh muốn đích thân cảm ơn.

Anh Tử cũng kể cho mấy người nghe về tình hình gần đây của mình ở trường học, bao gồm việc chung sống với bạn học, bạn cùng phòng và tình hình học tập.

Các bạn cùng phòng đối xử với cô rất tốt, đã trở thành những người chị em thân thiết.

Đặc biệt là bộ trang phục này cũng chính là do các bạn thân của cô giúp lựa chọn.

"Ái chà, Anh Tử, mắt nhìn của bạn thân em thật tốt, bộ đồ này thực sự làm bọn anh kinh ngạc đấy, thật sự quá xinh đẹp." Bàn Tử vẻ mặt tán thưởng nói.

"Đúng vậy, nếu em mặc bộ này đi trên phố, bọn anh gặp chắc cũng không dám nhận ra đâu." Hồ Bát Ức cũng tiếp lời.

"Hì, đâu có khoa trương như các anh nói chứ." Anh Tử có chút ngại ngùng nói.

Tuy rằng bộ dạng này khiến chính cô soi gương cũng thấy rung động, nhưng vẫn rất thẹn thùng khi được người khác khen như vậy.

Đây là một trải nghiệm hoàn toàn mới mà cô chưa từng có.

"Đúng rồi, thời gian qua em vẫn luôn vùi đầu vào học tập, quyền cước công phu chắc là sa sút không ít chứ?" Phong Nguyên Thanh nhìn về phía Anh Tử hỏi.

"Vâng, đúng là thời gian đều dùng để học tập nên không kịp luyện quyền, nhưng giờ thì ổn rồi, sau này có thời gian, phải làm phiền Phong đại ca dạy bảo em nhiều hơn nhé." Anh Tử gật đầu nhìn Phong Nguyên Thanh nói.

"Còn hai cậu thì sao?

Cũng rất lâu rồi tôi chưa kiểm tra tiến triển của hai người." Phong Nguyên Thanh lại nhìn sang Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử.

"Ê, tôi và Lão Hồ thì cậu cứ yên tâm đi, hai đứa tôi ngày nào cũng luyện quyền, giờ đều là cao thủ cả rồi." Bàn Tử khẳng định hai người

không lười biếng, bảo Phong Nguyên Thanh cứ yên tâm.

"Tốt, qua một thời gian nữa, tôi sẽ dạy các cậu thêm vài thứ mới." Phong Nguyên Thanh gật đầu.

"Được rồi, tôi đưa Anh Tử đi gặp Tuyết Lỵ một lát, các cậu cứ đi làm việc trước đi." "Ồ, được." Hồ Bát Ức và Bàn Tử đứng dậy xuống lầu.

Phong Nguyên Thanh cũng đưa Anh Tử xuống lầu, lái xe về nhà.

Lúc này, nồng độ cồn chưa bị kiểm tra, hơn nữa chút rượu đó đối với Phong Nguyên Thanh chẳng hề hấn gì, pháp lực vừa chuyển, cồn trong cơ thể đã bị tiêu hóa sạch, không còn sót lại một tia hơi rượu.

Trên đường đi, Anh Tử ngồi ở ghế phụ, quay đầu hỏi Phong Nguyên Thanh: "Phong đại ca, Tuyết Lỵ là ai ạ?" "Tuyết Lỵ là bạn gái anh, hiện đang ở nhà anh, cô ấy cũng giống như Bàn Tử và Lão Hồ, là một Mạc Kim Giáo Úy, nhưng anh chủ yếu để cô ấy giúp quản lý việc của công ty." Phong Nguyên Thanh liếc nhìn Anh Tử rồi nói.

Anh Tử nghe vậy có chút hụt hẫng, nhưng cô nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng.

Chẳng mấy chốc, Phong Nguyên Thanh đã chở Anh Tử về đến nhà.

Sau khi đỗ xe vào gara, hai người từ cửa bên đi vào tiền viện.

Vừa vào tới nơi, Anh Tử đã bị khung cảnh non bộ đình đài như vùng sông nước Giang Nam trong sân thu hút.

Cầu nhỏ nước chảy, hòn non bộ kỳ thạch, cây xanh rợp bóng.

Anh Tử chưa từng đến miền Nam, chưa bao giờ thấy cảnh sắc như thế này, lập tức bị cuốn hút.

"Ái chà mẹ ơi, Phong đại ca, chỗ này đẹp quá vậy?" Anh Tử vì

kích động mà thốt ra tiếng địa phương.

Tiếng phổ thông của cô khá ổn nhưng thỉnh thoảng vẫn mang theo chút giọng vùng Đông Bắc.

"Đẹp không?

Anh cũng thấy thế, anh đã tốn không ít tiền đặc biệt trang trí đấy." Phong Nguyên Thanh nhìn Anh Tử đang sờ đông ngó tây, có chút kiêu ngạo nói.

"Sau này em muốn ngắm thế nào cũng được, giờ thì đi gặp chị Tuyết Lỵ của em trước đi." Phong Nguyên Thanh vẫy tay gọi Anh Tử.

Anh Tử nghe vậy, bước chân nhẹ nhàng chạy đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh, trông đầy sức sống và thanh xuân.

Xuyên qua một cửa viện, họ tiến vào phòng khách ở gian thứ hai.

Dương Tuyết Lỵ lúc này đang ở trong thư phòng bên cạnh nghiên cứu sổ tay của ngoại công mình.

Nghe thấy động tĩnh trong phòng khách, cô biết là Phong Nguyên Thanh đã về.

Thế là cô đặt sổ tay xuống, vừa đi ra vừa nói: "Nguyên Thanh, hôm nay anh về sớm thế?" Nghe Dương Tuyết Lỵ hỏi, Phong Nguyên Thanh trả lời: "Hôm nay không có việc gì, đúng lúc Anh Tử quay lại nên anh đưa con bé đến gặp em." Dương Tuyết Lỵ vừa bước ra khỏi thư phòng liền thấy Anh Tử đang ngồi trước bàn trà.

Một cô gái với vẻ ngoài đáng yêu thanh xuân, xinh đẹp rạng ngời.

"Ái chà, cô em gái xinh xắn quá, Nguyên Thanh, anh mau giới thiệu cho em đi." Dương Tuyết Lỵ khen ngợi một câu rồi nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Anh Tử lập tức đứng dậy chào hỏi Dương Tuyết Lỵ: "Chào chị

Tuyết Lỵ, em là Anh Tử ạ." Dương Tuyết Lỵ cũng mỉm cười tự giới thiệu: "Chị là Dương Tuyết Lỵ, chắc Nguyên Thanh đã nói với em rồi, cứ gọi chị là chị Tuyết Lỵ là được." "Vâng." Anh Tử gật đầu đáp.

Thấy hai người hòa hợp, khóe miệng Phong Nguyên Thanh nở một nụ cười, sau đó nói: "Tuyết Lỵ, Anh Tử là người mà trước đây anh, Lão Hồ và Bàn Tử gặp khi đi thu hàng ở Đông Bắc, con bé là thợ săn xuất sắc nhất ở Cương Cương Doanh Tử đấy." "Lần đó ở khe núi Dã Nhân tại Hắc Phong Khẩu, bọn anh đã đổ một ngôi mộ tướng quân Liêu Kim, nhân tiện còn tìm thấy một hầm ngầm địa đạo của quân Nhật, lúc đó đã gây ra chấn động không nhỏ." "Ồ, mộ tướng quân đó em nhớ từng thấy trong máy ảnh của anh rồi." Dương Tuyết Lỵ nhớ ra trong máy ảnh của Phong Nguyên Thanh có ảnh chụp ngôi mộ đó.

"Không sai, sau khi trở về, bọn anh đã huy động dân làng chuyển hết vật tư trong hầm ngầm ra ngoài." "Lúc rời đi, bọn anh cũng đưa Anh Tử đến kinh thành, hiện con bé đang học ở Đại học Kinh thành, nói ra thì cũng là đàn em tiểu học muội của anh đấy." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ồ, thì ra là vậy." Dương Tuyết Lỵ đã hiểu, sau đó lườm Phong Nguyên Thanh một cái.

Cô nhìn bộ dạng thẹn thùng căng thẳng của Anh Tử là biết ngay con bé chắc chắn thích Phong Nguyên Thanh, chỉ là giờ biết anh đã có bạn gái nên có chút hụt hẫng.

Thế là cô nắm tay Anh Tử đưa vào thư phòng.

Chương 142

Trong thư phòng có một trận pháp cách âm, Dương Tuyết Lỵ tiến vào liền trực tiếp khởi động, không cho Phong Nguyên Thanh nghe trộm.

Phong Nguyên Thanh bất lực, đành ngồi ở phòng khách nghịch điện thoại.

Trong thư phòng, Dương Tuyết Lỵ kéo Anh Tử ngồi xuống một bên nói lời tâm tình.

"Anh Tử, em trông thật xinh đẹp, lại còn mang theo khí chất hiên ngang, cái tên Anh Tử này thật đúng là hợp với em." Dương Tuyết Lỵ khẽ cười nói.

"A, chị Tuyết Lỵ mới thật sự là xinh đẹp ạ, hèn gì Phong đại ca chọn chị làm bạn gái." Anh Tử bị khen đến mức ngại ngùng, cũng khen lại Dương Tuyết Lỵ một câu.

"Anh Tử à, em có phải rất thích Phong đại ca của em không?" Dương Tuyết Lỵ mắt chứa ý cười hỏi.

"A, chị Tuyết Lỵ, em..." Còn không đợi Anh Tử giải thích, Dương Tuyết Lỵ đã tiếp lời: "Không sao đâu, chị không để ý chuyện đó." "A, cái này..." Đầu óc nhỏ bé của Anh Tử ong ong, nhất thời không phản ứng kịp, sau đó khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

"Chị Tuyết Lỵ, chị... chị..." Anh Tử há hốc mồm, lắp bắp không nói nên lời.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy liền cười, bộ dạng này của Anh Tử trông thật đáng yêu.

"Chị và Nguyên Thanh đều không phải người bình thường, từ khi

em tiếp xúc với anh ấy chắc cũng nhận ra Nguyên Thanh không hề đơn giản, sức hút của anh ấy thực sự không nhỏ đâu." "Sau này em sẽ hiểu rõ hơn." Dương Tuyết Lỵ lại tỉ mỉ ngắm nhìn Anh Tử từ trên xuống dưới rồi nói: "Chà chà, vóc dáng của Anh Tử cũng không tệ nha, em nỗ lực thêm chút nữa là có thể hạ gục anh ấy rồi đó!" Mặt Anh Tử càng đỏ hơn, đầu cúi thấp xuống gần như vùi vào lồng ngực.

Dương Tuyết Lỵ cười mà không nói.

Tim Anh Tử đập rất nhanh, đầu óc cũng rối loạn.

Lời của Dương Tuyết Lỵ khiến cô vô cùng rung động nhưng cũng có chút sợ hãi.

Quê hương cô là một làng núi ở Đông Bắc, rất lạc hậu và nghèo nàn, quan niệm hôn nhân ở đó truyền thống hơn, khả năng chấp nhận chuyện tam thê tứ thiếp cao hơn nhiều so với nam nữ tự do thời đại mới bên ngoài.

"Thật sự có thể sao?" "Phong đại ca có thể chấp nhận mình không?" "Nếu thất bại thì sao?" Cô lại nhớ đến lời bạn thân: "Thích thì cứ theo đuổi đi, sợ cái gì?

Không thử sao biết được?" "Đúng, theo đuổi, không thử sao biết được?

Có lẽ Phong đại ca cũng thích mình thì sao?" "Phong đại ca tốt với mình như vậy, mình lấy thân báo đáp cũng là chuyện bình thường mà." Anh Tử không ngừng tự thuyết phục bản thân.

"Chị Tuyết Lỵ, những gì chị nói... là thật sao?" Anh Tử lấy hết can đảm, ngẩng đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Dương Tuyết Lỵ mỉm cười hiểu ý: "Đương nhiên là thật rồi, chị còn lừa em sao?

Nguyên Thanh đang ở bên ngoài kìa, em mau đi đi!" Dương Tuyết

Lỵ từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, phong khí bên đó cởi mở hơn trong nước rất nhiều, cô cũng chịu không ít ảnh hưởng.

Hơn nữa tu vi của cô và Phong Nguyên Thanh chênh lệch quá lớn, thực sự không gánh nổi tinh lực dồi dào của anh, lần nào cũng khiến cô mệt rã rời, cần một người chia sẻ hỏa lực.

Kiến thức quá nhiều, một mình cô tiêu hóa không xuể.

Dương Tuyết Lỵ thấy Anh Tử đã động lòng, dường như đã lấy lại can đảm, liền thuận tay tắt trận pháp cách âm trong phòng.

Sau đó cô đẩy Anh Tử đến sau cửa, ghé tai cô nói khẽ: "Mau đi đi." Rồi cô nháy mắt một cái để khích lệ.

Anh Tử đỏ mặt, gật đầu thật mạnh, trong lòng cũng tự cổ vũ chính mình.

Cô hít sâu một hơi, mở cửa bước ra ngoài.

Dương Tuyết Lỵ mỉm cười nhìn cô bước đi.

Ra khỏi thư phòng, Anh Tử nhìn về phía sofa, Phong Nguyên Thanh đang dựa vào đó chơi xếp gạch.

Anh Tử vân vê góc váy, ánh mắt trở nên kiên định hơn, bước chân hướng về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh chú ý thấy Anh Tử đi tới liền thoát trò chơi, đặt điện thoại xuống.

Anh nhìn Anh Tử hỏi: "Anh Tử, em và Tuyết Lỵ nói chuyện thầm kín gì trong đó thế?" Nghe Phong Nguyên Thanh hỏi, Anh Tử đứng im không động đậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng càng thêm rực rỡ, sắp rỉ ra máu đến nơi.

Phong Nguyên Thanh đứng dậy, đặt tay lên vai Anh Tử để cô ngồi xuống, sau đó chính anh cũng ngồi bên cạnh.

Anh Tử bị Phong Nguyên Thanh kéo ngồi xuống, trong lòng lại bắt đầu đấu tranh.

Rất nhanh, cô hạ quyết tâm, cô tin rằng Phong Nguyên Thanh sẽ không phải không nhận ra tâm ý của mình.

"Phong...

Phong đại ca, em... em thích... thích anh." Anh Tử lắp bắp mở đôi môi hồng nhuận, ấp úng nói, càng nói tiếng càng nhỏ, cuối cùng biến thành tiếng muỗi kêu, gần như chỉ mình cô nghe thấy.

Thính lực của Phong Nguyên Thanh sao có thể so với người thường, có tu vi gia trì, tiếng muỗi kêu anh cũng nghe rõ mồn một.

"Anh Tử, em nói gì cơ?" Phong Nguyên Thanh tuy nghe rõ nhưng vẫn hỏi lại một lần.

Anh Tử tuy có chút thẹn thùng nhưng bản tính vốn không phải kiểu người ủy mị.

Sau khi nói ra được lần đầu, rào cản trong lòng đã bị phá vỡ, sự căng thẳng thẹn thùng cũng bớt đi nhiều.

Thế là cô ngẩng đầu lên, đôi mắt to ngập nước nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh, giọng nói cũng to hơn nhiều.

"Phong đại ca, em nói là em... em thích anh, anh có thích em không?" Nói xong, đôi mắt to không chớp lấy một cái, muốn có được câu trả lời từ Phong Nguyên Thanh.

"Cô bé ngốc, em đã suy nghĩ kỹ chưa?" Phong Nguyên Thanh dịu dàng hỏi.

"Vâng, đương nhiên là em nghĩ kỹ rồi." Anh Tử khẳng định mười phân vẹn mười, gật đầu thật mạnh, mái tóc đuôi ngựa phía sau cũng bay theo.

Sau đó cô tiếp tục dùng giọng nói đáng yêu mang theo chút khí chất hiên ngang nói: "Nếu không, em là một đứa con gái, sao có thể rời bỏ quê hương đi theo anh chứ?

Lúc đó em đã vừa mắt anh ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi." Khóe miệng Phong Nguyên Thanh nở một nụ cười, lúc này anh lại nghe thấy Dương Tuyết Lỵ trong thư phòng nói khẽ: "Đồ xấu xa, mau đồng ý đi chứ." Cô biết Phong Nguyên Thanh có thể nghe thấy lời mình nên chỉ dùng giọng cực nhỏ để nói.

"Anh Tử, có thể được em thích cũng là may mắn của anh, em đáng yêu xinh đẹp thế này, anh đương nhiên cũng thích rồi." Phong Nguyên Thanh nhìn vào đôi mắt to lấp lánh của Anh Tử, nghiêm túc nói.

Anh Tử có được câu trả lời hằng mong ước, vui mừng nhào vào lòng Phong Nguyên Thanh, vùi mặt vào vai anh, ôm anh thật chặt.

Cảm giác mềm mại đầy đặn ép vào lồng ngực giống như hai quả bóng chứa đầy nước.

"Hạnh phúc quá.

Hì hì~" Anh Tử trong lòng phấn khích reo hò, mặt không ngừng cọ cọ vào cổ Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh vỗ nhẹ vào lưng Anh Tử, lại khẽ vuốt ve mái tóc cô, nụ cười trên môi không hề giảm bớt.

Dương Tuyết Lỵ cũng từ thư phòng bước ra, nhìn hai người đang ôm nhau, trong lòng cũng có chút ghen tị.

Tuy cô đã đồng ý nhưng vẫn cảm thấy có chút chua xót.

Cô cũng đi tới cạnh hai người ngồi xuống, mỉm cười nói: "Thế nào, giờ thì vui rồi nhé, được như ý nguyện rồi đấy." Anh Tử nghe thấy tiếng Dương Tuyết Lỵ, tim đập thình thịch như hươu chạy, lập tức rời khỏi vòng tay của Phong Nguyên Thanh.

Mặt cô vẫn đỏ bừng không tan.

Cô quay đầu nắm lấy tay Dương Tuyết Lỵ, ánh mắt đầy vẻ cảm kích.

“Chị Tuyết Lỵ, cảm ơn chị, nếu không nhờ chị khích lệ, em đâu dám bạo dạn như thế?” Nói xong, cô cảm thấy nắm tay vẫn chưa đủ bày tỏ lòng cảm kích nên đã ôm chầm lấy Dương Tuyết Lỵ.

Hai người ép sát vào nhau, tạo nên một khung cảnh vô cùng hùng vĩ.

Phong Nguyên Thanh nhìn đến mức ngây cả người.

Hai người ôm nhau một hồi lâu mới tách ra.

Sau đó, Anh Tử kéo tay Phong Nguyên Thanh, để anh ngồi vào giữa cô và Dương Tuyết Lỵ.

Chương 143

Phong Nguyên Thanh đương nhiên vô cùng vui vẻ, tươi cười ngồi vào giữa, sau đó tả hữu ôm ấp, mỗi bên một người.

"Hừ, hời cho đồ xấu xa anh nhé." Dương Tuyết Lỵ khẽ hừ một tiếng.

Thời gian buổi chiều còn khá nhiều, Phong Nguyên Thanh bèn đôn đốc Anh Tử luyện võ nghệ.

Trước tiên phải rèn luyện tố chất cơ thể, sau này khi truyền thụ công pháp luyện khí cho cô, hiệu quả tu luyện sẽ tốt hơn.

Thế là sau đó, mỗi sáng Anh Tử đều dậy sớm rèn luyện, tập võ thuật, cuối tuần thì đến tứ hợp viện của Phong Nguyên Thanh.

Có lượng lớn đan dược của Phong Nguyên Thanh hỗ trợ, tiến độ luyện võ của Anh Tử cũng rất nhanh.

Nền tảng đứng tấn của Anh Tử trước khi đi học vốn không tệ, chỉ cần điều chỉnh một chút là đã rất hoàn mỹ.

Thế là Phong Nguyên Thanh dạy cho cô một ít luyện pháp Bát Quái Chưởng.

Anh Tử múa quyền, khuôn mặt thanh tú lãnh tuấn, khí chất anh tư sảng khoái càng thêm nổi bật.

Buổi tối, ba người cùng đi ăn một bữa lớn bên ngoài để chúc mừng Anh Tử đã toại nguyện được ở bên Phong Nguyên Thanh.

Tối hôm đó, Phong Nguyên Thanh không ngủ cùng để phá thân Anh Tử.

Bởi vì giữ lại thân hoàn bích sẽ có lợi hơn cho việc tu luyện,

nguyên âm sung túc thì hiệu quả tu luyện sẽ tốt hơn.

Do đó trong giới tu luyện có không ít đại lão đều là 'cẩu độc thân', giữ thân đồng tử.

Toàn Chân Phái của Đạo gia còn không được kết hôn sinh con để chuyên tâm tu đạo.

Đợi đến khi tu vi luyện khí của Anh Tử lên cao, anh có thể đưa cô cùng song tu, hiệu quả sẽ tăng gấp đôi.

Đêm đó, ba người cùng nằm trên một chiếc giường lớn, Phong Nguyên Thanh chỉ hưởng chút ưu thế ngoài da chứ không tiến thêm bước nữa.

Dương Tuyết Lỵ còn có chút nghi hoặc, hiếm khi thấy Phong Nguyên Thanh đổi tính, cư nhiên không 'ăn tươi nuốt sống' Anh Tử.

Phong Nguyên Thanh giải thích một phen cô mới hiểu ra.

Anh Tử nghe vậy cũng một trận cảm động, chủ động kéo hai bàn tay hư hỏng của Phong Nguyên Thanh đặt lên đôi gò bồng đảo của mình.

Phong Nguyên Thanh vui đến quên cả lối về.

Ba người cứ thế y phục lộn xộn ôm nhau ngủ.

Dương Tuyết Lỵ vất vả nhiều ngày cũng hiếm khi có một đêm nghỉ ngơi.

Cuối tuần trôi qua nhanh chóng.

Sau khi Anh Tử trở lại trường, mỗi sáng sớm cô đều thức dậy đến một góc tĩnh lặng cạnh sân vận động để luyện tập Bát Quái Chưởng.

Hai ngày cuối tuần, Phong Nguyên Thanh đã dạy cho cô những chiêu thức cơ bản của Bát Quái Chưởng, đồng thời lập sẵn kế hoạch tu luyện, cô chỉ cần luyện tập theo kế hoạch là được.

Bộ pháp và chiêu thức chưởng pháp được Anh Tử nắm bắt rất nhanh, phần còn lại là không ngừng luyện tập để tăng độ thuần thục, kết hợp công phu tay chân một cách nhuần nhuyễn.

Mỗi sáng ở góc sân vận động đều có thể thấy một bóng dáng xinh đẹp hiên ngang đang đánh một bộ chưởng pháp trông rất đẹp mắt.

Chưởng ảnh tung bay, bộ pháp di chuyển dường như có thể thấy được tàn ảnh.

Do trời còn sớm nên rất ít sinh viên ngủ dậy vào giờ này, vì vậy ít người thấy Anh Tử luyện quyền.

Tuy nhiên theo thời gian, cô vẫn bị phát hiện, thậm chí còn bị đăng lên diễn đàn trường, gây ra một cơn bão nhỏ.

Cô được bầu chọn là một trong mười đại hoa khôi của trường, là nữ thần lạnh lùng trong mắt mọi người.

Bởi vì ở trường, Anh Tử đối với tất cả nam sinh đều tỏ thái độ lạnh nhạt, vô cùng cao ngạo.

Sau khi Anh Tử trở lại trường học, Phong Nguyên Thanh cùng Dương Tuyết Lỵ thảo luận về chuyện chùa Thông Thiên Đại Phật ở thành Hắc Thủy, Tây Hạ.

Ngôi cổ mộ địa hạ này có không ít ghi chép trong sổ tay của Chá Cô Tiếu, bao gồm địa chỉ cụ thể và các cơ quan tương ứng.

Điều này giúp Phong Nguyên Thanh đỡ được nhiều việc.

Chỉ cần tìm được địa điểm đại khái trong ghi chép của Chá Cô Tiếu, sau đó dùng Thiên Tinh Phong Thủy thuật trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để quan sát là anh có thể tìm được vị trí chính xác.

“Nguyên Thanh, anh tìm chùa Thông Thiên Đại Phật làm gì?”

Dương Tuyết Lỵ có chút nghi hoặc hỏi.

Phong Nguyên Thanh đi đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ ngồi xuống, một tay ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, tựa đầu vào vai cô, ghé sát tai cô khẽ nói: "Em cũng biết thân phận Quan Sơn Thái Bảo của anh mà, có một môn thủ đoạn khống trùng thuật, hiện tại anh đang tìm kiếm các loại trùng độc lợi hại, chẳng phải ngoại công của em từng gặp Trùng Ngọc ở chùa Thông Thiên Đại Phật sao?

Loại trùng đó rất tốt, anh muốn đi thu phục chúng." "Ồ, hóa ra là vậy." Dương Tuyết Lỵ nghiêng đầu nhìn Phong Nguyên Thanh, tai cô bị anh thổi hơi vào ngứa ngáy.

Thoát khỏi vòng tay của Phong Nguyên Thanh, Dương Tuyết Lỵ đi vào thư phòng, lấy cuốn sổ tay của ngoại công trên bàn mang ra phòng khách, nép vào bên cạnh Phong Nguyên Thanh, lật đến trang ghi chép về Trùng Ngọc rồi đưa cho anh xem.

Phong Nguyên Thanh một tay ôm lấy Dương Tuyết Lỵ, kéo cô vào lòng mình.

Dương Tuyết Lỵ lườm anh một cái rồi ngoan ngoãn ôm lấy eo anh, tựa vào lòng anh.

Phong Nguyên Thanh tay phải cầm sổ tay, tỉ mỉ đọc.

Trong sổ tay có không ít ghi chép về Trùng Ngọc.

Lúc đó, Chá Cô Tiếu và Liễu Trần trưởng lão lần đầu nhìn thấy Trùng Ngọc cũng không biết rốt cuộc đó là thứ gì.

Hơn nữa họ đều rất mê tín, cứ ngỡ là có ác linh quấy phá.

Đối với suy đoán này, ông đã viết khá nhiều trong sổ tay.

Mãi về sau ông mới biết làn sương đen đó là do Trùng Ngọc tạo thành.

Đoạn ghi chép sau rõ ràng là được thêm vào sau này, nét chữ hiển thị sự khác biệt rất lớn.

Sau khi ông ra nước ngoài, trong một cơ hội tình cờ đã phát hiện ra một bài nghiên cứu khoa học chính là nghiên cứu về loại Trùng Ngọc này.

Đó là một loại trùng tương tự như đông trùng hạ thảo.

Lớp vỏ và trứng của chúng khi chưa gặp nhiệt độ đủ cao thì ở trong trạng thái giả chết.

Kích thước của chúng cực nhỏ, mắt thường khó lòng phân biệt được.

Một lượng lớn tụ tập lại một chỗ, lớp lớp chồng lên nhau tạo thành một loại vật chất giống như ngọc thạch màu đen.

Chúng có tính hướng nhiệt, một khi xuất hiện nhiệt độ cao, chúng cảm ứng được nhiệt độ không khí xung quanh thay đổi đột ngột sẽ nhanh chóng lột xác, thoát khỏi lớp vỏ xác chết bên ngoài rồi bay ra.

Vô số phi trùng tụ tập lại tạo thành một đám sương đen.

Sau đó trong thời gian cực ngắn chúng sẽ đẻ trứng rồi chết đi, tiết ra chất dịch có tính ăn mòn cực mạnh, nuốt chửng mọi vật thể có nhiệt độ cao ở gần.

Nếu số lượng đủ nhiều, ngay cả ngọn lửa cũng có thể bị dập tắt.

Lúc đó nếu không có mấy cây nến thu hút hỏa lực của Trùng Ngọc, hai người họ khó lòng thoát chết.

Loại Trùng Ngọc này sau khi tạo thành sương đen sẽ lờ mờ hình thành một đường nét hình người nhiều tay mơ hồ.

Chá Cô Tiếu còn tìm thấy tư liệu liên quan nói rằng thời cổ đại từng có người lợi dụng đặc điểm này, cụ thể hóa đường nét đầu

người, tạo ra một loại tượng Phật bóng tối, lập ra một tà giáo tuyên xưng bóng tối cuối cùng sẽ thay thế ánh sáng, nhân cơ hội thu hút lượng lớn tín đồ, sau đó bị tiêu diệt.

Bí mật về Trùng Ngọc được phá giải, Chá Cô Tiếu vô cùng kinh ngạc.

Ông cũng nghĩ thông tại sao trong cổ mộ lại xuất hiện Trùng Ngọc, thứ này cảm ứng được nhiệt lượng cơ thể người rồi thức tỉnh thì gần như là vô giải, một khi bị sương đen bao vây chỉ có con đường chết.

Dùng làm hộ vệ lăng mộ là một lựa chọn cực kỳ tốt.

Sương đen một khi tản ra tạo thành màn sương trùng có thể dễ dàng bao phủ cả mộ thất, không thể né tránh.

Kẻ trộm mộ dù có ba đầu sáu tay cũng khó thoát khỏi cái chết.

Xem ra loại Trùng Ngọc này thực sự rất tốt.

Chương 144

Đọc xong ghi chép trong sổ tay của Chá Cô Tiếu, Phong Nguyên Thanh đã hiểu rõ hơn về loại Trùng Ngọc này.

Trước đây sự hiểu biết chỉ giới hạn trong phim ảnh và tiểu thuyết, nội dung có hạn.

Trong sổ tay, Chá Cô Tiếu đã thực hiện không ít nghiên cứu điều tra, giúp ích rất nhiều cho Phong Nguyên Thanh.

Vì vậy, chùa Thông Thiên Đại Phật này Phong Nguyên Thanh quyết định phải đi một chuyến.

Thế là anh nói: "Tuyết Lỵ, mấy ngày tới anh sẽ đi chùa Đại Phật một chuyến để lấy Trùng Ngọc về." "Em cũng muốn đi, trước đó anh đã hứa sau này sẽ đưa em đi cùng mà." Dương Tuyết Lỵ đầy vẻ mong đợi nhìn Phong Nguyên Thanh nói.

Đã bao lâu rồi Dương Tuyết Lỵ chỉ mới đi Tinh Tuyệt cổ thành một lần, các cổ mộ khác đều chưa từng đi, chẳng lẽ bộ truyền thừa kép Bàn Sơn và Mạc Kim này lại để lãng phí sao?

Hơn nữa cô cũng đã tu luyện được một thời gian, thân thủ rất khá, những nguy hiểm thông thường trong cổ mộ đối với cô mà nói không còn là vấn đề.

Trước sự mong đợi của Dương Tuyết Lỵ, Phong Nguyên Thanh không từ chối, ôm lấy cô hôn một cái rồi đồng ý ngay: "Được được được, lần này chắc chắn đưa em đi, sau này còn vài cái đấu nữa cũng sẽ đưa em đi cùng." "Sắp xếp ổn thỏa việc ở nhà đi, chúng ta sẽ đặt vé máy bay." "Vâng." Thực tế, dù là Quan Sơn Các hay việc nhà, hay các sản nghiệp khác đều có người trông coi, không cần sắp xếp gì đặc biệt.

Thế là hai người vui vẻ đặt vé máy bay đi Mông Cổ.

Sau vài lần chuyển xe, hai người với thân phận khách du lịch đã đến bờ đông sông Ngạch Tế Nạp thuộc địa phận kỳ Ngạch Tế Nạp, cách thị trấn Đạt Lai Hô Bố thủ phủ của kỳ Ngạch Tế Nạp khoảng hơn hai mươi km về hướng đông nam.

Nơi này chính là di chỉ thành Hắc Thủy.

Đây cũng là di chỉ cổ thành hoàn chỉnh nhất và quy mô đồ sộ nhất hiện còn tồn tại trên tuyến phía bắc của Con đường Tơ lụa cổ.

Thành Hắc Thủy còn được gọi là Hắc Thành, nghĩa là thành trên sông Hắc Thủy, người Mông Cổ địa phương gọi là "Khách Lạt Hạo Đặc".

Đồng thời sông Hắc Thủy chính là dòng "Nhược Thủy" trong truyền thuyết cổ đại lông hồng cũng không nổi.

Nó chảy qua sa mạc Ba Đan Cát Lâm, tưới mát cho những cánh đồng và thảo nguyên, khiến nơi đây trở thành ốc đảo trồng trọt và chăn nuôi, cuối cùng đổ vào biển Cư Diên.

Nơi này là con đường trọng yếu nối liền Thăng Long về phía bắc đến Mông Cổ và thảo nguyên Nam Nga của Con đường Tơ lụa, xưa nay luôn là trọng trấn quân sự và giao thông.

Đây là căn cứ nông nghiệp chăn nuôi và yếu tắc phòng thủ biên giới quan trọng của vương triều Tây Hạ, thời Nguyên là trạm dịch trọng yếu trên hành lang Hà Tây thông đến Lĩnh Bắc, là một phần của văn hóa Cư Diên.

Về sau vào năm Hồng Vũ thứ năm nhà Minh (1372), thành bị đại tướng Phùng Thắng của nhà Minh công phá, từ đó Hắc Thành bị bỏ hoang, dần dần bị cát vàng xâm thực, vùi lấp trong gió cát.

Trong thành còn chôn giấu phong phú các văn thư quý giá của các

triều đại Tây Hạ và Nguyên.

Chỉ là thời cận đại nơi này nhiều lần bị các "nhà thám hiểm" nước ngoài đào trộm, gây ra tổn thất lớn về văn vật.

Do đó, chính quyền đã thiết lập các đội khảo cổ chuyên nghiệp ở đây để tiến hành khai quật cứu hộ di chỉ Hắc Thành.

Còn vị trí chùa Thông Thiên Đại Phật thì bị vùi lấp rất sâu dưới lòng đất, dường như vẫn chưa bị phát hiện.

Hai người cứ thế thong thả tham quan du lịch.

Gần đó có rừng cây hồ dương Ngạch Tế Nạp, rừng cây quái dị Nhược Thủy, biển Cư Diên đều là những khu phong cảnh ngắm mùa thu tuyệt đẹp.

Chỉ tiếc hiện tại chưa đến mùa thu, không phải lúc cảnh sắc đẹp nhất, nhưng phong quang tự nhiên vẫn rất mỹ lệ.

Cảnh sắc thành Hắc Thủy không tệ, Dương Tuyết Lỵ rất thích.

Thế là hai người quyết định trước tiên đến chùa Đại Phật lấy Trùng Ngọc, sau đó sẽ quay lại du ngoạn một phen.

Chùa Đại Phật nằm ngay trong di chỉ cổ thành.

Trong thành đâu đâu cũng là gạch vụn tường đổ, nhưng những tòa Phật tháp vẫn đứng vững.

Chùa Thông Thiên Đại Phật nằm dưới một tòa Phật tháp nào đó.

Thời gian dần trôi qua trong lúc hai người tham quan.

Chẳng mấy chốc trời đã sập tối.

Hai người đi theo đoàn du lịch gần đó tham gia một buổi lửa trại, ăn một bữa cừu nướng nguyên con.

Thịt cừu nướng xèo xèo chảy mỡ, lớp da giòn rụm, vô cùng thơm

ngon.

Mọi người quây quần bên đống lửa ca hát nhảy múa, tận hưởng màn đêm.

Sau khi ăn uống no say, hai người lén rời khỏi buổi lửa trại, nhân lúc không ai chú ý âm thầm tiến vào di chỉ Hắc Thành.

Lúc này, mặt trăng đã lên cao, sao cũng rất nhiều.

Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu quan sát thiên tinh để phân kim định huyệt.

Trên không trung ba ngôi sao Cự Môn, Tham Lang, Lộc Liêm đang chiếu vào huyệt vị, đều ngay ngắn không bị phá vỡ.

Mà phụ tinh chính huyệt như thật, trong cát có quý, duy chỉ thiếu triền hộ, nhìn từ huyệt tượng thì chính là huyệt Tinh Đình Điểm Thủy (Chuồn chuồn chấm nước).

Còn gọi là Độc Nhãn Long, dưới đất tuy là một dải tiềm hành thần long nhưng thể hình lại rất nhỏ, chỉ có một nơi huyệt nhãn ở đầu rồng là có thể tàng phong tụ khí, cho nên mới có danh xưng đó.

Rất nhanh, Phong Nguyên Thanh đã dựa vào thiên tinh phong thủy định vị được vị trí chính xác.

Phong Nguyên Thanh nắm tay Dương Tuyết Lỵ đi đến vị trí đã định.

Phía dưới này chính là vị trí Đại Hùng Bảo Điện của chùa Thông Thiên Đại Phật.

Phong Nguyên Thanh vận khởi Độn Thổ thuật, linh quang màu vàng đất phát ra từ người bao bọc lấy cả anh và Dương Tuyết Lỵ.

Mặt đất sa thạch bỗng chốc như đầm lầy, hai người lập tức chìm xuống.

Xuyên qua lớp cát đá sâu bốn năm mét, hai người tiến vào chùa Đại Phật bị vùi sâu dưới đất.

Chính giữa Đại Hùng Bảo Điện bày biện mấy tôn tượng Phật khổng lồ, chính là tượng chủ "Tam Thân Phật", trước mặt Tam Thân Phật là tượng Tiếp Dẫn Phật bằng sắt bao bùn, hai bên còn có tượng ngồi của Văn Thù và Phổ Hiền Bồ Tát.

Trong đại điện hoa lệ dị thường, trên pháp thân Phật tổ điểm xuyết toàn là đá quý, kim bích huy hoàng, bảo tướng trang nghiêm.

Lấy ra một viên giải độc đan cho Dương Tuyết Lỵ uống, tu vi của cô hiện tại khá thấp, độc khí ở đây có lẽ sẽ gây ra nguy hiểm nên phòng bị trước vẫn hơn.

Giải độc đan này có thể giải vạn độc, chút độc khí này không thành vấn đề.

Đại Hùng Bảo Điện này có ba mươi sáu cây cột lớn chống đỡ, cho nên bị vùi dưới đất sâu bốn năm mét vẫn không sụp đổ.

Còn các điện phụ bên cạnh thì kém hơn nhiều, đã sụp đổ quá nửa.

Nhưng những bức tượng La Hán trong đó đều tinh mỹ xa hoa, giá trị không nhỏ.

Không hổ là nơi Phật môn thịnh hành, dùng sức mạnh cả nước để cung phụng Phật giáo.

Vị trí nhãn của Độc Nhãn Long nằm ở hậu điện, ngay dưới tôn tượng Ngọa Phật (Phật nằm) đó.

Hai người xuyên qua hành lang vẽ đầy bích họa, nội dung bích họa đều là các loại hình lễ Phật, điểm xuyết bằng hoa sen, nhìn vào khiến lòng người bình thản.

Xuyên qua hành lang, hai người thấy tòa tượng Ngọa Phật khổng

lồ đó.

Thân dài tới hơn năm mươi mét, tai lớn chạm vai, đang nằm an nhiên trên đài sen.

Trong sổ tay của Chá Cô Tiếu có ghi chép, cơ quan ở đây nằm ở phần đầu tượng Phật.

Trên đôi môi của đầu tượng Ngọa Phật đó có một khe hở, tuy không quá rõ ràng nhưng hai người đã sớm biết bí mật ở đây.

Cơ quan mở ra nằm ở cánh hoa trên đài sen phía trước.

Phong Nguyên Thanh bước tới, nắm lấy một cánh hoa ở giữa dùng sức vặn.

Chỉ nghe mấy tiếng động trầm đục "cạch cạch", miệng tượng Phật nằm từ từ mở ra, lộ ra một giếng đứng sâu thẳm.

Trên thành giếng còn treo một thang dây, có thể leo xuống.

Sổ tay ghi chép rằng lúc đó Chá Cô Tiếu đã leo xuống mất khoảng thời gian một tuần trà, chừng mười phút.

Chứng tỏ bên dưới còn khá sâu.

Chương 145

Phong Nguyên Thanh châm một cây pháo sáng rồi ném xuống.

Từ miệng giếng nhìn xuống, ánh sáng của pháo sáng rơi thẳng xuống cho đến khi biến thành một điểm sáng nhỏ.

Tuy rằng không khí bên dưới lâu ngày không lưu thông, vốn đã mang theo độc tính, nhưng đối với hai người bọn họ mà nói thì không hề có ảnh hưởng gì.

"Đi thôi, chúng ta xuống dưới." Phong Nguyên Thanh nhìn xuống dưới giếng một cái, sau đó quay đầu nói với Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Để đảm bảo an toàn và thuận tiện, Phong Nguyên Thanh thả một sợi dây thừng lớn xuống, một đầu buộc vào tảng đá lớn bên ngoài.

Phong Nguyên Thanh đi xuống trước, một tay bám dây thừng, dọc theo thang treo trên vách giếng mà đi xuống.

Dương Tuyết Lỵ bám sát theo sau.

Hai người nhanh chóng hạ xuống, chỉ vài phút sau đã tới đáy giếng.

Dưới đáy giếng là một đường hầm thẳng tắp, xung quanh là những bức tường đá lạnh lẽo và vô cùng khô ráo.

Cuối đường hầm là một cánh cửa đá.

Theo ghi chép trong nhật ký, trên cánh cửa đá này từng có một bức họa thải sắc trừ tà, vô cùng sống động, tưởng như sắp từ trong tranh phá tường chui ra, lúc đó đã khiến Chá Cô Tiếu giật mình kinh hãi.

Đó là một vị đại tướng quân thời đại Việt cổ, tên gọi là Ông

Trọng, thần dũng tuyệt luân, truyền thuyết kể rằng ngay cả thần quỷ cũng phải khiếp sợ ông ta.

Từ thời Đường trở đi, trên đạo tường đầu tiên của nhiều lăng mộ quý tộc lớn đều có họa tượng Ông Trọng, giống như môn thần trấn giữ an toàn cho lăng mộ.

Có điều loại họa thải sắc này rất dễ bị không khí xâm thực, đối với những cổ mộ niên đại lâu đời như thế này, tranh vẽ một khi gặp không khí sẽ lập tức bay hơi.

Đám trộm mộ nhìn thấy, còn tưởng là võ sĩ mặc giáp vàng trong tranh muốn chém mình, kẻ nhát gan có khi bị dọa chết tươi.

Tây Hạ chịu ảnh hưởng sâu sắc từ văn hóa Thăng Long, ngay cả tướng quân trấn giữ lăng mộ cũng rập khuôn theo.

Bức họa đó chính là khi đám người Chá Cô Tiếu xuống đây năm xưa, do mang theo không khí vào nên họa thải sắc đã bay hơi hết sạch.

Cổ mộ dưới lòng đất Đại Phật Tự này vốn dĩ là một ngôi mộ trống, khi xây dựng lên vốn không phải để an táng ai, mà là để cất giấu các loại tài bảo vơ vét được, dùng cho hậu nhân phục quốc sau này.

Sau này vẫn phải lấy ra, nên cửa mộ không bị phong chết, cơ quan đó đã bị người ta đóng lại thủ công nhưng chưa khởi động.

Chính vì nguyên nhân này mà năm xưa đám người Chá Cô Tiếu mới có thể tiến vào bên trong cổ mộ.

Sau cửa mộ là một đường hầm mộ dài.

Nguyên bản chắc phải dài hơn hai mươi trượng, chỉ là phần lớn đã bị cát vàng vùi lấp.

Bên dưới lớp cát vàng đó chính là đạo môn thứ hai của mộ thất.

Chỉ là lúc đào mệnh chạy ra, họ bất đắc dĩ phải kích hoạt cơ quan lưu sa trên đại môn để vùi lấp địa đạo, ngăn chặn sự tấn công của sương mù đen côn trùng, nhờ đó mới thoát được ra ngoài.

Tuy nhiên, Liễu Trần trưởng lão vẫn không thoát được kiếp nạn này, phi thăng cực lạc.

Cát vàng chặn đường, thế là Phong Nguyên Thanh lần nữa thi triển Thổ Độn Thuật, đưa theo Dương Tuyết Lỵ như cá gặp nước, xuyên vào trong đống cát vàng này.

Ánh sáng linh lực màu vàng đất cách tuyệt cát vàng, hai người thông qua linh quang vẫn có thể nhìn rõ cát xung quanh.

Trên đường hầm này vốn có nhiều cơ quan, nhưng sau khi bị lượng lớn cát vàng vùi lấp, những cơ quan này cũng đã bị phá hủy hoàn toàn.

Hai người xuyên qua lưu sa, đi tới trước đại môn.

Cánh cổng này là cửa giả, có thiết lập cơ quan lưu sa chuyên dùng để giết trộm mộ.

Đây là một loại cơ quan đồng quy vu tận, một khi cát rơi xuống, đường hầm cổ mộ này sẽ bị vùi lấp hoàn toàn, trừ phi tốn lượng lớn nhân lực vật lực dọn sạch chỗ cát này, nếu không sẽ không vào được cổ mộ.

Hai người tới trước cửa, đổi hướng, độn thổ thẳng xuống dưới.

Lối vào thực sự của mộ thất nằm ở địa đạo bên dưới gạch lát sàn trước đại môn.

Cánh cửa lớn chỉ là một cái bia đỡ đạn.

Hai người vừa chìm xuống dưới đất đã phát hiện ra đường địa đạo đó.

Xuyên qua đất đá, họ tới đáy địa đạo.

Mục tiêu chuyến này của Phong Nguyên Thanh chính là ở trong địa đạo này.

Phong Nguyên Thanh nhìn xuyên qua bóng tối, lập tức thấy ngay khối Trùng Ngọc kia.

"Tìm thấy rồi, em xem, nó ở ngay kia." Phong Nguyên Thanh vui vẻ nói với Dương Tuyết Lỵ bên cạnh.

"Ừm, tìm thấy là tốt rồi, chúng ta mau qua đó xem đi." Dương Tuyết Lỵ cũng mỉm cười.

Hai người đi tới vị trí giữa địa đạo.

Một vật trông như khối đá đen treo trên đỉnh đường hầm, nhìn giống như một tổ ong đen ngòm.

Tuy nhiên thể tích không còn lớn như trước nữa.

Nhưng Phong Nguyên Thanh vẫn hài lòng gật đầu: "Cuối cùng cũng lấy được rồi, không tệ, ha ha." Phong Nguyên Thanh vui mừng ôm lấy mặt Dương Tuyết Lỵ hôn một cái, sau đó dùng pháp lực bao phủ lòng bàn tay, cẩn thận gỡ khối Trùng Ngọc này xuống.

Trùng Ngọc có tính nguy hiểm rất cao, lúc này nói không chừng những con côn trùng đã cảm nhận được sự thay đổi nhiệt độ khi hai người tới gần.

Thế là anh nói với Dương Tuyết Lỵ: "Khối Trùng Ngọc này anh sẽ luyện hóa nó ngay tại đây, em ở bên cạnh hộ pháp giúp anh." "Được." Dương Tuyết Lỵ gật đầu đáp ứng.

Trong đường hầm mộ này cũng không còn nguy hiểm gì lớn, Trùng Ngọc đã bị Phong Nguyên Thanh thu đi rồi.

Phần còn lại chỉ có thể là trong mộ thất bên trong.

Nơi đó có một bộ xương trắng, nói không chừng đã biến thành ác linh, cần phải đề phòng một chút.

Dương Tuyết Lỵ xốc lại tinh thần, chân khí trong cơ thể vận chuyển, sẵn sàng kích phát bất cứ lúc nào.

Phong Nguyên Thanh đánh ra pháp quyết Khống Trùng Thuật, pháp lực luân chuyển theo lộ trình đặc định, sau đó từ lòng bàn tay truyền vào Trùng Ngọc.

Lượng lớn pháp lực bao phủ lấy Trùng Ngọc, bao bọc nó hoàn toàn.

Dưới sự quán chú pháp lực của Phong Nguyên Thanh, mỗi một con côn trùng trong Trùng Ngọc đều bị đánh lên ấn ký pháp lực.

Sau đó, anh chọn ra một con cường tráng nhất làm Trùng Vương để thống lĩnh bầy côn trùng này.

Sau vài phút luyện hóa, Phong Nguyên Thanh đã luyện hóa xong toàn bộ Trùng Ngọc rồi thu vào không gian ngự thú.

Mở mắt ra, anh thấy Dương Tuyết Lỵ đang cẩn thận canh chừng xung quanh.

Anh đứng dậy, nhu giọng nói: "Tuyết Lỵ, vất vả cho em rồi, anh đã luyện hóa xong." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Đi thôi, đã đến rồi thì chúng ta vào trong xem sao.

Nhật ký nói trong mộ thất này đặt rất nhiều tài bảo mưu đồ phục quốc của hậu duệ Tây Hạ, số lượng rất lớn, cũng coi như chúng ta kiếm được một món hời." "Vâng, tốt quá." Dương Tuyết Lỵ khoác tay Phong Nguyên Thanh nói.

Dáng vẻ hai người căn bản không giống đi trộm mộ mà giống như

đang đi dạo chơi xuân.

Xuyên qua mộ đạo, hai người tiến vào mộ thất.

Ánh đèn chiếu qua, vô số ánh sáng lấp lánh phản xạ lại.

Trong mộ thất rộng sáu trượng, châu quang bảo khí rực rỡ lóa mắt.

Các loại trân bảo chất thành núi nhỏ bày trong mộ thất.

Trong đó nổi bật nhất là một cây san hô khảm đủ loại đá quý, vốn là bí bảo đại nội của hoàng cung Tây Hạ, không phải vật tầm thường.

Còn có những hòm lớn hòm nhỏ đựng vàng thỏi, bạc trắng.

Chương 146

Ngoài ra là vô số kinh quyển điển tịch, đây mới thực sự là vô giá chi bảo, bảo vật văn hóa.

Những kinh quyển điển tịch này Phong Nguyên Thanh không định động vào, anh lấy về cũng không có tác dụng gì, càng không thể mang đi bán.

Phong Nguyên Thanh định chỉ thu lấy một phần kim ngân tài bảo rơi vãi trên đất.

Còn những thỏi vàng bạc trong hòm và điển tịch thì anh vẫn để nguyên tại chỗ.

Tài bảo trong mộ thất chất cao gần bằng hai người, gần như lấp đầy cả căn phòng, chỉ để lại một lối nhỏ dẫn sang đầu kia.

Dương Tuyết Lỵ cũng là lần đầu tiên thấy nhiều vàng bạc tài bảo như vậy.

Lần trước trong mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương, đống tài bảo như núi đã bị Phong Nguyên Thanh xuống trước thu hết đi rồi, nên cô không được chứng kiến cảnh tượng chấn động lòng người đó.

Tài bảo trong mộ này tuy không nhiều bằng chỗ Nữ Vương nhưng số lượng vẫn rất kinh người.

"Trời ạ, nhiều thế này sao!" Dương Tuyết Lỵ há hốc cái miệng nhỏ đỏ thắm, nhất thời không tìm được từ ngữ nào để hình dung.

"Hắc hắc, Tuyết Lỵ, cảnh tượng này chấn động lòng người đúng không?" Phong Nguyên Thanh cười hỏi.

"Phải, thực sự rất chấn động!" Dương Tuyết Lỵ có chút thất thần nói.

Sau đó, dưới ánh mắt càng thêm kinh ngạc của Dương Tuyết Lỵ, Phong Nguyên Thanh đã thu đống tài bảo như núi kia vào không gian trữ vật của mình.

Chỉ thấy anh vung tay một cái, đống tài bảo lớn trước mặt liền biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh bỗng cảm thấy không gian trữ vật một trăm mét khối của mình có chút nhỏ.

Trước đó thu vô số tài bảo từ chỗ Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn còn chất đầy trong không gian, giờ lại thu thêm nhiều tài bảo Tây Hạ thế này, không gian sắp không còn chỗ chứa.

Thế là Phong Nguyên Thanh để lại khá nhiều, không thu đi hết, coi như để lại điều bất ngờ cho những nhà khảo cổ sau này.

Đặc biệt là cây san hô bảo thụ khổng lồ kia, đó là bảo vật chưa từng có, có thể coi là quốc bảo.

Dương Tuyết Lỵ ngơ ngác nhìn Phong Nguyên Thanh thu đi phần lớn bảo vật, đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng kỳ lạ.

"Xem ra trên người Nguyên Thanh còn rất nhiều bí mật mình chưa khám phá hết, lại có thể thu đi nhiều đồ như vậy cùng lúc!" Dương Tuyết Lỵ thầm nghĩ.

Sau khi lấy lại tinh thần, Dương Tuyết Lỵ đi sang một bên, dựa vào một chiếc hòm, quan sát xung quanh đồng thời nhìn Phong Nguyên Thanh làm việc.

Để bảo tồn những quốc bảo này tốt hơn, Phong Nguyên Thanh đã dùng một phần pháp lực nhỏ, khắc họa một phù văn Kim Cương lên những món bảo vật lớn và dễ hỏng để chúng không bị hư hại dễ dàng.

Đặc biệt là những hòm đựng điển tịch quý hiếm, anh bố trí pháp trận chống bụi, chống nước, chống cháy để ngăn chặn chúng bị hủy

hoại.

Những thứ khác thì anh không quản nữa.

Sau khi lượng lớn tài bảo bị thu đi, mộ thất lập tức trở nên trống trải hơn hẳn.

Xuyên qua mộ thất, đi tới đầu bên kia, quả nhiên ở vách tường phát hiện một bộ xương khô.

Lúc đó đám người Chá Cô Tiếu xuống đây gặp ngay ngày Nguyệt Phá, là lúc hung linh trong mộ hung ác nhất.

Bộ xương trắng đó đã trực tiếp "khởi thi", quấn lấy chân Liễu Trần đại sư, cũng vì thế mà làm chậm trễ thời gian, khiến ông chịu vết thương chí mạng.

Bộ xương đó lúc ấy bị đưa tới giữa đống tài bảo trong mộ thất mới phải, giờ lại quay về vị trí cũ bên tường.

Xem ra con ác linh không rõ niên đại này cũng có chút thực lực.

Phong Nguyên Thanh tò mò đi tới.

Anh có thể cảm nhận được âm khí và sát khí tích tụ trên bộ xương đó.

Hôm nay tuy không phải ngày Nguyệt Phá, thực lực hung linh không tăng mạnh nhưng bản thân nó cũng không phải người bình thường có thể đối phó.

Đôi mắt Phong Nguyên Thanh tỏa ra thần quang nhạt, dưới Thần Mục nhìn thấu âm dương, con hung linh không nơi ẩn nấp.

Anh thấy ngay con hung linh đang bám vào bộ xương khô, nhìn anh với ánh mắt không thiện cảm, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Dương Tuyết Lỵ đang đứng dựa hòm gần đó.

Dương Tuyết Lỵ thấy Phong Nguyên Thanh đứng trước bộ xương

thì tò mò: “Nguyên Thanh, sao thế?

Bộ xương này có vấn đề gì à?” “Đúng thế, bên trong có một con tiểu quỷ khá ngu ngốc, ha ha, trốn ở trong đỉnh đánh lén, không nể mặt mũi gì phải không?” Phong Nguyên Thanh mỉm cười nhìn bộ xương trên đất, mắt lóe tia sáng nguy hiểm.

“A, thực sự có quỷ sao?

Em còn chưa thấy bao giờ.” Giọng Dương Tuyết Lỵ lộ vẻ hưng phấn.

Cô chưa từng thấy quỷ trông như thế nào nên rất tò mò, vả lại có Phong Nguyên Thanh ở bên cạnh nên cũng chẳng sợ nguy hiểm.

Thấy Dương Tuyết Lỵ hứng thú với quỷ quái, Phong Nguyên Thanh cũng nảy ý định.

Anh cười nhìn con ác linh.

Ác linh tuy tính hung bạo lớn nhưng vẫn giữ lại không ít ý thức, nghe hiểu được lời hai người.

Thấy mình bị bại lộ, nó liền hiện thân.

Đó chính là trạng thái thảm khốc của nó lúc chết, toàn thân bị côn trùng gặm nhấm không còn mảnh da nào lành lặn, máu me đầm đìa, mắt lồi ra, vô cùng thê thảm và đáng sợ.

Phong Nguyên Thanh thì không thấy gì, nhưng Dương Tuyết Lỵ thì bị giật mình.

“Eo ơi, gớm quá!” Dương Tuyết Lỵ sợ hãi ôm chặt cánh tay Phong Nguyên Thanh, nấp sau lưng anh.

Kinh hãi là một phần, nhưng thực sự là bị ghê tởm.

Thấy vợ mình bị dọa cho tởm, Phong Nguyên Thanh hừ lạnh một tiếng, khí thế toàn thân bộc phát, một áp lực nặng nề đè nặng lên con

ác linh.

Con ác linh này chết thảm trong cổ mộ, không thấy ánh mặt trời, chỉ dựa vào âm khí tích tụ dưới đất để thăng tiến thực lực.

Trong cổ mộ trăm năm không thấy bóng người, không thể giết người để mạnh lên, nên thực lực cũng chỉ tầm một tiểu quỷ bình thường, chỉ biết chút huyễn thuật hay hút dương khí mà thôi.

Đối với tu sĩ như Phong Nguyên Thanh thì căn bản chẳng có đe dọa gì, ngay cả Dương Tuyết Lỵ nó cũng đánh không lại, chỉ dựa vào việc con người sợ hãi rồi tự dọa mình để thừa cơ hành động.

Ác linh bị khí thế như Thái Sơn đè đỉnh ép tới mức không nhúc nhích nổi.

Thần thức mạnh mẽ của Phong Nguyên Thanh quét tới, thô bạo tiến vào cơ thể ác linh, trực tiếp tiêu diệt ý thức của nó, chỉ để lại bản năng.

Con tiểu quỷ này tuy thực lực không mạnh nhưng cho vào "chỉ nhân" (người giấy) cũng là lựa chọn không tồi.

Có thể bỏ qua bước dùng tinh huyết uẩn linh, tuy khả năng trưởng thành kém hơn nhưng dùng thì khá tiện.

Chỉ nhân dùng tinh huyết uẩn linh thì chỉ bản thân dùng được, còn con tiểu quỷ này nhập vào thì có thể đưa cho người khác sử dụng.

"Thu!" Phong Nguyên Thanh xóa sạch ý thức tiểu quỷ rồi lấy ra một miếng bài gỗ làm từ lõi cây bách, thu nó vào.

Đây là lõi cây bách chín đầu xà, cũng có tác dụng nuôi dưỡng quỷ vật, anh dùng để tạm thời trấn giữ tiểu quỷ.

Sau đó anh quay sang hỏi Dương Tuyết Lỵ: "Không sao chứ?

Chỉ là một con tiểu quỷ yếu ớt, anh giải quyết xong rồi." "Vâng,

em không sao, chỉ là thứ vừa rồi tởm quá, máu me đầy mình lại không có chỗ nào lành lặn, nhìn mà em muốn nôn.” Dương Tuyết Lỵ lắc đầu nói.

Đây là lần đầu cô đối mặt với quỷ vật, chưa chuẩn bị tâm lý nên phản ứng như vậy là bình thường.

“Vậy thì tốt, chỉ là tiểu quỷ thôi, với thực lực của em có thể đối phó dễ dàng.” Phong Nguyên Thanh an ủi.

Sau khi thu tiểu quỷ, Phong Nguyên Thanh đưa Dương Tuyết Lỵ tới giữa vách tường phía này.

Một pho tượng Phật đen ngòm nghìn tay nghìn mắt đang ngồi tĩnh lặng trên vách tường chạm rỗng.

Tượng Phật diện dung trang nghiêm túc mục, cánh tay bao quanh thân mình, phía sau hàng chục cánh tay hoặc cầm pháp khí dị hình, hoặc kết thủ ấn kỳ quái.

Những cánh tay còn lại, trong mỗi lòng bàn tay đều có một con mắt đứng, trợn tròn nhìn về phía trước.

Thiên Thủ Thiên Nhãn Hắc Phật, một trong bốn vị Đại Kim Cương của Phật giới.

Chương 147

Tượng này do tỳ kheo Tăng Già La Ma người Ấn Độ tạc vào thế kỷ thứ 3.

Trong 《Đại Đường Tây Vực Ký》 có chép: "Vị Phật này có thể tạo ra nghìn mắt, vạn tay, vạn chân, nghìn chân, vạn mặt, thường hiện thân để ứng với tâm của chúng sinh." Chỉ có điều pho tượng Hắc Phật trước mắt này trông lại rất tà dị.

Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy pho tượng này liền nhớ ngay tới ghi chép trong nhật ký của ông ngoại Chá Cô Tiếu.

Phía sau Hắc Phật có một mật thất.

Năm xưa khối Long Cốt Thiên Thư chính là tìm thấy ở đó.

Lúc ấy đám người ông ngoại gặp tình huống vô cùng nguy cấp nên chỉ vội vàng lấy Long Cốt Thiên Thư đi mà không kịp kiểm tra các cơ quan khác.

Lần này hai người có cơ hội nên có thể xem xét kỹ lưỡng.

Dương Tuyết Lỵ đeo găng tay nhung sợi thép đặc chế có thể cách tuyệt thủy hỏa, độc vật, sau đó cảnh giác quan sát pho tượng.

Phong Nguyên Thanh đã dùng thần thức quét qua, trên tượng không có nguy hiểm gì, chỉ có chất liệu của nó rất đặc biệt.

Điều này khiến anh cũng khá kinh ngạc.

Đó lại là đá đen từ núi Trát Qua Lạp Mã, toàn thân đen kịt và có từ tính, có thể hút các khí cụ bằng sắt như đao kiếm.

Phong Nguyên Thanh lập tức nói phát hiện này cho Dương Tuyết Lỵ.

“Tuyết Lỵ, em nhìn chất liệu của Hắc Phật này xem có thấy quen thuộc không?” “Chất liệu ư?

Đá đen...

ủa, đây là?” Dương Tuyết Lỵ đưa tay sờ vào thân tượng, cô cảm nhận được một lực hút yếu ớt hút lòng bàn tay mình vào.

Dương Tuyết Lỵ thông minh tuyệt đỉnh, nhanh chóng nhận ra vấn đề.

Khi cô tháo găng tay ra thì lực hút biến mất.

Vấn đề nằm ở găng tay, thứ có thể hút sợi thép thì chỉ có nam châm.

Mà trong ký ức của cô, thứ tương ứng với điều này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cô lập tức nghĩ tới ngọn núi từ tính đen Trát Qua Lạp Mã ở cổ thành Tinh Tuyệt.

Thế là cô nói: “Anh bảo pho tượng Hắc Phật này được điêu khắc từ đá đen núi Trát Qua Lạp Mã sao?” “Tuyết Lỵ em quả nhiên thông minh, nhanh như vậy đã nghĩ ra rồi, đúng thế, chính là đá đen Trát Qua Lạp Mã!” Phong Nguyên Thanh gật đầu khẳng định.

“Nhưng tại sao đá đen núi Trát Qua Lạp Mã lại xuất hiện ở đây?” Dương Tuyết Lỵ thắc mắc.

Phong Nguyên Thanh suy nghĩ một chút rồi phân tích: “Thời Bắc Tống, quốc lực Tây Hạ đang ở đỉnh cao, bản đồ của họ từng mở rộng tới ranh giới Tây Cương, khi đó quốc gia Tinh Tuyệt đã sớm vùi lấp trong lịch sử.

Tây Vực nằm giữa sa mạc, các tiểu quốc chiếm cứ nơi đó thần phục Tây Hạ cũng không có gì lạ.

Có lẽ một tiểu quốc gần núi Trát Qua Lạp Mã đã đào được khối đá đen này rồi đem tiến cống cho Tây Hạ.

Trên núi có Tịnh Kiến A Hàm canh giữ, người thường khó vượt qua, nên đá đó bị coi là thần vật cũng không có gì lạ." "Nói như vậy thì cũng có khả năng." Dương Tuyết Lỵ thấy phân tích của Phong Nguyên Thanh rất có lý.

"Tây Hạ không phải chính thống Thăng Long, nhiều kỹ thuật và tri thức họ không nắm rõ, có lẽ họ chưa từng thấy nam châm nên thấy viên đá hút được sắt thép là điều thần dị.

Cộng thêm việc họ cực kỳ sùng bái văn hóa Phật giáo, nên đã tạc 'thần vật' hiếm thấy này thành tượng Thiên Thủ Thiên Nhãn Phật, ứng với một trong bốn vị Kim Cương." Dương Tuyết Lỵ thuận theo tư duy của Phong Nguyên Thanh mà phân tích tiếp.

Pho tượng Hắc Phật này được điêu khắc nguyên khối từ một tảng đá lớn, hoàn mỹ không vết ghép, chứng tỏ công lực của bậc thầy điêu khắc năm xưa vô cùng thâm hậu.

Đây cũng là một món quốc bảo vô giá.

Bên cạnh tượng Phật trên vách tường có treo một giá đèn.

Nhìn vị trí của nó chắc hẳn là đèn trường minh treo trên đỉnh quan quách.

Nhưng trong mộ thất này không có quan quách, chỉ có một ngọn đèn trống trên tường.

Trong nhật ký chép rằng giá đèn này chính là cơ quan.

Theo lệ thường, đèn trường minh thường ở vị trí ba thước ba thốn ba phân, nhưng ngọn đèn này rõ ràng thấp hơn một chút, góc độ của đài đèn hơi nghiêng xuống dưới.

Chá Cô Tiếu và Liễu Trần trưởng lão đều là cao thủ đổ đấu lâu năm, nhìn một cái là thấy vị trí đèn có vấn đề.

Chỉ cần đẩy đài đèn lên phía trên, cơ quan trên tường sẽ xoay chuyển, mở ra mật thất ẩn giấu.

Tìm thấy cơ quan, Dương Tuyết Lỵ lập tức tiến lên, dùng tay phải đẩy mạnh lên trên.

Chỉ nghe một chuỗi âm thanh "lọc cọc" trầm đục vang lên, cơ quan vận hành, vách tường xoay ngược ra sau, bụi đất bay mù mịt.

Phong Nguyên Thanh phóng pháp lực ra ngoài tạo thành một lớp bảo vệ bao phủ hai người, không để bụi bặm dính vào người.

Vách tường xoay chuyển đưa hai người cùng pho tượng Hắc Phật và bộ xương dưới đất vào bên trong.

Phía sau tường là một mật thất chỉ rộng bằng hai chiếc giường.

Ánh đèn của hai người soi sáng mật thất.

Nơi này không giống bên ngoài chất đầy kỳ trân dị bảo, chỉ có một chiếc hòm sắt lớn đặt chính giữa, trông rất trống trải.

Trong góc còn có một hố đất.

Chiếc hòm sắt đó đã bị mở ra, chắc là do đám người Chá Cô Tiếu mở để lấy Long Cốt Thiên Thư.

Nhìn thấy chiếc hòm sắt lớn này, hệ thống đã lâu không động tĩnh của Phong Nguyên Thanh cuối cùng cũng có phản ứng.

Một dòng chữ màu xám hiện lên trên võng mạc: [Tiến vào thông thiên đại phật tự địa hạ cổ mộ, đánh dấu thành công, hoạch đắc Bồ Đề Tử nhất khỏa!] Viên Bồ Đề Tử này hình tròn, bề mặt có nhiều vết lõm không quy tắc.

Thấp thoáng còn có một tầng phật quang tỏa ra, lúc ẩn lúc hiện.

Cầm trong tay, Phong Nguyên Thanh lập tức rơi vào trạng thái tâm bình khí hòa.

Truyền thuyết kể rằng Cồ Đàm ngộ đạo dưới cây Bồ Đề, nên cây Bồ Đề có sức mạnh thần kỳ giúp người ta ngộ đạo.

Mà hạt Bồ Đề tự nhiên cũng có sức mạnh như vậy, trong Phật giáo có địa vị không tầm thường.

Viên Bồ Đề Tử này đối với Phong Nguyên Thanh có tác dụng rất lớn trong việc hỗ trợ tu luyện.

Thu lại Bồ Đề Tử, Phong Nguyên Thanh cùng Dương Tuyết Lỵ đi tới trước hòm sắt lớn giữa mật thất.

Hòm đã mở, khóa nằm ngay trên mặt đất bên cạnh.

Trong hòm trống không, chỉ có một lớp bụi mỏng.

Dương Tuyết Lỵ thò tay vào hòm sờ thử, một lớp bụi dính lên ngón tay găng tay.

"Xem ra trong mật thất này không còn gì nữa, thứ duy nhất chính là khối Long Cốt Thiên Thư mà ông ngoại em lấy đi khi đó." Dương Tuyết Lỵ có chút thất vọng nói.

Phong Nguyên Thanh đi tới bên cạnh vỗ vai cô: "Trong hòm tuy không có đồ, nhưng còn những chỗ khác chúng ta chưa xem mà." "Còn chỗ nào nữa?

Mật thất chỉ có bấy nhiêu thôi, cái gì cũng không có, còn chỗ nào?" Dương Tuyết Lỵ nghiêng đầu nhìn Phong Nguyên Thanh, đôi mắt lớn đầy vẻ mê hoặc.

"Khéo thật, cái sự thông minh của em đâu rồi?

Sao đột nhiên lại ngốc đi thế?" Phong Nguyên Thanh châm nín hỏi.

"Hả?

Có sao?

Được lắm, anh dám bảo em ngốc, đồ em trai thối!" Dương Tuyết Lỵ hờn dỗi, dùng ngón tay ấn mạnh vào ngực Phong Nguyên Thanh một cái.

"Khụ khụ, chẳng phải rõ ràng quá sao?

Dưới đáy hòm sắt này em còn chưa xem kìa!" Phong Nguyên Thanh cười nói với Dương Tuyết Lỵ.

Chương 148

“Ơ, phải nhỉ.” Dương Tuyết Lỵ phản ứng lại.

Cô cứ nhìn chằm chằm vào trong hòm mà quên mất dưới đáy hòm.

Chiếc hòm này đè lên mặt đất, che khuất một khu vực không nhỏ.

Cô đưa tay gõ vào đáy hòm sắt, chỉ nghe tiếng gõ trầm đục, bên dưới có vẻ không có ngăn bí mật.

“Xem ra trong hòm không có ngăn kép, vậy thì đẩy hòm ra xem bên dưới thế nào.” Cô thầm nghĩ.

Thế là cô bám vào cạnh hòm, dùng sức nhấc lên, đẩy chiếc hòm sang một bên, lộ ra khoảng đất bị che khuất.

Chỗ mặt đất này vì bị hòm sắt đè lên mấy trăm năm nên trên gạch lát đã in hằn một vết dấu.

Dương Tuyết Lỵ gõ lên gạch lát vài cái, lắng nghe kỹ.

Lần này tiếng gõ rõ ràng nghe thấy tiếng vang rỗng.

Vừa rồi cách một lớp hòm sắt và khoảng hở nên không nghe ra cũng là bình thường.

“Nguyên Thanh, anh nghe này, dưới lớp gạch này thực sự rỗng, bên dưới có đồ thật.” Dương Tuyết Lỵ vui mừng nói.

“Đúng vậy, chắc chắn có đồ.” Phong Nguyên Thanh tiến tới ngồi xuống bên cạnh cô, rút một con dao găm ra cắt dọc theo kẽ gạch.

Dao găm khều một cái, miếng gạch đã được nhấc lên.

Sau khi dọn vài miếng gạch, một cái hố nhỏ vuông vắn lộ ra.

Bên trong đặt một chiếc hộp nhỏ bằng sắt đã rỉ sét màu nâu đỏ.

Chôn dưới đất mấy trăm năm, nếu là gỗ chắc đã mục nát từ lâu.

Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng lấy hộp ra đặt lên sàn.

Hộp không có khóa, khẽ lật nắp là mở được, cũng không có cơ quan gì.

Dù sao đây cũng chỉ là mộ giả dùng để giấu bảo vật.

Bố trí cơ quan bên ngoài để ngăn trộm mộ là đủ rồi, nếu bên trong cũng đầy cơ quan thì lỡ người mình trúng chiêu thì thật nực cười.

Dưới ánh đèn, một viên châu tròn không quy tắc, màu trắng pha vàng hiện ra trước mắt.

"Đây là cái gì?" Dương Tuyết Lỵ nghi hoặc hỏi.

Phong Nguyên Thanh nhìn chằm chằm viên châu, anh cũng không nhìn ra ngay.

Đã vậy thì để hệ thống giám định xem sao.

Rất nhanh, một dòng thông tin hiện ra: [Xá lợi tử: Di lưu sau khi một vị khổ hành cao tăng viên tịch, có diệu dụng thanh tâm, định thần, áp chế dục vọng, hàng phục tâm ma.

Do thấm đẫm phật khí, đeo lâu dài có thể tăng trưởng phật tính, nâng cao ngộ tính một cách nhẹ nhàng.] "Ra là vậy, lại là một viên Xá Lợi Tử." Phong Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Hơn nữa còn là loại xá lợi trắng quý giá nhất.

"Cái gì?

Xá Lợi Tử sao?

Là thứ sau khi hỏa táng các nhà sư để lại đó hả?

Thứ xá lợi được chôn giấu sâu thế này chắc chắn không tầm thường rồi?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

“Không sai, kết tinh ra viên xá lợi này chắc chắn là một vị đắc đạo cao tăng.

Em nhìn kỹ viên xá lợi này xem, còn có thể lờ mờ cảm nhận được tiếng phạm âm thiền xướng nữa đấy.” “Ủa?

Thật sao?” Dương Tuyết Lỵ tập trung chú ý nhìn kỹ vào viên xá lợi.

Rất nhanh, cô cảm thấy tâm trí tĩnh lặng hẳn lại, rồi một tiếng phạm âm nhược hữu nhược vô vang lên bên tai.

Đúng thật rồi, xem ra viên xá lợi này quả thực là một bảo vật, nếu không cũng không đáng để người ta tốn công giấu trong ngăn bí mật của mật thất này.

Sau khi lắng nghe tiếng phạm âm một lúc, Dương Tuyết Lỵ chỉ cảm thấy tâm thần bình thản hơn nhiều.

“Thế nào, nghe thấy rồi chứ?” Phong Nguyên Thanh lên tiếng ngắt quãng trạng thái của cô.

Trạng thái tĩnh lặng của cô bị phá vỡ, cô liền tỉnh táo lại.

“Vâng, nghe thấy rồi, thực sự rất thần kỳ, nó khiến em thấy tâm mình tĩnh lại ngay lập tức.” Dương Tuyết Lỵ bình thản nói.

Ảnh hưởng của xá lợi vẫn chưa tan hết, tâm thần cô đang rất an định.

Tuy nhiên khi chủ động chuyển dời sự chú ý, tác dụng của xá lợi cũng nhanh chóng biến mất.

Loại xá lợi này đối với người tu luyện có tác dụng vượt xa người phàm.

Nếu cứ nhìn chằm chằm lâu quá mà lún sâu vào, nói không chừng nó còn ảnh hưởng đến đạo đồ của mình.

Nhưng nếu sử dụng đúng cách, đây chính là bảo vật thanh tâm ngưng thần.

Viên xá lợi này là một viên cốt xá lợi, là thứ sau khi vị cao tăng hỏa táng để lại, có lẽ cơ duyên xảo hợp bị hoàng thất Tây Hạ có được.

Với sự sùng bái Phật giáo của Tây Hạ, viên xá lợi cao tăng này không nghi ngờ gì là một chí bảo, hèn chi họ giấu kỹ như vậy.

Theo thuyết pháp trong Phật giáo, "Phật chi xá lợi là do đại thiện tri thức công đức tạo thành", trong đó xá lợi trắng là trân quý nhất.

Viên xá lợi này chính là màu trắng, bên trong còn mang theo chút sắc kim hoàng.

Bên dưới viên xá lợi còn lót một tấm lụa quyên.

Phong Nguyên Thanh mở tấm lụa ra, bên trên ghi chép một số văn tự Tây Hạ.

Văn tự Tây Hạ còn gọi là chữ Hà Tây, phiên văn, văn tự Đảng Hạng.

Trước khi Lý Nguyên Hạo chính thức xưng đế đã ra lệnh cho đại thần Dã Lợi Nhân Vinh sáng tạo ra.

Chữ có hình thể vuông vức, nét vẽ rườm rà, kết cấu phỏng theo chữ Hán nhưng có đặc điểm riêng.

Phong Nguyên Thanh đi theo Tôn giáo thụ nên đối với văn tự Tây Hạ cũng có nghiên cứu.

Tấm lụa ghi chép nguồn gốc viên xá lợi này, cùng những thần tích nó từng hiển hiện và sự trân trọng của hoàng thất Tây Hạ.

Khi vị vua cuối cùng của Tây Hạ là Lý Hiển lên ngôi, đất nước đã ở bên bờ vực diệt vong.

Trước khi kinh đô Trung Hưng Phủ bị công phá, ông đã sai người mang chí bảo xá lợi này tới mật thất dưới lòng đất thông thiên đại phật tự ở Hắc Thủy Thành để cất giấu.

Còn vị trung thần thủ vệ sau khi hoàn thành nhiệm vụ đã tự sát trong mộ, chính là bộ xương trắng bên ngoài kia.

Sau khi giải thích nội dung trên tấm lụa cho Dương Tuyết Lỵ, Phong Nguyên Thanh dùng tấm lụa bọc viên xá lợi lại rồi thu vào không gian trữ vật.

Sau khi thu lấy xá lợi, Phong Nguyên Thanh đặt chiếc hộp trở lại vị trí cũ.

Sau đó anh quay đầu nói với Dương Tuyết Lỵ: "Xong rồi, ở đây không còn thứ gì nữa, chúng ta đi thôi." "Vâng." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, hai người đi tới bên tường, chỗ có ngọn trường minh đăng.

Anh một lần nữa khởi động cơ quan, vách tường xoay chuyển đưa cả hai ra khỏi mật thất, trở lại mộ thất chứa bảo tàng.

Trong mộ thất này, Phong Nguyên Thanh chỉ lấy đi một phần bảo vật, vẫn còn rất nhiều thứ chất đống tại chỗ.

Hai người không hề lưu luyến, những thứ này cứ để lại cho đội khảo cổ phát hiện, cũng coi như là một bất ngờ lớn.

Đặc biệt là những điển tịch tư liệu kia, so với kim ngân tài bảo còn quý giá hơn, có giá trị vô cùng to lớn đối với việc nghiên cứu văn hóa Tây Hạ.

Trở lại đường hầm, Phong Nguyên Thanh không định quay về đường cũ mà vận khởi Độn Thổ Thuật, đưa Dương Tuyết Lỵ trực tiếp xuyên qua lớp đất đá để trở lại mặt đất.

Chương 149

Hai người ở dưới địa hạ Đại Phật Tự tổng cộng chưa đầy một tiếng đồng hồ, đã lặng lẽ hoàn thành một chuyến tham quan mộ cổ, sau đó nghỉ ngơi một đêm trong lều trại tại điểm cắm trại.

Ngày thứ hai, họ tiếp tục chuyến hành trình.

Cảnh sắc nơi đây rất tuyệt, hiếm khi mới có dịp tới đây ngoạn du.

Ngành du lịch ở đây tuy chưa phát triển quy mô lớn nhưng người đến tham quan cũng không ít.

Hai người dạo quanh một vòng các địa danh như rừng Hồ Dương, Cư Diên Hải, chụp không ít ảnh.

Với tay nghề nhiếp ảnh chuyên nghiệp của Dương Tuyết Lỵ, những bức ảnh chụp ra đều vô cùng tinh mỹ.

Cư Diên Hải là một hồ nước di động kỳ lạ, vị trí của nó lúc đông lúc tây, lúc nam lúc bắc, diện tích mặt hồ khi lớn khi nhỏ, luôn thay đổi không ngừng.

Phong Nguyên Thanh nắm tay Dương Tuyết Lỵ, ẩn thân bay lên không trung, từ trên cao thưởng ngoạn phong cảnh u mỹ phía dưới.

Nhìn từ trên cao, Cư Diên Hải có hình dáng dài hẹp cong vút như vầng trăng khuyết.

Cư Diên theo tiếng Hung Nô, trong 《Thủy Kinh Chú》 dịch là Nhược Thủy Lưu Sa, mang theo không ít màu sắc thần bí.

Cư Diên Hải từng có lượng nước dồi dào, ven hồ là thảo nguyên xinh đẹp, là mảnh đất màu mỡ, nhưng sau đó do khí hậu biến đổi, dòng sông đổi hướng nên bắt đầu dần cạn kiệt.

Tình trạng môi trường sinh thái ác hóa ở đây cũng thu hút sự chú trọng của chính quyền, họ đã triển khai hàng loạt công tác bảo hộ, dẫn nước sông Hắc Hà vào lại Cư Diên Hải, giúp môi trường nơi đây dần tốt lên.

Trong lịch sử cũng từng có nhiều danh nhân lưu lại dấu chân tại đây, như Lý Bạch, Vương Duy đời Đường đều để lại nhiều thi thiên nổi tiếng.

Về truyền thuyết cũng không thiếu, trong đó có chuyện Lão Tử hóa tiên.

Truyền thuyết kể rằng sau khi Lão Tử để lại năm ngàn chữ trong 《Đạo Đức Kinh》 tại Hàm Cốc Quan, ông đi về phía tây, hóa thân vào Cư Diên Hải rồi đắc đạo thành tiên, hậu nhân gọi là "Lưu Sa Tiên Tung".

Truyền thuyết này độ xác thực rất thấp, cơ bản không có tính khả tín.

Tuy nhiên một truyền thuyết khác thì lại khác, có liên quan đến Tây Vương Mẫu.

Người xưa coi dãy Kỳ Liên Sơn là Côn Luân Sơn, Chu Mục Vương cưỡi xe bát tuấn mã đi về phía tây, đến chân núi Côn Luân gặp Tây Vương Mẫu.

Chu Mục Vương nhận được sự đón tiếp nồng hậu của Tây Vương Mẫu, hai người vừa gặp đã tâm đầu ý hợp, trao tặng tình thi, cuối cùng lưu luyến chia tay.

Chuyện này xem ra còn có chút đáng tin hơn.

Chỉ trong một ngày, hai người đã dạo hết các cảnh điểm lân cận rồi khởi hành về lại Kinh Thành.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh bắt đầu chuẩn bị cho sự việc ở Tần

Lĩnh.

Cây thanh đồng thần bí ở Tần Lĩnh là thứ anh đã hướng tới từ lâu.

Tần Lĩnh được tôn vinh là long mạch của văn minh An Lạc, nằm ở ranh giới giữa bình nguyên Quan Trung và khu vực Thiểm Nam, có địa vị đặc thù.

Nhiều ngọn núi nổi tiếng đều nằm trong dãy Tần Lĩnh như Chung Nam Sơn, Hoa Sơn, Thái Bạch Sơn, Ngọc Hoàng Sơn, Vân Đài Sơn, Ly Sơn.

Là đất long mạch nên linh khí hội tụ.

Núi non trùng điệp, các đỉnh núi và bồn địa nằm xen kẽ, có nhiều con sông cắt ngang qua các dãy núi.

Tần Xuyên tám trăm dặm từ xưa đã nổi tiếng là nơi hội tụ các di tích văn vật cổ.

Đặc biệt là sườn phía bắc, nơi đó còn có rất nhiều quần thể lăng mộ đế vương.

Còn về tầng lớp đạt quan quý nhân, phú hào đại thần thì nhiều không đếm xuể.

Nơi đây từ xưa cũng là địa bàn hoạt động mạnh nhất của bọn trộm mộ.

Vô số kẻ đổ đấu lũ lượt kéo đến, có kẻ gan to bằng trời thậm chí dám dùng thuốc nổ để phá mộ.

Những ngôi mộ bên ngoài đa phần đã bị bọn trộm viếng thăm, chỉ có những cổ mộ ẩn giấu sâu bên trong với độ nguy hiểm cao mới may mắn thoát khỏi cảnh bị tàn phá.

Phong Nguyên Thanh nắm rõ tình tiết gốc, biết phạm vi đại khái nơi thần thụ tọa lạc, chỉ cần tìm kiếm kỹ lưỡng là có thể thấy.

Ở một phía khác, nhóm Ngô Gia và Lão Dương đã gặp mặt, mưu tính đi Tần Lĩnh làm một vố lớn.

Đây cũng là lần đầu tiên cậu ta đơn độc đi đổ đấu cùng Lão Dương.

Tuy tâm lý có chút căng thẳng nhưng cũng không kém phần kích động.

Sau khi chuẩn bị xong, hai người mua vé máy bay, thẳng tiến Tần Lĩnh.

Lúc này, cả hai đã tới một ngôi làng dưới chân núi Tần Lĩnh, chuẩn bị bám theo sau nhóm của Lương sư gia để vào rừng.

Hai người mang theo túi hành lý nặng mười mấy cân, từ thành phố ngồi xe đến ngôi làng dưới chân núi Thái Bạch.

Tuy địa thế hẻo lánh nhưng trong thôn có những người nhanh nhạy đầu óc đã mở nông gia nhạc để tiếp đãi khách phương xa.

Bất kể khách đến làm gì, cứ có người đến là có việc làm ăn.

Tại trong thôn, Ngô Gia và Lão Dương đã chạm mặt một nhóm đổ đấu khác cũng tới Tần Lĩnh, chính là nhóm của Lương sư gia, Lý lão bản và Thái thúc.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, cả hai bí mật bám theo nhóm Lương sư gia tiến vào đại ngàn.

Đêm khuya, Ngô Gia và Lão Dương nấp trong lùm cây, lén lút nghe trộm cuộc trò chuyện của nhóm Lương sư gia.

Nhóm Thái thúc không chút kiêng dè, đốt một đống lửa giữa rừng rồi ngồi quây quần bên nhau.

Lúc này câu chuyện đang đến hồi gay cấn.

Chỉ nghe người được gọi là Lý lão bản nói: “Chuyện này phải kể

từ tổ tiên của tôi.

Lão tổ tông nhà tôi thuộc Đại Thanh Tương Hoàng Kỳ, khi đó trong quân đội Bát Kỳ có một bộ phận đặc thù gọi là Thiết Đầu Kiêu Kỵ Doanh, quân số chưa đầy ba ngàn người, trực thuộc Quân Cơ Xứ.

Các ông có biết bộ đội này làm nhiệm vụ gì không?" Mấy người kia đều ngơ ngác, họ đa phần là lần đầu đi đổ đấu nên không hiểu rõ mấy chuyện này.

Duy chỉ có người tên Thái thúc nghe vậy thì mỉm cười: "Chuyện này tôi có nghe qua chút ít, tuy không rõ họ làm gì cụ thể nhưng nghe nói cuối cùng bị Tăng Quốc Phiên thu biên để đi đánh giặc Hồng Mao, chẳng lẽ tổ tiên ông chính là Thiết Đầu Kiêu Kỵ?" Lý lão bản cười đắc ý: "Ông đoán không sai, tổ tiên tôi đúng là người của Thiết Đầu Kiêu Kỵ, hơn nữa quan hàm không thấp, là một Tổng binh.

Chức trách của đội quân này rất đặc thù, không phải đi hành quân đánh trận mà là giúp các đời hoàng đế sưu tầm kỳ trân dị bảo trong dân gian, đặc biệt là đồ cổ, mỗi năm đều phải nộp lên một số lượng bảo vật nhất định.

Nhưng các ông cũng biết đấy, thứ lọt được vào mắt hoàng đế ngày càng ít đi, bảo vật tìm kiếm năm sau khó hơn năm trước.

Tìm trên người sống không được nên họ bắt đầu nảy ý định với người chết." "Vậy nói như thế, đội Thiết Đầu Kiêu Kỵ này cũng giống chúng ta, làm nghề đổ đấu sao?" Một thanh niên trong đội lên tiếng.

"Chính xác là vậy.

Tuy họ là quan đào (trộm mộ chính thống của triều đình) nhưng lại khác với Mạc Kim Giáo Úy cổ đại.

Mạc Kim Giáo Úy trộm mộ là để sung công quỹ quân lương, đi

đến đâu là quét sạch đến đó, không để lại gì.

Nhưng Thiết Đầu Kiêu Kỵ thì khác, dù sao họ cũng không phải đi đánh trận nên không làm loạn, vả lại đem hết bảo vật trong mộ dâng lên thì không kinh tế cho lắm.

Vì thế, có nhiều ngôi mộ họ phát hiện ra nhưng không động vào, mà ghi chép lại vị trí để khi cần thiết sẽ theo đó mà tìm.

Cuốn sổ ghi chép vị trí các cổ mộ đó gọi là 《Hà Mộc Tập》.

Quyển sách đó tôi đang giữ nửa bộ, là bảo vật gia truyền.

Ngôi mộ chúng ta sắp đi đổ chính là ngôi mộ được ghi chép tường tận nhất trong đó." Lý lão bản nói với giọng điệu đắc ý, vô cùng tận hưởng những ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Sau đó lão lại tiết lộ thêm một thông tin: "Tổ tiên tôi còn dặn rằng ngôi mộ này không hề tầm thường, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì đừng chạm vào.

Đủ thấy bảo bối bên trong tốt đến mức nào.

Lần này tôi cũng vì nể tình anh em hợp tác bấy lâu mới đem nó ra đấy." Ngô Gia và Lão Dương nghe thấy thông tin này, tuy chưa dám chắc thật giả nhưng vẫn vô cùng kích động.

"Ngô...

Ngô Gia, cậu nói xem lời tên họ Lý kia nói có...

Chương 150

có thật không?" Lão Dương lắp bắp hỏi.

"Chuyện này tôi cũng không chắc, nhưng nhìn bộ dạng tin tưởng như đinh đóng cột của lão ta thì tám chín phần là thật.

Xem ra lần này có hy vọng rồi, dù có bám đuôi ăn đồ thừa cũng đủ no nửa bụng." Ngô Gia phân tích cho Lão Dương nghe.

Lão Dương nghe xong lập tức phấn khích hẳn lên, bao nhiêu mệt mỏi dường như tan biến hết, kích động nói: "Thế thì tốt... tốt quá rồi, nhưng... nhưng chúng ta liệu có bám... bám kịp họ không?" Lão Dương vì quá kích động nên giọng hơi lớn, mấy chữ cuối thốt ra khá vang.

Ngô Gia vội vàng bịt miệng Lão Dương lại, cả hai nỗ lực nín thở, không dám gây ra tiếng động nào nữa.

Nhóm Lương sư gia đang ngồi bên đống lửa nghe thấy tiếng động liền im bặt.

Qua vài phút, Thái thúc lên tiếng: "Nhị Ma Tử, phía sau hình như có tiếng động, mày ra xem là thứ gì!" Ngô Gia và Lão Dương sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết nên chạy hay ở lại.

Nếu chạy thì tám phần là thoát được nhưng việc bám đuôi sau này sẽ rất phiền phức.

Nếu không chạy thì e là nguy hiểm đến tính mạng, đám người này nhìn qua toàn là quân hung hãn, trên tay chắc chắn đã nhuốm máu người.

May mắn thay, đúng lúc này từ xa vọng lại tiếng huyên náo.

Có một đội người cầm theo năm sáu chiếc đèn pin đang tiến về

phía này.

Là đội tuần rừng.

Họ phát hiện trên núi có ánh lửa nên tới kiểm tra tình hình.

Thái thúc thấy vậy khẽ hô một tiếng: "Có ưng trảo tôn (cảnh sát/ tuần tra), rút thôi!" Nói xong, mấy người vội vàng dập tắt đống lửa, khoác trang bị chạy sâu vào rừng.

Ngô Gia thấy thế cũng vội kéo Lão Dương chạy theo hướng khác.

Trong tình huống này, tiếp tục bám theo nhóm kia là không ổn, trời tối om thế này biết đâu lại chạy vượt lên trước họ cũng nên.

Một lúc sau, đội tuần rừng đi khỏi, hai người đã mệt lử nên tìm đại một chỗ trú tạm qua đêm, dự định ngày mai tiếp tục bám theo Vương lão bản và Thái thúc.

Tuy nhiên đến ngày hôm sau, khi họ muốn tìm lại nhóm Thái thúc thì đã mất dấu người.

Cả hai đành phải theo con đường núi duy nhất mà tiến bước.

Còn phía Phong Nguyên Thanh, anh đã đặt vé máy bay từ trước.

Sáng sớm, anh đưa Dương Tuyết Lỵ cùng bay đến khu vực Quan Trung, sau đó bắt xe đến huyện thành gần Tần Lĩnh, thuê một khách sạn ở lại vài ngày.

Sau khi nghỉ một đêm, họ mới chính thức xuất phát vào Tần Lĩnh.

Đi tới một nơi không người, Phong Nguyên Thanh dùng một tấm Ẩn Thân Phù che giấu tung tích của cả hai.

Sau đó, anh ôm lấy eo Dương Tuyết Lỵ, đưa cô trải nghiệm cảm giác phi hành.

Phong Nguyên Thanh phóng ra pháp lực hình thành một lớp bình

chướng ngăn cản gió lớn tạt vào mặt, lao thẳng vào sâu trong dãy Tần Lĩnh.

Tần Lĩnh lúc này là một màu xanh mướt mát.

Nhìn từ trên cao, cảnh sắc vô cùng mỹ lệ, hơn hẳn khi nhìn từ dưới đất.

Sau khi vào sâu trong rừng, Phong Nguyên Thanh trực tiếp dùng thần thức quét tìm các hang động cũng như không gian dưới lòng đất.

Trong nguyên tác có một địa điểm mang tính biểu tượng gọi là Giáp Tử Câu, là một khe hở giữa hai ngọn núi, khá dễ tìm.

Men theo Giáp Tử Câu đi tới sẽ tìm được hang động dẫn đến không gian địa hạ nơi có cây thanh đồng thần thụ.

Sau khi bay một đoạn, Phong Nguyên Thanh đưa Dương Tuyết Lỵ đáp xuống một đỉnh núi khá cao.

Từ trên nhìn xuống có thể thấy rõ cảnh tượng xung quanh.

Phong Nguyên Thanh mất một lúc mới tìm thấy vị trí của Giáp Tử Câu.

Sau đó anh tiếp tục đưa Dương Tuyết Lỵ bay xuyên qua khe núi này.

Dưới một vách đá, anh phát hiện một bức tượng thần bằng đá.

Thần thức xuyên qua lớp đất đá mở rộng vào bên trong, quả nhiên trong lòng núi có một khoảng không gian địa hạ rộng lớn.

Sâu bên trong còn có một dòng sông ngầm, nước sông màu vàng đục ngầu, phía hạ lưu có một thác nước, mặt nước còn bốc hơi nóng nghi ngút.

"Chính là chỗ này rồi." Hơn nữa trong động, anh còn phát hiện ra nhóm của Ngô Gia, Thái thúc và Lương sư gia.

Họ đã tụ họp lại với nhau.

Nhóm Thái thúc đông người thế mạnh, Ngô Gia muốn chạy cũng không xong, huống hồ bọn chúng còn có súng.

Mấy người đó đã xuống dưới thác nước, cách Thiên Quan Động không còn xa nữa.

"Tìm thấy rồi, đi thôi, lần này thứ ở bên dưới không hề tầm thường đâu." Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói với Dương Tuyết Lỵ.

"Không tầm thường?

Đó là thứ gì vậy anh?" Dương Tuyết Lỵ tò mò hỏi.

"Hắc hắc, đi thôi, lát nữa xuống dưới tận mắt nhìn thấy em sẽ biết, đảm bảo sẽ khiến em chấn kinh." Phong Nguyên Thanh úp mở.

Sau đó, anh ôm lấy Dương Tuyết Lỵ, từ đỉnh núi nhảy một cái đáp xuống mặt đất.

Tiếp đó, linh quang màu vàng nâu của Độn Thổ Thuật bao bọc lấy hai người, khoan thẳng xuống lòng đất.

Cây thanh đồng thần thụ kia không hề đơn giản, dưới sự quét quét của thần thức, Phong Nguyên Thanh căn bản không thấy bóng dáng cây thanh đồng nào.

Xem ra thần thụ còn có khả năng né tránh sự tầm soát của thần thức.

Trong cảm ứng thần thức của Phong Nguyên Thanh, dưới lòng đất này chỉ có khu vực Thiên Quan Động là có huyệt động, những nơi khác đều là lớp đất đá.

Không hề thấy bất kỳ dấu vết nào của cây thanh đồng.

Hai người hạ tiềm xuống, tiến vào khu vực Thiên Quan Động.

Có điều họ ở đầu bên kia, tránh mặt nhóm Ngô Gia nên không chạm trán.

Trong Thiên Quan Động này, vô số quan tài chất đống lên nhau như những thùng container, cái này đè lên cái kia, chỗ cao nhất có tới bảy tám tầng, chỗ thấp thì đặt ngay trên mặt đất.

Trong không khí phảng phất mùi ẩm mốc.

Sau khi vượt qua thác nước Hoàng Tuyền, nhóm của Thái thúc, Lý lão bản và Lương sư gia bị đánh tan tác.

Thậm chí có mấy người trực tiếp bị nước sông ngầm nhiệt độ cao luộc chín, tử trạng thảm không nỡ nhìn.

Còn Lương sư gia tình cờ lại gặp được Ngô Gia và Lão Dương.

Sau khi lên bờ nghỉ ngơi một lát, ba người men theo bờ sông leo xuống dưới vách đá.

Họ dùng quần áo tẩm rượu, đốt lên làm đuốc soi đường.

Không biết đã leo bao lâu, cả ba mới xuống được chân vách đá.

Đặc biệt là Lương sư gia, tuổi đã cao lại yếu ớt, vừa leo vừa nghỉ liên tục.

Ngô Gia thấy lão quá yếu liền nói: "Nếu ông thực sự chịu không nổi thì cứ ở trên đợi chúng tôi, đồ đạc sẽ không thiếu phần ông đâu, chúng tôi sẽ ra ngay thôi." "Sao thế được, chúng ta đã đi cùng nhau thì phải cùng tiến cùng lui chứ!" Lương sư gia sao có thể đồng ý, lão sợ hai người này xuống rồi không quay lại nữa, lúc đó chẳng phải lão chịu thiệt sao.

Thấy Lương sư gia không chịu, Ngô Gia cũng nhìn ra nỗi lo của lão nên đành đi chậm lại chờ lão, mất không ít công sức mới xuống được mặt đất.

Chương 151

Nhìn từ mặt đất, những cỗ quan tài này không còn vẻ hùng vĩ như khi nhìn từ trên cao.

Chúng được đóng bằng những tấm gỗ đơn sơ, khác xa với những loại quan tài thường thấy bên ngoài, chất lượng kém hơn hẳn.

Thêm vào đó là bao năm nằm trong hang động âm u ẩm ướt, mùi nấm mốc rất nặng.

Lương sư gia bước đi lảo đảo, tựa vào một cỗ quan tài, lau mồ hôi trên trán rồi hổn hển nói: "Để các cậu chê cười rồi, tôi từ nhỏ đã yếu ớt bệnh tật, trúng gió là ngã, với cái thân già này thì chắc nghề đổ đấu này không có lần sau đâu." Ngô Gia cũng không mấy để tâm, nói: "Không sao, mỗi người một việc mà.

Nếu ai cũng giỏi như Indiana Jones thì bọn tôi chết đói hết à!" Nghỉ ngơi một lát, cả ba cầm đuốc quan sát xung quanh xem nên đi đường nào tiếp theo.

Dưới ánh đuốc đơn sơ, những cỗ quan tài chất đống che khuất tầm nhìn phía xa.

Phạm vi chiếu sáng có hạn, chỉ thấy được một lối nhỏ dẫn về phía trước, xa hơn nữa chỉ còn là một vùng bóng tối mờ mịt.

Tuy nhiên Ngô Gia nhớ lại lúc nhìn từ trên vách đá xuống, con đường này dẫn thẳng tới bãi đất trống phía xa, nên ước chừng cứ đi theo lối này là tới nơi.

Ngô Gia bịt mũi, chịu đựng mùi hôi khó ngửi, nói: "Chúng ta nhanh chân lên chút, đừng ở đây lâu, hít phải khí độc thì phiền." Chỉ là Lương sư gia thực sự quá yếu, thể lực cạn kiệt, không còn sức để đi

tiếp nữa.

“Tôi thực sự đi không nổi rồi, cho tôi thở dốc một lát, sẵn tiện xem thử đây có phải động táng (mộ hang) không, nhưng tôi thấy có gì đó không đúng!” Lương sư gia vịn vào quan tài, thở hổn hển nói.

“Sao vậy?

Có gì không đúng?

Tôi thấy trên mạng nói động táng chính là thế này mà.” Ngô Gia nói.

“Ai, quan tài nhìn thì giống nhưng cậu xem, bên cạnh quan tài không có giá gỗ.

Bên người Miêu, quan tài đều được ngăn bằng giá gỗ hình chữ Tỉnh, nam nữ còn khác nhau.

Ở đây lại xếp chồng lên như thùng hàng, thật không hợp lẽ!” Lương sư gia nói.

“Vậy thì là cái gì?” Ngô Gia hỏi.

“Cái này giờ chưa nhìn ra được, muốn biết thì phải mở quan tài ra xem mới rõ.” Lương sư gia đề nghị.

Đề nghị này lập tức bị Lão Dương bác bỏ, vạn nhất mở ra một con Tống tử (zombie) thì coi như xong đời, họ đâu có mang theo móng giò lừa đen hay thứ gì để đối phó với Tống tử.

Thế là cả ba tranh thủ lúc đuốc còn cháy, men theo lối nhỏ đi tới.

Không gian địa hạ này rất lớn, trần hang cũng rất cao, dường như là một hang động tự nhiên khổng lồ, cao tới vài chục mét.

Phong Nguyên Thanh đưa Dương Tuyết Lỵ bay lên, lơ lửng trên cao quan sát kỹ lưỡng.

Theo nguyên tác, ở một vị trí nào đó giữa trận đồ quan tài có một địa đạo dẫn xuống lớp sâu hơn của lòng núi.

Phong Nguyên Thanh thả thần thức ra tìm kiếm tỉ mỉ.

Dưới sự cảm tri thần thức diện rộng, Phong Nguyên Thanh nhanh chóng tìm thấy địa điểm.

Giữa trận đồ quan tài có một hố đất, bên dưới có một miệng hang dẫn sâu xuống lòng đất.

Bên dưới là một địa cung, từ hố đất còn có thể thấy lớp gạch chôn trong đất.

"Tìm thấy rồi, anh đưa em qua đó." Phong Nguyên Thanh ghé sát tai Dương Tuyết Lỵ khẽ nói.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu, sau đó được Phong Nguyên Thanh ôm eo, lướt đi trên không trung qua trận đồ quan tài, bay thẳng tới bên miệng hố.

Miệng hố trên mặt đất rất nhỏ, phải thu người lại mới xuống được.

Hai người đang chuẩn bị xuống thì Phong Nguyên Thanh bỗng nhiên linh cảm thấy có nguy hiểm đang cận kề!

Không kịp suy nghĩ nhiều, anh lập tức vận khởi Kim Quang Chú, luồng kim quang lưu ly rực rỡ thoát ra khỏi cơ thể, bao bọc lấy cả anh và Dương Tuyết Lỵ, hình thành một lớp hộ thuẫn kim giáp.

Chưa đầy một giây sau, một đòn tấn công va mạnh vào lớp phòng ngự kim quang.

Đó là một đôi vuốt sắc lẹm lướt qua màn kim quang, tạo ra những tiếng rít chói tai.

Thấy đòn tấn công không trúng, thứ đánh lén lập tức lùi lại một

bên, đôi mắt láo liên đầy tặc quang nhìn chằm chằm hai người quan sát.

Phong Nguyên Thanh nhìn qua, phát hiện đó là một con chuột xám khổng lồ đang đứng bằng hai chân như người.

Bộ dạng lén lút, móng vuốt dị thường sắc bén, đôi mắt ánh lên màu đỏ tươi của sự khát máu.

Nó mang theo ác ý tràn trề nhìn chăm chằm hai người, ánh mắt đó cứ như đang nhìn con mồi.

Cùng lúc đó, xung quanh vang lên những tiếng chí chí, là tiếng chuột kêu.

Một lượng lớn chuột theo lệnh của Thử Yêu tập hợp lại.

"Nhiều chuột quá!" Dương Tuyết Lỵ kinh hô một tiếng, nhưng cô không hề hoảng loạn.

Từ những khe hở trong đống quan tài xung quanh, vô số con chuột lông xám chui ra, lũ lượt kéo về phía họ.

Còn có nhiều con chuột tập trung lại bên cạnh Thử Yêu như để hộ vệ.

Trong Thiên Quan Động này chôn cất rất nhiều người chết, lũ chuột này ngoài ăn côn trùng sâu bọ còn ăn cả thịt người.

Những người trong quan tài đa phần tử vong tự nhiên rồi được chôn ở đây, nhưng một lượng lớn thi thể táng tại đây, lại là hang động sâu trong núi, âm khí hội tụ, lũ chuột ăn thịt người xong đều ít nhiều xảy ra biến dị.

Linh trí cao hơn hẳn chuột thường, thậm chí còn xuất hiện một con Thử Yêu.

Nếu là người thường gặp phải tình cảnh này chắc chắn chỉ còn

cách tìm đường tháo chạy.

Kiến nhiều cắn chết voi, có giỏi mấy cũng bị chúng quây chết.

Nhưng với Phong Nguyên Thanh, lũ chuột nhắt này chẳng cấu thành mối đe dọa nào.

Hộ chiếu Kim Quang Chú lưu ly luôn bao phủ hai người, Phong Nguyên Thanh giơ tay phải lên, lập tức thi triển Âm Ngũ Lôi.

"Xì xì~" Một đoàn nước đen kịt xuất hiện trong lòng bàn tay, anh khẽ vung tay, nước đen bay ra rồi không ngừng mở rộng, biến thành một quả cầu nước lớn.

"Phụp~" Quả cầu nước đột ngột vỡ tan, bắn ra tứ phía.

Nước đen chạm đất nổ tung, bắn ra vô số tia điện hồ mang theo hắc quang.

Những con chuột lao tới bị tia điện đánh trúng, phát ra tiếng dòng điện "tách tách" liên hồi.

"Chí chí~" Tiếng chuột kêu thảm thiết vang lên không dứt.

Dưới sự phóng điện công suất lớn, đây biến thành một lò sát sinh, lũ chuột bị điện đánh cho da thịt bong tróc, đen thui một mảng.

Vô số con chuột bị điện chín, tỏa ra mùi khét lẹt kèm theo mùi hôi thối.

"Oẹ... ghê quá, Nguyên Thanh anh chú ý chút đi!" Dương Tuyết Lỵ nhíu chặt mày, bịt mũi, thực sự không chịu nổi cái mùi hôi thối nồng nặc này.

"Khụ khụ, được." Phong Nguyên Thanh ho nhẹ một tiếng.

Cái mùi này đúng là kinh tởm thật.

Thế là anh vận pháp lực, phất mạnh tay một cái, một cơn gió lớn

bỗng dưng xuất hiện thổi bạt mùi hôi thối đi xa.

Con Thử Yêu thấy đám đàn em không làm gì được hai người liền quyết định tự mình ra tay.

Nó há cái miệng chuột nhọn hoắt còn nhỏ dãi, gầm lên một tiếng rồi giơ vuốt sắc lao thẳng về phía Phong Nguyên Thanh.

Thấy vậy, anh cũng chủ động xuất kích, lòng bàn tay phải phát ra lôi quang trắng rực, một đạo Dương Ngũ Lôi đánh ra, bắn thẳng tới con Thử Yêu đang lao đến.

"Bép, xì xì~" Lôi quang tốc độ cực nhanh nhưng lại không trúng Thử Yêu, chỉ đánh vào cỗ quan tài bên cạnh phát ra tiếng xèo xèo.

Con Thử Yêu này vô cùng cảnh giác, thân thủ cũng rất linh hoạt, thấy anh ra tay là lập tức né sang một bên.

Chương 152

Phong Nguyên Thanh thấy thế liền phản ứng nhanh chóng, đánh thêm vài đạo Dương Ngũ Lôi nữa.

Thử Yêu không ngừng né tránh, nhưng đáng tiếc kỹ năng của Phong Nguyên Thanh vẫn cao hơn một bậc, dưới sự khóa chặt của thần thức, anh còn có thể dự đoán được hướng di chuyển của đối thủ.

Vài đạo lôi quang phong tỏa đường tiến của Thử Yêu khiến nó không tài nào né được.

Thử Yêu chỉ còn cách rú lên một tiếng rồi chọn cách chống đỡ trực diện.

Một đạo lôi quang đánh trúng Thử Yêu, dòng điện "xì xì" tàn phá trên người nó.

Nhưng điều khiến Phong Nguyên Thanh ngạc nhiên là con Thử Yêu này lại có thể chịu được một đạo Dương Ngũ Lôi của anh mà không chết.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của nó đầy vẻ oán độc, nhìn anh một cái rồi quay người chạy trốn.

Lớp lông xám trên người nó bị điện cháy sém một mảng lớn, bốc khói đen.

Tuy bị thương nhưng dường như không quá nặng.

Phong Nguyên Thanh có chút nghi hoặc, xem ra con Thử Yêu này không đơn giản.

Dường như có liên quan gì đó tới trận đồ Thiên Quan ở đây.

"Con Thử Yêu này có vấn đề, chúng ta đuổi theo xem sao." Phong

Nguyên Thanh nói với Dương Tuyết Lỵ rồi ôm lấy cô ngự không phi hành đuổi theo.

Con Thử Yêu luôn bị thần thức của anh khóa chặt nên không sợ nó trốn thoát.

Cây thanh đồng thần thụ vẫn ở đó, không chạy mất được.

Phong Nguyên Thanh nghĩ nên đuổi theo tìm hiểu tình hình con Thử Yêu này trước.

Thế là anh bám đuôi con chuột xem nó đi đâu.

Phía bên kia.

Nhóm Ngô Gia, Lão Dương và Lương sư gia men theo lối nhỏ đi tới nhưng bị trận đồ quan tài vây khốn, cứ đi luẩn quẩn tại chỗ.

Tiếp đó họ lại gặp phải lũ chuột lớn đánh lén.

Sau khi giải quyết xong mối đe dọa này, cả ba bỗng nghe thấy tiếng gió rít ù ù, mang theo mùi khét lẹt nồng nặc thổi qua người họ, làm tắt ngúm ngọn đuốc vừa mới thắp lại.

"Mẹ kiếp, trong cái hang kín mít này sao tự nhiên lại có gió lớn thế?" Ngô Gia mắng một câu.

Tình huống này cho thấy vấn đề trong hang này vô cùng nghiêm trọng.

Lương sư gia thì sợ tới mức muốn ngây dại, mồ hôi lạnh chảy như tắm, cái thân hình gầy gò khô khốc như muốn mất sạch nước, sắc mặt tái mét, môi khô nẻ, người run cầm cập.

"Ở đây có thứ gì đó khủng khiếp lắm... mẹ ơi, không ngờ lần đầu đi đổ đấu tôi lại gặp phải chuyện này, đúng là xui tận mạng rồi!" Lương sư gia vừa lau mồ hôi vừa run rẩy nói.

"Phải... phải đấy, tôi cũng không ngờ tới, may mà... lần trước tôi

không gặp, nếu không chắc... chắc chắn không ra nổi rồi.” Lão Dương cũng ướt đẫm lưng áo vì mồ hôi lạnh.

“Chúng ta nhanh chân lên đi, vạn nhất xui xẻo chạm mặt thứ khủng khiếp đó là tiêu đời đấy.” Ngô Gia đề nghị.

Lúc trước khi gặp chuột đánh lén, họ đã đánh nát nhiều cỗ quan tài và phát hiện thi thể bên trong đã mục nát hết, không cần lo bên trong có Tống tử.

Cả ba cầm đuốc, giẫm lên ván quan tài men theo vách động tiến về rìa hang, mở ra một con đường giữa đống quan tài đổ nát.

Đi không được bao lâu thì ngọn đuốc trên tay không trụ nổi nữa.

Lão Dương không nghĩ nhiều, trực tiếp rút súng tín hiệu ra, bắn một phát lên trời.

Chỉ là cậu ta quên mất đây là trong hang động.

Quả đạn tín hiệu bay ra không được bao xa đã va vào trần hang rồi bật xuống, rơi trúng đống quan tài.

Loại đạn này làm từ phốt pho đỏ nên nhiệt độ cháy rất cao.

Cộng thêm việc trên đất vốn bị rưới dầu hỏa, rất nhanh sau đó, những tàn lửa từ đạn tín hiệu đã bùng lên thành một bức tường lửa.

Lửa vừa bốc lên, Lương sư gia dường như nhớ ra điều gì, bốc một nắm đất dưới chân lên ngửi rồi hoảng loạn kêu lớn: “Là dầu hỏa, dưới đất có rưới dầu hỏa!” Ngọn lửa nhanh chóng lan rộng, với sự hỗ trợ của dầu hỏa, nó thiêu rụi những cỗ quan tài trong trận đồ Thiên Quan.

Hang động lập tức trở nên sáng rực và oi nóng.

Phía bên kia, Phong Nguyên Thanh đã dồn con Thử Yêu vào một địa động.

Hang động này nhìn qua chính là sào huyệt của nó, cũng là nguyên nhân khiến nó trở nên mạnh mẽ.

Thử Yêu không phát hiện ra hai người đang bay trên cao, tự mình chui vào trong động.

Sau đó từ miệng nó nhả ra một viên châu màu xanh đậm, từ bên trong tỏa ra luồng năng lượng dồi dào, từ từ chữa trị vết thương cho nó.

Lớp da thịt bị cháy sém cũng đang dần phục hồi.

Thử Yêu còn chưa kịp hồi phục hẳn thì Phong Nguyên Thanh đã đưa Dương Tuyết Lỵ từ trên trời hạ xuống.

Trong ánh mắt ngơ ngác của con chuột, một đạo Dương Ngũ Lôi công suất lớn đã đánh xuyên thủng trán nó.

Đến lúc chết, mắt nó vẫn trợn tròn kinh ngạc.

"Viên châu này là thứ gì vậy?

Lại có thể chữa thương cho Thử Yêu sao?" Dương Tuyết Lỵ tận mắt chứng kiến quá trình chữa thương nên tò mò hỏi.

Trên viên châu tỏa ra âm khí nồng đậm.

Tâm niệm vừa động, anh ném ra thuật thăm dò của hệ thống, một dòng thông tin hiện ra trước mắt. [Tụ Âm Châu: Pháp khí trung phẩm, có thể hội tụ âm khí trời đất, tôi luyện tinh hoa, nâng cấp phẩm cấp pháp khí, cũng có thể dùng để bố trí trận pháp.] "Thì ra là thế!" Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ.

"Viên châu này là một món pháp khí, có thể hội tụ âm khí, tinh luyện ra âm khí tinh hoa.

Con Thử Yêu này có thể thành yêu đều nhờ vào âm khí ở đây, cũng vì thế nó mới có thể được viên châu này chữa trị." Phong Nguyên

Thanh giải thích cho Dương Tuyết Lỵ.

“Vậy sao?

Nhưng đây nhìn qua chỉ là một hang động chôn cất tập thể, sao lại có pháp khí được?

Chẳng lẽ là do địa cung dưới miệng hố lúc nãy?” Dương Tuyết Lỵ lại hỏi.

“Ừm, có khả năng đó.

Anh vừa quan sát lại trận đồ quan tài này, dường như nó thực sự là một tòa trận pháp.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Chỉ là trận pháp mất linh thôi.

Theo tình hình này, có lẽ Tụ Âm Châu vốn là trận nhãn đã bị con chuột kia tha đi rồi.

Con chuột này có thể thành tinh, xem ra có quan hệ mật thiết với viên Tụ Âm Châu này.” Phong Nguyên Thanh thu lại Tụ Âm Châu, hai người rời khỏi địa động, quay trở lại mặt đất.

Lúc này, ngọn lửa lớn đã lan rộng khắp Thiên Quan Động, tất cả quan tài đều bị đốt cháy.

Mặt đất nơi này thế mà lại bị tưới đầy dầu hỏa, xem ra đây là thủ đoạn cuối cùng để tộc người này bảo vệ tổ phần, thà rằng đồng quy vu tận, đốt sạch quan tài tổ tiên cũng không để cho bọn mộ tặc đạt được mục đích.

Vô số con chuột sống dựa vào Thiên Quan Động cũng bị trận hỏa hoạn này làm cho gần như diệt tộc.

Không khí ngoài mùi than củi cháy khét, còn có mùi hôi thối nồng nặc của thịt và lông chuột bị nướng cháy.

Chương 153

Nhóm người Ngô Gia xuyên qua các bức tường lửa, cũng đã đi tới bên cạnh đạo động phía trên địa cung.

"Lão Dương, anh nói cái đạo động đó ở đâu?

Còn không tìm thấy, chúng ta không bị nướng chín thì cũng bị khói làm cho ngạt chết!" Ngô Gia dùng quần áo bịt mũi miệng, sốt ruột nói.

"Sắp tới rồi, tôi nhớ là ở gần đây." Bị lửa lớn thiêu đốt, Lão Dương đang lúc gấp gáp cũng không còn nói lắp nữa.

Ba người vừa tiến về phía trước, vừa né tránh những con chuột lớn đang phát điên vì lửa, giết chết mấy chục con, trên người cả ba cũng ít nhiều bị thương.

Bên ngoài bức tường lửa, vẫn còn không ít chuột ở đó, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào ba người.

Biết rõ đám chuột này giết không xuể, ba người vừa đánh vừa chạy.

Rất nhanh, họ đã tới bên hố lớn, nhìn thấy đạo động dưới đáy hố.

Ở phía bên kia, Phong Nguyên Thanh dẫn theo Dương Tuyết Lỵ xuyên qua hỏa tường cũng đang tiến về phía đạo động.

Anh không ngờ lại khéo như vậy, nhóm Ngô Gia cũng vừa vặn tới đây.

Khi Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ tiến lại gần, nhóm Ngô Gia nhanh chóng phát hiện ra.

"Ai?

Các người là ai?" Lão Dương thần sắc khẩn trương giơ súng lục

lên chĩa về phía hai người, bộ dạng như thể chỉ cần một lời không hợp là sẽ nổ súng.

Ngô Gia nghe thấy tiếng hét của Lão Dương, lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Phong Nguyên Thanh bình tĩnh dẫn theo một người phụ nữ rất xinh đẹp đi tới.

Ngô Gia kinh hô: "Phong tiên gia, sao ngài lại ở đây?" "Ngô...

Ngô Gia, cậu... cậu quen biết họ sao?" Lão Dương lắp bắp hỏi Ngô Gia.

"Lão Dương, mau bỏ súng xuống, Phong gia sẽ không làm gì chúng ta đâu, vả lại anh ấy rất lợi hại." Ngô Gia vội vàng bảo Lão Dương hạ súng, tránh việc súng cướp cò.

"Cái này?" Lão Dương vẫn còn chút do dự, hai vị khách không mời mà đến này đột ngột xuất hiện, không biết có ảnh hưởng gì tới kế hoạch của hắn không.

Ngô Gia thấy Lão Dương vẫn còn do dự, bèn bước lên phía trước, nhân lúc Lão Dương lơ đễnh, ra tay đoạt lấy khẩu súng trong tay hắn.

"Ơ, Ngô Gia, cậu làm gì vậy?" Lão Dương không kịp phòng bị, súng đã bị Ngô Gia đoạt lấy và cất đi.

Lương sư gia là kẻ lão luyện trong giang hồ, thấy cảnh này liền im lặng thu mình sang một bên, cố gắng thu nhỏ sự hiện diện của mình.

Phong Nguyên Thanh cũng không để ý.

Dương Tuyết Lỵ trái lại khá hứng thú với Ngô Gia: "Nguyên Thanh, đây chính là Ngô Gia thuộc phái Nam Phái Cửu Môn mà anh từng nhắc tới sao?" "Đúng vậy." Phong Nguyên Thanh gật đầu, sau đó nhìn về phía Ngô Gia hỏi: "Ngô Gia, các cậu cũng tới đây đổ đấu

sao?" "Hắc hắc, đúng vậy, không ngờ lại gặp được Phong gia ở đây." Ngô Gia gãi đầu trả lời.

"Được rồi, đừng tán gẫu nữa, hỏa thế ở đây ngày càng lớn, mau xuống dưới thôi, nơi này không thể ở lâu được." Dương Tuyết Lỵ ngắt lời hai người.

"À, đúng, đi thôi, đi thôi." Ngô Gia vội vàng nói.

Ba người nhóm Ngô Gia xuống trước, sau đó Phong Nguyên Thanh vận khởi Độn Thổ Thuật, linh quang bao phủ toàn thân, anh cùng Dương Tuyết Lỵ xuyên qua lớp đất đá, rơi xuống giàn giáo gỗ bên dưới.

Giàn giáo gỗ này chính là nơi lần trước Lão Dương dùng để kê chân khi thoát ra từ đạo động này.

Lương sư gia vốn đã lăn lộn đến kiệt sức, lúc từ cửa động xuống bị ngã một cái liền ngất đi, bất tỉnh nhân sự.

Ngô Gia lấy bật lửa ra, thắp sáng mấy ngọn trường minh đăng trong địa cung mộ thất.

Ánh đèn soi sáng căn phòng.

Cả ba người nhóm Ngô Gia đều bị thương không ít, đặc biệt là những vết thương do chuột cào.

Phong Nguyên Thanh lấy ra rượu cồn tiêu độc đưa cho Ngô Gia.

Ngô Gia đón lấy, nói lời cảm ơn, sau đó cùng Lão Dương dùng bông thấm rượu cồn để sát trùng vết thương rồi dùng băng gạc băng bó lại.

Mộ thất này không lớn, bên trong chỉ đặt vài chiếc quan tài xếp hàng ngang, một lớn bốn nhỏ, trông như một mộ hợp táng.

Chiếc quan tài lớn nhất đã bị mở ra.

Ngô Gia bước tới kiểm tra, phát hiện bên trong là một vị tướng quân triều Thanh, trên người mặc một bộ khôi pháp, đầu đội mũ giáp, chỉ là trên mặt lộ ra đầy muội đen, trông rất xui xẻo.

Ngô Gia quan sát xung quanh một vòng, quy cách mộ thất này không cao, hiển nhiên chủ nhân không giàu có gì, "cái lợi lớn thiên hạ" mà Lão Dương nói cũng chẳng thấy đâu.

Ở bên kia, Lão Dương một mình đi tới bên quan tài chính, tháo thắt lưng làm thành một cái thòng lọng tròng vào cổ thi thể rồi kéo nó dậy.

Đây là phương pháp buộc xác của vùng Tương Tây, nhưng cách này quá buồn nôn nên từ lâu đã không còn ai dùng.

Chỉ thấy Lão Dương thò tay xuống dưới quan tài mò mẫm, sau đó dùng lực kéo mạnh.

Một tiếng cơ quan khởi động vang lên, một phiến đá lớn phía sau quan tài hạ xuống, lộ ra một mật đạo.

Cơ quan đã mở, mấy người quay lại chỗ Phong Nguyên Thanh.

Lúc này Lương sư gia cũng đã tỉnh lại, ông ta thực ra cũng không bị thương gì nhiều.

Nhóm Ngô Gia lăn lộn nửa ngày trời đã rất đói, bèn lấy lương khô và nước trong túi ra chuẩn bị ăn đơn giản.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, từ trong không gian trữ vật lấy ra năm phần cơm hộp tự nóng: bò xào tiêu xanh, gà cung bảo, thịt hồi oa, thịt sợi xào tiêu, thịt sợi hương cá, cùng với năm lon Coca phát cho mọi người.

Lương sư gia thấy được ăn bữa cơm hào hoa thế này thì không tiếc lời nịnh nọt Phong Nguyên Thanh.

Lão Dương cũng vô cùng chấn kinh, không ngờ Phong Nguyên

Thanh đi đổ đấu mà còn mang theo cơm hộp tự nóng, hắn thấy túi của Phong Nguyên Thanh không lớn, hóa ra không phải đựng dụng cụ mà lại đựng cơm hộp, thật không thể tin nổi.

Mọi người lần lượt mở hộp, đổ nước vào gói tự nhiệt, đậy nắp lại, đợi vài phút sau cơm đã nóng hổi, vô cùng tiện lợi.

Mở lon Coca, Ngô Gia hớp một ngụm, bình thường uống thấy cũng thường, nhưng trong mộ địa thế này mà được uống Coca, Ngô Gia cảm thấy vị ngon lạ thường, cực kỳ hưởng thụ.

Mọi người lùa cơm thật nhanh, bình thường thấy cơm hộp bình thường nhưng lúc này lại ngon lạ kỳ.

Vừa ăn cơm hộp vừa uống Coca, thật sự là hưởng thụ bậc nhất.

Rất nhanh, mọi người đã ăn xong.

Ngồi nghỉ một lát, cả nhóm chuẩn bị xuất phát tiếp tục đi xuống dưới.

Trong mật đạo tối đen như mực, Phong Nguyên Thanh lại lấy ra mấy chiếc đèn pin, chia cho mỗi người một cái.

Có đèn pin, nhóm Ngô Gia cũng thả lỏng hơn nhiều, trước đó chỉ dựa vào đuốc chiếu sáng nên tầm nhìn không đủ, giờ thì tốt hơn nhiều rồi.

"Vẫn là Phong gia chuẩn bị chu đáo." Ngô Gia nịnh một câu.

Sau đó, Lão Dương dẫn đầu đi vào mật đạo, mọi người cẩn thận bám theo sau.

Ngô Gia vốn còn lo lắng mật đạo có cơ quan, nhưng Lão Dương nói hắn đã đi qua mấy lần rồi, không có cơ quan gì, đường cũng không khó đi.

Đi xuống một đoạn, Phong Nguyên Thanh cảm nhận được nhiệt

độ không khí bên dưới tăng lên rõ rệt, thỉnh thoảng còn có luồng gió nóng từ dưới thổi lên, mùi khói trong mộ thất cũng bị gió nóng thổi tan bớt.

Cầu thang mật đạo rất dài, càng đi xuống càng nóng.

Không biết đã đi bao lâu, nhóm Ngô Gia đã mồ hôi đầm đìa.

Tuy xuống cầu thang không mệt lắm nhưng vì vận động cộng thêm không khí nóng lên nên mồ hôi cứ tự chủ mà chảy ra.

Cuối cùng, mọi người cũng đi tới cuối cầu thang, đến một khoảng đất bằng.

Lão Dương đã rất quen thuộc nơi này, nhanh chóng lấy bật lửa châm hai ngọn đuốc bên lối ra cầu thang.

Dưới ánh đuốc, không gian địa hạ khổng lồ hiển hiện trước mắt mọi người.

Chương 154

Đây là một đáy giếng hình tròn khổng lồ, đường kính khoảng hơn sáu mươi mét, bên dưới còn có một hố sâu lõm xuống, nhìn xa không rõ lắm, chỉ thấy lờ mờ có thứ gì đó.

Trên vách đá xung quanh có nhiều dấu vết đục đẽo nhân tạo, cái giếng đứng này không phải tự nhiên hình thành.

Ngô Gia nhìn những dấu vết nhân tạo đó, vô cùng nghi hoặc: Đào sâu thế này để làm gì?

Chẳng lẽ đây cũng là một phần của mỏ quặng phía trên?

Nhưng ở đây làm gì có mạch khoáng nào?

Khi mọi người tiến lại gần trung tâm, từng luồng gió nóng cuồn cuộn thổi từ trên xuống.

Nơi này chắc hẳn thông với hang động khổng lồ chứa Thiên Quan trận ở phía trên, nhiệt độ cao do lửa lớn gây ra theo dòng không khí lưu động đã bị dẫn xuống dưới giếng.

Tiến lại gần, mọi người mới nhìn rõ thứ đang ẩn nấp trong bóng tối kia là gì.

Hóa ra là một trụ đồng khổng lồ đường kính hơn mười mét, trên đó phủ đầy những vết rỉ đồng xanh loang lổ.

Thoạt nhìn cứ tưởng là một bức tường đồng uốn cong.

Trụ đồng vươn thẳng vào bóng tối phía trên, cao không thấy đỉnh, phần đáy cắm thẳng vào đá dưới hố, trông vô cùng vững chãi.

Mọi người đều lộ vẻ chấn kinh.

“Cuối cùng cũng tới rồi, chính là nó.” Phong Nguyên Thanh lẩm

bẩm.

“Nguyên Thanh, đây chính là thứ không tầm thường mà anh nói sao?” Dương Tuyết Lỵ hỏi.

“Ừm, chính là nó.” Đây chính là phần thân của Thanh Đồng Thần Thụ.

Anh cũng chỉ mới thấy qua mô tả trong tiểu thuyết, nhưng tận mắt chứng kiến hoàn toàn là chuyện khác.

Cây thần bằng đồng này mang lại cho anh sự chấn động không nhỏ.

Dựa theo trình độ luyện kim của nhân loại cổ đại đã biết, không thể nào tạo ra một cây thần bằng đồng hoành tráng thế này.

Chỉ là, Phong Nguyên Thanh nhớ rằng dưới đáy Nam Hải Quy Khư có di tích của cổ quốc Hận Thiên, họ rất giỏi luyện chế đồ đồng, nhưng họ đã diệt tuyệt từ lâu, chỉ để lại di tích, không cách nào biết được đó là nền văn minh thời kỳ nào, cách đây bao lâu?

Nếu là di tích văn minh trước nền văn minh nhân loại hiện tại thì cũng không phải là không thể.

Mọi người vừa chấn kinh trước sự hoành tráng của trụ đồng, vừa tiếp tục tiến lại gần.

Khi tới sát trụ đồng, mọi người phát hiện trên đó còn có nhiều cành đồng nhỏ to khác nhau, rất giống với cành đồng của Lão Dương.

Ngẩng đầu nhìn quanh, những cành thần thụ này dày đặc, không dưới ngàn cành, còn lên phía trên nữa thì không biết có bao nhiêu.

Lão Dương đã thấy trụ đồng này vài lần nhưng vẫn tràn đầy kinh ngạc.

Thấy mọi người cũng không nén nổi vẻ chấn động, Lão Dương

lên tiếng: “Lúc đầu lần đầu tiên đạo tới đây, tôi còn tưởng thấy được Định Hải Thần Châm, nhưng nhìn kỹ mới biết đây là một cây thần bằng đồng khổng lồ.

Có điều tôi không hiểu, thứ này ở đây rốt cuộc có tác dụng gì?” “Cái gì?

Đây là một cây thần bằng đồng sao?” Mọi người nghe vậy đều sững sờ, ngoại trừ Phong Nguyên Thanh đã đọc nguyên tác thì những người khác đều không biết.

Ngô Gia kinh ngạc đến lạnh cả người, thốt lên: “Muốn biết nó dùng làm gì thì e là phải hỏi người đã cắm nó ở đây.

Mẹ kiếp, nói vậy thì cái mỏ lúc nãy không phải đào quặng, mà khả năng cao là để đào thứ này.

Họ đào một mạch từ trên núi xuống tận đáy đất mà vẫn chưa thấy đầu, vậy thì nó phải sâu cỡ nào?” “Lần trước tới tôi cũng đã nghĩ rồi, thứ này có khi cắm thẳng xuống địa ngục cũng nên.” Lão Dương lắc đầu nói.

Mọi người đều lắc đầu, không có chứng cứ, chỉ dựa vào suy đoán thì chẳng ra được gì.

Thế là mọi người đều đi tới sát cây thần, vây quanh quan sát kỹ lưỡng.

Ngô Gia vì quá chấn kinh trước cây thần mà nhất thời quên hỏi Lão Dương xem “cái lợi lớn” mà hắn nói là gì, có quan hệ gì với cây thần này?

Trong số các văn vật đã xuất thổ, cây thần bằng đồng luôn khá hiếm thấy, trong trí nhớ của Ngô Gia chỉ có Tam Tinh Đôi là từng xuất thổ, những nơi khác dường như không có, giới khảo cổ cũng chưa có kết luận gì về việc này.

Nhưng xét về công nghệ đúc, cây thần này ngoài việc cực lớn ra thì dường như không có gì đặc sắc.

Công trình đúc một cây thần khổng lồ thế này, tạo ra được đã là giỏi lắm rồi, còn chuyện thẩm mỹ dường như không còn quan trọng.

Những người có mặt tại hiện trường mỗi người cầm một đèn pin, tỉ mỉ nghiên cứu cây thần.

Nhìn gần, bề mặt cây thần khắc đầy những vân lôi (vân sấm mây) vô số kể, đây là biểu tượng cho sự thần thánh của đồ đồng.

"Ngô Gia, vân lôi này dùng để làm gì vậy?" Lão Dương tuy làm nghề đổ đấu nhưng lại gần như mù tịt về đồ cổ, hầu hết những gì hắn biết đều học từ Ngô Gia.

Ngô Gia nghe vậy liền giải thích cho Lão Dương.

"Những món đồ đồng có niên đại thế này đều phát triển theo tư tưởng phục vụ lễ khí, thực tế cũng là để hù dọa dân chúng lớp dưới, chỉ mang tính trang trí, tăng thêm sắc thái huyền bí chứ không có tác dụng thực tế." "Ồ, hóa ra là vậy." Lão Dương gật đầu.

Nhưng Ngô Gia cũng không biết nhiều về loại này, bèn nhìn sang Lương sư gia và Phong Nguyên Thanh, hỏi: "Tôi chỉ biết đồ đồng thông thường là thực khí, tửu khí, nhạc khí, binh khí, thứ này thì chẳng liên quan gì đến chúng.

Phong gia, anh là sinh viên ưu tú của Đại học Kinh Thành, Lương sư gia, ông cũng là lão giang hồ, hai người có biết thứ này dùng để làm gì không?" Lương sư gia thấy Ngô Gia hỏi, ông ta suy nghĩ một lát rồi nói: "Ngô tiểu ca, những thứ cậu nói đều là vật nhỏ, thứ lớn thế này tôi đoán là một tế khí (vật tế lễ), chắc là đồ thời Thương Chu?

Nhưng cụ thể dùng làm gì lúc tế tự thì vượt quá kiến thức của tôi rồi." Lương sư gia tuy lớn tuổi, kiến thức rộng nhưng nghiên cứu về

đồ đồng không nhiều.

Phong Nguyên Thanh đeo găng tay, dùng một con dao găm cạo vài cái trên thân cây thần, cạo xuống một lớp bột màu đen đỏ.

Mọi người nhìn thao tác của Phong Nguyên Thanh, có chút nghi hoặc, chẳng lẽ có phát hiện gì sao?

"Nguyên Thanh, có phát hiện gì không?" Dương Tuyết Lỵ đứng bên cạnh hỏi.

"Lớp bụi đen này là do máu khô đọng lại hình thành, chỉ là thời gian quá lâu nên đã mục nát biến thành tro bụi." Phong Nguyên Thanh vê lớp bụi đen trên đầu ngón tay nói.

"Hả?

Như vậy mà cũng nhìn ra được sao?" Lương sư gia kinh ngạc, có chút không dám tin.

"Máu?

Chẳng lẽ nói đây là huyết tế?" Ngô Gia hỏi.

"Ừm, không sai, đúng là huyết tế.

Cậu không thấy hoa văn trên thân cây sao?

Những vân lôi này không chỉ có tác dụng trang trí mà còn thông với nhau tạo thành những rãnh sâu, máu có thể chảy từ trên xuống dưới một cách thông suốt." Phong Nguyên Thanh nói.

Mọi người nghe vậy cũng quan sát kỹ hoa văn, vừa nãy không chú ý, giờ nhìn kỹ mới thấy quả nhiên là thế.

Những vân lôi đó móc nối với nhau thành từng rãnh, liên kết thành một dải kéo dài tận vào bóng tối phía trên.

Nhìn thân cây thần bằng đồng khổng lồ trước mặt, Phong Nguyên

Thanh thầm cảm thán, cuối cùng cũng tới rồi, chỉ là còn chút nghi hoặc, tại sao hệ thống vẫn chưa kích hoạt?

Chẳng lẽ phải chạm vào mới được?

Phong Nguyên Thanh nhìn lên trên.

Cây thần này rất không tầm thường, lúc nãy ở bên ngoài dùng thần thức quét qua cũng không hề phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Trong nguyên tác, cây thần này có năng lực vật chất hóa cực kỳ kỳ lạ, thực thực giả giả, nếu là thật thì quá lợi hại, còn nếu là giả thì chứng tỏ chạm vào nó sẽ gây ra ảo giác cực mạnh, khiến người ta không phân biệt được thật hư.

Tóm lại đều vô cùng nguy hiểm.

Nhưng đó là đối với người thường.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy mình là tu sĩ Âm Thần kỳ cao giai, đã bắt đầu tu luyện trong lĩnh vực tinh thần, vượt xa người thường, đối mặt với cây thần này chắc không đến nỗi tệ chứ?

Chút do dự qua đi, Phong Nguyên Thanh quyết định mạo hiểm thử một lần.

Nếu vẫn không kích hoạt được đánh dấu thì sẽ lập tức buông tay, chạm vào trong thời gian ngắn dù có tác dụng phụ cũng không nghiêm trọng đến thế.

Chương 155

"Mọi người chú ý khi chạm vào cây thần này, hãy cẩn thận một chút." Phong Nguyên Thanh dặn dò mọi người.

Tất nhiên chủ yếu là nói với Dương Tuyết Lỵ và Ngô Gia.

Lời của Phong Nguyên Thanh, Dương Tuyết Lỵ chắc chắn sẽ nghe, Ngô Gia cơ bản cũng sẽ nghe, còn Lương sư gia và Lão Dương thì anh không quan tâm lắm, không tin thì thôi.

Còn Lão Dương, bản thân hắn từ lâu đã chạm vào cây thần, thậm chí còn đạt được một phần năng lực vật chất hóa, hiện thực hóa cả người mẹ đã khuất của mình.

"Được." Dương Tuyết Lỵ tuy có chút nghi hoặc tại sao Phong Nguyên Thanh lại nói vậy, nhưng cô chọn làm theo lời anh.

Những người khác cũng thế.

Lão Dương đứng một bên, âm thầm đánh giá Phong Nguyên Thanh, không biết anh muốn làm gì, nhưng hắn không nói gì cả.

Phong Nguyên Thanh liếc nhìn mọi người một cái, sau đó vươn lòng bàn tay ấn lên cây thần bằng đồng.

Rất nhanh, chưa đầy một giây, hệ thống đánh dấu quả nhiên kích hoạt đúng như dự kiến.

Thanh đồng thần thụ này là thứ huyền bí nhất Tần Lĩnh, nếu nó mà không kích hoạt được đánh dấu thì thật sự không biết điều kiện kích hoạt là gì nữa.

Tinh thần Phong Nguyên Thanh rung động.

Một hàng chữ màu xám hiện lên trước mắt, hơn nữa còn có chút

khác biệt so với trước kia.

Màu sắc chữ dường như đậm hơn một chút, kích thước cũng dường như lớn hơn một cỡ. [Chạm vào Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh, đánh dấu thành công, nhận được một hạt giống Thanh Đồng Thụ!] "Hạt giống Thanh Đồng Thụ?

Đây là thứ gì?" Phong Nguyên Thanh nhíu mày.

Anh vội vàng kiểm tra phần thưởng đánh dấu. [Hạt giống Thanh Đồng Thụ: Được ngưng kết từ tinh hoa của Thanh Đồng Thần Thụ do thần linh viễn cổ Chúc Long sáng tạo ra.

Có khả năng trấn áp hư không, tự chủ tiếp dẫn hư không nguyên khí, tiềm lực cực lớn, khi đại thành có thể tiến hóa thành Thế Giới Thụ.] [Phương pháp bồi dục: Dùng sức mạnh pháp tắc nuôi dưỡng, sau khi mọc rễ nảy mầm sẽ tự chủ hấp thụ hư không nguyên khí để trưởng thành, có vô vàn công năng khó tin.] "Tê~" Đọc xong giới thiệu của hệ thống, đồng tử Phong Nguyên Thanh không khỏi co rút, hít một hơi khí lạnh.

"Cái này cũng quá vô lý đi, mạnh thế sao?

Xem ra thế giới này từng rất không tầm thường!" Phong Nguyên Thanh thu hồi bàn tay, đồng thời dùng công năng dò xét của hệ thống nhìn vào cây thần trước mặt. [Thanh Đồng Thần Thụ viễn cổ: Do thần linh viễn cổ Chúc Long sáng tạo, được tạo ra từ một luồng thần lực.] [Tiên dân viễn cổ tình cờ gặp được thần tích của Chúc Long, bèn coi đó là thần linh đồ đằng, ngày đêm bái lạy.

Chúc Long cảm ứng được, giáng xuống ánh mắt, dùng một luồng thần lực tạo ra một cây thần bằng đồng để làm vật thủ hộ.

Chạm vào thần thụ có thể nhận được chúc phúc.

Sau này gặp đại kiếp, thần thụ niết bàn kết ra hạt giống, chúc phúc

ngày càng giảm yếu, chủng tộc tiên dân bị diệt vong, thần thụ cũng bị vùi lấp trong lịch sử, không còn tung tích.] [Sau khi mất đi hạt giống, thần lực của Thanh Đồng Thần Thụ bị thất thoát nhanh hơn, sẽ dần mất đi tính thần dị, hóa thành phàm vật.] "Tê~, khủng khiếp đến thế sao!" Phong Nguyên Thanh lại hít một hơi khí lạnh, một luồng thần lực mà có thể tạo ra một cây thần lợi hại thế này, vậy bản thân Chúc Long còn khủng khiếp đến mức nào?

Lại nói về hạt giống Thanh Đồng Thụ.

Sau khi thông báo phần thưởng kết thúc, một hạt giống màu xanh đồng từ hư không rơi vào trong tử phủ của anh, lơ lửng dưới đạo đài chín tầng.

Đạo đài chín tầng của Phong Nguyên Thanh được ngưng kết từ sức mạnh pháp tắc, xung quanh còn có một lượng lớn sức mạnh pháp tắc bao bọc.

Vừa bị sức mạnh pháp tắc của đạo đài tử phủ kích phát, hạt giống Thanh Đồng Thụ liền bắt đầu rung động.

Mấy cái xúc tu từ trong hạt giống phá vỏ chui ra, sau đó đâm vào hư không, thò vào nơi minh minh không thể biết.

Sức mạnh pháp tắc trên đạo đài chẳng qua chỉ là mồi dẫn để kích hoạt hạt giống.

Trước đó Phong Nguyên Thanh còn lo hạt giống sẽ hút cạn sức mạnh pháp tắc của đạo đài, giờ xem ra là lo xa rồi.

Những thứ cần thiết để trưởng thành nó đều sẽ tự chủ lấy từ hư không, không cần anh cung cấp gì cả.

Hạt giống rất nhanh đã mọc rễ nảy mầm trong thời gian cực ngắn.

Vô số rễ đâm sâu vào hư không, hấp thụ nguyên khí để trưởng thành.

Lúc mới nảy mầm này, tốc độ trưởng thành cực nhanh, chẳng mấy chốc đã lớn thành một cây non nhỏ, toàn thân màu xanh đồng, trông giống như một cành cây bằng kim loại.

Rất nhanh, cây non đã lớn thêm, đâm cành nảy lá, phân ra không ít nhánh non.

Trong đó một nhánh đỡ ngay dưới đạo đài chín tầng.

Thỉnh thoảng có một tia nguyên khí từ cành lá tán ra, kéo theo tốc độ trưởng thành của ba cây lôi chủng nhỏ trên đạo đài cũng nhanh hơn nhiều.

Những bông hoa trên đầu cành đã bắt đầu kết quả, không lâu nữa ba vị Lôi Tôn sẽ được thai nghén ra đời.

Tất cả những điều này đều diễn ra trong không gian tử phủ của Phong Nguyên Thanh, bên ngoài mới chỉ trôi qua vài giây.

"Thế nào rồi?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

"Không sao, nhưng mọi người đừng dùng tay trực tiếp chạm vào cây thần nữa." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ngạch, tại sao?

Rồi tiếp theo chúng ta làm gì đây?" Ngô Gia thở phào một cái rồi hỏi.

"Ngô Gia, cậu quên mấy người dân làng gặp trong núi rồi sao?" Lão Dương nói.

"Tiếp xúc với cây thần lâu quá sẽ bị thần kinh đấy!" "Ngạch, được rồi." Ngô Gia xoa trán.

"Trước mắt ở đây không còn đường nào khác, chỉ có thể leo lên trên thôi." Phong Nguyên Thanh nhìn mọi người, chỉ tay lên phía trên cây thần nói.

Phần tinh hoa nhất của cây thần này đã bị anh lấy đi, tính đe dọa không còn lớn như tưởng tượng nữa.

“Leo lên trên sao?” Mọi người ngẩng đầu nhìn cây thần, nhìn một cái không thấy đỉnh, chỉ có bóng tối dày đặc.

“Được thôi, đúng rồi Lão Dương, cái lợi lớn mà anh nói đâu?

Chúng ta đi xuống suốt quãng đường cũng chẳng thấy món đồ gì tốt cả?

Ở đây đã đi tới tận cùng rồi, thứ anh nói không lẽ chính là cây thần này chứ?” Ngô Gia quay đầu nhìn Lão Dương hỏi.

Lão Dương cũng nhìn Ngô Gia nói: “Biết ngay cậu sẽ hỏi mà, cậu tưởng tôi gạt cậu chắc?

Con đường phía sau giống như anh ta nói, ở trên cây, chúng ta cứ leo lên trên là được.” Nói xong, Lão Dương còn lấy từ trên người ra mấy đôi găng tay cao su bảo hộ lao động, đưa cho nhóm Ngô Gia rồi nói: “Đeo găng tay vào, tuyệt đối đừng trực tiếp chạm vào cây thần.” Đối với sự thần kỳ của cây thần, Lão Dương vẫn còn nhớ như in, lúc nãy Phong Nguyên Thanh cứ thế áp lòng bàn tay lên cây thần mà lại chẳng bị làm sao?

Điều này khiến Lão Dương rất kinh ngạc, nhưng hắn không dám khinh suất.

Tuy hạt giống đã bị Phong Nguyên Thanh lấy đi, nhưng sức mạnh thần kỳ trên cây thần vẫn còn, chưa tiêu tán hết.

Thế là Phong Nguyên Thanh cũng lấy ra một đôi găng tay bảo Dương Tuyết Lỵ đeo vào.

“Lương sư gia, nếu ông không chịu nổi thì cứ ở dưới này đợi chúng tôi đi.” Ngô Gia nói.

Nhưng Lương sư gia làm sao chịu, ông ta đã đeo găng tay xong xuôi, sau đó vỗ vỗ Ngô Gia nói: “Không sao.

Cửa cuối cùng rồi, nói gì tôi cũng phải lên xem thử!” Thấy ông ta không chịu, Ngô Gia cũng không nói thêm gì nữa.

Mọi người đều đeo găng tay xong, thắt chặt túi hành lý trên người, sau khi chuẩn bị xong liền bắt đầu bám vào các cành đồng trên thân cây để leo lên.

Leo được một lát, Lão Dương lại nhắc nhở: “Lát nữa trong quá trình leo, tuyệt đối đừng để da thịt lộ ra chạm vào cây thần, cứ coi nó như điện cao thế là được!” Nhưng Lão Dương nói vậy lại gợi lên tính hiếu kỳ của mọi người, khiến Ngô Gia và Lương sư gia càng thêm mất tự nhiên, chân tay lóng ngóng, tư thế leo trèo trở nên cứng nhắc.

Ở khoảng cách gần quan sát cây thần thế này, mọi người đều nhìn rõ hơn.

Những cành cây vươn ra đều được đúc liền với thân cây, chỗ tiếp giáp hoàn hảo không tì vết, không có một chút dấu vết hàn nối nào.

Hơn nữa những kẽ hở của vân lôi khắc trên đó rất sâu, bên trong các rãnh tối đen một mảnh.

Liên tưởng tới chuyện huyết tế mà Phong Nguyên Thanh vừa nói, Ngô Gia cảm thấy bên trong đó chứa đầy tàn dư của máu khô, không khỏi rùng mình.

Leo được một thời gian, Ngô Gia đã mồ hôi đầm đìa, vì quá chú ý đến động tác nên lại càng mệt hơn.

Chương 156

Từ độ cao này nhìn xuống, chỉ thấy ánh sáng yếu ớt từ những ngọn đuốc bên dưới.

Nhìn xuống dưới giống như một vực sâu không đáy.

Ngoại trừ Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ, ba người nhóm Ngô Gia đều đã mệt rã rời, thế là Phong Nguyên Thanh ra hiệu cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Lương sư gia như được đại xá, lập tức dừng lại tại chỗ, ngồi xổm trên cành cây thở dốc.

Ngô Gia cũng ngồi lơ lửng trên cành cây, hai chân đung đưa giữa không trung, cảm giác không chắc chắn lắm, chỉ có thể miễn cưỡng nghỉ ngơi.

Lão Dương vẫn khá quan tâm Ngô Gia, thấy cậu và Lương sư gia quá căng thẳng liền quẳng mấy miếng bánh ngô cho hai người, bảo họ nhai để giảm bớt áp lực.

Bản thân hắn cũng rất mệt, nhai vài miếng bánh ngô rồi nói: "Tôi nói hai người thế này không ổn đâu nhé, phía trên chắc còn phải leo cả trăm mét nữa, cứ thế này có khi chúng ta phải ở trên cây cả đêm mất." "Haiz, cũng không còn cách nào khác." Ngô Gia nhai bánh ngô, thở dài nói.

"Tiểu Thiên Chân à, cậu còn cần rèn luyện nhiều, thế này là không được đâu, đổ đấu cũng là việc dùng thể lực mà." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó anh lấy ra ba lon nước tăng lực Red Bull đưa cho ba người.

Suốt quãng đường ra nhiều mồ hôi, uống chút nước tăng lực sẽ

hồi phục nhanh hơn.

Mấy người ngồi trên cành cây tán gẫu, đùa giỡn vài câu.

Nghỉ ngơi một lát, thể lực mọi người đã hồi phục phần nào, Lão Dương bèn giục tiếp tục lên đường.

Lúc này, Ngô Gia bỗng phát hiện một ngọn đuốc bên dưới không biết đã tắt từ lúc nào, bèn lên tiếng nhắc nhở mọi người.

"Chắc không phải bị gió thổi tắt đấy chứ?" Lão Dương nhíu mày nói.

"Không thể nào, ngọn đuốc đó cháy to thế, làm rất chuyên nghiệp, không thể bị gió thổi tắt được, bên dưới chắc không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?" Ngô Gia lắc đầu nói.

"Cứ tiếp tục leo lên đi, bên dưới có thứ gì đó đang lên đấy!" "Cái gì?" Lão Dương nghe vậy biến sắc, sau đó chụm tay thành hình loa áp vào vách đồng, ghé tai nghe kỹ, kết quả nghe thấy từng trận tiếng động rung chuyển do leo trèo.

Đúng lúc này, cả cây thần bằng đồng đột nhiên rung nhẹ một cái, sắc mặt mọi người đại biến.

Không kịp nghĩ nhiều, mọi người lập tức hành động, tiếp tục leo lên trên, Phong Nguyên Thanh ở lại cuối cùng đoạn hậu.

Ngô Gia vừa leo vừa nghĩ về tình hình bên dưới, lòng thắt lại.

Chẳng lẽ là bọn Thái thúc, nhưng cho dù là họ, không có công cụ chiếu sáng, đuốc lại tắt, chẳng lẽ họ bò lên trong bóng tối sao?

Phong Nguyên Thanh ở phía sau đã nhìn thấy thứ đang bò lên từ lâu, bóng tối đối với anh đã không còn ảnh hưởng gì, chẳng khác nào ban ngày.

Đó là một đàn khỉ, trên mặt đeo những chiếc mặt nạ cười quái dị.

Đó là Ly Cổ, ký sinh trên mặt nạ, một phần cơ thể thông qua miệng khỉ đâm vào trong cơ thể, ký sinh trên những con khỉ chết, khống chế đại não của chúng.

Đàn khỉ từ lâu đã là những cái xác không hồn.

Số lượng khỉ bên dưới không ít.

Phong Nguyên Thanh vung tay một cái, một bàn tay bằng pháp lực từ trên trời giáng xuống, đánh văng toàn bộ đám khỉ dọc đường xuống dưới, không sót một con.

Một chuỗi tiếng vật nặng rơi từ trên cao xuống vang lên, nện xuống mặt đất tạo ra những tiếng đâm sầm.

Sau đó Phong Nguyên Thanh phi thân lên trên, nhanh chóng tới vị trí không xa phía dưới mấy người, tiếp tục leo lên.

Nơi này cách vị trí lúc nãy đã được mấy chục mét, nhóm Ngô Gia mệt quá nên đang nghỉ ngơi ở đây.

Thấy Phong Nguyên Thanh từ dưới đuổi kịp, Ngô Gia vội hỏi: "Phong gia, bên dưới tình hình thế nào rồi?" "Không sao rồi, tôi đã đánh rơi hết đám đó xuống rồi, cứ yên tâm nghỉ ngơi đi." Phong Nguyên Thanh nói.

Ngô Gia nghe vậy lòng hơi định lại.

Còn Lão Dương và Lương sư gia thì vô cùng chấn kinh.

"Vị Phong gia này, tôi thấy động tĩnh lúc nãy, thứ bên dưới chắc không ít đâu, một mình ngài mà giải quyết được hết sao?

Chuyện này cũng thật không thể tin nổi!" "A a, đã đi đổ đấu thì đương nhiên phải có chút bản lĩnh dắt lưng, nếu không gặp phải tống tử thì biết làm thế nào?" Phong Nguyên Thanh cười nói.

Làm cái nghề này, dĩ nhiên phải biết vài ngón nghề để hộ thân.

“Phong gia lợi hại, lần này chúng ta đều trông cậy cả vào ngài, ha ha.” Lương sư gia nịnh nọt nói.

Ngô Gia nhìn xuống vực sâu đen ngòm bên dưới, tò mò hỏi: “Phong gia, vừa rồi rốt cuộc là thứ gì vậy?” “Là một lũ khỉ bị cổ trùng khống chế, chắc là trấn lăng thú của ngôi lăng mộ này.” Phong Nguyên Thanh lơ đãng trả lời.

“Khỉ ư?

Sao lại có người dùng khỉ làm trấn lăng thú nhỉ?” Ngô Gia thắc mắc.

“Tôi từng đọc trong một cuốn sách, thời cổ đại có nền văn minh huấn luyện đười ươi làm vệ binh canh giữ hầm mỏ.

Thậm chí sau khi nền văn minh đó diệt vong hàng ngàn năm, lũ đười ươi vẫn thế hệ này sang thế hệ khác giáo dục hậu duệ canh giữ di tích hầm mỏ đó.” “Nhưng đó là vì đười ươi thông minh hơn khỉ, khỉ e rằng khó làm được việc đòi hỏi độ khó cao như vậy.” Ngô Gia bỗng sững lại, chú ý tới hai chữ 'cổ trùng' trong lời của Phong Nguyên Thanh.

“Chẳng lẽ là vì loại cổ trùng mà ngài nói?” “Đúng vậy, loại cổ trùng đó bám trên một chiếc mặt nạ nhân diện, đeo vào mặt con khỉ để điều khiển hành động của nó.

Mấu chốt không nằm ở con khỉ, mà là loại cổ trùng này!” Phong Nguyên Thanh khẳng định.

“Loại cổ trùng này xem ra khá lợi hại nhỉ, Nguyên Thanh, sao anh không bắt lấy vài con?” Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Phong Nguyên Thanh lắc đầu bảo: “Đám cổ trùng đó trông xấu xí quá, anh không thích, công dụng cũng bình thường nên không bắt.

Lát nữa chắc chắn sẽ gặp lại, lúc đó em nhìn là biết ngay, em cũng

sẽ không thích đâu." "Ồ." Dương Tuyết Lỵ như suy tư gì đó rồi gật đầu.

Đã xấu lại còn chẳng mấy tác dụng thì thôi vậy.

Mọi người trò chuyện thêm một lát, cơn buồn ngủ ập đến.

Đi bộ trên núi rồi leo trèo dưới hầm cả ngày, ai nấy đều vừa mệt vừa buồn ngủ, thay nhau ngáp ngắn ngáp dài.

Sau đó, mọi người tựa vào thân cây, dùng ba lô kê đầu, lờ đờ ngủ thiếp đi.

Ngay khi nhóm Ngô Gia sắp chìm sâu vào giấc ngủ, đột nhiên một chuỗi âm thanh va chạm liên tiếp truyền từ phía trên xuống.

Đồng thời, cả cây đồng xanh cũng rung chuyển dữ dội, giống như có một con quái vật đang bò từ trên xuống.

Mọi người giật mình tỉnh giấc, cảnh giác nhìn lên phía trên.

"Thứ gì vậy?

Động tĩnh lớn thế này?" "Chẳng lẽ đúng như Phong gia vừa nói, lát nữa lại gặp cổ trùng?

Hay là nó điều khiển một con quái vật khổng lồ giết xuống đây rồi?" Mọi người cẩn thận co chân lại, chuẩn bị né tránh bất cứ lúc nào.

Trong lúc căng thẳng, một bóng đen như chớp giật rơi từ trên cao xuống, đâm sầm vào mấy cành đồng xanh giao nhau cách đó không xa, mắc kẹt ở đó chứ không rơi tiếp xuống dưới.

Cú va chạm cực mạnh khiến cả cây thần rung lên, tay ai nấy suýt chút nữa thì buông ra vì chấn động.

Một luồng chất lỏng tanh hôi bắn lên thân cây cạnh chỗ nhóm Ngô Gia, văng đầy mặt họ.

Ba người Ngô Gia suýt nữa thì đứng tim, nhưng may mà không bị va trúng nên không sao.

Có Phong Nguyên Thanh trấn giữ ở đây, mọi người nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, rọi đèn pin về phía những cành cây vừa bị vật kia rơi trúng.

Nhìn kỹ lại, đó kinh nhiên là một người.

Người đó nằm vặn vẹo giữa các cành đồng, cơ thể biến dạng một cách bất thường, tay chân đều gãy lìa, mặt đầy vết máu, đôi mắt trợn ngược trừng trừng, đúng là chết không nhắm mắt.

Xương sườn trước ngực đâm xuyên qua da thịt, máu tươi chảy ra xối xả.

Nhìn thảm trạng này là biết ngay bị rơi từ trên cao xuống mà chết.

Lão Dương tiến lại gần một chút, rọi đèn vào mặt thi thể rồi kêu lên: "Mẹ kiếp, là cái thằng cháu Thái thúc này, lão già này hóa ra đi trước chúng ta, hèn gì lúc trước không thấy bọn họ!" Lương sư gia nghe vậy biến sắc, run rẩy bò qua xem xét, rồi dùng tay ấn vào ngực Thái thúc, một búng máu lớn trào ra từ miệng và mũi thi thể.

Ông ta lắc đầu thở dài: "Rơi từ trên cao xuống, nội tạng nát bét hết rồi.

Chương 157

Sao lại bất cẩn thế này nhỉ?" Lúc này, Phong Nguyên Thanh dắt theo Dương Tuyết Lỵ và Ngô Gia cũng lại gần quan sát.

Xương chân xuyên qua da đâm ra ngoài, khắp người chỗ lồi chỗ lõm vặn vẹo, có thể thấy khi rơi xuống đã va đập liên tục vào các cành đồng xanh.

Những cành cây này cực kỳ cứng rắn, sức chịu tải mạnh, xương thịt con người căn bản không thể làm gãy được chúng.

Lương sư gia nắn tứ chi của Thái thúc, hít một hơi khí lạnh rồi nhìn Lão Dương hỏi: "Này anh Dương, anh nói thật cho tôi biết, phía trên còn cao bao nhiêu nữa?

Nhìn Thái thúc rơi thành thế này, không dưới trăm mét đâu!" Lão Dương nhìn mọi người, ngẫm nghĩ một hồi mới đáp: "Tôi cũng không biết cao bao nhiêu, chưa dùng thước đo bao giờ, chỉ biết lần trước tôi bò mất cả ngày trời." Ngô Gia và Lương sư gia nghe xong liền lộ vẻ mặt không còn thiết sống.

Vừa rồi bò một mạch cũng chỉ mới được khoảng năm sáu mươi mét mà đã mệt đứt hơi, nếu trên kia còn cao như vậy thì làm sao bò nổi?

Ngộ nhỡ sẩy chân một cái là lại giống Thái thúc, nát thành mười mấy khúc.

Nhìn thi thể Thái thúc, lòng mọi người đều dâng lên sự cảnh giác.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, thể lực đã phục hồi phần nào, Lão Dương thúc giục mọi người tiếp tục leo lên.

Vừa leo, Ngô Gia vừa hỏi Lương sư gia về những rãnh sâu trên

thân cây.

Trước đó Phong Nguyên Thanh đã nói những rãnh này là đường dẫn máu khi tế lễ.

Chỉ là Ngô Gia không hiểu tế lễ như vậy thì có tác dụng gì.

Lương sư gia lăn lộn mấy chục năm nên cũng có hiểu biết: "Hoa văn vân lôi trên cây này cho thấy nó thuộc thời Thương Chu.

Thời đó tế lễ còn rất đẫm máu, việc dùng người làm vật tế là khó tránh khỏi.

Một cây lớn thế này rất có thể dùng để tế Thần Thụ như Phù Tang, Nhược Mộc, hoặc là Tư Mộc Chi Thần Câu Mang.

Thông thường loại thần tế này đều là huyết tế!" "Không biết vừa rồi cậu có chú ý không, máu chảy ra từ người Thái thúc đều theo vân gỗ trên cành, chảy vào hoa văn vân lôi trên thân cây, chảy thẳng xuống dưới giống như rãnh máu vậy.

Lúc nãy ở phía dưới Phong gia chẳng phải đã nhìn ra rồi sao, đây là công cụ dùng để huyết tế!

Cậu nhìn những cành cây kia xem, cành nào cũng sắc nhọn, trên đó còn có nhiều rãnh dẫn máu, chính là để xẻ thịt lấy máu đó.

Khi tế lễ, chỉ cần treo vật tế lên cành cây, máu sẽ tự động chảy vào rãnh, nếu không bị đông giữa chừng thì sẽ chảy thẳng xuống tận đáy.

Máu chảy về gốc cây đồng xanh rồi thấm xuống đất, tượng trưng cho việc dùng máu để hiến tế cho thần linh!" Ngô Gia nghe xong không khỏi cảm thán trí tuệ cổ nhân, nhưng cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Một cây thần bằng đồng khổng lồ thế này, một lần tế lễ quy mô

phải lớn cỡ nào?

Ngay cả một quốc gia cường đại cũng khó lòng duy trì lâu dài.

E rằng trong cổ tịch cũng chỉ ghi chép sơ sài, còn quá trình cụ thể hay số lượng vật tế thì không ai biết được.

Một công trình quy mô lớn như vậy lại chỉ là một công cụ tế lễ.

Tưởng tượng cảnh vô số nô lệ bị treo lên những cành cây này, máu chảy dọc theo các đường rãnh nhuộm đỏ cả cây đồng, Ngô Gia không khỏi rùng mình, dường như có một luồng hàn khí thấu xương từ cây đồng toát ra.

"Tê, tôi thấy chúng ta nên đi nhanh lên thôi, đừng để máu của Thái thúc chảy xuống dưới, cái vị Tư Mộc Chi Thần kia lại tưởng có người đến tế lễ, lúc đó coi chúng ta là vật tế thì khổ." Ngô Gia căng thẳng nói.

Lão Dương chẳng thèm để tâm đến lời Lương sư gia: "Đừng nghe lão nói bừa, thời cổ lấy đâu ra lắm người cho mà giết, tôi thấy vật tế chắc là heo, bò, dê gì đó thôi, trên kia khéo còn thấy thịt heo khô mấy ngàn năm ấy chứ.

Vả lại người chết rồi máu đông rất nhanh, chút máu của Thái thúc thấm vào đâu.

Với lại người cổ đại ăn toàn thực phẩm tự nhiên, đâu như người hiện đại đầy chất phụ gia với độc tố, thần linh người ta cũng chẳng thèm!" "Mấy người thật là hay tán dóc, thôi được rồi, hiện tại cành cây phía trên ngày càng dày đặc, mọi người chú ý một chút, hơn nữa trên đó còn có không ít Ly cổ, phải cẩn thận đấy!" Phong Nguyên Thanh nhắc nhở.

Nói đến đây, Phong Nguyên Thanh sực nhớ ra trong không gian mình có chuẩn bị mũ bảo hộ có đèn.

Loại mũ này có đèn gắn phía trước, tiện hơn đèn pin nhiều, đeo lên đầu là rảnh tay để leo trèo.

Anh gọi mọi người dừng lại.

"Mọi người đợi một chút, cầm đèn pin leo cây bất tiện quá, tôi có mũ thợ mỏ đây, mỗi người lấy một cái đeo lên đầu." Nói đoạn, anh đặt ba lô xuống, thò tay vào trong giả vờ lấy đồ.

Rất nhanh, anh lấy ra hai chiếc mũ bảo hiểm có gắn đèn, đưa một cái cho Dương Tuyết Lỵ rồi tự mình đội một cái.

Ngô Gia và mọi người thấy vậy thì kinh ngạc.

"Phong gia, không ngờ ngay cả thứ này ngài cũng mang theo, thật là tính toán chu toàn." Ngô Gia đã thấy bản lĩnh lấy đồ từ hư không của anh nên không quá ngạc nhiên, nhưng Lão Dương và Lương sư gia thì chấn động thực sự.

Cái ba lô nhỏ thế kia sao chứa nổi bằng đấy thứ?

Nhưng hai người đều là kẻ tinh đời, chỉ kinh ngạc trong lòng chứ không hỏi ra miệng.

Mọi người từ từ bò đến gần chỗ anh, nhận lấy mũ và nhanh chóng đội lên.

Đèn pin cầm tay được thu vào ba lô.

Có chiếc mũ này, mọi người thấy nhẹ nhàng hơn hẳn, lúc leo không cần phải vừa bám vừa giữ đèn.

Nhìn về hướng nào là ánh sáng rọi theo hướng đó, cực kỳ tiện lợi.

"Cái này dễ chịu hơn nhiều rồi!" Ngô Gia hớn hở nói.

Sau đó mọi người tiếp tục leo lên.

Cành đồng xanh ngày càng dày đặc, lên thêm khoảng bảy tám mét

nữa là cành lá mọc san sát như bụi gai.

Muốn leo tiếp chỉ có thể treo mình qua rồi giẫm lên những đầu cành nhọn mà leo.

Làm vậy nguy hiểm hơn nhiều so với việc áp sát thân cây như lúc trước.

Đến gần chỗ đó, nhìn đám cành lá dày đặc, mọi người nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

"Mọi người cứ ở yên đây đừng động đậy, để tôi lên trước rồi thả dây xuống, sau đó mọi người hãy leo lên." Phong Nguyên Thanh trực tiếp nhận việc nặng.

"Phong gia, ngài chú ý an toàn." Ngô Gia nói.

Đối với bản lĩnh của Phong gia, cậu ta chẳng lo lắng chút nào, thử thách này chỉ là chuyện nhỏ.

Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng nhảy lên, nắm lấy đầu cành cây, dùng lực kéo mạnh, cơ thể nương đà vọt lên, một cú lộn người linh hoạt đã giúp anh nhảy lên phía trên đám cành lá dày đặc.

Sau đó, anh lấy dây thừng từ trong túi ra, buộc vào mấy cành cây rồi thả xuống.

Mấy người bên dưới lần lượt men theo dây thừng leo lên, hữu kinh vô hiểm.

Khu vực này cành lá dày đặc, đi bên trên gần như đi trên đất bằng, chỉ cần chú ý một chút là được.

Lên đến nơi, mọi người quan sát tình hình xung quanh.

Vách đá của hố thụ bắt đầu có nhiều thay đổi, xuất hiện nhiều khối thạch nhũ tự nhiên và những rèm đá nóng chảy, rõ ràng đã thoát khỏi phạm vi đục đẽo của con người bên dưới, đây là một hang động

tự nhiên.

Mọi người men theo thân cây tiếp tục leo, vách đá xung quanh cũng bắt đầu thu hẹp lại, xuất hiện một số hang đá lớn nhỏ nhưng không sâu, nhìn một cái là thấy đáy.

Leo được một đoạn mà chưa gặp phải đám cổ trùng như Phong Nguyên Thanh nói, nhóm Ngô Gia bắt đầu lơi lỏng cảnh giác, sự chú ý bị thu hút bởi các hang đá xung quanh.

Đang leo, Ngô Gia không chú ý thấy Lão Dương và Lương sư gia phía trước đã dừng lại, suýt chút nữa thì tông vào mông Lương sư gia.

Ngô Gia hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn lên dưới ánh đèn.

Trên những cành cây phía trên treo đầy những con khỉ khô héo vặn vẹo, rõ ràng đã chết từ lâu.

Trên mặt chúng vẫn đeo những chiếc mặt nạ quỷ dị.

Nhiều con khỉ bị kẹt vào khe hở giữa các cành cây nên không bị rơi xuống.

Những chiếc mặt nạ đó không hề bị rơi ra khi khỉ chết, mà lặng lẽ nhìn chằm chằm xuống mọi người, tĩnh lặng đến đáng sợ như thể có thể sống lại bất cứ lúc nào.

"Đây chắc là loại khỉ mà Phong gia gặp bên dưới phải không?

Cái thứ giống mặt nạ này là gì vậy?" Ngô Gia hỏi.

Chương 158

“Đúng, chính là loại khỉ này, nhưng mấy con bên dưới vẫn còn sống.

Còn cái mặt nạ đó chính là Ly cổ, Ly cổ trốn đằng sau mặt nạ.” Phong Nguyên Thanh giải thích cho Lão Dương và Lương sư gia.

Lũ khỉ này rõ ràng đã chết, chắc không còn nguy hiểm gì nữa.

Lão Dương, Ngô Gia và Lương sư gia nghĩ thầm như vậy, bèn cẩn thận tiến lại gần quan sát.

Toàn thân chúng màu xám trắng như bị bệnh ngoài da, lông rụng gần hết, trông giống da người và có nhiều đốm bệnh.

Chúng cao khoảng một mét tư, mét rưỡi, tương đương một đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi.

Chiếc mặt nạ quỷ dị trông như làm bằng đá, được mài giũa tinh xảo, thậm chí còn có cảm giác nhẵn bóng.

Ngô Gia rọi đèn vào mặt một xác khỉ.

Từ chỗ tiếp giáp giữa mặt nạ và đầu khỉ, có vẻ chiếc mặt nạ đã khảm sâu vào trong đầu, như thể mọc ra từ mặt vậy, không hề có kẽ hở.

Nhìn các xác khỉ khác, đa số còn nguyên vẹn, chỉ một số ít chỉ còn lại tàn tích chi thể, có lẽ do thời gian quá lâu nên thi thể khô héo rồi vỡ ra rơi xuống.

Lương sư gia nhìn những xác khô này, đăm chiêu: “Đợi đã, tôi thấy tư thế lũ khỉ này có chút kỳ quái, dường như đã thấy ở đâu rồi, để tôi nhìn kỹ lại, mọi người đừng vội.” Lão Dương có chút thiếu kiên nhẫn: “Chỉ có lão là rắc rối, cái gì cũng phải nhìn, cẩn thận chút

không nó lại thấy tư thế của lão kỳ quái bây giờ." Lương sư gia không thèm chấp, cẩn thận bò đến trước một xác khô, đưa tay ấn vào chiếc mặt nạ trên mặt nó rồi khẽ giật một cái.

Da mặt xác khô lập tức rách ra, ông ta dễ dàng tháo được mặt nạ.

Sau đó, ông ta ghé sát nhìn vào mặt xác khô, rồi kinh hãi quay lại bảo mọi người: "Mọi người ơi...

đây dường như không phải khỉ, mà là... mặt người!" "Cái gì?" Ngô Gia và Lão Dương giật mình, cũng ghé mắt nhìn qua.

Chỉ thấy đôi mắt xác khô đã hoàn toàn khô quắt, chỉ còn hai hốc mắt đen ngòm, miệng há hốc.

Diện mục vô cùng dữ tợn khiến người ta không khỏi rùng mình.

Nhưng từ hàm răng có thể nhận dạng rõ ràng, đây không phải khỉ, đúng thực là người.

"Thế này là sao?

Chẳng phải là khỉ à?

Sao lại biến thành người rồi?" Lão Dương ngẩn ra hỏi.

Phong Nguyên Thanh nhìn mấy người bọn họ, có chút cạn lời.

Việc này thì liên quan gì đến chúng ta?

Chúng ta đến để đổ đấu chứ có phải đi khảo cổ thật đâu mà quản nhiều thế.

Anh bèn nói: "Là người hay khỉ thì quan trọng gì, chẳng liên quan nửa xu tới chúng ta cả.

Mấy người cũng đâu phải dân khảo cổ giống tôi, định ở đây nghiên cứu cái gì à?" "Ngạch, ha ha." Ngô Gia nghe vậy gãi đầu cười ngượng nghịu.

Lão Dương và Lương sư gia cũng vậy, nghĩ lại đúng là chẳng liên quan gì thật, tốt nhất là sớm tìm bảo vật rồi chuồn cho lẹ, đỡ phải ở đây thấp thỏm lo âu.

"Hắc hắc, Phong gia nói đúng, quản nhiều làm gì, chúng ta cứ tiếp tục leo thôi, ha ha." Lương sư gia cười nói, vô tình lật ngược chiếc mặt nạ lại.

Lộ ra một phần nhô lên hình xoắn ốc to bằng nắm tay, giống như vỏ ốc sên, trên đó có một cái lỗ nhỏ.

Lương sư gia tò mò ướm thử lên mặt mình rồi kinh ngạc nói: "Cái mặt nạ này hình như phải ngậm vào miệng mới đeo được!" Ngô Gia nhìn phần xoắn ốc trên mặt nạ hỏi: "Cái thứ giống vỏ ốc sên này là gì?" Phong Nguyên Thanh giải đáp: "Đó chính là Ly cổ, nhưng con này chết rồi, đập vỡ vỏ ốc ra là thấy." Lương sư gia rút một cây bút máy trong túi ra, cắm vào cái lỗ đó rồi dùng lực cậy mạnh.

Cái 'vỏ ốc' lập tức vỡ tan, để lộ ra một đoạn đốt chi giống chân cua.

Ông ta dùng hai ngón tay kẹp lấy rồi kéo ra, một con trùng chưa từng thấy bị lôi ra ngoài.

Nó đã gần như hóa thạch, chỉ cần dùng lực nhẹ là bẻ gãy thành mấy đoạn.

"Tôi thấy chiếc mặt nạ này chắc chắn không phải tự nguyện đeo vào, mà là nhân tạo.

Trên đó còn có hoa văn rất giống vân lôi trên cây, chắc chắn có liên quan đến những người đúc nên cây đồng xanh này." Lương sư gia quan sát kỹ rồi nói.

Ba người Ngô Gia bị chiếc mặt nạ thu hút.

Trong phần xoắn ốc của mặt nạ, Lão Dương tinh mắt phát hiện ở

đó chỉ có nửa đoạn thân trùng.

Mọi người lại nhìn vào cái miệng há hốc của xác khô, quả nhiên trong khoang miệng đen ngòm, nửa thân con trùng bám chặt vào lưỡi, đâm thẳng vào cổ họng, không biết đâm sâu đến mức nào, vào tận cơ quan nào bên trong.

Xác trùng và lưỡi đều khô héo co rút trông rất giống nhau, không nhìn kỹ còn tưởng con trùng này chính là cái lưỡi.

"Mẹ nó, cái mặt nạ này có khi là vật sống!" Lương sư gia thấy vậy vừa la lên vừa ném chiếc mặt nạ đi, nó rơi xuống cành đồng bên dưới vỡ tan tành.

"Hú hồn." Lương sư gia lau mồ hôi trán, tim vẫn còn đập thình thịch.

"Đây chính là Ly cổ, lúc nãy mấy con khỉ bên dưới cũng đeo mặt nạ thế này, dưới mặt nạ chính là Ly cổ." Phong Nguyên Thanh nói với Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ vừa rồi đứng khá gần nên cũng thấy rõ tình cảnh của chiếc mặt nạ và xác khô, cô đã có hình dung về loại Ly cổ này.

Vỏ như ốc sên, chân như càng cua, thân mình dài ngoằng, trông thực sự rất xấu xí và đáng tởm, lại chẳng có ích lợi gì.

Ngô Gia đứng gần Phong Nguyên Thanh, nghe thấy lời anh thì nói: "Hóa ra đây là Ly cổ mà anh nói, cả cái mặt nạ nữa, hóa ra hình dạng như vậy." "Loại Ly cổ này đã có từ rất cổ xưa, hiện tại bên ngoài cơ bản đã tuyệt chủng rồi.

Mặt nạ là do cổ nhân đặc chế để che mắt, khoảng trống trên mặt nạ là nơi Ly cổ ẩn thân.

Thân thể Ly cổ thông qua khoang miệng đâm sâu vào cổ họng, khống chế hệ thống thần kinh con người, khiến họ trở nên cực kỳ

hung hãn.

Hơn nữa nó còn có thể sinh sôi trong cơ thể vật chủ, sau khi vật chủ chết, nó sẽ bám vào đâu đó đợi vật chủ tiếp theo, ví dụ như khoảng trống trên mặt nạ kia." Lương sư gia nghe đến đây thì vỗ ngực, thầm may mắn vì lúc nãy nhanh tay ném mặt nạ đi, nếu không khéo mình cũng trúng chiêu rồi.

"Cái xác vừa rồi rõ ràng là xác người, còn lại đa số là xác khỉ, có lẽ đó là những thợ mỏ ngày xưa không may gặp phải Ly cổ đang ngủ đông nên mới trúng chiêu." Ngô Gia phân tích.

Lão Dương sắc mặt khó coi, dường như đang mừng thầm vì lần trước mình may mắn không gặp phải thứ đáng sợ này.

"Cái này đáng sợ quá, nếu bị Ly cổ bám vào, giật ra ngay chắc là không sao chứ?" Lão Dương hỏi.

"Ha ha, không đơn giản thế đâu.

Một khi đã trúng Ly cổ, phần lớn thân thể nó sẽ từ miệng chui tọt vào cổ họng, chưa kể còn có mấy cái chân nhọn hoắt bám chặt vào mặt, không giật ra nổi đâu." "Á, vậy chúng ta phải hết sức cẩn thận, trên kia e là còn nhiều thứ này lắm!" Lão Dương lo lắng.

"Đúng vậy, lát nữa nếu gặp thì chúng ta cứ tránh xa ra là được, tuyệt đối đừng lại gần.

Tôi đoán Thái thúc vừa rồi chắc là vì cái thứ này mới bị rơi xuống chết, lão giang hồ như ông ta tôi nghĩ không phải do trượt chân đâu!" Lương sư gia sắc mặt ngưng trọng, nhớ lại Thái thúc vừa rơi chết trước mắt mình.

Ngô Gia ngẩng đầu nhìn lên cây hỏi Lão Dương: "Lão Dương, phía trên thế nào?

Nếu toàn bộ đều là cành lá dày đặc thế này thì chúng ta có mệt

chết cũng không leo nổi.” “Yên tâm đi, phía trên sẽ thưa thớt hơn, không cần lo.” Lão Dương đáp.

“Đã vậy thì chúng ta tiếp tục lên thôi, đừng phí thời gian ở đây nữa, bọn Lý lão bản đang ở phía trước đấy.” Phong Nguyên Thanh nói.

Mọi người nghe vậy liền cảm thấy cấp bách, ngộ nhỡ tên Lý lão bản kia phỗng tay trên lấy hết đồ tốt thì công sức nãy giờ đổ sông đổ biển hết sao?

Chịu bao nhiêu khổ cực mà miếng ngon bị kẻ khác ăn mất thì tức chết.

Chưa kể nếu chúng đến đỉnh trước rồi phục kích thì rắc rối to.

Mọi người ngẩng đầu lên, đèn trên mũ rọi vào bóng tối phía trên, nhưng phạm vi chiếu sáng của đèn này cũng có hạn, gần thì rõ nhưng xa thì không ăn thua.

Lão Dương bèn lấy súng tín hiệu ra, bắn một phát lên trên.

Phát đạn tín hiệu bay thẳng lên cao, không hề va phải đỉnh hang như lúc ở Thiên Quan Động.

Ngô Gia và Lão Dương thót tim một cái.

Phát đạn này có thể bay cao ít nhất hai trăm mét, nhìn thế này chẳng lẽ còn phải leo thêm hơn hai trăm mét nữa sao?

Đúng là muốn lấy mạng già mà.

Chương 159

Khi đạn tín hiệu rực sáng, nó soi rõ một khoảng không gian rộng lớn.

Tình hình phía trên cũng hiện ra rõ ràng.

Cách đó không xa, quả nhiên cành lá đã thưa dần như lời Lão Dương nói.

Thấy đạn tín hiệu từ từ rơi xuống, Lão Dương thở phào: "Xem chừng bọn Lý lão bản không phục kích phía trên, biết đâu lão Thái thúc là người duy nhất sống sót vào được đây, dù sao cái Thiên Quan Trận kia cũng không dễ phá!" Ngay lúc Lão Dương đang nói chuyện, Lương sư gia bỗng nhìn thấy ở vị trí cách họ khoảng sáu bảy mươi mét, trên một đoạn cành đồng xanh có rất nhiều vật nhô lên.

"Đợi đã, cái gì kia?" Ngô Gia nghe vậy nhìn kỹ lên trên, kinh nhiên là vô số chiếc mặt nạ quỷ dị, chính là loại trên mặt xác khô lúc nãy.

Ngô Gia cảm thấy da đầu tê dại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Chỗ đó... hình như toàn là Ly cổ, e là đúng như Phong gia nói, chúng đang ngủ đông chờ vật chủ đấy!" Chỉ là chúng đã bị phát đạn tín hiệu kia làm cho thức giấc.

Khi đạn tín hiệu rơi xuống ngang qua khu vực đó, những chiếc mặt nạ lần lượt chuyển động để né tránh luồng sáng nóng rực.

Biểu cảm trên những chiếc mặt nạ đó không hề giống nhau, có cái đau đớn, cái u uất, cái dữ tợn, cái lại cười nham hiểm.

"Thật sự rồi, lũ này đều còn sống, trốn dưới mặt nạ kìa, giờ tính sao đây?

Làm sao mà qua được?" Lương sư gia giọng run rẩy.

Ngô Gia quay sang nhìn Phong Nguyên Thanh cách đó không xa, hỏi: "Phong gia, ngài bản lĩnh thông thiên, có cách gì không?" Phong Nguyên Thanh suốt dọc đường trừ thỉnh thoảng nói vài câu thì gần như im lặng, nhưng không ai dám ngó lơ anh.

Thấy Ngô Gia tôn kính anh như vậy, Lão Dương và Lương sư gia cũng không dám xem thường.

Thấy Ngô Gia hỏi, họ cũng đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói: "Yên tâm, cứ tiếp tục leo đi, lát nữa đám cổ trùng đó cứ để tôi giải quyết.

Mọi người lát nữa cứ đi sát sau lưng tôi, đừng cách xa quá." Nói xong, Phong Nguyên Thanh bảo Dương Tuyết Lỵ đi bên cạnh mình rồi tiếp tục leo lên.

Hai người họ dẫn đầu, còn Ngô Gia, Lão Dương và Lương sư gia bám sát phía sau, cố gắng không để tụt lại quá xa.

Tuy nhiên, khoảng cách giữa mọi người vẫn hơi lớn.

Phong Nguyên Thanh nghĩ ngợi một lát rồi dừng lại, bảo Ngô Gia: "Ngô Gia, cậu lấy ít máu của mình bôi lên người hai ông chú kia đi." "Hả?

Để làm gì?

Máu của tôi có tác dụng với lũ trùng này sao?" Ngô Gia không hiểu hỏi lại.

"Cậu quên lúc ở Lỗ Vương Cung đã ăn Kỳ lân kiệt rồi à?

Bây giờ máu của cậu có tác dụng đuổi trùng, lũ Ly cổ này không dám lại gần đâu." Phong Nguyên Thanh giải thích.

"Kỳ lân kiệt?

Hóa ra là vậy, tôi nhớ ra rồi, được thôi." Ngô Gia bừng tỉnh đại

ngộ.

Sau đó, cậu cẩn thận tháo bao tay, dùng dao găm rạch một đường nhỏ trên tay cho máu chảy ra.

“Mọi người mau lại đây, không là phí máu lắm.” Ngô Gia gọi Lão Dương và Lương sư gia.

“Ờ, được được.” Lão Dương và Lương sư gia vội vàng áp sát lại.

Ngô Gia bôi máu lên mặt và quần áo của hai người họ, sau đó nhanh chóng lấy băng gạc cầm máu quấn lại.

Vết rạch ở lòng bàn tay đau rát kích thích thần kinh Ngô Gia, cũng may vết thương không sâu nên máu nhanh chóng được cầm.

Sau đó cậu đeo bao tay vào, chuẩn bị leo tiếp.

Thấy phía dưới Ngô Gia đã bôi máu xong, Phong Nguyên Thanh nói: “Được rồi, tiếp tục leo thôi.” Đoạn đường mấy chục mét này mọi người leo một lúc thì dừng lại nghỉ ngơi ở nơi cách đàn Ly cổ không xa.

Chủ yếu là để chiếu cố ba người bình thường kia, leo mấy chục mét này họ đã mệt lử rồi.

Phong Nguyên Thanh nhìn lên trên, phạm vi tập trung của Ly cổ trên thân cây không lớn, chỉ khoảng vài mét.

Tuy chúng có chút xao động nhưng không hề bò xuống dưới.

Khí tức của Phong Nguyên Thanh cùng với mùi máu Kỳ lân khiến đàn Ly cổ không dám lại gần.

Nhìn sang vách động xung quanh, có nhiều hốc đá, một số hốc khá sâu.

Quanh vách động còn sót lại không ít sàn đạo bằng gỗ đã cũ kỹ, nhưng không có một bóng người.

Chẳng thấy bóng dáng tên Lý lão bản hay Vương lão bản nào cả.

Xem chừng đã chết ở xó xỉnh nào đó rồi.

Nhưng Phong Nguyên Thanh chẳng mảy may quan tâm, sống chết của bọn chúng không liên quan gì đến anh.

Nghỉ ngơi nửa tiếng, nhóm Ngô Gia uống nước, ăn chút đồ khô để bổ sung thể lực.

Khi đã hồi sức, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Có khí tức của Phong Nguyên Thanh trấn áp, cộng thêm sự uy hiếp từ máu của Ngô Gia, vừa khi mọi người tiếp cận đàn Ly cổ, chúng lập tức tản ra tứ phía, bò lên các cành cây xung quanh cực kỳ nhanh nhẹn.

Như gặp phải thiên địch, con nào con nấy chạy thục mạng.

Đàn Ly cổ dày đặc tản ra, để lộ một lối đi.

Mọi người kinh ngạc nhìn đàn Ly cổ tản đi, trong lòng vô cùng chấn động.

Nhờ đàn Ly cổ nhường đường, mọi người tăng tốc, nhanh chóng vượt qua khu vực đó.

Leo thêm một đoạn khá xa nữa, mọi người mới dừng lại thở hổn hển để hồi phục thể lực.

Đoạn này đã gần đến đỉnh cây đồng xanh, vách động bên cạnh cũng gần hơn nhiều.

Từ đây có thể với tới sàn đạo và đá trên vách động.

Những sàn đạo này tuy đã lâu đời nhưng vẫn còn khá chắc chắn, phần lớn chưa bị mục nát.

Đi theo sàn đạo sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn quanh, trên vách đá xung quanh có không ít hang động lớn nhỏ, còn có những con đường ván gỗ (sạn đạo) uốn lượn quanh vách đá, xoắn ốc đi lên, trông vẫn được bảo tồn khá tốt.

Anh phóng thần thức ra xung quanh, muốn tìm một vị trí thích hợp để có thể lên vách đá.

Quét một lượt, Phong Nguyên Thanh chọn một chỗ gần vách đá nhất.

Cách chỗ họ đang đứng khoảng bảy tám mét, còn phải leo lên một đoạn nữa mới được.

Ở đó, những cành đồng mọc khá dày đặc, dùng dây thừng buộc vào cành rồi đu sang là cách tốt nhất.

Vừa hay trên vách đá phía bên kia có một tảng đá lớn nhô ra, mà vị trí này còn có một hang đá.

Chọn xong vị trí, Phong Nguyên Thanh cúi đầu, gọi mấy người phía sau: "Leo như vầy chậm quá, tôi thấy phía trên có một chỗ gần vách đá, lát nữa tôi mắc dây xong, mọi người đều lên vách đá đi, ở đó có sạn đạo, có thể đi được." "Được, chúng tôi nghe Phong gia anh." Ngô Gia đáp.

Lão Dương và Lương sư gia cũng đồng ý gật đầu.

Chỉ là trong mắt Lão Dương loé lên một tia dị sắc, rõ ràng đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Hắn ngẩng đầu nhìn Phong Nguyên Thanh ở phía trên, trong lòng không nhịn được mà thầm nghĩ: "Gã này từ đâu ra mà ghê gớm vậy, hy vọng đừng ảnh hưởng đến kế hoạch của mình." Mấy người nhanh chóng đến vị trí Phong Nguyên Thanh đã chỉ định.

Ở đây, những cành đồng khá dày đặc, tiện hơn để nghỉ ngơi.

Mấy người ngồi trên cành cây, tựa vào thân cây nghỉ.

“Tuyết Lỵ, sao rồi, có mệt không?” Phong Nguyên Thanh lấy ra một chai nước muối sinh lý, đưa cho Dương Tuyết Lỵ.

Chương 160

"Cũng được, bây giờ em khoẻ hơn trước nhiều rồi." Dương Tuyết Lỵ nhận lấy nước muối, uống một ngụm nhỏ rồi nói.

"Được, em nghỉ ở đây một lát, anh đi mắc dây, sẽ xong ngay thôi." Phong Nguyên Thanh nói với Dương Tuyết Lỵ.

Nói xong, Phong Nguyên Thanh men theo cành đồng đi một đoạn, buộc sợi dây nylon vào một cành khá thô, rồi lại vòng quanh các cành khác vài vòng, cuối cùng thắt một nút chết, như vậy sẽ chắc chắn hơn, không lo nút dây sẽ tuột.

Sợi dây nylon này có đường kính một milimet, vô cùng chắc chắn.

Đầu kia, Phong Nguyên Thanh làm một vòng thòng lọng, móc vào một chai nước làm vật nặng.

Anh nhắm vào khối thạch nhũ nhô ra trên vách đá rồi ném qua.

Khối thạch nhũ này, Phong Nguyên Thanh đã dùng thần thức quét qua, nó là một phần của tảng đá lớn chôn sâu trong vách đá, nhô ra ngoài, vô cùng chắc chắn.

Với nhãn lực và sức mạnh của Phong Nguyên Thanh, anh dễ dàng ném vòng thòng lọng một phát trúng ngay thạch nhũ.

Sau đó, anh dùng sức kéo kéo, siết chặt dây thừng.

Đầu dây bên cành đồng cũng được anh siết chặt.

Sợi dây nylon căng thẳng như một đường thẳng.

Sau khi bố trí xong dây thừng, Phong Nguyên Thanh quay lại chỗ mấy người nghỉ, ngồi xuống cạnh Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ cũng hiểu, làm như vậy chủ yếu là để chăm sóc

mấy người Ngô Gia, còn cô và Phong Nguyên Thanh thì leo cây đồng rất dễ dàng.

Tuy nhiên, làm vậy cũng tiết kiệm được nhiều sức lực, bọn họ cũng không thiếu chút thời gian này.

"Phong Nguyên Thanh, lát nữa chúng ta sẽ leo qua dây đó sao?

Như vậy có quá nguy hiểm không?

Mấy tảng đá đó sẽ không lỏng lẻo chứ?" Ngô Gia hỏi.

Vừa nãy khi Phong Nguyên Thanh mắc dây, hắn đã ngồi trên cành cây nhìn.

Sợi dây này rất thô, trông rất an toàn, cành cây đồng cũng có khả năng chịu lực rất mạnh, chắc chắn không vấn đề gì, chỉ là tảng đá ở đầu bên kia, thật sự không xác định được.

"Tôi nói Ngô Gia, cậu đừng có cái miệng quạ đen vậy chứ, không thể nghĩ đến điều gì tốt hơn sao?" Lão Dương hỏi một cách bất lực.

Phong Nguyên Thanh cười cười, nói: "Yên tâm đi, tôi đã xem rồi, tảng đá đó rất chắc chắn, sẽ không lỏng lẻo đâu.

Đủ cho chúng ta an toàn đi qua." Sau khi hồi phục thể lực, mọi người đứng dậy chuẩn bị men theo dây leo lên vách đá đối diện.

Dương Tuyết Lỵ là người đầu tiên, tay chân cùng dùng, bám vào sợi dây.

Vị trí đầu dây buộc trên cây đồng khá cao, còn đầu dây buộc trên thạch nhũ thì thấp hơn, Dương Tuyết Lỵ theo sợi dây, rất dễ dàng leo đến bệ đá ở đầu bên kia.

Sau khi xuống khỏi dây, Dương Tuyết Lỵ nhìn vào bên trong hang đá, hang sâu khoảng bảy tám mét, nhưng chiều cao chỉ hơn một mét một chút, hoàn toàn không thể đứng thẳng.

Bên trong trống rỗng, vách tường cũng rất ẩm ướt, thấm xuống không ít nước.

Mọc ra không ít nấm mốc.

Còn ở cửa hang, trên vách đá, cứ cách ba bốn xích lại có một hang đá, leo trèo cũng không khó khăn.

Rất nhanh, Ngô Gia, Lão Dương và Lương sư gia lần lượt theo dây leo đến bệ đá ở cửa hang.

Phong Nguyên Thanh là người cuối cùng leo qua.

May mà cái hang này đủ lớn, nếu không đã không chứa nổi năm người.

Mà ở đây, cách sạn đạo gần nhất còn một đoạn ngắn, cần phải men theo những cửa hang này mà leo qua.

Mọi người vừa mới nghỉ ngơi xong, lúc này thể lực dồi dào, thêm vào đó khoảng cách giữa các hang đá này rất gần, rất tiện lợi để leo trèo.

Thế là mọi người nghỉ ngơi một lát, lập tức xuất phát, men theo các hang đá trên vách động, tiến về phía sạn đạo.

Còn về sợi dây nylon kia, Phong Nguyên Thanh tháo vòng dây ra, thả xuống.

Chỉ là một sợi dây mà thôi, Phong Nguyên Thanh cũng không để tâm, trong không gian trữ vật của anh còn rất nhiều.

Mấy người men theo hang đá leo hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng đến được sạn đạo.

Con sạn đạo này không hề mục nát như tưởng tượng.

Ngược lại còn được bảo tồn rất tốt.

Vật liệu gỗ chính để xây dựng sạn đạo là một loại gỗ đặc biệt, có tác dụng chống ẩm và chống thấm nước rất tốt.

Ngay cả khi đã trải qua không biết bao nhiêu trăm năm bị nước và đất xói mòn, nó vẫn vô cùng chắc chắn.

Mọi người giẫm lên trên, vẫn có thể nghe thấy tiếng kẽo kẹt đầy dẻo dai.

Trên vách tường xung quanh sạn đạo treo rất nhiều rễ cây, chúng thò ra từ lớp đất phía trên, lơ lửng trên vách đá.

Có nhiều rễ thậm chí đã quấn quanh lan can sạn đạo, giống như dây leo quấn quýt.

Một số rễ cây thậm chí mọc rất to, như những cánh tay bạch tuộc, xiên chéo vào sạn đạo, cản đường mọi người.

Con sạn đạo cũng không dễ đi như tưởng tượng, nhưng so với việc leo cây thì vẫn dễ dàng hơn một chút.

Vừa nãy men theo vách đá leo trèo hơn nửa tiếng, thể lực của mấy người lại cạn kiệt.

Dương Tuyết Lỵ cũng hơi mệt, trên chóp mũi đã lấm tấm mồ hôi.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền bảo mọi người dừng lại, nghỉ một lát trên sạn đạo.

Ba người Ngô Gia đã ướt đẫm mồ hôi, quần áo đều ướt sũng.

Họ đang tựa lưng vào vách đá, khoanh chân ngồi trên đất, cầm bình nước, uống ừng ực.

"Ực ực ực!" Sau khi uống mấy ngụm lớn, mới phát ra một tiếng rên thoải mái.

Thở hổn hển, cả người mỏi mệt.

Phong Nguyên Thanh thì không hề mệt mỏi chút nào.

Ánh mắt anh xuyên qua bóng tối, nhìn quanh.

Chỗ này cách mặt đất đã rất gần, lên trên có lẽ chỉ vài chục mét nữa là đến mặt đất.

Dưới sự quét của thần thức, mọi thứ trong động đều hiện rõ mồn một.

Nói ra thì, cái hang động này vẫn có chút thần dị.

Trước đây ở mặt đất, thậm chí trong Thiên Quan động, Phong Nguyên Thanh dùng thần thức quét qua, đều không phát hiện ra dấu vết của hang động này.

Thế nhưng nó lại tồn tại một cách chân thật.

Tuy nhiên, cây thần đồng này dù sao cũng có liên hệ trực tiếp với cổ thần.

Hang động chứa cây thần đồng này có chút thần dị thì cũng là điều quá đỗi bình thường.

Đột nhiên, một bóng người mập mạp xuất hiện trong phạm vi thần thức của anh.

Là cái ông chủ Vương đó.

Trong đoàn người bọn họ, chỉ có ông chủ Vương này là một người béo, cả người đầy thịt mỡ.

Hắn đang trốn ở mấy tầng sạn đạo phía trên, sau một tảng đá, từ trên cao nhìn xuống do thám mọi người phía dưới.

Nhưng chỉ có một mình hắn, không thấy dấu vết của những người khác.

Chương 161

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, thần thức phát tán ra, trong toàn bộ giếng thẳng đứng khổng lồ nơi cây thần đồng tọa lạc, chỉ có mấy người bọn họ và bóng dáng ông chủ Vương này, không có người nào khác.

Khóe miệng Phong Nguyên Thanh hơi nhếch lên, nhưng cũng không để tâm.

Ông chủ Vương này cũng thật may mắn, những người khác đều chết cả rồi, vậy mà hắn vẫn còn sống.

Trước đó, sau khi bọn họ từ mật đạo xuống đáy giếng thẳng đứng này, đã cảm nhận được một luồng gió nóng thổi từ trên xuống.

Điều này chứng tỏ giếng thẳng đứng này còn có những thông đạo liên kết khác với Thiên Quan động.

Có lẽ còn không chỉ một.

Ông chủ Vương này cũng thật may mắn, vậy mà lại tìm được một thông đạo.

Trực tiếp đến vị trí gần đỉnh cây thần đồng.

Không như Phong Nguyên Thanh và bọn họ, phải một đường từ dưới đất leo lên, còn gặp phải sự đe dọa của Ly Cổ.

Có lẽ Thái thúc cũng may mắn tìm được một thông đạo, thông đến giếng thẳng đứng nơi cây thần đồng tọa lạc, chỉ là vị trí cửa ra khá thấp.

Trong quá trình leo trèo, ông ấy gặp Ly Cổ chặn đường, kết quả trượt chân ngã từ trên cây xuống, chết thảm, cả người đứt thành mấy khúc.

Phía trên, ông chủ Vương uốn éo thân thể mập mạp, ẩn sau một tảng đá, xung quanh còn có một số rễ cây che chắn.

Hắn tắt đèn pin trong tay, trốn trong bóng tối không một tiếng động.

Vị trí của hắn rất cao, gần đỉnh cây thần đồng, gần đó không có Ly Cổ tập trung, nếu không thì đủ cho hắn uống một bình rồi.

Trước đó, khi vượt qua thác nước suối vàng ngầm, hắn bị dòng nước lớn cuốn trôi và thất lạc khỏi mọi người, không thể tập hợp lại một chỗ.

Hắn đã may mắn tránh thoát được sự phun trào của suối nước nóng ngầm, không biến thành con heo luộc.

Dưới ánh sáng của pháo sáng mà Ngô Gia và mấy người bắn ra, hắn nhìn thấy vô số quan tài dưới vách đá, nảy sinh ý đồ, cũng theo xuống.

Kết quả là lạc đường trong trận quan tài, may mắn thay, sau khi ngọn lửa lớn đốt cháy trận quan tài, hắn tìm thấy một hang đá, và đến được giếng cây nơi cây đồng này tọa lạc.

Một đường leo lên, đến vị trí hiện tại.

Mặc dù ông chủ Vương gan lớn, nhưng trong không gian tối tăm và ngột ngạt này, hắn vẫn rất hoảng sợ.

Bây giờ nhìn thấy mấy người Ngô Gia phía dưới, trong lòng hắn lập tức an tâm hơn nhiều, dù sao cũng có người bầu bạn.

Thế là hắn định cứ ở yên tại chỗ, đợi Phong Nguyên Thanh và mấy người Ngô Gia lên, sau đó hợp tác, cùng nhau khám phá cây đồng.

Trong tay hắn có súng, hơn nữa không phải loại súng rách nát như

của Lão Dương, có súng trong tay thì gan cũng lớn hơn.

Phía dưới, mấy người Ngô Gia đã nghỉ ngơi xong, thể lực đều đã hồi phục.

Thế là họ liền men theo sạn đạo tiếp tục xuất phát.

Ngô Gia và Lão Dương đều lấy ra những con dao găm mang theo, chặt bỏ những rễ cây và dây leo cản trở hành động của mình.

Phong Nguyên Thanh cũng lấy ra một con dao găm đi trước mở đường.

Men theo sạn đạo trên vách đá đi lên mấy vòng, mọi người đến một chỗ bị đứt.

Sạn đạo ở đây vốn dĩ bị tảng đá từ trên cao rơi xuống đè gãy, khoảng cách bị đứt không hề ngắn, dài đến hơn chục mét.

Hơn nữa vách đá gần đó trơn tuột, không có hang đá nào có thể leo trèo.

"Xa như vậy, không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng dây thừng." Ngô Gia ước lượng khoảng cách, nhìn quanh rồi nói.

Ông chủ Vương kia không thể không nói hắn ta may mắn, hang đá mà hắn ra nằm phía trên chỗ đứt này, nếu không thì hắn cũng không lên được.

Phong Nguyên Thanh đưa tay vào ba lô, thực chất là lấy ra từ không gian trữ vật một sợi dây có móc, dài hơn chục mét, vừa vặn.

Nắm một đầu dây vung lên, móc câu bay lượn trong không trung, tạo thành từng đợt tiếng xé gió.

Nhắm chuẩn khe hở của lan can gỗ trên sạn đạo đối diện, Phong Nguyên Thanh dùng sức ném một cái.

Móc câu mang theo sợi dây bay ra, vượt qua khoảng cách hơn

chục mét, chính xác ném vào khe hở, trọng lực của móc câu khiến nó sau khi dây bị kéo căng, đã quấn quanh khúc gỗ mấy vòng, cuối cùng móc câu mắc chặt vào khúc gỗ, vô cùng kiên cố.

Dùng sức kéo mấy cái, xác định móc câu đã mắc chặt, sẽ không lỏng lẻo.

Phong Nguyên Thanh buộc đầu dây còn lại vào lan can và sàn sạn đạo bên phía mình.

Sau khi mấy người nghỉ ngơi một lát ở đây, liền men theo dây lần lượt leo sang phía đối diện.

Mọi người đi đi dừng dừng, cuối cùng cũng đến chỗ ông chủ Vương ẩn nấp.

Trong lúc này đã tốn không ít thời gian, nhìn ông chủ Vương mà hắn ta suýt ngủ gật.

Thấy mấy người đã đến trước mặt, ông chủ Vương với tâm trạng kích động, từ trong bóng tối nhảy ra, rút súng ra, chĩa vào mọi người, nói: "Ha ha, cuối cùng các người cũng lên rồi, lão tử đợi nửa ngày rồi, suýt nữa thì ngủ quên." Ông chủ Vương vừa nói vừa cười, trong mắt gần như toát ra ánh sáng.

Dưới ánh sáng đèn pin đội đầu của mấy người, thân thể mập mạp của ông chủ Vương lộ ra.

Ngô Gia kinh hô: "Ông...

ông không phải là ông chủ Vương đó sao?

Sao lại ở đây?

Ông vậy mà vẫn chưa chết?" "Xì xì xì, thằng nhóc con, biết nói chuyện không hả, lão tử sống tốt lành thế này sao lại chết được?" Ông chủ Vương tức giận đến mức cả người thịt mỡ run lên bần bật, bực

bội nói.

“Vậy ông chủ Vương, ông đột nhiên nhảy ra thế này là muốn làm gì?” Phong Nguyên Thanh khóe miệng mang theo ý cười hỏi.

“Làm gì à?

Hắc hắc hắc, đương nhiên là cùng nhau khám phá nơi này, cùng nhau phát tài chứ.” Ông chủ Vương cười hắc hắc đáp.

“Nếu muốn hợp tác, vậy thì bỏ súng xuống đi, bên chúng tôi có năm người, ông chỉ có một mình, đâu có lợi thế gì, muốn hợp tác thì hãy thể hiện thành ý ra.” Phong Nguyên Thanh nửa cười nửa không nhìn ông chủ Vương mập mạp nói.

“Hắc hắc, dễ nói thôi, dù sao các người đông người, tôi cũng có chút lo lắng mà.” Ông chủ Vương bỏ súng xuống, không còn chĩa vào mọi người nữa.

Sau đó hắn từ từ đi đến bên cạnh mọi người, nhìn Lương sư gia đang co ro ở một bên ra hiệu bằng mắt, rồi nói: “Hắc hắc, đã hợp tác rồi thì cũng coi như người nhà, lão Lương, ông kể tình hình cho mọi người nghe đi.” Lương sư gia thấy vậy, đành phải bước ra, nhìn cây đồng ở trung tâm giếng cây, chậm rãi nói.

“Nói đến chuyện này, thì phải nói đến 《Hà Mộc Tập》, theo ghi chép trên 《Hà Mộc Tập》, thời điểm sớm nhất phát hiện ra cây đồng này là vào năm Càn Long thứ mười ba.” Cuốn 《Hà Mộc Tập》 này tuy là vật gia truyền của nhà ông chủ Lý, nhưng bản thân ông ta lại không có nhiều nghiên cứu về lịch sử và đồ cổ.

Không phải ông ta chưa từng thử nghiên cứu cuốn 《Hà Mộc Tập》 của nhà mình, chỉ là rất nhiều ghi chép bên trong ông ta không đọc hiểu được, chứ đừng nói đến chữ Mãn.

Nhiều năm qua ông ta vẫn luôn nghiên cứu đồ cổ, thậm chí làm ăn

buôn bán đồ cổ, nhưng những thứ ghi chép trên 《Hà Mộc Tập》 thì ông ta vẫn luôn không thể nghiên cứu rõ.

Chữ Mãn ông ta cũng luôn học tập, nhưng chữ Mãn trong ghi chép lại có nhiều đoạn dùng ám ngữ, ẩn ngữ để viết, căn bản không thể hiểu được.

Mặc dù không từ bỏ, nhưng ông ta cũng đã hiểu rõ, chỉ dựa vào chút khả năng của mình thì căn bản không thể phá giải bí mật của 《Hà Mộc Tập》.

May mà ông ta trên giang hồ quen biết không ít bạn bè.

Lương sư gia, Thái thúc kia, đều là dạng trí tuệ, đối với đồ cổ, lịch sử, thậm chí là lĩnh vực đổ đấu đều có nghiên cứu.

Vì vậy ông chủ Lý liền kéo họ nhập hội, cùng nhau nghiên cứu 《Hà Mộc Tập》.

Còn ông chủ Vương, thì là bạn của ông chủ Lý, hai người hợp cạ, lại có lợi ích liên quan không nhỏ, do đó cũng bị kéo vào cuộc.

Qua nghiên cứu của Lương sư gia, ông ấy phát hiện cuốn 《Hà Mộc Tập》 này thực chất là một cuốn sổ tay.

Viết rất tùy tiện, thậm chí có phần tản mác.

Đôi khi dùng chữ Hán viết, đôi khi lại dùng chữ Mãn, thậm chí còn có một phần dùng chữ Mông Cổ viết.

Bên trên ghi chép rất nhiều mộ huyệt mà Thiết Kỵ Kiêu Kỵ đã khám phá.

Nhiều ngôi mộ đã bị khám phá nhiều lần, minh khí bên trong đã bị lấy sạch.

Chương 162

Còn lại, đa số là những nơi có cơ quan nguy hiểm trùng trùng, hoặc tình huống trong mộ quỷ dị.

Trong vài đoạn ghi chép bằng chữ Hán, Lương sư gia đã phát hiện một số manh mối.

Có vài chuyện đã thu hút sự chú ý của ông ấy.

Chuyện thứ nhất, ghi chép nói rằng, vào năm Càn Long thứ mười ba, tại một mỏ quản khoáng ở vùng núi Thái Bạch, có báo cáo đào được một trụ đồng cổ, men theo trụ đồng đào xuống liên tục bốn tháng mà vẫn không thấy đáy, không biết rốt cuộc nó chôn sâu đến mức nào.

Chuyện này ở địa phương gây xôn xao, lan truyền rất nhiều phiên bản.

Có người nói, trụ này có linh tính, càng đào xuống càng dài ra, vĩnh viễn không đào tới đáy.

Còn có những chuyện càng hoang đường hơn, thậm chí nói đây là cán búa của Bàn Cổ khi khai thiên lập địa, đào nữa sẽ đào được cái búa ra.

Lại có người nói, đây là chiếc đinh mà Ngọc Hoàng Đại Đế dùng để đóng giữ long mạch Tần Lĩnh, không cho long mạch này bay lên trời, nói rằng trụ đồng này sâu tám trăm dặm dưới đất, không thể đào thêm nữa, nếu không cả nước sẽ gặp vận rủi.

Những truyền thuyết này quá hoang đường, không có mấy đáng tin.

Ít lâu sau, đội Thiết Đầu Kiêu Kỵ mà tổ tiên ông chủ Lý thuộc về

nhận được mật lệnh, dẫn ba ngàn tử tù, tiếp quản mỏ quặng này, tiếp tục đào sâu xuống, muốn khám phá tận cùng.

Tiếp theo là một đoạn chữ Mãn.

Vị trí của cây thần đồng này, trong 《Hà Mộc Tập》, chính là nằm trong đoạn ghi chép bằng chữ Mãn đó.

Bản thân Lương sư gia nghiên cứu chữ Mãn không nhiều, chỉ hiểu biết chút ít, nhận biết được một phần nhỏ chữ Mãn, chỉ có thể miễn cưỡng đọc được đại khái.

Phần còn lại, ông ấy đã tốn rất nhiều công sức, tìm được một cuốn từ điển chữ Mãn, dịch từng chữ một trong 《Hà Mộc Tập》.

Ông ấy đọc hiểu được khá nhiều, nhưng trong đó vẫn còn không ít đoạn không đọc hiểu được, đành phải bỏ qua.

Nhưng chính vì vậy, Lương sư gia cũng có được thu hoạch lớn.

Cũng như ông chủ Lý đã nói, ngôi đại mộ ở Tần Lĩnh này vô cùng quỷ dị, cực kỳ nguy hiểm, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, đừng đến đây khám mộ đổ đấu.

Sau đó là chuyện thứ hai được ghi chép bằng chữ Hán.

Chính là chuyện sau khi đào xuống rất lâu. 《Hà Mộc Tập》 ghi chép, đến năm Càn Long thứ mười tám, việc đào đất này mới có tiến triển.

Đã đào liên tục bốn năm ba tháng.

Ba ngàn tử tù, một đường đào đến hang động ngầm nơi mọi người đang ở, đào đến tận chân núi, chính là nơi mà bọn họ đã leo lên.

Vẫn chưa đào đến gốc của cây đồng.

Nhưng họ đã đào được một chiếc hộp đá có vân rồng, bên trong rỗng, cất giấu đồ vật, nhưng không có một khe hở nào, làm thế nào

cũng không mở được, họ không dám hành động liều lĩnh, liền đem chiếc hộp này dâng vào cung.

Tiếp theo lại là một đoạn chữ Mãn, nội dung ghi chép đại khái là, hoàng đế hạ lệnh, triệu tập vô số thợ thủ công khéo léo trên toàn quốc, nghĩ ra vô số cách, muốn mở chiếc hộp đá này.

Còn về việc cuối cùng có mở được hay không, bên trên không ghi chép, càng không biết bên trong là vật gì.

Phía sau lại là một đoạn sự kiện được ghi chép bằng chữ Hán, rất ngắn gọn.

Cuối năm Càn Long thứ mười tám, hoàng đế ban thưởng cho thống lĩnh Thiết Đầu Kiêu Kỵ Giáp Phùng tước vị nhị đẳng, những Thiết Đầu Kiêu Kỵ còn lại mỗi người được thưởng một trăm lượng hoàng kim.

Con sạn đạo mà mọi người đang đứng hiện tại, chính là do Thiết Đầu Kiêu Kỵ dẫn người xây dựng vào thời đó, là để chuẩn bị cho việc hoàng đế đến quan sát cuối cùng.

Chỉ là khi sạn đạo được xây dựng đến gần đỉnh, thì không thể xây lên được nữa.

Hơn nữa luôn có người vô cớ rơi xuống, chết không ít người, hoàng đế cũng luôn không đến, sau đó chuyện này cũng bị bỏ dở.

Lương sư gia kể cho mọi người nghe những gì ông ấy hiểu về ghi chép trên 《Hà Mộc Tập》.

Mọi người cũng có thêm nhiều hiểu biết mới về tình hình nơi đây.

Con sạn đạo này khi xây dựng đã liên tục có người rơi xuống vách đá, xem ra có điều kỳ lạ, chỉ là không biết có phải do Ly Cổ gây ra hay không.

“Lương sư gia, trong ghi chép của 《Hà Mộc Tập》, dường như không hề nhắc đến Ly Cổ, khi họ khai thác không gặp phải những mặt nạ này sao?” Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Không có, bất luận là ghi chép bằng chữ Hán, hay ghi chép bằng chữ Mãn, bên trong đều không hề nhắc đến mặt nạ gì, xem ra lúc đó họ không gặp phải loại Ly Cổ này.” Lương sư gia gật đầu nói.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Ly Cổ này, xem ra là về sau mới xuất hiện.

Cây thần đồng này, có một loại sức mạnh vật chất hóa không thể tin nổi, sau khi chạm vào cây đồng này, là có khả năng đạt được.

Những tử tù chết khi xây sạn đạo, nói không chừng chính là có liên quan đến loại sức mạnh này.

Con cổ trùng kia, có lẽ cũng là do một tên trộm mộ ngẫu nhiên khám phá ra cây đồng mà vật chất hóa thành, chỉ là dựa vào cây đồng, Ly Cổ vẫn luôn không mất đi sức mạnh duy trì sự tồn tại, vẫn lưu truyền đến tận bây giờ.

Mọi người men theo sạn đạo đi mãi lên trên, vậy mà phát hiện, sạn đạo này được xây cao hơn đỉnh cây đồng rất nhiều, hoàn toàn khác với ghi chép trên 《Hà Mộc Tập》.

“Tôi đoán, có lẽ là do khai quật nhiều năm, khiến tầng đá phía dưới không thể chịu đựng được trọng lượng của cây đồng, cho nên nó đã sụt lún xuống sâu hơn, vì vậy mới xuất hiện tình huống hiện tại.” Ngô Gia ngẩng đầu nhìn sạn đạo phía trên nói.

“Quả thực, khả năng này rất lớn, cây thần đồng khổng lồ như vậy, trọng lượng chắc chắn vô cùng khủng khiếp, vốn dĩ dựa vào tầng đá ngầm sâu dày để chống đỡ, có thể đứng vững ở đó, nhưng bị đào xuống cả trăm mét, những tảng đá còn lại không thể chống đỡ được

nữa, sụt lún xuống cũng là chuyện bình thường." Dương Tuyết Lỵ cảm thấy Ngô Gia nói rất có lý.

Tiếp đó, mọi người lại tiếp tục men theo sạn đạo đi một đoạn đường, đến vị trí đỉnh cây đồng.

Ở đây còn cách đỉnh động không ít.

Nhưng, lại có vô số rễ cây từ đỉnh động rủ xuống, hệ thống rễ vô cùng to lớn và phát triển.

Ngô Gia nhìn những rễ cây này, nhìn đến xuất thần, suy nghĩ cũng bay xa.

Hắn nghĩ đến, những rễ cây này, rất có thể chính là những cây đa khổng lồ mà bọn họ đã thấy trên đỉnh núi Kim Ngư ở bên ngoài, to đến mức mười mấy người ôm mới xuể.

Giờ đây xem ra, hệ thống rễ dưới lòng đất của chúng còn hùng vĩ hơn nhiều so với thân cây và cành lá lộ ra trên mặt đất.

Vô số rễ cây dưới ánh đèn chiếu rọi, như những bàn tay quỷ tái nhợt, quấn quýt bện chặt vào nhau, bao quanh thân cây đồng, giống như một bàn tay khổng lồ, nắm chặt lấy trụ đồng này.

Dường như muốn kéo nó từ địa ngục ra vậy.

Lại giống như một cây cột totem khổng lồ quấn đầy mãng xà hoá thạch, nhìn một cái là khiến người ta nổi da gà.

"Rễ cây ở đây mọc dày đặc như vậy, chứng tỏ lớp vỏ đá phía trên chính là tầng đất mặt, khu vực này trông giống một hang động tự nhiên, chắc chắn cửa động thông ra bên ngoài, người xưa cúng tế đâu thể chui qua núi mà vào, lát nữa chúng ta không cần quay lại đường cũ nữa rồi." Phong Nguyên Thanh nhìn quanh nói.

"Thật sao?

Vậy thì tốt quá rồi!" Ngô Gia kinh hỉ nói.

Mọi người nghe vậy cũng lộ vẻ mặt hớn hở, không cần phải vất vả leo cây xuống đường cũ nữa, vậy thì quá tốt rồi, quay lại đường cũ phải đối mặt với quá nhiều nguy hiểm.

Ông chủ Vương kia mắt sáng rực, cẩn thận nhìn chăm chú lên đỉnh cây đồng.

Đột nhiên hắn dường như phát hiện ra điều gì đó.

"Các người xem, trong mấy đống rễ cây trên đỉnh cây có phải có một pho tượng không?

Ở đây còn xa quá, nhìn không rõ, chúng ta đổi chỗ, đến gần xem thử đi?" Ông chủ Vương nói.

Lần này mọi người xuống đổ đấu, chính là vì minh khí, bảo bối tuy chưa thấy, nhưng trong lòng mọi người đều rõ, đồ vật chắc chắn nằm trên cây đồng này.

Theo hướng ông chủ Vương chỉ mà nhìn qua.

Mọi người đều nhìn thấy, dưới trụ đồng đó, giữa những rễ cây quấn quanh, dường như quả thật có một pho tượng bị bao bọc bên trong, chỉ lộ ra hai cánh tay được điêu khắc bằng đồng.

Rất giống với di tích pho tượng có vẻ yêu dị mà Ngô Gia và bọn họ đã thấy trước đó ở Giáp Tý Câu.

Khuôn mặt pho tượng đó đã bị phá huỷ, Ngô Gia lúc đó cho rằng là do trộm mộ dùng thuốc nổ làm nát.

Với tư cách là nhân vật chính (chủ bút), lúc đó hắn có một loại giác quan thứ sáu đặc biệt, cảm thấy khuôn mặt đó có thể có điều bất ổn, thế là nảy sinh lòng hiếu kỳ với khuôn mặt đó, lần này coi như có cơ hội để xem rốt cuộc khuôn mặt đó trông như thế nào.

Chương 163

Chỉ là, góc độ ở đây không tốt lắm, nhìn thế nào cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt pho tượng.

Mọi người cũng rất tò mò về điều này, thế là mọi người men theo sạn đạo đi một vòng, nhưng đều không tìm thấy chỗ nào có thể nhìn rõ khuôn mặt pho tượng.

"Vì đã không nhìn rõ trên sạn đạo, chúng ta hãy đến gần hơn mà xem, ở đây rễ cây rất nhiều, leo trèo cũng tiện." Phong Nguyên Thanh nói.

Ngay lập tức, ông chủ Vương kia lấy ra một cái rìu leo núi đa năng, dùng sức cắm đầu rìu vào rễ cây, thử độ chắc chắn của những rễ cây này.

Kết quả đương nhiên là vô cùng chắc chắn, ngay cả trọng lượng hai trăm cân của ông chủ Vương cũng có thể chịu được.

Ông chủ Vương thấy vậy, lập tức tay chân cùng dùng, leo lên vách đá cheo leo đầy rễ cây một cách vô cùng nhanh nhẹn.

Với một tốc độ không phù hợp với thân hình của hắn, nhanh chóng tiếp cận vị trí của pho tượng.

Mọi người Ngô Gia đều nhìn chằm chằm ông chủ Vương, dùng đèn pin đội đầu chiếu sáng cho hắn.

Vài phút sau, ông chủ Vương kia đã đến bên cạnh pho tượng bị vô số rễ cây bao bọc.

Sau khi đến gần nhìn vài lần, ông chủ Vương kinh hô: "Các người mau qua đây, ở đây có thể nhìn rõ, trong đống rễ cây kia hình như, không chỉ có một pho tượng!

Chỉ là không biết tạc cái gì.” Mọi người nghe vậy, lập tức cũng men theo rễ cây leo lên.

Ngô Gia rất tò mò về pho tượng đó, thế là là người đầu tiên leo lên, Lão Dương và Lương sư gia theo sau.

Phong Nguyên Thanh thì dẫn Dương Tuyết Lỵ đi cuối cùng.

“Tuyết Lỵ, lát nữa em sẽ gặp được ‘tiểu sủng vật’ của mình.” Phong Nguyên Thanh đứng trên sạn đạo, nói với Dương Tuyết Lỵ bên cạnh.

“Rốt cuộc là cái gì vậy?

Anh vẫn chưa chịu nói với em sao?

Anh cũng quá thích giữ bí mật rồi đấy!” Dương Tuyết Lỵ nũng nịu nói.

“Lát nữa sẽ biết thôi, đừng vội mà.

À đúng rồi, Ngự Thú thuật anh dạy em trước đây, luyện thế nào rồi?” Phong Nguyên Thanh lảng tránh, chuyển chủ đề hỏi.

“Hừ.” Dương Tuyết Lỵ lườm Phong Nguyên Thanh một cái, rồi nói: “Em có tập luyện nghiêm túc, luyện cũng tạm được thôi.” “Vậy được, lát nữa nó xuất hiện, anh sẽ hỗ trợ em từ bên cạnh.” Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

Phía trên mấy người leo khá nhanh, đã sắp đến vị trí của ông chủ Vương.

Thế là Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ cũng di chuyển, men theo hệ thống rễ trên vách đá cheo leo mà leo lên.

Hai người không phải người bình thường, động tác nhanh chóng, lanh lẹ, loáng một cái đã leo được một đoạn rất xa, nhanh hơn Ngô Gia và bọn họ nhiều.

Phong Nguyên Thanh không muốn bộc lộ quá nhiều thực lực, không bộc lộ khả năng bay lượn của mình, không cần thiết phải làm vậy nếu không phải vạn bất đắc dĩ.

Hai người rất nhanh đã hội hợp với ông chủ Vương và Ngô Gia bọn họ, đến đỉnh cây đồng.

Đây là một cái bệ, diện tích không nhỏ, phần lớn bị rễ cây che khuất.

"Hoá ra đỉnh cây lại là thế này!" Ngô Gia kinh ngạc nói.

Từ đây nhìn ra xung quanh, có thể thấy, trong những rễ cây to lớn như mãng xà bao bọc, có rất nhiều cánh tay đồng bị rỉ sét.

Xem số lượng, ít nhất có bốn pho tượng, lần lượt đứng ở bốn hướng.

Toàn bộ đều bị rễ cây to như mãng xà bao bọc bên trong, thân thể và khuôn mặt đều bị rễ cây che khuất, không chặt bỏ rễ cây thì căn bản không thể nhìn thấy.

"Đây là một đài tế tự, tất cả các nghi lễ tế tự đều được cử hành ở đây." Phong Nguyên Thanh nhìn bệ đá dưới chân nói.

Cái bệ này do rất nhiều cành đồng chống đỡ, phía trên đúc thành một mặt phẳng, chính là đài tế tự này.

Xung quanh còn có không ít cành đồng nối liền.

Chỉ là trong các khe hở của cành đồng, cũng mọc đầy rễ cây thô to.

Chúng quấn quýt giao thoa lẫn nhau, tạo thành từng cái hốc, thông suốt bốn phương tám hướng.

Mọi người quay quanh rễ cây một vòng, không có thu hoạch gì.

Những rễ cây này mọc quá thô to, muốn chặt đứt thì hơi thiếu thực tế.

“Vậy mà có nhiều hốc như vậy, phải đi vào cái nào đây?

Chẳng lẽ phải xem từng cái một?” Trọng điểm của chuyến đi này, chắc chắn là ở đây rồi, trong lòng mọi người đều có chút hồi hộp, cuối cùng cũng sắp nhìn thấy đồ vật rồi.

Ông chủ Vương và mấy người Ngô Gia bắt đầu dùng đèn pin chiếu vào từng hốc một, nhưng bên trong hốc lại không thể chiếu tới đáy.

Bận rộn nửa ngày, cũng không có phát hiện gì.

Ông chủ Vương tức đến mức chửi tục: “Mẹ kiếp, cái thằng khốn nạn Lý Tỳ Bà kia tính kế tao sao?” Lão Dương giả vờ đứng một bên trong lòng cũng bắt đầu tính toán.

Lão Dương hao phí lớn công sức như vậy đưa Ngô gia đến đây, chính là để hoàn thành kế hoạch của hắn, vật chất hóa ra một người mẹ trẻ trung xinh đẹp hoàn chỉnh.

Hiện tại, đã đến địa điểm dự định.

Lão Dương thầm sắp xếp lại kế hoạch của mình một lần nữa, cảm thấy không còn vấn đề gì.

Mặc dù có Phong Nguyên Thanh mấy người ở đây là một biến số, nhưng lúc này, tâm trí Lão Dương đã hoàn toàn bị mẹ hắn chiếm giữ.

Hắn hận không thể để Ngô gia lập tức cụ hiện mẹ hắn ra.

Chỉ là có nhiều người bên cạnh như vậy, khiến nhiệt huyết trong lòng hắn tức thì nguội lạnh. "Hy vọng các ngươi sẽ không cản trở ta, nếu không đừng trách ta!" Lão Dương thầm nghĩ.

Ở đây, cạnh thanh đồng thần thụ, là nơi sức mạnh vật chất hóa hoàn chỉnh và mạnh nhất.

Nếu có ai không biết điều, hắn sẽ dùng sức mạnh vật chất hóa

thần kỳ này để giải quyết họ.

Sau nhiều năm sử dụng, Lão Dương cũng đã hiểu không ít về sức mạnh vật chất hóa này.

Đây là một loại sức mạnh cần điều động tiềm ý thức mới có thể phát huy tác dụng.

Sau đó, thanh đồng thần thụ này có thể vật chất hóa những thứ trong tiềm ý thức của ngươi, cụ hiện ra bên cạnh.

Hắn nhìn quanh một lượt, thấy không ai chú ý đến mình.

Lão Dương nhắm mắt lại, giả vờ mệt mỏi nghỉ ngơi.

Hắn cố gắng làm trống rỗng tâm trí, dùng tiềm ý thức tạo ra một trận âm thanh, phát ra từ cái hang lớn sâu trong rễ cây.

Giống như có thứ gì đó đang gõ bên trong.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ thính lực siêu việt thường nhân, lập tức nghe thấy tiếng động này.

Dương Tuyết Lỵ ngẩng đầu nhìn Phong Nguyên Thanh, dùng khuỷu tay huých anh một cái, ánh mắt đầy nghi vấn. "Không sao, là từ bên trong phát ra, lát nữa vào xem sẽ biết." Phong Nguyên Thanh ra hiệu cho Dương Tuyết Lỵ không cần lo lắng.

Trong bầu không khí tĩnh lặng này, Vương Lão Bản có đôi tai rất thính, nhanh chóng cũng phát hiện ra tiếng động.

Thế là hắn đưa ngón trỏ lên môi, làm dấu hiệu im lặng, ý bảo mọi người đừng nói chuyện.

Lương sư gia thấy vẻ mặt Vương Lão Bản như vậy, tò mò hỏi: "Vương Lão Bản, sao vậy, lẽ nào ông có phát hiện gì sao?" Ngô gia, Lão Dương thấy thế cũng đều nhìn về phía Vương Lão Bản.

Chỉ thấy hắn nghiêng đầu, áp tai vào đống rễ cây, cẩn thận lắng

nghe.

Họ cũng tĩnh tâm, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe, dò xét tình hình bên trong rễ cây.

Quả nhiên, một tiếng "tắc, tắc, tắc~" rất khẽ truyền ra từ bên trong, giống như tiếng răng va vào nhau của người bị lạnh run rẩy.

Chương 164

Tiếng động không lớn, không nghe kỹ thì không nghe thấy.

Vương Lão Bản khẽ nói: "Tiếng này mỗi nhịp cách nhau đều đặn, giống như tiếng hòa thượng gõ mõ, rất có thể là âm thanh cơ quan vận hành.

Bây giờ xem ra, bên trong quả thật có thứ gì đó, chỉ là không biết là vật chết hay vật sống." Ngô gia trong lòng giật mình, trán bắt đầu toát mồ hôi, vừa định mở miệng nói thì bị Vương Lão Bản ngăn lại.

Nhưng nghĩ lại, có Phong gia ở đây, ít nhất an toàn vẫn được đảm bảo, trong lòng mới hơi thả lỏng đôi chút.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ, theo sau mấy người, men theo hướng âm thanh đến bên miệng hang bị rễ cây vùi lấp.

Đèn pin chiếu vào bên trong mấy lượt, tiếng động đột nhiên biến mất. "Xem ra chính là chỗ này rồi, nơi được ghi chép trong《Hà Mộc Tập》, và thứ các ngươi muốn tìm, chắc cũng ở đây." Vương Lão Bản nhìn mọi người nói.

Lão Dương không chút động lòng sắc mặt nhìn Ngô gia.

Đến đây, bước đầu tiên của kế hoạch đã hoàn thành, mọi người đã được hắn dẫn thành công đến vị trí cửa động.

Tiếp theo, chính là đi xuống, để Ngô gia đến trước thi kiển hổ phách, hướng dẫn hắn cụ hiện hình ảnh người mẹ hoàn hảo nhất trong ký ức của hắn ra.

Lúc này, Ngô gia nhìn vào cửa hang tối đen như mực, lo lắng nói: "Tình hình trong hang cây này vô cùng phức tạp, còn phức tạp hơn nhiều so với những hang động bình thường.

Hơn nữa chúng ta cũng không biết trụ đồng này có rỗng ruột hay không, cứ mạo hiểm đi xuống như vậy thì quá nguy hiểm!" "Không sai, quả thực là như vậy, nhưng đã đến đây rồi, lẽ nào còn có thể đứng nhìn ư?

Chúng ta đều móc dây an toàn, chuẩn bị kỹ càng, cẩn thận một chút là được." "Cũng chỉ có thể làm vậy." Ngô gia không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn.

Mọi người đều lần lượt buộc dây an toàn vào người, đầu kia buộc vào nhánh đồng.

Cho dù không may bị ngã xuống bên trong, có dây an toàn vẫn có thể men theo dây mà kéo lên.

Nhìn cửa hang đen ngòm, mọi người đều có chút do dự.

Phong Nguyên Thanh tiến lên một bước, cười nói: "Thấy các ngươi do dự như vậy, tôi vào trước, các ngươi theo sau." Sau đó anh ra hiệu cho Dương Tuyết Lỵ bên cạnh theo kịp, khom người luồn vào cửa hang.

Dương Tuyết Lỵ hiểu ý, theo sau Phong Nguyên Thanh, cũng chui vào hang cây.

Bên trong hang tối tăm, nhưng không ảnh hưởng gì đến Phong Nguyên Thanh, anh có thể nhìn rõ.

Dương Tuyết Lỵ cẩn thận đi theo sau Phong Nguyên Thanh.

Ngô gia, Vương Lão Bản và những người khác thấy Phong Nguyên Thanh đi đầu, cũng không còn do dự, theo sau chui vào.

Đặc biệt là Vương Lão Bản và Lương sư gia, sợ rằng chậm một bước, những thứ bên trong sẽ bị Phong Nguyên Thanh và bọn họ lấy mất.

Trong hang, Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người từng bước tiến về phía trước.

Bên trong không khô ráo như bên ngoài, ngược lại rất ẩm ướt, lượng lớn hơi nước tụ tập bên trong, bị rễ cây bao phủ, không thoát ra ngoài được.

Vỏ rễ cây khác với bên ngoài, trông rất mềm mại, còn có nhiều loại nấm không rõ tên mọc trên đó, nhiều loại ấu trùng đang trú ngụ bên trong.

Những côn trùng này bị mọi người đột nhiên xông vào làm giật mình, chạy tán loạn khắp nơi.

Khom người tiếp tục đi về phía trước một đoạn.

Phong Nguyên Thanh đến một ngã ba.

Ở đây, anh và Dương Tuyết Lỵ dừng lại một lát.

Mấy người Ngô gia phía sau vẫn còn một đoạn đường nữa mới tới.

Nhưng mấy người Ngô gia nhờ ánh đèn, vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ.

Rất nhanh, mấy người Ngô gia đã theo kịp, đến ngã ba.

Trên một trong các ngã ba, có người đã làm một dấu hiệu, chắc là Lão Dương làm.

Phong Nguyên Thanh thấy mọi người đã theo kịp, liền trực tiếp đi tiếp từ ngã ba có dấu hiệu.

Bò về phía trước một đoạn, đến một không gian rộng hơn một chút. "Phía trước là một cái hố, khi xuống phải cẩn thận một chút." Phong Nguyên Thanh nói với Dương Tuyết Lỵ phía sau. "Ừm, anh cũng cẩn thận." Giọng Dương Tuyết Lỵ truyền đến từ phía sau.

Phong Nguyên Thanh thò đầu ra, nhìn vào cái hố.

Không gian ở đây không lớn, bên trong vẫn là rất nhiều rễ cây chằng chịt.

Chỉ có một khối đá lộ ra một góc từ trong đám rễ cây bao phủ.

Ánh mắt xuyên qua rễ cây, Phong Nguyên Thanh nhận ra, đó là một chiếc quan quách đá khổng lồ.

Phong Nguyên Thanh đứng dậy nhảy vọt, từ cửa hang nhảy xuống, tiến vào cái hố này.

Tiếp đó, Dương Tuyết Lỵ cũng từ cửa hang men theo rễ cây bò xuống.

Cái hố này tuy không lớn, nhưng chứa được vài người thì vẫn có thể.

Sau khi xuống, Phong Nguyên Thanh dẫn Dương Tuyết Lỵ đi thẳng đến trước chiếc quan quách kia. "Trời ơi, cái quan quách này sao mà lớn thế?" Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc nói.

Chiếc quan quách đá này nhìn qua đã thấy vô cùng to lớn, gần như tương đương với một container cỡ nhỏ.

Bên dưới quan quách còn có một quan sàng, chỉ là cũng bị lượng lớn rễ cây bao phủ.

Nhìn tổng thể, đây hẳn là trung tâm của toàn bộ đài tế tự.

Trên mép nắp quan quách, vẫn có thể thấy không ít vân lôi văn âm khắc, giống hệt những hình điêu khắc trên thanh đồng thần thụ.

Chỉ là lượng lớn rễ cây chằng chịt đã che khuất toàn bộ phần chính, không thể nhìn thấy thêm gì nữa.

Lúc này, giọng Vương Lão Bản truyền đến từ cửa hang phía trên. "Thằng nhóc, tình hình bên trong thế nào?

Có phát hiện gì không?" Vương Lão Bản không quen biết Phong Nguyên Thanh, cũng không biết năng lực của anh, chỉ cho rằng anh là một người bình thường có chút tài năng, không hề quá kiêng dè.

Cậy mình có súng trong tay, hắn cũng đủ dũng khí, không hề để Phong Nguyên Thanh vào mắt.

Chỉ là bên Phong Nguyên Thanh có nhiều người, hắn mới tỏ ra khách khí một chút. "Có gì, các ngươi vào xem sẽ biết." Phong Nguyên Thanh lớn tiếng nói. "Thằng nhóc này, còn bày trò bí hiểm nữa." Vương Lão Bản trong lòng có chút không vui, nhưng bề ngoài vẫn khách khí, không phát tác, dù có muốn trở mặt cũng phải đợi lấy được đồ rồi mới nói, bây giờ chưa phải lúc.

Không còn cách nào khác, đành phải cố sức tiếp tục bò về phía trước.

Mấy người Ngô gia không nói gì, cúi đầu bò đi.

Rất nhanh, đã đến cửa hố.

Ngô gia chỉ cảm thấy phía trước trống rỗng, nửa thân trên liền thò ra.

May mà phản ứng nhanh, kịp dừng lại.

Đèn chiếu sáng trên đầu rọi vào cái hố, nhìn thấy Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ ở cách đó không xa, đang ngồi xổm bên một khối đá.

Ngô gia tay chân cùng dùng, cẩn thận bò xuống.

Phía sau là Lão Dương và Lương sư gia, cả hai người đều khá gầy nhỏ, hành động trong cái hố chật hẹp này cũng tiện lợi.

Rất nhanh cũng từ cửa hố bò xuống.

Chương 165

Cuối cùng là Vương Lão Bản, thân hình hắn khá to lớn, nên trong cái hố nhỏ hẹp này rất tốn sức.

Mất không ít hơi sức, hắn mới từ cửa hố chen ra được. "Mẹ kiếp, mệt chết lão tử rồi, cái hố này cũng quá nhỏ, không phải là làm khó lão béo này sao?" Vương Lão Bản chửi một câu, ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển. "Thế nào rồi?

Có phát hiện gì không?" "Khắp nơi đều là rễ cây, nhưng kia có một cỗ quan tài, Phong gia và Dương tiểu thư đang nghiên cứu ở đó." Ngô gia trả lời. "Ồ?

Quan tài, có thể nhìn ra là của ai không?" Vương Lão Bản mắt sáng lên, hưng phấn hỏi. "Cái này ta làm sao biết được?

Cỗ quan tài kia bị rễ cây bao phủ, chỉ lộ ra một góc, không thể nhìn ra được, nhưng một cỗ quan tài lớn như vậy, lại được xây dựng công phu thế này, người nằm trong đó rất có thể chính là người đã kiến tạo ra thanh đồng thụ này." Ngô gia suy đoán.

Ngô gia ngẩng đầu, nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Lại thấy Phong Nguyên Thanh đang kéo nắp quan tài lên.

Thế là lập tức xích lại gần.

Lão Dương và Lương sư gia hiển nhiên cũng chú ý đến điểm này, thế là cũng xích lại gần.

Chỉ còn lại Vương Lão Bản ngồi tại chỗ thở hổn hển. "Hả?

Chuyện gì vậy?

Sao các ngươi đều xúm lại đó rồi, có phát hiện gì sao?" Vương

Lão Bản hỏi. "Cái quan tài này, nắp chưa đậy kín." Ngô gia trả lời.

Vương Lão Bản nhận được câu trả lời, cũng vội vàng bò dậy, đi đến cạnh quan quách.

Ngô gia có chút nghi hoặc, lẽ nào khi nhập liệm quan quách chưa đậy kín?

Theo lý mà nói thì không thể nào.

Thế là hỏi: "Phong gia, anh có phát hiện gì không?

Sao cái quan quách này lại không đậy kín?" "Có lẽ là một số rễ con nhỏ trên rễ cây mọc vào, sau này không ngừng lớn lên, đẩy nắp quan quách lên." Phong Nguyên Thanh nói. "Anh xem, bên trong đã có không ít rễ cây mọc vào rồi." Ngô gia ghé đầu vào khe nắp quan quách, đèn pin chiếu sáng vào.

Bên trong một màu xám xịt, dường như trống rỗng, ánh sáng hình như bị thứ gì đó hấp thụ, không chiếu rõ được gì. "Bên trong hình như trống rỗng à?" Ngô gia sau khi nhìn kỹ nói. "Bên trong hẳn là đã được trát một lớp dược liệu hút sáng, nên ánh sáng không chiếu được xa." Phong Nguyên Thanh nói.

Phong Nguyên Thanh vừa rồi đã dùng thần thức thăm dò qua bên trong.

Không gian bên trong rất lớn, tuy có nhiều rễ cây mọc vào, nhưng không chiếm đầy không gian trong quan quách, vẫn còn một khoảng trống rất lớn.

Một cái quách kích thước lớn như vậy, đã có thể gọi là quách thất.

Quý tộc thời cổ đại, quan quách chính thức nên đặt ở trung tâm quách thất, những người có tài lực hùng hậu, trong quách thất còn sẽ dán sát mười mấy tầng quách gỗ, dán cho đến cạnh quách gỗ trong cùng.

Ở trung tâm, nơi lẽ ra phải là vị trí của quan quách, lại không thấy quan quách, mà là một cái hố trống, chỉ có mấy sợi xích sắt thô to từ trên thòng xuống.

Dọc theo sợi xích xuống khoảng sáu mươi mét, lại là một đài cao khổng lồ lơ lửng, treo ngang bên trong thân cây thanh đồng rỗng ruột.

Một thi kiển hổ phách khổng lồ, đang yên tĩnh nằm trên đó.

Sau khi nhìn rõ tình hình bên dưới, Phong Nguyên Thanh thu hồi thần thức.

Chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ xuống.

Lúc này, Ngô gia đang ngồi một bên, đột nhiên hỏi Lão Dương: "Lão Dương, cái 'lợi ích to lớn' mà anh nói rốt cuộc là gì?

Sao đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy?

Ở đây đã hết đường rồi.

Đến nước này rồi, anh cũng nên nói thật cho tôi biết chứ?" Lão Dương lúc này lại trở nên lắp bắp, nói: "Ngô...

Ngô gia, thực ra đường chính là ở trong... trong quan quách, chúng ta vào... vào trong quan quách là... là được." Khi Ngô gia và Lão Dương nói chuyện, Vương Lão Bản và Lương sư gia đều dựng tai lắng nghe.

Lúc này, nghe thấy lời Lão Dương, kinh hô một tiếng: "Cái gì?

Ở trong quan quách?" "Mẹ kiếp, ngươi xem cái khe hở trên quan quách này nhỏ như vậy, đây không phải làm khó lão béo ta sao?" Vương Lão Bản chửi một tiếng. "Vậy hay là Vương Lão Bản ông ở lại trên đó, giúp chúng ta trông chừng?" Ngô gia cười nói. "Làm sao được, mọi người bây giờ là một đội, đương nhiên phải cùng tiến cùng lùi.

Ta sao có thể ở trên nhìn các ngươi làm việc chứ?

Đó không phải phong cách của lão béo ta!" Vương Lão Bản mặt mày chính nghĩa lẫm liệt nói. "Không ngờ Vương Lão Bản lại là một người trọng nghĩa khí như vậy." Ngô gia cười khẽ nói. "Đó là đương nhiên, lão béo ta có thể làm lão bản bao nhiêu năm nay, đều nhờ trọng nghĩa khí, trọng thành tín." Vương Lão Bản mặt không đỏ, hơi không thở gấp vỗ ngực nói.

Cái quan quách này tuy bị lượng lớn rễ cây quấn chặt, nhưng sau khi Phong Nguyên Thanh kéo một cái như vậy, nhiều rễ cây đã bị kéo giãn ra, nắp quách có thể dịch chuyển một chút.

Thế là Phong Nguyên Thanh bảo mọi người cùng nhau đẩy nắp quách, sau đó dưới sự hợp lực của mọi người, khe hở được nới rộng ra không ít, đủ để chứa được thân hình mập mạp của Vương Lão Bản.

Xuyên qua khe hở, còn có thể nhìn thấy nhiều rễ cây men theo vách quách kéo dài xuống.

Ánh đèn chiếu qua khe hở đã mở, vào bên trong quan quách, những rễ cây thô to từ khe hở men theo vách quách, mọc dài xuống dưới.

Vừa đúng là một chiếc thang tự nhiên.

Mọi người tháo sợi dây vừa buộc ở eo ra.

Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy sợi dây thừng mới chia cho mọi người, lại làm một sợi dây an toàn, buộc vào eo mình, đầu kia buộc vào mấy rễ cây to lớn cứng cáp bên cạnh.

Nhìn Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ dẫn đầu đi vào bên trong quan quách, mọi người cũng lần lượt theo vào.

Bên trong quan quách, không gian rất lớn.

Hơn nữa, toàn bộ không gian còn hạ sâu xuống hai mét.

Sau khi mọi người xuống, liền thấy Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ đang ở vị trí trung tâm quan quách.

Theo kích thước của quan quách, đó chính là nơi mà quan quách lẽ ra phải ở.

Mấy người Ngô gia lại gần xem, nơi lẽ ra là nội quan quách, lại trống rỗng, chỉ có một cái lỗ hình vuông không nhỏ, chứa được thân hình cỡ Vương Lão Bản thì không thành vấn đề.

Chỉ có mấy sợi xích đồng thòng xuống từ miệng lỗ. "Đây là chuyện gì?

Chương 166

Quan quách đâu?

Sao không thấy?" Ngô gia nghi hoặc hỏi.

Ánh đèn pin từ miệng lỗ chiếu xuống, hoàn toàn không thấy được tình hình bên dưới, không nhìn thấy đáy.

Khí mù bên dưới đặc biệt đậm đặc. "Theo tôi thấy, đây rất có thể là một quan tỉnh, có thể là một loại quách pháp đa tầng lồng vào nhau thời Chiến Quốc.

Bên dưới mới là vị trí quách thực sự, chỉ là không biết cái quan tỉnh này sâu đến mức nào." Lương sư gia lau mồ hôi nói. "Không sai, quan quách thật sự ở bên dưới." Phong Nguyên Thanh khẳng định.

Ngay sau đó, anh lấy ra một cây pháo sáng từ trong túi, đốt sáng rồi ném xuống từ miệng lỗ.

Ánh sáng của pháo sáng rất rộng, chiếu sáng cả bốn vách quan tỉnh bên dưới.

Khí mù bên dưới lại loãng hơn nhiều so với bên trên.

Cái quan tỉnh này dài bốn mét, rộng hai mét, vừa đủ để đặt vừa vặn một cỗ quan quách.

Bên trong quan tỉnh cũng có không ít rễ cây vươn vào.

Pháo sáng cứ thế rơi xuống, dưới ánh lửa, có thể nhìn thấy bóng dáng của sợi xích.

Sợi xích cứ thế kéo dài vào bóng tối, không biết dài đến mức nào.

Ở nơi sâu thẳm, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng một đài cao, trên đó dường như có đặt một cỗ quan quách.

Cây pháo sáng dường như va vào thứ gì đó, nảy lên một cái, rồi tiếp tục rơi xuống.

Mãi cho đến khi ánh sáng của pháo sáng biến mất, mọi người mới hoàn hồn. "Trời đất ơi, cái quan tỉnh này sâu quá vậy, hình như không có đáy luôn!" Vương Lão Bản lớn tiếng nói. "Nhưng tôi vừa rồi hình như thấy bên dưới có một đài cao, trên đó có đặt thứ gì đó, hình như là quan quách thì phải." "Tôi cũng nhìn thấy rồi, pháo sáng hình như va vào thứ gì đó, nảy lên một cái, chỗ đó hẳn là vị trí của quan quách." Ngô gia cũng nói.

Lúc này, Lão Dương vẫn luôn ít nói cũng mở miệng. "Ngô gia, anh không phải vẫn luôn hỏi tôi, 'lợi ích to lớn' là gì sao?

Bây giờ tôi có thể nói cho anh biết, nó chính là ở bên dưới." Lão Dương nói chuyện lại không còn lắp bắp nữa, nói rất trôi chảy lưu loát. "Lão Dương, anh nói gì?

Chính là ở bên dưới?

Anh lần trước đã từng đến đây rồi sao?" Ngô gia hỏi.

Lão Dương gật đầu, không nói gì.

Ngô gia tiếp tục truy hỏi: "Lão Dương, rốt cuộc bên dưới là thứ gì?

Có lợi hại như anh nói không?" "Ngô gia, tôi cũng không biết phải nói thế nào, chúng ta xuống xem sẽ biết." Lão Dương suy nghĩ một lúc rồi mới nói. "Được rồi, đã đến đây rồi, không xuống xem thì chuyến này chẳng phải uổng công sao." Ngô gia nói. "Các ngươi thảo luận thế nào rồi?

Có muốn xuống không?" Lúc này, Phong Nguyên Thanh mở miệng nói. "Xuống chứ, sao lại không xuống?

Chúng ta đến nơi này là để làm gì, chẳng phải là vì mấy thứ trong

quan tài này sao?

Bây giờ sự đã đến nước này, còn do dự cái gì nữa?" Vương Lão Bản trực tiếp mở miệng nói.

Lương sư gia sắc mặt vẫn còn chút do dự, đấu tranh một lát, nói: "Được, tôi cũng xuống, mấy thứ đồ ở dưới đó, tôi thực sự quá tò mò, không xuống xem thì không cam tâm!" Mọi người ý kiến thống nhất, đều quyết định sẽ xuống xem.

Để đảm bảo an toàn, Phong Nguyên Thanh lại lấy ra hai sợi dây leo núi, buộc vào xích đồng, rồi thả xuống từ miệng lỗ.

Sợi dây rất dài, đủ một trăm mét, cứ thế kéo dài vào bóng tối sâu không thấy đáy.

Sau đó anh nói với Dương Tuyết Lỵ bên cạnh: "Lát nữa xuống thì chậm một chút, đừng vội vàng, cẩn thận là hơn." Rồi quay đầu lại nói với mấy người Ngô gia: "Các ngươi cũng vậy, an toàn là trên hết." "Ừm, chúng tôi sẽ chú ý, anh yên tâm, ai mà dám lấy tính mạng ra đùa chứ, anh nói phải không?" Ngô gia cười nói. "Ừ." Phong Nguyên Thanh gật đầu với mọi người, rồi nói: "Tôi xuống trước, các ngươi theo sau, đều chú ý an toàn." Phong Nguyên Thanh nắm lấy dây thừng, nhanh chóng hạ xuống, chứ không phải từ từ trượt xuống.

Dương Tuyết Lỵ theo sau, không có tu vi như Phong Nguyên Thanh, đương nhiên không thể trực tiếp hạ xuống như anh, mà là từng đoạn từng đoạn trượt xuống.

Sau đó đến Ngô gia, Lương sư gia và mấy người khác, tốc độ càng chậm hơn.

Sau khi Phong Nguyên Thanh thoát khỏi tầm nhìn của mọi người, anh bay thẳng xuống, hạ cánh xuống đài cao trung tâm thân cây thanh đồng.

Anh nhìn quanh bốn phía, cũng không có gì đặc biệt.

Đài cao này, chính là treo lơ lửng ở cuối sợi xích đồng, ngoài ra còn có mấy cây chống từ đài cao vươn ra, chống vào vách trong của thanh đồng thụ, duy trì sự cân bằng, nhờ đó đài cao này không bị nghiêng đổ.

Từ mép đài cao nhìn xuống, bên dưới sâu không thấy đáy.

Với nhãn lực của Phong Nguyên Thanh, bóng tối không phải vấn đề đối với anh, nhưng vẫn không nhìn thấy đáy.

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức ra, ngưng tụ thành một luồng, trực tiếp thăm dò xuống dưới.

Thần thức kéo dài rất nhanh, chỉ một lát đã lan tỏa ra mấy nghìn mét.

Nhưng vẫn chưa tới đáy, dường như thực sự sâu không thấy đáy.

Xem ra, nói không chừng có thể trực tiếp thông đến địa tâm.

Phong Nguyên Thanh nhớ lại, trước đây khi anh ở bên ngoài, dùng thần thức thăm dò, căn bản không thể tìm thấy sự tồn tại của thanh đồng thần thụ này. "Nói không chừng còn thực sự có thể thông đến dị độ không gian, giống như cái Quỷ Động kia." Thu hồi thần thức, lúc này, Dương Tuyết Lỵ cũng đã hạ xuống, đáp xuống bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

Ngay lập tức, ánh mắt cô bị khối thi kiển hổ phách khổng lồ ở giữa đài cao thu hút. "Đây là gì?

Trông giống hổ phách, còn phát ra ánh sáng vàng nhạt." Dương Tuyết Lỵ hỏi Phong Nguyên Thanh. "Đây không phải hổ phách gì cả, mà là thi kiển." Phong Nguyên Thanh trả lời.

Đang nói chuyện, mấy người Ngô gia, Lương sư gia, Lão Dương,

Vương Lão Bản phía trên, cũng lần lượt hạ xuống đài cao.

Dưới ánh đèn của Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ, thi kiển hổ phách phản chiếu ánh sáng vàng, lập tức bị mấy người phía trên phát hiện ra.

Thế là họ đều tăng tốc trượt xuống, nôn nóng hạ cánh xuống đài cao. "Chà, hổ phách lớn như vậy!" Ngô gia kinh ngạc nói. "A, thằng nhóc, ngươi đúng là không có kiến thức." Vương Lão Bản châm biếm nói. "Ý của ông là cái này không phải hổ phách, vậy nó là gì?

Chẳng lẽ không phải là tùng hương thạch sao?" Ngô gia hỏi. "Tùng hương thạch cái khỉ gì, đây rõ ràng là thi kiển, không có kiến thức!" Vương Lão Bản khinh miệt nói.

Sau đó, hắn còn lại gần gõ gõ, phát ra một tràng âm thanh gõ giòn tan. "Cái thi kiển này xem ra khá chắc chắn.

Lão Dương, cái 'lợi ích to lớn' mà anh nói, chẳng lẽ chính là cái này sao?" Ngô gia quay đầu nhìn Lão Dương bên cạnh hỏi.

Chương 167

"Không sai, Ngô gia, chính là nó." Lão Dương mặt đầy kích động, nhìn khối thi kiển khổng lồ ở giữa đài cao.

Vương Lão Bản và Lương sư gia cũng đều sắc mặt khác lạ, ánh mắt mang theo ba phần kích động, ba phần nghi hoặc, ba phần tò mò và một phần khó xử. "Lẽ nào thi kiển này thực sự tốt như vậy?" Lương sư gia nhìn Vương Lão Bản, thầm nghĩ.

Còn Vương Lão Bản thì đã thầm tính toán làm sao để mang cái thi kiển này lên.

Dù không thể mang nguyên khối lên, thì đập vỡ ra từng mảnh mang lên cũng không tệ, dù sao cũng hơn là tay không đi lên. "Nhưng cái này lớn như vậy, cho dù nó có tốt đến mấy, chúng ta cũng không thể mang lên được chứ?" Ngô gia nói với Lão Dương.

Chỉ riêng Ngô gia, Lão Dương, Vương Lão, Lương sư gia mấy người họ, căn bản không thể vận chuyển một cái thi kiển lớn như vậy lên được.

Cho dù có thể nhấc lên, cũng không thể vác nó mà bò lên đoạn đường sáu bảy mươi mét, căn bản là không thực tế. "Ưm hứm!

Nếu ta nói, cho dù không thể mang cả cái lên, thì đập vỡ nó ra, từng mảnh từng mảnh mang lên cũng được!

Chẳng lẽ không thể đến đây trắng tay về sao!" Vương Lão Bản đột nhiên lên tiếng nói.

Hắn đã để mắt đến khối thi kiển này. "Rốt cuộc đây là thứ gì?

Thi kiển là gì vậy?" Ngô gia vẫn chưa hiểu rõ vấn đề này. "A a, thằng nhóc, xem kỹ vào, học hỏi cho tốt, đường của ngươi còn dài

lắm." Vương Lão Bản khoe khoang nói, ra vẻ tiền bối cao nhân. "Cái thứ thi kiển này à, lai lịch thì đủ loại thuyết.

Nhưng ở không ít nơi trong nước đều từng đào ra được, mấy năm trước ở khu vực Tứ Xuyên Nam và Nội Mông đã có những trường hợp như vậy." "Tuy nhiên, những cái đó đều chỉ to bằng chậu rửa mặt, có cái giống ngọc, có cái thì giống hổ phách, bên trong bọc hoặc là xác động vật nhỏ khô quắt, hoặc là xác trẻ con, rất ít khi có người trưởng thành." "Loại vật này thường được khai quật với vai trò là vật bồi táng, hiện tại đã không còn ai biết cách làm ra nó nữa." "Một số cổ thư ghi chép rằng, thứ này có thể là vào thời Tiên Tần, các phương sĩ luyện đan dùng dược dẫn tử, ngâm những phụ nữ mang thai chưa đủ tháng vào dung dịch thuốc cho chết, rồi cho vào vò, chôn dưới đất ba chín hai mươi bảy năm, sau đó đào lên, trong bụng người mẹ sẽ hình thành thi kiển." "Các ngươi nhìn cái thi kiển này, lớp bên ngoài chính là sản vật của thai bàn thạch hóa, cái thứ màu hổ phách mà các ngươi thấy, thực ra là do dương thủy ngưng cố mà thành." "Đương nhiên, đây chỉ là một thuyết pháp." Vương Lão Bản hắng giọng, rồi tiếp tục nói: "Cũng có người nói, thứ này, thực ra là một loại kỹ thuật bảo quản thi thể, dùng nhựa cây, trộn với các loại trung dược đặc biệt, sau đó bọc thi thể lại, để thi thể không bị mất nước." "Không ngờ Vương Lão Bản ông lại hiểu nhiều như vậy!

Lợi hại thật!" Ngô gia có chút bội phục nói. "Ha ha, thằng nhóc, lão béo ta đâu phải hư danh, bao nhiêu năm làm ăn này đâu phải là vô ích." Vương Lão Bản rất hưởng thụ lời tâng bốc của Ngô gia, ha ha cười mấy tiếng.

Sau đó, hắn lại với vài phần khoe khoang tiếp tục kể, Vương Lão Bản này, hình như hơi thích thể hiện trước mặt người khác, rất hưởng thụ sự tâng bốc của người khác. "Cái này phải kể đến cụ cố của ta, năm xưa khi ông ấy làm đại triều phụng ở Hương Cảng, có

không ít người giàu có vì muốn xuất ngoại di dân tị nạn, đã cầm cố không ít bảo vật, trong đó có thi kiển hổ phách." "Giá trị của thi kiển này, chủ yếu là xem bên trong có gì.

Nếu bên trong là động vật, thì rẻ, nếu là trẻ con, thì giá trị cao hơn nhiều." "Cụ cố của ta từng thấy một thi kiển, nghe nói bên trong là một bé gái mặc hồng nghê thường, khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nằm trong thi kiển đó, cứ như đang ngủ, tươi rói như thật." "Cụ cố của ta cũng là người lương thiện, vừa nhìn thấy thứ này đã không nhịn được mà khóc.

Thứ này, chính là oan nghiệt a, quá thảm, sống sờ sờ chôn sống một bé gái vào đó, chỉ vì muốn tạo ra cái thứ này!" Nói đến đây, Vương Lão Bản cũng lau nước mắt, toàn thân mỡ béo run rẩy, cũng không biết là khóc thật hay khóc giả. "Khi đó binh hoang mã loạn, ông ấy liền nhân lúc lão bản không chú ý, đốt cháy thứ đó.

Kết quả ngay đêm đó, liền mơ thấy cô bé kia đến tìm ông, dập đầu cảm ơn ông." "Cho nên còn có một thuyết pháp, thứ này là yêu vật." "Nghe nói có một số người giàu có không hiểu rõ, nghe lời mấy phong thủy tiên sinh nói bậy bạ, liền cho rằng thứ này là bảo vật tụ tài khí, cứ thế đặt trong nhà, kết quả là tán gia bại sản, phải bỏ chạy tị nạn." "Tà môn vậy sao?

Vậy mà ông còn muốn đập vỡ nó mang lên ư?" Ngô gia hỏi. "Khụ khụ, đó chẳng qua chỉ là một thuyết pháp thôi sao?

Toàn là mê tín phong kiến, bây giờ là thế kỷ mới, phải nói đến khoa học chứ?

Mê tín phong kiến thì không nên." Vương Lão Bản phản bác.

Ngô gia có chút cạn lời.

Mọi người nghe Vương Lão Bản giải thích, cũng đã có khái niệm

về thi kiển.

Tóm lại, bất kể là yêu vật hay không phải yêu vật, dù sao nó cũng là một món đồ đáng tiền.

Nhìn từ cái bóng trong thi kiển hổ phách này, đó hẳn là thi thể được bao bọc bên trong, nhưng, trông có vẻ cao hơn hai mét.

Chiều cao của người cổ đại, đại khái cũng chỉ khoảng một mét rưỡi đến một mét sáu.

Hơn nữa hình dáng của nó khá kỳ lạ, trông không giống người lắm, cơ thể dường như còn cuộn tròn lại, nếu duỗi thẳng ra, e rằng phải đến ba mét. "Cái thứ này không phải là một con vượn chứ?

Nghe nói cổ viên thời Tây Chu đều có kích thước rất lớn." Ngô gia không nhìn ra bên trong rốt cuộc là gì, đoán chừng nói.

Vương Lão Bản lắc đầu: "Ngươi có biết cây thanh đồng thụ này, thời cổ đại gọi là gì không?

Gọi là 'Thông Thiên Thụ'!

Nó mang ý nghĩa biểu tượng tôn giáo rất mạnh." "Nó đại diện cho một thế giới phi vật chất bên ngoài thế gian này!" "Ngươi có biết đồng thời đó đắt đỏ đến mức nào không?

Lượng đồng có thể tạo ra một thanh đồng thần thụ lớn như vậy, đủ để mua cả nhà Tây Chu rồi, ngươi lại cho rằng bên trong đặt một con vượn?

Tại sao?" "Nói vậy là ông biết bên trong là gì rồi?

Chẳng lẽ ông có tài liệu về phương diện này sao?" Ngô gia thấy Vương Lão Bản nói rất tự tin, liền hỏi. "Không sai." Vương Lão Bản hít sâu một hơi, rồi nói: "Ta có chút giao tình với Lý Tỳ Bà, mặc dù bây giờ xem ra, ông ta đã chết rồi, không thể biết thêm tin tức gì.

Nhưng trước khi đến đây, ông ta đã tiết lộ cho ta một số điều." "Ông ta nói, năm xưa, sau khi tổ tiên ông ta bò lên thanh đồng thụ, đã nhìn thấy thi thể của Bana Jigemu trên đó!" “Ba Na Cát Ngạch Mỗ?” Dương Tuyết Lỵ nghe đến đây thì sững sờ.

Cô từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, không mấy hiểu biết về những truyền thuyết thần thoại ít người biết đến ở trong nước.

Vì thế, cô nhìn Phong Nguyên Thanh hỏi: “Đó là cái gì?

Tại sao mọi người ai cũng có vẻ rất kinh ngạc vậy?” Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói: “Tuyết Lỵ, em từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, không hiểu về thần thoại truyền thuyết trong nước cũng là chuyện bình thường.” “Ba Na Cát Ngạch Mỗ là một nữ thần trong thần thoại Mãn Châu, hình tượng của nàng là một nữ thần mang thai khổng lồ, chức trách quản lý đất đai.” “Thi thể của Ba Na Cát Ngạch Mỗ, thú vị đấy.

Cứ tiếp tục nghe hắn ta nói xem sao.” Dương Tuyết Lỵ nghe vậy gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Vương Lão Bản ở giữa trường, muốn xem hắn còn nói gì nữa.

Vương Lão Bản tiếp tục nói: “Lúc đó tôi vẫn chưa biết có ý nghĩa gì, nhưng khi thấy quách thất khổng lồ bên trên lại trống rỗng, tôi đột nhiên hiểu ra.” “Ý gì?” Mấy người Ngô Gia vẫn chưa phản ứng kịp.

Vương Lão Bản thấy vậy, tiếp tục nói: “Hệ rễ cây đa vốn nổi tiếng là ‘thấy khe hở là chui vào’, ở Kinh Thành phương Nam có thể mọc vào ống điều hòa trung tâm, vậy mà ở trong quách thất bên trên, nó lại chỉ bám sát vào vách quách mà sinh trưởng.

Các cậu còn không hiểu điều này có ý nghĩa gì sao?” “Cho nên ý của ông là, bên trên từng có một thi thể, vì vậy rễ cây đa mọc vào quách thất mới không thể tùy ý sinh trưởng, chiếm hết toàn bộ quách thất?” Ngô Gia đột nhiên hiểu ra ý của Vương Lão Bản.

Vương Lão Bản gật đầu.

“Nhưng thi thể đó phải lớn đến mức nào chứ, ông không phải đang lừa chúng tôi đấy chứ?” Ngô Gia không tin nói.

“Haiz, cậu đừng có không tin, cứ nói cái cây đồng lớn như vậy, có phải là thứ người bình thường có thể tạo ra được không?” Vương Lão Bản lắc đầu nói.

“Chờ chút, chúng ta lên trên nghiên cứu phù điêu bích họa trang trí trên vách quách, so sánh tỉ lệ giữa người và cây đồng, cậu sẽ biết, lần đổ đấu này, e rằng không phải là chúng ta – nhân loại, mà là một chủng tộc người khổng lồ khác từng sinh tồn trên mảnh đất này, chỉ là không biết vì nguyên nhân gì mà diệt vong rồi.” Vương Lão Bản nhìn mọi người một lượt rồi nói.

Ngô Gia nhớ lại lúc nãy chỉ lướt qua, không chú ý, tỉ lệ giữa người và cây đồng trong phù điêu trên vách quách quả thực không nhỏ bé như bọn họ.

Theo tỉ lệ trên phù điêu, bọn họ ít nhất cũng cao ba, bốn mét.

Nếu nói như vậy, thì thi thể trong thi kiển hổ phách này, rất có thể chính là thi thể của chủng tộc người khổng lồ đó.

Phong Nguyên Thanh dùng Thăm dò thuật vào thi kiển.

Rất nhanh, thông tin phản hồi từ hệ thống hiện ra trước mắt anh.

Hóa ra, thi thể trong thi kiển này, quả thực là một chủng tộc người khổng lồ thời viễn cổ, sau khi trưởng thành chiều cao cũng khoảng ba, bốn mét.

Chủng tộc văn minh này, vô cùng giỏi kỹ thuật luyện kim đồng, có thể gọi là văn minh đồng thau viễn cổ, mọi mặt của toàn bộ chủng tộc đều không thể tách rời hình bóng của đồng thau.

Quần thể văn minh đồng thau viễn cổ này, tình cờ chứng kiến một lần thần tích của cổ thần Chúc Long, vì vậy đã sản sinh ra tín ngưỡng cuồng nhiệt.

Họ đưa Chúc Long vào hàng thần linh của chủng tộc, ngày đêm sùng bái.

Chúc Long cảm ứng được, nảy sinh một tia hứng thú, dùng một đạo thần lực, tạo hóa ra một cây thần thụ bằng đồng, mọc tại vị trí điện thờ tế tự, vươn dài xuống tận sâu thẳm dưới lòng đất.

Cây thần thụ này, cực kỳ phù hợp với khẩu vị của văn minh đồng thau viễn cổ.

Chương 168

Sau này, mỗi khi văn minh này gặp chiến sự, liền dùng tù binh để huyết tế cây đồng, khiến thực lực của quần thể này được tăng cường rất nhiều.

Chỉ là sau này không biết xảy ra biến cố gì, dẫn đến thần lực của cây thần thụ bằng đồng dần dần khô kiệt, thực lực của quần thể văn minh đồng thau viễn cổ cũng bắt đầu suy yếu, gặp phải sự xâm lược của văn minh đối địch.

Cuối cùng, toàn bộ văn minh đều diệt vong.

Đại tế tư của văn minh đồng thau đó, đã chế tác một bộ quan quách trên đỉnh cây thần thụ, thi thể thánh nữ được đặt trong quan quách.

Còn trên đài treo xích sắt phía dưới quan quách, thi thể của những nhân vật quan trọng của kẻ địch được biến thành thi kiển, đặt lên đó làm vật bồi táng.

Còn chính vị Đại tế tư đó, đã dùng toàn tộc huyết tế, sau đó từ cửa động trên đỉnh cây nhảy xuống, rơi vào vực sâu không đáy trong thân cây, phát động một trận tế tự chưa từng có.

Cây thần thụ bằng đồng bùng phát ra một cỗ sức mạnh cường đại, tiêu diệt toàn bộ kẻ địch xâm lược.

Sau đó, thần thụ cũng chìm xuống lòng đất, ẩn mình.

Phong Nguyên Thanh xem xong, vô cùng cảm khái.

Một chủng tộc viễn cổ cường đại, vì cây thần thụ bằng đồng mà cường đại, cũng vì cây thần thụ bằng đồng mà diệt vong.

Quả là thế sự vô thường, bọn họ dựa vào sức mạnh của cây thần

thụ bằng đồng, ngược lại lại dẫn đến sự hủy diệt của chính mình.

Lúc này, Vương Lão Bản đã kể xong những gì hắn biết, mọi người đều vây quanh thi kiển mà nhìn.

Vương Lão Bản vặn vẹo thân thể mập mạp của mình, leo lên thi kiển, cẩn thận đánh giá khuôn mặt thi thể bên trong.

Đổi qua mấy góc độ, cuối cùng mới nhìn rõ.

Nhưng vừa nhìn, hắn lại bị giật mình, kêu to một tiếng: "Ối mẹ ơi, có lầm không vậy?!" Rồi không đứng vững, từ trên thi kiển lăn xuống, may mà hắn có một thân thịt mỡ, làm giảm lực va đập, khiến hắn không bị thương.

"Chuyện gì vậy?

Ông nhìn thấy gì mà kích động thế?" Ngô Gia vội vàng đi tới hỏi.

Vương Lão Bản mấp máy môi, nhưng lại không nói ra lời nào, dường như không biết phải nói thế nào.

Sau đó, hắn mới nói: "Tôi không biết phải nói thế nào, cậu tự xem đi." Ngô Gia đành phải cúi xuống, nhờ ánh đèn pin trên đầu chiếu sáng, nhìn vào bên trong.

Lờ mờ, không nhìn rõ.

Anh ta leo đến vị trí vừa nãy của Vương Lão Bản, cuối cùng mới nhìn rõ.

Xuyên qua lớp tinh thể giống như hổ phách kia, Ngô Gia nhìn thấy khuôn mặt thi thể bên trong, lớn như cái chậu rửa mặt.

Chỉ nhìn một cái, anh ta liền sững sờ, một luồng hàn ý từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Vô thức lùi về phía sau, kết quả cũng giống Vương Lão Bản, ngã từ trên xuống, nếu không có cái trọng lượng của Vương Lão Bản ở

đó cản lại, có lẽ đã rơi xuống dưới rồi.

Vương Lão Bản đỡ anh ta dậy, rồi hỏi: “Thế nào?

Nhìn rõ chưa?” “Cái này, làm sao có thể?” Ngô Gia vẫn còn kinh hồn chưa định.

Thi thể trong thi kiển kia, đã ở đó ít nhất mấy nghìn năm, mặc dù cách ly không khí bên trong và bên ngoài, nhưng lượng nước trong thi thể vẫn thoát ra ngoài, trông khuôn mặt có vẻ co lại, dính chặt vào xương sọ, có chút dữ tợn, nhưng dung mạo vẫn rõ ràng, cũng chính vì vậy, anh ta mới nhận ra, khuôn mặt này, lại giống hệt Lão Dương.

Thậm chí đến nốt ruồi trên mặt, và vết sẹo do đánh nhau hồi nhỏ, đều giống y hệt, quả thực như đúc từ một khuôn.

Giống như một thi thể Lão Dương phóng đại, bị nhốt vào thi kiển hổ phách vậy.

Nghĩ đến đây, tôi cũng giật mình toát mồ hôi lạnh.

Lương Sư Gia rất tò mò, hai người họ rốt cuộc đã nhìn thấy gì mà lại sợ hãi đến mức đó?

Vì thế ông hỏi: “Hai vị, rốt cuộc các cậu đã nhìn thấy gì?

Mà có thể dọa các cậu thành ra như vậy?” Lặng lẽ một lúc, Ngô Gia mới trấn tĩnh lại.

Phong Nguyên Thanh liếc nhìn Lão Dương không xa Ngô Gia, rồi quay sang Ngô Gia nói: “Ngô Gia, tôi cũng rất tò mò, các cậu rốt cuộc đã nhìn thấy gì, nói ra xem nào, mọi người cũng đều rất tò mò đấy.” Lão Dương bị ánh mắt Phong Nguyên Thanh nhìn, ánh mắt co rút lại, cảm giác như bị nhìn thấu, mọi bí mật đều không thể che giấu.

Hắn ánh mắt né tránh, không dám nhìn vào mắt Phong Nguyên Thanh, cúi đầu nhìn xuống đất dưới chân.

Sở dĩ Ngô Gia nhìn thấy khuôn mặt hắn trong thi kiển hổ phách, kỳ thực đều là do hắn làm, lợi dụng năng lực vật chất hóa của mình để tạo ra ảo ảnh.

Chính là để khơi gợi sự tò mò của Ngô Gia, chắc chắn sẽ hỏi tận gốc rễ Lão Dương.

Đến lúc đó, hắn có thể tung ra năng lực thần kỳ của cây đồng thần thụ, sau đó, lại dùng lời nói dẫn dắt, để anh ta hoàn hảo cụ hiện ra mẹ của mình, thực hiện mục đích của hắn.

Lão Dương trong lòng lại âm thầm tái hiện lại kế hoạch một lần, sau đó nhìn về phía mấy người đang vây quanh thi kiển.

Lương Sư Gia, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ đều nhìn hai người đang ngồi trên mặt đất.

Vương Lão Bản sắc mặt rất tệ, hít sâu một hơi, rồi nói: "Cái quái quỷ gì thế này, đụng phải ma rồi, bạn của cậu lại giống hệt cái thi thể bên trong." Tiếp đó hắn nhìn về phía Lão Dương: "Vị bạn này, chẳng lẽ cậu lại là hậu duệ của chủng tộc người khổng lồ này sao?

Lại giống y hệt như đúc!" Ngô Gia lắc đầu: "Không thể nào, tôi và hắn lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thi thể này quá giống hắn, ngay cả vị trí nốt ruồi, và vết sẹo cũng giống y hệt, quả thực là bản sao của hắn, ở đây chắc chắn có vấn đề gì đó!" "Nói như vậy, các cậu đã nhìn thấy Lão Dương trong thi kiển hổ phách?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Không sai, tôi cũng nhìn thấy hình dạng của Lão Dương.

Thật sự quá kỳ dị!" Ngô Gia nói.

Dương Tuyết Lỵ nghe vậy cau mày, hai người cùng nhìn thấy giống nhau, đều là hình dạng của người tên Lão Dương kia.

Quả thực có chút quỷ dị.

Vì vậy cô vài bước đã leo lên thi kiển, từ góc nhìn của hai người Ngô Gia vừa nãy nhìn vào thi kiển.

Quả nhiên, một khuôn mặt giống hệt Lão Dương hiện ra trước mắt.

Dương Tuyết Lỵ đã có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, cộng thêm bản thân có tố chất tâm lý mạnh mẽ, nên không bị dọa sợ.

Cẩn thận nhìn hai lần rồi cô xuống, trở lại bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

"Tôi cũng nhìn thấy khuôn mặt Lão Dương, quả nhiên có vấn đề." Dương Tuyết Lỵ nói.

Ngô Gia không ngờ, ngay cả Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy cũng là khuôn mặt giống nhau.

"Lão Dương, cậu có biết chuyện này là sao không, chỉ có cậu trước đây từng đến đây, lần trước cậu nhìn thấy là gì?" "À?

Tôi… tôi cũng không biết chuyện gì, lần trước tôi nhìn thấy chỉ là một cổ thi bình thường thôi mà." Lão Dương đáp, nhưng biểu hiện của hắn có chút kỳ lạ, dường như có chút ngớ người.

Phong Nguyên Thanh chú ý đến điểm này, vì vậy phóng Thần thức ra, kiểm tra Lão Dương cẩn thận một lượt, nhưng không phát hiện ra gì.

Ngô Gia đột nhiên cảm thấy biểu hiện của Lão Dương có chút kỳ lạ, nhưng lại không nói được là lạ ở chỗ nào.

Đột nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu Ngô Gia.

Vì vậy anh ta mở miệng hỏi: "Các cậu nói xem, có khi nào thứ này có yêu tính gì đó?

Có thể khiến người ta sinh ra ảo giác?

Vương Lão Bản, ông cũng làm nghề này, trước đây có bao giờ gặp chuyện tương tự chưa?" Vương Lão Bản lắc đầu nói: "Thi kiển này tuy âm tà thật, nhưng nó dù sao cũng là vật chết, cũng không phải thứ gì quá hiếm thấy, tôi từ khi làm nghề này đến giờ, cũng đã kinh qua không ít, nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện ly kỳ đến mức này." "Hơn nữa, cậu muốn nói là ảo giác, tôi và bạn cậu chỉ gặp nhau vài lần, không có lý nào tôi nhìn thấy cũng sẽ giống như vậy chứ?" "Điều này cũng phải." Ngô Gia gật đầu, biểu thị đồng ý.

Đặc điểm trên khuôn mặt Lão Dương, trong số mọi người, chỉ có chính anh ta là hiểu rõ nhất, ảo giác là lợi dụng dữ liệu trong não bộ của người đó mà phát huy tác dụng, những thứ Vương Lão Bản nghĩ trong lòng rất khác so với anh ta, dù có trúng chiêu, cũng không thể nào nhìn thấy cảnh tượng giống như vậy được.

"Ảo ảnh, không đúng, lẽ nào…" Ngô Gia quay đầu nhìn Lão Dương, rồi lại nhìn Vương Lão Bản, tiếp đó lại nhìn Lương Sư Gia, cùng với Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ.

"Không đúng, Lão Dương và Lương Sư Gia đi cùng tôi suốt, không thể nào là ảo ảnh, Phong gia và Dương tiểu thư, cũng không phải, vậy thì, lẽ nào là Vương Lão Bản này, chỉ có hắn là đột nhiên xuất hiện trên đường sạn đạo trên đỉnh cây đồng!" Ngô Gia nghĩ thầm trong lòng.

"Nhưng mọi người trên đường đều có thể nhìn thấy hắn, lẽ nào tất cả mọi người đều trúng ảo ảnh sao?" Ngô Gia trong lòng đột nhiên lại nổi lên một sự nghi ngờ.

Vương Lão Bản thấy Ngô Gia không nói gì, liền từ trong túi lấy ra một bao thuốc lá, rồi lấy bật lửa, châm một điếu, hút.

Phong Nguyên Thanh Thần thức vẫn luôn bao trùm bốn phía, chú ý đến tình hình xung quanh.

Lần này, anh cảm nhận rõ ràng, trong túi của Vương Lão Bản, không hề có thuốc lá hay bật lửa.

Chương 169

Nhưng hắn lại có thể không trung mà lấy ra, điều này đã nói lên vấn đề.

Vương Lão Bản này e rằng không phải là Vương Lão Bản thật.

Kết hợp với tình tiết trong nguyên tác, Phong Nguyên Thanh cảm thấy, hắn có thể chính là Lão Dương, còn Lão Dương ở bên cạnh kia, là giả.

Cả hai đều là Lão Dương dùng năng lực vật chất hóa mà hắn có được để biến hóa ra.

Hắn biến thành hình dạng Vương Lão Bản, chính là để từng bước dẫn dắt Ngô Gia, đi theo kế hoạch của hắn.

Như vậy là nói thông rồi, chỉ là cái giả mà lại chân thật đến mức này.

Vì vậy Phong Nguyên Thanh nhìn về phía "Vương Lão Bản", nói: "Vương Lão Bản?

Ông thật sự là Vương Lão Bản sao?" "Vương Lão Bản" bị hỏi như vậy, sững lại một chút, hỏi: "Vị Phong gia này, lời của ngài có ý gì, tôi không phải là chính tôi?

Vậy tôi là ai?" "Vậy điều này phải hỏi Lão Dương rồi, hắn từng đến đây một lần, thi kiển hổ phách lớn như vậy, hai người các cậu lại không thể mang đi, hắn bảo cậu đến đây rốt cuộc là để làm gì?" Phong Nguyên Thanh nhìn Ngô Gia nói.

Ngô Gia nói: "Lão Dương nói, ở đây có lợi ích trời ban, tôi mới đi theo, Vương Lão Bản, ông lại vì cái gì mà đến?

Ồ phải rồi, ông có phải là Vương Lão Bản hay không vẫn còn là

một vấn đề đấy!" "Hả, tôi béo lão vì sao đến đây?" Vương Lão Bản dường như sững lại một chút, rồi nói: "Lý Tỳ Bà vẫn luôn nói, đến đây, chúng ta muốn gì cũng có.

Cái người này, lúc nào cũng thần bí khó lường, cứ hay qua loa với chúng ta như vậy." Vương Lão Bản nói xong, trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt, rất nhanh đã bị hắn thu liễm lại.

"Đến đây, muốn gì cũng có?" Ngô Gia lặp lại một lần, não bộ vận chuyển cực nhanh, suy tư, cuối cùng đã tìm thấy một tia linh cảm.

Vì vậy anh ta vỗ đùi một cái, lớn tiếng hô: "Tôi hiểu rồi!

Hóa ra là như vậy." "Ý của hắn không phải nói ở đây có thể lấy được gì, mấu chốt là xuống đến đây!" "Chỉ cần xuống đến được nơi này, tự nhiên có thể khiến người ta muốn gì có nấy!" Ngô Gia nhanh chóng nói.

Ngô Gia hít sâu một hơi, để mình bình tĩnh lại, sau đó lau mặt một cái, tiếp tục phân tích.

"Nơi này, chỉ có duy nhất cây thần thụ bằng đồng này, lẽ nào nó có một loại sức mạnh nào đó, khiến người ta có thể muốn gì có nấy?" Ngô Gia suy tư, rất nhanh đã thông suốt.

Anh ta cảm thấy, tất cả những điều này đều là do sức mạnh thần kỳ của cây thần thụ bằng đồng kia gây ra.

Có lẽ tất cả những gì bọn họ đã gặp phải trước đây, đều rất có thể là biến hóa ra dưới sức mạnh này, vốn dĩ mọi thứ có lẽ không phải như vậy.

Quay lại thần, anh ta chú ý đến Vương Lão Bản, đột nhiên phát hiện ra một số chi tiết trước đây đã bỏ qua.

Vì vậy đến trước Vương Lão Bản, cẩn thận nhìn kỹ hắn mấy lần, lại dùng tay ấn vào người hắn mấy cái, trong lòng đã có đáp án.

Vương Lão Bản bị một loạt thao tác này làm cho hồ đồ, không hiểu gì.

Hỏi: "Làm gì thế?

Có chuyện gì vậy?" Ngô Gia nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy bộ quần áo này của ông có chút kỳ lạ, mua ở đâu vậy?" "Cậu có lầm không vậy?

Hỏi tôi quần áo mua ở đâu?" Vương Lão Bản ánh mắt kỳ lạ nhìn Ngô Gia.

"Ài, một chút cũng không lầm.

Bộ quần áo ông đang mặc này, mấy tháng trước lần đầu tiên tôi đi đổ đấu cùng tam thúc tôi, cũng muốn mua, chính là kiểu áo khoác leo núi hiệu này của ông, chỉ là sau đó xem xét rồi không mua nữa, ông có biết vì sao không?" "Thực ra, loại quần áo này, hai túi ở ngực trông rất lớn, thực chất là giả, chỉ là làm kiểu trang trí mà thôi, lúc đó tôi cảm thấy, quần áo vẫn nên có nhiều túi một chút thì tốt hơn, nên không mua loại này." Vương Lão Bản nghe vậy, sờ sờ túi ở ngực, sắc mặt có chút thay đổi.

"Cho nên tôi mới thấy kỳ lạ, thuốc lá và bật lửa của ông, đều từ đâu mà ra?

Cho nên, ông không phải là Vương Lão Bản, vậy thì, Lão Dương?" Vương Lão Bản ngơ ngác nhìn Ngô Gia, đột nhiên bật cười một tiếng.

Sau đó thân hình đột nhiên bắt đầu biến hóa, thân thể mập mạp bắt đầu co rút lại, như một quả bóng xì hơi, lập tức xẹp xuống.

Khuôn mặt hắn cũng bắt đầu biến hóa, dần dần biến thành khuôn mặt của Lão Dương.

Còn Lão Dương ở không xa kia, thân hình dần dần biến mất.

Lương Sư Gia mặt mày như gặp ma, sắc mặt tái mét, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, nhưng thân thể lại bất động.

Môi run rẩy, mắt trừng lớn.

Ông không ngờ, chuyện ly kỳ đến mức này lại có thể gặp phải mình, quả thực là gặp vận chó má, còn ly kỳ hơn cả trúng số độc đắc.

Phong Nguyên Thanh nhìn sự việc biến hóa, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ngô Gia trưởng thành cũng khá nhanh đấy, năng lực phân tích suy luận cũng không tệ.

Anh nhìn Dương Tuyết Lỵ bên cạnh, cô tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, trong lòng cũng vô cùng chấn động, thế giới này lại còn có sức mạnh thần kỳ đến thế, dễ dàng như vậy mà có được sức mạnh cường đại đến thế.

Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng vỗ vỗ Dương Tuyết Lỵ, ý bảo cô bình tĩnh, rồi nói: "Lát nữa còn nữa, tiểu sủng vật của em sắp xuất hiện rồi, chuẩn bị một chút." Rồi kéo tay Dương Tuyết Lỵ đi đến bên cạnh Ngô Gia, nói: "Ngô Gia, mấy lần xuống mộ này, cậu trưởng thành rất nhanh đấy, được đấy." Nghe thấy lời của Phong Nguyên Thanh, vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Gia đột nhiên thả lỏng.

Vừa rồi tất cả tinh lực đều đặt vào việc suy luận toàn bộ sự kiện, suýt nữa quên mất, ngoài anh và Lão Dương, ở đây còn có những người khác.

Có Phong gia ở đây, vậy cơ bản là không có nguy hiểm gì nữa.

Vì vậy anh gãi gãi đầu, cười nói: "Hì hì, Phong gia, người ta dù sao cũng phải trưởng thành mà, tôi cũng không thể mãi dựa dẫm vào tam thúc được." "Phong gia, tôi thấy ngài suốt chặng đường đều vô cùng bình tĩnh, có phải đã sớm phát hiện ra điều gì rồi không?" Ngô

Gia hỏi.

“Cũng không phải, chỉ là nơi này tuy có chút nguy hiểm, nhưng đối với tôi mà nói, cũng chỉ đến thế mà thôi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Ha ha, Phong gia đúng là lợi hại, không hổ là Phong gia mà.” Ngô Gia cười nói.

Sau đó, Ngô Gia lại nhìn Lão Dương, hỏi: “Lão Dương, cậu tốn công sức như vậy đưa tôi đến đây, rốt cuộc có mục đích gì?

Tôi và cậu là bạn thân lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cậu sẽ không muốn hại tôi chứ?” Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Gia nổi lên một đống lửa giận, nhưng trên mặt lại càng thêm bình tĩnh, không biểu cảm.

Lão Dương nhìn thấy biểu cảm của Ngô Gia thay đổi, có chút không biết làm sao.

Hắn biết, Ngô Gia tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng đã vô cùng tức giận rồi.

Sững sờ một lúc lâu, hắn mới thở dài một hơi, dường như đã nghĩ thông suốt điều gì đó.

Hắn cảm thấy vẫn nên nói thật, thẳng thắn với Ngô Gia, hiện giờ đã bị vạch trần, thì kế hoạch chắc chắn không thể tiếp tục được, chi bằng thẳng thắn, đến lúc đó lại dẫn dắt vài câu, hắn vẫn còn cơ hội.

Vì vậy từ trong túi lấy ra một tấm ảnh, nói: “Cậu xem cái này, tôi sẽ giải thích cho cậu nghe.” Ngô Gia đưa tay nhận lấy, trên ảnh là mẹ anh ta, tóc đã bạc trắng, có lẽ là do quá lao lực.

Xem ra, mấy năm Lão Dương ngồi tù, bà đã chịu đả kích rất lớn.

Mẹ Lão Dương hồi trẻ rất xinh đẹp, đối xử rất tốt với Ngô Gia và mấy người bạn nhỏ khác, bọn họ vẫn luôn gọi bà là dì xinh đẹp.

Ngô Gia và bố anh ta mỗi năm cũng về thăm bà mấy lần.

Ngô Gia không biết dụng ý của Lão Dương, vì vậy hỏi: "Cậu có ý gì?" Lão Dương thần sắc buồn bã, thở dài một hơi, "Trước đây tôi không phải đã nói với cậu, mẹ tôi xảy ra chuyện, nên tôi cần tiền sao?

Thực ra đó là lừa cậu, bà ấy đã mất khi tôi đang ngồi tù." "À?" Ngô Gia có chút không dám tin, cau mày hỏi: "Mẹ cậu ấy… qua đời rồi sao?" Lão Dương im lặng gật đầu, rồi nói: "Sau khi ra tù, tôi liền vội vàng trở về nhà, muốn tạo cho mẹ một bất ngờ." "Nhưng khi tôi đẩy cửa phòng, lại ngửi thấy một mùi hôi thối, mẹ tôi gục trên máy may, bất động, tôi tưởng bà ấy bị bệnh tim tái phát, vội vàng đi đỡ bà, nhưng khi tôi đỡ bà dậy, cậu có biết tôi mẹ kiếp nhìn thấy gì không?" Nói đến đây, Lão Dương cảm xúc trở nên có chút kích động, nhắm mắt lại, thần sắc đau khổ.

"Khuôn mặt bà ấy, đã dính chặt vào mặt bàn máy may, tôi vừa kéo, nửa khuôn mặt liền bị xé toạc ra!

Trời ơi!

Tôi thật sự không thể tin được!" Ngô Gia cũng sững sờ, trong đầu không tự chủ hiện lên cảnh tượng đó, dạ dày cũng có chút cuộn trào.

Lương Sư Gia và Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, nhất thời trong lòng cũng dâng lên một nỗi buồn thương.

Thật là một bi kịch nhân gian.

Nhất thời cũng không biết phải phản ứng thế nào, chỉ đứng đó nhìn Lão Dương.

Lão Dương vỗ vỗ trán, tiếp tục nói: "Sau khi tôi lo hậu sự cho mẹ xong, một mình ở trong phòng, không biết phải làm sao cho phải." "Tôi cũng không dám ngủ, chỉ cần nhắm mắt, liền thấy khuôn mặt mẹ tôi dính trên máy may." "Cứ như vậy đợi mấy ngày sau, bụng tôi thực

sự đói không chịu nổi, trong lòng nghĩ, hay là cứ chết đói như vậy đi." "Nhưng lúc này, tôi đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm từ nhà bếp bay ra, hình như có người đang xào rau." "Tôi qua xem, mẹ tôi lại xuất hiện, còn nói với tôi: 'Đợi chút, sắp xong rồi'." Nghe đến đây, mấy người Ngô Gia cũng đã hiểu ra chuyện gì.

Xem ra là năng lực vật chất hóa thần kỳ của cây thần thụ bằng đồng kia, Lão Dương đã có được năng lực này, vật chất hóa mẹ mình ra rồi.

Chỉ là, đã vật chất hóa ra rồi, tại sao còn phải quay lại đây?

Lại còn tìm mọi cách lôi anh ta đến, Ngô Gia trăm mối vẫn không giải thích được.

Tiếp đó, Lão Dương lại tiếp tục nói: "Lúc đầu tôi tưởng, là tôi nhớ mẹ đến phát điên, xuất hiện ảo giác, nhưng sau này, tôi phát hiện, đây không phải là ảo giác, mọi thứ đều giống hệt thật, những người khác cũng đều có thể nhìn thấy chúng tôi, bà ấy thật sự đã trở lại, mùi vị món ăn bà ấy nấu cũng giống như trước đây." "Tôi cũng đang nghĩ rốt cuộc đây là chuyện gì, dần dần tôi cũng nhận ra, môi trường xung quanh tôi đều có một cảm giác bất thường khó tả, chỉ là vẫn luôn không tìm ra vấn đề." "Cho đến một lần, tôi ở nhà thức trắng đêm xem tivi, kết quả cậu đoán xem?

Chương 170

Đêm đó, cả khu phố đều mất điện, chỉ có nhà chúng tôi là luôn có điện, những thiết bị điện đó, dù không cắm điện, đều vẫn có thể dùng được!" "Cho nên cậu đã biết rồi?" Ngô Gia không nhịn được xen vào một câu.

"Ừ." Lão Dương gật đầu, nói: "Tôi không ngờ cậu lại thông minh như vậy, tôi đã mất một thời gian mới nghĩ thông." "Nói thật, tôi rất vui, tuy biết mẹ có thể là do tôi tạo ra, nhưng tôi thà tin rằng trước đây mẹ tôi chết chỉ là một giấc mơ." "Chỉ tiếc, cảnh đẹp không kéo dài.

Sau khi tôi phát hiện ra năng lực này, liền bắt đầu dần dần kiểm soát nó, nhưng lúc này, lại xảy ra vấn đề!" "Muốn sử dụng năng lực này, nhất định phải loại bỏ tạp niệm, nếu không, vô số tạp niệm hỗn hợp lại với nhau, sẽ khiến mọi chuyện trở nên vô cùng tồi tệ." "Cho nên, một ngày nọ, khi tôi thức dậy vào buổi sáng, nhìn thấy mẹ tôi ngồi quay lưng lại với tôi trên máy may." "Lúc đó tôi sợ hãi lắm, rón rén đi qua, kết quả, các cậu có biết tôi nhìn thấy gì không?

Khuôn mặt mẹ tôi, lại…" Nói đến đây, Lão Dương không dám nói tiếp nữa, cảnh tượng đó, thực sự quá đau khổ đối với hắn, không muốn nghĩ lại nữa.

Tay Lão Dương liên tục ra hiệu mấy lần, thực sự không thể nói tiếp được.

Nghe đến đây, mọi người trong lòng lại không nhịn được mà tự mình tưởng tượng ra.

Khuôn mặt mẹ hắn với nửa lớp da bị xé toạc, khiến người ta sởn tóc gáy.

Trừ Dương Tuyết Lỵ hơi khá hơn một chút, Ngô Gia và Lương

Sư Gia đều không nhịn được rùng mình, một luồng hàn ý từ đáy lòng bùng phát.

Cảnh tượng đó thực sự quá đáng sợ, khiến người ta không dám nghĩ đến.

Lão Dương thở dài mấy tiếng, không trung từ trong tay biến ra một điếu thuốc, ngậm vào miệng, ngay cả bật lửa cũng không dùng, thuốc lá tự bốc cháy.

Hắn hút một hơi thật mạnh, rồi mới tiếp tục nói: "Từ lúc đó trở đi, tôi liền ý thức được sự khủng khiếp của loại sức mạnh này, nhưng tôi không cam tâm, tôi muốn mẹ tôi trở lại, cho nên, tôi nhất định phải tìm một người, người đó vừa phải quen biết mẹ tôi, vừa phải có tiền ý thức sạch sẽ, người này, chính là cậu, Lão Ngô!" Nghe đến đây, Ngô Gia cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành sự việc, anh không ngờ, mục đích của Lão Dương lại là cái này, nhưng trong lòng anh vẫn có chút lo lắng.

Vì vậy anh nói: "Nhưng, Lão Dương, người chết không thể sống lại, làm như vậy, dường như là đang nghịch thiên nhi hành đấy." Lão Dương nghe vậy, nói: "Lão Ngô, tôi cũng không tham lam, ba năm, chỉ cần tôi được ở bên mẹ ba năm nữa là tôi mãn nguyện rồi, cậu cũng thường xuyên đến nhà tôi, cậu cũng không muốn chúng tôi cứ như vậy cô độc mà chết đi chứ?" Ngô Gia thở dài một hơi, trong lòng có chút rối rắm, không biết rốt cuộc có nên giúp hắn không.

Vừa nghĩ đến, cây đồng này lại có sức mạnh yêu tà như vậy, anh ta liền có chút sởn tóc gáy, người được vật chất hóa bằng loại sức mạnh này, có phải là người thật không?

Nếu mẹ hắn thật sự sống lại, tôi còn dám đến nhà hắn không?

Ngô Gia trong lòng rối rắm, không quyết định được, vì vậy nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

“Phong gia, ngài nói xem, tôi rốt cuộc có nên giúp hắn không?

Loại sức mạnh này sẽ không có ẩn họa gì chứ?” Phong Nguyên Thanh thấy Ngô Gia hỏi mình, liền nói thẳng: “Giúp hay không giúp, vẫn phải do cậu tự mình suy nghĩ kỹ, dù sao cũng là chuyện của hai người các cậu, tôi chỉ là người ngoài mà thôi.” “Nếu nói có ẩn họa gì, thì chắc chắn là có rồi, các cậu chỉ là phàm nhân bình thường, dựa vào đâu mà có thể nắm giữ loại sức mạnh thần kỳ này chứ?

Cho nên mỗi lần động dụng sức mạnh này, đều là đang thấu chi sinh mệnh của chính mình?

Cho nên, mỗi lần sử dụng năng lực, đều là đang tự sát!” “Hóa ra là như vậy.

Nhưng đối với người thường mà nói, có thể có được loại sức mạnh này, dù có đổi bằng tuổi thọ cũng chẳng sao phải không?” Ngô Gia từ từ nói.

“Đúng vậy, có sức mạnh như vậy, có thể dễ dàng có được tài phú, thậm chí bất cứ thứ gì mình muốn, sống thoải mái hết nửa đời sau, tốt hơn nhiều so với việc cả đời vất vả lao lực.” Dương Tuyết Lỵ cũng cảm khái nói.

“Không sai, thực ra cũng không có khác biệt lớn lắm, đa số mọi người, đều nửa đời đầu dùng mạng đổi lấy tài phú, nửa đời sau, lại dùng tài phú để đổi lấy tuổi thọ, có sức mạnh này, còn có thể tiết kiệm được một số bước nữa.” Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói.

“Thực ra sức mạnh vật chất hóa của cây thần thụ bằng đồng này rất thần kỳ, nhưng năng lượng của nó đã không còn lại bao nhiêu, dùng thêm vài lần nữa, e rằng sẽ cạn kiệt, biến thành một cây đồng bình thường mà thôi.” “Những thứ cậu lo lắng, thực ra không đáng gì, sức mạnh còn lại của cây thần thụ bằng đồng, cũng không vật chất hóa ra được thứ gì ghê gớm đâu.” Phong Nguyên Thanh dùng ngữ khí

bình thản nói.

“Nếu đã như vậy, Ngô Gia, tôi cầu xin cậu, cậu giúp tôi đi!” Lão Dương dùng ngữ khí cầu khẩn nói.

“Cái này, vậy, được rồi, tôi nên làm thế nào?” Ngô Gia cuối cùng vẫn đồng ý, đã không xảy ra vấn đề lớn gì, vậy thì không sao.

“Tuyệt vời quá, cảm ơn cậu, Ngô Gia, cậu quả nhiên là huynh đệ tốt của tôi, sau này nếu cậu có chuyện gì cần tôi giúp, tôi không nói hai lời, cậu bảo tôi làm gì tôi làm nấy!” Lão Dương kích động nói.

“Cậu chỉ cần trong lòng nghĩ đến hình dạng của mẹ tôi, tưởng tượng bà ấy ở nhà, làm gì cũng được, nhưng chú ý đừng suy nghĩ lung tung, nhớ kỹ, nhất định phải nghĩ đến hình dạng bình thường của mẹ tôi!” Lão Dương nhanh chóng nói cho Ngô Gia phương pháp.

“Nhưng đây là lần đầu cậu sử dụng sức mạnh này, còn chưa thành thạo, chắc chắn không thể phục sinh mẹ tôi được, hay là cứ luyện tập trước đã!” Lão Dương nói.

“Anh nói có lý.

Tôi cứ luyện tập trước đã.” Ngô Gia gật đầu đồng ý.

“Vậy thì, cậu thử xem, cậu có thể vật chất hóa ra thứ gì không.” Lão Dương nói.

Ngô Gia đưa tay ra, nhìn vào lòng bàn tay, trong lòng nghĩ đến hình dáng cục đá, cố gắng vật chất hóa cục đá ra, nhưng dùng sức nửa ngày cũng chẳng có động tĩnh gì, lòng bàn tay vẫn trống không.

Lão Dương thấy vậy, nói: “Cậu xem, loại sức mạnh này, khi cậu cố ý sử dụng thì rất khó phát huy tác dụng, vì cậu không thể kiểm soát được tiềm thức và ý thức chủ quan của mình đồng bộ, như vậy chắc chắn không được!

Nếu không, khi cậu đói bụng thì sẽ có vịt quay bay tới rồi.

Điều này rất khó, vì vậy lão Ngô, bây giờ cậu chỉ có thể dựa vào sự dẫn dắt, không thể chủ động sử dụng." Ngô Gia nhìn Lão Dương hỏi: "Anh nói loại năng lực này là bị động sao?

Cần có một sự dẫn dắt tâm lý?" "Đúng vậy, vừa rồi tôi đã không ngừng dẫn dắt cậu, muốn cậu hành động theo kế hoạch của tôi." Lão Dương nói.

"Vậy phải làm sao đây?

E là không thể phục sinh mẹ anh ngay lập tức được." Ngô Gia hỏi.

"Chúng ta vẫn nên đi lên trước đi, ở đây vẫn quá nguy hiểm, bây giờ lão Ngô đã có được năng lực này rồi, ở bên trên cũng có thể dùng được." Lão Dương nói.

"À, được." Ngô Gia gật đầu.

Trong lúc Lão Dương chỉ cách Ngô Gia điều khiển năng lực, Lương Sư Gia cũng đang lén lút thử nghiệm, loại năng lực muốn gì có nấy này thực sự quá mức hấp dẫn.

Cho dù dùng tuổi thọ để đổi thì có sao, giàu có còn hơn chết trong nghèo khó.

Nhưng thử nửa ngày, ông ta cũng như Ngô Gia, chẳng có tác dụng gì.

Bây giờ nghe mọi người muốn đi lên, ông ta cũng vội vàng đi theo.

Mọi người theo dây xích và dây thừng bắt đầu leo lên.

Dây xích rất thô, mỗi mắt xích có khoảng trống rất lớn, chân có thể nhét vào được, leo lên cũng rất tiện.

Thế là Ngô Gia và Lão Dương dẫn đầu đi lên, Lương Sư Gia và Dương Tuyết Lỵ theo sau, Phong Nguyên Thanh đi cuối cùng.

Theo dây xích leo lên một đoạn, Ngô Gia cúi đầu nhìn xuống vực sâu thăm thẳm bên dưới, trong lòng không kìm được lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Trong lòng luôn cảm thấy, bên dưới có thể thông đến địa ngục.

Ngô Gia lắc lắc đầu, để bản thân không suy nghĩ lung tung nữa.

Ngay khi mọi người sắp leo đến đỉnh, toàn bộ Thần thụ Đồng xanh rung chuyển dữ dội một cái, giống như bị thứ gì đó dùng sức va chạm mạnh.

Mấy người dưới chân trượt một cái, suýt nữa thì không nắm được dây xích.

Ngô Gia cúi đầu nhìn xuống vực sâu bên dưới, dường như có thứ gì đó đang uốn éo, mỗi khi uốn éo một lần, Thần thụ Đồng xanh lại rung chuyển một cái.

Mọi người thấy vậy, vội vàng tăng tốc độ leo lên.

Leo khoảng hơn mười phút sau, cuối cùng mọi người cũng quay trở lại phòng quách.

Cảm giác chân đạp đất thực sự quá tốt.

Phong Nguyên Thanh ở phía sau cùng, nhìn xuống từ trên cao, ánh mắt xuyên qua màn đêm thăm thẳm xa xôi, nhìn thấy một con cự xà.

Đầu rắn từ một khe nứt khổng lồ chui ra, mỗi lần uốn lượn, cái đầu rắn khổng lồ lại va chạm vào vách trong của Thần thụ Đồng xanh một cái, gây ra một trận rung chuyển.

Con cự xà này, trên đỉnh đầu có hai con mắt xếp thành một hàng, một con mở, một con nhắm nghiền.

Phong Nguyên Thanh thấy tình hình này, trong lòng vui mừng, đây chính là Chúc Cửu Âm, thú cưng nhỏ của Tuyết Lỵ đến rồi.

Con Chúc Cửu Âm này dường như là sinh vật từ một không gian khác, thông qua khe nứt kia mới tiến vào thế giới này.

Từ ánh mắt độc nhãn của nó, Phong Nguyên Thanh đọc được một tia tò mò, đó hẳn là sự tò mò đối với thế giới hoàn toàn mới này.

Vì vậy nó mới dốc sức muốn xuyên qua khe nứt.

Chẳng qua, thân thể có chút lớn, có chút dài, rất tốn sức.

Con Chúc Cửu Âm này muốn chui ra còn phải mất một lúc nữa, Phong Nguyên Thanh không dừng lại nữa, bay vút lên, đi theo sau Dương Tuyết Lỵ.

Lên đến phòng quách, Lão Dương, Ngô Gia và cả Lương Sư Gia đều thở hổn hển.

Đoạn đường leo trèo dài sáu bảy chục mét này đã tiêu hao không ít thể lực của bọn họ.

Chương 171

"Chờ một lát rồi nghỉ ngơi, mau chóng ra ngoài trước đã, bên dưới có thứ gì đó sắp bò lên rồi!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Cái gì?

Sao có thể?

Là thứ gì?" Ngô Gia bị lời của Phong Nguyên Thanh làm cho giật mình, vội vàng hỏi.

Mọi người cũng không dám nghỉ ngơi, vội vàng men theo rễ cây ở lối vào phòng quách, leo ra ngoài.

Sau đó, lại men theo con đường cũ, từ khóm rễ cây dày đặc, theo dây thừng mà bò ra ngoài.

Ngô Gia nhớ lại chuyện trước đó, vừa đi vừa hỏi Lão Dương: "Lão Dương, vừa rồi tiếng 'cốc cốc cốc' kỳ lạ đó là anh làm ra phải không?" Lão Dương không phủ nhận, nói: "Không sai, tôi chính là dùng tiếng động đó, dẫn các cậu đến lối vào chính xác kia." "Vậy sự rung chuyển này là sao?

Còn cả thứ mà Phong gia nói là đang bò lên từ bên dưới nữa là sao?" Ngô Gia hỏi.

Sắc mặt Lão Dương biến đổi, nói: "Tôi cũng không biết a, nhưng lão Ngô, ấn tượng đầu tiên của cậu về Thần thụ Đồng xanh này là gì?" Ngô Gia nghe Lão Dương hỏi, đột nhiên rùng mình, nhớ lại những suy nghĩ lung tung vừa rồi.

"Tôi... tôi nghĩ, nó có phải là đường thông xuống địa ngục không." Ngô Gia bị suy nghĩ trước đó của chính mình làm cho giật mình.

"Nhanh, đừng nghĩ linh tinh nữa ~!" Lão Dương hét lớn một tiếng.

Lời vừa dứt, lại là một trận rung chuyển dữ dội.

Mọi người vội vàng dừng lại, ôm chặt lấy cành đồng xanh bên cạnh, mới không bị rơi xuống.

Rung chuyển dần dần dừng lại, mọi người nhân cơ hội này, quay trở lại đài tế tự rộng rãi bên ngoài.

"Ở đây cũng không an toàn, đi tiếp đi, đến sạn đạo trước đã." Phong Nguyên Thanh nói.

Phong Nguyên Thanh quay đầu lại nhìn về phía vị trí quan quách giữa khóm rễ cây, cảm nhận thấy một luồng sinh mệnh lực hùng hậu đang ẩn mình bên dưới quan quách.

Mọi người, tay chân cùng dùng, men theo tuyến đường cũ, lại một lần nữa bám vào rễ cây, quay trở lại sạn đạo.

Sạn đạo được xây dựng trên vách đá, không tiếp xúc trực tiếp với Thần thụ Đồng xanh, hiệu quả rung chuyển giảm đi rất nhiều.

Lúc này, một tiếng va chạm mạnh hơn nữa truyền ra từ khóm rễ cây, một đợt rung chuyển càng dữ dội hơn cũng bùng phát.

Nắp đá của phòng quách cũng bay văng ra, ngay cả những rễ cây dọc đường như những sợi sắt cũng bị va đập nát vụn.

Cả Thần thụ Đồng xanh trong chốc lát rung chuyển dữ dội.

Vô số rễ cây vỡ nát, vỏ cây, lả tả rơi từ giữa không trung xuống giếng cây bên dưới.

Mấy người vì đang ở trên sạn đạo, nên chịu ảnh hưởng tương đối nhỏ hơn một chút.

Nhưng Thần thụ Đồng xanh dù sao cũng được chôn trong núi đá, liên kết với núi đá.

Thần thụ Đồng xanh rung chuyển, vẫn kéo theo vách núi rung

chuyển.

Trên đỉnh giếng cây, không ít đá bị rung lắc mà lỏng lẻo, rơi xuống, không ít tảng đá đập vào sạn đạo.

Từ khóm cây, một cái đầu rắn khổng lồ chui ra.

Đầu rắn phá vỡ đáy phòng quách, từ thân cây rỗng ruột bò ra.

Khóm rễ cây cản trở xung quanh, tất cả đều bị thân rắn quét đứt, vỡ nát thành vô số mảnh vụn, rơi xuống.

Con rắn này nếu không nhìn kỹ thì chỉ có thể thấy một con mắt tím mở to trên trán nó, khiến người ta lầm tưởng nó là rắn một mắt.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ thân hình con cự xà đã bò ra khỏi thân cây, thân thể quấn quanh giữa các cành cây trên đỉnh cây.

Toàn thân nó mịn màng trơn bóng, vảy cũng rất nhỏ, nhìn qua giống như một con sâu khổng lồ.

Con cự xà sau khi bò ra, đôi mắt độc nhãn to như chậu rửa mặt lập tức chuyển hướng về phía mọi người, nhìn chằm chằm vào họ.

Lương Sư Gia nhìn thấy con cự xà một mắt này, sợ đến mức toàn thân run rẩy, run rẩy nói: "Trời ơi!

Thứ này rốt cuộc từ đâu đến vậy, cái này… cái thứ chết tiệt này, là một con Chúc Cửu Âm a!" Ngô Gia vừa nghe cái tên này, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc, thế là lại hỏi Lương Sư Gia chuyện gì đang xảy ra.

Hai người vừa chạy né đá rơi, vừa nói: "Chúc Cửu Âm, truyền thuyết là rồng, thời cổ đại cũng gọi là Chúc Long!

Là một loại cự xà khổng lồ thời viễn cổ, nghe nói thời Nghiêu Thuấn, người ta bắt loại này về luyện dầu, làm đèn thắp sáng, mấy nghìn năm trước đã tuyệt chủng rồi, không ngờ ở đây lại còn một

con!" Ngô Gia không hiểu những chuyện này, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hắn đã không biết loại Chúc Cửu Âm này, vậy thì đây không phải là do hắn tưởng tượng ra, lẽ nào trong Thần thụ Đồng xanh này, thực sự có một con Chúc Cửu Âm thời viễn cổ?

Lương Sư Gia hít thở một hơi, tiếp tục nói: "Chúc Cửu Âm lớn như vậy, e rằng đã sống mấy nghìn năm rồi, chúng ta bây giờ chỉ có thể nhìn thấy một con mắt của nó.

Chúc Cửu Âm thực ra có hai con mắt, chỉ là một con khác nhắm lại rồi, chúng ta không nhìn thấy.

Con mà chúng ta đang nhìn thấy này, hẳn là bản nhãn, con mắt kia thì nằm ngay phía trên con mắt này, gọi là âm nhãn!

Truyền thuyết Chúc Cửu Âm nghìn năm, âm nhãn thông với địa ngục, bị nó nhìn một cái sẽ bị ác quỷ nhập vào, lâu dần sẽ biến thành quái vật đầu người thân rắn!" Lão Dương nhìn chằm chằm vào Chúc Cửu Âm, trong lòng thắt lại, vừa chạy vừa rút khẩu súng ngắn đeo bên hông ba lô ra, nhắm vào mắt cự xà bóp cò.

Tuy nhiên con cự xà này dường như cảm giác rất nhạy bén, trong nháy mắt đã nhắm mắt lại, viên đạn kia bắn vào mí mắt nó, phát ra tiếng "đinh" một cái.

Vảy trên thân cự xà vô cùng cứng rắn, giống như giáp sắt, đạn cũng không bắn xuyên qua được.

Tiếp đó, nó vẫy đuôi một cái, quét qua đầu mọi người, quét sập toàn bộ tầng sạn đạo gỗ phía trên.

Bụi đất bay mù mịt, vô số mảnh vụn gỗ trộn lẫn với đá vụn rơi xuống giếng cây bên dưới.

Mọi người vừa chạy vừa né tránh.

Lão Dương đồng thời nhắm vào mắt cự xà bóp cò, nhưng cự xà rất thông minh, dùng thân thể che mắt lại, không có phát đạn nào trúng mắt nó.

Ngô Gia, Lão Dương và Lương Sư Gia ba người cùng nhau, men theo sạn đạo và vách núi đi xuống, muốn tìm một hang đá để trốn.

Còn Phong Nguyên Thanh thì dẫn Dương Tuyết Lỵ cùng nhau, bay đến một nơi an toàn, lặng lẽ nhìn con cự xà bên dưới.

"Tuyết Lỵ, đây là 'thú cưng nhỏ' mà anh đã kể với em, thế nào, có thích không?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Cái con rắn lớn thế này?

Anh lại đưa rắn cho em làm thú cưng, anh không biết con gái đều sợ mấy thứ này sao?" Dương Tuyết Lỵ lườm Phong Nguyên Thanh một cái, may mà cô không phải là cô gái bình thường.

Hơn nữa cô cũng coi như là người từng trải, đối với loài rắn cũng không có chút sợ hãi nào, chỉ là nhất thời có chút không thích ứng.

"Đây chẳng phải là trùng hợp sao, anh nghĩ, em chẳng phải đã thức tỉnh huyết mạch xà thần sao?

Hình xăm huyết mạch của em vừa hay là hình ảnh một con Chúc Cửu Âm, con cự xà này, cũng là huyết mạch Chúc Cửu Âm, chẳng phải rất phù hợp sao, cho nên anh mới muốn bắt nó về làm thú cưng cho em đó." Phong Nguyên Thanh giải thích.

"Hừ, xem ra cũng không tệ lắm, nhưng con rắn lớn như vậy, anh định bắt thế nào?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Khóe miệng Phong Nguyên Thanh khẽ nhếch lên, cười nói: "Cái này đơn giản, lát nữa anh đánh cho nó phục, em chỉ việc bắt nó thôi." Sau đó, Phong Nguyên Thanh từ không gian trữ vật lấy ra một cái vòng tròn, đưa cho Dương Tuyết Lỵ.

Đây là một kiện pháp khí, tên là Ngự Thú Hoàn, dùng nó có thể bắt giữ các loại động vật làm thú cưng, đối với thú cưng cũng có hiệu quả khống chế rất tốt.

Dương Tuyết Lỵ nhận lấy, đây là một cái vòng tròn màu đồng vàng, nhìn qua còn lấp lánh ánh vàng.

Phong Nguyên Thanh bảo cô nhỏ một giọt máu vào, tế luyện một phen, rất nhanh đã luyện hóa xong.

Lúc này, chỉ cần Dương Tuyết Lỵ truyền chân khí vào, ném Ngự Thú Hoàn lên mục tiêu, nó sẽ tự động biến lớn, tròng vào mục tiêu, trong vòng ba hơi thở không thoát ra được thì sẽ không thể thoát ra nữa.

"Được rồi, anh đi đây, đợi thêm một lát nữa, Ngô Gia bọn họ có thể gặp nguy hiểm rồi." Phong Nguyên Thanh nói xong, liền bay người xuống, đến trước mặt cự xà.

Ba người Ngô Gia đã tìm được một hang đá đủ lớn, chui vào trong, Chúc Cửu Âm liên tục va vào cửa động mấy cái, cũng không chui vào được, thân hình quá lớn, không thể chui vào.

Sự xuất hiện của Phong Nguyên Thanh lập tức thu hút sự chú ý của Chúc Cửu Âm.

Nó rít gào một tiếng, há to miệng lao tới cắn Phong Nguyên Thanh.

Chương 172

Phong Nguyên Thanh né người tránh thoát cú cắn của cự xà.

Hàm rắn va vào vách núi, gây ra một trận rung chuyển, làm vỡ một mảng lớn, vô số đá vụn rơi xuống.

Tiếp đó đầu rắn xoay chuyển, lại nhìn chằm chằm vào vị trí của Phong Nguyên Thanh, thấy mình không cắn được người, thế là liền động đến cái đuôi.

Cái đuôi của nó vô cùng linh hoạt, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh, giống như một cây roi, quất về phía Phong Nguyên Thanh.

Toàn thân Phong Nguyên Thanh phát ra kim quang, giống như áo giáp lưu ly, bảo vệ toàn thân, cứng rắn chịu đựng cú quất này của đuôi rắn.

"Bàng ~" một tiếng, đuôi rắn quất vào người Phong Nguyên Thanh, không hề nổi lên một chút gợn sóng nào, không phá được phòng ngự.

Ngược lại là chính cự xà bị đau, rít gào một tiếng.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh bay người đến trước đầu rắn, vung nắm đấm, giáng mấy cú vào đầu rắn.

Sức mạnh khổng lồ, trực tiếp khiến toàn bộ con rắn choáng váng, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ.

Nó cố sức lắc lắc đầu, sau đó, đầy phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Phong Nguyên Thanh.

Đôi mắt tím ban đầu nhắm lại, con mắt còn lại phía trên đột nhiên mở ra.

Đó là một con mắt huyết hồng, trong ánh mắt tràn đầy oán độc, căm hận và các cảm xúc tiêu cực khác, chỉ cần nhìn một cái là sẽ không rét mà run.

Trong con mắt màu đỏ này, dường như phủ đầy những sợi máu đang nhảy múa, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Phong Nguyên Thanh truyền âm bảo Dương Tuyết Lỵ chú ý không nhìn vào mắt Chúc Cửu Âm.

Bản thân anh cũng cẩn thận đề phòng.

Nhìn thấy con mắt huyết hồng khổng lồ này, Phong Nguyên Thanh đột nhiên có một cảm giác linh hồn đang bị hút ra, nhưng lực độ như vậy đối với anh mà nói, căn bản không có chút ảnh hưởng nào.

Một tia buồn nôn và chóng mặt nhẹ, rất nhanh liền biến mất.

Con mắt màu máu này, phát ra một luồng dao động tinh thần mãnh liệt.

Đây là một loại công kích tinh thần, trực tiếp đánh vào linh hồn.

Nếu người bình thường nhìn thấy, e rằng sẽ trực tiếp tinh thần hỗn loạn, lâu dần thậm chí sẽ linh hồn vỡ nát mà chết, biến thành một người thực vật.

Tuy nhiên, chiêu này đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, lại không có chút sát thương nào.

Giống như gió nhẹ lướt qua mặt.

Anh là một tu sĩ Âm Thần kỳ, tu luyện sức mạnh liên quan đến linh hồn.

Âm thần, giống như một bộ giáp linh hồn, muốn gây sát thương đến linh hồn của Phong Nguyên Thanh, thì phải phá vỡ phòng ngự của Âm thần trước.

Âm thần của Phong Nguyên Thanh đã vô cùng ngưng luyện, gần như thực thể.

Chỉ là hiện tại vẫn chưa có công pháp giai đoạn tiếp theo, không thể tạo ra đột phá mang tính chất biến đổi, nhưng Âm thần của anh vẫn không ngừng tăng cường.

Còn con Chúc Cửu Âm này, mặc dù sống lâu, nhưng chỉ là một con cự xà bình thường.

Mặc dù đã thức tỉnh sức mạnh của Chúc Cửu Âm, có được sức mạnh của âm nhãn, nhưng về bản chất vẫn là một con phàm xà, sức mạnh sâu hơn nữa, vẫn đang ngủ say trong huyết mạch.

Vì vậy, muốn gây sát thương đến Phong Nguyên Thanh, vẫn là quá khó khăn.

Một trận bão tố tinh thần từ âm nhãn của Chúc Cửu Âm phát ra, cuốn lên một trận gió, thổi khiến tóc Phong Nguyên Thanh khẽ lay động.

Nhưng lại không có chút sát thương nào.

Trong âm nhãn đang giận dữ mở to của cự xà Chúc Cửu Âm lóe lên một tia nghi hoặc mang tính nhân hóa.

Tại sao kẻ này dường như không hề hấn gì?

Không cam lòng, nó lại một lần nữa kích phát một trận bão tố tinh thần, trực chỉ Phong Nguyên Thanh.

Tuy nhiên cú đánh này, chỉ làm cho tóc Phong Nguyên Thanh lay động mạnh hơn một chút, chứ không có tác dụng gì khác.

Sự nghi hoặc trong mắt Chúc Cửu Âm càng thêm đậm đặc, chỉ là liên tục kích phát sức mạnh âm nhãn, đối với nó mà nói cũng vô cùng tốn sức.

Nó đã không còn sức lực để tung thêm một trận bão tố tinh thần nữa.

Chỉ đành trong sự nghi hoặc bất giải mà bất lực nhắm lại âm nhãn đỏ rực, một lần nữa mở ra bản nhãn màu tím.

Sau khi thức tỉnh huyết mạch Chúc Cửu Âm, thị giác bóng tối của nó đã sớm là bản năng, quanh năm sống sâu dưới lòng đất, bóng tối đối với nó mà nói, không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Con mắt tím khổng lồ của nó mở tròn, trừng mắt nhìn Phong Nguyên Thanh, trong ánh mắt còn lóe lên một tia suy tư mang tính nhân hóa, dường như đang nghĩ xem, làm thế nào để đánh bại Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh đương nhiên cũng chú ý đến tia ánh mắt mang tính nhân hóa trong mắt cự xà.

Khóe miệng không tự chủ mà nhếch lên, cười rộ lên.

"Ha ha, không ngờ, ngươi đã sinh ra không ít linh trí rồi, không tệ, không hổ là vật chủng viễn cổ đã sống mấy nghìn năm." Ngay lập tức không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp bay người đến trước mặt cự xà, giáng cho cự xà mấy cú đấm "yêu thương".

Cự xà phát ra từng trận ai oán.

Nhưng vẫn không chịu khuất phục, vẫn đang giãy giụa há miệng muốn cắn Phong Nguyên Thanh, đuôi cũng không ngừng vẫy vùng, lướt qua bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

"Ôi chao, vẫn không ngoan ngoãn sao, tôi nhớ hình như ngươi rất sợ lửa phải không?" Phong Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Anh đưa một tay ra, ấn vào hàm trên của cự xà, dưới sức mạnh của Phong Nguyên Thanh, cự xà vậy mà không thể ngẩng đầu lên được, chỉ có thể ngoan ngoãn bị áp xuống dưới, không thể nhúc nhích.

Thân thể thô dài của nó vặn vẹo co giật, đuôi rắn lại một lần nữa quất tới.

Nhưng lại bị Phong Nguyên Thanh một tay nắm lấy chóp đuôi, lại bị khống chế.

Mặc cho cự xà giãy giụa cũng không thể thoát ra.

Vặn vẹo nửa ngày, làm cho mình kiệt sức, vẫn bị Phong Nguyên Thanh giữ chặt.

Thấy cự xà không còn động tĩnh, không còn giãy giụa, Phong Nguyên Thanh bay người lên, đón Dương Tuyết Lỵ xuống.

Đứng trên đài tế tự rộng rãi.

Sau đó, lại đến trước mặt cự xà, một tay ấn lên hàm rắn, nói: "Ta biết ngươi đã sống lâu như vậy rồi, linh trí đã không thấp, hẳn là có thể hiểu được ý của ta." "Ta cũng không dài dòng với ngươi nữa, lát nữa ngoan ngoãn đừng giãy giụa, nhận nàng làm chủ!" Sau đó, Phong Nguyên Thanh đưa tay còn lại lên, trong lòng bàn tay pháp lực kích động ma sát, đốt lên một cụm chân hỏa.

Dưới sự kiểm soát của Phong Nguyên Thanh, một luồng nhiệt độ cao chói chang phát ra.

Trong mắt cự xà lóe lên một tia kinh hãi, và cả chút sợ hãi.

Bản năng huyết mạch khiến nó vô cùng sợ hãi ngọn lửa.

Dù sao thì bên trong cơ thể nó, một nửa thể tích chính là mỡ.

Nhiệt độ cao như vậy, đơn giản là một mồi lửa là cháy.

Thế là, trong miệng nó phát ra một tiếng rít trầm thấp, biểu đạt ý phục tùng của mình.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh buông tay ra, nói với Dương Tuyết Lỵ: "Được rồi, có thể rồi, thả Ngự Thú Hoàn ra, tròng lên người nó là

được.” Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, giơ Ngự Thú Hoàn trong tay lên, rót chân khí vào.

Dưới sự kích phát của chân khí, Ngự Thú Hoàn đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng vàng kim, đột nhiên biến lớn.

Dương Tuyết Lỵ nhắm vào đầu cự xà mà ném đi.

Ngự Thú Hoàn nhanh chóng xuyên qua đầu của Chúc Cửu Âm, một đường đi xuống, trực tiếp tròng vào vị trí thất thốn của nó, sau đó thu nhỏ lại, dán chặt vào thân rắn.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ đánh ra từng đạo chỉ quyết.

Một mối liên hệ kỳ lạ được thiết lập giữa cự xà và Dương Tuyết Lỵ.

Cô có thể cảm nhận được sự kiểm soát đối với cự xà, và cả một số cảm xúc của nó.

Chương 173

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ điều khiển cự xà biến nhỏ, trực tiếp biến thành giống như một con rắn con vừa mới sinh.

Chỉ dài hơn mười milimet, to hơn một milimet.

Sau đó quấn quanh cổ tay Dương Tuyết Lỵ, giống như một chiếc vòng tay màu đen.

Sau khi thiết lập liên hệ, khí tức huyết mạch xà thần trên người Dương Tuyết Lỵ cũng tạo ra sức hấp dẫn lớn đối với Chúc Cửu Âm, khiến nó không tự chủ mà sinh ra sự tin tưởng.

Cùng với sự trưởng thành và mạnh mẽ của Dương Tuyết Lỵ, đối với con Chúc Cửu Âm này cũng sẽ tạo ra lợi ích to lớn, thúc đẩy quá trình lột xác, thức tỉnh huyết mạch của nó, từ đó có cơ hội trưởng thành thành một con Chúc Cửu Âm thực sự.

Và một thú cưng có huyết mạch Chúc Cửu Âm thực sự, đối với sự trưởng thành của Dương Tuyết Lỵ cũng có sự giúp đỡ không nhỏ.

Cảm nhận những cảm xúc không ngừng truyền đến từ con rắn nhỏ, Dương Tuyết Lỵ bật cười: "Nguyên Thanh, không ngờ, con Chúc Cửu Âm này lại là giống cái đó." "Vậy thì không tồi, nếu là giống đực, anh còn không vui đâu, sau này tu vi tăng cao, linh trí của nó chắc chắn sẽ khai mở lớn, đến lúc đó anh lại phải ghen mất." Phong Nguyên Thanh cũng cười nói.

Dương Tuyết Lỵ quay mặt lại, lườm Phong Nguyên Thanh một cái.

Sau đó, hai người liền men theo Thần thụ Đồng xanh đi xuống, đến hang động nơi Ngô Gia và Lão Dương đang ở.

Còn trong hang động, Ngô Gia vẫn đi vào con đường cũ trong cốt truyện gốc, tiến vào một hang đá khác sâu bên trong.

Và đó chính là nơi thi thể của Lão Dương thật sự từng nằm.

Lão Dương làm sao cũng không ngờ, vô tình đụng phải, vậy mà lại quay trở lại hang đá nơi bản thể hắn chôn thân.

Lại còn bị Ngô Gia chui vào.

Ở bên trong, Ngô Gia phát hiện ra thi thể của Lão Dương, và cả cuốn nhật ký.

Lão Dương kinh hãi thất sắc.

Hắn không ngờ số phận lại trêu ngươi hắn như vậy, vốn dĩ hắn chỉ muốn cứ thế thay thế thân phận bản thể, sống trên thế giới này.

Không ngờ, cứ thế bị Ngô Gia phát hiện.

Lão Dương rất bất lực.

Hắn chỉ muốn mượn sức mạnh của Thần thụ Đồng xanh để phục sinh mẹ hắn mà thôi, sao lại gây ra nhiều chuyện như vậy chứ?

Nhưng may mắn là, vấn đề cũng không quá lớn.

Lão Dương tin rằng, chỉ cần nói rõ mọi chuyện với Ngô Gia, thì sẽ không có vấn đề gì.

Hắn hiểu tính cách của Ngô Gia, cộng thêm việc họ là bạn thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Ngô Gia sẽ không làm gì hắn đâu.

Trong hang đá, Ngô Gia cầm cuốn nhật ký của bản thể Lão Dương lật xem.

Bên trong ghi lại quá trình bản thể Lão Dương cùng đoàn người đến đây đổ đấu.

Cũng như sự tuyệt vọng khi cuối cùng bị kẹt chết trong hang đá

này, và cả năng lực vật chất hóa đột nhiên có được, nhờ năng lực này, kéo dài sự sống thêm mấy ngày, cuối cùng vẫn chết ở đây.

Tiếp đó lại tìm thấy một chứng minh thư trên thi thể, lúc này mới xác định được, thân phận của thi thể, vậy mà lại là Lão Dương!

Ngô Gia kinh hãi, Lão Dương thật sự bị kẹt chết trong hang này, vậy thì người bên ngoài rốt cuộc là ai?

Ngô Gia suy nghĩ nát óc cũng không hiểu.

Đột nhiên, giọng nói của Lão Dương, cắt ngang suy nghĩ của hắn, kéo hắn trở về hiện thực.

"Ngô Gia, cậu ở bên trong thế nào rồi?

Có phát hiện ra thứ gì đặc biệt không?" Lão Dương thử hỏi.

"Lão Dương, rốt cuộc anh là thật hay giả?

Tại sao tôi lại tìm thấy thi thể của anh ở bên trong?" Ngô Gia hỏi, hắn không giấu giếm.

Một mặt, hắn cảm thấy Lão Dương này, tuy có thể là giả, nhưng hắn nhất định có mối quan hệ ngàn tơ vạn sợi với Lão Dương thật sự, nếu không người khác giả dạng không thể chân thực đến mức đó.

Với sự hiểu biết của hắn về Lão Dương, nếu có người giả mạo Lão Dương, cho dù lúc đầu không phát hiện, nhưng sống chung một thời gian dài như vậy, hắn cũng có thể nhận ra được.

Mặt khác, Phong Nguyên Thanh vẫn ở bên ngoài, có Phong gia ở đó, hắn tin rằng, Lão Dương này cho dù có vấn đề, cũng sẽ phải e dè, không dám làm gì hắn.

Đối mặt với câu hỏi của Ngô Gia, Lão Dương trầm mặc một lúc, cuối cùng mới mở miệng nói: "Lão Ngô, không ngờ, vẫn bị cậu phát hiện rồi!" "Vốn dĩ tôi không cho cậu vào, chính là không muốn cậu

phát hiện ra chuyện này, nhưng cậu cứ không nghe!" "Anh quả nhiên không phải Lão Dương, rốt cuộc anh là ai?" Ngô Gia có chút kinh hãi hỏi.

"Tôi là ai?

Tôi chính là Lão Dương a, Giải Tử Dương, Lão Dương lớn lên cùng anh từ nhỏ, Lão Dương đã ngồi tù ba năm đó." Lão Dương cười quái dị mấy tiếng, sau đó nói.

"Vậy cái thi thể bên trong đó giải thích thế nào?

Đã chết ba năm rồi, rốt cuộc anh là ai?" Ngô Gia hỏi ngược lại.

"Đúng vậy, chết ba năm rồi, nhưng tôi sống, có gì khác biệt chứ?" Giọng Lão Dương truyền qua khe đá.

Ngô Gia, lúc này đột nhiên hiểu ra: "Chết tiệt, hóa ra, anh lại là thứ mà hắn vật chất hóa ra trước khi chết?" "Đúng vậy, anh nói tôi có thể vật chất hóa mẹ anh ra, vậy Lão Dương trước khi chết vật chất hóa ra một bản thân mình, cũng không phải là chuyện không thể." "Đúng vậy, Ngô Gia, dù sao thì, tôi bây giờ chính là Lão Dương." Lão Dương bên ngoài nặng nề thở dài một hơi nói.

"Hắn ta không cam lòng trước khi chết, tiềm thức lại tạo ra tôi, còn bản thân hắn ta thì vẫn bị kẹt chết ở bên trong.

Chuyện đã như vậy, cậu cứ coi tôi là hắn ta là được, dù sao tôi mọi thứ đều giống hệt hắn ta!" "Làm sao có thể giống nhau được?" Ngô Gia hét lớn.

"Ngô Gia, dù sao thì, bây giờ trên thế giới chỉ có một mình tôi là Lão Dương thôi, nếu cậu không yên tâm, đợi ra ngoài rồi, tôi đảm bảo sẽ không làm phiền cậu nữa, thế nào?" Lão Dương nói.

"Cái này…" Ngô Gia nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Ngay lúc này, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ đã tìm đến hang động nơi họ đang ở.

Vừa vào đến, hai người đã nhìn thấy Lương Sư Gia đang nằm gục dưới đất, bất tỉnh nhân sự.

Còn bên trong, Lão Dương và Ngô Gia đang đối đầu qua một tảng đá.

Lão Dương cũng phát hiện ra hai người vừa vào, liền mở miệng hỏi: "Phong gia, hai vị sao lại đến đây?

Con Chúc Cửu Âm bên ngoài đâu rồi?

Sao không có động tĩnh gì?" "À à, Chúc Cửu Âm đã bị chúng ta giải quyết rồi, tiếp theo, chúng ta có thể ra ngoài rồi." Ngô Gia cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, thế là qua tảng đá lo lắng hét lên: "Phong gia?

Ngài đến rồi?

Ngài cẩn thận Lão Dương đó, hắn ta vậy mà lại là một bản sao do sức mạnh của Thần thụ Đồng xanh chế tạo ra, không phải Lão Dương thật, Lão Dương thật đã chết ba năm trước rồi, ngay trong hang động của tôi bây giờ, thi thể vẫn còn ở cạnh tôi đây!" Hắn sợ Phong Nguyên Thanh trúng âm mưu của Lão Dương, ai cũng không rõ, với tư cách là bản sao Lão Dương, rốt cuộc có hay không có năng lực quỷ dị nào.

Phong Nguyên Thanh lắc lắc đầu, nhẹ nhàng cười nói: "Ngô Gia à, xem ra anh đã phát hiện ra bí mật của Lão Dương rồi.

Nhưng anh không cần lo lắng, hắn không có uy hiếp gì với tôi." "Anh cũng không cần lo lắng hắn ra ngoài sẽ gây ra tai họa gì, sức mạnh của Thần thụ Đồng xanh tuy kỳ diệu, nhưng cũng không thể tùy tiện sử dụng, sức mạnh càng lớn thì tiêu hao càng nhiều." "Khi sức

mạnh của Thần thụ Đồng xanh cạn kiệt, thọ mệnh của hắn cũng đến hồi kết.” Ngô Gia tuy cách một tảng đá, nhưng cũng đã nghe hiểu rõ ràng.

Ý của Phong Nguyên Thanh là, Lão Dương tuy là một bản sao, nhưng cũng không phải đối thủ của anh, đối với những người khác cũng không có hại gì, thực ra cũng không khác gì người bình thường.

“Vậy sao, vậy thì được rồi, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy rất kỳ lạ.” Ngô Gia nói.

“Được rồi, tôi đưa cậu ra ngoài rồi nói chuyện tiếp, cậu ở trong đó tránh ra một chút.” Phong Nguyên Thanh lắc lắc đầu nói.

Sau đó, anh bảo Dương Tuyết Lỵ đi đánh thức Lương Sư Gia.

Còn mình thì đưa tay nắm lấy tảng đá lớn chặn cửa hang, chỉ một ý niệm, tảng đá lớn trực tiếp biến mất không thấy, anh đã thu nó vào không gian trữ vật.

Những tảng đá nhỏ còn lại mất đi sự chống đỡ của tảng đá lớn, rào rào rơi xuống, đập xuống đất.

Từ trong động bò ra ngoài, Ngô Gia hội hợp với mọi người, nhưng vẫn thỉnh thoảng nhìn Lão Dương với ánh mắt có chút không thoải mái.

Hắn nhất thời có chút khó chấp nhận, người bạn thân từ nhỏ cùng hắn lớn lên, vậy mà đã chết ba năm trước rồi, khoảng thời gian này ở bên cạnh hắn, vậy mà chỉ là một bản sao giả, cho dù mọi thứ của hắn ta đều giống hệt Lão Dương thật sự.

Nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu, ghê tởm.

“Phong gia, lẽ nào ngài đã sớm phát hiện ra thân phận của Lão Dương rồi?

Chương 174

Ngài biết hắn là một bản sao sao?" Ngô Gia không nhịn được hỏi.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, nói: "Lúc đầu tôi cũng không để ý hắn lắm, đến khi xuống cái lỗ rỗng của thân cây ở phòng quách, tôi mới chú ý đến vấn đề của hắn." "Kết quả nhìn kỹ một chút, phát hiện dương khí trên người hắn rất yếu, cũng không có hồn phách, chỉ có thân thể và ký ức, không phải là người bình thường, nhưng tôi không nói ra mà thôi, dù sao hắn cũng không ảnh hưởng gì đến chúng ta." "Vậy ngài biết hắn là một bản sao mà vẫn đồng ý để tôi phục sinh mẹ hắn sao?" Ngô Gia hỏi.

"Anh phục sinh mẹ hắn, với hắn, lại có gì khác biệt chứ?

Đều là bản sao, chỉ là bản sao không có linh hồn, chỉ có ký ức và cơ thể mà thôi, ngoại trừ không có hồn phách ra, thực ra cũng chẳng khác gì người bình thường." Phong Nguyên Thanh nói.

Họ không có bất kỳ năng lực đặc biệt nào, sức mạnh tàn dư của Thanh Đồng Thần Thụ cũng không thể duy trì những thứ đó đâu." Phong Nguyên Thanh tiếp tục nói.

Từ sau biến cố đó, thần lực của Thanh Đồng Thần Thụ đã suy thoái, ngay cả nền văn minh Thanh Đồng viễn cổ cũng vì thế mà diệt vong.

Số sức mạnh còn sót lại này sao có thể gây hại cho thế giới chứ?

Điểm này Phong Nguyên Thanh là người rõ nhất.

Toàn bộ sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ đã được dùng để ấp ủ hạt giống, và hạt giống đó cũng đã bị tôi thu giữ.

Sức mạnh tàn dư kia đã chẳng còn được vạn phần, chẳng bao lâu

nữa sẽ tiêu tán. "Nhân tiện phát huy chút dư nhiệt, vật chất hóa mẹ của Lão Dương ra, để gia đình họ đoàn viên cho tốt, dù sao cũng không có ảnh hưởng gì, không dùng cũng lãng phí.

Cứ mạnh dạn làm đi, xong sớm về sớm, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Phong Nguyên Thanh nói với Ngô Gia. "À, được." Ngô Gia gật đầu, sau đó đi đến cạnh Lão Dương. "Lão Dương, chúng ta bắt đầu thôi!

Phải làm thế nào?" Ngô Gia nói. "Ừ ừ, được, cảm ơn cậu, Lão Ngô!" Lão Dương vô cùng kích động, giọng nói run run. "Cậu nhắm mắt lại, trong đầu hồi ức dáng vẻ của mẹ tôi, tưởng tượng bà ấy đang làm việc nhà, xem TV, cứ như cậu đang đứng cạnh bà ấy vậy, đừng nghĩ gì khác, vậy là được." "Được, tôi thử xem." Ngô Gia lập tức nhắm mắt, làm theo phương pháp Lão Dương nói để tưởng tượng.

Một lúc lâu sau, Ngô Gia vẫn không thể xóa bỏ những suy nghĩ miên man trong đầu, luôn vô tình nghĩ sang chuyện khác.

Nội tâm và ý niệm của con người là thứ khó kiểm soát nhất, càng cố gắng kiểm soát lại càng dễ nghĩ vẩn vơ, trong chốc lát đủ loại ý niệm kỳ quái đều có thể xuất hiện.

Ngô Gia không khỏi nhíu mày.

Lão Dương thấy vậy, liền đứng cạnh hướng dẫn.

Hệt như trong nguyên tác, anh ta đã dẫn dắt Ngô Gia, từng bước một vật chất hóa ra một con rắn khổng lồ từ hư không.

Chỉ cần Ngô Gia tiềm thức tin rằng mọi chuyện là thật thì được.

Thằng nhóc Lão Dương này, sau khi trải qua chuyện với Thanh Đồng Thần Thụ, dường như đã thức tỉnh khả năng ăn nói trôi chảy, trước đây tính cách cậu ta khá cục mịch, ngoài Ngô Gia ra thì hầu như không có bạn bè khác, chỉ vì cậu ta không giỏi ăn nói, ít khi nói

chuyện.

Nhưng bây giờ, nói chuyện lại trôi chảy, hết lời này đến lời khác, sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ dường như đã giúp cậu ta tiến bộ vượt bậc trong việc dẫn dắt lòng người.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt từng bước bằng lời nói của Lão Dương.

Ngô Gia liền nhập trạng thái, vốn dĩ cậu ta không hề biết chuyện mẹ Lão Dương đã qua đời, trong tiềm thức vẫn luôn cho rằng mẹ Lão Dương còn sống, bây giờ chỉ cần chút hướng dẫn, hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Một lúc sau, Phong Nguyên Thanh cảm nhận được, sức mạnh tàn lưu trong thân cây Thanh Đồng Thần Thụ đột nhiên tiêu hao rất nhiều.

Ánh mắt anh khẽ chuyển, xem ra lần phát động năng lực vật chất hóa này đã thành công rồi.

Rất nhanh, Ngô Gia dường như cảm thấy trong lòng, biết đã thành công rồi, liền mở mắt ra, nhìn về phía Lão Dương đang với vẻ mặt đầy mong đợi nhìn chằm chằm vào mình.

Thấy Ngô Gia mở mắt, Lão Dương sốt ruột hỏi: "Lão Ngô, thế nào rồi?

Thành công chưa?" "Chắc là thành công rồi, tôi đột nhiên có một cảm giác, nó nói với tôi là tôi đã thành công, nói vậy cậu hiểu chứ?

Nên chắc là đã thành công rồi." Nói xong, Ngô Gia quay đầu nhìn sang Phong Nguyên Thanh bên cạnh, hỏi: "Phong gia, anh xem rốt cuộc tôi có thành công không?" "Ừ, chắc là thành công rồi, tôi có thể cảm nhận được, sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ vừa mới tiêu hao rất nhiều, nếu cậu không nghĩ vẩn vơ, thì mẹ cậu ta chắc đã ở nhà đợi cậu ta rồi." Lão Dương nghe vậy, vẻ mặt càng thêm kích động,

nhanh chóng nói: "Tốt quá rồi, vậy chúng ta mau đi thôi, tôi đã sốt ruột muốn về nhà rồi." "Được, chỗ này vừa bị con rắn khổng lồ đâm loạn xạ, sắp sập rồi, chúng ta mau đi thôi." Lúc này, đáy giếng cây khổng lồ này đã bị nước nhấn chìm.

Thỉnh thoảng lại có tảng đá lớn từ trên đỉnh động rơi xuống, tạo ra tiếng 'phùm' vang dội.

Vách đá xung quanh cũng đã trở nên ẩm ướt, ở nhiều khe nứt, thậm chí có nước chảy ra.

Vị trí mọi người đang ở gần đỉnh núi.

Nước dưới giếng cây rất khó dâng lên.

Trên đỉnh núi này là một cây đa lớn, rễ cây phát triển, xuyên qua núi đá, đâm sâu vào giếng cây.

Phong Nguyên Thanh triển khai Thần Thức, xuyên qua vách đá và đất, tìm kiếm trong hệ thống rễ cây đa, rất nhanh, anh đã tìm thấy một con đường gần nhất, có thể trực tiếp đến mặt đất gần đỉnh núi.

Tuy giữa đường có một vài chỗ động khá hẹp, nhưng chỉ cần nới rộng một chút là có thể đi qua. "Đi, theo tôi!" Phong Nguyên Thanh nói với mọi người.

Mọi người lập tức thu dọn đồ đạc trên tay, cầm theo đèn leo núi, đi theo sau Phong Nguyên Thanh, hướng về một khu vực rễ cây.

Nằm ẩn dưới hệ thống rễ cây, có một cái động không nhỏ, thoạt nhìn vào thấy rất sâu.

Mọi người cúi người theo sau, chui vào động, một đường tiến về phía trước.

Trong động quanh co khúc khuỷu, còn có rất nhiều rễ cây chắn ngang.

Không lâu sau, cái động này nghiêng dần lên trên.

Mọi người men theo vách động trèo lên, qua vài khúc quanh, ở phía xa, xuất hiện ánh sáng.

Ngô Gia và vài người khó mà tin được, lại có thể cứ thế trèo ra khỏi động cây?

Bên ngoài, trời đang âm u, mưa bão lớn xối xả mặt đất, tung lên từng trận bọt nước.

Nhìn những cây đa lớn chiếm phần lớn diện tích đỉnh núi, mọi người nhất thời vẫn còn chút hoảng hốt.

Cây đa rất lớn, bảy tám người ôm không xuể, cành lá sum suê, từ dưới gốc cây nhìn lên, hoàn toàn không thấy bầu trời, tất cả đều bị cành lá rậm rạp che khuất.

Thế là mọi người liền trú mưa dưới gốc cây, đợi mưa tạnh thì xuống núi.

Tuy nói ngày mưa trú mưa dưới gốc cây lớn rất không an toàn, dễ bị sét đánh, nhưng ở đây cũng không có chỗ nào khác để trú mưa.

Hơn nữa, phạm vi bóng cây rất lớn, chỉ cần cách xa thân cây một chút thì không có vấn đề gì lớn.

Kết thúc chuyến đi này, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ cả hai đều thu hoạch đầy đủ, bản thân hai người đến đây cũng không phải vì Minh khí hay gì cả.

Dương Tuyết Lỵ thu được một con thú cưng Chúc Cửu Âm, Phong Nguyên Thanh đánh dấu nhận được hạt giống thần bí, đã mọc thành một cây đại thụ trong không gian Thức Hải, hấp thụ hư không Nguyên khí, phản bổ cho bản thân, sau này tốc độ tu luyện còn có thể nâng cao hơn nữa.

Còn Ngô Gia, đã trải nghiệm một lần năng lực vật chất hóa mà thần thụ ban tặng, cũng không tính là thiệt thòi, tuy nói không kiếm được thứ gì giá trị, nhưng chuyến hành trình đầy hiểm nguy này cũng đã giúp cậu ta trưởng thành không ít, hơn nữa còn là một trải nghiệm hiếm có, khó quên cả đời.

Lão Dương đã đạt được tâm nguyện hồi sinh mẹ mình, vô cùng mãn nguyện, trên mặt luôn nở nụ cười.

Còn Lương sư gia, trông có vẻ chẳng kiếm được gì cả.

Vốn dĩ ông ta đến đây là để tìm tài lộc, nhưng lại tay trắng ra về.

Tuy nhiên, ông ta là người già thành tinh, sau khi chứng kiến sức mạnh thần kỳ của Thanh Đồng Thần Thụ, cũng đã lén lút trải nghiệm một lần.

Khi Ngô Gia sử dụng năng lực vật chất hóa để hồi sinh mẹ Lão Dương, Lương sư gia cũng lặng lẽ thử ở một bên.

Ý nghĩ của ông ta khá bình thường, ông ta muốn tiền.

Thế là ông ta tưởng tượng dưới gầm giường nhà mình, có giấu một hòm vàng.

Lương sư gia đã già thành tinh, việc tự tẩy não cũng có một tay, không lâu sau, ông ta đã khiến bản thân tin là thật.

Chỉ vài phút, ông ta đã tự mình "sáng tạo" ra câu chuyện về hòm vàng này.

Hòm vàng này là từ thời ông nội ông ta truyền lại, được đào ra từ trong nhà cũ, tổ tiên ông ta cũng từng giàu có.

Chương 175

Để đề phòng con cháu đời sau gia đạo sa sút, liền chôn một hòm vàng ở một vị trí nào đó dưới nhà, còn để lại một đạo tổ huấn, nhưng tổ huấn khiến hậu nhân căn bản không đọc hiểu được, mấy đời người đều không nghiên cứu ra, đành bỏ cuộc.

Cho đến đời ông nội ông ta, khi trồng rau trong sân nhà, đã đào được hòm vàng.

Ông đã lấy ra một ít vàng, cải thiện cuộc sống.

Số còn lại vẫn được niêm phong trong hòm.

Sau này cả gia đình chuyển đến sống ở Hương Giang (Hong Kong).

Cộng thêm điều kiện sống không tệ, lâu dần, ông ta đã quên mất chuyện này.

Hòm vàng vẫn luôn được giấu dưới gầm giường trong nhà.

Cho đến cách đây một thời gian, chính ông ta khi dọn dẹp nhà cửa đã phát hiện ra hòm vàng này.

Cứ như vậy.

Lương sư gia, đã suy nghĩ từ đầu đến cuối, trong chốc lát, ngay cả chính ông ta cũng tin là thật.

Lương sư gia định, sau khi về nhà, sẽ lập tức đổi tất cả số vàng này thành tiền.

Ai biết hạn sử dụng của số vàng này là bao lâu, lỡ để mãi rồi một ngày nào đó đột nhiên biến mất thì không hay, đổi thành tiền mặt sẽ bảo hiểm hơn một chút.

Dưới gốc cây, vài người quây quần bên nhau, còn đốt lên một đống lửa.

Vài giờ sau, mưa cuối cùng cũng tạnh.

Mọi người men theo đường núi quay về.

Rừng núi ngày mưa càng khó đi hơn, sau hai ngày lội bộ, mọi người cuối cùng cũng đi ra khỏi núi, trở về ngôi làng nhỏ nơi họ đến.

Mọi người thỏa thích tắm nước nóng, nghỉ ngơi một đêm rồi đường ai nấy đi.

Phong Nguyên Thanh thì đưa Dương Tuyết Lỵ quay về huyện thành.

Hành trình ghi chép của họ khi đến là ở huyện thành, tại khách sạn ở huyện thành còn đặt một phòng, vừa vặn đi trả phòng rồi trở về Kinh Thành.

Trong xã hội hiện đại, có rất nhiều ràng buộc, tuy Phong Nguyên Thanh có thực lực siêu phàm, nhưng anh không muốn bị soi mói.

Loại người như anh, một khi bị lộ, phiền phức phải đối mặt sẽ quá nhiều.

Ít nhất, không thể quá lộ liễu trên bề mặt.

Anh đã từng phô bày thực lực trước mặt không ít người, nhưng chưa đến mức quá mức.

Mỗi lần ngự không phi hành hay gì đó anh đều ẩn thân, không ai có thể phát hiện ra anh.

Thế giới này tồn tại rất nhiều bí ẩn, ở cấp độ quốc gia, không thể nào không biết những điều này, chỉ là dân chúng bình thường không biết mà thôi, họ nhất định cũng nắm giữ không ít sức mạnh ở cấp độ này, chỉ là đang che giấu mà thôi.

Trước khi Phong Nguyên Thanh phô bày thực lực đến một mức độ nhất định, anh sẽ không gây ra bất kỳ sự chú ý nào.

Đường về Kinh Thành, không có bất ngờ nào xảy ra.

Vòng tay Chúc Cửu Âm cứ thế yên tĩnh đeo trên cổ tay Dương Tuyết Lỵ, huyết mạch Chúc Cửu Âm đã thức tỉnh của Dương Tuyết Lỵ cũng mang lại lợi ích không nhỏ cho con Chúc Cửu Âm này.

Nó ngủ say trên cổ tay, chậm rãi trưởng thành.

Về đến nhà, Dương Tuyết Lỵ lập tức hỏi Phong Nguyên Thanh về Thanh Đồng Thần Thụ. "Nguyên Thanh, Thanh Đồng Thần Thụ rốt cuộc là thứ gì vậy?

Lại có sức mạnh đáng sợ đến thế, vật chất hóa, vậy mà có thể tạo ra một người từ hư không!" "Tuyết Lỵ, nguồn gốc của Thanh Đồng Thần Thụ, thật ra cũng có chút quan hệ với em đấy." Phong Nguyên Thanh nhếch mép cười nói. "Hả?

Có quan hệ gì với em?" Dương Tuyết Lỵ không hiểu. "Thanh Đồng Thần Thụ, ban đầu, là do một tôn Cổ Thần hùng mạnh tạo ra, vị Cổ Thần đó, chính là Chúc Long!

Thanh Đồng Thần Thụ đó, chính là một trong số ít dấu vết còn sót lại của ông ấy trong dòng thời gian." "Chúc Long?" Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc nói. "Thì ra là vậy, thảo nào anh lại nói có chút quan hệ với em.

Thần Xà đó, chính là một phân thân của Cổ Thần Chúc Long, sau khi vẫn lạc mới tạo ra tộc Quỷ Động và tộc Zagrama, Dương Tuyết Lỵ với tư cách là hậu duệ của Zagrama, lại còn thành công thức tỉnh huyết mạch Chúc Cửu Âm, mối quan hệ này, là vậy đấy.

Thanh Đồng Thần Thụ, ẩn chứa thần lực của Chúc Long, trong dòng thời gian dài đằng đẵng, loại thần lực này cũng vì hết biến cố

này đến biến cố khác mà tiêu hao, bây giờ, đã tàn tồn không còn bao nhiêu, rất nhanh sẽ cạn kiệt." "Sau này, cho dù có ai tìm thấy Thanh Đồng Thần Thụ này nữa, cũng sẽ không còn thu được sức mạnh vật chất hóa, nó chỉ còn lại một thân cây đồng.

Nó, đã biến thành một di tích bình thường." "Thật sao?

Vậy thì cũng coi như là một tin tốt, nếu bị kẻ ác nào đó nắm giữ sức mạnh này, thì không hay rồi." Dương Tuyết Lỵ dường như thở phào nhẹ nhõm, cô ấy nghĩ đúng là hơi nhiều. "Không thể nào, loại sức mạnh này, nếu tùy tiện sử dụng, phải trả giá rất lớn, không phải muốn dùng là dùng được, cho dù có người nào đó có được, cũng không thể gây ra sóng gió gì lớn, em cứ yên tâm đi." Phong Nguyên Thanh nói với Dương Tuyết Lỵ.

Những ngày tiếp theo, hai người lại quay về cuộc sống bình thường.

Mỗi ngày ngoài việc xử lý công việc của Quan Sơn Các, thì chính là tu luyện.

Trong phòng tu luyện.

Phong Nguyên Thanh trầm tĩnh tâm thần, tiến vào Thức Hải, ý thức quan sát cây Thanh Đồng Thụ đã phát triển vô cùng to lớn.

Không giống như cây trong di tích, trơ trụi, gần như chỉ còn lại một thân cây thô to.

Mà cây trong Thức Hải của anh, thì giống như một cái cây bình thường, thân cây, cành cây, lá cây, tất cả đều đầy đủ.

Cành lá sum suê.

Ngoại trừ màu sắc là màu đồng, mọi thứ đều rất bình thường.

Cửu tầng đạo đài của anh lơ lửng phía trên một nhánh cây.

Rễ đại thụ cắm sâu vào hư không, không biết vươn tới đâu.

Nhưng pháp khí có thể cảm nhận được, mỗi thời mỗi khắc, đều có một lượng lớn Nguyên khí, năng lượng được đại thụ hấp thụ về, truyền tải đến toàn bộ thân cây, sau đó phản hồi lại cho anh.

Nguyên khí tinh thuần, thúc đẩy tu vi, pháp lực của Phong Nguyên Thanh, từ từ tăng trưởng.

Cây này, đang từ từ lớn lên với một tốc độ khó nhận ra, chậm rãi cao lên, to ra.

Từ khi Phong Nguyên Thanh tu luyện đến nay, nhờ sự trợ giúp, tiến độ cực nhanh, cho đến giai đoạn Âm Thần.

Anh bắt đầu có ý thức nén tốc độ tu luyện, một mặt là củng cố căn cơ, mặt khác, cũng là đợi chờ đánh dấu thu được công pháp tiếp theo.

Tu luyện tiếp theo là quá trình biến chất. "Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh" là một pháp môn cường đại, quyển luyện khí đặt nền tảng đã đủ rộng lớn tinh thâm, quyển tiếp theo tạo ra biến chất, anh không biết sẽ thần kỳ đến mức nào.

Cây Thanh Đồng Thế Giới Thụ này, không ngừng hấp thụ hư không Nguyên khí, phản bổ cho Phong Nguyên Thanh, khiến thực lực anh không ngừng chậm rãi tăng trưởng từng khắc.

Căn cơ không ngừng được củng cố, nền tảng vững chắc, sau khi tiến giai thực lực sẽ càng thêm mạnh mẽ, thực lực cường đại mới là căn bản.

Ánh trăng vằng vặc trên cao, Phong Nguyên Thanh kết thúc tu luyện, bước ra khỏi tĩnh thất.

Bữa tối đã sớm được chuẩn bị xong, hai người ăn tối xong thì đến thư phòng.

Từ sau khi trở về từ Long Lĩnh, đã qua một thời gian không ngắn.

Thực lực của Phong Nguyên Thanh cũng đã có sự đề thăng rất lớn, thực lực của Dương Tuyết Lỵ cũng có biến hóa long trời lở đất.

Từ sau khi thức tỉnh huyết mạch, bắt đầu tu luyện, thực lực của cô ấy mỗi ngày đều mạnh lên, không còn là nữ nhiếp ảnh gia mạnh hơn người thường một chút như ban đầu nữa.

Trong thư phòng, Dương Tuyết Lỵ lấy bản đồ da người từ trong túi tài liệu ra, trải lên mặt bàn.

Chương 176

Ngoài ra còn có vài tờ giấy sao chép ghi lại nội dung trên bản đồ.

Thêm vào đó còn có một số ghi chép lịch sử liên quan đến Cổ Điền Quốc, cũng như một số sử liệu ghi chép về Hiến Vương. "Nguyên Thanh, tất cả tư liệu có thể tìm thấy liên quan đến Trùng Cốc và Hiến Vương đều ở đây rồi, nội dung ghi chép trong sử liệu vẫn còn quá nhiều tàn khuyết, không có nhiều tác dụng, xem ra mấu chốt vẫn nằm ở tấm bản đồ da người này." Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng vuốt ve tấm bản đồ da người đang trải ra nói. "Những ghi chép trên bản đồ, em đã sao chép lại hết rồi, anh xem đi." Dương Tuyết Lỵ cầm mấy tờ giấy A4 ghi lại chữ viết trên bản đồ da người, đưa cho Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh nhận lấy, quét mắt một lượt, đã đọc xong nội dung trên đó.

Tấm bản đồ da người này là do một nhánh tộc nhân từng theo Hiến Vương chạy trốn vào sâu trong núi ghi lại, khi Hiến Vương còn sống đã huy động hàng vạn người dân di cư, phu dịch, nô lệ, hao phí mấy chục năm mới hoàn thành việc xây dựng mộ huyệt của ông ta.

Sau khi Hiến Vương chết, nhánh người di cư lưu vong này lại không nhịn được động lòng tư lợi, thế là liền ghi chép chi tiết tình hình lăng mộ Hiến Vương lên tấm da người này, sau khi trở về Cổ Điền Quốc, đã dâng cho Điền Vương.

Dù sao cũng là những kẻ phản bội ly khai, muốn được quay về và chấp nhận, nên tình hình lăng mộ Hiến Vương được ghi chép trên đó vô cùng rõ ràng cụ thể, bao gồm phong thủy, địa thế, các loại cạm bẫy được bố trí, trên đó đều có ghi lại.

Chính là để tiện cho Điền Vương phái người đi đào mộ.

Chỉ là không biết vì sao, Điền Vương lại không đào mộ Hiến Vương.

Có lẽ là do thuật đẳng của Hiến Vương, cùng với độc chướng và cạm bẫy trong Trùng Cốc quá lợi hại, khiến Điền Vương không thể thành công.

Đến mức lăng mộ Hiến Vương, vẫn được bảo tồn tốt đến tận bây giờ.

Tuy tấm bản đồ da người này đã tàn khuyết, trên đó có nhiều chữ viết đã mờ không còn nguyên vẹn, nhưng nội dung còn lưu giữ vẫn rất hữu ích đối với họ. "Tuy ghi chép trên bản đồ da người đã tàn khuyết, nhưng không sao cả, với thực lực của hai chúng ta bây giờ, một tòa mộ huyệt mà thôi, dù có hung hiểm đến đâu thì cũng hiểm đến mức nào chứ?" Phong Nguyên Thanh về mặt chiến lược khinh thường kẻ địch. "Ừ, anh nói không sai, độc chướng kia, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại, dùng mặt nạ phòng độc là được, Thần Thức và cả bộ đồ bảo hộ hóa học, bao bọc toàn thân, độc chướng đó sẽ không có tác dụng nữa.

Còn về côn trùng độc, với thực lực của anh, quả thực không cần lo lắng." Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói. "Còn về cơ quan cạm bẫy bên trong, dù trải qua hai nghìn năm nó vẫn có thể phát huy tác dụng, nhưng chỉ là cơ quan cạm bẫy vặt vãnh, chúng ta cũng chẳng có gì phải sợ." "Ừ, chúng ta bây giờ đâu phải người thường, những thứ này đối với chúng ta mà nói, đều không phải vấn đề lớn." Phong Nguyên Thanh đặt tờ giấy sao chép trong tay xuống nói. "Vậy thì chúng ta sắp xếp một chút, đi càng sớm càng tốt, tuy bây giờ đã không còn bị lời nguyền quấy rầy, nhưng em vẫn rất tò mò, rốt cuộc Mô Trần Châu trông như thế nào, dù sao đó cũng là thứ tộc Bàn Sơn chúng ta đã truy

tìm mấy nghìn năm rồi." Dương Tuyết Lỵ nhìn Phong Nguyên Thanh, vuốt nhẹ mái tóc nói. "Ha ha, được, vậy mấy ngày tới chúng ta sẽ xuất phát, ngày mai đặt vé máy bay, đến Xuân Thành trước, rồi chuyển đường đi Trùng Cốc." Phong Nguyên Thanh cười nói. "Anh nói xem, có nên gọi cả Bàn Tử và Lão Hồ đi cùng không, dù sao họ cũng là Mạc Kim Giáo Úy mà, mới đi xuống mộ có mấy lần, để họ luyện tay thêm, sau này tự mình đi tìm mộ, cứ để họ ở mãi trong tiệm cũng là làm lỡ việc của họ." "Nhưng trước đây họ đổ đấu là để kiếm tiền, bây giờ họ đều đã phát tài rồi, không thiếu tiền, không biết còn nguyện ý mạo hiểm nữa không." Phong Nguyên Thanh đột nhiên nghĩ đến điểm này, rồi nói.

Nhưng với sự hiểu biết của Phong Nguyên Thanh về hai người họ, cả hai đều là những người không cam chịu bình thường.

Huống hồ, họ cũng coi như là những đứa con của khí vận trong thời kỳ này của thế giới, Mạc Kim Giáo Úy định mệnh sẽ một lần nữa phát huy rực rỡ trong tay họ.

Nếu không phải có sự can thiệp của mình, lời nguyền của Thần Xà chính là thiên mệnh thúc đẩy họ không ngừng ra vào các đại mộ, vì muốn sống sót, không thể không làm.

Do đó, Mạc Kim Giáo Úy cũng một lần nữa tái hiện, và phát dương quang đại.

Hai người mang theo chút thiên mệnh trong người, về mặt tu luyện, cũng là tồn tại phá vỡ quy tắc.

Hai người họ đã sớm qua cái tuổi luyện võ, chậm mười mấy năm, nhưng lại luyện quyền pháp Phong Nguyên Thanh giao cho họ rất thành thạo.

Qua quan sát của Phong Nguyên Thanh, thực lực của hai người tiến bộ rất nhanh.

Tuy là dưới sự thúc đẩy của lượng lớn đan dược anh cung cấp, nhưng điều này vẫn thể hiện sự phi phàm của những người được thiên mệnh gia thân.

Bây giờ hai người, đã khác xưa rất nhiều, một tay có thể đánh bại mười mấy cái "tôi" trước đây.

Bàn Tử tuy vẫn rất béo, nhưng đã không còn như trước đây toàn mỡ, bây giờ là cơ bắp, mỡ đã chuyển hóa thành cơ bắp.

Hồ Bát Ức trông gầy gò, nhưng không hề yếu ớt, dưới thân hình gầy gò đó là một thân cơ bắp săn chắc.

Tinh thần của cả hai đều rất tốt, tràn đầy năng lượng.

Lần này gọi họ cùng đi Trùng Cốc, chắc hẳn cũng sẽ không từ chối. "Gọi họ đi cùng sao?

Cũng tốt, bản lĩnh của họ cũng không thể lãng phí, Nguyên Thanh, anh muốn bồi dưỡng họ thành 'công cụ nhân' sao?" Dương Tuyết Lỵ chớp đôi mắt đẹp, cười nhìn Phong Nguyên Thanh nói. "Ha ha, nói vậy thì hơi quá rồi, sao có thể gọi là 'công cụ nhân' được chứ?

Anh đây là đang cho họ một vũ đài đủ lớn để thể hiện năng lực của họ, bản lĩnh cả người sao có thể lãng phí chứ?

Em nói đúng không!" Phong Nguyên Thanh phản bác.

Dương Tuyết Lỵ liếc Phong Nguyên Thanh một cái, che miệng cười nhẹ.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, cười gian một tiếng, ôm chặt Dương Tuyết Lỵ vào lòng.

Sau đó hai tay vòng qua eo, dùng sức nhấc bổng Dương Tuyết Lỵ lên.

Một trận mất trọng lực đột ngột ập đến, Dương Tuyết Lỵ đành

phải ôm chặt lấy cổ Phong Nguyên Thanh, hai chân quấn quanh eo anh, rồi lại vùi mặt anh vào lòng ngực rộng rãi của mình.

Và giữ chặt đầu anh, không cho anh rời đi.

Không có cảm giác ngạt thở nào truyền đến, nhưng Phong Nguyên Thanh không hề hoảng hốt, anh có thể tùy tiện nín thở nửa ngày, chút ngột ngạt này thì là gì?

Anh vặn vẹo cổ cố sức cựa quậy, đồng thời, dưới chân cũng không ngừng lại, ôm Dương Tuyết Lỵ chạy thẳng vào phòng ngủ.

Dùng chân nhẹ nhàng đóng cửa phòng, Phong Nguyên Thanh hai chân đạp một cái, mang theo Dương Tuyết Lỵ bay thẳng đến chiếc giường lớn mềm mại.

Sau đó, trong một trận cười đùa, quần áo bay tán loạn, hai người rất nhanh đã nhập trạng thái, "hướng dẫn tu luyện" chính thức bắt đầu.

Trời vừa hửng sáng, Phong Nguyên Thanh tỉnh dậy từ giấc ngủ.

Với tu vi hiện tại, anh đã hoàn toàn không cần ngủ để phục hồi tinh lực, nhưng thói quen lâu ngày, anh cũng không muốn từ bỏ.

Huống hồ, chuyện tu luyện không thể vội vàng, tốc độ tu luyện của anh đã rất khoa trương rồi, không cần thiết phải dùng toàn bộ thời gian ngủ để tu luyện.

Cũng không phải là một nhân vật chính có thù hận sâu sắc, có huyết hải thâm cừu đang chờ anh báo thù, không cần phải gấp gáp đến thế.

Quay đầu nhìn mỹ nhân trong lòng, da thịt trắng nõn mịn màng như ngọc, gương mặt tươi cười hàm xuân, khóe môi vẫn cong lên một nụ cười nhẹ.

Lòng Phong Nguyên Thanh không khỏi rung động.

Hai tay anh di chuyển lên xuống, "cuồng long" lại ngóc đầu dậy, nhưng lại cảm thấy một lực cản, bị bụng mềm mại của Dương Tuyết Lỵ trấn áp bên dưới. "Ưm ~" Cảm nhận được sự khác lạ trên người, Dương Tuyết Lỵ cũng tỉnh dậy, vừa mở mắt ra, liền thấy Phong Nguyên Thanh đang cười gian với mình. "Tỉnh rồi sao?

Vậy chúng ta bắt đầu thần luyện nhé!" Phong Nguyên Thanh cười gian nói.

Thế là trong phòng lại vang lên một trận oanh ca yến vũ. "Kinh Thành biệt viện phong ba khẩn, đẩy núi vào rừng bùn lầy sâu.

Dưới trăng cửa tranh nay lại mở, biết rằng cố nhân đêm qua đã đến." Sóng gió bình yên, đã là hai giờ sau.

Phong Nguyên Thanh luyến tiếc kéo Dương Tuyết Lỵ rời giường, ăn sáng xong, hai người cùng đi đến Quan Sơn Các.

Trên xe, mặt Dương Tuyết Lỵ vẫn còn vương một nét ửng hồng, tươi tắn quyến rũ.

Tranh thủ thời gian trên đường, Dương Tuyết Lỵ im lặng điều tức, rất nhanh đã khôi phục như thường.

Mỗi khi đến giờ cao điểm, đường ở Kinh Thành luôn tắc nghẽn, trên đường có quá nhiều xe cộ.

Chậm rãi dạo chơi đến Quan Sơn Các.

Lúc này Phan Gia Viên vẫn chưa có nhiều người, sáng sớm, không có nhiều người đến mua đồ cổ.

Cửa tiệm cũng không bận rộn, Hồ Bát Ức đang cùng Vương Bàn Tử ngồi trong tiệm khoác lác tán gẫu.

Chương 177

Vừa đến, liền nghe thấy giọng của Bàn Tử. "Lão Hồ à, tuy nói bây giờ chúng ta có tiền rồi, nhưng mỗi ngày cứ ngồi trong tiệm đợi khách đến, thật là vô vị quá, Bàn gia tôi sắp nhàn đến mức sinh bệnh mất thôi." "Ối chà, Bàn Tử cậu cứ biết đủ đi, biết bao nhiêu người muốn có cuộc sống nhàn hạ như thế mà không được, cậu còn than phiền, nhưng cái sự vô vị này mà là thật, xem ra hai chúng ta đều là những người không chịu ngồi yên." Hồ Bát Ức nghe Bàn Tử nói, cũng đáp lại. "Tôi thì hơi nhớ lại những ngày tháng trước kia hai chúng ta cùng nhau đổ đấu, tuy hiểm nguy, nhưng lại kích thích, bây giờ nghĩ lại, lại có chút không kìm được muốn đổ đấu rồi." Lúc này, Hồ Bát Ức vừa vặn thấy Phong Nguyên Thanh dẫn Dương Tuyết Lỵ đi tới. "Bàn Tử, Phong gia đến rồi!" Hồ Bát Ức nhắc nhở. "Á, ở đâu?" Bàn Tử lập tức giật mình, cậu ta sợ Phong Nguyên Thanh hiểu lầm mình nói xấu ông chủ sau lưng.

Phong Nguyên Thanh dẫn Dương Tuyết Lỵ đi tới, cười nói: "Bàn Tử, Lão Hồ, lời các cậu vừa nói tôi đều nghe thấy rồi nhé, có phải cảm thấy bây giờ mỗi ngày nhàn rỗi quá vô vị không?" "Phong gia anh đều nghe thấy rồi sao, vậy thì tôi cũng không giấu giếm nữa, nói thật là, đúng là rất khô khan vô vị, tôi và Bàn Tử hai người đều là số lao động, không chịu ngồi yên." Hồ Bát Ức nói. "Đúng vậy, Phong gia, tuy bây giờ cuộc sống của chúng tôi sung túc, không thiếu tiền, nhưng mà, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó." Bàn Tử cũng phụ họa ở một bên. "Vậy sao?

Biết ngay là các cậu không chịu ngồi yên mà, vừa hay, có việc để làm đây, tôi và Tuyết Lỵ chuẩn bị đi Trùng Cốc, đang bàn xem có nên gọi các cậu đi cùng không?

Lão Hồ, bản lĩnh Mạc Kim Giáo Úy của cậu không thể lãng phí được đâu!" Phong Nguyên Thanh cười nói. "Ối chà, vậy thì tốt quá, hai chúng tôi đang nhàn rỗi không có việc gì làm đây, cái đấu này, chúng ta nhận thôi, cậu nói đúng không, Lão Hồ?" Bàn Tử mày râu hớn hở nói, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn. "Đúng, không sai, Phong gia, chúng ta khi nào xuất phát?" Hồ Bát Ức hỏi, vẻ mặt cũng có chút kích động. "Ngày mai đi luôn, các cậu chuẩn bị đặt vé máy bay ngày mai, đến Xuân Thành ở Điền Nam, sau đó chuyển đường đến Già Long Sơn." "Vậy thì tốt quá rồi." Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người đồng thanh nói.

Sắp được đi đổ đấu rồi, khiến cả hai đều rất phấn khích, người cũng tràn đầy khí thế.

Thế là Phong Nguyên Thanh trực tiếp đặt bốn vé máy bay chuyến sáng, giữa trưa là có thể đến Xuân Thành.

Trong tiệm còn có những người làm khác, không bận rộn, thế là Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người liền đi chuẩn bị đồ đạc để đổ đấu.

Mua một ít đèn pin, nến châm, dây thừng, găng tay, khẩu trang gì đó.

Hơn nữa có Phong Nguyên Thanh ở đó, họ không cần mang quá nhiều đồ.

Còn Phong Nguyên Thanh thì cùng Dương Tuyết Lỵ đi đến văn phòng ở tầng ba, xử lý công việc của công ty.

Chủ yếu là Dương Tuyết Lỵ làm việc, còn Phong Nguyên Thanh ở vị trí của mình thì lật xem Đạo Kinh.

Nhìn qua những vật phẩm đánh dấu gần đây, đều khá bình thường, không có tác dụng gì đối với anh, nhưng đối với Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử thì lại dùng được.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trời dần tối, lại đến giờ tan làm.

Sau khi bận rộn xong, Dương Tuyết Lỵ cũng ngả lưng trên ghế tựa giả vờ ngủ, tiêu hóa kiến thức trong truyền thừa huyết mạch.

Gần đến giờ tan làm thì tỉnh dậy, đợi Phong Nguyên Thanh cùng tan làm.

Gấp điển tịch lại, đặt sang một bên, hai người cùng nhau xuống lầu.

Trong không gian trữ vật của Phong Nguyên Thanh có đủ mọi công cụ, có chuẩn bị là không lo.

Chỉ là sau một thời gian sử dụng, không gian một trăm mét khối, tuy không nhỏ, nhưng cũng có vẻ hơi không đủ dùng.

Hy vọng khi nào đó đánh dấu có thể mở rộng không gian ra.

Trùng Cốc - mộ Hiến Vương này, là một trong những đại mộ nguy hiểm nhất mà họ từng gặp phải cho đến nay.

Đã nguy hiểm như vậy, vậy thì phần thưởng hẳn sẽ không tệ chứ?

Chỉ là không biết sẽ đánh dấu được thứ gì?

Chắc sẽ không khiến mình thất vọng đâu nhỉ?

Phong Nguyên Thanh nghĩ trong lòng.

Đêm đó, như thường lệ anh hướng dẫn Dương Tuyết Lỵ tu luyện, sau đó ôm nhau ngủ.

Ngày thứ hai trời chưa sáng, hai người đã dậy.

Đi máy bay cần xuất phát sớm mấy tiếng, giữa chừng cần tốn không ít thời gian, nếu đi muộn thì sẽ lỡ, không kịp máy bay.

Ăn sáng đơn giản xong, hai người lái xe đến công ty.

Sáng sớm, trên đường xe cộ còn rất ít, đi lại thông suốt không cản

trở.

Đến cửa công ty, Bàn Tử và Hồ Bát Ức hai người đã đợi sẵn ở cửa.

Vừa ăn bánh quẩy, vừa uống sữa đậu nành.

Phong Nguyên Thanh lái xe đến trước mặt hai người dừng lại, hạ cửa kính xe xuống, gọi hai người: "Lên xe!" Hai người vừa ăn vừa mở cửa xe, ngồi vào ghế sau.

Cả hai đều đeo một chiếc ba lô, bên trong đựng một số công cụ và quần áo, coi như là hành lý gọn nhẹ.

Men theo Đông Tam Hoàn, lên đường cao tốc sân bay, lái xe đến sân bay thủ đô.

Bây giờ trời vừa hửng sáng không lâu, người đi đường, xe cộ đều rất ít, một đường thông suốt không cản trở, cho đến khi gần sân bay mới bắt đầu đông xe.

Đều là những người dậy sớm để kịp máy bay.

Bốn người, rất nhanh đã vào nhà ga, làm xong thủ tục lên máy bay, đợi máy bay ở sảnh chờ.

Một giờ sau, mấy người thuận lợi lên máy bay đi Xuân Thành.

Mấy giờ sau, máy bay đến Xuân Thành.

Sau đó bốn người đi tàu hỏa rồi chuyển ô tô, đi đến thị trấn gần sông Lan Thương.

Cứ thế hành động, Phong Nguyên Thanh dự định sẽ giống như quỹ đạo ban đầu, dùng thân phận nhân viên bảo tàng tự nhiên đến khảo sát sinh thái thung lũng trùng, bắt bướm hổ quý hiếm làm tiêu bản.

Như vậy anh sẽ không cần phải phí thêm đầu óc.

Trước đó, Phong Nguyên Thanh đã chuẩn bị sẵn thẻ công tác và dược liệu để ngụy trang thân phận.

Dù sao ở nơi hẻo lánh như Già Long Sơn này, cũng sẽ không có ai đi chấp nhặt vấn đề thân phận với họ.

Đến huyện thành xong, mấy người bắt chuyến xe ô tô đi gần Trại Già Long.

Khu vực Điền Nam nằm ở nơi giao giới giữa cận nhiệt đới và nhiệt đới, nhiệt độ và độ ẩm đều cao hơn những nơi khác một chút.

Gần biển lớn, lại có tài nguyên rừng tự nhiên phong phú, vì vậy mưa là chuyện thường tình.

Chuyến đi này của mấy người, đúng lúc lại gặp trời mưa lớn.

Xe chạy được nửa đường, mưa lớn đã trút xuống xối xả.

Mà người tài xế này, quanh năm qua lại giữa huyện thành và các trấn nhỏ, đã sớm là một lão tài xế rồi, đã quen thuộc với con đường núi gồ ghề khúc khuỷu, còn có các loại vách đá hiểm trở, trong đó không thiếu những đoạn đường trông rất nguy hiểm, dốc đứng, vách núi, cua gấp.

Nhưng mỗi khi đến những đoạn đường như vậy, tài xế luôn có thể hóa hiểm thành an.

Chỉ là xe xóc nảy hơi quá mức.

Không hổ là lão tài xế đã lái xe mấy chục năm, con đường như vậy không biết đã đi qua bao nhiêu lần, sớm đã thành thạo rồi.

Hành khách trên xe đã sớm quen, ai nấy lo việc của mình, có người tán gẫu, có người ngắm cảnh bốn phía, còn không ít người thậm chí có thể ngủ thiếp đi trong tình huống xóc nảy như vậy, không khỏi khiến Bàn Tử và Hồ Bát Ức phải bội phục.

Chỉ có Bàn Tử, trông to khỏe như vậy, từ khi tập võ đến nay, thể chất đã tăng cường rất nhiều, nhưng vẫn say xe.

Hắn bám cửa sổ xe nôn ra ngoài, không được bao lâu lại nôn một lần, cho đến khi dạ dày nôn sạch, vẫn không nhịn được nôn khan.

Nôn khan nửa ngày, Bàn Tử lấy tay che miệng, thở hổn hển.

"Ôi, cái cảm giác muốn nôn mà không nôn ra được này, khó chịu quá, ai ~ haiz ~ haiz ~" Hắn đổ sụp xuống ghế, oán trách Hồ Bát Ức.

Chương 178

Hồ Bát Ức mặt đầy bất lực, liếc xéo Bàn Tử không biểu cảm, nói: "Cậu còn ổn không?

Đi đến đâu nôn đến đấy, vừa lên xe đã nôn, làm tôi cũng muốn nôn theo!" Vừa nói, thân thể còn theo xe chao đảo qua lại.

Bàn Tử phản bác: "Cái này có thể trách tôi sao?

Ai bảo tài xế lái xe cứ như làm xiếc vậy!" "Không phải, tôi nói, sao đi xe đường dài nào cũng thế này vậy?" Bàn Tử đổi giọng, đột nhiên oán trách.

"Cậu có gì mà phải oán trách, cậu nghĩ xem năm xưa Hồng quân leo núi tuyết vượt bãi cỏ là kiên trì như thế nào, chút khó khăn này thì là gì?

Huống hồ, cậu nhìn xem trên xe này, có chỗ nào là không bị xóc nảy đâu?" Bàn Tử nghe vậy, liếc nhìn hành khách phía trước, những người phía trước đều ngồi yên trên ghế, không có chút khó chịu nào.

Thế là ngạc nhiên nói: "Sao tôi cứ cảm thấy, chỉ có hai chúng ta là bị xóc nảy thế này?

Cậu nhìn Phong gia và Dương tiểu thư xem, mắt còn không chớp lấy một cái, cậu nhìn phía trước xem, còn có người ngủ say sưa nữa kìa!" Nói được mấy câu, Bàn Tử lại nôn khan.

Lúc này, một người đàn ông trông như lái buôn trà ngồi hàng ghế trước không chịu nổi nữa, nói bằng giọng địa phương: "Ối, thấy cậu say xe khó chịu như vậy, uống chút thuốc say xe đi, ngồi vài lần là quen thôi, mấy người muốn đi đâu vậy?" Chỉ là khẩu âm này khiến mấy người họ thực sự nghe không hiểu, Bàn Tử mặt đầy dấu hỏi

chấm, trợn mắt hỏi: “Không phải, đại ca, ‘cát cá’ của anh là có ý gì, nói cái gì vậy?

Anh nói tiếng phổ thông đi, chúng tôi không hiểu ~” Bàn Tử vừa nói tay vừa khoa loạn.

Vị đại ca kia đành phải dùng tốc độ nói chậm lại nói lại một lần, lần này tiếng phổ thông chuẩn hơn nhiều, mấy câu vừa rồi có lẽ là tiếng địa phương của họ, thường ngày nói quen rồi.

Cuối cùng, vị đại ca kia hỏi: “Mấy người từ đâu đến?

Muốn đi đến chỗ nào vậy?” Bàn Tử gào to: “Chúng tôi từ Bắc Kinh đến, muốn đi...” Bàn Tử còn chưa gào xong, Dương Tuyết Lỵ không chịu nổi nữa, giành lấy quyền nói, nói: “Chúng tôi là tổ nghiên cứu côn trùng từ Bắc Kinh đến, lần này đến Điền Nam là để tiến hành khảo sát khoa học chuyên sâu.” “À ừm, đúng đúng đúng!” Bàn Tử và Hồ Bát Ức vội vàng gật đầu phụ họa.

Vị đại ca kia mặt đầy kinh ngạc, hỏi bằng giọng địa phương: “Bắc Kinh?

Mấy người từ thủ đô đến à?” Bàn Tử còn đặc biệt khoe chiếc ba lô đã chuẩn bị sẵn, trên đó in dòng chữ “Bảo tàng Tự nhiên Bắc Kinh”.

Bàn Tử nói xong, không nhịn được lại nôn khan vài tiếng.

Hồ Bát Ức vừa vỗ lưng Bàn Tử, vừa hỏi vị đại ca kia: “Đại ca, ở đây còn xa Già Long Sơn không?” Vị đại ca nghe vậy, chỉ tay ra phía ngoài con sông bên kia một ngọn núi cao nói: “Ồ, mấy người muốn đi Già Long Sơn hả, vậy không xa nữa đâu, qua cái khúc cua núi phía trước này, là sông Xà Ba Tử, xuống xe rồi đi bộ một đoạn nữa là đến Trại Già Long, cái trại này, nó ở ngay bên cạnh Già Long Sơn đó, tôi cũng phải đến đó thu mua trà lá, mấy người cứ theo tôi xuống xe là

được.” Mọi người nhìn về phía ngón tay ông chỉ, một ngọn núi lớn xám xịt như con cự mãng sừng sững ở cuối con đường, đỉnh núi mây mù bao phủ, nhìn từ trong xe ra, quả thực có một loại cảm giác núi cao ngẩng đầu.

Hồ Bát Ức nhìn đường núi, lại nhìn ngọn núi lớn dường như đã rất gần, cảm khái nói: “Trông núi mà chạy chết ngựa!” Ngọn núi này tuy nhìn không xa, nhưng đường núi quanh co khúc khuỷu, thực sự không gần, xem ra còn phải chịu khổ thêm hơn một tiếng đồng hồ trên cái xe tồi tàn này nữa.

Phong Nguyên Thanh nhìn đường núi bên ngoài, nói: “Có xe đi là tốt rồi, nếu không có xe, chỉ dựa vào hai chân thì mới thực sự là khổ sở, nhưng con đường này, đúng là quá tệ.” “Đúng vậy đúng vậy, làm tôi xóc nảy muốn chết rồi, khó chịu chết đi được!” Bàn Tử vội vàng gật đầu phụ họa.

Hồ Bát Ức tiếp tục nói chuyện phiếm với vị đại ca bán trà cũng ngồi ở cuối xe, mới nói được mấy câu, lúc này, thân xe đột nhiên rung lắc mạnh, tài xế phanh gấp một cái, sau đó thân xe lại xóc nảy mấy cái, dường như đã cán qua thứ gì đó.

Hành khách trên xe đều ngả nghiêng về phía trước và sau, lập tức một trận hỗn loạn.

Thì ra là đoạn đường phía trước xảy ra lở núi, một đoạn đá lở và bùn đất đã chặn đường.

Trong hỗn loạn, đột nhiên nghe thấy có người hô lớn: “Cán chết người rồi!” Bàn Tử mặt tối sầm lại, lập tức chửi rủa: “Mẹ nó chứ, cái kiểu tài xế lái xe như vậy, không cán chết người mới là lạ!” Sau khi xe ổn định lại, mấy người nhao nhao từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài.

Phong Nguyên Thanh liếc mắt một cái, đã biết tình hình.

Giống như tình tiết ban đầu, chiếc xe đã cán qua một Đằng thuật nhân dũng từ trong núi theo vụ lở núi mà ra.

Hai vệt phanh xe đều biến thành hai vệt màu xanh nổi bật, trông khá ghê người.

Hồ Bát Ức vừa nhìn thấy thứ này, liền cảm thấy da đầu tê dại, cảm giác phải dời tầm mắt đi.

Nhìn tiếp nữa, sợ là phải nôn giống như Bàn Tử vậy.

Bàn Tử vốn đã nôn dữ dội, lại nhìn thấy thứ này, lần nữa không nhịn được nôn thốc nôn tháo.

Phong Nguyên Thanh nhìn dáng vẻ của hắn, thực sự lo lắng hắn có nôn hết cả mật xanh mật vàng ra không.

Nhưng thể chất của Bàn Tử ở đó, đây hoàn toàn là lo lắng thừa, Phong Nguyên Thanh chỉ ý niệm vừa chuyển, liền không nghĩ đến điều này nữa.

Dương Tuyết Lỵ thì vẫn ổn, chỉ nhíu mày một chút, trông có vẻ bị ghê tởm, nhưng không xuất hiện bất kỳ sự khó chịu nào.

Tài xế kéo phanh tay dừng xe xong, vội vàng nhảy xuống xe.

Hắn vừa rồi cũng nghe thấy hành khách la hét, lo lắng có thật sự cán chết người rồi, như vậy đối với hắn mà nói thật sự là tai họa rồi, không chỉ mất chén cơm, e rằng còn phải vào ăn cơm tù, còn bị người ta nhục mạ.

Có khi còn phải bồi thường một khoản tiền lớn, điều này đối với hắn, còn khó chịu hơn giết hắn.

Bản thân đã không giàu có, nếu không thì sao lại đi làm tài xế xe buýt giữa những trấn nhỏ này chứ?

Đi cũng là con đường núi gập ghềnh hiểm trở, nếu không có lựa

chọn, hắn đâu có đến làm cái này?

Với tâm trạng nặng trĩu, tài xế vội vàng xuống xe kiểm tra tình hình.

Mọi người trên xe cũng nhao nhao xuống xe kiểm tra tình hình.

Con người ai cũng thích xem náo nhiệt, bất kể là đám đông ở đâu, đều có sở thích như vậy.

Từng người một đều xuống xe vây quanh phía sau xe.

Phong Nguyên Thanh dẫn Dương Tuyết Lỵ, cùng Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử, khoác áo mưa, cũng theo dòng người xuống xe.

Tài xế chạy đến phía sau xe, vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, trái tim treo lơ lửng của hắn lập tức được thả lỏng.

"Phù, mẹ kiếp, dọa chết lão tử rồi ~" Tài xế thầm mắng.

Hắn vừa nhìn thấy hai vệt bánh xe màu xanh nổi bật kia, liền hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Ở cuối vệt bánh xe, quả thật có một vật hình người, nhưng đó không phải là người, mà là một khối Đẳng thuật nhân dũng bị vỡ nát.

Kích thước bằng người thật, hơn nữa còn không chắc chắn lắm, bên ngoài chỉ có một lớp vỏ đá, bên trong hoàn toàn rỗng ruột.

Bị ô tô cán thành mấy mảnh vụn, bên trong tràn ra vô số côn trùng màu trắng, trên đó còn dính đầy dịch thể màu xanh không rõ nguồn gốc, trông khiến người ta mắc bệnh sợ lỗ.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử chính là nhìn thấy thứ này mà ghê tởm không chịu nổi.

Vô số côn trùng bị bánh xe cán nát bét, dịch chảy ra tung tóe, nhuộm xanh cả một vùng đất rộng.

Cảnh tượng ghê tởm đó, khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn nôn.

Trong không khí, còn thoang thoảng một mùi tanh nồng nhàn nhạt, càng khiến người ta ghê tởm đến mức không chịu nổi.

Tài xế bình thường vốn là một người gan dạ, lúc này nhìn thấy nhân dũng và vô số côn trùng vỡ tung kia, tức giận không chịu nổi, vừa chửi rủa xui xẻo, vừa giơ chân lên lại cán chết mấy con côn trùng nữa.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra Đẳng thuật nhân dũng đó, Bàn Tử tò mò hỏi: "Cái cục đá hình người này từ đâu ra vậy, bên trong còn sinh nhiều sâu như vậy?

Anh nhìn xem cái xe còn đâm thủng một miếng." Phong Nguyên Thanh nhìn hình dáng của Đẳng thuật nhân dũng đó, sau đó nói: "Cậu không thấy sao, Đẳng thuật nhân dũng này được chế tác theo kiểu Hán, hẳn là sản phẩm của thời Hiến Vương." Hồ Bát Ức nghe vậy, cố gắng đè nén cảm giác ghê tởm xuống, cẩn thận quan sát Đẳng thuật nhân dũng còn sót lại bị vỡ nát kia.

Hắn gật đầu nói: "Quả thật có hơi giống, nhưng sao cái Đẳng thuật nhân dũng này chỉ có một lớp vỏ thôi?

Bên trong còn chứa nhiều côn trùng như vậy, lại còn bị xe cán nát, chỉ nhìn từ vẻ ngoài, đã không còn nhìn rõ lắm, cũng không dễ phán đoán có phải là đồ vật thời Hán hay không." Vừa nói, hắn vừa nhìn quanh bốn phía, xung quanh đều là vách núi cao vạn trượng, mây mù bao phủ, cũng không thể nhìn ra là từ ngọn núi nào rơi xuống.

Có lẽ gần đó có di tích cổ Mạn Cổ Tư Thư của Âu Thi, hoặc có lẽ mọi người đã tiến vào phạm vi thế lực của Hiến Vương.

Chỉ là điều khiến hắn kỳ lạ là, sao trong Đẳng thuật nhân dũng này

lại mọc ra nhiều côn trùng như vậy chứ?

Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử cũng đều rất nghi hoặc.

Lúc này, vị đại ca bán trà ngồi hàng ghế trước của mọi người đã nhìn thấy họ, thế là đi tới.

Ông ta nói: "Những cái Đẳng thuật nhân dũng như vậy ở gần Già Long Sơn còn nhiều lắm, đều chôn trong đất, đôi khi gặp lở núi, lại có mấy cái lộ ra, bên trong đều mọc đầy sâu bọ béo núc." "Có người trong trại nói, đây là một loại quan tài hình người cổ đại, nhưng đều là lời đồn, cũng không biết rốt cuộc là dùng để làm gì." "Nhưng người dân địa phương đều rất ghét thứ này, cảm thấy đó là điềm gở, báo hiệu bệnh tật và cái chết, hôm nay chúng ta bị đâm phải, coi như chúng ta xui xẻo, ai, mấy ngày nay phải đi Ngọc Hoàng Các cầu bùa bình an mới được." "Ồ, thì ra là vậy, cảm ơn đại ca nhé." Hồ Bát Ức vội vàng cảm ơn.

Sau đó Hồ Bát Ức lại hỏi thăm phong tục tập quán địa phương.

Hắn lo lắng quá sốt sắng quan tâm đến chuyện Đẳng thuật nhân dũng sẽ bị người khác nhìn ra sơ hở, liền không hỏi thêm nữa.

Khu vực Già Long Sơn này, là vùng biên giới của Châu tự trị dân tộc Bạch, ở đây tập trung không ít đồng bào dân tộc thiểu số.

Ngoài người Hán phân bố ở khắp nơi, còn có các dân tộc thiểu số như Bạch, Cảnh Pha, Thái, v.v.

Vào tháng Ba, nơi đây là náo nhiệt nhất, khi đó, tất cả nam nữ già trẻ đều sẽ tụ tập dưới núi Điểm Thương, đủ loại dân ca đối đáp, các chương trình hội chùa, vô cùng náo nhiệt, cũng là một đặc điểm du lịch lớn, thu hút du khách từ bên ngoài đến tham quan.

Chương 179

Nhưng Hồ Bát Ức đối với điều này không mấy hứng thú, sau khi nói chuyện vài câu, liền lại kéo chủ đề về Già Long Sơn.

Sau đó lấy danh nghĩa bắt bướm hổ, hỏi thăm ông ta về địa hình Già Long Sơn.

Vị đại ca này tuy là người địa phương, nhưng khu vực Già Long Sơn đó ông ta lại không đi qua mấy lần, nó giống như một bia giới, rất ít người có thể vượt qua núi.

Bên đó côn trùng độc, khí độc rất nhiều, muỗi sinh sôi nảy nở, trong thung lũng lại ẩm ướt oi bức, chướng khí quanh năm không tan.

Đã có rất nhiều người mất tích ở đó, vì vậy, ngay cả người địa phương, cũng không mấy ai muốn đến đó.

Ngoài ra còn có, Già Long Sơn này quá cao, phía trên còn có đường tuyết, thời tiết biến hóa vô thường, nói gió thổi là mưa, còn có mưa đá và tuyết lớn, v.v.

Thường là nói đến là đến, khiến người ta trở tay không kịp, giây trước còn là trời quang mây tạnh, chớp mắt có thể xuất hiện mưa tuyết, băng đá thời tiết khắc nghiệt.

Nếu không có đội ngũ đông đảo đi cùng, muốn leo Già Long Sơn, đó là điều cực kỳ nguy hiểm.

Từ chỗ vị đại ca kia nhận được thông tin mình muốn, Hồ Bát Ức trên mặt nở nụ cười, miệng luôn cảm ơn, khiến vị đại ca kia cũng có chút ngại ngùng, chỉ cảm thấy, những người trí thức đến từ thủ đô này, tố chất thật cao, đối xử với người khác lịch sự, vô cùng khiêm tốn, lập tức ấn tượng về người dân thủ đô tăng lên mấy phần.

Thậm chí còn nghĩ, khi nào đó cũng dẫn vợ con đi thủ đô du ngoạn, mở mang tầm mắt về thế giới bên ngoài, cả đời cứ giữ ở cái vùng núi nghèo này, cũng chẳng có tiền đồ gì đáng nói.

Nếu con cái có thể thoát khỏi cái vùng núi nghèo này, thì tốt quá.

Ý nghĩ này chợt lóe qua, chỉ có thể đè nén trong lòng, gánh nặng cuộc sống vẫn đè nặng trên vai, cả gia đình phải dựa vào hắn nuôi sống.

Mọi người xuống xe kiểm tra một lượt, có kinh nhưng không hiểm, liền đều quay lại xe, tiếp tục tiến về phía trước.

Kể từ khi đâm trúng Đằng thuật nhân dũng này, quãng đường phía sau, tài xế lái xe chậm hơn rất nhiều, hắn cũng lo lắng lại đâm trúng những thứ không may mắn này, vì vậy liền cố gắng hết sức lái xe ổn định một chút.

Rời khỏi đoạn đường núi nguy hiểm đó, Hồ Bát Ức và Bàn Tử đều thở phào nhẹ nhõm.

Xe chạy ổn định, hành khách trên xe đều bắt đầu ngủ say, vị đại ca bán trà phía trước cũng vậy, không được bao lâu, liền ngáy o o.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh nhỏ giọng kể cho ba người bên cạnh về chuyện Đằng thuật nhân dũng vừa rồi.

"Còn nhớ Tôn giáo thụ đã nói về Đằng thuật không?" Bàn Tử hoàn toàn không biết thứ này, còn Hồ Bát Ức hơi ngẩn ra, dường như có chút hiểu biết.

"Phong gia, cái này nói thế nào nhỉ?" Phong Nguyên Thanh mặt bình thản, tiếp tục nói: "Đằng thuật, cùng Cổ độc, Hàng đầu, được gọi chung là ba đại tà thuật của Điền Nam." "Chỉ là ngày nay đa số đều đã thất truyền, Hàng đầu thuật chỉ còn lại chút da lông lưu truyền ở Đông Nam Á, Cổ độc còn lại chút truyền thừa đa số nắm giữ ở

vùng Miêu Cương, còn Đằng thuật, coi như đã thất truyền hoàn toàn." "Đằng thuật này, là dùng vong linh của người chết làm môi giới, số lượng oan hồn càng nhiều, thì uy lực của Đằng thuật càng lớn." "Vị Hiến Vương kia, chính là một người tập đại thành Đằng thuật, một thân Đằng thuật sử dụng thần xuất quỷ nhập, lúc sinh thời, hắn đã dùng Đằng thuật khống chế các bộ lạc lớn nhỏ xung quanh, phát động hàng vạn người xây dựng lăng mộ cho hắn." "Trong đó, có một loại 'Đằng Dẫn' dược hoàn, sau khi cho người sống nuốt vào, phong bít cửu khiếu, sẽ đẻ trứng trong cơ thể người sống." "Sau ba đến năm ngày ấp nở, trứng côn trùng sẽ càng ngày càng nhiều, tất cả máu thịt nội tạng trong cơ thể người, hầu như đều trở thành chất dinh dưỡng cho ấu trùng, toàn bộ người sẽ bị rỗng ruột." "Để không cho trứng côn trùng sau khi ấp nở chạy lung tung, liền bọc vỏ đá bên ngoài cơ thể người, phong bít trứng côn trùng bên trong." "Sau đó dùng phương pháp đặc biệt, khiến những ấu trùng này rơi vào trạng thái ngủ đông, liền tạo thành một Đằng thuật nhân dũng canh giữ lăng mộ." "Một khi Đằng thuật nhân dũng bị phá vỡ, ấu trùng sẽ tỉnh lại, nhanh chóng ăn uống, trưởng thành, tiêu diệt những kẻ trộm mộ xâm nhập lăng mộ." "Hiến Vương rất giỏi loại Đằng thuật này." "Vậy nên, chúng ta đã đến đúng chỗ rồi sao?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

"Không sai, tuy Hiến Vương mộ chắc chắn không ở đây, nhưng cũng ở gần đó không xa rồi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Từ phong thủy mà xem, khu vực gần Già Long Sơn này được sông Xà Hà, một nhánh của sông Lan Thương bao quanh, phong thủy tương nghi, là một bảo địa hiếm có!" Nhìn Già Long Sơn mây mù bao phủ ở phía xa, Hồ Bát Ức cũng gật đầu phụ họa.

"Ơ, Phong gia, theo anh nói như vậy, cái này cũng quá ghê rợn rồi nhỉ, vị Hiến Vương này thật sự tàn nhẫn vô nhân đạo a, chuyện dùng người sống làm Đằng thuật nhân dũng mà cũng làm ra được, đáng đời

chúng ta đến thay trời hành đạo a!" Bàn Tử nghe Phong Nguyên Thanh nói xong, lập tức ồn ào lên.

Nhưng hắn vẫn kiềm chế, không kêu quá lớn tiếng, thêm vào đó tiếng động cơ xe ồn ào, cùng với tiếng mưa lớn như trút nước đập vào nóc xe lẫn lộn vào nhau, không gây ra sự chú ý nào.

"Trong các triều đại phong kiến, mạng người vốn không đáng tiền, huống chi là xã hội nô lệ hơn hai nghìn năm trước, càng không coi người là người!

Mạng người, đối với hoàng đế và quý tộc mà nói, chỉ là một con số mà thôi." "Dân đen và nô lệ, trong mắt họ đều là hàng hóa, cắt một lứa, qua vài năm, lại mọc ra một lứa." "Tuy nhiên, xét đến việc duy trì địa vị thống trị của mình, loại Đằng thuật nhân dũng này thường được dùng với những kẻ bị bắt làm tù binh, tội phạm và nô lệ, v.v." Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại mỉm cười nhìn Bàn Tử: "Bàn Tử cậu nên mừng, thân hình của cậu, đặt vào thời đó, chính là dược liệu Đằng thuật thượng hạng a!" Bàn Tử khóe miệng giật giật, sau lưng lạnh toát: "...

Phong gia, anh đừng hù dọa tôi chứ!" Xe tiếp tục chạy thêm mấy chục phút, cuối cùng cũng đến trạm.

Mấy người dưới sự chào hỏi của vị đại ca bán trà ở hàng ghế trước cùng nhau xuống xe.

Ngoài bốn người Phong Nguyên Thanh và vị đại ca bán trà ra, còn có mấy người khác cùng xuống xe.

Nhìn cách ăn mặc thì hẳn là đồng bào dân tộc Bạch.

Vị đại ca bán trà nói với mấy người rằng, ở nơi hẻo lánh ít người này, phải kết bạn đồng hành, giúp đỡ lẫn nhau, đây là phong tục địa phương.

Nhìn bao quát, bốn phía toàn là núi cao thung sâu, vắng vẻ, rừng sâu cây rậm.

Cũng là những con đường núi hiểm trở, quanh co khúc khuỷu.

Mấy người theo đoàn người đi cùng, trong rừng núi đi bộ khoảng hơn hai tiếng đồng hồ, mới cuối cùng đến Trại Già Long dưới chân Già Long Sơn.

"May mà chúng ta đi cùng họ, nếu không thì thật sự phải đi không ít đường vòng, còn chưa chắc đã tìm được chỗ!" "Nếu không phải người địa phương, thật sự khó mà tìm thấy con đường nhỏ ẩn trong rừng cây này." Bàn Tử may mắn nói, trước đó hắn còn nghĩ, có nên tách ra đi riêng với họ không.

May mà không tách ra, nếu không tối nay đã phải ngủ ngoài hoang dã rồi.

Dưới sự chỉ dẫn của vị đại ca bán trà, mấy người đến khách sạn Thái Vân trong trại.

Chủ khách sạn này, chính là hai người phụ nữ dân tộc Bạch đi cùng lúc trước.

Chuyến đi này, họ chính là đi ra ngoài mua đồ.

Hai người trên người vác một đống đồ lớn nhỏ, ít nhất cũng nặng mấy chục cân, Bàn Tử và Hồ Bát Ức hai người đã giúp san sẻ gần hết, đi bộ suốt chặng đường này, đều cảm thấy có chút đau lưng mỏi chân.

Đây vẫn là trong tình huống hai người họ có thể chất rất tốt, hai bà chủ này mỗi lần ra ngoài đều phải vác nhiều đồ như vậy, thật là khó cho họ.

Bà chủ khách sạn vô cùng cảm ơn mấy người, vì vậy liền muốn giảm giá phí ở trọ cho mấy người.

Nhưng mấy người họ đều là những người không thiếu tiền, nhìn thấy điều kiện sống của người dân ở đây không cao, liền từ chối ưu đãi của bà chủ.

Thế là bà chủ nhiệt tình chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn cho mấy người, để cảm ơn sự giúp đỡ của họ suốt chặng đường.

Lần này, mọi người không từ chối.

Trong khách sạn chỉ có tám người họ, ngoài bốn người Phong Nguyên Thanh cùng vị đại ca bán trà, chính là bà chủ dẫn theo con và em gái của mình.

Bà chủ là một góa phụ trẻ tuổi tên là Thái Vân, là chủ của khách sạn này, dẫn theo một đứa trẻ mấy tuổi.

Một cô gái mười sáu, mười bảy tuổi khác, là em gái chồng của cô, là người Hán, tên là Khổng Tước.

Đôi mắt to tròn, vô cùng sáng lấp lánh, trông hoạt bát đáng yêu.

Toàn bộ dưới chân Già Long Sơn, chỉ có duy nhất trại này, và trong trại này, chỉ có duy nhất nhà khách của họ là có thể dừng chân nghỉ ngơi.

Từ đây đi về phía nam thêm một ngày đường, ở đó có một loại trà hương Kim Tuyến Vụ Đỉnh, thường xuyên có thương lái đến đó thu mua trà lá, khi đi ngang qua, đều không tránh khỏi phải ghé lại khách sạn Thái Vân.

Vì vậy, việc kinh doanh ở đây cũng khá tốt.

Thái Vân rất cảm kích mấy người đã giúp cô ấy mang đồ, sau khi vào cửa, liền cùng Khổng Tước chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm cho Phong Nguyên Thanh và nhóm của anh.

Nhân lúc Thái Vân nhóm lửa rảnh rỗi, Khổng Tước pha một ấm

trà lớn mang đến, hương trà tươi mát xộc thẳng vào mũi.

Bàn Tử vừa nhận lấy ngửi thử, lập tức khen ngợi: "Thơm thật a, cô em gái nhỏ đây là trà gì vậy?

Có phải là Phổ Nhĩ đặc sản của Điền Nam không?" Khổng Tước nói với Bàn Tử: "Không phải đâu, đây là trà hương Kim Tuyến Vụ Đỉnh đặc sản trên núi địa phương chúng em, dùng nước tuyết chảy từ núi tuyết xuống để pha, mỗi lá trà đều giống như làm bằng vàng vậy, anh nếm thử xem, có ngon không?" Bàn Tử hít hít mũi, cười nói: "Không cần uống cũng biết ngon, còn không nhìn xem là ai pha trà nữa chứ?" Bàn Tử từ trong túi lấy ra một gói thuốc lá, chia cho Hồ Bát Ức và vị đại ca bán trà.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ không hút thuốc, Bàn Tử liền không đưa cho hai người họ.

Một nhóm người vây quanh bàn, vừa uống trà, vừa hút thuốc, chờ bà chủ nấu cơm xong.

Không khí trông vô cùng nhàn nhã.

Bàn Tử hút thuốc, không nhịn được lại bắt đầu thể hiện trước mặt Khổng Tước.

Một cô em gái nhỏ xinh đẹp đáng yêu, khiến Bàn Tử trở nên hoạt bát.

Thế là khi Khổng Tước rót trà cho họ, hắn từ trong túi móc ra một gói thuốc lá khác, là Hồng Tháp Sơn, nói với vị đại ca bán trà: "Anh bạn, anh có biết không, hút thuốc này cũng rất chú trọng cách phối hợp, chúng ta vừa hút là Vân Yên, bây giờ đổi sang Hồng Tháp Sơn, cái này lại có một hương vị khác biệt, ở Kinh Thành, cái này còn có một cái tên, gọi là 'Tháp Sơn bất đảo Vân thường tại'!" Nhưng Khổng Tước không mấy hứng thú với lý thuyết hút thuốc này, ngược

lại rất tò mò về chiếc lưới bắt côn trùng bên cạnh Bàn Tử.

Thế là hỏi Dương Tuyết Lỵ, người phụ nữ duy nhất trong đội: "Mấy cô có phải muốn đi Già Long Sơn bắt bướm hổ không?" Dương Tuyết Lỵ thấy cô bé tò mò, nhưng lại không muốn nói dối lừa gạt cô bé, thế là nói lấp lửng mấy câu, để Bàn Tử ra mặt giải thích.

Nhưng Bàn Tử này nói chuyện thường không có chừng mực, nói linh tinh, thế là Phong Nguyên Thanh tiếp lời.

Suốt chặng đường cũng không nói nhiều, bây giờ gặp một cô em gái đáng yêu, vừa hay có thể nói thêm vài câu.

"Bốn chúng tôi đều từ Kinh Thành đến, làm việc ở bảo tàng tự nhiên, lần này đến, là chuyên môn đến thu thập những loài bướm hổ quý hiếm, sau đó sẽ làm thành tiêu bản, mang về Kinh Thành triển lãm, để người bên ngoài được mở mang tầm mắt." "Để người dân toàn thế giới đều được biết bướm hổ Điền Nam chúng ta trông như thế nào, điều này không chỉ có thể lấp đầy khoảng trống trong lĩnh vực nghiên cứu tiêu bản bướm hổ của nước ta, mà còn có thể làm rạng danh đất nước nữa!" Nghe đoạn nói dông dài này, Dương Tuyết Lỵ bĩu môi, suýt chút nữa bật cười, cô không ngờ, Phong Nguyên Thanh lại cũng có thể nói dông dài như vậy.

Hồ Bát Ức, Vương tổng và vị đại ca bán trà ở đầu kia đều nghe ngây người.

Vị đại ca bán trà kích động hỏi: "Này này này, chuyện này thật sự có thể làm được sao?

Chương 180

Tôi nói, cái bướm hổ này lại còn có giá trị lớn đến vậy sao?

Vậy tôi cũng không bán trà lá nữa, cùng mấy người đi bắt bướm hổ được không?" Nếu bắt bướm hổ mà thật sự tốt như vậy, chẳng phải là có tiền đồ hơn bán trà lá nhiều sao?

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, biết mình đã nói quá rồi, liền ho khan hai tiếng: "Khụ khụ ~, cái này thì, bướm hổ tuy tốt, nhưng mà, số lượng của chúng rất hiếm, đâu có nhiều như vậy để anh bắt chứ?

Hơn nữa, trà hương Kim Tuyến Vụ Đỉnh này, vẫn rất có tiền đồ, hương vị rất ngon, tôi thấy không thua kém Phổ Nhĩ đâu." Phong Nguyên Thanh lại nói thêm một số lý thuyết, dập tắt ý định đổi nghề đi bắt bướm hổ của vị đại ca bán trà.

Lúc này, chị dâu của Khổng Tước, tức là bà chủ khách sạn Thái Vân từ nhà bếp ra chào mọi người dùng cơm.

Thế là mọi người cũng không tiếp tục chủ đề này nữa.

Một bàn thức ăn đều là những món ăn nhà quê ở đây, hương vị không thể nói là quá ngon, nhưng lại có một hương vị riêng biệt.

Ăn quen cá thịt lớn của mấy người, đổi khẩu vị, cũng cảm thấy không tệ.

Ăn cơm xong, mọi người liền ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Vị đại ca bán trà ngày mai sáng sớm còn phải đi sớm để thu mua trà lá, vì vậy sau bữa cơm liền đi ngủ nghỉ luôn.

Bàn Tử chịu khổ cả ngày, cũng lười nhúc nhích nữa, liền đi ngủ thẳng cẳng.

Còn căn phòng của mọi người, mở cửa sổ ra, đều có thể nhìn thấy Già Long Sơn ở phía xa.

Hồ Bát Ức trong phòng lấy ra một chiếc ống nhòm quan sát địa thế Già Long Sơn.

Đỉnh núi cao nhất thẳng tắp xuyên mây, hai bên toàn là vách đá dốc đứng, đỉnh núi quanh co trùng điệp, nhìn không thấy điểm cuối.

Trên đỉnh núi một màu trắng xóa, cũng không phân biệt được rốt cuộc là mây hay là tuyết tích tụ.

Sương mù trên núi cũng rất nhiều, nhưng lại phân tầng rõ ràng, từ lưng chừng núi đã bắt đầu có từng sợi khói nhẹ sương mờ, càng lên cao, mây càng dày đặc.

Các đám mây tụ lại một chỗ, bị núi cao chặn lại, còn đỉnh núi chính của Già Long Sơn, giống như một võ sĩ áo giáp trắng đội mũ quan, sừng sững giữa rừng cây bạt ngàn.

Dưới núi rừng cây bạt ngàn, thác nước rừng rậm, muôn hình vạn trạng, một khung cảnh thiên nhiên nguyên sơ tươi đẹp.

Lại nhìn con sông dưới núi, đại khái tương đồng với những gì được miêu tả trên bản đồ da người, lăng mộ Hiến Vương, ẩn mình sâu trong thung lũng sau cánh rừng núi sâu này.

Còn Mộ Trần Châu, ẩn chứa trong đó, bị Hiến Vương ngậm trong miệng lúc cuối cùng, mưu đồ mượn tinh hoa của Mộ Trần Châu để vũ hóa phi thăng.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ sau bữa cơm dọn dẹp đồ đạc một chút, đặt vào phòng, liền ra ngoài khách sạn cùng nhau đi dạo.

Hai người quan sát những ngôi nhà xung quanh, phát hiện xung quanh treo rất nhiều vải đỏ, trông có vẻ như lúc này trong trại có

chuyện gì đó trọng đại.

Thế là Dương Tuyết Lỵ gọi Khổng Tước ở không xa, hỏi: "Trong trại treo nhiều vải đỏ như vậy là sao vậy?

Có chuyện gì vui à?" Khổng Tước nghe vậy, cười trả lời: "Gần đây lão tộc trưởng trong trại sắp nghỉ hưu, đang bầu tộc trưởng mới." "Ồ, thì ra là vậy, cảm ơn em nhé, Khổng Tước." Dương Tuyết Lỵ cười nói lời cảm ơn với Khổng Tước.

Dạo chơi một vòng tùy ý, đến một bên trại, hai người nhìn ngọn núi lớn ở phía xa.

Muốn Đổ đấu lăng mộ Hiến Vương, thì phải vượt qua ngọn Già Long Sơn cao chót vót này trước đã.

Điều này đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, không phải là chuyện khó, tu vi của anh cao thâm, có thể bay lượn, thậm chí có thể dẫn người bay lượn.

Chỉ là Phong Nguyên Thanh không muốn đi qua một cách đơn giản như vậy, như thế sẽ bỏ lỡ rất nhiều nguy hiểm để rèn luyện, làm sao có thể để Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử trưởng thành đây.

Thật sự gặp nguy hiểm rồi, có Phong Nguyên Thanh chống lưng mà.

Trải qua nhiều hơn, hai người mới có thể trưởng thành thành một Mạc Kim Giáo Úy đạt tiêu chuẩn, tốt hơn để làm việc cho Phong Nguyên Thanh.

Dạo chơi một vòng xong, hai người quay về khách sạn.

Phong Nguyên Thanh hỏi Khổng Tước: "Cô em Khổng Tước, em có biết làm thế nào để đến Thung lũng trùng không?" "Biết chứ, dưới Già Long Sơn có một đường hầm hang núi, đi bè trúc xuyên qua là đến Thung lũng trùng." Khổng Tước mặt tươi cười trả lời.

“Chỉ là bên đó đã chết rất nhiều người, đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, nghe nói ở đó còn thường xuyên có ma quỷ nữa!” “Ồ, vậy sao, cảm ơn Khổng Tước nhé.” Dương Tuyết Lỵ cũng cười nói với Khổng Tước.

Trời dần về tối, bầu trời từ từ tối sầm lại, mặt trời đã sớm không còn thấy bóng dáng.

Thế là Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ trở về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bố trí một trận pháp cách âm, ngăn cách căn phòng với xung quanh.

Hai người bắt đầu chế độ chỉ đạo tu luyện hàng ngày, mấy lần chỉ đạo xong, Dương Tuyết Lỵ mệt mỏi toàn thân mềm nhũn, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Phong Nguyên Thanh cũng thỏa mãn ôm lấy thân hình mềm mại của Dương Tuyết Lỵ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ánh sáng thần quang xuyên qua tầng mây, phủ lên cánh rừng Già Long Sơn.

Trong không khí thoang thoảng mùi đất, cỏ cây tươi mới.

Một tia nắng xuyên qua tầng mây dày đặc, chiếu xuống mặt đất.

Anh Trà Diệp Phiến Tử đã rời khỏi khách sạn Thải Vân từ sớm.

Mới tinh mơ trời vừa hửng sáng, anh ta đã dậy, vội vàng đi thu hoạch trà.

Người đến đây thu trà không ít, nhưng loại trà Vụ Đỉnh Kim Tuyến Hương Trà này lại có số lượng hữu hạn, đến càng sớm, trà thu được càng tốt cả về số lượng lẫn chất lượng.

Thế nên tối qua sau bữa tối, anh ta đã đi ngủ sớm, hôm nay dậy

đặc biệt sớm.

Khi Phong Nguyên Thanh mấy người vẫn còn say giấc nồng, anh ta đã đội sương sớm lên đường.

Hai giờ sau, hơn tám giờ sáng, mấy người mới tỉnh giấc.

Bà chủ Thải Vân đã chuẩn bị sẵn bữa sáng, gồm mì sợi, cháo trắng, dưa muối và bánh mì dẹt.

Trong lúc ăn sáng, Thải Vân kể cho mấy người nghe về con đường qua Già Long Sơn.

Tối qua, Khổng Tước đã nhắc đến chuyện mọi người muốn xuyên qua Già Long Sơn để đến Trùng Cốc bắt hồ điệp.

Chỉ là Khổng Tước không quen thuộc với đường hầm trong núi đó, chỉ biết đại khái.

Thế là nhân lúc ăn sáng, cô ấy kể chuyện này cho mọi người nghe. "Tối qua tôi nghe Khổng Tước nói, các anh muốn vượt qua Già Long Sơn, đi Trùng Cốc?" "Đúng vậy, chúng tôi muốn đến Trùng Cốc, ở đó có vài loại hồ điệp quý hiếm, chúng tôi đến để khảo sát nghiên cứu." Phong Nguyên Thanh đáp. "Già Long Sơn đó nguy hiểm lắm, nhất định phải đi sao?" Thải Vân hỏi với vẻ lo lắng. "Bà chủ cứ yên tâm, chúng tôi có trang bị thám hiểm dã ngoại vô cùng chuyên nghiệp, mặc vào rồi thì côn trùng độc nguy hiểm đến mấy cũng không thể cắn chúng tôi được, không cần lo lắng." Phong Nguyên Thanh giải thích. "Ồ ồ, các anh không hổ là chuyên gia đến từ Kinh Thành, đúng là chuyên nghiệp." Thải Vân khen ngợi với giọng khâm phục. "Bà chủ, nghe Khổng Tước nói, dưới Già Long Sơn có một đường hầm có thể đi xuyên qua, bà có biết đường đi không?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

Nói đến đây, Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng đều ngẩng đầu lên, muốn nghe bà chủ nói gì.

Già Long Sơn, ở đây người địa phương gọi là Ai Đằng, có nghĩa là "rồng cụt đuôi".

Dưới chân núi có rất nhiều hang động chằng chịt như mạng nhện, tương truyền là do tiên dân thời thượng cổ khai thác.

Xưa kia từng có thổ phỉ nổi loạn chiếm cứ nơi đây chống lại quan binh, quan binh bó tay trước địa hình phức tạp trong núi, sau này không còn tiến vào vây tiễu nữa, mà trực tiếp dùng đá phong kín cửa động, nhốt sống thổ phỉ bên trong.

Làm như vậy vừa tiêu diệt được thổ phỉ, vừa giảm thương vong cho quan binh, một công đôi việc.

Tương truyền chính vì thế, sau này mỗi khi có Sái Hải Hội, chỉ cần áp tai vào vách đá Già Long Sơn, là có thể nghe thấy tiếng gào khóc tuyệt vọng từng trận trong núi.

Đương nhiên, đây chỉ là một truyền thuyết dân gian mà thôi, tiếng gào khóc đó, hẳn là tiếng nước chảy xiết trong đường hầm dưới núi.

Về việc hang động được xây dựng vào triều đại nào, ai xây dựng, mục đích sử dụng là gì, thì không ai biết được, thời gian trôi qua quá lâu, đến hôm nay đã không còn ai có thể nói rõ ràng.

Mãi đến sau này, có người khai thác đá phát hiện ra hang động này, bên trong có nhũ đá và sông ngầm, dòng nước chảy xuyên núi, đổ vào Xà Hà ở phía bên kia Già Long Sơn.

Hơn nữa, nước sông ngầm đủ sâu, có thể thuận lợi đi qua bằng bè tre, có con đường thủy này thì cũng không sợ bị lạc trong mê cung hang động chằng chịt.

Chương 181

Dòng nước ngầm cũng không xiết, lúc đi chỉ cần xuôi dòng là được, rất tiện lợi và tiết kiệm sức, lúc về thì chỉ cần tốn chút sức chống sào tre, nói chung là tiện hơn nhiều so với việc vượt núi băng rừng.

Bà chủ giới thiệu qua tình hình hang động, sau đó lại dặn dò: "Tuy đi lối đó là đường tắt, nhưng hai bên hang động có rất nhiều bộ thi hài kỳ dị, rất đáng sợ, không ai biết chúng chết ở đó từ bao giờ, người yếu bóng vía nhìn thấy còn sợ đến phát bệnh, các anh nhớ cẩn thận một chút, đừng để bị dọa sợ nhé." Mấy người trong lòng đều không để ý lắm, là Mạc Kim Giáo Úy đổ đấu chuyên nghiệp, mấy bộ xác chết có gì mà phải sợ, cho dù chúng có khởi thi biến thành Tống tử, chúng ta cũng không sợ!

Tiếp đó, bà chủ lại nói: "Trước đây cũng có vài lần người ta đi xuyên qua hang động đó, nhưng bên kia Trùng Cốc, khắp nơi đều là chướng khí, cũng không có mấy người qua lại, đi qua đó cũng chẳng có ý nghĩa gì, từ lâu đã không còn ai đến đó nữa, vì vậy, con đường tắt đó cũng đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, nếu các anh muốn đi đường tắt, thì càng phải cẩn thận hơn." "Chúng ta sẽ cẩn thận, cảm ơn bà chủ, bà không cần lo lắng cho chúng ta, chúng ta chỉ đến thung lũng đó để bắt mấy con hồ điệp quý hiếm, sẽ không chạy lung tung đâu, bà cứ yên tâm nhé, còn về những thi thể trong hang động, chúng ta càng không sợ, chúng ta đều là người kế tục chủ nghĩa xã hội, mấy cái xác chết đâu dọa được chúng ta!" Phong Nguyên Thanh cảm ơn bà chủ, sau đó tiếp tục nói: "Huống chi, con đường tắt này trước đây có rất nhiều người đã đi qua thành công, chứng tỏ bên trong cũng không có gì đáng sợ, biết đâu chỉ là một loại mộ táng của tiên dân thời cổ đại mà thôi,

không có gì nguy hiểm cả." Ăn sáng xong, bà chủ lấy ra lương khô và thảo dược chống côn trùng đã chuẩn bị sẵn cho họ.

Mấy người vừa cảm ơn vừa nhận lấy, cho vào ba lô.

Sợ họ không biết đường, bà chủ còn có ý để Khổng Tước dẫn đường, đưa mấy người đến cửa hang dưới núi.

Gần cửa hang là một rừng trúc không nhỏ, những người đi xuyên qua hang động trước đây, đều chặt tre ở đây làm bè, sau đó xuôi dòng.

Phong Nguyên Thanh không đồng ý, chỉ bảo Khổng Tước chỉ đường một chút rồi bảo cô ấy quay về, tránh để cô ấy gặp rắc rối.

Dù sao thì chuyến này của mấy người họ đâu phải thật sự đến tham quan du lịch, tìm bắt tiêu bản hồ điệp.

Trùng Cốc phía sau, dưới sự bố trí của Hiến Vương, hiểm nguy trùng trùng, nếu để Khổng Tước đi theo, sẽ bại lộ mục đích chuyến đi của họ, thứ hai, cũng là quá nguy hiểm, không cần thiết để cô ấy phải đặt mình vào nguy hiểm.

Hơn nữa, sau khi vào Trùng Cốc, có bản đồ da người để tham khảo, Phong Nguyên Thanh sẽ có thể dễ dàng tìm thấy lăng mộ Hiến Vương, không cần phải tìm thêm hướng dẫn viên, chỉ tăng thêm phiền phức.

Nghe Phong Nguyên Thanh nói như vậy, mọi người đều thấy rất có lý, vốn dĩ Bàn Tử còn muốn Khổng Tước làm hướng dẫn viên, trên đường cũng có thể giải khuây, bây giờ cũng bỏ ý định đó. "Đúng vậy, đừng để lão Tống tử Hiến Vương kia dọa sợ tiểu muội Khổng Tước, hơn nữa, có người ngoài ở đây, chúng ta làm việc cũng không tiện, chỉ có bốn người chúng ta, vậy thì cứ thoải mái mà hành động, tranh thủ làm xong việc sớm, còn có thể ở Điền Nam chơi một chuyến thật đã!" Bàn Tử gật đầu nói. "Đúng vậy, anh không thấy mây trên trời càng lúc

càng dày sao, e rằng lại sắp đổi thời tiết rồi, chúng ta vẫn nên nhanh chóng đóng bè tre đi, tranh thủ vào núi trước khi trời mưa." Thế là, mấy người không chần chừ nữa, đi thẳng đến rừng trúc cạnh cửa hang, bắt đầu chặt tre.

Trước đây khi vào trong trại, Khổng Tước từng nói rằng trong trại đang diễn ra chuyện lớn là lão tộc trưởng sắp hết nhiệm kỳ, cần bầu cử tộc trưởng mới.

Vì thế, trên các mái nhà trong trại đều treo vải đỏ.

Lão tộc trưởng Ân Khoan, đã làm tộc trưởng mấy chục năm, biết rất nhiều bí mật của trại.

Ví dụ như lăng mộ Hiến Vương ở Già Long Sơn sâu trong rừng núi.

Cũng như nguồn gốc của bộ tộc họ.

Bộ tộc họ, ban đầu chính là những người canh giữ lăng mộ Hiến Vương, đời đời kiếp kiếp đều trông coi lăng mộ cho Hiến Vương, bảo vệ lăng mộ khỏi bị đạo mộ tặc phá hoại.

Chỉ là, trải qua hai nghìn năm phong ba, tộc nhân trại Già Long đã sớm quên đi sứ mệnh ban đầu, nhiệm vụ canh lăng, cũng chỉ có các đời tộc trưởng mới truyền miệng cho nhau.

Qua ngàn năm, trại vẫn có thể tồn tại trên đời đã là rất tốt rồi, bao nhiêu năm qua, mọi người vì sinh tồn, chuyện nhiệm vụ canh lăng gì đó, sớm đã không còn coi trọng nữa.

Đặc biệt là khi bước vào thế kỷ mới, nhiều du khách, thương nhân từ bên ngoài đến đây, khiến họ được chứng kiến sự phồn hoa của thế giới bên ngoài, nhiệm vụ canh lăng của bộ tộc sớm đã bị ném ra sau đầu.

Nhưng các đời tộc trưởng vẫn không quên truyền lại nhiệm vụ

canh lăng này, cũng chính vì khao khát sự phồn hoa của thế giới bên ngoài, người trong trại cũng từng nghe nói Trùng Cốc có kho báu, chỉ là nơi đó quá nhiều côn trùng độc và chướng khí, căn bản không thể qua được, những người đã đi qua, không ai còn sống trở về.

Dần dần, mọi người đều từ bỏ ý định tìm kho báu. "Vị Hiến Vương kia đã chết hơn nghìn năm, bộ tộc chúng ta cũng đã canh giữ lăng mộ cho ông ta hơn nghìn năm, cũng đã đủ rồi.

Truyền thuyết nói, trong mộ Hiến Vương có vô số trân bảo, tuyệt đối không thể để người ngoài lấy đi, đó là của bộ tộc chúng ta!" Lời của tộc trưởng tiền nhiệm khi truyền vị vẫn còn vang vọng trong đầu Ân Khoan.

Lần này, đúng lúc ông ta vô tình nghe được chuyện Phong Nguyên Thanh cùng mấy người kia muốn đi Trùng Cốc.

Ông ta lập tức cảnh giác.

Ông ta không tin mấy người kia là đến Trùng Cốc để bắt cái quái gì gọi là hồ điệp, chắc chắn là nhắm vào kho báu của Hiến Vương.

Thế là trong lòng ông ta nảy sinh ý đồ.

Ông ta muốn con trai mình là Trạch Ngõa, lợi dụng cơ hội này để ngăn cản người ngoài trộm kho báu Hiến Vương, lập công lao, thuận lý thành chương tiếp nhận vị trí tộc trưởng.

Thế là Ân Khoan liền gọi con trai Trạch Ngõa đến, bàn bạc chuyện này.

Hai người mật mưu nửa ngày, cuối cùng, đã vạch ra một kế hoạch, đó là Trạch Ngõa đích thân dẫn người theo sau Phong Nguyên Thanh và nhóm của anh, bắt quả tang tại trận, để chứng thực tội danh, sau đó bắt giữ những kẻ đã nhăm nhe kho báu Hiến Vương vốn dĩ thuộc về họ.

Công lao như vậy, đủ để đưa Trạch Ngõa lên vị trí tộc trưởng.

Tiếp đó, lão tộc trưởng Ân Khoan lại gọi mấy tay sai trong tộc đến, phân phó nhiệm vụ, bảo họ ngày mai ủng hộ con trai mình là Trạch Ngõa.

Thế là sáng sớm hôm sau, lão tộc trưởng triệu tập các tộc lão đến nghị sự, bàn bạc chuyện bầu cử tộc trưởng, tiện thể thực hiện kế hoạch của mình.

Trong đại sảnh nghị sự, Ân Khoan ngồi ở vị trí chủ tọa, phía dưới là các tộc lão.

Ân Khoan, ngồi trên ghế thờ ơ hút thuốc, lắng nghe các tộc lão bên dưới thảo luận, không nói gì.

Đợi sau khi các tộc lão lần lượt phát biểu ý kiến, dưới ám hiệu của Ân Khoan, mấy tên tay sai mà ông ta sắp xếp bắt đầu lên tiếng.

Chỉ nghe một giọng nói cất lên: "Hiện tại, trong trại này, không có thanh niên nào bì kịp Trạch Ngõa, cậu ấy được bầu làm tộc trưởng, đó chính là lòng dân hướng về." Người này vừa nói xong, liền có người khác tiếp lời, đó là một tộc lão thuộc phe phái của Ân Khoan, lập tức theo sát bước chân Ân Khoan mà mở miệng: "Trạch Ngõa lớn lên bên cạnh lão tộc trưởng từ bé, không sai vào đâu được, năng lực của cậu ấy, so với chúng ta hồi trẻ còn tốt hơn nhiều." Ân Khoan nghe vậy, trong lòng vô cùng thoải mái, đặt điếu thuốc xuống, nhìn về phía người đang nói.

Trạch Ngõa ngồi bên dưới Ân Khoan, cũng ngẩng đầu lên, nhìn phản ứng của mọi người, trong lòng có chút đắc ý, xem ra vị trí tộc trưởng này, chắc chắn rồi!

Còn các tộc lão khác, thấy mấy người nói như vậy, cũng không đưa ra ý kiến phản đối nào, tuổi của họ đều đã rất cao, việc bầu cử

tộc trưởng cũng không đến lượt con cháu nhà họ, nên đối với chuyện này cũng không có suy nghĩ gì.

Hơn nữa, những thanh niên có năng lực trong trại, đều đã ra ngoài làm công, số người có thể đứng ra mặt không còn mấy, quả thực cũng không thể sánh bằng Trạch Ngõa, người được Ân Khoan bồi dưỡng từ nhỏ.

Ân Khoan trong lòng rất hài lòng, khẽ gật đầu, hít một hơi thuốc thật sâu.

Sau đó mở miệng nói: "Các vị tiền bối, lời này nói ra vẫn còn hơi sớm, mấy năm nay, ta vẫn luôn bận rộn việc trong tộc, quản giáo thằng bé có chút thiếu sót, nó rốt cuộc có bản lĩnh hay không, vẫn phải do toàn tộc nhân quyết định." Nói xong, lại hít một hơi thuốc nữa, tiếp tục nói: "Ta nghe nói, hôm qua trong thôn có mấy người lạ mặt đến, nói là muốn đi Trùng Cốc bắt hồ điệp, các vị thấy, chuyện này có thật không?" Ân Khoan kể ra chuyện của Phong Nguyên Thanh và nhóm người. "Đi Trùng Cốc ư?

Bọn họ không phải là đến đào báu chứ?" Mấy tên tay sai dẫn dắt chuyện này, các tộc lão và những người trong đại sảnh đều tức giận.

Thế là Ân Khoan nhân cơ hội đẩy Trạch Ngõa ra, bảo cậu ta dẫn tộc nhân đi truy đuổi Phong Nguyên Thanh và nhóm người, bắt họ trở về, lập công lao, như vậy, sẽ không ai có thể nói ông ta đẩy Trạch Ngõa lên vị trí vì tư lợi, không còn lý do gì nữa.

Việc không để Khổng Tước dẫn đường đã giúp họ tránh được rất nhiều rắc rối.

Rất nhanh, Trạch Ngõa đã dẫn theo một đội người, đuổi theo Phong Nguyên Thanh và nhóm người.

Chỉ là cuộc họp tộc trưởng đã tốn không ít thời gian, Trạch Ngõa

và nhóm người không kịp chặn Phong Nguyên Thanh trước khi họ vào hang động.

Thế là họ đành phải tại chỗ làm bè tre, tiếp tục đuổi theo.

Trong hang động.

Bốn người Phong Nguyên Thanh chống bè tre xuôi dòng.

Chiếc bè tre được làm rất chắc chắn, các mối nối được buộc bằng dây thép, không sợ Đao xỉ khuê ngư trong nước cắn phá, càng không sợ bị bung ra.

Không lâu sau khi mấy người họ vào hang động, bên ngoài trời đổ mưa lớn, kèm theo tiếng sấm vang dội.

Trạch Ngõa và nhóm người truy đuổi phía sau bị ướt như chuột lột.

Trên bè tre, bốn người đứng rải rác, giữ cho bè cân bằng.

Thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy những đốm lân hỏa lúc ẩn lúc hiện lập lòe ở đằng xa.

Điều này làm Bàn Tử giật mình một cái, sau đó bị Hồ Bát Ức trêu chọc một trận.

Đèn chiếu sáng được cố định ở phía trước bè tre, rọi sáng địa hình phía trước.

Bè tre xuôi dòng, từ từ đi sâu vào Già Long Sơn.

Mấy người dùng sào tre giữ cho bè cân bằng, trôi lơ lửng trong hang động khúc khuỷu.

Khác với khí hậu ẩm ướt, nóng bức bên ngoài núi, khi trôi trong hang động, càng vào sâu càng cảm thấy gió lạnh thổi thấu xương, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một số hài cốt động vật, chứng tỏ trong hang động này không phải là không có sự sống.

Dưới ánh đèn chiếu, trong nước còn có thể nhìn thấy một số rắn nước và cá nhỏ đang bơi lội.

Hồ Bát Ức thò tay xuống nước thử, kết quả phát hiện nước rất lạnh, thậm chí có chút buốt giá, điều này thực sự rất hiếm thấy ở Điền Nam bốn mùa như xuân.

Nước lạnh như vậy, có lẽ là do tuyết trên đỉnh Già Long Sơn tan chảy rồi chảy xuống chăng?

Chương 182

Hồ Bát Ức nghĩ vậy.

Cùng với việc mọi người không ngừng tiến về phía trước, tốc độ dòng nước đột nhiên nhanh hơn rất nhiều, mấy người vội vàng dùng sào tre, giữ thăng bằng.

Trong dòng nước lạnh buốt như vậy, nếu bè tre mà lật, thì coi như xong đời, rơi xuống nước chắc chắn sẽ bị chuột rút.

Cảnh tượng kỳ lạ trong hang động hiện rõ dưới ánh đèn chiếu.

Những tảng đá kỳ quái xếp chồng lên nhau, những nhóm nhũ đá, măng đá đẹp lộng lẫy dưới ánh đèn.

Sau khi xuôi theo dòng nước đổ vào một con sông rộng hơn, dòng chảy trở nên ổn định.

Trên vách động, là những bậc nhũ đá tự nhiên hình thành trơn nhẵn, tầng tầng lớp lớp, như những con sóng biển cuộn trào.

Chính giữa dòng sông, một viên ngọc đá khổng lồ màu đỏ son treo ngược phía trên.

Phía sau trụ đá, một cái đầu thú khổng lồ lờ mờ nằm ngang trên dòng sông.

Nó há cái miệng như chậu máu, dường như muốn nuốt chửng viên ngọc đá kia.

Dòng sông giống như muốn chảy qua cái miệng đầy răng nanh của nó.

Giống như một cánh cửa lớn dẫn đến địa ngục, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử không khỏi tim đập nhanh hơn, hơi thở trở nên nặng

nề, sào tre trong tay cũng nắm chặt hơn.

Bàn Tử căng thẳng kêu to: "Bà chủ không nói trong động có cái này a, chẳng lẽ chúng ta đi nhầm đường rồi?" Phong Nguyên Thanh lại với vẻ mặt bình tĩnh, không chút dao động: "Bà chủ đâu có tự mình vào bao giờ, đều là nghe người khác nói, khó tránh có chút bỏ sót, đó đều là chuyện bình thường, các anh đừng nghi thần nghi quỷ, yên tâm đi, không sao đâu!" "Chẳng qua, cũng có thể là do mưa lớn liên tục, dẫn đến mực nước dâng cao, lệch khỏi tuyến đường ban đầu." "Vấn đề không lớn, các con sông này cuối cùng đều đổ vào Xà Hà, đều chảy về một hướng, cuối cùng đều phải xuyên qua Già Long Sơn." Vừa nói chuyện, dòng nước đã đẩy bè tre đến trước cửa lớn hình đầu thú.

Cái đầu thú này nhìn kỹ thì có vài phần giống đầu rồng kỳ hình quái trạng, kết hợp với viên ngọc đá, lại có ý tứ rồng nhả châu.

Chùm sáng của đèn chiếu xuyên qua cánh cổng, có thể nhìn thấy vô số Nhân dũng treo ngược trên trần động phía sau cánh cổng, đung đưa, cảm giác như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Những Nhân dũng này, chính là loại Nhân dũng bị ô tô nghiền nát trên đường trước đó, bên ngoài là một lớp vỏ đá, bên trong chứa đầy những con trùng trắng béo mập, ghê tởm như bọ.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nhìn nhau không nói nên lời, suýt nữa thì khóc thét.

Cảnh tượng trước đó vẫn còn rõ mồn một, bây giờ lại phải trải qua một lần nữa.

Sau khi xuyên qua miệng rồng, dòng sông lập tức trở nên cực kỳ hẹp nhưng rất sâu, lại thẳng tắp về phía trước.

Để tránh bè tre bị lật, mấy người dùng sào tre chống vào vách động để giảm tốc độ.

Ngẩng đầu lên, mọi người cẩn thận quan sát những thạch nhân dũng đang treo ngược đầu xuống, chân lên trên.

Tất cả đều bị trói tay ra sau lưng, bày ra tư thế bị trói, trên người mọc ra một lớp màu xám nâu, giống như rêu phong.

Trên trần động, còn có rất nhiều dây xích rỉ sét lốm đốm, dùng để treo ngược những thạch nhân dũng này.

Một số dây xích đã trống không, có lẽ do năm tháng trôi qua, những thạch nhân dũng đó đã rơi xuống nước.

May mắn là chúng không quá dày đặc, nếu không mọi người sẽ chỉ có thể tiếp xúc thân mật với những thạch nhân dũng này.

Từ hình dáng bên ngoài đã không còn nhìn rõ những Đằng thuật Nhân dũng này là nam hay nữ, nhưng từ khuôn mặt và dáng người vẫn có thể nhận ra, những Nhân dũng này có đủ cả nam, nữ, già, trẻ. "Mẹ kiếp, cái Hiến Vương này đúng là tàn độc, đây phải là bao nhiêu mạng người chứ?" Bàn Tử mặt tái mét chửi bới. "Những Nhân dũng này, đều là Hiến Vương dùng Đằng thuật tà ác chế tạo thành.

Con đường thủy này, có lẽ là đường tắt để vận chuyển vật tư khi xây dựng lăng mộ ngày xưa, lợi dụng đường thủy vận chuyển thì tiện lợi hơn nhiều.

Thời cổ đại, những thợ xây lăng mộ cho đế vương quý tộc, rất ít người sống sót, đế vương quý tộc vì muốn bảo mật, thường sẽ chôn sống những thợ xây này.

Những Nhân dũng này, rất có thể là Hiến Vương đã dùng những thợ xây lăng mộ làm vật liệu thuốc mà chế tạo thành, đúng là tang tâm bệnh cuồng." Để giữ bí mật lăng mộ Hiến Vương, những người này sau khi công trình hoàn thành, hoặc sau khi Hiến Vương nhập liệm, liền bị trói lại, ép uống đằng dẫn, rồi treo ngược trong hang động.

Vừa làm vật phẩm tùy táng, vừa có thể dọa đuổi những kẻ lạ mặt vô tình lọt vào.

Bỗng nhiên, chiếc bè tre đang xuôi dòng như va phải thứ gì đó.

Nó đột nhiên chao đảo mạnh một cái, sau đó dưới đáy truyền đến một trận âm thanh kim loại nặng nề cọ xát.

Đây là đã kích hoạt cơ quan dưới đáy sông rồi!

Dòng sông hẹp như vậy, bè tre gần như chiếm hết mặt nước, không thể tránh né được.

Đương nhiên, từ khi vào con sông này, chuyện này đã không thể tránh khỏi.

Tiếp đó, phía sau bốn người, một trận tiếng "phốc thông" dồn dập vang lên.

Chính là những Nhân dũng đang treo kia, tất cả đều tuột dây xích, rơi xuống nước. "Mau chèo thuyền đi, mọi người cẩn thận một chút, bè tre này được làm khá chắc chắn, không cần quá lo lắng." Lời của Phong Nguyên Thanh khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm. "Phong gia, những Nhân dũng này chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Không lẽ chúng còn có thể khởi thi?" Bàn Tử hỏi. "Nhân dũng không biết khởi thi, nhưng những con trùng bên trong lại vô cùng nguy hiểm, Đằng thuật, chính là lợi dụng oán linh của người chết, những con trùng đằng này, mỗi con đều chứa đầy lực lượng nguyền rủa của oán hồn, dù chỉ bị cắn rách da, cũng sẽ dính phải lời nguyền rủa đáng sợ, cách chữa trị thông thường, căn bản không thể chữa lành vết thương, ngược lại sẽ không ngừng trở nên tồi tệ hơn, cho đến khi người đó bị dày vò đau đớn mà chết!" "Hả?

Ghê sợ vậy sao, lão Hồ, nhanh lên, chạy là thượng sách!" Bàn Tử giật mình, lập tức gọi Hồ Bát Ức chèo thuyền mau chạy.

Bốn người dùng sào tre ra sức đẩy về phía trước, bè tre tăng tốc tiến lên.

Còn những Nhân dũng rơi xuống nước, trên thân thể cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Những Nhân dũng này, là cơ quan canh lăng của Hiến Vương, đương nhiên sẽ không được bọc bằng vỏ đá thông thường.

Lớp vỏ đá này, bên trong có thêm dược liệu đặc chế, khiến nó gặp nước sẽ nhanh chóng vỡ vụn, hòa tan.

Khuôn mặt vốn mờ ảo của Nhân dũng, cũng trở nên rõ nét hơn.

Mắt, tai, miệng, mũi, cũng như giang môn và các cửu khiếu khác, đều bị lấp đầy bùn đất, nghẹn chết người sống.

Vì vậy, trên khuôn mặt của chúng vẫn còn nhìn thấy vẻ mặt đau đớn giãy giụa thảm thiết trước khi chết.

Những vết nứt đó nhanh chóng lan rộng, vỏ đá vỡ vụn.

Từ những vết nứt này, và các lỗ như tai, miệng, mũi của Nhân dũng, vô số trứng trùng khô màu trắng trôi ra.

Những trứng trùng này, như được thêm chất xúc tác, gặp nước liền sống dậy, gặp nước liền lớn lên, giống như miếng bọt biển khô hút nước, nhanh chóng nở phồng.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, chúng đã biến thành những con thủy trệ phong màu trắng to bằng đầu ngón tay, hai bên thân còn mọc ra những vây giống như móng tay, giúp chúng bơi lội nhanh chóng trong nước, tốc độ cực nhanh, ùn ùn bơi về phía bè tre.

Ở đuôi thuyền, Bàn Tử thấy vậy, kinh hãi thất sắc, vội vàng kêu lên, báo hiệu cho Hồ Bát Ức và Phong Nguyên Thanh đang ở phía trước.

Hồ Bát Ức nghe tiếng Bàn Tử gọi, quay đầu nhìn lại, cũng giật mình một cái.

Những con trùng trong nước này, chính là Thủy trệ phong rất thường gặp ở Điền Nam, là một loại côn trùng nước nông, rất thích bám vào vật thể trôi nổi để đẻ trứng, phân bố rộng rãi ở Điền Nam, cũng như nhiều khu vực Đông Nam Á.

Bàn Tử dùng sào tre vỗ mạnh xuống nước mấy cái, giết chết không ít, nhưng càng nhiều Thủy trệ phong thành đàn kéo đến.

Tuy nhiên, may mắn là những Thủy trệ phong này chỉ có thể bơi lội trong nước, không thể bay ra khỏi mặt nước, tạm thời chưa có mối đe dọa lớn.

Những Thủy trệ phong này không thể bay lên khỏi mặt nước, vì vậy chúng lũ lượt tập trung dưới đáy bè tre, còn có không ít con bám dọc theo mép bè trèo lên.

Hồ Bát Ức lấy ra xẻng công binh, định xúc những con Thủy trệ phong đang bám vào mép bè đi, chỉ là số lượng Thủy trệ phong quá nhiều, căn bản không xúc hết được. "Mọi người cẩn thận một chút, đừng để bị cắn, nếu không sẽ gặp rắc rối." Phong Nguyên Thanh nhắc nhở.

Mấy người gật đầu ra hiệu đã biết, đồng thời tay không ngừng nghỉ, ra sức chống sào tre, khiến bè tre nhanh chóng tiến lên.

Số lượng Thủy trệ phong bám lên từ dưới đáy bè quá nhiều, đến mức làm bè tre chìm xuống không ít.

Nhìn từ dưới nước lên, Thủy trệ phong bám dưới đáy bè đã giống như một ngọn núi nhỏ lộn ngược, chúng bám chặt vào nhau, kéo lấy nhau, ít nhất cũng phải vài nghìn con, tổng trọng lượng cộng lại, e rằng nặng đến mấy chục cân.

Cứ thế này, bè tre rất nhanh sẽ chìm.

Chương 183

Thế là Phong Nguyên Thanh khẽ dậm chân một cái, phát ra uy áp, giáng một đòn mạnh mẽ xuống đám côn trùng đang bám dưới đáy bè tre.

Đám Thủy trệ phong này, dưới tác dụng của Đằng thuật, đã được oán hồn nuôi dưỡng, ý thức của chúng hỗn loạn không rõ ràng, chỉ còn lại bản năng nguyên thủy nhất là hiếu chiến và đói khát.

Bị uy áp khổng lồ này đánh trúng, tuyệt đại bộ phận Thủy trệ phong đều bị chấn động mất đi ý thức, thậm chí chết ngay lập tức.

Chúng buông móng vuốt, chìm xuống đáy nước.

Trọng lượng của bè tre đột nhiên giảm đi không ít.

Mọi người liếc mắt thấy Thủy trệ phong dưới đáy bè rơi rụng, biết là Phong Nguyên Thanh đã ra tay, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. "Đừng vội mừng, nhiều Thủy trệ phong như vậy, bị Hiến Vương dùng Đằng thuật ký sinh trong cơ thể sống, không đơn giản thế đâu, mà Đằng thuật, còn có một đặc điểm lớn nhất!" "Đó chính là chuyển hóa!" Phong Nguyên Thanh chậm rãi mở miệng nói. "Vùng nước này, là một hệ sinh thái không nhỏ, nhiều Thủy trệ phong như vậy, đối với hệ sinh thái này, là sự phá hoại lớn, nhưng bao nhiêu năm nay, nó vẫn duy trì rất tốt, điều đó chứng tỏ, trong nước này, còn có thứ khác chưa xuất hiện!" Lúc này, Thủy trệ phong dưới đáy nước đột nhiên bắt đầu chạy tán loạn.

Giống như những bóng trắng khổng lồ, bơi lượn khắp nơi dưới đáy nước.

Và không xa phía sau đám bóng trắng này, là một đàn cá quái dị đầy răng nanh.

Trong lúc truy đuổi, một con cá quái dị trực tiếp nhảy vọt lên khỏi mặt nước, va vào bè tre, lộ ra trước mắt mọi người.

Thoát khỏi mặt nước, con cá quái dị này vẫn tràn đầy sức sống, vô cùng hung dữ.

Nó không ngừng uốn éo, nhảy lên, muốn bật trở lại xuống nước.

Nhưng Hồ Bát Ức không cho nó cơ hội đó, xẻng công binh đập mạnh vào đầu con cá.

Con cá quái dị lập tức bất tỉnh, nằm trên bè tre bất động.

Ba người nhìn kỹ, chỉ thấy con cá này, trên hàm đầy những răng nanh sắc bén như cưa thép.

Nếu bị cắn một miếng, chắc chắn sẽ xé toạc một mảng thịt lớn. "Đây là...

Đao xỉ khuê ngư!" Dương Tuyết Lỵ nói sau khi nhìn mấy lần. "Thì ra, Đẳng thuật Thủy trệ phong này, chính là chuyên dùng để nuôi dưỡng Đao xỉ khuê ngư sao?" Dương Tuyết Lỵ lẩm bẩm nói.

Dưới đáy nước, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện vô số Đao xỉ khuê ngư đầy răng nanh, đang bao vây đàn Thủy trệ phong vừa mới nở, mở ra một bữa tiệc săn mồi.

Từng đàn Thủy trệ phong nhanh chóng bơi lùi lại, còn đàn Đao xỉ khuê ngư thì truy đuổi phía sau.

Một phần Đao xỉ khuê ngư ở cuối cùng không đuổi kịp đàn Thủy trệ phong, ngược lại lại chuyển mục tiêu sang những người trên bè tre.

Chúng bắt đầu điên cuồng cắn xé bè tre.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, lần nữa phát ra uy áp, áp lực nặng nề đè lên đàn Đao xỉ khuê ngư.

Chúng như nhìn thấy thiên địch, lập tức rụt đầu lại, vẫy đuôi, nhanh chóng bơi đi về các hướng khác.

Mọi người lại lần nữa thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người ngồi trên bè tre, xuôi theo con đường thủy được con người khai thác, đã đi được một đoạn thời gian rồi.

Ước chừng một lát nữa, hẳn là sẽ đến cửa ra.

Men theo dòng nước, mấy người không ngừng chống sào tre.

Đúng lúc mọi người đang tiến về phía trước, bỗng nhiên, ở một góc vang lên tiếng đá vụn rơi xuống nước.

Phong Nguyên Thanh nhìn qua, phát hiện là một con Thanh Lân Cự Mãng to lớn, đang di chuyển nhanh chóng dọc theo khe đá ở mép hang động.

Hồ Bát Ức cảnh giác, không đợi Phong Nguyên Thanh nhắc nhở, đã dùng đèn chiếu rọi xung quanh, đặc biệt chú ý đến hướng phát ra tiếng động.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, chỉ thấy, trong một cụm đá hình nấm, một con Thanh Lân Cự Mãng khổng lồ đang uốn mình, ngẩng đầu nhìn mọi người.

Thân hình con cự mãng này lớn hơn nhiều so với rắn bình thường, giản như một con Thanh Long không có móng vuốt.

Vảy trên thân nó, dưới ánh đèn, lấp lánh hàn quang bất tường.

Rắn vốn ưa những nơi ẩm ướt, tối tăm, nơi đây rất có thể là hang ổ của con cự mãng này.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thanh Lân Cự Mãng động đậy.

Thân hình khổng lồ linh hoạt trượt dọc vách đá, bơi xuống nước, há cái miệng như chậu máu, không ngừng nuốt chửng lũ Thủy trệ

phong trong nước.

Rất nhanh, đám Thủy trệ phong gần đó đã bị nó nuốt sạch.

Ngay sau đó, nó liền nhắm mục tiêu vào chiếc bè tre mà mọi người đang đi, muốn lật úp bè tre, biến mọi người thành thức ăn của nó. "Hừ!

Súc sinh, tìm chết!" Phong Nguyên Thanh khẽ hừ lạnh một tiếng.

Tay phải khẽ nắm hờ, Đường Khê Pháp Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, ngay lập tức, Phong Nguyên Thanh vung tay quét qua, một đạo kiếm khí sắc bén bắn ra, thẳng hướng đầu Thanh Lân Cự Mãng.

Kiếm khí và Thanh Lân Cự Mãng lao về phía nhau.

Cự mãng không kịp né tránh, bị kiếm khí xuyên thủng đầu lâu một cách thẳng thừng, đâm vào vách động ở đằng xa, làm vỡ một mảng đá núi, rơi xuống nước, bắn tung tóe những đợt nước.

Trong ánh mắt hơi nhân tính hóa của Thanh Lân Cự Mãng, dường như vẫn còn lưu lại một tia hoang mang, rất nhanh, tia hoang mang này liền biến mất, ánh mắt trở nên u ám.

Con cự mãng này lớn đến thể hình như vậy, hẳn là đã sống rất nhiều năm rồi.

Có lẽ do Đằng thuật, nó thường xuyên ăn Thủy trệ phong do Đằng thuật tạo ra, nên đã sống rất lâu, từ từ sinh ra linh trí.

Đáng tiếc là đầu óc vẫn chưa đủ nhanh nhạy, nên đã chết dưới tay Phong Nguyên Thanh.

Con cự mãng đã mất đi sinh lực, thân thể vẫn còn giật giật trong nước, đó là phản ứng thần kinh của loài rắn và các động vật khác, tuy não đã chết, nhưng dây thần kinh trong cơ thể vẫn chưa chết, vẫn duy

trì sức sống.

Máu của cự mãng đổ xuống đáy nước.

Rất nhanh đã thu hút vô số Đao xỉ khuê ngư, chúng tranh nhau xé xác Thanh Lân Cự Mãng.

Vùng nước đó, trong chốc lát, giống như nước sôi sùng sục, bắn tung tóe những đợt bọt nước.

Đó là vô số cá khuê răng đao đang tranh giành thịt máu của Thanh Lân Cự Mãng.

Những con Đẳng Trùng này ăn thịt máu của oán hồn người chết, còn khi những con Đẳng Trùng này bị lũ cá khuê răng đao ăn thịt, oán hồn sẽ chuyển sang những con cá khuê răng đao đó!

Con Thanh Lân Cự Mãng kia cũng vậy thôi!" Phong Nguyên Thanh vừa nhìn con cự mãng bị đàn cá xé xác vừa nói. "Thịt máu con cự mãng này không ít, đủ để chúng nó tranh giành một lúc rồi, tranh thủ thời gian này, mọi người gắng sức mau chóng ra ngoài thôi." "Phong gia nói đúng đấy, mọi người đừng ngây ra nữa, mau chèo sào trúc đi." Bàn Tử vừa nói vừa dùng hết sức bình sinh chèo sào trúc đẩy về phía trước.

Dưới sự hợp lực của bốn người, chiếc bè tre nhỏ phóng đi vun vút, may mắn là đoạn đường nước này được xây dựng nhân tạo, rất thẳng tắp, không có khúc khuỷu gì, nên khi tăng tốc không gặp trở ngại.

Đàn cá nhanh chóng ăn ngấu nghiến con Thanh Lân Cự Mãng đến hết, chỉ còn lại một bộ xương, nằm ngang dưới đáy nước.

Sau khi ăn xong cự mãng, đàn cá dường như chưa no bụng, vẫn tiếp tục đuổi theo những con Thủy Trệ Phong đang ở dưới nước.

Một lượng lớn Thủy Trệ Phong đã chôn thây trong bụng cá khuê

răng đao, nhưng vẫn còn không ít con thoát khỏi cuộc tàn sát của đàn cá, trốn vào khe đá, thoát được một kiếp.

Chờ đến khi trưởng thành, tiến hóa thành côn trùng bay, chúng sẽ lại đẻ trứng.

Đến lúc đó, lại là một bữa tiệc sát lục của cá khuê răng đao.

Phong Nguyên Thanh và mấy người đã đi xa, đàn cá không tiếp tục đuổi theo.

Sau khi đàn cá tiêu diệt phần lớn Thủy Trệ Phong, chúng bơi về một hướng nào đó dưới nước, biến mất trong đường thủy.

Giống như chưa từng xuất hiện, mọi dấu vết đều bị dòng nước che lấp, xóa bỏ.

Chương 184

Phong Nguyên Thanh chú ý đến hướng di chuyển của đàn cá nhưng cũng không để tâm, chỉ tiếp tục chèo sào trúc, tiến về phía lối ra.

Dưới núi Già Long, trong rừng trúc.

Trạch Ngõa đứng bên hồ nước trước cửa hang núi, có chút sốt ruột, lúc thì nhìn về phía hang núi, lúc lại nhìn những đàn em đang đóng bè tre bên cạnh, không nhịn được muốn thúc giục, nhưng lại thấy lão cha Ân Khoan ở một bên đang bình thản hút thuốc, nên lại thôi.

Chỉ đành một mình ấm ức nhìn về phía hang núi.

Ân Khoan đã làm tộc trưởng mấy chục năm, công phu dưỡng khí vẫn còn khá thâm hậu, ông liếc thấy dáng vẻ của Trạch Ngõa liền biết, nó vẫn cần phải rèn luyện nhiều hơn, làm việc gì mà hấp tấp như vậy là không được.

Số người bọn họ đuổi theo không ít, có hơn ba mươi thanh niên trai tráng.

Ba mươi người cùng nhau chặt trúc, tốc độ thật sự rất nhanh.

Tổng cộng đóng được năm chiếc bè tre, mỗi chiếc bè chở sáu bảy người, như vậy thì tương đối an toàn.

Đoạn đường thủy trong hang núi đó, khi Ân Khoan còn trẻ cũng từng đi qua, có một số đoạn dòng nước chảy khá xiết, nếu đông người ngược lại dễ lật thuyền.

Chẳng mấy chốc, những chiếc bè tre đã được đóng xong.

Hai chiếc bè đi tiên phong, Ân Khoan dẫn Trạch Ngõa ở chiếc bè

giữa, rồi hai chiếc bè khác đi phía sau.

Đoàn người hùng dũng xuất phát, từ hồ nước tiến vào hang núi.

Các cơ quan trên đường đã bị Phong Nguyên Thanh và những người khác kích hoạt rồi, nguy hiểm đã được họ vượt qua, đoàn người của họ trên đường đi thuận buồm xuôi gió, rất thuận lợi xuôi dòng, men theo đường thủy mà tiến vào.

Lão tộc trưởng Ân Khoan nhìn con đường thủy phía trước, tự tin nói: "Bọn chúng muốn đến Trùng Cốc thì chỉ có một con đường này thôi, ra khỏi hang là một khu rừng lớn, chỉ với bọn chúng, đừng hòng thoát ra được!" Ân Khoan rất tự tin, tộc nhân của ông quanh năm sống trong khu rừng núi lớn này, so với khả năng sinh tồn hoang dã, đám trộm mộ ngoại lai này sao có thể sánh bằng họ?

Sự tự tin của Ân Khoan cũng lây sang các thanh niên trai tráng tộc nhân bên cạnh, từng người một hùa theo Ân Khoan.

Về phía Phong Nguyên Thanh, mấy người họ sắp đến lối ra rồi.

Chỉ là do vận động địa chất, lòng sông ban đầu bị đá núi sạt lở chặn lại.

Không thể tiếp tục đi bè tre về phía trước, mọi người đành lên bờ sông, cột bè tre vào một bên tảng đá để tránh bè trôi mất.

Bên cạnh lòng sông này, có một con đường được con người khai thác thủ công, chỉ đủ cho người đi lại.

Mọi người tìm kiếm một lúc ở đây, tìm thấy một hang động tự nhiên khác, vừa vặn có lối ra thông ra bên ngoài.

Trên vách núi có rất nhiều hang động lớn nhỏ, mấy người chọn một hang đá đủ cho một người chui qua, rồi chui qua đó.

Nhìn ra ngoài từ cửa hang trên vách núi, đập vào mắt là một thung

lũng xanh tươi rậm rạp, và ở một bên, còn có một thác nước lớn, dòng nước trong đường thủy từ đây đổ xuống.

Dương Tuyết Lỵ nhìn xung quanh, nói với mấy người: "Con đường thủy đổ vào thác nước này, là do người dân địa phương vô tình phát hiện trong quá trình khai thác đá, nhìn biến đổi địa hình lòng sông gần đây, sẽ không quá mấy chục năm, nếu không, có con đường thủy này, Hiến Vương đã không cần phải khai thác kênh đào trong núi Già Long nữa rồi." Dù sao thì đó cũng là hơn hai ngàn năm trước, địa chất và địa mạo đã xảy ra những biến đổi rất lớn.

Có lẽ lúc đó, căn bản không có hang động mà họ đang đi bây giờ.

Nếu không có sẵn đường thủy, sao phải tốn công sức làm gì?

Hang động này, có lẽ là đường thủy mới được dòng sông xói mòn tạo ra sau khi lòng sông bị đá núi chặn lại.

Trên vách núi còn có rất nhiều bậc đá được sắp xếp gọn gàng, có trật tự, rõ ràng là do con người khai thác.

Còn trên mặt đất, thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy những bộ hài cốt người đã mục nát, một số trên người vẫn còn vũ khí và áo giáp, chỉ là tất cả đã hư hỏng không còn hình dạng nữa.

Cảnh tượng này đến đây rất phù hợp với miêu tả của bà chủ Thái Vân.

Chắc hẳn là một số dân loạn năm xưa, từng lấy nơi này làm cứ điểm để chống lại quan binh.

Chỉ là mục nát quá nghiêm trọng, đã không còn nhìn ra được gì nữa rồi.

Mọi người mang theo trang bị, men theo bậc đá, xuôi theo dòng nước, tiến thẳng đến cuối đường.

Nước sông tiếp tục chảy về phía trước, nhưng lại chảy xuống lòng đất.

Hang núi thấp hơn mặt đất bên ngoài một đoạn, mấy người men theo sườn dốc đá núi leo lên một đoạn đường, cuối cùng cũng thành công đến được khu rừng ngoại vi Trùng Cốc, xuyên qua núi Già Long.

Quay đầu nhìn lại, vị trí mà mấy người họ đang đứng chính là dưới vách núi hiểm trở của núi Già Long, đỉnh núi cao ngất, tầng mây dày đặc.

Còn xung quanh là quần sơn, thung lũng ở giữa rất thấp, toàn là những mảng rừng nguyên sinh rộng lớn, bát ngát xanh tươi, rậm rạp um tùm.

Rất nhiều cây cối, hoa cỏ không gọi được tên mọc xen kẽ trong đó.

Nhìn từ xa, trên cao mây phủ đỉnh núi, mờ ảo mà thần bí, dưới thấp sâu thẳm hiểm trở, mờ ảo mà không thể dò được.

Hồ Bát Ức lấy bản đồ da người từ chỗ Phong Nguyên Thanh, cẩn thận xem xét bản đồ, muốn xác nhận lộ trình tiến vào Trùng Cốc.

Phong Nguyên Thanh không trực tiếp ra tay, mà để Hồ Bát Ức làm, cũng là muốn bồi dưỡng khả năng Mạc Kim Tầm Long cho cậu ta.

Còn Bàn Tử, vốn dĩ không phải là người thích động não, những việc cần động não cậu ta thường giao cho Hồ Bát Ức, cậu ta chỉ cần phụ trách xông pha là được.

Trong lúc Hồ Bát Ức đối chiếu bản đồ da người, mắt Bàn Tử nhìn quanh khắp nơi.

Chẳng mấy chốc, cậu ta đã tinh mắt phát hiện ra, ở đằng xa có những đàn hồ điệp màu vàng kim đang bay lượn.

Mọi người nhìn về hướng Bàn Tử chỉ, chỉ thấy trên sườn núi xa xa, có một dải cây bụi hoa rực rỡ, vô số hồ điệp đuôi phượng vàng kim thành đàn kết đội bay lượn trong lùm hoa.

Những con hồ điệp này kích thước không nhỏ, lượn lờ bay múa trong lùm hoa, nhưng lại không bao giờ rời khỏi khu vực hoa đó.

Dương Tuyết Lỵ từng làm nhiếp ảnh gia cho tạp chí địa lý mấy năm, nên hiểu biết về một số động thực vật nhiều hơn người thường.

Dương Tuyết Lỵ thán phục nói: "Những bông hoa đó chắc là hoa lan hồ điệp, không ngờ lại thu hút nhiều hồ điệp đuôi phượng vàng kim đến thế.

Ừm, còn có hồ điệp phượng vàng đai, ồ, thậm chí còn có cả hồ điệp đại thải kim tuyến hiếm thấy hơn nữa!

Đơn giản là giống như những chiếc lá vàng bị gió biển thổi bay trong khu vườn của các vị thần trên biển Aegean trong thần thoại Hy Lạp vậy!" Mọi người đối với hồ điệp đều có thể nói là hoàn toàn không biết gì, Phong Nguyên Thanh cũng chưa bao giờ tìm hiểu chuyên sâu về loại kiến thức này.

Hồ Bát Ức dùng ống nhòm nhìn hồi lâu, ngoài hồ điệp và cây dại ra thì lại chẳng thấy bất kỳ địa hình thung lũng hay khe suối nào.

Dù sao thì đây cũng là rừng nguyên sinh gần nhiệt đới, tầng thực vật ở đây thực sự quá dày đặc, mọi địa hình địa mạo đều bị che phủ kín mít, căn bản không thể nhận ra đâu là thung lũng, đâu là khe suối.

Hơn nữa, họ đang đứng ở một vị trí khá cao, quan sát thung lũng đó, thung lũng thấp trũng, nhìn từ góc độ bao quát xuống, chỉ thấy những lượn sóng nhấp nhô, toàn bộ là thực vật rậm rạp đặc trưng gần đường chí tuyến Bắc.

Những chỗ nhô cao đó cũng chưa chắc là địa hình cao, mà có thể là

do thực vật sinh trưởng không đều.

Rừng nguyên sinh ở đây, so với rừng nguyên sinh Đại Hưng An Lĩnh ở đông bắc có sự khác biệt rất lớn.

Thường nói: "Cây đẹp trong rừng, gió ắt sẽ vùi dập." Cây cối trong Đại Hưng An Lĩnh, chiều cao tán cây đều xấp xỉ nhau, cây với cây có thể nương tựa vào nhau để cùng chống lại gió lớn.

Còn ở đây, vùng đất được hai sông ba núi bao quanh, bồn địa ở giữa địa thế thấp trũng, ngoài ra, phía Nam gần xích đạo, bốn mùa như một, không có khí hậu gió mùa thay đổi, nơi nào địa thế càng thấp thì khí ẩm càng nặng.

Nhiệt độ quanh năm đều ở khoảng 25 đến 30 độ C, nhiệt độ cao, lượng mưa cũng rất dồi dào, vì vậy các loại thực vật đều phát triển hết sức.

Hơn nữa, tài nguyên nước ngầm lại vô cùng phong phú, độ ẩm không khí cực lớn, những thực vật này có thể tùy ý phát triển mà không hề e ngại, cây cối cao lớn thì càng mọc càng cao, những thực vật thông thường, để tranh giành ánh nắng, cũng tùy tiện vươn lên, phủ kín mặt đất, đan xen chằng chịt.

Ở Điền Nam, có một loại cây nổi tiếng gọi là Vọng Thiên Thụ, mọc rất cao, thường chỉ có ở phía nam đường chí tuyến Bắc, tức là khu vực nhiệt đới.

Thế nhưng ở đây, Dương Tuyết Lỵ lại cũng nhìn thấy không ít, xem ra là do môi trường độc đáo trong lòng núi này nuôi dưỡng mà thành.

Tầm mắt nhìn tới, chỉ có vài chỗ ao nước có diện tích khá lớn là không bị thực vật che phủ, còn ở sâu hơn, không ít nơi đều mây mù bao phủ, từ xa khó mà nhìn rõ.

Đàn hồ điệp vàng kim này cũng coi như một chỉ dẫn, nhưng không thể chỉ dựa vào đó mà liều lĩnh tiến vào rừng, sự phức tạp của rừng sâu Điền Nam là vượt ngoài sức tưởng tượng, điều này, họ đã sớm lường trước.

Thời gian vẽ bản đồ da người là thời Hán, cách nay đã hai ngàn năm, những địa hình địa mạo được ghi chú trên đó, đã xảy ra những biến đổi to lớn trong hai ngàn năm qua.

E rằng bây giờ chỉ còn một số vật đánh dấu và địa điểm đặc biệt vẫn còn giữ được nguyên trạng.

Muốn hoàn toàn dựa vào bản đồ da người này để tham chiếu, thì đã không còn khả năng nữa.

Tuy nhiên, điều này không làm khó được Phong Nguyên Thanh.

Trần Ngọc Lâu năm xưa khi dẫn dắt một nhóm Tá Lĩnh Lực Sĩ tiến vào Trùng Cốc, đã nhìn thấy rất nhiều hồ điệp thành đàn.

Chương 185

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức ra, quét về phía đàn hồ điệp ở phía tây.

Xuyên qua đàn hồ điệp, tiếp tục kéo dài về phía trước.

Sau khi vượt qua một đoạn đường không ngắn, Phong Nguyên Thanh đã nhìn thấy di tích đê đập do Hiến Vương để lại khi xây dựng lăng mộ năm xưa, một đoạn tường đất lộ thiên.

Và ở gần đó, còn có rất nhiều cây hoa sặc sỡ.

Đây chính là lối vào Trùng Cốc.

Tại lối vào, là một dải núi đá trơ trụi, không một tấc cỏ, dấu hiệu vô cùng rõ ràng.

Xác nhận được vị trí Trùng Cốc, Phong Nguyên Thanh thu hồi thần thức.

Chỉ về hướng đàn hồ điệp, Phong Nguyên Thanh quay đầu nói với mấy người: "Trùng Cốc đúng là ở hướng đàn hồ điệp đó, tôi đã nhìn thấy rồi!" "Ở đâu vậy?

Oa, Phong gia, xa thế này mà anh cũng nhìn thấy được sao, sao Bàn Tử tôi chẳng thấy gì hết vậy?" Bàn Tử há hốc mồm kinh ngạc nói. "Phong gia, anh đúng là có Thiên Lý Nhãn!

Chỗ đó ngoài việc nhìn thấy một đàn hồ điệp và lùm hoa ra thì chẳng có gì cả, nhìn xa hơn nữa, tôi chỉ thấy một màn sương mù thôi." Hồ Bát Ức cũng kinh ngạc nói.

Ở đây, Hồ Bát Ức phát hiện, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của cậu ta hoàn toàn không thể sử dụng được.

Muốn phân biệt hình thế lý khí, thì cần phải nhìn rõ cấu tạo của núi sông.

Nhưng ở đây, đỉnh núi cao toàn là mây mù, dưới núi mọc đầy các loại cây cối dây leo, cứ như thể trên bề mặt núi sông được phủ một lớp khảm dày cộp, bên trên lại đắp thêm một lớp màn che, căn bản không thể nào bắt đầu.

Điều này khiến Hồ Bát Ức sản sinh một cảm giác vô lực. "Được, đã vậy thì Trùng Cốc ở hướng đó, vậy chúng ta cứ đi về hướng đó thôi!" Dương Tuyết Lỵ tin lời Phong Nguyên Thanh, bèn mở miệng nói.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử nghe vậy, siết chặt ba lô trên lưng, lấy la bàn ra xác định phương hướng một chút, sau đó, đi về phía đàn hồ điệp ở phía tây.

Xuyên qua lùm cây hoa nơi đàn hồ điệp bay lượn, tiến thêm một đoạn nữa, là đến Xà Hà.

Lưu vực Lan Thương Giang cực kỳ rộng lớn, từ Bắc xuống Nam, chảy xuyên qua toàn cảnh Điền Nam, rồi đổ vào lãnh thổ Việt Nam.

Nhưng ở lãnh thổ Việt Nam, người dân địa phương gọi đó là sông Mê Kông.

Ở vùng Điền Nam này, một trong những nhánh nhỏ nhất của Lan Thương Giang, chính là Xà Hà mà chúng ta cần tìm.

Con sông này chảy qua đoạn núi Già Long, dòng nước xiết, hơn nữa độ dốc cực lớn, có những đoạn sông nằm dưới lòng đất, có những đoạn lại nằm trong đầm lầy của rừng rậm, và có những đoạn nằm giữa các vách núi dốc đứng, thác nước nối tiếp nhau.

Hơn nữa, phần lớn lưu vực đều có xoáy nước, dù thuyền lớn hay thuyền nhỏ đều không thể đi qua.

Hơn nữa, lòng sông uốn lượn khúc khuỷu, giống như một con rắn cuộn mình, vì vậy gọi là Xà Hà.

Còn người dân tộc Bạch, gọi nó là Kết Lạp La Lãm, con ác long bị Đại Tuyết Sơn trấn áp.

Muốn tìm được con Xà Hà này, thực ra không khó lắm.

Chỉ là thực vật trong thung lũng quá rậm rạp, căn bản không thể nhìn thấy lòng sông, nếu không có Phong Nguyên Thanh ở đây, chỉ riêng việc muốn tìm được Xà Hà thôi cũng đã cần tốn mấy ngày rồi.

Sau khi xuống khỏi vách núi, mọi người tiến vào khu rừng rậm này, càng thêm khó đi, hơn nữa căn bản không có đường, khắp nơi đều là lùm cây rậm rạp, cây bụi, và những sợi dây leo treo trên cây, hầu như không tìm thấy chỗ đặt chân.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đi ở phía trước đội ngũ đành phải dùng xẻng công binh và dao rựa mà mở đường.

Con dao rựa trong tay hai người không ngừng nghỉ.

May mắn là mọi người đều trang bị đầy đủ, lại là công nghệ hiện đại tiên tiến, toàn thân được bao bọc kín mít, lại còn phun thuốc chống côn trùng lên người, không cho lũ muỗi độc bọ độc ở đây một chút cơ hội nào.

Nếu không, chỉ riêng vô số côn trùng độc ẩn mình trong bóng tối này cũng đủ để người ta phải chịu trận rồi.

Mọi người cứ thế tiến về phía trước, cho đến khi trời dần tối, mặt trời lặn sau núi.

Do không có đường, việc khai phá đường đi đã tốn rất nhiều thời gian, hiệu suất không cao, mọi người đi được một khoảng cách không quá xa.

Muốn đến bờ Xà Hà trước khi trời tối đã là không thể, đành phải tạm thời tìm một nơi tương đối an toàn để qua đêm.

Đêm trong rừng nguyên sinh đầy rẫy nguy hiểm, ngoài rắn rết côn trùng chuột bọ và mãnh thú khắp nơi ra, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm khổng lồ này cũng có thể cướp đi sinh mạng con người.

Nơi đây nằm giữa những dãy núi lớn và sông lớn, áp suất không khí biến đổi rất lớn, rìa rừng ngày nóng đêm lạnh, nhưng bên trong thì không có chênh lệch nhiệt độ lớn đến vậy.

Đến tối, dù ở đây cũng không quá lạnh, nhưng sương đêm dày đặc, cơ thể ẩm ướt, càng dễ sinh bệnh.

Ở nơi hoang dã, một khi mắc bệnh, dù chỉ là cảm cúm thông thường, nếu không được chữa trị kịp thời, thì cũng có thể mất mạng.

Cứ nghĩ đến thời xưa thì biết, chỉ một trận phong hàn tùy tiện cũng có thể cướp đi một sinh mạng, mà điều này, trong xã hội hiện đại, chẳng qua chỉ là một căn bệnh lặt vặt phổ biến nhất, cơ bản không ai để ý nữa.

Bình thường một trận cảm cúm, đều cố gắng chờ nó tự khỏi, nếu không nghiêm trọng đến một mức độ nhất định, cơ bản đều sẽ không đi bệnh viện khám.

Việc cấp bách hiện tại, chính là tìm một nơi thích hợp để qua đêm, tốt nhất là nơi không có quá nhiều muỗi và côn trùng mà lại tương đối khô ráo, như vậy sẽ dễ đốt lửa sưởi ấm hơn.

Không biết là ý trời hay vận mệnh, đoàn người họ đã đến dưới hai cây đại thụ đa.

Dưới gốc cây, là một tảng đá xanh lớn vô cùng bằng phẳng, dưới ánh đèn chiếu rọi, gần đó không phát hiện ra rắn rết hay những thứ tương tự.

Là một địa điểm cắm trại cực kỳ tuyệt vời.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đi đầu mở đường, đã tốn rất nhiều sức lực, quả thực là rất mệt.

Đến trước tảng đá xanh lớn, liền vội vàng ngồi xuống thở dốc.

Phong Nguyên Thanh nhặt một ít đá, xếp thành một vòng, sau đó lấy nhiên liệu từ ba lô ra, nhóm một đống lửa, tạo thành một đống lửa trại nhỏ.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, mọi người lần lượt dùng đuốc hơ nóng tảng đá xanh lớn, hong khô rêu và hơi ẩm trong khe đá, sau khi khô ráo thì trải túi ngủ lên, làm như vậy có thể ngăn chặn hơi ẩm xâm nhập vào cơ thể khi ngủ, tránh để lại mầm bệnh.

Dương Tuyết Lỵ khá cẩn thận, lấy thuốc diệt côn trùng rắc một vòng quanh khu cắm trại, khiến rắn rết côn trùng chuột bọ không dám đến gần.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh lại lấy ra một số xiên thịt đã chuẩn bị sẵn từ không gian trữ vật, đặt bên đống lửa trại, chuẩn bị một bữa tiệc nướng tự chọn ngoài trời.

Cuộc sống thế này, căn bản không giống đi Đổ đấu, mà ngược lại giống đi du lịch hơn.

Bàn Tử thấy Phong Nguyên Thanh đột nhiên lấy ra nhiều xiên nướng như vậy, kinh hô một tiếng: "Đệt mợ, Phong gia, không ngờ anh lại còn mang theo xiên nướng nữa?

Cái này cũng quá... hưởng thụ rồi phải không?

Đúng là tiểu đao thống thí cổ, mở rộng tầm mắt rồi!" "Các bậc tiền bối Mạc Kim bao đời, e rằng không có ai có thể nhàn nhã Đổ đấu như chúng ta, lại còn có thể ăn thịt nướng, ha ha!" Bàn Tử cười ha hả mấy tiếng.

Hồ Bát Ức cũng vẻ mặt đồng tình: "Đúng vậy, Phong gia không phải người bình thường, quả thật là biết hưởng thụ!" Dương Tuyết Lỵ cũng hơi cạn lời, cô chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày mình lại có thể ăn tiệc nướng tự chọn khi đi Đổ đấu Mạc Kim.

Sau khi bày xong mấy đĩa xiên nướng lớn, Phong Nguyên Thanh lại lấy ra mấy lon bia lạnh, Coca lạnh.

Bốn người vừa uống vừa nướng vừa ăn, thật là vui vẻ không kể xiết.

Mấy người đều là người luyện võ, ai nấy đều là "vua ăn".

Ngay cả Dương Tuyết Lỵ thân hình mảnh mai, cũng có thể ăn hết mấy cân thịt.

Vì vậy, Phong Nguyên Thanh đã chuẩn bị rất nhiều loại xiên nướng, số lượng cũng đủ.

Có xiên thịt cừu, xiên thịt bò, xiên thịt gà, lạp xưởng nướng, xiên thịt ba chỉ, xiên mực ống, xương thịt liên kết, xiên da gà, chưởng trung bảo (gân sụn gà)... các loại món mặn, còn có hẹ, súp lơ, bắp cải, đậu đũa... các loại món chay.

Và cả nấm đặc sản vùng Điền Nam nữa.

Đương nhiên, không phải loại nấm ô đỏ, nấm khô trắng mọc dưới gốc cây đằng xa.

Chương 186

Nếu không mọi người ăn xong chắc chắn sẽ cùng nhau "nằm thẳng cẳng".

Ngay cả khi "nằm thẳng cẳng" rồi "chôn đầy núi" rồi, thì trong rừng sâu núi thẳm này, cũng chẳng có cách nào gọi mọi người đến ăn cơm được nữa.

Người gần họ nhất, cũng chỉ có nhóm người Trại Già Long đang đuổi theo.

Tuy nhiên, bọn họ trong chốc lát khó mà đuổi kịp được.

Mùi thịt nướng thơm lừng, lan tỏa khắp khu rừng nguyên sinh này.

Mặc dù điều này có thể thu hút mãnh thú trong rừng, nhưng Phong Nguyên Thanh không để tâm, đối với anh mà nói, không hề có chút uy hiếp nào.

Bốn người vây quanh đống lửa trại, nướng thịt nướng đến mức lửa bốc ngùn ngụt.

Mùi thịt nướng thơm lừng, khiến mọi người đều chảy nước miếng.

Đặc biệt là Bàn Tử, vốn đã là một kẻ ham ăn, lúc này, nước miếng "không tranh khí" đã chảy ra từ khóe miệng, nhỏ xuống đùi, làm ướt một mảng, khiến Hồ Bát Ức cười nhạo một trận.

Bàn Tử kiêu ngạo quay đầu đi, không muốn nói chuyện, mà là âm thầm nướng thịt, vừa nướng xong là nhét vào miệng nuốt chửng.

Sau đó lại hớp một ngụm bia, sảng khoái thở ra một hơi.

Thật thơm!

Hồ Bát Ức thấy Bàn Tử không thèm trả lời mình, cũng âm thầm tiếp tục nướng thịt, vừa nướng vừa ăn. "Bẹp bẹp ~ Bẹp bẹp ~ Ừm, thật là quá ngon!" Bàn Tử ăn liền mấy xiên thịt lớn, cảm thán nói. "Ban đầu còn tưởng phải tạm bợ một đêm ở khu cắm trại, không ngờ Phong gia lại còn mang theo nhiều đồ ăn ngon đến thế, vẫn là Phong gia biết hưởng thụ cuộc sống, ngay cả khi Đổ đấu cũng không để mình chịu thiệt thòi!

Ha ha ~" Bàn Tử vừa ăn ngấu nghiến vừa nói lầm bầm không rõ. "Ừ ừ, cậu nói đúng!" Hồ Bát Ức cũng nhét đầy thịt vào miệng, không rảnh nói nhiều, bèn gật đầu, tranh thủ những khe hở khi nhai mà thốt ra vài chữ.

Dương Tuyết Lỵ thì giữ ý hơn nhiều, nhấm nháp từng xiên nhỏ một cách từ tốn.

Một bữa tiệc nướng lớn đang diễn ra sôi nổi.

Còn ở một phía khác, lão tộc trưởng Ân Khoan dẫn theo con trai mình là Trạch Ngõa và một nhóm thanh niên trai tráng, vừa mới ra khỏi đường thủy xuyên núi Già Long, men theo bậc đá trên vách núi xuống mặt đất.

Lúc này, trời đã tối hoàn toàn.

Nhưng khu vực thấp trũng ở lối ra này thực sự không phải là nơi nghỉ ngơi tốt, vì vậy đành phải đốt đuốc lên, tranh thủ khi đêm chưa khuya, nhanh chóng leo lên, tìm một chỗ cắm trại.

Trong khu rừng nguyên sinh rậm rạp này, ngay cả ban ngày, ánh sáng cũng không đủ, tầm nhìn không cao.

Huống chi là vào ban đêm.

Ban đêm, là thế giới của các loại côn trùng độc và mãnh thú trong rừng.

Ban đầu bọn họ định theo dấu vết của Phong Nguyên Thanh và đoàn người để đuổi theo, nhưng tiếc là trời đã quá tối, không nhìn rõ gì cả, đành phải tốn chút thời gian, tìm một chỗ cắm trại trong rừng, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục đuổi.

Là những người dân Trại Già Long quanh năm làm việc với rừng nguyên sinh, khả năng sinh tồn hoang dã của họ cực kỳ mạnh mẽ.

Sau khi rắc bột thuốc xua đuổi dã thú và côn trùng độc xung quanh, cả đoàn người đã dựng trại.

Sau khi ăn tối đơn giản, Ân Khoan đã sắp xếp mấy thanh niên trai tráng luân phiên canh gác, những người còn lại thì tranh thủ nghỉ ngơi sớm.

Còn cách họ mấy dặm, dưới gốc cây đại thụ đa.

Phía Phong Nguyên Thanh thì vừa mới kết thúc bữa tiệc nướng tự chọn.

Bốn người đã ăn hết hơn mười cân thịt và rau.

Còn uống hết mấy bình bia lạnh, thật là vui vẻ.

Ăn uống rất sảng khoái.

Chỉ còn lại một đống que tre và lon rỗng.

Phong Nguyên Thanh không vứt bừa bãi, mà lấy ra một túi rác lớn màu đen, thu gom tất cả lại, không để lại một chút rác nào.

Bảo vệ thiên nhiên, bắt đầu từ tôi ~~ Phẩm chất và nhận thức của Phong Nguyên Thanh vẫn rất cao.

Ăn cơm xong, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử lười biếng tựa lưng vào nhau, ngồi dựa vào nhau, quan sát tình hình xung quanh.

Dưới ánh sáng của đống lửa trại, phạm vi mười mấy mét gần đó đều có thể nhìn khá rõ.

Bên cạnh tảng đá xanh lớn, là hai cây đại thụ đa cao lớn, một khu vực rất rộng gần đó không có cây cối khác sinh trưởng, chỉ có một ít cây bụi và cỏ dại.

Chất dinh dưỡng đều bị đại thụ đa giành lấy hết, không còn không gian sinh trưởng cho các loại cây khác nữa.

Hai cây đại thụ đa này sinh trưởng khá hùng vĩ, là điển hình của thực vật hỗn hợp.

Thân cây to lớn như cột chống trời, tán cây rủ xuống như lọng che, hai thân cây to lớn quấn quýt lấy nhau, như thể xoắn lại thành bánh quai chèo, quấn quanh bốn năm vòng, tạo thành một cặp "cây vợ chồng" hiếm thấy.

Trên thân cây còn mọc rất nhiều hoa không gọi được tên và các loại lá hình dạng khác nhau, những thực vật bám trên thân cây đa vợ chồng già này, phần lớn đều do động vật trong rừng mang đến, chúng vô tình làm hạt giống dính vào người, sau đó mang đến thân cây, rồi đâm rễ nảy mầm.

Chỉ cần đếm sơ qua một chút, Hồ Bát Ức đã nhận ra, trên thân cây đa già này vậy mà lại sinh trưởng hơn mấy chục loại thực vật khác, chúng ký sinh trên cây đa lớn, giống như một giỏ hoa rực rỡ muôn màu.

Hai người sau bữa ăn ngồi một lát, liền chui vào túi ngủ chuẩn bị đi ngủ.

Tuy nhiên trước khi ngủ, bốn người đã bàn bạc một chút về việc canh gác đêm.

Sinh tồn nơi hoang dã, làm sao có thể không canh gác đêm, nếu không, có mãnh thú tấn công tới cũng không biết, chạy thoát thân còn không kịp.

Trừ khi bạn mắc một chiếc giường võng đủ cao, có thể tránh được mối đe dọa từ mặt đất.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh biết mức độ nguy hiểm của hai cây đa vợ chồng này, không thể nào mắc giường lên thân cây đó được, chẳng phải thế là "tự tìm đến chỗ chết" sao?

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh canh gác nửa đêm đầu, Bàn Tử và Hồ Bát Ức lần lượt canh nửa đêm sau.

Dương Tuyết Lỵ cứ yên tâm ngủ đi, mấy người đàn ông, đương nhiên sẽ không để cô ấy một mình canh gác đêm.

Hai người họ trước đó đã mở đường suốt chặng, mệt mỏi rã rời, tranh thủ nghỉ ngơi sớm, sớm hồi phục.

Phong Nguyên Thanh nhắm mắt đả tọa, chỉ là nhắm mắt thôi, thực tế vẫn luôn cảnh giác với mọi động tĩnh xung quanh.

Đêm trong khu rừng nguyên sinh này, lại yên tĩnh một cách lạ thường, thậm chí có chút quỷ dị.

Theo lẽ thường mà nói, ban đêm là thế giới của các loại côn trùng, ở nông thôn, ở nơi hoang dã, các loại côn trùng kêu vang, thi nhau kêu, nhưng ở đây, thì hầu như không có.

Trong rừng tĩnh lặng như tờ, không một ngọn gió, tất cả động vật thực vật dường như đều đã ngủ say, chỉ thỉnh thoảng từ xa vọng lại vài tiếng chim kêu quái dị.

Tuy nhiên điều này không ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Phong Nguyên Thanh và đoàn người.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đã sớm đi sâu vào giấc ngủ trong túi ngủ rồi.

Thời gian lặng lẽ trôi đi.

Dương Tuyết Lỵ trong giấc ngủ, đột nhiên nghe thấy một loạt âm thanh kỳ lạ, hình như có thứ gì đó đang gõ vào cây, phát ra những tiếng "đắc đắc" liên hồi.

Lúc nhanh lúc chậm, tuy không thành một nhịp điệu nào, nhưng trong màn đêm đen tối này, lại trở nên vô cùng quỷ dị.

Dương Tuyết Lỵ trong lòng đột nhiên có chút căng thẳng, vốn còn chút buồn ngủ, lập tức tan biến hết.

Cô trở mình ngồi dậy, nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh đang ngồi đả tọa không xa bên cạnh cô, nghe thấy động tĩnh Dương Tuyết Lỵ ngồi dậy, cũng mở mắt nhìn cô.

Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng bò đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh, khẽ hỏi: "Nguyên Thanh, anh có nghe thấy âm thanh gì kỳ lạ không?" Phong Nguyên Thanh biết ý Dương Tuyết Lỵ, anh cũng đã sớm chú ý đến âm thanh này rồi. "Nghe thấy rồi, em nói là cái tiếng gõ đó phải không?" Phong Nguyên Thanh nói.

Chương 187

"Đúng vậy, âm thanh đó hình như truyền ra từ cây đại thụ đa đó, chẳng lẽ trong cây có thứ gì sao?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, sau đó hỏi. "Yên tâm, không có gì đâu, trên đỉnh cây đó có một con chim lớn, rảnh rỗi không có việc gì làm nên đang gõ cây thôi, âm thanh đó là do nó tạo ra đấy, em cứ yên tâm ngủ tiếp đi, có anh đây rồi." Phong Nguyên Thanh an ủi nói.

Đây chỉ là lời Phong Nguyên Thanh an ủi Dương Tuyết Lỵ.

Thực tế, âm thanh đó, không chỉ đơn giản là chim gõ cây.

Tiếng chim gõ cây chỉ là một phần nhỏ trong đó, phần còn lại đều truyền ra từ bên trong thân cây.

Mỗi khi đêm xuống, bên trong thân cây đều phát ra loại tiếng gõ "đắc đắc" này, con chim lớn trên đỉnh cây nói không chừng chính là bị âm thanh này làm phiền, nên cũng gõ cây phát ra âm thanh phản kích đấy chứ.

Dương Tuyết Lỵ nghe lời Phong Nguyên Thanh, lại chui vào túi ngủ tiếp tục ngủ, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Còn Phong Nguyên Thanh thì hai mắt phóng ra tinh quang, ánh mắt xuyên qua thân cây to lớn, tiến vào bên trong thân cây.

Gần tán cây, có một cái hang rỗng trong thân cây, chỗ rộng nhất có đường kính hai ba mét.

Còn có một cái hang cây nối liền với bên ngoài, bị thực vật che phủ.

Một cỗ quan tài pha lê ngọc thạch bán trong suốt, được nhét từ miệng hang cây vào, kẹt lại trên khoảng trống đó.

Quan tài ngọc dài hơn hai mét, rộng cũng một mét, cao bảy tám mươi centimet.

Bên trong chứa đầy dịch thể màu đỏ máu, bên trong có một lão già nửa thân dưới là rắn mang đang lột da.

Đó là Đại Tế Tư của Hiến Vương.

Từ trạng thái của hắn mà xem, đã chết từ lâu rồi, không còn linh hồn, chỉ là thi thể vẫn còn giữ được hoạt tính, một cái xác di động mà thôi.

Còn ở dưới đáy quan tài, còn có linh hồn của một người, cơ thể ở trạng thái bán trong suốt, đã sắp tiêu tán rồi.

Phong Nguyên Thanh liếc mắt một cái đã nhận ra, âm thanh đó là do anh ta tạo ra.

Dường như đang phát tín hiệu cầu cứu.

Xem ra là một phi công Mỹ già, chiếc máy bay anh ta lái đã rơi và bị hủy hoại trên đỉnh cây, lúc này bị một con chim lớn chiếm cứ, coi làm tổ cũ.

Còn linh hồn của phi công, thì lại bị mắc kẹt trong hang cây bên dưới không thoát ra được.

Vì vậy, anh ta vẫn kiên trì gõ vào thân cây.

Có lẽ khi máy bay rơi, mọi thứ diễn ra quá nhanh, đến mức phi công đó còn không nhận ra mình đã chết, chỉ còn lại linh hồn bị mắc kẹt trong hang cây.

Sau khi chết, linh hồn của anh ta mơ mơ hồ hồ, càng không ý thức được mình đã chết, chỉ nghĩ rằng mình bị mắc kẹt trong hang cây, vì vậy không ngừng phát tín hiệu, muốn người đến giải cứu mình, tự động bỏ qua việc tại sao mình đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa

chết đói chết khát.

Hơn nữa, nơi đây vốn là một điểm phong thủy do Đại Tế Tư của Hiến Vương bố trí, Đại Tế Tư đã dùng thi thể của mình để trấn áp, khiến anh chàng này không thể thoát khỏi cây đa để chuyển thế đầu thai.

Phong Nguyên Thanh không bận tâm đến những chuyện này, nửa đêm rồi, anh lười quản, đợi đến sáng mai rồi tính.

Rạng sáng, ánh bình minh chiếu sáng khu rừng.

Mấy người lơ mơ tỉnh dậy từ giấc ngủ.

Nửa đêm qua, Bàn Tử và Hồ Bát Ức đều ngủ rất say, không hề tỉnh giấc.

Phong Nguyên Thanh cũng không gọi họ dậy.

Dưới khí thế ẩn hiện của anh, gần đó căn bản không có dã thú nào dám lại gần.

Lơ mơ tỉnh dậy từ giấc ngủ, trời đã sáng rõ. "Ôi, chết rồi, tối qua ngủ say quá, quên mất không dậy canh đêm!" Hồ Bát Ức ôm trán, có chút hối hận nói. "Ôi, đều tại chúng tôi, ngủ say quá, Phong gia, sao anh không gọi chúng tôi dậy chứ?

Để anh một mình canh cả đêm không ngủ." Bàn Tử cũng có chút ngại ngùng nói. "Không sao, với thực lực hiện tại của tôi, mấy ngày không ngủ cũng không vấn đề gì, các cậu đừng bận tâm." Phong Nguyên Thanh thản nhiên nói. "Đã tỉnh rồi thì thu dọn đồ đạc, chuẩn bị một chút đi, tôi phát hiện ra vài thứ hay ho." "Thứ hay ho gì?

Nó ở đâu thế?" Bàn Tử vừa nghe thấy có thứ hay ho, lập tức phấn chấn hẳn lên, đôi mắt nhỏ lấp lánh ánh sáng, trông đầy hứng thú.

Hồ Bát Ức cũng hứng thú, muốn biết rốt cuộc thứ hay ho mà

Phong Nguyên Thanh nói là gì.

Dương Tuyết Lỵ cũng khá tò mò nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh đứng dậy, chỉ về phía hai cây đa vợ chồng to lớn kia, nói: "Đây này, nó ở trên cây đó!" "Trên cây?" Ba người ngẩng đầu nhìn về phía tán cây rậm rạp, vô số cành lá che khuất cả ánh mặt trời.

Lại còn có rất nhiều dây leo quấn quanh thân và cành cây.

Dưới sự che phủ của lá cây, mấy người không nhìn thấy gì cả. "Ở đó có cái gì đâu, ngoài dây leo và lá cây, tôi chẳng thấy gì cả." Bàn Tử rướn cổ nhìn vào tán cây. "Ha ha, ở dưới dĩ nhiên là không nhìn thấy rồi, phải leo lên mới thấy được." Phong Nguyên Thanh cười ha ha nói. "Vậy còn chờ gì nữa, Lão Hồ, chúng ta lên thôi!" Bàn Tử nóng lòng, lấy ra cái cuốc núi trong ba lô, đi thẳng đến thân cây, dùng cuốc núi móc vào dây leo to lớn trên thân cây, rồi trèo lên.

Bàn Tử tuy thể hình khá lớn, nhưng sau khi luyện võ, thân thủ so với người bình thường cũng coi như nhanh nhẹn.

Động tác của cậu ta rất dứt khoát, mấy cái đã leo lên được, chốc lát đã leo được nửa độ cao.

Hồ Bát Ức thấy vậy, cũng không trì hoãn, nhanh chóng theo sau leo lên.

Hai cây đa vợ chồng quấn quýt vào nhau này cao khoảng hơn hai mươi mét, tán cây có đường kính hơn mười mét.

Cành lá trên cây vô cùng rậm rạp, che khuất ánh sáng từ trên trời chiếu xuống, khi vào trong tán cây, ánh sáng càng trở nên u ám.

Hai người lấy ra đèn pin mang theo, dưới ánh đèn pin mới có thể nhìn rõ cảnh tượng trên cây.

Sau khi leo lên được nửa độ cao, Bàn Tử ở phía trước chiếu đèn pin lên trên, lờ mờ thấy trên cây hình như có thứ gì đó, chỉ là không nhìn rõ là gì, trông có vẻ không nhỏ.

Thấy có đồ vật, Bàn Tử càng thêm hăng hái, tốc độ không giảm tiếp tục leo lên.

Không lâu sau, đã lên đến chỗ cao nhất của ngọn cây.

Xuyên qua kẽ lá trên đỉnh cây nhìn xuống ánh sáng lác đác, Bàn Tử cuối cùng cũng nhìn rõ thứ đó là gì.

Hóa ra là nửa thân máy bay tàn, nhìn ký hiệu trên máy bay, dường như vẫn là máy bay của không quân Mỹ.

Thế là Bàn Tử liền hét lớn xuống dưới: "Lão Hồ, trên đỉnh cây có một chiếc máy bay, lại còn là máy bay của không quân Mỹ!" "Cái gì?

Máy bay ư?" Hồ Bát Ức kinh ngạc nói.

Anh ta cũng nhanh tay nhanh chân, nhanh chóng leo đến bên cạnh Bàn Tử, nhìn thấy mảnh xác máy bay đó.

Mảnh xác máy bay bị từng lớp thực vật, hoa cỏ dày đặc bao phủ, chỉ lộ ra một phần nhỏ, kẹt trên chạc cây giữa tán cây.

Đến gần nhìn kỹ, Hồ Bát Ức phát hiện, đó là một đoạn khoang máy bay khổng lồ, cắm ngược giữa hai cây đa vợ chồng to lớn.

Cánh và đuôi máy bay đã không còn thấy đâu, mức độ hư hỏng cũng rất cao, trên thân máy bay có mấy lỗ hổng lớn, bên trong bị các vật lộn xộn chặn lại, không thể nhìn thấy bên trong có những gì.

Cửa khoang cũng đã biến mất từ lâu, khoang máy bay gần như đã dính liền với thân cây, khung hạ cánh kẹt giữa kẽ cây, nếu không leo lên đỉnh cây đến gần mà nhìn, e rằng không ai có thể nghĩ được, lại có một đoạn xác máy bay rơi ở đây.

Dưới gốc cây, Dương Tuyết Lỵ cũng nghe thấy Bàn Tử và Hồ Bát Ức gọi nhau.

Cô nghi hoặc nói: "Trên cây này lại có xác máy bay ư?

Tôi cũng chưa từng nghe nói gần đây có vụ tai nạn máy bay nào cả." Phong Nguyên Thanh mỉm cười: "Lát nữa sẽ biết, chúng ta cũng có thể lên xem, em có muốn lên không?" "Được ạ." Dương Tuyết Lỵ không chút nghĩ ngợi nói.

Thế là Phong Nguyên Thanh ôm lấy eo Dương Tuyết Lỵ, bay lên.

Chương 188

Đứng trên đỉnh cây, Hồ Bát Ức quay đầu nhìn ngọn núi Già Long to lớn, hoang vắng phía bên kia, thầm nghĩ chiếc máy bay này chắc tám phần là đâm vào núi rồi rơi xuống, vừa hay một đoạn khoang máy bay này rơi trúng tán cây.

Với lực va đập lớn khi máy bay rơi như vậy, trong số các cây cối gần đây, cũng chỉ có hai cây đa vợ chồng to lớn hiếm thấy này đủ vững chắc để chịu đựng được.

Leo đến bên cạnh khoang máy bay, Hồ Bát Ức dùng cuốc núi cạo đi một mảng lớn thực vật xanh và bùn đất phủ trên thân máy bay, lộ ra một dãy số: XXX-XXX-XXX, một dãy chữ cái ở giữa đã mờ không thể nhận dạng được. "Xem ra vụ tai nạn máy bay này đã lâu lắm rồi, cỏ đã mọc cả lên rồi." Hồ Bát Ức thầm đoán trong lòng.

Bàn Tử cũng đến bên Hồ Bát Ức, hỏi: "Lão Hồ, đây là máy bay gì?

Phi Hổ Đội à?" "Nhìn thế này chắc là máy bay Mỹ, tôi đoán, rất có thể là máy bay thời kháng chiến." Hồ Bát Ức trả lời.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh cũng dẫn Dương Tuyết Lỵ đến bên cạnh Hồ Bát Ức và Bàn Tử, nhìn về phía mảnh xác máy bay. "Ơ, Phong gia, Dương tiểu thư, hai người cũng lên rồi à." Bàn Tử nói.

Lúc này, Hồ Bát Ức vừa rồi đang say sưa quan sát máy bay, giờ mới chú ý đến bên cạnh có thêm hai người.

Dương Tuyết Lỵ cẩn thận nhìn kỹ mảnh xác khoang máy bay, sau đó nói: "Đây hẳn là một mảnh xác máy bay vận tải của Không quân Mỹ, có thể là trong Chiến tranh thế giới thứ hai, cất cánh từ một căn cứ nào đó ở Ấn Độ, vận chuyển vật tư cho quân viễn chinh Âu Lạc tác chiến ở Myitkyina, Myanmar." "Nếu là Phi Hổ Đội, thì trên thân

máy bay hẳn còn có ký hiệu Thanh Thiên Bạch Nhật, nhưng tôi lại không nhìn thấy." Hồ Bát Ức nghe vậy, gật đầu nói: "Không sai, nơi đây cách Myanmar không xa, trước đây xem tin tức nói rằng ở khu vực Hẻm núi Nộ Giang và trên núi Cao Lê Cống gần đây, đã phát hiện mấy chục xác máy bay vận tải của Mỹ rồi.

Trong ba năm đến năm 1945, quân đội Mỹ đã có không dưới sáu bảy trăm chiếc máy bay bị rơi dọc biên giới Trung-Miến và tuyến đường Lưng Lạc Đà, không ngờ lại có một chiếc rơi ở đây, nhưng điều này cũng là bình thường." "Đã là máy bay vận tải, vậy bên trong chắc phải có không ít đồ tốt chứ?

Chúng ta mau vào xem đi chứ?

Đừng có đứng ngoài nhìn chằm chằm mãi thế!" Bàn Tử vừa nghe là máy bay vận tải, trong lòng lập tức tính toán. "Cái này, chắc là có chứ?" Hồ Bát Ức không chắc chắn nói. "Chiếc máy bay vận tải này kẹt trên cây đại thụ này đã có lịch sử sáu bảy mươi năm rồi, thời gian dài như vậy trôi qua, không biết đồ vật bên trong còn có thể bảo quản tốt không.

Hơn nữa, sau khi máy bay gặp sự cố, nó đã vỡ tan trên trời, e rằng đồ đạc đều đã rơi ra ngoài, còn có thể giữ lại bao nhiêu trong khoang máy bay thì khó nói lắm." "Vào xem không phải biết ngay sao, còn cần phải đoán ở đây à?" Bàn Tử nói xong, liền giơ cuốc núi trong tay lên, chuẩn bị gạt mở những dây leo chắn cửa khoang để vào xem. "Đong đong đong~" Đúng lúc này, một trận tiếng gõ kỳ lạ phát ra từ trong khoang máy bay.

Bàn Tử bị âm thanh đột ngột vang lên dọa giật mình, chân trượt một cái, may mà cậu ta kịp thời bám vào dây leo bên cạnh, giữ vững thân hình, nếu không, từ độ cao này mà rơi xuống, chẳng phải sẽ nát bét thành một đống thịt tương sao? "Ái chà mẹ ơi, dọa chết Bàn gia tôi

rồi, cha nó chứ, cái thứ quỷ quái gì thế này?" Bàn Tử vẫn còn kinh hồn chưa định, vừa vỗ ngực vừa mắng. "Chẳng lẽ bên trong giấu một con Tống tử lớn à?" Bàn Tử vội vàng móc ra một cái Hắc lư đề tử, cái này là chuyên để giấu trên người, phòng trường hợp vạn nhất không kịp lấy từ trong túi ra, trên người có một cái cũng có thể dùng tạm lúc cần. "Chẳng lẽ bên trong thực sự có thứ gì đó?

Phong gia, Bàn Tử, chúng ta mở nó ra xem tình hình bên trong thế nào." Hồ Bát Ức nói.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, Bàn Tử cũng lập tức nói: "Được, tôi muốn xem xem, bên trong có thứ gì, dám dọa Bàn gia tôi!

Hứ~" Ba người rất nhanh đã dọn sạch dây leo che khuất cửa khoang, ánh đèn chiếu vào bên trong khoang máy bay đen kịt.

Chỉ thấy bên trong khoang máy bay một mớ hỗn độn, các loại đồ vật rơi vãi khắp nơi, lộn xộn thành một đống.

Một số hộp đã vỡ nát, tủ sắt, ghế ngồi cũng đa phần đều biến dạng.

Trên đó thậm chí còn mọc rất nhiều rêu xanh, và nhiều vết mốc.

Dưới khí hậu ẩm ướt của miền Nam, bên trong khoang máy bay không hề có bụi bẩn, tất cả đều bị hơi nước hấp thụ đi, trong không khí chỉ có một mùi ẩm mốc. "Hả?

Chết tiệt, đằng kia có một bộ thi thể, sẽ không phải là Tống tử chứ?

Âm thanh vừa rồi sẽ không phải do nó gây ra chứ?" Bàn Tử với đôi mắt gian xảo nhìn quanh, rất nhanh đã phát hiện một bộ thi thể.

Ánh mắt mọi người theo hướng Bàn Tử chỉ mà nhìn.

Ánh đèn pin chiếu tới.

Đầu tiên nhìn thấy là một chiếc mũ phi công, dường như là hài cốt của một phi công, đang treo trên trần khoang máy bay, cổ bị một sợi dây nylon quấn chặt, lơ lửng giữa không trung.

Có lẽ khi máy bay rơi, không cẩn thận bị dây thừng quấn vào cổ, lực va đập cực lớn khi máy bay đâm vào cây đại thụ đã khiến dây thừng siết chặt, và anh ta cứ thế bị thắt cổ chết.

Vị trí treo của phi công đó, vừa vặn chắn ngang cửa buồng lái, chỉ chừa lại một khe hở nhỏ. "Ai, vị huynh đệ này thật thảm quá, đã là viện quân thời kháng chiến, vậy chúng ta cũng không thể cứ thế nhìn anh ta phơi thây ở đây, tìm một chỗ mà an táng cho anh ta đi." Hồ Bát Ức không đành lòng nhìn phi công phơi thây giữa hoang dã, liền nói. "Cậu nói đúng đó, Lão Hồ, người ta đến giúp chúng ta kháng chiến, vì thế mà mất mạng, chúng ta cũng không thể ngồi yên không quản, lát nữa chúng ta xuống, sẽ đưa anh ấy xuống an táng, cũng coi như là chút lòng thành của chúng ta, huynh đệ, đi thanh thản nhé!" Bàn Tử cũng có chút cảm tính nói.

Sau đó, cậu ta liền bước tới, muốn đặt hài cốt xuống.

Vừa định đưa tay nhấc chiếc mũ phi công trên đầu anh ta lên, ai ngờ, chiếc mũ phi công vốn đang rũ xuống đột nhiên khẽ động hai cái, dường như muốn dùng sức nâng đầu lên, mỗi lần nó động, lại vang lên một tiếng va đập vào tấm sắt. "Ách, chết tiệt, lão Mỹ huynh đệ, tôi đây là muốn giúp anh, anh đừng có không biết điều, mà đến hại tôi nhé!" Bàn Tử rùng mình một cái, rồi mắng. "Tôi hảo tâm hảo ý muốn giúp anh thu liễm hài cốt an táng, thế nào?

Anh còn muốn trá thi, biến thành Tống tử đến hại tôi ư?

Uổng công tôi còn coi anh là huynh đệ viện quân!

Ai, thật là lòng người không cổ, lòng quỷ cũng thế à ~" Bàn Tử lúc này đã toát mồ hôi lạnh, thầm kêu một tiếng xui xẻo.

Hồ Bát Ức thấy vậy, vội vàng tiến lên hỗ trợ Bàn Tử.

Tuy nhiên nghĩ đến còn có Phong Nguyên Thanh ở phía sau trấn giữ, tâm trạng căng thẳng của anh ta liền tan biến đi rất nhiều.

Anh ta giơ tay lên, dùng cuốc núi đánh rơi mũ phi công của người phi công, đồng thời Bàn Tử cũng tùy cơ ứng biến, cái Hắc lư đề tử trong tay, trong chớp mắt đã nhét vào miệng người phi công.

Cả hai cùng lúc thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, còn chưa kịp thở hết hơi, phía sau người phi công, một luồng sáng vàng bắn ra.

Hai người vội vàng nhìn sang.

Đó là một đôi mắt to màu vàng, to bằng nắm đấm.

Đôi mắt này phát ra hai luồng kim quang lạnh lẽo, chằm chằm nhìn Hồ Bát Ức và Bàn Tử.

Ánh mắt của hai người chạm vào ánh nhìn đó, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc, mồ hôi lạnh trực tiếp chảy dài từ trán xuống.

Ánh sáng đèn pin, dường như cũng không chói mắt bằng ánh mắt của đôi mắt kia.

Đôi mắt to đó chỉ trừng mắt nhìn hai người một lúc, rồi biến mất.

Tuy nhiên, vì cửa buồng lái quá nhỏ, mà chủ nhân của đôi mắt to đó thể hình lại rất lớn, nên không thể chui qua được, điều này lại khiến hai người thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, một trận tiếng vỗ cánh vang lên.

Hồ Bát Ức nhìn xuyên qua khe cửa buồng lái, thấy đó là một loài chim khổng lồ hiếm thấy.

Trong cái mỏ như lưỡi câu của nó đang cắp nửa con thằn lằn màu

xanh, dưới móng vuốt sắc nhọn còn đang cắp nửa con còn lại đầy máu.

Có lẽ nó đã coi đây là tổ cũ, vừa nãy đang trốn trong đó thưởng thức bữa tiệc lớn, kết quả lại bị Hồ Bát Ức và Bàn Tử làm kinh động, tiếng gõ đột nhiên vang lên vừa rồi, hẳn là do nó đang mổ ăn thằn lằn.

Nghĩ đến đây, trái tim đang treo lơ lửng của Hồ Bát Ức đã hạ xuống, không phải Tống tử là tốt rồi. "Nhìn dáng vẻ con chim kia, hình như là một con cú mèo.

Chỉ là thể hình hơi lớn!" Dương Tuyết Lỵ nhìn con chim lớn nói.

Cú mèo là loài chim thường phục kích đêm ra, thính giác cực kỳ nhạy bén, chỉ cần một chút tiếng động cũng có thể làm nó tỉnh giấc, ban ngày thường ẩn mình trong bụi cây rậm rạp để nghỉ ngơi.

Con cú mèo này chắc hẳn vừa bắt được mồi, định ăn xong thì ngủ, nhưng lại bị mấy người làm kinh động.

Tuy nhiên nó lại không hề sợ hãi, ngược lại còn dùng sức vỗ cánh, muốn dọa mấy người đi.

Chương 189

Thấy tình hình này, Phong Nguyên Thanh cũng không muốn làm kinh động con cú mèo này nữa, liền nói với Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử: "Không cần để ý đến nó, chúng ta xem trong khoang máy bay có thứ gì dùng được thì lấy rồi đi thôi." "Phong gia nói đúng, chúng ta không cần phải chấp nhặt với một con chim, lấy xong đồ rồi chúng ta đi thôi, ha ha~" Bàn Tử cười hùa theo.

Nói xong, Bàn Tử chiếu đèn, lục lọi khắp khoang máy bay, tìm kiếm bảo bối.

Vừa tìm kiếm, miệng vừa lẩm bẩm: "Mấy bảo bối của ta ơi, mau ra đây đi, các ngươi ở đâu?

Đừng trốn nữa." Con cú mèo kia, sau khi bay ra khỏi khoang máy bay, không bay đi xa, mà đậu trên một cành cây khác của cây đa lớn, vừa ăn thằn lằn, vừa chằm chằm nhìn về phía khoang máy bay.

Trực giác nhạy bén của động vật mách bảo nó rằng những người ở đó rất nguy hiểm, vì vậy nó không chút do dự bỏ chạy, nhưng lại không chạy đi quá xa.

Trong khoang máy bay, Hồ Bát Ức tiếp tục hạ hài cốt của người phi công đã chết xuống, tìm một mảnh vải dầu bên cạnh bọc kỹ lại, đặt sang một bên, lát nữa xuống sẽ mang theo.

Dương Tuyết Lỵ thì đang kiểm tra khắp khoang máy bay, xem có thể tìm thấy thêm thông tin gì không.

Phong Nguyên Thanh dĩ nhiên là đi theo sau cô.

Trong khoang máy bay này chỉ có một số vũ khí là có ích, những thứ khác đều đã vô dụng, Phong Nguyên Thanh không chút hứng thú.

Bàn Tử và Lão Hồ hai người lục lọi trong khoang máy bay, rồi đi đến trước một kệ hàng kim loại.

Trên kệ vẫn còn đặt không ít thùng, được buộc dây cố định vào kệ.

Những cái kệ này cũng được nối chắc chắn vào khung sườn khoang máy bay.

Nhờ biện pháp này, những cái thùng này mới không bị rơi ra ngoài khoang máy bay khi máy bay rơi. "Này, Lão Hồ, mau lại đây, ở đây toàn đồ tốt!

Mau mở ra xem là gì, gói ghém kỹ lưỡng thế này, chắc chắn không sai vào đâu được!" Bàn Tử kích động gọi Lão Hồ.

Hồ Bát Ức nghe thấy tiếng gọi của Bàn Tử, lập tức đi đến chỗ Bàn Tử. "Vẫn là Bàn Tử cậu mắt tinh!" Hồ Bát Ức khen Bàn Tử một câu, sau đó tiếp tục nói: "Cái thùng này cố định chặt như vậy, trông giống như chứa quân hỏa, Bàn Tử, lại đây giúp một tay, mở ra xem bên trong rốt cuộc là thứ gì." Anh ta rút con dao găm mang theo, nhanh chóng cắt dây thừng, sau đó từ trên kệ hàng bê ra một cái thùng, đặt xuống đất.

Mở nắp ra để lộ một lớp vải dầu chống nước.

Gỡ bỏ lớp vải dầu, mấy khẩu súng có hình dáng độc đáo lộ ra.

Thân súng cơ khí màu đen, báng súng bằng gỗ, bên trên còn được đều đặn bôi một lớp dầu bôi trơn, dùng băng dính plastic bọc kín bên trong. "Xem ra chiếc máy bay vận tải này là để vận chuyển quân hỏa cho quân đội, vật tư bên trong đều đã được phong tồn nghiêm ngặt." Trên mấy dãy kệ này còn có không ít thùng lớn, hai người lần lượt mở ra, đều là những gói plastic bọc súng và băng đạn theo bộ. "Đây là súng gì vậy, trông có vẻ lợi hại lắm?" Bàn Tử hỏi. "Đây là súng tiểu liên Thompson, bọn Mafia Mỹ còn thích gọi nó là máy đánh chữ

Chicago.

Chỉ có điều khẩu súng này quá nặng, người bình thường không dễ dùng." "Ồ, ra là cái này, tôi trước đây có nghe nói qua, chỉ là chưa dùng bao giờ, lần này thì có cơ hội dùng thử xem sao." Hồ Bát Ức gật đầu nói.

Sau khi các thùng đều được mở ra, lộ ra từng hàng gói plastic xếp ngay ngắn. "Ôi chà, cái này đúng là không ít, nếu muốn lấy hết thì còn phải xem Phong gia nữa!" Bàn Tử nói. "Cứ gói kỹ các thùng lại, tôi sẽ thu hết đi là được." Phong Nguyên Thanh nói.

Hai người đóng nắp các thùng gỗ lại, Phong Nguyên Thanh vung tay một cái, bảy tám cái thùng gỗ lớn trên mặt đất liền biến mất.

Điều đáng tiếc là, khi máy bay rơi, phần lớn vật tư bên trong đều đã rơi ra ngoài, chỉ còn lại mấy thùng súng tiểu liên Thompson này.

Trong đoạn khoang máy bay này, thứ hữu dụng chỉ có những khẩu súng và đạn dược này, những thứ khác đều đã hư hỏng không thể dùng được nữa.

Mấy người thu dọn xong, Hồ Bát Ức đeo cái gói bọc hài cốt người phi công lên lưng, chuẩn bị leo xuống dưới cây.

Đột nhiên, từ trong thân cây lại truyền ra một tràng tiếng gõ rõ ràng.

Giống hệt âm thanh mà Phong Nguyên Thanh nghe thấy tối qua.

Mấy người không hề chuẩn bị trước, đều giật mình.

Âm thanh này rõ ràng khác với tiếng chim cú mèo mổ mồi, nó giống như âm thanh phát ra từ máy điện báo. "Tích tạch tạch... tạch... tạch tạch..." "Mẹ kiếp, đúng là tà môn thật rồi, âm thanh này hình như đúng là phát ra từ trong cây!" Hồ Bát Ức mặt mày tối sầm mắng.

Sắc mặt Dương Tuyết Lỵ thay đổi, cô chợt nhớ ra, tiếng "tích tích" mà cô nghe thấy nửa đêm hôm qua, hình như cũng là như thế này, nhưng có vẻ hơi khác.

Tần suất và độ dài đều không giống nhau.

Trước đó nghe thấy là tín hiệu kiểu ba ngắn ba dài, ý là SOS, tín hiệu cầu cứu.

Lần này, thì phức tạp hơn đoạn tín hiệu tối qua một chút, nhưng có thể nghe ra là lặp lại.

Dương Tuyết Lỵ biết mã Morse, sắc mặt cô hơi biến, cô đã nghe ra ý nghĩa của đoạn tín hiệu này.

Cô chăm chú nhìn về phía phát ra âm thanh, chậm rãi lặp lại một lần: "Tích tạch tạch... tạch... tạch tạch...

Đây quả thật là tín hiệu ma quỷ, tín hiệu tử vong do vong hồn phát ra, ý là DEAD (chết chóc)." Hồ Bát Ức như có điều suy nghĩ, sau đó nhìn Dương Tuyết Lỵ nói: "Cậu nói xem, có khi nào có phi công Mỹ rơi vào trong hốc cây, rồi phát ra tín hiệu cầu cứu khi sắp chết, rồi âm hồn không tan mà quanh quẩn xung quanh cây đại thụ này không?" "Không thể nào lắm, thành viên phi hành đoàn trước khi máy bay rơi thường sẽ nhảy dù thoát hiểm, tôi vừa mới kiểm tra kỹ rồi, ở đây không còn túi dù nào thừa cả, họ hẳn là đã nhảy dù thoát hiểm, chỉ còn lại một người tương đối xui xẻo này, bị dây thừng quấn vào mà chết ở đây." Dương Tuyết Lỵ giải thích. "Hơn nữa máy bay đâm vào núi, hoàn toàn bị phá hủy, đoạn khoang máy bay này cũng rơi xuống tán cây, vậy âm thanh tín hiệu làm sao có thể truyền ra từ trong thân cây được chứ?" "Ừm, tín hiệu này quả thật là truyền ra từ trong thân cây, nhưng bây giờ chúng ta cứ xuống đất trước đi, Lão Hồ cũng thi thể trên này cũng bất tiện, cứ xuống dưới an táng trước đã." Phong Nguyên Thanh nói.

Hồ Bát Ức gật đầu đồng ý.

Mấy người men theo dây leo trên thân cây, leo xuống đất, mà tín hiệu kia vẫn không hề biến mất, vẫn "tích tích tích" vang lên.

Tuy khiến người ta căng thẳng, nhưng lại không xảy ra bất kỳ sự cố thực chất nào.

Sau đó, Hồ Bát Ức lấy ra xẻng công binh, ở bãi đất trống không xa, đào một cái hố, chôn hài cốt người phi công vào, rồi cắm một cành cây to vào đầu mộ, làm bia mộ, trên đó viết: "Mộ của người bạn dân, phi công anh dũng quân Mỹ".

Sau đó cúi lạy mấy cái, rồi quay về bên mấy người, bàn tán về chuyện tín hiệu ma quỷ.

Hồ Bát Ức nói: "Cây đa lớn như vậy, hốc cây trong thân chắc chắn cũng không nhỏ, biết đâu bên trong thực sự có thứ gì đó thì sao!" "Ha ha, Lão Hồ, cậu đúng là đoán đúng rồi, trong hốc cây trên thân cây quả thật có đồ vật, lát nữa thì phải xem vào cậu và Bàn Tử rồi." Phong Nguyên Thanh cười vỗ vỗ vai Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nói. "Xem chúng tôi ư?

Bên trong là thứ gì, còn phải xem bản lĩnh của hai chúng tôi sao?" Bàn Tử nghi hoặc nói.

Phong Nguyên Thanh bán tín bán nghi, không nói thẳng: "Lên xem thì biết, có bất ngờ đó!" "Phong gia, anh cứ thần thần bí bí thế, là thứ hay ho gì vậy?

Không thể đừng giấu giếm nữa sao?" "Hắc, đi thôi, lên xem thì biết, chắc chắn sẽ không làm cậu thất vọng đâu." Phong Nguyên Thanh cười nói.

Sau đó, anh lại lần nữa leo lên cây.

Trên chạc cây không xa cạnh khoang máy bay, Phong Nguyên

Thanh bảo Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử ba người đứng ở đó.

Còn anh thì đi đến cành cây đang chống đỡ khoang máy bay.

Vị trí khoang máy bay này, gần như nằm chính giữa hai cây đa vợ chồng to lớn, được chống đỡ bởi hai thân cây chính và một cành cây khá to, miễn cưỡng tạo thành một hình tam giác ổn định.

Vì vậy, mấy chục năm qua, khoang máy bay vẫn ở yên trên cây mà không rơi xuống.

Cành cây đó có thể nói là đang chống đỡ phần lớn trọng lượng của khoang máy bay, chỉ cần thêm vài trăm cân nữa, nó sẽ gãy lìa.

Phong Nguyên Thanh nhảy lên khoang máy bay, chọn một góc thích hợp, định chặt đứt cành cây này, để đoạn khoang máy bay rơi xuống, làm lộ ra hốc cây ở giữa.

Nhìn cành cây đang chịu phần lớn trọng lượng, Phong Nguyên Thanh triệu hồi Đường Khê Pháp Kiếm, vung tay một đạo kiếm khí, trực tiếp chém vào gốc cành cây. "Xuy~" Kiếm khí lướt qua, cành cây bị chém đứt tận gốc.

Chương 190

"Hoa lạp lạp~" Dưới áp lực của trọng lượng khổng lồ, khoang máy bay đè lên cành cây đó, từ trên cao của tán cây trượt xuống, dọc đường sượt qua các cành lá khác, phát ra từng trận tiếng lá cây cọ xát.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nhìn Phong Nguyên Thanh chạy sang một bên khoang máy bay, không lâu sau, liền thấy khoang máy bay thẳng tắp rơi xuống từ trên cây.

Khoang máy bay từ đỉnh cây cao hơn hai mươi mét rơi xuống.

Dọc đường đã đè gãy không ít cành cây, tán cây bị khoét ra một cái hõm không nhỏ ở giữa.

Chỉ mấy giây sau.

Chỉ nghe "Rầm~" một tiếng động lớn, khoang máy bay rơi bịch xuống mặt đất.

Khoang máy bay rơi xuống, kéo theo rất nhiều dây leo, cành cây mọc trên đó cũng bị xé rách, cùng kéo xuống.

Giữa các thân cây, một khoảng trống lớn lộ ra.

Và trong khe hở giữa hai thân cây, một hốc cây hiện rõ trước mắt mọi người.

Phong Nguyên Thanh đang đứng trên một chạc cây không xa hốc cây.

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, phát ra một vầng hào quang nhàn nhạt.

Một khối quan tài đá ngọc màu đỏ sẫm, đang kẹt trong hốc cây, các góc cạnh lộ ra đều đã bị mài tròn. "Quái lạ!

Đây là thứ quỷ quái gì?

Tôi phải xem kỹ mới được, tôi thấy tám phần là đáng giá cả đống tiền!" Bàn Tử hai mắt sáng rực nhìn thứ trong hốc cây nói, khóe miệng suýt chảy nước dãi. "Đi thôi, chúng ta qua đó xem thì biết." Hồ Bát Ức nhìn chằm chằm vào thứ trong hốc cây nói.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử hai người rất nhanh đã men theo thân cây leo qua.

Dương Tuyết Lỵ thì leo đến chạc cây chỗ Phong Nguyên Thanh, đến bên cạnh anh, hỏi: "Nguyên Thanh, đây là cái gì?" "Một cái quan tài." Phong Nguyên Thanh cười nói. "Đi, chúng ta cũng lại gần xem đi." Mấy người đến gần, định thần nhìn kỹ, khối hình chữ nhật màu đỏ sẫm kia, hóa ra là một cỗ quan tài đá ngọc trong suốt như pha lê.

Chất liệu bóng mịn, trong suốt bán phần, bên ngoài còn có một lớp màu trắng sữa mỏng như cánh ve, càng vào trong dần dần biến thành màu đỏ, càng vào sâu màu sắc càng đậm, như thể chứa đầy máu tươi đỏ rực.

Chỉ là phần lớn thân quan tài bị các loại thực vật dây leo bao bọc, không nhìn rõ tình trạng bên trong.

Hồ Bát Ức chưa từng thấy loại quan tài như vậy bao giờ, nhìn kỹ, đây là một khối ngọc quan làm từ đá ngọc bán trong suốt, bên trong thậm chí còn khảm một lớp pha lê, không gian bên trong quan tài còn có một lượng lớn chất lỏng màu đỏ sẫm, giống hệt máu tươi.

Chỉ xét riêng về hình dáng bên ngoài, đây chính là một cỗ ngọc quan hiếm thấy.

Dương Tuyết Lỵ đến gần xem, cũng có chút kỳ lạ, nói: "Cỗ quan tài này, nhìn chất liệu giống như Thiên Ngọc Tây Tạng, không phải ngọc Myanmar sản xuất gần Điền Nam.

Chỉ là, tại sao trong cây lại có một cỗ quan tài đá ngọc lớn như vậy?" Suy nghĩ một lát, cô dường như nghĩ ra điều gì đó, lại nói: "Đúng rồi, phía sau núi Già Long đã là phạm vi mộ Hiến Vương rồi, cỗ quan tài này rất có thể là lăng mộ phụ của mộ chính, chỉ là cái quan tài này lại mọc trong cây?" Cô vẫn có chút không hiểu, quan tài không chôn dưới đất, sao lại mọc trên cây? "Cái này thì phải hỏi Lão Hồ và Phong gia, Lão Hồ luôn khoác lác là mọi mộ địa, quan tài nào anh ấy cũng biết, còn Phong gia lại là chuyên gia khảo cổ nữa chứ, biết đâu đã từng thấy loại quan tài tương tự rồi sao." Bàn Tử nói.

Hồ Bát Ức lắc đầu: "Cái này các cậu làm khó tôi rồi, từ xưa đến nay, xây mộ dựng mả đều chú trọng có gió có cây, cây là biểu tượng của phần mộ, dựng trước đống đất mộ, khiến cục diện lăng mộ có tướng âm phúc tử tôn, nhưng tôi chưa từng thấy ai lại đặt quan tài vào trong thân cây, như vậy cũng không thành thể thống gì cả." Hồ Bát Ức toàn bộ bản lĩnh đều học từ cuốn *Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật*.

Cuốn sách này có thể coi là một tác phẩm tổng hợp các lý luận phong thủy, Tầm Long Mạc Kim thời cận đại.

Nó là tổng kết các lý luận phong thủy từ xưa đến nay.

Từ thời Thương Chu xa xưa, lý luận phong thủy đã hình thành, an táng người chết, xưa nay đều chú trọng "phụ dương ôm âm, tựa núi cạnh nước", nào có đạo lý treo trên cây chứ?

Huống hồ cây đại thụ này lại còn mọc sâu trong rừng tùng của núi Già Long.

Đỉnh núi Già Long mây mù dày đặc, Hồ Bát Ức tuy không nhìn rõ thế núi, nhưng dựa vào ký hiệu trên bản đồ da người, vẫn có thể nhận ra, ngọn núi này là một con độc long.

Trong Tầm Long Quyết của *Thập Lục Tự Âm Dương Phong

Thủy Bí Thuật* nói rõ: "Long sợ cô độc huyệt sợ lạnh, bốn bề không ứng thật hiểm nguy, độc sơn cô long không thể an, an ở định gặp gian nan." Địa thế nơi đây tuy là đông cao tây thấp, nhưng lại quá mức cô độc, là một thung lũng sâu không thấy đáy, nơi đây tuyệt đối không phải là nơi thích hợp để an táng lăng mộ.

Huống hồ, cây cổ thụ là đứng đầu trong ngũ hại âm trạch.

Mộ phần bên trái gần có cây cổ thụ, độc sơn, đoạn lưu, đồi trọc, loạn thạch, đều là thế đất xấu, tuyệt đối không thể táng người.

Có cây cổ thụ thì tranh đoạt phong khí.

Có độc sơn thì thiếu triền hộ, chủ vô dung vô kết, âm dương ắt sẽ xung khắc.

Có đoạn lưu thì long mạch khô cạn, mạch nước bị cắt đứt, sinh khí cũng bị tuyệt cách.

Có loạn thạch nhô lên, lởm chởm gai góc, thì chủ hung khí hoành hành, phần lớn do ác khí địa chi gây họa.

Có đồi trọc thì được gọi là nơi không có sinh khí.

Đây đều là kinh nghiệm cả đời mà vô số các bậc thầy phong thủy tiền bối đã tổng kết qua hàng ngàn năm, lại còn có vô số trường hợp thực tế chứng minh.

Đương nhiên, những nơi này cũng không nhất định đều là hung địa, xây dựng chùa miếu từ đường có lẽ thích hợp hơn, có thể đóng vai trò điều hòa hình thế.

Nhưng nếu dùng làm âm trạch để mai táng người chết, thì lại vô cùng không thích hợp.

Đừng nói gì đến việc lấy cây làm mộ, điều này hoàn toàn trái ngược với lý luận phong thủy hình thế.

Tuy nhiên Hồ Bát Ức vẫn rất nghi hoặc, cỗ ngọc quan trong suốt hiếm thấy như vậy, rốt cuộc chất lỏng bên trong là gì?

Chẳng lẽ thật sự là máu ư?

Vậy thì là máu của ai?

Về phía Phong Nguyên Thanh, tuy anh đã theo mấy vị giáo sư khảo cổ không ít cổ mộ, nhưng loại ngọc quan như thế này, kiểu táng pháp như thế này, thì anh chưa từng gặp bao giờ.

Đi đến bên cạnh quan quách, Phong Nguyên Thanh dùng ngón tay khẽ chạm vào ngọc quan, cảm giác mát lạnh trơn tru, là một khối mỹ ngọc khó tìm.

Điều khó tìm hơn nữa là toàn thân không tỳ vết, thể tích lại lớn đến vậy, quả thực là hiếm thấy.

Một viên mỹ ngọc có chất liệu như vậy, ngay cả trong thời kỳ hoàng triều cổ đại, gia tộc hoàng gia dốc toàn lực nuôi dưỡng cũng khó mà tìm được vài khối.

Ai có thể ngờ, đến chỗ Hiến Vương đây, lại có thể xa xỉ đến mức dùng nó để chế tạo quan tài.

Quan tài ngọc này nằm ngang giữa thân cây cổ thụ, Hiến Vương tồn tại từ hai nghìn năm trước, trải qua thời gian dài như vậy, trong quá trình cây lớn lên, thân cây quấn quýt chèn ép, thêm vào đó những cành cây làm trụ đỡ đã bị đứt gãy, khiến cho chiếc quan tài ngọc vốn nằm phẳng đã bị nghiêng đi một chút.

Ở chỗ nắp quan tài và thân quan tài tiếp giáp, vài vết nứt nhỏ, vì quan tài bị nghiêng nên chất lỏng đỏ như máu bên trong đang từ từ thấm ra theo khe nứt, để lại một vệt thủy ngân màu đỏ, nhỏ giọt xuống chiếc mộ sàng dưới hốc cây, phát ra từng trận tiếng tích tắc.

Tầm mắt mọi người theo ngón tay Phong Nguyên Thanh di chuyển

đến chỗ khe nứt rò rỉ.

Cũng chú ý tới tiếng tích tắc đó.

Hồ Bát Ức chợt biến sắc, lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Anh ta chăm chú lắng nghe tần suất giọt chất lỏng rơi, dường như rất giống với tiếng tín hiệu mà họ đã nghe trước đó.

Tiếng nước nhỏ giọt, trong hốc cây nghe có vẻ trầm đục, nếu không biết rõ thì đúng là dễ lầm tưởng thành tiếng tín hiệu.

Thế là Hồ Bát Ức nói ra suy nghĩ của mình cho mọi người nghe.

Bàn Tử nghe xong, cảm thấy rất có lý, lập tức tự thuyết phục bản thân rằng đây chính là sự thật, lười biếng không muốn suy nghĩ thêm nữa.

Luận điểm này quả thực rất phù hợp với khoa học, Dương Tuyết Lỵ cũng cho là hợp lý.

Chỉ là vẫn còn một mối nghi hoặc vương vấn trong lòng Hồ Bát Ức.

Liệu có thật là trùng hợp đến vậy không?

Cứ thế lại tạo thành một chuỗi mật mã tử vong?

Nếu chỉ là sự trùng hợp, thì cũng chẳng phải điềm lành gì.

Tuy nhiên, đây cũng không phải là vấn đề lớn gì nữa, Hồ Bát Ức nhìn Phong Nguyên Thanh, có Phong Nguyên Thanh ở đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Chương 191

Điều này cũng khiến Hồ Bát Ức khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Dương Tuyết Lỵ rút ra Tiểu Thần Phong từ bên hông, cây kiếm nhỏ này sau khi được luyện thành Pháp khí đã được cô ấy không ngừng tẩm dưỡng, uy lực tăng mạnh, chém sắt như bùn.

Những dây leo, hoa cỏ quấn quanh quan tài ngọc nhẹ nhàng lướt một cái đã bị gạt ra.

Các hoa văn được chạm khắc tinh xảo trên nắp quan tài ngọc lập tức lộ rõ, toàn bộ một tầng đều khắc họa uyên ương, hồng nhạn, cáo, thỏ, báo, hươu, voi, v.v., rất nhiều chim quý thú lạ tượng trưng cho sự cát tường và linh tính, ở bốn góc còn có hoa văn cỏ cây với hình thái khác nhau, sắp xếp đối xứng.

Bốn mặt của thân quan tài thì khắc đầy hoa văn hình cánh sen, trang trí phù điêu nhẫn đông hình thoi, ở giữa mỗi bên đều có một chú vẹt nhỏ thần thái sống động, trong miệng còn ngậm một đóa Linh chi.

Sau khi dọn sạch tạp vật trên quan tài ngọc, Dương Tuyết Lỵ cẩn thận quan sát rồi nói: "Những phù điêu này, tạo hình ôn hòa và dịu dàng, tuy thần thái có chút ngây ngô, nhưng người thợ khắc cũng là một bậc đại gia, kỹ thuật đao pháp của họ giản dị mà nhanh gọn, hoa mỹ nhưng không mất đi sự thâm trầm." "Nhìn phong cách rất giống với phong cách cổ phác thời Tần Hán, đây chắc chắn là bồi lăng của Hiến Vương, sẽ không sai đâu." "Này, tôi nói này, mọi người đừng chỉ nhìn chứ, đã đụng phải quan tài rồi thì sao cũng phải mở ra xem chứ?

Quan tài ngọc này nhìn đã thấy không tầm thường rồi, bên trong nằm chắc chắn cũng không phải người thường, nhất định có bảo

bối!" Bàn Tử hai mắt sáng rỡ, nóng lòng nói.

"Hơn nữa, quan tài đá ngọc này đã để chúng ta đụng phải, đó chính là vận may của chúng ta rồi.

Trước tiên mở ra xem bên trong có Minh khí gì không, bây giờ trời sáng choang, cũng không sợ bên trong có Thi biến!" Vừa nói, Bàn Tử liền rút Công binh sạn ra, muốn cạy nắp quan tài.

Hồ Bát Ức thấy vậy, vội vàng ngăn Bàn Tử lại, không cho anh ta làm càn.

"Đừng vội chứ, cỗ quan tài ngọc này không hề tầm thường, không thể nào vô duyên vô cớ mọc vào thân cây được, hơn nữa bên trong còn có nhiều chất lỏng màu đỏ sẫm như máu tươi thế này, cẩn thận mở ra không khéo lại xảy ra vấn đề?" Phong Nguyên Thanh dùng ngón tay xoa xoa chất lỏng màu đỏ sẫm thấm ra từ khe nứt rồi nói: "Không sao, thứ này tuy được chế từ huyết dịch, nhưng không có độc tính, ngược lại còn có dược tính, có thể giữ cho thi thể chủ nhân trong quan tài ngàn năm không mục nát." "Còn về việc quan tài tại sao lại mọc trong cây, đương nhiên là chủ nhân trong quan tài cố ý làm vậy." "Các anh cũng đều biết, Hiến Vương táng trong Thủy Long Vựng, mà Thủy Long Vựng này không hề đơn giản, mà là một đại trận Phong Thủy bao phủ mấy trăm dặm, vị trí của đôi cây đa lớn này vừa hay là một trận nhãn, hành động này của chủ nhân quan tài chính là để dùng thân trấn áp trận nhãn này." "Người có thể trấn áp trận nhãn cho Hiến Vương, địa vị tất nhiên không thấp, hơn nữa còn không thể là người bình thường, nhất định là một tế tự, thuật sĩ chi loại.

Dưới trướng Hiến Vương, cũng chỉ có Đại Tế Ti mới có thể đảm nhiệm được." "Nếu Hiến Vương thuận lợi Vũ Hóa Đăng Tiên, Đại Tế Ti nhận được ân trạch của ngài ấy, cũng có thể cùng Phi Thăng!" Lời của Phong Nguyên Thanh vừa dứt, liền truyền đến tiếng hít khí của

Bàn Tử.

Ngụm khí lạnh này, đã đóng góp không nhỏ cho hiện tượng ấm lên toàn cầu.

"Cha mẹ ơi, lão già Hiến Vương này, cũng thật có năng lực đó chứ, còn có thể dẫn thuộc hạ cùng nhau Thành Tiên, nói chứ, thật sự có thể Thành Tiên được sao?" Bàn Tử cảm thán.

Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Ức cũng lần lượt nhìn Phong Nguyên Thanh, Thành Tiên – giấc mộng của vô số người từ cổ chí kim, ở chỗ Hiến Vương này lại thật sự có khả năng thực hiện!

"Nếu mọi việc thuận lợi, không có ngoại lực can thiệp, đương nhiên là có thể.

Nhưng mà, anh thấy Hiến Vương cả đời tội nghiệt chồng chất, không có chút công đức nào, liệu hắn thật sự có tư cách Thành Tiên không?" Phong Nguyên Thanh trả lời câu hỏi của Bàn Tử, rồi hỏi lại.

"Theo tôi thấy, chắc chắn là không thể rồi, nếu hạng người như hắn mà cũng Thành Tiên được, thì tiên nhân đã sớm đi đầy đất rồi, làm sao có thể chỉ tồn tại trong truyền thuyết được chứ!" Bàn Tử đáp.

"Không sai, cho nên, chúng ta đến đây không phải sao?" Phong Nguyên Thanh nói.

"Hắc hắc, đúng vậy, tên Hiến Vương khốn nạn này, gặp phải chúng ta, cũng là số hắn xui xẻo, còn muốn Thành Tiên à?

Mơ đi hắn, haha ~" Bàn Tử cười nói.

"Đã là Đại Tế Ti, vậy bên trong chắc chắn có không ít đồ tốt, cái quan tài này, chúng ta nên mở hay không mở đây?" Bàn Tử hỏi lại lần nữa.

Hồ Bát Ức nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn Phong Nguyên Thanh.

Thấy Phong Nguyên Thanh gật đầu, anh ta mới nói: "Mở!" "Vậy thì tốt quá rồi, Lão Hồ, anh mau xuống dưới mang dụng cụ lên đây, chặt hết mấy cành cây dây leo vướng víu này đi, để xem trong quan tài có gì.

Mặc kệ hắn là thần tiên hay yêu quỷ cũng không quan trọng, điều quan trọng nhất là phải có Minh khí đáng tiền, để chúng ta mở hàng cho đỏ cái đã!

Tôi thấy lão già Hiến Vương đó cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, theo lời Trần lão gia tử mà nói, đây là tài bất nghĩa, há có lý nào không lấy chứ!" Bàn Tử nói thao thao bất tuyệt.

"Cũng có thể phát hiện ra một số bí mật liên quan đến mộ Hiến Vương, những thông tin và manh mối đó sẽ giúp ích không nhỏ cho chúng ta." Dương Tuyết Lỵ cũng nói.

"Được, các anh chờ tôi một lát, tôi xuống lấy dụng cụ." Hồ Bát Ức nói xong, men theo dây leo trên thân cây, nhanh chóng leo xuống.

Hồ Bát Ức hành động nhanh chóng, sau khi xuống đến mặt đất, anh ta nhặt lấy ba lô của mình và Bàn Tử, rồi lập tức leo lên cây.

Trong ba lô đều là trang bị chuyên dụng để khai quan của Mạc Kim Giáo Úy, như Thăm Âm Trảo, Âm Dương Kính, La Bàn, Hắc Lư Đề Tử, Hắc Cẩu Huyết, v.v.

Mặc dù quy tắc của Mạc Kim là ra tay khi trời tối, dừng lại khi gà gáy, nhưng quan tài này mọc trên cây, nếu nói nghiêm ngặt thì nó cũng không thể coi là mộ, dù sao quan tài cũng lộ thiên.

Hơn nữa còn có Phong Nguyên Thanh, một Quan Sơn Thái Bảo ở đây, Mạc Kim Giáo Úy không thể lấy Minh khí vào ban ngày thì liên quan gì đến Quan Sơn Thái Bảo của tôi?

Cần lấy thì cứ lấy.

Chiếc Âm Dương Kính này là di vật của Liễu Trần Trưởng lão, là một vật cổ truyền lại từ thời Đường triều, là một tấm gương đồng bị mài mòn khá nghiêm trọng, hình tam giác, tượng trưng cho Thiên Địa Nhân Tam Tài, mặt trước là Dương, mặt sau là Âm, phía sau khắc bốn chữ triện "Thăng Quan Phát Tài".

Khi bắt buộc phải khai quan vào ban ngày, có thể dùng Âm Dương Kính chiếu vào quan tài, để tránh âm khí xông vào Tam Muội Chân Hỏa trên người người sống, về nhà sẽ gặp vận rủi.

Khi sử dụng, chỉ cần dùng dây đỏ treo lơ lửng giữa không trung, mặt chính diện hướng về phía ánh nắng, mặt có chữ triện hướng về phía miệng quan tài là được.

Quy trình mà Mạc Kim Giáo Úy nên làm, Hồ Bát Ức vẫn làm đầy đủ một lần, dù sao cũng là Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu, quy tắc cần giữ thì vẫn phải giữ.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người đi đến bên quan tài, cầm Thăm Âm Trảo và Công binh sạn, đang chuẩn bị rút nắp quan tài ngọc ra, thì chợt phát hiện, chiếc quan tài ngọc trong suốt dưới ánh nắng chiếu rọi, một bóng đen hình người cao lớn phản chiếu từ bên trong ra.

Bóng đen này u ám đậm đặc, có thể thấy đầu và hai vai, còn phần bóng đen dưới vai rất rộng lớn, hẳn là thi thể chủ mộ.

Phía dưới còn có một khối bóng đen lớn, bên trong quan tài ngọc chắc hẳn còn có rất nhiều thứ khác, chỉ là từ hình dạng thì khó mà phán đoán rốt cuộc là gì, có lẽ là đồ vật tùy táng.

Hồ Bát Ức nhìn bóng đen trong quan tài, thầm nghĩ: "Đã có thi thể, vậy chắc chắn là không thể Thành Tiên rồi, dù sao dưới ánh sáng ban ngày, cũng không sợ nó Khởi thi biến thành Tống tử!" "Chuẩn bị, mở!" Hồ Bát Ức nói với Bàn Tử.

Hai người cắm Thăm Âm Trảo, Công binh sạn vào khe nứt của nắp quan tài ngọc, dùng sức cạy xuống, nắp quan tài nhô lên một khối.

Không ngờ, trên trời chợt xuất hiện một khối mây đen dày đặc, che khuất ánh mặt trời, xung quanh lập tức tối sầm lại, đồng thời, trên không còn vang lên vài tiếng sấm nổ.

"Ầm ầm ~ ầm ~" Xung quanh còn nổi lên một trận gió lớn, mang theo một khí thế mưa gió sắp tới.

Bao gồm cả Phong Nguyên Thanh, mọi người đều bị tiếng sấm này thu hút sự chú ý, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bàn Tử bị tiếng sấm này giật mình, không tự chủ lùi lại một bước, cả người rơi vào hốc cây dưới mộ sàng.

Mây đen trên trời giăng kín, che lấp bầu trời và ánh nắng, nhưng lại không thấy mưa rơi.

Hồ Bát Ức nhìn một cái, rồi chửi: "Cái quỷ nơi này, cứ sấm sét mãi mà không mưa!" Sau đó lại nhìn xung quanh, họ đều đứng trên cây, cây lớn là thứ dễ bị sét đánh nhất, đừng để bọn họ bị sét đánh trúng đó.

"Ơ.

Các anh nhìn xem, dưới quan tài có phải đang đè một bàn tay của người chết không, cái tín hiệu quỷ dị kia, rất có khả năng là từ đây phát ra, chứ không phải chất lỏng thấm ra từ trong quan tài ngọc!" Dương Tuyết Lỵ chợt nói.

Mọi người quay đầu muốn đi xem, nhưng lúc này, trời lại âm u xuống, tối đến nỗi không nhìn rõ người nữa.

Sắc trời nói biến là biến, vừa nãy còn tốt đẹp, chớp mắt đã tối như đáy nồi.

Trong tầm nhìn của Phong Nguyên Thanh.

Tiếng sấm nổ và mây đen này, không phải là thay đổi thời tiết đơn giản như vậy.

Một luồng yêu khí đen kịt, lẫn với địa khí, từ trong quan tài khuếch tán ra, tràn về bốn phía, thậm chí còn ảnh hưởng đến thiên tượng.

Cứ như thể có yêu vật xuất thế, trời đất nổi giận vậy.

Gió âm gào thét, sấm sét liên hồi.

Trên thế giới này không có tình yêu vô cớ, cũng không có hận thù vô cớ, bầu trời cũng không thể tự nhiên giữa ban ngày lại sấm sét như vậy.

Một bầu không khí bất tường tràn ngập trong lòng Hồ Bát Ức.

Xung quanh cũng dường như đang ủ mưu một biến cố lớn.

Xung quanh quả thực quá u tối, mọi người bật đèn pin lên, mới cuối cùng nhìn rõ mọi vật.

Hồ Bát Ức tùy ý quét mắt xung quanh, thì chợt phát hiện Bàn Tử đã biến mất.

"Bàn Tử đâu?" Hồ Bát Ức vội vàng hỏi.

"Đừng lo, anh ta không sao, dẫm phải hốc cây nên rơi xuống thôi, nhưng hốc cây không sâu, lát nữa sẽ bò lên được ngay." Phong Nguyên Thanh vừa đi về phía chỗ Bàn Tử rơi xuống, vừa nói.

Hồ Bát Ức vội vàng đi theo.

Đến miệng hốc, chiếu đèn xuống, Hồ Bát Ức lớn tiếng gọi vào trong: "Bàn Tử, anh có ở trong đó không?" Trong hốc, Bàn Tử bị ngã chổng vó, nghe thấy Hồ Bát Ức gọi, bất chấp đau đớn, vội vàng bò dậy.

Sau đó hướng về phía miệng hốc bên trên hét lên: "Ối, Lão Hồ, mau kéo huynh đệ một tay với, cái hố to này thật mẹ nó làm lão tử ngã chết rồi!" May mắn là hốc cây không sâu lắm, chỉ khoảng hơn hai mét, Bàn Tử dùng sức đạp một cái là đã với tới mép miệng hốc.

Chương 192

Hồ Bát Ức thấy vậy, vội vàng nắm lấy tay Bàn Tử, kéo anh ta lên.

Miệng hốc cây mọc đầy các loại thực vật ký sinh rậm rạp, giống như một cái bẫy tự nhiên, nếu không dẫm vào thì căn bản không thể phát hiện ra.

Lúc này, miệng hốc bị Bàn Tử rơi xuống làm mở ra, đã cơ bản khép lại, chỉ có thể nhìn thấy một chút dấu vết.

Mà loại hốc lớn nhỏ như vậy, trên cái cây này còn không biết có bao nhiêu cái.

Cây đa lớn này, nhìn qua sức sống rõ ràng rất mạnh mẽ, tại sao lại có nhiều hốc cây như vậy chứ?

Miệng của những hốc cây này đều bò đầy dây leo và rêu xanh của thực vật, chỉ cần không cẩn thận dẫm phải là cả người có thể rơi xuống.

Hơn nữa, thực vật ở miệng hốc rậm rạp, sau khi người rơi vào, lập tức khép lại, rất khó bị phát hiện.

"Bàn Tử, sao anh lại rơi vào hốc cây?" Hồ Bát Ức hỏi.

"Ôi trời, chẳng phải là bị cái tiếng sấm trời đánh kia làm giật mình sao, tôi chỉ lùi lại một bước nhỏ, ai ngờ, trùng hợp thế nào, ngay dưới chân lại là một cái hố to, suýt nữa thì làm lão tử đây ngã chết!

Cái quỷ thời tiết này, đang yên lành, nói biến là biến, phì!" Bàn Tử oán trách.

"Hơn nữa, trong cái hố chết tiệt đó, tối đen như mực, còn có rất nhiều xương cốt và dây leo, tôi không kịp nhìn kỹ, với lại, bên trong mùi hôi thối nồng nặc, suýt nữa làm tôi ngạt thở, đau cả trán!"

“Người không sao là tốt rồi, các anh lại đây xem, dưới đáy quan tài đang đè một người chết, nói không chừng là nhân viên tổ bay trên máy bay.” Phong Nguyên Thanh mở miệng nói.

Điều này lại thú vị rồi.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người đi đến bên quan tài, bật đèn pin, đến một bên khác chiếu xuống đáy quan tài.

Quả nhiên, một góc quan tài ngọc đang đè một bàn tay người, mà bàn tay này lòng bàn tay úp xuống, không hề thối rữa thành xương trắng, mà lại ở trong trạng thái khô héo mất nước.

Lớp da khô màu nâu đen bao bọc xương cốt, cơ bắp khô héo teo lại, không còn chút nước nào, bốn ngón tay cắm chặt vào thân cây dưới quan tài ngọc.

Nhìn hình dạng ngón tay, hẳn là trước khi chết anh ta đã trải qua một trận giãy giụa đau đớn và kéo dài, mà trên ngón cái của anh ta còn kẹp một cái kẹp nhỏ.

“Các anh nhìn cái kẹp trên ngón tay hắn kìa, đó không phải là thứ dùng để đánh điện báo trên máy điện báo sao?

Tiếng tích tắc vừa nãy, sẽ không thật sự là do hắn tạo ra chứ?” Bàn Tử chợt nói.

“Ừm, trên thế giới này tồn tại rất nhiều bí mật, thuyết quỷ hồn cũng không phải là không thể.

Loại kẹp hai đầu này, trong thời kỳ Thế chiến thứ hai, khi quân đồng minh phản công Normandie, đã được sử dụng làm công cụ liên lạc đơn giản giữa các bên, có thể phát ra hai loại tiếng động nhẹ và nặng, quả thực có thể phát ra tín hiệu mã Morse.” Trong số mọi người, chỉ có Dương Tuyết Lỵ là hiểu biết hơn về lịch sử hiện đại.

“Chẳng lẽ thật sự là quỷ hồn?

Hắn phát tín hiệu cho chúng ta làm gì?" Hồ Bát Ức suy tư.

"Các anh nhìn xem, phù hiệu trên cánh tay hắn, là ký hiệu của Không quân Mỹ trong Thế chiến thứ hai, hơn nữa loại kẹp hai đầu này, quốc gia chúng ta không có." Ánh đèn chiếu vào cánh tay thi thể, Dương Tuyết Lỵ lại có phát hiện mới.

"Em đoán trong quan tài ngọc này tồn tại một loại nguy hiểm nào đó, hơn nữa hốc cây phía dưới quan tài, thông nhau, nuốt chửng những sinh vật đi ngang qua.

Tối qua, em và Nguyên Thanh đã nghe thấy loại tín hiệu này, có lẽ linh hồn phi công bị quan tài ngọc này hại chết đang phát ra tín hiệu cảnh báo cho chúng ta, không muốn chúng ta đi vào vết xe đổ của hắn!" "Vậy tại sao tối qua cả đêm không có chuyện gì?" Hồ Bát Ức hỏi.

"Này, Lão Hồ, anh quên Mạc Kim Phù của chúng ta rồi sao?

Chẳng phải nó có thể trừ tà sao?

Hơn nữa, có Phong gia ở đây, tiểu quỷ nào dám đến gần, đúng không?" Bàn Tử nói với Hồ Bát Ức.

"Chuyện này, không thể tách rời khỏi cái quan tài ngọc này, đã muốn làm rõ thì chúng ta cứ mở ra xem là biết ngay thôi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Đúng đúng đúng, lời Phong gia nói có lý, trùng khớp với suy nghĩ của tôi, haha." Bàn Tử vội vàng phụ họa.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử đeo găng tay, quay lại bên quan tài, một tay rút nắp quan tài ngọc ra.

Trong quan tài ngọc đầy ắp chất lỏng màu đỏ sẫm đen pha đỏ, trừ mùi vị khác nhau, thì giống hệt huyết tương.

Hai người không trực tiếp dùng tay chạm vào chất lỏng trong quan tài, mà dùng Thăm Âm Trảo và móc leo núi, thò vào chất lỏng vớt vài cái.

Một thi thể ông lão bị móc leo núi kéo lên khỏi mặt nước.

Trên thi thể chỉ có một lớp Miên Tinh mỏng như cánh ve.

Loại Miên Tinh này vô cùng quý giá, truyền thuyết khi Hán Cao Tổ qua đời, bên trong Kim Lũ Ngọc Y cũng bọc một lớp Miên Tinh, nó có tác dụng gần giống với màng bọc thực phẩm hiện đại, chỉ là đồ vật thời đó không có bất kỳ hóa chất phụ gia nào.

Vị Đại Tế Ti thời Hiến Vương này, cũng là nhân vật thời Hán triều, có một lớp Miên Tinh như vậy cũng rất bình thường.

Bàn Tử trực tiếp dùng dao cắt rách lớp Miên Tinh đó, thi thể được bọc bên trong hoàn toàn lộ ra.

Thi thể ông lão đó được bảo quản khá tốt, chỉ là khuôn mặt dài hơn người thường rất nhiều, theo tướng thư mà nói, ông ta có một khuôn mặt ngựa.

Ông lão này lông mày tóc đều bạc trắng, trên đỉnh đầu búi tóc, toàn thân trên dưới không một mảnh vải, dường như bị chất lỏng như máu tươi ngâm quá lâu, cơ thể có chút hơi ửng hồng.

Bàn Tử chửi: "Lão già chết tiệt này, một thân béo tốt, chết hai ngàn năm rồi chứ gì, sao đến bây giờ vẫn chưa thối rữa, e rằng sớm muộn gì cũng sẽ gây Thi biến, chi bằng chúng ta nhân lúc chưa Thi biến mà thiêu cháy hắn đi, đỡ để lại hậu họa!" Vừa nói, anh ta dùng móc leo núi chọc hai cái vào mặt thi thể.

Không ngờ, thi thể này lại rất có đàn hồi, không hề cứng đờ chút nào, thậm chí không giống người chết, mà như đang say ngủ, chỉ là không có hơi thở.

Đến nay vẫn được bảo quản tươi tốt như thật, thậm chí có thể dùng từ "sống động" để hình dung.

Kỹ thuật thời cổ đại quả thực khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi, rốt cuộc là làm thế nào?

Hồ Bát Ức liếc nhìn Bàn Tử một cái, rồi nói: "Bàn Tử sao anh đột nhiên lại quan tâm thi thể như vậy, trong quan tài này xem ra còn có không ít đồ, chúng ta cứ vớt tiếp đi, đừng quan tâm đến thi thể vội.

Có Phong gia ở đây, còn sợ hắn Khởi thi không thành sao?" "Hắc hắc, Lão Hồ anh nói có lý, cái xác chết này có gì mà hay ho, vớt Minh khí mới là quan trọng, haha." Bàn Tử nói xong, lại thò móc leo núi vào dung dịch quan tài như máu, tiếp tục mò mẫm.

Hồ Bát Ức cũng thò móc leo núi vào vớt.

Vớt vài cái, anh ta cảm thấy dường như đã vớt được thứ gì đó, thế là dùng sức kéo lên.

Chỉ là không ngờ, thi thể này lại nặng một cách dị thường, mặc cho anh ta dùng hai tay dùng sức giật móc leo núi, cũng không nhúc nhích, lẽ ra, với sức lực của anh ta, trăm cân cũng không thành vấn đề, nhưng thi thể ông lão này mặc cho anh ta giật thế nào, lại không hề nhúc nhích chút nào, e rằng phải nặng không dưới vài trăm cân.

Điều này thật sự có chút kỳ lạ.

Chẳng lẽ bên dưới thi thể còn treo thứ gì đó nặng nề khác?

Hồ Bát Ức tò mò nghĩ.

Đã không kéo được như vậy, vậy thì đổi vị trí khác.

Rút móc leo núi từ dưới thi thể ra, Hồ Bát Ức đổi một vị trí khác, móc vào giữa quan tài ngọc.

Không ngờ lại kéo ra một con mãng xà lớn không da, đẫm máu.

“Mẹ kiếp, đây là cái quái gì?

Lão Hồ anh sao lại vớt ra thứ này?” Bàn Tử kinh ngạc nói.

“Mẹ kiếp tôi làm sao mà biết được, trong quan tài của lão già này vậy mà còn có một con mãng xà lớn tùy táng!” Hồ Bát Ức chửi một câu.

Hồ Bát Ức lại kéo ra ngoài vài cái, thi thể phần lớn nổi lên khỏi mặt nước.

Chỉ là điều không ngờ tới là, đây không chỉ là một đoạn mãng xà, nó lại nối liền với phía dưới thi thể ông lão đó.

Từ phần vai trở xuống của thi thể, đều bị con cự mãng đã lột da này quấn lấy.

Mà phần thi thể mãng xà và thi thể người nối tiếp nhau lại đã dung hợp thành một thể, giống như người tay rắn thân vậy.

Hai cỗ thi thể cộng lại, phải nặng đến vài trăm cân, thảo nào Hồ Bát Ức vừa nãy không kéo nổi.

Hơn nữa, điều kỳ lạ là, trên thi thể mãng xà không da này, còn mọc đầy vô số sợi thịt màu đỏ, da thịt mãng xà thỉnh thoảng lại co giật vài cái, dường như vừa bị lột da xong, còn chưa chết hẳn vậy.

Nhìn trông khiến người ta tê dại cả da đầu, nổi da gà khắp người.

Giống như loài rắn, khi bị chặt đầu, nhìn tổng thể thì đã chết, nhưng các tế bào thần kinh trong cơ thể vẫn còn sống, ngược lại sẽ đau đớn mà ra sức giãy giụa vặn vẹo, thậm chí nửa ngày vẫn có thể duy trì hoạt tính.

Trên thân con mãng xà này, cơ bắp và kinh mạch đều có thể nhìn thấy rõ ràng, cũng không biết là dùng thủ đoạn gì để lột da, nói chung kỹ thuật rất cao cường, có lẽ còn tiên tiến hơn cả kỹ thuật hiện nay.

Chương 193

Con mãng xà này, tuy nhỏ hơn con mà mấy người đã thấy trong hang núi Già Long Sơn không ít, nhưng vẫn lớn hơn rất nhiều so với mãng xà thông thường.

Nghĩ đến con Thanh Lân Quái Mãng kia, Hồ Bát Ức lập tức nghĩ đến vu độc Đằng thuật tà ác của Hiến Vương.

"Phong gia, ông lão hình người tay rắn quỷ dị này, sẽ không phải là sản phẩm của Đằng thuật của Hiến Vương chứ?

Nếu không tôi thật sự không nghĩ ra là làm thế nào mà ra được." Hồ Bát Ức hỏi.

"Lão Hồ anh nghĩ không sai, quả thực là như vậy." Phong Nguyên Thanh nói.

"Đây là khu vực ngoại vi lăng mộ Hiến Vương, một chỗ Phong Thủy trận nhãn, lại là nơi chôn cất Đại Tế Ti của Hiến Vương, làm sao có thể đơn giản được chứ?" "Thi thể mãng xà bị lột da này, chính là một con Đằng Mãng, tiếp theo mọi người đều cẩn thận một chút." Phong Nguyên Thanh dặn dò.

Ba người nghe vậy, động tác tiếp theo càng thêm cẩn trọng.

Dương Tuyết Lỵ lại có phát hiện mới, vô số sợi thịt màu đỏ trên thi thể mãng xà, dường như có sinh mệnh, thỉnh thoảng lại khẽ rung động, những sợi thịt này, vậy mà đều nối liền với đáy quan tài ngọc.

Lúc này, Hồ Bát Ức mới nhận ra, chiếc quan tài ngọc tinh mỹ tuyệt luân này, không hoàn toàn là ngọc Mật Thiên Tây Tạng, mà đáy lại là một tấm gỗ.

Những sợi thịt màu đỏ trong quan tài, xuyên qua đáy quan tài gỗ,

nối liền với bên trong cây cổ thụ, thi thể người, Đằng Mãng, quan tài ngọc, đã hoàn toàn nối liền với nhau, không thể tách rời nữa.

Bàn Tử chiếu đèn pin vào hốc dưới quan tài, quả nhiên, vô số sợi thịt màu đỏ, treo lơ lửng giữa không trung, cắm vào thân cây đa.

Lại còn một phần, quấn quanh những hài cốt trong hốc cây.

Trong hốc cây lớn này, cũng không biết đã chôn bao nhiêu thi thể khô của chim thú và con người.

Những sợi thịt hình xúc tu này cắm vào trong cơ thể động vật và thi thể con người, hút khô máu trong cơ thể chúng, rồi truyền vào trong quan tài ngọc.

Những giọt chất lỏng màu đỏ sẫm trong quan tài ngọc, chính là chất lỏng được hình thành sau khi chuyển hóa qua những xúc tu thịt này, dùng máu tươi làm nguồn dinh dưỡng, duy trì cho thi thể trong quan tài luôn tươi mới không mục nát.

Xem ra, viên phi công Mỹ kia, chính là vô tình rơi vào hốc cây, bị những xúc tu thịt của Đằng thuật này tóm lấy, mặc dù đã giãy giụa bám lấy thân cây dưới quan tài ngọc, nhưng vẫn không thể thoát được, bị hút cạn máu tươi một cách sống sờ sờ, trước khi chết, đã phát ra tín hiệu cầu cứu.

“Nếu nói, lăng mộ Hiến Vương, nằm trên Thủy Long, thì nơi đây, chính là một huyệt xương mục nát, âm không giao dương, dương không kịp âm, giới hợp không rõ, hình thức mơ hồ, khí mạch tản mạn không tụ.” “Vị Đại Tế Ti Hiến Vương này, khi còn sống cũng là một cao nhân thông hiểu Âm Dương chi thuật, lấy cây đa làm mộ phần, sau đó thông qua thủ đoạn để thi thể không mục nát, liền có thể cải biến Phong Thủy.

Khiến cho huyệt xương mục nát biến thành huyệt vị tụ vượng tốt

lành, mà lại không hề phá hoại Phong Thủy chủ mộ, thậm chí còn có thể bổ ích cho nó." "Hắn thông qua loại Đằng thuật này, biến bản thân và Đằng Mãng hợp thành một thể quái vật, ký sinh trong đôi cây đa lớn này, lấy động vật gần đó làm thức ăn, khiến thi thể của mình không mục nát." "Hiến Vương chắc hẳn đã nhìn trúng điểm này, nên mới biến nơi đây thành một trận nhãn của đại trận Thủy Long Vựng." "Thì ra là vậy, không ngờ, một chỗ mộ cây như thế này, lại còn có nhiều khúc mắc đến vậy, vị Đại Tế Ti này quả nhiên lợi hại!" Hồ Bát Ức cảm thán.

"Nhưng hắn bị chúng ta lay động lâu như vậy rồi, sắp Khởi thi rồi." Phong Nguyên Thanh chợt nói.

"A, Phong gia anh đừng hù dọa chúng tôi chứ, thật sự muốn Khởi thi sao?

Vậy chúng ta chi bằng nhân lúc còn chưa Khởi thi, trực tiếp làm thịt hắn đi, khỏi phiền phức!" Bàn Tử nói.

"Đã không kịp rồi, Khởi thi!" Lời Phong Nguyên Thanh vừa dứt, trong quan tài ngọc truyền ra một trận tiếng gõ "đông đông đông", là thứ gì đó trong quan tài đang gõ.

Ngay sau đó, chất lỏng màu đỏ sẫm trong quan tài nhanh chóng hạ thấp, bị ông lão hình người tay rắn hấp thu vào.

Toàn thân những xúc tu thịt màu đỏ của hắn bắt đầu nhúc nhích, khiến ba người Hồ Bát Ức hít một ngụm khí lạnh.

"Mọi người đều cẩn thận một chút, các anh xuống dưới gốc cây trước đi." Phong Nguyên Thanh nói.

Vì lý do an toàn, vẫn là để bọn họ về mặt đất trước thì hơn, nếu từ độ cao hơn 20 mét trên cây này mà rơi xuống, không chết cũng tàn phế.

Ba người nghe vậy, lập tức men theo thân cây leo xuống.

Còn Phong Nguyên Thanh thì vẫn đứng yên tại chỗ, cứ thế nhìn Đại Tế Ti Hiến Vương trong quan tài ngọc Khởi thi.

Lượng huyết dịch đỏ sẫm trong quan tài ngọc bị Đại Tế Ti hấp thu hết, toàn bộ thể tích đều phình to lên một vòng.

Toàn thân những xúc tu thịt đỏ thẫm dày đặc không ngừng nhúc nhích, khá giống cảm giác Cthulhu.

Chợt, thi thể đó mở hai mắt, một đôi nhãn cầu trắng bệch mở ra.

Đôi mắt vô thần nhìn Phong Nguyên Thanh.

Dù sao cũng là tử thi, cho dù là Khởi thi, cũng không phải vật sống, vẫn chỉ là tử vật mà thôi.

Chỉ là, Đằng thuật của hệ Hiến Vương này, quả thực có chút ý tứ, vị Đại Tế Ti Khởi thi này, thực lực đã vô cùng cường đại rồi.

Những Tống tử trong cổ mộ ngàn năm thông thường, đều không mạnh bằng hắn.

Dù sao cũng là chôn trên Thủy Long Mạch hai ngàn năm, lại còn bị thi triển Đằng thuật, không thể xem thường.

Tuy nhiên, Đằng thuật loại này, lại là Tà Đạo, tuy mạnh mẽ, nhưng lại có khuyết điểm rõ ràng, lại còn bị sức mạnh Chính Đạo khắc chế.

Đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, không hề có chút uy hiếp nào.

"Két ~ Gào ~" Quái vật hình người tay rắn này từ miệng đầu người thè ra một chiếc lưỡi rắn, há to miệng, phát ra một tiếng gào thét chói tai.

Trong ánh mắt nó hiện lên vẻ khát máu, trong con ngươi trắng

bệch cũng xuất hiện vài vệt máu, còn đang dần dần đậm hơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, quan tài ngọc nổ tung, bị nó phá nát.

Đại Tế Ti từ đống đổ nát của quan tài ngọc vặn vẹo thân rắn, bò ra ngoài.

Một đôi mắt đỏ thẫm quét qua, sau đó, khóa chặt vào Phong Nguyên Thanh.

Nó tuy không có thần trí, nhưng lại dường như sinh ra một loại trực giác.

Trực giác mách bảo nó, người trước mặt này vô cùng nguy hiểm, nhưng huyết dịch trên người hắn lại vô cùng ngọt ngào, nếu có thể giết chết hắn, sẽ có lợi ích cực kỳ lớn đối với nó.

Trong ánh mắt lóe lên một tia hưng phấn.

Ngay sau đó vừa gào thét, hóa thành một đạo huyết ảnh, xông về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh cách quan tài ngọc không quá mười mét.

Chớp mắt một cái, con quái vật đã xông đến trước mặt.

Nhưng Phong Nguyên Thanh không hề hoảng sợ chút nào.

Bởi vì, sau khi Đại Tế Ti Hiến Vương Khởi thi, hệ thống thường ngày không có động tĩnh của anh ta, cuối cùng đã có động tĩnh.

Trước mắt hiện lên một hàng chữ màu xám. [Đinh!

Phát hiện lăng mộ Đại Tế Ti Hiến Vương, hiện có thể Đánh dấu, có Đánh dấu không?] "Đánh dấu, đương nhiên là Đánh dấu, đừng lề mề." Phong Nguyên Thanh không chút do dự, lập tức Đánh dấu. [Đinh!

Đánh dấu thành công, chúc mừng nhận được 《Tiên Thiên Nhất

Khí Chân Kinh - Hóa Thần Quyển》 !] “Ừm?

Công pháp tiếp theo, cứ thế mà có được rồi sao?” Phong Nguyên Thanh hơi kinh ngạc, anh ta vốn tưởng rằng, phải đến một số mộ huyệt vô cùng nguy hiểm, hoặc có lai lịch rất lớn mới có thể có được, không ngờ, ở chỗ của một Đại Tế Ti Hiến Vương bé nhỏ này, anh ta đã có được công pháp tiếp theo.

Điều này vượt ngoài dự liệu của anh ta.

Nhưng đây cũng là chuyện tốt, tiết kiệm cho anh ta rất nhiều công sức, không cần phải tốn nhiều tay chân nữa.

Phong Nguyên Thanh có được công pháp tiếp theo, tâm trạng đại hảo.

Thậm chí nhìn vị Đại Tế Ti Hiến Vương toàn thân bê bết máu, không có cả da, không còn hình người này, cũng thuận mắt hơn không ít.

Trong ánh mắt thậm chí còn mang theo một nụ cười.

Phong Nguyên Thanh quyết định cho hắn một cái kết sảng khoái, để hắn chết không đau đớn mà an lạc đi.

Tay vươn ra, một thanh Pháp kiếm phát ra ánh sáng trắng từ lòng bàn tay bay ra, trong nháy mắt phóng đại, biến thành kích thước bình thường.

Phong Nguyên Thanh một tay nắm lấy chuôi kiếm, khẽ vung một cái. "Phốc xuy~" một đạo kiếm khí trắng lạnh rít gào, thẳng tắp chém qua cổ đại tế tư.

Ngay khắc sau, trên cổ hắn hiện ra một đường máu.

Chương 194

"Phốc thông~" một cái đầu người liền rơi khỏi cổ, rớt xuống kẹt vào nhánh cây. "A, trò mèo vặt vãnh, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?" Phong Nguyên Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng anh không hề buông lỏng cảnh giác.

Con quái vật không đầu kia vẫn đang lao về phía anh.

Khẽ nhón chân, Phong Nguyên Thanh biến đổi thân hình, nhảy vọt lên một cành cây khác, khẽ nhíu mày.

Con đại tế tư người đầu rắn thân này, tuy đầu đã rơi xuống đất, nhưng Phong Nguyên Thanh vẫn cảm thấy nó chưa chết.

Một kích không trúng, con quái vật dừng lại, thân rắn uốn éo, vặn đến chỗ cái đầu rơi xuống.

Một bàn tay nhặt đầu lên, rồi lắp lại vào cổ.

Sau đó, ở vết cổ, vô số xúc tu tinh hồng nhỏ mịn đang nhúc nhích cuộn trào, ở vết thương trên đầu cũng mọc ra rất nhiều xúc tu nhỏ mịn hơn.

Hai bên kết hợp, nhanh chóng nối liền lại với nhau, sau khi xúc tu nhúc nhích một lát, ngay cả vết thương bị chém đứt cũng đã khôi phục như cũ.

Cái đầu, lại được lắp lại cho nó.

Đầu rơi mà không chết, còn có thể lắp lại, cũng có chút năng lực đấy.

Tuy nhiên, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Quái vật vặn vặn cổ, lại lần nữa nhìn về phía Phong Nguyên

Thanh, trong mắt huyết quang đại thịnh. "Hống~" một tiếng gào thét chói tai, lại lần nữa phát động xung kích về phía Phong Nguyên Thanh.

Đại tế tư này, thông qua thủ đoạn Đẳng thuật, luyện chế ra đẳng mãng, sau khi lột da bỏ đầu, liền tự mình chui vào.

Sau hơn hai ngàn năm huyết luyện, cũng coi như đã triệt để dung hợp thành một thể.

Chắc là hắn muốn thông qua thủ đoạn này để đạt được mục đích trường sinh.

Chỉ là hắn đã thành công, cũng đã thất bại.

Ý thức của hắn với tư cách con người, không chịu nổi sự bào mòn của thời gian, hai ngàn năm trôi qua, ý thức con người đã sớm tiêu tán.

Cái còn lại chỉ là quái vật hoàn toàn mới sau khi dung hợp này, đầu óc đầy máu, ăn uống, chỉ có bản năng động vật, đơn giản mà nói, chính là không có não, ngu ngốc.

Có chút trí tuệ, nhưng không nhiều.

Tuy nắm giữ sức mạnh cường đại, nhưng lại không thể vận dụng.

Phong Nguyên Thanh nhìn vào mắt nó, trong sự khát máu còn mang theo một tia âm lãnh, xảo trá.

Nhân tính và bản tính động vật dung hợp.

Đẳng thuật vốn là lợi dụng sức mạnh oán hồn, trên người quái vật này, có thể nói toàn thân huyết nhục, mỗi một thớ đều tràn ngập oán hồn.

Oán hồn tăng hận, cảm xúc oán hận, ảnh hưởng đến thần trí của quái vật.

Oán khí trùng thiên, thậm chí ảnh hưởng đến thiên tượng.

Trời đầy mây đen, thỉnh thoảng lại vang lên một tiếng sấm sét.

Việc sản sinh ra loại quái vật này, có thể nói là trời đất không dung.

Đối phó loại quái vật này, chỉ cần dùng sức mạnh chí dương chí cương là có thể dễ dàng tiêu diệt nó.

Đã nhìn thấu bản chất của quái vật này, Phong Nguyên Thanh cũng không định lãng phí thời gian nữa.

Lòng bàn tay phải lóe lên hào quang trắng rực, từng tia điện mang đan xen, vang lên một trận âm thanh dòng điện.

Phong Nguyên Thanh giơ tay vỗ xuống.

Một chùm Dương Ngũ Lôi từ lòng bàn tay phát ra, điện quang uốn lượn bắn thẳng vào chỗ nối thân thể của quái vật.

Con quái vật đang lao thẳng về phía Phong Nguyên Thanh, không kịp né tránh.

Điện quang cực nhanh, trực tiếp xuyên thủng thân thể quái vật.

Để lại một lỗ trống cháy đen.

Viền lỗ trống, còn có từng tia điện quang lóe sáng.

Sức mạnh dương cương hạo đại của Dương Ngũ Lôi, trực tiếp phá vỡ phòng ngự của quái vật.

Lôi đình dương cương, tạo thành đòn tấn công hủy diệt đối với oán hồn tràn ngập trên người quái vật.

Thân hình quái vật không ngừng co lại, sức mạnh dịch thể hấp thu trong ngọc quan đã bị tiêu hao sạch.

Tiếp đó, từ vết thương, phun ra một đống máu đỏ sẫm, lẫn với vật chất màu xám không rõ.

Phun đầy khắp cây, thân cây và cành lá đều dính đầy dịch thể không rõ.

Quái vật loạng choạng ngã xuống, đuôi rắn cũng vô lực rũ xuống.

Không thể cố định trên thân cây nữa, liền rơi thẳng xuống đất.

Vừa vặn rơi xuống cách ba người Hồ Bát Ức không xa.

Làm tung lên một vùng lá cây bụi đất.

Phong Nguyên Thanh thấy đã giết được quái vật, liền lướt mình một cái, đến trước ngọc quan, thu hết bảo bối trong quan tài lại.

Sau đó nhảy một cái từ trên ngọn cây xuống, đáp xuống bên cạnh Dương Tuyết Ly.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mấy người, con quái vật nhanh chóng khô héo co rút lại.

Một trận gió thổi qua, nó lại trực tiếp hóa thành tro bụi, tiêu tán không còn dấu vết. "Hắc, đúng là chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều a!" "Tôi còn là lần đầu tiên thấy loại tống tử kỳ quái như vậy đấy." "Chết rồi bị gió thổi một cái, lại biến thành tro bay." Bàn Tử thấy tình hình này, liền châm chọc nói.

Quái vật do đại tế tư biến thành đã bị tiêu diệt, nhưng hai cây đại bàng này vẫn còn đó.

Hai cây đại bàng đã sớm bị xúc tu huyết nhục của quái vật ký sinh.

Cây đại bàng này cũng tương đương với việc bị Đằng thuật tế luyện qua, biến thành quái vật.

Đặc điểm lớn nhất của Đằng thuật chính là chuyển hóa.

Lấy oán linh người chết làm môi giới, chuyển giao lực lượng oán hận lên các sinh vật khác.

Chỉ cần có tiếp xúc trực tiếp, lực lượng oán hận này sẽ chuyển dịch, truyền sang.

Do đó, cây đại bàng này, cũng đã sớm biến thành đẳng thụ.

Bây giờ, quái vật đã chết, đẳng thụ này cũng nhất định đã bị kinh động.

Trong thế giới của anh, trong cây đại bàng, một cỗ oán khí bốc lên cuồn cuộn.

Thế là lập tức nhắc nhở ba người bên cạnh cẩn thận. "Cẩn thận chút, tránh xa cây bàng ra, cây bàng này cũng đã bị Đẳng thuật chế hóa, biến thành đẳng thụ rồi, đừng để bị thương." Lời vừa dứt, chỉ thấy trên thân toàn bộ cây đại bàng kia, vô số tuyến thịt màu đỏ từ trong thân cây mọc ra, đang chậm rãi di chuyển, tụ tập về phía mọi người.

Mấy người lập tức lùi về phía sau, lùi đến rìa khoảng đất trống này mới dừng lại, đứng nhìn từ xa.

Không ngờ tuyến thịt màu đỏ ký sinh từ ngọc quan vào cây già lại nhiều đến vậy, giống như từng dòng nước màu đỏ mảnh mai.

Có kinh nghiệm đối phó quái vật đẳng mãng.

Phong Nguyên Thanh biết, chỉ cần dùng sức mạnh chí dương chí cương là có thể tiêu diệt đẳng thụ này.

Chương 195

Thế là, lại lần nữa vung ra mấy đạo Dương Ngũ Lôi, lần lượt đánh trúng gốc cây, thân cây, và mấy vị trí trên tán cây. "Tư tư~" vô số dòng điện xuyên hành trong thân cây.

Mà những dòng điện này giống như thiết bị định vị.

Chỉ nghe thấy một tiếng "oanh long", một đạo thiên lôi trắng rực từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh vào thân cây.

Vốn dĩ hai cây đại bàng phu thê quấn quýt vào nhau, giờ đây bị đạo lôi này đánh một phát, trực tiếp bị tách ra.

Phần quấn quýt ở giữa, trực tiếp bị đánh nứt toác ra.

Bốc lên một trận khói lửa cháy đen.

Cùng lúc đó, vô số xúc tu đỏ như máu kia, như thể bị rút cạn linh hồn, lần lượt rơi xuống đất, chớp mắt đã trở nên khô héo co rút.

Hai cây đại bàng kia, cũng không còn vẻ xanh tốt tươi tốt như trước nữa.

Dây leo quấn quanh thân cây, toàn bộ đều bị lôi đình đánh rụng.

Tán cây vốn bao phủ một diện tích lớn, cũng đã trở nên thưa thớt, cành lá cũng không còn lại bao nhiêu.

Nhìn tổng thể, đã có vẻ trọc lóc.

Đâu còn như cái vẻ xanh um tươi tốt, tràn đầy sức sống như khi vừa đến đây.

Mọi người lúc này mới quay lại bên cạnh Phong Nguyên Thanh. "Ai, không ngờ cây đại bàng này cũng bị con quái vật kia làm hại!" Bàn Tử nhìn thân cây bị sét đánh bốc khói mà nói.

Đột nhiên, toàn bộ mặt đất gần đó rung chuyển dữ dội, hai cây đại bàng kia cũng bắt đầu không ngừng lay động. "Ca ca~" hai cây đại thụ ứng tiếng mà đổ, rễ cây dưới đất đều bị bật tung. "Ca ca ca~" tiếng rễ cây đứt gãy không ngừng vang lên bên tai.

Dưới đất dường như có thứ gì đó khổng lồ sắp phá đất mà ra, đẩy hai cây cổ thụ hơn hai ngàn năm tuổi kia, cả rễ lẫn cây đều nhô lên. "Oanh long long~~ đông~" mây đen trên trời càng dày đặc, vốn còn có chút ánh sáng, giờ đã gần như một mảng tối đen, tiếng sấm trên không cũng càng mãnh liệt, không ngừng nổ vang.

Mặt đất bị nhô lên, nứt ra một khe hở lớn, như một cái miệng đen kịt, từ đó bốc ra từng luồng khói đen.

Cây đại bàng kia cả rễ đều bị đẩy lên, ầm ầm đổ sập.

Ngọc quan vỡ nát kia, cũng từ trên ngọn cây rơi xuống, đập xuống đất.

Phong thủy cách cục bị thay đổi đã bị phá vỡ.

Từ khe hở khổng lồ trên mặt đất, địa khí bị đại tế tư áp chế mấy ngàn năm cuối cùng cũng được giải tỏa.

Vô số địa khí từ bên trong xông ra, phun trào lên giữa không trung.

Trời đất giao thoa, gây ra thiên biến, mây đen dày đặc, sấm sét và gió lớn đan xen.

Mặt đất trong rừng, giống như nứt ra một cái miệng đen ngòm lớn, vô số khói đen từ dưới đất phun trào ra, như suối phun.

Mây âm trên trời càng dày đặc và nặng trĩu, mây đen cuồn cuộn trực tiếp đè nén phía trên khu rừng, tiếng sấm "oanh long long" đã không còn giới hạn, vang thành một mảng.

Cùng với sự đổ sập của đại thụ, địa khí dưới gốc cây không còn

bị áp chế, một khối tượng đá rùa lớn mang hình dáng bia đá từ trong bùn đất dâng lên.

Đó là bị địa khí đẩy mạnh từ dưới đất lên.

Trên lưng tượng đá còn cõng một đoạn bia đá ngắn.

Ước tính sơ bộ một chút, tượng đá này e rằng nặng không dưới mấy ngàn cân.

Trên thân nó vẫn còn không ít dây leo rễ cây quấn quanh.

Tượng đá này phi thường thần tuấn, giương đầu ngẩng cao, bốn chân chạm đất, tạo tư thế quỳ rạp.

Sau khi bia đá được đẩy lên mặt đất, hắc khí dưới đất càng thêm hung mãnh.

Hắc khí từ phía sau tượng đá bốc ra, trực tiếp xông lên trời xanh, dường như còn giao hòa với tầng mây.

Qua nửa ngày, cỗ hắc khí này mới cuối cùng dừng lại thế đầu, dần dần tiêu tán.

Mây đen trên trời cũng theo đó tan đi, trong không khí, tràn ngập mùi ozon sau trận sấm sét. "Cô đô~" Bàn Tử nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

Tuy nói hắn và Lão Hồ đều là Mạc Kim Giáo Úy chuyên nghiệp.

Nhưng cảnh tượng lớn như hôm nay, gây ra thiên địa dị tượng, quả thực là "lần đầu tiên gái lớn ngồi kiệu hoa". "Quái quái, Phong gia, tượng đá Bí Hý lớn thế này, nhất định rất đáng tiền phải không?" "Hay là chúng ta tốn chút sức kéo về, chắc chắn kiếm được một khoản lớn, dù sao cũng là cổ vật mấy ngàn năm trước mà." Bản tính tham tiền của Bàn Tử lại lộ ra, nhìn khối tượng đá này, nước dãi sắp chảy ra.

Hồ Bát Ức thấy Bàn Tử ra vẻ đó, lắc đầu nói: "Bàn Nhi, tôi nói cậu có phải có vấn đề về thẩm mỹ không?

Cứ thấy cái gì to là toàn là đồ tốt hết à?

Đồ to như vậy, cậu nói chúng ta làm sao mà mang về?

Cho dù mang về được, ai sẽ mua chứ?

Đồ to thế này, để vào đâu?" Bàn Tử bị Hồ Bát Ức giáo huấn một trận, không còn nói gì về việc kéo tượng đá về nữa. "Đúng rồi, Phong gia, thứ này, có phải là Bí Hý trong truyền thuyết không?" Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đều tò mò nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Dương Tuyết Lỵ thì đi tới gần cẩn thận quan sát tượng đá.

Bí Hý, còn gọi là Bá Hạ, là con thứ sáu trong chín con rồng, là một loài thú cát tường thời cổ đại.

Ngoại hình giống rùa, giỏi chở vật nặng, thường dùng để cõng bia.

Người xưa vì muốn lập bia ghi công cho đế vương thánh hiền sau khi chết, ca ngợi công đức, thường dùng bia đá khổng lồ đặt trên lưng Bí Hý, ý là dựa vào thần lực của nó, có thể vĩnh cửu không suy tàn, thiên thu vạn đại.

Thông thường đều đặt ở miếu viện, từ đường... "Không, đây không phải Bí Hý, mà là Tiêu Đồ Bát Thủy, dáng vẻ chỉ tương tự Bí Hý mà thôi!" "Tiêu Đồ?

Đó là cái gì vậy?

Tôi chỉ nghe nói Tiêu Diêm thôi, Tiêu Diêm Khôn thì ngon lành rồi." Bàn Tử không hiểu gì cả.

Phong Nguyên Thanh thấy bộ dạng ham ăn của Bàn Tử, không nhịn được mỉm cười, sau đó nói: "Long sinh cửu tử, mỗi con một khác, Bí Hý và Tiêu Đồ, tuy tương tự, nhưng không giống nhau.

Tiêu Đồ, tính thích đóng, thông thường dùng để trấn giữ cửa ngõ, mang ý nghĩa 'đóng chặt' để cầu bình an.

Ngoài ra, Tiêu Đồ mặt mũi hung tợn, ngoài canh giữ cửa ngõ, còn có thể trấn áp tà yêu." Dương Tuyết Lỵ sau khi cẩn thận quan sát tượng đá mấy lần, cũng nói: "Không sai, hình dáng thú đá này quả thực rất giống Bí Hý cõng bia, nhưng toàn bộ nó được điêu khắc theo phương pháp điêu tròn.

Vân hoa mai rùa rõ ràng, chỉ là bốn móng sắc nhọn, như vũ khí sắc bén, miệng đầy răng nhọn, hình tượng hung tợn, đây đều là đặc trưng của Tiêu Đồ!

Cũng có thể là do Cổ Điền quốc nằm ở vùng hẻo lánh, văn hóa địa phương khác với Thăng Long, nên tượng đá Tiêu Đồ này mới có sự khác biệt lớn như vậy!" "Tuyết Lỵ nói không sai, khối bia đá trên lưng tượng đá kia, phía trên sẽ có ghi chép liên quan, chúng ta lên đó xem là biết ngay." Phong Nguyên Thanh nói.

Bốn người đều trèo lên mai rùa phía sau tượng đá.

Tượng đá này hình thể cao lớn, diện tích trên mai rùa cũng rất rộng rãi, bốn người đứng lên vẫn thừa chỗ.

Mấy người dùng công cụ dọn sạch bùn đất, rêu phong trên bia đá, chữ viết và hoa văn trên đó đều lộ ra. "Quả nhiên đúng như cô Dương nói, thật sự là Tiêu Đồ Bát Thủy." "Tiêu Đồ có ý nghĩa trấn trạch trừ tà, hơn nữa tấm bia ngắn trên lưng nó, đây cũng không phải bia đá bình thường, xem ra hẳn là trấn lăng phổ của lăng mộ Hiến Vương!" "Tác dụng của Tiêu Đồ này, chủ yếu là để trấn áp tà khí gần mộ Hiến Vương, sau khi huyệt mộ xây xong thì chôn ở vành đai bên ngoài, giống như lễ động thổ trong kiến trúc hiện đại vậy." Dương Tuyết Lỵ sau khi dọn sạch vật che chắn trên bia đá, lấy máy ảnh ra, chụp lại từng đồ án lăng phổ trên bia đá để ghi chép, sau đó bắt đầu cẩn thận

giải đọc.

Thông tin trên lăng phổ rất nhiều, một mình Dương Tuyết Lỵ không thể giải đọc hết, Phong Nguyên Thanh cũng tham gia vào.

Chương 196

Sau một thời gian nghiên cứu và giải đọc cẩn thận, cuối cùng đã giải đọc được đại khái nội dung ghi chép trên lăng phổ.

Hai người Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử không nhận ra nhiều chữ cổ trên lăng phổ, chỉ có thể nhận ra một phần mười hai, còn lại thì không biết.

Bàn Tử càng xem một lát đã không còn kiên nhẫn nữa.

Theo lời hắn nói thì: "Mấy chữ này nó nhận ra tôi, tôi không nhận ra nó." Thế là hắn liền ở một bên nhìn ngó, gõ gõ, xem có bảo bối nào ẩn giấu không.

Dưới sự giải đọc và sắp xếp của Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ, nội dung trên lăng phổ đã được làm rõ từng chút một. "Phong gia, cô Dương, lăng phổ này nói gì vậy?" Hồ Bát Tử hỏi. "Trên này ghi chép những sự kiện lớn trong cuộc đời Hiến Vương, và cả Khuyên Trần Châu!" "Cổ Điền quốc này, từ thời Tiên Tần đã tồn tại rồi, đến thời Hán Triều, Đại Kinh luôn bị Hán nô phương Bắc uy hiếp, cũng không để ý đến nó." "Đến cuối thời Cổ Điền quốc, áp lực mà Đại Kinh đế quốc mang lại cho Điền quốc ngày càng lớn, quốc sự sa sút, thiên ý đã mất, Kinh Vũ Đế yêu cầu Điền vương cống nạp thần vật thượng cổ 'Khuyên Trần Châu'." "Nội bộ Cổ Điền quốc cũng vì thế mà nảy sinh chia rẽ kịch liệt, Hiến Vương chính là lúc đó mang theo 'Khuyên Trần Châu' thoát ly khỏi Điền quốc, đến vùng núi non hiểm trở phía Tây Nam." "Điền Vương không còn cách nào, đành phải tìm một viên Ảnh Châu giả mạo Khuyên Trần Châu, cống nạp cho Kinh Vũ Đế." "Sau này Hiến Vương mưu đồ thành tiên, thế là tìm một vùng đất phong thủy bảo địa thần bí để xây dựng lăng tẩm, muốn

dùng sức mạnh của Khuyên Trần Châu giúp hắn sau khi chết thi giải thăng tiên." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, không khỏi có chút kích động, Khuyên Trần Châu mà Bàn Sơn một mạch đã tìm kiếm mấy ngàn năm, cuối cùng cũng có manh mối rồi.

Chứng cứ xác thực, ngay trước mắt.

Tuy lời nguyền đã sớm được giải trừ, không cần lo lắng vấn đề sinh tử, nhưng sức mạnh của Khuyên Trần Châu có giúp ích rất lớn cho việc tu luyện của cô. "Vậy nói cách khác, Khuyên Trần Châu thật sự ở trong mộ của lão già Hiến Vương sao?" Hồ Bát Ức lộ vẻ vui mừng nói.

Phong Nguyên Thanh tiếp lời nói: "Theo truyền thuyết, Khuyên Trần Châu là mật phượng hoàng do Địa Mẫu hóa thành, từ thời Thương Chu đã có người cho rằng thông qua thần khí này có thể tu luyện thành tiên, vũ hóa phi thăng." "Chỉ là, muốn phát huy sức mạnh của nó, nhất định phải ở địa điểm đặc biệt mới được, tương truyền Chu Văn Vương từng ghi chép chi tiết những nội dung này vào Thiên Thư." "Từ đó trở đi, các đời quân vương, đều mơ ước có thể tu tiên đắc đạo, trường sinh bất tử, vĩnh viễn bảo vệ giang sơn vạn năm, dốc hết toàn lực, cố gắng phá giải bí mật 'Khuyên Trần Châu'." "Đến cuối thời Tần, thần vật này lưu lạc đến Điền quốc, dã tâm của Hiến Vương từ đó mà bùng phát." "Sau khi có được Khuyên Trần Châu, Hiến Vương liền thoát ly khỏi Điền quốc, chuẩn bị tìm một vùng đất phong thủy bảo địa trong núi, ý đồ tu luyện thành tiên." "Hắn tự biết sinh thời khó thành tiên, thế là liền đặt hy vọng vào sau khi chết, trước sau tổng cộng xây dựng hai mươi bảy năm, gần như dốc hết sức cả nước, huy động mười vạn nhân lực, mới cuối cùng xây dựng xong lăng mộ!" "Còn về lai lịch của cặp đại bàng phu thê này, là do đại tế tư kia từ trong thung lũng sâu tìm đến hai cây bàng già có thể cải biến phong thủy cách cục, trước tiên chôn trấn lăng phổ xuống đất, rồi

trồng cây lên trên, sau đó lột da cự mãng được nuôi bằng nhân dũng, cùng với chính đại tế tư, cùng nhau đặt vào quan tài, dùng thủ pháp Đẳng thuật đặc biệt, người và mãng hợp thành một thể, ký sinh trên cây bàng, để duy trì nhục thể bất hủ." "Tuy nhiên, bên trong không ghi chép có vật phẩm tùy táng gì, có lẽ việc xây dựng lăng mộ đã hao tốn hết tài phú của Hiến Vương, vốn dĩ chỉ là một vị vua của tiểu quốc hẻo lánh, tài phú cũng không thể nhiều đến mức nào, mục tiêu chính của chuyến đi này của chúng ta vẫn là Khuyên Trần Châu, những thứ khác thì không quan trọng." "Nói cũng phải, chúng ta bây giờ cũng không thiếu tiền, có minh khí gì thì chúng ta lấy, không có thì thôi." Hồ Bát Ức gật đầu nói. "Bên này ghi chép đã xem xong rồi, bên kia còn chưa xem, chúng ta qua xem đi." Nói xong, Hồ Bát Ức cầm dao, đi đến một mặt khác của bia đá, bùn đất trên đó vừa nãy đã được cạo sạch.

Trên toàn bộ mặt này của bia đá, chỉ có một bức phù điêu, chiếm trọn cả mặt bia.

Ba người Hồ Bát Ức nhìn kỹ, đều kinh ngạc, nhất thời quên mất lời muốn nói.

Trước đó khi dọn dẹp không xem kỹ, sự chú ý đều tập trung vào ghi chép chữ viết ở mặt chính.

Bây giờ nhìn kỹ, bức phù điêu này, lại là một tòa cung điện tráng lệ trang nghiêm tột bậc, lơ lửng trên không trung giữa mây ngũ sắc cầu vồng.

Phong Nguyên Thanh biết, đó chính là Lăng Vân Thiên Cung do Hiến Vương tạo ra.

Trong phù điêu lăng phổ, một tòa cung điện vàng son lộng lẫy tọa lạc ở vị trí cao nhất, đình đài lầu các, mọi thứ đều có đủ.

Mà bên dưới cung điện lại không phải gò núi đá nền, thay vào đó là ánh sáng ráng hồng của sông, lơ lửng trong mây khói, bốn phía còn

có phi long quấn quanh bảo vệ, hiện ra một phong thái lầu các tiên cảnh siêu phàm thoát tục.

Phía dưới, là thần đạo bên dưới huyền cung, hai bên núi non trải dài, um tùm hiểm trở, càng tôn lên vẻ uy nghiêm phi phàm của lầu các trên không. "Thần đạo này hẳn là khe suối được gọi là Trùng Cốc kia." Phong Nguyên Thanh nhìn con đường thần đạo nổi bật kia, khẽ nói.

Trong Trùng Cốc, côn trùng độc dày đặc, chướng khí và vật độc quanh năm không tan, trừ côn trùng độc, rất khó có sinh vật khác tồn tại được bên trong.

Mà trên đường đến lăng mộ, Hiến Vương còn dùng Đẳng thuật nuôi dưỡng một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng cổ đại, mấy ngàn năm trôi qua, nó vẫn sống tốt, ngày ngày ăn ngon, ngủ ngon.

Bàn Tử nhìn phù điêu Thiên Cung, cười nói: "Tôi thấy lão già Hiến Vương này muốn làm thần tiên đến phát điên rồi, ngay cả phần mộ cũng xây như Thiên Cung của Ngọc Hoàng Đại Đế, còn ***trên trời xây lầu, tôi mà nói, sao không chôn lên mặt trăng luôn, còn có thể hẹn hò với Hằng Nga tiên tử nữa!" Mọi người nghe Bàn Tử nói, đều không nhịn được bật cười.

Phong Nguyên Thanh cũng mỉm cười, không nói gì, anh biết, Hiến Vương làm gì có bản lĩnh xây cung điện trên trời, chỉ là xây trên lưng chừng núi, sau đó thêm hơi nước khói mù của Thủy Long Vựng, từ xa nhìn lại, quả thực rất giống như vậy.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Tình hình bên trong mộ Hiến Vương hiện tại không thể biết được, tất cả manh mối đều nói vương mộ nằm trong Thủy Long Vựng.

Nhưng Thủy Long Vựng đó dù thần kỳ đến đâu, tôi cũng không tin Hiến Vương có bản lĩnh như vậy, có thể vi phạm quy luật vật lý, xây

dựng một tòa Thiên Cung giữa không trung." "Mặt sau của trấn lăng phổ này được điêu khắc, nhất định là đã qua xử lý nghệ thuật, hoặc có ẩn ý khác!" "Tuyết Lỵ nói không sai, Hiến Vương kia đâu có thành tiên, giỏi lắm cũng chỉ là một pháp sư cổ Đằng thuật, làm gì có bản lĩnh như vậy?" "Cho nên tất cả những điều này, khẳng định là dựa vào Thủy Long Vựng, cái huyệt tiên này mà tạo thành." Phong Nguyên Thanh nói.

Hồ Bát Ức cũng nói: "Phong gia nói có lý, trong phong thủy, thủy long, chính là chỉ thác nước lưu lượng lớn, còn vựng, là ráng hồng do hơi nước bốc lên tạo thành, hữu hình vô chất, từ xưa đến nay đều được người cổ đại coi là cầu tiên." "Thiên Cung này rốt cuộc trông như thế nào, chúng ta đến tận nơi xem là biết." Dương Tuyết Lỵ lấy bản đồ da người ra, đối chiếu với phù điêu, phát hiện bản đồ thiếu một vài thứ so với trấn lăng phổ. "Các anh nhìn xem, trên lăng phổ, ở một chỗ trong khe suối khắc một con cóc kỳ hình quái trạng, gần chỗ mộ Hiến Vương, cũng có một con đối xứng với nó, miệng cũng há to." "Chỉ là trên bản đồ, chỉ có con cóc ở khe suối này, hơn nữa miệng nó lại ngậm.

Đây là sao?" Dương Tuyết Lỵ có chút nghi hoặc. "Phong gia, anh xem thế nào?" Hồ Bát Ức hỏi. "Rất nhiều thứ trên bản đồ đều là biểu đạt mang tính tượng trưng, ví dụ như dùng rồng đại diện cho sông ngòi, linh quy biểu thị núi non hùng vĩ.

Con cóc này nhất định cũng có ẩn ý đặc biệt." Phong Nguyên Thanh hiểu rõ nguyên tác, thế là gợi ý cho Hồ Bát Ức một chút.

Theo gợi ý của Phong Nguyên Thanh, Hồ Bát Ức tiếp tục suy nghĩ.

Từ bản đồ da người mà xem, người vẽ bản đồ dường như cũng không biết gì về tình hình sau lớp chướng khí, hiển nhiên tình hình bên trong mộ Hiến Vương thuộc về tuyệt mật, không phải ai cũng có thể

biết, người vẽ bản đồ cũng vậy.

Con cóc trên bản đồ này rất không bắt mắt, nói là cóc dường như cũng không quá chính xác, hình dạng tuy rất giống, nhưng tư thế lại có chút vấn đề.

Mặt mũi hung tợn, bụng phình to, chân sau chạm đất, chân trước co lại trước ngực.

Ngẩng cao đầu, hai mắt trợn tròn, lỗ mũi hếch lên trời, miệng lại há to đến mức không cân đối với thân thể.

Suy nghĩ một lát, Hồ Bát Ức nói: "Hai con cóc một trong một ngoài này hoàn toàn đối xứng, rất có thể là thông đạo dưới đất xuyên qua chướng độc khi tế tự, miệng cóc đối ứng hẳn là đại môn." "Còn về việc trên bản đồ tại sao chỉ có một con, tôi nghĩ có lẽ là do người vẽ bản đồ không hiểu rõ cấu tạo bên trong lăng mộ mà thành.

Hiện tại chúng ta chỉ cần tìm thấy khe suối trong bản đồ này, thì nhất định sẽ tìm thấy thứ mà con cóc này đại diện, còn về nó rốt cuộc là gì, đợi chúng ta tìm được là biết." Bàn Tử từ trước đến nay đều lười suy nghĩ những chuyện này, việc động não đều giao cho Hồ Bát Ức làm, lúc này Hồ Bát Ức đã có kết luận, Bàn Tử bày tỏ sự tán đồng.

Trước khi xuất phát, mấy người đã nhặt thi cốt của phi công hy sinh trong quan tài ra.

Từ quần áo trên người anh ta có thể thấy, thuộc về đội hình máy bay ném bom, nhưng phía sau còn có một mảnh vải trắng đã mục nát, trên đó viết: "Không quân Mễ Quốc, đến Hoa trợ chiến, quân dân nhân sĩ, nhất thể hiệp trợ." Vì là quân bạn đến giúp chúng ta, nên không thể để anh ta phơi thây hoang dã.

Hai người Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử dùng xẻng công binh tìm một chỗ bằng phẳng, đào một cái hố, chôn cất anh ta, đơn giản làm

một ngôi mộ, ngay cạnh nhân viên phi hành đoàn trước đó, hai người làm bạn.

Dương Tuyết Lỵ còn dùng cành cây buộc mấy cây thánh giá, dựng ở đầu mộ, người phương Tây thì tin vào thứ này, cũng coi như an ủi tinh thần cho họ một chút.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, Phong Nguyên Thanh nhìn thấy tàn hồn của hai người, hướng về mấy người bái mấy cái, sau đó biến mất.

Sở dĩ là tàn hồn, là vì, họ bị thủ đoạn Đẳng thuật giết chết, phần lớn linh hồn đã biến thành oán hồn, chứa đựng lực lượng oán độc, đã chuyển dịch sang con quái vật đẳng mãng và cây đại bàng kia rồi.

Chỉ là không biết linh hồn của họ rốt cuộc là đi vào Địa Phủ phương Đông, hay Thiên Đường hoặc Địa Ngục phương Tây đây?

Ý nghĩ này thoáng qua rồi biến mất, Phong Nguyên Thanh không còn quá nhiều chú ý đến những điều này nữa.

Sau khi thu liễm thi cốt chiến sĩ, thu dọn đồ đạc xong, mấy người ăn uống đơn giản một chút, rồi lại lần nữa xuất phát.

Ở một nơi cách họ vài cây số, đoàn người Gia Long Trại cũng vừa mới chuẩn bị xuất phát.

Trước đó sự biến hóa phong vân mãnh liệt, chớp giật sấm rền, khiến họ không khỏi kinh hãi.

Loại dị tượng trời đất biến sắc này, Ân Khoan cả đời cũng chưa từng gặp, đây vẫn là lần đầu tiên.

Trời quá tối, căn bản không thể đi đường, đành phải tiếp tục đợi tại chỗ, đợi trời sáng rồi tính. "Tộc trưởng đại nhân, trời lại sáng rồi, nhìn sắc trời, sẽ không còn thời tiết như vừa nãy nữa." Một chàng trai trẻ tuổi cường tráng kính cẩn nói. "Ừm, được, vậy chuẩn bị một chút,

tiếp tục truy đuổi." Ân Khoan cầm khẩu súng bắn thuốc, hít một hơi thuốc rồi nói.

Hiện tượng thời tiết quỷ dị vừa rồi, khiến trong lòng ông ta sinh ra một loại dự cảm không lành.

Đạo thiên lôi kia đến thật kỳ lạ. "Hy vọng kho báu này, đừng thật sự bị mấy người ngoại bang kia tìm thấy, ai~" Ân Khoan ngẩng đầu nhìn về phía xa, tiếp tục trầm mặc hút thuốc, không nói một lời.

Cách đó không xa, chỗ con trai ông ta Trạch Ngõa, đã có không ít thanh niên cường tráng có nhãn lực, nhận ra kết quả của cuộc bầu cử tộc trưởng lần này, sớm đã đứng về phe, đi theo sau Trạch Ngõa, lấy hắn làm chủ.

Sau khi mọi người chuẩn bị xong, Ân Khoan ra lệnh một tiếng, đại đội xuất phát, đi về phía nơi sét đánh trước đó.

Ông ta linh cảm, đạo thiên lôi kia rất có thể có liên quan đến mấy người ngoại bang kia, thế là định đi qua xem thử.

Về phía Phong Nguyên Thanh, hành trình hôm nay tương đối nhẹ nhàng, cố gắng chọn đi gần sườn núi, không như hôm qua, trong rừng rậm, chặt cây cả ngày để mở đường.

Sau khi đi về hướng Tây Bắc khoảng bốn năm giờ, cuối cùng cũng nhìn thấy một vùng cây hoa lớn, hoa ba màu đỏ trắng vàng đều to bằng miệng bát, vô số bướm lớn bay lượn.

Đây chính là nơi trước đó từ trên cao nhìn thấy vô số bướm bay lượn.

Hương hoa ngào ngạt, hương cây thanh mát, khiến người ta sảng khoái tinh thần, đầu óc minh mẫn, tinh thần phấn chấn.

Cách đó không xa, còn có một con suối không nhỏ chảy qua giữa lùm hoa.

Con suối uốn lượn khúc khuỷu này có lẽ chính là Xà Ba Tử Hà mà người địa phương nói, hệ thống sông Xà Hà ở khu vực này đều tập trung dưới lòng đất, trên mặt đất chỉ có con suối này.

Chương 197

Nước suối chảy qua lùm hoa, xuyên qua một khu rừng thông lớn, chảy vào thung lũng sâu thẳm ở xa.

Hồ Bát Ức lấy ống nhòm ra, nhìn về phía xa, nhưng ở đây cây cối rậm rạp, địa hình nhấp nhô, dù dùng ống nhòm cũng không thể nhìn rõ tình hình bên trong thung lũng.

Hồ Bát Ức lấy bản đồ da người từ chỗ Dương Tuyết Ly, đối chiếu với địa hình gần đó, so sánh từng chút một. "Đến rồi, đây hẳn là lối vào Trùng Cốc." Hồ Bát Ức sau khi cẩn thận đối chiếu một lúc, có chút kích động mở miệng nói. "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng sắp đến." Bàn Tử cũng lộ vẻ tươi cười trên mặt, nhe răng nói.

Thế là mọi người tăng tốc bước chân, men theo dòng suối tiếp tục tiến lên, chuẩn bị đến gần di tích đê đập rồi mới nghỉ ngơi.

Cả một vùng cây hoa màu hồng tím này, những bông hoa muôn màu muôn vẻ đang thi nhau khoe sắc.

Đi sâu hơn nữa, còn có những mảng lớn hoa đỏ lá đỏ.

Lại có cả đàn bướm phượng vàng bay lượn giữa rừng hoa đỏ.

Phong cảnh tươi đẹp, mê hồn, khiến lòng người vui vẻ.

Bàn Tử thậm chí còn lấy ra lưới bắt côn trùng, bắt mấy con bướm màu sắc sặc sỡ, bỏ vào trong chai.

Bốn người Phong Nguyên Thanh vừa nói vừa cười đi xuyên qua rừng hoa, men theo di tích thần đạo cổ xưa đi thẳng đến khu vực tiếp giáp giữa rừng hoa và rừng rậm.

Đây chính là lối vào Trùng Cốc.

Mà ở vị trí cửa hang, hai ngọn núi đá trọc lóc, giữa khu rừng rậm rạp, hiện lên vô cùng chói mắt.

Đi qua xem xét, trên hai khối đá đều dùng thuốc nhuộm đen vẽ một con mắt, có lông mi, ánh mắt sâu thẳm uy nghiêm.

Tuy bố cục thô sơ, nhưng lại vẽ cực kỳ sống động. "Con mắt này, khiến tôi cảm thấy ớn lạnh, cứ như bị người ta nhìn chằm chằm vậy." Bàn Tử nhìn con mắt trên tảng đá mà nói.

Dương Tuyết Lỵ cẩn thận nhìn hai khối đá này, phát hiện đó là hai khối thiên thạch, vốn là một khối chỉnh thể, chỉ là bị người ta từ giữa tách làm hai. "Đây là hai khối thiên thạch bị tách làm đôi, xem ra các vụ tai nạn máy bay gần đây, phần lớn đều liên quan đến nó." Nói xong, cô nhìn đồng hồ của mình, đồng hồ điện tử, bị ảnh hưởng của thiên thạch, quả nhiên đã không còn hiển thị thời gian nữa.

Chú ý đến động tác của Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng nhìn chiếc đồng hồ đeo tay mình, quả nhiên tất cả đều mất tác dụng.

“Bức xạ thiên thạch này xem ra ảnh hưởng rất lớn đến các sản phẩm điện tử, đa số máy bay đều là các thiết bị điện tử tinh vi, sợ nhất là loại bức xạ điện tử này.

Có lẽ trước đó, chiếc máy bay đã bay qua khu vực này, bị ảnh hưởng bởi bức xạ làm thiết bị điện tử mất tác dụng, dẫn đến rơi máy bay.” Dương Tuyết Lỵ nói.

“Trời đã không còn sớm nữa, tình hình trong thung lũng vẫn chưa rõ ràng.

Vậy thì, chúng ta quay lại khu rừng hoa ban nãy, tìm một chỗ dựng lều cắm trại, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai rồi đến thăm dò tình hình.” Phong Nguyên Thanh đề nghị.

“Được, cứ thế mà làm, chỗ đó không có nhiều côn trùng, lại có mùi thơm của hoa ban, đúng là nơi cắm trại lý tưởng!” Bàn Tử cười tủm tỉm gật đầu nói.

“Đợi khi chúng ta dưỡng sức đầy đủ, sáng sớm mai, sẽ tiến vào thung lũng, tìm đến vị trí có ký hiệu con cóc đó.” Trời dần tối, mọi người đốt một đống lửa trại, sắp xếp người trực đêm luân phiên, rồi chui vào túi ngủ nghỉ ngơi.

Đêm đó trôi qua rất yên tĩnh, không xảy ra bất kỳ bất ngờ nào.

Sáng sớm tinh mơ, mọi người đón bình minh thức dậy.

Trừ Bàn Tử, lề mề mãi nửa ngày trời, mới ngái ngủ bò ra khỏi túi ngủ.

“Ngáp ~ Mấy giờ rồi?

Hả?

Sao đồng hồ của tôi hết pin rồi?” Bàn Tử nhìn đồng hồ, không còn hiển thị số nữa, sau đó anh ta dùng sức đập vài cái, cũng không thấy khá hơn.

“Đồng hồ hỏng từ hôm qua rồi, cậu quên sao?” Hồ Bát Ức không vui nói.

“Đừng quên, chúng ta ở rất gần hai khối thiên thạch lớn đó, thiết bị điện tử sẽ có vấn đề.” “À đúng rồi, đây không phải do ngủ mê man, quên mất rồi sao?

Hắc hắc,” Bàn Tử gãi đầu cười nói.

Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy cái bánh bao lớn từ không gian, còn có sữa đậu nành, sữa bò.

Mấy người đơn giản làm nóng rồi ăn một bữa.

Sau đó, theo kế hoạch hôm qua, mọi người lên đường tiến về

thung lũng.

Mấy người đều đã chuẩn bị tâm lý, Hiến Vương đã kinh doanh ở đây nhiều năm, bố trí nhất định vô cùng chu đáo, dù có mật đạo tránh được chướng khí mặt đất, e rằng cũng không dễ đi như vậy.

Chẳng mấy chốc, mấy người xuyên qua hai khối thiên thạch khổng lồ phía trước thung lũng, men theo khe suối tiếp tục tiến sâu vào lòng thung lũng.

Trong thung lũng đặc biệt ẩm thấp ngột ngạt, vô số thực vật dây leo xen kẽ lẫn nhau, bám đầy vách núi, che phủ dòng suối.

Nhìn quanh, khắp nơi đều là màu xanh biếc, khiến người ta hoa mắt.

Cứ như thể ở lâu trong tuyết sẽ bị chứng mù tuyết vậy.

Bàn Tử sức lực lớn, liền đi trước dùng dao phát quang mở đường, chặt chém tạo ra một lối đi.

Ở một đầu khác, nhóm Ân Khoan, Trạch Ngõa truy đuổi theo, cuối cùng đã đến gần cây đa lớn nơi Phong Nguyên Thanh và những người khác đã nghỉ ngơi vào tối hôm qua.

Chỉ là vào đêm tối không thể kiểm tra được gì, thế là sau khi nghỉ ngơi một đêm, trời sáng mới bắt đầu dò xét.

Cây đa lớn đổ sập hình ngọn tháp, khiến bọn họ chấn động, cùng với tượng đá tiêu đồ sừng sững trên mặt đất, đều khiến Ân Khoan cảm thấy không ổn.

“Nhất định phải nhanh chóng đuổi kịp bọn họ, không thể để bọn họ tiến vào Thung Lũng Côn Trùng!” Ân Khoan gằn giọng nói.

“Vâng!” đám thanh tráng bên dưới đồng thanh đáp.

Lúc này, một người thanh tráng đi thăm dò tình hình gần đó quay

về bẩm báo: “Tộc trưởng, trong rừng cây bên kia tìm thấy hai ngôi mộ đất mới đắp, rất có thể là do mấy người ngoại hương kia đào.” “Mộ?” Ân Khoan không khỏi nghĩ đến thiên tượng quỷ dị hôm qua, cùng với tiếng sấm sét kinh hoàng kia.

“Không phải là hai người ngoại hương đó chết ở đây sao?” “Đi, dẫn tôi qua xem.” Ân Khoan phân phó.

Ngay sau đó, mọi người đi theo người thăm dò đến trước các ngôi mộ.

“Xem dấu vết, quả thực rất mới.

Ở đây ngoài mấy người ngoại hương đó ra, cũng không có ai khác, khẳng định là do bọn họ tu sửa.

Nói không chừng mấy người ngoại hương đó gặp phải bất trắc, chết ở đây, chôn cất tại chỗ.

Nếu vậy thì tốt nhất, cũng đỡ cho chúng ta phải động thủ.” Trạch Ngõa nói.

“Ừm, đào lên xem không phải biết sao?

Đi, đào lên!” Ân Khoan phân phó.

Rất nhanh, hai ngôi mộ bị đào lên, để lộ ra những bộ xương cốt khô héo bên trong.

“Hả?

Hóa ra không phải bọn họ, xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp bọn họ rồi!” Ân Khoan hít một hơi thuốc nói.

“Chôn lại đi, chúng ta tiếp tục đuổi theo.” Ân Khoan nói xong, vừa hút thuốc vừa quay trở lại.

Mấy người đào mộ không thể không lấp đất lại.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của Ân Khoan, họ tiếp tục truy đuổi theo hướng Thung Lũng Côn Trùng.

Về phía Phong Nguyên Thanh, Bàn Tử dẫn đầu, đi trước phát quang mở đường.

Trong rừng rậm này, phiền phức lớn nhất không gì hơn là côn trùng cắn đốt, từng đàn từng lũ bay đến bu kín người.

May mắn thay, mấy người chuẩn bị đầy đủ, thuốc xịt đuổi côn trùng và thuốc bôi được thoa lên vùng da hở, nên không bị côn trùng cắn đốt nhiều.

Chương 198

Chỉ là sau khi vận động kịch liệt, toàn thân đều thấm đẫm mồ hôi.

Trong khu rừng rậm này, cũng không dám mặc quá hở hang, dễ bị lá cây sắc nhọn trên đường làm bị thương, thậm chí bị côn trùng độc, rắn độc quấn cắn.

Nếu bị cắn, không được chữa trị kịp thời, chỉ có thể mất mạng.

Mọi người mặc giày ủng chống nước, quần áo ni lông chống thấm, toàn thân bí bách mồ hôi.

Xuyên qua khu rừng rậm rạp, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy nhiều dấu vết xây dựng nhân tạo.

Càng đi sâu, dấu vết kiến trúc nhân tạo càng nhiều.

Ban đầu khi xây dựng lăng mộ này, tất cả vật tư và thuốc men đều phải vận chuyển qua thần đạo này vào bên trong.

Chỉ là cách đây hai nghìn năm, trong quãng thời gian dài đằng đẵng đó, thung lũng đã trải qua những thay đổi long trời lở đất.

Thực vật bị chặt phá khi xây dựng lăng mộ đã mọc lại, che phủ và xâm thực toàn bộ dấu tích thần đạo xưa kia.

Trên mặt đất thỉnh thoảng lộ ra một số tượng đá người đá đổ nát, những thứ này đều là điêu khắc đá hai bên thần đạo của mộ Hiến Vương.

Mộ Hiến Vương cũng như các lăng mộ khác, đều đặc biệt xây dựng thần đạo phía trước mộ, để hậu nhân đến minh lâu tế tự bái lạy.

Cuối cùng, đoàn người đến một tàn tích tường thành đổ nát.

Đây chính là bức tường thành đầu tiên trên bản đồ da người.

Giờ đây nó đã bị hư hại nặng nề, chỉ còn lại một nền đá đất đắp dày hơn ba mét và cao hơn hai mét, bên trên phủ một lớp cỏ dại.

"Cuối cùng cũng đến rồi, đi suốt quãng đường này quả thực quá không dễ dàng!" Bàn Tử thở hổn hển nói.

Bàn Tử dùng dao phát quang trong tay gõ mấy cái lên tường, kết quả, từ các khe tường "sưu sưu sưu" chui ra hàng trăm con rết nhỏ, chạy tán loạn khắp nơi, nhưng hầu hết đều chạy ra phía ngoài thung lũng, không có con nào chạy sâu vào trong thung lũng.

"Ơ, chỗ này sao lại không có một con côn trùng nào?

Thật là kỳ lạ." Bàn Tử nghi hoặc nói.

"Đó là bởi vì, ở đây đã bố trí Đoạn Trùng Đạo, không chỉ có rết, bao gồm cả côn trùng bay xung quanh, rệp trên thực vật, bọ cánh cứng, chuồn chuồn lớn, đều tập trung ở phía bên này." Phong Nguyên Thanh nói.

"Mà phía bên kia bức tường, hầu như không thấy bất kỳ côn trùng hay động vật nào.

Bức tường này chính là ranh giới, ngăn cách hai bên." "Đoạn Trùng Đạo?" Hồ Bát Ức chợt hiểu ra.

Hóa ra ở đây cũng giống như Mậu Lăng, đều bố trí Đoạn Trùng Đạo.

Phương pháp này rất phổ biến trong các lăng mộ đế vương thời Hán, đơn giản nhất là chôn lưu huỳnh và thủy ngân, thêm độc ma tán, tuần hoàng kỵ, lại bồ đê được điều hòa lại, do có thuộc tính tương khắc, có thể chôn trong đất, hàng nghìn năm trôi qua cũng không bay hơi hết.

Hồ Bát Ức dùng xẻng công binh đào một cái hố cạn trên mặt đất, cúi người nhìn chất liệu trong đất, quả nhiên trong đất chôn loại thuốc

đuổi côn trùng bí truyền lưu giữ rất lâu.

Dương Tuyết Lỵ không am hiểu sâu sắc về phong thủy, liền hỏi: "Ở đây cách chủ mộ của Hiến Vương còn rất xa, tại sao lại chôn Đoạn Trùng Đạo ở đây?" Hồ Bát Ức suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Từ những dấu hiệu trước đó cho thấy, Hiến Vương am hiểu sâu sắc kỳ thuật, hơn nữa còn có thể thay đổi cục diện phong thủy.

Một lăng mộ quy mô lớn như vậy, không chỉ chủ mộ phải có khí tượng tiên huyệt, mà ở gần đó cũng sẽ thiết lập một loại huyệt mắt phụ trợ, Đoạn Trùng Đạo này chắc hẳn là để phục vụ mục đích đó." Trong các bí thuật phong thủy từ xưa, phần khó khăn nhất chính là cải cục, điều này đòi hỏi phải có nhận thức bao quát về trời đất càn khôn, núi sông hồ suối, đấu chuyển tinh di (sao trời chuyển động).

Kiến thức, tầm nhìn, và cách cục của phong thủy sư đều phải rất cao, không phải người thường có thể làm được.

Việc thiết lập huyệt mắt phụ trợ trong phong thủy cũng thuộc về nội dung cao siêu, từ xưa đến nay không phải là điều phổ biến.

Khối lượng công việc để thay đổi cục diện phong thủy cũng không phải người thường có thể làm được, đa số chỉ có đế vương, cùng với các vương hầu nắm quyền lực, mới có thực lực tiến hành đại quy mô xây dựng như vậy.

Nhìn lăng mộ Hiến Vương thì biết, đó là huy động hơn mười vạn nhân lực, tốn hai mươi bảy năm mới hoàn thành.

Những huyệt mắt và tinh vị phụ trợ cho chủ lăng này, nếu được cải sửa tốt, thì đối với huyệt vị chủ mộ sẽ như hổ thêm cánh, giao long nhập biển vậy.

Trong cuốn "Hóa" của 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, chính là giảng giải các thủ đoạn cải phong hoán thủy.

《Dịch Long Kinh》 có ghi chép, long mạch cải hình hoán thế, chuyển phong biến thủy, ít nhất cần động đến chín huyệt mắt chủ yếu liên quan đến chu vi địa mạch.

Huyệt mắt thứ nhất, hóa chuyển sinh khí thành triền hộ.

Huyệt mắt thứ hai, hai tai cắm thẳng trời mây.

Huyệt mắt thứ ba, đuôi cá rồng tụ kim thủy.

Huyệt mắt thứ tư, cao vút thiên cung làm hộ trì.

Huyệt mắt thứ năm, điểm tô thiên lương minh đường khai.

Huyệt mắt thứ sáu, khẩu thủy quan lan thiết triều nghênh.

Huyệt mắt thứ bảy, sa cước nghi tác tả hữu bàn.

Huyệt mắt thứ tám, mạc trướng trùng trùng xuyên long quá.

Huyệt mắt thứ chín, cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn.

Chỉ cần thay đổi chín vị trí huyệt mắt tinh vị này gần chủ mạch, là có thể giữ cho khóa phong thủy triền hộ mật thiết, hình thế khí mạch huyệt vị vạn năm không phá.

Đoạn khẩu quyết này nói ra nghe rất cao siêu, tuy nhiên nói một cách dễ hiểu hơn, chính là ở những vị trí đặc biệt chôn chum cá vàng, trồng cây cao, đào giếng sâu, v.v. chỉ có điều điểm khó là ở việc lựa chọn vị trí, sai lệch một chút cũng sẽ vô dụng.

Trong thung lũng, cây cối rậm rạp, những thứ khác tuy tạm thời chưa nhìn ra, nhưng cái cuối cùng "cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn" thì rất rõ ràng, Hồ Bát Ức vừa nhìn đã nhận ra.

Thung lũng trùng điệp uốn khúc, ở những nơi u sâu, hai bên sườn núi lộn xộn, cùng với "thủy long mạch" xuyên hành trong thung lũng, khiến chủ khách khó phân, thật giả khó biện, có vẻ như muốn chiếm chỗ của chủ.

Mà trong "long vựng" của thủy long, địa hình sẽ còn thấp hơn, ngồi xuống thấp như ngồi giếng ngắm trời, khí tượng hoàn toàn không có ý uy nghiêm mà lại có vẻ ti tiện, điều này là Hiến Vương không thể dung thứ.

Vì vậy Hiến Vương nhất định sẽ cải tạo một cục diện "cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn" ở nơi khóa long mạch này.

Có thể ở mỗi chín khúc uốn lượn của thung lũng, xây dựng một thần miếu hoặc từ đường.

Nhờ đó mà khiến "thủy long mạch" này tăng thêm khí thế, mạch lạc rõ ràng.

Các kiến trúc thời cổ, cơ bản đều là kết cấu đất gỗ, sợ nhất là côn trùng gặm nhấm, phá hoại, khẳng định phải áp dụng một số biện pháp đuổi côn trùng.

Đoạn Trùng Đạo này là để bảo vệ kiến trúc thần miếu bên trong, hơn nữa biện pháp phòng trùng chắc chắn không ít, nhất định không chỉ có một chỗ này.

Đây chính là cách nhìn của Hồ Bát Ức lúc bấy giờ.

Anh ấy đã nói ra suy nghĩ của mình, và nhận được sự khẳng định của Phong Nguyên Thanh.

Đôi mắt của Phong Nguyên Thanh, ngoài việc có thể nhìn thấy vạn vật hữu hình tự nhiên, còn có thể phân biệt khí cơ giữa trời đất.

Trong thung lũng quả thực tồn tại nút thắt này như Hồ Bát Ức đã nói, khí cơ trên nút thắt trong mắt Phong Nguyên Thanh, rõ ràng như lửa nến.

Đi sâu hơn, một khí cơ càng rõ ràng hơn hiện ra, đó chính là lăng mộ Hiến Vương.

Dương Tuyết Lỵ suy nghĩ một chút, nói: "Vậy là 'Trấn Lăng Phổ' và ký hiệu con cóc trong bản đồ da người, hẳn là một vị thần nào đó?" Hồ Bát Ức đối chiếu bản đồ da người, tìm thấy ký hiệu tường thành đổ nát của mộ Hiến Vương, tính toán một hồi, rồi nói: "Ký hiệu thiềm khẩu trên 'Trấn Lăng Phổ' hẳn là ở phía sườn núi bên trái thung lũng không xa bức tường đổ nát này, chúng ta qua đó xem sao." Cổ mộ thời Tần Hán, cách nay hai nghìn năm, dù có bảo tồn được, nếu không phải hoàn cảnh đặc biệt, cũng rất khó giữ được nguyên trạng.

Hiện tại vẫn chưa biết mộ Hiến Vương rốt cuộc có thể bảo tồn đến mức nào.

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước, chẳng bao lâu đã phát hiện ra Đoạn Trùng Đạo thứ hai và thứ ba được lát bằng bí dược chống côn trùng, mặt đất không có một ngọn cỏ nào mọc.

Đến đây, địa thế đã càng lúc càng rộng mở, hình thành hình dạng loa kèn, phía trước đã có sương khói mờ ảo ẩn hiện, càng đi sâu, sương mù trắng xóa càng trở nên dày đặc.

Mọi người nhìn về phía trước, trong thung lũng, toàn bộ đều bị mây mù bao phủ, bên trong một mảnh tịch mịch, không có bất kỳ tiếng côn trùng kêu, chim hót hay gió thổi cỏ lay nào.

Đã rất gần với chướng độc bao vây Thung Lũng Côn Trùng.

Để đảm bảo an toàn, mọi người đều đeo mặt nạ chống độc, đề phòng vạn nhất.

"Mọi người cẩn thận một chút, thắt chặt cổ tay áo, mang cả găng tay và mũ vào.

Trong chướng khí đó không chỉ có độc vật, mà còn có rất nhiều côn trùng mà mắt thường khó nhìn thấy!" Phong Nguyên Thanh cẩn thận dò xét tình hình độc vụ, sau đó nói.

Chương 199

Chướng khí này, quả thực không hề đơn giản.

Người thường, dù có ngăn được độc khí, cũng không ngăn được những côn trùng độc mà mắt thường khó nhìn thấy trong sương khí.

Chúng thậm chí có thể chui qua da, che mắt, tai, miệng, mũi đều không có tác dụng, bắt buộc phải bảo vệ toàn thân.

"A?

Hiến Vương lão già này, sao lại độc ác như vậy, chướng độc còn chưa đủ, lại còn muốn thêm côn trùng độc vào bên trong?" Bàn Tử vẻ mặt không thể tin nổi.

Anh ta hoàn toàn không ngờ, trong chướng khí này lại còn có côn trùng độc?

"Trừ khi bất đắc dĩ, chúng ta đừng đến gần đám chướng khí đó!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Đúng, chúng ta cứ tìm chỗ có ký hiệu con cóc trước, nếu thật sự không tìm thấy, chúng ta sẽ nghĩ cách khác." Hồ Bát Ức đồng tình nói.

Mấy người men theo sườn dốc đi, đến chân núi phía sườn trái thung lũng.

Nơi đây đã cách Xà Khê một đoạn rất xa, tính ra, lại hầu như nằm chính giữa ba bức tường Đoạn Trùng Đạo.

Nếu có di tích thần miếu, cũng nên ở gần đây.

Đang đi, bỗng nhiên một bụi cây cạnh Hồ Bát Ức lay động.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử giật mình vội vàng giơ súng trường lên đạn, nhắm vào bụi cây đang lay động kia.

Bụi cây đó bọn họ đều chưa chạm vào, cũng không có gió thổi, sao lại đột nhiên tự mình động đậy vậy?

"Này, đừng nổ súng." Dương Tuyết Lỵ vội vàng lên tiếng ngăn lại, "Đây là cỏ nhảy múa, bình thường không có tinh thần, một khi bị người hoặc động vật đi ngang qua quấy động, sẽ uốn éo như nhảy múa, có khả năng đặc biệt là nhảy múa theo tiếng động, nhưng không có hại cho người." "Phù, làm tôi sợ chết khiếp, tôi còn tưởng lại đụng phải loại cỏ quái dị như cây bị rắn mây ký sinh trước đó, suýt chút nữa thì nổ súng rồi." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm nói.

Hồ Bát Ức nghe vậy, cũng thả lỏng, hạ súng xuống.

Nhìn đám cỏ nhảy múa này, chúng uốn lượn như rong biển, lắc lư bên này bên kia.

Dần dần, đám cỏ nhảy múa này tách ra hai bên, chia thành hai bụi, phía sau lộ ra nửa quả hồ lô lớn màu đỏ rực.

"Ơ?

Mấy người xem, phía sau cỏ nhảy múa có thứ gì đó lộ ra?

Một quả hồ lô lớn màu đỏ?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Nhìn kỹ, quả hồ lô đỏ rực kia, được khắc từ đá, cao hơn một mét, toàn thân nhẵn bóng, đỏ tươi như lửa.

Cứ như thể vừa mới hoàn thành vậy, màu sắc rực rỡ đến thế!

Thế là, liền vén bụi cỏ, đi đến gần xem xét kỹ lưỡng.

Hóa ra quả hồ lô này được khắc từ một khối đá giả màu đỏ, đá giả có màu đỏ rực tự nhiên, loại thuốc nhuộm màu đỏ sớm nhất chính là thêm bột đá giả mà chế thành.

Bề mặt hồ lô cũng được phủ một lớp dược liệu đuổi côn trùng, vẫn còn thoang thoảng ngửi thấy một mùi hăng nồng.

Khiến các loại cỏ dại dây leo mọc gần đó đều tránh xa nó.

"À, cái này thật là kỳ lạ, sao lại không phải tượng thiềm thừ, mà lại là một quả hồ lô?

Muốn giải phóng hoàn toàn cục thế phong thủy bảo huyệt của thủy long mạch này, ở đây đáng lẽ phải xây một đàn tế hoặc một từ đường mới đúng chứ." Hồ Bát Ức đứng cạnh quả hồ lô lớn suy tư, còn Phong Nguyên Thanh thì đi đến cạnh vách núi.

Trên vách núi dốc đứng hiểm trở, vô số dây leo rủ xuống, cách quả hồ lô ba bước chân, tất cả đều bị dây leo che phủ kín.

Phong Nguyên Thanh cầm dao phát quang, chém ngang một nhát, một lượng lớn dây leo bị chém đứt.

Dùng tay gạt dây leo ra, lộ ra Miếu Sơn Thần bị che giấu.

Bàn Tử cũng cầm cuốc leo núi đến, gạt dây leo chắn đường ra, nhìn thấy kiến trúc bên trong, liền lập tức quay đầu lại gọi Hồ Bát Ức: "Lão Hồ, Dương tiểu thư, hai người mau đến đây xem, đúng là có con cóc đó." Hồ Bát Ức và Dương Tuyết Lỵ nghe thấy tiếng Bàn Tử gọi, lập tức bước đến.

Chỉ thấy dưới vô số dây leo thực vật che phủ, đối diện với quả hồ lô đá đỏ, quả nhiên có một thần miếu thờ Sơn Thần.

Nhìn kiểu dáng, nó được xây dựa vào núi, sử dụng kết cấu khung gỗ kiểu mái núi, chia làm hai gian tiền và hậu.

Chỉ là mặt tiền điện thờ đã bị vô số dây leo bện quanh che kín, một số chỗ đã đổ sập.

Ngẩng đầu nhìn lên, ngói xanh và xà cột chạm khắc trên đỉnh, tuy đã đổ nát, nhưng do nơi đây là một nút thắt huyệt mắt trong đại trận thủy long vựng, hiệu quả tàng phong tụ khí rất mạnh mẽ, khiến nơi đây bảo tồn được khung sườn chính.

Miếu Sơn Thần tĩnh lặng nằm trong thung lũng sâu thẳm hoang vu không người này, an nhiên trải qua mấy nghìn năm tháng.

Nơi đây tuy bị vô số dây leo che phủ, nhưng tạm thời không có nguy cơ đổ sập.

Gần đó có không ít chim chóc, đều làm tổ trên mái hiên.

Điều này cho thấy không khí ở đây không có vấn đề gì, nếu không, những loài chim đó cũng không thể an nhiên sinh tồn.

Thấy tình hình này, mấy người cũng yên tâm tháo mặt nạ chống độc ra.

Đẩy cửa lớn của Miếu Sơn Thần, bốn người lần lượt bước vào.

Điện thờ này quy mô không lớn, đã mọc đầy thực vật.

Tượng đất trên thần đàn cũng đã đổ nát, nhìn kỹ, đó là một tôn thần mặt đen, mặt vô biểu cảm, hai mắt nhắm nghiền, mặc áo bào đen, đổ nằm ở góc tường.

Bên cạnh tượng đất Sơn Thần, còn phân liệt hai sơn quỷ bằng đất nặn, đều là mặt xanh nanh nhọn, trông như Dạ Xoa, bên trái ôm một quả hồ lô đỏ rực, bên phải hai tay ôm một con thiềm thừ.

Thấy đến đây, Hồ Bát Ức đã hiểu ra, thiềm thừ và hồ lô này, đều là đồ vật của Sơn Thần, chỉ là không biết dùng để làm gì.

Anh thấy cảnh miếu Sơn Thần hoang tàn tiêu điều, khiến anh lại nhớ đến quãng thời gian khổ sở trước đây, trong lòng có chút không vui.

Thế là liền cảm khái nói: "Sơn Thần vốn là vị thần bảo hộ một phương, có thần điện đáng lẽ phải được hưởng hương hỏa cúng bái, giờ đây lại hoang phế cảnh tượng này, thật đúng là thịnh suy có số.

Ngay cả Sơn Thần lão gia cũng có lúc gian nan, huống chi là dân

thường bách tính, quả nhiên là âm dương đồng lý, thành bại đều như vậy." "Sao, anh lẽ nào còn muốn tế bái một phen không thành?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

"Khái, thì cũng không đến mức đó, nhưng chúng ta có thể dựng tượng thần về vị trí cũ, rồi thắp cho ông ấy vài nén hương, coi như chút tấm lòng." Hồ Bát Ức nói.

Nhưng Bàn Tử lại không cho là đúng: "Lão tử không tin thứ này, nếu Sơn Thần này thật sự linh nghiệm, sao ngay cả chính mình cũng không bảo vệ được?

Theo tôi thấy, cứ để ông ấy tiếp tục nằm ở đây đi, nằm như vậy thoải mái hơn nhiều." Hồ Bát Ức quay sang nhìn Phong Nguyên Thanh, chỉ thấy Phong Nguyên Thanh cũng hoàn toàn không có ý định đó, đành thôi.

Sau đó, mấy người tiến vào hậu điện, gian hậu điện này đã được xây dựng bên trong lòng núi, nhỏ hẹp hơn tiền điện.

Giữa điện là một tấm bình phong đá xanh biếc, bên trên có tượng Sơn Thần hiển linh, thân hình tương tự tượng đất ở chính điện, chỉ có điều hơi mờ, không nhìn rõ mặt mũi, hai bên không có sơn quỷ đi kèm.

Nhìn kỹ, khối đá bình phong này dường như không phải do nhân công khắc họa, mà là vân đá hình thành tự nhiên, thật kỳ lạ.

Phong Nguyên Thanh quét mắt nhìn tấm bình phong đá này, quả thực là vân đá tự nhiên.

Hai nghìn năm trước, giữa trời đất này, linh khí dồi dào, hẳn là có không ít sơn tinh thủy quái, vị Sơn Thần này, có lẽ là một trong số đó.

Trong rừng núi hiển lộ dấu vết, bị sơn dân phát hiện, cúng bái trở thành thần linh, trong thần miếu này hiển lộ thần tích, lưu lại một bức tượng thần cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Chỉ là, sau này, Hiến Vương đến đây, đại quy mô bắt giữ sơn dân, người di cư và nô lệ, để xây dựng lăng mộ của ông ta, khiến Miếu Sơn Thần mất đi hương hỏa.

Với thực lực của Hiến Vương, nói không chừng vị Sơn Thần này cũng gặp tai ương, nếu không, một miếu Sơn Thần suy tàn tự nhiên, tượng thần cũng không đến nỗi đổ nằm ở góc tường.

Dù sao thì Hiến Vương chỉ cần thần miếu phát huy hình thế phong thủy, không cần Sơn Thần.

Vượt qua bình phong đá xanh biếc, liền đến cuối điện thờ, ở tận cùng, chín pho tượng thiềm thừ đá khổng lồ xếp thành hàng.

Hồ Bát Ức thấy cảnh này, mắt sáng lên, chín con thiềm thừ này, chính là ứng với số "cửu khúc hồi hoàn", chứ không phải cửu cung bát quái, ám đạo chắc hẳn ẩn giấu trong đó.

Nhìn kỹ, miệng của chín con thiềm thừ đá này, có há có ngậm, hướng đầu cũng khác nhau.

Miệng thiềm thừ đều có thể cử động, dưới đất còn có rãnh đá, có thể xoay tượng đá thay đổi phương hướng.

"Lão Hồ, ám đạo giấu trong chín con cóc này rồi, anh xem có thể phá giải được không." Phong Nguyên Thanh nói với Hồ Bát Ức đang nhíu mày bên cạnh.

Chương 200

"Được, Phong gia, ngài cứ xem tôi đây." Hồ Bát Ức nghe Phong gia nói xong, liền vỗ ngực nói.

Loại cơ quan phong thủy này, Hồ Bát Ức đầy tự tin.

Anh ta đã sớm nhận ra, nơi đây là cục diện cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn, vậy thì cơ quan chín con cóc ở đây, cũng cần phải phá giải theo số cửu khúc hồi hoàn.

Chỉ là hướng của những con cóc này, và việc đóng mở miệng thiềm thừ, cần phải tốn chút công sức để tính toán và sắp xếp, cũng thực sự tốn không ít đầu óc.

May mắn là nền tảng thuật số của Hồ Bát Ức khá tốt, lại trải qua thời gian nghiên cứu học tập này, so với lúc ở Long Lĩnh đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Hồ Bát Ức đi đến bên cạnh mấy tượng cóc đá cẩn thận quan sát, từng con một xem xét tỉ mỉ.

Cuối cùng xác định được thứ tự của cơ quan cóc này, hẳn là từ trái sang phải, đẩy từng con theo thứ tự, mới có thể thuận lợi mở cơ quan.

Nếu tùy tiện động lung tung, liên tục ba lần không đúng vị trí chính xác, cơ quan sẽ hoàn toàn bị kẹt cứng.

Hồ Bát Ức nhẩm tính trong lòng, định bắt đầu từ việc đóng mở miệng thiềm thừ, cái này tính toán tương đối dễ dàng.

Trầm tư nhẩm tính một lúc, Hồ Bát Ức gọi Bàn Tử đến, nói cho Bàn Tử thứ tự đóng mở miệng thiềm thừ, để anh ta thao tác.

Sau đó, lại lấy cuốn "Độn" trong 《Thập Lục Tự Âm Dương

Phong Thủy Bí Thuật》, phối hợp với khẩu quyết hoán toán của 《Dịch Long Kinh》, dùng cành cây viết viết vẽ vẽ xuống đất, cuối cùng sau hai mươi phút, cũng đã tính ra phương vị hướng của con cóc.

"Cuối cùng cũng tính ra rồi, Bàn Tử, mau đến giúp, theo những hướng này, sắp xếp từng tượng cóc đá một." Bàn Tử dưới sự chỉ dẫn phối hợp của Hồ Bát Ức, hai người cùng nhau, sắp xếp chín con cóc theo đúng phương vị.

Sau đó, hai người phủi tay, chờ đợi cơ quan mở ra.

Nhưng đợi một lúc, cũng không thấy có phản ứng gì trong nội điện.

Hồ Bát Ức vẻ mặt đầy chấm hỏi: "Không đúng à, theo số cửu khúc hồi hoàn, hẳn là không sai được, sao không thấy có ám môn mở ra?" "Nếu ở đây không có phản ứng, chúng ta không thử ra ngoài xem sao, cơ quan không ở bên trong, vậy khẳng định là ở bên ngoài rồi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Đúng, chúng ta ra ngoài xem." Hồ Bát Ức cũng phản ứng lại.

Phong thủy sư tạo ra cục diện cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn này, cũng là một cao nhân, trong thiết kế cơ quan cũng có trình độ không thấp, ám đạo nói không chừng thật sự ở bên ngoài.

Mọi người quay lại đường cũ, suốt đường cũng không thấy có ám môn nào mở ra, tiền điện cũng vậy, không có bất kỳ thay đổi nào.

Cuối cùng, mọi người đến bên ngoài Miếu Sơn Thần.

Quả hồ lô trước điện không biết từ lúc nào đã nứt làm đôi, bên dưới lộ ra một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này được xây thành hình dạng miệng thiềm thừ há rộng, vừa dẹt vừa thấp, cũng được làm từ đá giả màu đỏ rực, bên trên còn khắc một số văn hoa đơn sơ, hai bên cửa lớn lần lượt có hai tay

nắm cửa, có thể kéo lên.

Người thiết kế cơ quan này quả thực rất lợi hại, thiết kế tinh xảo kỳ diệu như vậy, cho dù có người biết chín con thiềm thừ là cơ quan mở cửa đá, nhưng chỉ cần không hiểu cách phá giải, thì dù có gõ lung tung hay phá tung cũng không thể tìm thấy lối vào bên ngoài.

Dương Tuyết Lỵ nhìn cánh cửa đá kỳ hình quái trạng này nói: "Sao cánh cửa này lại được xây thành bộ dạng cổ quái thế này, giống như miệng thiềm thừ vậy?

Bên trong thật sự có đường hầm dẫn đến chủ mộ sao?" "Cánh cửa đá này bọn họ cố ý xây thành như vậy, quả thực giống như một cái miệng thiềm thừ lớn, trên bản đồ dùng hình dạng con cóc há miệng để biểu thị lối vào ám đạo, cũng rất hình tượng." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ký hiệu trên Trấn Lăng Phổ hẳn không sai, ám đạo chắc hẳn ở bên dưới rồi, có thể thông đến huyệt mắt tinh vị gần nhất với thủy long vựng, để minh lâu tế tự, dường như cũng chỉ có đi qua đây mới có thể đến được." Bàn Tử không hề bận tâm, chỉ thấy anh ta vỗ vỗ khẩu súng trường trong tay, nói: "Cùng lắm thì ở bên trong gặp phải con cóc lớn, chúng ta có súng trong tay, dù là tổ tông của cóc, cũng có thể nện cho nó tan thành tổ ong vò vẽ!

Sợ gì chứ?" "Này, vẫn là cẩn thận một chút thì hơn, súng cũng không phải vạn năng, ai biết bên trong còn có cơ quan lợi hại nào không, nhưng chúng ta xuống dưới rồi, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, cũng chẳng có gì đáng sợ!" Hồ Bát Ức tuy có tự tin, nhưng vẫn nhắc nhở Bàn Tử, cẩn thận là trên hết.

"Đi thôi, mở cửa ra, chúng ta xuống." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, Hồ Bát Ức và Bàn Tử đi đến trước cửa, dùng dây thừng xuyên qua vòng đồng trên cửa đá, dùng sức kéo lên.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, cánh cửa đá mở ra, để lộ một đường hầm hẹp và dốc xuống.

Trong đường hầm tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Hồ Bát Ức lấy súng tín hiệu ra, bắn một phát đạn chiếu sáng vào đường hầm.

Đạn chiếu sáng chói lọi xuyên phá bóng tối dưới lòng đất, ánh sáng trắng bệch chiếu vào sâu trong hang động, đập vào mắt là vô số xương trắng khổng lồ và ngà voi.

Hóa ra cái gọi là ám đạo này, lại là một đường hầm tuẫn táng nằm sâu dưới lòng đất.

Cùng với việc đạn chiếu sáng tiếp tục đi sâu, có thể nhìn thấy ở hai đầu trái phải của hố tuẫn táng, ở những vị trí không đối xứng, đều có một cái cửa động.

Trừ đường hầm chính giữa trống rỗng, hai bên thì chất đầy xương trắng rợn người.

Mà ở cuối đường hầm, còn có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh, nơi đó hẳn là hệ thống sông ngầm Xà Hà.

Tuy nhiên, trong đường hầm này nhất định đã bố trí cơ quan lợi hại, ngăn cản người ngoài xâm nhập.

Nhưng dù cơ quan này có lợi hại đến đâu, cũng có dấu vết để lần theo, không giống như chướng độc vô biên vô tận bên ngoài, căn bản không thể cho người ta đi qua.

Đi đường hầm dưới lòng đất này, ngược lại còn an toàn hơn một chút.

"Tôi vừa nhìn thấy cuối đường hầm là một con sông ngầm, chúng ta bây giờ cũng không có bè tre, xem ra chỉ có thể bơi qua thôi." Hồ

Bát Ức nói.

“Khái, con sông ngầm đó cũng không biết sâu bao nhiêu, dài bao nhiêu, nhiệt độ nước lại thấp, trong nước cũng không biết có cơ quan gì không, bơi qua như vậy quá nguy hiểm, tôi có mang theo thuyền hoa phà bơm hơi, không cần phải bơi qua đâu.” Phong gia nói.

Vừa nghĩ đến vô số tử thi trôi nổi trong con sông ngầm đó, liền nổi da gà, thật quá kinh tởm, nếu uống phải vài ngụm nước, chắc nôn mửa đến chết mất.

“A, hóa ra Phong gia ngài đã sớm có chuẩn bị, vậy thì tốt quá rồi!” Bàn Tử vẻ mặt kinh hỉ nói.

Gần giữa trưa, Phong Nguyên Thanh lại lấy ra một ít thức ăn, mấy người đơn giản ăn một bữa, nghỉ ngơi một lúc, chuẩn bị sơ lược.

Đeo găng tay, bảo hộ khuỷu tay, bảo hộ đầu gối và mũ bảo hiểm, đèn pin cũng thay pin mới.

Các thứ còn lại đều được cất vào ba lô.

Tranh thủ trời còn sớm, nhanh chóng xuyên qua ám đạo, vào bên trong Thung Lũng Côn Trùng rồi mới nghỉ ngơi.

Phong Nguyên Thanh dẫn đầu, giơ đèn pin đi xuống dọc theo con dốc nghiêng ở lối vào.

Dương Tuyết Lỵ thì đi theo sau, tay cầm tán Kim Cương, cẩn thận đề phòng.

Bàn Tử và Hồ Bát Ức thì một người cầm đèn pin, tay kia cầm súng và dao chặt, cẩn thận tiến lên ở cuối đội.

Lối vào đoạn hầm này có dấu vết xây dựng nhân tạo rất rõ ràng, hai bên đều được xếp bằng những khối đá xanh lớn chỉnh tề, các khe hở đều được trát xi măng, nền gạch vuông cũng rất bằng phẳng, khá

giống với dũng đạo trong mộ huyệt.

Hai bên đường hầm ở lối vào, xếp gọn gàng những bộ xương voi hoàn chỉnh, rõ ràng là được giết mổ ở bên ngoài rồi vận chuyển vào, ngụ ý cát tường.

Đây là cách chơi chữ ngụ ý, việc dùng xương voi, ngà voi làm vật bồi táng đã có từ rất lâu đời, thời Thương Thang, di chỉ Ân Khư đã khai quật được số lượng lớn ngà voi.

Nhìn kỹ thì những bộ xương voi dùng để bồi táng này chỉ được chôn một nửa, nửa còn lại lộ ra ngoài, xem ra là cố ý chôn nửa chừng như vậy.

Hiến Vương cả đời tìm kiếm con đường thành tiên, cách chôn cất này cũng thể hiện rõ khát vọng đắc đạo thành tiên của ông ta.

Ông ta đã không còn quá bận tâm đến những thứ trần tục, vật bồi táng chôn nửa vời biểu thị ý muốn thăng thiên.

Đếm kỹ thì chỉ riêng cái hầm bồi táng này đã có sáu mươi tư bộ xương voi hoàn chỉnh, ngà voi thì vô số kể.

Ngoài ra còn có một số hài cốt động vật nhỏ rải rác, ước chừng là chó săn và ngựa, cùng rất nhiều xương nô lệ bị chôn theo.

Mọi người kinh ngạc trước quy mô khổng lồ và sự xa hoa của các vật bồi táng trong mộ Hiến Vương.

Ngôi mộ của một tiểu quốc ở Nam Cương mà lại phô trương đến thế, chỉ vì một mình ông ta, mấy chục vạn bá tánh phải chịu khổ sở trăm bề, cuối cùng cái gọi là "sau khi chết thăng tiên, giang sơn vạn năm" cũng chỉ là một giấc mộng hão huyền!

"Bây giờ xem ra thật hoang đường!

Loại cổ mộ dùng xương máu bá tánh xây dựng thế này, chúng ta

nên đổ bao nhiêu thì cứ đổ bấy nhiêu!" Hồ Bát Ức vung nắm đấm nói với Bàn Tử bên cạnh.

"Phải, không sai, lão Hiến Vương chó chết này, muốn thành tiên ư?

Mơ mộng hão huyền đi, gặp phải lão tử thì cũng là kiếp số của ông ta thôi." Bàn Tử nói với vẻ đồng tình.

Rất nhanh, đoàn người đã đến cuối đường hầm.

Đường hầm nhân tạo kết thúc ở đây, tiếp xuống nữa là động đá tự nhiên dưới lòng đất, từ đây muốn đi tiếp thì phải đi thuyền hoặc bơi qua.

Ở bờ không xa, có mấy chiếc thuyền gỗ xếp hàng, chắc là để những người đến Minh Lâu tế bái vương mộ sử dụng, nhưng vì thời gian quá lâu, những chiếc thuyền gỗ này đã mục nát chỉ còn trơ khung, không thể dùng được nữa.

Chương 201

May mà Phong Nguyên Thanh đã chuẩn bị thuyền bơm hơi, mọi người không cần bơi qua nữa.

Từ không gian trữ vật, anh lấy ra một chiếc thuyền bơm hơi màu cam đỏ cuộn tròn và một cái bơm.

Loại thuyền bơm hơi mà Phong Nguyên Thanh mua có chất lượng khá tốt, sử dụng cấu trúc hai lớp, lớp vỏ ngoài bằng vật liệu lưới giáp, lớp lót bên trong còn có lõi kín khí PVC, vừa chống trầy xước, lại vừa kín khí.

Trải thuyền bơm hơi ra, Phong Nguyên Thanh khởi động bơm, bơm hơi vào thuyền.

Vài phút sau, chiếc thuyền dài 3 mét, rộng 1 mét rưỡi đã được bơm căng.

Anh bịt kín lỗ bơm, rồi lấy ra một chiếc đèn định vị, lắp vào mũi thuyền.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh đặt thuyền bơm hơi xuống nước, lắp động cơ chân vịt điện.

Sau khi điều chỉnh xong, mọi người lần lượt lên thuyền.

Phong Nguyên Thanh phát cho mỗi người một mái chèo tay, phòng khi động cơ chân vịt hỏng còn có thể chèo.

Dòng nước con sông ngầm này cũng chảy theo hướng mọi người đang tiến.

Trong nước có rất nhiều trụ đá khổng lồ, trông như những rặng san hô dưới đáy biển, phân nhánh khắp nơi.

Ngẩng đầu nhìn lên, trần động cũng rất thấp, có vẻ hơi ngột ngạt, còn có rất nhiều rễ cây khổng lồ mọc từ trên xuống, một số thậm chí đã mọc vào trong nước, tạo thành một trần động thực vật.

Cùng với việc mọi người tiếp tục tiến về phía trước, dòng sông chảy dài xuống dưới, khoảng cách giữa trần động và mặt nước cũng ngày càng lớn.

Dưới ánh đèn định vị, cảnh tượng trong lòng sông hiện rõ.

Phía trên, vẫn là vô số dây leo thực vật quấn quýt vào nhau, còn xung quanh và dưới đáy nước, là vô số trụ đá hình san hô.

Nhìn kỹ, hóa ra không phải trụ đá gì cả, mà là những cây gỗ hóa thạch từ thời viễn cổ.

Nơi đây hóa thạch thành từng quần thể, tạo thành một khu rừng hóa thạch hiếm thấy.

Hóa thạch, về cơ bản cần hàng chục triệu năm mới có thể hình thành, thông thường hóa thạch động vật chiếm đa số, bởi vì xương cốt và răng của động vật có ít vật chất hữu cơ, nhiều vật chất vô cơ hơn, dễ hình thành hóa thạch.

Hóa thạch thực vật thì hiếm hơn nhiều, vì tốc độ phân hủy của thực vật nhanh hơn xương cốt động vật rất nhiều, trong môi trường tự nhiên bình thường, về cơ bản không thể hình thành hóa thạch thực vật.

Chỉ khi xuất hiện tình huống cực đoan đặc biệt, mới có thể hình thành hóa thạch thực vật.

Dương Tuyết Lỵ có nghiên cứu về tình huống này, thần sắc có chút hưng phấn nói: “Già Long Sơn hàng trăm triệu năm trước có thể là một ngọn núi lửa hoạt động khổng lồ, trong một lần phun trào, đồng thời cũng xảy ra lũ bùn đá, dung nham vùi lấp khu rừng dưới

chân núi, cây cối bị nhiệt độ cao làm than hóa trong chớp mắt rồi lập tức lại bị lũ bùn đá kéo đến vùi lấp, nhiệt độ tức thì nguội lạnh." "Sau đó trải qua hàng chục triệu năm bồi đắp, hình thành hóa thạch, rồi lại qua sự xói mòn lặp đi lặp lại của nước ngầm, những khu rừng hóa thạch này mới lại lộ ra dưới lòng đất." Nhưng Hồ Bát Ức lại không thấy có gì kỳ lạ, năm đó khi còn là lính, anh ta cũng đã từng đào được không ít ở khu vực Côn Luân Sơn.

Nhưng anh ta vẫn nói: "Chúng ta đi đường này, đã nhìn thấy những thứ mà người bình thường cả đời cũng không thấy được, cũng coi như thu hoạch không nhỏ, không uổng chuyến đi này." "Haizz, không phải là mấy cục đá vỡ vụn à, có gì hay đâu, có bán được tiền không?

Tôi thấy, chúng ta vẫn nên mò ra từ mộ Hiến Vương này vài kiện minh khí kinh thiên động địa mang về, cũng để cho người bên ngoài mở mang tầm mắt, chấn động bọn họ, sau đó xông ra Phan Gia Viên, tiến quân Lưu Ly Hán, lừng danh giới cổ ngoạn, thế mới gọi là viên mãn!" Bàn Tử nói.

"Ôi chao, không ngờ nha Bàn Tử, cậu khẩu vị không nhỏ đâu, vậy sau này, người ta gặp cậu đều phải cung kính gọi một tiếng Bàn gia nha, ha ha ~" Hồ Bát Ức cười nói.

"Hừ hừ ~, đó là điều đương nhiên, Bàn gia tôi phải để bọn họ mở mang tầm mắt chứ." Bàn Tử nói không chút khách khí.

Đúng lúc mấy người đang tán gẫu, làm dịu đi không khí u ám, ngột ngạt.

Hồ Bát Ức đột nhiên chú ý thấy, ở rìa phạm vi ánh đèn chiếu rọi, dường như xuất hiện một bóng người màu trắng lờ mờ.

Nó đang chìm sâu dưới đáy sông ngầm tối tăm.

Khi mọi người chèo thuyền tiếp tục tiến lên, ánh sáng trắng trên bóng người đó ngày càng rõ ràng.

"Mọi người chú ý, phía đó có thứ gì!" Hồ Bát Ức chỉ về phía trước lên tiếng nhắc nhở.

Nhìn theo hướng Hồ Bát Ức chỉ, đó dường như là một nữ thi toàn thân trắng bệch, từ trong nước từ từ trôi đến.

"Mẹ kiếp, không phải Tống tử chứ?

Bàn gia tôi đây là lần đầu tiên thấy Thủy Tống tử đấy!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, không hề lộ vẻ căng thẳng nào.

"Mọi người cẩn thận, nó đang tiến về phía chúng ta ngược dòng nước, Bàn Tử cậu chú ý nhé, có tình huống gì thì cứ nổ súng!" Hồ Bát Ức nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Cùng với việc nữ thi đến gần thuyền bơm hơi hơn, dung nhan như băng sương của nữ thi cũng dần rõ nét.

Nét mặt, ngũ quan, đều không khác gì người thường.

Cơ thể nữ thi bao phủ một lớp ánh sáng xanh lam yếu ớt, không hề có chút độ ấm nào, chỉ có một cảm giác băng lãnh.

Chỉ cần nhìn một cái, cũng cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Không biết vì sao cô ta lại đột nhiên nổi lên từ dưới đáy nước.

Nhìn nữ thi ngày càng đến gần, Hồ Bát Ức lấy ra một cái Hắc lư đề tử từ trong ba lô, thầm nghĩ, đợi khi nữ thi nổi lên từ dưới nước đến gần, sẽ nhét Hắc lư đề tử vào miệng cô ta.

Mọi người yên lặng nhìn chằm chằm nữ thi đang từ từ nổi lên và tiến đến, mỗi người đều đã thủ sẵn vũ khí trong tay, một khi có biến cố sẽ lập tức tấn công.

Tuy nhiên, chưa kịp đến gần, nữ thi đột nhiên lại chìm xuống và

biến mất.

Chỉ còn lại một mảng tối đen dưới đáy nước, ngay cả quầng sáng xanh lam u ám kia cũng biến mất không dấu vết.

Việc đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất không tiếng động như vậy khiến cả Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đều cảm thấy rợn tóc gáy.

Dương Tuyết Lỵ thì khá hơn nhiều, theo Phong Nguyên Thanh, cô đã được chứng kiến rất nhiều cảnh tượng khác thường, bản thân thực lực cũng không tệ, nên không có chút hoảng sợ nào.

Bàn Tử nắm chặt khẩu súng trong tay, có chút lo lắng hỏi: "Lão Hồ, Phong gia, nói xem nữ thi kia có phải là cái loại Tử Phiêu Nhi trong sông mà chúng ta thường nói không?" Hồ Bát Ức lắc đầu: "Ai mà biết là Tử Phiêu hay Thủy Quỷ, nhưng tôi thấy khả năng là Thủy Quỷ lớn hơn, xác chết làm sao lại phát ra ánh sáng xanh lam được?

Mà cũng chưa từng nghe nói dưới nước có lân quang quỷ hỏa." Phong Nguyên Thanh cười cười, nói: "Hai người không phải luôn gan dạ lắm sao?

Sao có một nữ thi thôi mà đã làm hai người sợ hãi rồi?" "Haizz, Phong gia, chuyện này liên quan đến một việc kỳ lạ mà hai chúng tôi gặp phải hồi nhỏ, anh nghe tôi kể đây." Bàn Tử sau đó kể lại chuyện hồi nhỏ của mình cho Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ nghe một lượt.

Chuyện này đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho hai người họ, đến nỗi bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

Đó là khi hai người họ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, vào một buổi tối, thời tiết nóng bức như lửa đốt, mấy người bạn nhỏ của họ chơi đùa mệt mỏi, liền bơi lội trong một cái hố chứa nước bỏ hoang.

Kết quả là, họ nhìn thấy một bà lão mặc áo trắng, vẫy gọi họ xuống nước chơi, còn nói dưới nước có một thế giới khác, cháu trai bà ngày nào cũng bơi lội ở trong đó.

Cả đám liền xuống nước chơi, nhưng khi lên bờ, bà lão đã biến mất.

Đồng thời, có một đứa trẻ nói rằng anh trai nó chưa lên, nhưng vì đứa trẻ còn quá nhỏ, nói năng không rõ ràng, mọi người đều không để tâm.

Nhưng đứa trẻ đó về kể lại cho gia đình, thế là người nhà liền gọi người đến hố nước tháo nước tìm kiếm.

Khi nước cạn, quả nhiên có một thi thể thiếu niên, nằm trắng bệch dưới đáy hố, chân còn bị một búi rong rêu lớn quấn lấy.

Người vớt xác lật lớp bùn cát lên, mới phát hiện, đó đâu phải rong rêu gì, mà là mái tóc của một nữ thi, quấn chặt lấy gót chân cậu bé, nên cậu mới bị dìm chết dưới đáy nước.

Là người trực tiếp trải qua sự việc, hai người họ sợ không nhẹ.

Nhưng may mắn lần này có Phong Nguyên Thanh đại lão ở đây, hai người cũng không còn sợ hãi đến vậy.

Sau khi nữ thi biến mất, cô ta không xuất hiện trở lại nữa.

Mọi người dọc theo thủy đạo tiến về phía trước, xuyên qua một khu rừng hóa thạch rộng lớn.

Sau khi xuyên qua thêm vài hang động, mọi người đến một khu vực thực vật tươi tốt.

Trên vách đá trần động, còn có rất nhiều rễ cây rủ xuống từ trên cao, lơ lửng giữa không trung.

Vách đá dưới ánh đèn chiếu rọi, phát ra ánh sáng đỏ lấp lánh.

Có thể thấy, hang động này có hình dạng loa kèn, càng vào sâu càng lớn.

Trên những rễ cây, nước từ trên thấm xuống không ngừng nhỏ giọt.

Trên mặt nước, mọc rất nhiều thủy thảo, cản trở thuyền tiến về phía trước.

Phong Nguyên Thanh tắt động cơ chân vịt, đề phòng thủy thảo vướng vào làm hỏng động cơ.

Chương 202

Mọi người dùng mái chèo để khua nước tiến lên.

Trong đám thủy thảo, mọc rất nhiều côn trùng bay, không ngừng lao vào người mọi người, nếu không phải đã chuẩn bị tốt các biện pháp phòng hộ, thì đã sớm bị đốt sưng tấy khắp người.

Côn trùng không ngừng quấy nhiễu, khiến người ta phiền lòng.

Tiến được một đoạn không xa.

Đột nhiên một tiếng ù ù truyền đến từ phía trước.

Nghe âm thanh, dường như là tiếng cánh côn trùng rung động.

Chỉ thấy trong khu vực được ánh đèn chiếu sáng phía trước, vô số côn trùng bay khổng lồ màu đen, thành đàn bay qua bay lại.

Chúng trông giống như chuồn chuồn nhỏ, nhưng không thấy mắt, như mây đen che trời, lượn vòng quanh các rễ cây.

"Cái loại côn trùng gì thế này, sao lại lớn đến vậy?" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Loại côn trùng này, ngay cả Dương Tuyết Lỵ cũng chưa từng thấy.

May mà chúng chỉ bay lượn quanh gốc cây, không tấn công họ.

Lúc này, Hồ Bát Ức lại nhìn thấy mấy con nhện nước to bằng nắm tay, trôi qua trên mặt nước phía trước, tám cái chân giương ra trên mặt nước mà không bị chìm xuống.

Chẳng mấy chốc, chúng đã bò lên một cây cổ thụ hóa thạch gần đó.

"Sao những con côn trùng này đều lớn vậy?

Bên ngoài đâu có nhện nước lớn thế này!" Bàn Tử lại kinh ngạc nói.

Hồ Bát Ức nhìn xung quanh, phát hiện hang động này, vách đá trơn nhẵn lạ thường, còn có độ cong rất lớn, lại là màu đỏ, rất giống cái hồ lô mà họ gặp ở miếu Sơn Thần, trong lòng không khỏi nghĩ rằng, liệu họ có phải đã rơi vào trong hồ lô không.

Anh ta nói ra suy nghĩ của mình.

Mọi người nhìn về phía vách đá hang động xung quanh, quả thật rất giống.

"Ha ha, Lão Hồ, cậu trí tưởng tượng phong phú thật đó, nói vậy tôi cũng thấy hơi giống." Bàn Tử cười nói.

Thuyền từ từ tiến lên trong đám thủy thảo.

Đám côn trùng bay lượn quanh rễ cây trên trần động, thỉnh thoảng lại có một số bay xuống thấp, gần mặt nước.

Giống như chuồn chuồn đạp nước, dùng đuôi nhẹ nhàng chạm mặt nước.

Đó là đang đẻ trứng.

Đột nhiên, mặt nước truyền đến một trận xao động, từng cái lưỡi khổng lồ màu đỏ máu dài mấy thước từ dưới nước thò ra, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, tấn công những con côn trùng lớn trên mặt nước.

"Trời ạ, cái thứ quỷ quái gì thế này?" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Hồ Bát Ức vội vàng xoay đèn định vị, chiếu xuống mặt nước.

Dưới mặt nước trong vắt nhìn thấy đáy, ánh đèn chiếu rọi, không gì là không thấy.

Chỉ thấy dưới đáy nước, ẩn mình không biết bao nhiêu con cóc

khổng lồ.

Trên lưng chúng đầy những nốt sần sùi, lồi lõm, khiến người ta cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Những cái lưỡi này chỉ cần quấn một vòng là đã nuốt gọn cả đám côn trùng, rồi co trở lại vào cái miệng to như chậu máu.

Nhưng mục tiêu của những con cóc này không phải là mấy người họ, mà là đám côn trùng kia, đó là món ngon trong mắt chúng.

Một phần cóc đã săn mồi xong, ăn no liền tản đi, chìm xuống đáy nước, những chỗ khác lại nổi lên một đám mới.

Mọi người tiếp tục chèo thuyền.

Đến một chỗ, trước những cây gỗ hóa thạch đổ ngang trên mặt nước, Phong Nguyên Thanh chú ý thấy một khối bình đài bên cạnh.

Hình vuông vức, khá chỉnh tề, dấu vết chạm khắc nhân tạo rất rõ ràng, trên đó mọc không ít rêu phong.

Thế là anh chỉ huy mọi người chèo thuyền về hướng đó.

Hồ Bát Ức cảm thấy trên đó rất có thể có manh mối gì đó, liền bảo Bàn Tử xẻo hết rêu xanh đi, Bàn Tử cũng không chần chừ, nghĩ rằng bên trong nói không chừng còn giấu minh khí quý giá nào đó, lập tức ra tay như gió, chẳng mấy chốc đã dọn dẹp được hơn nửa.

Thấy Bàn Tử đã mặc kệ tất cả ra tay, Hồ Bát Ức đành phải tiến lên giúp, cùng nhau dọn dẹp rêu và thủy thảo trên thạch đài.

Rất nhanh, một thạch đài hoàn chỉnh đã hiện ra trước mắt mọi người.

Dưới thạch đài này không có cơ quan hay hộp đá gì cả, mà là từng bức phù điêu nối tiếp nhau, bố cục phức tạp.

Nhìn từ những bức họa trên đó, những phù điêu này ghi lại một

loại nghi thức tế tự bí mật nào đó, tràn đầy sắc thái thần bí.

Thạch đài này chính là một đài tế tự.

Tổ tiên loài người từ rất sớm đã có ý thức và phương pháp ghi chép.

Ban đầu có phương pháp thắt nút ghi chép, dần dần, lại phát triển ra các phương thức ghi chép trực quan hơn như khắc đá, tranh đá và phù điêu.

Hiện nay trên thế giới vẫn có thể phát hiện rất nhiều tranh đá ghi lại trên vách đá.

Còn trong các cổ mộ, cũng đa phần sử dụng bích họa, phù điêu để ghi lại một số cảnh tượng trọng đại.

Và trên khối đài tế tự này, đã ghi lại cảnh tượng nghi thức tế bái sơn thần của người cổ đại ở đây.

Công nghệ thô sơ nguyên thủy, chạm khắc trước rồi mài sau, đường nét khá thô, nhưng các rãnh lõm lại được mài nhẵn bóng.

Trải qua hàng nghìn năm, dưới sự xói mòn của dòng nước ngầm lớn.

Phần lớn các bức điêu khắc đã mờ không rõ, chỉ còn một số ít bảo tồn hoàn chỉnh.

Từ bức điêu khắc đá được bảo tồn tốt nhất trong số đó, có thể thấy, có một vị thần linh mặt đen, thân hình cao lớn, tai to mũi cao, trên mặt mọc lông thô, trong miệng còn ngậm một cái đầu lâu.

Bàn Tử nhìn thấy cảm thấy rất quen thuộc, khiến anh ta nhớ đến vị thần mặt đen được thờ phụng trong miếu Sơn Thần trước đó.

Thế là anh ta chỉ vào hình ảnh trên khắc đá nói: "Ê, đây không phải là tượng thần mặt đen được thờ trong miếu Sơn Thần sao?

Chỉ thiếu hai tên tùy tùng dạ xoa ác quỷ thôi.

Hóa ra cái động Hồ Lô này là địa bàn của lão ta, không biết lão tôn tử này là từ đâu ra!" Dương Tuyết Lỵ nhìn khắc đá, một lần nữa phát huy khả năng "nhìn hình đoán chữ" và đọc hiểu tuyệt vời của mình, cô cũng nói: "Hình tượng của hai bên vẫn có chút khác biệt, nhưng về bản chất lại giống hệt nhau, hẳn là cùng một 'người'.

Tuy nhiên, phong cách tượng thần trong miếu Sơn Thần là phong cách thời Tần Hán, hình tượng thể hiện sự phiêu dật thoát tục, chịu ảnh hưởng rất lớn của văn hóa Hán." "Còn vị sơn thần trên khắc đá này, khắp nơi đều toát lên sắc thái nguyên thủy man hoang, xem ra ít nhất là di tích cổ từ ba bốn nghìn năm trước, có lẽ là di tích do người dân tiền sử Nam Cương để lại trước thời Chiến Quốc." "Tôi thấy, miếu Sơn Thần kia chính là do Hiến Vương xây dựng dựa trên hình tượng thần mặt đen ở đây." Tuy nhiên, chỉ với bức vẽ này, thông tin vẫn chưa đầy đủ, vẫn chưa thể xác định được thân phận của tượng nhân mặt đen này, rốt cuộc là sơn thần, hay là vu sư tế tự.

Thế là, mọi người nhìn sang các bức khắc đá khác trên thạch đài.

Trên thạch đài, đa số các bức khắc đá đều đã bị nước xói mòn mờ không rõ, hơn nữa thứ tự cũng lộn xộn không có đầu mối.

Vòng quanh thạch đài một vòng, lại phát hiện một bức khắc đá khá rõ nét.

Và điều bất ngờ hơn là, đây là hai khối khắc đá liền nhau.

Thế là mấy người lập tức vây lại cùng xem.

Chỉ là bức vẽ này trông có vẻ hơi quỷ dị, tóm lại, đó là một bức khắc đá cảnh tế tự sơn thần.

Từ trên bức họa có thể thấy, hẳn là ở trong khu rừng hóa thạch này.

Trên mặt nước, một nhóm thổ dân đầu cắm lông vũ, cưỡi thuyền nhỏ, mỗi người đều cầm một cây sào tre dài.

Sào và thuyền, mấy người đã thấy ở lối vào thủy đạo.

Trên thuyền nhỏ, có rất nhiều cóc lớn bị trói.

Có lẽ những thổ dân này đã bắt được chúng ở gần đó, đều dùng dây thừng trói rất chắc chắn.

Chương 203

Những con cóc lớn này đều há miệng rộng, biểu cảm được khắc họa vô cùng kinh khủng.

Dường như biết được vận mệnh mình sắp phải đối mặt, có thể thấy chúng đều đang ra sức giãy giụa.

Mặc dù đường nét đơn giản, nét vẽ thô sơ nguyên thủy, nhưng lại vô cùng gợi hình, cực kỳ sống động, khiến người ta vừa nhìn là có thể cảm nhận được một bầu không khí bi thảm của sự hiến tế và giết chóc quy mô lớn.

Trong số đó, một người trông như thủ lĩnh đầu đội mũ sừng trâu, giơ tay lên, chỉ huy mấy tên thổ dân đầu cắm lông vũ, dùng sào dài móc một con cóc lớn, nhấc nó lên giữa không trung.

Cây sào móc con cóc, vươn về phía một cái động trên vách đá rừng hóa thạch, mà trong cái động đó đang bốc lên khói đen cuồn cuộn.

Phía sau chiếc thuyền này, còn có một chiếc thuyền gỗ khác, trên đó bày la liệt một số con cóc dường như đã chết, hình thể đều co rút lại rất nhiều, thân thể vốn tròn trĩnh trở nên vô cùng khô héo, trên mặt cũng là một vẻ chết không cam lòng.

Những khắc đá về cóc chết này trông không hề có sức sống, bi thương mà lại đáng sợ.

Hồ Bát Ức lập tức liên tưởng đến các sự vật trong miếu Sơn Thần, nói: "Hóa ra vị sơn thần này, lại sống trong một hang động hình hồ lô, hơn nữa người dân địa phương dưới sự chỉ dẫn của vu sư, đã bắt một lượng lớn cóc để cúng tế ông ta.

Chẳng trách vị sơn thần kia lại có hai thị giả tả hữu, một người

cầm hồ lô đỏ, một người thì nắm con cóc!" "A, hóa ra trên khắc đá nói là ý này sao?" Bàn Tử nghe Hồ Bát Ức giải thích, mới chậm chạp nói.

Anh ta nhìn bức khắc đá, chẳng hiểu gì cả, như xem thiên thư, chỉ thấy hay hay.

Tiếp theo bức vẽ kế tiếp, trung tâm bức vẽ chính là vị thần mặt đen kia, dung mạo lạnh lùng, nhưng lại không thấy một chút sinh khí nào, ngược lại còn lộ ra một ít khí âm u khó nhận thấy.

Mà xung quanh ông ta, còn bao vây vô số phụ nữ.

Rất rõ ràng họ đều là tử thi, bởi vì từng người đều nằm ngửa trên mặt đất, hai tay dang rộng, buông thõng sang hai bên, hai chân co lại thành hình hồ lô, dường như đang bò lùi một cách phản khớp, có một cảm giác ma quái khó tả.

Và đặc điểm của những nữ thi này hoàn toàn giống với nữ thi mà chúng ta vừa thấy nổi lên từ dưới nước rồi đột nhiên biến mất.

Thấy vậy, Hồ Bát Ức giật mình: "Chẳng lẽ đó là một hang thi sao?

Có con Tống tử già mấy nghìn năm thành tinh, chiếm giữ ở trong đó?" "Ai mà biết được?

Nhưng, sao những nữ thi này đều nằm ngửa mặt lên trời, mà tứ chi lại gập thành góc độ khó tin như vậy?" Bàn Tử cũng rất nghi hoặc.

Suốt chặng đường này, Phong Nguyên Thanh không hề dùng năng lực của mình để tránh hoặc bỏ qua các bước tìm kiếm manh mối ở đây, tuy anh ra tay cố nhiên nhanh, dựa theo hiểu biết về cốt truyện của mình, trực tiếp bay qua là có thể vượt qua mọi chướng ngại, thẳng đến mộ Hiến Vương nằm sâu trong trùng cốc.

Chẳng qua, làm như vậy thì sự trưởng thành của Bàn Tử và Lão Hồ sẽ bị giảm đi rất nhiều, không phù hợp với mục đích ban đầu của

anh khi bồi dưỡng năng lực cho hai người.

Não bộ Dương Tuyết Lỵ xoay chuyển nhanh chóng, cô chú ý thấy trên mặt của thủ lĩnh trong bức họa, lại có hai cái sừng, chẳng lẽ là mặt nạ?

Cô nhớ lại, chiếc mặt nạ vàng mà Phong Nguyên Thanh hiện đang có được từ trong ngọc quan, trên đỉnh đầu cũng có hai cái sừng chẻ đôi.

"Khắc đá trên đài tế ít nhất đã có lịch sử ba nghìn năm, mà mộ Hiến Vương thì chỉ hơn hai nghìn năm, tôi nghĩ có lẽ hang động dưới lòng đất này chính là con đường duy nhất có thể thông đến vương mộ." "Còn về vị sơn thần này, có thể Hiến Vương đã kế thừa nghi thức tế tự, chỉ cần cúng tế đủ số lượng cóc lớn cho ông ta, là có thể thuận lợi đi qua đây." "Và những chiếc thuyền gỗ trong thủy đạo cuối hầm bồi táng trước đó, trông đều có tạo hình thời Tần Hán, chứng minh rằng, sau khi mộ Hiến Vương bị phong bế, ít nhất vẫn có người tiến hành nghi thức tế tự." "Ngoài ra, theo hiểu biết của tôi về động vật, những con cóc lớn đó không nên sống ở đây, mà là ở một nơi nào đó bên ngoài, do gần đây côn trùng dưới lòng đất đang trong thời kỳ sinh sản, nên mới dẫn dụ chúng đến." Dương Tuyết Lỵ nói.

"Thì ra là vậy, thế thì hợp lý rồi." Hồ Bát Ức nói.

"Nhưng mà, cái Tử Phiêu kia, với cả sơn thần, rốt cuộc là cái thứ quỷ quái gì?" Bàn Tử hỏi.

"Sơn thần rốt cuộc là thứ gì thì không biết được, dù sao cũng chưa từng thấy." "Nhưng nữ thi kia, toàn thân trần trụi, phát ra một lớp u quang, đột nhiên xuất hiện, rồi lại đột nhiên biến mất, vô cùng quỷ dị, vẫn phải cẩn thận." Dương Tuyết Lỵ vừa nói xong.

Bàn Tử liền kinh hô: "Nữ thi trần truồng à?" "Khụ ~ khụ ~" Hồ Bát Ức nghe thấy tiếng kinh hô của Bàn Tử, vội vàng ho sù sụ, cái

thằng Bàn Tử này, thật đúng là lưu manh đủ đường.

"Thôi được rồi, đừng nghĩ vớ vẩn nữa, cầm chắc vũ khí, chúng ta đi tiếp thôi." Hồ Bát Ức nói.

Bàn Tử cài súng vào thắt lưng, lúc nào cũng có thể rút ra càn quét.

Mấy người đã chuẩn bị xong, tiến về phía hang động được chỉ dẫn trong bích họa.

Hang động đó, là con đường tất yếu để đến lăng mộ Hiến Vương.

Trên mặt nước, có rất nhiều cây gỗ hóa thạch đổ sập, gần như nối liền thành một dải, thuyền nhỏ đã không thể tiếp tục đi xuôi theo dòng nước được nữa.

Mấy người dọc theo những cây gỗ hóa thạch, đi thẳng về phía trước.

Đi hơn trăm mét, vách đá đỏ xung quanh đột nhiên thu hẹp lại.

Hang động đột nhiên nhỏ đi rất nhiều.

Nếu hang động này thật sự có hình dạng một cái hồ lô lớn nằm ngang, vậy thì hiện tại mấy người đã đến vị trí eo giữa của hồ lô.

Ở đây rễ cây ít đi nhiều.

Mọi người dọc theo vách đá trơn nhẵn, dùng móc leo núi leo lên.

Nửa sau của hồ lô, vị trí thấp hơn, dòng nước ở đây đã tạo thành một thác nước nhỏ, độ chênh lệch khoảng mười mấy mét.

Mấy người cố định dây thừng, rồi leo xuống.

Sau khi xuống đến đáy, họ men theo những tảng đá nhô ra ở rìa, mò mẫm tiến về phía trước.

Đi được một đoạn đường, cuối cùng mọi người cũng đến một khu vực tương đối bằng phẳng hơn.

Lúc này, trong nước không xa, đột nhiên trôi đến một quầng sáng u lạnh lẽo.

Nó đang từ từ tiến đến gần.

"Lại là nữ thi kia à?" Hồ Bát Ức chỉ vào mặt nước khẽ nói.

Bàn Tử thấy vậy, lấy ra khẩu súng máy Type 56, nín thở ngắm bắn.

Nhưng mà, trong nước lại xuất hiện vài thi thể nổi.

Có cái đã nổi lên mặt nước, còn có cái, vẫn chìm trong nước.

Những thi thể nổi này, tất cả đều ngửa mặt lên trên, hai tay và hai chân cong gập xuống dưới, tư thái quỷ dị không tả nổi, như thể các khớp xương đều bị bẻ gãy, khiến người ta rợn tóc gáy.

Cùng với sự xuất hiện của mấy thi thể nổi này, những thi thể nổi phía sau ngày càng nhiều.

Trong nước trước mặt, sau lưng mọi người, chật kín, chồng chất đầy mặt nước.

Điều kỳ lạ là, chúng dường như không bị ảnh hưởng bởi trọng lực, nhiều thi thể như vậy, làm sao lại nổi trên mặt nước?

Ánh sáng trắng lạnh lẽo u ám vốn nhạt nhòa, tụ tập lại, chiếu sáng cả hang động tối tăm.

Lúc này mọi người cảm thấy một nỗi bi thương vô cớ, như thể có một loại oán niệm mãnh liệt nào đó.

Lại còn một luồng âm khí lạnh lẽo, khiến người ta không rét mà run.

Chính là do đám thi thể nổi này mang lại.

Tuy nhiên, những thi thể nổi này, không phải nhắm vào mọi

người.

Mà là từ từ trôi về một hướng nào đó.

Những thi thể nổi này, trong nước tầng tầng lớp lớp, không biết rốt cuộc có bao nhiêu.

Và ở phía xa, hướng mà chúng trôi đến, đột nhiên bốc lên một mảng lớn khí mù màu đỏ.

Màu sắc tươi tắn, hệt như sơn dầu màu đỏ sẫm.

Vô số thi thể nổi nối tiếp nhau trôi vào, nhưng lại như một cái động không đáy, mãi vẫn không thể lấp đầy.

Khí mù màu đỏ này có lẽ chính là khí độc được ghi lại trong khắc đá trên đài tế, chỉ là theo năm tháng dài lâu, khắc đá đã phai màu, biến thành màu đen.

Hồ Bát Ức may mắn vì mình và mọi người đã mang theo mặt nạ phòng độc, nếu không chỉ cần hít một hơi vào, hậu quả khó lường.

Dương Tuyết Lỵ nhìn khí mù đỏ tươi kia, nói: "Trong sương độc dường như có thứ gì đó, có lẽ chính là nguyên hình của vị sơn thần kia, những thi thể nổi này trôi vào, cứ như là bị ăn thịt vậy." "Vậy thì đúng là tà môn thật, nếu cứ theo cách ăn này của nó, hơn hai nghìn năm qua, không biết đã ăn bao nhiêu nữ thi rồi?" Hồ Bát Ức nói.

Bàn Tử nhún vai, nói: "Quỷ nào biết được, nhưng những thi thể nổi kia hình như thật sự không mặc quần áo.

Chỗ này hơi xa, nhìn mờ quá, chi bằng chúng ta lại gần một chút nhìn cho rõ." Thế là mọi người lẳng lặng tiến đến gần, dự định lách qua mà không kinh động đến thứ bên trong.

Chỉ là, trong quá trình tiến lên, không cẩn thận làm rơi mấy tảng đá xuống nước, phát ra tiếng "phốc thông".

Chương 204

Thấy đã gây ra động tĩnh, mấy người lập tức cảnh giác, đề phòng thứ trong sương đỏ bất ngờ tấn công.

Nhưng chờ nửa ngày, xung quanh vẫn yên tĩnh.

Không lâu sau, một trận âm thanh lạo xạo dần dần tiến lại gần, ngày càng lớn.

Và đám sương đỏ kia cũng đã trôi đến gần.

Âm thanh ngày càng đến gần, còn có thể phân biệt được tiếng giáp sắt va chạm, dường như hình thể không nhỏ.

Cùng với âm thanh đến gần, không khí ngày càng ngột ngạt, Bàn Tử không nhịn được nữa, vác khẩu súng máy Type 56 lên, nhắm thẳng vào đám sương đỏ, liền bắn càn quét một trận.

Tiếng gầm rú của súng máy lập tức vang vọng khắp hang động.

Hồ Bát Ức thấy Bàn Tử đã nổ súng, cũng lật người dậy, bóp cò càn quét dữ dội vào phía sau đám sương đỏ.

Đạn bay vào trong làn sương độc màu đỏ, phát ra tiếng "đang đang ~" như thể va vào tấm giáp.

Hỏa lực mãnh liệt đã mang lại cho Hồ Bát Ức và Bàn Tử một chút an ủi về mặt tâm lý.

Những thi thể nổi gần đó, cũng như bị kinh hãi, hỗn loạn bơi lội trong nước.

Lúc này, khí mù phía trước mọi người đột nhiên trở nên loãng đi.

Sau đó, cùng với một tiếng thở dốc vang lên, một khuôn mặt quái dị đeo mặt nạ vàng, từ sâu trong hang động tối tăm nhô ra.

Tiếp đó, nó phun một ngụm khí mù đỏ tươi lớn về phía mọi người.

Mọi người vội vàng lùi lại, Phong Nguyên Thanh vung tay, một trận gió lớn gào thét nổi lên, thổi luồng khí mù đỏ kia quay trở lại.

Mấy người thấy vậy, mới yên tâm.

Mấy người lấy đèn pin ra, chiếu về phía quái vật khổng lồ kia, lúc này mới nhìn rõ hình dạng của nó.

Giữa chiếc mặt nạ vàng khổng lồ chỉ có một con mắt độc nhất, vẫn đang đảo qua đảo lại.

Trong cái miệng to như chậu máu, lộ ra màng thịt màu hồng, giống như khí quản của côn trùng, mở rộng ra xung quanh, biến thành hình vuông, bốn khóe miệng, mỗi cái đều có một "răng thịt" cứng cáp.

Cùng với việc nó tiếp tục bò ra ngoài, cơ thể cũng dần lộ diện.

Dưới lớp giáp xác, có vô số chân lớn, giống như rết.

Thân hình thô tráng, trên người còn khoác một lớp giáp đồng nặng hình vảy rất dày.

Lớp vảy giáp có không ít chỗ đã bong tróc, lộ ra lớp giáp xác màu đỏ tươi bên trong, sáng bóng.

Đạn đối với nó, không có uy hiếp gì lớn.

Con côn trùng khổng lồ này tuy mang một lớp vảy giáp đồng xanh dày nặng, nhưng đã bong tróc rất nhiều.

Một lượng lớn đạn trút xuống, cho dù có vảy giáp phòng ngự cũng không chống đỡ nổi, một phần đạn xuyên qua lớp vỏ ngoài không được vảy giáp che phủ, chảy ra một lượng lớn dịch nhầy màu vàng. "Cái quái quỷ gì thế này?

Rết không ra rết!

Sao lại còn mặc cả bộ giáp nữa chứ?", Bàn Tử mắng lớn.

Sau khi con côn trùng khổng lồ xuyên qua làn sương mù đỏ, nó lao về phía mọi người.

Nó há cái miệng lớn, muốn nuốt chửng mấy người vào bụng.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử sau một đợt xả đạn vừa rồi, đã bắn hết băng đạn, nhất thời chỉ có thể né tránh.

Con côn trùng khổng lồ đâm sầm đầu vào vách đá, phát ra một tiếng va chạm lớn chấn động màng nhĩ. "Các anh lùi lại, tôi sẽ đối phó với nó, tất cả cẩn thận một chút", Phong Nguyên Thanh nói với Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử. "Được, Phong gia, trông cậy vào anh vậy!", hai người đồng thanh nói.

Sau đó, họ lùi lại, hội hợp với Dương Tuyết Lỵ, trốn đến một nơi an toàn hơn một chút.

Con côn trùng khổng lồ thấy Hồ Bát Ức và Bàn Tử bỏ chạy, liền lập tức chuyển hướng chú ý sang Phong Nguyên Thanh.

Nó lao tới chỗ anh.

Phong Nguyên Thanh kết pháp quyết, hai ngón tay dẫn động.

Anh thi triển Khống Thủy Thuật.

Ngay lập tức, trong đầm nước dâng lên mấy cột nước, quấn quanh lấy con côn trùng khổng lồ, giữ chặt nó lại.

Mặc dù nó có thân hình khổng lồ, sở hữu sức mạnh kinh người, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một con côn trùng bình thường, chỉ là thể tích lớn hơn một chút.

Con côn trùng khổng lồ giãy giụa, điên cuồng vặn vẹo thân thể.

Vô số chi ở nửa thân sau vẫn điên cuồng vẫy vùng, quờ quạng ra bên ngoài.

Thế nhưng lại không thể lay chuyển chút nào thân thể bị cột nước trói buộc.

Nó chỉ có thể há to miệng, phát ra tiếng gầm gừ kêu rít.

Phong Nguyên Thanh thấy con côn trùng lớn há to miệng, chủ động để lộ điểm yếu của mình.

Đương nhiên anh không thể bỏ qua.

Thế là, anh lấy ra bảy tám quả lựu đạn từ không gian trữ vật, rút chốt an toàn, ném thẳng vào miệng con côn trùng lớn.

Con côn trùng đó tuy sống lâu, nhưng lại không có trí thông minh đáng kể, chỉ có bản năng của côn trùng.

Thấy có thứ bay vào miệng mình, nó liền há to miệng, chủ động ngậm lấy. "Quả nhiên là một con dã thú không có não, sống uổng phí bao nhiêu năm, đúng là đồ heo, sống lâu như vậy cũng nên thành tinh rồi chứ!", Phong Nguyên Thanh lắc đầu, thân hình lùi lại.

Uy lực chồng chất của bảy tám quả lựu đạn không phải chuyện đùa.

Tuy một chút uy lực nổ đó không ảnh hưởng gì đến anh, nhưng anh cũng không cần phải cố chịu đựng sát thương để thể hiện năng lực của mình.

Chẳng phải đó là thiểu năng sao?

Hơn nữa, bị các mô cơ thể của côn trùng bay loạn xạ, dính đầy máu me thì không hay chút nào.

Vài giây trôi qua.

Mấy quả lựu đạn trong miệng con côn trùng khổng lồ vừa nuốt xuống. "Bành ~", một tiếng nổ lớn vang khắp toàn bộ hang động.

Hồ Bát Ức và những người khác chỉ cảm thấy tai ù ù, cứ vang

mãi.

Toàn bộ phần đầu của con côn trùng này đã bị nổ nát bét, chiếc mặt nạ vàng kim trên mặt nó cũng bị nổ tan nát vụn vỡ, mảnh vỡ bay tứ tung.

Dịch nhầy màu vàng bay khắp nơi, kèm theo những đám sương mù đỏ lớn, cùng vô số thịt vụn li ti như tiên nữ rải hoa, tràn ngập không gian gần con côn trùng khổng lồ.

Con côn trùng khổng lồ mất đầu, thân thể không ngừng vặn vẹo, sau đó nặng nề đổ rầm xuống đất, kéo theo một tiếng động trầm đục.

Trên thân thể không đầu, từng đợt sương mù đỏ vẫn bốc ra, chỉ là màu sắc đã nhạt đi rất nhiều, dần dần tiêu tán trong không khí.

Phong Nguyên Thanh vẫy tay, một trận gió lớn nổi lên, thổi tan những vụn thịt, sương mù lơ lửng trong không khí ra bên ngoài hang động.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, con côn trùng khổng lồ này đã từ trạng thái uy phong lẫm liệt, diễu võ dương oai, biến thành một con trùng chết mềm nhũn.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử còn chưa kịp trốn, trận chiến đã kết thúc.

Chương 205

Thế là ba người lập tức quay về đường cũ, đi tới bên cạnh Phong Nguyên Thanh. "Ôi trời, Phong gia, cái thủ đoạn này của anh, thật sự khiến Bàn Tử tôi mở mang tầm mắt rồi!

Cái thủ pháp này đúng là thần tiên hạ phàm!", Bàn Tử lập tức cười tủm tỉm nịnh bợ.

Hồ Bát Ức cũng kinh ngạc trước sức mạnh mà Phong Nguyên Thanh thể hiện.

Đây căn bản không phải là sức mạnh mà người phàm có thể sở hữu.

Phong Nguyên Thanh nhận thấy trạng thái khác thường của hai người, nhưng cũng không nói nhiều.

Qua một thời gian nữa, anh sẽ tự mình tiết lộ một phần tình hình cho hai người một cách thích hợp.

Thế là anh chuyển đề tài nói: "Con bách túc này, tuy chết chưa cứng, tuy hiện tại nó vẫn chưa chết hoàn toàn, nhưng cũng không còn uy hiếp gì đến chúng ta nữa rồi." "Làn sương mù đỏ này không có độc tính, có thể tháo mặt nạ phòng độc ra rồi." Ba người nghe Phong Nguyên Thanh nói vậy, không nghi ngờ gì, liền trực tiếp tháo mặt nạ phòng độc xuống.

Ba người hít thở không khí trong lành, không phát hiện mùi vị dị thường nào. "Rốt cuộc đây là con côn trùng gì mà lại lớn đến thế, còn có sức mạnh lớn như vậy?", Hồ Bát Ức tò mò hỏi.

Phong Nguyên Thanh trả lời: "Đây là một loài sinh vật tiền sử đã tuyệt chủng, hẳn là loài côn trùng mà các nhà khoa học gọi là Dực

Lang Trường Trùng." Anh dẫn mọi người đi dọc theo thân con côn trùng, tiến sâu vào trong hang động.

Chỉ là, đi đến tận cùng hang động, vẫn không tìm thấy đuôi của con côn trùng khổng lồ này, đoạn cuối cùng của thân thể nó đã hòa làm một với vách đá của hang động.

Hồ Bát Ức nhớ lại con mãng xà dây leo kỳ dị và đại tế tự trước đó, hai thứ đó cũng là do Đẳng thuật mà hòa làm một.

Con côn trùng khổng lồ này, e rằng cũng là do Hiến Vương lợi dụng Đẳng thuật mà nuôi dưỡng ở đây.

Có lẽ làn chướng khí độc quanh năm không tan ở vành đai ngoài Thung lũng Côn Trùng cũng có liên quan đến con côn trùng khổng lồ này. "Dực Lang Trường Trùng, còn gọi là Hoắc thị Bất Tử Trùng, là một loài sinh vật có cấu trúc thần kinh hình bánh xe hiếm thấy, rất khó bị tiêu diệt bằng những thủ đoạn thông thường!" "Hoắc thị Bất Tử Trùng này, nếu truy nguồn gốc, thậm chí có thể truy ngược về kỷ Cambri, cách đây đã hàng trăm triệu năm rồi." "Cấu trúc thân thể có tổ chức thần kinh hình bánh xe không có trung khu thần kinh, phần thịt và thần kinh bị tách rời, ngay cả khi phần thịt chết đi, tổ chức thần kinh vẫn tồn tại.

Dựa trên suy đoán trước đó, sau khi núi lửa phun trào, một trận lở đất đá lại xảy ra ngay lập tức, khiến dung nham nguội đi.

Con Hoắc thị Bất Tử Trùng này, có thể chính vào lúc đó, thân thể nó bị dung nham nguội bao bọc, không cách nào thoát ra.

Sau này bị Hiến Vương phát hiện, lợi dụng Đẳng thuật, biến nó thành kẻ bảo vệ lăng mộ của mình, thậm chí còn chế tạo cho nó một bộ vảy giáp đồng xanh." Sau khi xem xong bên trong hang động, mấy người lại quay ra bên ngoài.

Lúc này, nửa thân trên của con côn trùng vẫn chưa chết hẳn bỗng nhiên lại ngẩng lên.

Miệng nó há ra, như một cái miệng lớn.

Kèm theo một trận âm thanh như nôn mửa vang lên, một đống xác chết trôi nổi (tử phiêu) mà nó đã nuốt vào trước đó bị nôn ra ngoài.

Chỉ là chúng đã cháy đen toàn thân, còn dính đầy dịch nhầy, trông vô cùng ghê tởm.

Nó liên tục nôn ra mấy đợt, dường như không thể ngừng lại.

Cuối cùng, kèm theo một trận co giật, một vật thể hình vuông khổng lồ, bị phun ra từ trong cơ thể nó.

Đó là một cái hộp đồng khổng lồ, không biết bên trong chứa gì.

Cái hộp đồng lớn đó rơi xuống nước.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử thấy vậy, lập tức đi tới, kéo cái hộp lại.

Cái hộp này không nặng như tưởng tượng, cho thấy không gian bên trong không nhỏ.

Chỉ là không biết bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Trên hộp đồng còn dính rất nhiều tàn dư thực vật và dịch nhầy chưa tiêu hóa từ bên trong Hoắc thị Bất Tử Trùng.

Hai người dùng nước đơn giản tẩy rửa một lượt.

Sau khi tẩy rửa sạch sẽ, họ mới phát hiện, đây không phải là cái hộp nào cả.

Mà là một vật thể không biết là gì, hình vuông vức, mỗi một mặt đều đóng bốn mươi tám cái đinh đầu tròn lớn.

Sáu mặt đều giống hệt nhau, không nhìn ra sự khác biệt, cũng

không phân biệt được đâu là trên, đâu là dưới. "Này, tôi nói, cái của nợ này không phải là một khối đồng lớn đặc ruột đấy chứ, nhưng cũng không nặng đến thế mà?", Bàn Tử nghi hoặc nói. "Thật sự không được thì chúng ta cứ dùng thuốc nổ cho nó nổ tung ra đi!" Nói rồi, anh còn lấy ra một cái búa nhỏ từ trong túi, gõ mấy cái lên vật thể này, phát ra một tiếng động trầm đục.

Âm thanh không trong trẻo, nghe không giống đồng, cũng không nghe ra rốt cuộc là đặc ruột hay rỗng ruột.

Thế là, mấy người đẩy vật thể này lật một mặt, để lộ ra mặt bị đè ở phía dưới.

Lần này, cuối cùng cũng phát hiện ra điểm khác biệt.

Ở mặt này, có hai cái lỗ không lớn không nhỏ.

Chỉ là vừa vặn bị chất bẩn trong bụng Hoắc thị Bất Tử Trùng chặn lại.

Mọi người dùng nước dọn sạch chất bẩn. "Các anh nói xem, cái này không phải là lỗ khóa đấy chứ?", Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Ức nhìn kỹ hai mắt, nói: "Cái lỗ này hình thù kỳ dị, không có chút quy tắc nào, làm gì có cái lỗ khóa nào như vậy?" "Với lại, chìa khóa đâu?" Sự việc dường như rơi vào bế tắc.

Vật thể hình hộp này rõ ràng là một tạo vật cơ quan, cần dùng một thứ gì đó làm chìa khóa mới có thể mở ra, thế nhưng, chìa khóa này phải đi đâu tìm đây?

Phong Nguyên Thanh lấy ra cây gậy ngắn Long Hổ mà anh đã lấy được từ trong quan tài của đại tế tự trước đó.

Bàn Tử thấy cái hộp không mở được, sốt ruột gãi tai vò đầu, thấy Phong Nguyên Thanh lấy ra cây gậy ngắn Long Hổ này, lập tức hỏi: "Phong gia, anh lấy cái thứ này ra làm gì?" Phong Nguyên Thanh thấy

vậy, cười nói: "Cái này hẳn là chìa khóa của cái hộp rồi, thử xem thì biết." Dương Tuyết Lỵ nhìn hai đầu cây gậy ngắn Long Hổ, lại nhìn hai cái lỗ không đều trên hộp, nói: "Kích thước và hình dạng của chúng hình như rất gần giống nhau, lẽ nào thật sự là chìa khóa." "Vậy thì tốt quá rồi, Phong gia, chúng ta mau thử xem, xem rốt cuộc trong hộp đựng cái gì!", Bàn Tử nói với vẻ hưng phấn.

Khác với sự hấp tấp của Bàn Tử, Hồ Bát Ức lý trí hơn nhiều, anh hỏi: "Hai đầu của cây gậy ngắn Long Hổ này, là cắm đầu rồng trước hay đầu hổ trước?" "Nếu trình tự sai lệch, sẽ không kích hoạt cơ quan gì chứ?" Phong Nguyên Thanh nói: "Cắm đầu rồng trước!" "Trong bí thuật phong thủy, có thuyết Long Hổ tương trì, đại diện cho âm dương nhị khí." "Phong thủy thay đổi cục diện, hình thế lý khí đều dựa vào sự cân bằng vi diệu của âm dương thanh trọc chi khí." "Lăng mộ Hiến Vương này, nửa tự nhiên nửa nhân tạo, lại có nhiều huyệt mộ quý giá đều là do con người cải tạo ra." "Nếu đảo ngược Long Hổ, sẽ phá vỡ sự cân bằng của âm dương thanh trọc chi khí, rơi vào hỗn loạn." "Đầu rồng đại diện cho dương thanh chi khí, sẽ an toàn hơn một chút." Hồ Bát Ức nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ, dựa theo lý lẽ thanh trọc, quả thực là như vậy.

Tuy nhiên, vì an toàn, Dương Tuyết Lỵ mở ô Kim Cương, chắn trước người, đề phòng có cơ quan tên độc nào đó, cũng tiện kịp thời phòng ngự.

Phong Nguyên Thanh cầm gậy ngắn, cắm đầu rồng vào khe rãnh tương ứng của lỗ, dùng sức đẩy vào, rồi lại rút ra.

Cơ quan trong hộp ngay lập tức bị kích hoạt.

Một dòng nước đen từ lỗ đầu hổ phía dưới phun ra.

Phong Nguyên Thanh né người, buông lỏng tay đang cầm gậy ngắn, tránh sang một bên.

Dòng nước đen này trông đã thấy ghê tởm rồi, anh không muốn dính vào người chút nào.

Nước đen bên trong không nhiều, chảy một lúc thì cạn.

Hộp đồng khẽ rung lên, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Trên thân hộp vốn khít khao vô cùng xuất hiện một khe hở.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng rút cây gậy ngắn Long Hổ ra.

Tiếp theo anh đổi sang đầu hổ, cắm vào một cái lỗ khác phía dưới.

Đẩy vào, rồi lại kéo ra.

Cái hộp lại rung lên.

Tiếp đó lại xuất hiện thêm mấy vết nứt.

Rút cây gậy ngắn Long Hổ ra, Phong Nguyên Thanh trước tiên cạy nắp trên xuống, sau đó vỗ mạnh vào cái hộp.

Cái hộp này lập tức tan rã.

Vô số nước đen bên trong liền tuôn ra.

Đợi nước đen chảy cạn, để lộ ra những thứ chứa bên trong.

Chương 206

Dòng nước đen này đại khái là dịch thể của Hoắc thị Bất Tử Trùng, dưới sự ngâm lâu ngày, vách trong của hộp đã bị ăn mòn mục nát loang lổ.

Trong đó có ba ngăn.

Mỗi ngăn đựng một thứ.

Cái thứ nhất, là một quả trứng đá lớn hơn trứng vịt một chút, bên ngoài bao bọc một lớp chất bã.

Từ chỗ hư hại có thể nhìn ra bên trong có một lớp chất liệu ngọc thạch.

Bàn Tử thấy vậy liền định dùng xẻng công binh gõ bỏ lớp vỏ bên ngoài.

Phong Nguyên Thanh vội vàng ngăn lại. "Này, Bàn Tử, anh đừng vội chứ, gõ hỏng thì sao?" Trong cốt truyện gốc, chính Bàn Tử đã làm vỡ nát cả quả trứng đá này.

Lãng phí một bảo bối tốt.

Bàn Tử đành ngượng ngùng cất xẻng đi, gãi đầu, cười gượng.

Phong Nguyên Thanh dùng tay nhẹ nhàng bóc lớp vỏ bã bên ngoài quả trứng đá này ra.

Đây là một khối ngọc điêu trong suốt sáng bóng.

Trên đó khắc hình long hổ bách thú, thần sơn thần mộc, có dấu vết đồ đằng hóa rõ ràng.

Đỉnh núi cao ngất nguy nga, khí tượng uy nghiêm, mây phong sương khóa, khá giống cảnh tượng thời thần thoại.

Tuy nhiên, khối ngọc điêu này không phải được điêu khắc từ một khối ngọc thạch nguyên vẹn.

Trong đó có thể nhìn thấy dấu vết ghép nối khá rõ ràng.

Dương Tuyết Lỵ sau khi quan sát kỹ một lượt, nói: "Cái này có thể không phải là đồ vật thời Hiến Vương, có lẽ là từ sớm hơn nữa, rất có thể là thần khí mà sơn dân địa phương ở Già Long Sơn cúng bái sơn thần." "À há, vậy thì đúng là một bảo bối tốt rồi!", Bàn Tử cười nói.

Phong Nguyên Thanh lấy ra một mảnh vải lụa, bao bọc lại, cất vào không gian trữ vật. "Bên dưới còn có đồ nữa." Mọi người nhìn xuống dưới hộp, là một lớp gỗ mềm.

Cạy ra xem, là một cái bình gốm màu xanh.

Tháo bỏ lớp sáp phong kín miệng bình, mọi người cùng nhau nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong bình gốm, chứa một vũng nước trong.

Dương Tuyết Lỵ lấy đèn pin ra chiếu vào bên trong.

Một thai nhi nhỏ màu xanh biếc, cuộn tròn ngâm trong nước.

Dường như đang ngẩng đầu, nhìn mọi người.

Phong Nguyên Thanh dùng chức năng thăm dò xem xét, thì ra đây là một linh thai ngọc thạch hiếm thấy, một linh thai trời sinh đất dưỡng.

Giống như một loại Côn Luân Thai nổi tiếng khác.

Anh lấy ra một cái bát lớn bằng vàng từ kho báu của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Phong Nguyên Thanh đổ chất lỏng trong bình vào đó.

Kéo theo cả linh thai ngọc thạch cùng đổ vào.

Nửa thân trên của thai nhi này gần như đã phát triển hoàn chỉnh, nhưng nửa thân dưới lại chưa hoàn toàn thành hình.

Tổng thể chỉ bằng kích thước nắm tay. "Chậc, cái ngọc thai này thật là kỳ lạ, y hệt như thật, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết chạm khắc nhân tạo!", Bàn Tử kinh hô. "Chẳng lẽ cái này cũng là thần khí mà tiền nhân cúng bái sơn thần?" "Cũng có thể, nhưng cái này quả thực là một vật tốt hiếm thấy." Đối với người bình thường mà nói, vật này có lẽ chỉ là một khối ngọc điêu, nhưng đối với Phong Nguyên Thanh, đây lại là một bảo vật khó có, có thể dùng để luyện chế ra một hóa thân bên ngoài giống hệt bản thể.

Đương nhiên, linh thai này phát triển chưa hoàn chỉnh, còn cần phải tiêu tốn tài nguyên nuôi dưỡng một thời gian mới có thể sử dụng.

Mặt khác, linh thai này chưa phát triển xong đã bị Hiến Vương đào ra, trên đó còn nhiễm khí tức Đằng thuật, lại có không ít lực oán hận của oán hồn, cần phải tịnh hóa kỹ lưỡng một chút, nuôi dưỡng một thời gian mới có thể mang ra sử dụng.

Tuy nhiên, đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, đây không phải là chuyện khó.

Thế là Phong Nguyên Thanh lấy ra một bình ngọc, cho ngọc thai này vào, cất vào không gian trữ vật.

Sau đó, mấy người tiếp tục xem đồ vật trong ngăn bên phải.

Đó là một cái túi da lớn, không biết bên trong đựng thứ gì.

Trên đó còn dùng chỉ vàng bạc thêu một số dấu ấn chú văn, trông như một đống nòng nọc bò có quy luật ở một chỗ, khiến người ta khó quên.

Dùng dao rạch đứt sợi dây cột chặt miệng túi da, đồ vật bên trong

ngay lập tức lộ ra.

Hóa ra là một đống hài cốt.

Bàn Tử túm lấy túi da, đổ hết đồ vật bên trong ra.

Đếm kỹ có ba bộ xương khô, nhìn kích thước thì chỉ như hài đồng năm sáu tuổi, nhưng nhìn mật độ xương cốt, lại giống như của người già cả.

Trong đống hài cốt, có một số đồ trang sức lộn xộn, còn có một bức tượng đá nhỏ hình cóc đen rất bắt mắt. "Những đồ trang sức này dường như là đồ mà người Di dùng để trang sức cho tượng sơn thần, xem ra đây không phải xương người, có thể là hài cốt của sơn tiêu thời cổ đại, chúng mới là chân thân của sơn thần." "Hiến Vương xây dựng lăng mộ, đã giết chết sơn thần của người Di địa phương, củng cố sự thống trị của mình, nô dịch người Di để xây mộ cho mình.

Tuy nhiên, những điều này đều đã bị chôn vùi trong lịch sử." Mọi người nhìn về phía ngăn cuối cùng.

Nó nằm chính giữa hộp đồng, hẳn là thứ quan trọng nhất.

Không gian cũng rộng hơn nhiều so với hai bên.

Ở đó đặt một cái hộp đồng nhỏ, hình dáng khá giống cái hộp đồng lớn.

Chỉ là nó bị cố định ở trên, không thể lấy xuống.

Hồ Bát Ức đứng phía sau hộp, cẩn thận dùng rìu leo núi cạy mở nắp hộp, đề phòng bị cơ quan tên độc làm bị thương.

Nắp hộp vừa mở ra, một luồng ánh sáng xanh u tối từ bên trong bốc lên.

Mọi người nhìn vào, hóa ra bên trong là một con cóc ba chân màu xanh lam.

Con cóc này được chế tác vô cùng tinh xảo, dáng vẻ đầy đặn, ngẩng đầu lên, mang một vẻ mặt đắc ý.

Phong Nguyên Thanh vừa nhìn thấy con cóc này, liền cảm nhận được sức mạnh kỳ dị tỏa ra từ nó.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy con cóc này có nhiều điểm tương tự với mảnh đồng thiên thạch mà anh đã lấy được trong mộ dưới biển Tây Sa.

Cái này hẳn cũng là một khối thiên thạch ngoài không gian đặc biệt, hàm chứa sức mạnh đặc thù.

Chỉ là không biết làm thế nào mà Hiến Vương có được, rồi điêu khắc thành hình dáng cóc lam ba chân này.

Đồng thời còn được phong tồn trong hộp đồng, nhét vào trong cơ thể Hoắc thị Bất Tử Trùng. "Cóc lam ba chân này rất kỳ lạ, trên nó hàm chứa một cỗ sức mạnh đặc biệt, vô cùng thần kỳ!

Nó hẳn là vật quan trọng nhất trong cái hộp này!", Phong Nguyên Thanh nói. "Cái này tôi cứ thu lại trước, lát nữa về rồi sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng sau." Nói xong Phong Nguyên Thanh vẫy tay, con cóc lam ba chân này liền bị anh thu vào không gian trữ vật.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Hoàn cảnh kỳ lạ ở đây, hình thể sinh vật khổng lồ, còn có sự kiện truy đuổi, có lẽ căn nguyên đều nằm ở con cóc lam ba chân này!" Theo lời Phong Nguyên Thanh vừa dứt.

Đống xương cốt vừa đổ trên đất, nhanh chóng nứt vỡ, phân hủy.

Mà lúc này, từ lối vào ở Eo Hồ Lô, Ân Khoan, Trạch Ngõa và một nhóm lính truy đuổi cuối cùng cũng đến nơi.

Chương 207

Bọn họ đứng trên cao nhìn xuống bốn người ở sâu trong hang động.

Trạch Ngõa đứng ở phía trên hô lớn: "Này những người ngoại tộc kia, các ngươi đã phá hỏng quy tắc trong trại, dám dòm ngó bảo tàng Thung lũng Côn Trùng, còn không mau bó tay chịu trói, ta cũng tiện xin tộc trưởng cầu tình, sẽ xử lý các ngươi nhẹ nhàng!" "Ôi?

Lại còn có chuyện này sao?

Tôi sao lại không biết?

Bọn họ làm thế nào mà đuổi kịp được?", Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Anh vốn cho rằng hành động lần này của mấy người họ rất kín đáo, ngụy trang cũng rất tốt, sao lại bị người khác phát hiện, còn đuổi đến tận đây được chứ?

Mấy người nhìn nhau.

Tuy nhiên, chuyến này họ đến đây, chính là nhất định phải tìm thấy mộ Hiến Vương, lấy được Mộ Trần Châu, làm sao có thể nghe mấy người trên kia nói nhảm.

Vừa hay đồ vật ở đây cũng đã xem xong, đồ trong hộp cũng đã thu lại hết.

Thế là mấy người không thèm để ý đến Ân Khoan và đám người Trạch Ngõa ở phía trên.

Vẫn cứ tự mình tiếp tục đi vào bên trong, lười cả trả lời một câu.

Phong Nguyên Thanh cũng chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu bọn họ không sợ chết, thì cứ việc đuổi xuống đi, e rằng sẽ có đi mà không có về!"

"A?

Phong gia, lời này là sao?", Hồ Bát Ức hỏi, nhiều mạng người như vậy, anh có chút không đành lòng. "Chà, chính là những xác chết trôi nổi kia, đó không phải là xác chết trôi nổi bình thường, mà là vật chủ ổ ươm Đẳng thuật do Hiến Vương dùng để bồi dưỡng." "Những thứ được chúng bao bọc lại kia, chính là trứng côn trùng.

Tôi trước đó đã quan sát rồi, đã sắp nở hết rồi." "A?

Vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao, chúng ta mau đi đi?

Đừng quản bọn họ nữa, nhìn dáng vẻ của bọn họ cũng không giống sẽ bỏ qua cho chúng ta, chẳng phải họ đã mạo hiểm sinh mạng để đuổi đến đây sao?

Suốt quãng đường này đâu có dễ dàng gì, khắp nơi đều là nguy hiểm!", Bàn Tử nói.

Ân Khoan đứng ở cửa Eo Hồ Lô thấy mấy người phía dưới không thèm đáp lời mình, ngược lại vẫn tự lo tự đi sâu vào trong.

Sắc mặt ông ta lạnh đi, hừ lạnh một tiếng, nói: "Hay lắm, dám không coi chúng ta ra gì, còn dám đi sâu vào!" "Hừ!

Đi, chúng ta cũng xuống đó, bắt sống bọn chúng mang về!" "Vâng!", đám thanh niên cường tráng phía sau Ân Khoan đồng thanh đáp.

Sau đó, họ liền theo sợi dây mà Phong Nguyên Thanh và những người khác vừa thả xuống, trượt xuống hang động.

Rất nhanh, đoàn người bọn họ đều đã xuống đến đáy hang.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh và mấy người đã đi sâu vào trong, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Thế là Ân Khoan hạ lệnh, lập tức đuổi theo.

Đồng thời ông ta cũng nhìn thấy vô số xác chết trôi nổi trên mặt nước trong hang.

Mặc dù trong lòng có chút sởn gai ốc, nhưng dù sao cũng chỉ là những xác chết mà thôi, không có gì đáng sợ, vẫn ra lệnh tiếp tục truy tìm.

Đến chỗ mà Phong Nguyên Thanh và mấy người đứng trước đó, họ mới chú ý thấy, trên đất có một con côn trùng khổng lồ nằm sấp, đầu đã bị nổ mất, chỉ còn lại thân thể, dường như vẫn đang co giật không ngừng.

Mọi người giật mình một phen.

Mấy người gan dạ, thật sự đến gần, không sợ chết mà sờ thử con Hoắc thị Bất Tử Trùng khổng lồ kia.

Chỉ là không ngờ con côn trùng khổng lồ đột nhiên phát điên, trực tiếp hất bay mấy người bọn họ ra ngoài.

Thẳng tắp rơi vào đám xác chết trôi nổi lớn kia.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người giật mình.

Đặc biệt là hai người bị văng ra, kinh hoàng la hét, rơi vào một vùng nước phủ đầy xác chết trôi nổi.

Hai người vung tay trong nước, muốn bò lên, chỉ là trong nước có rất nhiều xác chết trôi nổi tụ tập.

Không có chỗ bám víu, giãy giụa hồi lâu mới từ trong nước nhô đầu lên được.

Đồng thời còn uống phải mấy ngụm nước đen.

Hai người giãy giụa vội vàng bơi ra từ đống xác chết.

Những người còn lại thấy vậy, cũng vội vàng đến giúp, vớt hai người ra khỏi nước.

Con Hoắc thị Bất Tử Trùng không đầu lại nằm sấp xuống đất như xác chết, nếu không phải những thớ thịt gân lộ ra vẫn thỉnh thoảng co giật một chút, thật sự khiến người ta tưởng nó đã chết rồi. "Dọa chết tôi rồi, những xác chết trong nước e là có vấn đề đó, vừa rồi rơi xuống, liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cứ như bị quái vật nào đó nhắm tới vậy, tộc trưởng, chúng ta mau đi thôi!", người đàn ông bị rơi xuống nước run rẩy nói. "Ừm, việc cấp bách bây giờ, vẫn là đuổi kịp người trước đã, những xác chết này, đừng quản nữa." "Vâng!", mọi người đồng thanh nói.

Thế là đoàn người lại một lần nữa theo dấu chân của Phong Nguyên Thanh và mấy người, tiếp tục đuổi theo.

Sâu trong hang động này, không phải là một hang động phong kín.

Dòng sông ngầm này, hướng chảy của nó, chính là nơi cửa ra.

Phong Nguyên Thanh và mấy người dọc theo bờ sông tiến về phía trước, cuối cùng cũng đến một cửa ra của hang động.

Dòng sông ngầm vốn dĩ, đến đây, đã chảy lên mặt đất.

Mà xa hơn nữa, lại là một thung lũng sâu, dòng sông từ đây đổ xuống, hóa thành một con rồng nước, hợp vào đầm nước ở đáy thung lũng sâu, phát ra từng trận tiếng ầm ầm khổng lồ.

Ân Khoan dẫn dắt đám thanh niên cường tráng, cũng rất nhanh ra khỏi cửa hang, rất nhanh đã nhìn thấy Phong Nguyên Thanh và những người khác ở đằng xa.

Cách xa lắc, Bàn Tử cũng nhìn thấy bọn họ, thế là căng cổ họng hô: "Này, tôi nói, chúng ta có thù oán gì chứ, các ông làm gì mà cứ đuổi sát chúng tôi không buông thế?" Ân Khoan đối diện nghe thấy tiếng Bàn Tử gọi, hừ lạnh một tiếng.

Sau đó cũng hô lớn: "Các ngươi những kẻ ngoại tộc kia, dám dòm

ngó bảo tàng lăng mộ của tổ tiên trại Già Long chúng ta, còn có mặt mà la lối sao?

Hừ, còn không mau bó tay chịu trói, nhìn mặt các ngươi từ Kinh Thành đến, ta còn có thể tranh thủ cho các ngươi một con đường, xử lý khoan hồng!" "Ối chà, ông già này, ra vẻ bá đạo thật đấy, còn 'mở một con đường', 'xử lý khoan hồng', tưởng mình là cảnh sát chắc!", Bàn Tử bĩu môi, khinh thường nói.

Mà ngay trong lúc hai phe đang nói chuyện qua không gian.

Những trứng côn trùng trên lưng những xác chết trôi nổi trong hang đã sắp nở xong.

Quái vật trong trứng côn trùng phá vỡ vỏ ngoài, bò ra từ vỏ trứng.

Sau đó phát ra từng tiếng kêu như trẻ con khóc.

Quái vật này chính là Đẳng Anh, do Hiến Vương dùng bí pháp Đẳng thuật chế tạo ra, lấy thân thể thiếu nữ làm vật chủ, hấp thụ chất dinh dưỡng từ tử cung vật chủ.

Đến khi Đẳng Anh sắp thành hình, lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn tra tấn giết chết những thiếu nữ này, oán hồn đầy oán khí của họ chính là dược liệu thi triển Đẳng thuật, lực oán chuyển dời sang Đẳng Anh đang được thai nghén, như vậy Đẳng Anh nở ra sẽ có uy lực càng tăng lên một tầng nữa.

Hơn nữa, Đẳng Anh nở ra theo cách này, đã không còn là côn trùng thuần túy nữa, thông qua việc thai nghén trong vật chủ là con người, Đẳng Anh cũng lớn lên thành nửa người nửa côn trùng, có thể hành động tự do, loại bỏ được rất nhiều điểm yếu của loài côn trùng.

Hiến Vương đã tính toán rất giỏi.

Những Đẳng Anh này bình thường bị phong ấn lại, các vi sinh vật bám trên vỏ ngoài còn có thể nuôi dưỡng Hoắc thị Bất Tử Trùng.

Một khi có người đến trộm mộ của hắn, nhất định sẽ kinh động Hoắc thị Bất Tử Trùng, động tĩnh đó cũng sẽ kinh động Đẳng Anh trong trứng côn trùng, khiến chúng nở ra, hóa thành kẻ bảo vệ lăng mộ, tiêu diệt những kẻ xâm nhập.

Cùng với thời gian từ từ trôi qua, ngày càng nhiều Đẳng Anh nở ra.

Trong mỗi trứng côn trùng trên thân xác chết trôi nổi, đều có vô số trứng Đẳng Anh, mỗi lần nở một con, có thể duy trì vài lần.

Một lượng lớn Đẳng Anh từ trong nước bò lên bờ, phát ra tiếng khóc oa oa khàn khàn quái dị.

Tạo thành một tiếng vọng trong hang động.

Khứu giác và cảm ứng của chúng đều rất nhạy bén.

Chương 208

Rất nhanh đã phát hiện ra khí tức và dấu vết của loài người trong hang động.

Đánh hơi theo mùi, chúng liền đuổi theo.

Một lượng lớn Đằng Anh, dày đặc bò ra từ trong hang.

Mà đám thanh niên cường tráng của trại Già Long ở rất gần cửa hang, rất nhanh đã phát hiện ra động tĩnh này. "Này, anh nghe xem, đây là động tĩnh gì thế?

Sao lại giống như có trẻ con đang khóc vậy?", một người đàn ông ở phía sau cùng hỏi người bên cạnh. "Hửm?" Người đàn ông đó nghe vậy, cũng nghiêng tai lắng nghe. "Thật vậy, tiếng này càng lúc càng lớn, không phải có ma đấy chứ?

Trong hang có rất nhiều xác chết mà!", anh ta cũng đột nhiên có chút sợ hãi.

Cùng lúc đó, tiếng khóc này càng lúc càng lớn, dường như có vô số trẻ con đang khóc lóc ồn ào.

Đám thanh niên cường tráng cũng bàn tán xôn xao.

Lão tộc trưởng Ân Khoan cũng chú ý đến sự hỗn loạn phía sau, liền quay đầu nói: "Đi xem xem, chuyện gì đang xảy ra?" Đám thanh niên cường tráng tuy có chút đề phòng, nhưng đột nhiên, một lượng lớn Đằng Anh từ phía sau bò ra, số lượng quá nhiều.

Chỉ trong chốc lát, đã có mấy người bị những quái vật nửa người nửa côn trùng kỳ lạ này quấn lấy, ôm chặt vào đùi.

Vứt cũng không vứt ra được, hoảng loạn muốn dùng súng trong tay đập chúng ra.

Chỉ là Đằng Anh ôm quá sát, ngửi thấy mùi thịt người, trong miệng chảy ra từng dòng nước đen, trông như có độc.

Sau đó, Đằng Anh há to cái miệng quái dị nứt thành bốn cánh của nó, bên trong toàn là móc ngược, một ngụm cắn vào đùi. "A ~", ngay lập tức, người bị cắn phát ra tiếng kêu thảm thiết bi thương.

Đằng Anh một ngụm cắn xé xuống một mảng thịt máu lớn, rất nhanh nuốt chửng xuống, rồi lại định tiếp tục há miệng cắn xé.

Những người còn lại thấy vậy, vội vàng xông lên giúp đỡ, ở cự ly gần không tiện khai súng, dễ vô tình gây thương tích, thế là dùng báng súng đập.

Ân Khoan lúc này cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhiều quái vật như vậy, nếu không mau chạy, những thanh niên cường tráng ông ta dẫn đến đây sẽ phải bỏ mạng.

Thế là lập tức hạ lệnh: "Vừa đánh vừa lùi, mau chạy!" Thế là mọi người, vội vàng đuổi theo Phong Nguyên Thanh và những người khác, nhanh chóng bỏ chạy.

Trừ mấy kẻ xui xẻo bị Đằng Anh nhấn chìm, thu hút sự chú ý của Đằng Anh, không chạy thoát được.

Tuy nhiên cái chết của họ, cũng đã tranh thủ thời gian thoát thân cho những người còn lại.

Những người phía trước cũng nghe thấy động tĩnh phía sau, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng súng, dường như đã gặp phải nguy hiểm gì đó.

Phong Nguyên Thanh biết là Đằng Anh đã nở, bọn họ chắc chắn đã bị đuổi kịp, e rằng thương vong không ít.

Tuy nhiên Phong Nguyên Thanh lắc đầu, không nói rõ, ai bảo bọn họ cứ phải đuổi theo làm gì, vậy thì không có cách nào khác, sống chết

thế nào, cứ xem số phận của họ thôi.

Mấy người cũng không thể quay đầu lại xem đã xảy ra chuyện gì, cũng không để ý, tiếp tục tiến về phía trước dọc theo bờ kênh nước.

Đến cạnh thác nước ở tận cùng.

Phía dưới là một thung lũng sâu, lơ lửng rất nhiều hơi nước.

Mà ở mấy hướng khác của thung lũng sâu, cũng có mấy dòng thác nước lớn nhỏ chảy xuống.

Chảy xiết vào đầm nước lớn phía dưới.

Thâm cốc này rất lớn, chỉ riêng đầm nước bên dưới đã rộng ước chừng bảy tám trăm mét đường kính.

Các dòng sông suối chảy ra từ gần hang sâu hầu như đều hội tụ về đây, biến thành từng dải thác nước đổ xuống đầm sâu.

Thác nước lớn nhất còn rộng gần hai mươi mét, đổ ào ào xuống, bọt nước tung tóe, âm thanh vang dội khắp thung lũng xanh tươi.

Trên vách núi mọc đầy vô số cây dây leo xanh tốt, phóng tầm mắt ra xa, một màu xanh ngắt.

Nhìn xuống từ vách núi, độ cao so với mặt đầm không dưới ba mươi mét, cao như mười tầng lầu, khiến Bàn Tử nhìn mà chứng sợ độ cao tái phát.

Và ở phía xa.

Trên những đám mây được tạo thành từ hơi nước cuồn cuộn.

Ánh nắng chiếu vào, phản xạ và khúc xạ, tạo nên những dải cầu vồng thất sắc, tỏa ra ánh sáng mê hoặc và ảo diệu.

Dải hơi nước này, tạo thành cầu vồng mây thất sắc, chính là cái gọi là Thủy Long Vựng.

Hiến Vương quả nhiên là một nhân vật có bản lĩnh thông thiên.

Ông ta đã cưỡng ép sửa đổi cục diện phong thủy, chỉ để tạo ra một Thủy Long Vựng.

Và lấy đó làm hạt nhân, kiến tạo một trận pháp phong thủy lớn bao phủ hơn trăm dặm hang sâu.

Suốt hai nghìn năm qua, hơi nước trong thung lũng tụ lại không tan, hình thành Long Vựng.

Hạt nhân trong đó chính là khối Tam Túc Lam Thiềm kia.

Nó mới là hạt nhân thực sự của đại trận Thủy Long Vựng này.

Sức mạnh kỳ lạ của nó, cùng với các chất phóng xạ tỏa ra, đã làm tăng cường các ion âm trong hang sâu, khiến nơi đây hầu như không có mây mưa, làm cho hơi nước bốc lên từ các thác nước khó lòng tiêu tán.

Khu vực rộng lớn được đại trận bao phủ này có nồng độ oxy rất cao, giống như thời đại man hoang thượng cổ vậy.

Chính vì thế mới có thể nuôi dưỡng nhiều sinh vật khổng lồ đến thế.

Còn có cả những sinh vật thượng cổ như Hắc Thị Bất Tử Trùng.

Bằng không, trong thời đại thiên địa đại biến này, đâu có môi trường nào mà những sinh vật thượng cổ như vậy có thể sinh tồn.

Nồng độ oxy không đủ đã có thể khiến chúng chết nghẹt.

Hiến Vương dùng thủ đoạn lớn, cưỡng ép giữ lại một vùng địa mạo thượng cổ, thủ đoạn quả là phi phàm.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là, trên vô số dải cầu vồng thất sắc kia, còn nâng đỡ một tòa cung điện vàng son rực rỡ.

Trong cung điện, khuyết đài, thần tường, bi đình, giác lâu, hiến điện, linh đài, tất cả đều đầy đủ.

Giống hệt như những gì đã thấy trên Trấn Lăng Phổ trước đó, không sai biệt một chút nào.

Nó sừng sững giữa hơi nước cầu vồng, như một tòa thiên cung huyễn hóa.

Mấy người bị tòa thiên cung này làm cho mắt tròn miệng há, không ngờ những gì vẽ trên Trấn Lăng Phổ lại là thật!

Thế nhưng, Dương Tuyết Lỵ vẫn rất nhanh chóng nhận ra điều bất thường, nói với Hồ Bát Ức và Bàn Tử: "Đó hẳn là mộ Hiến Vương, nhưng các anh nhìn kỹ xem, nó không thực sự lơ lửng giữa không trung." Hồ Bát Ức định thần lại, nhìn kỹ, quả nhiên là như vậy.

Đây là một kiến trúc lớn kiểu hiết sơn, giống như Huyền Không Tự nổi tiếng trên thế gian vậy.

Dưới sự che phủ của sương khói mờ mịt, thoạt nhìn, nó thực sự giống như được xây trên mây vậy.

Hơn nữa nhìn qua, nó còn được bảo tồn rất tốt, màu sắc vẫn rực rỡ, không hề giảm sút chút nào.

Không biết ông ta đã dùng kỹ thuật gì, mà có thể khiến một cung điện kết cấu bằng gỗ, trong vô số hơi nước này, vẫn được bảo tồn tốt đến thế, không bị ăn mòn.

"Đi lối này, đằng kia có một số sạn đạo treo, có thể đi vòng qua." Phong Nguyên Thanh chỉ vào vách đá không xa nói.

"Vậy thì tốt quá, chúng ta đi thôi." Bàn Tử thấy tòa thiên cung Hiến Vương vàng son rực rỡ kia, chứng sợ độ cao cũng vơi đi không ít.

Những sạn đạo trên vách núi chủ yếu được xây dựng bằng trụ đá, phiến đá, thỉnh thoảng còn có những đoạn được đục trực tiếp vào trong núi, tạo thành một đoạn sạn đạo.

Nó uốn lượn quanh núi, hình vành khuyên, một đầu dẫn xuống đầm nước phía dưới, đầu kia thì dẫn lên thiên cung trên mây.

Chương 209

Mấy người bám vào dây leo trèo lên sạn đạo.

Đoạn sạn đạo này rất chắc chắn, cũng như tòa thiên cung kia, trải qua hai nghìn năm mà vẫn được bảo tồn nguyên vẹn, không hề mục nát.

Mọi người cẩn thận tiến về phía trước dọc theo sạn đạo.

Nhìn xuống từ sạn đạo, sâu dưới đáy đầm có một cái móng vuốt khổng lồ, lớn bằng cả căn phòng, như thể có một con quái vật ăn thịt người đang ẩn mình dưới đáy nước.

Xuyên qua một vùng lớn sương mù và cầu vồng.

Khi xuống đến đáy thâm cốc.

Phần sạn đạo dẫn lên thiên cung phần lớn đã bị hỏng, không thể đi qua được.

Sau khi qua khu vực sương mù, gần thiên cung này, lại trở nên rất khô ráo, như thể tất cả hơi nước đều bị đầm nước và thác nước hút hết vậy.

Thiên cung không nằm ngay phía trên sương mù.

Nhưng lại có một dải ánh sáng rực rỡ, kéo dài từ trong sương mù, thẳng tắp đến trước đại điện thiên cung ở đầu kia, thật sự vô cùng thần kỳ.

Thiên cung này tuy là kiến trúc kiểu hiết sơn, nhưng vì thể tích quá lớn, nên không hoàn toàn treo trên vách núi dựng đứng chín mươi độ như Huyền Không Tự.

Vách núi nơi thiên cung tọa lạc nghiêng sáu mươi độ.

Chắc hẳn khi xây dựng thiên cung, người ta đã đào một khu đất bằng phẳng trên sườn dốc, sau đó mới xây dựng thiên cung, coi như là nửa tựa vào vách núi.

Ở đây, không có nhiều sương mù che khuất tầm nhìn, mọi thứ đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Cấu trúc khung sườn tổng thể của thiên cung vẫn là kiểu kiến trúc Tần Hán.

Dù sao Cổ Điền quốc, thời kỳ đầu cũng là một phần của triều Tần, chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Thăng Long.

Phía dưới cung điện, dọc theo sườn núi dốc, là một bậc thang ngọc dài.

Chỉ có điều do độ dốc, bậc thang ngọc trắng này có vẻ khá dốc.

Nhưng may mắn là nó được xây rất rộng rãi.

Nhìn từ dưới lên, vẫn có thể thấy những dải hồng quang, lơ lửng trên đỉnh bậc thang ngọc.

Đi trên đó, như thể đang cưỡi gió giữa hư không, khiến người ta cảm thấy vô cùng huyền ảo.

Mọi người theo bậc thang ngọc trắng lên từng cấp, cuối cùng đến trước cửa chính của đại điện thiên cung.

Đại điện này được cấu tạo chủ yếu từ một trăm sáu mươi cây cột gỗ lim khổng lồ, mái trên lợp ngói Tần Hán nhiều tầng, cột tía rường vàng, cực kỳ xa hoa.

Đứng trước thiên cung, nhìn xuống, là một cảnh tượng siêu phàm thoát tục, tách biệt với thế gian.

Mọi người đứng trước thiên cung dưới ánh hồng quang, như thể lạc vào một cảnh tiên kỳ diệu, đứng trong một cõi tiên phiêu diêu.

Nhưng thực tế thì đây chỉ là một lăng mộ mà Hiến Vương đã dốc hết tài sản, nô dịch hàng chục vạn nô lệ, sơn dân, tốn hai mươi bảy năm xây dựng, một cung điện dành cho người chết.

Có câu nói: Vạn người phạt gỗ, một người thăng thiên.

Vì tòa cung điện mộ phần này, không biết rốt cuộc đã bao nhiêu người phải bỏ mạng.

Sự tương phản khổng lồ này khiến người ta không khỏi rùng mình.

Đến cuối bậc thang ngọc, không khí ở đây hoàn toàn khác biệt so với dưới Long Vựng.

Dưới đáy thung lũng sương mù dày đặc, mọi thứ đều mang lại cảm giác ẩm ướt.

Nhưng khi lên đến đây, lại cực kỳ mát mẻ và khô ráo.

Đây hẳn là hiệu quả của đại trận Thủy Long Vựng, nó cách ly hơi nước phía dưới, khiến cung điện quanh năm giữ được sự khô ráo, không bị hơi nước xâm thực mà mục nát, nhờ vậy mới có thể trải qua hơn hai nghìn năm mà vẫn được bảo tồn nguyên vẹn, mọi thứ như thuở ban đầu.

Hồ Bát Ức nhìn kiến trúc kỳ tích này, không khỏi cảm thán: "Không hổ là huyệt thần tiên diệu thông huyền, thiện trạng đệ nhất, thế đất thần tiên của Thủy Long Vựng này quả nhiên phi phàm tục." Lên đến đỉnh bậc thang ngọc, mọi người cuối cùng cũng đến được khuyết đài rộng lớn trước đại điện.

Mọi người bước qua bậc thang ngọc, đến khuyết đài trước cung điện.

Chỉ thấy trước cửa đại điện, có một con quái thú cõng bia, ở tư thế quỳ, trên bia đá trên lưng khắc mười mấy chữ lớn: "Huyền chi

hựu huyền, chúng diệu chi môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện.” Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng đọc.

Hóa ra Hiến Vương đã đặt tên cung điện này là Lăng Vân Thiên Cung, còn đại điện thì gọi là Hội Tiên Bảo Điện.

Hồ Bát Ức “xùy” một tiếng cười nói: “Hiến Vương lão già này đúng là muốn thành tiên đến phát điên rồi, thật sự cho rằng xây một cung điện trên vách núi là có thể mời được thần tiên, có thể truyền thụ cho ông ta thuật trường sinh bất tử sao?” “Xưa nay các đế vương có mấy ai không muốn trường sinh đâu?

Chẳng qua họ biết mình sống không làm được, nên mới ký thác hy vọng vào sau khi chết, mong muốn thi giải thăng tiên.” Dương Tuyết Lỵ nói.

“Đồng thời còn muốn sau khi chết tiếp tục hưởng thụ vinh hoa phú quý khi còn sống, vì vậy đa số họ rất coi trọng bố cục lăng mộ.” “Đúng vậy, nếu họ không như thế, dâm xa vô độ mà bố trí vật phẩm bồi táng, thì làm gì có cái nghề Mạc Kim Giáo Úy của chúng ta.” Mọi người vừa nói chuyện vừa đi đến trước cửa đại điện.

Cánh cửa to lớn và nặng nề, dù không khóa, cũng khiến Bàn Tử và Hồ Bát Ức tốn không ít sức lực mới đẩy ra được.

Bên trong sâu thẳm một màu đen kịt, chỉ có ánh sáng từ cửa lớn hắt vào chiếu sáng một chút ở gần lối vào, càng vào sâu thì chẳng thấy gì nữa.

Cung điện này vậy mà không có cửa sổ, chỉ có một cửa lớn.

Phong Nguyên Thanh tài cao gan lớn, bật đèn pin, dẫn đầu bước vào.

Anh biết rõ, cung điện treo này không phải là nơi đặt lăng mộ Hiến Vương, lăng mộ thật sự vẫn còn ở trong lòng núi phía dưới.

Cung điện này là nơi ông ta dự định sử dụng sau khi thành tiên để tiếp tục thống trị.

Vì vậy khi xây dựng, ông ta đã tốn không ít tâm tư.

Dù trong cung điện có một vài thứ không biết, nhưng không nhiều như trong lăng mộ.

Hồ Bát Ức và mấy người đi theo sau Phong Nguyên Thanh, cùng nhau tiến vào cung điện.

Điều đầu tiên đập vào mắt là hàng chục tượng đồng đứng hai bên, dẫn đầu là hai con tịch tà đồng sư.

Một con bên trái ôm quả cầu vàng, tượng trưng cho quyền lực vô thượng, một con bên phải giẫm lên một con non, tượng trưng cho con cháu nối dõi đời đời.

Sau đó còn có từng cặp giải trãi, hống, tượng, kỳ lân, lạc đà, ngựa, rồi tiếp đó là các pho tượng văn thần võ tướng.

Chúng như sao vây quanh mặt trăng, bảo vệ ngai vàng ở sâu bên trong.

Những tượng đồng này chỉ là tượng đồng đúc thông thường, không có gì đặc biệt, cũng không có cơ quan gì được bố trí trên đó.

Ngoài ra, cả đại điện trống rỗng, không có thứ gì khác.

Mọi người đi về phía ngai vàng trong đại điện tĩnh mịch.

Đó là vị trí trung tâm của đại điện, cũng là nơi quan trọng nhất.

Dù trong lòng mọi người có chút căng thẳng, nhưng không nhiều lắm.

Bởi vì cung điện này được xây dựng trên mặt đất, Hiến Vương không thể nào đặt quan quách của mình ở đây.

Do đó, mức độ nguy hiểm chắc chắn sẽ không như huyền cung dưới lòng đất.

Phong Nguyên Thanh nhìn xung quanh, cũng có chút cảm thán, thủ đoạn của Hiến Vương quả không tệ, dưới sự bảo hộ của đại trận phong thủy, cung điện này trải qua hơn hai nghìn năm, mà chỉ tích tụ một lớp bụi mỏng như vậy, không đáng kể.

Nếu ở bên ngoài e rằng chỉ vài năm đã có thể phủ đầy từng ấy bụi rồi.

Đến sâu bên trong đại điện, gần ngai vàng, một hồ thủy ngân khô cạn chặn lối đi.

Vòng qua hồ nước, mọi người bước lên bậc thang trước ngai vàng, đi thẳng đến trước ngai vàng.

Chỉ thấy trên ngai vàng trống rỗng, một con ngọc long màu đỏ đang cuộn mình.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, nó tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trong đó còn có những dải hồng quang đang tuôn chảy.

Con ngọc long này rỗng ruột, bên trong chứa đầy thủy ngân.

Chương 210

Kỹ thuật tinh luyện thủy ngân của người xưa chưa hoàn thiện, đặc biệt là hơn hai nghìn năm trước, phương pháp khi đó càng thô sơ.

Trong thủy ngân còn sót lại nhiều chu sa, khiến thủy ngân có màu đỏ.

Đương nhiên, rất có thể là cố ý làm như vậy, kỹ thuật thời đó tuy không đủ, nhưng cũng không đến nỗi đỏ như thế.

Nhìn kỹ, con ngọc long cuộn mình này, chỉ có nửa thân sau của rồng lộ ra ngoài, bao gồm hai móng sau và đuôi rồng.

Nó đặt lên lưng ghế ngai vàng.

Phần lớn thân rồng, đều cuộn tròn khảm vào bức tường đá phía sau ngai vàng.

Trông như thể con ngọc long này đang từ bên ngoài chui vào trong bích họa.

Và ánh đèn chiếu vào bích họa, để lộ toàn bộ cảnh tượng.

Hóa ra bức bích họa này, khắc họa cảnh tượng Hiến Vương tưởng tượng, sau khi thành tiên ngự long thăng thiên.

Trong bức tranh, mây biển sương mù bao phủ, cung điện và các ngọn núi ẩn hiện trong sương mù, khắc họa rất sống động.

Ở trung tâm bức tranh, bầu trời nứt ra một khe hở.

Một bóng người, cưỡi trên lưng rồng, bay vào khe nứt trên bầu trời.

Mặc mãng bào hoa lệ, thắt đai ngọc, đội kim quan, trên quan khảm một viên châu hình con mắt, rõ ràng là Mộ Trần Châu.

Đầu rồng đã tiến vào hơn nửa.

Phía sau là quần thần vây quanh ngưỡng vọng.

Và phía trên bức tranh, còn có một lão giả cưỡi tiên hạc, tóc râu bạc phơ, mặt tươi cười, cung kính đón Hiến Vương bước vào Thiên Đình.

Chính là miêu tả cảnh Hiến Vương công thành thăng tiên, ngự long phi thiên.

Hiến Vương lão già này, nghĩ cũng thật đẹp.

Dốc hết gia tài, e rằng căn bản không hề nghĩ cho con cháu đời sau, cả đời ông ta chỉ theo đuổi việc mượn tạo hóa của Long Vựng để thành tiên.

Thậm chí, chỉ thành tiên, trường sinh bất lão đã không thể thỏa mãn ông ta, ông ta còn muốn nhập chủ Thiên Đình, ngồi vị trí Thiên Đế.

Thật sự là rất có tư tưởng, lý tưởng vĩ đại a.

Có lẽ ông ta nghĩ mình rất nhanh sẽ thi giải thăng tiên, chỉ là ông ta không biết, đã hơn hai nghìn năm rồi, cũng chưa thành công.

Mãi đến tận bây giờ, Phong Nguyên Thanh mang theo Mạc Kim Giáo Úy đến thăm lăng mộ của ông ta.

Lúc này, sự chú ý của Dương Tuyết Lỵ đã hoàn toàn bị Mộ Trần Châu trên đầu Hiến Vương thu hút.

"Đây, là Mộ Trần Châu?

Xem ra, quả nhiên là ở trong mộ Hiến Vương!" Dương Tuyết Lỵ lẩm bẩm.

"Không sai, chính là ở đây rồi, chỉ cần tìm được quan quách của Hiến Vương, là có thể lấy được Mộ Trần Châu, cũng coi như hoàn

thành tâm nguyện hàng nghìn năm của mạch Bàn Sơn, bộ tộc Trát Qua Lạp Mã của em.” Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng nói.

Còn Bàn Tử thì đã không chịu nổi sự tĩnh mịch, lợi dụng lúc những người khác đang xem bích họa chạm khắc, mình đã chạy đến trước ngai vàng.

Sờ sờ bên trái, sờ sờ bên phải, muốn xem có mật thất hay không, có lẽ bên trong giấu bảo bối.

Quay một vòng quanh ngai vàng, cũng không có thu hoạch gì.

Nhìn ngai vàng bị đuôi rồng quấn quanh, Bàn Tử một tay chống lên móng rồng, cúi đầu suy tư.

“Ai ~” Bàn Tử thở dài.

“Hiến Vương lão già chết tiệt này, giấu bảo bối đi đâu!” Sau đó, lại bực tức dùng sức gõ một cái vào móng rồng.

Kết quả, cái gõ này vậy mà lại vô tình mở ra một cơ quan.

Chỉ thấy phía dưới đuôi rồng ở mặt sau ngai vàng, đột nhiên bật ra một mật thất.

Một chiếc hộp gỗ nhỏ được chạm khắc hoa văn tinh xảo, lộ ra.

“Ách hắc hắc, mẹ kiếp, thật sự có bảo bối giấu ở đây!

Ha ha ha ~” Bàn Tử lập tức cười tủm tỉm ôm chiếc hộp ra.

Lúc này, sự chú ý của Phong Nguyên Thanh và mấy người cũng bị Bàn Tử thu hút.

Không ngờ, nơi đây vậy mà còn giấu đồ, vừa khéo bị Bàn Tử tìm thấy.

Chẳng lẽ Bàn Tử, đã thức tỉnh thiên phú tìm bảo vật?

Bàn Tử ôm hộp, đi về phía Phong Nguyên Thanh và mọi người.

Đồng thời, mặt cười tủm tỉm, khoe khoang nói: "Xem này, ở đây giấu bảo bối, bị Bàn gia ta tìm thấy!" Hồ Bát Ức thấy vậy nói: "Mau mở ra xem bên trong là gì?" "Cẩn thận bên trong có cơ quan độc ác gì đó." Dương Tuyết Lỵ nhắc nhở.

"Yên tâm, Bàn gia ta quý mạng nhất." Bàn Tử nói không chút bận tâm.

Sau đó, hắn cẩn thận đặt chiếc hộp xuống đất, miệng hộp hướng ra ngoài, như vậy dù có kim độc hay cơ quan gì đó, cũng không bắn trúng mình.

Tiếp đó, hắn cẩn thận từ từ mở hộp.

Không có cơ quan ngầm nào cả.

Dưới ánh đèn, một chiếc mai rùa màu vàng sẫm lặng lẽ nằm trên một cuộn lụa trắng.

Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng nhấc lên, nhìn thấy trên đó khắc rất nhiều ký tự kỳ lạ, còn có những ký hiệu giống như đôi mắt.

"Đây là… Long cốt thiên thư?" Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Điều này rất giống với khối Long cốt thiên thư mà họ đã thu được ở Long Lĩnh trước đó, chỉ có điều các ký hiệu trên đó có sự khác biệt rõ rệt, hiển nhiên nội dung ghi lại không giống nhau.

"Long cốt thiên thư?

Hắc, đúng là giống thật!" Bàn Tử vỗ đùi nói.

"Đúng là Long cốt thiên thư, tương truyền, Chu Văn Vương đã giải mã bí mật của Mộ Trần Châu, ghi lại trên mấy khối Long cốt thiên thư, chỉ là những khối Long cốt thiên thư này sau đó đã thất lạc, không ngờ, Hiến Vương lại có được một khối." Phong Nguyên Thanh

nói.

“Nhưng điều này cũng bình thường, nếu không có khối Long cốt thiên thư này, Hiến Vương làm gì có cách nào lợi dụng năng lượng của Mộ Trần Châu chứ?” “Anh nói đúng, Hiến Vương chắc chắn đã giải mã bí mật của khối Long cốt thiên thư này, có được phương pháp sử dụng Mộ Trần Châu, điều này mới khiến ông ta nảy sinh dã tâm thành tiên sau khi chết.” Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ lại đặt khối Long cốt thiên thư này vào hộp, đóng gói cẩn thận, rồi trả lại cho Bàn Tử.

Bàn Tử cẩn thận bỏ chiếc hộp vào túi của mình.

“Đi thôi, phía trước còn có hậu điện chưa đến mà, với tư cách là Minh Lâu trên lăng mộ, hậu điện hẳn là tế đường, sẽ có không ít bi văn và bích họa ghi chép.” Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó mấy người đi xuyên qua đại điện, lại qua một hành lang ngắn, đến một hậu điện càng thêm âm u và tối tăm.

Theo những dòng chữ khắc trên hành lang, hậu điện này hẳn là được gọi là “Thượng Chân Điện”.

Trong điện, bia khắc dựng san sát, tám bức tường đá, chia thành tám phương, cùng với vô số bia đá ở giữa, tạo thành hình dạng cửu cung bát quái.

Tất cả đều được tạo thành từ những khối đá lớn, phía trên là bích họa vẽ bằng ba màu trên nền trắng.

Ghi lại rất nhiều lĩnh vực của Cổ Điền quốc thời Hiến Vương như chính trị, kinh tế, văn hóa, ngoại giao, quân sự, tôn giáo, dân tộc.

Điều này đối với khảo cổ học mà nói, có ý nghĩa phi thường.

Hơn nữa, chúng không phải là những bích họa được phong tồn

trong cổ mộ, vừa khai quật đã bị oxy hóa và phai màu, mà chúng đã thực sự phơi bày trong không khí hơn hai nghìn năm, mà vẫn còn màu sắc tươi tắn.

Đối với các nhà sử học nghiên cứu lịch sử cổ đại, đây là một bảo vật vô giá.

Vì vậy, Phong Nguyên Thanh liền bảo Dương Tuyết Lỵ chụp ảnh từng cái.

Chương 211

Tuy nhiên, để đề phòng, anh bảo cô tắt đèn flash.

Dù sao những bích họa này đã chìm trong bóng tối hơn hai nghìn năm, anh cũng không biết đèn flash có gây ảnh hưởng hay không.

Vì vậy, anh lại lấy ra mấy chiếc đèn tiên khí thám hiểm loại lớn, phạm vi chiếu sáng rộng hơn.

Dương Tuyết Lỵ lúc này mới bắt đầu chụp ảnh.

Những bích họa này, đa số là đề tài chiến tranh, chủ yếu ghi lại Hiến Vương đã chỉ huy hai cuộc chiến tranh.

Một là với Dạ Lang quốc ở biên giới Tương Kiềm, lần khác là sau khi Hiến Vương độc lập, cuộc chiến tranh và thảm sát người Di dưới Giao Long Sơn.

Những tù binh và nô lệ trong hai cuộc chiến tranh chính là lực lượng chủ yếu sau này để xây dựng lăng mộ Hiến Vương.

Trong lúc Dương Tuyết Lỵ chụp ảnh, Hồ Bát Ức và Bàn Tử thì vây quanh các bích họa trong hậu điện mà thám hiểm.

Kết quả là giữa một đống bia đá, họ phát hiện ra một cái đỉnh đồng sáu chân khổng lồ, bên trên còn có nắp đậy.

Sáu chân của đỉnh, lần lượt là sáu con thần thú nửa quỳ, tạo hình mạnh mẽ cổ kính, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, phủ đầy vảy, há miệng tạo tư thế gào thét.

Thân đỉnh một màu đen kịt, nếu không đến gần còn không dễ phát hiện.

Bàn Tử tò mò gõ gõ vào thân đỉnh, phát ra một tiếng vang trầm

đục.

Bàn Tử mắt lóe tinh quang nói: "Có phải là đồ bồi táng nhiều quá, địa cung không chứa hết được, nên mới bỏ vào đỉnh không?

Hay là mở ra xem thử?" Phong Nguyên Thanh thấy vậy, bảo hai người đừng hành động hấp tấp trước, kẻo kích hoạt cơ quan gì đó.

Đợi đến khi Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ chụp xong bích họa, mới đi đến bên cạnh cái đỉnh lớn.

Phong Nguyên Thanh nhìn kỹ, hỏi: "Đây là đỉnh tế tự, dùng để nấu thi thể, anh chắc chắn muốn mở ra xem chứ?" "Ếch, nấu thi thể, không phải nên dùng phủ sao?

Sao lại dùng đỉnh, hơn nữa nó lại có sáu chân?" Hồ Bát Ức nghi hoặc hỏi.

"Hiến Vương luôn vọng tưởng thành tiên, dùng đỉnh để làm khí cụ nấu xác tế tự, cũng phù hợp với phong cách của ông ta, đã các anh muốn xem, vậy thì mở ra xem đi, nhưng đừng có bị dọa đấy nhé!" Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

"Vậy còn mở không?" Bàn Tử quay đầu nhìn Hồ Bát Ức, dường như muốn để hắn quyết định.

"Mở!" Hồ Bát Ức hơi do dự một chút, sau đó kiên định nói.

"Vậy được, hai chúng ta cùng ra tay." Bàn Tử nói.

Thế là hai người lấy ra Thám Âm Trảo, cạo lớp niêm phong ở miệng đỉnh, cẩn thận nhấc nắp đỉnh ra.

Chỉ là hai người vừa dùng sức, liền nghe thấy một tràng cười lạnh quỷ dị, sắc nhọn của phụ nữ truyền đến từ bốn phía.

"Lạc lạc lạc hắc hắc hắc ~" Sự quỷ dị và bất ngờ này khiến Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử giật mình.

Ngay cả Dương Tuyết Lỵ cũng không khỏi căng thẳng, tim đập thình thịch, lồng ngực đầy đặn cũng phập phồng.

Trong giới đổ đấu, có một câu nói luôn được coi là kim khoa ngọc luật, trong đó có một câu là: "Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc." Nếu khi đổ đấu mà nghe thấy tiếng quỷ cười, thì coi như gặp đại nạn, về cơ bản là tiêu đời.

"Nguyên Thanh!" Dương Tuyết Lỵ nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

"Hướng về phía đó, không sao, chỉ là tiểu quỷ thôi!" Phong Nguyên Thanh nhẹ giọng nói.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử định thần lại, vội vàng từ trong túi lấy ra Hắc lư đề tử và máu chó đen, chuẩn bị nếu Tống Tử xuất hiện sẽ cho nó một đòn hiểm.

Phong Nguyên Thanh giơ đèn pin lên, chiếu về phía trần nhà.

Chỉ thấy trên xà ngang của trần nhà, một người phụ nữ áo đỏ tay áo rộng trong chiếc áo choàng dài, lặng lẽ đung đưa không gió.

Nhưng chỉ nhìn thấy vạt áo phần thân dưới, không nhìn thấy tình hình nửa thân trên.

Mọi người cẩn thận đi đến dưới bộ áo đỏ, nhìn kỹ, bên trong chiếc áo choàng đỏ rộng lớn kia, vậy mà trống rỗng, không có gì cả.

"Bộ quần áo này rất kỳ lạ, công nghệ rất phức tạp, giống như chiếc áo bà cốt của người thiểu số, hoặc áo choàng của Đại Vu tộc Di nhân!" "Tiếng cười đó chính là phát ra từ đây!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Lạc lạc lạc ~, hắc hắc ~" Đột nhiên, tiếng quỷ cười quỷ dị đó lại vang lên.

Khí âm trong đại điện tụ lại, thổi đến một trận gió, tụ về phía bà cốt áo đỏ kia.

Ánh đèn chuyển động, chiếu lên phần trên của chiếc áo choàng đỏ.

Chỉ thấy một khuôn mặt trang điểm đậm, khẽ xoay hướng, nhìn về phía mọi người.

Miệng phát ra một tràng cười lạnh sắc nhọn.

"Lạc lạc lạc lạc ~" Đồng thời, biểu cảm trên khuôn mặt đó cũng trở nên phong phú hơn.

Vừa khóc vừa cười, khóe miệng nhếch lên.

"Móa, là một cái đầu người!" Bàn Tử kinh hô.

Phong Nguyên Thanh nhìn chiếc áo choàng đỏ lơ lửng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ: "A a, lệ quỷ nghìn năm, cũng được đấy, hy vọng có thể mang lại cho tôi một chút bất ngờ!" Đột nhiên, chiếc áo choàng đỏ đó, đung đưa càng lúc càng dữ dội, dường như đã thoát khỏi sợi dây đang treo nó.

Nó bắt đầu bay lượn giữa không trung trong đại điện.

Đồng thời kèm theo những tràng cười quỷ dị thê lương, lạnh lẽo.

"Lạc lạc lạc lạc ~" Như thể âm thanh vòm 3D vậy, vang vọng khắp đại điện.

Sau khi bay lượn vài vòng giữa không trung, nó đột ngột đổi hướng, bay vút về phía mọi người.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử giật mình.

Vội vàng cầm Hắc cẩu huyết và Hắc lư đề tử trong tay.

Một khi con nữ quỷ đó đến gần, sẽ ném chúng ra.

Trong quá trình bay đến, chiếc áo choàng của nó vốn trống rỗng,

đột nhiên phồng lên.

Một đôi tay thò ra từ trong tay áo, những móng vuốt sắc nhọn vồ lấy mọi người.

Một đôi chân, không biết từ khi nào cũng xuất hiện dưới chiếc áo choàng đỏ.

Như thể đột nhiên có thân thể vậy.

Đây là quỷ thể của nữ quỷ hiển hiện dưới sự tụ tập của âm khí.

Không phải thân thể thật sự.

Phong Nguyên Thanh liếc mắt một cái đã nhìn thấu nó.

Nó chỉ có một phần đầu là thực thể thật sự.

Nhờ vật mang này, nó đã hấp thu âm khí suốt hai nghìn năm ở đây, oán niệm sâu nặng đã biến nó thành lệ quỷ.

"Trò mèo vặt vãnh, cũng dám múa rìu qua mắt thợ?" Phong Nguyên Thanh bàn tay phải mở ra khép lại, từng tia điện quang chói mắt lóe lên.

Anh giơ tay chỉ, một tia lôi quang trắng xóa bắn ra, trúng thẳng vào mặt nữ quỷ.

Khuôn mặt trang điểm đậm đà của nó bị tia Dương Ngũ Lôi này đánh cháy đen một mảng.

Sức mạnh dương cương xâm nhập vào bên trong đầu lâu, không ngừng xung đột và tiêu dung với âm khí bên trong.

"Tích lý ba lạp ~", tiếng nổ không ngừng.

Thân hình nữ quỷ khựng lại.

"A ~↘↗→↘~" Đồng thời một tràng tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên.

Chiếc áo choàng đỏ lớn cũng từ trên không trung bay rớt xuống.

Chương 212

[Đinh!

Tiêu diệt nữ quỷ nghìn năm, thu được 1 năm tu vi.] Bên tai Phong Nguyên Thanh vang lên một tiếng nhắc nhở.

Cái đầu người cũng rơi xuống đất, phát ra một tiếng nảy trầm đục, lăn đến trước mặt mọi người, rồi dừng lại.

Cái đầu người vốn trang điểm đậm đà, đã cháy đen một mảng, tỏa ra một mùi khét lẹt.

Miệng há rộng, một viên bi nhỏ đen kịt lăn ra từ miệng nó.

Bàn Tử thấy vậy, tưởng là bảo bối gì đó, lập tức chạy đến nhặt lên.

Vật này toàn thân đen kịt, hình dạng phẳng dẹt, một bên là đầu phẳng, bên kia thì nhọn bán nguyệt, sờ vào vừa cứng vừa sắc.

Phần đầu phẳng này, phía trên còn có mấy vòng tròn màu trắng sữa, dưới ánh đèn, dường như còn ẩn hiện một tầng màu hồng vàng xen kẽ mờ nhạt.

Bàn Tử mang vật đó đến trước mặt Phong Nguyên Thanh hỏi: "Phong gia, anh xem đây là cái gì?

Không phải là thi đan gì đó chứ?" "Bàn Tử anh nói hồ đồ gì vậy?

Đây là quỷ, làm gì có thi đan?" Hồ Bát Ức cãi lại một câu.

"Đây không phải là thi đan, quỷ đan gì cả, mà là một loại thiệt hàng!

Cẩn thận đừng trúng chiêu!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Thiệt hàng, đó là thứ gì?" Bàn Tử hỏi.

“Đó là thuật Hàng Đầu, thuật Hàng Đầu cổ xưa có nguồn gốc từ Điền Nam, rất phổ biến ở Đông Nam Á, loại thiệt hàng này, chính là một loại Hàng Đầu điều khiển lưỡi người!” Phong Nguyên Thanh đáp.

“Thứ này, chính là được làm từ lưỡi người, có lẽ là dùng chính lưỡi của nó mà làm ra!” Bàn Tử nghe vậy, vội vàng rụt tay lại, rồi cố sức chà xát vào quần áo, miệng đầy vẻ chán ghét nói: “Di, ghê tởm quá ~” Chuyện nữ quỷ đã giải quyết xong, Bàn Tử vẫn còn nhớ đến cái đỉnh đồng sáu chân kia, liền gọi Hồ Bát Ức cùng đi đến, mở nắp ra xem bên trong, có phải thật sự dùng để tế tự nấu xác chết hay không.

Đột nhiên, Phong Nguyên Thanh chợt nhớ ra, trong cái đỉnh này hình như có cơ quan.

Chỉ cần mở nắp, không lâu sau, cơ quan sẽ kích hoạt, đốt cháy dầu mỡ trong đỉnh, bùng lên lửa lớn.

Đến lúc đó, lửa một khi bùng lên, tòa Lăng Vân Thiên Cung này và những bích họa bên trong, e rằng đều không giữ được.

Điều này không phải là điều Phong Nguyên Thanh muốn thấy.

Một di tích cổ thời Tần Hán, mà vẫn được bảo tồn hoàn hảo như vậy, trên thế gian này e rằng không tìm được cái thứ hai.

Vì vậy, anh lập tức ngăn cản hành động của hai người.

“Khoan đã, đừng mở vội, cái đỉnh đồng tế này hình như có cơ quan, nắp vừa mở ra, cơ quan sẽ kích hoạt, đốt cháy tế phẩm bên trong!” “Để tôi xem trước đã.” Hồ Bát Ức và Bàn Tử nghe vậy, lập tức dừng tay, để Phong Nguyên Thanh kiểm tra.

Phong Nguyên Thanh đi đến bên cạnh sáu chân thú của cái đỉnh lớn, dùng tay sờ sờ.

Thần thức xuyên thấu ra ngoài cơ thể, lần lượt quét qua sáu chân

thú này.

Chỉ thấy bên trong các chân thú này đều có một ống rỗng ruột.

Bên trong chứa đầy dầu lửa.

Tại miệng thú, còn ngậm diêm tiêu.

Cơ quan được nối với phần nắp đỉnh, chỉ cần nắp đỉnh bị dịch chuyển, không lâu sau, cơ quan sẽ kích hoạt, kích hoạt diêm tiêu, đốt cháy dầu lửa, phun vào bên trong đỉnh.

Để không cho lửa bùng lên.

Phong Nguyên Thanh vận chuyển pháp lực, vỗ mạnh vào gáy sáu đầu thú từng cái một, làm diêm tiêu từ miệng thú rơi ra, xuống đất.

Sau đó anh lại kiểm tra kỹ một lượt, xác định không có sai sót gì, mới nói: "Được rồi, cơ quan bên trong đã bị tôi phá hủy, bây giờ có thể mở nắp đỉnh rồi!" Hồ Bát Ức và Bàn Tử nghe vậy, tiếp tục ra tay, nhấc cái nắp đỉnh nặng nề ra một bên, để lộ một góc bên trong đỉnh.

Hai người chiếu đèn vào nhìn.

Chỉ thấy bên trong trắng toát một vùng, toàn là những xác chết trần truồng, ít nhất cũng phải mười bảy mười tám thi thể.

Chúng bị đông cứng lại trong dầu mỡ trong suốt màu trắng, như hổ phách trong suốt vậy, qua lớp dầu mỡ trong suốt, vẫn có thể nhìn thấy những vết máu tươi đỏ trên thi thể.

"Thật đúng là, bên trong lộn xộn chất không ít xác chết, nam nữ già trẻ đều có.

Lại còn bị một lớp dầu mỡ phong kín bên trong, cứ như xác chiên vậy!" Bàn Tử nói.

"Xem ra Hiến Vương lão già này là muốn cử hành một trận tế thiên nghi thức, chỉ là e rằng nghi thức còn chưa kịp cử hành, ông ta

đã toi đời, ha ha ~" "Thôi được rồi, xem xong rồi thì đậy nắp lại đi!" Phong Nguyên Thanh nói.

Thế là hai người lại dùng sức đẩy nắp, trả về vị trí cũ.

Còn Phong Nguyên Thanh thì đi đến trước bức bích họa vẽ cảnh Hiến Vương cử hành các loại tế tự.

Anh nhớ rằng, ở đây có giấu đồ.

Thần thức quét qua bức tường đá, anh tìm thấy mật thất và cơ quan ẩn trong tường đá.

Phong Nguyên Thanh đi đến trước tường đá, gõ vài cái vào một chỗ trên bích họa, lập tức mật thất bật mở.

Lộ ra một chiếc hộp ngọc được quấn dây vàng.

Phong Nguyên Thanh cất hộp ngọc đi, đợi sau này có thời gian sẽ nghiên cứu.

Sau khi giải quyết xong con Thiểm Bà nữ quỷ này, Bàn Tử và Hồ Bát Ức lo lắng còn có quỷ quái khác, liền trèo lên bia đá, bật đèn pin soi xét xung quanh.

Thiểm Bà là nữ vu trong tộc Di, tương tự như vu sư, tế tư của bộ lạc.

Tuổi tác không nhất định phải lớn, cũng có thể là nữ tử trẻ tuổi.

Thường có địa vị rất cao trong bộ lạc.

Họ nắm giữ khả năng giao tiếp với thần, truyền đạt ý chỉ của thần, nắm giữ quyền phát ngôn của bộ lạc.

Hiến Vương trong bức bích họa đã miêu tả cuộc chiến tranh thứ hai, huyết tinh trấn áp một lượng lớn bộ lạc Di nhân, Thiểm Bà này hẳn là thuộc một trong số đó.

Sau khi lăng mộ Hiến Vương hoàn thành, hắn đã chọn Thiểm Bà ra, dùng thủ đoạn tàn nhẫn luyện thành Hồng Y Lệ Quỷ, treo lơ lửng trên xà nhà, dùng làm một loại thủ đoạn phòng hộ đạo mộ tặc.

Người bình thường sau khi chết, đều sẽ được khâm liệm bằng áo tang màu trắng, nhưng Hiến Vương vì muốn quỷ vật có uy lực mạnh mẽ hơn, đã dùng vu bào màu đỏ thẫm để khâm liệm.

Đạo mộ tặc bình thường mà gặp phải, chỉ có một con đường chết.

Hiến Vương vô cùng coi trọng lăng mộ của mình, hắn đã dốc hết thủ đoạn, tài phú cả đời, dốc sức tạo ra một tòa thần tiên huyệt.

Còn bố trí vô số thủ đoạn bên trong và bên ngoài lăng mộ.

Thần sơn hiểm trở, chướng khí độc ngàn năm không tan, sinh vật tiền sử Hoắc Thị Bất Tử Trùng, thai nghén Đằng Anh vô số Tử Phiêu.

Ngay cả khi may mắn vượt qua trùng trùng chướng ngại bên ngoài, đến được Thiên Cung.

Bên trong còn có vô số cơ quan và lệ quỷ đang chờ đợi đạo mộ tặc.

Cửa ải này, cơ bản là làm khó tất cả mọi người.

Huống chi, đây còn chưa phải là nơi mộ huyệt thật sự của Hiến Vương.

Trong mộ huyệt thật sự còn bố trí vô số cơ quan chí mạng.

Trên bản đồ da người có ghi chép lại miêu tả của vu sư dưới trướng Hiến Vương về thần tiên huyệt này.

"Thần hồn mờ mịt quy về đâu, Bích Thủy sinh Huyền hiện chân hình.

Long Sơn nhập vân, Trùng Cốc sâu thẳm, phúc áp trăm dặm, cách thiên đoạn thế, Tam Thủy ào ào, cận đồ tụ thủ, các giữ hình thế."

“Trung trấn thiên tâm có Long Vựng, nơi Long Vựng sinh ra tương liên, lượn lờ mơ hồ quanh tiên huyệt, ảo diệu huyền thông tại đây.” “Ẩn ẩn là có trong không, Vi vi là không trong có, trạng thái như bơ trong chén, nhạn trong mây, sương trong tro, rắn trong cỏ.

Tiên khí lưu chuyển giữa chúng, huyền diệu ẩn phục, hình thế đẹp đẽ không gì sánh bằng.” “Hiến Vương băng hà, táng trong Thủy Long Vựng, thi giải thăng tiên, Long Vựng vô hình, nếu không phải thiên băng, khó mà bị người ngoài phá vỡ.” Điều này cho thấy Hiến Vương đã bố trí lăng mộ của mình với vô số thủ đoạn, vô cùng hiểm ác.

Trừ phi có tu sĩ ra tay phá mở mộ huyệt như Phong Nguyên Thanh, nếu không, người bình thường không cách nào phá vỡ phòng ngự của lăng mộ Hiến Vương.

Chương 213

Dù sao đây là nơi Hiến Vương gửi gắm hy vọng thành tiên cuối cùng.

Nếu không phải đúng thời cơ, Phong Nguyên Thanh muốn ra tay cũng phải mất thêm chút phiền phức.

"Phong gia, anh xem, trên nóc nhà còn treo mười mấy bộ quần áo, sẽ không có quỷ vật ở trong đó chứ?" Bộ giáp da trên vách đá cũng là vật còn sót lại duy nhất treo ở góc tường, chỉ là phần đầu là một chiếc mũ giáp sừng trâu, không thấy thi thể.

Phong Nguyên Thanh nhìn một cái, nói: "Yên tâm đi, đã không còn quỷ quái nào khác." "Ở đây đã xem xong rồi, vậy chúng ta đi thôi, lăng mộ thật sự của Hiến Vương còn ở phía dưới!" "Ồ, vậy thì tốt, vậy thì tốt." Bàn Tử nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực nói.

Sau đó, mấy người quay về đường cũ, trở lại tiền điện, đi qua mấy chục pho tượng đồng, ra khỏi cửa điện, quay lại đài khuyết trước khi xuống.

Lúc này mặt trời đã dần lặn, trời đã tối.

Trên đỉnh núi xa xa, vẫn còn ánh nắng chiếu rọi.

Nhưng phía trên Trùng Cốc, đã tụ lại một mảng mây đen lớn, dài như một con rồng đen, lại như một dải ngân hà đen vắt ngang bầu trời.

Phủ một lớp bóng tối lên Thủy Long Vựng và Thiên Cung.

"Ôi, cái này là sao vậy?

Vừa nãy lúc vào trời còn trong xanh mà, sao mới có một lúc đã có một mảng mây đen lớn như vậy rồi?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Ức cũng thấy cảnh tượng trên trời, lập tức nghĩ đến "Vũ Hầu Phạm Cảnh" trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Thế là nói: "Hiện tượng này trong cổ phong thủy thuật có ghi chép, giữa dải ngân hà, khí đen xuyên qua liên kết, gọi là 'Hắc Trư Quá Thiên Hà'." "Trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật cũng gọi là Vũ Hầu Phạm Cảnh, còn trong 《Thanh Trúc Để Khí Luận》 cũng có ghi chép, đây là cổ thi tác quỷ, thi khí trùng thiên, che lấp âm dương!" "Không sai, bởi vì Thủy Long Vựng đại trận này đã hoàn toàn bị phá vỡ, thủy khí địa khí tích tụ ngàn năm, phá vỡ sự trói buộc của đại trận, hoàn toàn được giải phóng rồi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Hiến Vương lão già đó, thủ đoạn quả nhiên không tầm thường, thật sự đã nghiên cứu ra một con đường thi tiên!

Lại có chút tương tự với Phong Sư Cốc." Phong Nguyên Thanh sau đó lại khẽ tự lẩm bẩm.

"Nhanh, chạy nhanh lên, đi lên trên!" "Á, chạy mau, mọi người cẩn thận." Đột nhiên một trận tiếng la hét hoảng loạn truyền đến từ phía dưới.

Mấy người vội vàng chạy đến trước bậc thang ngọc, nhìn xuống.

Hóa ra là đám người trại Zhagu Long trước đó vẫn đi theo phía sau.

Phía sau họ, một mảng lớn Đằng Anh đen kịt đang đuổi theo, không ít người đã bị thương.

Từng trận tiếng kêu như tiếng trẻ con khóc, vang vọng cả một vùng.

"Ối mẹ ơi, cái quái gì thế này?

Trông nửa người nửa côn trùng, ghê tởm quá!" Bàn Tử chửi thề.

“Là Đằng Anh, sản vật Đằng Thuật của Hiến Vương, được ấp nở từ những Tử Phiêu đó!

Cẩn thận đừng để nó làm bị thương.” Tộc trưởng Zhagu Long, Ân Khoan, dưới sự bảo vệ của một đám thanh niên trai tráng, đang chạy về phía Thiên Cung nơi mọi người đang đứng.

Ân Khoan đã nhìn thấy mấy người trên bậc thang.

Còn con trai ông ta, Trạch Ngõa, đang dẫn một đội thanh niên trai tráng đoạn hậu, tranh thủ thời gian rút lui cho những người khác.

Ân Khoan quay đầu lại hô: “Nhanh, đi về phía Thiên Cung!” Đáy thung lũng này, nhìn khắp nơi không có chỗ nào có thể ẩn nấp, chỉ có Thiên Cung này, chỉ cần giữ được lối vào bậc thang, vẫn còn hy vọng.

Những con Đằng Anh này tuy sức mạnh không lớn, nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Đã có không ít người bị Đằng Anh cắn trúng, trúng độc chết, bị Đằng Anh ăn thịt chia nhau.

Trạch Ngõa này muốn tranh cử tộc trưởng, tuy rằng có tư tâm của Ân Khoan, nhưng bản thân dũng khí và năng lực của hắn cũng rất tốt.

Lúc này Ân Khoan trong lòng lại nổi lên một tia an ủi.

Trong mắt cũng lóe lên một tia quyết tuyệt.

Nếu sự việc không thể làm được, ông ta dù chết cũng phải để Trạch Ngõa trở về an toàn.

Mọi người lập tức men theo bậc thang ngọc trèo lên.

Còn những con Đằng Anh đó, vì thể hình quá nhỏ, một bậc thang cũng khó mà trèo lên được.

Điều này khiến mọi người trong trại Zhagu Long có được một chút cơ hội thở dốc.

“Ối chao, nhiều thế này, chúng ta không chạy thoát được đâu, làm sao bây giờ?

Phong gia?” Bàn Tử không khỏi lo lắng hỏi.

Còn Phong Nguyên Thanh nhìn xuống những con Đằng Anh dày đặc phía dưới, trong lòng lóe lên một tia sát ý.

“Phía dưới cứ giao cho tôi, các anh chú ý xung quanh, xem có con nào lọt qua từ hướng khác không, tất cả đều cẩn thận một chút.” “Đây là Kim Cương Phù, có thể phòng ngự công kích, lúc sử dụng thì xé ra là được?” Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy lá phù lục, đưa cho mấy người.

Mấy người nhận lấy phù lục, bỏ vào túi bên người, tiện lợi để bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra sử dụng.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại từ trong không gian lấy ra mấy khẩu súng trường kiểu Gia Ca và mười mấy băng đạn đã nạp đầy đạn.

Ba người nhận lấy súng và băng đạn, tản ra, đến ba hướng của đài khuyết, chú ý động tĩnh xung quanh, phòng ngừa có những con Đằng Anh khác lẻn lút, trèo từ vách núi lên.

Còn bản thân Phong Nguyên Thanh thì chăm chú nhìn vô số Đằng Anh bên bờ hồ nước phía dưới.

Vận khởi pháp lực, giơ tay ra, lập tức vô số thủy khí trên mặt hồ tụ lại, hóa thành một bàn tay khổng lồ.

Phong Nguyên Thanh lòng bàn tay úp xuống ấn một cái, lập tức, bàn tay khổng lồ kia từ trên trời giáng xuống, một chưởng vỗ xuống, vô số Đằng Anh bị vỗ thành một đống bùn nhão.

Lão tộc trưởng Ân Khoan đang bám trên mấy bậc thang phía trên, vẫn luôn chú ý tình hình phía dưới, thấy cảnh này, trong lòng không

khỏi kinh hãi, trong mắt lóe lên một tia kính sợ.

Còn trên khoảng đất trống dưới đáy thung lũng, một lượng lớn Đằng Anh bị vỗ thành thịt nát, phía sau lại có vô số Đằng Anh lấp đầy lên.

Vẫn còn một lượng lớn Đằng Anh từ vách núi men theo dây leo, sạn đạo, trèo xuống.

Thần thức vươn ra, thâm nhập vào hang núi đã đến trước đó.

Bên trong đã không còn nhiều Đằng Anh, những con cần ấp nở đều đã ấp nở rồi, số còn lại đều chưa ấp nở, vẫn đang trong quá trình ấp ủ.

Chỉ dựa vào Tử Phiêu, dinh dưỡng không đủ để ấp nở những con Đằng Anh còn lại.

Phong Nguyên Thanh quyết định, lát nữa lúc quay về, tiện tay diệt sạch những Tử Phiêu và trứng côn trùng này, tránh để chúng gây tai họa cho dân núi.

Những con Đằng Anh này, cấu trúc cơ thể của chúng, vì nguyên nhân của Tam Túc Lam Thiềm, từ sớm đã thích nghi với môi trường nồng độ oxy cao, cấu tạo cơ thể không thể thay đổi.

Thủy Long Vựng đại trận bị phá, Tam Túc Lam Thiềm cũng bị Phong Nguyên Thanh thu đi, môi trường ở đây rất nhanh sẽ trở nên giống với xung quanh, nồng độ oxy giảm xuống, những sinh vật có thể hình khổng lồ đó, rất nhanh đều sẽ chết vì không thể thích nghi với sự thay đổi lớn của môi trường.

Những con Đằng Anh này tự nhiên cũng vậy.

Thế là Phong Nguyên Thanh lấy ra một lá Tam Muội Chân Hỏa Phù mới nhất, trong phù ẩn chứa Tam Muội Chân Hỏa, không vật nào không cháy.

Phong Nguyên Thanh giơ tay khẽ động, phù lục lập tức bốc cháy, dưới sự gia trì của pháp lực Phong Nguyên Thanh, biến thành một con hỏa long, bay về phía đàn côn trùng dưới đáy thung lũng.

Ngọn lửa bốc cháy, tiêu hao một lượng lớn oxy dưới đáy thung lũng.

Rất nhanh, nồng độ oxy đã giảm xuống mức mà Đằng Anh không thể thích nghi được.

Thế là chúng lần lượt mềm oặt đổ xuống đất, uốn éo, bộ dạng như sắp chết ngạt.

Không lâu sau, tất cả đều không còn động tĩnh, đều đã chết ngạt.

Còn những con Đằng Anh treo trên vách đá phía sau, vẫn không ngừng bò xuống.

Chỉ là bò đến nửa đường, đã không thở được nữa, trực tiếp từ vách đá rơi xuống, vỡ thành từng đống thịt nát.

Đồng thời, Phong Nguyên Thanh giơ tay dẫn động, hỏa long Tam Muội Chân Hỏa rơi xuống mặt đất.

Bị Phong Nguyên Thanh khống chế, thiêu đốt sạch sẽ xác côn trùng trên mặt đất, đồng thời lại không đến mức thiêu cháy một cọng cỏ hay một cành cây.

Một số Đằng Anh phía sau dường như cảm thấy có gì đó không ổn, sinh ra sợ hãi, bản năng thúc đẩy chúng quay đầu tránh né.

Chương 214

Đối với những con Đằng Anh còn sống sót, Phong Nguyên Thanh cũng không bận tâm, dù sao chúng cũng sống không được bao lâu, cũng không ra ngoài được.

Đợi đến khi môi trường ở đây thay đổi, tự nhiên chúng sẽ chết.

Còn những thanh niên trai tráng trại Zhagu Long đó, ngây người đứng trên bậc thang ngọc nhìn biển lửa phía dưới, trong lòng cũng sinh ra sợ hãi.

Người mà họ muốn truy đuổi lại là nhân vật bá đạo đến vậy, đây đâu phải phàm nhân, rõ ràng là thần tiên mà!

Vẫy tay một cái là có thể tạo ra một biển lửa, cái này đánh kiểu gì?

Ân Khoan trong lòng cũng tràn đầy hối hận, sao lại đụng phải một vị thần tiên như vậy chứ?

Nếu sớm biết anh ta lợi hại thế này, thì đã nghĩ cách khác để tăng danh vọng cho con trai rồi.

Bây giờ thế này, chỉ sợ đã chọc cho thần tiên tức giận rồi, làm sao bây giờ?

Ân Khoan mặt đầy sầu muộn, ngây người nhìn tai họa.

Thân hình lập tức cũng còng xuống rất nhiều, trông già đi không ít.

Sau đó, ông ta nhìn con trai mình là Trạch Ngõa, hô hoán mọi người tiếp tục trèo lên.

Còn trên đài khuyết, Hồ Bát Ức và mấy người chia nhau ra ba phía, cũng phát hiện một số Đằng Anh men theo dây leo trên vách núi bò lên.

Hơn nữa thể hình còn lớn hơn không ít so với những con ở phía dưới.

Nhưng số lượng không nhiều, bị mấy người dùng súng bắn chết.

Cùng với sự thiêu đốt của ngọn lửa, thi thể Đằng Anh rất nhanh đã cháy hết, không còn một dấu vết nào, sau đó, Tam Muội Chân Hỏa dần dần tắt, bị Phong Nguyên Thanh thu hồi.

Không còn Đằng Anh truy kích, nhóm Ân Khoan đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Không lâu sau, đoàn người dưới sự dẫn dắt của Ân Khoan, đi đến trên đài khuyết, đến trước mặt Phong Nguyên Thanh.

Ân Khoan dẫn đầu, đi đến trước mặt Phong Nguyên Thanh, trực tiếp quỳ gối, dập đầu nhận lỗi.

Những người phía sau ông ta thấy vậy, cũng vội vàng quỳ xuống, cúi đầu.

"Tôi, Ân Khoan, tội đáng vạn chết, lại dám mạo phạm tiên nhân, coi tiên nhân là một đám tặc nhân, cầu xin tiên nhân xá tội." "Lão già này nguyện ý lấy cái chết tạ tội, khẩn cầu tiên nhân tha cho họ!" Phong Nguyên Thanh nhìn Ân Khoan trước mặt, cùng với một đám thanh niên trai tráng trại Zhagu Long, nói: "Đứng dậy đi, tôi không trách tội các người, với lại, tôi không phải là tiên nhân gì cả!" Ân Khoan cùng một đám thanh niên trai tráng nghe vậy, như được đại xá, thần sắc kích động lên.

Phong Nguyên Thanh tuy tự xưng không phải tiên nhân, nhưng thủ đoạn như vậy, với tiên nhân thì có gì khác biệt đâu chứ?

Ân Khoan không để ý.

"Đa tạ tiên nhân xá tội, đa tạ tiên nhân xá tội!" Ân Khoan vội vàng đầy vẻ cung kính nói.

“Được rồi, các người đứng dậy đi, nghỉ ngơi một lát ở đây rồi về đi, mấy ngày nay, ở đây còn có chuyện, đừng ở lại đây mà mất mạng!” Phong Nguyên Thanh mở lời, bảo họ nhanh chóng quay về, rời khỏi đây.

Dù sao còn có lão già Hiến Vương nữa.

Dường như thật sự sắp thành tiên rồi, tuy rằng chỉ là thi tiên.

“Vâng, tiên nhân nói đúng, chúng tôi nghỉ ngơi một lát, lập tức sẽ đi.” Ân Khoan cung kính nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh không còn quản họ nữa.

Nếu nghe lời quay về, còn có thể giữ được một mạng nhỏ, nếu không nghe lời, thì chết cũng đáng.

Hồ Bát Ức và mấy người ở một bên đã đợi một lúc.

Trong mắt, vẫn không ngừng kinh ngạc.

Thủ đoạn như vậy, bị gọi là thần tiên, cũng không có gì sai.

Phong Nguyên Thanh đi tới, nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi, lăng mộ thật sự của Hiến Vương, ở dưới đất đó.

Lát nữa chúng ta sẽ đi từ đáy hồ vào.” “Ồ, được.” Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử hai người đáp.

Ba người đi theo Phong Nguyên Thanh men theo bậc thang xuống, trở lại bên bờ hồ nước dưới đáy thung lũng.

Vừa rồi trên đất nhiều máu thịt Đằng Anh, đã bị Tam Muội Chân Hỏa thiêu sạch sẽ.

Ngay cả một chút mùi lạ cũng không còn.

“Phong gia, chúng ta thật sự phải đi xuống nước sao?” Bàn Tử hỏi.

“Sao vậy?

Có vấn đề gì à?” Phong Nguyên Thanh hỏi ngược lại.

“Đây chẳng phải vừa nãy chúng ta ở trên sạn đạo, nhìn thấy dưới đáy nước có một cái móng vuốt quái vật khổng lồ sao?

Dưới nước sẽ không thật sự có quái vật chứ?” Bàn Tử có chút sợ hãi nói.

Hồ Bát Ức nói: “Đó không phải móng vuốt quái vật gì cả, trông chỉ giống vậy thôi!” “Thật sự không phải quái vật sao?

Vậy là cái gì?” Bàn Tử hỏi.

“Đó là một cái Thủy Nhãn xoáy nước, mười mấy con sông nhỏ này hội tụ ở đây, thông qua xoáy nước này chảy vào hệ thống sông ngầm, vì vậy thung lũng này mới không bị nước nhấn chìm, trở thành một cái hồ nước lớn.” Phong Nguyên Thanh trả lời.

“Thiết kế lăng mộ Hiến Vương tinh xảo, lối vào cửa mộ nằm ngay trong Thủy Nhãn!

Muốn vào lăng mộ Hiến Vương, phải đi từ Thủy Nhãn xuống!” “Cái gì?

Lão già Hiến Vương chó chết này lại độc ác như vậy?

Cái này chúng ta xuống kiểu gì, nguy hiểm quá đi mất?

Nếu bị cuốn vào Thủy Nhãn, chẳng phải chết chắc rồi sao?” Bàn Tử chửi thề.

“Đây cũng là một trong những lý do khiến lăng mộ Hiến Vương khó phá giải! ‘Nếu không phải thiên băng, khó mà bị người ngoài phá vỡ!’ Chính là nói về nó.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Tuy nhiên, số Hiến Vương không may, cái gọi là ‘thiên băng’ đã từng xảy ra, vương mộ kiên cố không thể phá vỡ này, đã bị phá mở

một cái khe hở!" "Thiên băng, trời băng khi nào?" Bàn Tử lại hỏi.

Hồ Bát Ức và Dương Tuyết Lỵ cũng rất tò mò nhìn Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh nhìn ba người một cái, sau đó cười nói: "Còn nhớ đoạn máy bay trên cây đa lớn ở ngoại vi Trùng Cốc không?" Dương Tuyết Lỵ rất nhanh phản ứng lại: "Anh nói là, có một đoạn xác máy bay rơi xuống đây sao?" Phong Nguyên Thanh gật đầu, nói: "Không sai, khẩu súng máy trên cây đa lớn, chỉ là nửa sau của máy bay, nửa trước khi rơi xuống, đã đâm vào hồ nước này!

Phá mở một cái lỗ trong lăng mộ Hiến Vương!" "Lát nữa chúng ta cứ đi vào cái lỗ mà máy bay đâm thủng là được, không cần phải đi từ Thủy Nhãn vào." "Ha ha, tôi đã nói mà, lão già Hiến Vương chó chết đó làm điều ác quá nhiều, giờ bị báo ứng rồi chứ gì, đây là ông trời cũng tán thành chúng ta phá mộ của hắn đó!" Bàn Tử cười ha hả nói.

Dương Tuyết Lỵ cũng khóe miệng nở một nụ cười.

"Vậy thì tốt quá rồi!" "Ê này, tôi nói, lăng mộ Hiến Vương bị máy bay đâm phá một cái lỗ, sẽ không bị nước nhấn chìm rồi chứ?

Vậy bình oxy của chúng ta không đủ đâu!" Bàn Tử lo lắng nói.

"Yên tâm đi Bàn Tử, điểm này Hiến Vương không thể nào không tính đến, địa cung của hắn chắc chắn có thiết kế chống nước, không cần lo lắng." Hồ Bát Ức nói.

Tuy nhiên, để phòng ngừa xảy ra tai nạn dưới nước, dẫn đến bị dòng chảy ngầm cuốn đi, Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy sợi dây ni lông thô chắc, buộc vào một tảng đá lớn trên thân núi.

Như vậy dù thật sự bị dòng chảy ngầm cuốn đi, cũng có thể men theo sợi dây mà trèo ra.

Mấy người lần lượt buộc dây vào thắt lưng, bỏ đồ đạc vào túi

chống nước, sau đó, dưới sự dẫn dắt của Phong Nguyên Thanh, xuống đáy nước, men theo bờ hồ, từ từ mò đến vị trí xác máy bay.

Xác máy bay rơi xuống đáy hồ, chủ thể là phần đầu máy bay, lực xung kích khổng lồ khi rơi xuống, đã đâm phá bức tường đá của mộ đạo Hiến Vương.

Lối vào nằm ở vị trí đầu máy bay.

Ở vị trí gần thân núi, mọi người cần men theo mép hồ nước, đi vòng nửa vòng qua.

Mọi người rất nhanh đã đến vị trí xác máy bay.

Chương 215

Dưới ánh đèn lặn chiếu rọi, lối vào rõ ràng có thể nhìn thấy.

Phần đầu máy bay vẫn còn một phần bị kẹt trong lối vào.

Ánh đèn xuyên qua lối vào, có thể nhìn thấy bên trong có mấy pho tượng đá trấn mộ thú nhe nanh múa vuốt, có thể thấy, bên trong đây là một con đường mộ đạo.

Tuy nhiên do bị máy bay đâm phá tường, đã hoàn toàn bị nước nhấn chìm.

Mọi người tiến lên, chui vào trong lỗ, tiếp tục bơi về phía trước.

Con đường mộ đạo này, là nghiêng lên trên, thông vào bên trong một bên thân núi.

Hai bên mộ đạo, còn có một số tượng đá trấn mộ thú.

Men theo mộ đạo một đường về phía trước, mọi người rất nhanh đã nổi lên khỏi mặt nước.

Tiếp tục đi không xa, là một cái đài đá lớn ngâm trong nước.

Trên đó đứng một đội quân tượng đá, không ít nhân dũng và mã dũng.

Đèn lặn khi không sử dụng dưới nước, hiệu quả kém như ý muốn, mọi người đổi sang đèn pin siêu sáng, bắt đầu xem xét.

Những binh mã dũng này, số lượng không nhiều, nhân dũng chỉ có ba mươi sáu con, sáu cỗ xe ngựa một chiếc, tất cả đều được làm bằng đồng, vào thời đó, công nghệ luyện kim còn lạc hậu, ngay cả thời đại không có đồ sắt, như vậy là cực kỳ xa xỉ.

“Đây là xe đồng ngựa đồng của Hiến Vương khi thành tiên đăng

thiên, còn có ba mươi sáu danh tướng giáo.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Chà chà, lão già Hiến Vương này, lại dùng xe ngựa sáu con của Thiên Tử, dã tâm không nhỏ đâu nhỉ!” Bàn Tử khinh thường nói.

“Nếu dã tâm không lớn, hắn có thể mưu tính thành tiên sao?” Hồ Bát Ức cũng nói.

Đoàn xe ngựa này không có gì đáng xem, chúng ta tiếp tục đi về phía trước.

Vượt qua đài đá, trong mộ đạo phía sau, trên đất nằm rất nhiều xác khô, bày bừa lộn xộn.

Ánh đèn chiếu qua nhìn kỹ, những xác khô này đều bị móc mất đôi mắt, cắt mất tai mũi, ngay cả lưỡi cũng bị cắt mất.

Nhìn bề mặt cơ thể, còn có một lớp bã trà.

Đây là thi thể, sau khi sống chịu đựng tra tấn, lại bị đổ nước trà nóng hổi vào, chế tác thành Trà Thi.

Khiến mấy người nhìn thấy mà kinh hãi.

“Mẹ kiếp, cái lão Hiến Vương này thật là tàn nhẫn vô nhân đạo!

Nếu chúng ta không phá tan mộ hắn lên trời, Bàn gia tôi sẽ viết ngược tên mình!” Bàn Tử chửi bới.

Vượt qua đống Trà Thi, mọi người đến cuối thông đạo.

Là một dốc đá được xây bằng đá xanh, dưới dốc có một cái lỗ đen kịt, hai bên đều có một gò đất đắp cao.

Vượt qua cái lỗ, mọi người cuối cùng đã đến trong mộ đạo thật sự.

Chỗ trước đó, chỉ là một con đường đào ra khi xây lăng mộ, chuyên dùng để vận chuyển đất đá.

Con đường mộ đạo này, toàn bộ đều được lát bằng gạch đá vuông lớn, phía trên là những thanh đá xanh lớn.

Con đường mộ đạo này cũng nghiêng lên trên, phần đi xuống, ở xa xa, còn có thể nhìn thấy ánh phản chiếu của mặt nước, đó là khu vực bị nước nhấn chìm, đó hẳn là lối vào mộ đạo thông đến Thủy Nhãn.

Nếu không có cái lỗ mà máy bay đâm ra, thì chỉ có thể mạo hiểm đi từ lối vào trong Thủy Nhãn mà vào.

Mấy người men theo mộ đạo đi lên.

Suốt con đường này, hai bên mộ đạo và trên tường phía trên đỉnh, đều không có bích họa, hoặc minh văn gì cả.

Có lẽ là cảm thấy, nơi này có nguy cơ bị nước nhấn chìm, cho nên không thiết lập.

Chỉ là ngay cả tượng điêu khắc trấn mộ thú cũng không có, thì có chút kỳ lạ.

Không biết có phải Hiến Vương hết tiền rồi, không xây nổi trấn mộ thú nữa hay không.

Hơn nữa, ngay cả một cánh cửa đá cũng không có, Hồ Bát Ức có chút nghi hoặc, lão già Hiến Vương này, sao lại không theo quy củ thế?

Phong Nguyên Thanh nói: "Hiến Vương chìm đắm trong thuật tu tiên trường sinh, muốn sau khi chết thi giải thăng tiên, Thủy Long Vựng phong thủy đại trận mà hắn thiết kế vô cùng cao thâm, lăng mộ cũng được thiết kế kiên cố không thể phá vỡ, nếu không phải thiên băng khó mà phá giải." "Vì vậy hắn hẳn là tự tin không có người ngoài nào có thể vào được, cho nên không thiết lập cửa đá, hơn nữa có hay không có cửa đá, cũng chỉ là tốn thêm chút công sức mà thôi." "Hiến Vương chắc không ngờ được, hai ngàn năm sau, trên thế giới

lại có thứ như thuốc nổ!" "Ha ha, cái đó thì đúng, mặc kệ hắn gọi là cửa mộ, cửa đá gì, mấy bao thuốc nổ ném xuống, đảm bảo cho hắn nổ tung thôi!" Bàn Tử cũng cười nói.

Men theo mộ đạo chính đi vài chục mét, thông đạo đột nhiên lại chuyển hướng xuống.

Lại đi qua con đường dốc xuống hơn mười mét, thông đạo lại đột nhiên chuyển hướng lên trên.

Một con đường thông đạo hình sóng, hẳn là thiết kế chống nước.

Men theo thông đạo đi lên, mọi người cuối cùng đã đến trước cánh cửa đá màu xám xanh.

Cửa đá rất lớn, cao ba bốn mét, chính là cửa mộ.

"Ê, anh không thấy sao, sao phía trên còn có một cái cửa nhỏ?" Bàn Tử chỉ vào phía trên cửa đá nói.

Cánh cửa nhỏ đó, chỉ cao hơn một người một chút, kích thước vừa đủ để một người đi qua.

Nằm ngay trên lầu môn đồng ở vị trí cao nhất, toàn thân đen kịt, cấu tạo cực kỳ tinh xảo.

Trên lầu môn đó có thiết kế máng nước, toàn thân đúc mây tía chim bay, tượng trưng cho sự cao siêu trên trời mây.

Phong Nguyên Thanh nói: "Đó là Thiên Môn, là dùng để cho chủ mộ sau khi thi giải thăng tiên rồi đăng thiên, thường chỉ có trong mộ của người Đạo môn, Hiến Vương cũng thiết lập một cái, chính là muốn sau khi mình thành công thăng tiên, từ đây đi ra, ngự rồng đăng thiên." "Cánh Thiên Môn này vừa hay có thể làm đường chúng ta đi vào, không cần phải nghĩ cách mở cánh cửa lớn kia." "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng đến nơi, xem Bàn gia tôi có phá tan mộ hắn lên trời không!" Bàn Tử vung nắm đấm nói.

Đi đến trước cửa lớn, Phong Nguyên Thanh vòng tay qua eo Dương Tuyết Lỵ, chân đạp một cái, trực tiếp nhảy lên lầu thành nơi Thiên Môn tọa lạc.

Sau đó thả dây thừng xuống, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng theo dây thừng trèo lên.

Cánh Thiên Môn này, giống như lầu thành, đều được đúc bằng đồng xanh, phía trên không có thiết lập cơ quan gì.

Chỉ là phương thức mở Thiên Môn là từ trong ra ngoài, bên trong thì đã khóa lại, từ bên ngoài không thể mở được.

Thế là Hồ Bát Ức lấy ra xà beng chuyên dụng của Mạc Kim Giáo Úy, thọc vào khe hở Thiên Môn, dùng sức bẩy.

Chỉ nghe "két" một tiếng.

Ổ khóa phía sau cánh cửa đã bị bẩy mở.

Một luồng khí ẩm mốc thối rữa nồng nặc tản ra.

Trong mộ thất này, đã bị phong kín quá lâu, bên trong tích tụ âm khí, thi khí, gây hại rất lớn cho cơ thể người.

Thường thì sau khi phá mở mộ thất, để đảm bảo an toàn, đều cần thông gió một thời gian rồi mới đi vào.

Tuy nhiên, lăng mộ Hiến Vương bản thân đã nằm dưới lòng đất, lại còn bị khu vực nước cách biệt, không thể thông khí với bên ngoài.

Thế là mấy người đều đeo mặt nạ phòng độc.

Hơn nữa, mộ thất này rất gần hồ nước dưới đáy thung lũng, thêm vào niên đại xa xưa, có thể có một số chỗ đã bị nước xói mòn xâm thực dẫn đến thấm nước rồi.

Chỉ là, loại mộ thất này, thường đều sẽ được xây thành hình chữ "giếng" hoặc chữ "hồi", lợi dụng kết cấu đặc biệt, tạo ra không gian

kín mít.

Vượt qua Thiên Môn, mọi người tiến vào hành lang sau cửa lớn.

Hai bên, trưng bày một lượng lớn tượng người đồng và xe ngựa.

Vượt qua binh mã dũng, mọi người tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Trong động đá hai bên mộ đạo, chất đầy các loại tuẫn táng phẩm, đồ đồng, đồ xương, đồ ngọc, và một số đồ vàng bạc.

Phong Nguyên Thanh vung tay một cái, thu hết những đồ vàng bạc, ngọc khí đó lại.

Đồ đồng thì không động đến, vẫn để nguyên tại chỗ.

Chương 216

Bàn Tử thấy vậy, trong lòng đầy hưng phấn, tuy rằng không phải tự mình lấy, nhưng dù sao cũng là đều bị lấy đi, chứ không phải ở lại dưới đất ăn bụi, hắn liền rất vui.

Có Phong gia ở đây, vét sạch lăng mộ Hiến Vương không phải là mơ chứ.

Phong Nguyên Thanh từ trước đã dọn dẹp không gian rồi.

Những minh khí, tài bảo thu được trước đó, đều đã bỏ vào hầm ngầm ở nhà.

Dọn trống không gian ra, để đựng đồ mới.

Một trăm mét khối tuy không nhỏ, nhưng vẫn có chút không đủ dùng.

Vượt qua đoạn mộ đạo cất giữ tuẫn táng phẩm này, mọi người đến trước một con mương nước màu vàng đục.

Con mương nước này, không nhìn ra sâu bao nhiêu, cũng không thấy chảy, giống như một vũng nước đọng.

Phía trên có ba cây cầu nhỏ.

Phía đối diện không xa, là một bức tường màu trắng.

"Đây là Tam Thế Kiều, trong truyền thuyết cổ đại, người sau khi chết hóa tiên thăng thiên, phải bước qua cây cầu Tam Thế này, mới có thể thoát khỏi sự ràng buộc của thế tục, thoát thai hoán cốt, ngao du Thái Hư, làm một thần tiên tiêu dao." Phong Nguyên Thanh nói.

Mọi người bước chân qua Tam Thế Kiều, đi đến dưới bức tường trắng.

Đến đây, không gian đã rộng rãi hơn rất nhiều.

Lăng mộ Hiến Vương này, được cải tạo từ không gian hang động tự nhiên.

Giữa hang động, phía sau bức tường trắng, chính là nơi Âm Cung của Hiến Vương tọa lạc.

Bức tường trắng này kéo dài đến đỉnh hang động, cao sáu bảy mét, cửa gỗ ở giữa đã mục nát rồi.

Phá mở cánh cửa gỗ mục nát, mọi người đi vào bên trong Âm Cung.

Bên trong tối đen như mực, không nhìn rõ tình hình.

Phong Nguyên Thanh lấy đèn pin ra bật lên.

Chùm sáng chói mắt, xua tan bóng tối nặng nề, lập tức chiếu sáng rõ ràng bên trong Âm Cung.

Mọi người nhìn về phía trước, chỉ thấy cuối tầm mắt, phía sau một bức tường gạch, ba cỗ quan tài lớn, bày theo hình chữ "Phẩm", nhưng lại hoàn toàn khác nhau.

Hình dáng, vật liệu, kiểu dáng, và cả phương thức bày trí đều hoàn toàn khác nhau.

Trong số đó, cỗ quan tài gần họ nhất, bên ngoài lại là một lớp quách đồng, lại còn dùng mấy cái vòng đồng lớn xuyên qua, dùng xích đồng treo lơ lửng giữa không trung, không chạm đất.

Ngoài ra còn có một cỗ quan tài khác, nhìn chất liệu, lại là Âm Tử Mộc.

"Âm Tử Quan, Quách Đồng, bát tự không cứng đừng lại gần." "Không ngờ, lão già Hiến Vương này cũng sắp đặt hết cả rồi chứ!" Hồ Bát Ức nói.

“Tuy nhiên, số mệnh của chúng ta đều rất cứng, căn bản không sợ những thứ này!” “Phải rồi, Bàn gia tôi sợ cái gì bao giờ?

Chỉ là trước đây chỉ nghe qua chưa thấy bao giờ, có chút tò mò thôi.” Bàn Tử ngẩng đầu nói.

Âm Cung này, được thiết kế hình chữ “hồi”, có hai tầng trong ngoài.

Tầng thứ nhất, chính là bức tường trắng vừa đi qua.

Còn cách bảy tám mét, chính là bức tường gạch thứ hai.

Trên tường gạch, có một lối đi vòm thấp, vị trí giống với bức tường trắng ở tầng thứ nhất, nhưng lại không có cửa.

Chùm sáng của đèn pin xuyên qua lối đi, chiếu rõ cảnh tượng bên trong.

Giữa hai bức tường mộ, chất đầy các loại Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử bên này, đang nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài đồng treo lơ lửng lớn nhất kia.

Quan tài đồng, trong chế độ lăng mộ thuộc về dị loại, thông thường chỉ những kẻ phạm tội lớn, hoặc là quý tộc mắc bệnh truyền nhiễm, mới dùng quan tài đồng để phong bít.

Còn có một thuyết pháp thần bí hơn, là để nhốt thi thể bên trong quan tài, dù nó có thi biến, cũng không thể phá quan mà thoát ra.

Huống hồ, trên chiếc quan tài đồng này, còn được gia cố thêm chín đạo khóa nặng.

Điều này cho thấy bên trong quan tài này chắc chắn có vấn đề, hai người cảm thấy tốt nhất không nên mở, kẻo để cương thi bên trong phá phong mà thoát ra.

Vậy thì phiền phức lớn rồi.

Còn chiếc ấm tử quan chỉ có một lớp quan tài gỗ, dễ mở nhất, đồng thời cũng là thứ giá trị nhất.

Vì thế hai người bàn tính.

Trước tiên mở chiếc ấm tử quan này, xem bên trong có gì tốt, liệu Chu Trần Châu có ở bên trong không.

Loại gỗ ấm tử mộc này, chỉ khi sinh trưởng trong môi trường không thấy ánh sáng mặt trời hơn trăm năm, mới có thể thành tài.

Dù bên trong không có gì, chỉ riêng bộ ván quan tài này, đã quý hơn vàng cùng thể tích rồi.

"Nếu đúng là ấm tử quan, vậy thì thật sự là bảo bối rồi!

Thực sự không được, chúng ta cõng ấm tử quan này về, chuyến này cũng không uổng công!" Bàn Tử nhẹ nhàng vuốt ve quan tài nói.

"Vậy Phong gia, chúng ta cứ mở ấm tử quan trước nhé." Hồ Bát Ức nói với Phong Nguyên Thanh một tiếng.

Phong Nguyên Thanh không có ý kiến gì, mở cái nào trước cũng như nhau.

Thế là Hồ Bát Ức bảo Bàn Tử đi thắp nến ở góc đông nam của mộ thất.

Là Mạc Kim Giáo Úy, quy tắc Mạc Kim không thể quên.

Bàn Tử xác định phương hướng, sau đó lóc cóc chạy đến, thắp ba cây nến.

Lúc quay về, đi ngang qua bên cạnh quan tài đồng, hắn bỗng nhiên phát hiện, trên mặt đất dưới quan tài, hình như có thứ gì đó.

Hắn nhặt lên xem, hóa ra là một chiếc gương đồng, thế là cầm vào tay.

Hồ Bát Ức quay đầu nhìn về góc đông nam mộ thất, Bàn Tử đang đi về phía họ.

Chỉ là tình hình những cây nến ở đó không ổn lắm.

"Cậu làm sao vậy?

Sao lại thắp nhiều nến thế?

Ba.

Sáu.

Chín, chín cây sao?" Hồ Bát Ức lẩm bẩm.

Lúc này, Bàn Tử đã đi tới, Hồ Bát Ức thấy hắn cầm đồ trong tay, liền hỏi: "Bàn Tử, thứ cậu cầm trong tay là cái gì vậy?" "Ồ, cậu nói cái này à, cái này là vừa nãy đi ngang qua quan tài đồng nhặt được, hình như còn là vàng nữa chứ?

Các cậu mau nhìn xem, có phải là bảo bối không?" Bàn Tử nói với vẻ mặt hớn hở.

Chưa mở quan tài, đã nhặt được bảo bối trên đất rồi.

Hồ Bát Ức tiếp lấy xem, hóa ra là một chiếc trấn thi đồng kính, mặt gương nhẵn bóng như mới, chỉ có mặt sau thì đã gỉ sét loang lổ, còn có một vòng "xương đá" màu vàng kim tô điểm, dễ bị lầm là vàng.

Phong Nguyên Thanh cũng đi tới, nói: "Bàn Tử, đây là một chiếc trấn thi đồng kính, không phải vàng, là để trấn áp cương thi trong quan tài đồng, cậu đã lấy nó đi, chỉ dựa vào một chiếc quan tài đồng, e rằng không thể nhốt được cổ thi bên trong, xem ra nó sắp phá quan mà thoát ra rồi." "Wao, mẹ kiếp!

Cái đó, Phong gia, tôi đặt nó trở lại, còn có tác dụng không?" Bàn Tử chửi một câu, vội vàng hỏi.

"Bây giờ đặt trở lại đã vô dụng rồi, đợi nó ra ngoài, giết chết nó là

được!" Phong Nguyên Thanh thản nhiên nói.

"Vậy được rồi, vậy thì trông cậy vào Phong gia cậu vậy." Bàn Tử sờ sờ chiếc trấn thi đồng kính, đã đặt trở lại vô dụng, hắn liền trực tiếp cho vào túi.

Chương 217

“Đúng rồi Bàn Tử, vừa nãy cậu rốt cuộc thắp mấy cây nến?” Dương Tuyết Lỵ hỏi.

“À?

Chỉ ba cây thôi chứ, Bàn gia tôi tuy không có học thức cao, nhưng ít ra cũng biết đếm số chứ, cái này sao có thể nhầm được!” Bàn Tử nói.

“Nhưng tại sao ở đó lại có chín ngọn nến?” Dương Tuyết Lỵ nói.

Bàn Tử vội vàng quay đầu nhìn lại, không khỏi giật mình nhảy dựng lên.

Ngoài ba ngọn nến màu cam vàng, còn có sáu ngọn nến màu xanh lam, trông rất kỳ dị.

Mọi người quyết định đi đến xem rốt cuộc là gì.

Vài người cẩn thận đi đến gần nguồn sáng.

Ánh đèn pin hội tụ lại.

Nhìn kỹ, hóa ra là Hắc Lân Giao Nhân, tổng cộng có sáu con, đang quỳ, bị xích sắt xuyên qua xương tỳ bà, khóa ngược vào một cột đồng.

Miệng chúng há to, ánh nến phát ra từ trong miệng chúng.

Trên lưỡi khô héo, cắm một cây bấc nến, một sợi dây dài màu trắng, từ cổ họng thông xuống bụng.

“Không sao, đây là dùng thi thể Giao Nhân làm Minh đăng, Vãng Sinh Chúc.” “May quá may quá, không phải thứ quỷ dị gì, nhưng mà, sao lại có sáu cái?

Không phải chỉ có ba cái quan tài thôi sao?” Bàn Tử hỏi.

“Ai mà biết được, nói không chừng Hiến Vương còn có người nhà nào đó cũng được chôn ở đây.” Hồ Bát Ức nói.

Còn ở các hướng khác trong mộ thất, còn có ba Đồng tử tiếp dẫn, và một cây Trường Sinh Chúc lớn nhất, nhưng dầu đèn đều đã cạn từ lâu.

Lúc này, một trận âm phong thổi qua, ba cây nến mà Vương Bàn Tử thắp đều tắt ngóm.

Ngay sau đó, từ chiếc quan tài đồng phía sau, một tiếng móng tay nhọn cào kim loại chói tai vang lên.

Hồ Bát Ức và mấy người căng thẳng thần kinh.

Vội vàng quay đầu nhìn về phía quan tài đồng.

Tống tử bên trong đã Khởi thi, xem ra phải giải quyết nó trước, nếu không mọi người đều không yên lòng.

Thế là Phong Nguyên Thanh nói: “Chiếc quan tài đồng này treo lơ lửng giữa không trung cũng khó mở, chúng ta cứ hạ nó xuống trước.

Mỗi người một góc, bẻ gãy xích sắt.” “Được.” Ba người Hồ Bát Ức nói.

Thế là bốn người mỗi người một sợi xích sắt, dùng sức kéo.

Sợi xích sắt này đã trải qua hơn hai ngàn năm, lại bị hơi ẩm dưới lòng đất ăn mòn, bị mọi người dùng sức kéo đứt, cuối cùng cũng đứt lìa.

Chiếc quan tài đồng đó, lập tức rơi xuống đất, phát ra tiếng “Rầm” lớn.

Nhưng lại không làm vỡ mặt đất, điều này hơi ngoài dự liệu của Phong Nguyên Thanh.

Mặt đất này kiên cố đến vậy sao?

Không phải là gỗ à?

Nhưng Phong Nguyên Thanh không bận tâm đến chuyện này.

Mà là đi đến trước quan tài đồng, chuẩn bị mở quan tài.

Cổ thi trong quan tài vẫn không ngừng dùng móng tay cào vào vách quan tài đồng.

"Các cậu chú ý xung quanh, tôi sẽ mở quan tài!" Phong Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Âm khí trong mộ thất không ngừng hội tụ vào cổ thi trong quan tài đồng.

Tiếng cào của nó cũng ngày càng lớn hơn.

Phong Nguyên Thanh một kiếm chém đứt chín lớp phong tỏa trên quan tài, sau đó, dùng sức nhấc lên, nắp quan tài đồng được nhấc lên.

Chỉ thấy thông qua lớp bên trong vẫn là một lớp quan tài đồng, tiếng cào của cổ thi chính là ở lớp nắp quan tài này.

Phong Nguyên Thanh lại lần nữa nhấc nắp quan tài.

Một cổ thi khô héo toàn thân màu tím điện, nằm bên trong, hai tay lại giơ lên, trong tư thế cào cấu.

Dường như là nhất thời không phản ứng kịp, cào mấy cái vào khoảng không, sau đó, bật dậy tại chỗ, đứng thẳng từ trong quan tài.

Phong Nguyên Thanh rút ra một tấm Trấn Thi Phù, dùng pháp lực kích hoạt, lập tức dán lên trán nó, ngay lập tức động tác cứng đờ, đứng yên tại chỗ không động đậy.

Tấm Trấn Thi Phù này có hiệu quả mạnh mẽ, lập tức trấn áp được cổ thi này.

Cổ thi này, trong mộ bị âm khí tôi luyện hơn hai ngàn năm, mạnh

hơn nhiều so với cương thi thông thường.

Cỗ cổ thi này, tuy đã thi biến thành cương thi, còn thiếu hai chân, nhưng vẫn còn chút tác dụng.

Phong Nguyên Thanh quyết định thu nó lại, làm bạn với Hải Vương.

Sau đó vung tay, thu cổ thi vào không gian Ngự Thú.

Trước đây nói là muốn tìm huyệt vị hung sát để luyện thi, hình như đã quên mất, ừm, lần này ra ngoài sẽ tìm.

Nếu không thì có chút lãng phí.

Thu thập xong cổ thi Khởi thi, mọi người cũng lần lượt đi đến bên cạnh quan tài đồng, nhìn vào bên trong quan tài.

Bên trong chỉ có lác đác một số tùy táng phẩm, đa số là đồ gốm và đồ ngọc, trông rất cổ kính.

Phong Nguyên Thanh không động, cũng bảo Bàn Tử và Hồ Bát Ức không động, cứ để nguyên bên trong, sau đó lại đậy nắp quan tài lại.

Sau này có thể cho đội khảo cổ vào đây, giá trị lịch sử rất cao.

Ở đây chỉ có một cỗ cổ thi thi biến này, lại là đã thi biến từ rất lâu.

Chắc là chưa từng mở quan tài, lại còn gia cố thêm mấy lớp khóa nặng.

Hiến Vương muốn sau khi chết thăng tiên, làm sao có thể để cổ thi khác tranh giành tài nguyên âm khí với mình.

Sau đó, mấy người lần lượt mở quan tài gỗ và quan tài đá, bên trong chỉ có hai cỗ thi thể tàn khuyết, một cái thiếu tay, một cái thiếu chân.

Bên trong quan tài không có tùy táng phẩm gì.

“Cái này xem ra cũng không giống quan tài của lão Hiến Vương, quan tài của ông ta rốt cuộc giấu ở đâu?” Hồ Bát Ức nghi hoặc nói.

“Nếu không ở tầng này, vậy thì chỉ có thể ở phía dưới hoặc phía trên thôi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Ai, sao tôi lại không nghĩ ra, Phong gia nói đúng, ở đây chỉ có lớn thế này, không có chỗ nào khác, vậy thì chỉ có thể ở phía dưới hoặc phía trên thôi!” “Chúng ta cứ xem phía dưới trước đã.” Hồ Bát Ức nói.

“Theo mối quan hệ đối ứng, vị trí nên nằm ở giữa ba cỗ quan tài này.” “Bàn Tử, chúng ta đào!” Hồ Bát Ức nói với Bàn Tử.

Sau đó, hai người lấy xẻng công binh ra, đào xuống mặt đất.

Sau khi cạy một lớp gạch nền, bên dưới đào ra một lớp đất sét, sau đó, hai người phát hiện ra một cấu trúc gỗ.

Điều này cho thấy bên dưới ẩn chứa điều kỳ lạ.

Không lâu sau, hai người đã đào ra một cái hố lớn, thông xuống tầng dưới.

Trong mật thất tầng dưới, dựng lên từng cây gỗ vuông đen kịt, chống đỡ mái nhà.

Chỉ là bên trong đã tích tụ không ít nước đen kịt bẩn thỉu.

Chương 218

Toàn bộ không gian cũng không lớn, rất thấp và chật hẹp, giống như một chiếc quan tài gỗ.

Một chiếc quan tài đặc biệt phát ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt, yên tĩnh đặt ở giữa mộ thất.

Mấy người mắc hai sợi dây thừng, một đầu buộc vào chiếc quan tài đồng nặng nề.

Mấy người theo dây thừng xuống bên dưới mật thất quan tài gỗ.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử tiến lên, dọn dẹp sạch sẽ chiếc quan tài gỗ.

Một bộ quan tài màu lam băng, nhẵn bóng như gương lộ ra.

"Mẹ kiếp, cái này… cái này làm bằng cái gì?

Là ngọc?

Pha lê?

Hay là băng?

Trông có vẻ rất giá trị!" Bàn Tử sốt ruột nói.

"Đây là Thạch Tinh, chỉ hình thành trong hang động đá vôi địa tầng." Phong Nguyên Thanh nói.

"Cổ tịch ghi chép, Thạch Tinh, là loại đá chỉ có ở thung lũng gần Minh Phủ!

Tương truyền, trong một tầng của Địa Ngục Thập Bát Tầng, những Thạch Ma bên trong đều được chế tạo từ Thạch Tinh." "Nếu vậy, loại đá này không thích hợp làm quan tài, quá không may mắn." Hồ Bát Ức nói.

“Không biết bên trong có phải là thi cốt của Hiến Vương không, đã đến rồi, cứ mở ra xem sao.” “Bàn Tử, đi thắp một cây nến.” Hồ Bát Ức nói với Bàn Tử.

Bàn Tử vội vàng chạy đến góc đông nam, thắp một cây nến.

Sau đó, Hồ Bát Ức dùng Thám Âm Trảo, đưa vào khe hở nắp quan tài, từng cái một phá hủy các chốt mộng bên trong.

Hai người hợp sức, nhấc nắp quan tài lên.

Chỉ thấy, một cỗ nam thi nằm bên trong.

Từ cổ trở xuống, bị vải trắng quấn kín, chỉ có thể nhìn thấy đầu, chỉ là hốc mắt trũng sâu, nhãn cầu đã bị khoét mất.

Bàn Tử dùng dây trói thi thít chặt cổ cổ thi, kéo nó dậy, dùng sức tát mấy cái.

Dường như là dùng lực quá mạnh, trực tiếp làm rớt đầu cổ thi.

“Tôi nói Bàn Tử, cậu phát điên cái gì?

Đánh xác chết làm gì?

Đầu cũng bị cậu đánh rớt rồi!” Hồ Bát Ức vội vàng hỏi.

“Ồ, chỉ là không ưa lão Hiến Vương này, muốn tát ông ta mấy cái thôi, ai ngờ ông ta lại không chịu được tát như vậy.” Bàn Tử nói với hai tay dang ra.

Dương Tuyết Lỵ đi qua, nhìn kỹ cổ thi thể, phát hiện, ở đó có vết cắt của lợi khí.

Xem ra cái đầu này đã bị chặt từ lâu.

“Gỡ lớp vải trắng này ra xem, thi thể này chắc là được ghép lại, không phải một thi thể hoàn chỉnh!” Phong Nguyên Thanh nói.

Hồ Bát Ức dường như nghĩ ra điều gì, lập tức cùng Bàn Tử xé lớp

vải trắng quấn quanh thi thể.

Lộ ra một bộ xương vàng óng ánh, ở lưng và hông, vẫn còn giữ lại mấy mảnh xương người, xương sườn bên trái cũng thiếu mấy cái.

Còn phần chân, thì là hai cái đùi khô héo màu tím nâu.

Hồ Bát Ức lúc này đã có manh mối, hắn nói: "Hiến Vương đào mấy cỗ thi cốt từ nơi khác đến, làm ra ba bộ quan tài dị hình ở các thời kỳ khác nhau, bộ thi cốt này, là được ghép lại, đại diện cho tiền kiếp của Hiến Vương, biểu thị ông ta đã trải qua ba ngục." "Tầng dưới này đại diện cho U Minh, chôn cất tiền kiếp của Hiến Vương, tầng giữa đại diện cho Nhân Gian, chôn cất kiếp này của Hiến Vương." "Còn tầng trên cùng, đại diện cho Thiên Cung, thi thân thật sự của Hiến Vương chắc chắn ở tầng trên cùng, biểu thị ông ta sẽ vũ hóa thăng tiên." "Nếu đã như vậy, chúng ta lên trên nghỉ ngơi một lát, sau đó sẽ đi lên tầng trên cùng lật quan tài của lão Hiến Vương." Bàn Tử nói.

"Được." Bốn người quay lại mộ thất giữa, nghỉ ngơi một chút.

Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy chai nước muối, chia cho Hồ Bát Ức và họ.

Sau đó lại lấy ra một ít bánh bao, vẫn còn tỏa hơi nóng.

Mấy người hôm nay từ sáng đến giờ, vẫn chưa ăn cơm.

Thấy Phong Nguyên Thanh lấy ra bánh bao thịt, tỏa ra mùi thơm nồng nặc, bụng họ lập tức kêu ầm ĩ.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử lúc này mới nhớ ra, mình đã lâu không ăn cơm, chỉ lo đổ đấu.

Thế là nhận lấy bánh bao, ăn ngấu nghiến.

Mấy người không ăn no một lần, chỉ ăn lưng chừng, như vậy sẽ

không ảnh hưởng đến hành động.

Ăn xong, lại nghỉ ngơi hơn mười phút, đồng thời dùng đèn chiếu lên trần mộ thất.

Muốn xem có cơ quan gì không.

Nhưng mà, trần mộ vẫn còn nguyên vẹn, không như nguyên tác, bị cột đồng đổ sập làm lộ ra lỗ hổng.

Nhưng điều này không làm khó được Phong Nguyên Thanh.

Thần thức của anh xuyên qua gạch tường trần mộ, phát hiện vị trí thông đạo.

Ở vị trí cột đồng gần góc tường.

Còn quan tài của Hiến Vương, chắc chắn nằm ở vị trí tương ứng với quan tài tầng dưới.

Phong Nguyên Thanh tìm đúng vị trí, trèo lên xà ngang, mấy xẻng đã phá vỡ trần mộ, gạch vỡ, đá vỡ rơi đầy đất.

Rất nhanh, một cái hố lớn đã lộ ra.

Trong đó, có một con đường dốc đi lên.

Thông đạo mở ra, Phong Nguyên Thanh gọi Hồ Bát Ức và mấy người bên dưới lên.

Sau đó mấy người đi theo sau Phong Nguyên Thanh, tiến vào trong động.

Trong động, bốn phía tường đều vẽ đầy bích họa màu sắc, phong cách hội họa mới lạ.

Vừa có sắc thái Hán di lại vừa có sắc thái tôn giáo, dung hòa và tích tụ, phong thái vương giả và tiên đạo hư huyễn phiêu dật cùng tồn tại.

Trong bích họa, đa số là các Thiên thần nộ mục nhìn xuống, đặc biệt là đôi mắt, không phải vẽ ra, mà là khảm mấy lớp thủy tinh, ánh mắt dường như đang nhìn chằm chằm vào những người bên dưới.

Tuy rằng khiến người ta rợn người, nhưng lại không có tác dụng thần dị nào tồn tại.

Mấy người rất nhanh đã đến cuối động.

Một bức tường đá màu trắng chặn đường.

Trên tường còn vẽ một phu nhân ăn mặc lộng lẫy, không giống người thường, có lẽ là vợ của Hiến Vương, bị ông ta dùng để bịt tường.

Trong tường, âm khí nặng nề, hội tụ vào một cỗ thi thể.

Bên trong còn có oán khí nồng đậm.

Cô ta cũng bị Hiến Vương yểm bùa.

Hiến Vương vì muốn thành tiên, không phải là người tàn nhẫn bình thường, ngay cả vợ cũng có thể hy sinh.

Sự xuất hiện của mọi người, dường như đã kinh động đến oán linh nữ quỷ bị khảm trong tường.

Thậm chí trực tiếp chui ra khỏi tường, một tay bóp cổ Hồ Bát Ức đang đứng cạnh Phong Nguyên Thanh.

Hồ Bát Ức lập tức cứng đờ người, khó thở, toàn thân lạnh toát, không thể động đậy.

Chương 219

Quỷ vật này lại không ra tay với Phong Nguyên Thanh, mà lại tìm Hồ Bát Ức.

Chẳng lẽ là thấy hắn dễ bắt nạt?

Thấy Hồ Bát Ức bị quỷ bóp cổ, Phong Nguyên Thanh lập tức ra tay.

Trong tay điện quang trắng bạc lóe lên, một đạo Dương Ngũ Lôi đánh trúng vị trí bích họa trên tường.

Lực Lôi Đình Dương Cương, trực tiếp đánh tan hồn thể nữ quỷ này.

Ngay cả thi thể trong tường cũng bị điện cháy đen.

Nữ quỷ bị tiêu diệt, Hồ Bát Ức cuối cùng cũng được buông ra.

Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử phía sau thấy Phong Nguyên Thanh ra tay, liền vội vàng tiến lên, hỏi: "Chuyện gì vậy?

Chỗ này có vấn đề sao?" Bàn Tử vội vàng giương súng, ngắm bắn khắp nơi.

"Hít ~ thở ~ hít ~ thở ~" Hắn thở hổn hển, sau vài giây, cuối cùng cũng hoàn hồn.

Vừa nãy đang yên đang lành, đột nhiên một bàn tay từ trong tường thò ra, bóp cổ hắn, suýt chút nữa bóp chết hắn.

"Ôi, sợ chết mất, vừa nãy người phụ nữ trong bức họa kia thò tay ra bóp cổ tôi, suýt chút nữa bóp chết tôi, may mà Phong gia ra tay, nếu không tôi e rằng phải bỏ mạng ở đây rồi!" Hồ Bát Ức vỗ ngực nói.

"Địa thế mộ Hiến Vương quỷ dị, rất nhiều thứ không nên có trong

tiên huyệt, xem ra bức tường này có quỷ thật!" "May mà còn có Phong gia ở đây, nếu không mộ Hiến Vương này khó mà phá được!" Hồ Bát Ức nhìn kỹ bức họa trên tường, phát hiện nó nhô ra một khối so với các mặt tường khác.

Bức họa lúc này đã bị tia sét điện cháy một mảng, tạo ra một cái hố.

Thứ lộ ra bên trong lại không giống đá tường, mà giống thi thể hơn.

"Chẳng phải chúng ta có mang thuốc nổ sao, cứ cho nổ tung nó ra!" Bàn Tử nói với vẻ hung hăng.

"Hay là đừng, nhỡ đâu làm sập động thì sao?

Thuốc nổ ít lại không chắc có thể nổ tung, ai mà biết bức tường này dày bao nhiêu mà đặt?" Hồ Bát Ức vội vàng ngăn lại.

Bàn Tử nghe vậy, đành chịu, lấy xẻng công binh ra, gõ gõ đập đập vào tường, xem có cơ quan, cửa động gì không.

Lúc này, dường như đã kích hoạt một cơ quan nào đó.

Nữ thi trong tường bị đẩy ra khỏi tường, giống như bị ném ra ngoài, trực tiếp bay ra ngoài.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, vội vàng kéo Hồ Bát Ức một cái, nhờ vậy mới không để hắn va phải.

Nếu không sẽ bị kéo theo cùng lăn xuống mộ thất bên dưới, không chết cũng bị thương nặng, nếu va phải cổ, xương cổ, thì sẽ phế rồi.

Nữ thi đó dọc theo động huyệt, lăn xuống, đập vào mặt đất mộ thất.

Bàn Tử cũng bị giật mình, vội vàng giương súng máy cầm tay, chiếu đèn vào mộ thất.

Chỉ thấy nữ thi đó đột nhiên trở nên mập mạp, giống như được bơm khí vậy.

Không lâu sau, liền "Bành ~" một tiếng nổ tung.

Vô số bướm đêm màu xám trắng vỗ cánh bay ra từ bên trong.

"Đây là Thi Nga, cẩn thận, đừng để dính phải thi phấn trên người nó, nếu dính vào người sống cũng sẽ nổi ban thi!" Hồ Bát Ức vội vàng nói.

Bướm đêm bẩm sinh có tính hướng sáng, trong mộ thất này, chỉ có chỗ mọi người trong động huyệt này có nguồn sáng, vì thế những con bướm đêm này, lập tức bay về phía mọi người.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, lấy ra một tấm Hỏa Phù, kích hoạt xong, ném xuống.

Lửa lớn bùng phát ngay lập tức, thiêu cháy sạch sẽ cả đám bướm đêm đó, cùng với tàn tích nữ thi.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nữ thi bay ra khỏi tường sau đó, để lại một cái lỗ vừa đủ một người đi qua.

Lần này, không cần phải nghĩ cách phá vỡ bức tường này nữa.

Cứ đi qua cái lỗ đó là được rồi.

Mấy người chui qua khe hở hình người, tiến vào bên trong.

Không gian này không lớn, cũng không có nhiều dấu vết chạm khắc nhân tạo, dường như là một hang động đá vôi tự nhiên màu trắng.

Xung quanh còn có rất nhiều cột đá thạch anh màu trắng, trên tường cũng có không ít hang động nhỏ.

Còn ở những chỗ tường bằng phẳng, thì lại vẽ rất nhiều bích họa.

Ở giữa có một quan tài đồng, còn ở góc thì có một đỉnh lư hương đồng.

Ngoài ra, không có gì cả, trống rỗng.

Mọi người đi đến trước quan tài, nhìn kỹ.

Đây là một bộ quan tài được chế tạo từ hỗn hợp đồng xanh và gỗ nam mộc, tổng thể có màu nâu đen.

Họa tiết cấu tạo phức tạp, bốn mặt đều là những đình đài điện các thu nhỏ được chạm rỗng.

Đỉnh quan tài, là một con chim đồng khổng lồ.

Nắp quan tài không được niêm phong, Phong Nguyên Thanh thôi khai quan cái, lộ ra một bộ Tước Linh Ngọc Y bên trong.

Bộ Tước Linh Ngọc Y này, chế tác tinh xảo, công phu được dệt bằng chỉ vàng, so với bộ ngọc dũng ở Cung Lỗ Vương thì tinh mỹ hơn nhiều, chỉ là nó không có hiệu quả như ngọc dũng kết hợp với Thi Miết Đan có thể lột da trẻ lại.

Dù sao thì vật liệu ngọc mà nó sử dụng, chỉ là ngọc liệu thông thường, không phải Thiên Ngoại Vẫn Ngọc.

"Sao không có thi thể?

Chẳng lẽ là y quan trủng?" Bàn Tử nói.

"Nói không chừng, có khả năng." Hồ Bát Ức nói.

"Hiến Vương mưu đồ thành tiên, có lẽ là dùng y quan trủng này để thay thế chính mình, còn thân thật của ông ta thì giấu ở một nơi nào đó, chờ đợi thành tiên cũng không chừng." Hồ Bát Ức phân tích.

"Ừm, cũng có thể là đựng vợ ông ta thì sao?" Bàn Tử nói.

Tuy Hiến Vương dùng vợ mình để bịt tường, nhưng dù sao cũng là vợ ông ta, phối một cái quan tài cũng là chuyện bình thường.

Chỉ dựa vào suy đoán, cũng không có bằng chứng thực chất nào, mọi người không còn chú ý đến quan tài nữa, chuyển sang nhìn những bích họa xung quanh.

Trong đó có mấy bức bích họa, khác hẳn với những bức tranh màu tinh xảo khác, chỉ có những nét bút đơn giản phác thảo, nghi là do chính Hiến Vương tự tay vẽ.

Bao gồm quá trình Hiến Vương tiêu diệt tà thần dị nhân.

Tà thần có khuôn mặt dữ tợn hung ác, toàn thân mọc lông đen, nhìn thể trạng, dường như rất phù hợp với thi cốt trong hộp đồng.

Cuối cùng Sơn Thần bị giết chết, Hiến Vương đem hài cốt của bọn họ, cùng với Thiềm Cung, Ngọc Đài và các thần khí khác phong ấn vào bên trong Thi Bất Tử Trùng.

Sau đó, là một bản "Thiên Cơ Đồ" mà Hiến Vương đã dự đoán.

Cũng được ông ta khắc trên tường.

Trong "Thiên Cơ Đồ", trên vực sâu Trùng Cốc, trong luồng sáng cầu vồng bao phủ, hiện ra vô vàn dị tượng.

Đó là một tòa thành bảo, được xây dựng trên đỉnh một ngọn núi cao chót vót, dưới núi mây trắng bao quanh, còn trong cung điện chính giữa, thờ phụng một con mắt khổng lồ, xung quanh còn có những nhân vật ăn mặc kỳ dị đang hầu hạ.

Hiến Vương có lẽ là từ đây đã nhìn thấy cái gọi là Thiên Cung, vì thế nảy sinh ý nghĩ tu luyện thành tiên.

"Con mắt này.

Nhưng đây không phải thành thị Tinh Tuyệt Cổ Thành, vậy là ở

đâu?” Dương Tuyết Lỵ lẩm bẩm.

Chương 220

Hồ Bát Ức nói: "Chỗ này có thể là một cấm địa nào đó ở Tạng khu, năm đó tôi từng thấy cổ thi mặc trang phục kỳ lạ này ở Tạng khu dưới núi Côn Luân." "Không sai, nơi này đúng là ở Tạng địa, chỉ là người thường không thể tìm thấy." Phong Nguyên Thanh nói.

"Đó là thành A Lạc Hải Thành, vương thành của Ma quốc Tạng địa!

Là một quốc gia do tộc Quỷ Động, một nhánh của tộc Trát Cách Lạp Mã, thành lập, chỉ là đã biến mất trong lịch sử từ lâu." "Xem ra Phong gia có hiểu biết về quốc gia này, vậy thì ổn rồi." Hồ Bát Ức nói.

"Chuyện này sau này hãy nói, chúng ta cứ tìm quan tài của Hiến Vương, lấy được Chu Trần Châu, rồi về nói tiếp." Phong Nguyên Thanh nói.

"Phong gia nói đúng." Bàn Tử phụ họa.

Sau đó, một cảnh tượng khác, thì là cảnh Hiến Vương ngự rồng đăng thiên, rất giống với bích họa Lăng Vân Thiên Cung, chỉ là bố cục đơn giản hơn nhiều.

Chỉ có điều ở phía dưới bức tranh, lại có thêm bốn Đồng tử tiếp dẫn đang quỳ.

Lưng lộ ra, còn vẽ hình ảnh con mắt hình đường nét đứt.

Điều này khiến Hồ Bát Ức kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Tuy hắn không hiểu lắm về hình ảnh nhãn cầu, nhưng bốn Đồng tử tiếp dẫn này, chẳng phải là chỉ bốn người bọn họ sao?

"Mẹ kiếp, lão chó này, dám muốn chúng ta làm Đồng tử tiếp dẫn cho hắn, thật mẹ nó dám nghĩ!

Ban đầu Bàn gia tôi còn định để lại cho ông một cái toàn thây, bây giờ xem ra, không cần thiết nữa rồi, đã hắn bất nhân, thì đừng trách chúng ta bất nghĩa!" Bàn Tử chửi bới ầm ĩ.

Phong Nguyên Thanh nhìn vào hình ảnh, khóe miệng nhếch lên.

"Ngươi là hạng gì, cũng xứng để lão tử làm Đồng tử tiếp dẫn cho ngươi?

Muốn ăn thử à." "Ban đầu chỉ định moi Chu Trần Châu ra khỏi miệng Hiến Vương, bây giờ xem ra, cứ chặt đầu đi!" Dương Tuyết Lỵ lúc này nói: "Tiên tri tộc Trát Qua Lạp Mã có thể tiên đoán chuyện ngàn năm sau, mà Chu Trần Châu, truyền thuyết là được lấy ra từ Quỷ Động, có năng lực này cũng là bình thường, Hiến Vương đã nắm giữ phương pháp dùng Thạch Dũng Chu Trần Châu, tiên đoán được sự xuất hiện của chúng ta, xem ra Chu Trần Châu thực sự ở trong mộ Hiến Vương!" "Không sai, chỉ là, quan tài của Hiến Vương rốt cuộc giấu ở đâu, sao tìm một vòng rồi mà vẫn chưa tìm thấy?" Bàn Tử hỏi.

Phong Nguyên Thanh hai mắt phóng ra thần quang, nhìn khắp xung quanh.

"Mộ thất này là do Hiến Vương đào ra từ bên trong Thái Tuế Nhục Chi Khu Xác, Thái Tuế Nhục, chắc là đều bị ông ta dùng để luyện đan rồi.

Lại dùng vô số thi thể lấp đầy, Thái Tuế Nhục chết mà không cứng, dung hợp với những thi thể này, hình thành một tồn tại đặc biệt.

Quan tài của Hiến Vương, được giấu trong thân thể thịt, giữa các bức tường.

Cái Nhục Chi này không biết bao nhiêu năm, sau khi lấp đầy vô số thi thể, lại có thể hình thành Thi Động, nuốt chửng mọi thứ, thật có chút khủng bố.

Nếu để nó thành hình rồi, vậy những thứ mà tôi đã giữ lại trước đây, chẳng phải là vô ích sao!" Nghĩ đến đây, Phong Nguyên Thanh lấy ra một tấm Trấn Thi Phù lớn, và một tấm Phong Linh Phù.

Dùng pháp lực kích hoạt, dán lên các bức tường xung quanh.

Dương Tuyết Lỵ và mấy người chú ý đến động tác của Phong Nguyên Thanh, nhưng không hỏi nhiều, tiếp tục tìm kiếm khắp nơi.

"Thái Tuế Nhục Chi và lượng lớn thi thể này, đều là tử thi, Trấn Thi Phù vừa hay trấn áp chúng.

Phong Linh Phù phong ấn ý thức của chúng.

Khiến chúng an tĩnh làm một 'thực vật thi', đừng gây rối cho tôi." "Nhưng mà Thái Tuế Nhục Chi này, giữ lại rốt cuộc vẫn là một tai họa, một quả bom hẹn giờ.

Trước khi đi vẫn nên tiêu diệt nó, kẻo bị người khác vô tình đánh vỡ phong ấn, vậy thì không hay rồi." Sau khi dán một lượng lớn phù lục.

Phần thịt mềm động sâu bên trong tường, đều bị cố định lại không động đậy.

Dù sao cũng là vật chết, trước mặt Phong Nguyên Thanh, không thể gây ra sóng gió gì.

Phong Nguyên Thanh ánh mắt xuyên qua tường và thân xác thịt, tìm thấy vị trí quan tài của Hiến Vương.

Sau đó nói với Bàn Tử và Hồ Bát Ức.

"Quan tài của Hiến Vương ở ngay bên dưới này, đào chỗ này ra." "Tìm thấy rồi sao?

Tốt, Bàn Tử, lên!" Hồ Bát Ức mừng rỡ nói.

"Được thôi, xem Bàn gia đây!" Bàn Tử mắt sáng lên.

Hai người cầm xẻng công binh, bắt đầu đào ở vị trí Phong Nguyên Thanh chỉ định.

"Ê, cảm giác mặt đất này không đúng lắm, sao không giống đá, đất sét vậy?" Hồ Bát Ức nghi hoặc nói.

Cùng với việc đào sâu hơn, thậm chí còn đào ra một ít nước vàng giống như bơ tan chảy, trông có chút ghê tởm.

"Mộ thất này được xây dựng bên trong một Thái Tuế Nhục Thân vạn năm, là một Chi Tiên Quách đúng nghĩa!

Vị trí chúng ta đang đứng, là nơi Phong Thủy Đại Trùng.

Thái Tuế Nhục này đã chết, Hiến Vương dùng nó làm quan tài, cái lỗ mà chúng ta đi vào trước đây, chính là một con mắt Thái Tuế, Hiến Vương dùng vợ mình để bịt con mắt Thái Tuế." "Toàn bộ bên trong Thái Tuế, bị Hiến Vương lấp đầy vô số thi thể, cộng thêm Thái Tuế Nhục đã chết này, thật sự không phải là hiểm nguy thông thường, nhưng đã bị tôi dùng phù lục trấn áp rồi, các cậu cứ yên tâm đào ~!" Phong Nguyên Thanh thong dong nói.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử lúc đầu kinh ngạc, sau đó lại yên lòng.

Hai người động tác rất nhanh, đã đào thông mặt đất, lộ ra một cái giếng đứng chật hẹp và ngắn bên dưới.

Đây là nơi một "con mắt" khác của Thái Tuế.

Ở giữa nó, một chiếc quan tài vàng hình bán người dựng đứng bị mắc kẹt bên dưới.

Thân hình Hồ Bát Ức tương đối gầy gò, thế là hắn xuống giếng đứng mắt thịt bên dưới, dùng dây thừng buộc vào quan tài.

Sau đó mấy người kéo quan tài từ giếng đứng lên.

Đây là một chiếc "Ngọc Đỉnh Trâm Kim Lân Chỉ Quan" hình bán

người, phần trên là hình dạng đầu người và hai vai.

Chỗ niêm phong là bốn "Lân Chỉ" vàng giao nhau.

Vì Hiến Vương định Thi Giải Thăng Tiên, nên nắp quan tài chưa từng được dùng chốt để niêm phong.

Phong Nguyên Thanh rất dễ dàng đẩy nắp quan tài ra.

Chỉ thấy một thi thể đội mũ miện, mặc áo bào ngọc giáp màu đen thêu hình mãng xà, thắt đai tử kim nằm bên trong.

Chỉ là, khuôn mặt ngũ quan của ông ta đã trở nên méo mó mơ hồ, miệng mũi và đôi mắt, giống như bị tan chảy trên mặt vậy.

Giống như một số tín đồ tà thần trong tiểu thuyết Tây huyễn, sắp hóa thành người không mặt.

Trông rất kỳ quái, khiến người ta rợn tóc gáy.

Còn thi thân của Hiến Vương, dường như bị ảnh hưởng bởi Thái Tuế Nhục Chi, đã có chút ngọc hóa.

Phong Nguyên Thanh nhìn vào tay Hiến Vương, nắm chặt một hạt đào, bên trong dường như vẫn còn tàn lưu một chút sinh cơ, xem ra không phải vật phàm.

Phong Nguyên Thanh biết Chu Trần Châu được Hiến Vương ngậm trong miệng, thế là rút Đường Khê Pháp Kiếm ra, chém xuống đầu Hiến Vương một kiếm.

"Cang~" Chỉ nghe một tiếng vang giòn tan, Phong Nguyên Thanh dùng sức chém xuống một kiếm, vậy mà không thể chặt đứt đầu Hiến Vương.

Điều này nằm ngoài dự liệu của anh.

Nhìn lại thi thể Hiến Vương, lúc này bên trong xuất hiện phản ứng năng lượng khổng lồ, lượng lớn âm khí tích tụ trong cơ thể hắn

bắt đầu sôi trào.

Năm giác quan vốn đã mơ hồ của Hiến Vương, đột nhiên lại trở nên rõ nét.

Lớp vỏ ngọc hóa bên ngoài cũng ẩn đi.

Bỗng nhiên, Hiến Vương mở to đôi mắt vô thần.

Sau đó thẳng tắp đứng dậy từ trong quan tài, giống như cương thi vậy.

“Mẹ kiếp, cái tên Hiến Vương chó chết này, trá thi rồi à?” Bàn Tử mắng.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, biết Hiến Vương đã khởi thi.

Hiến Vương lúc sống đã chẳng tầm thường, sau khi chết khởi thi cũng có chút thần dị.

Chương 221

“Mấy anh rút trước đi, quay lại đường cũ, về đến mặt đất rồi nói.” Phong Nguyên Thanh nói với ba người Hồ Bát Ức.

Cái lão tống tử Hiến Vương này, xem ra không đơn giản.

Vẫn là để bọn họ đi trước thì hơn.

Dương Tuyết Lỵ mấy người nghe vậy, không phản bác mà vội vàng xoay người, chạy ra bên ngoài.

Bọn họ biết bản lĩnh của Phong Nguyên Thanh, ở lại đây chỉ tổ vướng chân.

Còn về Mộ Trần Châu, đợi Phong Nguyên Thanh xử lý xong cái lão tống tử Hiến Vương kia, tự nhiên sẽ lấy được.

Ba người rất nhanh rời khỏi Nhục Chi Quách Thất, men theo động huyệt, quay về chủ mộ thất, sau đó một mạch chạy ra ngoài.

Còn về phía Phong Nguyên Thanh.

Hiến Vương sau khi khởi thi, đứng thẳng dậy liền bất động.

Tranh thủ cơ hội này, Phong Nguyên Thanh giơ pháp kiếm, quán chú pháp lực, chém thêm mấy nhát vào cổ Hiến Vương.

Chỉ là lớp ngọc hóa kia tuy đã ẩn đi, nhưng không phải biến mất, vẫn chịu đựng được những nhát chém của Phong Nguyên Thanh.

Bỗng nhiên, ánh mắt của Hiến Vương trở nên sắc bén.

Nhìn qua, trở nên có trí tuệ hơn nhiều.

Lẽ nào Hiến Vương còn có cách để mình sau khi chết khởi thi vẫn giữ được ký ức lúc sinh thời sao?

Nếu đúng là như vậy, thì đó thật sự là một loại trường sinh khác!

Ánh mắt Hiến Vương linh động hơn rất nhiều.

Hắn nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh.

Đột nhiên miệng hắn phát ra một trận âm thanh kỳ lạ "Lạc lạc~ lạc lạc lạc~".

Dường như là một loại ngôn ngữ đặc biệt.

Phong Nguyên Thanh nhớ ra, đây dường như là thi ngữ, chỉ có rất ít người có thể nắm giữ loại ngôn ngữ này.

Mà Tiểu Ca Trương Khởi Lân hình như biết.

Trong địa cung Lỗ Vương Cung, cái huyết thi do Chu Mục Vương biến thành kia.

Trương Khởi Lân từng dùng thi ngữ để giao lưu với hắn.

Nói đến đây, cái huyết thi Chu Mục Vương kia, dường như cũng giữ lại ký ức lúc sinh thời, cũng coi như đã thực hiện được một loại trường sinh khác.

Chỉ là bị Phong Nguyên Thanh một kiếm chặt đầu, chém chết rồi.

Chỉ là, thi ngữ này, Phong Nguyên Thanh lại không biết, chưa từng học qua.

Xem ra có cơ hội phải tìm Tiểu Ca Khởi Lân mà học hỏi.

Kẻo sau này lại gặp phải tình huống này, người ta nói chuyện mà mình không hiểu thì không hay.

Hiến Vương hướng Phong Nguyên Thanh phát ra một tràng âm thanh "lạc lạc lạc" xong, thấy Phong Nguyên Thanh không chút phản ứng, liền dừng lại.

Sau đó, dường như suy nghĩ một lát.

Lại há miệng, vậy mà nói ra mấy câu tiếng người.

Chỉ là nghe có vẻ là cổ ngữ Nam Cương, Phong Nguyên Thanh vẫn không hiểu lắm.

Nhưng cũng đại khái hiểu được ý của hắn.

Là đang hỏi bọn họ là ai?

Chuyện này không cần thiết phải nói với hắn, một lão tống tử, nếu thả ra ngoài, nhất định là đại họa.

Phong Nguyên Thanh cũng không phí lời với hắn.

Tay phải cầm kiếm, tay trái Dương Ngũ Lôi đã súc thế chờ phát.

"Xuy xuy~ Tư~" Lòng bàn tay thúc động, Dương Ngũ Lôi trực tiếp bắn vào mặt Hiến Vương.

Hiến Vương vừa mới khởi thi, thân thể còn rất cứng nhắc, hành động bất tiện nên trực tiếp bị đánh trúng đầu.

"Tích lí ba la~" Một tràng âm thanh dòng điện vang lên.

"Gầm~" Hiến Vương bị đòn này đánh cho phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Hắn dùng thân xác chết khởi thi, toàn thân tràn ngập sức mạnh âm khí, bị lực dương cương của Dương Ngũ Lôi tiêu tan một phần.

Một cảm giác đau đớn thấu tận linh hồn, khiến hắn lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều.

Là một cương thi, nhục thân của hắn đã chết, không còn cảm giác, chỉ có sức mạnh trực tiếp tác động vào linh hồn mới có thể làm tổn thương hắn.

Hiến Vương gầm lên một tiếng giận dữ, ký ức lúc sinh thời bùng nổ, khiến hắn nhớ lại nhiều chuyện hơn.

Dưới sự nuôi dưỡng của âm khí hơn hai ngàn năm, thực lực của hắn dường như không những không suy yếu theo cái chết, mà còn được tăng cường.

Sức mạnh của hắn đến từ thuật của Đằng Xà, bản thân tràn ngập âm lãnh, tử vong, đều là sức mạnh tiêu cực, rất phù hợp với âm khí.

Thậm chí cả thân thể cứng ngắc cũng dường như mềm mại hơn nhiều.

Hắn không biết Vũ Hóa Thăng Tiên rốt cuộc trông như thế nào, cũng chưa từng thấy, nhưng hắn rất hài lòng với trạng thái hiện tại của mình.

Từ chết mà sinh, thân thể cương thi, có thể nói là trường sinh bất lão.

Bước tiếp theo, chỉ cần có thể bay lên Thiên Cung, nguyện vọng cả đời của hắn coi như viên mãn.

Nhưng, hắn đối với nhân loại trước mắt này, cảm thấy vô cùng phẫn nộ, vậy mà dám đánh bị thương hắn.

Ánh mắt Hiến Vương trở nên bất thiện, lộ ra hung quang.

Một thân khí thế bàng bạc cũng theo đó bùng phát ra, muốn trấn áp Phong Nguyên Thanh.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh cũng đồng thời bùng phát ra uy áp khí thế âm thần hùng vĩ của mình.

Đối chọi với Hiến Vương, triệt tiêu lẫn nhau.

Chỉ xét về cảnh giới, Hiến Vương cao hơn một tầng, nhưng mà, công pháp Hiến Vương tu hành, làm sao so sánh được với Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh của Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh tuy cảnh giới thấp hơn một tầng, nhưng trên

thực lực lại không hề kém Hiến Vương chút nào, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Thấy Phong Nguyên Thanh kháng cự được khí thế của mình, ánh mắt Hiến Vương chợt đọng lại, sau đó, thân hình nhảy vọt, giơ lên một đôi móng vuốt sắc bén, trực tiếp vồ vào mặt Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh giơ kiếm lên, chạm vào móng vuốt của Hiến Vương, phát ra một tiếng va chạm kim loại vang dội.

Sau đó, Hiến Vương bị một kiếm này đánh lui.

Bản chất của Hiến Vương, chính là một cỗ cương thi khởi thi, thuộc về yêu vật âm tà.

Trên Đường Khê Pháp Kiếm, Phong Nguyên Thanh đã khắc vô số pháp trận và phù văn, trong đó có khu tà, phá sát chi lực, là khắc tinh của Hiến Vương, có lực áp chế tự nhiên.

Ở sâu dưới lòng đất này, muốn tiêu diệt Hiến Vương, có chút khó khăn, cần phải tốn không ít thời gian.

Còn trong mộ đạo, ba người Hồ Bát Ức, men theo đường cũ quay về.

Đi qua Tam Thế Kiều và mộ đạo, trèo lên đại thạch môn, từ thiên môn đi ra.

Lại phát hiện, mực nước trong mộ đạo đã dâng cao rất nhiều, đã sắp ngập đến trước cửa mộ thất lớn.

Chương 222

“Mực nước sao lại cao thế này?” Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Hồ Bát Ức nghĩ một lát, nói: “E là thủy nhãn bị tắc rồi, cái Vạn Niên Lão Nhục Chi kia chính là điểm hội tụ phong thủy đại trùng ở đây, Hiến Vương trá thi sau, e là đã dẫn động địa khí biến hóa, nếu để nó phun trào ra, e rằng cả Trùng Cốc đều sẽ bị nhấn chìm.” “Chúng ta mau đi thôi, không thì e rằng phải làm mồi cho cá dưới nước!” Thủy nhãn đã tắc, xoáy nước chết người dưới đáy không còn uy hiếp, ngược lại nước đang cuồn cuộn dâng lên.

Ba người vội vàng men theo mộ đạo, lợi dụng lực đẩy của nước mà bơi trở lại bờ.

Phong Nguyên Thanh vẫn luôn phóng thần thức, chú ý động tĩnh của mấy người này, thấy ba người đã an toàn lên bờ, liền không chần chừ nữa.

Tung ra một đòn Ngũ Lôi nữa, cả người anh dung nhập vào đất đá, dùng Độn Thổ Thuật trở về mặt đất.

Về phía này, Phong Nguyên Thanh thân hình độn vào đất đá, rời khỏi địa cung.

Bên ngoài, bầu trời âm u như mực, đêm đã tàn sáng, nhưng tầng mây trên trời lại vô cùng dày đặc, che kín ánh sáng mặt trời, bốn phía vẫn một mảnh tối tăm.

Tiếng thác nước bốn phía như sấm rền, vẫn không ngừng đổ xuống thâm đàm dưới đáy cốc.

Mà thủy nhãn đã tắc, dòng nước không có chỗ để xả, mực nước đã dâng lên không ít, nhấn chìm không ít khu vực ven bờ, nếu cứ thế

này, cả đáy cốc đều sẽ bị nhấn chìm.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh hội hợp với Dương Tuyết Lỵ và bọn họ, đồng thời bảo mấy người tiếp tục men theo sạn đạo quay về phía vách núi.

Ba người cũng không chần chừ, men theo sạn đạo tiếp tục chạy lên.

Hiến Vương kia, thấy Phong Nguyên Thanh dung nhập vào đất đá, biến mất không thấy, lập tức nổi giận.

Hắn cảm nhận được, khí tức của Phong Nguyên Thanh đang nhanh chóng rời xa nơi này, đi lên mặt đất.

Hắn gầm lên một tiếng giận dữ, dựa vào cương thi chi khu cường hãn của mình, cứng rắn từ trong đất đá, phá xuyên một lối đi, từ vách núi dưới đáy cốc chui ra.

Lối vào mộ Hiến Vương tuy được đặt trong thâm đàm dưới đáy cốc, nhưng chủ thể địa cung lại nằm trong vách núi, thậm chí độ cao đã vượt qua mực nước hồ.

Một đường hầm, cứng rắn bị Hiến Vương đâm ra.

Giờ thì không cần phải đi từ lối vào mộ đạo dưới nước nữa, trực tiếp từ đường hầm này, là có thể đến chủ mộ thất nơi Hiến Vương đặt quan tài.

Nhưng Hiến Vương đã không còn bận tâm nữa.

Hắn đã từ chết mà chuyển sinh, hoàn thành bước quan trọng nhất, lăng mộ này đối với hắn mà nói, đã vô dụng.

Hiện tại, chỉ cần tiêu diệt mấy người này, hắn liền có thể đi tìm Thiên Cung.

Tuy nhiên, cùng với việc Hiến Vương xuất thế, lộ diện giữa trời

đất.

Trong Thái Tuế Nhục Chi không còn Hiến Vương trấn áp, địa khí tích tụ hơn hai ngàn năm lập tức bạo động.

Vị trí đó, vốn là điểm hội tụ phong thủy đại trùng ở đây, lúc này đang điên cuồng phun trào địa khí ra ngoài.

Dẫn động sự biến hóa của thiên tượng.

Trên bầu trời đột nhiên sấm vang chấn động, chớp giật sấm rền.

Đồng thời một luồng khí tức nặng nề áp xuống, đây là thiên uy.

Trong cổ mộ, cổ thi thành yêu, nhất định sẽ gây hại chúng sinh, trời đất không dung.

Vô số tia chớp trắng rực, cuồn cuộn trong tầng mây, cứ như thể bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống.

Hiến Vương cũng cảm nhận được áp lực này.

Thế là hắn liền nghĩ đến việc nhanh chóng giải quyết mấy người này, sau đó lại rút về hang ổ địa cung cũ, đợi địa khí phun trào xong, khôi phục bình tĩnh rồi mới ra ngoài tìm Thiên Cung.

Hiến Vương lập tức xông về phía Phong Nguyên Thanh, hai người đại chiến.

Phong Nguyên Thanh cũng dốc hết bản lĩnh, Kim Quang Chú hộ thể, kịch liệt giao chiến với Hiến Vương.

Pháp kiếm bên tay phải không ngừng va chạm với thi thể Hiến Vương.

Tay trái tranh thủ lúc rảnh rỗi liền ném ra từng lá khu tà phù, phá sát phù, thiên lôi phù, v.v.

Không ngừng tiêu hao thi khí, âm khí trên người Hiến Vương, làm

suy yếu chiến lực của hắn.

Mà trong lúc giao chiến, còn phải tung ra hai phát Dương Ngũ Lôi, khiến Hiến Vương vô cùng khó chịu.

Bản thân hắn vốn không giỏi chiến đấu, dù sao cũng là một vương giả, để thuộc hạ đi chiến đấu là được rồi.

Lúc này đã thành cương thi, một số bản lĩnh phong thủy thuật sĩ lúc sinh thời đã không thể sử dụng, chỉ có thể dựa vào sự cứng rắn của thân thể, và sự hỗ trợ của lượng lớn âm khí, để giao chiến với Phong Nguyên Thanh.

Các phù lục ném ra đều kích phát, lập tức trên thân thể cương thi của Hiến Vương, "tích lí ba la", một trận nổ vang.

Khiến thân hình Hiến Vương khựng lại.

Phong Nguyên Thanh nhân cơ hội ném mấy lá thiên lôi phù dùng để định vị, dán vào lưng Hiến Vương, nhưng chưa kích hoạt.

Tiếp đó lại thi triển khống thủy thuật, vô số dòng nước hóa thành dây thừng, trói chặt Hiến Vương lại, khiến hắn khó lòng thoát khỏi.

Đến đây, Phong Nguyên Thanh định thi triển sát thủ giản, dẫn động vô số thiên lôi trong tầng mây, để đánh giết Hiến Vương, hoàn thành đòn cuối cùng.

Lôi đình lúc này, khác với lôi đình bình thường, ẩn chứa nhiều Thẩm Phán Chi Lực hơn.

Đặc biệt là, Thẩm Phán Chi Lực kia, chính là sinh ra nhằm vào việc Hiến Vương khởi thi, tính nhắm mục tiêu vô cùng mạnh, chuyên môn đối phó Hiến Vương.

Hiến Vương phát ra tiếng gầm giận dữ lớn, muốn thoát khỏi dòng nước trói buộc hắn.

Chỉ là, nước mềm yếu đến cực độ, hắn làm sao cũng không thể thoát ra.

Phong Nguyên Thanh không chần chừ nữa, trực tiếp thi triển Tiếp Dẫn Thiên Lôi Chi Pháp.

Miệng niệm Lôi Tổ Bảo Cáo.

"Chí tâm quy mệnh lễ.

Cửu Thiên Ứng Nguyên Phủ, Vô Thượng Ngọc Thanh Vương.

Hóa hình nhi mãn thập phương, đàm đạo nhi phu cửu phượng.

Tổng tư Ngũ Lôi, vận hành Tam Giới.

Quần sinh phụ, vạn linh sư.

Đại Thánh Đại Từ, Chí Hoàng Chí Đạo.

Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn." Đây là đang dẫn động Ngọc Xu Thần Lôi, Thiên Đạo Thẩm Phán Chi Lôi.

Theo khẩu quyết của Phong Nguyên Thanh niệm xong, mây lôi trên bầu trời cuồn cuộn, phát ra từng trận tiếng nổ vang vọng đến muốn điếc tai.

Phong Nguyên Thanh xa xa chỉ vào Hiến Vương.

Lập tức, một trụ lôi điện thô như thùng nước, từ trên trời giáng xuống, phát ra từ sâu trong mây lôi.

Trực chỉ Hiến Vương đang bị dòng nước quấn quanh.

"Oanh~~~" Một tiếng nổ lớn, vang vọng khắp ngàn dặm.

Vô số người ở gần đó đều nghe thấy tiếng nổ lớn này.

Chỉ là không thấy được cảnh tượng thiên lôi diệt thi này.

Một đòn lôi kích này, trực tiếp xuyên từ đỉnh đầu Hiến Vương, đánh đến tận lòng bàn chân.

Sức mạnh lôi đình còn sót lại, thông qua dòng nước truyền dẫn vào trong đầm nước.

Lập tức trong đầm nước nổi lên một mảng lớn cá chết, bụng trắng béo nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Đòn này tiêu diệt linh hồn, chỉ để lại một bộ tàn thi.

Chương 223

Chỉ là cương thi chi khu của Hiến Vương này, trải qua hơn hai ngàn năm địa khí, âm khí tôi luyện, sớm đã cứng rắn vô cùng, vì vậy mới không bị thiên lôi đánh hủy.

Điều này lại để lại một cỗ dược liệu tốt, cương thi bị lôi đánh, luyện thành khôi lỗi sẽ vô cùng tuyệt vời, thậm chí còn loại bỏ được nhược điểm sợ thiên lôi của cương thi.

Phong Nguyên Thanh lập tức dẫn động dòng nước, kéo thi thể Hiến Vương về phía mình, thu vào Ngự Thú Không Gian.

Sau đó, đáy đầm nước, đột nhiên nổi lên lượng lớn bong bóng khí.

Địa khí tích lũy mấy ngàn năm, từ trong thủy nhãn này, đột ngột phun trào ra, trực tiếp xông thẳng lên trời.

Trên bầu trời đen kịt xuất hiện một vết nứt màu huyết hồng.

Cảnh tượng này giống đến kinh ngạc với cảnh thiên băng được miêu tả trong Thiên Kê Đồ ở mộ thất Hiến Vương trước đó.

Ba người Hồ Bát Ức đang leo lên sạn đạo cũng chú ý đến cảnh tượng này, lập tức mắt tròn xoe, miệng há hốc.

Địa khí va chạm với thiên tượng, va chạm mở ra một vết nứt khổng lồ.

Vết nứt theo thời gian trôi đi, càng lúc càng lớn, vạn đạo hào quang huyết hồng, từ trong đó giáng xuống, như thể tận thế đang đến.

Kéo theo đó còn có những trận gió lớn ào ào.

Trời đất va chạm, cuồng phong gào thét.

Ba người Hồ Bát Ức vẫn đang ở trên vách đá dựng đứng, tiến

thoái lưỡng nan, lên cũng không được, xuống cũng không xong.

Gió lớn thổi đến nỗi, ngay cả nói chuyện cũng khó cất lời.

Mấy người đành phải tìm một khe đá lớn hơn gần đó, chui vào ẩn nấp.

Phong Nguyên Thanh thì không chịu ảnh hưởng gì.

Chỉ là cây cối, dây leo trong thâm cốc, đều bị gió quật ngã nghiêng ngả, có cây thậm chí bị thổi đứt lìa, cuốn lên trời.

Mà Lăng Vân Thiên Cung cách đó không xa, nhờ có đại trận Phong Nguyên Thanh bố trí trước đó bảo vệ, thì không chịu ảnh hưởng nhiều, vẫn nguyên vẹn không tổn hại.

Địa khí trong đầm nước phun trào càng lúc càng kịch liệt.

Phong Nguyên Thanh lập tức phi thân, bay đến vách núi bên ngoài cốc.

Sự phun trào địa khí kịch liệt kia, cuốn theo nước trong đầm dưới đáy cốc, vậy mà hình thành một cơn thủy long quyển khổng lồ.

Lượng lớn đồ vật trong nước, cùng với dây leo gần đó, đều bị nhổ tận gốc, cuốn vào trong.

Chỉ là, cơn thủy long quyển này dựa vào sự phun trào địa khí dưới thủy nhãn mà hình thành, sẽ không di chuyển.

Sau đó anh nhìn về phía ba người Hồ Bát Ức.

Mấy người đang ẩn nấp trong một khe đá.

Mà Phong Nguyên Thanh còn phát hiện, trong đám dây leo cách đó không xa phía sau bọn họ, có một thực vật hình người nữ tính, toàn thân trần trụi.

Toàn thân màu xanh lục, giống hệt người thật, chỉ là hai chân vẫn

mọc trên dây leo, chưa mọc ra.

Đây hẳn là linh vật Mộc Quế hiếm thấy mọc ở đây.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền lập tức bay qua, đến bên ngoài khe đá nơi ba người ẩn nấp, cũng chui vào.

Vốn dĩ khe đá này không lớn lắm, bốn người ở bên trong, trông vô cùng chật chội.

"Ấy, Phong gia, anh sao cũng đến đây?" Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Hồ Bát Ức cũng vậy, đầy vẻ kinh ngạc.

Bọn họ còn tưởng Phong Nguyên Thanh sẽ tìm một chỗ gần đó để tránh gió, không ngờ lại tìm đến chỗ bọn họ.

"Mấy anh không sao chứ?

Mau xem trên người có chỗ nào bị thương không, kịp thời chữa trị." Phong Nguyên Thanh nói.

"À, bọn tôi vừa nãy đã kiểm tra kỹ rồi, đều không bị thương." Hồ Bát Ức nói.

"Ừm, vậy thì tốt." Phong Nguyên Thanh gật đầu.

Sau đó, anh nghiêng người, đi đến một chỗ hở bên cạnh khe đá.

Trên vách đá, khắp nơi đều phủ đầy dây leo thực vật to lớn, mà chỗ này, có một mảng bị vỡ, lộ ra một lỗ hổng.

Gạt đám lá cây che chắn ra, lộ ra nửa thân thể trần trụi của một người phụ nữ.

Chỉ thấy cô ta dung mạo tinh xảo, ngũ quan đầy đủ, cằm nhọn cổ thon, đôi gò bồng đảo cao vút, vóc dáng lồi lõm có duyên.

Da thịt như ngọc, cúi đầu nhắm mắt bất động, chỉ là màu da lại xanh lục.

Nhìn kỹ, thân thể cô ta vẫn hơi phập phồng, dường như vẫn còn hô hấp, giống như đang ngủ vậy.

Ba người Hồ Bát Ức vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ trong vách đá dựng đứng này, vậy mà ẩn giấu một người phụ nữ toàn thân xanh lục.

"Phong gia, cô ta… đây là tình huống gì, lẽ nào là thi thể?

Hay là tống tử?" Bàn Tử chỉ vào người phụ nữ xanh lục kia hỏi.

"Yên tâm, không phải tống tử gì cả, đây là linh vật Mộc Quế do đại tự nhiên thai nghén, hấp thu tinh hoa của địa khí, đã mọc ra tinh xảo như vậy, nếu cơ duyên đủ, nói không chừng còn thật sự có thể thành tinh, biến thành người đấy!" Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Hả?

Thật sự có thể thành tinh à?" Bàn Tử ngạc nhiên nói.

"Không sai, nhưng mà, hiện tại xem ra, còn kém xa lắm." Nói rồi, Phong Nguyên Thanh gạt đám lá cây che chắn nửa dưới thân của Mộc Quế ra.

Chỉ thấy hai chân của cô ta, hoặc có thể nói là không có chân, mà là bị bao bọc trong dây leo, giống như hai chân và dây leo đã hòa làm một thể.

Hai chân của cô ta vẫn chưa thai nghén ra.

"Ha, thật đúng là thần kỳ, nhưng mà, e rằng cũng chỉ có khí tượng của thần tiên huyệt như Thủy Long Vựng thế này, mới có thể thai nghén ra linh vật như vậy chứ!" Hồ Bát Ức cảm khái.

"Không sai, chỉ là giờ đây Thủy Long Vựng đã bị phá rồi, e rằng khó có thể duy trì Mộc Quế tiếp tục sinh trưởng, nếu cứ ở lại đây, e rằng sẽ từ từ khô héo mà chết." Phong Nguyên Thanh thở dài nói.

Nhưng mà, có thể thử thu vào Ngự Thú Không Gian xem sao.

Ngự Thú Không Gian đối với ngự thú đều có tác dụng xúc tiến rất tốt, hẳn là cũng hữu ích với cô ta.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh dùng tay sờ lên khuôn mặt tinh xảo của Mộc Quế.

Cô ta không có lông mày, tóc, chỉ có những sợi dây leo và cành lá nhỏ xíu.

Sau khi Phong Nguyên Thanh chạm vào khuôn mặt cô ta, cô ta vậy mà khóe miệng nhếch lên, khẽ mỉm cười.

Dường như còn có chút vẻ ngại ngùng.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, khẽ cười.

"Không tồi, nếu được nuôi dưỡng tốt, thật sự trưởng thành thành người, thì cũng không tệ." Anh nghĩ thầm.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh đặt tay lên vai Mộc Quế, tâm niệm vừa động, liền thu cô ta, cùng với cả một dây leo và rễ, vào Ngự Thú Không Gian một cách hoàn chỉnh, chuyên môn phân chia một khu vực, để cô ta bén rễ ở đó, tiếp tục sinh trưởng.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử thấy Phong Nguyên Thanh động tay một cái, liền thu cái Mộc Quế này đi, trong lòng đều cảm khái: "Thật sự quá thần kỳ rồi, mỗi lần thấy Phong gia thi triển thủ đoạn như vậy, đều không khỏi chấn động!" "Được rồi, đợi địa khí phun trào xong, chúng ta có thể rời đi rồi." Phong Nguyên Thanh nói.

Mây đen tràn ngập bầu trời, bị thủy long quyển khuấy động, đã tiêu tán không ít.

Lượng lớn mây đen bị cuốn vào không trung.

Chương 224

Huyết quang trong tầng mây cũng dần dần tiêu tán.

Trong thâm cốc, lượng lớn nước đầm kèm theo tôm cá, bị thủy long quyển cuốn lên, không biết sẽ rơi xuống chỗ nào.

Mực nước trong đầm cũng đã hạ xuống rất nhiều, thấp hơn lúc đến không ít.

Mấy người liền lặng lẽ ngồi trong khe đá nghỉ ngơi, ở dưới đáy mộ lâu như vậy, mấy người đều đã mệt mỏi.

Còn ở gần ngoại vi Trùng Cốc.

Đoàn người Trại Già Long bị Phong Nguyên Thanh khuyên quay về, tự nhiên không thể không thấy động tĩnh vừa rồi.

Dị tượng trên bầu trời, giống như thiên băng tận thế.

Mây đen dày đặc, xé rách một lỗ hổng lớn trên trời, còn có tiếng sấm rền vang muốn điếc tai, cùng với thủy long quyển xông thẳng lên trời.

Bọn họ cả đời chưa từng thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, suýt chút nữa đã tưởng là ông trời nổi giận, muốn trừng phạt bọn họ rồi.

Ngay sau đó, Ân Khoan liền nghĩ đến lời Phong Nguyên Thanh nói với bọn họ lúc rời đi, bảo bọn họ mau rời khỏi, nếu không sẽ mất mạng.

Bây giờ nghĩ lại, quả đúng là như vậy, cảnh tượng tận thế hùng vĩ kia chưa nói đến, chỉ riêng thủy long quyển đó thôi, nếu còn ở lại đó, khẳng định sẽ bị cuốn vào, chết không nghi ngờ gì.

Hắn theo thói quen hít một hơi thuốc lá, nhả ra một vòng khói.

Trong lòng khánh hạnh, may mắn mà nghe lời vị đại tiên kia, kịp thời rút ra ngoài, nếu không thì thật sự xong đời rồi.

Đại tiên đã cứu bọn họ một mạng.

Dị tượng địa khí xông thẳng lên trời này, đến nhanh, đi cũng không chậm.

Nửa giờ sau, địa khí xông thẳng lên trời kia dần dần yếu đi.

Tầng mây trên trời vẫn còn một lỗ hổng lớn, ánh sáng mặt trời từ đó đổ xuống.

Trông có một cảm giác thần thánh.

Đầm nước cũng bình tĩnh lại.

Không có địa khí dâng lên, xoáy nước trong thủy nhãn lại bắt đầu xoay chuyển.

Sinh thái lại khôi phục bình thường.

Ân Khoan dẫn theo một nhóm tộc nhân, vội vàng quay lại Trại Già Long theo đường cũ, chuẩn bị nghênh tiếp đoàn đại tiên trở về, để bày tỏ thành ý của bọn họ.

Còn về phía Phong Nguyên Thanh, sau khi dị tượng dừng lại.

Ba người Hồ Bát Ức men theo vách đá trên sạn đạo và dây leo còn sót lại, trở về vách núi.

Còn Phong Nguyên Thanh thì dặn dò mấy câu, sau đó, từ đường hầm Hiến Vương phá ra, quay lại Thái Tuế Nhục Chi Quách Thất của Hiến Vương.

Không gian ở đây đã bị vô số thi thể và oán khí ăn mòn, không gian mỏng yếu, dễ dàng mở ra thi động, cần phải xử lý một chút.

Thế là anh độn nhập vào vách núi bên ngoài quách thất, bố trí một

đại trận.

Đại trận bao phủ toàn bộ Thái Tuế Nhục Chi.

Hơn nữa, các điểm nút trận pháp được Phong Nguyên Thanh đặt trong tầng đất đá ở vách núi, không cần lo lắng bị người phá hoại.

Đại trận sẽ tịnh hóa âm khí và oán khí ở đây, sức mạnh Thiên Địa Pháp Tắc sẽ từ từ làm phẳng không gian bị ăn mòn.

Còn những thi thể được lấp đầy vào Thái Tuế Nhục Chi khi mất đi sự hỗ trợ của âm khí, đều sẽ từ từ phân hủy trong lòng núi.

Như vậy, quách thất cuối cùng của Hiến Vương, cũng coi như được bảo tồn nguyên vẹn.

Lăng mộ dưới lòng đất, sau này có thể sẽ được bảo vệ.

Nhưng Lăng Vân Thiên Quan trên mặt đất, nói không chừng sẽ được phát triển thành điểm du lịch đấy.

Giống như lăng Tần Thủy Hoàng và đội quân đất nung vậy.

Có thể nói đây là một phát hiện mang tính cột mốc trong lịch sử khảo cổ.

Phong Nguyên Thanh với tư cách là nhân viên chính thức của cơ quan khảo cổ, thì không ngại đóng góp một chút cho sự phát triển nghiên cứu khảo cổ.

Làm xong những việc này, Phong Nguyên Thanh lại dùng pháp thuật, gia cố đường hầm một chút, và làm một số vật che chắn ở cửa động.

Sau đó, liền đi đến hội hợp với ba người Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Ức.

Ba người lên đến nơi, men theo dòng sông quay về đường cũ.

Phong Nguyên Thanh rất nhanh đã đuổi kịp.

Ba người quay lại Hồ Lô Động, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia vẫn còn nằm sấp, những cái Tử Phiêu Phù Thi kia, vẫn còn nổi lềnh bềnh trong nước.

Phong Nguyên Thanh một tay Tam Muội Chân Hỏa xuống, tất cả tử phiêu và trứng trùng trên lưng chúng, đều bị thiêu thành tro bụi.

Còn về con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, Phong Nguyên Thanh cũng tiện tay giết chết nó.

Phong Nguyên Thanh đã nhận thấy, nồng độ dưỡng khí ở đây đã giảm xuống rất nhiều, không còn thích hợp cho nó sinh tồn nữa.

Không có vô số tử phiêu này, Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng không có thức ăn, sớm muộn gì cũng chết.

Phong Nguyên Thanh chỉ là giúp nó một tay trước thời hạn, chết an lạc không đau đớn, tổng tốt hơn là bị nghẹt thở chết, đói chết.

Tiếp theo, sẽ không còn nguy hiểm gì nữa.

Mọi người đi vào sơn động, men theo dòng sông một mạch quay về, xuyên qua rừng nguyên sinh, xuyên qua đường hầm núi Già Long, trở về Trại Già Long.

Khách sạn Thái Vân.

Cô bé Thái Vân đang ngơ ngác nhìn về phía núi Già Long xa xa.

Cô bé đang nghĩ về chuyện của đoàn người Phong Nguyên Thanh.

Trùng Cốc không phải là nơi tốt đẹp gì, nhiều người đi rồi đều không quay về.

Không biết bọn họ thế nào rồi?

Có tìm thấy Đại Hồ Điệp xinh đẹp không.

Mấy ngày trước, cô bé thấy lão tộc trưởng dẫn một nhóm người ra khỏi trại, không lâu sau, lão tộc trưởng lại quay về, chỉ là người quay về ít đi rất nhiều.

Tuy nhiên trên mặt lão tộc trưởng lại không có chút ưu sầu nào, ngược lại có vẻ hơi phấn khích, trên mặt vẫn luôn treo nụ cười.

Lẽ nào là gặp phải chuyện vui gì?

Các loại suy nghĩ không ngừng nảy ra trong lòng cô bé.

Trong Trại Già Long, lão tộc trưởng Ân Khoan đang chỉ huy thuộc hạ mọi người bố trí trong trại.

Vốn dĩ đã treo không ít vải đỏ, giờ lại thêm một số vải màu sắc khác.

Cả trại đều trở nên hân hoan.

Khiến một số thương nhân qua đường không hiểu rõ nguyên do, nhưng cũng không tìm hiểu sâu, dù sao cũng không liên quan nhiều đến bọn họ, là chuyện tốt thì cứ thế, bọn họ cũng theo đó mà vui lây.

Trong nghị sự đại sảnh, Ân Khoan, kể lại những gì đoàn người bọn họ đã thấy và nghe ở Trùng Cốc, cho các tộc lão bên dưới nghe.

Lại có một số thanh tráng làm chứng, những gì hắn nói đều là thật, những vết thương trên người cũng không thể giả được.

Trong lời kể của Ân Khoan, thần lực thao túng lửa của Phong Nguyên Thanh, khiến bọn họ vô cùng chấn động.

Nhưng dù sao cũng không phải tận mắt thấy, trong lòng vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng cũng không nói nhiều.

Chương 225

Dù sao không lâu sau là có thể thấy rồi.

Ân Khoan thực hiện quyền lực tộc trưởng, bất chấp mọi ý kiến phản đối, chuẩn bị tổ chức một nghi thức đón tiếp long trọng.

Mọi thứ đều đang diễn ra sôi nổi.

Đúng như Ân Khoan dự liệu, đoàn người Phong Nguyên Thanh lại quay về khách sạn Thái Vân ở Trại Già Long nghỉ ngơi.

Dù sao gần đó cũng chỉ có trại này là có thể dừng chân.

Ân Khoan mòn mỏi chờ đợi, cuối cùng cũng chờ được người đến.

Trên khuôn mặt già nua tràn đầy nụ cười.

Hắn dẫn theo một nhóm tộc lão, cùng với Trạch Ngõa và một nhóm thanh tráng, đến khách sạn Thái Vân, xin gặp Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh không ngờ, lão tộc trưởng Ân Khoan lại làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Ân Khoan cung kính mời Phong Nguyên Thanh đến nghị sự đại sảnh.

Tối hôm đó, Trại Già Long đã tổ chức một buổi tiệc lửa trại vô cùng long trọng.

Bất kể là dân làng trong trại, hay khách thương du khách bên ngoài, đều nhiệt tình dâng trào, ca hát nhảy múa.

Đồng thời, Trạch Ngõa cũng thuận lợi tiếp quản vị trí tộc trưởng, trở thành tộc trưởng đời mới của Trại Già Long.

Lão tộc trưởng Ân Khoan, thì lui về hậu trường dưỡng lão.

Phong Nguyên Thanh còn dặn dò bọn họ, không lâu sau, sẽ có các giáo sư chuyên gia từ Kinh Thành đến, sẽ đến Trùng Cốc khảo sát.

Lần này, Trại Già Long có rất nhiều thanh tráng đã từng đến Trùng Cốc, có thể để bọn họ làm người dẫn đường.

Ân Khoan và Trạch Ngõa tự nhiên sẽ không từ chối.

Mặc dù trong lòng có chút không cam tâm, nhưng bảo tàng Hiến Vương trong Trùng Cốc, bọn họ không có bản lĩnh lấy được, giờ đây, chỉ có thể giao nộp, do đội khảo cổ do chính quyền tổ chức đến khai quật.

Trước khi đi, Phong Nguyên Thanh để lại cho bọn họ một số phù lục, cùng với một số đồ tùy táng bằng vàng ngọc lấy từ mộ Hiến Vương, coi như là tiền vốn phát triển cho bọn họ vậy.

Sau đó mấy người Phong Nguyên Thanh, liền rời khỏi Trại Già Long, quay về Kinh Thành.

Trải qua mấy ngày di chuyển, mọi người cuối cùng cũng quay lại Kinh Thành.

Lúc này, Hồ Bát Ức cũng nhớ ra, những tượng đồng ở Lăng Vân Thiên Cung kia, anh từng nhìn thấy khi còn làm lính ở Tạng khu.

Mà ở đó, có một ngôi Đại Phượng Hoàng Tự, tương truyền được xây dựng vào thời Càn Long, phong ấn một cổ phần cấm địa thần bí của Ma Quốc.

Truyền rằng, Quỷ Mẫu cuối cùng của Ma Quốc và Đại Thiền Diệt Pháp Kích Yêu Bát đều được chôn ở đó, vì để trấn áp Quỷ Mẫu, chuyên môn xây dựng ngôi miếu, cúng tế Đại Uy Đức Kim Cương để trấn áp cô ta.

Chỉ là sau này xảy ra nhiều chuyện quỷ dị, chết rất nhiều người, nên liền bị bỏ hoang.

Hồ Bát Ức kể chuyện này cho mấy người Phong Nguyên Thanh nghe.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, nói: "Không sai, Mộ Trần Châu chúng ta đã lấy được rồi, hậu sự, sẽ liên quan đến Ma Quốc từng ở Tạng địa!" "Ma Quốc ban đầu là một chi hậu duệ của tộc Trát Qua Lạp Mã, mang theo Xà Thần Chi Nhãn, sau khi đến Tạng địa đã kiến lập quốc độ, đồng thời nắm giữ bí mật của Xà Thần Chi Nhãn, có thể sử dụng sức mạnh trong đó." "Ma Quốc là một quốc độ thần quyền tôn giáo, sùng bái vực sâu và động huyệt, tín ngưỡng luân hồi, cúng tế tà thần.

Địa vị cao nhất chính là Quỷ Mẫu." "Tương truyền mỗi một đời Quỷ Mẫu đều là chuyển sinh tái thế, không bao giờ lộ mặt cho người khác thấy, hơn nữa còn có loại mắt thứ bảy ngang hàng với 'Phật Nhãn' là 'Ma Nhãn', còn gọi là Vô Giới Yêu Đồng." "Và vương thành của họ được gọi là Ác La Hải Thành hay còn gọi là 'Úy Phố Tráng Lực Thập Hạng Thành'." "Chỉ là, Ma Quốc từ thịnh mà suy, bị Đại Vương Bảo Châu địch chế trên cao nguyên và Đại Sư Liên Hoa Sinh đánh cắp Xà Thần Chi Nhãn, cuối cùng công phá vương thành, Ma Quốc từ đó diệt vong." "Muốn phá giải bí mật Mộ Trần Châu, nói không chừng còn phải đến Tạng khu Ma Quốc đi một chuyến." "Tuy rằng chúng ta không hề trúng lời nguyền, nhưng di tích Ma Quốc này, cùng với Ác La Hải Thành trong truyền thuyết, tôi vẫn rất có hứng thú, đợi có thời gian rảnh, chúng ta có thể qua đó thám hiểm một phen." "Ký nhiên Phong gia cậu có ý định muốn đi chơi Tàng Địa Ma Quốc, vậy đoạn thời gian này, chúng ta cứ nghiên cứu một chút, thu thập thêm ít tư liệu về Ma Quốc, đến lúc đó, chúng ta cũng có chuẩn bị." Hồ Bát Ức nói.

"Được, vậy giao cho hai người đó.

Đúng rồi, việc tu luyện của hai người đừng buông lỏng, đoạn thời

gian này, tôi sẽ kiếm thêm vài thứ tốt cho hai người, để hai người càng tiến bộ hơn một tầng." Phong Nguyên Thanh nói.

"Haha, vậy thì quá tốt rồi, cảm ơn Phong gia!" Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đồng thanh nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh dẫn Dương Tuyết Lỵ từ biệt hai người, trở về Tứ Hợp Viện Nam La Cổ Hạng.

Trần Ngọc Lâu biết tin hai người trở về, lập tức đến hỏi thăm tình hình.

"Nguyên Thanh, Tuyết Lỵ, hai cháu đã trở về từ Mộ Hiến Vương sao?" "Vâng ạ, lão gia tử, Mộ Hiến Vương này quả nhiên hung hiểm!" Dương Tuyết Lỵ cảm khái nói.

"Ai, Trùng Cốc quả thật hung hiểm, nếu không thì ông nội cháu làm sao có thể mất mạng ở đó được!

Nói đi thì phải nói lại, Mộ Hiến Vương đã đổ đấu vào được chưa?" Trần Hạt Tử (Trần Ngọc Lâu) tò mò hỏi.

"Đương nhiên rồi, Quan Sơn Thái Bảo và Mạc Kim Giáo Úy chúng ta liên hợp xuất sơn, há có lý nào không phá được!" Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Tốt, tốt!

Tâm nguyện của lão phu coi như đã hoàn thành!" Trần Ngọc Lâu kích động nói.

"Chướng khí độc bên ngoài Mộ Hiến Vương, các cháu đã hóa giải thế nào?" Trần Ngọc Lâu tiếp tục hỏi.

"Lão gia tử, chúng cháu không mạo hiểm xông vào chướng khí độc, quá nguy hiểm.

Chúng cháu đã tìm thấy Phổ Trấn Lăng của Mộ Hiến Vương bên

ngoài Trùng Cốc, phát hiện một con mật đạo tế tự, từ mật đạo này mà tránh được chướng khí độc, trực tiếp tiến vào bên trong Trùng Cốc." Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng nói.

"Hả?

Ra là vậy, vậy mà lại có mật đạo sao?" Trần Ngọc Lâu ngẩn người.

"Đúng vậy, mật đạo đó chắc là để hậu nhân đi vào tế bái." Dương Tuyết Lỵ nói.

Trần Ngọc Lâu trầm mặc, hồi đó sao ông lại ngây thơ vậy chứ, sao lại không nghĩ đến việc tìm mật đạo nhỉ?

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói: "Tuy rằng tìm được mật đạo, nhưng hiểm nguy bên trong lại không kém gì chướng khí độc." "Trong mật đạo, Hiến Vương đã dùng đẳng thuật bố trí vô số trùng noãn, ký sinh trên hàng vạn nữ thi, hơn nữa, trong động huyệt sâu bên trong mật đạo, còn có một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ thời viễn cổ.

Chướng khí độc bên ngoài Trùng Cốc, chắc là do nó tạo ra!" "Cự trùng viễn cổ, lại là như vậy, thảo nào chướng khí độc bên ngoài Trùng Cốc nghìn năm không tan, hóa ra là do cự trùng viễn cổ không ngừng tạo ra chướng khí độc!" Trần Ngọc Lâu kinh ngạc nói.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ lại nói về những dây leo được ấp từ nữ thi.

Thủy Long Vựng sâu trong thung lũng, Thiên Cung Lăng Vân và Bảo Điện Hội Tiên xây tựa vào núi.

Cả lối vào mộ đạo trong mắt nước, Tam Sinh Tam Ngục, Âm Tử Quan, quan tài đồng, Nấm Thái Tuế.

Và điều hung hiểm nhất, thi biến của lão Tống tử Hiến Vương, bị

thiên lôi giáng xuống đỉnh đầu mà tiêu diệt… Những thủ đoạn và bố trí huyền bí trong Mộ Hiến Vương khiến Trần Ngọc Lâu vô cùng kinh thán.

"Vạn vạn không ngờ, những gì lão phu ta đã trải qua, còn chưa bằng một phần vạn hiểm nguy trong Mộ Hiến Vương!

E rằng dù có là Tá Lĩnh lực sĩ thời kỳ thịnh vượng của lão phu, cũng không phá được Mộ Hiến Vương này!" Trần Ngọc Lâu chống gậy thở dài nói.

"Vậy nói như vậy, Mộ Trần Châu, thật sự đã lấy được rồi sao?" Trần Ngọc Lâu lại hỏi.

"Không sai, lần này là thật sự đã tìm được rồi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Lão Hiến Vương ngậm Mộ Trần Châu, ý đồ thi giải thăng tiên, cuối cùng chết dưới Thiên Lôi Thẩm Phán, Mộ Trần Châu cũng đã bị tôi lấy được." "Vậy thì tốt quá rồi, tâm nguyện cả đời của huynh đệ Chá Cô Tiếu, cuối cùng cũng được đền đáp." Trần Ngọc Lâu vui mừng nói.

"Vậy đã biết cách hóa giải lời nguyền của phái Bàn Sơn chưa?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Cái này chúng tôi vẫn đang thu thập manh mối, hiện tại xem ra, có thể phải đi di chỉ Tàng Địa Ma Quốc một chuyến.

Nhưng, lão gia tử ông không cần lo lắng về vấn đề lời nguyền nữa, kể từ lần trước đi Cổ Thành Tinh Tuyệt về, lời nguyền của Tuyết Lỵ đã được hóa giải rồi!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Tốt, tốt quá!" Trần Ngọc Lâu kích động nói.

Ông ta vốn còn lo lắng về vấn đề lời nguyền của Dương Tuyết Lỵ, giờ xem ra, không cần phải lo lắng nữa.

“Như vậy, huynh đệ Chá Cô Tiếu, dưới cửu tuyền, cũng có thể an nghỉ rồi!” Trần Ngọc Lâu lòng tràn đầy vui mừng.

“Được rồi, hai cháu mới về, chắc là mệt rồi phải không, mau đi nghỉ đi, không cần quan tâm đến lão già này.” Sau đó, ông ta nói chuyện vài câu với hai người, rồi đầy mặt tươi cười, vui vẻ ra ngoài.

Để lại hai người ở nhà.

Trong khoảng thời gian này, ở trong núi, Phong Nguyên Thanh chưa dạy Dương Tuyết Lỵ kiến thức mới nào.

Hai người đều đã ‘biệt’ khá lâu.

Chương 226

Hai người nhìn nhau, đều thấy tình dục trong mắt đối phương.

Thế là, trở về phòng ngủ.

Mở ra một trận 'thực chiến giáo học'.

Hai người sát phạt đến trời đất tối tăm, anh đến em đi.

Cho đến khi mặt trời lặn, mới treo bảng miễn chiến.

Buổi tối.

Phong Nguyên Thanh thần thanh khí sảng bước vào tĩnh thất tu luyện.

Chuẩn bị nghiên cứu công pháp mới có được.

Còn Dương Tuyết Lỵ thì vẫn đang nghỉ ngơi.

Trong tĩnh thất.

Phong Nguyên Thanh, trước tiên thắp một nén hương cho Tam Thanh, bái vài lạy.

Sau đó mới khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, bắt đầu lướt xem nội dung của 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh Hóa Thần Quyển》.

Quan Dương Thần này, so với trước đây, đã hình thành sự biến đổi về chất.

Âm thần, là tâm niệm tụ tập, âm dương lẫn lộn, vẫn thuộc về âm.

Còn Dương thần, thực sự là âm tận dương thuần, âm khí hoàn toàn biến mất, thuần dương vô cấu.

Thông thường, âm thần linh năng có thể xuất khiếu vào ban đêm, sợ ánh sáng mặt trời, vô hình vô chất.

Còn Dương thần, lại hữu hình hữu chất.

Hai thứ khác biệt một trời một vực, không thể so sánh được.

Chung Ly Quyền trong Bát Tiên Thượng Động từng giảng giải cho Lữ Động Tân: Thuần âm mà không có dương là quỷ hồn, âm dương lẫn lộn là âm thần, thuần dương mà không có âm là dương thần.

Nếu mặt trời chói chang trên không, thì âm thần sợ hãi mà tránh né.

Bởi vậy dù mang phong thái tiên, vẫn chưa thoát khỏi quỷ thú.

Còn chứng đắc Dương thần, thì coi như đã chứng đắc đại đạo rồi.

Muốn tu luyện thành Dương thần, không thể nóng vội, cần phải làm công phu chậm rãi.

Dương thần có thể xuất mà không xuất, tu luyện đến khi âm tận dương thuần, Dương thần kiện toàn rồi mới tiến hành công phu dẫn dắt phóng dưỡng.

Thân thể có thể bỏ mà không bỏ, bảo thủ nguyên linh, ngàn rèn vạn luyện, quên đi nó như thái hư.

Dùng thuần hỏa nung luyện, hình hài cốt nhục cùng hóa với nó, hình thần lại hợp nhị làm một, đây chính là Luyện Hư Hợp Đạo! 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh Hóa Thần Quyển》 miêu tả chi tiết phương pháp làm thế nào để luyện Âm thần thành Dương thần.

Cần phải phá vỡ nguyên hình Âm thần, quên đi thân thể, hư đi tâm, trong hư không tĩnh mịch, không một vật sinh.

Công phu đến khi âm tận dương thuần, chân nhân hiển tượng.

Nó giảng chính là đạo Luyện Thần Phản Hư.

Khi công thành, liền có thể tiến hành bước tiếp theo là Luyện Hư Hợp Đạo.

Muốn luyện công pháp này, cần phải thu Dương thần vào tổ khiếu, luyện đi luyện lại, luyện thần hoàn hư.

Dương thần trăm luyện trăm linh, luyện đến khi Dương thần tuệ quang sinh thần hỏa, quán thông trăm khiếu của cơ thể, dương diễm đằng không, thấu túc thấu đỉnh, luyện hóa cơ thể vào Dương thần, khiến thần quang chiếu rọi khắp nơi.

Cuối cùng luyện được thần hỏa khắp thân, cơ thể tan rã, vỡ vụn thành Tiên Thiên Tổ Khí tự có tự không, tự vô tự vô, vô hình vô tích, hoàn nguyên về thái hư, đạt đến cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất.

Đến đây Dương thần đại thành, tụ thì thành hình, tán thì thành khí, kiếp nạn không chết, thọ ngang trời đất.

Hình thần đều diệu, hợp với đại đạo biến hóa vạn vật, vô sở bất tại, xuất hiện trăm nghìn vạn ức hóa thân, thần thông quảng đại, hô mưa gọi gió, di sơn điền hải, thần thông quảng đại.

Sau đó, liền có thể độ tiên kiếp, thành tựu Địa Tiên, có thể phi thăng tiên giới.

Địa Tiên giả, nửa trời đất, tài năng của thần tiên.

Không ngộ đại đạo, chỉ dừng ở pháp môn tiểu thành.

Không thể lập công, chỉ để trường sinh trụ thế, mà không chết ở nhân gian.

Là trung thừa trong tiên thừa, có tài năng thần tiên, không có địa vị thần tiên, không ngộ đại đạo, chỉ dừng ở pháp môn tiểu thừa hoặc trung thừa, không thể chính đạo, không thể lập công, chỉ trường sinh trụ thế mà không chết ở nhân gian.

Cái gọi là không rời khỏi mặt đất, chính là như vậy, từ xưa đến nay những người tu tiên đắc đạo, loại này là nhiều nhất.

Đây là thủy tổ của tiên đạo.

Hóa Thần Quyển đến đây kết thúc.

Nó ghi lại pháp môn tu luyện đến cảnh giới Địa Tiên.

Xa hơn nữa thì không có.

Phong Nguyên Thanh sau đó lại đọc đi đọc lại toàn bộ công pháp mấy lần, để hiểu sâu hơn.

Sau đó, theo phương pháp được ghi chép trong đó mà tu luyện.

Thu nhiếp tâm thần, vật ngã lưỡng vong.

Rất nhanh, Phong Nguyên Thanh đã đắm chìm vào tu luyện ngộ đạo.

Nguyên hình Âm thần trong thức hải, dần dần bị Phong Nguyên Thanh phá vỡ, tái tán lạc thành lực lượng linh hồn thuần khiết.

Rồi theo phương pháp trong công pháp mà tôi luyện, tái hóa hợp thành hình dáng Âm thần.

Sau đó, lại lần nữa phá vỡ, tái hóa hợp.

Mỗi lần phá vỡ, đều sẽ luyện đi âm chất trong Âm thần.

Cho đến khi âm tận dương thuần, mới coi là hoàn thành công phu.

Điều này cần một khoảng thời gian dài để tôi luyện.

Đó là một công phu mài nước vậy.

Ba ngày sau, Phong Nguyên Thanh mới tỉnh lại từ nhập định.

Lúc này khí chất của Phong Nguyên Thanh càng thêm viên dung, ôn hòa.

Tu vi cũng tiến thêm một tầng.

Sau khi xuất quan, Phong Nguyên Thanh trở lại phòng khách dưới

đất.

Dương Tuyết Lỵ mấy ngày này đều đến Quan Sơn Các để xử lý công việc công ty, cũng như tra cứu tư liệu Tàng Địa, tìm kiếm manh mối về Ma Quốc.

Hơn nữa, tu luyện cũng không hề lơ là.

Việc này kéo dài suốt một tháng, không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, mỗi ngày đều trôi qua trong tu luyện.

Từng lần từng lần phá vỡ nguyên hình Âm thần, luyện hóa âm chất.

Tiến độ tu luyện của Phong Nguyên Thanh đã tăng lên một đoạn.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh nhớ đến những thứ mình đã đạt được khi ký danh ở Mộ Hiến Vương trước đó: Xuyên Toa Lệnh.

Chương 227

Thế là anh lấy nó ra khỏi không gian hệ thống, cẩn thận quan sát.

Nó trông như một tấm lệnh bài màu đen bình thường, cầm trong tay cũng không nặng.

Trên đó khắc hai chữ "Xuyên Toa".

Phong Nguyên Thanh xem giới thiệu của hệ thống.

"[Xuyên Toa Lệnh, phối hợp sử dụng với kỳ vật Cửu Tinh Luân, có thể phá vỡ giới hạn thời không, định vị tọa độ Tiên Linh Giới, bằng lệnh này, có thể tự do xuyên toa hai giới!]" "Ừm?

Đây là muốn mình đổi bản đồ sao?

Đã mở ra bản đồ cấp cao hơn rồi sao?" Phong Nguyên Thanh lẩm bẩm một mình.

"Nhưng mà Cửu Tinh Luân này?

Hình như hơi quen thuộc, đã nghe nói ở đâu đó rồi." "Một lúc không nhớ ra, nhưng mà cũng không gấp, đổi bản đồ còn sớm mà." Thế là, Phong Nguyên Thanh lại cất Xuyên Toa Lệnh vào không gian hệ thống.

Anh lại nhớ ra, đoạn thời gian trước đi tìm Doãn Nam Phong nhờ làm mấy bộ quần áo, không biết thế nào rồi.

Đã hơn một tháng rồi, chắc là làm xong rồi nhỉ?

Tuy rằng những sợi tơ kia chất lượng rất cao, rất bền chắc, nhưng một tháng hơn chắc cũng đủ rồi.

Thế là Phong Nguyên Thanh gọi điện cho Doãn Nam Phong.

Sau một hồi tiếng "tút tút".

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Doãn Nam Phong.

“Oa, Phong tiên sinh?

Sao lại nhớ đến gọi điện cho em vậy?

Lạc lạc ~” Doãn Nam Phong đối diện cười duyên hỏi.

“Haha, Doãn tiểu thư nói đùa rồi, đoạn thời gian trước không phải nhờ em tìm người làm mấy bộ quần áo sao?

Anh muốn hỏi, làm xong chưa?” Phong Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Ồ, hóa ra là chuyện này à, hai ngày trước vừa mới làm xong, điện thoại của anh đến thật đúng lúc đó.” Doãn Nam Phong nói.

“Được, vậy mai anh sẽ đến bái phỏng.” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Lạc lạc ~, vậy em sẽ cung kính chờ đại giá ạ.” Doãn Nam Phong cười nói.

Cúp điện thoại.

Phong Nguyên Thanh tiếp tục đắm chìm vào tu luyện.

Buổi tối.

Dương Tuyết Lỵ trở về nhà.

Phong Nguyên Thanh bắt đầu chỉ đạo Dương Tuyết Lỵ tu luyện.

Tuy cô tu luyện không lâu, nhưng dưới tác dụng của huyết mạch, tốc độ tu luyện lại rất nhanh.

Hiện nay, thực lực của Dương Tuyết Lỵ đã đạt đến Luyện Khí hậu kỳ.

Quan Sơn Luyện Khí Pháp, chỉ là một môn công pháp luyện khí khá cơ bản, công pháp hậu tục cũng không đầy đủ.

Vừa hay trong lần ký danh ở Mộ Hiến Vương đã có được một bản công pháp 《Vũ Hóa Phi Tiên Kinh》, có thể dùng làm công pháp hậu tục để chuyển tu.

Có thể tu luyện thẳng đến phi thăng thành tiên, có thể nói đẳng cấp rất cao rồi.

Đây là một bản công pháp có thể hiện thực hóa giấc mơ thành tiên của vô số người cổ xưa.

Sau khi tu luyện thành công, khí chất sẽ càng thêm xuất trần, phiêu diêu, mang tiên tư, uyển như nữ thần giáng lâm.

Phong Nguyên Thanh nhân cơ hội chỉ đạo tu luyện, cùng lúc truyền thụ cho Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ lập tức như vớ được bảo vật.

Cô học tập càng thêm nỗ lực.

Khó khăn lắm mới bộc phát một lần, suýt chút nữa đã áp chế được Phong Nguyên Thanh.

May mắn thay Phong Nguyên Thanh đủ kiên cường, bất khuất bất nao, đã vãn hồi được thế cục suy tàn.

Sáng sớm hôm sau.

Dương Tuyết Lỵ đã đắm chìm trong tu luyện, việc điều chỉnh công pháp cần một khoảng thời gian để chuyển hóa chân khí.

Để lại Dương Tuyết Lỵ một mình trong tĩnh thất tu luyện.

Phong Nguyên Thanh sau khi sửa soạn một chút, liền lái xe đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đến cổng Tân Nguyệt Phạn Điếm, xuống xe không lâu.

Thị nữ thân cận của Doãn Nam Phong là Thanh Thanh Mạn đã đến

trước cổng nghênh đón.

“Phong tiên sinh, ngài đã đến, mời đi theo tôi.” Thanh Thanh Mạn nhẹ nhàng nói.

“Một thời gian không gặp, Thanh Thanh Mạn tiểu thư lại càng xinh đẹp hơn nhiều rồi nha.” Phong Nguyên Thanh nhìn thân hình lồi lõm của Thanh Thanh Mạn khen ngợi.

Sắc mặt Thanh Thanh Mạn đỏ ửng không ít, “Phong tiên sinh, ngài thật là không nghiêm túc chút nào.” “Haha, là tôi đường đột rồi, chủ yếu là Thanh Thanh Mạn tiểu thư xinh đẹp quá, nhịn không được khen một câu.” Khóe miệng Phong Nguyên Thanh hơi nhếch lên, cười nói.

Thanh Thanh Mạn liếc nhìn Phong Nguyên Thanh, im lặng dẫn đường phía trước.

Đến phòng của Doãn Nam Phong.

Vẫn là căn phòng lần trước gặp mặt.

Doãn Nam Phong vẫn ngồi ở vị trí cũ, nhìn Phong Nguyên Thanh bước vào, mắt sáng lên.

Phong Nguyên Thanh cũng nhìn về phía Doãn Nam Phong đang ngồi trước bàn tròn.

Trên bàn trước mặt cô, vẫn bày vài bộ quần áo.

Trông có vẻ là lô hàng được làm từ tơ nhện kia.

Có màu đỏ, màu xanh, màu tím, thêu hoa văn sặc sỡ, có mấy loại kiểu dáng.

“Doãn tiểu thư, lại gặp mặt rồi.” Phong Nguyên Thanh cười đi đến vị trí đối diện Doãn Nam Phong ngồi xuống.

“Phong tiên sinh khách khí rồi, hay là anh cứ gọi em là Nam Phong đi, em gọi anh là Nguyên Thanh, thế nào, cứ tiên sinh qua tiểu thư lại,

khách sáo quá.” Doãn Nam Phong nhìn vào mắt Phong Nguyên Thanh nói.

“Được, vậy anh không khách khí với em nữa, Nam Phong.” Phong Nguyên Thanh nói.

Doãn Nam Phong gật đầu, sau đó tiếp tục nói: “Nguyên Thanh, anh lần trước nhờ em tìm thợ may làm quần áo, đã làm xong rồi.” “Để chế tác mấy bộ quần áo này, bọn họ đã tốn không ít công sức đó, chất liệu tơ tuyến này quá tốt, mất cả một tháng trời mới làm xong mấy bộ quần áo này.” “Bọn họ còn hỏi em, loại tơ tuyến này từ đâu mà có, muốn mua một lô đó.” Phong Nguyên Thanh cười cười, nói: “Vậy thì phải khiến họ thất vọng rồi, tôi cũng phải tốn rất nhiều công sức mới có được những sợi tơ này, hơn nữa, loài Nhân Diện Hắc Du Hưởng sản sinh ra loại tơ này, e rằng đã tuyệt tích rồi.” “Ồ, sao lại nói vậy?” Doãn Nam Phong hỏi.

“Nam Phong em cũng biết đó, lần trước anh đến, là vì anh vừa đổ một đấu, trong cái đấu đó, Nhân Diện Hắc Du Hưởng chính là hộ lăng thú, phong thủy nơi đó đặc biệt, còn liên quan đến một số sức mạnh thần bí.” “Những con Nhân Diện Hắc Du Hưởng đó có thân hình khổng lồ, gần như đã thành tinh rồi, do đó mới có thể sản xuất ra loại tơ nhện chất lượng cao như vậy.” “Chỉ là hiện nay, những con Nhân Diện Hắc Du Hưởng đó đã chết gần hết rồi, không còn mấy con, cho nên không còn cách nào nữa.” Phong Nguyên Thanh hai tay nhún vai, nói.

“Vậy sao?

Xem ra bạn em không có phúc khí đó rồi.” Doãn Nam Phong tiếc nuối nói.

“Nam Phong, lần trước anh đã nói rồi, quần áo này làm xong, sẽ tặng em một bộ, em xem thích bộ nào?” Phong Nguyên Thanh mỉm

cười nói với Doãn Nam Phong.

"Ồ, đúng rồi, Thanh Thanh Mạn em cũng chọn một bộ đi, xem thích bộ nào." Thanh Thanh Mạn nghe vậy, thụ sủng nhược kinh, sau đó nhìn về phía Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong mắt đẹp chứa ý cười nhìn Phong Nguyên Thanh, sau đó nói: "Ký nhiên là Nguyên Thanh tặng em, vậy em cứ chọn một bộ đi." Sau đó, Doãn Nam Phong chọn một bộ sườn xám thêu hoa màu đen, Thanh Thanh Mạn chọn một bộ sườn xám thêu hoa màu xanh lam.

Chương 228

Đều là thiết kế xẻ tà cao, tay ngắn, hơn nữa độ co giãn rất tốt, khả năng thoáng khí cũng vô cùng tuyệt vời.

Hai người chọn xong quần áo, Phong Nguyên Thanh liền cất mấy bộ quần áo còn lại.

Sau đó, lấy ra phù bút, cầm lấy hai bộ quần áo mà hai cô gái đã chọn.

Trước mặt họ, ngay tại chỗ khắc họa phù lục và trận văn lên quần áo.

Phong Nguyên Thanh quyết định lộ một tay cho họ thấy.

Hai cô gái nhìn động tác của Phong Nguyên Thanh, mắt đẹp ánh lên tia sáng, tò mò nhìn Phong Nguyên Thanh thi triển.

Phong Nguyên Thanh đã vẽ lên sườn xám các loại phù lục như khu tà, phá sát, bình an, hộ thân, kim cương… Chỉ là tự tích phù lục rất nhỏ, kết hợp với các hình thêu xung quanh, gần như hòa làm một thể, không chú ý rất khó nhìn ra điều gì.

Sau đó lại khắc họa các văn lộ trận pháp như tránh thủy, tránh hỏa, tránh trần, tĩnh tâm, tụ linh… Những trận văn kỳ dị mà tinh mỹ, kết hợp với hoa văn, có một loại vẻ đẹp cao quý khó tả.

Toàn bộ bộ sườn xám, so với lúc ban đầu, lập tức lại tinh xảo hơn rất nhiều.

Khiến hai cô gái liên tục kinh ngạc.

Sau đó Phong Nguyên Thanh tiếp tục làm y hệt, khắc họa phù lục và trận văn lên bộ còn lại.

Trận pháp tụ linh sẽ tự động hấp thụ năng lượng từ trời đất, cung cấp năng lượng hỗ trợ vận hành cho các phù văn và trận pháp khác, duy trì chức năng của chúng.

Khiến hai bộ sườn xám này không chỉ tinh xảo đẹp mắt, mà còn có năng lực phòng ngự không tệ, đủ để phòng ngự đạn bắn.

"Không ngờ Nguyên Thanh anh lại có khả năng như vậy, đó là phù lục và trận pháp sao?

Thật là thần kỳ quá!" Doãn Nam Phong cảm khái nói.

"Hơn nữa, anh còn cứ thế mà phơi bày trước mặt chúng em, xem ra anh tất định có chỗ dựa nào đó." "Đó là tự nhiên, không có đủ thực lực, tôi làm sao có thể thể hiện những điều này ra được chứ?" Phong Nguyên Thanh nở nụ cười nhạt.

"Em tin rằng, với nội tình của Tân Nguyệt Phạn Điếm, khẳng định đã tiếp xúc qua tu hành giả." "Đích xác, chỉ là, bọn họ lại không có loại năng lực mà Nguyên Thanh anh đã thể hiện ra, xem ra, bí mật ẩn giấu trên người anh không nhỏ đâu." Đôi mắt đẹp của Doãn Nam Phong nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh nói.

"Hai bộ quần áo này sau khi được tôi cải tạo, đã có đặc tính đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, còn có đặc tính tự động trừ trần tránh bẩn, coi như là một kiện pháp khí không tồi rồi." Phong Nguyên Thanh nhìn hai bộ quần áo nói.

"Hơn nữa, chỉ cần mặc vào là có thể phát huy tác dụng rồi, không cần chủ động kích hoạt." "Thật là thần kỳ quá, pháp khí như thế này, ngay cả trong tay một số tu hành giả, cũng là bảo bối khó có được, Nguyên Thanh, anh cứ thế mà tặng cho chúng em sao?" Doãn Nam Phong hỏi.

"Đó là tự nhiên, lời tôi đã nói ra, tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Tuy trên người hai em có một số thủ đoạn phòng hộ, nhưng vẫn chưa đủ để chống lại sát thương trí mạng, phòng ngự không đủ, hai bộ quần áo này rất thích hợp." Phong Nguyên Thanh nói.

"Vậy chúng em sẽ không khách sáo." Doãn Nam Phong khóe miệng nở nụ cười, cất hai bộ quần áo đi, bảo Thanh Thanh Mạn mang vào tủ quần áo.

Phong Nguyên Thanh nhớ đến tấm bản đồ cổ mộ lần trước Doãn Nam Phong đã đưa cho anh.

Thế là hỏi: "Gần đây có tin tức nào về đại mộ thời Tần Hán không, có ai đang thăm dò thông tin về phương diện này không?" "Cái này thì tạm thời không có.

Tin rằng những người sở hữu các mảnh bản đồ còn lại đã nhận được tin tức về tấm bản đồ này, có lẽ vẫn đang âm thầm quan sát, nhưng chắc chắn rất nhanh sẽ liên hệ với Tân Nguyệt Phạn Điếm, đến lúc đó, ghép đủ bản đồ, liền có thể chuẩn bị khám phá ngôi đại mộ này." Doãn Nam Phong lắc đầu nói.

"Vậy sao?

Vậy thì tốt rồi, có tin tức thì em liên hệ với anh là được." Phong Nguyên Thanh nói.

"Không lâu nữa, tôi có việc sẽ đi một chuyến, không ở Kinh Thành, nếu có tin tức về bản đồ, thì chờ tôi về rồi nói sau vậy." "Ồ?

Chẳng lẽ Nguyên Thanh anh lại phát hiện ra đại mộ nào sao?" Mắt Doãn Nam Phong sáng lên, tò mò hỏi.

"Haha, đích xác là phải đi đổ một ngôi đại mộ, nhưng mà là thụ nhân chi yêu, đi ké một chuyến mà thôi." Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Vậy nếu có được gì tốt, thì phải nhớ Tân Nguyệt Phạn Điếm

chúng em nha, chúng em có thể thu mua với giá cao đó.” Doãn Nam Phong nói.

Phong Nguyên Thanh cười cười, nói: “Yên tâm, nể mặt hai vị mỹ nữ đây, tôi sẽ không quên các em.” “Ừm, vậy chúng em sẽ tĩnh hậu giai âm nha.” Doãn Nam Phong che miệng cười nhẹ nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh liền cầm mấy bộ quần áo còn lại, trở về nhà.

Trong lòng tính toán, chuyện Thiên Cung Vân của Trường Bạch Sơn.

A Ninh đã về bên Mỹ gần hai tháng rồi.

Việc bố cục chuẩn bị chắc cũng đã gần xong rồi nhỉ.

Đông Bắc, một cảng nào đó ở Băng Thành.

A Ninh đã dẫn theo một đoàn người đến trong nước.

Ngoài ra, bọn họ còn buôn lậu một lô vũ khí đạn dược vào nội địa.

Đồng thời, còn dùng manh mối Đồng Ngư Xà Mi, thu hút sự chú ý của Ngô Tam Tỉnh và Trần Bì A Tứ.

Mà Ngô Tam Tỉnh, kể từ lần hợp tác với Khâu Đức Khảo trước đó, lần này, lại liên hệ với Khâu Đức Khảo.

Thế là Khâu Đức Khảo liền phái A Ninh, cùng Ngô Tam Tỉnh hợp tác.

Sau chuyến đi Mộ Hải Đáy Tây Sa, Ngô Tam Tỉnh đã làm rõ một số chuyện, biết Thiên Cung trên bích họa mộ dưới đáy biển, chính là ở trên một đỉnh núi nào đó ở Trường Bạch Sơn, Đông Bắc.

Năm đó đội khảo cổ nhân, lần lượt mất tích, Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn cẩn thận điều tra.

Nhiều năm qua, Cửu Môn vẫn luôn bố cục, nhằm thoát khỏi sự khống chế của "nó".

Ngô Tam Tỉnh cũng luôn làm theo kế hoạch, bắt đầu rèn luyện năng lực của Ngô Gia, để cậu ta bắt đầu tiếp xúc với tất cả những điều này.

Hành động Thiên Cung Vân lần này, chính là một cơ hội thử thách rất tốt.

Còn Ngô Gia, vẫn còn mông lung, mỗi ngày đều rất phóng khoáng.

Trong tháng vừa qua, Phong Nguyên Thanh đã làm mấy việc.

Ngoài việc tu luyện của mình ra, còn đốc thúc Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử tu luyện.

Hai người kể từ khi tiếp xúc luyện võ đến nay, đã được một năm.

Dưới sự nỗ lực của chính họ, cùng với sự giúp đỡ của lượng lớn đan dược mà Phong Nguyên Thanh cung cấp.

Đã có sự lột xác rất lớn.

Cả hai đều cường tráng hơn trước rất nhiều.

Hai người thường xuyên đối luyện quyền pháp, tuy kinh nghiệm đối chiến với người chưa đủ, nhưng đối phó với một số tình huống trong cổ mộ, đã thừa sức.

Phong Nguyên Thanh lại dạy hai người một bộ bộ pháp cận thân Bát Bộ Cản Thiền, cùng với mấy bộ đao pháp.

Bổ sung nhược điểm về sức chiến đấu và di chuyển cận thân của họ.

Phong Nguyên Thanh tranh thủ thời gian rèn cho hai người mỗi người một cây đao, tuy không phải pháp khí, nhưng cũng khắc nhiều phù lục và trận pháp.

Vương Bàn Tử thì vóc dáng to lớn, sức lực mạnh, chọn một thanh đại khảm đao, thế lớn lực trầm, thiện về chém bổ.

Hồ Bát Ức thì linh hoạt hơn, chọn một thanh Quách Nhĩ Khách Loan Đao.

Thân đao khắc các phù văn như khu tà, phá sát, kim cương, phá giáp, phong duệ, trấn áp… và còn có trận tụ linh để cung cấp năng lượng hỗ trợ cho phù văn.

Hai người đều yêu thích vũ khí mới của mình không rời tay.

Thường xuyên lấy ra múa may, luyện tập đao pháp.

Có hai thanh đao này trong tay, ngay cả một số Tống tử lợi hại, cũng không phải đối thủ của hai người, có thể dễ dàng chém đổ.

Thực lực của hai người đã có sự thăng tiến vượt bậc.

Ngoài ra.

Phong Nguyên Thanh còn chỉnh lý ra một phần tư liệu khá chi tiết về Mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc.

Chương 229

Đệ trình cho Viện Nghiên cứu Khảo cổ Kinh Thành.

Lần này, đã gây ra một sự chấn động lớn trong viện.

Một di tích cổ đại hơn hai nghìn năm trước, về mặt thời gian gần với Lăng Tần Thủy Hoàng.

Thậm chí có thể coi là sánh ngang với kỳ tích Binh Mã Dũng và Vạn Lý Trường Thành.

Một cung điện tráng lệ như vậy, lại được xây dựng trên vách đá treo leo, công nghệ cách đây mấy nghìn năm, khiến người ta kinh thán.

Có rất nhiều ảnh chụp của Dương Tuyết Lỵ làm bằng chứng, không ai nghi ngờ tính chân thực của di tích cổ đại này.

Thế là lập tức triệu tập hội nghị thảo luận, phái chuyên gia đến hiện trường, tiến hành khai quật, bảo vệ.

Bảo vật văn hóa như vậy, giá trị vô cùng lớn, đối với lịch sử Tần Hán và nghiên cứu Điền Quốc, đều có ý nghĩa trọng đại khó diễn tả bằng lời.

Đoàn chuyên gia rất nhanh đã đến Điền Nam, tại Gia Long Trại, do Trạch Ngõa dẫn dắt một nhóm tộc nhân làm người dẫn đường, xuyên qua hang động núi Gia Long, vượt qua rừng nguyên sinh, đi qua mật đạo dưới lòng đất, tiến đến thung lũng sâu nơi Mộ Hiến Vương tọa lạc.

Đại trận Thủy Long Vựng tuy đã bị phá, nhưng phần tàn dư của nó, vẫn đang phát huy tác dụng.

Trong thung lũng sâu, lượng lớn hơi nước vẫn bao phủ trong thung lũng, Thủy Long Vựng tuy không còn dày đặc như trước,

nhưng vẫn khiến người ta chấn động.

Trên những dải cầu vồng ngũ sắc, cung điện trên vách đá dường như lơ lửng trên cầu vồng, khiến người ta kinh ngạc.

Sau khi xuống thung lũng sâu, đoàn chuyên gia đã tiến hành khảo sát và ghi chép chi tiết về Thiên Cung Lăng Vân.

Các vật phẩm trong cung điện, Phong Nguyên Thanh đều có giới thiệu trong tư liệu.

Chỉ là, phần lăng mộ Hiến Vương không được đề cập.

Đường hầm bị Hiến Vương tự mình đâm ra, cũng đã bị Phong Nguyên Thanh chôn lấp lại.

Lối vào vương mộ, lại nằm dưới đáy nước, nếu không biết trước, căn bản không ai có thể nghĩ ra.

Đợi thời cơ thích hợp, có thể để các chuyên gia phát hiện ra Mộ Hiến Vương bên trong núi.

Trong Ngự Thú Không Gian, ngoài Mộc Trụ mới thu vào, chính là cương thi.

Hải Vương Cương Thi Đông Hạ, Hiến Vương Cương Thi, hai cỗ cương thi mạnh mẽ.

Hải Vương Đông Hạ, xuất thân từ tộc Đông Hạ, tu luyện Trường Sinh Chi Thuật của mẫu tộc Tây Vương Mẫu, luyện thành mười hai cánh tay đặc biệt.

Chịu ảnh hưởng sức mạnh của Vẫn Ngọc, cộng sinh một thể với Du Duyên, cùng hưởng thọ mệnh, sau khi luyện thành cương thi, cũng mạnh hơn cương thi thông thường một bậc.

Còn Hiến Vương Thi, thì càng không tầm thường, thân thể cận tiên giả trong đại trận Thủy Long Vựng, tại tiết điểm phong thủy,

được địa khí, âm khí, tôi luyện hơn hai nghìn năm, kiên bất khả tồi.

Ngay cả Thiên Lôi Thẩm Phán cũng không thể hủy diệt thân thể ông ta, có thể thấy sự cường hãn của nó.

Hiện nay bị Phong Nguyên Thanh dùng bí thuật luyện thi luyện thành cương thi, tuy không phải Giáp Thi, nhưng đã sánh ngang Kim Giáp Thi.

Coi như là chiến lực mạnh nhất trong tay Phong Nguyên Thanh.

Do đó, xác Hải Vương Đông Hạ kia, cũng không quan trọng việc có thể luyện thành Giáp Thi hay không, nếu gặp được nơi ẩn chứa binh sát hung sát thích hợp, thì có thể bố trí một phen.

Nhưng, Ngự Thú Không Gian này cũng vô cùng thần kỳ, môi trường và năng lượng đặc biệt của nó, có thể chuyển hóa thành năng lượng thích hợp.

Thực lực của hai cỗ cương thi ở đây đều có sự tăng trưởng.

Đặc biệt là Hải Vương, ở trong Ngự Thú Không Gian lâu nhất, thực lực đã tăng trưởng rõ rệt một đoạn.

Khắp thân sát khí vờn quanh, thấm sâu vào da thịt gân cốt, tôi luyện càng thêm kiên nhẫn.

Phối hợp với mười hai cánh tay kia, trông càng hung sát vô cùng, khí thế cường hãn.

Tất cả các cánh tay xòe ra, rất có tư thế Thiên Thủ Tà Phật.

Diện mạo dữ tợn, hung ác đáng sợ.

Còn Mộc Trụ hình người, thì như được bơm vàng vậy, phát triển đáng mừng, một sợi dây leo vươn ra, thân thể thiếu nữ màu xanh hình người tựa vào cành cây.

Bộ phận chân vốn không nhìn ra hình dạng, đã có hình dạng.

Đường nét hai chân đã phân hóa rõ ràng.

Điều này nếu ở thế giới bên ngoài, e rằng cần không ít năm tháng, mới có thể phát triển đến trình độ này.

Ngự Thú Không Gian này, có tác dụng thúc đẩy lớn đối với sự trưởng thành của ngự thú bên trong.

"Rất tốt, xem ra, Mộc Trụ này rất nhanh sẽ có thể trưởng thành, lại còn là một mỹ nữ, không tệ!" Phong Nguyên Thanh nhìn sự phát triển của Mộc Trụ, trong lòng có chút chờ mong.

Hàng Châu, Ngô Sơn Cư.

Ngô Gia lại một lần nữa phát hiện, tam thúc của mình mất tích.

Lúc này, Phan Tử từ bên ngoài trở về Ngô Sơn Cư, tìm Ngô Gia.

Nói rằng tam thúc của cậu ta đã tìm một người ở Sa Thành, để lại lời nhắn cho cậu ta, cần cậu ta đi một chuyến.

Ngô Gia có chút ngạc nhiên, bên Sa Thành, có việc làm ăn của Ngô Gia, cậu ta cũng thường xuyên liên hệ, nhưng từ trước đến nay không ai nhắc đến chuyện này.

"Bên đó rất gấp, Tiểu Tam gia, anh xem bên anh khi nào thì xuất phát qua đó?

Tôi đưa anh đi." Phan Tử có chút sốt ruột nói.

Ngô Gia thấy Phan Tử có vẻ rất sốt ruột, có chút ngoài ý muốn của cậu ta, vậy mà lại gấp như vậy sao?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

"Vậy được, lúc nào cũng có thể đi." Ngô Gia nói.

"Được, chúng ta lập tức mua vé tàu đi qua đó." Phan Tử nói.

Sau đó cậu ta liền dẫn Ngô Gia lên chuyến tàu lửa vỏ xanh buổi

tối.

Ngô Gia rất ngạc nhiên, không phải rất gấp sao?

Tại sao còn phải đi chuyến tàu chậm như vậy?

Thế nhưng Phan Tử không nói gì, chỉ có vẻ hồn xiêu phách lạc.

Tuy nhiên, ngay giữa đường, tàu lửa đột nhiên dừng lại trước khi đến ga.

Dưới gầm xe lửa vừa dừng lại, Phan Tử ra hiệu Ngô Gia đi theo anh ta.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Ngô Gia, Phan Tử lộn người một cái, nhảy ra khỏi cửa sổ xe.

Sau khi xuống xe, Phan Tử lập tức hét lên với Ngô Gia: "Tiểu Tam Gia cậu còn đợi gì nữa, mau xuống đi!" Ngô Gia không biết Phan Tử đang giở trò gì, đành cắn răng, cũng nhảy khỏi cửa sổ xe, ngã vào khe hở giữa đường ray.

Phan Tử kéo Ngô Gia lên rồi chạy như điên, lao vào cánh đồng bên cạnh.

Ở đó lại có một chiếc bán tải đang đậu.

Hai người vừa lên xe, tài xế lập tức nổ máy, lái về một hướng nào đó.

"Phan Tử, anh giở trò gì thế?

Cùng anh chạy một mạch rồi mà không nói một lời nào?" Ngô Gia lớn tiếng hỏi.

Phan Tử vừa thở dốc vừa nhìn Ngô Gia, cười nói: "Tiểu Tam Gia đừng giận, Lão Phan tôi đây lần đầu tiên thảm hại thế này, mẹ nó chứ, cũng không biết rước họa vào lúc nào, hy vọng có thể cắt đuôi được." Vừa nói, anh ta vừa liếc nhìn gương chiếu hậu.

Phía sau tối đen như mực, không có động tĩnh gì.

Ngô Gia lập tức hiểu ra, mọi chuyện trên đường đều do Phan Tử sắp xếp từ trước, chỉ là cậu ta vẫn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bèn hỏi dồn: "Rốt cuộc là chuyện gì?" Phan Tử thấy phía sau không có ai đuổi theo, bèn ung dung châm một điếu thuốc, nhìn tài xế phía trước.

Chương 230

Sau đó dùng thổ ngữ Trường Sa nói: "Trên xe có cảnh sát, Tam Gia không ở Trường Sa, công việc rối tung rồi, người dưới tay có lẽ có nội gián của cảnh sát!" Ý là trên xe lửa có cảnh sát, Thu Nạp Thư không ở Trường Sa, công việc đều loạn cả rồi, cấp dưới có thể có người của cảnh sát cài cắm.

Ngô Gia hơi ngơ ngác, lẽ nào mình lại sắp trở thành tội phạm đào tẩu?

Thật là nhân sinh vô thường, đại tràng bao tiểu tràng*!

Thân phận của cậu ta trong mấy tháng nay, lần lượt trải qua: thương nhân, Đạo mộ tặc, giờ lại thành tội phạm đào tẩu.

Thật là… kích thích.

Xe rất nhanh đã chạy đến một thị trấn nhỏ.

Hai người xuống xe, thay một bộ quần áo, sau đó lại mua vé tàu mới.

Vẫn là chuyến tàu vừa dừng lại ban nãy, bây giờ mới vừa đến ga.

Trước đó hai người ngồi ghế cứng, còn lần này, hai người đã đổi sang giường mềm, thoải mái hơn nhiều.

Trong khoang giường mềm chỉ có hai người bọn họ.

Lúc này Phan Tử mới thả lỏng, nói: "Mấy tên cảnh sát chắc đều xuống ở ga vừa rồi, hai đầu đường cái chắc chắn đã đặt chốt chặn, chúng ta không thể đi qua được, bọn họ chắc chắn không nghĩ ra chúng ta lại mua vé quay lại chuyến tàu này!" Ngô Gia căng thẳng đến mức tay chân run rẩy, lần đầu tiên làm tội phạm đào tẩu, không biết phải làm sao cho phải.

Bèn nói: "Anh vẫn chưa nói rốt cuộc là chuyện gì?

Sao lại bị cảnh sát theo dõi?" Phan Tử thở dài một hơi, nói: "Tôi cũng không biết, buổi chiều, gọi điện thoại cho bên đó, bên đó chỉ nói hai câu, một câu là bảo tôi lập tức đưa cậu đến Trường Sa, Tam Thúc có lời nhắn, còn một câu là Trường Sa xảy ra chuyện, dặn chúng ta cẩn thận cảnh sát, rồi thôi.

Người đó là đối tác lâu năm mấy chục năm của Tam Gia, tuyệt đối đáng tin cậy, cho nên tôi mới vội vàng đưa cậu đi gấp.

Kết quả trên xe, tôi phát hiện ra mấy tên mặc thường phục, liền liên hệ với người ta, bảo họ sắp xếp xe, đi theo bên đường ray, chờ chúng ta xuống xe thì đón.

Nhưng cậu không cần lo lắng, cảnh sát không chuyên môn đến bắt chúng ta, điều đó chứng tỏ chuyện ở Trường Sa không liên quan nhiều đến chúng ta." Ngô Gia nghe đến đây, thở phào một hơi, cậu ta không muốn tự dưng biến thành tội phạm đào tẩu.

Lúc này, Phan Tử lại nói: "Nhưng một khi Trường Sa xảy ra chuyện, Tam Gia chắc chắn không thoát khỏi liên can, chỉ là bên kia cũng không nói rốt cuộc là chuyện gì, thật khiến người ta sốt ruột!" "Vậy chúng ta tiếp theo phải làm sao?" Ngô Gia hỏi.

"Ừm, chúng ta không thể trực tiếp đi qua đó, chúng ta đi thêm vài ga rồi xuống xe, đi xe buýt đến vùng núi bên ngoài Trường Sa, Tam Gia có người ở đó tiếp ứng." Hai người theo kế hoạch, chuyển chuyến đến một thị trấn nhỏ gần vùng núi Phước Thọ Sơn ngoại ô Trường Sa.

Phan Tử dẫn cậu ta, một mạch đến một chợ tạp hóa trong trấn, loanh quanh một hồi, đến một con hẻm khuất.

Con hẻm đó ước chừng đủ cho hai người đi song song, phía trên

có căng bạt chống mưa.

Trên các kệ hai bên, bày đầy những Minh khí vừa khai quật.

Không xa đó, còn có vài người đang đốt hàng, người phụ trách thấy Phan Tử, bèn đi tới, nói với Phan Tử: "Sao các anh giờ mới đến, đồ đạc tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, các anh khi nào thì đi?" "A?

Đồ đạc gì?" Phan Tử vẻ mặt mờ mịt.

"Anh không biết sao?" Người kia cũng ngẩn ra.

"Chuẩn bị cái gì?" Phan Tử hỏi.

"Tam Gia dặn dò, trang bị cho năm người, anh không biết sao?

Có phải là có việc rồi không?" Người kia hỏi.

"Việc gì?

Tôi tìm các anh sao lại không biết?

Chẳng lẽ Tam Gia đã về rồi?" Phan Tử nói.

Người kia vẫn không tin, hai người lại qua lại tranh cãi một trận.

Sau đó, người kia dẫn hai người xuyên qua con hẻm hẹp, đến một văn phòng.

Một người đàn ông trung niên đầu trọc đang hút thuốc.

Thấy Phan Tử đến, lập tức đứng dậy, dập tắt điếu thuốc.

Phan Tử dẫn Ngô Gia, cung kính hô một tiếng Sở Ca.

Sau đó vội vàng hỏi: "Sở Ca, chuyện gì thế?

Sao chúng ta lại chọc phải cảnh sát?" "Đừng vội, không sao đâu, đây đều là Tam Gia dặn dò, tôi cũng không biết ông ấy có ý gì, nhưng xem ra ông ấy đang gây phiền phức cho một nhóm người khác." "Vậy trang bị là chuyện gì?" Phan Tử hỏi.

“Số trang bị đó, thật ra lúc đầu Tam Gia không tính đến anh, nhưng ông ấy cũng nói, có một nhóm người muốn ‘cướp hồ’ với ông ấy, đối phương cũng không phải dạng vừa, nếu ông ấy không quay về, thì sẽ dùng cho anh.” Sở Ca nói.

“Bọn họ là ai?” Phan Tử hỏi.

“Không biết, nhưng, Tam Gia rất có thể đã rơi vào tay bọn họ, nếu không ông ấy đã sớm xuất hiện rồi.” Sở Ca lắc đầu.

Sau đó anh ta lại tiếp tục nói: “Nơi các anh phải đến là ở Đông Bắc, một dãy núi nào đó của Trường Bạch Sơn, tôi đã tìm được người dẫn đường rồi.” Ngô Gia nghe đến Trường Bạch Sơn, lập tức nhớ đến bức bích họa đã thấy trong mộ dưới đáy biển, Trường Bạch Sơn, chắc hẳn là nơi tọa lạc của Vân Thiên Cung.

Hơn nữa Tam Thúc cũng là lão giang hồ rồi, vậy mà lại bị người ta bắt giữ?

Ngô Gia có chút lo lắng.

“Kế sách hiện tại, chính là làm theo kế hoạch của Tam Gia, nếu không, Tam Gia sợ rằng khó mà vượt qua được cửa ải này!” Sở Ca nói.

Phan Tử nghe vậy, vỗ vỗ vai Ngô Gia.

“Vậy chúng ta phải làm gì?” Phan Tử hỏi.

Sau đó, Sở Ca kể kế hoạch cho hai người nghe một lượt, mọi chi tiết đều được sắp xếp vô cùng thỏa đáng.

Hai người nghỉ lại ở Trường Sa một đêm, ngày thứ hai, ba người khác cũng đến.

Đó là một lão già mắt mù và hai thanh niên.

Ngô Gia rất ngạc nhiên, lão già này ít nhất cũng bảy tám mươi tuổi

rồi, còn chịu nổi hành hạ sao?

Hơn nữa nhìn có vẻ quen mặt, hình như trước đó đã gặp ở quán trà của nhị thúc cậu ta.

Thì ra lão già này chính là Trần Bì A Tứ.

Xếp thứ tư trong Cửu Môn.

Tính tình hung ác độc địa, vì đạt mục đích mà bất chấp thủ đoạn, giết người không chớp mắt.

Ông ta đã chiếm lấy vị trí của Thủy Hoàng môn thứ tư ban đầu, lên làm Tứ Gia.

Ban đầu ông ta theo học Nhị Nguyệt Hồng, Nhị Gia của Cửu Môn, sau bị trục xuất sư môn, tự lập môn phái.

Sau khi trở thành Tứ Gia, bằng thủ đoạn mạnh mẽ của mình, ông ta đã thu nạp không ít môn đồ và đàn em.

Mặc dù làm đệ tử của ông ta, mức độ nguy hiểm rất cao, chỉ cần một chút sơ sẩy, có thể bị Trần Bì giết chết.

Nhưng lại có khả năng giàu có sau một đêm, vì vậy cũng thu hút không ít kẻ liều mạng.

Kỹ năng ông ta dạy cho đệ tử trước tiên đều xem xét "tính năng".

Trước khi Đổ đấu một ngôi mộ, ông ta sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng, cho đến khi cảm thấy vạn vô nhất thất*, sẽ tìm một số người phù hợp, sau đó truyền dạy cho họ một số thứ, rồi để họ xuống mộ.

Thành công thì tốt nhất, không thành cũng chẳng sao, đối với sự sống chết của những người này, ông ta tuyệt đối không chịu trách nhiệm.

Nếu sau khi xuống mộ mà gặp phải tình huống nguy hiểm, thường thì chỉ có một mình ông ta thoát thân.

Nghe đồn, cho dù ông ta có thể cứu bạn, vì để dứt hậu họa, ông ta cũng sẽ không ra tay.

Còn khi bản thân rơi vào nguy hiểm thì lấy người khác làm bia đỡ đạn, làm thế thân, đó càng là thao tác thường xuyên.

Nhưng ông ta cũng có một ưu điểm, chính vì vậy, mới có người không ngừng đến nương tựa ông ta, để đổi lấy phú quý.

Đó chính là nói một không hai, trước khi Đổ đấu, ông ta sẽ nói rõ ràng những rủi ro cần phải gánh, sau khi thành công, đáng lẽ phải trả bao nhiêu, thì sẽ trả bấy nhiêu, không bao giờ chậm trễ.

Chương 231

Vì vậy rất nhiều kẻ liều mạng không còn đường lui sẽ chọn đi theo ông ta.

Vào thời điểm Trần Bì A Tứ thanh thế thịnh nhất, chỉ có Tam Gia "Bán Tiệt Lý" mới có thể lấn át ông ta.

Ngay cả Phật Gia và Nhị Nguyệt Hồng cũng phải kiêng dè ông ta.

Có thể nói, ông ta là một truyền kỳ trong Cửu Môn.

Cho đến ngày nay, trong Cửu Môn, thế hệ cũ cơ bản đều đã qua đời, hiện tại vẫn còn hoạt động bên ngoài, chỉ có ông ta, Trần Bì A Tứ.

Sau khi mấy người gặp mặt, chỉ gật đầu một cái, xem như đã chào hỏi.

Sau đó mấy người liền lên xe, đi về phía ga xe lửa.

Ngồi tàu đường dài, đi về phía Đông Bắc.

Tại ga xe lửa, Ngô Gia cuối cùng cũng gặp được Tiểu Ca Muộn Du Bình của cậu ta.

Cùng với Bàn Tử Vương Nguyệt Bán.

Ngô Tam Tỉnh đã sắp xếp người từ trước, mời bọn họ cùng ra tay.

Ngô Gia nhìn thấy Trương Khởi Lân, trong lòng lập tức lại nảy sinh ý định, muốn cố ý ân cần bắt chuyện với anh ta, nhưng Trương Khởi Lân vẫn luôn nhắm mắt, ra vẻ không nghe thấy gì.

Một đoàn người ngồi tàu hỏa, một mạch đến Sơn Hải Quan, kết quả gặp phải tình huống.

Sở Ca của bọn họ bị cảnh sát bắt giữ, trở thành người dẫn đường,

đến để bắt bọn họ.

Bọn họ đành phải xuống xe ở ga Sơn Hải Quan.

Nguy hiểm thoát khỏi vòng vây của cảnh sát.

Trần Bì A Tứ đã quen với sóng gió lớn, thấy mấy người dáng vẻ như vậy, liền cười lạnh một tiếng, dùng ngữ khí khàn khàn mang theo ý châm chọc nói: "Chỉ bằng thứ hàng hóa như các ngươi, cũng dám đi đào Cửu Long Sĩ Thi Quan của Đông Hạ Hoàng Đế, Ngô Tam Tỉnh xem ra đã lú lẫn rồi!" Mấy người Ngô Gia trong lòng đều vô cùng khó chịu, đi ra ngoài kẹp một cục ớt, kết quả đũa lại gãy trước.

Bàn Tử lập tức mở miệng chửi bới.

Nhưng bị Ngô Gia khuyên ngăn, không tiếp tục chửi nữa.

Thế là, mọi người dưới sự sắp xếp của Trần Bì A Tứ, ngồi ô tô, tiếp tục đi về phía Trường Bạch Sơn.

Còn về phía Phong Nguyên Thanh.

A Ninh đã lâu không liên lạc, cuối cùng cũng gọi điện thoại đến.

Phong Nguyên Thanh đang ngồi dưới bóng cây, uống trà.

Lúc này, điện thoại bỗng nhiên reo lên.

Phong Nguyên Thanh nhìn, là A Ninh gọi đến.

Đã lâu rồi không liên lạc.

Phong Nguyên Thanh suy nghĩ miên man, nhớ đến cô nàng tóc tết mang chút phong tình Tây Vực trong bộ đồ da bó sát màu đen.

Bắt máy, giọng A Ninh truyền đến từ đầu dây bên kia.

"Alo, có phải là Phong tiên sinh không?

Tôi là A Ninh." "Là tôi, A Ninh à, chúng ta đã lâu không liên lạc rồi phải không, có nhớ tôi không?

Bên em thế nào rồi?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Em rất tốt, Phong tiên sinh, anh còn nhớ chuyện lần trước em nói với anh không?" A Ninh mặt hơi ửng hồng, sau đó nói.

"À, em nói là, nhờ tôi ra tay giúp đỡ phải không?

Bên em đã sắp xếp xong hết rồi sao?" Phong Nguyên Thanh nói.

"Đúng vậy, BOSS đã sắp xếp xong rồi, người của chúng em cũng đã đến Đông Bắc, chỉ chờ anh thôi, cho nên mới gọi điện thoại báo cho anh một tiếng." A Ninh dùng ngữ khí cung kính nói.

"Được, vậy em nói một địa điểm, tôi đến tìm các em." Phong Nguyên Thanh nói.

"Vậy chúng ta sẽ hội hợp ở trấn Nhị Đạo Bạch Hà dưới chân Trường Bạch Sơn, hiện tại chúng em đang ở khách sạn Nhạc Phủ, anh đến đó tìm chúng em là được." A Ninh nói.

Đây là một khách sạn cấp sao khá tốt, không phải loại nhà nghỉ bình thường.

"Được, bên tôi sẽ đưa vài người đi cùng, các em không có ý kiến gì chứ?" Phong Nguyên Thanh nói.

"Đương nhiên là không rồi, những người có thể được Phong tiên sinh đưa đi cùng hành động, tất nhiên đều là cao thủ, chúng em chào đón còn không kịp, làm sao có thể phản đối chứ?" A Ninh cười nói.

"Vậy được, tôi ngày mai sẽ xuất phát, ba ngày sau, chúng ta hội hợp." Phong Nguyên Thanh nói.

"Vâng, vậy chúng em sẽ cung kính chờ Phong tiên sinh đại giá." A Ninh nói.

Sau khi cúp điện thoại.

Phong Nguyên Thanh lần lượt gọi điện cho Dương Tuyết Lỵ và

Hồ Bát Ức.

Bảo Dương Tuyết Lỵ sau khi tan làm dẫn bọn họ về nhà một chuyến, có chuyện cần sắp xếp.

Hơn một tháng nay, sau khi được Phong Nguyên Thanh huấn luyện chỉ dẫn, thực lực của Hồ Bát Ức và Bàn Tử đều tiến bộ rất nhiều.

Tùy tiện là có thể đơn đấu mấy chục tên côn đồ nhỏ.

Chiều tối, sau khi tan làm.

Dương Tuyết Lỵ lái xe chở Hồ Bát Ức và Bàn Tử trực tiếp về Tứ Hợp Viện.

Phong Nguyên Thanh đã nấu một bàn đầy thức ăn, còn chuẩn bị hai chai rượu.

Bàn Tử thấy một bàn đầy thức ăn, hai mắt sáng rỡ: "Ôi chao, hôm nay Phong gia tự mình xuống bếp, xem ra chúng ta có lộc ăn rồi." "Đúng vậy, Phong gia, trình độ của anh, hoàn toàn có thể đi làm đầu bếp đại yến quốc gia rồi đấy." Hồ Bát Ức ngửi mùi hương nói.

Mấy món ăn này, sắc, hương, vị đều đủ cả, đầu bếp chính của khách sạn bình thường cũng rất khó làm ra được trình độ này.

"Nào, mọi người ngồi đi, hôm nay tôi sẽ cho các cậu ăn no nê, ăn nhiều một chút!" Phong Nguyên Thanh cười nói.

Mấy người đều là người luyện võ, tu tiên, lượng cơm ăn không nhỏ, nếu thả sức ăn, bàn đầy thức ăn này, nói không chừng cũng không đủ.

Rượu đã qua ba tuần, mấy người đều ăn không ít thức ăn.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh mở lời: "Lần này gọi các cậu đến là có một chuyện.

Phía Đông Bắc, có một ngôi mộ lớn, có người mời tôi ra tay, tôi

định đưa các cậu đi cùng, ngay tại Trường Bạch Sơn." "Ồ?

Xem ra ngôi mộ này không đơn giản nhỉ?

Vậy tốt quá, chúng ta còn có thể tiện đường đi thăm những người bà con vừa doanh trại nữa chứ." Hồ Bát Ức mắt sáng lên.

"Ừm, ngôi mộ này quả thực không đơn giản, là do Uông Tang Hải, một kỳ nhân thời Minh Đại, thiết kế xây dựng, trong đó còn ẩn chứa bí mật trường sinh mà vô số người theo đuổi.

Những người muốn đánh chủ ý vào ngôi mộ này, cũng không ít đâu." Phong Nguyên Thanh nói.

"Từ mười mấy năm trước, nó đã bị người ta nhắm tới.

Không chỉ trong nước, mà còn có cả thế lực nước ngoài, sự cám dỗ của trường sinh, đối với những nhân vật lớn sắp chết mà nói, là khó có thể diễn tả được!" Phong Nguyên Thanh nói.

"À?

Vậy thì nói như vậy, chuyến này chẳng phải rất nguy hiểm sao?" Bàn Tử nuốt miếng thịt trong miệng, lớn tiếng nói.

"Nguy hiểm thì có, nhưng không lớn đến thế, dù sao cũng là trong lãnh thổ quốc gia chúng ta.

Những người đó cũng không dám hành sự trắng trợn, chỉ lẩn trốn phía sau, phái người trà trộn vào đội ngũ, tìm mọi cách để có được bí mật trường sinh bên trong, chứ không dám ra mặt." Phong Nguyên Thanh nói.

Chương 232

"Hơn nữa, Đổ đấu nào mà chẳng nguy hiểm, trong mộ huyệt cơ quan vô số, lại có bao nhiêu người có thể nguyên vẹn đi ra?" Hồ Bát Ức nói: "Đó là vậy, người Đổ đấu, từ trước đến nay đều lén lút, đâu có trắng trợn?" "Đúng rồi, Phong gia, người mời anh ra tay là ai vậy?" Bàn Tử hỏi.

"Nói ra thì, bọn họ thuộc thế lực bên ngoài, lần trước tôi đi Tây Sa Hải Để Mộ, chính là hợp tác với cô ấy.

Cô ấy tên là A Ninh, là con gái nuôi của một lão già ngoại quốc tên Khâu Đức Khảo, cũng là một công cụ chuyên tìm kiếm thuật trường sinh trong cổ mộ, nếu không nhầm, Khâu Đức Khảo đã hơn chín mươi tuổi, có quan hệ sâu sắc với Cửu Môn, có thể truy ngược về năm sáu mươi năm trước." Phong Nguyên Thanh nói.

"Hắc, vẫn là lão già ngoại quốc, Phong gia, chúng ta không thể để bảo bối của chúng ta bị mang ra nước ngoài chứ!" Bàn Tử phẫn nộ nói.

Mặc dù những Minh khí này, nếu bán cho người nước ngoài, chắc chắn có thể bán với giá cao, nhưng hiện tại, mấy người đều không thiếu tiền nữa, tự nhiên không muốn cổ vật lưu lạc ra nước ngoài.

"Bàn Tử nói đúng, chúng ta không thể để đám lão già ngoại quốc này chiếm tiện nghi được!" Hồ Bát Ức cũng đập bàn nói.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây, bọn họ sẽ không lấy đi bất cứ thứ gì!" Phong Nguyên Thanh nói.

Dương Tuyết Lỵ vẫn luôn lắng nghe ba người nói chuyện, lúc này cũng hỏi: "Nguyên Thanh, anh nói trong mộ có bí mật trường sinh, rốt cuộc là thứ gì vậy?" "Cái này thì không rõ lắm, anh chỉ biết, có liên

quan đến chủ nhân của cổ mộ đó.” Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

“Vân Thiên Cung đó, là lăng mộ của Vạn Nô Vương cuối cùng của Đông Hạ Quốc, quan tài của ông ta, được gọi là Cửu Long Sĩ Thi Quan!” Nghe đến đây, mấy người Hồ Bát Ức đều biến sắc, lợi hại đến vậy sao?

“Má nó, Cửu Long Sĩ Thi, mẹ nó chứ, nghe thôi đã thấy ngầu rồi!

Vậy trong mộ của ông ta chắc chắn không ít đồ tốt!” Bàn Tử chửi.

“Cái đó thì không biết, dù sao Đông Hạ Quốc cũng chỉ là một tiểu quốc biên cương, thời Minh triều bị đại quân tiêu diệt, thì có thể có bao nhiêu đồ tốt chứ?” Phong Nguyên Thanh thản nhiên nói.

“Giá trị của cổ mộ này, hoàn toàn nằm ở thuật trường sinh.” “Phong gia, vậy chúng ta khi nào thì xuất phát, đã định thời gian chưa?” Hồ Bát Ức hỏi.

“Ngày mai sẽ xuất phát, hội hợp tại khách sạn Nhị Đạo Bạch Hà ở Đông Bắc, sau đó chỉnh đốn một chút rồi cùng bọn họ vào núi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Các cậu về thu dọn đồ đạc một chút, ngày mai chúng ta tập hợp ở công ty, lái xe qua đó.” Hai người gật đầu, sau đó, nhanh chóng tiêu diệt hết thức ăn trên bàn.

Rất nhanh, mười mấy đĩa thức ăn trên bàn đều bị ăn sạch, Bàn Tử còn vét cả đĩa đến mức sạch bóng, có thể soi gương được.

Sau bữa cơm, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử rời khỏi Tứ Hợp Viện, trở về nhà.

Hai người họ lúc này đã có gia sản không nhỏ, liền mua một căn nhà trong khu dân cư gần Phan Gia Viên, hai người trở thành hàng xóm.

Chuyến này cũng không có gì nhiều để thu dọn, chỉ cần mang theo trang bị Đổ đấu thường dùng là được.

Còn về phía Phong Nguyên Thanh, sau khi thu dọn bát đĩa xong, lại cùng Dương Tuyết Lỵ bước vào trạng thái tu luyện.

Một đêm rất nhanh trôi qua.

Phong Nguyên Thanh dẫn Dương Tuyết Lỵ, lái một chiếc xe địa hình thích hợp chạy đường dài.

Chuẩn bị trước một số lẩu tự sôi, khí gas, cồn khô và nước, mì gói, bánh mì, cùng một ít nồi niêu xoong chảo.

Đến công ty, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng đã đeo ba lô chờ sẵn.

Hai người lên xe, liền một mạch trên đường cao tốc dị năng giả, phi thẳng về phía Đông Bắc, kéo theo một làn khói bụi.

Từ Kinh Thành đến Trường Bạch Sơn, lái xe phải đi hơn một nghìn cây số, đường xá xa xôi.

Nhưng so với đi tàu hỏa thì tiện hơn một chút, dù sao từ ga tàu đến Trường Bạch Sơn còn một đoạn đường khá dài, vẫn là lái xe tiện hơn.

Mấy người thể chất đều rất tốt, không có bệnh say xe.

Mấy người thay phiên nhau lái xe.

Sau hai ngày hai đêm lặn lội, cuối cùng mọi người cũng đến được khách sạn Nhạc Phủ ở Nhị Đạo Bạch Hà.

Mấy người kéo lê thân thể mệt mỏi, thuê ba phòng, nghỉ ngơi thật tốt một đêm.

Sáng ngày thứ hai.

Phong Nguyên Thanh và mấy người gặp A Ninh tại khách sạn, A

Ninh dẫn theo mấy tên thuộc hạ, đều là người nước ngoài.

Vừa gặp mặt, A Ninh đã tỏ ra rất nhiệt tình.

“Phong tiên sinh, lại gặp mặt rồi!” “Phải, cô A Ninh, không biết lần hành động này, các cô đã chuẩn bị thế nào rồi?” Phong Nguyên Thanh trực tiếp hỏi.

“Chúng tôi đã phái người đến thôn làng dưới chân Trường Bạch Sơn chuẩn bị vật tư và ngựa từ trước, chỉ chờ Phong tiên sinh anh đến thôi.” A Ninh nói, rồi lại nhìn về phía Hồ Bát Ức và những người khác bên cạnh Phong Nguyên Thanh, nói: “Vẫn chưa biết mấy vị này xưng hô thế nào.” “Quên giới thiệu, đây là Dương Tuyết Lỵ, đây là Hồ Bát Ức, đây là Bàn Tử Vương Khải Toàn.

Bọn họ là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy đương đại.” Phong Nguyên Thanh giới thiệu với A Ninh.

A Ninh nghe vậy, hơi kinh ngạc, không ngờ người Phong Nguyên Thanh đưa đến lại có lai lịch lớn đến vậy.

Mặc dù A Ninh từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, nhưng cô ta hoạt động thường xuyên trong nước, cũng từng nghe nói về Tứ đại môn phái Đổ đấu.

“Thì ra là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy lừng danh, thật là hân hạnh, có mấy vị giúp đỡ, lần hành động này của chúng ta nắm chắc hơn nhiều rồi.” A Ninh có chút vui vẻ cười nói.

“Ha ha, cô A Ninh quá khách khí rồi.” Hồ Bát Ức cười đáp lại một câu.

Mấy người giới thiệu làm quen với nhau xong, A Ninh bắt đầu kể về kế hoạch hành động lần này.

Khó khăn chính của lần hành động này là vô số cơ quan trong địa hạ mộ huyệt, còn về việc làm thế nào để đến mộ huyệt, làm thế nào

để vào, bọn họ đã có kế hoạch và lộ tuyến hoàn chỉnh rồi, chỉ cần làm theo từng bước, đi đến vị trí mộ huyệt là được.

A Ninh đã tìm được người dẫn đường từ trước, và phái người đi thu mua vật tư và ngựa.

Đi đến Doanh Sơn Thôn vẫn còn đường cái có thể thông qua, nhưng vào núi, đường núi hiểm trở, thậm chí không có đường, chỉ có thể dựa vào ngựa.

Lúc này mọi thứ đã được chuẩn bị xong ở Doanh Sơn Thôn dưới chân Trường Bạch Sơn, chỉ chờ A Ninh và mấy người đến là có thể vào núi.

Một đoàn người chỉnh trang sẵn sàng ở khách sạn.

Sau khi ăn trưa.

Phong Nguyên Thanh liền lái xe theo sau đội của A Ninh, một mạch đi về phía Doanh Sơn Thôn.

Lúc này đã là mùa đông.

Nhiệt độ ở Đông Bắc càng thấp, dưới chân Trường Bạch Sơn, đã đổ vài trận tuyết rồi.

Trong núi bị tuyết lớn bao phủ, nguy hiểm cũng tăng lên không ít.

Gần tối, mặt trời dần lặn về phía tây.

Trường Bạch Sơn, nhiệt độ đã rất thấp, thở ra hơi cũng có thể đóng thành băng.

Sau vài ngày lái xe nữa, Phong Nguyên Thanh cùng đoàn xe của A Ninh cuối cùng cũng đến được Doanh Sơn Thôn.

Đây là một thôn làng nhỏ vô cùng hẻo lánh, nằm khá sâu trong khu rừng.

Đi sâu vào nữa, thì không còn thôn làng nào khác.

Con đường vào thôn cũng vô cùng khó đi.

Có một số đoạn đường, sát ngay vách đá, chỉ đủ cho một chiếc xe đi qua.

May mắn là đối diện không có xe nào đi ra, nếu không thì thật sự phải kẹt lại, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Đoạn đường này, tài xế mới chắc chắn không dám lái.

Chỉ cần một chút sơ suất, là sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, nát thành thịt bùn.

Điều này còn phải cảm ơn vì ở phía trong có một đồn biên phòng, nên mới có con đường này.

Nếu không, xe căn bản không thể lái vào, vật tư các thứ, chỉ có thể dùng xe trượt tuyết vận chuyển.

Vì vậy, thỉnh thoảng cũng có một số khách du lịch tự lái xe đến đây tham quan, coi như mang lại một ít thu nhập cho thôn làng sâu trong khu rừng này, không đến nỗi quá nghèo khó.

Phong Nguyên Thanh cùng đoàn người A Ninh, giả làm khách du lịch tự lái, đến đây du lịch thám hiểm trong núi sâu.

Sau khi một đoàn người vào thôn.

Chương 233

Trưởng thôn đều bị kinh động, tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Chỉ là thôn rất nhỏ, không có nhà khách, mà đoàn của A Ninh lại đông, trưởng thôn nhất thời không biết phải chiêu đãi thế nào.

A Ninh liền bảo trưởng thôn tìm một khoảng đất trống, một nhóm người cắm trại nghỉ ngơi.

Người cô ta phái đến trước đó, đã tìm được người dẫn đường, và hơn năm mươi con ngựa, đủ để vận chuyển lượng lớn vật tư.

Bốn bề thôn làng, là những ngọn núi tuyết bao quanh thôn.

Dưới chân núi, là những cánh rừng cây bạt ngàn, các loại màu sắc hội tụ, mỗi đoạn núi, màu sắc đều không giống nhau, phong cảnh như tranh vẽ.

Xa hơn nữa là khu vực tuyết phủ trắng xóa, một màu trắng mênh mông.

Rắn bạc uốn lượn trên núi, cây cối được phủ bạc, là cảnh sắc mà phương Nam không thể thấy được.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi một đêm, trưa ngày hôm sau, dưới sự dẫn dắt của người dẫn đường, mọi người tiếp tục tiến sâu vào trong núi tuyết.

Hơn ba mươi người, hơn năm mươi con ngựa, hùng dũng tiến bước.

Đường trong núi gập ghềnh khó đi, độ cao cũng lớn, mọi người đều cẩn thận cưỡi ngựa, để mình không bị hất xuống.

Sau vài giờ đi bộ, trời bắt đầu tối.

Đoàn người đến gần một hồ nước.

Đây là một danh lam thắng cảnh vô cùng đẹp gần Doanh Sơn Thôn, tên là Hồ A Cái Tây, trong tiếng Triều Tiên có nghĩa là Hồ Cô Nương.

Gió nhẹ thổi qua, mặt nước phẳng lặng.

Mặt hồ phẳng như gương, không thấy một chút gợn sóng nào.

Mây trắng trên trời, cùng với bóng núi tuyết Trường Bạch Sơn xa xa, đều in rõ trong hồ, cảnh sắc tuyệt đẹp, khiến người ta tâm hồn thư thái.

Bên hồ có một khoảng đất trống rộng lớn, A Ninh quyết định cắm trại ở đó.

Thế là liền bảo người dẫn đường dẫn mọi người đến.

Đoàn của A Ninh, những trang bị mang theo, đa số đều là trang bị tiên tiến từ Mỹ.

Ngay cả những chiếc lều quân đội đó, cũng là hàng cao cấp, chắc chắn bền bỉ, cấu trúc cũng có sự khác biệt lớn so với lều trại thông thường.

Về phía Phong Nguyên Thanh, anh bảo Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng dựng hai chiếc lều, bốn người chia làm hai phòng.

Dựng lều có Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử là đủ rồi, Dương Tuyết Lỵ liền lấy máy ảnh ra, chụp ảnh khắp nơi, muốn ghi lại cảnh sắc đẹp như tranh vẽ này.

Còn A Ninh, khi thuộc hạ đang dựng lều, thì lấy ra một thiết bị giống như radar đang điều chỉnh thử.

Phong Nguyên Thanh bước tới.

“Đây là radar?

Trang bị của các cô rất tiên tiến đấy, đã bỏ ra rất nhiều tiền rồi nhỉ!" Đi đến bên cạnh A Ninh, Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Gần đúng, nó chuyên dùng để dò tìm không gian dưới lòng đất, dùng để xác định vị trí Thiên Cung." A Ninh quay đầu nhìn Phong Nguyên Thanh, trả lời.

"À đúng rồi, Phong tiên sinh, hai người bạn của anh không phải là Mạc Kim Giáo Úy sao?

Nghe nói Mạc Kim Giáo Úy rất nghiên cứu về Phong thủy, có thể dựa vào thế đất Phong thủy, phán đoán ra mộ huyệt được chôn giấu dưới lòng đất, thật sự làm được sao?" A Ninh đặt thiết bị xuống, không nghịch nữa, nhìn Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đang dựng lều ở không xa, cùng với Dương Tuyết Lỵ đang chụp ảnh khắp nơi.

"Không sai, trong Tứ phái, trừ Phát Khâu Thiên Quan đã thất truyền từ lâu, thì chỉ có Mạc Kim Giáo Úy giỏi thuật Phong thủy.

Thượng quan thiên tinh, hạ tra địa mạch, giỏi nhất là Phân Kim Định Huyệt, Phong Thủy Tầm Long, có câu rằng: 'Tầm long thiên vạn khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan, quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian'.

Đến cuối đời Thanh, lại xuất hiện một kỳ nhân là Trương Tam Gia, đã tổng kết các bí thư Phong thủy của Mạc Kim Giáo Úy qua các đời thành một quyển 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', bao gồm Âm Dương Phong Thủy, cùng với miêu tả về hình chế, kết cấu, bố cục của lượng lớn cổ mộ qua các triều đại, cùng với các loại gian nan hiểm trở mà các bậc tiền bối Mạc Kim Giáo Úy đã gặp phải khi Đổ đấu, có thể nói là vô sở bất bao." Phong Nguyên Thanh với vẻ mặt tươi cười giới thiệu với A Ninh.

A Ninh nghe xong, có điều suy nghĩ, nói: "Thì ra lợi hại đến vậy, trách không được bị những 'thổ phu tử'* đó ca tụng đến thế, xem ra

quả nhiên không tầm thường, lại huyền diệu đến vậy.” “Thấy anh hiểu biết đến vậy, anh chắc hẳn cũng đã học được quyển 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' này rồi phải không?” A Ninh hỏi.

“Không sai, tôi quả thực cũng đã nghiên cứu qua, quả thực rất uyên thâm, là một tác phẩm đại thành của Mạc Kim nhất đạo.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Vậy đến lúc đó sẽ phải nhờ cậy Phong tiên sinh và các vị rồi, anh cũng biết, những người tôi dẫn theo, đều là một đám thô lỗ, làm sao mà hiểu Đạo mộ chứ.” A Ninh nhìn Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Yên tâm đi, tôi đã đến thì chắc chắn sẽ ra sức, những lão già ngoại quốc này tôi không bảo đảm, nhưng cô A Ninh, tôi chắc chắn bảo đảm em sẽ toàn vẹn vô sự mà đi ra, còn về thứ các cô muốn tìm, có tìm được hay không, thì phải xem chính các cô thôi.” Phong Nguyên Thanh nhìn vào mắt A Ninh nói.

Mặt A Ninh ửng hồng, thất thần, lẳng lặng suy nghĩ chuyện trong lòng.

Sau chuyến đi Tây Sa lần trước, thiện cảm của A Ninh đối với Phong Nguyên Thanh tăng lên rất nhiều, chỉ là ngại thân phận của mình, đã cố kìm nén cảm giác đó xuống.

Tuy nhiên, trước khi chuyến đi này bắt đầu, Khâu Đức Khảo đã tìm đến cô.

Và trực tiếp bảo cô tìm cách, lấy được thiện cảm của Phong Nguyên Thanh, tốt nhất là có thể ở lại bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

Khâu Đức Khảo tính toán rất giỏi, tiếng lách cách vang vọng, cách Thái Bình Dương cũng có thể nghe thấy, như vậy, ông ta có thể thông qua A Ninh để Phong Nguyên Thanh giúp ông ta tìm được bí mật

trường sinh.

Nhưng, Phong Nguyên Thanh sẽ không dễ dàng để ông ta lợi dụng làm quân cờ.

Lão già này đã hơn chín mươi tuổi, không còn sống được mấy năm nữa, nhân lúc này, vừa hay có thể thu tóm các thế lực dưới tay ông ta, đến lúc đó, đợi ông ta chết, tất cả sẽ thuộc về A Ninh.

Chiếm được A Ninh, chẳng phải thực lực mà Khâu Đức Khảo cả đời kinh doanh đã bị mình 'cướp' về rồi sao.

Khóe môi Phong Nguyên Thanh nhếch lên, khẽ cười.

Lúc này trời đã tối.

Giữa doanh trại, mọi người đốt lên một đống lửa trại.

Sau khi lều trại được dựng xong, mọi người quây quần bên đống lửa, ăn uống đơn giản.

Một vài kỹ thuật viên đi cùng lại lấy ra mấy thiết bị điện tử kỳ quái để điều chỉnh.

Những lão Tây này không thể lý giải các bí thuật phong thủy của phương Đông, càng không nhìn thấu phong thủy.

Vì vậy, họ chỉ có thể dùng phương tiện khoa học kỹ thuật để thăm dò mộ huyệt.

Hiệu quả quả thật không tệ, bao nhiêu năm qua, họ đã tìm được rất nhiều mộ huyệt, giúp Khâu Đức Khảo kiếm được một khoản tiền lớn.

Sau khi điều chỉnh vài giờ, đêm đã khuya, họ mới dừng lại nghỉ ngơi.

Về phía Phong Nguyên Thanh, bốn người đã sớm chui vào lều.

Nhưng không ngủ sớm như vậy, mà là đang luyện công.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử, không lâu trước đó, được Phong Nguyên Thanh truyền thụ 《Quan Sơn Luyện Khí Pháp》, một công phu luyện khí thổ nạp.

Môn luyện khí pháp này, là pháp thổ nạp đã được gia tộc họ Phong của Quan Sơn truyền thừa mấy trăm năm, cũng là công pháp sơ cấp nhất mà Phong Nguyên Thanh đang có, rất thích hợp để hai người đặt nền móng.

Sau khi nhận được môn công pháp này, hai người càng dốc toàn tâm toàn ý vào luyện tập.

Mỗi tối đều kiên trì tu luyện không ngừng.

Mà nơi đây nằm trong khu rừng Trường Bạch Sơn, trong phạm vi long mạch phong thủy, mức độ linh khí tụ tập càng cao.

Hiệu suất tu luyện của hai người cũng tăng lên không ít. 《Quan Sơn Luyện Khí Pháp》 này càng chú trọng vào luyện tinh hóa khí, kéo một lượng nhỏ linh khí thiên địa vào cơ thể, do đó cũng không thể tu luyện quá độ, nếu không sẽ dẫn đến cơ thể suy yếu.

Nhưng hai người có nền tảng võ công, thể phách cường tráng, thêm vào đó là được Phong Nguyên Thanh cung cấp đan dược, nên không phải lo lắng về điều này.

Trước đây họ chỉ luyện võ, nên những đan dược kia đều là bổ sung khí huyết, cố bản bồi nguyên, tăng cường thể chất của hai người.

Bây giờ bắt đầu luyện khí, Phong Nguyên Thanh lại cung cấp cho họ đan dược dưỡng khí, tụ khí, giúp hiệu suất thổ nạp luyện khí tiến thêm một bước.

Nhưng cho dù là như vậy, cũng không nên tu luyện quá độ.

Chương 234

Hai người tu luyện đến giờ Tý, khoảng mười hai giờ đêm thì dừng lại ngủ.

Còn Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ, hai người ở chung một lều.

Hai người cũng chỉ lặng lẽ vận chuyển công pháp, hấp thu và luyện hóa linh khí thiên địa càng thêm nồng đậm ở đây.

Hiệu suất vận chuyển 《Vũ Hóa Phi Thăng Kinh》 của Dương Tuyết Lỵ cũng tăng lên không ít, chỉ cần tu luyện thêm vài ngày nữa là có thể hoàn toàn chuyển hóa chân khí trong cơ thể.

Khi Dương Tuyết Lỵ tu luyện, trên người thỉnh thoảng lại phát ra một quầng sáng trắng muốt, phiêu tán ra ngoài, hóa thành từng đốm tinh quang, rồi biến mất.

Đây chính là dị tượng khi tu luyện 《Vũ Hóa Phi Thăng Kinh》.

Theo sự tu luyện sâu hơn, quầng sáng sẽ dần dần giảm bớt, cho đến khi đại thành, dị tượng quầng sáng mới hoàn toàn biến mất.

Dị tượng vũ hóa này tôn Dương Tuyết Lỵ lên như một tiên nữ, thánh khiết, phiêu dật.

Phong Nguyên Thanh tùy tay bố trí một trận pháp, bao trùm lấy lều, ngăn không cho người bên ngoài phát hiện.

Sau đó, anh nhắm mắt lại, cũng vận chuyển công pháp, luyện âm hóa dương, khiến âm thần không ngừng chuyển hóa thành dương thần.

Ở một bên khác, mấy người Ngô Gia trên xe của Trần Bì A Tứ cũng đã đến Dinh Sơn thôn ở sâu trong núi.

Họ tìm được một hướng đạo tên Thuận Tử, xuất thân từ quân nhân giải ngũ.

Người này cũng là hướng đạo do Ngô Tam Tỉnh sắp xếp, chỉ có điều Ngô Gia bọn họ đều không biết.

Mấy người giả làm du khách, dưới sự dẫn dắt của Thuận Tử đi dạo vài vòng, sau đó lấy cớ muốn xem phong cảnh sâu trong núi mới tiếp tục đi sâu vào.

Mấy người trên sườn núi từ xa cũng đã phát hiện ra doanh trại của đoàn A Ninh, và nhìn thấy A Ninh cùng Phong Nguyên Thanh.

Trừ Trần Bì A Tứ và mấy thuộc hạ của lão không nhận ra Phong Nguyên Thanh ra, Ngô Gia, Vương Nguyệt Bán và Trương Khởi Lân đều nhận ra Phong Nguyên Thanh.

Trần Bì A Tứ nghe thấy phản ứng của mấy người Ngô Gia, liền hiếu kỳ hỏi: "Vị Phong gia này là nhân vật môn phái nào, mà lại khiến các cậu sùng bái đến vậy?" Bàn Tử (Vương Khải Toàn) nói thẳng: "Phong gia này không phải người bình thường, tuổi còn trẻ nhưng bản lĩnh lại vô cùng tài giỏi, trong giới cổ vật ở Kinh Thành thì danh tiếng không hề nhỏ.

Hơn nữa, cậu ấy còn là sinh viên thạc sĩ khoa Khảo cổ của trường đại học Kinh Thành, có thân phận chính thức từ Viện Nghiên cứu Khảo cổ Kinh Thành, là đệ tử đắc ý của mấy vị giáo sư lịch sử nổi tiếng." "Hơn nữa còn mở một cửa hàng ở Phan Gia Viên, làm ăn cũng không nhỏ đâu." Ngô Gia cũng tiếp lời: "Trước đây ở Lỗ Vương Cung, cùng với Tây Sa Hải Đáy Mộ, Phong gia đều đã tham gia, nếu không có Phong gia, e rằng chúng ta đều đã chịu tổn thất thảm trọng rồi!" "Lần này có Phong gia ra tay, e rằng A Ninh bọn họ thật sự có thể đổ được Vân Thiên Cung." "Ồ?

Lợi hại vậy sao?

Vậy tôi lại muốn kiến thức một phen rồi, ha ha ~" Trần Bì A Tứ dùng giọng khàn khô của lão mang theo chút khinh miệt mà cười nói.

"Nhưng, lúc này, chúng ta vẫn đừng để bọn họ phát hiện thì tốt hơn, đợi chúng ta xuống mộ, sớm muộn gì cũng sẽ đụng mặt, ha ha ~" "Điều này cũng nói lên, chúng ta đi không sai, đi vòng qua, đừng để ý đến bọn họ!" Sau đó, mấy người liền nghỉ lại một đêm trong đồn biên phòng bỏ hoang cách đó không xa.

Về phần tung tích của Ngô Gia và những người khác, Phong Nguyên Thanh đương nhiên đã chú ý đến.

Vân Thiên Cung cũng là một phần trong kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh, thậm chí là Cửu Môn, đương nhiên không thể để Ngô Gia bỏ lỡ.

Phong Nguyên Thanh không quá để tâm đến động thái của đoàn Ngô Gia.

Sáng sớm hôm sau, mọi người thu dọn lều trại và hành lý, đặt lên lưng ngựa, tiếp tục tiến sâu vào núi.

Sau khi vào khu vực tuyết, mặc dù gặp phải không ít hố sâu và bẫy bị tuyết lớn che lấp, nhưng dưới sự dẫn đường của Phong Nguyên Thanh, đều đã tránh được.

Một trận bão tuyết bất ngờ ập đến, nhưng có Phong Nguyên Thanh ở đó, cũng đã tìm được một nơi trú ẩn thích hợp.

Không giống như cốt truyện gốc, trên đường đã mất đi một nửa nhân lực và vật tư.

Còn bên Ngô Gia, vẫn như cũ, tìm thấy tảng đá Bách Túc Bàn Long Phong, tìm thấy một suối nước nóng địa nhiệt trong khe núi, nghỉ ngơi thoải mái một đêm, an toàn vượt qua.

Trận bão tuyết này đã che lấp con đường rừng vốn còn lờ mờ nhìn thấy.

Sau bão tuyết, trải qua một đoạn đường dài băng tuyết, cuối cùng cũng đến trước mấy ngọn núi tuyết.

Mà một trong số đó, chính là đích đến của chuyến đi này.

Tam Thánh Tuyết Sơn, độ cao hơn 2400 mét, nhưng chỉ có một phần nhỏ nằm trong lãnh thổ Hoa Quốc, phần lớn còn lại nằm trên lãnh thổ Triều Tiên.

Hơn nữa, tuyến biên giới đoạn này bị phong tỏa rất chặt chẽ.

Trong núi đã xây dựng không ít công sự và đường hầm ngầm, nối liền biên giới hai nước, do đó bị phong tỏa nghiêm ngặt.

Khâu Đức Khảo đã mua chuộc lính gác ở đây, để họ cố ý mở một con đường, để đoàn A Ninh có thể đi qua.

Còn đoàn Ngô Gia đi phía sau thì không được, nếu đi theo sau, chắc chắn sẽ bị quân biên phòng phát hiện, đến lúc đó bị bắn cho một trận thì xong đời.

Thế là họ chỉ có thể nhìn đoàn A Ninh hùng dũng tiến về Tam Thánh Tuyết Sơn.

Mấy người Ngô Gia không biết phải làm sao, Trương Khởi Lân thì im lặng không nói.

Trần Bì A Tứ trong lòng sớm đã có kế hoạch, lão đã nghiên cứu Đông Hạ Vạn Nô Vương Lăng Mộ này rất lâu rồi, đối với bí mật trường sinh, lão cũng đã thèm khát từ lâu, dù sao lão cũng đã hơn tám mươi, không còn sống được bao lâu nữa.

Dưới sự dẫn dắt của Thuận Tử, mấy người men theo thế núi, tiếp tục đi lên.

Ngựa được để lại dưới núi, mọi người chỉ có thể vác ba lô lên núi.

Đường lên sườn núi càng dốc và khó đi, tất cả mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, sợ gây ra động tĩnh lớn, dẫn đến tuyết lở.

Khu vực này đã là vùng tuyết phủ, mặt đất bao phủ lớp băng dày và tuyết đọng.

Không ai biết bước tiếp theo có giẫm vào hố mà rơi xuống không, tất cả mọi người đều cầm gậy, cẩn thận dò đường mà tiến lên.

Vượt qua con đường sườn núi, mấy người cuối cùng cũng đến vị trí long đầu bảo huyệt mà Trần Bì A Tứ đã khảo sát trước đó.

Một vách núi dựng đứng gần sáu mươi độ.

Nơi đây ngoài Tam Thánh Tuyết Sơn nơi Vân Thiên Cung tọa lạc, còn có hai ngọn núi tuyết khác, lần lượt là Đại Thánh Tuyết Sơn và Tiểu Thánh Tuyết Sơn.

Gọi chung là Ngũ Thánh Tuyết Sơn.

Đại Thánh Tuyết Sơn và Tiểu Thánh Tuyết Sơn, xa xa hô ứng nhau, ở giữa là một thung lũng, và cuối thung lũng chính là Tam Thánh Tuyết Sơn.

Hai ngọn núi giống như hai người lính gác, bao vệ Tam Thánh Tuyết Sơn, người dân địa phương gọi đó là Thiên Binh Thủ Tiên Môn.

Trần Bì A Tứ đã tính toán long đầu bảo huyệt nằm dưới Tiểu Thánh Tuyết Sơn.

Mấy người không chần chừ, tiếp tục leo lên sườn dốc.

Sau vài giờ leo trèo khó khăn, cuối cùng cũng lên được sườn tuyết.

Trừ Trương Khởi Lân ra, những người còn lại đều thở hổn hển, đứt hơi.

Vương Nguyệt Bán là một gã béo, càng trực tiếp nằm vật ra đất,

thở dốc.

Chỉ có Phan Tử xuất thân là lính thì khá hơn một chút.

Từ sườn tuyết nhìn ra xa, Tam Thánh Tuyết Sơn ở ngay bên cạnh, đỉnh núi sừng sững, đỉnh trắng vách đen.

Dưới ánh tà dương, một làn sương mù màu xanh lam nhạt bao phủ thân núi, tiên khí phiêu dật, hùng vĩ kinh tâm.

Mấy người nghỉ ngơi một lát, rồi mới quan sát cảnh sắc xung quanh.

Diệp Thành thở hổn hển, cảm thán nói: "Người ta nói Bồng Lai tiên cảnh, không bằng một phần của Trường Bạch, hôm nay cuối cùng cũng được chứng kiến, chúng ta đã leo vất vả như vậy, cũng coi như đáng giá!" "Ai, vị đại ca này nói không sai, tôi cũng nghĩ vậy." Bàn Tử (Vương Khải Toàn) vẻ mặt tán đồng nói.

Mấy người đều say đắm trong cảnh tuyết tà dương này, không ngừng than thở.

Ngô Gia thậm chí còn lấy máy ảnh ra, chụp vài tấm hình.

Ngay khi mọi người đang đắm chìm trong cảnh sắc, Trương Khởi Lân ở cách đó không xa đã quỳ xuống hướng về Tam Thánh Tuyết Sơn, cực kỳ cung kính dập đầu mấy cái, tựa như hành hương, khuôn mặt nghiêm trang, nhưng lại mang theo một nỗi bi thương nhàn nhạt.

Dưới Tam Thánh Sơn, chính là cái gọi là Vân Thiên Cung.

Và sâu dưới lòng đất, ẩn giấu Thanh Đồng Môn mà Trương gia đời đời bảo vệ.

Phía sau cánh cửa ẩn chứa cái gọi là Chung Cực, không thể để bí mật đó bị lộ ra, nếu không, thế giới sẽ đối mặt với tai nạn khổng lồ.

Chương 235

Trương gia vì bảo vệ bí mật phía sau Thanh Đồng Môn, hết đời này đến đời khác, nối tiếp nhau.

Mặc dù họ đã có được sức mạnh, huyết mạch, khả năng trường thọ từ phía sau Thanh Đồng Môn, nhưng lại phải gánh vác trách nhiệm to lớn, cứ mỗi mười năm, phải cử người đến bảo vệ Thanh Đồng Môn, thậm chí còn phải tiến vào phía sau cánh cửa, nhưng những tộc nhân đã đi vào thì không một ai quay trở lại.

Trương gia tộc trưởng, các đời tộc trưởng Trương Khởi Lân, đều mắc phải chứng mất trí nhớ, mất hết mọi ký ức.

Trương gia cũng từ từ một gia tộc trường sinh khổng lồ, bị các thế lực xâm nhập, phân rã, bức hại.

Vô số người âm mưu đoạt lấy bí mật trường sinh đã tấn công Trương gia.

Đặc biệt là "Uông gia", dưới sự nỗ lực không ngừng nghỉ của bọn họ, Trương gia dần dần tan rã, cho đến nay, chỉ còn lại ba bốn người.

Ngay cả tộc địa cũng đã dời mấy lần.

Và đến đời Tiểu Ca Trương Khởi Lân này thì càng nghiêm trọng hơn.

Trương gia đã không còn mấy người, bí mật Thanh Đồng Môn hoàn toàn dựa vào một mình anh để bảo vệ, không ai có thể dùng được.

Cứ mười năm một lần, anh lại một mình tiến vào phía sau Thanh Đồng Môn, đôi khi, lại mất trí nhớ mà đi ra.

Anh đã mất trí nhớ rất nhiều lần rồi, dường như các đời tộc

trưởng trước đây chưa từng có ai mất trí nhớ nhiều lần như anh.

Do đó, dấu chân của anh in khắp các cổ mộ, đặt những vật phẩm lưu giữ ký ức của mình vào trong cổ mộ.

Khi mất trí nhớ, chỉ cần nhìn thấy những vật phẩm đó trong cổ mộ một lần nữa, là có thể đánh thức ký ức đã mất, giúp anh nhanh chóng tìm lại ký ức.

Ngay cả khi mất trí nhớ, nhưng trách nhiệm mà huyết mạch ban tặng lại khiến anh không thể quên nhiệm vụ bảo vệ Thanh Đồng Môn.

Sau khi khấu bái xong, nỗi bi thương trong mắt Tiểu Ca lại dần ẩn đi.

Thay vào đó là vẻ mặt thờ ơ và ánh mắt lạnh lùng.

Tất cả tâm tư đều được giấu kín trong lòng.

Sau đó, anh leo lên một vách đá trần trụi bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi nghỉ ngơi xong, hướng đạo Thuận Tử, kể về truyền thuyết Trường Bạch Sơn, gây tò mò cho mọi người.

Tổ phụ của anh ta cũng từng nói, trên Tam Thánh Sơn, có thể nhìn thấy một ngọn núi tuyết hùng vĩ hơn, gọi là Thiên Thê Phong.

Nơi đó quanh năm bị mây mù bao phủ, truyền thuyết kể rằng trên núi có một cầu thang trời, có thể đi thẳng đến thiên cung.

Và vào những lúc trời quang mây tạnh, đôi khi còn có thể nhìn thấy cầu vồng như ánh hào quang xuất hiện giữa Thiên Thê Phong và Đại, Tiểu Thánh Tuyết Sơn, tựa như tiên cảnh.

Một nhóm người trên sườn tuyết, nói chuyện sôi nổi, chỉ có Trương Khởi Lân ngồi một bên, nhắm mắt dưỡng thần.

Về phía Phong Nguyên Thanh, cùng với đoàn A Ninh, sau nửa

ngày đi đường, cuối cùng cũng đến chân Tam Thánh Sơn.

Từ xa, còn có thể nhìn thấy một vài lính gác biên phòng của nước láng giềng.

Chỉ là họ làm ngơ trước đoàn A Ninh.

Cả đoàn cứ thế thong dong, vượt qua tuyến biên giới, tiến vào lãnh thổ Triều Tiên.

Sau đó, tiếp tục tiến về đích đến của tuyến đường.

Ngay trong một thung lũng dưới chân Tam Thánh Sơn.

Nơi đó có một đường hầm thông thẳng đến địa cung.

Chỉ là còn một đoạn đường nữa, trời đã xế chiều, hôm nay e rằng không thể đến nơi.

Thế là hướng đạo tìm một thung lũng khuất gió, mọi người dựng trại, chuẩn bị qua đêm.

Và cách đó không xa, Ngô Tam Tỉnh ẩn nấp ở đó, theo dõi động thái của đoàn người.

Hắn vốn mang theo không ít người, chỉ là giờ đây chỉ còn lại một mình hắn.

Để không cho nhóm người A Ninh phá hoại kế hoạch của bọn họ, hắn đành tự mình theo dõi.

Hắn dự định tiến vào địa cung trước, sắp xếp ổn thỏa, tốt nhất là có thể giết chết nhóm người này ở trong đó.

Đã gần đến đích, sau khi mọi người an vị xong.

Phong Nguyên Thanh đảo mắt nhìn xung quanh mấy lượt, rồi không còn chú ý nữa.

A Ninh liền gọi bốn người Phong Nguyên Thanh vào lều, chuẩn bị

thảo luận kế hoạch đổ mộ sắp tới.

Trong lều, ngoài A Ninh ra, còn có một ông lão ngoại quốc chuyên nghiên cứu văn hóa Đông Hạ.

A Ninh giới thiệu với Phong Nguyên Thanh và mấy người kia: "Vị này là Khắc Khắc, chuyên gia văn hóa Đông Hạ mà chúng tôi đặc biệt mời đến." Khắc Khắc chào hỏi mấy người bằng cử chỉ của quý ông, nói: "Chào các bạn, nghe A Ninh nói, các bạn là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy chuyên nghiệp, tinh thông phong thủy và kỹ thuật đổ đấu, khi vào mộ, sẽ phải trông cậy vào các bạn." Phong Nguyên Thanh cũng cười gật đầu ra hiệu: "Dễ nói thôi, chỉ cần các bạn nghe theo sắp xếp của chúng tôi, đừng lộn xộn, cơ quan trong mộ không cần lo lắng, nhưng nếu không nghe lời, thì đừng trách chúng tôi." A Ninh cười nói: "Đó là lẽ đương nhiên, tôi sẽ quản thúc họ.

Được rồi, vậy nói về kế hoạch của các bạn đi." Phong Nguyên Thanh nói: "Được thôi, theo kế hoạch, ngày mai tôi sẽ xuống mộ, lối vào nằm ngay trong thung lũng cách đây không xa.

Vốn dĩ trước đây chúng tôi muốn lấy một số thứ ở hải đáy mộ, đáng tiếc, đều không lấy được, trong đó có một cái là bản đồ cấu trúc thiên cung, e rằng đã rơi vào tay Ngô Tam Tỉnh rồi.

Nhưng, trận đó cũng không phải không có thu hoạch, tôi đã tìm thấy một số bích họa ở hải đáy mộ, các bạn xem thử." Nói rồi, A Ninh lấy từ trong túi ra một xấp ảnh, đều là bích họa.

Và nội dung của chúng đều có liên quan đến nhau.

A Ninh cầm một tấm ảnh lên nói: "Bạn xem tấm này, nhìn thấy gì?" Phong Nguyên Thanh cầm lấy tấm ảnh nhìn một cái, Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Bàn Tử cũng xúm lại cùng xem.

"Đây không phải là chiến trường bắt tù binh sao?

Có vấn đề gì à?" Bàn Tử lớn tiếng hỏi.

"Không sai, các bạn không ngại đoán xem, tù binh này là ai?" A Ninh cố tỏ vẻ thần bí hỏi.

Trên bích họa của tấm ảnh này, là hình tượng một người trung niên mặc quan phục thời Minh.

"Đây là Uông Tàng Hải phải không?" Phong Nguyên Thanh thản nhiên nói.

"Không sai, chính là Uông Tàng Hải, sau khi bị bắt, ông ta bị buộc phải đến xây dựng Thiên Cung Lăng Mộ ở đây." Ông lão chuyên gia văn hóa Đông Hạ tên Khắc Khắc nói.

"Đây đều là những chuyện mà Uông Tàng Hải đã trải qua sau khi bị người Đông Hạ bắt giữ.

Còn có tấm này nữa!" Lão Khắc Khắc tiếp tục nói, "Đây là hoàng lăng xây dựng trong miệng núi lửa, đã tồn tại từ rất sớm, chỉ là khi Uông Tàng Hải bị bắt đến thì nó đã rất hoang tàn rồi.

Chúng tôi đã đặc biệt nghiên cứu, hoàng lăng này ít nhất là thời Ân Thương, nhưng đã bị Uông Tàng Hải cải tạo thành phong cách thời Minh một cách gượng ép." "Vậy tức là, địa cung này đã tồn tại từ lâu rồi?" Bàn Tử hỏi.

"Chắc là như vậy, chúng tôi dựa vào những tấm ảnh này, tìm ra con đường đại khái, chính là con đường chúng ta đã đi suốt chặng đường này.

Ngày mai từ đạo động trực tiếp xuống là có thể đến thẳng địa cung.

Chỉ là chúng tôi không quen thuộc với các cạm bẫy cơ quan trong địa cung, đến lúc đó vẫn phải nhờ cậy mấy vị." Khắc Khắc nói xong, nhiệt tình mỉm cười với Phong Nguyên Thanh và mấy người kia.

“Được, vậy cứ theo kế hoạch của các bạn mà thực hiện đi.” Phong Nguyên Thanh mở lời nói.

A Ninh gật đầu, sau đó Khắc Khắc lại tiếp tục nói: “Chỉ là còn một số thứ kỳ lạ, chúng tôi không thể lý giải.

Các bạn xem mấy tấm ảnh này.” Khắc Khắc lấy ra vài tấm, tấm thứ nhất, nội dung bích họa là vô số ác quỷ chui ra từ đá.

Lại có một tấm, một khối vật chất màu đen khổng lồ giống như động vật thân mềm đang bò từ dưới vách đá lên, trên vách đá còn có người đang đổ thứ gì đó xuống, cụ thể không nhìn rõ là gì.

“Đây chính là những gì chúng tôi thu hoạch được từ hải đáy mộ.

Đối với chuyến đi này cũng coi như có chút trợ giúp.” Khắc Khắc cuối cùng nói.

“Ngày mai sau khi xuống mộ, chúng tôi sẽ trực tiếp đến chủ mộ thất, tìm quan quách của Vạn Nô Vương, xem có thể lấy được thứ chúng tôi đang tìm hay không, trên đường đi các cơ quan cạm bẫy, sẽ nhờ cậy mấy vị.” A Ninh nói.

“Yên tâm đi, sẽ không làm cô thất vọng đâu.” Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, anh dẫn Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử rời khỏi lều của A Ninh, trở về lều của mình.

Chương 236

Bốn người ngồi quây quần bên nhau, bàn bạc kế hoạch sau khi xuống mộ.

"Mấy ông Tây này, đổ đấu chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào cả, vẫn phải trông cậy vào chúng ta." Bàn Tử có chút đắc ý nói.

"Chỉ là không biết cái gọi là Thiên Cung này, rốt cuộc có những cơ quan gì.

Liệu có thể sánh bằng Thiên Cung của Hiến Vương không?

Thiên Cung của Hiến Vương đó, thật sự là bước nào cũng hung hiểm a!" Hồ Bát Ức nói.

"Ha ha, để tôi nói, chắc chắn không sánh bằng, một cái cách đây hơn hai ngàn năm, một cái sáu bảy trăm năm, thời gian cách biệt lớn như vậy, nơi này nhiều nhất cũng chỉ là kiến trúc tinh xảo hơn một chút, còn lão già Hiến Vương kia là muốn tu tiên, nơi đó thì cái thứ quỷ quái Vạn Nô Vương này làm sao mà so được!" Bàn Tử khinh thường nói.

"Cái gì mà Cửu Long Sĩ Thi Quan, tôi thấy chẳng qua cũng chỉ là tự dán vàng lên mặt thôi!" Phong Nguyên Thanh cười cười, nói: "Bàn Tử, Vạn Nô Vương này tuy không đáng nhắc đến, nhưng sâu trong lăng mộ này lại ẩn chứa bí mật nguy hiểm hơn, đừng quá chủ quan, ngôi mộ này cũng không thiếu hung hiểm đâu.

Đặc biệt là cậu đó, Bàn Tử, sau khi xuống dưới, đừng có lộn xộn chạm vào đồ vật nữa, nơi này khác với những ngôi mộ chúng ta từng xuống trước đây, đợi xuống rồi, cậu sẽ có bất ngờ đấy." "Bất ngờ, bất ngờ gì, đừng là kinh hãi chứ?" Bàn Tử rùng mình một cái.

“Lão Hồ, ngày mai cơ quan trong mộ, giao cho anh đấy.” Phong Nguyên Thanh nhìn Hồ Bát Ức nói.

“Được thôi, Phong gia, ngài cứ xem đây, lão Hồ tôi đoạn thời gian này cũng không phải sống vô ích đâu.” Hồ Bát Ức vỗ ngực nói.

“Được, về sớm nghỉ ngơi đi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Vâng, vậy Phong gia, chúng tôi đi trước đây.” Nói xong Hồ Bát Ức kéo Bàn Tử cùng trở về lều của mình.

Hai người dọn dẹp giường chiếu xong, liền bắt đầu tọa thiền tu luyện, rất nhanh đã chìm đắm vào trạng thái.

Còn Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Ly, sau một hồi ôn tồn, cũng tiến vào trạng thái tu luyện.

Một đêm cứ thế trôi qua.

Mặt trời mọc, trời quang đãng, ánh dương rực rỡ chiếu xuống nền tuyết, một màu bạc trắng phủ kín.

Tất cả mọi người đều đã tỉnh dậy, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.

Phong Nguyên Thanh và mấy người kia thu lều lại, cho vào túi, đặt lên lưng ngựa.

Sau khi ăn sáng, cả đoàn lập tức lên đường.

Sau hai giờ leo trèo trong núi, cuối cùng cũng đến thung lũng đích cuối cùng.

A Ninh trong đoàn ba mươi người, để lại hai người ở ngoài canh giữ ngựa và vật tư.

Những người còn lại thì đi theo cô, đến vị trí đạo động, chuẩn bị xuống mộ.

Đạo động này là do đội khảo cổ mười năm trước để lại.

Lúc đó trong đội ngũ, có không ít người xuất thân từ Cửu Môn, trong đó có cả những cao thủ đào đạo động.

Sau khi họ xác định vị trí, liền đào ra một đạo động như vậy, thông thẳng đến ngoại vi địa cung phía dưới.

Chỉ có điều, nhóm người đó, cuối cùng lại không thể thoát ra, tất cả đều bị kẹt chết trong địa cung.

Dù sao đó cũng là một nhóm người bình thường, hơn nữa trong địa cung có một thi thai quỷ vật hộ lăng, không dùng phương pháp đặc biệt, người bình thường ngay cả nhìn cũng không thấy nó, chứ đừng nói đến đối phó nó.

Tất cả đều bị mắc kẹt trong huyễn cảnh của thi thai, sống chết đói.

Thi thể vẫn còn nằm trong địa cung đó.

Ngoài ra, còn có một lượng lớn hỏa sơn du diên đang ngủ đông.

Trong địa cung đã bố trí rất nhiều cạm bẫy trùng hương ngọc, chỉ cần trúng chiêu, trên người dính phải mùi hương, sẽ dẫn dụ vô số du diên đến.

Dưới ngọn núi lửa đã tắt ở Trường Bạch Sơn này, không biết đã tụ tập bao nhiêu ức con du diên lớn nhỏ.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh không hề để mắt tới, đều là những con trùng nhỏ, cho dù là mấy con du diên khổng lồ dưới quan quách Vạn Nô Vương, đối với anh cũng không có bất kỳ uy hiếp nào.

Đạo động này tuy không lớn, nhưng cũng không nhỏ, nằm sâu trong một hang núi.

Ban đầu có lẽ là đường hầm thoát hiểm mà các thợ xây lăng mộ đã

đào, thông đến hang núi này.

Sau này do vận động địa chất, động đất và các yếu tố khác ảnh hưởng, đường hầm bị sập.

Đội khảo cổ mười năm trước đã tìm thấy đường hầm này, và đào thông lại.

Sau này Khâu Đức Khảo tìm người tìm thấy đường hầm hang động này, mở rộng đường hầm thêm một chút, để người có thể đi lại bình thường, không cần khom lưng mà vào.

Đạo động ẩn sâu trong hang đá ở lòng núi tuyết, cũng không sợ bị người khác phát hiện.

Còn Ngô Tam Tỉnh đang trốn trong bóng tối, đã đi trước mọi người một bước, xuống đến lăng mộ dưới chân núi, muốn đi trước một bước tìm thấy đồ vật, phá hoại kế hoạch của Khâu Đức Khảo, đồng thời chờ đợi Ngô Gia và những người khác đến.

Ngô Tam Tỉnh có bản đồ cấu trúc địa cung lấy được từ hải đáy mộ trong tay, đã nghiên cứu kỹ lưỡng, rất quen thuộc với các tuyến đường trong địa cung.

Thế là hắn đi thẳng đến địa cung.

Cầu đá thần đạo bị đứt, hắn không cách nào đi qua, chỉ có thể đi đường cống thoát nước ngầm vòng qua.

Hắn không tiến vào những căn phòng cung điện vàng bạc châu báu ảo ảnh, thi thai to lớn kia, hắn vừa hay tránh được.

Trên đường đi không hề đụng phải cơ quan cạm bẫy nào.

Trong mộ thất, việc chế tạo cơ quan cạm bẫy tốn kém rất lớn, Vạn Nô Vương là một tiểu quốc biên thùy, một thổ hoàng đế, có thể cải tạo ra địa cung hùng vĩ tráng lệ như vậy đã là rất khó khăn rồi.

Vì vậy hắn đơn giản là bố trí trùng hương ngọc và quỷ vật trong mộ, cũng đạt được hiệu quả bẫy tương tự.

A Ninh dẫn Phong Nguyên Thanh và nhóm người, từ đường hầm xuống đến trước địa cung.

Lối vào đường hầm vừa hay nằm ở một góc khuất trên một bên thần đạo, những tảng đá chồng chất, vừa khéo che khuất cửa động.

Trừ khi đến gần kiểm tra, nếu không, trong bóng tối, chỉ dựa vào ánh sáng đuốc, căn bản khó mà phát hiện.

Mọi người theo thứ tự từng người một đu dây xuống từ cửa động.

Phong Nguyên Thanh nhìn xung quanh một lượt, nơi này vốn là thần đạo.

Khoảng cách đến lối vào lăng mộ thì rất gần.

Dưới chân là thần đạo lát đá, rộng đủ cho hai cỗ xe chạy song song, thẳng tắp dẫn về phía trước.

Hai bên thần đạo, còn trồng không ít cây khô héo, xa xa còn có một số tượng đá.

Sâu trong một vùng tối đen như mực, có mấy cánh cổng lớn.

A Ninh ra lệnh, những tên Tây dưới trướng cô ta liền lên đạn, nếu gặp tình huống, sẽ khai hỏa bất cứ lúc nào.

Bàn Tử, Hồ Bát Ức, Dương Tuyết Lỵ cũng lấy mấy khẩu súng từ chỗ A Ninh, lên đạn, cầm chắc trong tay.

Mọi người men theo thần đạo tiến sâu vào, đến trước một cánh cổng đá.

Cổng đá rất cao, giống như kiểu cổng vòm thời cổ đại.

“Đây là Thiên Môn phải không?

Nghe nói cánh cổng đầu tiên của hoàng lăng gọi là Thiên Môn.” Hồ Bát Ức nói.

“Nhưng lại không giống với cái chúng ta đã thấy ở mộ Hiến Vương, Thiên Môn của ông ta là dùng để phi thăng thành tiên, còn cái này lại là nơi đồ sát đội tang lễ.” Hồ Bát Ức sau đó lại tiếp lời: “Tương truyền, sau khi nhập liệm hoàn thành, tất cả mọi người khi ra khỏi cánh cổng này, sẽ bị một đao chém đầu, để tuẫn táng cho chủ mộ.” “Cánh cổng đá này, chính là Cổng Âm Dương, đạo mộ giả nếu đi vào từ đây, khi đi ra, nhất định phải đi lùi, nếu không sẽ gặp rắc rối.” “Nói cũng thần bí thật đấy, nhưng chúng ta thì không sợ mấy trò này.” Bàn Tử nói rất thờ ơ.

Mấy người bọn họ có sóng gió gì mà chưa từng thấy qua, ngay cả lão thi tử Hiến Vương loại sắp thành tiên cũng đã từng đối mặt, thì làm gì còn sợ cái này.

A Ninh và những người khác đương nhiên cũng không tin mấy thứ này, thuộc hạ của cô ta toàn là một đám lão Tây, căn bản không hiểu mấy thứ này, cho rằng trong tay có súng thì cái gì cũng không sợ, cảm thấy dù có ma thật đến cũng có thể bắn cho nát bét.

Đoàn ba mươi người, xuyên qua Thiên Môn, tiến vào đoạn đường tiếp theo của thần đạo, bên đường xuất hiện một số tượng đá.

Men theo thần đạo tiến lên, mọi người tổng cộng đã đi qua sáu cánh cổng đá.

Chương 237

Tương ứng với Lục Đạo Luân Hồi trong văn hóa Hán.

Nơi đây là vùng biên thùy, cũng chịu ảnh hưởng rất lớn từ văn hóa Hán.

Vượt qua thần đạo, mọi người đến trước tế đàn ở cuối thần đạo, xung quanh là một số tàn tích tường đổ vách nát màu đen.

Phía sau tế đàn, có một cầu thang sáu mươi tư bậc, trên cầu thang chính là cửa chính của hoàng lăng này.

Từ những tấm ảnh trước đó, mọi người đã biết, nơi này vốn dĩ đã tồn tại một di tích hoàng lăng thời Ân Thương, chỉ là bị Uông Tàng Hải cưỡng chế cải tạo, mới biến thành phong cách thời Minh như hiện nay.

Từ bên ngoài nhìn vào, cung điện này có quy mô đồ sộ, khí thế bức người, hơn nữa còn sử dụng một lượng lớn vật liệu đá màu đen, nhìn qua còn mang theo một chút cảm giác quỷ dị thần bí.

Tuy nhiên, xuyên qua cửa chính, đi vào bên trong, thì chỉ còn lại một cảnh tiêu điều.

Khắp nơi đều là đổ nát hoang tàn.

"Này, không ngờ hoàng lăng này lại hoang tàn đến vậy, cũng quá keo kiệt rồi!

Chẳng thấy bảo bối nào cả!" Bàn Tử càu nhàu nói.

"Hoàng lăng này có thể xây dựng lên đã là không tệ rồi, còn muốn bảo bối gì nữa, e rằng có vắt kiệt Vạn Nô Vương cũng chẳng ích gì." Phong Nguyên Thanh cười nói.

Một bộ tộc nhỏ ở vùng biên thùy giá lạnh, có thể có được tài phú gì chứ.

"Này, Bàn Tử đừng vội, mới đến đâu chứ?" Hồ Bát Ức cười nói, "Trong 《Táng Thư》 chương Hoàng Lăng có ghi, tứ đạo long lâu bàn bảo điện, cửu vĩ tiên xa nhập hoàng tuyền, đây mới là điện thứ nhất, phía sau còn có ba điện nữa, vội vàng gì?" A Ninh và nhóm thuộc hạ đến đây không phải vì vàng bạc châu báu gì, đương nhiên nếu gặp được, cũng sẽ không bỏ qua.

A Ninh và những người khác nhìn quanh một lượt, mỉm cười, rồi chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là, nhiều người như vậy đi vào, đã kinh động đến những Nhân Diện Quái Điểu ẩn mình trong bóng tối.

Những Nhân Diện Quái Điểu này, ban đầu là canh giữ ở vực sâu nơi Thanh Đồng Môn tọa lạc, chỉ có một vài con thỉnh thoảng cũng bay khắp lăng mộ, tìm kiếm thức ăn.

Động tĩnh của mọi người, vừa hay đã kinh động mấy con Nhân Diện Điểu gần đó.

Chúng bay không một tiếng động, như ma quỷ vậy.

Lặng lẽ bay đến sau lưng một lính đánh thuê, bám vào lưng hắn, phát động tấn công.

Mấy người đi cùng hắn phát hiện ra điều bất thường, kinh hãi la lớn.

Còn người bị Nhân Diện Điểu bám vào lưng thì vẫn hoàn toàn không hay biết, hỏi: "Sao vậy?

Các cậu nhìn tôi làm gì?" "Cẩn thận!

Có quái vật bám vào lưng cậu." Sau đó liền giơ súng lên, nhắm

chuẩn bị bắn.

Lời nói của hắn, lập tức khiến tất cả mọi người cảnh giác.

Giơ súng nhắm bắn phòng bị xung quanh.

Người kia thấy vậy, vội vàng cảnh giác quay đầu lại, vừa hay đối diện với khuôn mặt người quỷ dị của con Nhân Diện Điểu kia.

Con Nhân Diện Điểu này trông không nhỏ, sức lực cũng rất lớn, trực tiếp dùng móng vuốt cắm chặt vào lưng người này, cắp hắn bay lên.

Đoàng đoàng đoàng ~" Mấy người lập tức khai hỏa.

Con Nhân Diện Điểu cắp người, bay không linh hoạt, trúng vài phát đạn, hoảng loạn, kêu quái dị mấy tiếng, buông móng vuốt bay đi.

Tuy nhiên trong bóng tối, lại có thêm vài con Nhân Diện Điểu bay ra, tấn công mọi người.

Đoàng đoàng đoàng ~~" Một lượng lớn đạn bắn ra, đẩy lùi Nhân Diện Điểu.

Nhân Diện Điểu rút lui, mọi người mới thả lỏng một chút.

Tuy nhiên vẫn không buông lỏng cảnh giác, một số người vẫn giơ súng liên tục quét nhìn xung quanh.

Lúc này, một âm thanh điện tử trong trẻo cũng vang lên bên tai Phong Nguyên Thanh.

"[Đinh!

Địa điểm hiện tại: Vân Thiên Cung có thể Đánh Dấu, có muốn Đánh Dấu không?]" "Đánh Dấu." Phong Nguyên Thanh không chút do dự, trực tiếp xác nhận Đánh Dấu.

"[Đinh!

Đánh Dấu hoàn thành, chúc mừng ngài nhận được Tu Di Châu X1, có thể khiến không gian chứa đựng mở rộng thành 1000X1000X1000 mét khối, đồng thời có thể chỉ định thay đổi hình thức không gian.]" "Phần thưởng không tệ, không gian trước đó quả thật có hơi nhỏ, bây giờ thì tiện hơn nhiều rồi, không gian lớn như vậy, muốn lấp đầy cũng không dễ đâu." Phong Nguyên Thanh nghĩ thầm trong lòng.

"Vì đã có thể thay đổi hình thức, vậy thì thay đổi một chút đi, biến thành 10000X20000X50 đi!

Chiều cao này, mười mấy tầng lầu cao như vậy là đủ rồi, quá cao cũng chẳng có ích gì." Viên Tu Di Châu trực tiếp dung nhập vào không gian Hệ thống, không gian lập tức trở nên rộng lớn hơn, đồng thời, không gian từ hình dạng khối lập phương ban đầu, biến thành một hình hộp chữ nhật dẹt.

Không gian vốn hơi chật chội, thoáng chốc trở nên rộng rãi.

Sau này, có đồ vật gì, cứ tùy tiện nhét vào không gian là được, không cần lo không gian không đủ dùng.

Mọi người nhanh chóng xuyên qua đại điện thứ nhất.

Phía trước xuất hiện một cây cầu dài hai mươi nhịp cong bằng Hán Bạch Ngọc, trên lan can hai bên đều có khắc hình bàn long đang cuộn.

Còn dưới cầu chính là sông Hộ Thành của Địa Cung Hoàng Lăng.

Chỉ là bên trong đã khô cạn, không một giọt nước.

Phía bên kia cầu chính là Long Lâu Điện thứ hai.

Ánh đèn của mọi người chiếu tới, toàn bộ đường nét của điện thứ hai hiện rõ.

"Đi." A Ninh vẫy tay, những người dưới quyền cô liền theo sau

cô, men theo cầu cong tiến lên.

Cây cầu cong bằng chất liệu Hán Bạch Ngọc này có màu sắc cực kỳ đẹp, ánh đèn chiếu tới, không thấy một chút tạp chất nào.

Hai con bàn long cũng được điêu khắc như thật, khí thế uy vũ bất phàm.

Hơn nữa, thân thể bàn long quấn quanh trên lan can cầu, lại không có một khe hở nào, là được điêu khắc liền một khối.

Điều này cực kỳ khảo nghiệm kỹ thuật của thợ thủ công, chỉ cần một chút sơ suất, cả một khối Hán Bạch Ngọc lớn như vậy coi như bỏ đi.

Cây cầu này rất dài, lại có hình vòm, chỉ có thể nhìn thấy một nửa thân cầu.

A Ninh dẫn người đi đến giữa cầu, mới phát hiện cây cầu Hán Bạch Ngọc này lại bị đứt đoạn.

Ánh đèn pin chiếu đến đối diện, có thể thấy ở phía cuối quảng trường Hoàng Lăng, gần cuối cầu, có hai tấm bia đá lớn xếp cạnh nhau.

Trong đó, một tấm đã bị nứt vỡ.

"Đó là Hoàng Lăng Giới Bi, đi xa hơn nữa, qua quảng trường sẽ là Trường Sinh Giai thông đến "Trường Sinh Điện", cũng là ranh giới giữa sự sống và cái chết." Phong Nguyên Thanh đi đến bên cạnh A Ninh nói.

Từ chỗ cầu đứt đoạn đến trước Giới Bi, khoảng cách đại khái chừng ba mét.

Ngay cả người bình thường, chạy lấy đà một cái cũng có thể nhảy qua ba mét.

Chỉ là đối mặt với một khe nứt lớn như vậy, muốn nhảy qua cần có dũng khí.

Tuy nhiên A Ninh và đám lính đánh thuê dưới quyền cô đều đã được huấn luyện, khoảng cách ba mét này đối với họ mà nói hoàn toàn không thành vấn đề.

Mà nhóm Phong Nguyên Thanh thì tự nhiên càng không phải vấn đề.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh chiếu đèn xuống vực sâu dưới cầu đứt đoạn.

Dưới cầu một mảng tối đen, ánh đèn chiếu vào bị bóng tối nuốt chửng, không thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Theo nguyên tác mà nói, A Ninh và những người khác không biết dưới sông có đường đi, nhưng họ vẫn đến được sâu nhất của Hoàng Lăng.

Điều này chứng tỏ con đường này chỉ bị tắc ở chỗ cầu đứt đoạn này, đường phía sau thì thông.

Chương 238

Hơn nữa, xung quanh còn có Nhân Diện Điểu vây quanh, nên mới khó đi qua.

Mọi người trước đó liên tục nổ súng, tiếng súng trong lăng mộ phong bế này có thể truyền đi rất xa.

Lúc này, đã có một lượng lớn Nhân Diện Điểu bị kinh động, từ sâu trong Hoàng Lăng bay ra, nhanh chóng tiếp cận mọi người.

Thế là Phong Nguyên Thanh nói: "Khoảng cách đoạn liệt không lớn, có thể nhảy qua được, chúng ta vẫn nên mau chóng qua đi, tiếng súng vừa rồi e rằng đã kinh động nhiều Nhân Diện Điểu hơn." "Được, mọi người chuẩn bị, trước khi những con quái vật đó đến, từng người một đi qua." A Ninh nói với những người dưới quyền.

Hai mươi mấy lính đánh thuê chỉnh lý lại một số trang bị trên người, sau đó, theo thứ tự vị trí, từng người một chạy lấy đà, nhảy qua, đến bên bia đá đối diện.

Sau khi mấy người liên tục đi qua mà không có vấn đề gì, A Ninh và nhóm Phong Nguyên Thanh liền theo sau vượt qua vực sâu khe nứt, nhảy đến đối diện.

Mấy phút sau, tất cả mọi người đều đã nhảy qua khe nứt, đến bên Hoàng Lăng Giới Bi.

Quảng trường phía trước điện thứ hai, ngoài hai tấm bia đá này ra thì là một khoảng trống trải.

Mọi người nhanh chóng xuyên qua quảng trường, bước nhanh lên bậc thang, tiến vào bên trong điện thứ hai.

Cửa lớn điện thứ hai, tình hình tốt hơn nhiều so với điện thứ nhất.

Cửa lớn của điện môn thứ nhất đã sớm đổ sập, nằm la liệt trên mặt đất, nên mọi người mới có thể ung dung xuyên qua điện thứ nhất.

Tuy nhiên, cánh cửa lớn này mọi người dùng sức đẩy một cái, vẫn bị đẩy ra, chốt cửa phía sau đã mục nát.

Bên trong đại điện này có không ít đồ vật, đáng tiếc cũng đã mục nát hết, đa số là đồ gỗ.

Còn treo không ít mạng nhện.

Mọi người xuyên qua nửa phần trước của đại điện, men theo một hành lang đi đến cửa sau của đại điện.

Một cánh cửa chặn lối đi.

Mà ở đây không có con đường nào khác, chỉ có duy nhất con đường này.

Cánh cửa lớn này nhìn từ bên trong, được bảo quản khá tốt, không biết mặt còn lại thì sao.

A Ninh gọi mấy người dưới quyền đến đẩy cửa.

Không lâu sau, cánh cửa lớn này cũng bị đẩy ra, chỉ là, không biết vì sao, sau khi cánh cửa đẩy ra thì liền đổ sập.

"Hắc, cái tên Uông Tang Hải này không phải đã ăn bớt vật liệu sao?

Cánh cửa lớn này chất lượng tệ vậy, đẩy mấy cái đã sập rồi?" Bàn Tử lắc đầu nói.

Rõ ràng Hoàng Lăng này do Uông Tang Hải cải tạo và tu sửa vào thời Minh Đại, thời gian mới trôi qua sáu, bảy trăm năm, lại đã mục nát thành ra như vậy.

So với chất lượng Vân Thiên Cung của Hiến Vương thì kém xa.

“Ai mà biết được.” A Ninh nói với vẻ không thèm để ý, dù sao họ xuống đây là để tìm một thứ gì đó, cánh cửa chất lượng kém lại vừa hay tiện cho cô ta làm việc.

Vượt qua điện thứ hai, tiếp theo là điện thứ ba.

Trên mặt đất là lăng, dưới mặt đất là mộ.

Lăng là kiến trúc trên mặt đất dùng để tổ chức các nghi thức tế tự và an táng, còn mộ là chỉ Địa Cung dưới lòng đất.

Thông thường mà nói, lối vào chính thức của Địa Cung nằm ở Long Lâu Thiên Điện thứ ba.

Nhưng lối vào này nhất định đã bị phong kín.

Theo thông lệ, mấy chục lớp gạch xanh cộng thêm sắt nóng chảy rót vào để bịt kín lối vào, phía trên còn phải đè lên một cái đỉnh đồng.

Mức độ phong kín này, ngay cả dùng thuốc nổ, nếu lượng không đủ cũng rất khó để phá.

Cho nên nhất định phải có lối vào bí mật.

Thông thường sẽ nằm trên trục giữa bên trong kiến trúc Hoàng Lăng.

Xuyên qua điện thứ hai, mọi người men theo Thần Đạo tiếp tục tiến về phía trước, lần này không có cầu cong, rất nhanh đã đến trước điện thứ ba.

Lối vào Địa Cung của Vạn Nô Vương, chính là ở bên trong.

Đẩy cửa lớn ra, tiến vào bên trong điện.

Bên trong đại điện này, kết cấu phức tạp hơn nhiều.

Trong tiền điện, thứ đầu tiên lọt vào mắt chính là một cái đỉnh lớn, nó được đặt ngay chính giữa đại điện, đè lên một tầng gạch xanh trên

mặt đất.

Xung quanh là một số tượng người đá, tượng ngựa đá, xếp dọc hai bên đại điện.

Còn có một số bia đá, phía trên vẽ các bức bích họa màu sắc rực rỡ.

Nhìn cái đỉnh đồng khổng lồ này, Phong Nguyên Thanh nói với A Ninh: "Lối vào Địa Cung nằm dưới cái đỉnh đồng này, nhưng đã bị phong kín rồi, về cơ bản là không thể mở ra được, cho nên chúng ta cần tìm một lối vào bí mật khác.

Lối vào bí mật này, hẳn cũng nằm trên trục giữa, chỉ là giấu rất kín, hãy để người của cô tìm thử xem." A Ninh nghe vậy, gật đầu, sau đó bắt đầu chỉ huy, hai mươi mấy lính đánh thuê tản ra khắp bốn phía đại điện, tự mình tìm kiếm.

Còn Phong Nguyên Thanh thì dẫn theo Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử ba người, đi về phía sau đại điện.

Long Lâu Đại Điện này so với hai tòa điện trước, đã nhỏ hơn rất nhiều.

Đại điện chỉ chiếm một nửa không gian, nửa không gian còn lại lại xây dựng không ít phòng ốc.

Hoàng Lăng này bản thân vốn nằm trong một hang động lớn dưới lòng đất, chứ không phải do con người khai thác mà có.

Với sức sản xuất của người xưa, muốn cải tạo ra không gian lớn như vậy, thì không biết phải chết bao nhiêu người mới thành công.

Xuyên qua vách ngăn của đại điện, đi đến hậu điện.

Phong Nguyên Thanh phát hiện, ở đây chỉ có một phiến thạch môn, vừa vặn nằm trên trục giữa.

Thần thức xuyên qua thạch môn, anh nhìn thấy một con Mộ Đạo dài ngoẳng.

Hai bên Mộ Đạo và phía trên đều vẽ đầy những bức bích họa màu đỏ tươi.

Tiến về phía trước mười mấy mét, xuất hiện một ngã rẽ, tạo thành hình chữ thập giao nhau với Mộ Đạo này.

Một đầu của Mộ Đạo, có một phiến thạch môn bị nổ mất một nửa, bên trong chất đầy vô số khô cốt.

Phong Nguyên Thanh không phát hiện ra Đại Đầu Thi Thai nào.

Thi Thai đó, vốn là ở trong Bồi Táng Lăng dưới Tiểu Thánh Sơn, chỉ là một đường theo nhóm Ngô gia, đến trong chủ mộ dưới Tam Thánh Sơn này.

Sau đó cho bọn họ một màn Quỷ Đả Tường ảo cảnh.

Bây giờ xem ra, họ vẫn chưa đến đây.

Đầu còn lại là mấy khối phong thạch bị nổ tung thành lỗ lớn.

Theo tình tiết nguyên tác, con Mộ Đạo bị chặn bởi mấy khối phong thạch này chính là nơi nhóm Ngô gia bọn họ tiến vào.

Vậy thì đã rất gần với lối vào Địa Cung rồi.

Phong Nguyên Thanh lại đi vòng vài vòng trong Thiên Điện này.

Lúc này, nhóm Ngô gia bên kia, đã xuyên qua thông đạo giữa Bồi Táng Lăng và chủ lăng, đến trước Thiên Môn của Thần Đạo, đang cẩn thận từng li từng tí tiến lên.

Sẽ không lâu nữa là có thể đuổi kịp bọn họ.

Hai nhóm người, tuy rằng đều ở trong không gian dưới lòng đất này, nhưng ở giữa cách nhau không ít khoảng cách, lại có Long Lâu và

vách núi ngăn cách, tiếng súng trước đó không truyền đến chỗ Ngô gia và những người khác.

Họ vẫn nghĩ A Ninh và những người khác đang ở phía sau mình, vẫn còn đang đào hầm ở phía trên.

Chỉ là không ngờ, trong điện môn thứ nhất, Bàn Tử vô ý giẫm phải vỏ đạn trên mặt đất, lúc này mới phát hiện ra, nhóm A Ninh đã sớm ở phía trước mình rồi.

Chương 239

Tuy rằng không phát hiện thi thể, nhưng, họ biết, nhóm A Ninh khẳng định đã gặp phải nguy hiểm gì đó, nếu không sẽ không nổ súng.

Mặc dù tình tiết đã xảy ra biến hóa, nhưng hành động của nhóm Ngô gia lại không có gì thay đổi.

Vẫn men theo quỹ đạo ban đầu, gặp phải Nhân Diện Điểu tấn công, ngã vào lòng sông Hộ Thành.

Phía sau lại chợt lóe linh quang, từ câu nói Ngô Tam Tỉnh để Thuận Tử truyền lại: "Huyền Vũ Cự Thi chi địa", nghĩ đến việc dùng tiếng Hàng Châu để phiên dịch, biến thành: "Duyên hà cừ thủy chí để" (men theo dòng kênh nước đến tận đáy).

Thế là men theo sông Hộ Thành trung, đi theo hướng quân lính tiến lên, tìm được một hang động ẩn giấu, là thông đạo thoát hiểm do các thợ xây lăng mộ năm xưa lén lút đào ra.

Thuận lợi vòng qua cầu đứt đoạn, tiến vào sâu hơn trong Hoàng Lăng phía sau.

Đồng thời, còn mang theo Đại Đầu Thi Thai (quỷ anh) ở Bồi Táng Lăng đến.

Vì vậy đã trải qua một hiểm cảnh Quỷ Đả Tường, vừa hay Bàn Tử Vương Nguyệt Bán lấy ra chiếc Mạc Kim Phù giả làm từ sừng tê giác, sau khi đốt lên, Tê Chiếu Thông Linh, chiếu rọi Thi Thai ra, lúc này mới phá giải được ảo cảnh.

Trong mộ thất chất đầy vô số khô cốt đó, Âm Khí rất nồng, chỉ là không có một con quỷ vật nào chiếm giữ nơi này, chưa hình thành Quỷ Vực.

Người bình thường nếu ở trong đó một thời gian, nhẹ thì cảm mạo, thân thể suy nhược mệt mỏi, nặng thì Âm Khí xâm nhập phế phủ, mệnh không lâu nữa.

Hơn nữa, đối với năng lực của Đại Đầu Thi Thai, còn có sự tăng phúc rất lớn, phát huy ra một phần sức mạnh Quỷ Vực.

Khi nhóm Ngô gia lần đầu đụng độ Thi Thai đó, ảo cảnh không mạnh, đều có thể thoát ra được.

Nhưng trong mộ thất này, lại không thể thoát ra, thậm chí còn xuất hiện năng lực Quỷ Đả Tường, giống như không gian bị gấp khúc, khiến viên đạn bắn ra, quay trở lại nguyên đường.

A Ninh và Phong Nguyên Thanh sau khi ra khỏi tiền điện của Thiên Điện, cũng không tiến vào mộ thất bên cạnh.

Dưới sự chấn nhiếp của Phong Nguyên Thanh, những Âm Khí đó không hiện ra ảo cảnh, biến khô cốt thành vàng.

Mọi người từ lỗ lớn ở cửa nhìn vào, thấy bên trong là một đống khô cốt, liền không đi vào, trực tiếp bỏ qua.

Con Mộ Đạo chính này dài gần ngàn mét.

Trong cổ mộ, cơ quan cạm bẫy cực kỳ nhiều, hơn nữa, đa số đều được bố trí ở đoạn Mộ Đạo chính này.

Mục đích là tiêu diệt toàn bộ đạo mộ tặc trước khi vào Địa Cung, không cho họ quấy rầy sự yên tĩnh của mộ chủ nhân.

Do đó, mọi người đã giảm tốc độ tiến lên, để đề phòng kích hoạt cơ quan mà không kịp phản ứng.

Bốn phía Mộ Đạo, vẽ đầy vô số bức bích họa màu đỏ.

Con Mộ Đạo dài gần ngàn mét, vẽ đầy những cuộn tranh bút họa màu đỏ son, nội dung rất phong phú, có ghi chép sự kiện, cũng có

những câu chuyện thần thoại, các đồ đằng của người Đông Hạ, Bách Túc Thiên Long, chiếm một lượng lớn diện tích trên trần.

Tất cả mọi người xếp thành một hàng dài chữ nhất, người phía sau men theo bước chân của người phía trước tiến lên, để tránh giẫm phải cơ quan, kích hoạt cạm bẫy.

Trong số những người có mặt, chỉ có nhóm của Phong Nguyên Thanh là Mạc Kim Giáo Úy chuyên nghiệp, đối với cơ quan trong cổ mộ là quen thuộc nhất.

Do đó, Phong Nguyên Thanh liền để Hồ Bát Ức đi trước mở đường.

Bàn Tử coi như là một tên hỗn tử, nên để anh ta ở cuối cùng.

Phong Nguyên Thanh đã xem qua, trên con Mộ Đạo chính này, không có nguy hiểm gì.

Hầu như là một con đường bằng phẳng.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy, có lẽ Vạn Nô Vương quá nghèo, không bố trí nổi quá nhiều cơ quan.

Thế là chỉ bố trí cơ quan ở một số vị trí quan trọng.

Cơ quan chủ yếu nhất, chỉ có một cái, đó chính là vô số Du Diên sống dưới nhiệt địa núi lửa.

Chính là nguyên mẫu của đồ đằng tộc Đông Hạ.

Ở những vị trí quan trọng, đều được bố trí Trùng Hương Ngọc, có sức hấp dẫn trí mạng đối với loài côn trùng.

Chỉ cần bị dính vào, bên ngoài sẽ có vô số Du Diên không ngừng bị hấp dẫn kéo đến.

Trong Địa Cung cổ mộ phong bế này, không có đường nào để trốn thoát.

Men theo con Mộ Đạo chính vẽ đầy bích họa đỏ son tiến lên, đến cuối Mộ Đạo.

Một dãy bậc đá xuất hiện trước mặt mọi người, dẫn xuống sâu hơn bên dưới.

Mọi người men theo bậc thang đi đến quảng trường phía trước.

Một mộ thất rộng lớn trống trải xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Ánh đèn của mấy chục người mới vừa đủ để nhìn rõ đường nét của mộ thất này.

Ở hai bên mộ thất trống trải, mỗi bên có một lâu đài, xung quanh lâu đài là mấy hành lang dài.

Giữa hai lâu đài, còn có một hành lang không trung nối liền.

Ở giữa mộ thất trống trải, là một Quan Tỉnh hình kim tự tháp ngược, chìm xuống dưới mặt đất.

Trong Quan Tỉnh, tám cỗ quan tài đen lớn, phân bố bốn phía, vây quanh một cỗ quan quách ngọc thạch khổng lồ bán trong suốt ở giữa.

Cỗ quan quách ngọc thạch đó, đã bị mở ra rồi.

Dưới ánh đèn của mọi người chiếu rọi, có thể thấy, một lượng lớn Du Diên, dày đặc chi chít, đang bò ra từ trong ngọc quan đó.

Những Du Diên này, đa số có thân hình to lớn, đủ to bằng cánh tay người trưởng thành.

Lúc này đã bò đầy mặt đất xung quanh ngọc quan.

Còn cách ngọc quan không xa, có một bóng người, đang không ngừng nhảy nhót đập vào thân thể mình.

Nhìn dáng vẻ, là do nhất thời không cẩn thận, bị Du Diên chui vào

trong quần áo.

Phong Nguyên Thanh nhìn kỹ một cái, quả nhiên đó chính là Ngô Tam Tỉnh.

Hắn có tất cả bản vẽ kết cấu Vân Thiên Cung, đã đến đây trước cả đoàn Phong Nguyên Thanh.

Muốn tìm thấy lối vào bí mật của Địa Cung trước A Ninh và Phong Nguyên Thanh.

Đáng tiếc hắn không ngờ rằng, trong ngọc quan này, lại có nhiều Du Diên đến vậy.

Chứ không phải những cơ quan như ám tiễn, độc khí mà hắn quen thuộc.

Đánh cho hắn một trận trở tay không kịp.

Nhiều Du Diên như vậy, khiến hắn không có chỗ nào để trốn, bị Du Diên chui vào quần áo, muốn chạy cũng không thể chạy được.

Mà nhìn vẻ mặt đau khổ của hắn, hẳn là bị một số Du Diên thân hình nhỏ chui vào trong thịt rồi.

Cái tư vị này thật không dễ chịu chút nào.

Thấy hắn đã bị đàn Du Diên bao vây, Phong Nguyên Thanh lập tức mở miệng nói: "Đó là Ngô Tam Tỉnh, mau qua đó cứu hắn xuống đi." A Ninh cũng rất nhanh nhận ra Ngô Tam Tỉnh, thế là lập tức ra lệnh, cho người dưới quyền cô đi cứu người.

Mấy bó pháo sáng được đốt lên, ném vào giữa đàn côn trùng, lăn đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Còn có mấy bó, ném vào trong ngọc quan.

Đàn côn trùng sợ lửa sợ ánh sáng, lũ lượt tránh né, thoáng chốc liền tách ra một con đường.

Ngô Tam Tỉnh lúc này cũng chú ý đến đội ngũ của A Ninh.

Thế là nghiến răng nghiến lợi vội vàng chạy thoát ra từ con đường đàn côn trùng nhường ra.

Được mấy lính đánh thuê chạy đến đỡ.

Thế nhưng, những Du Diên trong ngọc quan, dường như vô cùng vô tận, vẫn đang tuôn ra ngoài.

Chương 240

Rất nhanh, một lượng lớn Du Diên lan rộng ra, bao vây về phía mọi người.

Đối phó với nhiều côn trùng như vậy, dùng súng bắn không có hiệu quả gì, trừ phi dùng thuốc nổ, lựu đạn.

"Mau lùi lại, cẩn thận một chút!" A Ninh lớn tiếng nói.

Hai người rất nhanh đã đỡ Ngô Tam Tỉnh lại, còn Ngô Tam Tỉnh đã ngất đi, không biết là thật hay giả vờ ngất.

Đàn Du Diên rất nhanh đã phát hiện ra mọi người ở đây, lan rộng về phía này.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, nhắm vào đàn côn trùng mà phóng ra khí thế uy áp của mình.

Chúng chỉ cảm thấy, một luồng áp lực nặng nề ập đến, như thể có thiên địch hung mãnh nào đó đang nhìn chằm chằm vào chúng.

Đàn Du Diên tuy là một bầy côn trùng, nhưng cảm giác của động vật đều rất nhạy bén.

Khí thế uy áp này của Phong Nguyên Thanh vừa được phóng ra, lập tức bị đàn côn trùng phát giác.

Thế là liền lập tức chạy tán loạn, bò về bốn phía quảng trường mộ thất trống trải.

Mà trong ngọc quan, cũng không còn Du Diên bò ra nữa.

Trừ ba người Dương Tuyết Lỵ bên cạnh biết, đàn côn trùng rút lui là do Phong Nguyên Thanh ra tay.

Những lão lính đánh thuê kia, đều chỉ cảm thấy kinh ngạc, lại

không rõ nguyên do vì sao chúng đều chạy mất, họ suýt chút nữa đã phải cho côn trùng ăn đạn.

Nhiều côn trùng như vậy, chỉ bằng mấy khẩu súng, thì không thể xử lý được.

Cả nhóm người vẫn còn kinh hồn chưa định.

Chỉ có A Ninh, quay đầu nhìn Phong Nguyên Thanh, cô biết, đây là Phong Nguyên Thanh đã ra tay.

Trong chuyến đi Mộ Đáy Biển Tây Sa, trên thuyền ma, cô đã từng chứng kiến bản lĩnh của Phong Nguyên Thanh, rất giống với Tu Tiên trong truyền thuyết, lại nắm giữ bản lĩnh thần kỳ như vậy.

Pháp thuật chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, lại thực sự tồn tại, từ đó về sau, thế giới quan của cô đã thay đổi.

Sự thần bí của Phong Nguyên Thanh, khiến cô vô cùng tò mò.

Thủy triều côn trùng rút đi, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đám lính đánh thuê đại lão gia này, tuy rằng không sợ trời không sợ đất, côn trùng cũng đã thấy nhiều rồi, đôi khi khi thi hành nhiệm vụ, thậm chí còn coi côn trùng là nguồn protein.

Nhưng đó cũng chỉ là những côn trùng nhỏ bình thường, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Nào giống như ở đây, tùy tiện một con côn trùng, cũng to bằng cánh tay người, lại còn nhiều như vậy.

Dày đặc chi chít, ngay cả người không bệnh tật nhìn thấy, e rằng cũng phải mắc chứng sợ lỗ.

Nhìn tình trạng thảm hại của Ngô Tam Tỉnh thì biết rồi, nếu bị côn trùng chui vào thịt, thì thật là sống không bằng chết.

“Đi thôi, xem những quan tài này, cơ quan lối vào Địa Cung chắc là ẩn giấu trong đó, hẳn là nằm trong cái ngọc quan ở giữa kia.” “Ừm.” A Ninh gật đầu.

Sau đó cô vẫy tay, mấy lính đánh thuê cẩn thận đi đến bên cạnh ngọc quan, những bó pháo sáng ném vào trước đó vẫn đang tỏa ra ánh sáng, chiếu rọi ngọc quan trắng lấp lánh rực rỡ, xem ra chất liệu ngọc quan này không tệ.

Mấy người kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, không phát hiện nguy hiểm gì.

Thế là họ ra hiệu an toàn.

A Ninh lúc này mới dẫn những người còn lại đi đến bên ngọc quan.

Phong Nguyên Thanh dẫn theo Dương Tuyết Lỵ và mấy người cũng đi lên.

Trong quan quách này, không có thi thể tồn tại.

Chỉ có một pho ngọc dũng hình người làm bằng ngọc thạch, là giả thi thể.

Hơn nữa, còn ẩn chứa cơ quan kích hoạt Trùng Hương Ngọc.

Do đó, Ngô Tam Tỉnh vừa mở ra, khí tức của Trùng Hương Ngọc liền dẫn động vô số đàn Du Diên ẩn giấu ở một nơi nào đó dưới ngọc quan, khiến hắn trở nên thảm hại như vậy.

Sau đó, A Ninh lại ra hiệu cho những người khác, đi mở nốt tám cỗ quan tài còn lại ra xem.

Tuy nói khả năng thứ mà Cừu Đức Khảo muốn tìm được giấu trong đó gần như không có, nhưng cũng không thể bỏ qua.

Cần tìm thì vẫn phải tìm.

Hai mươi mấy lính đánh thuê, chia thành tám đội, mỗi đội mở một cỗ quan tài.

Tám cỗ quan tài này đều là quan tài gỗ màu đen, thân hình cũng không nhỏ.

Rất nhanh, những quan tài này đều đã được mở ra.

Bên trong không ngoài dự liệu, hoàn toàn không có thi thể thật, chỉ có giả thi thể làm bằng ngọc thạch.

Cũng không có bồi táng phẩm nào.

Đây chỉ là dùng mấy cỗ quan tài bày ra một trận thức, không có tác dụng đặc biệt gì.

Dù sao Uông Tang Hải bị Vạn Nô Vương bắt đến, để xây dựng Hoàng Lăng cho hắn.

Uông Tang Hải không qua loa đã là rất tốt rồi, nhưng cũng không thể nào dốc toàn bộ bản lĩnh ra, để xây dựng tòa Địa Cung này.

Chẳng phải đã thấy mấy Long Lâu Điện phía trước Thần Đạo, ngay cả cửa cũng hỏng rồi sao, xem ra cũng đã ăn bớt vật liệu.

Nếu không với bản lĩnh của hắn, không đến mức mấy trăm năm đã mục nát thành ra như vậy.

Huống hồ, sau khi hắn phát hiện bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương, thì càng không đặt tâm tư vào việc xây dựng lăng mộ nữa.

Hắn nhất định đã tìm mọi cách để có được bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương.

Cũng chính vì thế, hắn quả thật đã tìm được.

Chỉ là loại pháp trường sinh này có khuyết điểm rất lớn, Uông Tang Hải muốn trường sinh, nhưng lại không muốn biến thành quái vật, thoát ly xã hội loài người.

Ngay khi A Ninh và Phong Nguyên Thanh cùng những người khác đang quan sát tình hình trong ngọc quan.

Ngô Gia, Phan Tử và mấy người cuối cùng cũng thông qua phương thức Tê Chiếu Thông Linh, thoát khỏi ảo cảnh của Đại Đầu Thi Thai.

Những vàng bạc châu báu xung quanh, trực tiếp biến thành khô lâu, những thứ họ đựng trong túi, cầm trên tay, đều là khô lâu, trong thoáng chốc da gà nổi đầy.

Đặc biệt là Bàn Tử, vừa nãy còn sờ soạng, hôn hít những "tài bảo" đó, suýt chút nữa nôn ra.

Thân hình của Đại Đầu Thi Thai sau khi bị ánh sáng đốt cháy từ sừng tê giác chiếu rọi, liền mất đi khả năng ẩn thân, bại lộ trước mắt mọi người.

Mấy người rút súng ra bắn mấy phát vào Đại Đầu Thi Thai, trúng mấy phát.

Đại Đầu Thi Thai này, bản thân không mạnh lắm, năng lực đều nằm ở huyễn thuật, trí thông minh thì cũng có một chút, nhưng không nhiều.

Lúc này thân hình bị bại lộ, lại bị đạn bắn trúng, cũng có chút hoảng sợ, thế là nhanh chóng chạy qua trước mặt mấy người, chui vào trong Mộ Đạo chính.

Mấy người bị Đại Đầu Thi Thai này trêu chọc một phen, suýt chút nữa bị mắc kẹt ở đây, quả thật hận chết nó, thấy nó muốn chạy, thế là lập tức đuổi theo, thề phải giết chết nó, nếu không để nó chạy thoát, phía sau còn phải gây ra rắc rối nữa.

Thế là mấy người lập tức đuổi theo, men theo Mộ Đạo chính vẽ bích họa, một đường cuồng chạy.

Kết quả vẫn không đuổi kịp, bị nó chạy lên lâu đài rồi biến mất.

Mấy người đuổi đến bên lâu đài ở cuối Mộ Đạo, không phát hiện Thi Thai, ngược lại nhìn thấy Phong Nguyên Thanh và A Ninh cùng một đám người ở bên dưới.

Cùng với tám cỗ quan tài đen lớn trong Quan Tỉnh, và cái ngọc quan sáng chói ở giữa.

"Quái quái, ngọc quan?

Cái này phải trị giá tiền già của mình rồi chứ?" Bàn Tử Vương Nguyệt Bán hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm vào ngọc quan.

Chương 241

Lúc này, đàn Du Diên bao vây mọi người, đã sớm bị Phong Nguyên Thanh khu tán.

Không có tình huống nguy hiểm gì xảy ra.

Tuy nhiên Ngô Gia vẫn tinh mắt phát hiện ra Ngô Tam Tỉnh đang được một lính đánh thuê cõng trên lưng.

Hắn giả vờ hôn mê, bất động.

"Tam thúc?" Ngô Gia nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh, thoáng chốc kích động.

Hận không thể lập tức chạy qua, Tam thúc của cậu lúc này không biết vì sao lại bị người khác cõng trên lưng, nhìn dáng vẻ là đã hôn mê, cậu rất lo lắng.

Chỉ là Phan Tử đã ngăn cậu lại, không cho cậu khinh cử vọng động.

Ngô Gia và mấy người tiến lên mấy bước, định đến gần hơn một chút.

Chỉ là không biết từ lúc nào, con Đại Đầu Thi Thai đó từ trên lâu đài vòng xuống dưới.

Con quỷ nhỏ này cực kỳ thù dai, vừa nãy Ngô Gia và những người khác đã bắn bị thương nó, nó liền ghi hận, lúc này nó thấy mấy người đang nhìn chằm chằm xuống dưới, không chú ý đến việc nó đang đến gần.

Thế là lén lút vòng qua, định chơi trò đánh lén.

Khi Ngô Gia đi đến mép cầu thang, đột nhiên thò tay ra, tóm lấy

chân Ngô Gia.

Muốn kéo cậu ngã xuống.

Ngô Gia phản ứng kịp, bám vào lan can đá, không bị ngã xuống.

Phan Tử và Bàn Tử thấy vậy, lập tức giơ súng lên, bắn nát một nửa đầu Thi Thai.

Đầu bị bắn nát, Đại Đầu Thi Thai trọng thương hấp hối, bàn tay vốn bám vào tường buông lỏng, rơi thẳng xuống.

Nhưng một bàn tay khác của nó, lại vẫn nắm chặt lấy chân Ngô Gia, thoáng chốc, kéo cậu cũng ngã xuống.

Động tĩnh lớn như vậy, lập tức kinh động đến A Ninh và những người dưới.

Tiếng súng vừa vang lên, lập tức truyền đi khắp mộ thất trống trải.

Một nhóm lính đánh thuê lập tức giơ súng nhìn về phía sau, cẩn thận đề phòng.

Kèm theo một tiếng kêu hoảng sợ, Ngô Gia từ trên rơi xuống.

Khéo làm sao, một cước giẫm nát nửa bên đầu còn lại của Đại Đầu Thi Thai, con Thi Thai này, chết hẳn.

Ngô Gia sau khi ngã xuống, thuận thế lăn một vòng trên mặt đất, lúc này mới không bị thương nặng.

Phan Tử và Vương Nguyệt Bán, Thuận Tử và mấy người, thấy Ngô Gia ngã xuống, vội vàng men theo bậc đá chạy xuống.

Thấy Ngô Gia không sao mới yên tâm.

A Ninh nhìn thấy đều là người quen, lập tức ra lệnh cho những người dưới quyền bỏ súng xuống.

“Thì ra là Tiểu Thiên Chân à, cậu sao lại đến đây?” A Ninh hỏi.

“Tôi đến tìm Tam thúc của tôi, sao ông ấy lại ở trong tay các cô, ông ấy làm sao vậy?” “Lúc nãy khi các cậu còn chưa đến, Ngô Tam Gia bị đàn Du Diên bao vây, được chúng tôi cứu xuống.

Không có vấn đề lớn gì, nhưng có thể có Du Diên nhỏ đã chui vào trong cơ thể, chúng tôi còn chưa kịp xem cho ông ấy.” Phong Nguyên Thanh đi tới nói.

“Vết thương trên người cậu có nghiêm trọng không, A Ninh, mau gọi nhân viên y tế đến xem, chữa trị và khử trùng đi.” “Ừm, Tiêu Ân, lại đây xem vết thương cho họ.” A Ninh nói với một người dưới quyền của mình.

Người kia nghe vậy, mở ba lô ra, lấy ra cồn bông và gạc, xử lý vết thương cho nhóm Ngô Gia một chút.

Đều là vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại.

Sau đó, Ngô Gia chạy đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh xem xét tình hình của ông ấy.

Ngô Tam Tỉnh thừa lúc mọi người không chú ý, nhét một cuộn giấy nhỏ vào túi của Ngô Gia.

Ngô Gia sững sờ một chút, sau đó không động thanh sắc tiếp tục kiểm tra tình hình của Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ thấy trên mặt ông ấy đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

Phan Tử cũng đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, tự mình kiểm tra một chút, kết quả phát hiện, bên trong quần áo trên người ông ấy toàn là dịch nhầy.

Phan Tử thấy vậy, vén quần áo của Ngô Tam Tỉnh ra, cảnh tượng kinh hãi.

Ngực đã xuất hiện một mảng lở loét, một lượng lớn Du Diên có đầu cứng, đã chui vào dưới da thịt của ông ấy.

Những Du Diên này chỉ còn lại nửa thân thể, đang giãy giụa trong thịt.

Rõ ràng là Ngô Tam Tỉnh muốn rút chúng ra, kết quả, bị đứt đoạn, liền sót lại trong vết thương.

Vết thương không thể lành lại, Du Diên bên trong vẫn đang giãy giụa, kết quả liền hóa mủ.

Thật thảm hại.

Dương Tuyết Lỵ nhìn mà chỉ cảm thấy toàn thân nổi đầy da gà.

"Mau, mau khử trùng chữa trị, nếu vết thương bị nhiễm trùng thì phiền phức lắm!" Phan Tử sốt ruột lớn tiếng nói.

Y quan Tiêu Ân lập tức cởi quần áo của Ngô Tam Tỉnh ra, bắt đầu xử lý vết thương cho ông ấy.

Dùng nhíp cẩn thận gắp những con Du Diên đã chui vào ra, sau đó lại làm sạch hết mủ nước, rồi dùng cồn khử trùng, băng gạc lại.

Cuối cùng cho uống mấy viên kháng sinh, coi như đã xử lý xong.

Nhìn sắc mặt Ngô Tam Tỉnh tái nhợt, còn đang sốt cao, ở đây cũng không có điều kiện y trị.

Tình huống này, cũng chỉ có thể làm đến mức này, phần còn lại vẫn phải đến bệnh viện mới giải quyết được.

Chỉ xem ông ấy có thể vượt qua được không.

Ngô Gia biết Tam thúc của mình tạm thời không có vấn đề lớn, thế là liền đi đến bên cạnh Đại Đầu Thi Thai bị giẫm nát, giả vờ kiểm tra.

Lén lút mở cuộn giấy ra.

Phía trên có thể nhìn thấy nét chữ của hai người.

Nửa phần đầu, là nét chữ của Tiểu Ca Trương Khải Lân.

“Ta đã xuống rồi, các ngươi đến đây thôi, đừng xuống nữa, những thứ phía sau không phải là thứ các ngươi có thể đối phó!

Tất cả những gì các ngươi muốn biết, đều ở trong Xà Mi Đồng Ngư!” Phần sau thì là nét chữ viết vội vàng của Ngô Tam Tỉnh.

“Chúng ta chỉ cách chân tướng một bước thôi, đưa Đồng Ngư cho Ô Lão Tứ dưới quyền A Ninh, để hắn phá giải ra, không sao đâu, những thứ quan trọng nhất ở chỗ tôi, họ không dám làm gì chúng ta đâu!” Ngô Tam Tỉnh nắm giữ thứ mấu chốt nhất, nên không hề sợ hãi, vô cùng tự tin.

Ngô Gia trong đầu đầy rẫy câu hỏi.

Tam Thúc lão già này rốt cuộc muốn làm gì?

Còn giấu diếm thứ mấu chốt nào nữa?

Ký hiệu kỳ lạ Tiểu Ca để lại rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Lại là để cho ai xem?

Chẳng lẽ là để cho mình xem sao?

Cả một đống vấn đề chất chồng trong đầu.

Thế nhưng Ngô Gia cũng đã tìm ra một vài manh mối.

Cậu ta nhớ lại, trong lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa cũng có ký hiệu này, Tiểu Ca chính là nhờ nhìn thấy ký hiệu này mới xác nhận mình từng đến lăng mộ dưới đáy biển.

Chương 242

Vậy thì, ký hiệu này là cậu ấy khắc cho chính mình xem ư?

Chẳng lẽ cậu ấy biết mình sẽ mất đi ký ức, nên đã để lại ký hiệu từ trước?

Để rồi có thể thông qua ký hiệu tìm lại một phần ký ức của mình?

Ngô Gia càng nghĩ đầu óc càng rối bời.

Dù sao thì, thông tin cậu ta biết quá ít, rất nhiều chuyện đều bị giấu diếm.

Có thể từ những thông tin ít ỏi như vậy mà suy luận ra kết luận này, đã cho thấy Ngô Gia rất lợi hại rồi.

Bên kia, Vương Nguyệt Bán lại lân la đến gần Phong Nguyên Thanh và mấy người.

Hắn ta và Vương Khải Toàn vẫn còn quan hệ họ hàng, vừa hay đến bắt chuyện, muốn biểu ca dẫn mình cùng làm giàu.

"Biểu ca?

Trùng hợp quá, cả Phong lão bản nữa, hai người cũng đến sao?

Haha." Vương Nguyệt Bán tự nhiên nói.

Mặc dù hắn không quen Hồ Bát Ức và Dương Tuyết Lỵ, nhưng điều đó không ngăn cản hắn quen Phong Nguyên Thanh và Vương Khải Toàn.

"Ừm." Phong Nguyên Thanh gật đầu, nói: "Trước đó cậu không phải kiếm được một khoản lớn sao?

Chắc là không thiếu tiền rồi chứ, sao lại đến đổ đấu nữa?" "Haiz, tiền bạc thứ này, ai mà chê nhiều chứ, tôi đâu thể ngồi không mà ăn

hết được sao?" Vương Nguyệt Bán nói.

"Lần này là ông cụ Trần Bì A Tứ, người đi cùng họ, tìm tôi đến.

Ông ấy trên giới đổ đấu này tiếng tăm luôn tốt, ra tay rất hào phóng, nên tôi đến thôi." "Thì ra là vậy, tôi cứ nghĩ cậu chàng này chuyển tính rồi chứ, nếu không thì có tiền rồi sẽ không ra ngoài phá phách nữa." Vương Khải Toàn cười nói.

Trần Bì A Tứ trên giới đổ đấu quả thực tiếng tăm không tệ, khi hạ đấu chia chác, ông ấy chưa bao giờ mơ hồ, càng không bao giờ nợ nần, đáng lẽ ra bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu, mấy chục năm qua vẫn luôn như vậy, tất cả những kẻ đổ đấu đều thích hợp tác với ông ta.

Mặc dù trong đó rủi ro cũng không nhỏ, nhưng đạo mộ tặc phần lớn là những kẻ liều mạng, không có gì khác ngoài cái gan lớn.

"Vậy cậu hiểu biết bao nhiêu về Vân Thiên Cung này mà dám theo người ta đến đổ đấu?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Khụ khụ~, tôi cũng không hiểu biết nhiều lắm, đa phần đều là nghe ông lão Trần gia nói, chỉ nghe đến Cửu Long Sĩ Thi Quan là đã biết không đơn giản rồi, bên trong nhất định có rất nhiều bảo bối!" Vương Nguyệt Bán đầy vẻ khao khát nói.

"Vậy lát nữa cậu phải chú ý rồi, những gì sắp phải đối mặt, chính là nguy hiểm thật sự." Phong Nguyên Thanh nhắc nhở.

"Ồ?

Nguy hiểm?

Vậy thì đồ tốt chắc đều ở bên dưới phải không?

Vậy tôi nhất định không thể bỏ lỡ rồi!

Nếu gặp nguy hiểm, tôi cứ ôm chặt đùi đại lão là được, hắc hắc~" Vương Nguyệt Bán cười nói.

Ngay lúc Ngô Gia đang trầm ngâm suy nghĩ, A Ninh đột nhiên gọi Ngô Tà, bảo cậu ta qua đó.

Ngô Gia đã tìm đến đây, vậy thì cứ để cậu ta tham gia vào, cùng hợp tác, khám phá ngôi lăng mộ này.

Đặc biệt là Ngô Tam Tỉnh, ông ta nắm giữ một số thông tin quan trọng, chắc chắn sẽ giúp ích cho hành động của họ.

Thế là A Ninh lấy những bức ảnh mình chụp được trong lăng mộ dưới đáy biển ra, cho Ngô Gia và Phan Tử mấy người xem.

Dưới sự giải thích của chuyên gia văn hóa Đông Hạ là Khoa Khắc, Ngô Gia đã hiểu thêm nhiều thông tin về việc Uông Tang Hải xây dựng Vân Thiên Cung.

Trong lăng mộ dưới đáy biển, ngoại trừ gian mộ thất có mô hình Thiên Cung nhìn thấy một lượng lớn bích họa tự sự, những nơi khác thì không thấy nhiều.

Có lẽ là A Ninh đã vào một gian mộ thất nào đó tìm thấy trong khoảng thời gian tách ra.

Ngô Gia nhận lấy những bức ảnh, xem từng tấm theo thứ tự.

Cộng thêm lời giải thích của chuyên gia Khoa Khắc bên cạnh, Ngô Gia mới biết, hóa ra Thiên Cung này là do Uông Tang Hải bị Vạn Nô Vương bắt đến rồi mới xây dựng, chứ không phải bản ý ông ta muốn xây một ngôi lăng mộ như vậy.

Nhưng theo Phong Nguyên Thanh, ai biết có phải thật không.

Uông Tang Hải có thể phát hiện Trương gia ẩn mình trong thế gian, đương nhiên cũng có thể phát hiện tộc Đông Hạ kỳ lạ này, nói không chừng là cố ý bị bắt, sau đó mượn cơ hội này để thăm dò bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương.

Tóm lại, Uông Tang Hải cuối cùng đã thành công.

Không chỉ Vạn Nô Vương, ngay cả Trương gia cũng gần như diệt tộc dưới sự đả kích của người Uông gia.

A Ninh đợi Ngô Gia xem xong ảnh, đưa tay về phía Ngô Gia nói: "Chúng tôi đã chia sẻ tư liệu có được với các cậu, vậy các cậu có nên nói cho chúng tôi biết thông tin các cậu biết không?" Ngô Gia đã trải qua không ít chuyện, trưởng thành hơn rất nhiều, cậu ta nhớ lại lời Tam Thúc trong mảnh giấy, thế là hỏi: "Trong đội ngũ của các cô có một người tên là Ô Lão Tứ không?" "Đúng là có người đó?

Sao vậy?

Chẳng lẽ cậu quen?" A Ninh nghi hoặc nói.

Ngô Gia cười cười, từ trong túi lấy ra hai con Ngư Xà Mi Đồng, giơ lên trước mặt A Ninh, nói: "Những thứ các cô muốn biết, đều ở bên trong, nếu muốn biết thì cứ gọi Ô Lão Tứ ra." Cảnh này, khiến A Ninh và Khoa Khắc mắt trợn tròn.

Họ làm việc cho Khưu Đức Khảo bấy lâu nay, nên đều hiểu biết về Ngư Xà Mi Đồng.

Trên đời này, tương truyền chỉ có ba con Ngư Xà Mi Đồng, được Uông Tang Hải lần lượt giấu ở ba nơi, muốn tìm đủ, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Khưu Đức Khảo mấy chục năm qua, còn chưa tìm được một con nào.

Không ngờ, Ngô Gia đây, lại một lúc lấy ra hai con.

Thực sự khiến họ chấn kinh.

A Ninh đột nhiên lắp bắp cả lời: "Cậu... cậu lại có hai... hai con ư?" Ngô Gia không trả lời mà hỏi: "Các cô có ai biết xem không?" A

Ninh lập tức gọi Ô Lão Tứ đang ẩn mình trong đám đông ra, bảo ông ta đến xem.

Ô Lão Tứ với vẻ mặt thành kính nhận lấy Ngư Xà Mi Đồng, dùng đèn pin chiếu vào vảy cá, rất nhanh một lượng lớn chữ Nữ Chân đã hiện ra trên mặt đất.

Sau đó, người của A Ninh liền lập tức bắt đầu ghi lại đoạn văn tự này, đồng thời tiến hành phiên dịch.

Bên trong ghi lại những chuyện sau khi Uông Tang Hải bị bắt làm tù binh đến Đông Hạ.

Vạn Nô Vương vì muốn xây dựng lăng mộ, bản thân không có nhiều tiền, liền phái người dẫn Uông Tang Hải đi đổ đấu, thu thập bảo vật, để xây dựng lăng mộ, cũng có thể dùng cho chính mình.

Uông Tang Hải chính là trong quá trình này, ghi lại bí mật vào Ngư Xà Mi Đồng, giấu vào cổ mộ.

Trong đó còn ghi lại bí mật quỷ dị mà Uông Tang Hải đã phát hiện về Vạn Nô Vương.

Trong mười năm bị giam cầm, ông ta từng được dẫn đi xem một cánh Cổng Địa Đáy, được gọi là kỳ tích.

Các đời Vạn Nô Vương, không phải là thế tập, mà là sau khi Vạn Nô Vương đời trước chết đi, từ trong cánh cổng lớn bò ra.

Cánh cổng lớn đó, chỉ có khi Vạn Nô Vương tiền nhiệm qua đời mới có thể mở ra, nếu không, sẽ có đại hỏa từ trong cổng phun ra, thiêu rụi tất cả.

Trong mật văn ghi lại, Uông Tang Hải đã từng tận mắt chứng kiến một lần thay đổi vương vị.

Vạn Nô Vương bò ra từ cánh Cổng Địa Đáy đó, căn bản không

phải người, mà là yêu quái, điều này khiến Uông Tang Hải vô cùng kinh hãi.

Nhưng không có miêu tả cụ thể, có lẽ là do giới hạn của bích họa.

Sau đó, lại ghi lại tình huống của cánh cổng lớn.

Cánh Cổng Địa Đáy này nằm sâu dưới hoàng lăng, dưới lòng Trường Bạch Sơn, là tạo vật từ thời thượng cổ, và trên con đường dẫn đến cánh cổng lớn, còn có một loại quái điểu đầu người canh gác.

Nhìn thấy chỗ này, mọi người đều nhớ lại loại quái điểu đã gặp ở điện môn khi vừa mới tiến vào lăng mộ.

Có lẽ chính là chúng.

Chương 243

Thêm vào đó, mật văn Ngư Xà Mi Đồng của Trần Bì A Tứ tìm thấy ở suối nước nóng dưới lòng đất trước đó, đã được Hoa Hòa Thượng phiên dịch nội dung.

Một phần nội dung trùng khớp với hai bản ghi chép này, chứng tỏ con cá của ông ta là con thứ hai, còn hai con này lần lượt là con thứ nhất và thứ ba.

Như vậy, Ngô Gia lúc này đã biết toàn bộ bí mật được ghi chép trong ba con Ngư Xà Mi Đồng.

Nội dung ghi chép trên con thứ ba thì lộn xộn hơn nhiều.

Trên đó ghi lại quá trình Uông Tang Hải lén lút lẻn vào Cổng Địa Đáy, chỉ là không hiểu ông ta nói gì.

Vì có thể ghi lại được, chứng tỏ Uông Tang Hải đã thành công lẻn vào cánh cổng lớn, và còn an toàn trở về, nếu không sẽ không để lại ghi chép.

Chỉ là có lẽ thứ sau cánh cổng đã khiến Uông Tang Hải quá đỗi chấn động, đến nỗi nội dung ghi chép không đầu không cuối, quá lộn xộn, không thể nhìn ra nội dung thực chất nào.

A Ninh đọc nội dung đã phiên dịch ra, cho mọi người có mặt nghe.

Vương Nguyệt Bán nghe xong không nhịn được hỏi: "Không phải nói, chỉ khi vương vị thay đổi mới có thể mở cổng sao, nếu không sẽ có đại hỏa thiêu rụi tất cả, vậy ông ta đã vào bằng cách nào?

Mà lại không bị lửa thiêu chết?" "Điều đó thì không rõ, có lẽ Uông Tang Hải có cách đặc biệt nào đó, chỉ là bên trong không có ghi chép." Ngô Gia nói.

Sau khi bí mật Ngư Xà Mi Đồng được giải mã, A Ninh bảo thuộc hạ tiếp tục tìm kiếm cơ quan, muốn mở cánh cửa ngầm thông xuống địa cung.

Rất nhanh, một cánh cửa ngầm đã mở ra từ một bên của giếng quan tài.

Trong đó, còn có người khắc một ký hiệu.

Ngô Gia vừa nhìn đã nhận ra đó là ký hiệu của Tiểu Ca Trương Khởi Lân.

Chỉ là cậu ta giả vờ không biết.

Mọi người đi đến trước cửa ngầm kiểm tra.

Cánh cửa ngầm này, khác thường, đường hầm phía sau vô cùng dốc, trông có vẻ là chuyên để đào sâu xuống.

Ngô Gia lập tức hiểu ra, phía sau cánh cửa ngầm này, chính là nơi Tiểu Ca không cho cậu ta đi.

Cửa ngầm mở ra, A Ninh lập tức bảo thuộc hạ tập hợp chuẩn bị.

Phong Nguyên Thanh nhìn xuống, con đường hầm này khá sâu, dẫn thẳng xuống lòng đất, nhưng lại không có thiết lập cơ quan gì.

Có Nhân Diện Điểu ở đó, cũng không cần thiết lập cơ quan gì nữa.

Người bình thường mà gặp phải đám Nhân Diện Điểu này, về cơ bản là dâng mồi, đến bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Hơn nữa, người tộc Đông Hạ bản thân còn có ích, nếu cơ quan lỡ làm thương người của mình, thì không hay.

Mọi người trong mộ đã hoạt động sáu bảy tiếng đồng hồ, còn chưa nghỉ ngơi, thế là Phong Nguyên Thanh liền nói: “Mọi người nghỉ ngơi một lát ở đây đi, đã đến đây rồi, cũng không vội nhất thời.” Bị Phong Nguyên Thanh nói vậy, A Ninh đột nhiên cảm thấy mình đói,

những người khác cũng vậy.

Thế là A Ninh liền bảo mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, ăn một bữa, rồi nghỉ ngơi thêm một lát, dưỡng sức tinh thần và thể lực đầy đủ, để đối phó với nguy hiểm dưới đường hầm.

Một nhóm người đều ăn lương khô, bánh quy nén, nước suối.

Chỉ có bên Phong Nguyên Thanh, anh lấy ra mấy hộp cơm tự làm nóng, còn có rượu và cola.

So sánh thì, ăn uống thật sự xa hoa.

Khiến Ngô Gia mấy người nhìn mà thèm chết đi được.

Nhưng Phong Nguyên Thanh không để ý đến ánh mắt thèm muốn của họ.

Chỉ là anh lấy một hộp cơm thịt băm ớt xanh đưa cho A Ninh, coi như là đặc biệt chiếu cố.

A Ninh mặt ửng hồng nhận lấy hộp cơm, ăn ngấu nghiến.

Một đám thuộc hạ của cô ấy, nhìn thấy tình hình này, cũng huýt sáo, trêu chọc.

A Ninh mắt híp lại, lớn tiếng nói: "Ai còn dám huýt sáo, lát nữa sẽ là người đầu tiên xuống dò đường!" Khiến bọn họ lập tức ngậm miệng, gặm bánh quy nén.

Lặng lẽ nhìn A Ninh, không nói gì.

Dương Tuyết Lỵ nhìn Phong Nguyên Thanh, lộ ra vẻ mặt đầy ẩn ý.

Phong Nguyên Thanh chỉ mỉm cười, sau đó ôm Dương Tuyết Lỵ một cái.

Ăn cơm xong, mọi người lại nghỉ ngơi mười phút.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh mở miệng nói: "Khi xuống dưới, mọi người đều cẩn thận một chút, đừng nói chuyện lớn tiếng, hoặc gây ra tiếng động quá lớn.

Mật văn Ngư Xà Mi Đồng nói rằng, trước cánh Cổng Địa Đáy có rất nhiều Nhân Diện Điểu canh gác, lát nữa mọi người đều phải cảnh giác, chú ý động tĩnh xung quanh, loại Nhân Diện Điểu đó, trước đây chúng ta đã từng gặp, các cậu biết sự lợi hại của chúng, chú ý đừng để bị Nhân Diện Điểu tập kích!" Ngô Gia mấy người gật đầu tỏ ý đã biết.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh liền dẫn Hồ Bát Ức mấy người đi xuống đường hầm trước.

Kế đó Ngô Gia, Phan Tử mấy người bám sát phía sau.

A Ninh dẫn theo thuộc hạ vào sau cùng.

Con đường hầm này không rộng, chỉ đủ một người đi, hai người đi song song cũng không được, như Vương Khải Toàn và Vương Nguyệt Bán với thân hình của hai người, nếu béo thêm một chút, e rằng sẽ không xuống được.

Đường hầm tuy không rộng, nhưng rất dài.

Mọi người dọc theo đường hầm, đi một đoạn rất dài, con đường hầm này, dẫn thẳng xuống sâu dưới lòng núi Trường Bạch.

Và cách một đoạn đường, sẽ có một ký hiệu do Tiểu Ca để lại.

Coi như là một chỉ dẫn, cho thấy đoạn đường này không sai.

Càng đi xuống, nhiệt độ trong đường hầm càng cao, đã có thể cảm nhận rõ ràng.

Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người đi hơn mười phút, cuối cùng cũng đến được điểm cuối.

Ra khỏi đường hầm, mọi người đến một ban công được xây dựng trên vách đá.

Khe nứt vách đá này sâu không thấy đáy, nhìn lên trên, cũng có một không gian khổng lồ tương tự.

Sàn nhà dưới chân phần lớn được làm bằng các cột trụ bắc ngang trên vách đá, một phần nhỏ là do khai thác tầng đá, ban công này được xây dựng khá chắc chắn.

Ở giữa ban công cách đó không xa, còn đặt một cái đỉnh đen khổng lồ.

Đi đến mép ban công, nhìn xuống dưới, một màu đen kịt, sâu không thấy đáy.

Và xung quanh cũng không có con đường nào dẫn đến nơi khác.

Vương Nguyệt Bán không nhịn được lẩm bẩm: "Sao lại đến cuối rồi?

Chỗ này cũng không có đường nào khác, quan tài của Vạn Nô Vương giấu ở đâu?" Vương Khải Toàn nói với hắn: "Ôi trời, tôi nói biểu đệ à, sao cậu lại hấp tấp thế?

Có Phong gia ở đây, còn sợ không tìm được quan tài sao?" "Hắc hắc, biểu ca nói đúng." Vương Nguyệt Bán cười hắc hắc.

Hồ Bát Ức nhìn xung quanh, hỏi: "Phong gia, chỗ này đã hết đường rồi, tiếp theo phải làm sao?

Chẳng lẽ phải xuống dưới thật sao?" A Ninh lúc này cũng đi đến, muốn xem Phong Nguyên Thanh nói gì.

Phong Nguyên Thanh liếc nhìn mấy người, nói: "Cậu nói đúng, thật sự là phải xuống dưới!" A Ninh nghe vậy, rút một khẩu súng tín hiệu, bắn một phát về phía trước.

Dưới ánh sáng trắng chói lọi của đạn tín hiệu, cảnh tượng trong bóng tối hiện ra trước mắt mọi người.

Cách mọi người hơn hai trăm mét, là vách núi đối diện.

Dưới vách đá, treo một lượng lớn xích đồng.

Những sợi xích đồng này, mỗi sợi đều to bằng miệng bát, vắt ngang qua hai vách đá.

Và những sợi xích như vậy, trong khe nứt thung lũng sâu này, còn không biết rốt cuộc có bao nhiêu.

Chương 244

Nhìn thấy những sợi xích này, A Ninh nhớ ra điều gì đó, thế là vội vàng rút những bức ảnh cô chụp từ lăng mộ dưới đáy biển ra.

Một trong số đó chính là cảnh tượng bên dưới này.

Trên bích họa, rất nhiều binh sĩ Đông Hạ đang vác cung tên, leo trên một vách đá dựng đứng, và bối cảnh chính là cảnh tượng với những sợi xích này.

Đây có lẽ chính là cảnh tượng miêu tả người Đông Hạ khám phá thung lũng phía dưới.

Những sợi xích này, có lẽ cũng là di vật từ thời viễn cổ để lại.

Uông Tang Hải sống vào thời Minh triều, đồ sắt đã sớm phổ biến, sẽ không dùng đồng để chế tạo xích, sợi xích này chắc chắn cũng không phải do người Đông Hạ thiết lập.

Một lát sau, viên đạn chiếu sáng đầu tiên tắt, thế là A Ninh bắn viên thứ hai.

Lần này là bắn thẳng xuống dưới, chính là muốn xem thung lũng này rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Theo đạn chiếu sáng từ từ rơi xuống, rất nhiều xích đồng đã được chiếu sáng.

“Tôi nói, những sợi xích này sẽ không phải là biện pháp phòng ngự gì đó mà người cổ xưa xây dựng sao?

Dùng để ngăn chặn thứ gì đó từ bên dưới bò lên?

Giống như trong bức ảnh, loại sinh vật mềm khổng lồ màu đen vẽ trong bích họa ấy!” Bàn Tử Vương Khải Toàn nói.

“Có khả năng, xem thêm mấy tấm phía sau.” A Ninh lần lượt mở mấy tấm tiếp theo ra.

Nội dung bích họa là cảnh rất nhiều dũng sĩ Đông Hạ giương cung bắn tên, chỉ là trên đó lại không vẽ ra, rốt cuộc kẻ địch là thứ gì.

Tấm tiếp theo, là hình ảnh vô số ác quỷ từ trong đá chui ra.

Bích họa có hạn chế, không thể nhìn ra nhiều mối liên hệ, nhưng nhìn vào lại khiến người ta liên tưởng vô hạn, có một ý nghĩa kiểu ý thức hệ.

“Phong tiên sinh, anh thấy thế nào?” A Ninh nhìn Phong Nguyên Thanh hỏi.

Phong Nguyên Thanh vẻ mặt thản nhiên: “Đây chính là nguy hiểm sắp phải đối mặt, là loại Nhân Diện Điểu chúng ta gặp từ lúc đầu.

Thứ này, bay lên rất nhanh, như ảo ảnh, trong bóng tối này cứ như tàng hình vậy, nên trong bích họa không có bóng dáng chúng.

Mật văn Ngư Xà Mi Đồng cũng nói, thứ này khi bay trên không thì không nhìn thấy, chỉ khi hạ xuống đất mới xuất hiện.

Chúng chắc đang ngủ say, lát nữa mọi người đều cẩn thận một chút, chú ý đừng phát ra tiếng động, đặc biệt là chú ý đừng nổ súng, tiếng đó quá lớn, nếu làm chúng tỉnh giấc, thì sẽ nguy hiểm.” “Vâng, tôi sẽ bảo họ chú ý.” A Ninh gật đầu nói.

“Chuẩn bị thả dây thừng xuống đi.” Phong Nguyên Thanh nói.

Ban công này diện tích không nhỏ, một nhóm người tản ra tìm vị trí thích hợp để treo dây.

Và Bàn Tử Vương Nguyệt Bán, vừa hay phát hiện sợi dây thừng mà Trương Khởi Lân đã thả xuống trước đó.

Từ một đầu của nền tảng rủ xuống, thẳng đến sợi xích đồng gần

nhất bên dưới, buộc vào sợi xích.

Trông có vẻ là men theo xích đồng mà leo xuống, thông thường mà nói, cũng không có sợi dây thừng nào dài đến mức có thể trực tiếp xuống đến đáy vực.

Cả đoàn có hơn ba mươi người, không thể chỉ dựa vào một hai sợi dây.

Thế là mọi người thả xuống tám sợi dây, rủ xuống những sợi xích bên dưới.

Phong Nguyên Thanh dẫn Hồ Bát Ức và Dương Tuyết Lỵ ba người đi đầu trực tiếp xuống.

Còn Ngô Gia và A Ninh bên kia, thì chậm hơn một chút, đi theo phía sau.

Xuống dưới, Hồ Bát Ức mấy người phát hiện, những sợi xích này rất dày đặc, khoảng cách giữa trên và dưới chỉ khoảng hai mét.

Chiều cao của người bình thường, cộng thêm chiều dài cánh tay giơ lên, hoàn toàn có thể với tới.

Thế là, sau khi mọi người đặt chân lên sợi xích, liền men theo sợi xích, từ sợi này xuống sợi khác.

Cứ lặp đi lặp lại năm sáu lần như vậy, đã xuống được hơn mười mét.

Càng xuống dưới, gió trong thung lũng càng lớn, không biết từ đâu thổi ra.

Những sợi xích này dưới gió thổi, cũng có chút lay động.

Nhưng đối với Phong Nguyên Thanh mấy người mà nói, hoàn toàn không phải vấn đề, một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Tốc độ xuống của họ rất nhanh, một lát sau, đã bỏ xa nhóm người

phía trên mấy chục mét.

Độ sâu của vách đá này, ít nhất cũng phải mấy nghìn mét, quả thực danh xứng với thực là xuống đến tận sâu dưới lòng đất.

Để tiện cho việc leo trèo, Phong Nguyên Thanh trước đó đã bảo mấy người đều đeo đèn chiếu sáng kiểu mũ bảo hiểm.

Trong mắt Ngô Gia và A Ninh cùng những người khác, tốc độ của Phong Nguyên Thanh bốn người cực kỳ nhanh.

Chỉ một lát sau, chỉ còn có thể nhìn thấy một điểm sáng đèn mà không thấy người đâu.

Bên A Ninh trang bị đều rất tốt, cộng thêm thể lực của lính đánh thuê đều không tệ, tốc độ leo trèo cũng không chậm.

Ngược lại Ngô Gia, gầy gò yếu ớt, cậu ta cùng Phan Tử và Vương Nguyệt Bán lùi lại phía sau, rơi vào cuối cùng của đội ngũ.

Cứ như vậy, đoàn người Ngô Gia, leo trên xích đồng bốn năm tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tiếp cận được đáy thung lũng.

Và trên những sợi xích ở đây, còn treo rất nhiều xác khô bị gió làm khô, đã treo ở đây không biết bao nhiêu năm rồi.

Chắc hẳn là những dũng sĩ dưới trướng Vạn Nô Vương, chỉ là gặp phải sự tập kích của Nhân Diện Điểu, bị biến thành xác khô treo trên xích đồng.

Vô số thi thể treo lủng lẳng trên xích đồng, mọi người nhìn lên xuống trái phải, đều là những xác khô treo lủng lẳng.

Bị ánh mắt mục nát trống rỗng đó nhìn chằm chằm, khiến Ngô Gia cảm thấy vô cùng khó chịu, không khí âm u lạnh lẽo.

Và lúc này, Phong Nguyên Thanh mấy người đã đến được đáy thung lũng.

Anh rút một khẩu súng tín hiệu, tránh những người đang leo phía trên, đổi hướng, bắn một phát lên trời.

Đạn tín hiệu bay lên, ánh sáng chói lọi, chiếu rõ tình hình dưới đáy thung lũng.

Chỉ thấy trên vách núi phía trước, một cánh cửa đồng khổng lồ hùng vĩ, sừng sững hiện ra trước mắt.

Cao gần ba mươi mét, rộng hơn sáu mươi mét.

Cao như mười tầng lầu.

Khiến Ngô Gia và A Ninh cùng những người khác phía trên đều kinh ngạc đến ngây người.

Cánh cổng khổng lồ này, nhìn không có bất kỳ dấu vết nối ghép hay gia công nào, là một cánh cổng đồng được đúc nguyên khối.

Với thể tích như vậy, ít nhất cũng phải hơn vạn tấn trọng lượng, tuyệt đối không phải dùng cho người.

Trên cổng, còn khắc họa những hoa văn cực kỳ phức tạp và tinh xảo.

Chỉ là trên khe cửa ở giữa, dán đầy da thú dính máu đông.

Và dưới vách núi đối diện cánh cổng lớn, là một bệ đá làm bằng đá tảng.

Một cỗ quan quách màu trắng khổng lồ như chiếc kiệu xe đặt trên đó.

Và dưới đáy quan tài, còn có chín con bách túc long quấn quanh phía dưới, tạo thành hình hoa sen.

Và xung quanh còn đứng bốn pho tượng đá màu đen, mặt hướng về bốn phương, trong tư thế quỳ lạy.

Phía trước quan tài, còn có một cái đỉnh lớn, trên vách núi phía sau, thì là một bức bình phong, trên đó khắc họa đồ án và văn tự.

Bàn Tử Vương Nguyệt Bán, rất nhanh đã phát hiện cỗ quan quách màu trắng này, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn, nói với Ngô Gia bên cạnh: "Xem ra đây chính là Cửu Long Sĩ Thi Quan của Vạn Nô Vương, chúng ta mau xuống hội hợp với Phong gia bọn họ!" A Ninh và đám thuộc hạ cũng bắt đầu kích động.

Tìm thấy quan quách của Vạn Nô Vương, nhiệm vụ của họ sắp hoàn thành.

Chương 245

Rất nhanh, họ đã toàn bộ xuống đến đáy vực, hội hợp với Phong Nguyên Thanh mấy người.

Mọi người đều vô cùng cẩn thận, không làm kinh động Nhân Diện Điểu.

Những con Nhân Diện Điểu này, quanh năm sống trong hang động tối tăm, không thấy ánh sáng mặt trời bên ngoài.

Đã sớm mất đi thị lực, mắt chỉ là một vật trang trí.

Nhưng thính lực lại tăng cường gấp bội, một chút gió thổi cỏ lay, chúng đều có thể phát hiện.

Tuy nhiên, do vực sâu dưới lòng đất này quanh năm ít dấu chân người, nên những con Nhân Diện Điểu này, phần lớn thời gian đều ngủ say trong những góc khuất nào đó.

Do đó mọi người mới có thể thuận lợi xuống đến đáy thung lũng sâu.

Sau khi cả đoàn toàn bộ xuống đến đáy vực, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về cỗ quan quách trên bệ đá.

Vương Nguyệt Bán không kìm được, kéo Ngô Gia vội vàng chạy lên phía trước.

Khiến A Ninh cùng những người khác đều một trận câm nín, thế là lập tức gọi họ lại: "Chậm đã, đừng qua đó vội, nguy hiểm!" Hai người lúc này mới dừng bước chân.

Vương Nguyệt Bán quay đầu nói: "Cô nãi nãi, sao vậy, không phải chỉ là mấy pho tượng đá thôi sao?

Sợ gì chứ?" "Bàn Tử, cậu đi dạy dỗ biểu đệ cậu đi, trong cổ mộ mà cũng dám hấp tấp như vậy, sớm muộn gì cũng gây ra vấn đề lớn." Phong Nguyên Thanh nói với Vương Khải Toàn.

"Được, lát nữa tôi sẽ nói chuyện với hắn, bảo hắn sửa tính nết, cứ thế này đúng là không được." Vương Khải Toàn gật đầu nói.

Sau đó Phong Nguyên Thanh bước lên phía trước, nói: "Nhìn vẻ hấp tấp của các cậu, các cậu hãy nhìn kỹ cỗ quan quách đó đi!" Ánh đèn pin của mấy người chiếu thẳng vào trên quan tài đá.

Có lẽ là do quanh năm sống trong bóng tối, cực kỳ nhạy cảm với ánh sáng, bị ánh đèn pin tập trung chiếu vào, những con du diên dưới quan tài đột nhiên cử động vài cái, dường như bị ánh sáng làm kinh động.

Khoảnh khắc này, khiến Ngô Gia và Bàn Tử hai người tim đập chân run.

Đây đâu phải là tượng đá gì, đây mẹ nó là những con Du Diên Núi Lửa sống!

Mỗi con dài năm sáu mét, hơn nữa đếm kỹ, tổng cộng chín con, đều là sống.

Chúng quấn quanh trên bệ đá, bò dưới quan tài, màu sắc vỏ ngoài của chúng gần như y hệt màu đá, khiến người ta lầm tưởng chúng là tượng đá, gần như hòa làm một với bệ đá và quan tài đá.

Tổ tiên của đồ đằng Bách Túc Thiên Long của tộc Đông Hạ, chính là những con Du Diên Núi Lửa này.

Những con Du Diên Núi Lửa khổng lồ như vậy, quấn quanh trên quan tài, tạo thành Cửu Long Sĩ Thi danh xứng với thực!

A Ninh nói với hai người: "Bây giờ thì hiểu rồi chứ, vừa nãy nếu các cậu hấp tấp leo lên, e rằng đã bị cắn thành hai mảnh rồi, những

con Du Diên Núi Lửa này, đều là côn trùng ăn thịt, cực kỳ nhanh nhẹn và hung ác, thân hình như chúng ta, chính là đối tượng săn mồi mà chúng yêu thích nhất!" "Ha, thật cảm ơn cô A Ninh, nếu không phải cô gọi chúng tôi lại, e rằng chúng tôi đã thật sự đi tìm chết rồi." Vương Nguyệt Bán vội vàng cảm ơn A Ninh.

Sau đó ánh mắt mọi người, lại tập trung vào mấy con du diên khổng lồ kia.

Chuyên gia trong đội của A Ninh càng kinh ngạc nói: "Thật kỳ lạ, tuổi thọ của du diên nói chung chỉ có hai ba năm, nhiều nhất chỉ có thể dài bằng ngón tay là phải chết rồi, mấy con này lại có thể lớn đến vậy, chẳng lẽ đã sống mấy nghìn năm rồi sao?" Những con du diên này sau khi cử động vài cái, lại không có động tĩnh gì nữa.

Nhưng mọi người vẫn không dám lơ là, lần lượt giơ súng từ từ lùi lại.

"Phong tiên sinh, Cửu Long Sĩ Thi Quan này mở bằng cách nào?

Với lũ du diên đó thì không dễ đối phó rồi, không dùng súng thì không dễ giải quyết!" A Ninh hỏi.

"Tôi sẽ đi mở quan tài, các cậu chú ý xung quanh, vừa nãy chúng ta xuống tuy không gây ra tiếng động lớn gì, nhưng lâu như vậy, những con Nhân Diện Điểu kia đã bị kinh động rồi, nếu có tình huống, cứ nổ súng." Phong Nguyên Thanh nói.

Phong Nguyên Thanh leo lên bệ đá, rút Đường Khê Pháp Kiếm ra, vung vài nhát kiếm.

Những con du diên này đang ngủ say, bị Phong Nguyên Thanh chém đứt đầu.

Một dòng máu xám xanh văng ra, bắn đầy đất.

Và chín con du diên này, cũng bị nỗi đau đứt đầu cực lớn làm cho

tỉnh giấc.

Nhìn thấy trên đầu, miệng liên tục đóng mở.

Chín đoạn thân xác cũng điên cuồng giãy giụa vặn vẹo, đẩy quan tài đá rung lên từng hồi, phát ra tiếng va đập "phanh phanh".

Loại côn trùng này, thân thể rất dài, mỗi đốt đều có nơron thần kinh độc lập, có thể điều khiển động tác của chi thể.

Trong chốc lát, chúng cũng không chết được, vẫn còn giãy giụa.

Và Vạn Nô Vương trong quan tài, cũng bị tiếng động lớn này làm cho kinh tỉnh.

Nước Đông Hạ bị quân Minh tiêu diệt, Vạn Nô Vương liền nhân cơ hội trốn vào quan tài ngủ say, chờ đợi lần tiếp theo cổng đồng mở ra, để kéo dài sinh mệnh của mình.

Hắn rất nghi hoặc, tại sao lại có tiếng động lớn như vậy, ngay cả quan tài của hắn cũng rung chuyển, chẳng lẽ Địa Long lật mình rồi?

Thế là hắn, lén lút mở một khe trên ván quan tài, một bàn tay màu xanh tím từ trong quan tài thò ra.

Sau đó, hắn vén ván quan tài lên, mười hai cánh tay cộng thêm hai chân, tay chân cùng dùng, giống như một con côn trùng, bò ra khỏi quan tài.

Cảnh này, khiến mọi người dưới bệ đá kinh ngạc đến ngây người.

Vạn Nô Vương này lại cương thi sống lại ư?

Bò ra khỏi quan tài rồi!

Vạn Nô Vương này, toàn thân màu xanh tím, giống như cương thi, mười hai cánh tay treo lủng lẳng bên mình, chống trên mặt đất.

Sống động như một con côn trùng.

Hắn từ từ đứng dậy, trên người mặc bộ áo giáp Nữ Chân đã phai màu và mục nát.

Mười hai cánh tay, xếp thành hình vòng cung phía sau lưng, vẫn còn vặn vẹo, giống như một pho tượng Thiên Thủ Quan Âm.

Ngô Gia phía dưới, cùng với A Ninh mấy người, lập tức nhớ lại con nữ thi mười hai tay ở lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa năm xưa, cùng với Hải Vương Đông Hạ trong chủ mộ thất, giống hệt quái vật trước mắt này.

Chỉ là Vạn Nô Vương này, vừa nhìn đã biết, mạnh hơn Hải Vương kia rất nhiều.

Vạn Nô Vương này vừa mới tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu, ý thức còn chưa hoàn toàn khống chế cơ thể.

Đứng một lát, hắn mới tỉnh táo lại, nhìn thấy nhóm người trước mặt đang dùng đèn chiếu vào hắn, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Thế là trong miệng hắn phát ra một tiếng gầm thét thê lương.

"Gào ~" "Đám nô lệ đáng chết, dám cả gan quấy rầy giấc ngủ của bản vương!" "Ngươi lắm lời!" Phong Nguyên Thanh giơ tay chém ra một kiếm, một luồng kiếm khí sắc bén, đánh vào những cánh tay cong vồng sau lưng Vạn Nô Vương.

Trực tiếp chém đứt sáu cánh tay của hắn.

"Gào ~ A ~", Vạn Nô Vương phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Nỗi đau này đã kích phát sự hung ác của hắn, mượn cổ huyết tính đó, Vạn Nô Vương xông thẳng về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh khóe miệng nhếch lên, phát ra một tiếng cười nhạo.

Chỉ bằng thế này, cũng dám phát động tấn công anh.

Phong Nguyên Thanh giơ tay chém ngang một nhát, trực tiếp chém đứt nửa thân dưới của Vạn Nô Vương, sống sờ sờ bị anh chặt ngang lưng.

Từ bụng trở xuống, toàn bộ bị chém đứt.

Và con du diên cộng sinh trong bụng hắn, cũng bị một đao chém đôi.

Nửa thân trên vẫn còn dính trên người hắn, ra sức vặn vẹo.

Nửa thân dưới, cũng đang vặn vẹo tại chỗ.

Vạn Nô Vương bị đòn này đánh choáng váng, bay thẳng xuống dưới bệ đá.

Chỉ còn lại nửa thân trên, hắn tự biết mình không sống được bao lâu, thế là sáu cánh tay còn lại trên người, nâng đỡ tàn khu, ra sức bò về phía cánh cổng đồng.

Hy vọng duy nhất của hắn bây giờ, chính là mở cánh cổng đồng, tiến vào sau cổng, mới có hy vọng sống sót.

Chương 246

A Ninh và những người khác nhìn đến ngẩn cả người.

Chỉ có vậy thôi sao?

Vạn Nô Vương dốc hết sức lực bò đến trước cửa, hai tay chống xuống đất thay cho chân, bốn tay còn lại đặt lên cánh cửa lớn, cố gắng hết sức đẩy vào, muốn đẩy cánh cửa ra.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, không hề ngăn cản, mà thản nhiên nhìn Vạn Nô Vương liều mạng đẩy cửa.

Nếu hắn có thể đẩy cửa ra, thì Phong Nguyên Thanh cũng không cần phải nghĩ cách mở cửa nữa.

Còn A Ninh và Ngô Gia, cùng với Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức mấy người, đều đã bò lên đài đá chỗ quan quách của Vạn Nô Vương.

Trong quan quách của hắn, quả thực có một số minh khí, đều là những thứ được đào từ các cổ mộ khác ra để hắn dùng.

Sự chú ý của Dương Tuyết Lỵ thì tập trung vào bức ảnh bích phía sau quan tài, trên đó khắc họa rất nhiều văn tự và đồ án.

Cô ấy lần lượt chụp ảnh ghi lại.

A Ninh tỉ mỉ tìm kiếm trong các minh khí trong quan tài, cũng không biết món nào là thứ Cửu Đức Khảo cần.

Thế là cô ấy bảo thuộc hạ gói tất cả những thứ có thể là đều lại.

Nửa còn lại, Ngô Gia và Vương Bàn Tử của họ, đã bỏ những thứ còn lại vào túi của mình.

Ba người Dương Tuyết Lỵ cũng chia một ít, dù sao người thấy cũng có phần.

Sau đó, họ lại quay về đáy cốc, nhìn Vạn Nô Vương đập cửa.

Dưới cánh Thanh Đồng môn khổng lồ, ngay cả Vạn Nô Vương chỉ còn lại nửa thân trên, cũng cao hơn một mét.

Hai tay chống đất, bốn tay đẩy cửa, hắn nghiến răng nghiến lợi, dốc hết toàn lực.

Nhưng đáng tiếc, cánh đại môn bằng đồng xanh đó lại không hề nhúc nhích.

Hắn cảm nhận được sinh mệnh của mình đang trôi đi điên cuồng, nếu không thể mở được Thanh Đồng môn nữa, hắn sẽ chết.

Vạn Nô Vương trở nên sốt ruột và cáu kỉnh.

Bốn tay điên cuồng đập vào đại môn.

Cánh cửa bị hắn đập vang ầm ầm, nhưng không hề xê dịch dù chỉ một kẽ hở.

Cánh Thanh Đồng môn này cao hơn ba mươi mét, rộng gần sáu mươi mét, đúng là một cánh cửa khổng lồ đúng nghĩa.

Với kích thước như vậy, tuyệt đối không phải để con người sử dụng.

Phong Nguyên Thanh dùng một Thăm Dò Thuật lên cánh Thanh Đồng môn.

Thăm Dò Thuật của Hệ thống vô cùng hiệu quả, về cơ bản có thể tra ra nguồn gốc và công dụng của bất kỳ thứ gì.

Một dòng thông tin lập tức hiện lên trước mắt Phong Nguyên Thanh.

Hóa ra cánh Thanh Đồng môn này quả nhiên có liên quan đến văn minh Thanh Đồng thời viễn cổ.

Tộc người của văn minh Thanh Đồng có thể hình vượt xa loài người.

Đồng thời, họ còn sở hữu nhiều loại sức mạnh thần dị, trọng lượng của cánh Thanh Đồng môn này đối với họ mà nói, không hề quá nặng.

Còn phía sau cánh Thanh Đồng môn này, là một thứ nguyên vị diện đặc biệt, phụ thuộc vào chủ vị diện.

Bên trong có rất nhiều khe nứt không gian liên kết với thế giới bên ngoài.

Bên trong không chỉ có nhiều cơ duyên, mà còn có vô số nguy hiểm.

Cánh đại môn này chính là thông đạo, lối ra vào nối liền với tiểu thế giới đó.

Đồng thời cũng là một phong ấn, ngăn không cho thứ gì đó từ bên trong thoát ra.

Chỉ là cùng với sự biến mất, diệt vong của văn minh Thanh Đồng, cánh đại môn này khó mà có thể được mở ra bằng sức người nữa.

Chỉ khi đến một thời điểm đặc biệt, cánh đại môn này mới mở ra một khe hở.

"Tiểu thế giới, vậy mà còn có thứ này sao?" Phong Nguyên Thanh có chút kinh ngạc.

"Cơ duyên và nguy hiểm, không biết bên trong sẽ có loại cơ duyên và nguy hiểm nào đây?

Với thực lực của mình, không biết có thể ứng phó được không!" "Tuy nhiên, nhìn từ kinh nghiệm của Trương Kỳ Lân, chắc là không có vấn đề gì lớn, cậu ta đã vào đó nhiều lần rồi mà không có chuyện

gì, vậy thì tôi càng không có vấn đề gì." Phong Nguyên Thanh suy tư nói.

Rất nhanh, Vạn Nô Vương bị yêu trảm kia đã không thể trụ được nữa.

Sinh mệnh lực cấp tốc trôi đi, đã đến cuối đời, hắn ngã vật ra sau, nằm trên mặt đất, không thể cử động.

Cuối cùng, dùng hết sức lực toàn thân, phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, không cam lòng.

Âm thanh truyền đi rất xa.

Có vẻ như hắn muốn đánh thức những con Nhân Diện Điểu đang ngủ say kia, để chúng đến kéo chân mọi người.

Thế là Phong Nguyên Thanh lập tức nhắc nhở: "Các người mau tìm chỗ ẩn nấp đi, với lại, cứ đi thẳng theo lối kia là có thể ra ngoài." Sau đó anh lại nói với Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử: "Bí mật lớn nhất của ngôi cổ mộ này nằm phía sau cánh Thanh Đồng môn này, nhưng bên trong quá hung hiểm, các em không thể vào, hãy đi ra ngoài trước, về Kinh Thành đợi anh, anh sẽ ra ngay thôi, hai cậu bảo vệ tốt cho Tuyết Lỵ." Dương Tuyết Lỵ có chút lo lắng, nhưng cô tin tưởng thực lực của Phong Nguyên Thanh.

Thế là cô nói: "Anh nhất định phải cẩn thận, em ở nhà đợi anh." "Được, Phong gia cứ yên tâm, vậy chúng tôi đi trước đây." Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đồng thời nói.

Sau đó, ba người cùng chạy ra ngoài theo hướng khe núi.

Lúc này, những con Nhân Diện Điểu bảo vệ Thanh Đồng môn đại cử đột kích.

Nhờ sự nhắc nhở của Phong Nguyên Thanh, thương vong của mọi người ít hơn rất nhiều so với nguyên tác.

Tất cả mọi người đều giơ súng lên điên cuồng bắn vào không trung.

Thỉnh thoảng lại có vài con Nhân Diện Điểu trúng đạn, rơi xuống đất, nát bươm thành một đống thịt bầy nhầy.

Tuy nhiên, tiếng súng vang lanh lảnh lại thu hút một lượng lớn Nhân Diện Điểu tấn công.

Phong Nguyên Thanh dẫn A Ninh và mấy người Ngô Gia, nấp vào kẽ đá phía sau một tảng đá.

Những con Nhân Diện Điểu không thể tấn công được họ.

Chỉ cần Nhân Diện Điểu vừa đến gần, lập tức bị bắn hạ.

Còn những lính đánh thuê của A Ninh thì thê thảm hơn nhiều.

Hầu như ai cũng bị thương, nhưng vừa đánh vừa rút lui, cũng ẩn mình vào kẽ đá, thành ra không có ai tử vong.

Bầy Nhân Diện Điểu thấy vậy, lần lượt há to miệng, từng con từng con khỉ nhỏ xíu từ trong miệng chúng chui ra.

Từ trong cơ thể những con Nhân Diện Điểu bị bắn rơi trên mặt đất, cũng có không ít khỉ chui ra.

Chúng nhe răng nhếch mép, để lộ hàm răng sắc nhọn, bò về phía mọi người.

Có mấy lính đánh thuê xui xẻo, trực tiếp bị mấy con khỉ vồ lên người, cắn mất mấy mảng thịt, phát ra tiếng kêu la đau đớn.

Bỗng nhiên, những con khỉ nhỏ xíu này dường như cảm ứng được điều gì nguy hiểm, đột nhiên dừng lại, sau đó hoảng loạn quay đầu trở lại, chui vào miệng Nhân Diện Điểu.

Khi những con Nhân Diện Điểu nuốt khỉ trở lại vào cơ thể, chúng lập tức vỗ cánh, sốt ruột bay lên, rồi biến mất.

“Hả?

Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ loại quái vật này còn có thiên địch?” Ngô Gia lẩm bẩm.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh chú ý thấy cánh Thanh Đồng đại môn đã mở ra một khe hở, lớp da thú phủ bên ngoài ban đầu đều đã rơi xuống.

Chương 247

Ngô Gia và mấy người A Ninh cũng chú ý tới sự dị thường của Thanh Đồng môn, đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Thậm chí có chút kinh hãi.

Xuyên qua khe hở của đại môn, họ còn nhìn thấy rõ ràng, có mấy ngọn đèn sáng lên phía sau cánh cửa.

Đột nhiên, một luồng khí kỳ lạ từ trong vách đá bay ra, lan tràn khắp khe nứt trong thung lũng.

Khí này phát ra ánh sáng xanh lam quỷ dị, toát ra một cảm giác âm lãnh.

"Đây là Âm khí." Phong Nguyên Thanh nói.

Anh liếc mắt một cái đã nhận ra luồng khí màu xanh lam này là gì.

Tiếp đó, một tiếng tù và hoang dã từ một đầu khác của thung lũng vọng lại, đồng thời còn kèm theo tiếng bước chân không đều.

"Tiếng tù và từ đâu ra vậy?" Ngô Gia suýt nữa không kịp nghĩ ra, người của họ đều ở đây rồi, làm gì có người khác?

"Đây là Âm binh tá đạo!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Vốn dĩ các người không thể nhìn thấy những Âm binh này!

Các người có thấy mấy ngọn đèn phía sau cánh cửa không?

Đó chắc là loại nhiên liệu đặc biệt, ví dụ như sừng tê giác, có thể thông linh." "Dưới ánh sáng tê giác, có thể khiến người ta nhìn thấy quỷ vật." Phong Nguyên Thanh nói.

Ngô Gia nhớ lại trước đây đã dùng sừng tê giác trên phù của Bàn Tử để thắp sáng và Tê Chiếu Thông Linh.

Thông qua cách này họ mới thoát khỏi ảo cảnh của Đại Đầu Thi Thai.

Không ngờ bây giờ lại gặp phải, hơn nữa còn với phạm vi lớn như vậy.

Rất nhanh, một loạt tiếng tù và sừng hươu từ một đầu khe núi vọng lại, du dương vô tận, dần dần đến gần.

Vô số bóng đen u ám, theo tiếng tù và sừng hươu, xếp thành một hàng dài, từ trong sương mù ở cuối khe núi bước ra, tiến về phía Thanh Đồng môn.

Mọi người vội vàng thu mình lại, nấp sau tảng đá, tránh để va chạm với Âm binh.

Lúc này, Thanh Đồng môn cũng đã lặng lẽ mở ra một khoảng rộng.

Đội Âm binh này, bốn người một hàng, bước chân chỉnh tề, không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Mọi người không dám có bất kỳ động tác nào, cứ đứng yên bất động nhìn Âm binh tiến lên.

Cùng với việc đội Âm binh đến gần, mọi người mới nhìn rõ tình hình của đội quân này.

Nhìn giáp trụ trên người và cờ hiệu của đội quân, lại là kiểu dáng thời Ân Thương.

Và những "người" này, mỗi người đều có một khuôn mặt "mặt ngựa", cái đầu dài gần gấp đôi người bình thường.

Sắc mặt cực kỳ tái nhợt, không có biểu cảm.

Hơn nữa, khi đi lại không hề có chút tiếng động nào.

Cả đội Âm binh lớn cứ thế đi qua trước mặt mọi người, tiến vào

bên trong Thanh Đồng môn.

Lúc này, một người trong đội Âm binh đột nhiên quay đầu nhìn về phía mọi người.

Mọi người bị động tác của hắn làm giật mình, Ngô Gia suýt nữa thì kêu lên, may mà Bàn Tử kịp thời bịt miệng hắn lại.

Người này lại chính là Tiểu Ca Trương Kỳ Lân.

Anh trà trộn vào đội Âm binh, cùng đội ngũ tiến lên.

Có vẻ như anh muốn thông qua cách này để đi vào phía sau Thanh Đồng môn.

Anh nhìn mọi người, dùng thần ngữ nói một tiếng tạm biệt.

Sau đó, liền cùng đội ngũ tiến vào phía sau Thanh Đồng môn, rồi biến mất.

Khi toàn bộ đội Âm binh đó đã tiến vào Thanh Đồng môn, Phong Nguyên Thanh phát hiện, cánh Thanh Đồng môn đang từ từ đóng lại.

Thế là Phong Nguyên Thanh khuyên Ngô Gia và A Ninh cùng những người khác: "Hành trình của các ngươi kết thúc tại đây đi, phía sau đã không còn là nơi các ngươi có thể ứng phó được nữa, hãy quay về đi, nếu không sẽ là tự tìm cái chết!" Họ do dự một chút.

Nhưng giữa việc khám phá tình hình phía sau Thanh Đồng môn và tính mạng, đương nhiên vế sau quý giá hơn.

Dù sao Thanh Đồng môn cũng ở đây, sẽ không chạy đi đâu, sau này nói không chừng còn có cơ hội quay lại.

"Phong gia nói đúng, quá nguy hiểm rồi, chúng tôi căn bản không thể ứng phó được, tốt nhất vẫn là rời đi." "Nhưng mà, Phong gia, nghe ý của ngài, ngài không đi cùng chúng tôi sao?" Ngô Gia hỏi.

"Ừm, tôi định vào thám hiểm một chút, cái gọi là bí mật cuối cùng

phía sau Thanh Đồng môn, tôi rất có hứng thú.” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Được rồi, vậy Phong gia bảo trọng, chúng tôi đi trước đây.” Ngô Gia nói xong, liền cùng Phan Tử, Vương Bàn Tử và Thuận Tử rời đi dọc theo khe nứt.

Đi theo khe nứt đến tận cùng, lại đến không gian suối nước nóng ngầm mà họ đã từng đến lúc ban đầu.

Bức bích họa hai lớp quen thuộc đó, cùng với những vật phẩm còn sót lại, vẫn được đặt trên mặt đất.

Không ngờ đi một vòng lớn, lại quay về nơi này, nếu sớm biết nơi này có thể trực tiếp thông đến Cửu Long Sĩ Thi Quan của Vạn Nô Vương, thì đâu có nhiều chuyện như vậy.

Không biết là trùng hợp hay là hậu thủ của Uông Tang Hải để lại.

Sau khi mấy người Ngô Gia rời đi, A Ninh và những người khác cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

A Ninh đi đến trước mặt Phong Nguyên Thanh, đối với anh nói: “Phong tiên sinh, lần này nhờ có anh, chúng tôi thu hoạch rất lớn, thương vong cũng rất nhỏ, anh chú ý an toàn, mong lần sau lại hợp tác với anh.” “Yên tâm, tôi luôn rất cẩn thận, các cô cũng mau đi đi.” A Ninh dẫn thuộc hạ rời đi dọc theo khe núi.

Phong Nguyên Thanh tranh thủ lúc Thanh Đồng môn chưa đóng hẳn, tự mình dùng mấy cái buff.

Ẩn Thân Phù, Khinh Linh Phù, Kim Cương Phù.

Kim Quang Chú hóa thành lưu ly kim quang bao phủ cơ thể.

Đường Khê Pháp Kiếm cũng được cầm trong tay.

Phong Nguyên Thanh toàn bộ vũ trang, bước qua Thanh Đồng

môn, tiến vào thế giới phía sau cánh cửa.

Phía sau cánh cửa, là một không gian trắng xóa mịt mờ, một lượng lớn khí trắng tràn ngập khắp không gian.

Chỉ có hai ngọn đèn không xa, xuyên qua sương mù, chỉ dẫn phương hướng.

Phong Nguyên Thanh mở Thần Mục, chướng ngại của sương mù liền lập tức tiêu tan.

Phong Nguyên Thanh đánh giá xung quanh một chút.

Đây là một không gian đặc biệt, xung quanh còn có một số vách đá và núi đá.

Còn đội Âm binh đã đi vào trước đó, đang từ từ tiến về phía trước không xa.

Trong hang động này, ngoài sự trống rỗng, không có gì cả.

Thế là Phong Nguyên Thanh đi theo sau đội Âm binh.

Xuyên qua một đoạn hang núi, đến một không gian kỳ dị bên ngoài.

Còn nhìn ra phía sau, lại là một vách đá.

Ánh mắt Phong Nguyên Thanh xuyên qua vách đá, phát hiện, hang núi này, lại xuyên thông cả Âm Dương lưỡng giới.

Con đường phía sau Thanh Đồng môn đó, nằm ở Âm gian, chỉ khi trong môi trường có đủ nồng độ Âm khí, nó mới mở ra.

Thời gian khác, có thể sau khi vào Thanh Đồng môn, đó thật sự chỉ là một hang núi, thậm chí sau cánh cửa lớn, có thể chỉ là một vách đá cũng không chừng.

Đội Âm binh tiến sâu vào thế giới kỳ dị, càng lúc càng xa, còn Tiểu

Ca Trương Kỳ Lân, nhân cơ hội thoát ly khỏi đội ngũ.

Chương 248

Cẩn thận từng li từng tí nấp sau tảng đá phía sau đội ngũ.

Nhìn về phía xa, ánh mắt anh lóe lên một tia tang thương, cùng với sự mê mang.

Sâu trong nội tâm, vẫn luôn có một tiếng gọi, đang dẫn dắt anh tiến lên.

Chỉ là anh đã mất hết ký ức liên quan đến việc vào Thanh Đồng môn.

Phong Nguyên Thanh hiện thân, xuất hiện trong tầm mắt Tiểu Ca.

Ánh mắt Trương Kỳ Lân lóe lên một tia kinh ngạc, hỏi: "Cậu sao lại vào đây?" Phong Nguyên Thanh khẽ cười, đáp: "Tôi rất có hứng thú với bí mật phía sau cánh cửa, đương nhiên phải vào xem rồi, tôi có lòng tin vào thực lực của mình." "Được thôi." Trương Kỳ Lân nói với vẻ mặt không cảm xúc.

"Đi thôi, xem thử ở đây rốt cuộc có gì." Trương Kỳ Lân gật đầu, không nói gì.

Hai người theo sau đội Âm binh, từ từ tiến về phía trước.

Hai người xuyên qua một thung lũng, trong thung lũng, một tòa thần miếu cao lớn có vẻ hơi đổ nát, đứng sừng sững ở một bên thung lũng.

Tiến vào bên trong thần miếu, Phong Nguyên Thanh phát hiện không gian bên trong thần miếu rất lớn, được xây dựng dựa vào núi, bên trong dường như đã ăn sâu vào lòng núi.

Trên những bức tường cao lớn vẽ rất nhiều bích họa, lại còn là tranh màu, màu sắc tươi tắn, như vừa mới vẽ xong.

Nhìn thấy những bức bích họa này, Trương Kỳ Lân dường như nhớ lại một số thứ, ánh mắt hơi lay động.

Bốn phía tường bích, được chia thành nhiều khu vực, có vẻ như trên đó miêu tả rất nhiều câu chuyện.

“Những bức bích họa này cậu có nhớ không?” Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Tôi dường như nhớ lại một số thứ, những gì được ghi lại ở đây hình như là những chuyện đã bị lịch sử vùi lấp bên ngoài thì phải.” “Ồ?

Vậy thì tôi phải nghiên cứu kỹ càng một chút rồi.” Phong Nguyên Thanh tỏ ra hứng thú.

Những bức bích họa này được chia thành không ít thiên phúc, xem ra ghi lại rất nhiều thứ.

Không biết có phải là do văn minh Thanh Đồng ghi lại, hay là do tiên dân thượng cổ của loài người ghi lại.

Không gian thần miếu vô cùng rộng lớn, chính giữa dường như là thần tượng của vị thần được tế tự, cao lớn dị thường.

Hơn nữa lại được đúc bằng đồng xanh, nguyên khối.

Đó là một con thần long khổng lồ, cuộn mình quanh một ngọn núi, uy nghiêm bất phàm.

Ngay khi Phong Nguyên Thanh đang quan sát bên trong thần miếu, thông báo của Hệ thống chậm rãi hiện lên. [Đã vào địa điểm đặc biệt, kích hoạt Đánh Dấu, có Đánh Dấu không?] “Đánh Dấu!” Phong Nguyên Thanh không chút do dự, đã kích hoạt thì cứ Đánh Dấu thôi, dù sao cũng là phần thưởng.

Lần này màn hình đã có sự thay đổi không nhỏ, xuất hiện một số

hiệu ứng đặc biệt.

Một luồng khí xám đột nhiên bùng nổ trước mắt Phong Nguyên Thanh, tùy theo đó, một dòng chữ hiện lên trước mắt: [Đánh Dấu hoàn thành, chúc mừng nhận được Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật X1!] "Oa!

Cái này hay đấy!" Phong Nguyên Thanh nhìn thấy phần thưởng này, không khỏi hít thở gấp gáp.

Điều này quả thực là một sự bất ngờ.

Phong Nguyên Thanh ổn định tâm thần, kiểm tra thông tin về phần thưởng Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật này.

Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật: Được giản hóa từ Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Pháp của Huyền Môn, bao gồm bảy mươi hai loại pháp thuật thần thông, kiêm thêm bảy mươi hai phép biến hóa (chỉ là hư chỉ), biến hóa tùy tâm.

Rất nhanh, một lượng lớn thông tin kiến thức pháp thuật tràn vào não hải, được Nguyên Thần hấp thu.

Nguyên Thần, đối với khả năng xử lý thông tin vô cùng mạnh mẽ.

Tương đương với một máy chủ ẩn trong não hải, có khả năng xử lý lượng lớn thông tin.

Cùng với sự thăng cấp của tu vi, Nguyên Thần càng trở nên mạnh mẽ, như vậy mới có tư cách thám hiểm Đại Đạo, nghiên cứu Pháp tắc.

Đại Đạo Pháp tắc chứa đựng lượng thông tin khổng lồ, tu sĩ bình thường căn bản không thể lý giải, tu vi càng cao, càng lý giải và nắm giữ được nhiều hơn.

Rất nhanh, Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật đã được Phong Nguyên Thanh tiêu hóa hoàn tất, sơ bộ nắm giữ.

Bảy mươi hai thuật này gần như bao trùm vạn tượng, các môn tu chân bách nghệ cơ bản đều được bao hàm vào.

Đan dược, phù lục, luyện khí, trận pháp, phong thủy kham dư, chiêm bặc, ngự thú, v.v., tất cả đều đầy đủ, mỗi hạng mục đều chứa đựng lượng kiến thức khổng lồ.

Nếu không phải có Nguyên Thần tiếp nhận và xử lý thông tin, Phong Nguyên Thanh e rằng sẽ mất rất nhiều thời gian mới có thể tiêu hóa hết lượng kiến thức này.

Trong Tây Du Ký có miêu tả liên quan đến Thất Thập Nhị Biến.

Người tu Đạo, tu vi càng cao, càng tranh quyền với trời đất, tranh ánh sáng với nhật nguyệt, vì vậy trời đất sẽ giáng xuống tam tai lợi hại để khảo nghiệm họ.

Người đắc chứng Dương Thần, đã có thể coi là trú thế trường sinh.

Nhưng vẫn chưa thành tiên, trời đất giáng xuống lôi, hỏa, phong tam tai để khảo nghiệm đạo hạnh.

Vượt qua được, tiếp tục tiêu dao năm trăm năm, cho đến khi tam tai đều qua, công thành phi tiên; không vượt qua được, hóa thành tro tàn, tinh hoa toàn thân trả lại trời đất, đi luân hồi chuyển thế.

Thất Thập Nhị Biến do Bồ Đề Lão Tổ truyền thụ, chính là để chuyên đối phó với tam tai lợi hại.

Thất Thập Nhị Biến này, tương ứng với hai mươi bốn tiết khí và bảy mươi hai hậu trong một năm, ngụ ý vạn vật sắc tướng vô thường lưu chuyển, ý nghĩa cũng rất cao xa.

Mà Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật này, cũng có công năng tương tự.

Chỉ có điều, thiếu đi sự rèn luyện lôi, hỏa, phong đối với nhục thân và Nguyên Thần, so ra thì không đủ viên mãn, rơi vào hạng thấp kém, là pháp thuật thủ xảo bất đắc dĩ cuối cùng, nếu có thể vượt qua tam tai, tự nhiên sẽ mạnh hơn việc tránh né tam tai.

Phong Nguyên Thanh vô cùng hài lòng.

Có Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật này, thủ đoạn pháp thuật của Phong Nguyên Thanh đã phong phú hơn rất nhiều.

Trước đây, chỉ có Kim Quang Chú, Ngũ Lôi Pháp, phù lục, kiếm thuật, v.v., chỉ vài ba loại thủ đoạn, hơi đơn điệu.

Bây giờ một lúc đã có thêm mấy chục loại.

Bất kể là tấn công, phòng ngự, hay phụ trợ, thủ đoạn biến hóa khôn lường, đủ để ứng phó với các loại tình huống.

Trong một thời gian ngắn, tu vi của Phong Nguyên Thanh không có gì thay đổi, nhưng thực lực lại tăng lên mấy lần.

Vùng Chung Cực Chi Địa này, đối với anh mà nói, càng có thêm nắm chắc.

Phong Nguyên Thanh tỉ mỉ xem xét những bức bích họa trên tường.

Từ trái sang phải, dường như được vẽ theo thứ tự thời gian.

Trên bức tường bên trái, mở đầu là một cảnh tượng hùng vĩ.

Giữa thiên địa bao la, một cây Thiên Trụ nối liền trời đất, một con Thần Long rộng lớn cuộn mình quanh một ngọn núi, miệng ngậm một cái chúc đài, nhìn xuống phía dưới.

Vùng đất rộng lớn phía dưới là Địa, còn phần núi Thiên Trụ nối liền là Thiên.

Điều này rất giống với Chúc Long trong truyền thuyết thần thoại,

cộng thêm việc trước đó đã biết, vị thần mà văn minh Thanh Đồng viễn cổ sùng bái chính là Chúc Long.

Điểm này cực kỳ khớp.

Chúc Long ngậm nến, chiếu sáng giữa trời đất.

Tiếp theo là bức bích họa thứ hai.

Một bộ lạc người khổng lồ, sau khi nhận được thần khải của Chúc Long, bắt đầu tín ngưỡng Chúc Long, trong hang núi sâu của tộc địa, họ đã xây dựng một cánh Thanh Đồng môn khổng lồ, phía sau cánh cửa, là nơi an nghỉ của những tộc nhân đã chết của bộ lạc này.

Trên bích họa, họ đưa những tộc nhân già yếu vào phía sau Thanh Đồng môn.

Điều này rất rõ ràng, bộ lạc này chính là bộ lạc văn minh Thanh Đồng thời viễn cổ.

Tiếp đến bức bích họa thứ ba.

Chương 249

Tại một nơi được bao quanh bởi núi lớn, họ đã xây dựng một cây Thanh Đồng Thần Thụ khổng lồ dưới lòng đất, dưới tác dụng của thần lực Chúc Long, nó trực thông xuống địa để.

Hơn nữa cây thần thụ này rỗng ruột, một con độc mục cự xà khổng lồ, bò ra từ thân cây, thè lưỡi nhìn những người bên dưới.

Đây chính là cây Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh, con rắn khổng lồ kia, chính là Chúc Cửu Âm.

Trước đó trong tra cứu của Hệ thống, đã biết được lai lịch của nó, bây giờ, ở đây, lại lần nữa nhìn thấy.

Bức bích họa thứ tư tiếp theo, cảnh tượng càng hùng vĩ hơn nhiều.

Dường như là cuộc đại chiến giữa hai chủng tộc.

Một bên trong số đó, chính là bộ lạc văn minh Thanh Đồng.

Bên còn lại, lại là một chủng tộc từ "Thiên" trên Thiên Trụ xuống.

Hai bên đã xảy ra cuộc đại chiến kịch liệt.

Từ trong Thanh Đồng Thần Thụ thậm chí bò ra rất nhiều con độc mục cự xà Chúc Cửu Âm để trợ giúp văn minh Thanh Đồng tác chiến.

Cuối cùng, bộ lạc văn minh Thanh Đồng này không địch lại, tử thương thảm trọng, bị quần tộc kia công phá tộc địa.

Thanh Đồng Thần Thụ và Thanh Đồng môn, có thần lực Chúc Long bảo vệ, họ không thể phá hủy, thế là đã đánh chúng xuống sâu dưới lòng đất chôn vùi.

Lịch sử viễn cổ chi tiết đến vậy, e rằng là do những người còn sót

lại của văn minh Thanh Đồng tự mình ghi lại, nếu không thì người ngoài sẽ không thể biết rõ ràng như vậy.

Bức tranh thứ năm thì không rõ ràng lắm.

Sau khi đại chiến kết thúc trong bức họa, văn minh Thanh Đồng đã thất bại và chấm dứt.

Quần tộc kia dường như đã chiếm lĩnh khu vực này.

Ngay cả tộc địa phía sau Thanh Đồng môn cũng không giữ được, đã bị công phá.

Dường như đã để lại thứ gì đó bên trong, nhưng chỉ nhìn từ bức họa thì không thể nhận ra đó là thứ gì.

Bức tranh thứ sáu.

Lại là một bức họa khá hùng vĩ.

Trên toàn bộ lục địa, khắp nơi đều là đại chiến.

Cuộc đại chiến giữa người khổng lồ và quần tộc đầu thú thân người.

Cuối cùng kết thúc với việc cả hai bên đều chịu tổn thất nặng nề, cả hai bên đều tử thương thảm trọng.

Cuối cùng chỉ có thể tự rút lui, thu dọn tàn cuộc, chữa lành vết thương.

Trên đại địa một mảng hoang tàn, còn quần tộc đầu thú thì đã trèo lên Thiên Trụ, quay về trên trời, hai bên dường như đã rất lâu không còn khai chiến nữa.

Tộc người khổng lồ cũng thu hẹp thế lực, di tích này cũng bị phong tồn lại.

Cuộc đại chiến giữa hai tộc này, Phong Nguyên Thanh nhìn mà có

cảm giác quen thuộc khó tả.

Sao lại giống với cuộc Vu Yêu đại chiến trong các câu chuyện thần thoại và các loại tiểu thuyết Hồng Hoang lưu đến thế nhỉ?

Những chủng tộc có đầu thú kia, gọi họ là Yêu tộc, cũng không có gì sai.

Chủng tộc người khổng lồ trên mặt đất, gọi là Vu tộc, cũng rất phù hợp.

Cây Thiên Trụ kia, chính là cái gọi là Bất Chu Sơn, chỉ là vẫn chưa gãy.

Yêu tộc chưởng Thiên, cư trú trên lục địa phía trên Thiên Trụ, có thể coi là "Thiên".

Còn Vu tộc chưởng Địa, vùng đất rộng lớn dưới Thiên Trụ, đều nằm dưới sự thống trị của chủng tộc người khổng lồ.

Hai bên vì sự phát triển của tộc quần, đã nhắm vào địa bàn của đối phương, từ đó bắt đầu cuộc đại chiến tranh giành địa bàn, rồi cả hai bên đều chịu tổn thất nặng nề.

Tuy nhiên, trong bức họa đại chiến của hai bên, không hề thấy bóng dáng Chúc Long.

Tiếp theo dường như đã trải qua vô số năm, hai chủng tộc đều biến mất, không còn dấu vết.

Còn bức thứ bảy phía dưới.

So với những bức vẽ trước, đã có sự khác biệt rõ rệt về phong cách, hơi thô ráp hơn.

Dường như là do người đến sau vẽ tiếp vào.

Trong bức họa, cảnh tượng hoang tàn ban đầu đã trở nên xanh tốt, cây cối mọc um tùm.

Thiên Trụ vẫn sừng sững giữa trời đất, nối liền "Thiên" và "Địa".

Và trên bình nguyên, xuất hiện một chủng tộc mới, thể hình nhỏ hơn, hẳn là Nhân tộc sơ khai.

Chia thành ba tộc quần, do ba vị thủ lĩnh dẫn dắt.

Họ đến dưới một ngọn núi tuyết.

Họ phát hiện ra Thanh Đồng môn ẩn sâu dưới lòng đất.

Họ tiến vào Thanh Đồng môn.

Trong không gian phía sau cánh cửa, họ đã nhận được một thứ gì đó, dường như rất vui mừng.

Sau đó, dường như đã sử dụng thứ đó, hình tượng của ba vị thủ lĩnh đều xảy ra biến đổi lớn.

Đều biến thành hình tượng nhân thân xà vĩ, thân hình cũng trở nên cao lớn hơn rất nhiều, không biết là hình tượng được mỹ hóa, hay thật sự là như vậy.

Điều này rất giống với Phục Hy thị, Nữ Oa thị trong truyền thuyết.

Còn một vị khác, hẳn là Tây Vương Mẫu, trong bối cảnh thế giới Đạo Mộ, Tây Vương Mẫu cũng có hình tượng tương tự.

Ở Tây Cương Tháp Mộc Đà Lý, Tây Vương Mẫu dường như đang ẩn mình bên trong.

Còn bức thứ tám, cảnh tượng hùng vĩ, nhưng lại thảm khốc hơn nhiều.

Một thiên thạch đỏ rực khổng lồ, mang theo uy thế vô tận, từ ngoài trời lao xuống, va vào eo Thiên Trụ, làm Thiên Trụ gãy đôi.

Trời nghiêng về tây bắc, đất lún về đông nam.

Không còn Thiên Trụ nối liền, "Thiên" thoát ly khỏi Địa, trời đất

chia đôi.

Đại địa vỡ nát thành bảy khối, sau khi thiên thạch va đứt Thiên Trụ Bất Chu Sơn, nó vỡ thành vô số mảnh lớn nhỏ, rơi rải rác khắp nơi.

Thiên thạch đó trên bức họa, lúc đầu còn rất lớn, nhưng sau khi ma sát và cháy trong tầng khí quyển, thể tích đã thu nhỏ đi rất nhiều.

Trong đó có một khối khá lớn, thật trùng hợp, nó rơi xuống một nơi không xa bên ngoài Thanh Đồng môn, nơi tụ tập của ba bộ lạc nhân tộc.

Ba tộc quần đã phát hiện ra nó.

Trong bức họa, một con rắn đen có hình dạng kỳ lạ bò ra từ thiên thạch.

Một vật chủng ngoài hành tinh.

Ba tộc nhân bả những con rắn này tiêu diệt phần lớn, nhưng vẫn có một số thoát được.

Họ nhân cơ hội Thanh Đồng môn mở ra một lần, đã mang thiên thạch vào không gian phía sau Thanh Đồng môn.

Sau đó, những người có hình tượng nhân thân xà vĩ giống như ba vị thủ lĩnh cũng ngày càng nhiều.

Ảnh hưởng do Thiên Trụ gãy đôi mang lại là rất kịch liệt.

Ban đầu Trái Đất không có mặt trăng, nhưng lần này sau khi trời đất chia đôi, "Thiên" đã bắt đầu quay quanh Trái Đất, biến thành mặt trăng.

Chương 250

Sự thay đổi trọng lực do mặt trăng mang lại đã khiến thủy triều đại dương biến đổi dữ dội.

Rất nhiều thông số vật lý đều đã thay đổi.

Môi trường sinh thái của Trái Đất lập tức trở nên tệ hại hơn trước rất nhiều, trở nên khắc nghiệt.

Tuy nhiên nghĩ lại, sự biến đổi lớn như vậy, môi trường Âm khí biến hóa, không phải cũng rất bình thường sao?

Chỉ là không biết thiên thạch khiến khủng long diệt vong mà giới khoa học nhắc đến có phải là thiên thạch này không.

Biến đổi dữ dội của trời đất, khiến mưa lớn liên miên không ngớt.

Bầu trời trong bức họa bị bao phủ bởi mây đen.

Ba tộc thủ lĩnh, cũng tức là Phục Hy, Nữ Oa và Tây Vương Mẫu, ba người dường như đã nhận được lợi ích to lớn từ phía sau Thanh Đồng môn và từ thiên thạch này, biến thành càng uy nghiêm hơn, hơn nữa, dường như đã sống rất lâu.

Phía dưới bức họa, dân số của ba tộc quần đều đã tăng lên rất nhiều.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy, họ rất có thể đã nhận được di sản của văn minh Thanh Đồng, và sức mạnh thần lực Chúc Long còn sót lại phía sau Thanh Đồng môn, cùng với những thứ "Yêu tộc" để lại phía sau Thanh Đồng môn, rất có thể đã rơi vào tay họ.

Chính vì vậy hình tượng của họ mới biến đổi lớn đến vậy.

Còn thiên thạch, cũng là một phần rất quan trọng.

Toàn bộ nguồn gốc các sự kiện của thế giới Đạo Mộ, cũng như sự trường sinh, và tất cả câu chuyện trong nhật ký, đều xoay quanh vẫn đồng, vẫn ngọc.

Đằng sau tất cả các sự kiện lớn, đều không thể thiếu bóng dáng thiên thạch.

Còn những con rắn trong thiên thạch, đây là một loại sinh mệnh ngoài hành tinh.

Trong nhật ký, tồn tại hai loại rắn, một loại là rắn cổ gà, trên trán có mào gà, kịch độc vô cùng, có thể bắt chước người nói chuyện; loại khác là rắn lông đen, nọc rắn của nó có công năng bảo tồn ký ức, vô cùng thần bí.

Rất có thể đây là hai nhánh đã tiến hóa sau khi loại sinh mệnh ngoài hành tinh này thích nghi với môi trường Trái Đất.

Thiên thạch đó giống như một phi thuyền, mang chúng rời khỏi quê hương, đến Trái Đất.

Chỉ là cùng với thời gian trôi đi, biến thành hình dạng hiện tại.

Cùng với thời gian trôi đi, môi trường ngày càng trở nên khắc nghiệt, sự sinh tồn của con người trở nên khó khăn.

Ba vị thủ lĩnh không thể không nghĩ cách, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ không thể sống sót.

Ba người hướng ánh mắt về phía Thiên Trụ Bất Chu Sơn, và "Thiên" đang lơ lửng bất động trên không Bất Chu Sơn.

Ba người từ phía sau Thanh Đồng môn, lấy ra một khối ngũ sắc thạch khổng lồ, nâng lên đỉnh ngọn núi tàn tích của Bất Chu Sơn.

Ngay phía dưới "Thiên".

Sau một loạt thao tác, ngũ sắc thạch phát ra một cột sáng chói lọi,

đưa ba vị thủ lĩnh bay lên không trung, lên "Thiên".

Sau đó không bao giờ quay xuống nữa.

Sau hành động này, "Thiên" dưới sự thúc đẩy của luồng sáng đó, dần dần rời xa Địa.

Biến thành mặt trăng, cái gọi là Thái Âm Tinh.

Ba vị thủ lĩnh phi thăng lên trời.

Và từ đó, trời đất chia đôi, khó mà qua lại.

Gần như giống hệt với Nữ Oa bổ thiên, Tuyệt Địa Thiên Thông trong thần thoại thượng cổ.

Đây có lẽ chính là nguyên mẫu của các câu chuyện thần thoại thượng cổ trong thế giới này.

Được ghi lại ở đây.

Còn nơi này là một không gian tiểu thế giới phụ thuộc vào chủ vị diện của Trái Đất, những biến đổi bên ngoài đều không ảnh hưởng đến đây, nên mới được bảo tồn lại.

Phong Nguyên Thanh dùng thần thức quét một vòng xung quanh, tìm thấy vị trí của khối thiên thạch kia.

Khối thiên thạch này cũng rất đặc biệt, xung quanh nó phát ra một loại năng lượng đặc biệt, dường như là một loại dao động năng lượng tinh thần, thần thức tra xét qua, không thể hiện hình ảnh thiên thạch trong não hải, giống như bị che chắn.

Nhưng dao động đặc biệt đó quả thực không bị che giấu, nên Phong Nguyên Thanh mới phát hiện ra nó.

Ngay ở một hướng khác bên ngoài lối vào thung lũng.

Không gian này vô cùng đặc biệt, xuyên thông Âm Dương lưỡng

giới, tồn tại trong khe nứt không gian.

Ở cuối thung lũng, anh còn có thể cảm nhận được sự tồn tại của một số khe nứt không gian.

Các thủ lĩnh ba tộc, dưới luồng sáng đó bay lên "trời".

Trong mắt những người phía dưới, đó lại là một cảnh tượng thần thánh.

Họ cho rằng, đây là ba vị thủ lĩnh "vá trời" có công, được thiên giới tiếp dẫn phi thăng.

Thêm vào đó, ba vị thủ lĩnh là Phục Hy, Nữ Oa và Tây Vương Mẫu, qua nhiều năm vẫn giữ được dung nhan bất lão, được người đời cho là tu hành thành công.

Thế là một hạt giống khao khát tu luyện thành tiên, đạt được phi thăng đã được gieo xuống.

Sự tích của ba vị thủ lĩnh cũng được lưu truyền đến hậu thế, và phát sinh không ít phiên bản.

Trong các phiên bản câu chuyện khác mà Phong Nguyên Thanh tìm hiểu, ví dụ như Hồng Hoang lưu, tuy rằng đó không phải thần thoại thật sự mà là do người đời sau tưởng tượng ra.

Trong đó có tình tiết Phục Hy, Nữ Oa gia nhập yêu tộc, còn Tây Vương Mẫu thì có một thuyết pháp nói rằng bà đã hóa yêu lên trời trở thành Dao Trì Vương Mẫu, hiệp trợ Ngọc Đế thống lĩnh quần tiên tam giới.

Tóm lại, đều có thuyết pháp ba người lên trời.

Sau khi các thủ lĩnh rời đi, ba tộc lại bầu ra các thủ lĩnh mới, trở thành Phục Hy, Nữ Oa và Tây Vương Mẫu thế hệ mới.

Sau khi trật tự thiên địa khôi phục, ba tộc liền chia tách.

Sau đại tai nạn, khu vực này đã khó có thể cho ba tộc cùng sinh tồn.

Sức mạnh kỳ diệu của thiên thạch ngoài trời khiến người của ba tộc đều rất khao khát.

Vị Tây Vương Mẫu nhậm chức mới, khi thiên thạch phân liệt tứ tán, đã ghi nhớ hướng rơi của khối thiên thạch lớn nhất.

Nó rơi ở phía Tây.

Thế là bà liền dẫn tộc nhân thiên di về phía Tây.

Họ đã tìm thấy nơi thiên thạch rơi xuống, một hố thiên thạch khổng lồ.

Sau khi Thiên Trụ gãy đổ, phần chính rơi xuống phía Tây, ở phía nam điểm thiên thạch rơi.

Nhìn vị trí trong bích họa, Phong Nguyên Thanh có cảm giác quen thuộc, có lẽ đó là khởi nguồn của Côn Luân Sơn?

Tộc Nữ Oa cũng thiên di rời đi, chỉ còn tộc Phục Hy vẫn ở lại đây.

Từ hướng đi của ba tộc mà xem, Đông Hạ tộc này dường như là hậu duệ của tộc Phục Hy.

Trong bức bích họa tiếp theo, có vẻ như đã qua rất nhiều năm.

Tộc Phục Hy đã trải qua nhiều trận đại chiến, tộc trưởng Phục Hy thị đã chết, dẫn đến bí thuật trường sinh người-rắn cộng sinh bị thất truyền.

Mà bí thuật gốc phía sau thanh đồng môn, lại không thể sử dụng.

Thế là tộc trưởng nhậm chức mới bắt đầu tìm kiếm tộc Nữ Oa và tộc Tây Vương Mẫu.

Chỉ là tộc Nữ Oa đã bặt vô âm tín.

Còn tộc Tây Vương Mẫu thì họ đã tìm thấy trong một bồn địa ốc đảo ở sa mạc lớn phía Tây.

Chương 251

Tộc trưởng Phục Hy cầu kiến Tây Vương Mẫu, thỉnh giáo bí thuật trường sinh người-rắn cộng sinh.

Tộc Tây Vương Mẫu được bảo tồn rất tốt, không có thương vong gì, vẫn nhớ tình nghĩa ban đầu của ba tộc, thế là đã truyền thụ bí thuật.

Tộc trưởng Phục Hy quay về tộc địa, nhưng lại không tìm được loài rắn thích hợp để cộng sinh.

Những loài rắn theo mảnh vẫn tinh đến ban đầu, đã bị họ tiêu diệt, những con còn sót lại cũng đã sớm không tìm thấy tung tích.

Bất đắc dĩ, ông liền chuyển ánh mắt sang vô số loài du diên sống gần miệng núi lửa dung nham dưới chân núi này.

Có bí thuật gốc phía sau thanh đồng môn để tham khảo, sau khi nghiên cứu, họ miễn cưỡng cải tiến thành công.

Thế là Đông Hạ tộc ra đời.

Họ cộng sinh với du diên, du diên dần dần diễn biến thành Bách Túc Thiên Long, trở thành thánh thú totem của Đông Hạ tộc.

Mà những người cộng sinh với du diên cũng biến dị thành hình tượng mười hai cánh tay.

Những bức bích họa cuối cùng, có lẽ là do hậu duệ Đông Hạ tộc vẽ, ghi lại lịch sử của Đông Hạ tộc, từ sự chuyển biến từ tộc Phục Hy sang Đông Hạ tộc, cũng như sự diễn biến của thuật trường sinh và lai lịch của Vạn Nô Vương.

Hình người mười hai cánh tay, bò ra từ sau thanh đồng môn, trở về mặt đất đăng cơ làm vua.

Như Uông Tang Hải đã ghi lại trong Xà Mi Đồng Ngư, mỗi đời Vạn Nô Vương đều là quái vật bò ra từ dưới lòng đất, chính là như vậy.

Đến đây, bích họa đã kết thúc.

Sau khi xem xong tất cả bích họa, Phong Nguyên Thanh nhìn về phía Tiểu Ca Trương Kỳ Lân.

Trước đây cậu ấy chắc hẳn đã từng vào thần điện này, trong ánh mắt có chút mơ hồ và suy tư.

"Tiểu Ca, cậu có nhớ ra điều gì không?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Nơi này rất kỳ lạ, tôi hình như chỉ đến đây một lần, sau đó thì chưa bao giờ vào nữa." Tiểu Ca nói.

"Vậy cậu có nhớ mục đích cậu vào đây là gì không?" Phong Nguyên Thanh lại hỏi.

"Không biết, nhưng tôi nhớ càng đi sâu vào đó, tiếng gọi từ huyết mạch càng mạnh mẽ." Ánh mắt Tiểu Ca dường như xuyên qua bức tường, nhìn về phía xa.

"Những bức bích họa này, tôi vừa xem qua một lượt, dường như là mô tả một số sự kiện lớn thời viễn cổ, mang đậm màu sắc thần thoại." "Chỉ là không biết những gì bích họa ghi lại là thật hay đã được nghệ thuật hóa phóng đại." Phong Nguyên Thanh nhìn bích họa nói.

Sau đó cậu lại nhìn về phía pho tượng đồng Chúc Long ở giữa thần điện.

Thân thể bằng đồng của tượng này uốn lượn trên một ngọn núi đồng, các chi tiết đều vô cùng tinh xảo, sống động như thật.

Trên thế giới này vẫn tồn tại những sinh mệnh cổ xưa như cổ

thần, mỗi người đều vô cùng thần bí, nắm giữ sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Trừ những vị đã bị tiêu diệt, những vị còn lại có lẽ đều ẩn mình sâu trong không gian thời gian, không biết vì sao, không còn giáng sức mạnh xuống thế gian nữa.

Nhiều cổ thần vì thế mà không thể tìm thấy dù chỉ một chút dấu vết.

Còn lại một số, trong cổ tịch chỉ có vài lời ghi chép.

Phong Nguyên Thanh đi đến trước tượng Chúc Long, xem xét kỹ lưỡng, sau đó cung kính cúi lạy ba cái.

Dù sao, Dương Tuyết Lỵ cũng đã kế thừa huyết mạch của Chúc Long.

Mà một đại thần như Chúc Long, tất nhiên sẽ không dễ dàng chết đi.

Trong truyền thuyết, Chúc Long nắm giữ sức mạnh vĩ đại của thời gian, biết đâu tất cả những gì họ đã trải qua, trong mắt Chúc Long, đều như văn trên lòng bàn tay, hiện rõ từng li từng tí.

Pho tượng Chúc Long này, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, vẫn được bảo tồn nguyên vẹn, sống động như thật, thậm chí trên đó không hề có bụi bẩn.

Điều đó cho thấy pho tượng này chắc chắn có thần dị.

Ngay cả trên cây thần đồng kia, cũng có thể lưu giữ thần lực của Chúc Long, huống chi là thần tượng.

Thần tượng, với tư cách là hóa thân tái thể của thần linh ở nhân gian, nhất định ẩn chứa thần lực, thậm chí số lượng sẽ không ít.

Ngay lúc này, cái cây Thế Giới Bằng Đồng đang sinh trưởng trong

thức hải của Phong Nguyên Thanh đã có phản ứng.

Dường như nó đang rung động.

Mỗi cành lá, rễ cây đều đang rung động.

Dường như còn ẩn chứa một loại cảm xúc kích động kỳ lạ.

Giống như tiếng reo hò bản năng của sinh mệnh.

Vô cùng kỳ diệu.

Thần sắc Phong Nguyên Thanh chấn động, đoán ra điều gì đó.

Có thể khiến Cây Thế Giới Bằng Đồng có phản ứng như vậy, dường như chỉ có cổ thần Chúc Long.

Chẳng lẽ cậu ấy đã bị Chúc Long liếc nhìn một cái?

Đã bị chú ý?

Tiếp đó, từng cảnh tượng hiện ra trước mắt Phong Nguyên Thanh.

Giống như xem phim 3D vậy, tựa như tận mắt chứng kiến, nhưng lại không thể chạm vào.

Phong Nguyên Thanh dường như trở về thời khắc khai thiên lập địa, một cảnh tượng hoang vu.

Sau đó xuất hiện từng cảnh tượng, dường như là để chứng thực những gì trong bích họa.

Sự trỗi dậy và diệt vong của văn minh đồng xanh, đại chiến giữa "Vu" và "Yêu", vẫn tinh từ ngoài trời đập gãy Bất Chu Sơn, phân liệt thành vô số mảnh vỡ, trong đó có vài mảnh vỡ lớn, lần lượt rơi xuống một khu vực phía Đông, đối với vị trí hiện tại, hẳn là các khu vực như Trường Bạch Sơn, Tháp Mộc Đà, Sa Thành, Tàng Địa, Xuyên Thục.

Mà đại địa cũng xuất hiện tình trạng.

Cùng với sự gãy đổ của Thiên Trụ Bất Chu Sơn, lục địa vốn là

một khối chỉnh thể, xuất hiện vết nứt.

Đại địa tứ phân ngũ liệt.

Cùng với thời gian trôi qua, vài khối lục địa phân chia, dần dần xa cách nhau.

Hình thành bảy khối lục địa.

Cùng với sự thay đổi vị trí, môi trường của các lục địa cũng thay đổi.

Có băng thiên tuyết địa, có bốn mùa như xuân, có quanh năm viêm nhiệt, có bốn mùa phân minh.

Sau một thời gian dài diễn biến, đã trở thành cục diện như ngày nay.

Tiếp đó, như bích họa đã vẽ, Phục Hy, Nữ Oa, Tây Vương Mẫu ba người, luyện đá vá trời trên Bất Chu Sơn bị gãy, được một luồng sáng đưa lên "trời", tiến vào mặt trăng.

Mà trời cũng ngày càng xa, trở thành mặt trăng.

Bóng dáng ba người lên mặt trăng không lâu sau thì biến mất.

Phong Nguyên Thanh có chút kinh ngạc.

Nơi mặt trăng bản thân đã không lớn, xa không bằng đại địa, làm sao có thể xuất hiện một chủng tộc cường đại có thể tranh bá với tộc "Vu" trên mặt đất.

Giờ xem ra, trên mặt trăng đó có bí mật a.

Trong đại chiến của hai tộc, cũng có một bộ phận "Vu" tiến vào "trời", chỉ là cũng biến mất.

Xem ra, trên mặt trăng này, tồn tại không ít bí mật a.

Phong Nguyên Thanh cẩn thận đánh giá mặt trăng trong cảnh

tượng một lần nữa.

Sau đó cảnh tượng diễn biến, cơ bản giống với trên bích họa.

Chương 252

Hầu như chính là một lịch sử phát triển giản lược của thế giới này.

Những cảnh tượng này, không thể vô duyên vô cớ mà hiện ra trước mắt Phong Nguyên Thanh, để cậu ấy tận mắt chứng kiến.

Nhất định là cổ thần Chúc Long đã ra tay.

Dù sao cậu ấy cũng đang đứng trước tượng Chúc Long, tương đương với việc đứng ngay dưới mí mắt của cổ thần Chúc Long.

Mà hạt giống Cây Thế Giới Bằng Đồng trên người Phong Nguyên Thanh, đã thu hút một tia chú ý của Chúc Long.

Giữa Phong Nguyên Thanh và Chúc Long có liên hệ, tồn tại duyên phận, tự nhiên đã gây sự chú ý của Chúc Long.

Sự tồn tại của Phong Nguyên Thanh cũng khiến Chúc Long cảm thấy tò mò.

Trong dòng thời gian nguyên bản, Phong Nguyên Thanh không tồn tại.

Huống hồ, trên người Phong Nguyên Thanh còn tản mát ra một loại khí tức khiến cổ thần Chúc Long cảm thấy bất phàm.

Đây là do công pháp mà Phong Nguyên Thanh tu luyện mang lại.

Bản chất của Tiên Thiên Nhất Khí vốn đã cực cao, huống chi là tu luyện bằng nó.

Thế là Chúc Long liền dẫn động một đạo thần lực trong thần tượng, quán chú vào người Phong Nguyên Thanh, bị Cây Thế Giới trong thức hải của cậu hấp thu, ngay lập tức, Cây Thế Giới điên

cuồng sinh trưởng.

Thể hình tăng trưởng gấp bốn năm lần so với trước đây.

Sau đó, Chúc Long thu hồi ánh mắt.

Mà từ đầu đến cuối, Phong Nguyên Thanh đều không hề nhận ra sự chú ý của cổ thần Chúc Long.

Dù sao khoảng cách giữa họ quá lớn.

Phong Nguyên Thanh tuy có chút suy đoán, nhưng lại không có bất kỳ cảm nhận nào.

Thời gian Phong Nguyên Thanh xem cảnh tượng dường như rất dài, nhưng trong thực tế, chỉ trôi qua một thoáng.

Đây chính là sức mạnh vĩ đại của thời gian mà Chúc Long nắm giữ.

Phong Nguyên Thanh kéo Tiểu Ca Trương Kỳ Lân cùng nhau, một lần nữa cung kính cúi lạy tượng Chúc Long.

Sau đó rời khỏi thần điện.

Ngoài thần điện, Phong Nguyên Thanh nói với Trương Kỳ Lân: "Tiểu Ca à, sau này cậu vào đây thì nhớ đến bái một cái, có lợi cho cậu đấy!" Trương Kỳ Lân với vẻ mặt đơ ra có chút nghi hoặc, nhìn Phong Nguyên Thanh một cái, hỏi: "Tại sao?

Có lợi ích gì?" "Đó là thần của văn minh đồng xanh viễn cổ, cường đại vô cùng, cậu không phát hiện ra sự bất thường của pho tượng đó sao?" Phong Nguyên Thanh nói.

"Bất thường gì?

Nhìn không có gì mà." Tiểu Ca nói với vẻ mặt vô cảm.

"Pho tượng đó đến nay đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, trong

thế giới nhỏ bé bị phong bế này, không ai chăm sóc, nhưng vẫn được bảo tồn nguyên vẹn, không dính chút bụi trần!

Điều này còn chưa đủ bất thường sao?" Phong Nguyên Thanh nói.

"Ừm, đúng là vậy, tôi thật sự không chú ý, pho tượng đó trông sống động như thật, dường như có một loại ma lực!" Tiểu Ca trầm tư nói.

"Đó là lẽ tự nhiên, bức bích họa đó cậu cũng thấy rồi, tuy Chúc Long chỉ xuất hiện một lần khi khai thiên, nhưng không thể bỏ qua sự vĩ đại của Người.

Một sự tồn tại như vậy, sao chúng ta có thể tưởng tượng được, làm sao có thể đơn giản biến mất như vậy chứ." Phong Nguyên Thanh thở ra một hơi, nói.

"Cho nên đó, nhớ mỗi lần vào đều bái một cái, tôi thấy cậu trước đây vào đây chắc tám phần là chưa từng bái, nếu không, tôi thấy cậu sẽ không thành ra bộ dạng hiện tại này đâu." Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

Khuôn mặt vô cảm của Tiểu Ca chợt khóe mắt giật giật.

Cậu ấy tuy không nhớ chuyện trước đây, nhưng cậu ấy cảm giác, mình có lẽ thật sự chưa từng bái.

Đáng tiếc quá.

"Thôi được rồi, đi thôi, chúng ta đi xem khối thiên thạch đã rơi xuống năm xưa, nó ở phía bên kia lối vào hẻm núi.

Bí ẩn trường sinh của Vạn Nô Vương, hẳn là ẩn giấu ở đó rồi." Phong Nguyên Thanh nói.

Tiểu Ca gật đầu, theo bước chân Phong Nguyên Thanh, đi ngược về phía lối vào hẻm núi.

Trong thế giới nhỏ bé hoang tàn, thỉnh thoảng có vài loài thực vật mọc giữa đống đá lộn xộn, không thấy động vật đâu.

Trong môi trường mù mịt như thế này, động vật e rằng rất khó sinh tồn.

Trên bầu trời cũng không có mặt trời, có thể có một lượng nhỏ thực vật sinh tồn đã là rất tốt rồi.

Nhiều hơn nữa, là một loại giống như nấm, từng chùm mọc trong kẽ đá, trong góc.

Hai người ra khỏi hẻm núi, rẽ vào một con đường bên trái.

Đi được một đoạn, đã đến cuối đường.

Một sơn động xuất hiện trước mặt hai người.

Sơn động không sâu, và sâu nhất bên trong, chính là vị trí của khối thiên thạch đó.

Hai người đi vào sơn động, đến trước thiên thạch.

Khối thiên thạch này không nhỏ, trông cao khoảng mười mét, rộng khoảng tám mét, là một mảnh thiên thạch gần hình elip.

Toàn thân đen tuyền, sau khi bị ma sát và đốt cháy bởi tầng khí quyển, toàn thể trở nên càng thêm rắn chắc, trên đó còn lưu lại nhiều dấu vết cháy xém.

Ở mặt bên, còn có một cái động nhỏ cao nửa người, thông thẳng vào bên trong thiên thạch.

Những loài rắn ngoài hành tinh đó chắc hẳn đã ẩn mình bên trong thiên thạch từ lối vào động này.

Khối thiên thạch này, ẩn chứa một sức mạnh đặc biệt, có thể ngăn chặn sự thăm dò của thần thức Phong Nguyên Thanh, là một bảo vật vô cùng hiếm có.

Phong Nguyên Thanh hài lòng gật đầu, vật này có duyên với ta a.

Tiểu Ca nhìn vào lối vào động trên thiên thạch, ánh mắt lóe lên một tia, cậu ấy nhớ lại một số điều.

“Bên trong có thứ gì đó!

Cẩn thận!” Tiểu Ca nói với vẻ mặt cảnh giác.

Phong Nguyên Thanh tuy không thể thăm dò bên trong thiên thạch, nhưng cũng không quá căng thẳng.

Chẳng qua chỉ là một quái vật sống sót nhờ sức mạnh của thiên thạch mà thôi, đã không thể gọi là người nữa rồi.

Cùng lắm thì sức mạnh lớn hơn người bình thường, trông xấu hơn người bình thường.

Không có gì đặc biệt.

Tiếng nói chuyện của hai người dường như đã làm kinh động đến thứ đang ẩn náu bên trong thiên thạch.

Một tiếng động nhỏ truyền ra từ trong động thiên thạch.

Tiếp đó, một bóng người bò ra từ lối vào động.

Trông khá giống Vạn Nô Vương, mười hai cánh tay chống trên mặt đất, từ từ bò ra khỏi động, như một con côn trùng.

Xem ra, đây hẳn là một Vạn Nô Vương đời nào đó, sau khi từ bỏ vương vị, liền chui vào khối thiên thạch này để ngủ say.

Hắn đứng dậy, thu mười cánh tay lại, đặt ra sau lưng, giống như Thiên Thủ Quan Âm.

“Kẻ nào dám quấy rầy giấc ngủ của ta?” Sau khi bò ra khỏi động thiên thạch, một loạt ngôn ngữ xa lạ phát ra từ miệng hắn.

Biểu cảm của hắn cũng rất méo mó, dường như đang phẫn nộ.

Chương 253

“Hắn nói gì vậy?

Cậu nghe hiểu không?” Phong Nguyên Thanh hỏi Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cũng ngơ ngác lắc đầu, tuy cậu ấy hiểu không ít, nhưng loại tiếng chim chóc này thật sự chưa từng nghe qua, không hiểu.

Nhìn Vạn Nô Vương đời nào đó giống như Thiên Thủ Quan Âm này, Phong Nguyên Thanh cũng lười nói chuyện với hắn.

Thần lực hùng hậu của cậu trực tiếp quán nhập vào não hải đối phương.

Sóng tinh thần mạnh mẽ, khiến không khí quanh đó nổi lên từng đợt gợn sóng.

Dù sao đây chỉ là một hiệu quả trường sinh đạt được nhờ kỹ thuật sinh học, dựa vào ngoại vật, cũng chỉ có tác dụng là sống lâu mà thôi.

Tuy dưới tác dụng lâu dài của thiên thạch, sức mạnh tinh thần mạnh hơn người bình thường không ít, nhưng so với Phong Nguyên Thanh, thì kém xa.

Chỉ là trong khoảnh khắc.

Vị Vạn Nô Vương đời nào đó kia lập tức ánh mắt đờ đẫn.

Ý thức của hắn bị Phong Nguyên Thanh dùng tinh thần lực giam cầm.

Dùng tinh thần lực hùng hậu của mình, bằng thuật Địa Sát Nhiếp Phách, trực tiếp đọc ký ức từ não đối phương.

Hóa ra hắn đã sống trong khối thiên thạch này hơn ngàn năm, từ

thời Ân Thương, vào một ngày nào đó, hắn đột nhiên không muốn làm quốc vương nữa, mà lại muốn theo đuổi trường sinh, thế là liền truyền vương vị cho em trai mình, còn bản thân thì tiến vào sau thanh đồng môn, ẩn mình trong thiên thạch, nghiên cứu thuật trường sinh.

Bí thuật cộng sinh mười hai cánh tay này, hắn cũng đã tham gia cải tiến.

Từ ký ức của hắn, Phong Nguyên Thanh còn thấy được một số thứ khác, khiến Phong Nguyên Thanh rất hứng thú.

Trong mấy ngàn năm đó, hắn không hoàn toàn ngủ say trong thiên thạch.

Hắn cũng thường xuyên ra ngoài thám hiểm thế giới nhỏ bé này.

Ở khu vực gần thanh đồng môn này thì vẫn ổn, không có gì nguy hiểm.

Tuy nhiên, xa rời thanh đồng môn, xuyên qua hẻm núi, đến đầu bên kia, lại là một khu vực đầy nguy hiểm.

Nơi đó nối liền với một khu vực không nhỏ, giống như điểm giao giới nơi hai thế giới chồng chéo lên nhau.

Giống như một chiến trường phụ thuộc vào không gian ngoại vi của Địa Cầu.

Bên trong có đại khủng bố, không phải thứ hắn có thể đối phó.

Hắn lúc đầu cũng đã từng thám hiểm vào bên trong, chỉ là trải qua chín cái chết một đời sống, suýt chút nữa không quay về được.

Bên trong thường xuyên có quân đội đang giao tranh.

Đều là đại quân vong linh bất tử, đánh nhau không thể tách rời.

Từ ký ức của hắn, Phong Nguyên Thanh nhận ra, một bên, rất giống với đội quân đã tiến vào thanh đồng môn trước đó, hắn là quân

đội thời Ân Thương, hóa thành vong linh, vẫn đang chiến đấu trong chiến trường này.

Còn một bên khác, áo giáp và chiến kỳ đều vô cùng cổ xưa, e rằng còn trước cả Ân Thương.

Có lẽ là một nền văn minh cổ xưa hơn nữa, ở bên ngoài đã sớm tiêu tán theo lịch sử.

Chỉ là, càng đi sâu vào, bóng tối càng trở nên đậm đặc, còn tràn ngập nguy hiểm, kinh khủng.

Khiến hắn không dám đi sâu hơn.

Và nhìn cảnh tượng trong ký ức của hắn, so với tình hình hiện tại, dường như vùng bóng tối đó đã khuếch tán rất nhiều về phía thanh đồng môn.

Mà trong phạm vi bóng tối bao phủ, những âm binh vong linh đó, dù chết đi cũng vẫn sẽ hồi sinh, tiếp tục đại chiến.

Nhưng nhìn chung, quân đội Ân Thương, hẳn là đã thất bại.

Do đó mới cần cứ cách một khoảng thời gian, mở thanh đồng môn, triệu tập âm binh bổ sung binh lính.

Điều này mới bị Đông Hạ tộc lợi dụng, trở thành thủ đoạn để có được trường sinh.

Thấy đến đây, điều này khiến Phong Nguyên Thanh rất hứng thú.

Đằng sau không gian này, còn có ẩn tình.

Có lẽ rất lâu trước đây, không gian này không phải tình hình như bây giờ, có thể là sau khi bị bóng tối tấn công, mới xuất hiện biến dị nào đó.

Nhiều tình huống hơn, thì không phải Vạn Nô Vương này có thể hiểu rõ.

Phong Nguyên Thanh sau đó vỗ một cái, sức mạnh cường đại, chấn chết Vạn Nô Vương và du diên cộng sinh trong cơ thể hắn ngay lập tức.

Khối thiên thạch này, ẩn chứa một sức mạnh đặc biệt, liên quan đến tinh thần.

Theo ký ức của Vạn Nô Vương này, bên trong có thể hình thành một loại tinh thần huyễn cảnh, khiến tinh thần sống trong đó.

Mà thân thể, thì rơi vào trạng thái giả chết, duy trì mức tiêu hao thấp nhất.

Trong khối thiên thạch này chỉ có một mình hắn, có thể nói là tổ tông của Đông Hạ tộc.

Vì trong thiên thạch đã không còn thứ gì khác, Phong Nguyên Thanh liền phất tay áo, thu khối thiên thạch khổng lồ này vào không gian hệ thống.

Sức mạnh tinh thần khổng lồ ẩn chứa trong khối thiên thạch này có thể đẩy nhanh tiến độ Dương Thần thuế biến của Phong Nguyên Thanh.

Đối với tu luyện hiện tại của cậu ấy, đây là một bảo vật vô cùng tốt.

Khối thiên thạch năm xưa, sau khi đâm gãy Thiên Trụ, đã phân loại thành nhiều khối, mỗi khối đều có tác dụng cường đại.

Đặc biệt là đối với người tu luyện.

Chỉ là hệ thống tu luyện của thế giới Đạo Mộ này, chú trọng về phương hướng huyết mạch, không giống như phương hướng Khí mà Phong Nguyên Thanh tu luyện.

Do đó, đối với việc sử dụng và khai thác những khối thiên thạch

này, tồn tại nhiều khuyết điểm, không thể tận dụng tốt.

Phương thức tu luyện theo huyết mạch, chú trọng nhiều hơn vào thể xác, tinh thần, linh hồn, v.v., đều là cường hóa và trưởng thành bị động, muốn vận dụng sức mạnh tinh thần trong thiên thạch, thì vô cùng khó khăn.

Do đó, khối thiên thạch này mới được bảo tồn mấy ngàn năm, sức mạnh bên trong chỉ là tiêu hao từ từ, vẫn còn lại rất nhiều.

Tiểu Ca Trương Kỳ Lân đi vòng quanh trong động một lúc, không có phát hiện đặc biệt nào.

Thế là hai người quay lại hẻm núi, tiếp tục tiến lên dọc theo hẻm núi.

Cùng với sự tiến lên của hai người, càng đến gần cuối hẻm núi, sức mạnh âm trầm của bóng tối càng trở nên nặng nề hơn.

Lớp sương trắng dày đặc cũng dần dần thưa đi.

Nhưng cảm giác hư vô xung quanh cũng càng ngày càng mạnh.

Hai người đến cuối hẻm núi, vẫn còn có thể nhìn thấy cái đuôi của đội âm binh trước đó.

Đại quân đã tiến vào khu vực chiến trường đó rồi.

Đến gần, khu vực chồng chéo đó, trông giống như một cánh cổng không gian khổng lồ.

Xung quanh thỉnh thoảng còn lóe lên những vết nứt không gian đen kịt.

Mà xuyên qua đó, bên kia lại là một vùng bình nguyên rộng lớn.

Đất đai đen như mực, thấm đẫm máu đã hóa đen, trong đó còn lẫn vô số xương cốt và tàn tích.

Có thể thấy, chiến trường này thảm khốc.

Và ở phía xa, Phong Nguyên Thanh quan sát thấy, có hai đội quân đang đối đầu.

Một bên, chính là âm binh Ân Thương vừa mới tiến vào không lâu.

Chương 254

Bên kia, thì là quân đội của một nền văn minh cổ đại được thấy trong ký ức của Vạn Nô Vương.

Hai quân lao vào nhau.

Vô số âm binh bị đánh tan thành một đống xương cốt.

Mà dưới sự gia trì của một loại sức mạnh nào đó, phía sau quân đội của nền văn minh cổ đại, thỉnh thoảng lại có một số bộ xương khô được hồi sinh, bò từ dưới đất lên, gia nhập vào trận quân.

Rõ ràng là họ chiếm ưu thế, phe âm binh Ân Thương, chỉ có thể miễn cưỡng phòng ngự sự tấn công của đối phương.

Đại chiến của hai bên diễn ra ngay trước mắt hai người, chặn mất lối đi.

Sâu trong chiến trường, bị sương trắng và bóng tối bao phủ không thể nhìn thấy.

Muốn đi qua, chỉ có thể băng qua chiến trường.

Phong Nguyên Thanh đã phủ lên người mình và Tiểu Ca một tầng phù lục ẩn thân, liễm tức.

Có thể ẩn giấu dương khí của người sống và hình dáng, những âm binh trên chiến trường này đều không thể cảm nhận được sự tồn tại của họ.

Trong quân trận của nền văn minh cổ đại, ngoài số lượng lớn âm binh, còn có không ít sinh vật sống.

Dáng vẻ của chúng, rất giống với những người đầu thú trong bích họa thần điện trước đó, ngoài hình dạng con người, chỉ là, trông giống

dã thú nhiều hơn một chút.

“Chẳng lẽ là những người còn sót lại sau khi tộc ‘Yêu’ công phá thanh đồng môn năm đó?” Phong Nguyên Thanh thầm đoán trong lòng.

Ngoài ra, còn có một số quái vật càng quỷ dị hơn, giống như một khối bóng đen méo mó, tựa như động vật thân mềm, dẹt một dải, trông giống như đỉa đen kịt.

Loại quái vật quỷ dị này, hễ ra tay, sẽ đánh giết một mảnh nhỏ âm binh.

Mà những âm binh đó cũng vây quanh quái vật xông lên, nhưng lại bị quái vật nuốt chửng.

Loại quái vật này, là do bóng tối sâu thẳm tự sinh ra, căn bản không thể giết hết, giết chết một con này, trong bóng tối vẫn sẽ tự sinh ra những quái vật khác.

Ở một hướng khác phía xa, vẫn còn vài con quái vật như vậy.

Tiểu Ca nhìn cảnh tượng chiến trường, một số ký ức được đánh thức.

Thấy thần sắc Trương Kỳ Lân thay đổi, Phong Nguyên Thanh hỏi: “Tiểu Ca, cậu trước đây từng đến đây, có biết sâu bên trong có gì không?” Trương Kỳ Lân lắc đầu, nói: “Nơi này có tận cùng, tôi đã đến rất nhiều lần, nhưng chỉ có vài lần thành công xuyên qua, tiến vào sâu bên trong.” “Nhưng lại không nhớ bên trong có gì.” “Rất nhiều lần đều là lạc lối trong bóng tối, lờ đờ lang thang, dựa vào bản năng mà quay về.” Trước đây cậu ấy đã nhiều lần đến đây, chỉ là, mỗi lần đều gặp đại chiến của hai quân.

Cậu ấy trà trộn vào đội ngũ âm binh mới có thể đi qua được.

Cho nên mỗi lần cậu ấy đều hóa trang thành âm binh để vào sau thanh đồng môn.

Nhưng khi tiến vào sâu bên trong, ký ức của cậu ấy dừng lại đột ngột.

Phần lớn thời gian, cậu ấy đều đến đây, rồi không thể tiếp tục tiến lên, chỉ có thể quay về.

Chỉ có vài lần hiếm hoi, cậu ấy nhớ là đã tiến vào sâu bên trong.

Nhưng bản thân cậu ấy cũng không rõ, rốt cuộc đã trải qua những gì bên trong.

Cứ mỗi khi hồi tưởng đến đây, ký ức phía sau liền trống rỗng.

Hai người tuy đã ẩn thân, nhưng trong chiến trường, phân bố nhân viên vẫn rất dày đặc.

Chỉ cần không cẩn thận, sẽ bị kiếm chém loạn, thương đâm lung tung.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền dùng pháp thuật Địa Sát, Thông U và Khu Thần.

Khiến cậu ấy có thể điều khiển sinh vật âm linh, ví dụ như những âm binh trên chiến trường trước mắt này.

Thế là cậu ấy ra tay, khống chế một nhóm âm binh của nền văn minh cổ đại, đột nhiên phản công, đâm sau lưng đồng đội của họ.

Cùng với việc Phong Nguyên Thanh không ngừng ra tay, một lượng lớn âm binh bị cậu ấy điều khiển đâm sau lưng quân mình.

Hai quân giao chiến, quỷ dị vô cùng.

Không có cảnh máu thịt văng tung tóe như trong chiến tranh bình thường.

Ngược lại, lại tỏ ra vô cùng quỷ dị.

Hai bên đều là âm binh, ngoài bộ xương khô, chính là âm hồn.

Dưới sự nhiễm đen của bóng tối, xương cốt và âm hồn đều nhiễm một lớp đen kịt.

Vô số bóng đen méo mó của hai bên, từng lớp từng lớp đánh vào nhau, như những con sóng đen va chạm.

Khi giao chiến, bên bị chém chết, bị đánh tan thành một đám sương mù và tia lửa.

Âm hồn bị đánh tan, ngọn lửa linh hồn trong đầu lâu bị đánh tan, dập tắt, bắn ra một đám tia lửa xanh lam u tối.

Rất nhanh, phe âm binh Ân Thương bắt đầu từ thế yếu chuyển thành ưu thế, dần dần đẩy lùi quân đội của nền văn minh cổ đại tiến lên.

Trong tiếng tù và và tiếng trống trận, Phong Nguyên Thanh và Trương Kỳ Lân hai người, nhân cơ hội, xuyên qua chiến trường, đi đến phía sau chiến trường.

Càng đi sâu vào, bóng tối càng trở nên đậm đặc hơn.

Hai người đi được một đoạn đường, đến dưới một dãy núi.

Nơi đây đã là sâu bên trong không gian, không còn sương mù bao phủ.

Sương mù dày đặc đó, là do âm khí nồng đậm tích tụ mà thành, giúp âm binh có thể tự do hoạt động, chiến đấu trong đó.

Nơi đây, chỉ có một vùng bóng tối rộng lớn bao phủ.

U ám, áp bức.

Còn có một tia kinh khủng, điên cuồng ẩn mình trong đó.

Mặt đất một mảnh khô cằn, đập vào mắt, toàn là đất đá vụn màu nâu đen.

Còn kèm theo mùi máu tanh nồng nặc, đã lâu không tan.

Vô số chiến xa đổ nát, áo giáp mục nát, kiếm gãy, và những lá cờ rách nát, có thể thấy ở khắp nơi.

Vô số xương khô, hài cốt thảm bại nằm rải rác khắp nơi.

Còn nữa, trên bầu trời, vùng bóng tối đó không che khuất được đám mây hồng sắc máu.

Tang thương, bi tráng.

Mà ở phía xa sâu thẳm, thấp thoáng có một công trình kiến trúc đồ sộ, lấp lánh ánh sáng lưu ly, ẩn mình trong tầng mây.

Nhìn thấy Thiên Cung trên tầng mây phía xa, ký ức của Tiểu Ca lại hồi tưởng một phần.

"Đó, đó chính là nơi chúng ta cần đến!" Tiểu Ca nói.

Ánh mắt Phong Nguyên Thanh vượt qua khoảng cách xa xôi, xuyên thấu tầng mây, nhìn thẳng vào quần thể kiến trúc hùng vĩ đó.

Trong mây mù lượn lờ, tản mát ra ánh sáng vàng kim, vàng son rực rỡ, hùng vĩ rộng lớn, khiến người ta kinh ngạc.

Đây mới là Thiên Cung chân chính!

Giống như cái tên của nó, quả thực là lơ lửng trên không trung, sừng sững trên đỉnh mây.

Những cái bên ngoài kia, chẳng qua chỉ là hàng giả mô phỏng Thiên Cung này mà xây dựng nên.

Mà bên ngoài, người dân địa phương từng truyền ngôn rằng, cảnh tượng Thiên Cung từng xuất hiện trên Thiên Thê Phong, có lẽ chính là hình chiếu xuyên không gian của Thiên Cung này.

Hoàng lăng được xây dựng phía dưới, chôn sâu dưới lòng đất, làm

sao có thể phản chiếu lên bầu trời được.

Vì đã xác định được mục tiêu, Phong Nguyên Thanh liền không định lãng phí thời gian nữa.

Chương 255

Thế là cậu nắm lấy cánh tay Tiểu Ca Trương Kỳ Lân, mang cậu ấy bay lên.

Vượt qua khoảng cách xa xôi, đến trước Thiên Cung.

Phía sau, lại là một dãy núi trắng, liên miên bất tuyệt, như một con rồng dài, thỉnh thoảng còn có từng ngọn núi thẳng đứng chọc trời.

Thần thức Phong Nguyên Thanh quét qua, mọi thứ trong dãy núi đều thu hết vào mắt.

Hóa ra đây không phải là cái gọi là dãy núi, mà là một cỗ thi thể khổng lồ.

Nó không phải sinh vật hình người, mà là một con rắn.

Những cái thẳng đứng chọc trời kia, không phải là đỉnh núi, mà là xương sườn của sinh vật khổng lồ này.

Sinh vật này đã chết không biết bao nhiêu lâu rồi, máu thịt đã tiêu tán, chỉ còn lại bộ xương trắng hếu, nằm trên mặt đất.

Trong không gian âm u, chỉ có Thiên Cung phát ra ánh sáng, chiếu sáng một khu vực, xua tan bóng tối.

Mà sâu bên trong, vẫn bị bóng tối bao phủ, âm u, thê lương.

Hai người đến trước Thiên Cung.

Một bậc đá bạch ngọc cổ xưa từ Thiên Cung trong vân hà lơ lửng kéo dài xuống.

Giống như thang lên trời vậy.

Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, sau đó, dọc theo bậc đá bạch ngọc bước lên.

Sự tồn tại của Thiên Cung này, hiển nhiên liên quan đến sức mạnh thần bí, Phong Nguyên Thanh cũng không dám quá tùy tiện.

Ai biết trên Thiên Cung này có thiết lập cấm chế cổ quái gì không.

Cẩn thận đi lên dọc theo bậc ngọc.

Xuyên qua vân hà trên không trung, hai người đến trước cửa Thiên Cung.

Cổng Thiên Cung đóng chặt, hoa văn cổ xưa trên cánh cửa tinh xảo và phức tạp, lấp lánh từng tia kim quang, toát ra một khí tức uy nghiêm trang trọng.

So với hoàng lăng giả mạo bên ngoài, và mô hình trong mộ dưới đáy biển Tây Sa, thì hùng vĩ hơn gấp trăm ngàn lần.

Không biết Uông Tang Hải có tận mắt nhìn thấy Thiên Cung này không, nhưng mô hình mộ dưới đáy biển, lại vô cùng gần với Thiên Cung này.

Chỉ có một số ít chỗ khác biệt.

Tòa Thiên Cung này hùng vĩ tráng lệ, đã vượt xa tất cả những công trình kiến trúc cung điện đã biết trên thế gian.

Không có một nơi nào có thể khiến người ta chấn động như tòa cung điện này.

Trừ những nền văn minh cổ đại chưa biết, cho đến nay, trên thế giới không ai có thể tạo ra một Thiên Cung hùng vĩ như vậy, không có kỹ thuật nào làm được điều đó.

Khi đến gần Thiên Cung, Phong Nguyên Thanh cảm nhận được sự sâu thẳm, điên cuồng và bị áp chế trong bóng tối.

Càng đến gần cung điện, cảm giác áp bức đó càng nhẹ đi.

Bóng tối đã bị sự tồn tại bên trong cung điện áp chế.

Chỉ là, hiện giờ, chỉ có thể duy trì phạm vi gần cung điện có thể áp chế, bên ngoài thì đều bị bóng tối xâm thực.

Theo thời gian trôi đi, nó sẽ còn xâm thực nghiêm trọng hơn nữa.

Xem ra, tòa cung điện này e rằng cũng không chống đỡ được quá lâu.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy một chút áp lực.

Loại bóng tối này, chẳng lẽ chính là tai nạn mà Tinh Tuyệt Nữ Vương từng nhắc đến sao?

Nàng không nói rõ rốt cuộc là tai nạn gì, chỉ nói rằng, vinh quang cổ xưa đã xa, tai nạn đang đến gần!

Tai nạn kiểu gì mà đến cả Tinh Tuyệt Nữ Vương, người đã đăng lâm Cổ Thần, cũng bó tay vô sách, chỉ có thể thở dài cảm thán?

Phong Nguyên Thanh không thể biết được.

Anh đành không nghĩ đến những điều này, bây giờ mà nghĩ chỉ tổ thêm phiền não, vẫn là nên cố gắng nâng cao thực lực, để đối mặt với tai nạn mà Nữ Vương đã nói.

Đến trước cổng lớn.

Tiểu Ca Trương Khởi Lân thần sắc có chút kích động, vành mắt cũng trở nên ẩm ướt.

"Tôi nhớ ra rồi, chính là nơi này, chôn giấu vinh quang cổ xưa nhất của Trương gia tôi, khởi nguyên của Trương gia, chính là nơi đây!

Còn có gia tộc họ Trương của chúng ta, số mệnh gánh vác qua bao thế hệ!

Mỗi lần đến đây, tôi đều nhớ lại tất cả, nhưng rời khỏi đây, lại sẽ quên đi tất cả, cứ thế tuần hoàn lặp lại, luân hồi không ngừng." Nói

đến đây, ngữ khí của Tiểu Ca trở nên có chút bi thương.

Anh ta thở ra một hơi, cởi áo trên, để lộ hình xăm Kỳ Lân trên người.

Hình xăm Kỳ Lân đen nhánh chiếm giữ ngực trước, lưng và vai.

Đứng trước cổng lớn, Tiểu Ca Trương Khởi Lân nhắm mắt lại, dường như đang cảm ứng điều gì đó.

Tiếp đó, hình xăm Kỳ Lân trên người anh ta dường như sống dậy, trở nên linh động hơn, mắt khẽ mở, dưới bốn chân cũng hiện ra các vân lửa, tạo thành một bức tranh Kỳ Lân đạp lửa.

Sau đó, thần tình của Tiểu Ca thay đổi, dường như đã cảm ứng được điều gì đó.

Hình xăm Kỳ Lân trên người anh ta mềm mại chuyển động, như thể sống dậy, trong đôi mắt ở ngực, sâu thẳm tỏa ra ánh sáng đỏ thẫm như máu.

Trong tầm nhìn của Phong Nguyên Thanh, huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca đã được kích phát, đang ở trạng thái cực kỳ hoạt động.

Hình xăm Kỳ Lân cũng triển lộ ra hình thái hoàn chỉnh nhất, Kỳ Lân đạp lửa, tắm máu đốt phong!

Phía sau Tiểu Ca, một ảo ảnh Kỳ Lân cũng theo đó xuất hiện, lơ lửng sau lưng anh.

Chân đạp lửa, mắt lộ hung quang.

Và ảo ảnh này đã tạo ra một mối liên hệ, hô ứng với cánh cổng lớn của Thiên Cung.

Sau đó, Tiểu Ca hít sâu một hơi, bước lên một bước, đặt lòng bàn tay lên cánh cổng lớn.

Trên cánh cổng lớn, những hoa văn lộng lẫy phức tạp dường như

được kích hoạt, tỏa ra một vệt sáng vàng kim.

Một luồng sức mạnh huyết mạch truyền qua bàn tay thon dài của Tiểu Ca, truyền vào cánh cổng lớn.

Dường như đây là một cơ chế kiểm tra huyết mạch, giống như khóa mật mã, chỉ có người thừa kế huyết mạch Kỳ Lân mới có thể mở cánh cổng Thiên Cung này.

Tiểu Ca khẽ đẩy, cánh cổng Thiên Cung phát ra một tiếng rung động, bị đẩy ra một khe hở.

Theo cánh cổng được đẩy ra, một luồng khí tức cổ xưa, uy nghiêm ập đến.

Chỉ là luồng khí tức này mang theo sự chết chóc, lạnh lẽo, thâm trầm.

"Đây là?" Phong Nguyên Thanh thần sắc chấn động, nảy sinh một cỗ tò mò đối với những thứ bên trong Thiên Cung.

Theo cánh cổng được đẩy ra, Tiểu Ca bước qua ngưỡng cửa, dẫn đầu đi vào, Phong Nguyên Thanh đi theo sau, cùng nhau bước vào.

Cảnh tượng phía sau cánh cửa khiến Phong Nguyên Thanh cảm thấy chấn động.

"Đây..." Cảnh tượng phía sau cánh cửa, không phải là một đại điện Thiên Cung bình thường, mà trái lại giống như đã bước vào một không gian thứ nguyên khác.

Nửa trước vẫn là một đại điện rộng lớn, nửa sau lại là một không gian hoang vu như vũ trụ tinh không.

Cảnh tượng như vậy, là Phong Nguyên Thanh chưa từng thấy qua, tràn đầy sự chấn động.

Dọc theo đại điện đi đến cuối cùng, đến trước không gian rộng lớn

như tinh không kia.

Chương 256

Đứng ở đây, giống như đứng bên ngoài trạm không gian trong vũ trụ, phóng mắt nhìn ra, toàn là tinh thần hoang vu.

Hư không vũ trụ, sâu thẳm mà hoang vu, còn thỉnh thoảng có những ngôi sao băng vụt qua, tựa như pháo hoa tàn lụi.

Trên mặt Tiểu Ca mang theo vẻ bi thương và thê thiết sâu sắc, run rẩy đi đến trước hư không.

Sắc mặt thành kính mà thần thánh từ từ quỳ lạy.

Bởi vì.

Trong sâu thẳm không gian hư không vũ trụ hoang lương đổ nát đó, một sự tồn tại cổ xưa và vĩ đại, đang tĩnh lặng ngự trị ở giữa.

Bất động.

Nhưng cơ thể của nó, lại chiếm gần hết nửa không gian.

Đó là một con Kỳ Lân đen nhánh như mực.

Sừng như hươu, đầu như lạc đà, mắt như quỷ, cổ như rắn, bụng như rùa, vảy như cá, móng như chim ưng, lòng bàn tay như hổ, tai như trâu.

Con Kỳ Lân này, gần như y hệt hình xăm trên người Tiểu Ca.

Vô số ngôi sao băng xoay tròn vây quanh thân thể thần thánh của Kỳ Lân.

Tựa như từng dải ngân hà vây quanh thân thể, mang theo sự thần bí và lộng lẫy vô tận.

Nhưng lại không có một chút sinh khí nào, chỉ có sự chết chóc và lạnh lẽo.

Nó đã chết!

Phong Nguyên Thanh ngẩn người, thất thần.

Đây là lần đầu tiên anh trực diện một vị Cổ Thần gần đến vậy, trừ Tinh Tuyệt Nữ Vương ra.

Vị Cổ Thần đã chết, chỉ còn lại thân thể.

Nhưng sự vĩ đại của Cổ Thần, dù đã chết từ lâu, vẫn khiến Phong Nguyên Thanh chấn động không thôi.

Vị Cổ Thần Kỳ Lân này, rõ ràng là thần linh cùng cấp với Cổ Thần Chúc Long, không phải là Cổ Thần tân tấn như Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể so sánh được.

Phong Nguyên Thanh chưa từng nghĩ rằng, một sinh linh cổ xưa và vĩ đại như vậy, lại cứ thế chết đi, không để lại bất kỳ truyền thuyết nào.

Chỉ có chi của Trương gia nhân này, là người thừa kế huyết mạch của nó.

Kỳ Lân Kiệt tồn tại bên ngoài, có lẽ chính là sản vật do Cổ Thần Kỳ Lân để lại.

Nếu người bình thường nằm vào trong quan tài đặc biệt có hiệu quả dưỡng hồn, phục dụng Kỳ Lân Kiệt, phối hợp nghi thức Khởi Linh đặc biệt, đình linh bảy ngày, sau đó do người bên ngoài tiến hành nghi thức Hoán Linh, đối diện quan tài hô to "Khởi Linh, Khởi Linh.", số lần hô tùy thuộc vào số năm của Kỳ Lân Kiệt, cứ mỗi trăm năm thì hô một lần, và sau khi người trong quan tài tỉnh lại, liền có thể thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân được trời ban.

Nghi thức này, ban đầu được người Trương gia nắm giữ, phát triển nên một Trương gia hùng mạnh.

Những sinh linh cổ xưa và vĩ đại như vậy, chỉ tồn tại vào thời điểm thế giới mới khai sinh, bản thân mang sức mạnh cực kỳ cường đại, sau khi chết đi, huyết mạch Kỳ Lân cũng khắc sâu vào Thiên Đạo.

Nếu có đủ cơ duyên, thu thập được dược liệu, cũng có thể theo nghi thức mà thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân.

Tòa Thiên Cung này, chính là mộ của nó.

Lấy tinh hà làm bia, không gian vũ trụ làm quan tài, chôn cất ở trong đó.

"Rốt cuộc loại tồn tại nào, có thể đánh giết loại sinh linh gần như vĩnh hằng này chứ?" Phong Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Và Tiểu Ca, quỳ trên mặt đất, cúi đầu, lúc này, anh lại nhớ thêm nhiều điều khác.

"Có thể giết Cổ Thần, chỉ có Cổ Thần!

Còn có mảnh bóng tối kia!

Tà Thần Vực Sâu!

Thứ trong bóng tối rất đáng sợ, mà đây, còn chỉ là một phần nhỏ sức mạnh của nó lộ ra!" Tiểu Ca Trương Khởi Lân dùng ngữ khí lạnh nhạt nói.

"Vực Sâu?" Phong Nguyên Thanh nghe lời Tiểu Ca nói, nhíu mày.

Khi nhắc đến hai chữ này, Phong Nguyên Thanh chỉ cảm thấy, trong lòng dường như bị phủ một tầng bóng tối, che khuất tâm linh.

Trong cõi u minh dường như có một loại cảm ứng, chạm đến một sự tồn tại đáng sợ nào đó.

Khiến tâm linh của anh cũng bị phủ một tầng bóng tối.

Phong Nguyên Thanh chỉ cảm thấy tim mình đập mạnh.

Đây là sự cảnh giác đối với nguy hiểm.

Người tu luyện, đặc biệt là tu sĩ cảnh giới Dương Thần như Phong Nguyên Thanh, nguyên thần giao cảm với trời đất, cảm tri đã vô cùng mẫn duệ.

Nguyên thần sinh ra đủ loại thần dị, dự tri nguy hiểm chính là một trong số đó.

Gió chưa động ve đã biết trước.

Đạo chí thành, có thể biết trước.

Đều có thể dùng để hình dung Phong Nguyên Thanh lúc này.

Trong khoảnh khắc, Phong Nguyên Thanh nghĩ đến rất nhiều điều.

Vực Sâu, không biết là loại Vực Sâu nào.

Là loại trong tiên hiệp huyền huyễn phương Đông?

Hay là loại trong truyện phương Tây?

Tóm lại, đều không phải là thứ dễ đối phó.

Trong hệ thống phương Đông, đa số là theo đuổi sự mạnh mẽ cá nhân, tiêu dao tự tại.

Tình huống hiện tại, lại giống như cảm giác thế giới bị xâm lược, có vẻ giống như sự bành trướng của Vực Sâu trong thế giới huyền huyễn phương Tây.

Thế giới này, tồn tại hệ thống tu luyện phương Đông, nếu không thì không thể tu luyện được.

Chỉ là hiện giờ dường như đang tiến vào thời kỳ Mạt Pháp.

Lại nhìn bóng tối Vực Sâu này, chẳng lẽ, thời kỳ Mạt Pháp của thế giới này, là do Vực Sâu xâm lược gây ra?

Theo hệ thống tu luyện phương Đông, giới hạn trên của thế giới

này không cao, rất có thể là hạ giới của một thế giới tu luyện quy mô lớn nào đó.

Vậy cuộc xâm lược của Vực Sâu này, chẳng phải là sẽ diễn ra một cuộc va chạm giữa hệ thống tu luyện phương Đông và phương Tây sao?

Điều này tạm thời không thể biết được, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Phong Nguyên Thanh đoán, có lẽ Vực Sâu thông qua tiểu thế giới này làm bàn đạp để bành trướng, muốn xâm lược thế giới này, nhưng đã bị Cửa Đồng cản lại.

Xúc tu của Vực Sâu, bị phong tỏa trong tiểu thế giới này.

Và các Cổ Thần cổ xưa nhất của thế giới này, cũng đã phát hiện sự xâm lược của Vực Sâu, thế là liên thủ, bắt đầu phòng thủ và phản kích.

Kết quả là, Cổ Thần Kỳ Lân đã chiến tử, nhưng lại giam hãm xúc tu của Vực Sâu lại ở đây.

Chỉ là sức mạnh của Vực Sâu quá đỗi khổng lồ, trong trận chiến kinh thiên kéo dài hàng vạn năm này, rất nhiều Cổ Thần đã biến mất trong lịch sử, nhưng lại không có cách nào đánh lui sức mạnh của Vực Sâu.

Chỉ có thể phong ấn sự lan tràn của nó.

Kết quả là, thế giới dần dần rơi vào thời kỳ Mạt Pháp, sức mạnh của Vực Sâu cũng bắt đầu phản công.

Hiện tại nhìn tiểu thế giới này, sức mạnh của Vực Sâu đã bắt đầu dần thoát khỏi sự áp chế của Cổ Thần Kỳ Lân.

Chương 257

Những quái vật và âm binh đó chính là bị sức mạnh của Vực Sâu khống chế, trở thành bia đỡ đạn và tay sai.

Dưới sự quán chú của sức mạnh Vực Sâu, gần như bất tử bất diệt, từ từ tiêu hao sức mạnh phong ấn của thế giới này.

Do đó, không thể không mỗi một khoảng thời gian lại mở Cửa Đồng, triệu tập quân đội âm binh thời cổ, đối kháng Vực Sâu.

Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca hai người nhìn thi thể thần Kỳ Lân, thật lâu không nói nên lời.

Lúc này, sức mạnh của Cổ Thần Chúc Long đã hàng lâm.

Trong thung lũng bên ngoài, có tượng thần của nó, đó chính là một tọa độ, nó có thể nhờ tượng thần mà hàng lâm bất cứ lúc nào.

Trước đó khi Phong Nguyên Thanh kích hoạt sức mạnh tượng thần, ánh mắt Chúc Long đã nhìn tới, vẫn luôn chú ý đến anh.

Tiểu thế giới này quá đỗi quan trọng, sự chú ý của Chúc Long chưa từng rời đi.

Xưa nay, đều chỉ có một vị người thừa kế huyết mạch Kỳ Lân một mình tiến vào đây, chỉ gặp Cổ Thần Kỳ Lân, chỉ dẫn phương hướng quay về cho nó.

Lần này, lại có thêm một người, nắm giữ sức mạnh bản chất rất cao, bản thân cũng rất tốt.

Hơn nữa, còn có một chút nhân quả liên hệ với nó.

Điều này khiến Cổ Thần Chúc Long hiếm khi nảy sinh hứng thú.

Thế là liền giáng xuống hình chiếu sức mạnh, gặp gỡ hai người.

Bên ngoài tinh hà hư không, trong không gian vũ trụ vô biên rộng lớn, trước mặt hai người, một bóng đen hình rồng dần dần hiện ra, và không ngừng di chuyển tại chỗ, phóng ra một luồng khí tức sâu thẳm rộng lớn.

Cảm nhận được luồng khí tức này, Phong Nguyên Thanh vô cùng kinh ngạc.

Sức mạnh của nó, từ sâu thẳm chiều không gian thời không vô danh, chiếu rọi xuống, hiện thân trước mặt hai người, ánh mắt nhìn về phía Kỳ Lân cổ xưa đã chết trong tinh hà.

Một âm thanh nặng nề và cổ xưa, xuyên thấu trùng trùng thời không, vang vọng trong hư không, như âm thanh vòm 3D, vang lên trong đại điện.

"Thế giới nổi trôi, tùy sinh tùy diệt, trong biển giới vô biên, chẳng qua chỉ là một hạt cát.

Vinh quang cổ xưa cuối cùng cũng sẽ trôi đi, bóng tối, đang từng bước đến gần!

Hỡi bạn ta, không biết ngươi có thể quay về nữa không ~" Thần ân như biển, thần uy như ngục.

Ngữ điệu cổ xưa, hùng vĩ và trang nghiêm, mang theo thần uy rộng lớn, khiến người ta không tự chủ được mà cúi đầu lễ bái.

Phong Nguyên Thanh và Trương Khởi Lân hai người, tĩnh lặng lắng nghe.

Cả hai đều là lần đầu tiên nghe được âm thanh của sinh linh cổ xưa như vậy.

Trương Khởi Lân tuy đã đến rất nhiều lần, nhưng lại chưa từng biết, còn có sự tồn tại như vậy vẫn chú ý đến nơi đây.

Còn Phong Nguyên Thanh, chỉ biết Cổ Thần Chúc Long tồn tại, nhưng chưa từng nghĩ có thể gặp được.

Người mà anh từng tiếp xúc, chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương, người đã dùng thân người đăng lên vị trí Cổ Thần.

Nhưng nàng so với Cổ Thần Chúc Long thì kém xa.

Tuy nhiên, nàng chắc chắn đã tiếp xúc với Cổ Thần Chúc Long, lời cảnh báo tai nạn này, giống hệt nhau.

Nghe lời của Cổ Thần Chúc Long, hai người cũng đã hiểu mối quan hệ giữa nó và Cổ Thần Kỳ Lân.

Lúc này, ảo ảnh Cổ Thần Chúc Long đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Dùng ngữ điệu hùng vĩ của mình, nói: "Ngươi, rất tốt ~" Sau đó, bóng dáng của nó dần mờ đi, khí tức rộng lớn cũng dần tiêu tán.

Nó đã rời đi, trở về chiều không gian vô danh.

Phong Nguyên Thanh nhìn Tiểu Ca, nói: "Cổ Thần Kỳ Lân này, chẳng lẽ còn có thể quay lại lần nữa sao?" Tiểu Ca đứng thẳng người, ánh mắt nhìn về phía Kỳ Lân trong sâu thẳm tinh hà, trong mắt tinh quang sáng rực.

Anh khẽ nói: "Tuy nó đã chết, nhưng chỉ cần tôi nhớ đến nó, sẽ có một ngày, nó có thể từ cái chết phục sinh, một lần nữa hàng lâm thế gian!

Đây là ý nghĩa tồn tại của Trương gia, cũng là sứ mệnh của tôi!" Tiểu Ca càng nói, thần tình càng phấn chấn, âm thanh cũng lớn hơn rất nhiều.

Phong Nguyên Thanh nghe lời Tiểu Ca nói, rơi vào trầm tư.

Là Cổ Thần, nó đã không còn là một thể sinh mệnh đơn thuần nữa,

nó sở hữu thần tính trường sinh bất tử, sức mạnh siêu việt thế giới vật chất, còn sở hữu tín ngưỡng.

Trong hệ thống thần linh, chỉ cần tín ngưỡng của nó còn tồn tại, truyền thừa chưa bị đoạn tuyệt, thì thần linh là bất diệt, dù đã chết đi, cũng sẽ từ cái chết phục sinh, một lần nữa trở về.

Sức mạnh và huyết mạch của Trương gia, đều truyền thừa từ Kỳ Lân, cũng kiên định tín ngưỡng Kỳ Lân.

Chỉ cần Trương gia còn tồn tại, Kỳ Lân sẽ có một ngày quay về.

Chỉ là Trương gia, hiện giờ lại không được tốt lắm.

Người Trương gia đã mất đi nguồn gốc huyết mạch, ban đầu tuy cường thịnh, nhưng theo thời gian trôi đi, ngay cả huyết mạch cũng xuất hiện thoái hóa.

Dần dần không thể tự nhiên hiển hóa hình xăm Kỳ Lân.

Sau khi huyết mạch thoái hóa, kết hôn với người ngoài tộc, còn sẽ xuất hiện hiện tượng huyết mạch không thuần.

Ngay cả hình xăm Kỳ Lân cũng không thể hiển hiện, liền chỉ có thể thông qua các thủ đoạn bên ngoài để vẽ hình xăm.

Còn người huyết mạch không thuần, chỉ có thể vẽ hình xăm Cùng Kỳ, bất luận là huyết mạch, hay địa vị, hoặc năng lực thiên phú, đa số đều không thể so sánh với người thuần huyết.

Điều này khiến nội bộ Trương gia tự sản sinh sự phân liệt.

Hơn nữa, những người khác bên ngoài khát vọng trường sinh, sau khi phát hiện sự bất thường của Trương gia, liền phát động nhắm vào, trăm phương ngàn kế muốn phá giải bí mật trường sinh của Trương gia.

Trải qua các thế hệ phát triển, vào thời Minh triều, đạt đến đỉnh

phong.

Uông Tang Hải sau khi phát hiện bí mật của Trương gia, liền liên thủ với nhiều bên, khiến Trương gia trở thành bia đỡ đạn của chúng.

Theo các thế lực không ngừng bức hại, nhân khẩu Trương gia giảm sút, thế lực suy yếu.

Dần dần từ một đại gia tộc siêu nhất lưu, từ từ sa sút đến tình cảnh hiện tại, gần như tan rã.

Người Trương gia tản mát khắp nơi, sống ẩn danh mai tính.

Ngay cả tộc địa cũng bị đủ mọi cách dời đi.

Nhưng Trương gia bị xâm nhập nghiêm trọng, dù như vậy, cũng không thể tránh khỏi.

Việc cổ lầu Trương gia dời đi, trong mắt những thế lực đó, căn bản không phải là bí mật.

Chỉ là do cơ quan trong cổ lầu Trương gia quá đỗi thần bí, họ không thể công phá, nên mới không tận diệt Trương gia.

Họ vốn đa số là một nhóm người bình thường, đối phó người Trương gia nắm giữ sức mạnh thần bí, sức không đủ.

Nhưng dưới sự thúc đẩy của những kẻ có lòng, theo thời kỳ Mạt Pháp đến, sự thần bí suy thoái, sức mạnh của Trương gia suy yếu nghiêm trọng.

Cuối cùng, Trương gia, dưới sự vây quét của các bên, gần như tan rã.

Nói ra thì, Quan Sơn Phong Thị, cũng là một trong những kẻ đứng sau.

Phong Thị vào thời Minh triều, là cống phụng hoàng gia, chuyên trách tu sửa lăng mộ hoàng gia, rất tinh thông các loại thủ pháp kiến

trúc.

Cổ lầu Trương gia ở Bán Nãi Quảng Tây được xây dựng, chính là do hậu nhân Phong Thị thiết kế và xây dựng, do đó vị trí cổ lầu Trương gia, đối với các thế lực mà nói, đều không phải là bí mật.

Sự suy tàn của Quan Sơn Phong Thị, cũng có mối quan hệ không thể tách rời với sự việc này.

Chỉ là Phong Nguyên Thanh đối với điều này không quá hiểu rõ.

Truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo của anh đến từ hệ thống, còn Tôn Học Võ bên kia, ngay cả ông ta cũng không quá rõ lịch sử liên quan đến chuyện này.

Nói không chừng ngay cả ông ta cũng không biết.

Chương 258

Quan Sơn Thái Bảo cũng đã suy vi, các hào tộc địa phương ban đầu, sớm đã sa sút, đa số ẩn danh mai tính, hoặc là bỏ đi nơi khác, Quan Sơn Thái Bảo chính thống, thì chỉ còn lại anh và Nhị gia gia Tôn Học Võ.

Quá nhiều chuyện, đều bị chôn vùi trong bụi trần lịch sử, không thể biết được.

Chuyện Cổ Thần, quá đỗi thần bí, Phong Nguyên Thanh cũng không rõ.

"Tiểu Ca, vì đã cậu đã nhớ lại tất cả, vậy tại sao nó lại không có chút dấu hiệu nào muốn phục sinh trở về?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

Tiểu Ca Trương Khởi Lân lắc đầu.

Anh đã nhiều lần đến đây, nhiều lần nhớ lại tất cả những ký ức đã quên.

Nhưng điều này không thể khiến nó phục sinh trở về.

Bởi vì, anh chưa thật sự nhớ lại, chỉ cần rời khỏi đây, anh sẽ dần dần mất đi tất cả ký ức về nơi này.

"Bởi vì sức mạnh bóng tối đang áp chế sức mạnh của nó, cũng đang ảnh hưởng đến tôi!" Phong Nguyên Thanh nghĩ đến bộ hài cốt khổng lồ màu trắng tuyết dưới Thiên Cung, một bộ hài cốt sinh mệnh cổ xưa hình rắn.

"Chẳng lẽ là bộ hài cốt đó?" "Không sai!" Tiểu Ca gật đầu, nói: "Nó là Vũ Xà Thần, từng là một vị Cổ Thần không yếu, nhưng lại bị bóng tối xâm thực đọa lạc, rơi vào Vực Sâu, nó đã lấy cái chết làm cái giá, áp chế và phong cấm sức mạnh Kỳ Lân ở đây.

Sau đó lại có sức mạnh của Cổ Thần Chúc Long phong tỏa nơi này, trấn áp bóng tối, mãi sau này nền văn minh Thanh Đồng cổ đại mới phát hiện ra đây, lấy làm tộc địa, chỉ là họ vẫn bị ảnh hưởng bởi sức mạnh bóng tối, trở nên cuồng bạo, hiếu chiến, mặc dù có thần lực của Cổ Thần Chúc Long che chở, nhưng sau vô số lần đại chiến, nền văn minh này vẫn diệt vong.

Và tổ tiên loài người, các thủ lĩnh của ba tộc, Phục Hy, Nữ Oa và Tây Vương Mẫu, đã cảm nhận được sức mạnh bóng tối sâu thẳm, nên không bị ảnh hưởng quá nhiều, nhân tộc mới truyền thừa được.

Vũ Xà Thần sau khi đọa vào Vực Sâu, sức mạnh đại tăng, cuối cùng tập hợp sức mạnh của nhiều Cổ Thần mới giết được nó, nhưng sức mạnh của nó lại không thể xóa bỏ, nó đã để lại lời nguyền rủa, ảnh hưởng sâu sắc đến hậu nhân Kỳ Lân!

Sức mạnh của Vực Sâu quá đỗi cường đại, cũng không biết chúng ta còn có thể kiên trì được bao lâu, nó còn có thể quay lại không?" Tiểu Ca thở dài một hơi, nhưng sau đó, ngữ khí kiên định nói: "Bất kể phía trước thế nào, tôi cũng sẽ luôn theo đuổi đến cùng!

Chỉ cần Trương gia còn có người sống, truyền thừa Kỳ Lân, sẽ sinh sôi không ngừng, đời đời tương truyền!" Nói xong, anh một lần nữa quỳ xuống trước bóng dáng trong sâu thẳm tinh hà, cung kính khấu mấy cái đầu.

Phong Nguyên Thanh tĩnh lặng nhìn cảnh này, không nói gì.

Vực Sâu xâm lược, là nhằm vào cả thế giới, anh ở trong thế giới, là một phần của thế giới này, sớm đã ở trong cuộc, không thể tránh khỏi.

May mắn là anh có hệ thống trong người, dựa vào hệ thống, anh không phải là không có chút sức lực nào.

Thậm chí còn có cơ hội cứu vớt thế giới này.

Tránh cho cả thế giới rơi vào kết cục Vực Sâu.

Nhưng điều này, cần thực lực cường đại, anh cần thời gian để tăng cường thực lực.

Tuy nhiên, có các Cổ Thần ẩn mình trong sâu thẳm thế giới xông lên phía trước, ngăn chặn sức mạnh Vực Sâu, anh có đủ thời gian để trưởng thành.

Rất nhanh, Tiểu Ca đứng dậy, nói: "Đi thôi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!

Tuy có sức mạnh của nó áp chế bóng tối, nhưng một khi chúng ta ở đây lâu, sẽ dẫn đến sự chú ý của các sức mạnh khác trong bóng tối, thậm chí xóa bỏ mọi hiện tượng bất thường!" Phong Nguyên Thanh gật đầu: "Được, cứ rời đi trước đã!" Hai người nhanh chóng rời khỏi Thiên Cung, dọc theo bậc đá ngọc đi xuống mặt đất.

Cổng lớn Thiên Cung cũng một lần nữa đóng lại.

Giữa bộ hài cốt của Vũ Xà Thần, còn sinh sống một đám sinh vật hình người, dường như là ký sinh trùng mọc trên thân thể Cổ Thần vậy.

Cũng là con rối của Vực Sâu, bia đỡ đạn xâm lược thế giới.

Hai người tránh đám sinh vật hình người này, không tiếp xúc với chúng.

Xuyên qua chiến trường đã tàn tạ, trở về thung lũng nơi họ đến.

Sương mù dần dần trở nên dày đặc.

Dưới sự dẫn dắt của Phong Nguyên Thanh, Tiểu Ca đi theo anh, quay về đường cũ, xuyên qua vách núi, trở lại không gian hang động thông hai giới âm dương phía sau Cửa Đồng.

Xuyên qua Cửa Đồng trở về thung lũng lớn sâu dưới lòng đất.

Dọc theo khe nứt thung lũng, đi thẳng, hai người xuyên qua hang động suối nước nóng dưới lòng đất kia, trở về mặt đất.

Tuyết bay lả tả, gió bấc thổi vi vu.

Tuyết trắng xóa phủ kín Ngũ Thánh Tuyết Sơn, dãy núi Trường Bạch vạn cổ bất biến.

Phong Nguyên Thanh hỏi: "Tiểu Ca, cậu còn nhớ Vân Thiên Cung sau cánh cửa không?" Tiểu Ca ngơ ngác nhìn Phong Nguyên Thanh: "Cửa... không nhớ nữa!" Khi ra đến bên ngoài, lời nguyền của Vũ Xà Thần đã có hiệu lực, ký ức của Tiểu Ca về phía sau Cửa Đồng, một lần nữa hoàn toàn mất đi.

Hai người đón lấy gió tuyết đầy trời, đi xuống núi.

Lúc đến, đoạn đường này mất mấy ngày.

Đường núi tuyết khó đi, cần tiêu tốn không ít thời gian, thế là Phong Nguyên Thanh liền sử dụng Địa Sát Ngự Phong Chi Thuật, trực tiếp đưa Tiểu Ca Trương Khởi Lân bay một mạch xuống chân núi, bên hồ A Cái Tây ngoài thôn Doanh Sơn.

Sau đó quay trở lại thôn Doanh Sơn cách đó không xa.

Trong thôn Doanh Sơn, Dương Tuyết Lỵ ba người, còn có Ngô Tà, Vương Bàn Tử, A Ninh cùng hai mươi mấy thủ hạ của cô ta, đều vẫn đang nghỉ ngơi trong thôn.

Còn Trần Bì A Tứ, cùng Lang Phong vài người, không thấy tăm hơi.

Mấy người này, đã chết trong cổ mộ.

Sau khi họ từ lăng mộ Thiên Cung đi ra, đã mất mấy ngày trên đường núi, mới trở về trong thôn.

Lại nghỉ ngơi một ngày, dự định đợi Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca đi ra.

Không lâu sau, Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca hai người, hội hợp với mọi người.

Gần chạng vạng tối, Vương Khải Toàn và Hồ Bát Ức lúc này đang hút thuốc ở khoảng đất trống trước thôn, Bàn Tử vừa ngẩng đầu, nhìn thấy hai bóng người đang đi tới từ xa, liền lớn tiếng hô.

"Ôi chao, Phong gia, các cậu về rồi!" Hồ Bát Ức nghe tiếng Bàn Tử gọi, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Phong Nguyên Thanh đã về, phía sau đi cùng Tiểu Ca Trương Khởi Lân thần bí.

Thế là hai người lập tức vứt tàn thuốc trong miệng xuống đất dẫm tắt, sau đó chạy về phía Phong Nguyên Thanh hai người để đón.

Giọng Bàn Tử rất lớn, thôn Doanh Sơn vốn không lớn, anh ta vừa gọi, Dương Tuyết Lỵ đang ở trong nhà, cùng Ngô Tà, Vương Bàn Tử và những người khác đều nghe thấy.

Thế là đều lần lượt từ trong nhà đi ra, đến khoảng đất trống trước thôn.

Nhìn Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử dẫn Phong Nguyên Thanh và Trương Khởi Lân đi về.

Hai người nhìn đều rất tốt, không có chuyện gì xảy ra.

Điều này khiến Dương Tuyết Lỵ và Ngô Tà, A Ninh cùng mọi người đang chờ đợi đều yên tâm.

Dương Tuyết Lỵ và A Ninh đều tập trung sự chú ý vào Phong Nguyên Thanh.

Còn Ngô Tà, thì vẫn luôn nhớ nhung lo lắng cho Tiểu Ca Trương Khởi Lân.

Sợ anh ta lại một lần nữa biến mất không một tiếng động.

Đợi Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca đi đến trước mặt mọi người, Ngô Tà lập tức đi đến trước mặt Tiểu Ca, ôm chặt anh một cái, sau đó quan tâm hỏi: "Các cậu không sao chứ?" Tiểu Ca ánh mắt dịu dàng nhìn Ngô Tà một cái, sau đó mặt không biểu tình nói: "Chúng tôi không sao!" Còn Dương Tuyết Lỵ và A Ninh thì đi đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh, Phong Nguyên Thanh khẽ mỉm cười với hai người, sau đó nói: "Đi thôi, đừng vây quanh ở đây nữa, chúng ta vào nhà nghỉ ngơi một lát đi." Lúc này đã vào thu, thời tiết sớm đã bắt đầu chuyển lạnh, mà khu vực Đông Bắc này, khí hậu càng sớm hạ xuống.

Miền Nam nói không chừng còn đang thu "lão hổ" (nóng cuối hè), còn Đông Bắc, có lẽ đã bắt đầu đổ tuyết rồi.

Hai người dưới sự vây quanh của mọi người, đi vào nhà ngồi xuống.

Bàn Tử ân cần rót cho hai người một chén trà nóng.

Đợi hai người uống một ngụm, Vương Khải Toàn không nhịn được hỏi: "Phong gia, Tiểu Ca, tình hình sau Cửa Đồng thế nào vậy, bên trong rốt cuộc có gì?" Mọi người thấy Bàn Tử hỏi ra, cũng đều vẻ mặt hiếu kỳ nhìn hai người, muốn có được câu trả lời từ miệng họ.

Đối mặt với sự hiếu kỳ của mọi người, Tiểu Ca vẫn vẻ mặt bình tĩnh, không chút biểu cảm, như thể mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

Phong Nguyên Thanh thì khóe môi cong lên một nụ cười, nhìn mọi người một cái.

Sau đó anh nói: "Sau Cửa Đồng, ghi lại khởi nguyên của loài người, bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương, và cả cực hạn của thế giới!" Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn Phong Nguyên Thanh một cái, không

phản bác, cũng nói: “Không sai, nơi đó, là cực hạn của thế giới!” Sau đó ngậm miệng không nói, tiếp tục yên lặng uống trà.

A Ninh nghe lời Phong Nguyên Thanh nói, thần sắc chấn động, lập tức hỏi: “Thật sự tồn tại trường sinh sao?

Chương 259

Bí mật trường sinh rốt cuộc là gì?" Đây chính là mục đích Khưu Đức Khảo phái cô đến đây.

Lúc này có manh mối rõ ràng, A Ninh lập tức hỏi.

Còn Hồ Bát Ức, Ngô Tà cùng những người khác, nghe thấy bí mật trường sinh, cũng đều dựng tai lên.

Trường sinh, từ cổ chí kim, giấc mơ cuối cùng mà vô số người đến chết cũng chưa thực hiện được, lại thật sự tồn tại sao?

Họ rất tò mò, rốt cuộc là thông qua thủ đoạn như thế nào mà thực hiện được trường sinh đây?

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, cười cười, không giấu diếm, trực tiếp nói: "Thật ra các cậu đã chứng kiến loại trường sinh chi thuật này rồi, Vạn Nô Vương chính là sản vật của trường sinh chi thuật!" Nói ra thì, ban đầu khi ở mộ dưới biển thấy thi thể nữ mười hai tay đó, lầm tưởng là tộc Tây Vương Mẫu, thực tế, lại là hậu duệ của thị tộc Phục Hy, sản vật của thuật trường sinh của tộc Đông Hạ.

"À?

Vạn Nô Vương?" Mọi người nghe vậy, không khỏi ngẩn ra.

Bàn Tử há miệng nói: "Vạn Nô Vương kia trông giống như Thiên Thủ Quan Âm, sẽ không phải là do cái gọi là trường sinh chi thuật tạo thành đấy chứ?" Phong Nguyên Thanh liếc Bàn Tử một cái, tên này thỉnh thoảng động não cũng khá thông minh đấy chứ, một cái là đoán ra ngay.

Thế là anh cười cười, nói: "Bàn Tử cậu nghĩ nhanh thật đấy, cậu đoán không sai, quả thực là trường sinh chi thuật đã tạo ra bộ dạng

biến dị kia của nó, đây là di chứng không thể tránh khỏi của loại trường sinh chi thuật đó!" "Ôi, thế thì cũng thảm quá nhỉ?

Biến thành cái dạng đó, làm sao mà ra ngoài gặp người được chứ, e là sẽ bị bắt vào làm vật thí nghiệm nghiên cứu mất thôi!" Bàn Tử phàn nàn.

"Thế nên, loại trường sinh chi thuật này có khuyết điểm rất lớn, những người nắm giữ nó, thế hệ này đến thế hệ khác nghiên cứu, muốn tránh khỏi khuyết điểm này, đáng tiếc, mấy ngàn năm qua, hiệu quả rất ít!" Phong Nguyên Thanh nói.

A Ninh nghe vậy, thở dài một hơi, nói: "Trường sinh như thế này, e rằng người bình thường cũng không muốn, điều này hoàn toàn là biến thành quái vật rồi, nếu không thể sống dưới ánh mặt trời, thì còn có ý nghĩa gì nữa?" Cô biết, trường sinh như thế này, chắc chắn không phải là điều Khưu Đức Khảo muốn.

Ông ta có tài sản khổng lồ, nếu biến thành cái bộ dạng đó, có tiền nữa cũng không tiêu được.

E rằng còn bị chính phủ Mỹ bắt lấy làm vật thí nghiệm nghiên cứu, có rất nhiều người hứng thú với ông ta, tiền nhiều đến mấy cũng vô dụng.

Tuy nhiên, điều cần báo cáo thì vẫn phải báo cáo, dù cô không nói, những người dưới quyền cũng sẽ báo lên.

Chủ đề trường sinh chi thuật cứ thế trôi qua.

Tiếp đó Hồ Bát Ức lại hỏi: "Phong gia, cậu nói khởi nguyên của loài người, là ý gì?" "Cửa Đồng, là lối vào của một tiểu thế giới đặc biệt, đó là một loại không gian thứ nguyên phụ thuộc vào chủ vị diện Địa Cầu.

Các nền văn minh cổ đại, cùng với tổ tiên loài người đều từng

phát hiện ra nơi đó, để lại không ít bích họa và ghi chép bên trong.

Không chỉ là khởi nguyên của loài người, còn có một số sự kiện thời cổ đại, đều được ghi lại.

Chỉ là tiểu thế giới đó rất đặc biệt, có Cửa Đồng ở đó, người bình thường không thể đi vào được!

Bên trong ghi lại ba chi bộ lạc khởi nguyên của loài người, lần lượt là Phục Hy, Nữ Oa và Tây Vương Mẫu.

Phù hợp với những truyền thuyết thần thoại hiện có." "Cái Chung Cực của thế giới đó là gì vậy?" Ngô Gia hỏi.

Phong Nguyên Thanh nhìn Ngô Gia, sau đó lại nhìn Tiểu Ca.

Rồi mới nói: "Cái gọi là Chung Cực, liên quan quá lớn, các cậu biết cũng chẳng có lợi ích gì, tốt nhất đừng quá tò mò!" Tiểu Ca lúc này cũng chen vào một câu: "Chung Cực, chính là Chung Cực, cụ thể là gì, tôi đã không còn nhớ nữa rồi!" Ngô Gia kinh ngạc: "À, sao lại không nhớ được?

Tiểu Ca, anh không phải vừa từ bên trong ra sao?" Những người khác cũng rất ngạc nhiên, đây là mất trí nhớ sao?

Ngô Gia hiểu Tiểu Ca hơn những người khác, biết anh sẽ có triệu chứng mất trí nhớ, chỉ là không ngờ nhanh đến vậy.

"Đúng vậy, sau khi từ Thanh Đồng Môn ra, những chuyện xảy ra trong đó, tôi đều không còn nhớ gì cả." Tiểu Ca gật đầu nói.

Ngô Gia còn muốn tiếp tục hỏi rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng Phong Nguyên Thanh đã ngăn cậu lại.

"Chuyện này liên quan đến bí mật Chung Cực, cậu đừng hỏi nữa, biết cũng không có lợi cho cậu đâu!" Ngô Gia đành bỏ cuộc: "Vậy được rồi, tôi không hỏi nữa." Mọi người ăn tối xong, nghỉ ngơi một

đêm, rồi chia nhau mỗi người một ngả.

Ngô Gia và Vương Nguyệt Bán đến bệnh viện Nhị Đạo Bạch Hà trước.

Thương thế của Ngô Tam Tỉnh quá nặng, sau khi mọi người ra khỏi Trường Bạch Sơn, Phan Tử lập tức đưa người đưa Ngô Tam Tỉnh đến bệnh viện huyện gần nhất để cấp cứu.

Trên người ông ấy có nhiều Du Diên chui vào da thịt, đã chậm trễ mấy ngày rồi, nếu còn trì hoãn nữa, sẽ có nguy hiểm nghiêm trọng đến tính mạng.

Ngô Tam Tỉnh trước khi hôn mê, cố gắng gượng nhờ Ngô Gia ở lại đợi Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca ra, nói xong mới hôn mê.

Bây giờ mọi chuyện đã xong, Ngô Gia và Vương Nguyệt Bán cùng với Tiểu Ca Trương Khải Lân, cùng nhau đến bệnh viện thăm hỏi.

Còn A Ninh thì dẫn đội đi Băng Thành, chuẩn bị bay về Mỹ, mang những thứ lấy được từ Vạn Nô Vương Mộ về, tiện thể tự mình báo cáo bí mật trường sinh mà Phong Nguyên Thanh đã nói cho Khâu Đức Khảo.

Về phía Phong Nguyên Thanh, anh dẫn Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Khải Toàn ba người, cũng trực tiếp trở về Kinh Thành.

Mấy ngày sau bình yên tĩnh lặng, mọi thứ như thường lệ.

Ngô Tam Tỉnh sau khi được điều trị sơ bộ tại bệnh viện huyện, đã được chuyển về bệnh viện Hàng Thành để tiếp tục điều trị.

Trên người ông ấy có hàng chục vết thương lớn nhỏ.

Mỗi vết thương đều có xác côn trùng còn sót lại, liên tục tiết ra chất nhầy, ngăn cản vết thương lành lại, gần như hóa mủ nhiễm trùng, sau khi lấy xác côn trùng ra và khử trùng, mới đỡ hơn rất nhiều.

Những Du Diên này tuy không độc, nhưng cũng hành hạ Ngô Tam Tỉnh sống dở chết dở.

May mà hữu kinh vô hiểm, Ngô Tam Tỉnh đã vượt qua được.

Về phía Phong Nguyên Thanh, cũng bước vào một khoảng thời gian tu luyện yên tĩnh.

Dương Thần Luyện Âm Hóa Dương là một quá trình lâu dài, càng về sau càng chậm, càng khó khăn.

Mà khối thiên thạch lần này có được, sức mạnh tinh thần ẩn chứa trong đó, vừa hay lại có tác dụng rất lớn đối với anh, có thể đẩy nhanh quá trình này.

Ngoài tu luyện bình thường mỗi ngày, anh còn dành thời gian nghiên cứu chuyên sâu về luyện đan, luyện khí, phù lục và trận pháp.

Về đạo luyện khí, có Thần Cơ Bách Luyện làm nền tảng, là thuật đỉnh phong của đạo luyện khí, kết hợp với dược liệu thích hợp, về cơ bản đều có thể phát huy tác dụng của dược liệu một cách hoàn hảo, tối đa hóa lợi dụng.

Ở nơi sâu nhất trong tiểu thế giới đó, sâu thẳm liên kết với thế giới vực sâu, rìa của tiểu thế giới thậm chí đã bị ăn mòn tạo ra nhiều vết nứt không gian.

Những nơi gần vết nứt không gian, không gian cực kỳ không ổn định, sức mạnh không gian tràn ngập, thỉnh thoảng sẽ có những vết nứt mới hình thành, vô cùng nguy hiểm.

Không có bất kỳ sinh vật nào có thể tồn tại trong môi trường như vậy, ngay cả thực vật cũng không thể phát triển, chỉ có một mảnh đất đá trơ trụi.

Tuy nhiên trong môi trường như vậy, sức mạnh không gian thẩm thấu, tính chất khoáng thạch cũng nhiễm đặc tính không gian, nên có

một chút sức mạnh không gian.

Và dưới lòng đất thỉnh thoảng còn sót lại một số khoáng thạch kim loại, đặc tính không gian nhiễm vào càng nhiều.

Vì vậy Phong Nguyên Thanh đã thu thập một ít.

Dùng những khoáng thạch và kim loại này, có thể luyện chế ra không gian pháp khí.

Mặc dù không gian sẽ không lớn lắm, nhưng cũng đủ cho người khác sử dụng.

Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử ba người, đều đã chính thức bắt đầu tu hành luyện khí, không có mấy kiện pháp khí trong tay, còn mặt mũi nào tự xưng là tu luyện giả chứ?

Trữ vật trang bị, là trang bị tiêu chuẩn của tu luyện giả.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền luyện chế mấy chiếc không gian giới chỉ và không gian thủ trạc.

Đặc tính của pháp khí, cho phép chúng tự động phóng to thu nhỏ, vừa vặn với ngón tay và cổ tay của người sử dụng, tiện lợi hơn khi dùng.

Chỉ cần truyền pháp lực vào là có thể luyện hóa, khi sử dụng, chỉ cần dùng ý niệm điều khiển, cất đồ vật vào hoặc lấy ra.

Sau này ra ngoài, đồ đạc đều cho vào không gian trữ vật, trên người không cần mang gì cả, nhẹ nhàng vô cùng.

Khi đổ đấu, càng không sợ minh khí quá nhiều không mang đi được.

Chỉ cần không gian chưa đầy, đều có thể chứa vào.

Đơn giản là thần khí đổ đấu.

Nếu dùng vào những việc trái pháp luật, hậu quả sẽ khôn lường.

Phong Nguyên Thanh dập tắt lò lửa, thu mấy kiện không gian pháp khí lại.

Chương 260

Nói chung, không gian pháp khí không thể chứa không gian pháp khí, muốn xếp chồng hiệu ứng như vậy, cơ bản đều thất bại.

Không gian pháp khí sơ cấp, không gian bên trong không ổn định bằng bên ngoài.

Cất không gian pháp khí vào trong không gian pháp khí, dễ gây ra không gian sụp đổ, tan vỡ, đến lúc đó, những đồ vật chứa bên trong, sẽ đều rơi vào hư không bị sức mạnh không gian nghiền nát.

Trừ khi là trang bị không gian rất cao cấp, ít nhất cũng phải là cấp độ Tiên khí.

Mà không gian hệ thống của Phong Nguyên Thanh, thì vô cùng cao cấp, bỏ không gian giới chỉ vào, cũng không có chút ảnh hưởng nào.

Thu đồ vật xong, Phong Nguyên Thanh bước ra khỏi tu luyện thất, trở về phòng khách.

Trời đã bắt đầu tối, Dương Tuyết Lỵ đang chuẩn bị bữa tối trong bếp.

Mỗi ngày Phong Nguyên Thanh dù tu luyện, cũng sẽ đến bữa ăn đúng giờ.

Trừ khi đột phá cảnh giới hoặc tu luyện pháp thuật nào đó tốn thời gian.

Kể từ khi tu luyện, trí nhớ và khả năng học hỏi của Dương Tuyết Lỵ trở nên mạnh hơn, tài nấu ăn tiến bộ cực nhanh, đã đạt đến cấp độ đại bếp trưởng.

Người bình thường muốn đạt đến trình độ này, ít nhất cũng phải mất mười mấy năm tôi luyện.

Sau bữa ăn, Phong Nguyên Thanh đích thân đeo cho Dương Tuyết Lỵ một chiếc trữ vật thủ trạc và một chiếc trữ vật giới chỉ.

Ngón áp út tay trái đeo giới chỉ, cổ tay phải đeo thủ trạc.

Hai món đồ này, sau khi Phong Nguyên Thanh luyện chế xong, còn dành thêm thời gian chạm khắc một phen.

Ngoại hình vô cùng tinh xảo.

Giới chỉ giống như vàng ròng, bên trên bốn móng vuốt móc câu, cố định chắc chắn một viên đá quý được mài giũa từ huyết ngọc san hô đỏ rực.

Thủ trạc toàn thân bằng bạch ngọc, ánh lên những vân ngọc xanh nhạt, bên trên còn có những phù văn và đường nét trận pháp màu vàng nhạt do Phong Nguyên Thanh khắc họa.

Trông dung tục xa hoa, lộng lẫy hơn hẳn những thứ bán ngoài thị trường.

Hai món quà này khiến Dương Tuyết Lỵ vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Tối hôm đó, Dương Tuyết Lỵ nhiệt tình như lửa, sau khi tu luyện cường hóa sức chiến đấu, đã ngang tài ngang sức với Phong Nguyên Thanh.

Sáng sớm, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ tỉnh dậy sớm.

Sau khi rèn luyện buổi sáng, hai người mới thức dậy vệ sinh cá nhân.

Sau bữa sáng, Dương Tuyết Lỵ trực tiếp đến tu luyện thất tu luyện.

Về phía Phong Nguyên Thanh, có một cuộc điện thoại gọi đến.

Là Thanh Thanh Mạn, thị nữ thân cận của Doãn Nam Phong gọi tới.

Phong Nguyên Thanh vừa thấy, lập tức bắt máy.

"Phong tiên sinh, chào buổi sáng!

Tôi là Thanh Thanh Mạn, tiểu thư bảo tôi nói với ngài một tiếng, bạch thư đã có tin tức rồi, xin ngài đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến." "Ồ?

Có tin tức rồi à, được, vậy lát nữa tôi sẽ qua một chuyến.

Cảm ơn cô đã báo tin, lát nữa gặp." Phong Nguyên Thanh nói.

"Phong tiên sinh ngài khách sáo rồi, tôi chẳng qua chỉ là chấp hành phân phó của tiểu thư mà thôi." Thanh Thanh Mạn ở đầu dây bên kia nói.

"Haha, vậy nhé, lát nữa gặp lại." Phong Nguyên Thanh chào tạm biệt Thanh Thanh Mạn, cúp điện thoại.

Sau đó, anh thay một bộ đồ thường ngày thoải mái, liền lập tức đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Phong Nguyên Thanh lấy được tấm bạch thư này từ tay Doãn Nam Phong, trước và sau chỉ mới hơn một tháng, không ngờ, đã có tin tức về bạch thư khác rồi, quả thực rất nhanh.

Tấm bạch thư này, Phong Nguyên Thanh đã nghiên cứu qua.

Trên đó dùng một loại cổ thể tự ít thấy.

Được viết dưới dạng cổ văn, mỗi chữ đều phải giải mã, vô cùng phức tạp.

Nếu một chữ trong đó giải mã sai, sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ nội dung.

Tuy nhiên, đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, đây không phải vấn đề.

Những chữ trên đó, tuy anh cũng không nhận ra hết, nhưng có hệ thống mà.

Hệ thống quét một lượt thăm dò, thông tin bạch thư liền hiện ra trước mắt.

Tấm bạch thư này, ghi lại một số điều cấm kỵ tương ứng trong cổ mộ, bao gồm cơ quan cạm bẫy, những điều cần chú ý, v.v., và hầu như không có chút liên quan nào đến vị trí cổ mộ, chủ nhân ngôi mộ.

Chỉ nhắc đến chủ nhân ngôi mộ là một quý tộc lớn của Tây Sở vào cuối triều Tần mấy nghìn năm trước.

Tình hình cụ thể, hoàn toàn không biết.

Nếu không, chỉ cần có một chút thông tin vị trí địa lý, Phong Nguyên Thanh chỉ cần tìm đến gần, thần thức thăm dò một lượt, là có thể tìm được vị trí cổ mộ.

Vì vậy, Phong Nguyên Thanh mới bảo Tân Nguyệt Phạn Điếm tung tin tức, chính là muốn tìm những người sở hữu bạch thư khác, để tìm ra ngôi đại mộ này.

Đây là một trong số ít cổ mộ thời Tần Hán, niên đại cách nay đã rất lâu rồi.

Nếu là cổ mộ bình thường, đồ vật bên trong e rằng đã mục nát từ lâu.

Nhưng ngôi cổ mộ này rõ ràng không hề bình thường.

Cổ mộ bình thường, ai lại để lại một bản đồ kho báu cho chính mình chứ?

Rõ ràng là muốn người ta đến tìm kiếm mà.

Mà mấy nghìn năm đã trôi qua, bản đồ kho báu ngôi mộ này vẫn còn lưu truyền trên đời, chứng tỏ ngôi mộ này vẫn chưa bị ai đổ đi, vậy ngôi mộ này tất nhiên không hề bình thường.

Tất nhiên là ẩn sâu không lộ, không ai có thể tìm thấy.

Với tình hình xã hội thời cổ đại, giao thông bất tiện, thông tin lưu thông càng khó khăn, tấm bạch thư này được chia thành bốn phần, lưu lạc khắp bốn phương, muốn tập hợp đủ, quả thực là làm khó người khác.

Chỉ có bây giờ là thời đại khoa học công nghệ, văn minh công nghiệp phát triển, thông tin lưu thông không còn trở ngại lớn như vậy, mới có khả năng tập hợp đủ bốn phần bạch thư.

Đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, liền có người gác cửa đi tới giúp anh đỗ xe.

Phong Nguyên Thanh là khách quý ở đây, đã lộ mặt nhiều lần, những người gác cửa, hầu bàn, nô bộc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cơ bản không ai là không nhận ra anh.

Đi qua cổng lớn phạn điếm, một lát sau, Thanh Thanh Mạn nghe thấy động tĩnh, liền đến nghênh đón Phong Nguyên Thanh.

Thanh Thanh Mạn mặc chiếc sườn xám thêu màu xanh lam mà Phong Nguyên Thanh tặng lần trước, khí chất thanh nhã đại phương, dáng vẻ vạn người mê, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, trông không giống thị nữ, mà giống một tiểu thư khuê các.

Điều này khiến Phong Nguyên Thanh sáng mắt, mặt nở nụ cười, tỉ mỉ đánh giá Thanh Thanh Mạn vài lần.

“Mạn Mạn, bộ đồ này, mặc trên người em thật đẹp, dịu dàng đại phương, quả thực quá hợp với em!” Phong Nguyên Thanh thân mật khen ngợi.

Bị Phong Nguyên Thanh thân mật khen ngợi như vậy, Thanh Thanh Mạn mặt đỏ bừng, nhưng trong lòng rất vui, nụ cười trên mặt cũng càng tươi hơn mấy phần.

"Đâu có được như anh nói, tiểu thư mới là người thật sự xinh đẹp mà." Thanh Thanh Mạn vừa dẫn Phong Nguyên Thanh đến phòng của Doãn Nam Phong, vừa khẽ nói.

Đi qua mấy hành lang quanh co, Phong Nguyên Thanh cuối cùng cũng đến phòng của Doãn Nam Phong.

Vừa vào phòng, Phong Nguyên Thanh lập tức bị Doãn Nam Phong đang ngồi trước bàn thu hút ánh mắt.

Chiếc sườn xám thêu màu đen đó, mặc trên người cô ấy, khiến Phong Nguyên Thanh kinh diễm.

Vóc dáng cao ráo, thân hình đầy đặn nhưng vẫn mảnh mai dưới chiếc sườn xám bó sát, hiện rõ những đường cong quyến rũ.

Chương 261

Cặp núi đôi đồ sộ phía trước ngực, bị bó chặt dưới lớp vải sườn xám, tuy không lộ ra, nhưng lại khiến người ta vô cùng liên tưởng.

Đôi chân dài trắng nõn thon thả, bắt chéo vào nhau, bàn chân ngọc ngà đi một đôi giày cao gót mũi nhọn gót mảnh.

Mái tóc dài tuy chỉ được búi đơn giản phía sau gáy.

Nhưng kết hợp với gương mặt tinh xảo lạnh lùng, quyến rũ mang phong thái ngự tỷ, lại vô cùng xinh đẹp, khiến người ta rung động.

Thấy Phong Nguyên Thanh đến, trên gương mặt cao lãnh của cô ấy, hiện lên một nụ cười nhẹ.

"Nguyên Thanh, anh đến rồi." "Ừm, Nam Phong, bộ sườn xám này mặc trên người em, thật sự quá đẹp rồi, đàn ông bên ngoài nhìn thấy, e rằng không ai là không rung động!" Phong Nguyên Thanh cười khen ngợi.

"Lạc lạc~, thật sao?

Vậy Nguyên Thanh anh có rung động không?" Doãn Nam Phong dùng giọng nói quyến rũ của mình cười hỏi, mang theo một chút e thẹn.

"Haha, anh cũng là phàm nhân thôi, đối mặt với đại mỹ nhân như em, sao có thể không rung động chứ?" Phong Nguyên Thanh dùng ánh mắt sáp sáp (có chút cà rỡn) nhìn chằm chằm vào đôi mắt to của Doãn Nam Phong.

Sau đó ánh mắt lại lướt một vòng qua cặp núi đôi cao vút, vòng eo thon gọn, cùng với đôi chân dài trắng như tuyết của cô ấy.

Doãn Nam Phong cảm nhận được ánh mắt của Phong Nguyên

Thanh, cả người như bị nhìn thấu, những nơi bị ánh mắt Phong Nguyên Thanh chiếu tới, đều sinh ra một cảm giác kỳ lạ.

Đương nhiên Phong Nguyên Thanh chỉ nhìn bình thường, không dùng thấu thị.

Mấy bộ quần áo này, Phong Nguyên Thanh còn khắc trận văn phòng ngừa thấu thị lên trên.

Doãn Nam Phong mặt đỏ bừng, dáng vẻ cao lãnh đoan trang ban đầu hoàn toàn biến mất.

Vẻ mặt này của cô ấy, chưa từng lộ ra trước mặt bất kỳ người đàn ông nào, Phong Nguyên Thanh là người đầu tiên.

Thanh Thanh Mạn đứng một bên cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn Phong Nguyên Thanh và Doãn Nam Phong.

"Ôi, anh còn nhìn!" Doãn Nam Phong thấy ánh mắt Phong Nguyên Thanh vẫn còn nhìn lung tung, liền vội vàng kiều hát một tiếng.

"Haiz da, em xinh đẹp như vậy, còn không cho người ta nhìn à?" Phong Nguyên Thanh cười hỏi.

"Hừ, đồ sắc quỷ nhỏ, không được nhìn lung tung!" Doãn Nam Phong kiều sân một câu.

Sau đó cô ấy chỉnh lại biểu cảm, tiếp tục nói: "Gọi anh đến là có chính sự, tin tức bạch thư, anh không muốn biết nữa sao?" "Haha, cái này không vội, đợi em muốn nói thì nói cũng được mà, anh cứ xem đại mỹ nhân trước, ôm ôm mắt phúc đã." Phong Nguyên Thanh cười ha ha trêu chọc nói, "Hay là, anh vừa xem mỹ nữ, em vừa nói, như vậy cũng được mà." "Hừ, trước đây sao không phát hiện anh lại bất chính kinh đến vậy?" Doãn Nam Phong sân nộ nói.

"Được rồi, đến lúc nói chính sự rồi, anh còn muốn biết tin tức bạch thư nữa không?" Doãn Nam Phong nhướng mày hỏi.

Phong Nguyên Thanh cũng cất đi vẻ mặt cười cợt, trở nên nghiêm túc.

Anh nhìn Doãn Nam Phong: "Em nói đi, mấy phần bạch thư còn lại nằm trong tay ai?" "Cụ thể nằm trong tay ai, em cũng không rõ lắm, nhưng theo thông tin chúng ta điều tra được, những phần bạch thư còn lại, nên đều nằm trong tay mấy thế lực ở Lạc Dương!" Doãn Nam Phong nói.

"Phần bạch thư này đã được lan truyền hơn một tháng rồi, bọn họ chắc chắn đã biết từ sớm, khoảng thời gian này, hẳn là đang điều tra tin tức của Tân Nguyệt Phạn Điếm và anh, biết anh không dễ chọc, vì vậy mới tìm đến cửa, định hợp tác!" "Ồ, Lạc Dương à, nơi đó cổ mộ quả thực rất nhiều, nhưng đổ đấu cũng hoành hành, những ngôi mộ bình thường, cơ bản đều đã bị ghé thăm rồi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Bọn họ đến tìm anh hợp tác, chắc là đã phái người đến rồi chứ?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Lạc lạc~, chỗ em bọn họ không tiêu phí nổi đâu, bọn họ đang ở Cẩm Hòa Tân Quán cách đây không xa, anh có muốn em phái người đi mời họ ra không?" Doãn Nam Phong dùng ánh mắt đẹp nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh nói.

"Được thôi, vậy thì làm phiền Nam Phong!" Phong Nguyên Thanh cười nói.

Doãn Nam Phong thấy vậy, liền nói với Thanh Thanh Mạn đang đứng bên cạnh: "Em đi sắp xếp người làm đi." "Vâng, tiểu thư." Thị nữ đáp một tiếng, sau đó thướt tha đi ra ngoài.

Phong Nguyên Thanh cười với Doãn Nam Phong, sau đó lấy ra một lá hộ thân phù.

Đây là thứ anh mới chế tác gần đây, ẩn chứa pháp lực của anh, có thể tự động chống đỡ một lần công kích ngang cấp với anh, mà công kích càng yếu, thì số lần phòng hộ càng nhiều.

Ngay cả công kích của đạn bắn tỉa, cũng có thể chặn được mấy chục phát.

"Nam Phong, đây là một lá hộ thân phù, có thể bảo vệ an toàn cho em, ngay cả đạn súng bắn tỉa cũng có thể phòng ngự, em giữ bên mình cẩn thận nhé." Trong đôi mắt đẹp của Doãn Nam Phong lóe lên một tia sáng, có chút kinh ngạc.

Lá hộ thân phù này lại lợi hại đến vậy sao?

Cô ấy thân là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nội tình của Doãn gia cũng vô cùng sâu rộng.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể đứng vững hàng trăm năm, sự thay đổi triều đại cũng không ảnh hưởng lớn đến nó.

Mạng lưới quan hệ của Doãn gia, trải rộng khắp Kinh Thành và các quyền quý ở khắp nơi, thực lực của bản thân cũng vô cùng cứng rắn.

Nếu không thì cũng không thể ngồi yên nhìn phong vân biến ảo, an toàn mở cửa ở Kinh Thành.

Mà Doãn gia trong lĩnh vực liên quan đến thần bí, cũng có sức mạnh không hề tầm thường.

Văn minh Hoa Hạ đứng vững mấy nghìn năm, từng cũng là một nền văn minh tu luyện rực rỡ, chỉ là cùng với linh triều trầm tịch, Mạt Pháp giáng lâm, các đạo thống đều không có người kế thừa, thanh hoàng bất tiếp, một lượng lớn đạo thống biến mất.

Nhưng vẫn còn sót lại không ít, linh khí giữa trời đất tuy mỏng manh, nhưng đã có thể hỗ trợ tu luyện.

Chỉ là tiến độ chậm chạp, tu vi cao hơn một chút, chỉ có thể tiến không thể tiến, phí hoài năm tháng.

Trừ những người đã phi thăng rời đi, phần lớn còn lại đều tự phong mình lại, để chờ đợi qua Mạt Pháp, linh triều tái khởi.

Nếu theo quỹ tích ban đầu, thế giới sẽ bị vực sâu thôn phệ đồng hóa, linh triều vĩnh viễn không khởi, chỉ có thể hết thọ mà chết.

Nhưng bây giờ, sự tồn tại của Phong Nguyên Thanh, đã mang lại một kết cục khác cho thế giới.

Doãn gia, từng có mấy vị lão tổ, tu vi cao thâm, nhưng không đạt đến giới hạn phi thăng, chỉ có thể lưu lại nhân gian.

Phía sau còn có gia tộc lớn mạnh, vì vậy liền tự phong ngủ say, hóa thành sự uy hiếp như vũ khí hạt nhân.

Mà trong các thế hệ sau, cũng có không ít tu sĩ, cũng gây dựng được không ít uy danh trong giới tu luyện.

Cứ nói phụ thân của cô ấy, cũng là một tu luyện giả.

Hiện nay, trong một số đạo thống, cũng có người của Doãn gia.

Các thế lực lớn, gia tộc cắm rễ sâu, hỗ trợ lẫn nhau.

Doãn Nam Phong do được gia tộc hun đúc, đối với chuyện trong giới tu luyện, cũng có chút hiểu biết, tuy không nhiều, nhưng thực lực bản thân cũng không yếu.

Thời đại Mạt Pháp, người bình thường tu luyện khó có thành tựu, nhưng thiên phú của Doãn Nam Phong cũng không tệ, chỉ là do nguyên nhân môi trường, dẫn đến rất khó tu luyện ra được gì lớn lao, nhưng công phu quyền cước của cô ấy cũng không yếu.

Cùng với việc bước vào thế kỷ mới, tu luyện càng khó khăn hơn.

Pháp khí thứ này, cô ấy cũng đã từng thấy một ít, đó đều là những

thứ còn sót lại từ thời cổ đại, vô cùng thần dị.

Trong các gia tộc lớn, đều là nội tình tồn tại, không ai sẽ lấy ra giao dịch.

Lá hộ thân phù này, còn mạnh hơn một số pháp khí cô ấy từng thấy, cô ấy khó tránh khỏi kinh ngạc.

"Nguyên Thanh, lá hộ thân phù này hiệu quả mạnh mẽ như vậy, anh cứ thế tặng cho em sao?" Doãn Nam Phong hỏi.

Phong Nguyên Thanh nghe vậy, cười cười, nói: "Thứ này, chỉ là anh tiện tay vẽ ra thôi, không phải vật quý giá gì, em cứ nhận lấy đi, sự an nguy của em, anh rất để tâm." Doãn Nam Phong nghe những lời này, trong lòng không khỏi dâng lên một trận vui mừng.

Thế là nhận lấy hộ thân phù, cất vào túi áo thân cận.

Sau đó, Doãn Nam Phong hỏi: "Nguyên Thanh, anh không phải người bình thường phải không?

Anh chắc hẳn là tu luyện giả, và thực lực rất mạnh phải không?" "Ồ, em nhìn ra rồi sao?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Em chắc hẳn đã nhìn ra từ sớm rồi, chỉ là chưa trực tiếp xác nhận, không sai, anh quả thực là tu luyện giả, thực lực anh tự nhận không yếu, trong giới tu luyện hiện nay, e rằng không có mấy ai mạnh hơn anh!" Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu, nói với vẻ ý khí phong phát.

"Lạc lạc, anh đúng là một chút cũng không khiêm tốn chút nào!" Doãn Nam Phong che miệng cười.

Phong Nguyên Thanh mạnh mẽ như vậy, lại còn rất đẹp trai, khiến trong lòng Doãn Nam Phong nảy sinh một tia rung động.

Sớm muộn gì cũng phải gả chồng, cô ấy không muốn tìm một kẻ

tầm thường, chi bằng tìm người tốt nhất.

Mặc dù anh đã có một Dương Tuyết Lỵ, nhưng, trong giới tu luyện, cường giả vi tôn, không câu nệ một vợ một chồng.

Ngay cả xã hội hiện đại, pháp luật quy định một vợ một chồng, nhưng đó cũng chỉ dành cho người bình thường, những kẻ quyền quý đó, ai mà thật sự chỉ có một người vợ.

Chương 262

Ngay cả khi bề ngoài chỉ có một, nhưng trong bóng tối, còn không biết đã nuôi dưỡng bao nhiêu!

Doãn Nam Phong quyết định xem xét thêm, cứ dùng ngôi đại mộ Tây Sở này để kiểm nghiệm xem, Phong Nguyên Thanh có thật sự lợi hại như vậy không!

Chỉ cần thực lực của anh không tồi, cô ấy sẽ chấp nhận.

Thế là cô ấy nói với Phong Nguyên Thanh: "Nguyên Thanh đệ đệ, anh xem, tỷ tỷ em xinh đẹp không?" Phong Nguyên Thanh không ngờ trong lòng cô ấy lại có nhiều khúc mắc như vậy, thấy vẻ quyến rũ này của cô ấy, có chút kinh ngạc.

"Nam Phong em đương nhiên xinh đẹp rồi, mỹ nữ như em, trên đời này cũng không có mấy ai!" "Vậy được rồi, ngôi đại mộ Tây Sở này, cứ coi như là sự khảo nghiệm của em dành cho anh, nếu anh công phá được ngôi đại mộ này, đến lúc đó, Tân Nguyệt Phạn Điếm, sẽ đứng sau lưng anh, còn tỷ tỷ em, cũng là của anh rồi, anh thấy sao?" Phong Nguyên Thanh vô cùng chấn động, sao chuyện lại đột nhiên rẽ ngoặt lớn đến vậy, Doãn Nam Phong muốn lấy thân báo đáp?

Hóa ra mị lực của mình đã lớn đến vậy rồi sao?

Phong Nguyên Thanh đối với Doãn Nam Phong đương nhiên là vô cùng yêu thích, sao có thể từ chối chứ.

"Ơ, Nam Phong, em nói thật sao?

Sao đột nhiên lại muốn lấy thân báo đáp vậy?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

Doãn Nam Phong nghe vậy, lườm Phong Nguyên Thanh một cái

đầy phong tình vạn chủng.

Sau đó cười nói: "Đương nhiên là mị lực của Nguyên Thanh đệ đệ anh quá lớn, khiến tỷ tỷ không kiềm chế được rồi.

Huống hồ, anh là người xuất sắc nhất trong số tất cả những người cùng tuổi mà em từng gặp, anh đương nhiên là lựa chọn tốt nhất rồi, chỉ là không biết, anh có vừa mắt tỷ tỷ không thôi." Doãn Nam Phong nói đến cuối, dùng tay che mắt, làm ra vẻ đau lòng sắp khóc.

Tâm ý của Doãn Nam Phong đã thể hiện rất rõ ràng, Phong Nguyên Thanh đương nhiên sẽ không thờ ơ.

Thế là tự tin và bá đạo nói: "Được, vậy Nam Phong em cứ chờ tin tốt của anh đi, một ngôi cổ mộ cỏn con mà thôi, dễ như trở bàn tay!" Sau đó, anh đứng dậy, từ từ đi đến bên cạnh Doãn Nam Phong, dùng sức ôm cô ấy vào lòng.

Rồi khẽ nói: "Nam Phong, tâm ý của em anh đã hiểu rồi, vậy thì, từ nay về sau, em chính là người phụ nữ của anh!

Cứ để anh đóng dấu trước cái đã, haha." Nói xong Phong Nguyên Thanh cúi xuống hôn lên bờ môi đỏ mọng mềm mại của Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong không hề kháng cự, mà để mặc Phong Nguyên Thanh bá đạo hôn.

Rất nhanh, cô ấy liền đắm chìm vào đó, hai mắt mơ màng, má hồng say, cảm giác toàn thân mềm nhũn này, là trải nghiệm mới lạ mà cô ấy chưa từng có, khiến cô ấy mê mẩn.

Hai người hôn nhau mấy phút, cho đến khi Thanh Thanh Mạn sắp xếp xong xuôi và sắp quay lại, hai người mới tách ra.

Giữa hai đôi môi, kéo ra một sợi tơ mảnh.

“Nam Phong, yên tâm đi, anh không nói đùa đâu, anh vẫn có nhận thức rõ ràng về thực lực của mình, ngôi đại mộ Tây Sở này, đối với anh mà nói, dễ dàng công phá.” “À phải rồi, anh thấy thân thủ Nam Phong em cũng không tệ, chắc hẳn cũng đã tu luyện rồi, chỗ anh có một ít đan dược, em cứ lấy đi dùng, có thể tăng cường thực lực của em rất nhiều, đợi anh về, sẽ dạy em tu luyện, thanh xuân vĩnh trú, trường sinh bất lão không phải là mơ!” Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy lọ đan dược đựng trong bình ngọc từ không gian trữ vật, đặt lên bàn.

Một bình Tẩy Tủy Đan, mấy bình Bồi Nguyên Đan, Cố Thể Đan.

Tẩy gân phạt tủy, củng cố gốc rễ, cường hóa căn cơ, cải thiện tư chất.

“Ừm, cảm ơn anh, Nguyên Thanh!” Doãn Nam Phong khẽ nói.

“Em là người phụ nữ của anh, giữa chúng ta còn cần nói cảm ơn sao?” Sau đó Phong Nguyên Thanh ngồi về chỗ cũ, Doãn Nam Phong cũng không còn chút sức lực nào, vịn bàn ngồi xuống.

Thanh Thanh Mạn vào phòng, thấy tiểu thư nhà mình mặt mày đỏ bừng, có chút không hiểu đầu đuôi ra sao.

Chẳng lẽ là cơ thể không khỏe?

Hay quá nóng?

Cô ấy đi đến bên cạnh Doãn Nam Phong, nói: “Tiểu thư, em đã bảo người đi thông báo cho bọn họ rồi, sáng mai sẽ gặp mặt tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Hơi do dự một chút, cô ấy lại hỏi: “Tiểu thư, người sao vậy, sao mặt lại đỏ như vậy ạ?

Không khỏe sao?” Doãn Nam Phong bị hỏi như vậy, lại nhớ đến cảnh hôn nồng nhiệt vừa rồi, thân thể không khỏi lại có chút mềm nhũn, sắc mặt càng thêm hồng hào.

Cô ấy ngẩn người một lát, sau đó vội vàng nói: "Em không sao, chỉ là đột nhiên cảm thấy hơi ngột ngạt thôi." "Ồ, được rồi ạ." Thanh Thanh Mạn thấy vậy, cũng không truy hỏi nữa.

Vì tiểu thư không nói, thì không hỏi nữa.

"Được rồi, vậy hôm nay anh về trước đây, đan dược em nhớ dùng, Mạn Mạn nữa, những tướng tài đắc lực dưới trướng em, cũng đều có thể dùng cho họ, hiệu quả không tệ đâu." "Ừm." Doãn Nam Phong e thẹn gật đầu.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, đi về nhà.

Trong phòng, còn lại Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn.

"Tiểu thư, hai người…?" Thanh Thanh Mạn hỏi.

Cô ấy đã nghe ra được một số điều từ những lời nói vừa rồi.

Phòng của Doãn Nam Phong đã được xử lý cách âm đặc biệt, đóng cửa lại, tất cả hầu bàn đều không thể nghe thấy một chút âm thanh nào trong phòng này, vì vậy cô ấy không biết cuộc trò chuyện vừa rồi của hai người.

Doãn Nam Phong nghe thấy câu hỏi của Thanh Thanh Mạn, cũng không giấu giếm.

Thanh Thanh Mạn và cô ấy lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tuy là chủ tớ, nhưng tình như chị em, Doãn Nam Phong cũng chưa bao giờ coi cô ấy là thị nữ đối đãi, mà coi như chị em.

Vì vậy cô ấy đã nói cho Thanh Thanh Mạn biết kế hoạch của mình, và cũng nói ra quyết định vừa rồi.

"Mạn, em nói quyết định của em đúng không?

Mà, em thật sự đã thích anh ấy rồi." Doãn Nam Phong nói với vẻ e

thẹn.

“Tiểu thư ánh mắt của người chắc chắn không sai đâu, em cũng nhìn ra, Phong tiên sinh, anh ấy là long phượng trong loài người, không phải người bình thường.” Nói xong, cô ấy cũng e thẹn.

Bởi vì cô ấy là thị nữ của Doãn Nam Phong, nếu Doãn Nam Phong trở thành người phụ nữ của Phong Nguyên Thanh, cô ấy với tư cách là thị nữ thân cận, chắc chắn cũng sẽ đi theo.

Nếu ở thời cổ đại, vậy cô ấy chính là vai trò nha hoàn thông phòng, cũng tự động trở thành người phụ nữ của Phong Nguyên Thanh.

Tuy nhiên, mặc dù thời gian và số lần tiếp xúc không nhiều, nhưng cô ấy cũng tràn đầy hảo cảm với Phong Nguyên Thanh.

Trên người Phong Nguyên Thanh có một loại khí chất thu hút cô ấy.

Cô ấy không hề phản đối chuyện này.

Doãn Nam Phong vẫn luôn quan sát Thanh Thanh Mạn, thấy cô ấy không phản đối, cũng yên tâm.

Cô ấy và Thanh Thanh Mạn, tình như chị em, cô ấy không hy vọng sự lựa chọn của mình sẽ gây ra ảnh hưởng xấu cho Thanh Thanh Mạn.

“Mạn, em cũng rất có hảo cảm với anh ấy phải không?

Vậy thì chị yên tâm rồi.” Doãn Nam Phong cười đùa với Thanh Thanh Mạn nói.

“Ôi, tiểu thư người đều đồng ý rồi, em sao có thể không đồng ý chứ?” Thanh Thanh Mạn bị Doãn Nam Phong nói vậy, e thẹn nói.

“Mạn à, em mau qua đây ngồi, chị nói cho em nghe.” Doãn Nam

Phong kéo Thanh Thanh Mạn qua ngồi xuống, bắt đầu thảo luận.

Phong Nguyên Thanh chỉ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm hơn hai tiếng, về đến nhà đã gần trưa rồi.

Phong Nguyên Thanh ăn một bữa đơn giản.

Dương Tuyết Lỵ vẫn đang tu luyện trong tu luyện thất, tu vi của cô ấy, tuy chưa đạt đến tịch cốc, nhưng bỏ một hai bữa ăn thì hoàn toàn không sao.

Ban ngày bọn họ thường tu luyện đến tối, mới ăn cơm.

Hiện nay, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ chủ yếu tập trung vào tu luyện, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng đã bắt đầu tu luyện.

Đối với việc kinh doanh của Quan Sơn Các, thì không còn nhiều thời gian để quan tâm nữa, Phong Nguyên Thanh dự định, tìm một người chuyên nghiệp để giúp anh quản lý, bản thân anh chỉ cần làm một ông chủ giao phó là tốt nhất.

Giống như những công ty khác dưới danh nghĩa của anh.

Phong Nguyên Thanh không có ý định làm cho việc kinh doanh lớn mạnh đến đâu, điều đó không có nhiều ý nghĩa, lại còn kéo theo tinh lực của anh, huống hồ, dưới trướng cũng không có nhân tài thích hợp để quản lý công ty.

Chỉ cần duy trì không lỗ vốn, kiếm được chút tiền là tốt nhất, khi có việc còn có thể dùng đến.

Quỹ tích lịch sử của thế giới này, ngoài việc lồng ghép một thế giới quan đổ đấu, thì những thứ khác dường như không có gì khác biệt so với kiếp trước, vô cùng tương tự.

Chỉ cần nắm bắt được một số cơ duyên, kiếm tiền là chuyện dễ

dàng.

Buổi tối.

Chương 263

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ sau khi ăn cơm xong, nói về chuyện bạch thư, dự định ngày mai sẽ gặp mấy người từ Lạc Dương đến, sau đó khởi hành đi Lạc Dương.

Hai nghìn năm trước, phong khí luyện khí thời Tiên Tần thịnh hành, ngôi mộ này không hề tầm thường, liên quan đến một số sức mạnh thần bí.

Vào thời Tần Hán, chính là lúc các Luyện Khí Sĩ Tiên Tần thịnh hành.

Các loại Phương sĩ xuất hiện không ngừng, ngay cả Thủy Hoàng Đế cũng muốn xuất hải tìm tiên, để cầu trường sinh bất lão, cơ nghiệp Đại Tần vạn thế.

Khi đó, Luyện Khí Sĩ lấy thành tiên làm mục tiêu, theo đuổi cuộc sống tiêu dao tự tại, không màng phàm tục, càng không muốn dính dáng đến triều đình.

Việc phàm tục triền thân chỉ làm chậm trễ tiến độ tu luyện.

Do đó, đa số người tu tiên đều quy ẩn sơn lâm. 《Thuyết Văn Giải Tự》 viết: "Tiên: Trường sinh tiên khứ.

Tòng nhân tòng sơn." Cát Hồng 《Bão Phác Tử》 vân: "Sơn lâm chi trung phi hữu đạo dã, nhi vi đạo giả tất nhập sơn lâm, thành dục viễn bỉ tinh thiên, nhi tức thử thanh tịnh dã." Từ Thủy Hoàng Đế bắt đầu, các triều đại, trên thì hoàng đế, dưới thì vương công quý tộc, những ai có điều kiện đều bắt đầu cầu tiên vấn đạo, mong trường sinh bất lão, thiên thu vạn đại, nhưng đa số cuối cùng đều là công cốc.

Có lẽ có vài người đã đặt chân lên tiên đồ, nhưng cũng chỉ dừng

lại ở một ngưỡng cửa nào đó, rồi quy về hoàng thổ.

Người thật sự tu luyện thành tiên, ít lại càng ít.

Do đó, lại sản sinh ra một loại đạo Thi Giải Thăng Tiên, tức là sau khi chết mới cầu tiên.

Dùng hết các loại phương pháp, để thân xác mình không mục nát, với ý đồ Thi Giải Thăng Tiên.

Chỉ là phương pháp của bọn họ quá lý tưởng hóa. 《Bão Phác Tử Nội Thiên.

Luận Tiên》 xưng: "Thượng sĩ cử hình thăng hư, vị chi Thiên Tiên; Trung sĩ du vu danh sơn, vị chi Địa Tiên; Hạ sĩ tiên tử hậu thuế, vị chi Thi Giải Tiên." Không thật sự tu luyện đến một cảnh giới nhất định, chạm đến ngưỡng tiên môn, há có thể Thi Giải Thăng Tiên?

Bởi vậy, con đường này về cơ bản là không thông, những người này bị hạn chế tầm mắt, căn bản không biết, hoặc giả vờ không biết, dù sao cũng phải chết, sau khi chết thử một lần cũng không mất gì, nếu thành công thì càng tốt.

Sau đó, cùng với sự xâm nhập của Vực Sâu, linh khí thế giới suy giảm, việc tu luyện cũng trở nên khó khăn, huống chi là thành tiên.

Sau bữa cơm, Phong Nguyên Thanh kể kỹ chuyện bạch thư cho Dương Tuyết Lỵ.

Sau đó, anh cũng thành thật kể chuyện Doãn Nam Phong cho Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ tuy đã sớm nghĩ rằng mình không thể một mình độc chiếm Phong Nguyên Thanh, trước đó đã kéo Anh Tử vào.

Bây giờ lại có thêm một Doãn Nam Phong, tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút thất vọng.

Phong Nguyên Thanh nhìn ra sự thất vọng của cô, liền an ủi cô một phen, đủ các tư thế tùy cô chọn.

Tiếng phượng tiêu động, ánh ngọc hồ chuyển, một đêm giao hoan cuồng nhiệt.

Một chút thất vọng của Dương Tuyết Lỵ cũng bị cuốn trôi không còn dấu vết.

Sáng ngày hôm sau, Dương Tuyết Lỵ ở nhà tiếp tục tu luyện.

Còn Phong Nguyên Thanh thì theo hẹn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, gặp mặt mấy người đến từ Lạc Dương.

Phong Nguyên Thanh biết được, mấy người này lần lượt đến từ hai thế lực xã hội đen lớn nhất Lạc Dương, chiếm phần lớn thị trường đồ cổ Lạc Dương, phần còn lại mới là tranh giành giữa các thế lực nhỏ.

Cả giới hắc bạch đều thông suốt.

Ba phần bạch thư này lần lượt nằm trong tay ba bên.

Ba phần bạch thư đó ghép lại đã là một tấm Tàng Bảo Đồ hoàn chỉnh, quyển cuối cùng tuy ghi lại cơ quan cấm kỵ của cổ mộ, nhưng cũng không quá quan trọng.

Bọn họ vẫn luôn không tìm được, ban đầu dự định một thời gian trước sẽ trực tiếp đi Đổ Đấu, nhưng không ngờ Kinh Thành lại truyền đến tin tức về mảnh tàn đồ cuối cùng.

Ba vị thủ lĩnh bàn bạc, vẫn quyết định tìm đến Phong Nguyên Thanh, nhỡ cơ quan cạm bẫy quá lợi hại, bọn họ sẽ tổn thất lớn, có tấm bản đồ này thì có thể giảm bớt tổn thất, tuy kiếm ít hơn một chút, nhưng tính thế nào cũng không lỗ.

Từ miệng đối phương, Phong Nguyên Thanh được biết.

Ba thế lực lần lượt là thương nhân đồ cổ lớn nhất Lạc Dương, gia tộc Mặc kinh doanh Mặc Duyên Trai, gia chủ Mặc Lân.

Bang phái ngầm lớn nhất Lạc Dương là Lạc Dương Bang, bang chủ Kiều Tam.

Ngoài ra còn có một ông chủ tiệm đồ cổ nhỏ, thủ đoạn không kém, tên là Hứa Thiên Truyện.

Bọn họ phái người đến Tân Nguyệt Phạn Điếm thông báo, muốn mời Phong Nguyên Thanh đến Lạc Dương một chuyến, cùng bàn chuyện này.

Phong Nguyên Thanh không chút do dự, trực tiếp đồng ý.

"Các người cứ về trước báo cáo, tôi mấy ngày nữa sẽ đến, khi đó, chúng ta gặp nhau ở Mặc Duyên Trai!" Mấy người nhận được tin chắc chắn, liền tự mình khởi hành quay về Lạc Dương.

Còn Phong Nguyên Thanh thì định đợi thêm hai ngày nữa mới đi.

Anh vừa mới xác định quan hệ với Doãn Nam Phong, anh muốn tiếp tục bồi dưỡng sâu sắc tình cảm.

Sau khi nói chuyện xong với mấy người Lạc Dương, Phong Nguyên Thanh liền ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm, không quay về.

Dưới sự dẫn dắt đích thân của Doãn Nam Phong, anh bắt đầu dạo quanh Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, là nơi tiêu dùng cao cấp nhất Kinh Thành, các loại thiết bị cũng như phong cảnh sân vườn phía sau đều không tầm thường.

Mỗi món ăn ở đây, bên ngoài đều là giá trên trời, một tách trà cũng có thể bán đến vài ngàn.

Tuy nhiên, Tân Nguyệt Phạn Điếm không giữ những khoản tiền

này cho riêng mình, mà thành lập quỹ từ thiện riêng, dùng để cứu trợ người dân nghèo khổ, cũng như trẻ em vùng núi, hỗ trợ giáo dục và bữa ăn cho chúng.

Điều này khiến Phong Nguyên Thanh vô cùng kính phục, người cầm lái Tân Nguyệt Phạn Điếm có tầm nhìn rất xa, trong cõi vô hình, cũng tích đức hành thiện cho gia tộc mình, có lẽ chính vì thế mà gia tộc mới có thể thịnh vượng không suy.

Đúng lúc hai người đang hẹn hò ngọt ngào, một người đi ngược chiều đến.

"Ai u, Nam Phong à, cuối cùng cũng tìm được bạn trai rồi à?

Không tệ lắm chứ!" Người đó cười nói, sau đó gật đầu ra hiệu với Phong Nguyên Thanh.

"Hừ, ông lão bất tử này, từ đâu chui ra vậy?" Doãn Nam Phong hừ một tiếng nói.

"Ai u, cô nói vậy làm tôi đau lòng quá!" Người đó làm ra vẻ mặt đau lòng nói.

Doãn Nam Phong mặc kệ ông ta, mà quay sang giới thiệu với Phong Nguyên Thanh: "Ông lão bất tử này tên Trương Nhật Sơn, đừng nhìn ông ta trông trẻ tuổi vậy, thực ra đã là một ông già hơn trăm tuổi rồi!" "Ồ, hóa ra là ông à!

Trương gia Cửu Môn, từng là phó quan của Trương Đại Phật Gia, tôi biết ông!" Phong Nguyên Thanh hiểu ra nói.

"A ha ha, vậy thì trùng hợp quá." Trương Nhật Sơn cười ha hả nói.

"Hừ, ông đột nhiên xuất hiện, có chuyện gì không?" Doãn Nam Phong hỏi với vẻ mặt không vui.

“Chẳng phải nghe nói cô có bạn trai rồi sao?

Tôi đây chẳng phải phải đến xem sao, cô là con gái, nhỡ bị người ta lừa thì không hay.” Trương Nhật Sơn mặt không đổi sắc nói.

“Ồ?

Vậy thì ông quả là lợi hại nha, tôi hôm qua mới xác định quan hệ, hôm nay ông đã biết rồi sao?” Doãn Nam Phong lạnh lùng hừ một tiếng nói.

“A ha ha, vậy thì đúng là trùng hợp a, ha ha ~” Trương Nhật Sơn nói với vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

“Không có việc gì thì ông mau đi chỗ khác cho mát mẻ, đừng đến làm phiền chúng tôi!” Doãn Nam Phong nói.

“Ha ha, vậy được, tôi đi trước đây, hai người hẹn hò từ từ nha ~” Trương Nhật Sơn cười rồi vội vàng bỏ đi.

Sau khi quay lưng, ánh mắt ông ta lộ vài phần suy tư, huyết mạch Kỳ Lân của ông ta cảm ứng được năng lượng khổng lồ trong cơ thể Phong Nguyên Thanh, đã có phản ứng.

Ông ta quyết định, mấy ngày này sẽ điều tra kỹ Phong Nguyên Thanh, xem anh ta rốt cuộc là ai, mà lại có bản lĩnh lớn đến vậy.

Trương Nhật Sơn đi khỏi, Phong Nguyên Thanh và Doãn Nam Phong tiếp tục dạo chơi, tiện thể thưởng thức một bữa đại tiệc giá trên trời.

Chương 264

Đến chiều mới về nhà.

Quán Sơn Các hoạt động đã sớm đi vào quỹ đạo, trước đây vẫn do Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ tự mình quản lý.

Còn có Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử trợ giúp.

Chỉ là hiện nay mấy người đều dần dần chuyển trọng tâm sang tu luyện.

Thế là, Phong Nguyên Thanh đã đề bạt một lão nhân có kinh nghiệm và năng lực trong số các nhân viên cấp dưới, đảm nhiệm chức vụ điếm trưởng, phụ trách quản lý cửa hàng hàng ngày.

Nhưng tài chính vẫn nắm chắc trong tay nhân viên tài chính của Phong Nguyên Thanh, anh tự mình quản lý, chỉ cần tài chính không có vấn đề thì mọi chuyện đều ổn.

Việc giao dịch đồ cổ bình thường cứ giao cho điếm trưởng là được.

Còn những giao dịch Minh Khí với số tiền lớn thật sự, Phong Nguyên Thanh tự mình thực hiện, cửa hàng thỉnh thoảng trưng bày vài món, làm trấn điếm chi bảo.

Sắp xếp xong xuôi những việc vặt, Phong Nguyên Thanh cũng gọi Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đến.

Bốn người tụ họp một chỗ, Dương Tuyết Lỵ ngồi bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh nhìn Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử, phát hiện tốc độ tu luyện của họ khá tốt, đã có thực lực Luyện Khí Trung Kỳ.

Chân Khí trong cơ thể sung mãn, rất khá, xem ra đoạn thời gian này không hề lơi lỏng, đều đang nỗ lực tu luyện.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, động viên: "Không tệ, xem ra đoạn thời gian này các cậu tu luyện không hề lơi lỏng, thực lực tiến bộ không tệ!" Bàn Tử nghe vậy, cười nói: "Đương nhiên rồi, cảm giác tu luyện quá tuyệt vời, từ khi tu luyện xong, tôi trở nên thon gọn hơn nhiều, lại còn có sức lực dùng không hết, cảm giác đó, thật sự quá sướng rồi!

Lão Hồ, cậu nói có đúng không?" "Không sai, thế giới tu luyện quả thực rất tuyệt vời, không nói đến việc theo đuổi thực lực mạnh mẽ đến mức nào, ít nhất chúng ta cũng không còn ốm đau bệnh tật nữa, đau đầu sốt nóng đã sớm không còn xảy ra, tôi bây giờ cảm thấy cơ thể khỏe hơn rất nhiều, những vết thương ngầm tích tụ khi còn đi lính dường như cũng đã hồi phục." "Những cơn đau lưng mỏi gối đó, tất cả đều biến mất, quá kỳ diệu!" Hồ Bát Ức nói ra cũng thao thao bất tuyệt, còn nói nhiều hơn Bàn Tử.

"Ừm, vậy thì tu luyện cho tốt, các cậu thực ra tư chất không tệ, đợi các cậu Luyện Khí Viên Mãn, phía sau còn có công pháp tốt hơn đợi các cậu." "Không nói đến trường sinh hư vô mờ mịt, nhưng trường thọ thì vẫn rất dễ dàng!" Phong Nguyên Thanh nói với hai người.

"Lần này gọi hai cậu tới, là có chuyện." "Đoạn thời gian trước, tôi từ Tân Nguyệt Phạn Điếm lấy được một mảnh bạch thư cổ đại, là một tấm địa đồ cổ mộ bị khuyết.

Gần đây, các mảnh tàn đồ khác đã có tin tức, nằm trong tay mấy thế lực ở Lạc Dương.

Bọn họ đã phái người đến mời hợp tác, tôi chuẩn bị dẫn các cậu cùng đi xem thử." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức hai mắt sáng rỡ,

tuy cậu ta đã đạt được tự do tài chính, không thiếu tiền, nhưng vừa nghe đến cổ mộ, bảo bối, vẫn không nhịn được.

Hồ Bát Ức cũng tinh thần phấn chấn, là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, kinh nghiệm Đổ Đấu của anh ta hiện tại còn quá ít, tuy nắm giữ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, kỹ thuật thì không có gì để nói, nhưng kinh nghiệm vẫn là điểm yếu.

Phong Nguyên Thanh nhìn phản ứng của hai người, trong lòng hiểu rõ: Không hổ là nhân vật chính của series Quỷ Thổi Đèn, bẩm sinh đã phải Đạo Mộ.

Vận mệnh, ý trời, sẽ không ngừng đẩy bọn họ đi xa hơn trên con đường này, cho đến khi nhân vật chính tiếp theo xuất hiện, thiên mệnh chuyển dời.

"Phong gia, là mộ của triều đại nào, mà lại khiến cậu coi trọng đến vậy sao?" Hồ Bát Ức hỏi.

"Đây là một tòa Tây Sở Đại Mộ hơn hai ngàn năm trước, nhất định sẽ liên quan đến văn minh tu luyện, những thứ thần bí, trong mộ chắc chắn có không ít đồ tốt hữu dụng cho chúng ta!" "Đối với các cậu mà nói, chắc chắn là dùng được." Phong Nguyên Thanh đáp lời.

"Hắc hắc, vậy thì tốt quá, Phong gia, chúng ta khi nào xuất phát, tôi đã có chút không chờ được rồi ~" Vương Bàn Tử cười ngây ngô nói.

"Cũng để những tên Tống Tử trong mộ, xem thử thủ đoạn của Bàn gia tôi!" Nói đến đây, Phong Nguyên Thanh chợt nhớ ra, mình còn chưa dạy pháp thuật cho bọn họ.

Thời kỳ Luyện Khí, đã có thể phóng thích một số pháp thuật đơn giản rồi.

Bọn họ hiện tại vẫn chỉ có bộ quyền pháp cận chiến đó.

Thế là Phong Nguyên Thanh nói: "Nói cho cùng, các cậu đã ở thời kỳ Luyện Khí, có thể tu luyện một chút tiểu pháp thuật, như vậy thủ đoạn của các cậu cũng nhiều hơn.

Tôi sẽ dạy các cậu mấy tiểu pháp thuật trước, nhân dịp mấy ngày này, cứ luyện tập trước, có thể nắm vững là tốt nhất, như vậy cũng có thể từ tốn hơn đối phó với nguy cơ trong cổ mộ!" "Ai da, vậy thì tốt quá, Bàn Tử tôi sớm đã muốn học pháp thuật rồi, cái gì Hô Phong Hoán Vũ, Khu Lôi Xế Điện, tùy tiện vài cái là được rồi, chúng ta không kén chọn, hắc hắc ~" Bàn Tử biểu cảm khoa trương, làm ra vẻ nũng nịu nói.

"Bàn Tử cậu còn dám nghĩ, cho dù tôi dạy cậu, cậu nghĩ cậu có dùng được không?" Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Những thứ này không phải là những gì các cậu hiện tại có thể nắm vững, tôi sẽ truyền cho các cậu một số pháp thuật đơn giản, thực dụng." Sau đó, Phong Nguyên Thanh dùng Thần Niệm Truyền Pháp, trực tiếp truyền phương thức tu luyện pháp thuật vào Thức Hải của họ.

So với việc truyền thụ bằng bí tịch văn tự, hiệu suất không biết cao gấp bao nhiêu lần.

Với Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử, Phong Nguyên Thanh đã truyền cho họ Hỏa Cầu Thuật, Thanh Đằng Thuật, Thủy Cầu Thuật, Thổ Tường Thuật, Kim Quang Thuật, năm loại pháp thuật cơ bản, tương ứng với Ngũ Hành, ứng dụng rộng rãi.

Cảnh giới của Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử thấp hơn Dương Tuyết Lỵ một chút, nhưng Dương Tuyết Lỵ tu luyện Vũ Hóa Phi Thăng Kinh, chất lượng pháp lực cao hơn bọn họ rất nhiều.

Bởi vậy Phong Nguyên Thanh truyền thêm vài loại pháp thuật cho Dương Tuyết Lỵ, bao gồm Phong Nhận Thuật, Băng Tiễn Thuật, và

cả Ngự Kiếm Thuật.

Thực lực của Dương Tuyết Lỵ tuy chưa thể Ngự Kiếm Phi Hành, nhưng Ngự Sử Phi Kiếm tấn công thì vẫn có thể làm được.

Phi kiếm trước đó đã luyện chế cho Dương Tuyết Lỵ, vẫn luôn được dưỡng trong Đan Điền, được rèn luyện bằng pháp lực, giờ đây cũng cuối cùng có đất dụng võ.

Hai ngày tiếp theo, ba người Dương Tuyết Lỵ vẫn luôn luyện tập pháp thuật.

Dưới sự hỗ trợ của cảnh giới, việc tu luyện pháp thuật vẫn rất nhanh chóng.

Sau hai ngày, ba người về cơ bản đã nhập môn các pháp thuật được truyền thụ.

Ba người học được pháp thuật, trong hoa viên, đối với hoa cỏ phóng ra Thanh Đằng Thuật, chỉ một lát sau, hoa cỏ cây cối liền điên cuồng sinh trưởng.

Hỏa Cầu Thuật, Thủy Cầu Thuật, cứ thế mà ném vào hồ nước.

Khiến cá trong hồ bơi tán loạn khắp nơi.

Cũng may là chúng chỉ có bảy giây ký ức, nếu không nhất định sẽ chửi chết Bàn Tử.

Pháp thuật của mấy người đều nắm vững khá tốt.

Dương Tuyết Lỵ học thêm Phong Nhận Thuật, Băng Tiễn Thuật và Ngự Kiếm Thuật, cũng đã nhập môn.

Dưới sự gia trì của Huyết Mạch Chúc Long, thiên tư của cô ấy rất không tệ, học rất nhanh.

Ngày thứ ba, bốn người lên máy bay đi Lạc Dương.

Từ Kinh Thành đến Lạc Dương, gần 800 kilomet, đi máy bay là tiện nhất.

Mấy người trên người đều có không gian pháp khí, một số đồ vật vi phạm không qua được an ninh, cùng với phần lớn hành lý, đều được cho vào không gian trữ vật, vô cùng tiện lợi.

Trải qua hai giờ trên máy bay, mọi người đến sân bay Lạc Dương.

Bên ngoài, các thế lực ở Lạc Dương đã sớm phái người đến đón.

Bốn người dưới sự dẫn dắt của họ, lên hai chiếc ô tô, một mạch đi thẳng về phía cổng thành phía đông Lạc Dương, cho đến Mặc Duyên Trai, tiệm đồ cổ lớn nhất trên Tuyên Đức Phố phồn hoa kia.

Đại danh đỉnh đỉnh 'Tuyên Đức Phố', toàn bộ thành Lạc Dương, thậm chí toàn bộ khu vực Hoa Trung, là thị trường đồ cổ lớn nhất.

Toàn bộ hai bên Tuyên Đức Phố có tổng cộng sáu mươi tám cửa hàng, hơn hai trăm gian hàng vỉa hè.

Lúc này gần trưa, nhưng thị trường đồ cổ vẫn đông nghịt người, nhộn nhịp, ồn ào như chợ rau buổi sáng.

Điều này đủ để chứng minh, ngành đồ cổ của thành Lạc Dương phồn vinh hưng thịnh, bền vững không suy.

Thậm chí tùy tiện nhìn một cái, cũng có thể thấy vài Dương Quỷ Tử nước ngoài, bọn họ cũng là đến chuyên môn tìm bảo bối.

Nếu gặp được bảo bối cực tốt, bọn họ mang về nước mình, bán lại, giá cả có thể tăng gấp mấy lần thậm chí gấp mấy chục lần cũng có khả năng.

Những nhà giàu nước ngoài đó, đa số rất có hứng thú với văn hóa Việt Nam, tích lũy văn hóa năm ngàn năm, dù sao cũng không tầm thường.

Đặc biệt là thời cận đại, Liên Quân Tám Nước đã cướp bóc một lượng lớn báu vật, khiến bọn họ càng thêm hứng thú với văn vật trong nước.

Nhưng nhiều thương nhân đồ cổ lại thích làm ăn với Dương Quỷ Tử, vì Dương Quỷ Tử dễ lừa tiền.

Nền văn hóa Việt Nam năm ngàn năm lịch sử, sao mấy tên Dương Quỷ Tử có thể dễ dàng hiểu được.

Phong Nguyên Thanh mấy người xuống xe, bước vào Mặc Duyên Trai.

Mặc Duyên Trai này không hổ là tiệm đồ cổ lớn nhất Lạc Dương, toàn bộ cửa tiệm chiếm mấy mặt tiền liền kề phố, phía trên còn có lầu hai, lầu ba.

Bên trong được chia thành nhiều khu vực, phân loại rõ ràng, như khu gốm sứ, khu ngọc khí, khu tiền cổ, khu đồ đồng tượng Phật, khu thư họa, và các loại tạp hạng khác.

Trên mỗi quầy hàng, đều bày rất nhiều đồ cổ.

Chương 265

Nhân viên cũng không ít.

Mà người đến tìm bảo bối thì càng nhiều.

Trước mỗi quầy hàng đều có không ít người vây quanh.

Có vài người thậm chí còn bày ra vẻ mặt của một lão học giả, đeo kính, cầm kính lúp, đèn pin, tỉ mỉ giám định quan sát.

Bốn người dưới sự dẫn dắt của tiếp đãi, đi lên lầu ba, đến một phòng khách rộng rãi.

Phong Nguyên Thanh bốn người ngồi xuống, rất nhanh có tiểu tử dâng trà.

Không lâu sau, một nam tử trung niên với thần thái uy nghiêm bước vào.

Ông ta chỉ liếc nhìn mọi người một cái, đã có thể cảm nhận được mấy người này không tầm thường, mắt hàm tinh quang, thần thái tự nhiên, đặc biệt là một nam một nữ dẫn đầu, khí chất càng phiêu diêu, càng hiển bất phàm.

Thế là ông ta cười nói: "Tại hạ Mặc Lân, ra mắt chư vị." "Mặc lão bản, tại hạ Phong Nguyên Thanh, đây là nội nhân Dương Tuyết Lỵ, còn hai vị này, là Mạc Kim Giáo Úy Hồ Bát Ức, Vương Khải Toàn." "Ồ, hóa ra là Mạc Kim Giáo Úy, đã ngưỡng mộ từ lâu!" Phong Nguyên Thanh và Mặc Lân khách sáo vài câu, sau đó Mặc Lân chuyển đề tài, nói đến mảnh bạch thư kia.

"Ban đầu chúng tôi tập hợp đủ ba mảnh bạch thư, là có thể định vị vị trí cổ mộ rồi, chỉ là những hiểm nguy trong đó, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Vốn đã định ngày, dự định mấy gia tộc cùng nhau đi thăm dò, chỉ là không ngờ, Kinh Thành lại truyền đến tin tức về mảnh bạch thư thứ tư.

Mấy gia tộc chúng tôi đã bàn bạc, quyết định mời các vị đến hợp tác, như vậy thì sự nắm chắc của chúng tôi cũng lớn hơn một chút.

Hôm nay gặp mặt, mấy vị quả nhiên không phải nhân vật tầm thường, xem ra, cái khó này, chúng ta cũng có thể phá giải dễ dàng, ha ha." Phong Nguyên Thanh cũng cười nói: "Chúng ta đối với cổ mộ này cũng vô cùng hứng thú, rất hợp ý tôi." Mặc Lân cũng cười nói: "Được, tôi đã chuẩn bị tiệc ở nhà, để tôi tiếp đón tẩy trần cho mấy vị.

Chiều nay, tôi sẽ gọi tất cả bọn họ đến, cùng bàn bạc kế hoạch sắp xếp." Phong Nguyên Thanh không từ chối: "Được, Mặc lão bản thịnh tình khó chối, chúng tôi tự nhiên sẽ không từ chối." Sau đó, mấy người theo xe đến đại trạch của Mặc gia.

Là thương nhân đồ cổ lớn nhất Lạc Dương, đại trạch của Mặc gia cũng vô cùng xa hoa.

Mặc gia ở thành Lạc Dương, cũng coi như là một gia đình hào môn lớn, đại trạch chiếm diện tích không chỉ hai mẫu, sáu cổng sáu sân, tường gạch xanh cao vút, trông trang nghiêm khí phái.

Chỉ riêng về diện tích, tứ hợp viện của Phong Nguyên Thanh ở Kinh Thành, cũng không thể sánh bằng đại trạch của Mặc gia.

Xe sedan dừng trước sân trước Mặc gia đại trạch.

Rất nhanh, vài bảo an tư nhân (gia đinh) đã đến mở cửa đón tiếp.

Đợi Phong Nguyên Thanh bốn người cũng xuống xe, Mặc Lân ở phía trước đích thân dẫn đường: "Mấy vị, mời!" Phong Nguyên Thanh gật đầu ra hiệu: "Mặc lão bản quá khách khí rồi." Dưới sự dẫn dắt đích thân của Mặc Lân, năm người đến phòng ăn, một bàn đầy ắp

món ăn thịnh soạn đã được bày sẵn.

Bên cạnh còn đứng vài người mặc như thị ứng sinh.

Làm cho Phong Nguyên Thanh mấy người có chút cảm khái, vẫn là những ông chủ giàu có này thật biết cách hưởng thụ!

"Mấy vị khách quý mời ngồi!" Mặc Lân giơ tay nói.

Bốn người lần lượt ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống không lâu, một thiếu nữ hơn hai mươi tuổi từ bên ngoài đi vào, dùng giọng nói trong trẻo của mình hỏi: "Cha, hôm nay có khách quý nào đến sao?

Lâu rồi không thấy cha ở nhà tiếp đãi người khác trọng thể như vậy!" Mặc Lân giả vờ tức giận huấn trách vài câu: "Biết ta tiếp đãi khách quý, con còn xông vào?

Ra thể thống gì?!" Sau đó lại bày ra vẻ mặt tươi cười, giới thiệu với Phong Nguyên Thanh bốn người: "Đây là tiểu nữ Mặc Phù Dung, thật sự ngại quá, tiểu nữ nghịch ngợm, để mấy vị chê cười rồi." Tiếp đó nâng ly rượu, kính Phong Nguyên Thanh mấy người một ly.

Mấy người cũng nâng ly đáp lễ.

Mặc Lân thấy mấy người đã cạn ly, liền nói với Mặc Phù Dung: "Phù Dung, còn ngây ra đó làm gì, mau rót rượu cho mấy vị khách quý đi!" "Ai nha, cha, cha chỉ biết sai vặt con!" Mặc Phù Dung nũng nịu một tiếng, sau đó đi đến bàn, nâng bình rượu, lần lượt rót đầy cho mấy người.

Phong Nguyên Thanh cười hỏi: "Mặc tiểu thư đã ăn chưa, chi bằng ngồi xuống ăn cùng đi, nhiều món ăn vậy mà." Mặc Lân thấy vậy cũng nói với Mặc Phù Dung: "Phù Dung, khách quý mời, con cũng ngồi xuống ăn cùng đi!" Mặc Phù Dung trên mặt nở nụ cười rạng rỡ: "Hi hi, vậy thì tốt quá, con đang đói đây!" Thế là bảo thị ứng sinh

thêm một bộ bát đũa.

Bữa này, mọi người nâng ly cạn chén, ăn uống vui vẻ.

Một bàn đầy món ăn, dưới ánh mắt kinh ngạc của Mặc Lân và Mặc Phù Dung, bị mấy người ăn sạch.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử ăn nhiều nhất, có một nửa món ăn đều đi vào bụng của cậu ta.

Sau bữa cơm, Mặc Lân sắp xếp mấy người đến phòng khách nghỉ ngơi.

Chiều hôm đó, Mặc Lân thông báo cho Kiều Tam của Lạc Dương Bang, và Hứa Thiên Truyện của Vân Long Trai, nói cho họ biết người nắm giữ mảnh bạch thư cuối cùng đã đến, bảo họ đến Mặc gia cùng nhau bàn bạc chuyện cổ mộ.

Sau đó, ông ta lại phái người thông báo cho một vị truyền nhân Mạc Kim khác mà ông ta đã mời đến, trưởng lão Tuyệt Trần.

Người này là một hòa thượng, cũng là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, là truyền nhân của Phi Thiên Hốt Ni Trần trưởng lão năm xưa.

Ban đầu Trần trưởng lão truyền Mạc Kim chi thuật cho Trát Cô Tiếu.

Nhưng ông ta đã để lại một phần truyền thừa ở Vô Khổ Tự, bị hòa thượng Tuyệt Trần phát hiện.

Vô Khổ Tự ít người, cuộc sống gian khổ, thế là hòa thượng Tuyệt Trần liền nảy ra ý đồ Mạc Kim, trong giới Đổ Đấu, cũng gây dựng được chút danh tiếng.

Phong Nguyên Thanh mấy người nghỉ trưa một lát.

Khoảng ba giờ chiều, Kiều Tam và Hứa Thiên Truyện đều đã đến Mặc gia đại trạch.

Kiều Tam mang theo mấy tên thủ hạ, còn Hứa Thiên Truyện thì chỉ một mình.

Gia tộc Vân Long Trai của anh ta, năm năm trước, vẫn là thương nhân đồ cổ lớn nhất Lạc Dương, chỉ là gia đình xảy ra biến cố, gia đạo sa sút, việc kinh doanh suy tàn, chỉ còn lại một cửa hàng.

Trong phòng khách, Mặc Lân thấy hai bên đã đến đông đủ, liền sai người đi mời Phong Nguyên Thanh mấy người đến.

Không lâu sau, Phong Nguyên Thanh bốn người dưới sự dẫn dắt của phó tòng, đến phòng khách.

Chỉ thấy Mặc Lân ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tọa, một bên còn có một hòa thượng đầu trọc.

Kiều Tam với vẻ mặt kiêu ngạo vắt chân chữ ngũ, ngồi ở vị trí đầu tiên phía dưới, mấy tên thủ hạ đứng phía sau cậu ta.

Còn Hứa Thiên Truyện một mình, thì ngồi đối diện Kiều Tam.

Phong Nguyên Thanh bước vào, liếc nhìn một cái, liền đến ngồi vào chỗ trống bên cạnh Hứa Thiên Truyện, Dương Tuyết Lỵ cũng ngồi bên cạnh anh.

Còn Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng không khách khí, trực tiếp ngồi vào vị trí ngay dưới Phong Nguyên Thanh hai người.

Kiều Tam vốn là một tên lưu manh vô lại, nhờ cơ duyên xảo hợp mà trở thành đại ca bang phái lớn nhất địa phương.

Kinh nghiệm giang hồ nhiều năm khiến cậu ta rất giỏi nhìn mặt đoán ý, cậu ta vừa nhìn đã nhận ra Phong Nguyên Thanh mấy người không tầm thường.

Ý định ban đầu muốn ra oai, lập tức dẹp bỏ, thành thật đợi Mặc Lân mở lời.

Mặc Lân thấy Phong Nguyên Thanh mấy người đến, không còn chần chừ.

Lập tức mở lời giới thiệu: "Tôi xin giới thiệu với chư vị, vị này là Phong Nguyên Thanh tiên sinh, còn có Dương Tuyết Lỵ tiểu thư, cùng với Hồ Bát Ức tiên sinh, và Vương Khải Toàn tiên sinh.

Lai lịch của họ không hề nhỏ, chính là Mạc Kim Giáo Úy lừng danh!

Mảnh bạch thư cuối cùng, nằm trong tay của họ." Lời còn chưa dứt, sắc mặt của hòa thượng Tuyệt Trần đang ngồi ngay ngắn bên cạnh Mặc Lân liền biến đổi, không ngờ lại gặp được truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy.

Kiều Tam đối diện nghe vậy, lập tức bỏ thái độ kiêu ngạo xuống, đầy mặt tươi cười nói: "Ha ha, hóa ra là Mạc Kim Giáo Úy lừng danh, tôi Kiều Tam đã ngưỡng mộ từ lâu!" Hứa Thiên Truyện gần Phong Nguyên Thanh mấy người nhất, cũng nở nụ cười trên mặt, hỏi thăm: "Tại hạ Hứa Thiên Truyện, Phong tiên sinh, các vị khỏe không!" Phong Nguyên Thanh có thể cảm nhận rõ ràng, trên người Hứa Thiên Truyện có âm khí nồng đậm, không phải người bình thường có được.

Mà trong ánh mắt của anh ta, cũng ẩn chứa sự xảo quyệt và âm hiểm, không giống như vẻ ngoài có vẻ tươi sáng.

Người như vậy nhất định không phải là người bình thường.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, cũng không để ý.

Sau đó Mặc Lân lại giới thiệu hòa thượng Tuyệt Trần bên cạnh mình cho mọi người biết, đây là ngoại viện mà ông ta mời đến, cũng là một mạch Mạc Kim Giáo Úy.

"Mọi người đã quen biết nhau rồi, vậy thì tiếp theo, chúng ta hãy bàn về chuyện bản đồ, các vị, đều hãy lấy phần bạch thư trong tay

mình ra đi!" Mặc Lân lớn tiếng nói.

Nói xong, ông ta lấy tấm bạch thư của mình ra đặt lên bàn.

Kiều Tam thấy vậy, cũng từ trong lòng lấy ra một tấm bạch thư, trải ra trên mặt bàn.

Hai tấm bạch thư này đại đồng tiểu dị, đều to bằng tờ A3, bốn góc vẽ những phi cầm thụy thú sống động như thật, ở giữa thì viết những chữ cổ.

Chương 266

Phong Nguyên Thanh cũng lấy tấm cuối cùng của mình ra, không có gì khác biệt so với hai tấm kia, chỉ là chữ cổ ghi chép trên đó không giống nhau.

Còn Hứa Thiên Truyện thì lấy ra một bản thảo có kích thước tương tự.

Trên đó chữ viết thanh tú, nhưng viết những văn tự cổ khó hiểu.

Những chữ cổ này Phong Nguyên Thanh trước đây đã nghiên cứu, mỗi một chữ đều phải giải đọc, vô cùng phức tạp, sai một chữ, ý nghĩa văn bản sẽ thay đổi.

Ba tấm bạch thư và một bản thảo ghép lại với nhau, tạo thành một tấm Tàng Bảo Đồ hoàn chỉnh.

Tất cả mọi người đều trừng lớn mắt nhìn qua, nhưng hầu như tất cả đều mơ hồ, như thể đang xem thiên thư.

Mặc Lân và Kiều Tam tự mình cũng đã nghiên cứu, nhưng không hiểu rõ.

Hòa thượng Tuyệt Trần thì có thể đọc hiểu một phần, chỉ có điều vô cùng khó khăn, thỉnh thoảng vô thức nhíu mày.

Hứa Thiên Truyện thấy mọi người nhìn khó khăn như vậy, có chút nghi hoặc, bọn họ làm sao mà biết đây là Tây Sở Đại Mộ.

Anh ta đoán, có lẽ là từ những ghi chép trong lịch sử cổ văn hoặc dã sử mà phát hiện ra.

Phong Nguyên Thanh cũng cẩn thận xem xét nội dung trên mấy phần bạch thư, những chữ cổ này, tuy phức tạp, nhưng dưới sự gia trì của Nguyên Thần Xử Lý Khí mạnh mẽ của Phong Nguyên, sớm đã

học được loại văn tự cổ này.

Bởi vậy xem ra thì vô cùng dễ dàng, cho dù có chút quanh co, Nguyên Thần vừa chuyển, liền đã hiểu thông.

Biểu cảm của anh ta ung dung, trông có vẻ thư thái.

Mọi người chỉ nghĩ anh ta xem cho vui, đâu biết rằng anh ta hoàn toàn có thể đọc hiểu.

Trải qua rất lâu, Mặc Lân không nhịn được mở lời ngắt quãng suy tư của hòa thượng Tuyệt Trần.

"Trần đại sư, thế nào rồi?" Hòa thượng Tuyệt Trần nhìn Mặc Lân, sau đó lắc đầu.

Ông ta tuy đọc hiểu được một phần, nhưng khi liên kết lại, thì không hiểu được, nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ ra.

Mặc Lân bất đắc dĩ đành quay đầu nhìn mọi người, ông ta lướt qua Kiều Tam, quay sang Hứa Thiên Truyện hỏi: "Thiên Truyện, cậu thì sao?" Hòa thượng Tuyệt Trần không rõ tình hình của Hứa Thiên Truyện, thấy anh ta còn trẻ, không tin anh ta có thể đọc hiểu, liền nói: "Chỉ cậu ta ư?

Mặc lão bản, cậu ta trẻ như vậy, có thể hiểu được gì?

Cậu ta mà tùy tiện nói một câu, các ông cũng dám tin sao?" Hứa Thiên Truyện này, Phong Nguyên Thanh không hiểu rõ, liền không nói chuyện.

Còn Hứa Thiên Truyện, liếc nhìn khinh miệt hòa thượng Tuyệt Trần, sau đó nói: "Bốn tấm bạch thư này, lần lượt ghi chép Thiên Tượng, Tứ Vận, Tai Biến và Nguyệt Lệnh Cấm Kỵ!

Tấm bạch thư Tai Biến mà tôi nắm giữ, đã nghiên cứu rõ ràng rồi." "Trên bạch thư Tai Biến, ghi lại một trận đại tai họa xảy ra vào

năm 200 trước Công Nguyên.” Nguyên văn là: Đại Sở thất niên, Giáp Tý, thiên sinh dị tượng, bạo vũ như chú, tẩu thú đồ di, phi cầm nam hạ, tuần nguyệt, sơn hà quyết đê.

Hậu sinh dị tượng, hà thủy nghịch lưu, địa hãm sơn băng, sinh linh đồ thán.

“Vậy thì, cái này có liên quan gì đến cổ mộ Tây Sở không?” Mặc Lân nghiêm túc hỏi.

Hứa Thiên Truyện cười nói: “Đừng vội, đây mới là nửa trên, phía dưới còn nữa.

Hạ văn là, sau tai biến, sơn xuyên di mạo, hà lưu cải đạo, kinh hiện Địa Long Chi Mạch, kéo dài vạn dặm, Địa Long Chi Thủ, đồng thịnh với trời.

Ý nghĩa là, sau trận động đất lớn đó, địa mạo sơn xuyên đã xảy ra những biến đổi to lớn, xuất hiện một Địa Long Chi Mạch khổng lồ dưới lòng đất, đó là một khối Phong Thủy Thần Địa.

Và vị trí tốt nhất trên long mạch, chính là ở trên đầu long mạch!

Vậy cổ mộ Tây Sở, chắc chắn nằm ở vị trí đầu long mạch!” Mọi người nghe phân tích của Hứa Thiên Truyện, không ngừng gật đầu.

“Ra là thế, Thiên Truyện cậu quả nhiên lợi hại, chỉ bằng một phần bạch thư Tai Biến của mình, đã có thể phân tích ra vị trí cổ mộ, thật sự lợi hại, bá phụ bội phục!” Mặc Lân gật đầu khen ngợi.

“Vậy thì, bạch thư Thiên Tượng và Tứ Vận, cậu có đọc hiểu không?” Mặc Lân có chút mong đợi tiếp tục hỏi.

“Ừm, cái này... bản bạch thư tai biến này, tôi đã nghiên cứu một thời gian dài mới hiểu rõ, bây giờ mà nhìn thì nhất thời nửa vời cũng không cách nào hiểu được!” Hứa Thiên Truyện ấp úng nói.

“Vậy cái này làm sao bây giờ?” Mặc Lân cau mày.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía Phong Nguyên Thanh và mấy người vẫn im lặng, ôm tâm lý thử một lần hỏi: “Phong tiên sinh, không biết bên ngài thì sao...?” Phong Nguyên Thanh thấy chủ đề chuyển sang mình, liền không giấu giếm, nói thẳng: “Tấm bạch thư này, tôi cũng đã nghiên cứu kỹ, loại cổ văn tự trên đó, tôi có thể đọc hiểu.” “Mấy vị chắc vẫn chưa biết, tôi còn một thân phận nữa là nghiên cứu viên của Viện Nghiên Cứu Khảo Cổ Kinh Thành, sư tòng Tôn Học Võ giáo sư và Trần Cửu Nhân giáo sư.

Hai vị ấy đều là các đại lão hàng đầu trong lĩnh vực nghiên cứu cổ văn tự, tôi tự nhiên cũng học hỏi được chút ít về phương diện này!” Mặc Lân nghe vậy, không khỏi kinh ngạc nói: “Ồ?

Thất kính thất kính, vạn vạn không ngờ Phong tiên sinh không chỉ sư thừa Mạc Kim Giáo Úy, lại còn có thêm một thân phận chuyên gia khảo cổ chính thức trên mặt giấy.

Bọn tôi so với ngài thì đúng là kém xa rồi!” Kiều Tam thì trên mặt càng treo đầy nụ cười nịnh nọt, ở phía sau phụ họa.

Mà Hứa Thiên Truyện cũng không che giấu được vẻ kinh ngạc trong ánh mắt, lai lịch của mấy người này đúng là không hề nhỏ.

Đổ đấu, vậy mà còn có thể có được một thân phận chính thức, quả thực là có giấy phép hành nghề.

So với những kẻ “chân lấm tay bùn” như bọn họ thì đúng là một trời một vực.

Người ta là phụng mệnh khai quật bảo vệ cổ vật mang tính cứu trợ, còn bọn họ, lại là buôn bán cổ vật.

Bản chất của hai bên hoàn toàn khác nhau.

Một bên trên trời, một bên dưới đất!

Phong Nguyên Thanh nghe xong lời tâng bốc của mọi người, nhưng cũng không hề bận tâm.

Anh chỉ vào tấm bạch thư đầu tiên trong ba tấm còn lại, tức là Thiên Tượng Quyển, nói: "Trên đây ghi chép lại, khi đại địa chấn xảy ra vào thời điểm đó, đã có dị tượng từ trời giáng xuống!" "Trên đó ghi chép gọi là 'Thiên Lang Trục Nguyệt', ánh sáng của sao Thiên Lang chiếu sáng vị trí long đầu của địa mạch." "Địa long trở mình, khiến người dân thời đó hoảng sợ khôn xiết.

Vì vậy, người thống trị lúc bấy giờ, tức Sở Phục Vương, sau khi phát hiện long mạch khổng lồ này, đã cho rằng đó là cơ duyên trời ban để thành tiên." "Thế là, gần long thủ của địa long mạch, hắn huy động dân công, nô lệ xây dựng một tòa Lang Thần Miếu, để bách tính thắp hương tế bái.

Còn trong bóng tối, thì lại ở dưới long mạch chi thủ, xây dựng địa cung lăng mộ cho mình, với ý đồ thi giải thăng tiên!" "Theo thời gian trôi qua, địa long mạch cũng dần dần ẩn đi!" "Mà muốn tìm thấy vị trí long đầu, thì nhất định phải vào lúc 'Thiên Lang Trục Nguyệt' mới có thể định vị!" "Đây chính là nội dung ghi chép trên Thiên Tượng bạch thư." Phong Nguyên Thanh nói xong, mọi người ai nấy đều vẻ mặt kích động, không ngờ họ lại "mèo mù vớ cá rán", ôm tâm lý thử vận may mời một người hợp tác, kết quả lại mời đúng người.

"Phong tiên sinh, không, Phong gia, ngài thật sự là bác học đa tài!

Lần này, bọn tôi trông cậy vào ngài rồi!" Kiều Tam nịnh nọt nói.

Mặc Lân cũng vậy, mặt mày tươi rói, khẳng định: "Không sai, lần này nhờ ơn Phong tiên sinh!" Phong Nguyên Thanh cười nhẹ, tiếp tục nhìn sang tấm bạch thư tiếp theo, tức là Tứ Vận bạch thư.

Tứ Vận, tức là bốn mùa.

Bạch thư ghi chép: "Xuân lúc rạng đông, vạn vật phục sinh, ánh dương chiếu địa long, Thạch Cổ nghe tiếng nước; Hạ lúc chính dương, nóng bức tai ương, dẫn vạn vật đến; Thu lúc hoàng hôn, ráng chiều bao phủ, nhìn xuống địa long tựa lửa; Đông lúc đóng băng, sương giá ba thước, một ngày lạnh giá giải ba vận!" Tứ Vận bạch thư, ghi lại những cảnh tượng khác nhau trong mỗi mùa.

Sáng sớm mùa xuân, tia nắng đầu tiên của mặt trời đã chiếu lên địa long mạch, tại một vị trí gọi là 'Thạch Cổ', có thể nghe rõ tiếng nước chảy của địa long mạch.

Buổi trưa mùa hạ, cái nóng bức như tai họa, chim bay thú chạy khắp núi Phục Ngưu đều bị hấp dẫn đến địa long mạch để uống nước tránh nóng.

Buổi tối mùa thu, lúc mặt trời lặn, ánh ráng chiều bao phủ toàn bộ núi Phục Ngưu, từ trên cao nhìn xuống, địa long mạch giống như một con hỏa long.

Đến mùa đông, nguồn nước của địa long mạch sẽ đóng thành lớp băng rất dày, đông cứng ba thước.

Một ngày lạnh giá mà cần đến ba mùa mới tan chảy hoàn toàn.

Đây cũng là lý do tại sao đến mùa hè, cái nóng bức như tai họa, lại thu hút chim bay thú chạy đến uống nước tránh nóng.

Điều này chứng tỏ địa long mạch này, thực chất là một con sông ngầm, nước sông quanh năm bốn mùa đều mát lạnh.

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh cũng dịch nội dung tấm bạch thư "Nguyệt Lệnh Cấm Kỵ" mà anh có được cho mọi người nghe.

Muốn tiến vào lăng mộ, trước tiên phải tìm được Lang Thần Miếu.

Mà Lang Thần Miếu, ẩn mình trong sườn núi bên cạnh long thủ,

dùng thủ đoạn thông thường cũng khó mà tìm thấy.

Lối vào địa cung lăng mộ, được đặt ngay trong Lang Thần Miếu.

Và trong lăng mộ, đã đặt vô số cơ quan cạm bẫy độc địa, nhằm ngăn chặn đạo mộ tặc quấy rầy Phục Vương thi giải thăng tiên.

Các thủ đoạn bao gồm lối vào, huyền cung dưới lòng đất, vô số cạm bẫy cơ quan trong huyền cung.

Có bạch thư tham chiếu mới có thể tránh được cạm bẫy.

Chương 267

Kẻ đạo mộ tặc tầm thường một khi tiến vào, chỉ có một con đường chết.

Mà trong đó, còn ghi chép một con ám đạo.

Từ đó có thể thấy, Phục Vương tuy trăm mật vẫn có một sơ, lăng mộ tuy bố trí vô số cơ quan cạm bẫy, nhưng vẫn bị người ta tìm được sơ hở.

E rằng chỉ có người thiết kế lăng mộ mới có thể làm được điều đó.

Chỉ là cuối cùng có lẽ người đó đã không thoát khỏi số phận tuẫn táng, nên mới để lại bốn tấm bạch thư này.

Chỉ có điều, con ám đạo đó chỉ có ghi chép chi tiết về lối ra từ mộ thất đi ra ngoài, còn lối vào từ bên ngoài thì sau hai ngàn năm, trải qua bao biến đổi "thương hải tang điền", đã sớm không biết ở đâu rồi.

Mà xây dựng con ám đạo này, không phải để đi vào, mà là để đi ra.

Mà vị Phục Vương kia, khi còn sống cũng là một tu luyện giả, chắc hẳn cảnh giới không thấp.

Trong lăng mộ e rằng đã bố trí trận pháp, ngăn chặn thần thức của người khác dò xét.

Phong Nguyên Thanh muốn dùng thần thức tìm kiếm, e rằng cũng khó khăn.

Vì vậy, anh định làm theo chỉ dẫn của bạch thư này để tìm lăng mộ.

Bốn tấm bạch thư đã được giải mã xong.

Mọi người trố mắt há hốc mồm, những ghi chép văn tự tựa như thiên thư này, lại được Phong Nguyên Thanh phá giải một cách đơn giản như vậy.

"Thì ra bạch thư trên đó ghi chép ý này, không hổ là Mạc Kim Giáo Úy!" Mặc Lân cười cười nói.

"Nhưng hiện tại vẫn còn một vấn đề, năm 200 TCN, lịch sử xa xưa như vậy, bọn tôi phải tìm thế nào?

Trên bạch thư có vị trí cụ thể không?" Mặc Lân cau mày hỏi.

Lúc này, Hứa Thiên Truyện đứng ra nói: "Nếu người xưa đã ghi rõ địa điểm cụ thể, e rằng lăng mộ đó sớm đã trở thành điểm check-in du lịch của đạo mộ tặc rồi, đâu còn đến lượt chúng ta!" Sau đó, anh ta tiếp tục nói: "Các vị cũng không cần tìm nữa, từ mấy năm trước, tôi đã bắt đầu tra cứu các tài liệu lịch sử liên quan.

Trận đại địa chấn năm 200 TCN có quy mô rất lớn, trong rất nhiều chính sử và dã sử đều có ghi chép liên quan!" "Mà khu vực chấn tâm của trận đại địa chấn đó, chính là ở vùng Nhữ Huyện ngày nay.

Địa mạo sơn xuyên, sông ngòi đổi dòng mà bạch thư ghi chép, tôi đã đối chiếu kỹ lưỡng, chính là núi Phục Ngưu hiện tại!

Vì vậy, vị trí đại mộ Tây Sở này, hẳn là ở vùng núi Phục Ngưu!" Hứa Thiên Truyện quả quyết nói.

Mặc Lân và Kiều Tam mấy người cũng không có dị nghị.

Vì Hứa Thiên Truyện đã điều tra kỹ lưỡng, vậy họ cũng không cần tốn công sức tra lại nữa.

"Được!" Mặc Lân vỗ bàn, "Đã xác định được địa điểm, vậy mấy nhà chúng ta ai về nhà nấy chuẩn bị một chút, chia nhóm cử người đến núi Phục Ngưu, làm tốt công tác chuẩn bị!" Hành động đổ đấu lần này, có bốn phương thế lực tham gia, thanh thế không nhỏ, số

người tham dự cũng đông.

Chuyện đổ đấu như thế này, không thể phô trương, chỉ có thể tiến hành âm thầm.

Thế là họ chuẩn bị cử người chia thành nhiều đợt đến núi Phục Ngưu, trước tiên thăm dò tình hình.

Với Mặc Lân và Kiều Tam có nhiều thuộc hạ nhất, ngay trong ngày họ đã về sắp xếp nhân sự.

Còn Hứa Thiên Truyện thì chỉ có một mình.

Đoàn của Phong Nguyên Thanh cũng chỉ có bốn người, không cần chuẩn bị gì nhiều.

Núi Phục Ngưu cách thành Lạc Dương không xa, nằm trong địa phận Nam Dương, chỉ khoảng năm mươi cây số, có thể nói là khá gần.

Lái xe đến đó, chỉ mất khoảng một giờ là tới.

Đường đi không xa.

Cái tốn thời gian thực sự là phải tìm long mạch, định vị vị trí long thủ trong phạm vi núi Phục Ngưu.

Người mà Mặc Lân và Kiều Tam cử đi trước đã thăm dò xong địa điểm ở đó rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn người Phong Nguyên Thanh cùng đoàn người lớn, đến bên ngoài núi Phục Ngưu.

Phục Ngưu Sơn là một nhánh của đoạn phía Đông Tần Lĩnh, trải dài theo hướng Tây Bắc – Đông Nam, dài hơn hai trăm cây số, rộng từ bốn mươi đến bảy mươi cây số, độ cao trung bình khoảng một ngàn mét so với mực nước biển.

Phục Ngưu Sơn có ba ngọn núi chính, lần lượt là Kê Giác Tiêm,

Ngọc Hoàng Đỉnh và Lão Quân Sơn.

Trong đó Kê Giác Tiêm cao nhất với độ cao hai ngàn mét so với mực nước biển, là đỉnh cao nhất của Phục Ngưu Sơn.

Mặc dù đã vào tiết cuối thu, nhưng trên núi Phục Ngưu cây cối vẫn um tùm, một màu xanh biếc, mọi người nhìn từ xa qua, thấy một vùng xanh tươi rậm rạp.

Phục Ngưu Sơn từ thời Tùy Đường đã bắt đầu nổi danh, hiện tại cũng là một điểm du lịch quy mô nhỏ.

Mọi người xuống xe ở một chỗ hẻo lánh, đi bộ tiến vào bên trong núi Phục Ngưu.

Phục Ngưu Sơn chủ yếu là địa hình núi đá hoa cương, thân núi kiên cố, đại mộ Tây Sở ẩn chứa bên trong hẳn là vẫn được bảo tồn rất tốt.

Du khách đến đây đều tập trung ở mấy điểm tham quan như Ngọc Hoàng Đỉnh Thái Thanh Quan, Long Ngâm Các, Cửu Long Thác Nước, sẽ không tùy tiện chạy lung tung vào trong núi.

Vì vậy, đoàn người rất thuận lợi xuyên qua rừng núi, đến dưới chân núi Phục Ngưu.

Ngẩng đầu có thể thấy ba ngọn núi chính thẳng tắp vút lên tận trời, mây mù bao phủ.

Lúc này, những người được phái đến thăm dò trước đó cũng đã đến đây.

Mặc Lân đã phái họ đi các thôn làng gần đó để dò la tin tức, nhưng thật đáng tiếc, thời gian đã quá xa xưa, không thu được bất kỳ tin tức hữu ích nào.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của mấy người.

Cách đây hơn hai ngàn năm, đừng nói là dân làng, ngay cả rùa nghìn năm cũng chưa chắc đã biết lịch sử nơi đây.

Nếu thật sự dễ tìm như vậy, từ miệng dân làng là có thể dò ra, thì cổ mộ này cũng đâu đến lượt bọn họ.

Nghe xong thuộc hạ báo cáo, Mặc Lân cau chặt mày.

"Trong tình huống này, bước tiếp theo phải làm sao?" Mặc Lân hỏi.

Phong Nguyên Thanh đi tới, nói: "Manh mối cổ mộ, trong bạch thư đã nói rất rõ ràng.

Tiếp theo chúng ta trước hết tìm một nơi địa thế cao để lên đó xem sao!

Còn lại, cứ giao cho các Mạc Kim Giáo Úy chúng tôi đi!

Khám núi tìm rồng, phân kim định huyệt, chính là bản lĩnh sở trường của Mạc Kim Giáo Úy!" Mặc Lân nghe vậy, vỗ tay khen ngợi: "Vậy thì việc tìm kiếm long mạch, cứ giao cho mấy vị Mạc Kim Giáo Úy vậy!" Đồng thời, hắn lại có chút hối hận.

Mạc Kim Giáo Úy ngoại viện mà hắn mời đến, Trưởng lão Tuyệt Trần, cơ bản chẳng có chút tác dụng nào.

Đến lúc đó, phí xuất tràng vẫn phải trả cho ông ta một phần.

Nếu biết sớm có Phong Nguyên Thanh mấy Mạc Kim Giáo Úy chân chính này, hắn còn tìm ngoại viện làm gì!

Chỉ cần thành công đổ được ngôi cổ mộ này, cho dù là chia ít điểm hơn, thì cũng là kiếm được bộn tiền!

Nhưng bây giờ nói những điều này cũng vô ích, chỉ đành lặng lẽ thở dài một hơi.

Còn hòa thượng Tuyệt Trần, bản thân không có nhiều bản lĩnh, tuy

có vài chiêu, nhưng so với Phong Nguyên Thanh và những người khác thì kém xa.

Lúc này cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn Phong Nguyên Thanh mấy người sắp xếp.

Nói về nơi cao nhất, thì phải kể đến Kê Giác Tiêm có địa thế cao nhất, độ cao hai ngàn mét so với mực nước biển.

Vì địa long mạch vẫn chưa tìm thấy, nên đoàn người lớn vẫn ở lại dưới chân núi.

Mặc Lân, Kiều Tam mỗi người tự mình dẫn theo mấy tay thiện nghệ có thể lực tốt nhất, cộng thêm Hứa Thiên Truyện và bốn người Phong Nguyên Thanh, cả đoàn mười mấy người, tiên phong đi tìm địa long mạch.

Bây giờ là mùa thu, muốn tìm được địa long mạch, thì nhất định phải tìm một điểm cao, nhìn bao quát toàn bộ dãy núi Phục Ngưu mới có thể tìm thấy.

Vì vậy Phong Nguyên Thanh và mười mấy người khác, thẳng tiến Kê Giác Tiêm.

Chương 268

Họ giả dạng thành du khách, đi thẳng từ bậc thang ven núi lên đến "Thiên Ngoại Đình".

Tại đây có thể nhìn về phía đông thấy Long Môn, phía tây nhìn núi Hoa Sơn, phía nam nhìn Võ Đang, phía bắc nhìn Hoàng Hà.

Toàn bộ địa hình, địa mạo núi non gần Phục Ngưu Sơn đều có thể thu vào tầm mắt.

Bốn người Phong Nguyên Thanh cũng coi như tu luyện thành công, leo 3999 bậc thang, nhưng vẫn không đỏ mặt thở dốc, hơi thở vẫn đều đặn.

Mà ngược lại những người còn lại, trừ Hứa Thiên Truyện khá hơn một chút, thì đều mệt đến thở hổn hển, không thể đi nổi nữa.

Trải qua mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng đến gần chiều tối thì họ cũng lên đến Thiên Ngoại Đình.

Từ đây nhìn xuống, cảnh sắc bốn phía đều thu vào tầm mắt.

Giống như đang lạc vào một bức tranh cuộn với tiên khí mịt mờ.

Đúng như một câu cổ thi: "Hội đương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu." Mà lúc này chính vào hoàng hôn, tà dương tựa lửa, nhưng lại không gay gắt, mà mang một vẻ dịu dàng, mờ ảo, kéo dài.

Cảnh sắc như vậy, mọi người đều là lần đầu tiên nhìn thấy, vô cùng chấn động.

Đây là ráng chiều đẹp nhất mà họ từng thấy, không có một cái thứ hai.

Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy cảnh sắc tráng lệ này, không khỏi ôm

chặt cánh tay Phong Nguyên Thanh, tựa sát vào bên cạnh anh.

Phong Nguyên Thanh cũng rất tự nhiên kéo Dương Tuyết Lỵ vào lòng, hai người tựa vào nhau, thưởng thức ráng chiều hoàng hôn.

Hai người họ cứ thế thưởng thức cảnh sắc, còn những người khác, ban đầu bị ráng chiều làm cho chấn động một phen, sau đó sự chú ý đều dồn cả vào dãy núi bên dưới.

Mục đích của họ từ đầu đến cuối đều là tìm ra cổ mộ Tây Sở.

Còn Hồ Bát Ức, thì vô cùng tự giác quan sát địa hình núi non xung quanh, vận dụng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy bí thuật, lấy la bàn ra, bắt đầu tìm kiếm định vị long mạch.

Rất nhanh, anh ta đã phát hiện ra một dãy núi hình tựa hỏa long.

Ráng chiều đỏ rực, cùng cảnh sắc dãy núi Phục Ngưu nối liền thành một dải.

Ráng chiều chiếu lên một khe núi quanh co uốn lượn, ánh nước phản chiếu lên những tán lá cây chuyển vàng trong khe núi.

Dưới ánh ráng chiều, thoạt nhìn, trông giống như một con hỏa long, nằm vắt vẻo giữa các sườn núi.

Đúng như ghi chép trên Tứ Vận bạch thư: "Thu lúc hoàng hôn, ráng chiều bao phủ, nhìn xuống địa long tựa lửa." Ánh mắt Hồ Bát Ức chăm chú nhìn vào đó, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của những người khác.

Mặc Lân nhìn theo hướng ánh mắt của Hồ Bát Ức, lập tức kinh hô đầy phấn khích: "Rồng!" Hắn chỉ vào dải ráng chiều đó, toàn thân run rẩy, kích động không thôi.

"Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi!

Chỗ đó chắc chắn là địa long mạch!" Kiều Tam cũng không nhịn

được kinh hô.

Mà Hứa Thiên Truyện thì bình tĩnh hơn nhiều, anh ta dội một gáo nước lạnh vào mọi người.

"Đừng vui mừng quá sớm!

Chúng ta bây giờ chỉ nhìn thấy thân rồng của địa long, chứ chưa nhìn thấy long thủ và long vĩ của địa long!" "Chúng ta còn phải đi theo địa long tìm đến long thủ, mới có thể xác định vị trí cổ mộ!" Mọi người vui mừng chưa được bao lâu, mặt trời đã dần lặn xuống núi.

Ánh ráng chiều dần nhạt đi, sắc trời cũng tối sầm lại.

Con hỏa long kia cũng dần biến mất.

Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ tựa vào nhau, ngắm ráng chiều, cho đến khi trời bắt đầu tối sầm lại.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh nói: "Các vị, mọi người chắc cũng muốn sớm tìm thấy cổ mộ phải không?

Vậy chúng ta bây giờ xuống núi tìm kiếm!" Bị Phong Nguyên Thanh hỏi vậy, Mặc Lân và Kiều Tam đều không có dị nghị.

"Bây giờ thời gian còn sớm, chúng ta bây giờ xuống núi, trước khi trời tối hẳn, chắc có thể về đến chân núi." Mặc Lân nói.

Kiều Tam cũng tiếp lời: "Không sai, chúng ta đâu phải đến tham quan du lịch, vẫn là nên tìm thấy cổ mộ càng sớm càng tốt, tránh đêm dài lắm mộng!" Hứa Thiên Truyện cũng không có dị nghị.

Suy nghĩ của tất cả mọi người đều rất nhất quán.

Thế là mọi người lập tức khởi hành, đi xuống núi theo lối cầu thang.

Lúc này, trên đường núi vẫn còn lác đác vài du khách, họ cũng không muốn gây sự chú ý của người khác.

Tia sáng cuối cùng trên nền trời cũng biến mất, mọi người cuối cùng cũng về đến dưới chân núi Kê Giác Tiêm.

Sau đó lợi dụng màn đêm, trở về dưới núi Phục Ngưu, hội họp với đoàn lớn.

Có Phong Nguyên Thanh mấy vị Mạc Kim Giáo Úy này ở đây, cũng không sợ không tìm thấy vị trí long thân.

Lúc này sắc trời đã tối đen như mực.

Ánh trăng trong vắt chiếu rọi lên núi Phục Ngưu, sườn núi phủ một lớp bạc.

Gió núi, hòa cùng tiếng côn trùng kêu, thật là một bức tranh cảnh đêm thiên nhiên tuyệt đẹp.

Do đoàn người lớn đông đúc, lại mang theo không ít vật tư, tốc độ hành tiến không nhanh.

Mãi đến nửa đêm, mọi người mới đến được trước một khu rừng trũng gần địa long mạch.

Đi đường cả một đêm, người ngựa mệt mỏi, Mặc Lân và Kiều Tam cùng đám thuộc hạ đều mệt lả.

Và cùng với tiếng gió đêm vi vu, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy vài tiếng sói hú, âm thanh gần như truyền khắp cả núi Phục Ngưu.

Từ những tiếng sói hú này, Phong Nguyên Thanh nhận ra một tia nguy hiểm, nhưng đó là đối với người bình thường, còn đối với anh thì không có chút uy hiếp nào.

Mọi người không dám lơ là, liền tìm một vị trí bằng phẳng trong thung lũng để dựng trại, nghỉ ngơi một đêm.

Sáng ngày thứ hai, mọi người dưới sự chỉ dẫn của Hồ Bát Ức, tiếp tục tiến về hướng địa long mạch.

Sau nửa ngày lội bộ, mọi người cuối cùng cũng đến được khu khe núi quanh co mà hôm qua đã nhìn thấy từ đỉnh Kê Giác Tiêm.

Khe núi này, chính là thân rồng của địa long.

Chỉ là tiếp theo, cần xác định long thủ và long vĩ, như vậy mới dễ xác định đi về hướng nào.

Mà trong bạch thư, phương pháp phán đoán long thủ, là phải nhờ vào dị tượng Thiên Lang Trục Nguyệt mới có thể xác định.

Hơn nữa, giữa ban ngày ban mặt, cũng không thể phán đoán tinh tượng.

Đứng trên sườn núi hai bên khe núi.

Hồ Bát Ức cẩn thận quan sát khe suối và sườn núi hai bên bờ.

La bàn trong tay anh ta quay tít.

Anh ta có thể nhìn ra, khu khe núi suối này, quả thực là một phần của địa long mạch khổng lồ lộ ra trên mặt đất.

Vị trí long đầu và long vĩ, nhất định là hai hồ nước sâu.

Chính vì thế mà khó phán đoán đơn giản.

Vị trí long đầu cực kỳ tốt, phong thủy long vĩ cũng không tồi.

Hồ Bát Ức trầm tư tĩnh lặng, nhất thời cũng không cách nào phán đoán được.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh lan tỏa dọc theo khe núi về hai phía.

Thượng nguồn khe núi, là một hồ nước sâu, nước hồ sâu thẳm, thông với một con sông ngầm.

Nước ngầm không ngừng tuôn ra từ các khe nứt, chảy vào hồ sâu.

Còn hạ nguồn, diện tích hồ nước lớn hơn một chút, thần thức của

Phong Nguyên Thanh thâm nhập đáy hồ, phát hiện cũng có một số khe nứt thông với sông ngầm.

Chương 269

Xem ra phương pháp này không hiệu quả.

Thế là Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn lên trời.

Mặc dù là ban ngày, nhưng tinh tượng trên bầu trời, trong mắt anh, không có gì khác biệt so với ban đêm.

Nhãn lực của Nguyên Thần chân nhân, ở một mức độ nhất định đã thoát ly sự phụ thuộc vào vật chất.

Đồng thời vận khởi Địa Sát pháp thuật Tri Thời, tinh tượng và chiêm bặc.

Lượng lớn dữ liệu chảy qua tâm trí, được nguyên thần phân tích xử lý.

Chẳng bao lâu, anh đã tính ra kết quả mình muốn.

Chỉ là không ngờ lại trùng hợp đến vậy.

Tối nay từ giờ Tý đến giờ Sửu sáng mai, sẽ xảy ra một trận nguyệt toàn thực, đồng thời sao Thiên Lang cũng sẽ xuất hiện, trình diễn một màn "Thiên Lang Trục Nguyệt" chân chính.

Chẳng phải rất trùng hợp sao, bạch thư đã ghi chép, chỉ khi dị tượng Thiên Lang Trục Nguyệt xảy ra, mới có thể định vị được vị trí long thủ của địa long.

Sau đó anh và Dương Tuyết Lỵ trở về lều nghỉ ngơi.

Qua rất lâu sau, Hồ Bát Ức từ trên sườn núi đi xuống, Mặc Lân và Kiều Tam cùng những người khác cũng từ bên ngoài trở về doanh địa.

Ngôi đại mộ này phi phàm, có liên quan đến tu luyện giả.

Hồ Bát Ức mới bước vào con đường tu luyện chưa lâu, anh ta vẫn

chưa thể nhìn thấu bố trí của chủ nhân cổ mộ, nhất thời cũng không có manh mối gì.

Mà Mặc Lân và Kiều Tam, thì thuần túy là mò mẫm lung tung, có lòng muốn tìm manh mối, nhưng lại chẳng tìm thấy gì.

Thấy tất cả mọi người đã tập trung đông đủ, Phong Nguyên Thanh liền nói: "Tạm thời không cần tìm nữa, đợi đến đêm sẽ rõ!" "Ồ?" Hồ Bát Ức nghe vậy, lập tức biết Phong Nguyên Thanh chắc chắn đã có phát hiện, liền hỏi: "Phong gia, ngài có phải đã tìm thấy manh mối rồi không?" Mặc Lân và Kiều Tam cùng những người khác lập tức dán chặt mắt vào Phong Nguyên Thanh, muốn nghe anh nói gì.

Phong Nguyên Thanh khẽ cười nói: "Tôi vừa quan sát tinh tượng, phát hiện tối nay sẽ có một trận nguyệt toàn thực, sau đó, đồng thời còn xuất hiện dị tượng lang trục nguyệt.

Đến lúc đó, long thủ sẽ tự hiện ra!

Bây giờ, mọi người vẫn nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút, tránh buổi tối không có tinh thần." Mặc Lân nghe lời Phong Nguyên Thanh, có chút nghi hoặc: "Quan sát tinh tượng?

Giữa ban ngày ban mặt, làm sao mà xem tinh tượng được?" Hứa Thiên Truyện thì nheo mắt lại, vị trí của Phong Nguyên Thanh trong lòng anh ta lại tăng thêm rất nhiều.

Không ngờ, lại có thể ban ngày quan sát tinh tú, bản lĩnh này, cao hơn anh ta tưởng tượng nhiều!

Anh ta chắp tay về phía Phong Nguyên Thanh, nói: "Thủ đoạn của Phong gia như vậy, thật sự khiến người ta kinh thán!" Kiều Tam thì vẻ mặt nịnh nọt, cười nói: "Được, đã Phong gia nói vậy, tôi Kiều Tam là người đầu tiên tin tưởng.

Tôi sẽ cho thuộc hạ đi nghỉ ngơi hết, để chuẩn bị cho hành động

tối nay, ha ha ~" Mặc Lân cảm thấy mình đã rất coi trọng Phong Nguyên Thanh, không ngờ, mình vẫn còn quá coi thường anh.

Sau đó, hắn sắp xếp vài người cảnh giới, những người còn lại thì đều theo lời dặn dò của Phong Nguyên Thanh, đi nghỉ ngơi hết.

Còn Hồ Bát Ức và Bàn Tử, thì trở về lều của mình ngồi thiền tu luyện.

Dương Tuyết Lỵ cũng tranh thủ thời gian, bắt đầu tu luyện.

Phong Nguyên Thanh thì nhắm mắt giả vờ chợp mắt, thực chất đã phóng thần thức ra, tìm kiếm bên dưới gần hai hồ nước.

Chỉ là không thu được gì.

Màn đêm dần buông xuống, mấy người trực ban cảnh giới đã nhóm lên đống lửa trong doanh trại.

Những người nghỉ ngơi cũng dần dần đều đã thức dậy.

Sau khi ăn tối đơn giản, một vầng trăng tròn vành vạnh đã lên cao trên bầu trời.

Tất cả mọi người thu dọn doanh trại, đeo trang bị lên, dưới sự dẫn dắt của Phong Nguyên Thanh, leo lên sườn núi, một mặt men theo sườn núi tiến sâu vào trong núi Phục Ngưu, một mặt chờ đợi nguyệt thực.

Phong Nguyên Thanh phán đoán, vị trí cổ mộ chắc chắn nằm sâu trong núi Phục Ngưu, mà hạ nguồn khe núi, đã gần với ngoại vi núi Phục Ngưu.

Ở nơi rừng sâu hoang dã này, an toàn là trên hết.

Mặc Lân và Kiều Tam lần lượt sắp xếp người cảnh giới xung quanh.

Trực giác của dã thú rất nhạy bén, chúng dường như đã cảm nhận

được điều gì đó, bắt đầu không ngừng hú lên.

"Ngao ô ~~" Tiếng sói hú mạnh mẽ, vang vọng khắp bốn phía, so với tối qua, bầy sói dường như càng thêm bồn chồn.

Nhưng nghe tiếng, bầy sói còn khá xa, tạm thời chưa uy hiếp được bọn họ.

Kiều Tam thân là bang phái thủ lĩnh, từ trước đến nay rất gan dạ, hắn nói với những thuộc hạ có chút sợ hãi: "Mọi người không cần sợ, nghe tiếng thì bầy sói còn rất xa chúng ta.

Chúng nó chỉ thích hú vào ban đêm thôi, không có gì đâu!" Phong Nguyên Thanh nói: "Hôm nay là một ngày trăng tròn hiếm có, bầy sói hú trăng là hiện tượng bình thường!

Nhưng mà, Mặc lão bản, và Kiều bang chủ, hãy dặn người của hai người chú ý cảnh giới, bầy sói này không hề đơn giản!" Thần thức của Phong Nguyên Thanh bao trùm toàn bộ núi Phục Ngưu, bầy sói ở xa kia cũng lộ rõ trong tầm nhìn của anh.

Những con sói này, con nào con nấy đều mập mạp khỏe mạnh, vóc dáng không nhỏ.

So với bầy sói bình thường, quy mô còn lớn hơn không ít, có hơn một trăm con, phân tán trong thung lũng ở phía xa.

Mà con đầu đàn trong số đó, càng thêm quỷ dị.

Những con sói còn lại đều có bộ lông màu xám bạc, nhưng con sói đầu đàn này, lông lại có màu xám pha chút đỏ máu.

Ánh mắt hung ác, mang theo vẻ khát máu.

Ừm, đây là một con lang yêu đã khai mở linh trí, hình thể lớn hơn đám sói thuộc hạ của nó một chút.

Móng vuốt sắc bén, uy phong lẫm liệt, động tác nhanh nhẹn như

gió!

Xem ra, hẳn là đã sống rất lâu rồi.

Yêu thú nếu đã thành tinh, tuổi thọ của chúng, so với loài người, thì dài hơn rất nhiều.

Vì yêu thú tu luyện, mỗi một bước đều khó khăn hơn loài người rất nhiều, phải tốn nhiều thời gian hơn.

Trong thời đại ngày nay, điểm yếu ban đầu, ngược lại đã trở thành một loại ưu thế.

Phong Nguyên Thanh quan sát khắp dãy núi Phục Ngưu, không phát hiện yêu thú thành tinh nào khác.

Xa hơn nữa trong Tần Lĩnh, cũng không phát hiện khí tức yêu thú nào tồn tại.

Trong mắt Phong Nguyên Thanh tinh quang chợt lóe, xem ra, lai lịch của con yêu thú này có vấn đề rồi.

Kết hợp với ghi chép trong bạch thư Nguyệt Lệnh Cấm Kỵ, ngôi mộ này có hộ lăng thú tồn tại, chính là bầy sói.

Xem ra chính là bầy sói này.

Chủ mộ Tây Sở Phục Vương, là một tu luyện giả, nuôi một con yêu thú, cũng không có gì kỳ lạ.

Thời Tiên Tần, linh khí sung túc, rất nhiều nhân vật nổi tiếng, đều là vào thời kỳ này.

Hôm nay đúng là một ngày trăng tròn hiếm có, mà theo truyền thuyết, sói rất thích hú về phía mặt trăng.

Sơn Hải Kinh ghi chép: "Lại về phía đông bốn trăm dặm, gọi là Xà Sơn, trên đó có nhiều hoàng kim, dưới đó có nhiều xà, cây cối có nhiều tuân, nhiều dự chương, cỏ có nhiều gia vinh, thiếu tân.

Có loài thú, hình dạng như hồ ly, đuôi trắng tai dài, tên là ‘Khuyển Dã’ lang, thấy thì trong nước có binh đao.” Ngoại hình giống hồ ly, tai rất dài, mọc răng nanh sắc bén, thích sống bầy đàn, ý thức lãnh thổ rất mạnh.

“Khuyển Dã” là hung sát chi thú, nó xuất hiện ở đâu, ở đó sẽ có chiến tranh.

Nó còn giỏi chế tạo các loại huyễn thuật, mỗi khi đêm về, sẽ hấp thụ nguyệt hoa tinh khí để tu luyện.

Con lang vương này, chính là hậu duệ của “Khuyển Dã”, có vài phần năng lực của “Khuyển Dã”.

Con lang vương kia quay đầu lại, dường như nhìn về hướng mọi người đang ở, cảm nhận được có con người đang đến gần lăng mộ.

Thế là nó phát ra một tiếng hú, bầy sói bên dưới, lần lượt bắt đầu hành động, tiến gần về phía mọi người.

Chương 270

Mà con lang vương đó, thì vẫn đứng một mình trên đỉnh núi, ngẩng đầu hướng lên trời, đối nguyệt nuốt nguyệt hoa tinh khí tu luyện.

Có lẽ nó cảm thấy, với nhiều bầy sói thuộc hạ như vậy, đủ sức tiêu diệt kẻ địch xâm phạm rồi, bản thân nó liền không hành động.

Từ trước đến nay, những người hoặc sinh vật xâm nhập vào đây, đều bị bầy sói săn giết mà chết.

Mặc Lân và những người khác chỉ cho rằng bầy sói đã nghỉ ngơi rồi, không để ý, tiếp tục tiến về hướng dòng chảy khe núi.

Chỉ là một bầy sói bình thường, Phong Nguyên Thanh cũng không đặt vào mắt.

Trong phong thủy kham dư, "Thiên Lang Trục Nguyệt", chính là chỉ nguyệt toàn thực.

"Khuyển Dã" ghi chép trong Sơn Hải Kinh, đã hấp thu nguyệt hoa tinh khí tu luyện huyễn thuật, một khi gặp nguyệt toàn thực, sẽ đi truy đuổi mặt trăng.

Do đó hậu nhân cũng gọi nguyệt toàn thực là "Thiên Lang Trục Nguyệt".

Mà trên tấm Thiên Tượng bạch thư kia cũng có ghi chép, có liên quan đến điều này.

Vừa hay tối nay, chính là nguyệt toàn thực.

Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn sắc trời, còn một lúc nữa.

Trận nguyệt toàn thực này xảy ra vào giờ Tý đêm khuya, hiện tại

cách giờ Tý, còn mấy tiếng đồng hồ nữa.

Theo tốc độ hành tiến hiện tại của mọi người, để đến được chỗ hồ nước kia, cũng vừa hay cần mấy tiếng đồng hồ, thời gian gần như trùng khớp.

Đây là sâu trong núi Phục Ngưu, căn bản không có đường.

Suốt đường đi, đều là thuộc hạ của Mặc Lân và Kiều Tam luân phiên đi trước mở đường.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mọi người đi xuyên rừng mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được bên ngoài một bãi đất trống rộng rãi.

Nơi đây, gần hồ nước thượng nguồn, dòng suối càng thêm rộng rãi, cách rất xa cũng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Mà ở một bên khác của bãi đất trống ven sông, là một khu rừng bạch hoa rậm rạp.

Cây bạch hoa mọc cao lớn thẳng tắp, tán cây xum xuê lá tươi tốt.

Che khuất toàn bộ ánh trăng chiếu từ trên trời xuống, không một chút nào lọt xuống mặt đất.

Nhìn từ xa qua, rừng bạch hoa tối đen như mực, trông âm u đáng sợ.

Mà trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Đây là ngoại vi mộ Phục Vương, Phục Vương tất nhiên cũng đã bố trí về phong thủy cảnh quan.

Nếu không tùy tiện là có thể bị người khác xông vào, vậy chẳng phải ông ta rất mất mặt sao.

Trong lớp đất dưới khu rừng này, rải rác rất nhiều xương khô.

Bị lá cây che lấp, mục nát.

Phong Nguyên Thanh thấy, âm khí trong rừng cũng nặng hơn rất nhiều so với những nơi khác bên ngoài.

Hòa thượng Tuyệt Trần nhìn khu rừng nước đối diện, trong lòng có chút bất an, liền nói: "Mặc lão bản, chỗ này là tử địa, đằng nào cũng không thoát được, tôi thấy, chúng ta chi bằng đợi trời sáng rồi hãy đi.

Hơn nữa tôi cảm giác nơi đây..." "Nơi đây làm sao?" Hòa thượng Tuyệt Trần nhất thời không nói rõ được nguyên do, chỉ ấp úng: "Nơi đây... nơi đây, có chút không quá bình thường." "Rừng bạch hoa này âm khí quả thật nặng hơn bên ngoài!" Hứa Thiên Truyện tiếp lời.

Mọi người nghe vậy, đều cau mày.

Âm khí nặng, vậy chắc chắn là đã có người chết!

Mọi người suốt đường bôn ba, tuy trên đường đã lấy nước mấy lần, nhưng đã uống gần hết rồi.

Lúc này mọi người đều khô miệng khát lưỡi.

Nếu muốn lấy nước, vẫn phải đi qua đó.

Mọi người tuy là đi dọc theo khe núi, nhưng vị trí khe núi lại không thích hợp để đi lại.

Thế là họ đi trên một lớp sườn núi, địa hình đi qua đều khá hiểm trở, dốc đứng.

Chỉ có một vài vị trí tương đối bằng phẳng.

Đứng ở rìa sườn dốc bằng phẳng này nhìn xuống, có thể thấy mặt nước khe núi phản quang, nhưng địa thế rất dốc.

Còn đến khu rừng hoa trắng phía trước, địa thế đã thấp đi nhiều.

Kiều Tam không hề e ngại âm khí trong rừng hoa trắng, bản thân anh ta vốn dĩ gan dạ, kinh nghiệm đổ đấu nhiều năm khiến anh ta không sợ những thứ này.

Anh ta lớn tiếng nói: "Mẹ nó chứ, khu rừng này rậm rạp không lọt ánh sáng, âm khí nặng một chút cũng là bình thường thôi!" "Hơn nữa, chúng ta chính là ăn bát cơm này, đi lại giữa âm dương lưỡng giới, có ngôi mộ nào mà âm khí không nặng?

Sợ chết thì đừng có đến ăn bát cơm này!

Nếu các người sợ, vậy tôi đi trước!" Sau đó, anh ta đi đến phía trước nhất của mọi người.

Mặc Lân nghĩ cũng đúng, có gì mà phải sợ, liền đồng ý: "Kiều Tam nói có lý, hơn nữa, chúng ta cũng khát khô cổ rồi, nếu không kịp thời uống nước, e rằng thể lực cũng rất khó mà hồi phục được!" Phong Nguyên Thanh tự nhiên không có ý kiến gì, khu rừng này chỉ là âm khí hơi nặng một chút, người thể chất yếu có lẽ không chịu nổi, chứ không hề có sự tồn tại quỷ dị nào khác.

Điều duy nhất cần đề phòng chính là bầy sói đang không ngừng tiếp cận.

Thấy mọi người đều không có ý kiến, Kiều Tam liền hô hào tiếp tục tiến lên.

Trong rừng cây, mỗi cây đều rất cao lớn, thân cây một người ôm không xuể.

Cành lá sum suê, che phủ lẫn nhau, ánh trăng trên trời không lọt xuống được chút nào.

Tuy nhiên, đèn pin của mọi người đủ sáng, cũng mang đủ pin, không sợ không nhìn thấy đường.

Một đội lớn mấy chục người, hùng dũng tiến vào rừng.

Gây ra động tĩnh không nhỏ, nhưng lại không thấy bất kỳ con vật nào bị kinh động.

Điều đó cho thấy trong rừng này, chỉ có cây cối, không có động vật nào sinh sống ở đây.

Phong Nguyên Thanh tản thần thức ra, sau khi vào rừng phát hiện nơi đây đã bị cải tạo thành một tòa phong thủy trận pháp.

Hiệu quả không mạnh, chỉ là để mê hoặc phương hướng của con người mà thôi, lâu dần, kết hợp với âm khí nồng đậm, còn có thể gây ra ảo giác.

Đối phó với người bình thường thì thừa sức.

Đi dọc theo rừng, đột nhiên, có người kinh hãi kêu lớn một tiếng.

"Kiều Tam gia!" Người đó dùng đèn pin chiếu sáng dưới một gốc cây cách đó không xa, mọi người liền nhìn theo cột sáng đèn pin của anh ta.

Chỉ thấy một bộ xương trắng hếu, ngồi dưới gốc cây, có thể thấy trước khi chết thân thể anh ta co quắp, miệng còn há to.

"Người này bị dọa chết!" Hòa thượng Tuyệt Trần mở miệng nói.

"Dọa chết?

Là dã thú sao?" Mặc Lân nhướng mày hỏi.

"Chắc không phải, nhìn dáng vẻ của anh ta, là bị dọa chết trong nháy mắt, nếu là dã thú, chắc chắn sẽ ăn xác chết, anh ta sẽ không giữ tư thế hiện tại này!" Mọi người nghe vậy, sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Một lát sau, cách đó không xa lại phát hiện một người chết với tình trạng tương tự.

Phong Nguyên Thanh thấy họ vô cùng hoảng sợ, liền nói: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta vẫn nên rời đi nhanh chóng đi!" "Đúng,

Phong tiên sinh nói rất phải, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây thì hơn!" Mặc Lân vô cùng tán đồng nói.

Thế là mọi người lấy lại tinh thần, tiếp tục đi về phía trước.

Bình an vô sự xuyên qua rừng, đến trước một con suối nhỏ.

Chương 271

Nhìn dọc theo con suối về phía xa, có thể thấy nó chảy ra từ một thung lũng.

Mọi người vội vàng chạy đến bên suối, hứng nước lên và uống.

Sau đó reo lên: "Chết tiệt, nước này mát quá!

Lại còn ngọt nữa!" Lấy xong nước, mọi người ở bên suối, tìm một vị trí địa thế cao hơn để dựng lều, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ở ngoài hoang dã, tốt nhất không nên đóng trại sát nguồn nước.

Bởi vì có rất nhiều động vật đều sẽ đến nguồn nước uống vào ban đêm, sẽ thu hút thêm nhiều loài săn mồi.

Nếu đóng trại ở đây, không nghi ngờ gì là vô cùng nguy hiểm.

Mọi người đông người thế lớn, đến lúc đó không sợ dã thú, nhưng nhiều chuyện không bằng ít chuyện.

Đốt lửa trại, mọi người ăn tối đơn giản xong, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Đặc biệt là Mặc Lân, bản thân ông ta là ông chủ, lần này nếu không phải vì lăng mộ Phục Vương, ông ta cũng sẽ không đích thân ra mặt, lúc này đã thả lỏng, mệt đến không chịu nổi.

Thế là ông ta và Kiều Tam bàn bạc một lát, để lại một số người canh gác ban đêm, những người còn lại nghỉ ngơi, đợi đến khi nguyệt thực thì gọi dậy.

Phong Nguyên Thanh đứng ở vị trí cao nhất, nhìn về phía xa.

Lúc này, anh chú ý thấy, con sói vương đã điều khiển bầy sói, bao vây lại.

Đôi mắt đỏ như máu, đang ẩn mình trong rừng cây nhìn chằm chằm vào nơi mọi người đang ở.

Gần trăm con sói, phân tán ra từ từ tiếp cận, không phát ra một tiếng động nào.

Con yêu sói này, tuy có chút bản lĩnh, nhưng ở chỗ Phong Nguyên Thanh thì vẫn chưa đáng kể.

Anh ta lướt khí thế của mình qua mọi người, phóng thích về phía yêu sói và bầy sói.

Con yêu sói kia lập tức cảm thấy áp lực như núi, giống như bị một tồn tại khủng bố nào đó nhìn chằm chằm.

Hoành hành ở Phục Ngưu Sơn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nó gặp phải tình huống này, thế là nó không chút do dự mà bỏ chạy, miệng không tự chủ phát ra tiếng "ô ô".

Bầy sói còn lại cũng đều sợ đến mềm cả chân, bắt đầu tan rã.

Sau đó, yêu sói nhẹ nhàng hú một tiếng, đây là mệnh lệnh rút lui.

Bầy sói run rẩy, lập tức rút lui không ngoảnh đầu lại.

Thấy bầy sói đã rút đi, Phong Nguyên Thanh không để ý đến nó.

Mà là yên lặng chờ đợi nguyệt thực.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử trong lều tranh thủ từng giây tu luyện, môi trường Phục Ngưu Sơn và Trường Bạch Sơn ban đầu khá giống nhau, tốc độ tu luyện nhanh hơn không ít.

Dương Tuyết Lỵ sau khoảng thời gian tu luyện này, cảnh giới đã đạt đến Luyện Khí đỉnh phong, chỉ cần trầm lắng thêm một chút nữa là có thể đột phá đến Trúc Cơ.

Vũ Hóa Phi Tiên Quyết và Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh của Phong Nguyên Thanh vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Nàng không thể Ngự sử Tiên Thiên Nhất Khí, trực tiếp Luyện Khí hóa Thần, ở giữa cần đi thêm một bước, dung luyện Tinh Khí Thần thành một thể, hóa thành một viên Kim Đan viên mãn, sau đó tích lũy sức mạnh, tích lũy đủ rồi mới có thể khiến linh hồn trưởng thành, thuế biến ra Nguyên Thần.

Khoảng thời gian này, Dương Tuyết Lỵ không cần tu luyện, thế là nàng liền ở bên Phong Nguyên Thanh, hai người cùng nhau ngắm trăng.

Đêm nay mặt trăng đặc biệt tròn, hơn nữa nhìn cũng lớn hơn bình thường vài phần.

Ánh trăng thanh lạnh rải xuống giữa rừng núi, tỏa ra một vùng ánh bạc.

Không biết không hay, thời gian đã đến nửa đêm.

Lúc này trên mặt trăng xuất hiện một vùng bóng tối, che khuất mặt trăng.

Cùng với thời gian trôi đi, vùng bóng tối này càng lúc càng lớn, mặt trăng trực tiếp khuyết mất một góc, giống như bị chó gặm vậy.

"Nguyệt thực bắt đầu rồi!" Sau đó, anh bảo Hồ Bát Ức và Bàn Tử dừng tu luyện.

Ở bên kia, những người canh gác đêm cũng gọi Mặc Lân và Kiều Tam dậy.

Kiều Tam vừa nghe nguyệt thực, liền vội vàng bò dậy nhìn lên trời.

Quả nhiên mặt trăng đã khuyết đi một mảng lớn.

"Phong gia, anh đúng là thần rồi!

Nói hôm nay có nguyệt thực, quả nhiên là có nguyệt thực!" "Đây

chính là cái gọi là Thiên Lang Trục Nguyệt sao?" Kiều Tam nhìn Phong Nguyên Thanh kính nể như thần.

Miệng khuyết trên mặt trăng càng lúc càng lớn, ánh trăng dần dần biến mất.

Mặt đất và rừng núi vốn được bao phủ một tầng ánh bạc, trong khoảnh khắc trở nên tối đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón.

Cả Phục Ngưu Sơn chìm trong bóng tối tĩnh mịch.

Nguyệt toàn thực xuất hiện không thường xuyên, mỗi lần xuất hiện, nhiều nhất cũng chỉ duy trì một giờ đồng hồ, nếu ngắn thì có thể vài phút là trôi qua.

Lúc này Hứa Thiên Truyện đột nhiên hô lên: "Mọi người đều tắt đèn pin đi!" Kiều Tam vô cùng khó hiểu: "Gì cơ, tắt đèn pin?

Không thấy đã nguyệt toàn thực rồi sao, nếu tắt đèn pin, chúng ta chẳng phải sẽ chẳng nhìn thấy gì à?" Bản lĩnh của Hứa Thiên Truyện không tồi, đầu óc cũng rất nhanh nhạy, ông ta rất nhanh đã nghĩ ra điểm mấu chốt.

"Trên Thiên Tượng Bạch Thư kia ghi lại chính là nguyệt toàn thực hiện tại!

Cái gọi là Thiên Lang Trục Nguyệt, chính là nguyệt toàn thực!" "Chúng ta phải tranh thủ thời gian, nhanh chóng lợi dụng cơ hội nguyệt toàn thực này để tìm ra Long Mạch Chi Thủ, nếu không bỏ lỡ cơ hội này, ít nhất cũng phải đợi đến năm sau!" "Tắt đèn đi, chúng ta mới có thể quan sát chính xác hơn sự biến hóa địa lý sau nguyệt toàn thực!" Mặc Lân và Kiều Tam nghe giọng điệu chắc chắn của ông ta, cũng không nghi ngờ gì, dù sao cũng không ảnh hưởng gì.

Thế là lập tức bảo thủ hạ đều tắt đèn pin đi.

Trong nháy mắt, ánh sáng biến mất, cả doanh địa bị bóng tối bao

phủ, chỉ còn lại đống lửa trại cách đó không xa, vẫn bập bùng vài đốm lửa.

Phong Nguyên Thanh không nói gì, nguyệt thực không phải là trọng điểm, mấu chốt là Thiên Lang Tinh vẫn chưa xuất hiện.

Hứa Thiên Truyện và những người khác không biết điều này, ông ta cùng Mặc Lân, Kiều Tam và một đám thủ hạ, đều trừng lớn mắt, cẩn thận quan sát con suối trước mắt và thiên tượng tĩnh mịch trên bầu trời đêm.

Nhưng lại chẳng phát hiện ra điều gì.

"Không đúng, chắc chắn là đã bỏ qua thứ gì đó!

Rốt cuộc là gì chứ?

Chắc chắn là ở đâu đó vẫn còn thứ gì chưa phát hiện!" Ở phía xa, bầy sói và sói vương trước đó đã bao vây lại, cũng bị thiên tượng nguyệt toàn thực kinh động.

"Gào ô~~" "Gào ô~ô~" Một tràng tiếng hú sói vang vọng từ cách đó không xa truyền đến, nghe âm thanh khá gần.

Chỉ là bị Phong Nguyên Thanh chấn nhiếp, không dám đến gần, chỉ dám trốn ở cách đó không xa nhìn chằm chằm vào nơi này.

Con sói vương kia bị mộ chủ nhân Sở Phục Vương nuôi dưỡng ở đây, chính là để bảo vệ lăng mộ, ngăn cản tất cả những người đến gần.

Nó không thể phản kháng mệnh lệnh của Phục Vương, lại không dám đến gần, chỉ có thể trốn ở xa rình mò.

Mọi người bị tràng tiếng hú sói này dọa cho giật mình.

Bầy sói cùng nhau hú, lại còn gần đến thế, cứ như là đã vào hang sói vậy.

“Chuyện gì vậy?” Tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng.

“Nhất định là nguyệt toàn thực, hiện tại bầy sói chỉ là hú, không tấn công lại, mọi người đừng bật đèn!” Hứa Thiên Truyện hô lên.

Tràng tiếng hú sói này kéo dài rất lâu, cứ hú mãi không ngừng.

Nguyệt toàn thực lần này, thời gian kéo dài rất lâu, mấy chục phút trôi qua, cũng chỉ là một vùng tối đen, không thấy ánh trăng.

Nửa đêm trôi qua, lúc này, trên bầu trời đêm tối đen, một điểm sáng lóe lên, đang từ từ di chuyển.

Chương 272

Phong Nguyên Thanh thấy tình hình này, tinh thần cũng chấn động.

Anh ta mở miệng nói: "Thiên Lang Tinh xuất hiện rồi, đây mới là Thiên Lang Trục Nguyệt thực sự!

Mọi người chú ý sự biến hóa trên mặt đất!" "Thiên Lang Tinh!" Hứa Thiên Truyện lẩm bẩm.

Trong thiên văn học, khi mặt trăng, trái đất và mặt trời nằm trên cùng một đường thẳng, toàn bộ mặt trăng đi vào vùng bóng tối của mặt trời, hiện tượng này được gọi là nguyệt toàn thực.

Và mỗi khi nguyệt toàn thực xuất hiện, "Thiên Lang Tinh" bên cạnh nó, chính là ngôi sao sáng nhất.

"Vậy ra đây mới là hàm nghĩa chân chính của Thiên Lang Trục Nguyệt được ghi trên bạch thư ư?!" Hứa Thiên Truyện tự nhủ.

Khi Thiên Lang Tinh sáng nhất, giống như một viên minh châu lấp lánh, thậm chí có thể tranh huy với mặt trăng.

Ngay sau khi Thiên Lang Tinh xuất hiện, cả con suối nhỏ như được bao phủ một tầng ánh bạc, trong đêm tối đen sâu thẳm này, vô cùng nổi bật, liếc mắt một cái là có thể thấy.

Con suối này, dưới ánh sáng của Thiên Lang Tinh, như biến thành một con rồng bạc, uốn lượn hùng vĩ, xuyên qua cả Phục Ngưu Sơn.

Còn ở thượng nguồn con suối, Phong Nguyên Thanh rõ ràng quan sát thấy, một luồng sáng bạc khổng lồ đang rực rỡ phát sáng.

Nơi đó, chính là hồ nước đầu nguồn của con suối này.

Sự thật chứng minh, nơi đó quả thực là Long Thủ.

“Mọi người xem, đó là cái gì?” Mặc Lân rất nhanh đã phát hiện ra luồng sáng bạc cách đó không xa, chỉ vào nói.

“Xuất hiện rồi!

Nơi đó chính là vị trí của Long Mạch Chi Thủ!” Hứa Thiên Truyện lập tức nói.

“Không sai, chính là chỗ đó!

Không cách xa lắm, nhân lúc nguyệt thực còn chưa kết thúc, chúng ta mau qua đó xác định vị trí đi!” Phong Nguyên Thanh nói.

“Phong tiên sinh nói đúng, chúng ta mau đi, lều bạt có thể đợi quay về rồi thu, tìm được vị trí chính xác của Long Mạch là quan trọng nhất!” Mặc Lân tán đồng nói.

Mọi người vội vàng khởi hành, đến bên dòng suối, chạy dọc theo dòng suối về phía thượng nguồn.

Dưới ánh sáng của Thiên Lang Tinh, cả con suối nhỏ lấp lánh ánh bạc, dưới ánh bạc này, phong thủy trận thế của rừng hoa trắng đã mất đi tác dụng, không thể ngăn cản mọi người.

Chạy dọc theo dòng suối thêm mười mấy phút, mọi người cuối cùng cũng đến được vị trí của luồng sáng bạc đó, một cái hồ nước lớn.

Đây chính là đầu nguồn của dòng suối, đường kính rộng mười mấy mét, nước hồ theo dòng suối không ngừng chảy xuống hạ nguồn.

Lúc này, dưới ánh sáng của Thiên Lang Tinh, hồ nước này được chiếu sáng như một tấm gương thủy ngân, phản chiếu ánh sáng của Thiên Lang Tinh.

Chỉ là Hứa Thiên Truyện nghi hoặc, tại sao Thiên Lang Tinh có thể chiếu sáng hồ nước, mà ánh trăng sáng hơn lại không được?

Ông ta nghĩ mãi không hiểu, điều này đã vượt quá phạm vi kiến thức của ông ta rồi.

Vì Long Mạch Chi Thủ ở đây, vậy thì lối vào lăng mộ chắc chắn ở gần đó, chỉ cần cẩn thận tìm kiếm một chút là có thể tìm thấy.

Thật trùng hợp, khi mọi người đến hồ nước, nguyệt toàn thực cũng đã đến hồi kết.

Thiên Lang Tinh từ từ ẩn đi, bị ánh trăng rọi xuống che lấp ánh sáng.

Mặt trăng to tròn lại từ từ hiện rõ thân hình.

Rất nhanh, ánh trăng tràn ngập cả mặt đất, ánh bạc phản chiếu trên hồ nước cũng hoàn toàn biến mất.

"Mọi người bật đèn pin lên, chú ý quan sát xung quanh, xem có manh mối gì không!" Phong Nguyên Thanh hô lên.

Dưới ánh sáng của mấy chục chiếc đèn pin, cả hồ nước được chiếu sáng rõ mồn một.

Đầu kia của hồ nước, tựa vào vách núi dốc đứng như dao gọt, bên trái là rừng hoa trắng rậm rạp.

Còn bên phải, là một sườn núi hơi nhấp nhô, trên đó cũng mọc cây cối rậm rạp.

Còn trong thung lũng dưới sườn núi, giữa những dây leo che phủ, Phong Nguyên Thanh chú ý thấy, có một số trụ đá hình tròn.

Cái này không thể tự nhiên hình thành được, chắc chắn là do con người xây dựng.

"Ở đằng kia!

Đi, qua đó xem thử!" Phong Nguyên Thanh chỉ xuống phía dưới sườn núi nói.

Mọi người thấy Phong Nguyên Thanh nhanh như vậy đã tìm thấy mục tiêu, không khỏi kinh ngạc, đây chính là Mạc Kim Giáo Úy sao?

Quả nhiên lợi hại!

Mọi người đi theo sau Phong Nguyên Thanh, đến dưới sườn núi này.

Đến gần, mọi người cũng phát hiện ra những trụ đá hình tròn kia, quả thực không phải tự nhiên hình thành, trên đó còn điêu khắc những hoa văn tinh xảo.

Trên trụ đá bị dây leo rậm rạp bao phủ, nếu mắt không đủ tinh, thì không dễ phát hiện ra.

Trụ đá này đổ nát ở đây, lộ ra một nửa, nửa còn lại bị vùi lấp trong thân núi.

"Nơi này hẳn là một di tích kiến trúc cổ đại nào đó, dựa núi mà xây, chỉ là niên đại quá lâu xa, thân núi bị nước mưa xói mòn nhiều năm dẫn đến sạt lở, vùi lấp phần lớn kiến trúc này." "Đi, bới những dây leo này ra, xem bên trong là tình hình gì!" Mặc Lân ra lệnh cho thủ hạ.

Kiều Tam thấy vậy, cũng lập tức ra lệnh cho thủ hạ tiến lên giúp đỡ.

Tất cả mọi người đều cầm Lạc Dương sạn trong tay, dùng đầu sạn sắc bén chặt đứt những dây leo chằng chịt kia.

Rất nhanh, đường nét của kiến trúc lộ ra bên ngoài dần dần hiện rõ.

Trên trụ đá, và trên vách tường, điêu khắc rất nhiều phù điêu tinh xảo.

Hòa thượng Tuyệt Trần nhìn thạch điêu nói: "Tôi thấy trụ đá rất

thô, phù điêu tinh xảo hoa lệ, kỹ thuật điêu khắc tinh xảo, tuyệt đối không phải kiến trúc bình thường!" "Trần đại sư nói không sai, những phù điêu này khéo léo tuyệt mỹ, nếu là nguyên vẹn, giá trị tuyệt đối không nhỏ!" Mặc Lân tán đồng nói, với tư cách là một thương nhân đồ cổ lão luyện, nhãn lực của ông ta vẫn rất tốt.

Những phù điêu này, nếu có thể bóc xuống, gặp được chủ mua hiểu hàng, chắc chắn có thể bán được giá tốt.

Mặc Lân lập tức hạ lệnh, bảo thủ hạ sau khi dọn dẹp dây leo xong, lại bóc hết những thứ có thể bóc xuống.

Dù cho cổ mộ Tây Sở này không tìm thấy, cũng không đến nỗi tay trắng trở về.

Rất nhanh một mảng lớn dây leo bị chặt đứt, hai trụ đá, và một đường nét mái ngói đỏ gạch đen lộ ra trên mặt đất, phần lớn bị vùi lấp dưới lòng đất.

Từ đây có thể thấy, di tích bị sạt lở núi vùi lấp bên dưới không hề nhỏ.

Bị sạt lở núi vùi lấp đến mức này mà vẫn không sụp đổ, thật kỳ lạ.

Sạt lở núi quy mô lớn như vậy, muốn khai quật hoàn toàn di tích này, thì chỉ có thể đào cả ngọn núi này ra, đó là một công trình khổng lồ, hiển nhiên họ không thể làm như vậy.

Tuy nhiên, từ đường nét còn sót lại của di tích, nó tựa vào sườn núi, mặt hướng ra hồ nước.

Còn sạt lở núi là từ phía sau vùi lấp về phía trước.

Nhìn như vậy, cửa chính của nó có lẽ vẫn còn tìm thấy được.

Phong Nguyên Thanh dùng thần thức thâm nhập xuống lòng đất

quét một lượt, rất nhanh đã phát hiện, dưới di tích này, có một không gian lớn, còn cửa chính, thì ở phía gần hồ nước.

Phong Nguyên Thanh dẫn ba người Dương Tuyết Lỵ đến vị trí cửa chính, Mặc Lân và Kiều Tam thấy vậy, cũng đi theo.

Phong Nguyên Thanh chỉ xuống mặt đất nói với Mặc Lân và những người khác: "Chính là vị trí này, Mặc lão bản, Kiều bang chủ, bảo người của các anh đến đào ra đi!" Hai người nghe vậy, lập tức hưng phấn hô lên với thủ hạ: "Không nghe thấy lời của Phong tiên sinh sao?

Đều mau đến đây đào cho tôi!" Một đám tiểu đệ vội vàng chạy đến, cầm Lạc Dương sạn trong tay liền đào xuống.

Mấy tiểu đệ chỉ dùng sức đào vài nhát, đã đụng phải một vật cứng, phát ra tiếng "keng~" trầm đục.

Mặc Lân và Kiều Tam đều nghe rõ tiếng động, trong lòng đại hỉ.

Và những tiểu đệ kia cũng dốc hết sức lực, ra sức đào xuống.

Chương 273

Một lát sau, một mảng đất lớn được đào ra, lộ ra thứ bên trong đất.

Đèn pin chiếu qua, trong lớp đất màu xám nâu, lóe lên một mảng màu xanh.

Đây là đồng rỉ!

"Đồng xanh?" Mặc Lân và Kiều Tam đều trừng lớn mắt, mang theo vẻ mừng rỡ khó che giấu.

"Đào!

Tất cả mau đào cho tôi!" Những thủ hạ này đi theo Mặc Lân và Kiều Tam, cũng đã đổ đấu không ít, có chút kiến thức, đào ra đồng xanh, cho thấy nơi này không hề đơn giản.

Tất cả mọi người như được tiêm thuốc kích thích, động tác trên tay lại nhanh thêm vài phần.

Mấy chục tiểu đệ cùng đào, hiệu suất rất cao.

Rất nhanh, đã đào đến đáy.

Không thấy đồ đồng, nhưng lại đào ra một cánh cửa đồng lớn!

Cánh cửa này rộng hơn hai mét, cao hơn ba mét, trên bề mặt còn có một lớp rỉ sét dày đặc.

"Đây chính là cửa lớn của di tích này!" Phong Nguyên Thanh nói với Mặc Lân và mấy người kia.

"Cái này, rốt cuộc đây là kiến trúc gì, lại dùng đồng xanh làm cửa lớn?" Mặc Lân và Kiều Tam đều rất nghi hoặc trong lòng.

Tuy cửa lớn mọc đầy rỉ đồng, nhưng vẫn không khó để nhìn ra,

trên đó điêu khắc rất nhiều hoa văn tinh xảo, kiến trúc này chắc chắn không tầm thường.

"Chúng ta mở ra vào xem chẳng phải sẽ biết sao?

Đừng có ở đây mà sốt ruột nữa!" Vương Bàn Tử trong ánh mắt lộ rõ vẻ hưng phấn.

"Mở, đương nhiên phải mở, chúng ta chẳng phải là đến vì cái này sao?

Có gì mà phải nghĩ?" Kiều Tam cũng đã sốt ruột không chờ được.

Ngay cả cửa lớn cũng xa xỉ dùng đồng để chế tạo, vậy đồ vật bên trong có thể đơn giản sao?

Đừng nói Kiều Tam, ngay cả mấy chục tiểu đệ xung quanh, trong mắt cũng lấp lánh ánh tham lam.

Nơi này, hiển nhiên có bảo bối, chuyến này không uổng công.

Đến lúc đó, đợi sau khi dọn hết bảo bối bên trong ra, mấy vị đại ca ăn phần lớn, họ theo sau cũng có thể húp được chút canh, kiếm được một khoản.

Mặc Lân tự nhiên không có dị nghị, ông ta chỉ là khách sáo nói miệng vậy thôi.

Riêng hai cánh cửa lớn này thôi, đã có thể đáng giá không ít tiền.

Thế là ông ta phân phó: "Các người đi tháo cửa lớn xuống, đều chú ý cho tôi, đừng làm hỏng!" Các tiểu đệ nghe phân phó, lập tức hành động.

Bảy tám người cùng tiến lên đẩy cửa.

Cánh cửa đồng xanh này bị chôn dưới lòng đất ngàn năm, đã rỉ sét đến cứng, khe hở giữa hai cánh cửa đã bị lượng lớn rỉ đồng lấp đầy, dính liền vào nhau.

Bảy tám người, dốc hết sức bình sinh, giày cũng giẫm nát, cũng không thể đẩy cửa lớn ra.

Không nhúc nhích chút nào.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, liền tiến lên, nâng Đường Khê Pháp Kiếm lên, cắm vào khe cửa, từ trên xuống dưới vạch một đường, lớp rỉ đồng dính liền bị cắt đứt.

Sau đó lại vạch hai đường ở các khe hở phía trên và dưới, mở hết tất cả các khe hở.

Lần này, mấy người dùng sức đẩy một cái, cửa đồng xanh cuối cùng cũng mở ra một khe.

Tuy khe cửa đã được dọn rỉ đồng, nhưng rỉ sét ở trục cửa thì không có cách nào.

Vài phút sau, mấy người mệt đến mồ hôi đầm đìa, cuối cùng cũng đẩy cửa hé mở, đủ để một tên béo lớn đi qua.

Cũng tiện để vận chuyển đồ vật ra ngoài.

Mặc Lân nhìn Kiều Tam, Phong Nguyên Thanh và mấy người kia một cái.

Sau đó, liền phái gọi mấy tiểu đệ gan dạ lại lanh lợi đến, đi vào trước thám thính đường, xem tình hình bên trong.

Ông ta là ông chủ, có chuyện đương nhiên là để tiểu đệ đi trước, đặc biệt là trong cổ mộ, cơ quan trùng trùng, làm sao có thể để mình là ông chủ đi trước chứ?

Mấy người nhận mệnh, trang bị đầy đủ, cẩn thận từng li từng tí đi vào không gian sau cánh cửa.

Mặc Lân cùng Kiều Tam, Hứa Thiên Truyện và mấy người khác, thì đứng ở cửa, nhìn vào bên trong, trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy

vài cột sáng, không nhìn thấy những thứ khác.

Bên trong mọi việc thuận lợi, không đụng phải cơ quan nào.

Bảy tám phút sau, mấy người từ trong cửa lớn đi ra.

Mặc Lân lập tức mở miệng hỏi: "Bên trong tình hình thế nào, có minh khí không?" "Lão bản, bên trong hình như là một tòa thần miếu, chỉ thấy một pho tượng và một cái bàn đá, không thấy minh khí gì cả!

Cũng không đụng phải cơ quan!" Một trong số đó nói.

"Đúng, trên tường còn có một số bích họa, không có phát hiện gì khác." Một người khác nói.

Mặc Lân nghe vậy nhìn Phong Nguyên Thanh, nói: "Vì bên trong không có vấn đề gì, vậy chúng ta vào xem thử đi, lối vào cổ mộ, có lẽ ẩn giấu ở đâu đó bên trong!" Phong Nguyên Thanh tự nhiên không có gì phản đối.

Mọi người chen chúc nhau vào, tiến vào sau cánh cửa.

Mấy chục người đi vào, nhưng lại không hề chật chội chút nào.

Không gian bên trong rất lớn.

Phong Nguyên Thanh quét mắt một vòng, tường xung quanh đều được xây bằng những khối đá xanh lớn, vô cùng kiên cố, trách nào kiến trúc có thể đứng vững trong trận sạt lở núi mà vẫn bình an vô sự, không hề đổ sụp.

Không gian này, ước chừng rộng hai ba trăm mét vuông.

Giữa còn có mười sáu cây cột đá to lớn chống đỡ, xếp thành một hàng dài, ở cuối cùng, thì là một pho tượng đá cao lớn.

Phía trước bày một cái bàn thờ bằng đá xanh.

Pho tượng đá này không phải dáng vẻ của pho tượng bình thường,

mà là đầu sói thân người.

Thân khoác trường bào, tay cầm tiết trượng, phía sau còn kéo theo một cái đuôi sói.

Đặc biệt nhất chính là cái đầu sói của pho tượng, hai tai nhọn dựng đứng, mặt rất dài, hình chóp.

Tuy không có vẻ hung tợn nanh ác như loài sói bình thường, nhưng trong ánh mắt của nó, lại lộ ra một cỗ khí thế âm ngoan, khiến người ta nhìn vào mà sinh lòng e sợ.

Pho tượng này, khá có thần vận.

Hiển nhiên, nghệ nhân chế tác pho tượng này, trình độ rất cao.

Tuy nhiên Phong Nguyên Thanh vẫn nhạy bén nhận ra, trên pho tượng này có một tia khí tức thần lực.

Pho tượng này sống động như thật, tia thần lực này, đã đóng vai trò vô cùng lớn trong đó.

Khiến trong mắt pho tượng như có thần, hệt như nó đang sống sờ sờ đứng trước mặt bạn vậy.

Pho tượng yên lặng đứng trên đài thần, phía trên nó, còn treo một tấm biển đá xanh.

Trên đó khắc tám chữ cổ triện.

Là chữ tiểu triện được sử dụng sau khi Tần thống nhất sáu nước, thống nhất văn tự, thống nhất xe cộ.

"Lang Thần che chở, diệt bạo an lành!" Chữ tiểu triện này rất dễ nhận biết, những người làm nghề đồ cổ, về cơ bản đều có thể đọc hiểu.

Mặc Lân, Kiều Tam, và ánh mắt của Hứa Thiên Truyện ở một bên, cũng bị pho tượng thần sống động như thật này thu hút.

Chương 274

Kiều Tam vốn là người xuất thân giang hồ, không có học thức gì, làm sao nhận ra chữ tiểu triện, chỉ có thể kinh ngạc há to miệng.

Còn Mặc Lân, trong lúc kinh ngạc, vô thức đọc ra những chữ trên tấm biển.

"Xem ra đây chính là miếu Lang Thần rồi, không sai được!" Kiều Tam sau khi kinh ngạc, phản ứng lại, vỗ tay nói.

Mặc Lân cũng từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại.

Ông ta phân phó cho thủ hạ: "Tất cả tản ra tìm kiếm, xem có cơ quan hay cửa ngầm không." Kiều Tam cũng phân phó thủ hạ, bắt đầu tìm kiếm.

Phong Nguyên Thanh thì dẫn ba người Hồ Bát Ức, đến trước bích họa bên trái, cẩn thận quan sát.

Thiên phú "xem hình đoán ý" của Dương Tuyết Lỵ lại phát huy tác dụng.

Nội dung bích họa vẫn rất sống động và chân thực.

Đại ý là, sau khi Đại Việt thống nhất, Doanh Chính tàn bạo bất nhân, khiến bách tính lầm than, sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, lúc này, có một vị thần linh đầu sói xuất hiện, ngài cứu tế bách tính, ban phước tặng thuốc, ban phát lương thực, dẫn dắt bách tính nổi dậy, phản kháng sự cai trị tàn bạo của nhà Tần.

Để bày tỏ lòng tôn kính, đặc biệt đã xây dựng một tòa thần miếu ở đây, để mọi người cung phụng cúng bái.

Nhìn từ lịch sử, hiển nhiên cuộc khởi nghĩa này đã thất bại, trong chính sử không hề có ghi chép gì, chỉ có trong dã sử có vài phần ghi

chép.

Hơn nữa hiển nhiên là đã được tô vẽ.

Bạch thư ghi lại, chỉ khi tìm thấy miếu Lang Thần, mới có thể tìm thấy lối vào cổ mộ.

Điều đó cho thấy lối vào nằm ở đâu đó trong miếu Lang Thần.

Lúc này, thủ hạ của Mặc Lân báo cáo, đã tìm thấy một tấm bia đá, thế là mọi người đều vây lại xem xét.

Tấm bia đá này, dựng sau tượng thần, chỉ cao hơn một mét.

Trên đó chi chít hơn nghìn chữ tiểu triện.

Kiều Tam nhìn hai mắt tối sầm, Mặc Lân tuy là thương nhân đồ cổ, hiểu một số chữ tiểu triện, nhưng nhiều chữ như vậy, nhìn vào liền không ổn lắm, từng chữ đơn lẻ ông ta có thể nhận ra, nhưng nối liền lại thì không hiểu.

Thế là hai người họ nhìn về phía Phong Nguyên Thanh, hỏi: "Phong tiên sinh, anh xem, trên này viết cái gì?" Phong Nguyên Thanh liếc nhìn một cái, sau đó nói: "Cũng tương tự như trên bích họa, chỉ là ghi chép cụ thể hơn một chút, còn có thêm vài cái tên.

Vị Lang Thần này tên là 'Khuyển', vì không thể chịu đựng sự cai trị bạo ngược của nhà Tần mà dẫn dắt bách tính khởi nghĩa.

Ngoài ra, còn có một thông tin quan trọng, đại đệ tử dưới trướng Lang Thần, tên là Phục Kinh, là hậu duệ nước Sở, có dũng có mưu, dưới sự che chở của Lang Thần, đã dẫn dắt bách tính thành lập Lang Thần Quân, trên chiến trường bách chiến bách thắng, đánh cho quân Tần tan tác, rất nhanh đã chiếm lĩnh một vùng đất, tự lập làm vương, xưng là 'Sở Phục Vương'!" Mặc Lân và những người khác nhíu mày, Hồ Bát Ức và Dương Tuyết Lỵ cũng vậy.

Trong lịch sử, căn bản không có ghi chép về nhân vật Sở Phục Vương này, chỉ nghe nói đến Tây Sở Bá Vương, chưa từng nghe nói đến Phục Vương.

Kiều Tam không quan tâm đến điều này, anh ta hỏi: "Vậy nói cách khác, Tây Sở đại mộ mà chúng ta muốn tìm, chính là mộ của Sở Phục Vương này?" "Không sai, chắc chắn là như vậy." Phong Nguyên Thanh nói.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta mau đi tìm cửa ngầm cơ quan ở đâu?

Bàn gia tôi đã không chờ được rồi!" "Haha, vị Bàn gia này xem ra cũng là người trọng tình nghĩa, tôi Kiều Tam thích kết giao bạn bè như vậy." Kiều Tam cười nói.

"Nhưng mà, bây giờ nhìn thời gian đã hơn 2 giờ sáng rồi, anh em đi đường xa cả ngày, đều rất mệt rồi, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát đi, dù sao cổ mộ ở đây cũng không chạy mất được!" "Các người nói xem có đúng không?" "Kiều Tam anh nói không sai, cái lão xương già này của tôi, sớm đã mệt không chịu nổi rồi, tôi tán đồng!" Trong số những người có mặt, chỉ có Mặc Lân là lớn tuổi nhất, hơn nữa thể chất cũng kém nhất, chỉ là vẫn luôn cố gắng chống đỡ, không muốn mất mặt trước mọi người mà thôi.

Lúc này Kiều Tam đề nghị nghỉ ngơi, đúng ý ông ta, thế là liền tiếp lời: "Đợi chúng ta nghỉ ngơi tốt rồi, dùng trạng thái sung mãn nhất để đối phó với cổ mộ, cũng tốt để giảm bớt một số rủi ro, nghỉ ngơi một chút cũng tốt." Phong Nguyên Thanh tự nhiên không để ý, mấy người Hồ Bát Ức lấy Phong Nguyên Thanh làm chủ, tự nhiên cũng vui vẻ mà thoải mái.

Hứa Thiên Truyện thấy mọi người đều không có ý kiến, ông ta tự nhiên cũng không tiện có ý kiến.

Mọi người trong không gian rộng rãi, tùy tiện tìm một chỗ, nằm xuống, ngẩng đầu là ngủ.

Trong thần miếu này cũng không có nguy hiểm gì, mọi người đi đường cả ngày, rất nhanh đã chìm vào giấc mộng.

Phong Nguyên Thanh và mấy người kia thì tìm một góc bên tường, tựa vào tường, ngồi xuống đất.

Mấy người họ đều là người tu luyện, tinh lực vượt xa người thường, lúc này tuy không mệt, nhưng cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Nếu không phải nơi này đông người phức tạp, không thích hợp tu luyện, Hồ Bát Ức và Vương Khải Toàn đều muốn tranh thủ từng giây, không lãng phí mỗi một giây thời gian, mà tu luyện ở đây rồi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoắt cái, đã hơn 9 giờ sáng.

Những người nằm trên đất, cũng đã ba ba hai hai đều tỉnh lại.

Ánh nắng sáng chói bên ngoài xuyên qua cửa đồng xanh chiếu vào, rải lên nền gạch đá trong điện, mang đến một vùng ánh sáng.

Mọi người đều đã tỉnh, Phong Nguyên Thanh cùng vài người cũng mở mắt, đi đến trước tượng thần.

Mặc Lân và Kiều Tam lúc này đang quan sát khắp đại điện, muốn tìm ra ám môn, Hứa Thiên Truyện cũng đang cẩn thận xem xét ở một bên khác.

Thấy Phong Nguyên Thanh và mấy người đi tới, Mặc Lân lập tức cười nói: "Phong tiên sinh, cùng mấy vị nữa, tôi đã cho người chuẩn bị bữa sáng rồi, chúng ta dùng bữa xong, lập tức bắt tay tìm ám môn cơ quan, thế nào?" "Ừm, cứ theo lời Mặc lão bản mà làm thôi." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

Lời hai người vừa dứt, bên ngoài đã có tiếng gọi, bữa sáng đã làm

xong, gọi mọi người ra ăn.

Mọi người đều ăn no nê một bữa, ăn uống no đủ rồi, chuẩn bị xuống mộ.

Tình hình trong mộ chưa rõ, không biết mất bao lâu mới có thể ra ngoài, ăn no rồi mới dễ đối phó với những nguy cơ có thể xảy ra.

Không lâu sau, mọi người đều lần nữa tiến vào đại điện miếu thần.

Trước tượng thần, Mặc Lân nhìn Phong Nguyên Thanh hỏi: "Phong tiên sinh, anh có nhìn ra ám môn cơ quan rốt cuộc ở đâu không?" Phong Nguyên Thanh nhìn vị trí tượng thần.

Trong loại miếu thần như thế này, cơ quan thường liên quan đến tượng thần.

Trong miếu Xương Cá Long Lĩnh cũng vậy, ám đạo giấu dưới bệ đá tượng thần.

Thần thức Phong Nguyên Thanh quét qua, liền thấy bên trong bệ đá dưới tượng đá rỗng tuếch, một đường ám đạo thông thẳng xuống lòng đất.

Phong Nguyên Thanh giơ tay gõ gõ lên bệ đá, sau đó nhìn về phía bàn đá, trên bàn chỉ có hai trụ nến, cùng một ít tàn dư vật cúng.

Trụ nến bên trái này, chính là cơ quan mở ám môn, Phong Nguyên Thanh có thể nhìn thấy thiết bị cơ quan dưới trụ nến.

Cơ quan này cũng cực kỳ lợi hại, trải qua hai ngàn năm vẫn có thể sử dụng được.

Phong Nguyên Thanh đi đến trước bàn đá, giơ tay xoay trụ nến.

Lập tức, một trận tiếng động ầm ầm truyền ra từ chỗ tượng đá.

Bệ đá dưới tượng đá, cao khoảng hơn một mét, hình vuông, chỉ

thấy trên bệ đá, một cánh cửa từ từ mở ra.

Đồng thời, một luồng dao động vô hình mà chỉ Phong Nguyên Thanh mới cảm nhận được, truyền ra từ đôi mắt sói của tượng thần trên bệ đá.

Luồng dao động vô hình bao trùm tất cả mọi người có mặt.

Phong Nguyên Thanh có thể cảm nhận được, luồng dao động này không mạnh, chỉ có thể khiến người ta rơi vào huyễn cảnh.

Anh để mặc luồng dao động này kéo mình vào huyễn cảnh, muốn xem rốt cuộc là loại huyễn cảnh gì.

Nhưng đoán cũng đoán ra được, chẳng qua chỉ có mấy loại, hoặc là thứ khiến người ta sợ hãi, hoặc là thứ trong lòng khao khát.

Quả nhiên, sau cánh cửa, trong không gian rộng lớn kia, toàn bộ đều là những thỏi vàng lấp lánh, khối vàng, trang sức vàng bạc.

Ánh nắng xuyên qua khe cửa, vừa vặn chiếu rọi lên những thỏi vàng này, ánh sáng vàng rực rỡ phản chiếu lên khuôn mặt mọi người.

Nhất thời tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, nhìn vô số vàng bên dưới mà nuốt nước bọt.

Nhiều vàng như vậy, ước chừng ít nhất cũng phải mấy tấn.

Thời thịnh thế thì cổ vật, loạn thế thì vàng bạc, vàng là tiền tệ cứng, giữ giá nhất.

Ngay cả các quốc gia trên thế giới cũng dùng vàng làm dự trữ, để bảo đảm giá trị tiền tệ của mình.

Nhiều vàng như vậy, trong thời chiến loạn, đủ để dựng lên một đội quân lớn, cát cứ một phương rồi.

Nhìn nhiều vàng như vậy, không ai là không động lòng.

Mọi người sững sờ mấy giây, vẫn là Kiều Tam phản ứng đầu tiên.

Chương 275

“Ha ha ha~!

Phát tài rồi!

Phát tài rồi!

Lần này phát đạt rồi~ ha ha.

Ha ha ha~” Kiều Tam lập tức xông tới, vơ một nắm vàng, ôm trong tay, cười lớn tiếng, suýt nữa thì cười rách cả mặt.

Nhiều vàng như vậy, là thứ y chưa từng dám nghĩ tới, không ngờ hôm nay lại nhìn thấy.

Mặc Lân và Hứa Thiên Truyện thấy vậy, cũng nhao nhao tiến lên xem xét.

Về phía Phong Nguyên Thanh, Bàn Tử trong mắt cũng đầy ắp vàng, miệng chảy nước bọt.

Còn Hồ Bát Ức và Dương Tuyết Lỵ thì nhíu mày, cảm thấy có vấn đề, rõ ràng họ đến tìm cổ mộ.

Hiện tại cổ mộ chưa tìm thấy, lại tìm thấy một đống tài bảo, điều này rất bất thường.

Nhiều tài bảo như vậy, cho dù là thật đi nữa, cũng nên được đặt trong cổ mộ mới phải chứ.

Dương Tuyết Lỵ nhìn Phong Nguyên Thanh, cô biết năng lực của anh, lúc này nhìn thần thái của anh, liền hiểu rõ, chắc chắn đã biết điều gì đó rồi.

“Nguyên Thanh?” Mang theo ánh mắt nghi hoặc, Dương Tuyết Lỵ nhìn Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh cười cười, khẽ nói với mấy người: "Những gì các cậu đang thấy đều là huyễn tượng, đó chỉ là một ít đá thôi.

Chỉ là, nơi đây bị huyễn cảnh bao phủ, bọn họ chỉ là một đám người bình thường, không thể phá giải huyễn cảnh, chỉ có thể nhìn thấy huyễn tượng.

Nhưng mà, lối vào cổ mộ, thật sự chính là ở đây!" Tiếp đó, thần niệm Phong Nguyên Thanh hóa kiếm, đâm thẳng vào đôi mắt tượng thần sói.

"Bốp~" Một tiếng vang nhẹ, hai viên bảo thạch đen trên đôi mắt tượng thần lập tức vỡ tan, dao động huyễn tượng bao phủ thần điện trong chớp mắt bị phá trừ.

Mọi thứ đều trở lại hình dạng ban đầu.

Mà lúc này, Kiều Tam đang cầm một khối "vàng" cho vào miệng nhai, dường như muốn xem độ thuần khiết của vàng.

Đang nhai thì chợt nhận ra có gì đó không đúng.

Ánh vàng chói mắt ban đầu, không biết từ lúc nào đã biến mất.

Lại cúi đầu nhìn khối "vàng" trong tay, cũng đã biến thành một khối đá đen sì.

"Phì phì~, khạc~, khụ khụ~" Y vội vàng nhổ khối vàng đang nhai trong miệng ra.

Nhìn lại, đâu phải vàng, rõ ràng là một khối đá!

"Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?

Vàng của lão tử đâu, sao chớp mắt đã biến thành đá rồi?" Kiều Tam bạo giận hỏi.

Còn Mặc Lân và Hứa Thiên Truyện bên cạnh, cũng trợn mắt há mồm nhìn khối đá trong tay.

Vừa nãy còn là vàng, chớp mắt đã biến thành đá.

“Cái, cái này...” Mặc Lân kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Hứa Thiên Truyện ném khối đá trong tay xuống, đập tay một cái: “Tôi biết rồi, cái thứ chết tiệt này là huyễn tượng, chúng ta đều trúng chiêu rồi!

Chậc!” “Mẹ nó chứ!” Kiều Tam cũng tức giận ném khối đá trong tay xuống đất, tạo ra một tràng tiếng lách cách.

Y nhìn ra ngoài, vừa vặn thấy Phong Nguyên Thanh cùng mấy người đang chỉnh đốn nhìn bọn họ, lập tức phản ứng lại, vội vàng chạy ra, đi đến trước mặt Phong Nguyên Thanh.

“Phong tiên sinh, mấy vị không phải đã sớm nhìn ra huyễn tượng ở đây rồi sao, mà cũng không nhắc nhở huynh đệ một tiếng, để huynh đệ phải mất mặt trước mặt anh em dưới trướng, haizz~” “Nói chứ, khối vàng này tự nhiên biến thành đá, có phải là do ngài đã phá giải huyễn tượng không?” Kiều Tam hỏi.

Vì y rõ ràng, trong số tất cả mọi người có mặt, chỉ có Phong Nguyên Thanh mấy vị Mạc Kim Giáo Úy này mới có bản lĩnh như vậy.

Mặc Lân và Hứa Thiên Truyện thấy hành động của Kiều Tam, lập tức cũng đi ra theo, nghe thấy Kiều Tam hỏi, cũng nhao nhao nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

“Ha ha, tôi chỉ là không muốn mọi người còn chưa tìm thấy cổ mộ, đã bị huyễn tượng này làm cho nội bộ lục đục thôi.” Phong Nguyên Thanh cười nói.

Thấy Phong Nguyên Thanh thừa nhận, Mặc Lân lập tức cười nói: “Không ngờ nơi đây lại có loại kỳ môn cơ quan này, mấy vị không hổ là Mạc Kim Giáo Úy, thật sự có bản lĩnh cao cường, lần này còn phải

nhờ cậy mấy vị nhiều rồi!" "Không có gì." Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói.

"Nhưng mà, bây giờ lối vào đã mở, chúng ta vẫn nên xuống xem sao!" "Đúng vậy, nhưng nhân lực có hạn, chúng ta vẫn nên để lại vài người bên ngoài, nếu bên dưới có nhiều tùy táng phẩm, lúc đó gọi họ xuống giúp cũng không muộn." Tuyệt Trần hòa thượng nói.

Mọi người nghe vậy, nhao nhao gật đầu, thế này cũng tốt.

Kiều Tam liếc mắt ra hiệu với hai tên thủ hạ bên cạnh: "Xuống!" Hai người đó lĩnh mệnh, cầm đèn pin đi đầu, cẩn thận từng li từng tí từ lối vào dưới bệ đá tượng thần, cúi thấp người, chui vào.

Những người còn lại lần lượt theo sau.

Kiều Tam và Mặc Lân mấy người lần nữa xuống lối vào ám môn.

Trước đó bị vàng bạc cám dỗ, ham tiền không màng mạng sống, như bị mỡ heo che mắt, trực tiếp chui xuống.

Lúc này trong lòng hai người có chút sợ hãi, nếu bên trong lối vào đã có cơ quan, thì họ đã sớm chết rồi.

Lối vào không lớn, chỉ rộng hơn một người một chút, một cầu thang thông thẳng xuống sâu bên dưới.

Phong Nguyên Thanh và mấy người đi dọc cầu thang khoảng mười bảy, mười tám mét, cuối cùng cũng xuống đến đáy, tiến vào một con đường hầm ngang.

Dưới ánh đèn sáng rực, bốn bức tường đá xanh của đường hầm được chiếu rõ mồn một.

Mỗi khối đá xanh đều rất lớn, hơn nữa hầu như không có khe hở, trên tường có khắc rất nhiều phù điêu phong cách thời Tiên Tần, sống động như thật, được bảo tồn hoàn hảo.

Đi thêm khoảng mười mét nữa, cuối cùng cũng tiến vào một gian mộ thất.

Toàn bộ mộ thất, rộng khoảng bốn năm mươi mét vuông, cao hơn ba mét, dưới ánh đèn pin của mấy người chiếu sáng trưng.

Chính thức tiến vào phạm vi mộ thất, Hệ thống của Phong Nguyên Thanh lập tức có phản ứng.

Một hàng chữ nhỏ màu xám như sương mù ngưng tụ hiện lên trước mắt: `[Tiến vào Tây Sở Phục Vương lăng mộ, có muốn Đánh Dấu không?]` `[Đồng ý.]` Phong Nguyên Thanh dùng ý niệm xác nhận. `[Đánh Dấu hoàn thành, nhận được Trường Sinh Bất Lão Đan X5 (phiên bản tối ưu) xuất xứ từ kịch bản thế giới Thần Thoại.]` Giữa mộ thất, vị trí dễ thấy nhất, đặt một con thú đá đang nằm phục trên đất, trên lưng nó còn có một bia đá cao hơn một mét.

Mọi người cẩn thận tiến lại gần xem xét, phía trên viết đầy những chữ tiểu triện dày đặc.

Mặc Lân vừa nhìn, liền biết mình không giải đọc được, bèn quay đầu nhìn Phong Nguyên Thanh, hỏi: "Phong tiên sinh, đây chắc là Mộ Chí Minh của chủ nhân ngôi mộ, có thể nhìn ra trên đó ghi lại điều gì không?" Phong Nguyên Thanh lướt mắt mười hàng, rất nhanh đã đọc xong toàn bộ văn tự trên bia.

Sau đó, anh nói: "Đúng là Mộ Chí Minh, giống như suy đoán trước đó ở bên trên, nơi này quả thực là Phục Kinh lăng mộ!

Hơn nữa ghi chép còn chi tiết hơn, vị Tây Sở Phục Vương này, năm ba mươi hai tuổi thì chết vì bệnh tật, trong đời không có gì nổi bật." Mặc Lân và mấy người nghe vậy, trong lòng đã rõ.

Vị Phục Vương này, xem như chết yểu, khó khăn lắm mới chiếm đất xưng vương, vậy mà chưa được mấy năm đã chết, e rằng trong

lòng rất không cam tâm chứ?

Nhưng dù sao cũng là một vương hầu, chắc hẳn tài phú tùy táng sẽ không ít, chỉ cần tùy tiện lộ ra một chút qua kẽ ngón tay, cũng là tài sản mà người bình thường cả đời khó có được.

Phong Nguyên Thanh thì thầm lắc đầu, "Chết vì bệnh?

E rằng không đơn giản như vậy chứ?" Phong Nguyên Thanh nghĩ thầm.

"Là thổ địa của Lang Thần, một tu luyện giả, tu vi không thấp, lại còn chết vì bệnh tật, quả thực là chuyện lạ!" Một tia khí tức thần linh ẩn chứa trên tượng điêu khắc Lang Thần, Phong Nguyên Thanh nhớ rất rõ.

Điều này chứng tỏ, Lang Thần là thật sự tồn tại, chỉ là, khí tức thần linh trên tượng thần yếu ớt, gần như tiêu tán, Phong Nguyên Thanh đoán, Lang Thần đó, rất có thể đã vẫn lạc rồi.

Ngay cả Kỳ Lân Cổ Thần còn có thể chết, huống chi là một Lang Thần yếu hơn.

Phục Kinh này, nói không chừng là tình cờ có được chút truyền thừa của Lang Thần, sau đó phát tích, mượn danh hiệu Lang Thần khởi binh tạo phản, lập nên một cơ nghiệp.

Chỉ là không biết vì sao, đột nhiên lại "chết"!

Phong Nguyên Thanh tạm thời không nghĩ ra, bèn không nghĩ nữa, trong mộ chắc chắn sẽ có đáp án, đến lúc đó, tự sẽ rõ.

Chương 276

Anh ngẩng đầu nhìn quanh mộ thất một lượt.

Hai bên trái phải và giữa phía trước của mộ thất, mỗi bên có một cổng vòm rộng hơn hai mét, đường hầm phía sau các cổng vòm lần lượt thông đến ba gian mộ thất.

Ở giữa chắc là chủ mộ thất, hai bên, chắc là mộ thất tùy táng của phi tần các loại.

Vương triều Tây Sở này tồn tại thời gian rất ngắn, vì vậy dù là kiến trúc hình thức, hay các loại tập tục, chế độ, đều kế thừa phong cách của triều Tần.

Bao gồm hình thức tuẫn táng.

Đến thời Tần mạt, vẫn còn rất nhiều nơi bảo lưu tập tục tuẫn táng, hai gian mộ phụ hai bên này, rất có thể chính là mộ thất tuẫn táng phi tần.

Hơn nữa còn là những phi tử được Phục Vương chủ mộ yêu thích nhất khi còn sống, vì vậy, chết rồi cũng muốn đưa xuống dưới để tiếp tục ở cùng nhau.

Mà các lăng mộ đế vương trong lịch sử, cơ bản cũng đều sẽ có mộ thất tùy táng, đợi sau khi phi tần chết, sẽ mở lăng mộ ra táng chung vào.

Nếu thủ đoạn thô bạo hơn một chút, những phi tần này có thể sẽ trực tiếp bị ban chết, rồi cùng hạ táng.

Tuẫn táng thời kỳ đầu, thậm chí còn có chôn sống, thủ đoạn tàn nhẫn, khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Mặc Lân và Kiều Tam mấy người qua lại xem xét mấy lần giữa

ba cánh mộ môn, cuối cùng đặt ánh mắt lên mộ môn của chủ mộ thất ở chính giữa phía trước.

Còn ánh mắt của Hứa Thiên Truyện và Tuyệt Trần hòa thượng, thì vẫn luôn dán chặt vào mộ môn của chủ mộ thất ở giữa.

Nhưng, mấy người lại không trực tiếp đi qua.

Mặc Lân nhìn mọi người một cái, sau đó nhìn về phía Phong Nguyên Thanh, hỏi: "Phong tiên sinh, anh xem ba cánh cửa này, chúng ta vào cánh nào?" Mặc Lân vừa mở lời, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Phong Nguyên Thanh.

"Những thứ tốt nhất trong mộ thất, đương nhiên đều ở trong chủ mộ thất, đương nhiên là chủ mộ thất ở giữa!" Phong Nguyên Thanh với vẻ mặt mỉm cười nhàn nhạt nói.

Hành động của mấy người trước đó, đương nhiên không thể qua mắt anh, nhưng anh cũng không để tâm.

Một ít Minh khí, anh không coi trọng, thứ anh coi trọng là những thứ liên quan đến Lang Thần trong ngôi mộ này, cùng với truyền thừa tu luyện của Phục Kinh.

Bất kể y là chết thật hay chết giả, những thứ này, chắc chắn đều có thể tìm thấy trong mộ y.

Tuy không có ích gì nhiều với Phong Nguyên Thanh, nhưng cũng có thể dùng để bồi dưỡng thủ hạ, cũng có thể làm phong phú thêm kho công pháp của mình.

"Phong tiên sinh nói đúng, trước hết cứ vào chủ mộ thất đã, đợi lát nữa chúng ta quay lại xem mộ thất tùy táng sau." Kiều Tam thuận miệng nói.

Mọi người thấy vậy, đương nhiên đều rất đồng tình, mấy người họ đã sớm để ý chủ mộ thất rồi.

Sau đó, Kiều Tam ra hiệu bằng mắt với thủ hạ, một tên thủ hạ lanh lợi, lập tức cầm đèn pin đi ở phía trước nhất, tiến vào đường hầm giữa, mọi người lần lượt theo sau đi vào.

Con đường hầm này rộng hơn nhiều so với lối đi xuống trước đó, hoàn toàn có thể cho hai cỗ xe ngựa đi song song.

Cứ cách vài mét, lại có một bệ đá, phía trên đặt những chiếc Trường Minh Đăng đã tắt.

Nhưng đèn pin trong tay mọi người đủ sáng, lại còn đủ pin.

Nên không ai thắp sáng những chiếc Trường Minh Đăng này.

Dù sao mộ thất này đã bị phong bế quá lâu, không khí lại không lưu thông, nếu thắp đèn, dưỡng khí không đủ, thì sẽ rất phiền phức.

Tiến thêm vài chục mét sau, hai bên mộ đạo đột nhiên xuất hiện rất nhiều cửa nhỏ, cứ cách mười mét lại có hai cái.

Những cánh cửa nhỏ này, thà nói là cửa sổ, còn hơn là cửa.

Thậm chí còn không lớn bằng cửa sổ bình thường.

Mặc Lân và Kiều Tam, cùng với Hứa Thiên Truyện, nhìn những cánh cửa nhỏ này mà ngớ người.

Hứa Thiên Truyện tuổi còn trẻ, chưa đổ đấu được mấy cái, tự nhiên chưa từng thấy ngôi mộ như vậy.

Còn Mặc Lân và Kiều Tam, hai người họ đều đã làm trong nghề này hai mươi năm, vậy mà cũng chưa từng thấy trận trượng như vậy.

Dù sao với trình độ của họ, cũng chỉ có thể đổ đấu những ngôi mộ phú thương, quan thân quý tộc bình thường, còn mộ vương hầu, họ không có bản lĩnh đó, từ trước đến nay chưa từng gặp phải.

Mộ vương hầu, không mộ nào không nằm ở huyệt vị phong thủy cực tốt, trộm mộ tặc không có chút bản lĩnh thật sự thì tìm cũng không

ra.

Lần này, họ cũng coi như gặp may, có được bốn tờ bạch thư này, lại gặp được Phong Nguyên Thanh, mới có thể an toàn vô sự tiến vào mộ Phục Vương này.

Bằng không, chỉ riêng bầy sói tinh và đàn sói bên ngoài, đã có thể khiến họ có đi không có về.

Còn Tuyệt Trần hòa thượng, tuy có chút bản lĩnh, nhưng cũng không nhiều, nhất thời cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể ngơ ngác gãi đầu trọc.

Kiều Tam mắt đảo một vòng, lập tức nhìn về phía Phong Nguyên Thanh, hỏi: "Phong gia, bản lĩnh của ngài mọi người đều tận mắt chứng kiến, chắc chắn nơi đây không thể làm khó được ngài, ngài nói cho mọi người biết đi?" Phong Nguyên Thanh liếc mắt ra hiệu cho Hồ Bát Ức, bảo anh ta giải thích cho mọi người.

Hồ Bát Ức lập tức hiểu ý, mở miệng nói: "Ân hừ, chỗ này à, thực ra là một Huyền Cung!

Huyền Cung?

Huyền Cung là cái gì?" Mặc Lân và những người khác nhíu mày, nhao nhao nhìn Hồ Bát Ức đầy nghi hoặc.

Hồ Bát Ức hơi sắp xếp lại lời nói, giải thích: "Cái gọi là Huyền Cung, có rất nhiều ý nghĩa, cơ bản, tất cả lăng mộ đế vương, đều có thể gọi là Huyền Cung!

Mà ngôi mộ Phục Vương này, cũng có thể gọi là Phục Vương Huyền Cung, nhìn vô số cửa nhỏ trong mộ đạo, là có thể thấy, Phục Vương Huyền Cung này, thực ra chính là một đại mê cung!

Cũng có nghĩa là, trong Huyền Cung này, có rất nhiều mộ thất và địa cung thông với nhau, mộ đạo đan xen ngang dọc, trộm mộ tặc tiến

vào, rất dễ bị lạc đường.

Kiểu cách cục mộ táng này, chủ yếu là để chống trộm, quy mô Huyền Cung càng lớn, mộ thất và đường hầm càng nhiều, nếu không có phương pháp phá giải chính xác, rất dễ sẽ bị lạc trong Huyền Cung, sau đó nhốt chết trộm mộ giả bên trong!

Nếu như không đoán sai, chắc hẳn trong mỗi gian mộ thất, đều sẽ thiết kế đủ loại cơ quan!" Hồ Bát Ức giải thích ý nghĩa của Huyền Cung cho mọi người một lượt, mọi người lúc này mới vỡ lẽ.

"Ấy, nhưng mà, chúng ta tại sao phải vào mê cung này chứ, cứ đi thẳng theo chủ mộ đạo tìm đến chủ mộ thất không được sao?" Kiều Tam hỏi với vẻ bất mãn.

Tuy y đổ đấu cũng đã hai mươi năm, nhưng y từ trước đến nay không có kỹ thuật gì nhiều, phần lớn giống như Tá Lĩnh Lực Sĩ, dùng bạo lực phá giải cơ quan, mở mộ thất, dùng sức người để đẩy.

Mà những ngôi mộ y đã đổ đấu, cơ bản đều không có cơ quan lợi hại gì, nên vẫn luôn bình an vô sự.

Vì vậy phong cách hành sự của y, vẫn luôn là kiểu đẩy ngang không cần suy nghĩ.

Theo vấn đề của Kiều Tam vừa thốt ra, Mặc Lân và Hứa Thiên Truyện đều nhìn y như nhìn thằng ngốc.

"Khụ khụ~, Kiều Tam gia, Huyền Cung này sở dĩ thiết kế như vậy, đương nhiên là vì đại môn chủ mộ thất thiết kế loại cơ quan gần như không thể phá giải, khiến người ta chỉ có thể đi mê cung.

Nếu thật sự gặp phải kẻ cứng đầu, muốn mạnh mẽ mở đại môn chủ mộ thất, thì chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan, trộm mộ tặc chắc chắn phải chết, mà chủ mộ thất cũng sẽ bị cơ quan hủy hoại, thậm chí toàn bộ lăng mộ đều sẽ sụp đổ!" Hồ Bát Ức giải thích cho Kiều

Tam.

"Ồ~, ha ha, hóa ra là vậy, tôi đây là một lão thô, quen thẳng thắn rồi, đâu hiểu được mấy cái đạo lý này, may mà chưa từng gặp phải loại cơ quan này, nếu không Kiều Tam tôi e rằng đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi!" Kiều Tam lau mồ hôi lạnh trên trán nói.

"Vậy mê cung này chúng ta phải phá giải thế nào?" Kiều Tam hỏi.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh mở miệng: "Phương pháp phá giải, nằm trên tờ bạch thư thứ tư ghi lại nguyệt lệnh cấm kỵ, không cần lo lắng, nhưng mà, chúng ta vẫn nên xem đại môn chủ mộ thất trước đã, nếu có thể đi từ đại môn vào, thì vẫn tốt hơn nhiều so với đi đường vòng qua mê cung." "Ếch, không phải nói cơ quan đó không thể phá giải sao?" Kiều Tam nghi hoặc hỏi.

"Ừm, Kiều Tam gia, tôi vừa nãy nói là gần như không thể phá giải, chứ không phải nhất định không thể phá giải, có Phong gia ở đây, cơ quan đó, chắc chắn không làm khó được anh ấy!" Hồ Bát Ức đầy tự tin vào Phong Nguyên Thanh.

Dù sao Phong Nguyên Thanh là một tu sĩ cường đại, so sánh với tình hình của mình thì biết, ngôi mộ này đối với anh ấy chắc chắn rất đơn giản.

"Ân hừ~, đó là, bản lĩnh của Phong gia, hôm nay cứ để các cậu được mở mang tầm mắt!" Bàn Tử đắc ý nói, cứ như thể Hồ Bát Ức đang nói về mình vậy.

Sau đó, y lại nhìn về phía Tuyệt Trần hòa thượng, vị Tuyệt Trần hòa thượng này, cũng là hậu nhân Mạc Kim Giáo Úy, nhưng, so với mấy người họ thì kém xa quá nhiều.

"Cả ông nữa, lần này để mấy người được tận mắt chứng kiến bản lĩnh chân chính của Mạc Kim Giáo Úy!" Tuyệt Trần hòa thượng

nghe vậy, cúi đầu khẽ nói một tiếng "A Di Đà Phật", ánh mắt dưới mí mắt cụp xuống lóe lên, không phản bác.

Là một Mạc Kim Giáo Úy, ông là truyền nhân chính thống của mạch Trưởng lão Trần, đại đệ tử của Trương Tam Liên Tử, chỉ là, lại không được chân truyền của Trưởng lão Trần, chỉ có được một phần truyền thừa ông để lại ở Vô Khổ Tự.

Không có ai chỉ dạy, trình độ văn hóa của bản thân cũng không cao, hoàn toàn dựa vào mò mẫm, có thể tạo được danh tiếng như ngày nay, đã là rất khó rồi.

Trong lòng ông nghĩ, nếu có thể nhân cơ hội này, ôm được đùi Phong Nguyên Thanh và mấy người, thậm chí nếu có thể có được truyền thừa cốt lõi của Mạc Kim, thì càng tốt hơn nữa.

Cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 kia, ông đã sớm nghe danh như sấm bên tai, nhưng chưa từng được nhìn thấy.

Nay có cơ hội, ông lại muốn xem, có thể ôm được đùi hay không.

Chương 277

Ông định lát nữa sẽ thể hiện thật tốt, dựa vào tình nghĩa đồng môn Mạc Kim, ít nhiều cũng có chút cơ hội.

Tiếp đó Hồ Bát Ức lại lần nữa quét mắt nhìn mọi người, ung dung nói: "Nếu đã để huynh đệ chúng tôi ra tay phá giải cơ quan Huyền Cung, vậy Mặc chưởng quỹ, ông không thấy sao, chuyện này..." Hồ Bát Ức không nói tiếp, đến lúc đó ý này rất rõ ràng, đã bỏ công sức ra, thì những gì có được trong mộ, phải lấy nhiều hơn một chút, bằng không tại sao chúng tôi giải quyết, mà các ông lại hưởng lợi chứ?

Kiều Tam thấy vậy, lập tức hiểu ý, nói: "Được, dù sao ngôi cổ mộ này hiểm ác, nếu chỉ có mấy anh em chúng tôi, e rằng không những không lấy được bao nhiêu đồ, ngược lại còn phải mất không ít tính mạng huynh đệ, đã có mấy vị Mạc Kim Giáo Úy ra tay, chúng tôi tọa hưởng kỳ thành, thì cũng phải bày tỏ chút chứ!" "Kiều Tam tôi đây, nguyện ý bỏ ra một phần, coi như là phí ra tay của mấy vị, không biết Mặc chưởng quỹ và Hứa huynh đệ, hai người tính sao?" Mặc Lân trong lòng tính toán một chút, không có Mạc Kim Giáo Úy ra tay, e rằng thật sự không được, bèn nghiến răng.

"Được, tôi cũng đồng ý!" "Tôi cũng không có ý kiến." Hứa Thiên Truyện thấy mọi người đều đồng ý, y đương nhiên cũng sẽ không có ý kiến.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái.

"Được, nếu mọi người đều không có ý kiến, vậy chúng ta cứ tiếp tục đi thôi." Vương Bàn Tử lập tức cười hì hì mở miệng nói.

Mọi người lập tức khởi hành, tiếp tục đi dọc đường hầm, tiến sâu vào bên trong mộ huyệt.

Hai bên đường hầm, cứ cách năm mét, lại có một cánh mộ môn hẹp, giống hệt nhau.

Nhưng có một con đường chính rộng rãi như vậy, mọi người cũng sẽ không chui vào cái "hang chó" này.

Xuống mộ đổ đấu, là một chuyện nghiêm túc, tất cả mọi người trong mộ, đều phải tập trung mười hai phần tinh thần, không dám lơ là.

Chỉ sợ nơi nào đó đột nhiên xuất hiện một cơ quan, những kẻ lơ là, đều đã chết trong mộ rồi, những người sống sót, đều là kẻ gan dạ nhưng cẩn trọng.

Bàn Tử vốn hay nói chuyện lúc này cũng im lặng không nói gì.

Tất cả mọi người lặng lẽ đi dọc đường hầm về phía trước.

Đều cẩn thận từng li từng tí với bước chân, cũng như xung quanh.

Tiến được khoảng hơn bốn mươi mét, mọi người đến trước một cánh đại môn.

Kiều Tam và Mặc Lân hai người nhìn cánh đại môn bằng đồng xanh khổng lồ, hơi ngớ người.

"Cái gì?

Sao lại có thêm một cánh đại môn bằng đồng xanh nữa?

Chủ nhân ngôi mộ này lại giàu có đến thế sao?" Kiều Tam nói với ánh mắt lấp lánh.

Ngay cả đại môn cũng bằng đồng, vậy tùy táng phẩm bên trong chẳng phải còn đáng giá hơn sao?

Phải biết rằng, vào thời Tần Hán, đồng, chính là tiền đó!

Mọi người bật đèn pin, cẩn thận xem xét cánh đại môn bằng đồng

xanh này.

Dưới ánh đèn sáng rực, mộ đạo như ban ngày, hoa văn trên đại môn đồng xanh hiện rõ mồn một.

Cánh cửa đồng xanh này tương tự với đại môn của miếu Lang Thần bên ngoài, cũng đều khắc những phù điêu tinh xảo.

Trên đại môn không có một chút rỉ sét nào, phù điêu phía trên vô cùng rõ ràng, đó là một con Thao Thiết cưỡi gió đạp mây, sống động như thật.

Đây là một loại trấn mộ thú, rất phổ biến thời cổ đại.

Điều này cho thấy, cánh đại môn này, chính là đại môn của Phục Vương Huyền Cung!

Mọi người nhìn chằm chằm vào đại môn một lúc.

Ánh mắt Tuyệt Trần hòa thượng lóe lên, nhìn ra được điều gì đó.

Kiều Tam cũng nhìn hồi lâu, nhưng không nhìn ra được mánh khóe gì, bèn với vẻ mặt tươi cười, hỏi Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức: "Phong gia, Hồ gia, hai vị xem, đại môn này, phải mở thế nào đây?" Cánh đại môn này, vừa nhìn đã biết không dễ phá, điều này đã vượt quá phạm vi kiến thức của Kiều Tam.

Hơn nữa, ngôi đại mộ này, nguy cơ trùng trùng, cho dù là dùng sức đông người để mạnh mẽ mở ra, cũng chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan phía sau cửa, đến lúc đó, sẽ rất khó giải quyết, nói không chừng sẽ phải bỏ mạng dưới này.

Y không dám vọng động, bèn hỏi Phong Nguyên Thanh và những người khác.

Tuyệt Trần hòa thượng cũng quay đầu, nhìn Phong Nguyên Thanh và mấy người.

Phong Nguyên Thanh đi đến trước cửa, nói: "Đây là một cánh Tuyệt Hộ Môn, hiện tại đại môn đóng chặt, phía sau cửa đã bị cơ quan chặn lại, muốn đẩy ra, là không thể, bắt buộc phải phá giải cơ quan, mới có thể mở ra!" Sau đó, anh chỉ vào bậc cửa, chỉ thấy trên bậc cửa đó, có hai rãnh sâu, một bên cao một bên thấp.

"Phía sau hai cánh cửa này, mỗi bên có một quả cầu đá khổng lồ, đặt trong rãnh sâu, khi đại môn đóng lại, quả cầu đá sẽ theo rãnh sâu lăn xuống, vừa vặn từ phía sau chống đỡ đại môn.

Trong tình huống này, đẩy là không đẩy được, bắt buộc phải phá hủy cơ quan mới được!" Loại đại môn này, vì được gọi là Tuyệt Hộ Môn, có nghĩa là, sau khi đóng lại, thì không có ý định mở ra nữa.

Cũng là một loại phương thức chống trộm khá tiên tiến thời kỳ đầu.

"Vậy hay là chúng ta dùng thuốc nổ phá cửa ra?

Tôi đây vừa hay mang không ít thuốc nổ!" Kiều Tam nghe xong, lập tức định móc thuốc nổ ra.

Hồ Bát Ức thấy vậy, lập tức ngăn lại: "Đồ ngốc cũng không có ai như ông!

Dùng thuốc nổ trong mộ đạo chật hẹp này, ông không sợ làm sập mộ đạo sao?

Đến lúc đó thì bị chôn sống ở đây rồi!" Kiều Tam giật mình, tỉnh ngộ lại, vừa nãy chỉ nghĩ cách phá đại môn, không hề cân nhắc hậu quả của việc làm đó, bây giờ nghĩ lại, lập tức toát mồ hôi lạnh.

May mà bị Hồ Bát Ức ngăn lại, bằng không, đám trộm mộ tặc bị tài bảo làm cho choáng váng đầu óc này, nếu dùng thuốc nổ làm một phát như vậy, e rằng thật sự sẽ bị chôn sống.

"Hồ gia ông nói đúng, may mà ông kéo tôi lại, nếu không, tôi đây

có khi bị chôn sống rồi!" Kiều Tam rụt tay đang định lấy túi thuốc nổ về, lau mồ hôi.

Sau đó lại hỏi: "Không thể nổ, vậy cánh Tuyệt Hộ Môn này, mở thế nào?" Phong Nguyên Thanh không trả lời, mà đi về phía bức tường đá ở cột cửa.

Đây chính là "Tử Nhân Tường" đi kèm với Tuyệt Hộ Môn.

Trên tường không dùng đất dính hay chất kết dính nào, mỗi viên gạch đá đều lỏng lẻo.

Ở một số vị trí then chốt, dù chỉ phá hủy một viên gạch, cũng sẽ khiến toàn bộ mộ thất sụp đổ, đè chết, chôn sống những kẻ trộm mộ tiến vào trong đó.

Biện pháp chống trộm này, tuy nhìn có vẻ lợi hại, nhưng nó xuất hiện khá sớm, đã bị người đời sau tìm ra điểm yếu.

Vì vậy trong các đại mộ sau này, loại Tuyệt Hộ Môn này cơ bản đã bị loại bỏ, thay vào đó là sử dụng kỹ thuật chống trộm tiên tiến hơn.

"Tuyệt Hộ Môn, Tử Nhân Tường; Bậc cửa ba thước thần khó phòng." Đây chính là phương pháp phá giải Tuyệt Hộ Môn, được người đời sau tổng kết lại.

Ý nghĩa là, điểm yếu của Tuyệt Hộ Môn và Tử Nhân Tường, nằm ở vị trí ba thước trên bậc cửa.

Dọc theo bức tường lên ba thước, viên gạch đá tương ứng đó, chính là điểm yếu.

Chỉ cần đập vỡ viên gạch đó, Tuyệt Hộ Môn tự nhiên sẽ được phá giải.

Phong Nguyên Thanh chỉ cần nhìn một cái, đã tìm thấy vị trí điểm

yếu, chỉ vào viên gạch đá đó nói: "Tuyệt Hộ Môn, Tử Nhân Tường; Bậc cửa ba thước thần khó phòng." "Ở bậc cửa, vị trí cách mặt đất ba thước, chính là điểm yếu." Nói xong, Phong Nguyên Thanh vươn tay, nhẹ nhàng vỗ một cái lên viên gạch đá đó.

Lập tức, viên gạch đá đó bị vỗ thụt vào, chỉ để lại một lỗ hổng tại chỗ cũ.

Ngay sau đó, một trận âm thanh "ầm ầm" vang lên.

Đây là tiếng ma sát do quả cầu đá khổng lồ phía sau cửa lăn, rất nhanh, theo một tiếng "thùng" va chạm, thì dừng lại.

Kéo theo cả mặt đất cũng hơi rung chuyển nhẹ.

Nguyên lý của Tuyệt Hộ Môn này, chính là thông qua hai rãnh sâu này, đặt hai quả cầu đá khổng lồ lên trên, khi cửa đóng lại một thời gian dài, quả cầu đá sẽ lăn đến vị trí phía sau cửa, trọng lượng của tảng đá khổng lồ đè lên đại môn, bằng sức người, căn bản không thể đẩy mở đại môn được.

Loại cơ quan này, mấu chốt nằm ở quả cầu đá và rãnh.

Muốn di chuyển quả cầu đá khổng lồ như vậy lên rãnh, rất tốn sức người, vì vậy, độ dốc của đường ray rãnh sẽ không lớn, thường chỉ có vài độ chênh lệch.

Thậm chí độ cao của một đầu khác còn không cao bằng một viên gạch đá.

Vì vậy chỉ cần đập vỡ viên gạch đá này, đường ray rãnh sẽ ngay lập tức thay đổi độ cao thấp, quả cầu đá sẽ lăn sang đầu còn lại.

Người phá giải được Tuyệt Hộ Môn Tử Nhân Tường này, có thể nói là siêu phàm.

Nói không chừng, người thiết kế cơ quan này ban đầu, đã cố ý để

lại phương pháp phá giải này.

Để tiện cho chính mình đi trộm tài bảo trong mộ.

Chương 278

Bằng không, điểm yếu tinh vi như vậy, đâu phải trộm mộ tặc bình thường có thể phá giải được.

Trong vô số viên gạch đá, chỉ có một viên là cơ hội, sai là chết.

Cùng với một tiếng nổ lớn, tảng đá lớn phía sau cửa đã lăn đi.

Mọi người đã biết kết quả.

Phong Nguyên Thanh nhàn nhạt nói: "Được rồi, đẩy cửa đi!" Kiều Tam lập tức chỉ huy thuộc hạ tiến lên đẩy cửa.

Hai thuộc hạ bên cạnh gật đầu đáp lời, sau đó, cẩn thận từng li từng tí đi đến trước cửa lớn, đặt tay lên cửa, cẩn thận dùng sức đẩy về phía trước.

"Két… kẹt…" Cùng với tiếng trục cửa ma sát vang lên, cánh cửa lớn từ từ được đẩy ra.

Mọi người mang theo tâm trạng kích động, lập tức giơ đèn pin chiếu vào bên trong.

Mộ cổ đế vương đã chôn vùi dưới lòng đất ngàn năm, bên trong rốt cuộc có sự phú quý kinh thiên động địa nào đây?

Tất cả mọi người đều máu nóng sôi trào, hận không thể lập tức xông vào, dọn sạch mộ thất.

Hứa Thiên Truyền lúc này vẫn còn khá bình tĩnh, nhưng hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Còn Mặc lão bản, trái tim kích động, đôi tay run rẩy, sắc mặt hồng hào, đã không thể che giấu được nữa.

Mặc dù ông ta đã trải qua không ít "đại tràng diện", nhưng mộ lớn

đế vương, đây vẫn là lần đầu tiên ông ta gặp phải!

Lúc này, với công phu dưỡng khí của ông ta cũng đã không thể bình tĩnh được nữa.

Kiều Tam và những người khác càng vậy, trên mặt đều treo nụ cười gian xảo, trong đầu đã bắt đầu ảo tưởng về cuộc sống đại phú đại quý sắp tới.

Đợi khi cánh cửa đồng lớn được đẩy mở hoàn toàn, cảnh tượng địa cung phía sau cửa cuối cùng cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Điều đầu tiên đập vào mắt là những trường minh đăng màu xanh lục sáng lên bên trong địa cung.

Mặc dù ánh đèn không sáng rực rỡ, nhưng cũng đủ chiếu sáng rõ đường nét cơ bản của toàn bộ địa cung.

Ánh đèn xanh lục tuy có vẻ hơi quỷ dị, nhưng Hồ Bát Ức và mấy người kia rất nhanh đã nhận ra, trong dầu đèn này có trộn lẫn một lượng lớn lân phấn, vì vậy ánh đèn mới có màu xanh lục.

Đây không phải loại ánh sáng xanh lục khi thi thể trong mộ biến đổi.

Chỉ là một trò hù dọa vặt vãnh mà thôi, không dọa được bọn họ.

Một nhóm bốn đội người, đứng ở cửa địa cung, giơ đèn pin nhìn vào bên trong.

Trừ Phong Nguyên Thanh và vài người ra, cảm giác đầu tiên của tất cả mọi người đều là: hùng vĩ!

Từ trước đến nay, bọn họ chỉ đổ đấu những mộ cỡ vừa và nhỏ, làm sao đã từng thấy qua một đại mộ với quy mô lớn như vậy, nhất thời đều há hốc mồm kinh ngạc, bị trấn áp.

Quy mô của địa cung này lớn đến mức, giống như một bản sao y

hệt cung điện đế vương trần gian.

Ở hai bên trục trung tâm, mỗi bên dựng bốn cột rồng cuộn khổng lồ, chống đỡ xà nhà địa cung.

Trục trung tâm được lát một con đường thẳng bằng gạch bạch ngọc, thẳng tắp dẫn đến "long ỷ" ở cuối.

Con đường này, chỉ có đế vương mới có thể đi, người bình thường không thể tùy ý đi lại trên đó.

Cái "long ỷ" kia cao khoảng một mét, phía trước đặt một bệ gác chân cao ba bốn mươi centimet.

Phía sau "long ỷ" là một phù điêu bích họa non sông xã tắc hùng vĩ, khí phái khôi hoằng.

Nhưng lại không nhìn thấy quan quách.

Điều này cho thấy, đây vẫn chưa phải là chủ mộ thất, mà chỉ có thể coi là trung thất.

"Có người!" Lúc này, một thuộc hạ bên cạnh Mặc lão bản kinh hoảng kêu lên.

Tiếng kêu kinh hãi này khiến mọi người giật mình.

Nhìn theo hướng mà người thuộc hạ kia đang nhìn, chỉ thấy dưới ánh đèn lờ mờ, quả nhiên có một hàng bóng người ở góc địa cung.

Ánh đèn chiếu qua nhìn kỹ, thì ra là một hàng binh dũng.

Chỉ là dưới ánh đèn trường minh lờ mờ, nhìn không rõ ràng.

Ánh đèn chuyển sang một bên khác, quả nhiên, cũng có một hàng binh dũng.

Một phen hoảng sợ hão huyền.

Mặc lão bản thở phào nhẹ nhõm, sau đó mắng trách: "Đều cẩn

thận chút, đừng làm ầm ĩ, trong mộ thất này chúng ta có thể có người, đều là binh dũng mà thôi!

Lần sau còn như vậy, thì đi trông cửa đi!" Phong Nguyên Thanh không hề để tâm đến điều này, sau khi cửa lớn mở ra, anh đã chú ý đến những bóng người ở hai bên góc địa cung.

Những binh dũng này còn phát ra oán khí và âm khí âm trầm.

Xuyên qua lớp áo giáp và vỏ đất nung bên ngoài của binh dũng, Phong Nguyên Thanh thoáng nhìn đã thấu suốt bên trong.

Những binh dũng này, được chế tác từ từng người sống sờ sờ.

Khoác áo giáp, tay cầm vũ khí, chỉ lộ ra một khuôn mặt.

Những người này bị làm cho chết ngạt, biến thành binh dũng, vì vậy phát ra oán khí.

Tàn hồn bị phong ấn trong cơ thể, không thể chuyển kiếp đầu thai, không ngừng chịu đựng giày vò.

Chỉ là bị phong ấn ngủ say, một khi chịu sự quấy nhiễu mạnh mẽ, hoặc bị người dùng thủ đoạn đánh thức, sẽ công kích người sống.

Đây cũng là một thủ đoạn phòng đạo mộ tặc của chủ mộ.

Phong Nguyên Thanh cho rằng, đây hẳn là một thủ đoạn của Sở Phục Vương, chủ mộ.

Sở Phục Vương này, có thể lợi dụng địa long mạch để xây dựng huyệt mộ, khẳng định không phải người phàm, mà là một hạng thuật sĩ có thủ đoạn bất phàm.

Binh mã dũng cũng là một thủ đoạn tuẫn táng thường dùng trong các lăng mộ quy mô lớn thời Tần Hán.

Ví dụ như lăng Tần Thủy Hoàng, đã khai quật được một lượng lớn binh mã dũng.

“Đi thôi, chúng ta vào đi, trong địa cung còn không ít trường minh đăng chưa được thắp sáng, thắp sáng hết tất cả rồi nói, chú ý đừng chạm vào bất kỳ thứ gì ở đây!” Hồ Bát Ức nói với tất cả mọi người.

Kiều Tam và Mặc lão bản, mỗi người chỉ huy thuộc hạ đi thắp đèn.

Những ngọn trường minh đăng này tim đèn được bảo quản rất tốt, chỉ là dầu đèn bên trong đã cạn hết.

Sau khi đổ dầu hỏa mới vào, chúng vẫn phát ra ngọn lửa xanh lục kỳ dị.

Mọi người đã không còn lấy làm lạ.

Tất cả trường minh đăng đều đã được thắp sáng, dưới ánh sáng xanh lục vô số, địa cung được chiếu sáng càng thêm rõ ràng.

Địa cung này hoàn toàn phỏng theo cung điện thật để xây dựng, phía trên còn có thể nhìn thấy mái ngói cong vòm, được phủ bằng ngói màu đen.

Nhà Tần lấy màu đen huyền làm quý, ngay cả đến thời Hậu Tần và Tây Sở sau này, cũng vẫn như vậy.

Dưới ánh đèn trong suốt, mọi người cũng nhìn rõ hình dạng của những binh dũng kia.

Khác với binh mã dũng đất nung thông thường, những binh dũng này thân hình cao lớn khôi ngô, trên người còn khoác áo giáp xích màu đen, toàn bộ cơ thể bao gồm cả đầu, đều được bọc kín mít, chỉ lộ ra một khuôn mặt binh dũng.

Mọi người đều không ngớt lời khen ngợi những binh dũng này.

Hồ Bát Ức lại khẽ cau mày, nếu chỉ là binh dũng thông thường, không cần thiết phải làm thành dạng này, những binh dũng này, e rằng

có vấn đề.

Hơn nữa cậu ta còn cảm nhận được từ những binh dũng này một khí tức bất thường, vô cùng âm lãnh.

Bàn Tử thấy Hồ Bát Ức cau mày, vỗ vai cậu ta, hỏi: “Lão Hồ, cậu sao vậy, không phải chỉ là binh dũng thôi sao?

Chương 279

Cậu lo lắng gì?

Không phải còn có Phong gia đây sao?

Sợ gì?

Cậu nói phải không?" Hồ Bát Ức giãn mày, khẽ cười một tiếng, nói: "Cậu nói đúng, nhưng, cẩn thận một chút thì không bao giờ sai.

Bàn Tử, lát nữa chú ý tránh xa những binh dũng đó ra!" "Ừm, được thôi." Bàn Tử tùy miệng đáp.

Tuy nơi này nhìn khá tốt, nhưng nếu tìm kỹ, lại không có gì đáng giá để lấy đi.

Những vật quá lớn, lại không thể mang đi, không còn cách nào, chỉ có thể bỏ qua.

Nếu nói có thể mang đi được, thì chỉ có áo giáp và vũ khí trên người những binh dũng này.

Những binh dũng này toàn thân mặc trọng giáp dày, tay cầm qua dài, những cây qua này trông vẫn còn sắc bén, dưới ánh đèn, mỗi cái đều phản chiếu hàn quang lạnh lẽo.

Mặc lão bản nhìn những binh dũng, hai mắt sáng rực.

"Trọng giáp, binh khí dài!

Mỗi món này đều là cổ vật quý giá không nhỏ!" Mặc lão bản trừng mắt nhìn những binh dũng này nói.

Vừa nói, ông ta đi đến trước một binh dũng gần nhất, đưa tay muốn sờ thử.

"Đừng có động lung tung!" Chưa đợi ông ta chạm vào áo giáp, đã

bị Hồ Bát Ức một tiếng quát nghiêm túc ngăn lại.

Mặc lão bản giật mình, bàn tay vừa vươn ra lập tức rụt về.

"Trong cổ mộ, kỵ nhất là chạm lung tung, vạn nhất kích hoạt cơ quan, thì sẽ chết người đấy, đừng có mẹ nó mà động lung tung, nếu không chết rồi thì đừng có oán trách ai!" Lập tức, Mặc lão bản, Kiều Tam, và một số người khác không nhịn được muốn sờ tìm bảo bối đều còn lòng sợ hãi mà rụt tay về, không dám động lung tung nữa.

Mặc lão bản đã kinh doanh đồ cổ mấy chục năm, có chút kiến thức, áo giáp trên những binh dũng này, quả thực có giá trị không nhỏ, dù sao cũng là cổ vật ngàn năm.

Tuy nhiên, đây mới chỉ vừa tiến vào địa cung, màn chính vẫn còn ở phía sau, không cần thiết phải vội vàng gỡ vài bộ áo giáp, nếu không đến lúc gặp được bảo bối rồi lại không có chỗ chứa thì thật nực cười.

Huống hồ, những binh dũng mặc giáp cầm binh khí này, được luyện từ người sống, động chạm tùy tiện, rất dễ đánh thức chúng, với đám ô hợp này thì chỉ là đi chịu chết mà thôi.

Quy tắc đổ đấu Mạc Kim, đều là kinh nghiệm xương máu của tiền bối tổng kết mà thành, có những thứ có thể lấy, có những thứ không thể lấy!

Nếu không sớm muộn gì cũng bị lòng tham của chính mình hại chết, đây là cấm kỵ của đạo mộ!

Mặc lão bản và Kiều Tam lúc này mới tỉnh ngộ, địa mộ quỷ dị, những binh dũng trọng giáp cầm qua này, vẫn là không nên hành động khinh suất thì hơn.

Hai người liền vội vàng chỉ thị thuộc hạ không được hành động khinh suất, không được làm những trò nhỏ.

Mọi người tản ra, cẩn thận đi một vòng quanh đại điện địa cung,

chỉ thấy bốn phía địa cung đều là tường bích, không phát hiện ra cửa thông ra phía sau.

Trong địa cung này, ngoài áo giáp trên binh dũng ra, lại không có gì đáng giá nổi bật, ngay cả Bàn Tử vốn có mắt tinh cũng không tìm thấy gì tốt.

Hắn rất muốn sờ tìm, nhưng không dám động lung tung.

Với cái thể chất "nhất động tất xuất sự" xui xẻo của hắn, chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan.

Bàn Tử đi đến bên cạnh Hồ Bát Ức, khẽ hỏi: "Lão Hồ, có phát hiện gì không?" "Vẫn chưa." Hồ Bát Ức nghe vậy, lắc đầu, địa cung này ba mặt bị bịt kín, trừ cánh cửa vừa vào ra, vẫn chưa phát hiện ra lối ra khác.

"Nhưng, tôi cảm thấy, nơi khả thi nhất, hẳn là ở chỗ long ỷ đó!" "Cậu nhìn lên trên, trên mái vòm, còn có rất nhiều binh dũng cung tiễn thủ, cung đã lên dây, chực chờ bắn ra, vạn lần chú ý cơ quan, nếu kích hoạt thì sẽ bị bắn thành nhím!" Bàn Tử giơ đèn pin chiếu qua, quả nhiên nhìn thấy, ở bốn góc mái vòm địa cung, bố trí đầy binh dũng cung tiễn thủ, và tất cả đều nhắm thẳng vào bọn họ từ trên cao.

"Mẹ kiếp, chủ mộ này cũng quá tàn nhẫn đi, phì!" Bàn Tử mắng.

Hắn sợ thuộc hạ của Mặc lão bản và Kiều Tam không giữ quy củ mà động lung tung, vạn nhất thật sự kích hoạt cơ quan, thì sẽ chết hết.

Thế là hắn lập tức kêu hai người chú ý ràng buộc thuộc hạ.

Điều này khiến một đám người hoàn toàn nghiêm túc trở lại, không muốn chết thì đừng động lung tung.

Lúc này tất cả mọi người đều cẩn thận từng li từng tí.

Trong khi đó, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ đã đến

bên cạnh long ỷ.

Ngai vàng long ỷ này, nằm ở cuối ngự đạo lát gạch trắng trên trục trung tâm địa cung.

Theo phương vị, nó ở chính phía bắc, tọa bắc triêu nam.

Và theo thiết kế của cổ mộ này, trước đó cũng là từ phía nam một đường đi về phía bắc, lối ra của địa cung này, cũng nhất định ở phía bắc, khả năng lớn nhất, chính là ở chỗ long ỷ này.

Long ỷ này nằm trên đài cao, nhìn xuống đại điện.

Đây là một chiếc ghế đá bạch ngọc khổng lồ, đặt chính giữa bích phong.

Ghế đá này dài khoảng hơn hai mét, được làm từ bạch ngọc tự nhiên nguyên khối, phía trên khắc rất nhiều vân văn và linh thú.

Đặc biệt là ở lưng ghế, chính giữa, khắc một con ly thủ bằng bạch ngọc, uy phong lẫm lẫm, như thật.

Sở Phục Vương này dù sao cũng không phải là Hoàng đế nắm giữ thiên hạ, mà chỉ là vương hầu cát cứ một phương, theo chế độ, sử dụng ly long làm biểu tượng là thích hợp.

Trên đài cao có ba đoạn bậc thang, mỗi đoạn có chín bậc, cũng được làm từ những thanh đá bạch ngọc sáng bóng.

Mang ý nghĩa đăng lâm cửu trọng thiên.

Trong địa cung này, thần thức của Phong Nguyên Thanh bị một số hạn chế, sau khi thoát ly cơ thể, khả năng thăm dò bị giảm đi đáng kể.

Trong mộ này, hẳn là đã có bố trí đặc biệt nhằm vào tu sĩ, những thủ đoạn áp chế tu sĩ.

Tuy nhiên, dù sao cũng đã qua hai ngàn năm, cộng thêm linh triều lắng đọng, những tác dụng áp chế này dần dần suy yếu.

Sự áp chế trong mộ này, đang ở mức thấp nhất, đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, tuy có chút hạn chế, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Ở cự ly gần, thần thức của Phong Nguyên Thanh quét qua, lập tức đã phát hiện ra cơ quan ẩn giấu phía sau long ỷ.

Cơ quan này, ẩn trong bích phong.

Tuy nhiên, cơ quan này, không phải là cơ quan thông thường, mà liên quan đến một số kỳ môn dị thuật.

Chủ mộ Sở Phục Vương, đã sử dụng dị thuật, che giấu mộ môn.

Dùng mắt nhìn, thì không thể thấy mộ môn, ngay cả chạm vào, cũng chỉ có thể chạm vào gạch đá tường mộ.

Dị thuật này, không chỉ đánh lừa thị giác, mà còn có thể đánh lừa xúc giác của con người.

Nếu là đạo mộ tặc thông thường, đến đây, thì phải tìm ra phương pháp phá giải, mới có thể tìm thấy mộ môn bị dị thuật che giấu này.

Lúc này, Mặc lão bản và Kiều Tam liếc thấy Phong Nguyên Thanh đứng bên cạnh bích phong, thế là cũng âm thầm đi tới.

Phong Nguyên Thanh chú ý đến hành động của hai người, liền dặn dò: "Đi gọi thuộc hạ của các ông, thổi tắt hết trường minh đăng.

Chú ý lát nữa đi qua đừng đi trên ngự đạo ở giữa!" "Vâng, Phong gia, chúng tôi đi ngay." Hai người tuy có chút không hiểu tại sao, nhưng vẫn làm theo.

Rất nhanh, tất cả trường minh đăng trong địa cung đều bị thổi tắt, ánh sáng xanh lục quỷ dị tức thì biến mất.

Sau đó, mọi người lần lượt bật đèn pin, ánh sáng đèn pin trắng xóa tràn ngập địa cung.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng chạy tới.

Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy chiếc đèn chuyên dụng cầm tay, giao cho mấy thuộc hạ bên cạnh.

"Các cậu cầm đèn đứng cùng nhau, giơ cao một chút, lát nữa từ từ xoay vòng quanh bích phong." Phong Nguyên Thanh dặn dò.

Mấy người cầm đèn đứng đúng vị trí, mọi người kinh ngạc phát hiện, tấm bích phong này, dưới ánh đèn, lại không hề chiếu ra bóng.

"Sao có thể?

Lại không có bóng?" Bàn Tử kinh hô.

Chương 280

Điều này không phù hợp với lẽ thường khoa học, bất kỳ vật gì, dưới ánh sáng, đều sẽ tạo ra bóng.

Trừ phi nhiều nguồn sáng từ các hướng khác nhau đồng thời chiếu xạ, giống như đèn không bóng trên bàn mổ bệnh viện.

Mà huyền học một chút, thì chỉ có quỷ mới không có bóng.

Mà tấm bích phong này là một vật chết, làm sao có thể là quỷ chứ?

"Xoay vòng quanh bích phong theo chiều kim đồng hồ, tốc độ phải chậm." Phong Nguyên Thanh dặn dò.

Mấy thuộc hạ, lập tức giơ đèn qua đầu, quanh bích phong, từ từ đi tới.

Cùng với sự di chuyển của mấy người, góc độ ánh đèn thay đổi.

Lúc này, trên bức tường phía sau, xuất hiện một bóng đen.

Bóng đen này vừa xuất hiện, Phong Nguyên Thanh đã chú ý tới.

Khi mới xuất hiện, chỉ có một đường đen mỏng manh, cùng với sự di chuyển của nguồn sáng, đường đen từ từ rộng ra.

Đây chính là bóng đổ của bích phong dưới ánh đèn.

"Ê, bóng xuất hiện rồi!" Bàn Tử mắt tinh, đôi mắt tinh tường luôn nhìn khắp nơi, rất nhanh đã phát hiện ra bóng đổ trên tường mộ, lập tức hưng phấn kêu to.

Mọi người nghe thấy tiếng kêu của Bàn Tử, lập tức nhìn về phía tường mộ, quả nhiên như hắn nói, bóng đã thật sự xuất hiện!

Hơn nữa cùng với việc mấy thuộc hạ kia tiếp tục từ từ di chuyển, bóng đen này càng ngày càng rộng, càng ngày càng lớn.

Cho đến khi trên tường bích hiện ra một bóng đen hình chữ nhật cao hơn hai mét, rộng hơn một mét.

Giống như một cánh cửa đen kịt, từ từ được mở ra.

Và sau đó, mấy người lại tiến lên một bước nhỏ, bóng đen kia tức thì biến mất không dấu vết.

Cứ như là chưa từng xuất hiện vậy.

Tấm bích phong này, quả thực được thiết kế tinh xảo, khá kỳ lạ.

Ánh đèn chiếu thẳng qua, không chiếu ra bóng, ngược lại chỉ ở một góc độ khó khăn nào đó mới có thể chiếu ra bóng!

Khiến người ta cảm thán về sự khéo léo của người xưa.

Loại kỹ xảo tinh xảo kỳ lạ này, ngay cả hiện đại cũng rất khó làm ra.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh cảm thấy, khả năng lớn hơn là do dị thuật trận pháp trong mộ thất gây ra kết quả như vậy.

Mặc dù trên tấm bích phong được khắc tinh xảo, tuyệt diệu này, Phong Nguyên Thanh không phát hiện ra điểm đặc biệt nào.

Phía trên không có loại dao động pháp thuật nào.

Tuy nhiên, những điều này đều không quan trọng.

Chủ mộ, Sở Phục Vương, mới khiến anh cảm thấy hứng thú hơn.

Thấy bóng biến mất, Phong Nguyên Thanh lập tức bảo mấy người lùi lại vị trí cũ.

Chỉ là, bóng đen này, lại không hề xuất hiện trở lại!

Điều này cho thấy, bóng đen này, chỉ có xoay vòng quanh bích phong theo chiều kim đồng hồ, mới có thể hiện ra, một khi đi quá đầu, bóng biến mất rồi, thì chỉ có thể đi thêm một vòng nữa.

Thế là, mấy người kia lại một lần nữa xoay vòng quanh bích phong, theo các bước vừa rồi, đi lại.

Cùng với việc bóng trên tường từ từ mở rộng, cái bóng giống như cánh cửa kia lại một lần nữa hiện ra, mọi người đều vây lại, nhìn chằm chằm vào tường mộ muốn tìm ra manh mối.

Hồ Bát Ức thậm chí tiến lên sờ thử tường bích, chỉ có cảm giác lạnh lẽo của gạch đá, không phát hiện ra điểm đặc biệt nào.

"Lão Hồ, thế nào, có phát hiện gì không?" Bàn Tử hỏi.

"Vẫn chưa." Hồ Bát Ức lắc đầu, trong đầu hồi tưởng lại tất cả kiến thức mình đã học, cũng như tất cả tư liệu về hình chế mộ táng cổ đại trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

"Tuy nhiên, cánh cửa thông đến mộ thất tiếp theo, nhất định là ở đây rồi, chỉ là không biết phải làm thế nào để đi qua đây." Hồ Bát Ức vừa suy nghĩ vừa nói.

"Nhưng đây lại là một tử nhân tường, nếu cố gắng phá mở thì cả mộ thất đều có nguy cơ sụp đổ!" Nghe đến đây, mọi người đều nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh vẫn là vẻ mặt phong thanh vân đạm, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Dương Tuyết Lỵ cũng thấy mọi người nhìn qua, cô ấy cũng quay sang Phong Nguyên Thanh hỏi: "Nguyên Thanh, anh có phải đã biết cách phá giải cơ quan rồi không?" "Không sai, cánh cửa đi vào mộ thất tiếp theo, ẩn trong vùng bóng đen này, chỉ cần xuyên qua vùng bóng đen này là được!" Phong Nguyên Thanh nhàn nhạt nói.

Sau đó, anh đánh một dấu hiệu trên tường mộ.

"Nhưng đây không phải tường bích sao?

Làm sao mà qua được?

Lẽ nào còn giấu cơ quan gì?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Ngoài cửa thì né, trong cửa thì ẩn!" "Cánh mộ môn này ẩn trong bóng đổ của bích phong!" "Mà huyền cơ quan trọng nhất, chính là ở chữ 'ẩn'!" "Địa cung này, căn bản không hề có mộ môn!" Lời nói của Phong Nguyên Thanh khiến mọi người kinh ngạc lớn.

"Anh nói gì?

Không có mộ môn?

Làm sao có thể?

Không có cửa thì làm sao mà vào?" Kiều Tam trợn to mắt không nhịn được hỏi.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

"Phong gia, anh sẽ không nhầm lẫn rồi chứ, đây là mộ của vương hầu lớn, hiển nhiên là được xây dựng theo quy cách cung điện cổ đại, hơn nữa nơi này càng giống nơi thượng triều của hoàng đế cổ đại, cũng là tiền điện trong mộ thất, nhất định phải có hậu điện chuyên để đặt quan quách của chủ mộ chứ!" Bàn Tử lơ mơ, nghe vậy cũng cảm thấy lời này không có vấn đề.

Hồ Bát Ức thì khẽ cau mày, suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Phong Nguyên Thanh.

Mặc lão bản và những người khác càng nghe càng lơ mơ, không hiểu gì cả, chỉ có thể chờ xem Phong Nguyên Thanh nói tiếp thế nào.

Hòa thượng Tuyệt Trần là một Mạc Kim Giáo Úy nửa vời, cũng cau mày chặt, nhưng ông ta cảm thấy lời của Phong Nguyên Thanh có ẩn ý, nhất định còn có nghĩa khác.

Thế là ông ta trực tiếp hỏi: "Phong tiên sinh, vậy không có mộ

môn, chúng ta phải làm sao để vào mộ thất khác?" Phong Nguyên Thanh khẽ cười nói: "Trực tiếp xuyên qua là được!" "Cái này?

Phong tiên sinh, anh nói là, trực tiếp đâm vào tường sao?" Hòa thượng Tuyệt Trần có chút không tin hỏi.

"Ừm, nếu cậu hiểu như vậy, cũng không sai chút nào." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

"Thực ra, cánh cửa này, chính là ở đây, chỉ là chủ mộ này không bình thường, thân hoài dị thuật, đã bố trí chướng nhãn pháp trong mộ, che chắn lối đi, khiến người ta không nhìn thấy!" Dị thuật trận pháp trong đại mộ này giảm hiệu quả, khiến thần thức của Phong Nguyên Thanh bị ảnh hưởng.

Một số nơi ẩn giấu, nếu không thăm dò kỹ lưỡng, thì rất khó phát hiện, điều này dẫn đến hiệu suất thăm dò của thần thức bị giảm đi rất nhiều.

Tuy nhiên, thăm dò có mục đích, vẫn có thể phát hiện ra một số thứ, dù sao mấy ngàn năm trôi qua, linh triều lắng đọng, hiệu quả của trận pháp dị thuật trong mộ này đã giảm đi đáng kể.

Và ở chỗ bóng đen này, Phong Nguyên Thanh đã dùng thần thức, phối hợp với thần mục thăm dò, phá giải chướng nhãn pháp này.

Phát hiện ra mộ môn bị che giấu.

Thực ra chỉ là một mộ đạo, ngay cả một cánh cửa lớn cũng không có.

Việc xây dựng tử nhân tường này cũng rất độc đáo, đã mở một cánh cửa ở đây, nhưng lại không ảnh hưởng đến hiệu quả tổng thể của tử nhân tường.

"Vì vậy không cần lo lắng, trực tiếp xuyên qua là được!

Nhưng, cần dùng chút sức!" Mọi người nhìn nhau.

Hồ Bát Ức nghe Phong Nguyên Thanh giải thích, chợt vỡ lẽ, hóa ra đây không phải là cơ quan cạm bẫy đơn giản, mà còn liên quan đến kỳ môn dị thuật, trách không được.

"Thì ra là vậy." Lúc này, Mặc lão bản hỏi: "Ai đi trước?" Mặc lão bản nghĩ, chắc chắn là để thuộc hạ của Kiều Tam đi thử trước.

Chương 281

Kiều Tam tuy mặt đầy vẻ không thể tin được, nhưng ánh mắt vẫn lóe lên ý nghĩ, bảo một thuộc hạ đi thử trước.

Tử nhân tường này, không hề yếu ớt như tưởng tượng, nếu không cũng không thể tồn tại trong mộ thất mấy ngàn năm.

Mức độ kiên cố của nó không kém gì tường đất nén thông thường.

Mục đích chính của nó, là để ngăn chặn đạo mộ tặc đào đường hầm hoặc phá hoại bạo lực trên tường.

Vì vậy, cho dù cơ thể đâm vào, cũng sẽ không có chuyện gì.

Và thuộc hạ của Kiều Tam, thấy mình được chọn, không khỏi có chút căng thẳng sợ hãi, nhưng hắn càng không dám trái lệnh của Kiều Tam, đành cắn răng, nhắm vào chỗ Phong Nguyên Thanh đã đánh dấu, cúi đầu đâm sầm vào.

"Bốp ~" Dưới sự chú ý của mọi người, người đó đâm sầm vào tường, phát ra tiếng "bốp", cả người liền chui vào tường, biến mất.

Đồng thời trên mặt tường còn phát ra một làn sóng trong suốt nhàn nhạt, nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện.

Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, giữa thanh thiên bạch nhật, cứ thế mà đi vào.

Hơn nữa nghe tiếng động thì biết, đây không phải là tiếng đâm vào tường bình thường.

Bức tường này thật sự có thể xuyên qua!

"Quả nhiên như Phong gia đã nói, bức tường này, trực tiếp xuyên qua là được!" Bàn Tử mặt đầy vẻ kinh ngạc nói.

Mặc lão bản và Kiều Tam nhìn nhau, sau đó, Mặc lão bản hắng giọng, ho một tiếng, nói: "Nếu đã vậy, thì chúng ta vào đi!" "Ông chủ Mặc nói đúng, chúng ta cứ lần lượt đi vào từ đây đi!" Mặc dù không biết phía sau rốt cuộc là gì, có nguy hiểm gì không, nhưng vì đường đã tìm ra rồi, thì cứ vào thôi.

Nếu không, thì chỉ có thể quay về đường cũ, tay trắng mà về.

Kết quả như vậy, hai người bọn họ hiển nhiên là không thể chấp nhận.

Cho dù phía sau là cạm bẫy, bọn họ cũng chấp nhận, xuống mộ đổ đấu, làm sao có thể không mạo hiểm chút nào chứ?

Nếu đã muốn tìm đến chủ mộ thất, muốn phát tài, thì chỉ có thể đánh cược.

Để an toàn, tất cả mọi người đều đi vào từ vị trí đã đánh dấu.

Tuy nhiên, chưa đợi người tiếp theo xuyên qua tường bích đi vào.

Những trường minh đăng đã tắt trước đó, bỗng nhiên lại một lần nữa sáng lên.

Đồng thời một luồng âm phong bất ngờ thổi tới, mang theo từng đợt lạnh lẽo thấu xương.

Một số thuộc hạ ăn mặc phong phanh, lập tức rùng mình một cái.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, quay đầu nhìn lại một cái.

Chỉ thấy từng luồng oán khí nồng đậm, từ binh dũng hai bên địa cung phát ra, từng trận khí đen cuồn cuộn, tràn ngập địa cung.

Chỉ là những oán khí này, người thường không nhìn thấy, nhưng bọn họ có thể cảm nhận được từng đợt âm phong và khí lạnh kia.

Những binh dũng này đã bị kích hoạt.

Điều này hiển nhiên không phải do người có mặt tại chỗ chạm vào cơ quan.

Vậy e rằng là do việc vừa rồi xuyên qua tường bích mà gây ra.

"Chuyện này là sao?

Sao đột nhiên trở lạnh vậy?" Mặc lão bản tuổi cao nhất, thân thể yếu nhất, lúc này không nhịn được rùng mình một cái, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, tay chân cũng không kìm được mà run rẩy.

Trên người cũng nổi lên từng mảng da gà.

"Lẽ nào đã chạm vào cơ quan?" Kiều Tam hỏi.

"Hẳn là vừa rồi xuyên tường đã kích hoạt cơ quan, tất cả mọi người đều cẩn thận chú ý!" Phong Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Mọi người đều cầm xẻng, đao, mắt nhìn khắp nơi, cẩn thận đề phòng nguy hiểm có thể xảy ra.

"Cạch ~ cạch ~" Một trận tiếng giáp sắt ma sát vang lên.

Lúc này, trong hốc mắt của hai đội binh dũng kia, đồng thời sáng lên hai khối lửa xanh lục, chiếu sáng cả khuôn mặt phát ra màu xanh lục quỷ dị.

"Đông ~ đông ~" Từng trận tiếng bước chân vang lên.

Những tượng người này đột nhiên động đậy, bước chân, đi về phía mọi người.

Đồng thời cây qua dài trong tay cũng giơ lên, chỉ về phía mọi người.

"A, có quỷ!" "Có quỷ ~, xác chết vùng dậy ~!" Một trận tiếng kêu sợ hãi thi nhau vang lên, mấy người gan nhỏ hơn một chút, thậm chí tại chỗ sợ đến tè ra quần, ướt cả ống quần.

“Đều câm miệng cho tôi, kêu gì mà kêu!

Chúng ta đông người thế này, sợ cái quái gì!

Kẻ nào dám kêu la nữa, xem lão tử không đánh chết nó!” Kiều Tam lớn tiếng quát.

Tình cảm của mọi người rất nhanh được trấn an, nhưng vẫn còn run rẩy căng thẳng.

Đám người này tuy là đạo mộ tặc, nhưng những mộ mà bọn họ đã đổ trước đây, đều là nhỏ nhặt, làm sao đã từng thấy loại trận thế này.

Trong mộ, điều sợ nhất chính là gặp phải tình huống này.

Tuy chưa từng trải qua, nhưng bọn họ cũng đã chuẩn bị không ít, chính là để đối phó với tình huống này.

Bọn họ đều mang theo không ít huyết chó đen, nhu mễ, hắc lư đề tử.

Chỉ là rốt cuộc có hữu dụng hay không, bọn họ đều không biết.

“Đại sư Tuyệt Trần, ông nói xem bây giờ phải làm sao?” Mặc lão bản kéo tay áo Hòa thượng Tuyệt Trần hỏi.

Ông ta vẫn tin tưởng Hòa thượng Tuyệt Trần hơn, dù sao cũng quen biết lâu rồi, cũng biết ông ta có chút bản lĩnh đối phó với tống tử.

“Cái này, tống tử quá nhiều, tôi cũng không có biện pháp tốt nào, vẫn là xem mấy vị Mạc Kim Giáo Úy nói sao đi.” Hòa thượng Tuyệt Trần nói.

Lúc này, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đứng ra, tiến lên hai bước.

Chỉ nghe Bàn Tử rống cổ họng nói: “Xem cái dáng vẻ nhát gan của các người, không phải chỉ là mấy con tống tử sao?

Không có kiến thức, thì để các người kiến thức sự lợi hại của

Mạc Kim Giáo Úy chúng ta!" Hồ Bát Ức và Bàn Tử đã bước vào cảnh giới Luyện khí, có chút thủ đoạn, đối phó với những binh dũng không linh hoạt này, thì dư sức.

Hai người sau khi có thực lực, cũng không còn như trước đây, đối phó tống tử hoàn toàn dựa vào đạo cụ.

Bây giờ có thể chính diện cận chiến với tống tử.

Tống tử có lợi hại đến đâu, chỉ cần chém đứt đầu, cơ bản đều có thể giải quyết.

Hai người từ trong túi móc ra dao, nhảy một cái đến trước binh dũng gần nhất, nhắm vào cổ, giơ dao lên là một chiêu chém ngang.

Thế mạnh lực trầm, một nhát dao, cái đầu binh dũng đeo mũ sắt kia liền bay ra ngoài, rơi xuống đất.

Động tác chém bổ của binh dũng cũng theo đó mà dừng lại, không còn nhúc nhích nữa.

Tất cả binh dũng, đều vây quanh Hồ Bát Ức và Bàn Tử.

Qua dài trong tay bổ chém, đâm thẳng, chiêu nào cũng chí mạng.

Nhưng đáng tiếc, động tác của những binh dũng này quá cứng nhắc, một chút cũng không linh hoạt, bị hai người linh hoạt né tránh.

Đồng thời dao trong tay không ngừng nghỉ, thu hoạch đầu lâu binh dũng.

Vài phút sau, hai đội binh dũng đều bị tiêu diệt hết.

Hai người sau khi giết hết tất cả binh dũng, đang chuẩn bị quay lại hội hợp với mọi người, đột nhiên, có một luồng âm phong thổi tới, xộc vào mặt hai người.

Chương 282

Hai người trong lòng cảnh giác đại tác, khí tức nguy hiểm kích thích khiến da đầu bọn họ tê dại.

Không kịp nghĩ nhiều, hai người lập tức lăn người qua một bên, lao về hai phía.

"Xoạt ~ Hống ~" Một trận tiếng cào xé chói tai vang lên, trên mặt đất giữa hai người xuất hiện một vết cào sâu mấy centimet.

Hai người nhanh chóng đứng dậy, chỉ thấy một bóng đen quái vật như u linh đen kịt, lơ lửng ở vị trí vừa rồi của hai người, trên mặt đất hiện ra một bóng đen khổng lồ.

Con quái vật này có một cái đầu sói, hai mắt đỏ rực, phát ra ánh sáng khát máu, nhe răng trợn mắt, có lẽ có thể gọi là quỷ lang.

"Mẹ nó, dọa chết Bàn gia, may mà Bàn gia nhanh nhẹn, không thì đã bị con tống tử nhà ngươi hạ gục rồi!" Bàn Tử mắng.

Con quái vật này không giống tống tử thông thường, dường như là quỷ vật, lơ lửng giữa không trung, chân không chạm đất.

Hai người bọn họ vừa mới bước vào con đường tu luyện chưa lâu, thủ đoạn còn thiếu thốn, chỉ dựa vào dao trong tay, vẫn chưa thể gây ra sát thương trực tiếp cho quỷ vật.

Tuy nhiên, đối phó với loại quỷ vật này, dùng phù lục là được.

Phù khu tà phá sát sẽ có tác dụng.

Hai người lập tức từ trong túi móc ra hai lá phù lục, kích phát chân khí, ném về phía quỷ vật bóng đen.

Con quái vật kia dường như không biết né tránh, trực tiếp bị phù

lục đánh trúng.

"Xì ~ Hống ~" Một trận tiếng xì xì, kèm theo một tiếng gầm rống đau đớn vang lên.

Trên người quỷ vật bốc lên một trận khói đen, một đôi vuốt sắc bén vung lên, trong đôi mắt khát máu lộ ra một tia đau đớn khó che giấu.

Tấm phù lục này quả thật đã gây sát thương cho quỷ vật, nhưng không đáng kể.

Quỷ vật gầm lên một tiếng chói tai, phảng phất đã chạm vào công tắc nào đó, những binh dũng cung tiễn thủ trên mái nhà bắt đầu đồng loạt bắn tên xuống.

"Cẩn thận!" Hồ Bát Ức và Bàn Tử lập tức nhận ra nguy hiểm, vội vã tránh ra sau, đồng thời vung đao trong tay để đỡ những mũi tên bay tới.

Hai người nhanh chóng lùi về phía long ỷ, trong đại điện địa cung này, chỉ có tấm bình phong lớn sau long ỷ mới có thể làm nơi ẩn nấp, những chỗ khác đều trống rỗng, căn bản không thể tránh khỏi mưa tên của binh dũng.

Tất cả những điều này đều xảy ra trong một thời gian rất ngắn.

Con quỷ lang kia sau khi ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, lập tức lại đuổi theo phía sau hai người, xông về phía mọi người đang đứng.

Mưa tên đột kích, tất cả mọi người lần lượt trốn ra sau bình phong và long ỷ, quan sát tình hình trong địa cung.

Lúc này, tất cả đèn Trường Minh trong địa cung đều đã tắt.

Chỉ còn vài ngọn đèn tiên khí trong tay mọi người đang sáng, chiếu

sáng vùng lân cận như ban ngày.

Trong bóng tối phía sau Hồ Bát Ức và Bàn Tử, con quỷ lang kia trừng đôi mắt đỏ rực, đuổi theo.

Con quỷ lang này rất giống với con yêu lang trước đó ở rừng núi bên ngoài.

Trên người nó tỏa ra khí tức rất giống nhau, đôi mắt đỏ rực có thể nói là y như đúc.

Phong Nguyên Thanh thấy hai người đang né tránh mưa tên, không thể đối phó với quỷ lang tấn công, liền ra tay.

Anh búng ngón tay một cái, một tia Dương Ngũ Lôi trắng xóa bắn ra.

"Xẹt xẹt ~" Trúng ngay thân thể quỷ lang.

"Gầm ~ Ối ~" Quỷ lang phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, bị ánh sét làm tan chảy, tiêu tán thành một làn khói đen.

Con quỷ lang này, xem ra là Phục Vương cố ý sắp đặt ở tiền điện Huyền Cung này.

Chắc hẳn là sản phẩm dị thuật kỳ môn của Phục Vương, có lẽ là quỷ vật mà ông ta nuôi dưỡng, dùng để giữ mộ, lại còn có thể lợi dụng âm khí mộ huyệt không ngừng mạnh lên, một công đôi việc.

Đạo mộ tặc bình thường tiến vào, có binh dũng trọng giáp và binh dũng cung tiễn thủ, mưa tên bao phủ, binh dũng truy kích, là có thể giải quyết được.

Hơn nữa cũng rất khó phá vỡ dị thuật che đậy, tìm thấy lối đi thông đến mộ thất kế tiếp.

Nếu gặp phải cao thủ, cho dù phá giải được huyền cơ bình phong, phát hiện lối đi mộ thất, cũng sẽ đánh thức quỷ lang âm thầm canh

giữ.

Con quỷ lang này nhờ âm khí mộ thất, trải qua năm tháng, trở nên cực kỳ hung lệ, có quỷ lang canh giữ, cơ bản có thể bảo vệ mộ huyệt vô sự.

Chỉ là, Phục Kinh không ngờ rằng, hậu thế lại có nhân vật mạnh mẽ như Phong Nguyên Thanh, chuyên đến đổ đấu mộ của ông ta.

Quỷ lang này tuy mạnh, nhưng không phải đối thủ của Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh tu luyện đến nay, dưới sự gia trì của hệ thống bật hack, thực lực bản thân đã vượt xa tu sĩ cùng cấp bậc, không thể đánh đồng được.

Theo sau quỷ lang bị diệt sát, những binh dũng cung tiễn thủ trên mái vòm cũng ngừng tấn công.

Vì lý do an toàn, Phong Nguyên Thanh tiện tay đánh nát những binh dũng cung tiễn thủ này, những oan hồn bị giam cầm trong đó cũng được anh siêu độ.

Cũng coi như đã cứu mạng một phần trong số những người này vậy.

Lúc này, Hồ Bát Ức và Bàn Tử cũng đi đến trước mặt Phong Nguyên Thanh.

“Hải nha, may mà có Phong gia ở đây, nếu không lần này, hai anh em chúng tôi nói không chừng đã phải bỏ mạng ở đây rồi, lão già Phục Vương này cũng quá âm hiểm, lại còn giấu một thứ khủng khiếp như vậy trong mộ!” Bàn Tử còn cảm thấy sợ hãi nói.

“Đúng vậy, chỉ bằng hai chúng tôi với Bàn Tử thế này, quả thực là dâng mồi đến miệng rồi!” Hồ Bát Ức cũng nói.

“Những đại mộ hiểm ác như thế này dù sao cũng hiếm gặp, lần này gặp được cũng là do vận khí tốt, sau này chưa chắc đã gặp lại, nhưng mà, công phu của mấy cậu vẫn phải luyện nhiều vào, đừng lơ là, ít nhất đánh không lại thì còn chạy được chứ?” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Mộ càng hiểm ác, chẳng phải càng chứng tỏ đồ bên trong càng tốt sao?” Kiều Tam cười nói, “Lần này nhờ Phong gia vượt qua nguy hiểm, chúng ta cứ tiếp tục thám hiểm chứ?” “Đúng vậy, chúng ta tranh thủ thời gian, bảo bối bên trong vẫn đang chờ chúng ta kìa.” Hứa Thiên Truyện, người vốn ít nói trên đường đi, lúc này cũng cười nói.

“Nói đúng lắm, cũng không biết mấy tên thủ hạ của tôi bên trong thế nào rồi?

Chắc là bị bảo bối bên trong làm cho lóa mắt hết cả rồi!” Kiều Tam với vẻ mặt tươi cười nói.

“Vậy để tôi đi trước vậy.” Kiều Tam đi đầu nói.

Sau đó, anh ta đi đến trước bức tường mộ, đâm sầm về phía trước, cũng xuyên qua.

Sau đó, mọi người lần lượt từng người một, xuyên qua bức tường mộ, tiến vào bên trong.

Cuối cùng là Dương Tuyết Lỵ và Phong Nguyên Thanh hai người đi sau cùng.

Sau khi xuyên qua vách tường, là một hành lang chỉ dài vài mét, nối liền với mộ thất phía sau.

Cuối hành lang cũng không có cửa mộ.

Lúc này, Mặc Lân, Kiều Tam và Hứa Thiên Truyện cùng những người khác đã vào mộ thất trước.

Bàn Tử cũng đã đi vào trước để canh chừng bọn họ, để lại Hồ Bát Ức trong hành lang đợi Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ.

Sau đó, ba người cùng nhau tiến vào mộ thất.

Mọi người bật đèn pin, cùng với đèn thăm dò tiên khí, tuy không nói là chiếu sáng rực rỡ cả mộ thất, nhưng ít nhất cũng rõ ràng có thể nhìn thấy.

Mộ thất này cũng trống không giống như tiền điện.

Trên mặt đất lát những tấm đá xanh phẳng phiu, rất gọn gàng và có quy luật, được bảo tồn rất tốt, không hề có chút hư hại nào.

Mọi người đều đứng ở cửa mộ thất nhìn vào bên trong, sau khi trải qua hiểm nguy vừa rồi, ai nấy đều sợ mạo hiểm đi vào lại kích hoạt cơ quan gì đó.

Hơn nữa, người thủ hạ đi vào trước đó giờ đã biến mất tăm, càng làm tăng thêm một phần quỷ dị.

Thấy Phong Nguyên Thanh đến, mọi người đều lùi lại, nhường đường.

Ba người Phong Nguyên Thanh đi đến phía trước, quan sát tình hình trong mộ thất.

Mộ thất này, khắp nơi nhìn vào đều trống trải.

Diện tích tổng thể vẫn khá lớn.

Chương 283

Kiều Tam đột nhiên nhớ đến tên thủ hạ đã đi vào trước đó, hỏi mấy người bên cạnh: “Mấy anh có thấy Hổ Tử không?” “A?

Tam gia, không thấy ạ!

Ở đây trống không, không thấy bóng người nào.” Một tên thủ hạ bên cạnh nói.

Lòng Kiều Tam trùng xuống, một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng.

Anh ta thử gọi vào mộ thất: “Hổ Tử?” Nhưng không nhận được hồi đáp.

Thế là anh ta cất cao giọng, lại gọi thêm hai tiếng.

Âm thanh đó vang vọng trong mộ thất trống trải, chỉ cần Hổ Tử còn sống, nghe thấy chắc chắn sẽ có hồi đáp.

“Mộ thất này cơ quan trùng trùng, tên thủ hạ kia của anh chắc là đã trúng cơ quan rồi, chúng ta đi vào xem thử xem sao.” Phong Nguyên Thanh nói với Kiều Tam, “Nhưng nhớ kỹ là đừng ai đụng chạm lung tung vào đồ vật trong mộ thất!” “Phong gia nói phải.” Kiều Tam nói.

Sau đó, những thủ hạ của anh ta, cùng với thủ hạ của Mặc Lân, tự động tản ra đi vào mộ thất kiểm tra.

Mọi người nương theo ánh sáng rực rỡ của đèn pin, nhanh chóng tìm kiếm trong mộ thất.

Rất nhanh, đã có phát hiện trên một cây cột rồng ở phía bắc của mộ thất.

“Máu!” Một tên thủ hạ hoảng sợ kêu lên.

Kiều Tam, Mặc Lân và những người khác đều vội vàng hỏi han.

Lại có một dấu tay máu, vệt máu vẫn chưa khô.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là do Hổ Tử, người vào trước nhất, để lại.

Trong lòng mọi người bất an, Hổ Tử e rằng đã gặp bất trắc.

Dấu tay máu này in trên gốc cột rồng, rất gần mặt đất.

Máu trên đó đặc quánh, nhìn kỹ lại thì vẫn đang nhỏ từng giọt xuống.

Và trên mặt đất dưới cột rồng, còn có một vệt kéo dài, cũng đầy vết máu.

Điều này cho thấy, lúc đó Hổ Tử có thể đã bị thương ngã xuống, cố gắng bám vào cột rồng để cầu sống, nhưng kết quả vẫn bị thứ gì đó túm lấy kéo đi.

Xem ra, Hổ Tử này đã lành ít dữ nhiều rồi.

Mặc Lân và Kiều Tam cùng những người khác, nhìn dấu tay máu, da đầu đều tê dại.

Phong Nguyên Thanh nhìn về hướng vết kéo dài, ở đằng xa, một bóng người nằm sấp trên mặt đất, toàn thân đẫm máu.

Lúc này, người đó run rẩy một cái, phát ra tiếng kêu rên đau đớn xé lòng.

Âm thanh cực lớn, gào thét thảm thiết, nhưng lại rất vô lực.

Chảy nhiều máu như vậy, bị thương quá nặng, chỉ có thể chờ chết, đó là một loại tuyệt vọng sâu sắc.

Tiếng kêu thảm thiết này, khiến Mặc Lân và những người khác giật mình run bắn, suýt chút nữa mất hồn, thân thể không ngừng run

rẩy.

“Là Hổ Tử!” Kiều Tam lớn tiếng nói.

Là thủ hạ thân cận của Kiều Tam, anh ta rất quen thuộc với giọng của Hổ Tử, lập tức nhận ra.

“Hổ Tử, có chuyện gì vậy?” Kiều Tam hỏi, nhưng không có hồi đáp.

“Đi, qua đó xem rốt cuộc là chuyện gì!” Ánh đèn pin của mọi người đều chuyển hướng, lần theo vệt máu kéo lê trên mặt đất, chiếu sáng suốt cả đường đi.

Cuối cùng, phát hiện một thân ảnh nằm bất động trên mặt đất, dưới đất là một vũng máu.

Và điều đáng chú ý nhất là, ở độ cao ba bốn mét phía trên bóng người, một chiếc thanh đồng quan quách khổng lồ đang lơ lửng giữa không trung.

Bốn góc quan quách, mỗi góc nối với một sợi xích thanh đồng to bằng cánh tay, nối liền với đỉnh của bốn cây cột rồng.

Những sợi xích khổng lồ kéo chiếc thanh đồng quan quách này lơ lửng giữa không trung.

Tuyệt Trần hòa thượng thấy tình hình này, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

“Quan quách thật đáng sợ và quỷ dị!” Ông ta lẩm bẩm, cảm nhận được một nỗi kinh hoàng lớn từ chiếc huyền quan này.

“Chiếc huyền quan này vô cùng nguy hiểm.” Mặc Lân nghe thấy lời của Tuyệt Trần hòa thượng, liền hỏi: “Đại sư, có nhìn ra điều gì không?” Tuyệt Trần hòa thượng nét mặt ngưng trọng, gật đầu.

“Hải, cái này có gì mà không nhìn ra chứ.” Lúc này, giọng nói lạc

lõng của Bàn Tử phá vỡ bầu không khí ngưng trọng của hai người.

"Chính như người ta nói, ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự không cứng đừng lại gần." Một chiếc thanh đồng quan quách lớn như vậy đặt ở đây, chẳng lẽ còn chưa nói lên vấn đề sao?

Huống chi, chiếc thanh đồng quan quách này còn lơ lửng, vậy thì càng hung hiểm!

Nhưng mấy cậu đừng sợ, có Mạc Kim Giáo Úy chính tông chúng tôi ở đây này!

Hơn nữa, còn có Phong gia ở đây nữa, mọi người cứ yên tâm đi." Bàn Tử chống nạnh nói.

Hồ Bát Ức thấy Bàn Tử lại khoe khoang, chỉ lắc đầu, không còn chú ý nữa.

Anh ta nhìn về phía Phong Nguyên Thanh: "Phong gia, chiếc huyền quan thanh đồng này không hề đơn giản, e rằng bên trong chứa một đại Tống tử!" "Chiếc thanh đồng quan quách này, thể tích khổng lồ, lớn hơn rất nhiều so với những chiếc thanh đồng quan quách thông thường.

E rằng nguy hiểm còn hơn nữa!" Dương Tuyết Lỵ nghe vậy cũng nói.

"Quan quách này lơ lửng giữa không trung, cũng không dễ mở, chúng ta phải tìm được cơ quan điều khiển, hạ nó xuống mới được.

Lần này xuống đây không ít người, cứ để bọn họ đi tìm xem cơ quan ở đâu đi!

Chẳng lẽ chúng ta bỏ công sức lớn, lại để bọn họ ngồi mát ăn bát vàng sao?" Dương Tuyết Lỵ đảo mắt, nói.

"Nói cũng phải, mấy anh em chúng ta mà tìm một cơ quan trong

mộ thất lớn như vậy thì khó quá, đông người có cái lợi của đông người chứ!" Hồ Bát Ức nói xong, liền đi đến bên cạnh Mặc Lân, Kiều Tam, Hứa Thiên Truyện và Bàn Tử đang tụ tập, nói sơ qua tình hình.

Kiều Tam và Mặc Lân lập tức sắp xếp nhân lực, đến các nơi trong mộ thất tìm kiếm.

Còn Phong Nguyên Thanh thì đi đến gần quan quách để kiểm tra.

Tập tục huyền quan có thể truy ngược về rất lâu trước đây.

Quan quách treo lơ lửng giữa không trung, không tiếp xúc với mặt đất, cũng có thể có tác dụng chống ẩm nhất định.

Nhưng, phương thức này vô cùng phiền phức, cần tốn kém rất nhiều nhân lực và công trình.

Phần lớn vẫn là dùng bệ quan quách, hơn nữa còn dùng quan quách gỗ.

Thanh đồng quan quách vốn đã hiếm, phần lớn được dùng để trấn áp thứ tồn tại bên trong quan quách, không cho nó thoát ra.

Thông thường, khi dùng thanh đồng quan quách, cơ bản đều là có sự tồn tại của Khởi thi.

Trên loại quan quách đó thậm chí còn có Phù lục trấn thi, hoặc gương Bát Quái...

Chiếc thanh đồng quan quách này, được bảo quản vô cùng tốt, không hề có chút ẩm ướt nào.

Hơn nữa bề mặt nó hiện lên một màu đỏ sẫm, trên đó không hề có một vết rỉ sét nào, ở cả bốn mặt bao gồm cả đáy, đều khắc những hoa văn cực kỳ phức tạp.

Nhận biết kỹ càng, nhìn kỹ, giữa những hoa văn phức tạp này, khắc một đồ án mặt người.

Đồ án mặt người ở bốn mặt đều khác nhau, thậm chí có phần trừu tượng, nhưng điểm chung là đều có vẻ mặt hung dữ gớm ghiếc, đặc biệt là ánh mắt, trừng trừng về phía trước, đối diện với nó, phảng phất có thể bị đôi mắt này nhìn thấu tâm thần mình.

Dương Tuyết Lỵ đứng cạnh Phong Nguyên Thanh cùng nhìn chiếc thanh đồng quan quách này, trong ánh mắt cũng lộ ra chút chấn động.

Chiếc thanh đồng quan quách lớn như vậy, quả thật chưa từng thấy qua.

Trước đây trong mộ Hiến Vương, chiếc thanh đồng quan quách đặt thi thể ba đời của Hiến Vương cũng không lớn đến thế.

"Tuyết Lỵ, khả năng giải mã đồ án của em xuất sắc, những đồ án trên quan quách này, em có nhìn ra điều gì không?" Phong Nguyên Thanh khẽ hỏi.

Chương 284

"Ừm, những đồ án này đều là hoa văn và họa tiết điển hình của phong cách thời Hậu Tần, còn về đồ án mặt người, chắc hẳn có liên quan đến chủ nhân bên trong quan quách." Dương Tuyết Lỵ từ tốn nói, nhưng trong giọng điệu có chút nghi hoặc.

"Bốn mặt quan quách đều có mặt người khác nhau, chẳng lẽ trong quan quách không phải một người, mà là bốn người?" Dương Tuyết Lỵ mạnh dạn đoán.

"Đoán rất mạnh dạn, hiện tại quan quách còn chưa được hạ xuống, chúng ta cứ xem xung quanh trước, có lẽ có thể tìm được manh mối gì đó, ví dụ như bích họa trên tường mộ." Phong Nguyên Thanh nói.

Hai người đi một vòng quanh mộ thất.

Mộ thất này, tổng cộng có mười sáu cây cột rồng chống đỡ, không gian mộ thất cực kỳ rộng lớn, từ xưa đến nay, những ngôi cổ mộ có không gian lớn như vậy, đếm trên đầu ngón tay.

Điều này chứng minh ngôi mộ Phục Vương này không hề tầm thường.

Trên vách tường phía đông mộ thất, đối diện với vị trí quan quách, vẽ bốn bức bích họa.

Dùng thuốc màu bảy sắc, màu sắc tươi tắn rực rỡ.

Thuốc màu thời xưa, cơ bản đều được chiết xuất từ khoáng vật, số lượng khan hiếm, vô cùng quý giá.

Người không có địa vị nhất định căn bản không thể dùng nổi.

Trên bốn bức bích họa này, lần lượt vẽ bốn nhân vật, lần lượt

cầm Trường Qua, Trọng Mâu, Cự Kiếm và Cung Tiễn.

Áo giáp trên người họ cũng rất phù hợp với phong cách thời Tây Sở.

Trong đó, nổi bật nhất là ngũ quan, thần thái, ánh mắt và biểu cảm của những người này đều thể hiện khí chất hung hãn khác nhau, tư thái sinh động, như thật.

Cứ như thể bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra từ trong tranh.

Trên bức bích họa này vừa vặn là bốn nhân vật, đối ứng hoàn hảo với bốn khuôn mặt người hung dữ trên huyền quan thanh đồng.

Bích họa trong mộ thất cổ đại, phần lớn đều dùng thần thoại truyền thuyết để trấn mộ.

Tranh động vật thường dùng dị thú trong thần thoại, như rồng, phượng, kỳ lân, sư tử hổ...

Tranh nhân vật phần lớn là thần linh trong thần thoại, như Tứ Đại Thiên Vương, Phương Tương thị..., phổ biến cũng có tranh thị nữ...

"Khuôn mặt của bốn vị tướng quân trên bích họa này quả thực rất giống với mặt người trên thanh đồng quan quách, nhìn kỹ thì đặc điểm của họ cũng y hệt với mặt người trên quan quách!" Dương Tuyết Lỵ nói.

"Chẳng lẽ, chủ nhân ngôi mộ này thật sự nhét cả bốn người vào một chiếc quan quách?" "Chắc là vậy rồi, chiếc thanh đồng quan quách này, xem ra cũng không phải quan quách của chủ nhân ngôi mộ, quan quách của ông ta, chắc hẳn vẫn còn ở mộ thất tiếp theo." Phong Nguyên Thanh nhìn bích họa nói.

"Bốn người cùng táng chung một quan, hôm nay cũng coi như được mở mang kiến thức rồi, ha ha ~" Dương Tuyết Lỵ cũng nhếch khóe môi, cười nói.

“Hơn nữa, tùy táng phẩm trong mộ thất này trông có vẻ không ít đâu, em nhìn góc bên kia và sát tường đều chất đống khá nhiều kìa, phía bên kia chắc cũng có không ít.” Dương Tuyết Lỵ nhìn về phía góc không xa nói.

Lúc này, các thủ hạ của Mặc Lân và Kiều Tam đã phát hiện ra những tùy táng phẩm đặt ở trong góc.

Trên mặt mỗi người đều đầy nụ cười phấn khích, miệng không ngừng nuốt nước bọt, cố gắng kiềm chế sự hưng phấn trong lòng.

Nhiều tùy táng phẩm như vậy, đều là cổ vật nghìn năm thời Tần Hán, đáng tiền lắm rồi.

Bọn họ tùy tiện chia một món, cũng có thể bán được giá trên trời!

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, cười cười, khẽ nói bên tai Dương Tuyết Lỵ: “Một vài món cổ vật mà thôi, đối với chúng ta mà nói, đã không còn quan trọng đến thế nữa rồi.

Hiện tại, tiền đối với chúng ta chỉ là một chuỗi số, chỉ là khác biệt nhiều hay ít mà thôi.

Chúng ta đã bước lên tiên đồ trường sinh, chút vật phàm tục này, đủ dùng là được rồi, kiếm tiền đối với chúng ta mà nói, dễ như trở bàn tay.

Hiện tại, trong ngôi cổ mộ này, thứ duy nhất có thể khiến anh cảm thấy hứng thú, cũng chỉ có bí mật của chủ nhân ngôi mộ mà thôi.” Dương Tuyết Lỵ cảm nhận được hơi ấm bên tai, lòng khẽ rung động, liếc nhìn Phong Nguyên Thanh một cái.

Sau đó nàng hỏi: “Nguyên Thanh, anh nói chủ nhân ngôi mộ này là Sở Phục Vương, ông ta cũng là một tu luyện giả sao?” “Không sai, ngôi đại mộ này bố trí trận pháp dị thuật, có thể cách tuyệt sự dò xét của thần thức, từ mặt đất dò xuống dưới, sẽ không nhìn thấy ngôi mộ

này!

Nếu không, cũng chẳng cần tốn công tốn sức như vậy, tập hợp đủ bản đồ Bạch Thư, lại còn phải dẫn theo một đám người bình thường như thế này, ngôi đại mộ này đối với bọn họ mà nói, quá mức hung hiểm, nếu không có chúng ta, e rằng không mấy người sống sót trở về được!" "Lợi hại đến vậy sao?

Vậy chẳng phải nói rõ, chủ nhân ngôi mộ này khi còn sống, ít nhất cũng là nhân vật tu xuất Nguyên Thần?

Nếu không làm sao có thủ đoạn che giấu thần thức được?" Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc hỏi.

"Thời Tiên Tần, phong trào Luyện Khí tu tiên thịnh hành, thêm vào đó linh khí sung túc, chắc hẳn những nhân vật cảnh giới này không ít, Sở Phục Vương này, là hậu nhân Bá Vương Hạng Vũ, có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy cũng không có gì lạ!" "Người ở cảnh giới này, chắc hẳn tùy táng phẩm cũng sẽ giúp ích không nhỏ cho chúng ta." Phong Nguyên Thanh nói.

"Nhưng hiện tại vẫn là phải vượt qua cửa ải này trước đã, trong mộ thất này, phải xem bốn vị tướng quân trong chiếc thanh đồng quan quách kia rồi!

Em nhìn phía dưới bích họa, có mộ chí minh của họ, chắc hẳn có vài manh mối." Dưới bốn bức bích họa này, mỗi bức đều có một tấm bia đá đen riêng biệt, trên đó dùng thuốc màu trắng viết vài dòng mộ chí.

"Tự nguyện cùng vương đồng tử, trung tùy thiên địa!" Ý là họ tự nguyện tuẫn táng vì Sở Phục Vương, chết rồi cũng phải canh giữ bên cạnh Sở Phục Vương.

Sau đó, là ghi chép về sự tích cuộc đời của từng người đã chết.

Đại khái ý là, bốn người này đều là tướng tài đắc lực dưới trướng Sở Phục Vương, theo Sở Phục Vương chinh chiến nam bắc, lập được chiến công hiển hách, cuối cùng tự nguyện cùng vương đồng tử, được truy thụy là Trung Liệt tướng quân, hưởng thụ hậu táng ngang hàng với Sở Phục Vương.

Những người trung dũng như thế này, từ xưa đến nay đều được những kẻ thống trị yêu thích nhất.

Đây là tử trung!

Giờ đây xem ra, cái gọi là hậu táng với quy cách ngang hàng này, hiển nhiên không phải là xây mộ táng riêng.

Mà là cùng an táng với Tây Sở Phục Vương!

Nếu không thì cũng không gọi là tuẫn táng.

Mối nguy hiểm lớn nhất trong mộ thất này, chính là chiếc huyền quan thanh đồng ở giữa mộ thất.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ gọi Mặc Lân và Kiều Tam đến, dặn họ đừng động vào chiếc thanh đồng quan quách ở giữa, hãy để thủ hạ vận chuyển tùy táng phẩm trong mộ thất ra ngoài trước, tránh để lát nữa xảy ra chiến đấu làm hư hỏng tùy táng phẩm.

Những tùy táng phẩm này tuy anh không để vào mắt, nhưng cũng không muốn lãng phí mà làm hư hỏng.

Một đám thủ hạ nghe được tin này, đều hò reo lên.

“Ha ha ~ Phát tài rồi!

Phát tài rồi!” “Cái này phải đáng bao nhiêu tiền chứ?

Tôi nằm mơ cũng chưa thấy nhiều Minh khí như vậy!” “Ha, đúng là bảo bối tốt mà ~” Từng người một như được tiêm máu gà, tự động vận chuyển từng món tùy táng phẩm trong mộ thất ra ngoài, tạm thời

cất giữ tại miếu Lang Thần bên ngoài.

Đồng thời, lại phái người đi thông báo đại đội đang chờ ở ngoài núi, bảo họ đến vận chuyển hàng hóa.

Những thủ hạ này, sau khi nhìn thấy tùy táng phẩm, ai nấy đều tràn đầy sức lực, khiêng vác không ngại mệt, chạy đi chạy lại từng chuyến.

Một giờ sau, mộ thất này đã bị dọn sạch, cái gì có thể lấy đi đều đã bị lấy đi, một người không mang được thì mấy người cùng khiêng, không còn sót lại một mảnh ngói nào.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại bảo những thủ hạ này đều ở lại mộ thất tiền điện, đợi khi bọn họ giải quyết xong Tống tử trong quan quách rồi hãy vào.

Nếu không một đám người ở đây, chỉ tổ vướng víu tay chân.

Sau đó, mới chính thức khởi động cơ quan trên tường.

Bốn sợi xích thanh đồng to bằng cánh tay từ từ kéo dài ra, chiếc huyền quan lơ lửng ở trung tâm mộ thất dần dần được hạ xuống.

"Rầm ~" Theo tiếng quan quách chạm đất, phát ra một tiếng động lớn, vang vọng trong mộ thất trống trải.

Lúc này, trong mộ thất này, chỉ còn lại bốn người Phong Nguyên Thanh, cùng với Hứa Thiên Truyện, Kiều Tam và Mặc Lân, và vài tên thủ hạ đắc lực của họ.

Mọi người tạo thành thế bao vây, cẩn thận từng li từng tí đi về phía quan quách.

Bọn họ vẫn chưa quên cách chết quỷ dị của Hổ Tử.

Thi thể vẫn còn nằm sấp bên cạnh quan quách kìa.

Đến gần quan quách, Phong Nguyên Thanh mở miệng nói: "Mọi

người đều cẩn thận một chút, trong quan quách này chắc hẳn là bốn vị tướng quân tuẫn táng vì Sở Phục Vương!" Kiều Tam và Mặc Lân nhíu mày, hỏi: "Phong gia, ngài muốn nói, bốn người cùng dùng chung một quan quách sao?" Vừa nãy hai người họ chỉ lo thu dọn tùy táng phẩm, không mấy chú ý đến bích họa trên tường mộ.

"Không sai, tuy rằng rất kỳ lạ, nhưng hiện tại xem ra, chỉ có khả năng này." Phong Nguyên Thanh đáp.

Trong lòng mọi người đều không có chủ ý, lúc này, lại đến lượt Kiều Tam ra tay.

Chương 285

Mọi người đều biết, sở trường của anh ta là để thủ hạ đi tiên phong dò đường.

Kiều Tam nhìn hai tên thủ hạ, tùy tiện chọn một người, bảo anh ta tiến lên kiểm tra tình hình quan quách.

Người đó không dám làm trái, đành phải cứng rắn tiến lên.

Đây là một hán tử cường tráng, từ ánh mắt của anh ta, cũng có thể nhìn ra, anh ta là một người nhanh trí.

Anh ta thầm nhủ mình vận khí kém, bị chọn làm người dò đường.

Đến lúc đó anh ta cũng không dám làm trái lệnh Kiều Tam.

Thế là đành phải cứng rắn tiến lên.

May mà xung quanh mọi người đều cầm đèn pin, chiếu sáng mộ thất, anh ta không cần tự mình cầm đèn pin.

Thế là tay phải anh ta nắm một thanh đao, tay trái cầm một cái xẻng, chia ra hai bên, giơ trước ngực, coi như một lớp phòng hộ.

Sau khi chuẩn bị xong, anh ta cẩn thận từng bước đi về phía thanh đồng quan quách.

Tất cả mọi người đều trợn mắt, đồng loạt nhìn về phía tên thủ hạ kia.

Muốn xem rốt cuộc có nguy hiểm gì.

Kiều Tam thấy tên thủ hạ này thận trọng như vậy, không khỏi gật đầu, trong lòng rất khen ngợi.

“Không hổ là thân tín dưới trướng lão tử, gan lớn tâm tế, có phong thái của lão tử, không tệ, đợi về sẽ thưởng cho nó nhiều hơn một

phần!" Mọi người cũng không để ý việc anh ta đi chậm.

Trong mộ thất đầy rẫy nguy cơ như thế này, có cẩn thận đến mấy cũng không thừa, chỉ cần sơ sẩy một chút, cái giá phải trả chính là tính mạng.

Sau một khoảng thời gian, tên thủ hạ cuối cùng cũng đến gần quan quách, tạm thời dừng lại ở đó.

Càng đến gần quan quách, áp lực trong lòng anh ta càng lớn.

Anh ta không biết, trong quan quách này rốt cuộc có gì, nhưng không cần nghĩ cũng biết, bên trong ẩn chứa nguy hiểm cực lớn.

Là một thủ hạ đã theo Kiều Tam nhiều năm, đối với một số điều cấm kỵ trong nghề đổ đấu, anh ta cũng biết không ít.

Thanh đồng quách, có nghĩa là nguy hiểm lớn, đồng thời cũng có nghĩa là thu hoạch lớn.

Có thể dùng thanh đồng quách để trấn áp, bên trong cơ bản đều là đại Tống tử.

Cũng không biết chiếc thanh đồng quan quách này, rốt cuộc có trấn áp được không.

Vạn nhất không trấn áp được, vậy thì mình sẽ gặp họa rồi.

Anh ta cố gắng chớp chớp mắt, dọn sạch tạp niệm của mình, hiện tại chính là thời khắc nguy cấp, phải tập trung chú ý, nếu lúc mất tập trung mà kích hoạt cơ quan, vậy thì coi như xong đời.

Anh ta tự nhủ phải cẩn thận.

Tiếp đó, anh ta tiếp tục bước về phía trước.

Anh ta dốc hết tinh thần, một mặt nhìn chằm chằm quan quách, một mặt chú ý mặt đất gần quan quách, đề phòng cơ quan đột nhiên xuất hiện.

Đột nhiên.

Quan quách ngay phía đối diện tên thủ hạ, trên khuôn mặt người hung tợn đáng sợ đó, vị trí miệng, đột nhiên lộ ra một cái lỗ nhỏ.

Cơ quan đã bị kích hoạt!

Một mũi tên bạc sắc bén từ trong lỗ bắn ra cực nhanh, thẳng tắp nhắm vào người tên thủ hạ kia.

Trong tình thế khẩn cấp, tên thủ hạ này cũng coi là phản ứng nhanh chóng, giơ cái xẻng và đao trong tay lên chắn trước người, đồng thời thân mình hơi nghiêng sang một bên, lao về phía bên cạnh, muốn né tránh mũi tên này.

Chỉ là mũi tên bạc này đến quá đột ngột, tốc độ bắn cực nhanh.

Tên thủ hạ này vẫn không thể tránh được, bị bắn trúng cánh tay.

Đầu tên ghim chặt vào người anh ta.

"A ~" Miệng tên thủ hạ phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, thấu xương.

Mũi tên bạc này cắm quá sâu, trực tiếp xuyên qua xương, xuyên thủng cánh tay, chui ra từ phía bên kia.

May mà anh ta mệnh lớn, không bị bắn trúng thân thể, nếu không loại vết thương đó, ngay cả bệnh viện lớn cũng khó chữa.

Phong Nguyên Thanh chú ý thấy, ở đuôi mũi tên bạc này, còn nối với một sợi dây tơ mảnh, đầu kia nối với lỗ hổng trên quan quách.

Sau khi mũi tên này bắn trúng tên thủ hạ, rất nhanh đã bị sợi dây tơ kéo ngược về.

Tên thủ hạ kia đau đớn không chịu nổi, không thể dùng sức, kêu thảm thiết bị sợi dây tơ kéo về phía quan tài.

Và đồng thời, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, một dòng máu dọc theo sợi dây tơ, không ngừng đổ về phía quan quách.

Phong Nguyên Thanh thấy tình hình này, rút Đường Khê Pháp Kiếm ra, lóe người một cái, đến bên cạnh tên thủ hạ này, chém đứt sợi dây tơ.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử thấy vậy, cũng lập tức tiến lên giúp đỡ, kéo tên thủ hạ này ra phía sau.

Tên thủ hạ này coi như phế rồi.

Mũi tên này bắn xuyên xương cánh tay, toàn bộ xương cánh tay trên đều đứt làm hai khúc.

Đầu tên này lớn hơn rất nhiều so với đầu tên thông thường, trên đó còn có móc ngược hình chữ thập, trông hung tợn và đẫm máu.

Trên chiến trường, đều là đại sát khí.

Động mạch chính ở cánh tay của tên thủ hạ đã bị rách, máu không ngừng tuôn ra ngoài.

Lúc này anh ta cố nén đau đớn, thỉnh thoảng lại rên một tiếng.

Vết thương này cần phải được xử lý nhanh chóng, hai người lấy ra một cây kìm lớn từ trong túi, cắt mũi tên bạc thành ba đoạn, còn một đoạn thân tên vẫn còn trong cánh tay.

Sau đó cầm máu băng bó, đưa anh ta ra ngoài, để những thủ hạ bên ngoài đưa anh ta lên và chăm sóc.

Còn ở một bên khác, Phong Nguyên Thanh thì dồn sự chú ý vào quan quách.

Sau khi sợi dây tơ bị chém đứt, nó nhanh chóng được thu về, lỗ ở vị trí miệng trên mặt người cũng đóng lại.

“Mặt này bắn ra tên, vậy ba mặt còn lại chính là Trường Qua,

Trọng Mâu, Cự Kiếm!

Cung tên là tấn công tầm xa, nay không còn mũi tên nữa, chỉ cần khi ở bên cạnh quan quách cẩn thận một chút, phòng bị Trường Qua, Trường Mâu đâm ra từ trong quan quách là được." Phong Nguyên Thanh từ một góc quan quách nhanh chóng tiếp cận, đến bên cạnh quan quách, tỉ mỉ kiểm tra.

Bốn mặt bên của quan quách, như đã thấy trước đó, vô số hoa văn đồ án phức tạp, bao quanh một khuôn mặt khổng lồ hung dữ gớm ghiếc.

Và trên nắp quan quách, cũng điêu khắc rất nhiều hoa văn phức tạp.

Thấy quan quách hiểm ác, Kiều Tam và Mặc Lân vẫn đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lên, sợ dẫm vào vết xe đổ của hai tên thủ hạ kia.

Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ muốn tiến lên, nhưng bị Phong Nguyên Thanh ngăn lại.

Bởi vì anh đã cảm nhận được, âm quỷ và hung sát khí trong quan quách đã bắt đầu hoạt động.

Giống như những binh dũng trước đó, bốn vị tướng quân này, chắc hẳn cũng là bị luyện sống thành Hoạt thi.

Giống như luyện thi, đem người sống luyện thành cương thi.

Nỗi đau đớn mà họ trải qua, cũng là điều người thường không thể tưởng tượng nổi.

Từ bích họa và mộ chí minh có thể biết được, bốn vị tướng quân này tự nguyện tuẫn táng vì Sở Phục Vương.

Tự nguyện chấp nhận hậu nhân luyện thi, hơn nữa khi còn sống

lại là tướng quân chinh chiến nam bắc, sát khí nồng đậm, lại mang theo binh sát chi khí, cương thi hoạt nhân dũng được luyện ra như vậy, cũng cực kỳ hung lệ, vượt xa cương thi, nhân dũng thông thường.

Đây cũng là một loại Tống tử mà giới đổ đấu tặc kiêng kỵ nhất.

Chương 286

Nếu gặp phải, chỉ có nước bỏ chạy, mà còn chưa chắc đã chạy thoát được!

Bởi vì họ tự nguyện chấp nhận luyện thi, không giống như luyện thi người sống bình thường, thuật luyện thi thông thường đều sẽ xóa bỏ ký ức trong cơ thể, tìm cách hủy diệt ý chí của người bị luyện, khiến họ có thể nghe theo ý chí của người chỉ huy.

Còn Hoạt nhân luyện thi, thì lại có thể giữ lại ý chí của mình, không cần người điều khiển chỉ huy, mà có thể độc lập chiến đấu, vô cùng khủng bố.

Và bốn vị tướng quân này, mộ chí minh cũng đã nói, là tự nguyện, ý chí cuối cùng của họ, chính là canh giữ lăng mộ Phục Vương.

Hiện giờ mọi người đến lăng mộ Phục Vương, tất nhiên sẽ kinh động bốn vị tướng quân thủ lăng này, nếu không giải quyết bọn họ, chắc chắn không thể tiến vào mộ thất Phục Vương!

"Thuật tẩy não và ngự hạ của Sở Phục Vương này quả thực lợi hại, cam nguyện chịu đựng sự tra tấn, luyện thành Hoạt thi, cũng phải canh giữ lăng mộ!" Phong Nguyên Thanh cảm khái trong lòng.

"Bốn vị tướng quân này khi còn sống chắc chắn cũng là cường giả, chỉ là không biết sau khi bị luyện thành Hoạt thi, còn giữ được bao nhiêu bản lĩnh?" Kiều Tam, Mặc Lân và những người khác thấy Phong Nguyên Thanh đứng ở góc quan tài mà không bị cơ quan trong quan quách tấn công.

Thế là từng người một học theo, đi đến vị trí góc, sau đó cẩn thận từng chút một đến bên cạnh quan quách.

“Ha ha, vẫn là Phong gia có cách, cơ quan của quan quách có lỗ mở ở bốn phía, cái góc này chính là an toàn, sao tôi lại không nghĩ ra sớm hơn chứ, thật đáng tiếc cho Đại Trụ.” Kiều Tam nói xong, lại lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, thủ hạ kia của hắn, trong số tất cả đồng bọn, là một trong những người tài giỏi nhất, giờ lại phế đi như vậy.

“Ai, đúng vậy, đáng tiếc một tiểu hỏa tốt, nhưng mà, việc cấp bách của chúng ta, vẫn là ở trên cái quan quách này!” Mặc Lân trên mặt cũng lộ ra vẻ tiếc nuối nói.

“Mặc chưởng quỹ nói không sai, Đại Trụ không thể bị thương vô ích, hôm nay, lão tử phải xem xem, trong cái quan quách bằng đồng lớn như vậy, rốt cuộc là một đại tống tử dạng gì!” Kiều Tam với vẻ mặt hung ác nói.

“Không sai, vết thương của Trụ Tử không thể chịu vô ích.” Mấy thủ hạ của Kiều Tam tại chỗ cũng đồng thanh nói.

Kiều Tam thấy sĩ khí cao trào, cũng hài lòng gật gật đầu.

Sau đó hắn hướng về phía Phong Nguyên Thanh, mặt đầy tươi cười nói: “Phong gia, tôi biết tống tử trong quan quách này chắc chắn không đơn giản, lần này, phải nhờ cậy toàn bộ vào Phong gia.” Mặc Lân thấy Kiều Tam đột nhiên thay đổi giọng điệu, thầm kinh ngạc một chút, sao Kiều Tam đột nhiên lại biết nịnh bợ như vậy.

Trước kia hắn đâu phải như thế này?

Dù Phong gia này thật sự rất lợi hại, cũng không đến nỗi khiến hắn như vậy chứ.

Thằng nhóc này đổi tính rồi sao?

Chắc chắn là đã nhìn ra điều gì đó.

“Xem ra vấn đề nằm ở trên quan quách này!” Mặc Lân làm thương gia mấy chục năm, rất tinh minh, rất nhanh đã nghĩ đến mấu chốt của

vấn đề.

Hắn làm ăn cổ vật, thuộc về thượng hạ du của chuỗi ngành nghề này, trước đây hắn rất ít tự mình xuống mộ.

Đối với những chuyện trong mộ, hắn không hiểu biết nhiều như vậy.

Không giống Kiều Tam, sống nhờ nghề đổ đấu, những cấm kỵ trong cổ mộ, hắn hiểu biết hơn nhiều.

Nhưng Mặc chưởng quỹ phản ứng cũng rất nhanh, thấy Kiều Tam như vậy, hắn cũng lập tức mở miệng nói: "Đúng vậy, Kiều bang chủ nói không sai, chúng tôi đều là người ngoài, không hiểu rõ những thứ này, lần này, vẫn phải trông cậy vào Phong gia ngài." Hứa Thiên Truyện, người từ khi vào mộ thất đến nay rất ít nói, lúc này cũng thuận theo giọng điệu nói: "Thủ đoạn của Phong gia, chúng tôi trước đó đều đã được lĩnh giáo, có Phong gia ở đây, cái tống tử nhỏ bé này, chắc chắn là dễ như trở bàn tay!" Mọi người nịnh bợ, Phong Nguyên Thanh không hề để ý, những thứ hư vô này, không hề lay chuyển ý chí của anh.

Anh chỉ cười cười, không nói gì.

Hơn nữa, căn bản không cần anh tự mình nói.

Người phát ngôn của anh là Vương Khải Toàn, lập tức tiếp lời, nói: "Đương nhiên rồi, lần này các anh có thể tận mắt chứng kiến Phong gia ra tay, các anh thật là ba đời có phúc a!" "Lát nữa, hãy xem kỹ, học hỏi kỹ, tuyệt đối cả đời khó quên!" "Nhưng mà, Phong gia chúng tôi không thích tiếng tăm, hơn nữa, danh tiếng đổ đấu này nói ra cũng không hay ho gì, sau này, không được lung tung tuyên truyền ra bên ngoài, biết chưa?" Kiều Tam, Mặc Lân, và Hứa Thiên Truyện đều gật đầu xưng phải, cam đoan sau khi về sẽ không đi khắp nơi tuyên truyền.

Nói xong chuyện phiếm, Phong Nguyên Thanh gọi Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử, cùng với Dương Tuyết Lỵ, bốn người chia nhau đứng ở bốn góc quan quách.

Cầm đao kiếm lên, bắt đầu khai quan.

Những con dao và thanh kiếm họ dùng, đều do Phong Nguyên Thanh đặc chế, bất kể là độ sắc bén hay độ cứng, đều vượt xa những con dao kiếm thông thường bán trên thị trường.

Dùng để nạy nắp quan tài, đó là chuyện nhẹ nhàng.

Đao kiếm cắm vào khe nắp quan tài bằng đồng, dùng lực nhấc lên, liền nạy nắp quan tài ra.

Cái quan quách bằng đồng này, bản thân không được đổ đồng phong kín, cho nên, bị Phong Nguyên Thanh và mấy người nhẹ nhàng nạy ra.

Cái quan quách này, vốn dĩ là do Sở Phục Vương dùng để an táng bốn vị tướng quân trấn lăng, còn muốn dựa vào họ để chống lại đạo mộ tặc, vậy thì làm sao lại phong kín quan tài chứ.

Bốn người dời nắp quan quách sang một bên, để lộ ra cảnh tượng bên trong quan quách.

Trừ bốn người Phong Nguyên Thanh, những người khác tại chỗ đều xúm lại, nhìn vào bên trong quan quách.

Chỉ thấy bên trong quan quách, một vị tướng quân mặc trọng giáp nằm thẳng trên ván quan tài, trong lòng ôm một thanh cự kiếm.

Vị tướng quân này cũng có dáng vẻ như một binh dũng.

Khuôn mặt lộ ra, bị một lớp đất nung bao phủ, giống như một vật chết, nằm ở đó.

Kiều Tam nhìn một cái, lập tức chửi rủa: "Mẹ nó chứ, lại là một

con gà ăn mày!" Phong Nguyên Thanh cũng hơi bất ngờ.

Anh ban đầu cho rằng, bốn vị tướng quân này là bị luyện thành hoạt thi.

Nhưng bây giờ xem ra, Sở Phục Vương này còn độc ác hơn, mà bốn vị tướng quân này đối với bản thân mình còn độc ác hơn.

Luyện thành nhân dũng sống, cần phải dùng đất nung bao bọc người trước, sau đó ném vào lò lửa nhiệt độ cao để nung.

Sau đó, mới tiến hành bước luyện thi.

Lại còn phải thêm hai bước, chết ngạt và bị nung cháy trong nhiệt độ cao.

Nhân dũng sống luyện ra, oán khí, sát khí càng thậm tệ.

Từ khuôn mặt vặn vẹo của nhân dũng tướng quân, có thể thấy được sự thống khổ mà hắn trải qua trước khi chết, đến mức nào là thảm khốc.

"Rắc ~" Ngay lúc mọi người đang quan sát nhân dũng trong thời gian ngắn ngủi đó, một tiếng vỡ vụn vang lên.

Đó là trên mặt nhân dũng, chính xác hơn là đôi mắt của hắn.

Mảnh đất nung che phủ trên mắt, đột nhiên vỡ vụn rơi xuống, lăn xuống ván quan tài bên cạnh.

Mà điều quỷ dị hơn là, đôi mắt bị che dưới lớp đất nung đó, lại mở ra, như thể được khảm sâu vào hốc mắt trũng sâu.

Hơn nữa, không chỉ mở, mà con ngươi thậm chí còn đang chuyển động!

Trong hốc mắt sâu thẳm, con ngươi co lại, tỏa ra sự kinh hoàng, khủng bố và tà ác khiến người ta rợn tóc gáy.

Kiều Tam và Mặc Lân cùng những người khác, chỉ nhìn một cái, trong lòng liền không kìm được muốn bỏ chạy.

Họ biết, đây không phải là đại tống tử mà mình có thể chọc vào.

May mắn là có Phong Nguyên Thanh và một nhóm Mạc Kim Giáo Úy, họ có bản lĩnh thật sự, tống tử này hẳn không làm khó được họ.

Kể cả không thì cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Hai người rất ăn ý đồng thời rút ánh mắt về, quay đầu bỏ chạy.

Chỉ là, nỗi sợ hãi đè nặng trong lòng, hai chân như đổ chì, di chuyển vô cùng khó khăn.

Hai người nghiến răng nghiến lợi, dốc hết sức bình sinh, mới từ từ chạy đến phía sau một cây trụ rồng gần nhất, tránh xa quan quách.

Còn mấy thủ hạ kia của họ, cũng rất có tự biết mình, hành động chạy cũng không chậm, theo Kiều Tam và Mặc Lân hai người, tản ra lui về phía sau những cây trụ rồng gần nhất, chỉ thò đầu ra, lộ mắt quan sát.

"Khịt ~" Bàn Tử thấy thái độ của đám người này, không khỏi khịt mũi cười khẩy một tiếng, từ tận đáy lòng khinh thường họ.

"Đám người này, cũng có ý tứ mà nói mình là dân đổ đấu, cái gan cũng quá nhỏ rồi, có Phong gia chúng ta ở đây, cần gì phải sợ?" Thấy con ngươi của nhân dũng tướng quân vỡ vụn đang động đậy, nhưng thân thể lại không nhúc nhích.

Hồ Bát Ức muốn ra tay trước để hạ gục hắn, tránh phiền phức.

Hồ Bát Ức giơ con dao khoét tai trong tay lên, nhằm vào cổ nhân dũng tướng quân, dùng một chiêu Lực Phách Hoa Sơn.

"Keng ~" Chỉ nghe thấy một tiếng "keng", nhát đao này, vậy mà không chém đứt cổ hắn.

Hồ Bát Ức không tin tà, giơ đao lên rồi chém xuống, lần này dùng mũi đao đâm mạnh vào cổ họng nhân dũng.

Lại một tiếng "keng" nữa vang lên.

Chương 287

Nhát này, cũng không đâm thủng cổ nhân dũng tướng quân, ngược lại còn khiến cánh tay mình tê dại.

“Hắc, tôi nói lão Hồ, anh có phải chưa ăn cơm không?

Chém hai nhát mà không chém đứt đầu nó?” Bàn Tử chế giễu.

“Bàn Tử, cậu giỏi thì cậu lên đi?

Không được thì đừng có lải nhải!” Hồ Bát Ức phản bác một câu.

Sau đó nói: “Phong gia, cái tống tử này cổ cứng quá, chém không động!” Phong Nguyên Thanh mở Thần Mục, cẩn thận quan sát nhân dũng tướng quân này.

Anh phát hiện, lớp đất nung trên người nhân dũng này, cũng là loại đặc chế, một mặt là do Sở Phục Vương dùng bí phương điều chế, tăng cường cực đại độ cứng của nhân dũng, lực phòng ngự tăng vọt, đao chém rìu bổ cũng khó mà phá vỡ phòng ngự của dũng đất.

Thêm vào đó, nhân dũng này, trong mộ thất, đã trải qua hai ngàn năm âm khí sát khí tôi luyện, độ cứng của thân thể cũng phi phàm.

Như vậy mới tạo thành tình huống Hồ Bát Ức chém không động.

Nghe Phong Nguyên Thanh giải thích, mọi người lúc này mới hiểu ra, tống tử mà lần này gặp phải, vô cùng cường hãn, chỉ dựa vào họ, muốn đối phó một con đã khó, đừng nói chi dưới đó còn có ba con mạnh như vậy.

Hồ Bát Ức thu hồi con dao đang đặt trên cổ tướng quân dũng.

Lúc này, khuôn mặt màu đất nung của tướng quân dũng đột nhiên trở nên dữ tợn hơn.

“Gầm ~” Một tiếng gầm thét xé tai phát ra từ miệng hắn, mang theo một trận gió hôi thối.

Phong Nguyên Thanh nheo mắt lại, pháp lực quán chú vào pháp kiếm, chỉ thấy một đạo kiếm quang lóe lên, đánh trúng vị trí cổ tướng quân dũng, xuyên thủng lớp đất nung cứng rắn và phòng ngự thể chất âm thi.

Cái nhân dũng tướng quân cự kiếm này trực tiếp thân thủ phân ly.

Động tác vừa định dựng thi đứng dậy cũng đột nhiên dừng lại, rồi nằm xuống.

Mà Phong Nguyên Thanh cũng thấy, âm sát oán khí trên người hắn, cũng nhanh chóng tiêu tán, giống như một quả bóng bị thủng vậy.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ thi thể, những bộ phận không bị đất nung bao phủ mà lộ ra ngoài, đều trở nên khô héo.

Dưới quan quách mà nhân dũng tướng quân cự kiếm đang nằm, có thể thấy một lớp ván đồng.

Chiều cao không gian mà nhân dũng tướng quân cự kiếm chiếm giữ, chỉ bằng một phần tư toàn bộ quan quách bằng đồng.

Xem ra, cái quan quách này thật sự là quan tài hợp táng bốn người.

Và theo nhân dũng tướng quân cự kiếm ở trên cùng bị chém giết triệt để.

Âm sát chi khí, oán khí của ba tầng bên dưới, như nước sôi sùng sục, bốc lên cuồn cuộn.

Cuộn lên từng trận sóng lớn.

Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ ba người đứng bên cạnh quan quách cũng rõ ràng cảm nhận được một luồng khí tức âm

hàn thấu xương phát ra.

"Đông ~ đông ~" Một trận tiếng va chạm từ trong quan quách bằng đồng truyền ra.

Ba tướng quân dũng trong ba tầng quan quách, dường như bị kích nộ, giãy giụa, muốn phá quan mà ra.

Cái quan quách bằng đồng này dù sao cũng chỉ được đúc bằng đồng thông thường, mật độ không lớn, trước mặt những tướng quân dũng cường hãn này, vô cùng yếu ớt.

Sau một trận giãy giụa, trên quan quách xuất hiện rất nhiều vết nứt, và vẫn đang tiếp tục mở rộng.

Dương Tuyết Lỵ và hai người kia nhanh chóng lùi lại, cẩn thận quan sát, thực lực của họ vẫn chưa đủ để đối phó ba tướng quân dũng còn lại này.

Kèm theo một trận chấn động, quan quách bằng đồng triệt để vỡ nát, để lộ ra ba tướng quân dũng ẩn giấu bên dưới.

Ba thi thể lần lượt cầm trường mâu, trọng qua, và kim cung.

Cái người cầm trường cung kia, trong tay chỉ còn lại một kim cung, mũi tên bạc đã bị chặn đứng và chém đứt.

Ba thi thể vừa thoát khỏi quan quách, lập tức đứng thẳng dậy tại chỗ.

Hướng về phía Phong Nguyên Thanh phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

Toàn thân oán khí âm sát cuồn cuộn bốc lên, tuôn ra một làn sương mù đặc quánh màu xanh đen hỗn tạp, bao quanh thân.

Đây là thi khí, âm sát chi khí, oán khí tích lũy ngàn năm hỗn hợp, đối với người thường mà nói, là kịch độc hung mãnh, dính vào là chết.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, lập tức lấy ra Huyền Âm Tụ Sát Châu, truyền pháp lực vào, thôi động nó.

Một lực hút cực lớn từ Huyền Âm Tụ Sát Châu thoát ra, âm sát chi khí bốc ra từ ba tướng quân dũng, cũng như âm sát chi khí tản mát trong mộ thất, lập tức bị hút đi không ngừng.

Trong đó hai tướng quân dũng nắm lấy cơ hội, lập tức giơ trường mâu, trọng qua lên, xông về phía Phong Nguyên Thanh.

Trường mâu đâm tới, trọng qua quét ngang.

Mà tướng quân dũng cầm kim cung kia, lại ở tại chỗ quỷ dị "nhảy đại thần".

Nhìn kỹ lại, hóa ra tay trái hắn cầm cung, tay phải không ngừng lặp lại động tác kéo dây bắn tên.

Sau đó, làm động tác né tránh trái phải, đổi vị trí, tiếp tục lặp lại động tác giương cung bắn tên.

Mỗi lần đều dùng sức kéo dây cung căng hết cỡ, rồi đột ngột buông tay, dây cung phát ra tiếng 'bành', nhưng bắn ra đều là không khí.

Bởi vì mũi tên bạc đã sớm bị Phong Nguyên Thanh chém đứt và thu đi rồi.

Họ giữ lại phần lớn ý chí lúc còn sống, dù đã chết mấy ngàn năm, vẫn có thể phối hợp ăn ý.

Nhưng xem ra, về cơ bản họ chỉ giữ lại ý thức chiến đấu, và một số năng lực phán đoán cơ bản, nhưng cũng không nhiều.

E rằng chỉ có thể xác định kẻ thù là ai, còn lại, chính là dựa theo năng lực của bản thân để tấn công.

Phong Nguyên Thanh vận khởi Kim Quang Chú hộ thể, đồng thời

lách mình né tránh.

Hai thi thể phối hợp ăn ý, một kích không trúng, lập tức tản ra, cùng với tướng quân dũng cung tiễn, hình thành một thế bao vây tấn công.

Chỉ là, tướng quân dũng cung tiễn kia giống như đồ bỏ đi, toàn bộ bản lĩnh chiến đấu đều nằm ở tay cung tiễn rồi, lúc này chính là một tử thi sống.

Khi Phong Nguyên Thanh đối phó với tướng quân dũng trường mâu và trọng qua, Hồ Bát Ức ba người cũng nhìn ra vấn đề của tướng quân dũng cung tiễn, thế là ba người vây quanh tướng quân dũng cung tiễn bắt đầu đơn đấu.

Tướng quân dũng tuy không thể gây thương tích cho ba người, nhưng ba người cũng không thể phá vỡ phòng ngự biến thái của tướng quân dũng cung tiễn này.

Thế là ba người liền coi tướng quân dũng cung tiễn này như một đối thủ luyện tập miễn phí, không ngừng rèn luyện công phu của mình.

Còn ở phía bên kia, Phong Nguyên Thanh giao thủ với hai tướng quân dũng vài hiệp, lấy ra hai tấm trấn thi phù, lách mình, nhanh chóng tiếp cận.

Thừa lúc họ chưa kịp phản ứng, dán lên trán hai tướng quân dũng.

Trấn thi phù, là chuyên dùng để phong cấm trấn áp cương thi, trấn áp ý thức mơ hồ của chúng, khiến chúng chìm vào giấc ngủ.

Những tướng quân dũng này, cũng nằm trong phạm vi bị trấn áp.

Mặc dù hai tướng quân dũng này thực lực cường đại, chỉ bằng một tấm trấn thi phù, không thể hoàn toàn trấn áp, nhưng chỉ cần có thể hạn chế chúng một chút thời gian, Phong Nguyên Thanh có thể dễ

dàng giải quyết chúng.

Sau khi trấn thi phù được dán lên, hai tướng quân dũng quả nhiên đột nhiên dừng động tác.

Chỉ là âm sát oán khí trong cơ thể chúng, từng khắc đều đang xung kích sức mạnh của trấn thi phù, chỉ cần chốc lát, là có thể phá vỡ trấn áp của trấn thi phù.

Phong Nguyên Thanh không chút do dự, kiếm quang lóe lên, đầu của hai tướng quân dũng, bay ra ngoài, rơi xuống sàn gạch xanh, tạo ra một tiếng động trầm đục.

Kèm theo một trận tiếng "xì xì" như khí cầu xì hơi, hai tướng quân dũng cũng nối gót tướng quân dũng cự kiếm.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh quay đầu, nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ và hai người đang quần thảo với tướng quân dũng cầm cung.

Mặc dù không gây ra thương tích, nhưng cũng không bị tướng quân dũng làm bị thương.

Phong Nguyên Thanh lách mình đến bên cạnh mấy người, lần này không lấy ra trấn thi phù, mà trực tiếp giơ pháp kiếm lên, một kiếm quét ngang, tướng quân dũng cung tiễn kia, cũng bị tiêu diệt.

Chương 288

Giải quyết bốn tướng quân dũng, Phong Nguyên Thanh cũng thu được 4 năm tu vi, cùng với bốn viên thi đan.

Thi đan này, dù là dùng để luyện đan, hay để nuôi dưỡng mấy cương thi trong tay, đều không tệ.

Tướng quân dũng cuối cùng này bị tiêu diệt, Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đều thu dao kiếm trong tay lại.

"Ba người chúng ta đánh một con, mà còn không động được, cái tướng quân dũng này cũng quá mạnh, nhưng may mắn là Phong gia chúng ta còn mạnh hơn, ha ha ~" Bàn Tử cười nói.

"Tòa mộ này dù sao cũng không giống, cổ mộ thông thường, cho dù là đại mộ ngàn năm, cũng rất khó xuất hiện tống tử lợi hại như vậy." Phong Nguyên Thanh nói.

"Cũng đúng, dù sao Sở Phục Vương là một tu luyện giả cường đại, ngay cả vào thời đó, cũng rất hiếm có." Hồ Bát Ức nói.

Bốn tướng quân dũng đã được giải quyết, mối đe dọa lớn nhất trong mộ thất này đã được loại bỏ.

Tiếp theo, là tìm cách tìm ra lối vào chủ mộ thất.

Kiều Tam, Mặc Lân, Hứa Thiên Truyện và những người khác, thấy Phong Nguyên Thanh đại phát thần uy, một mình độc chiến bốn thi thể, mà còn phản công tiêu diệt.

Họ tận mắt chứng kiến sự cường đại của Phong Nguyên Thanh, để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng họ.

Như thần như ma.

Đây có phải là điều một người bình thường có thể làm được không?

Trong số mấy người, lai lịch của Kiều Tam và Mặc Lân đều được mọi người biết đến.

Chỉ có Hứa Thiên Truyện, người này rõ ràng chỉ là một ông chủ tiệm đồ cổ nhỏ bé, nhưng phía sau lưng, cũng có thân phận thần bí.

Hai năm trước hắn từng mất tích một thời gian, sau khi xuất hiện trở lại, liền tiếp quản tiệm đồ cổ của hắn như bây giờ.

Chính là lần trải nghiệm đó, hắn đã nhận được truyền thừa của một cao nhân Mạc Kim, chính là Hám Long Kinh lừng lẫy, cùng với một số pháp tu luyện.

Cái gọi là Mạc Kim tầm long, Hám Long phá quan.

Truyền thừa Mạc Kim, phần lớn chú trọng vào thuật phong thủy tầm long, sau khi Trương Tam Liên Tử đời Tiền Thanh chỉnh lý, mới xuất hiện một quyển 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, bao gồm thuật phong thủy âm dương, pháp giải cơ quan, v.v.

Truyền thừa Hám Long Kinh này, trọng điểm nằm ở việc giải quyết các loại cơ quan mộ thất.

Hứa Thiên Truyện sau khi nhận được truyền thừa Hám Long Kinh, chính thức bắt đầu phát tài, liên tiếp đổ đấu mấy cổ mộ, mang ra không ít minh khí, sau đó, đứng vững gót chân tại Lạc Dương thành này.

Trong thời gian đó, Kiều Tam, Mặc Lân và những người khác cũng đã giao thiệp với hắn nhiều lần, chỉ là không chiếm được lợi lộc gì, ngược lại còn chịu thiệt thòi.

Vì vậy, lần này, mặc dù Hứa Thiên Truyện chỉ có một mình, nhưng hắn nắm giữ bạch thư tàn đồ, trở thành một trong những

người tham gia chính của mộ Sở Phục Vương lần này.

Sau hai năm tu luyện, thực lực của Hứa Thiên Truyện đã rất không tệ, những đại mộ thông thường, cũng căn bản không làm khó được hắn.

Nhưng hắn vẫn luôn giữ thái độ khiêm tốn, tích lũy thực lực.

Ban đầu hắn dự định, nhân cơ hội đại mộ Sở Phục Vương lần này, phô trương thực lực một phen, nhưng không ngờ Phong Nguyên Thanh đột nhiên xuất hiện, làm xáo trộn kế hoạch của hắn.

Thế là hắn liền tiếp tục ẩn mình, sau khi gia nhập đội ngũ, toàn bộ quá trình đều qua loa, không xuất nhiều sức.

Cũng không cần hắn xuất sức, tống tử đã bị Phong Nguyên Thanh giải quyết, vấn đề nhân lực, có Mặc Lân và đám thủ hạ của Kiều Tam.

Bây giờ chứng kiến thủ đoạn của Phong Nguyên Thanh, hắn lập tức cảm thấy mình vẫn còn kém xa, vẫn phải tiếp tục giữ thái độ khiêm tốn thích đáng.

Đợi Phong Nguyên Thanh và những người khác rời đi rồi nói.

Họ đến từ Kinh Thành, không thể ở lâu tại Lạc Dương.

Trong lòng đã quyết định, Hứa Thiên Truyện cùng Kiều Tam và Mặc Lân, đi đến bên cạnh bốn người Phong Nguyên Thanh.

"Phong gia, thủ đoạn này của ngài, thật sự đã khiến lão Kiều tôi mở rộng tầm mắt, không ngờ, trên đời lại còn có những anh hùng hào kiệt như Phong gia ngài!" Kiều Tam nịnh bợ nói.

"Lời của Kiều Tam gia nói, tôi họ Mặc cũng vậy." Mặc Lân nói.

"Tôi cũng vậy!" Hứa Thiên Truyện cũng nói.

"Được rồi, lời nịnh bợ thì không cần nói nữa, gọi hết thủ hạ của

các anh vào đi, tìm xem cơ quan ở đâu!" Phong Nguyên Thanh xua tay nói.

Lần này, không đợi Kiều Tam đưa mắt ra hiệu cho người ra ngoài, Mặc Lân đã nhanh tay phái thủ hạ của mình, đi ra ngoài gọi người vào.

Rất nhanh, đã có mấy chục người đi vào trong mộ thất này.

Đèn pin trong tay mọi người, chiếu sáng cả mộ thất.

Lúc này, trừ Phong Nguyên Thanh ra, mọi người mới phát hiện, hình dạng của mộ thất này, vậy mà lại là hình dạng một cái bát úp ngược.

Bốn bức tường xung quanh, tuy vẫn là bốn mặt, nhưng đều có một độ cong lồi ra ngoài, vòm mộ thất, cũng là hình tròn lồi lên trên.

Trên vòm cũng vẽ rất nhiều bích họa, có chim quý thú lành, có hình tượng tiên nhân thần thoại, v.v.

Dường như được vẽ dựa trên những câu chuyện thần thoại của địa phương.

Dù sao Sở Phục Vương này là vua của nước Sở.

Những bích họa này không có gì kỳ lạ.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh, lại nhìn về phía những bích họa trên bốn bức tường xung quanh.

Trừ mấy bức miêu tả bốn tướng trấn lăng trên bức tường phía đông.

Trên tường phía tây, phía nam, thì là một số tranh vẽ nữ sĩ, cùng với một phần chim quý thú lành, truyền thuyết thần thoại.

Trên tường phía bắc, thì lại có chút khác biệt.

Đó là một bức tranh vua ngự triều, đế vương ngồi trang nghiêm trên cao đường, phía dưới, đứng vô số văn võ đại thần.

Hai bên còn có hậu cung gia điện vô số phi tần, nữ sĩ, thái giám.

Theo cách bố trí của mộ thất này, cửa mộ nằm ở chính nam, một đường đi về phía bắc, tiến vào mộ thất này.

Vậy thì chủ mộ thất, nhất định cũng là ở chính bắc.

Ở hai bên trục trung tâm, chỉ có thể gọi là trắc thất, thất bồi táng.

Chỉ là, cửa mộ này, bị ẩn giấu đi, cần phải tìm ra cơ quan để mở.

Càng gần chủ mộ thất, sự áp chế đối với thần thức trong mộ cũng càng mạnh.

Cộng thêm trận pháp dị thuật do Sở Phục Vương bố trí, muốn phá giải bằng bạo lực, e rằng vô cùng khó khăn.

Cách tốt nhất, vẫn là mở cửa lớn theo cách thức khởi động cơ quan.

Theo Phong Nguyên Thanh tự mình suy đoán, Sở Phục Vương này, chưa chắc đã chết hoàn toàn.

Cũng có thể, lại là một loại thủ đoạn trường sinh khác thì sao.

Đời Minh, có tổ tiên của Phong Nguyên Thanh, Phong Sư Cổ, tập hợp khí vận của toàn tộc, dẫm lên thi hài của tộc nhân, muốn thành tựu thi tiên.

Theo cốt truyện gốc, cũng coi như là đã đi trên con đường thành công, chỉ là cuối cùng không thể chống lại kiếp nạn, bị hậu nhân của chính mình, cùng với ba người Hồ Bát Ức, thiên mệnh chi tử, phá hủy địa tiên thôn của Phong Sư Cổ, đoạn tuyệt con đường thành tiên.

Thời Tần Hán xa xăm hơn, linh khí thiên địa sung túc, rất khó nói có hay không có phương pháp thành tiên thành công nào.

Những câu chuyện thần thoại cổ xưa, chưa chắc đã chỉ là câu chuyện, cũng có thể là những sự việc có thật đã xảy ra thì sao?

Chỉ là thời gian trôi qua, trong dòng chảy của thời gian, đã bị bóp méo và thay đổi mà thôi.

Điểm này, đã có rất nhiều sự việc gián tiếp chứng thực.

Phong Nguyên Thanh nhìn xung quanh.

Đột nhiên phát hiện một hiện tượng, sàn gạch xanh của mộ thất, vốn dĩ phải bằng phẳng, nhưng lúc này, sau một trận chiến đấu, một số viên gạch xanh đã bị lún xuống.

Chương 289

Gạch xanh vốn dĩ bằng phẳng trong mộ thất, xuất hiện chỗ lún.

Hiện tượng này tuyệt đối không bình thường!

Anh nhìn sâu xuống bên dưới, độ sâu khoảng một trượng dưới mộ thất, đều là những tảng đá lớn xếp chồng, tầng trên cùng mới là gạch xanh.

Không thể dễ dàng bị đạp lún xuống.

Vậy thì, cơ quan của mộ thất này, hẳn là nằm trên những viên gạch này rồi.

Nhìn kỹ, những viên gạch xanh bị lún xuống này, tổng cộng có tám khối, vừa vặn ở tám phương vị khác nhau, hiện ra một hình bát quái rất rõ ràng.

"Xem ra là một cái khóa cơ quan bát quái!" Rõ ràng là, trong trận chiến vừa rồi, đã đạp trúng cơ quan, làm lộ ra cái khóa cơ quan bát quái này.

Chỉ là cửa mộ vẫn chưa mở, rõ ràng là cách khởi động cơ quan không đúng.

Phong Nguyên Thanh nhìn xung quanh, muốn xem còn có phát hiện gì khác không.

Lúc này, Bàn Tử ở gần đó, đang cầm đèn pin vừa đi lại vừa nhìn ngó xung quanh.

Đột nhiên một cái không cẩn thận, không chú ý dưới chân, bị vấp một cái.

Nhưng lúc này thân thủ của Bàn Tử đã khác xưa, hắn thuận thế

chống một tay xuống đất, một cú lộn nhào trên không, lại đứng dậy.

Quay đầu nhìn lại, trên mặt đất một viên gạch xanh, không biết từ lúc nào lại nhô lên, vừa rồi không chú ý, đã vấp vào nó.

"Ơ?

Lạ thật, sao viên gạch này lại nhô lên?" Bàn Tử tự lẩm bẩm.

Hắn lại nhìn xung quanh, phát hiện, vậy mà không chỉ có một khối, đếm kỹ, vậy mà có tám khối, hơn nữa còn vây thành một hình tròn.

"Chẳng lẽ là cơ quan?" Bàn Tử đảo mắt, trong lòng nghĩ.

Từ khi luyện võ tu tiên, đầu óc của Bàn Tử cũng trở nên linh hoạt hơn rất nhiều, chỉ số thông minh cũng được nâng cao.

Thế là hắn lập tức gọi Phong Nguyên Thanh: "Phong gia, ngài xem cái này là gì?

Có phải có cơ quan không?" Phong Nguyên Thanh nghe tiếng gọi của Bàn Tử, lập tức đi tới.

Chỉ thấy trên mặt đất, cũng có tám viên gạch xanh nhô lên, xếp thành một đồ án bát quái.

Cách sắp xếp tương ứng với đồ án bát quái bị lún xuống ở chỗ kia.

Nhìn như vậy, một cái là âm bát quái, một cái là dương bát quái.

Hai đồ án bát quái cách nhau một khoảng cách, phân tán ở vị trí giữa phía đông và phía tây của mộ thất.

Phong Nguyên Thanh cẩn thận đánh giá vị trí này, dường như nằm ở chính giữa, hai đồ án bát quái, nằm trên một đường kính thẳng của mộ thất hình tròn này.

Mộ thất bản thân chính là một hình tròn.

Thêm vào hai đồ án đối xứng này.

Phong Nguyên Thanh nghĩ đến Thái Cực Đồ.

Mặt đất là một hình tròn, vị trí đồ án âm bát quái, chính là vị trí ngư nhãn dương trong âm của Thái Cực.

Tương ứng, vị trí bát quái dương, chính là vị trí ngư nhãn âm trong dương của Thái Cực.

Nếu đối ứng như vậy, thì đã khớp rồi.

Mà bên cạnh vị trí âm trong dương này, từng vệt máu loang lổ, rõ ràng trước mắt.

Rõ ràng, Hổ Tử, người vào đầu tiên, đã rất trùng hợp đứng vào vị trí âm trong dương này, gây ra sự tấn công của tướng quân dũng trong quan quách.

"Nguyên Thanh, đây chính là cơ quan sao?

Phải thao tác thế nào, mới có thể mở cửa lớn mộ thất?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Hồ Bát Ức lúc này cũng đi đến bên cạnh đồ án bát quái âm trong dương nhô lên, nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

"Cơ quan đã tìm thấy sao?

Nhanh vậy sao?

Quả nhiên không hổ là Mạc Kim Giáo Úy chính tông!" Ba người Mặc Lân, Kiều Tam, và Hứa Thiên Truyện vốn tinh minh, nghe đến đây đã tìm thấy cơ quan, lập tức cũng xúm lại.

Ba người nhanh chóng đi đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh và mấy người kia, theo ánh mắt của họ, nhìn về phía tám khối gạch xanh

nhô lên trên mặt đất.

Kiều Tam lập tức nịnh bợ nói: "Phong gia không hổ là Mạc Kim Giáo Úy lừng lẫy, nhanh như vậy đã tìm thấy cơ quan." "Vậy Phong gia, chúng ta nhanh chóng mở chủ mộ thất đi, lão Kiều tôi đã không đợi được nữa rồi." Kiều Tam cười một tiếng, nhe ra hàm răng vàng, trên mặt treo nụ cười phấn khích.

"Không sai, đây chính là khóa cơ quan mở cửa lớn chủ mộ thất rồi." Phong Nguyên Thanh khẳng định.

"Âm dương kết hợp, chu nhi phục thủy!" "Chỉ cần ấn theo thứ tự tám khối gạch này xuống, là có thể mở cửa lớn." "Vậy chúng ta phải ấn theo thứ tự nào?" Kiều Tam lại hỏi.

"Ừm, lão Hồ, anh thấy sao?" Phong Nguyên Thanh nhìn Hồ Bát Ức hỏi.

Hồ Bát Ức thấy Phong Nguyên Thanh hỏi mình, hắn biết, đây là Phong Nguyên Thanh đang kiểm tra hắn, tiện thể khoe một tay trước mặt đám người này, ra vẻ ta đây.

Vấn đề này không khó.

Bát quái chia thành tiên thiên bát quái và hậu thiên bát quái.

Tiên thiên bát quái, truyền thuyết là do một trong tam hoàng cổ đại là Phục Hy thị sáng lập, có thể tính toán hết vạn vật thiên hạ, tất cả cổ kim tương lai.

Chỉ là tiên thiên bát quái khó học khó tinh, không phải phàm nhân có thể nắm giữ và sử dụng.

Còn hậu thiên bát quái, là do Văn Vương dựa trên tiên thiên bát quái mà diễn hóa thành, cũng có thể tính toán hết mọi sự vật hậu thiên, so với tiên thiên bát quái, độ khó thấp hơn rất nhiều, vì vậy dễ nắm giữ hơn.

Hậu thế trong phong thủy, bói toán và nhiều phương diện khác, đều ứng dụng nội dung của hậu thiên bát quái.

Chọn vị trí lăng mộ, xây dựng, đều sẽ xem phong thủy, cũng không thể tách rời bát quái.

Vì vậy, cái khóa cơ quan này, tất nhiên cũng phải dùng hậu thiên bát quái để giải!

Thế là, Hồ Bát Ức lớn tiếng nói: "Cái gọi là Càn tam liên, Khôn lục đoạn, Ly trung hư, Khảm trung mãn; Chấn ngưỡng vu, Cấn phúc oản; Đoái thượng khuyết, Tốn hạ đoạn!" Bát quái, lại chia âm dương hào, dương hào là một đường dài, âm hào là hai đường ngắn được tạo ra do một đường dài bị ngắt giữa.

Cái gọi là Càn tam liên, chính là ba đạo dương hào, Khôn lục đoạn, chính là ba điều âm hào.

Ly trung hư chính là dương âm dương, Khảm trung mãn chính là âm dương âm.

Tương tự như vậy.

Trong tiên thiên bát quái, Càn Khôn nằm ở chính bắc chính nam.

Còn trong hậu thiên bát quái, Càn Khôn lại nằm ở tây bắc tây nam.

Vậy thì, theo thứ tự của khẩu quyết, Càn Khôn Ly Khảm Chấn Cấn Đoái Tốn chính là tây bắc - tây nam - chính nam - chính bắc - chính đông - đông bắc - chính tây - đông nam.

"Hồ gia cao kiến!" Kiều Tam nịnh bợ nói.

Không để ý lời tâng bốc của mọi người, Hồ Bát Ức theo thứ tự, lần lượt ấn tám khối gạch xanh xuống.

Theo khối gạch xanh cuối cùng được ấn xuống, một trận tiếng "Ầm ầm ầm" vang lên.

Đây là tiếng cửa mộ thất mở ra!

Mọi người lập tức bật đèn pin, tìm kiếm vị trí của cánh cửa.

Quả nhiên, trên bức tường phía bắc, một cánh cửa đã mở ra.

Và vị trí của cánh cửa, vừa vặn nằm ở vị trí cửa lớn cung điện trong bích họa.

Chương 290

Theo cánh cửa lớn chủ mộ thất mở ra, một luồng khí lưu từ trong chủ mộ thất tuôn ra.

Đồng thời, còn kèm theo một trận âm khí nồng nặc.

Đồng thời, một vệt lục quang từ trong chủ mộ thất truyền ra.

Ánh sáng màu xanh lục này vô cùng mạnh mẽ, không biết là do vật gì bên trong chủ mộ thất sản sinh ra?

Mọi người đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Chẳng lẽ là trường minh đăng?

Nhưng trường minh đăng nào lại cháy ngàn năm không tắt được?

Cho dù không khí đủ, cho dù dầu đèn là dầu giao nhân biển nam trong truyền thuyết cũng không đủ để nó cháy.

Không thể, tuyệt đối không thể!

Mọi người phủ nhận đây là đèn trường minh.

Trong lòng nghĩ, không phải đèn trường minh, vậy chẳng lẽ là bảo vật tuyệt thế nào đó?

Dạ minh châu chăng?

Mang theo sự nghi hoặc, mọi người đi theo bước chân Phong Nguyên Thanh, tiến vào chính mộ thất.

Lúc đi qua cửa mộ, anh cẩn thận quan sát cấu tạo của cánh cửa.

Bức tường đặt cửa mộ rất dày, hơn một mét.

Phía trên khung cửa, vài khe hở nhỏ cũng không thoát khỏi tầm mắt Phong Nguyên Thanh.

Rõ ràng, trên cửa mộ này cũng có cơ quan.

Có lẽ là loại cơ quan đoạn long thạch phổ biến nhất.

Chỉ cần nó rơi xuống, bằng sức người cơ bản là không thể mở được, trừ khi dùng thuốc nổ phá tung.

Thế là, anh quay đầu nói với Mặc Lân và Kiều Tam phía sau: "Trên cửa mộ này có một cơ quan đoạn long thạch, nặng ngàn cân!" "Mặc lão bản, Kiều Tam gia, bảo thủ hạ của hai người lên trên mộ thất khuân ít gạch lát sàn ra đây, chất đống lại.

Dù đoạn long thạch có rơi xuống cũng có thể chống đỡ được, để lại một lối thoát." Mặc Lân và Kiều Tam cùng những người khác nghe vậy, trong lòng đại kinh, chủ nhân ngôi mộ này quả nhiên hiểm độc, lại còn bố trí đoạn long thạch, rõ ràng là không muốn cho bọn họ sống sót!

Hai người lập tức gọi thủ hạ đến, một mặt đi lên trên gọi người, một mặt lập tức bắt tay vào việc.

Thời gian cấp bách, không ai biết đoạn long thạch sẽ rơi xuống lúc nào.

Cần phải chất gạch chống đỡ lên sớm.

Mấy chục thủ hạ của hai người lập tức cầm xẻng, đòn gánh, bận rộn làm việc.

Nhân lực nhiều, tốc độ đương nhiên nhanh, cộng thêm cảm giác cấp bách vô hình, khiến họ không thể không tăng tốc.

Mười mấy phút sau, chính mộ thất bị một nhóm người bóc ra mấy tầng gạch lát sàn, chất đống ở vị trí cửa mộ.

Chiều cao đủ một người.

Lối đi của cửa mộ vốn có thể chứa được hai người song song đi

qua, giờ bị thu nhỏ một nửa, chất đầy gạch lát sàn.

Như vậy, dù đoạn long thạch có rơi xuống, có tường gạch chống đỡ, nó cũng không thể rơi hẳn xuống, để lại một lối thoát an toàn.

Phong Nguyên Thanh ngẩng mắt nhìn khắp bốn phía, bố cục toàn bộ mộ thất thu vào đáy mắt.

Đây là một trong ba mộ thất lớn nhất của Phục Vương Huyền Cung, cũng là cái trông hoa lệ nhất.

Tổng diện tích khoảng bốn năm trăm mét vuông, toàn bộ hình vuông, cao khoảng ba tầng lầu, chừng mười mét.

Dưới chân trải toàn bộ là gạch lát sàn bằng hán bạch ngọc tinh xảo, bên trên điêu khắc hoa văn vân mây lượn sóng.

Hơn mười cây cột chống đỡ toàn bộ mộ thất cũng đều sơn đen, trên đó có rồng cuộn, thân khảm vàng lá, bao quanh bốn góc phía trên mộ thất có mái hiên, cũng đều dùng ngói lưu ly màu xanh lục.

Đây là quy cách mộ vương hầu cao cấp nhất, trừ mộ đế vương.

Và ở chính giữa toàn bộ mộ thất, là một bệ đá được xây bằng hán bạch ngọc, khí phái phi phàm.

Chỗ cao nhất của bệ đá này cao tới bốn năm mét.

Chiếm khoảng một phần tư diện tích toàn bộ mộ thất.

Toàn bộ cũng có hình vuông, giống với hình dạng mộ thất.

Đèn chiếu qua, có thể thấy ngay vô số hoa văn và đồ án tinh xảo được điêu khắc trên đó.

"Ối trời ơi, đây chính là mộ vương hầu trong truyền thuyết sao?

Thật sự khiến Bàn gia ta mở rộng tầm mắt mà?

Mấy ngôi mộ mà chúng ta đào trước đây, so với cái này thì chẳng

là gì cả!" Bàn Tử vẻ mặt chấn động nói.

Hồ Bát Ức lúc này cũng không khác mấy, nhưng anh ta bình tĩnh hơn Bàn Tử nhiều.

Trước đây đã trải qua ngôi mộ Hiến Vương kia, nhưng so với ngôi mộ này thì vẫn còn kém xa.

Dù sao Hiến Vương kia chỉ là một vị vương ở vùng xa xôi hẻo lánh, tất cả tài lực vật lực đều dùng để xây lăng mộ và thiên cung, đồ tùy táng tự nhiên không phong phú như vậy.

Còn vị Phục Vương này lại là một vương hầu thực sự, hơn nữa còn là một vương hầu của vùng Thăng Long.

Gia sản tự nhiên vô cùng phong phú.

Chỉ riêng số đồ tùy táng trong gian trung mộ thất kia cũng có thể sánh bằng thu hoạch từ mộ Hiến Vương.

Mà những thứ tốt thực sự, e rằng vẫn còn nằm trong chính mộ thất này.

Vị Phục Vương này, với tư cách là một tu luyện giả, thực lực cũng rất mạnh mẽ, vậy thì những thứ mà ông ta có thể mang vào mộ thất chắc chắn không tầm thường.

Trên đài cao, Phong Nguyên Thanh cảm nhận được một luồng khí tức cường đại.

Luồng khí tức này bao hàm sự tử tịch, âm sát và hung lệ.

Tuy mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa đến mức khiến Phong Nguyên Thanh sợ hãi.

"Xem ra phỏng đoán của tôi không sai, Phục Vương này chiếm long mạch mà xây lăng mộ, đồ mưu rất lớn, chẳng lẽ thật sự giống như tôi nghĩ, muốn từ chết mà sinh, nghịch thiên thành tiên?" Nhìn bệ

đá như đài cao trước mắt, Phong Nguyên Thanh nghĩ trong lòng.

Thế giới này tuy thời cổ đại tồn tại nhiều thần minh, nhưng nay đa số đã mất tích.

Ngay cả Phong Nguyên Thanh cũng chỉ biết lác đác vài vị.

Con đường tu luyện cũng hưng khởi tương đối muộn.

Thời Tiên Tần, đạo thống luyện khí sĩ được lưu truyền rộng rãi nhất cũng đang trong quá trình mò mẫm.

Pháp thi giải cũng bắt đầu hưng khởi vào thời điểm đó.

Thi giải và thi giải tiên, không phải là một khái niệm.

Thi giải tiên là bỏ xác phàm, nguyên thần phi thăng.

Còn thi giải là tìm một địa điểm đặc biệt, thông qua phương pháp đặc biệt, bảo tồn ý thức linh hồn của bản thân, thân thể tuy chết, nhưng được phong thủy long mạch tư dưỡng, sau giáp tý năm tháng, lại lần nữa sống một kiếp.

Mỗi lần thi giải, nhục thân và linh hồn đều sẽ được cường hóa thêm một bước, tư chất được đề thăng.

Cuối cùng, cũng có hy vọng thành tiên.

Tuy nhiên, điều này chỉ được ghi chép trong một số truyền thuyết dã sử.

Chương 291

Phong Nguyên Thanh không hiểu rõ lắm, chỉ biết đại khái.

Nghĩ lại, từ sau đó, phương thức tu luyện thi giải này đã được lưu truyền.

Vô số đế vương tướng tướng khao khát trường sinh, thành tiên, đều cố gắng thông qua phương thức này để đạt được trường sinh.

Đây cũng là phương pháp khả thi nhất mà họ có thể tiếp xúc.

Ngôi mộ Phục Vương này rõ ràng khác biệt với họ.

Mặc dù không biết Phục Vương đã bước lên con đường tu luyện như thế nào, nhưng ông ta là một người thực sự đi trên con đường tu luyện, và đã đạt được thành tựu không nhỏ.

Giờ phút này, khí tức truyền ra từ đài cao chứng minh điều đó.

Tuy nhiên, nó lại ở trong một trạng thái trầm miên, chết chóc.

Nhưng nhìn khí tức của nó, dường như đã bị kinh động, có xu thế tỉnh lại.

Có lẽ là do bốn vị thủ lăng tướng quân trong mộ thất trước đã bị chém giết gây ra.

Chỉ là, muốn tỉnh lại, nhất thời nửa khắc vẫn chưa được, trừ phi nhận được kích thích lớn hơn, ví dụ như lát nữa mở quan tài của ông ta, chắc chắn sẽ khiến ông ta tỉnh lại.

Không có gì kích thích lớn hơn điều này.

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức ra, cảnh tượng trên bệ đài cao in sâu vào tâm trí.

Trong mộ này tuy có trận pháp áp chế thần thức, nhưng trước đó

cũng đã nói, hiệu quả của trận pháp này đã không còn lại bao nhiêu, tuy một số góc khuất không thể dò xét, nhưng những thứ bày ra trên mặt thì có thể dò xét rõ ràng rành mạch.

Ở chính giữa đài cao kia, đặt một cỗ quan tài đá màu đen.

Quan tài đá nằm ở điểm cao nhất của toàn bộ bệ đài cao, phía sau nó, còn có một khoảng không gian bằng phẳng rộng lớn.

Bệ đài này hướng về phía nam, tức là hướng mà mọi người đi vào từ cửa mộ, có chín bậc thang, mỗi bậc có chín tầng, kéo dài đến tận phía trên cùng của bệ đài, nơi đặt hắc thạch quan.

Hắc thạch quan nằm ngang theo hướng đông tây.

Đèn của mọi người chiếu dọc theo bậc thang đi lên, rất nhanh đã nhìn thấy cỗ hắc thạch quan khổng lồ đó.

"Hắc thạch quan!" Hứa Thiên Truyền vẫn luôn trầm lặng bỗng mở to mắt kinh hô.

Mọi người nghe tiếng hô kinh ngạc của hắn cũng không kìm được tâm thần chấn động.

Cuối cùng cũng nhìn thấy quan quách của chủ nhân ngôi mộ, Phục Vương!

Chuyến đi này, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, mấy huynh đệ đã chết, cuối cùng cũng không uổng công.

"Vị Phục Vương này, tuy chúng ta chưa từng nghe nói nhiều, nhưng dù sao người ta cũng là một vương hầu, đồ tùy táng chắc chắn giá trị không nhỏ!" "Hơn nữa, những thứ tốt nhất chắc chắn nằm trong gian mộ thất này, mọi người hãy tản ra tìm kiếm, đừng hành động khinh suất, cẩn thận cơ quan!

Nghe rõ chưa?" Kiều Tam hét lên với đám thủ hạ phía sau.

“Vâng, Tam gia!” Đám thủ hạ của Kiều Tam hô một tiếng rồi lập tức ùa vào, tiến vào chính mộ thất, tản ra bốn phía.

Mặc Lân thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, liếc nhìn thủ hạ của mình rồi vung tay nói: “Các ngươi cũng đi đi, cẩn thận cơ quan!” Mắt Hứa Thiên Truyền vẫn tập trung vào cỗ hắc thạch quan trên bệ đài cao!

Những việc thu thập minh khí này cứ giao cho thủ hạ của Mặc Lân và Kiều Tam là được.

Hắn không cần tự mình động tay.

Lúc này Kiều Tam lại nhìn Phong Nguyên Thanh, vẻ mặt nịnh nọt nói: “Phong gia, cơ quan trong mộ này lợi hại, lão Kiều đây lo bọn họ sơ ý, lỡ chạm phải cơ quan.” “Nói đến việc đối phó cơ quan trong mộ thất, vẫn là Mạc Kim Giáo Úy các anh giỏi nhất, anh thấy sao?” Phong Nguyên Thanh biết Kiều Tam muốn nói gì, hắn sợ kích hoạt cơ quan, gây tổn thất nhân lực.

Những người này đều là thủ hạ thân tín của hắn, nếu tổn thất thì sẽ là một đòn giáng mạnh vào vị trí Long đầu của hắn, đến lúc đó sẽ không dễ để áp chế những người khác trong bang phái.

Thế là Phong Nguyên Thanh nói với Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử: “Lão Hồ, Bàn Tử, hai cậu qua đó theo dõi một chút, chú ý xem có cơ quan ẩn giấu nào không.” “Ừm, được.” Hai người gật đầu, sau đó mỗi người phụ trách một bên.

Mộ thất này rất lớn, ngoài bệ đài cao chiếm một khu vực lớn, các khu vực còn lại vẫn còn diện tích rất rộng.

Một số đồ tùy táng tương đối không quá quan trọng được đặt ở đây.

Thời Tần Hán, kỹ thuật luyện kim chưa phát triển, các vật dụng

chủ yếu trên thế gian đều được đúc bằng đồng.

Trong các góc mộ thất này, chất đống không ít đồ đồng, như đỉnh, phủ, tằng, mâu và các dụng cụ nấu nướng, ngoài ra còn có hồ, tẩy, đồng kính, đai móc, ấn tỷ, phù tiết… Ngoài ra còn có một số tiền tệ, như đao tệ, tiền đồng, ngọc khí… Những thứ này đều được phân loại, sắp xếp gọn gàng trong các hòm ở khu vực góc rìa mộ thất.

Chỉ có một lượng nhỏ nằm rải rác trên mặt đất.

Lạc Dương nằm ở vùng Thăng Long, số lần xảy ra động đất không nhiều, ảnh hưởng đến mộ thất cũng rất nhỏ.

Mọi người bên dưới đang vận chuyển đồ tùy táng ra ngoài một cách có trật tự.

Đồ tùy táng trong mộ thất không ít, mấy chục người đã mất không ít thời gian mới vận chuyển xong xuôi, có thể nói là vét sạch sẽ.

Còn những thứ lớn như đỉnh đồng thì không thể vận chuyển được.

Đỉnh là trọng khí của quốc gia, dù có mang ra ngoài cũng rất khó bán.

Hành động quá lớn, dễ bị bắt.

Hơn nữa, những thứ nặng như vậy, ở trong rừng sâu núi thẳm này cũng không vận chuyển ra ngoài được, tốn công vô ích.

Hai giờ sau, mọi người cuối cùng cũng vận chuyển gần hết đồ trong mộ thất.

Trong khoảng thời gian này, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ cùng nhau quan sát các bích họa trong mộ thất.

Thông thường, trong chính mộ thất, chủ nhân ngôi mộ sẽ bảo thợ thủ công ghi lại những sự kiện lớn quan trọng nhất trong đời mình

bằng bích họa, vẽ trên các bức tường xung quanh chính mộ thất.

Phần lớn là ghi chép về cuộc đời mình, dùng để ca ngợi công đức.

Trong các bích họa này, phần lớn phía trước là một số cảnh sinh hoạt của Phục Vương lúc sinh thời.

Lên ngôi vương, các trận chiến đã trải qua, triều bái tế tự lang thần, cũng như trận đại địa chấn kia.

Ngôi đại mộ này cũng được xây dựng vì trận đại địa chấn đó.

Tiếp theo, còn có mấy bức họa cảnh Phục Vương tu luyện.

Một lão nhân tóc bạc da hồng, tiên phong đạo cốt, phía sau là hư ảnh thần linh đầu sói khổng lồ, ông ta đã truyền thụ cho Phục Vương pháp tu luyện, dẫn dắt lên con đường tu luyện.

Đây hẳn là lý do Phục Vương tế tự lang thần, lấy danh nghĩa lang thần khởi nghĩa cát cứ một phương.

Sự phát tích của ông ta bắt nguồn từ vị lang thần đó.

Cuối cùng, là cảnh Phục Vương khao khát phi thăng thành tiên trong tương lai.

Một bóng người cao lớn uy vũ, mặc cổn phục đen, lăng không đứng lơ lửng giữa không trung, phía dưới là một cung điện khổng lồ, bên ngoài cung điện, các văn võ đại thần, cùng vô số binh sĩ đứng thành hàng.

Còn trên bầu trời, là một thần nhân đầu sói cao lớn, giơ hai tay ra, tiếp dẫn Phục Vương đăng thiên phi thăng.

Đây chính là cảnh tượng thành tiên mà Phục Vương khao khát.

Còn có, là một số cảnh tượng tường thụy, bích họa chim quý thú lạ.

Ngoài ra, nổi bật nhất, chính là một bức bích họa lang thần.

Nó gần như không khác gì tượng lang thần trong ngôi miếu lang thần bên ngoài.

Chỉ có điều, lang thần trong bức họa uy nghiêm hơn, dưới kỹ thuật siêu phàm của họa sĩ, thần uy của vị lang thần này như ngục, ngự trên bầu trời, phủ thị nhân gian.

Phía dưới, có vô số tín đồ tham bái.

Trước đó ở miếu lang thần, Phong Nguyên Thanh đã hấp thụ được một luồng thần tính yếu ớt của lang thần từ pho tượng đó.

Do đó, anh xác định, vị lang thần này là một thần linh có thật đã từng tồn tại.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, đã mất tích.

Chương 292

Rất có thể đã tiêu vong trong biến cố thiên địa.

Nhưng suy cho cùng là thần linh, chỉ cần tín ngưỡng còn, sẽ có một ngày, vẫn có thể từ tín ngưỡng mà trở về.

Chỉ là, cùng với sự trầm tịch của linh triều, thời gian ông ta trở về bị kéo dài vô hạn.

Nếu có một ngày, linh khí hoàn toàn tiêu thoái, thế giới tuyệt linh, thì ông ta coi như hoàn toàn mất đi khả năng trở về.

Tín ngưỡng lang thần này, trong nhận thức của Phong Nguyên Thanh, đa phần tồn tại ở thảo nguyên phía bắc, ở vùng Thăng Long và phía nam thì cực kỳ hiếm gặp.

Ngôi miếu lang thần này, có lẽ cũng là nơi cuối cùng có tín ngưỡng lang thần ngoài phương bắc, hơn nữa cũng đã hoang phế cả ngàn năm.

Còn chủ thần được tín ngưỡng ở phương bắc, là Trường Sinh Thiên, dưới trướng ông ta cũng có lang thần tồn tại, chỉ là không biết có phải cùng một tồn tại hay không.

Nhưng cùng với sự phát triển của thời đại, sự dung hợp dân tộc, tiến bộ của khoa học kỹ thuật.

Những tín ngưỡng đó sớm đã suy thoái vô hạn.

Những thần linh được sinh ra từ tín ngưỡng, hoặc thần linh tồn tại nhờ tín ngưỡng, dần dần đều tuyệt tích.

Chỉ có những thần linh tự thân cường đại như Chúc Long, không dựa vào tín ngưỡng mà tồn tại, mới không bị ảnh hưởng.

Đại bộ phận thần linh, sinh vật thần thoại các loại, có lẽ đều đã tiêu vong trong trận đại chiến xâm lấn vực sâu kia.

Ngay cả Kỳ Lân, cũng không ngoại lệ.

Ngoài các bích họa trên bốn bức tường, đỉnh mộ thất cũng có một bức bích họa khổng lồ.

Trên đó là một cảnh tiên cảnh thiên cung phiêu miểu, tọa lạc trên mây, tiên khí lượn lờ.

Mây sinh ngọc vũ, hà ánh kim âu.

Trong hư vô phiêu miểu, chợt thấy cửu trọng thiên.

Trong tầng mây, có cung điện, dao đài đường hoàng uy nghiêm, ẩn hiện.

Một con đường đăng thiên kéo dài ra từ trong sương mù phiêu miểu, dường như muốn tiếp dẫn chủ nhân ngôi mộ lên thiên cung.

Thang trời kéo dài từ trong cung điện, thẳng đến phía trên quan quách hắc thạch của chủ nhân ngôi mộ.

Hai bên thiên lộ, có thiên nữ rải hoa, tiên cơ múa hát, lực sĩ đánh trống, tiên đồng tấu nhạc.

Lại có vô số tiên nhân cúi đầu tương nghênh.

Một nghi thức thịnh đại long trọng biết bao.

Nó có thể sánh với "Ngự Long Đăng Thiên Đồ" của Hiến Vương.

Đều là những cảnh tượng tưởng tượng về sự phi thăng thành tiên của chính mình trong tương lai.

Và ở chính giữa thiên cung, trong cảnh tiên phiến vân phong vụ nhiễu, một viên châu ngọc phát ra ánh sáng xanh lục, được đặt trong một chiếc hộp ngọc.

“Đó là cái gì?

Sao cứ phát ra ánh sáng xanh lục vậy?” Dương Tuyết Lỵ nhìn viên châu hỏi.

Hộp ngọc trong suốt, viên châu phát ra ánh sáng xanh lục lấp lánh, xuyên thấu hộp ngọc, nhuộm xanh cả bức bích họa trên đỉnh mộ thất.

Ở vị trí các cột rồng gần đỉnh mộ thất, còn có những xà ngang, dùng để cố định các cột rồng.

Xà ngang cách bích họa trên đỉnh mộ thất rất gần, chưa đầy một người cao.

Có lẽ ban đầu họa sĩ đã trải ván gỗ trên xà ngang, đứng trên đó để vẽ.

Trong cảm ứng của Phong Nguyên Thanh, viên châu này rất kỳ diệu, dường như có tác dụng thần kỳ.

Nó được Phục Vương chủ nhân ngôi mộ đặc biệt dùng hộp ngọc đựng lại, khảm vào bức bích họa trên trần, có lẽ có tác dụng đặc biệt gì đó.

Viên bảo châu này trông đã rất phi phàm.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy, đây có lẽ là một trong những bảo vật quý giá nhất trong mộ.

Anh có một cảm giác, viên bảo châu này có lẽ hữu dụng với anh.

Đây là một loại cảm ứng rất huyền học, như tâm huyết dâng trào, đột nhiên nảy sinh ra cảm giác này.

“Chắc là một bảo vật không tệ, tôi lên xem thử.” Phong Nguyên Thanh thấy vậy, không chút do dự, mũi chân nhón nhẹ, theo các cột rồng, phi thân lên xà ngang, đến dưới chiếc hộp ngọc.

Anh đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng gõ vài cái vào hộp ngọc.

Quan sát kỹ ở cự ly gần, Phong Nguyên Thanh phát hiện, chiếc hộp ngọc này cũng không tầm thường, độ cứng rất cao, dù dùng dao chặt búa gõ cũng rất khó phá hủy.

Phong Nguyên Thanh dùng năm ngón tay móc vào hộp ngọc, dùng sức kéo một cái, hộp ngọc được anh lấy xuống khỏi bức tường trần.

Nắp hộp ngọc và thân hộp được khớp chặt vào nhau, chỉ để lại một khe hở ở giữa.

Bên trong dùng một loại nhựa thông đặc biệt dính liền với nhau, thoang thoảng mùi nhựa thông.

Phong Nguyên Thanh đưa ngón tay ra, pháp lực tuôn trào từ đầu ngón tay, lướt qua khe hở hộp ngọc, cắt đứt lớp nhựa thông trong khe hở hộp ngọc.

Mở hộp ngọc ra, khí tức bảo châu tản mát.

Phong Nguyên Thanh lập tức cảm nhận được luồng khí tức kỳ dị đó.

Trong bảo châu tràn ngập một luồng thần hồn chi lực, có tác dụng tư dưỡng rất tốt đối với linh hồn.

Hơn nữa, ánh sáng xanh lục mà nó phát ra còn có sức mạnh mê huyễn, nếu là người bình thường, nhìn chằm chằm vào bảo châu quá lâu, sẽ sản sinh ra đủ loại ảo giác.

Thần niệm Phong Nguyên Thanh vừa động, lập tức sử dụng chức năng dò xét của hệ thống, hướng về bảo châu.

Rất nhanh, một tin tức hiện ra trước mắt. [Tên: Huyễn Hồn Châu] [Phân loại: Cổ vật/Bảo vật Linh hồn] [Mô tả: Nội đan của dị thú "Khuyển Dã" viễn cổ, sau này được luyện chế thành bảo châu này.

Bảo lưu năng lực huyễn tượng của "Khuyển Dã", đồng thời

phong cấm sức mạnh thần hồn của "Khuyển Dã", giúp người sử dụng có thể hấp thụ, tăng cường sức mạnh thần hồn.

Ngoài ra còn có khả năng phòng hộ linh hồn không nhỏ, có thể chống đỡ các đòn tấn công vào linh hồn, vào thời đó cũng là một bảo vật hiếm thấy.] "Bảo vật không tệ, vừa hay cho Tuyết Lỵ đeo, cũng có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện." Viên bảo châu này đối với Phong Nguyên Thanh tác dụng không lớn, nhưng đối với Dương Tuyết Lỵ mà nói, lại rất thích hợp.

Phong Nguyên Thanh thu bảo châu lại, sau đó, nhảy xuống xà ngang, trở lại mặt đất.

Lúc này, đồ tùy táng trong mộ thất cơ bản đã được vận chuyển ra ngoài hết, hơn nữa cũng không phát hiện ra cơ quan cạm bẫy nào.

Mặc Lân và Kiều Tam nhìn những minh khí không ngừng được vận chuyển ra ngoài, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười, chưa từng tắt.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử hai người cũng trở lại bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

Mọi người tụ lại với nhau, nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Bàn Tử lúc này nói: "Phong gia, vừa nãy tôi và Lão Hồ đã đi xem xét một vòng bên dưới, đều không phát hiện ra cơ quan nào, anh nói mộ thất này có phải không có cơ quan nữa không?" Tiếp đó Hồ Bát Ức lại nói: "Nhưng điều này có vẻ không đúng lắm, chẳng lẽ vị Phục Vương này lại tự tin đến mức cho rằng mộ của mình sẽ không bị người khác xông vào sao?" "Đúng rồi, tôi nhớ Phong gia anh từng nói, vị Phục Vương này không phải người bình thường, chẳng lẽ ông ta đã bố trí kỳ môn dị thuật gì đó?

Hoặc là loại nguyền rủa gì đó?" "Nếu là vậy thì phiền phức lớn rồi!" "Hả?

Chúng ta chỉ đổ đấu thôi mà, còn có chuyện kỳ lạ như vậy sao?

Hai vị gia đừng có hù dọa chúng tôi chứ." Kiều Tam trừng mắt nói.

"Đúng vậy, cái thân già này của tôi, không chịu nổi sự hù dọa đâu." Mặc Lân lau mồ hôi nói.

"Hải, tôi đây không phải hù dọa các ông, đó đều là những chuyện chúng tôi thân mình trải qua, trong cổ mộ chuyện kỳ lạ nhiều lắm, các ông chưa từng thấy thôi." Bàn Tử ngẩng đầu, giọng điệu mang theo một chút kiêu ngạo.

"Mấy ngôi mộ nhỏ mà các ông đào, tự nhiên sẽ không gặp phải chuyện như vậy, muốn nói kỳ lạ, vẫn phải là đại mộ, cổ mộ càng cổ xưa, chuyện kỳ lạ càng nhiều!" "Tống tử các ông chắc chắn cũng từng gặp, quỷ hồn, chắc các ông cũng không xa lạ, nhưng U Linh Trủng, Ma Quốc Quỷ Mẫu, Vạn Niên Thái Tuế, Thanh Đồng Thần Thụ gì đó, các ông e rằng ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua phải không?" "Tôi nói cho các ông biết, những chuyện này mấy anh em chúng tôi đều đã thân mình trải qua!" Bàn Tử nói đến đây, không tiếp tục nói sâu hơn nữa.

Còn Mặc Lân và Kiều Tam, cứ như đang nghe chuyện quái dị.

Chương 293

Dù sao kinh nghiệm đổ đấu của họ, so với Bàn Tử thì cứ như trò trẻ con.

Còn Hứa Thiên Truyền, thì mở to mắt, trong lòng không ngừng chấn động.

Những thứ mà Bàn Tử nói, có một phần được ghi chép trong truyền thừa Hám Long Kinh của hắn.

Những nơi có những thứ đó tồn tại trong cổ mộ, không nơi nào là không cực kỳ hung hiểm.

Từng không thiếu đạo mộ tặc đi "quang cố", chỉ là không mấy ai có thể sống sót trở ra.

Mấy người sống sót trở ra, cuối cùng cũng chết theo đủ mọi cách kỳ lạ, trăm ngàn kiểu chết khác nhau.

Rõ ràng là đã nhiễm phải lời nguyền hung ác trong cổ mộ, không thể hóa giải.

Thanh Đồng Thần Thụ, Ma Quốc Quỷ Mẫu, trong truyền thừa của hắn cũng có đề cập, chỉ là ngôn từ không rõ ràng, ghi chép không nhiều, chỉ biết đó là những nơi cực kỳ hung hiểm, người bình thường không thể đến.

Còn cái gì mà U Linh Trủng, Vạn Niên Thái Tuế, thì chưa từng nghe qua.

Dù sao vị sư phụ truyền thụ cho hắn truyền thừa này, bản lĩnh cũng không lợi hại đến thế.

Nếu không đã sớm không biết tiêu dao ở đâu rồi, đâu còn để lại truyền thừa này, một mình tọa hóa ở núi sâu hoang dã.

Cuốn Hám Long Kinh này, có thể một phen cao thấp với "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" nổi danh trên đạo.

Mặc dù hắn chưa từng thấy "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", nhưng hắn biết, Hám Long Kinh bác đại tinh thâm, không nằm dưới Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

"Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" đó, là thuật phong thủy độc môn của phái Mạc Kim Giáo Úy, người ngoài cũng rất khó có được.

Hứa Thiên Truyền thầm nghĩ trong lòng, mấy vị Mạc Kim Giáo Úy này bản lĩnh còn mạnh hơn hắn tưởng nhiều, xem ra có thể tiếp xúc nhiều hơn một chút.

Phong Nguyên Thanh liếc nhìn mọi người, sau đó nói: "Được rồi, đồ đạc đều đã chuyển xong, giờ cũng nên làm việc chính, đi thôi, chúng ta lên đó đi." Sau đó, anh dẫn đầu, bước lên bậc thang của bệ đài cao.

Leo lên chín chín tám mươi mốt bậc thang, mọi người đến trên đài cao.

Một cỗ hắc thạch quan quách nằm ngang trước mắt.

Thời Tần lấy màu đen làm tôn, đến thời Tây Sở, tập tục này cũng được tiếp nối.

Cỗ hắc thạch quan này tất nhiên là của chủ nhân địa cung này, Tây Sở Phục Vương.

Ngoại trừ Phục Vương Phục Kinh, trong toàn bộ ngôi mộ không ai có tư cách dùng hắc quan này.

Ánh mắt mọi người nóng rực nhìn chằm chằm vào cỗ hắc quan này.

Cỗ hắc quan này không chỉ đơn giản là màu đen.

Cỗ hắc thạch quan này, tổng thể được mô phỏng theo hình dáng cung điện, bốn góc có mái hiên, hai mặt quan quách còn được điêu khắc hình dạng cửa sổ.

Hoa văn trên cửa sổ tinh xảo, hơn nữa còn khảm chỉ vàng, đính rất nhiều châu báu ngọc thạch lớn nhỏ, trông cực kỳ xa hoa, giá trị không nhỏ.

Trong số tất cả các ngôi mộ đế vương trên thiên hạ, cỗ hắc quan này chắc chắn cũng có thể xếp hạng.

"Hắc thạch quan!

Hắc thạch quan quy cách đế vương!" Tuyệt Trần Hòa Thượng nhìn cỗ hắc thạch quan huyền đen, lẩm bẩm trong miệng.

"Không ngờ lão phu có thể tận mắt nhìn thấy hắc thạch quan quy cách đế vương này trong đời, cũng coi như không uổng phí kiếp này!" "Đại mộ đế vương công hầu, thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt!" Tuyệt Trần Hòa Thượng đã đổ đấu cả đời, chưa bao giờ có cơ hội tiến vào đại mộ đế vương.

Lần này trong mộ Phục Vương được thấy quan quách quy cách đế vương, cũng coi như đạt được ước nguyện.

Dù sao tuổi ông ta đã cao, đã hơn bảy mươi tuổi, kiếp này cũng không thể xuống thêm mấy ngôi mộ nữa.

Lần này ông ta cũng bị bí mật ẩn giấu trong bạch thư Tần Hán này hấp dẫn mà ra tay.

Ngôi đại mộ ẩn giấu trong bạch thư này, chỉ cần nhìn một cái là ông ta đã biết không hề đơn giản.

Với tư cách là một đạo mộ tặc đã đổ đấu cả đời, một đại mộ như

vậy khiến ông ta không kìm được mà ra tay.

Cả đời này, ông ta chưa từng thấy một ngôi đại mộ vương hầu nào như vậy, lần này cũng coi như đã đạt thành một tâm nguyện.

Chỉ riêng cỗ hắc quan này thôi, đã giá trị vô lượng, là vô giá chi bảo.

Toàn bộ đồ tùy táng trong địa cung này mang ra ngoài, đủ để một người đi ra làm một vị thổ hoàng đế tự tại rồi.

Ánh mắt mọi người đều bị cỗ quan quách trước mắt hấp dẫn.

Trong lòng đều nghĩ, trong quan quách Phục Vương này, sẽ có những đồ tùy táng như thế nào.

Lúc này, tiếng của Mặc Lân Mặc chưởng quỹ vang lên: "Phong gia, mộ thất này sẽ không còn cơ quan nào nữa chứ?

Chủ nhân ngôi mộ này sẽ không biến thành đại tống tử chứ?" Mặc chưởng quỹ tuổi đã cao, vừa nãy mới trải qua một lần đại tống tử, lúc này vẫn còn sợ hãi.

Cứ nhìn thấy quan tài là lại cảm thấy thi thể bên trong sẽ biến thành tống tử.

"Hải, tôi nói ông già này, gan nhỏ như vậy mà còn học người ta đi đổ đấu sao?

Sợ tống tử thì đừng có xuống đất chứ!" Bàn Tử châm chọc nói.

Mặc Lân nghe vậy, sắc mặt lập tức khó coi.

Không nhịn được phản bác: "Ai gan nhỏ?

Lão phu đây là cẩn thận!" "Vừa nãy tống tử trong quan quách đồng kia đã quên rồi sao?

Ai biết Phục Vương này có lừa xác sống lại không!" Lúc này, Hồ

Bát Ức cắt ngang hai người, nói: "Trước tiên đừng bận tâm chủ nhân ngôi mộ trong quan tài có biến thành thi biến, vẫn nên quan tâm đến trước mắt đi!" "Làm sao vậy?" Bàn Tử hỏi.

"Nhìn phía sau quan tài kìa, bao nhiêu binh dũng đứng ở đó, các ông không nhìn thấy sao?" Hồ Bát Ức đỡ trán nói.

Mọi người lập tức chuyển ánh mắt đến khoảng trống bằng phẳng phía sau quan tài.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, mọi người nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy cách hắc thạch quan không xa, từng hàng binh dũng xếp hàng ở đó.

Binh dũng toàn thân khoác giáp bạc, tay nắm chặt trường qua và cung bạc!

Trước đó ánh đèn mọi người đều chiếu vào hắc quan, phía sau là một mảng tối, không ai chú ý.

Giờ đây bị Hồ Bát Ức nhắc nhở, mọi người kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Đặc biệt là Mặc Lân và Kiều Tam, hai người run lập cập.

Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử mấy người thì không lấy làm lạ, đã sớm dự liệu.

Trong chính mộ thất này, không thể không có cơ quan bố trí.

Cơ quan của chính mộ thất, trong toàn bộ hệ thống cơ quan của mộ thất, là lớp bảo hiểm cuối cùng, ngăn chặn đạo mộ tặc xúc phạm thi thể chủ nhân ngôi mộ, đa phần là cơ quan đồng quy vu tận, một khi kích hoạt, rất có thể toàn bộ mộ thất sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Ví dụ như đỉnh lưu ly rồng lửa, cát chảy… đã từng gặp trước đó.

Một khi kích hoạt, sẽ hủy diệt toàn bộ mộ thất cùng đạo mộ tặc, là

ác mộng của tất cả đạo mộ tặc.

Lúc này, đèn trong mộ thất sáng trưng.

Nhìn ra xa, những binh dũng này dày đặc một mảng lớn, phản chiếu ánh bạc, lên đến cả trăm tôn.

Trong đó không chỉ có binh dũng cận chiến cầm trường qua, mà còn có xạ thủ tầm xa cầm cung bạc.

Và binh sĩ cung tiễn chiếm một nửa số lượng trong đó.

Trong thời cổ đại, cung tiễn là vũ khí bắn xa duy nhất, đội quân cung tiễn, trong quân đội thuộc về binh chủng tác chiến quan trọng, đều có vị trí then chốt cực kỳ quan trọng.

Trong chiến tranh, cơ bản một đại quân đều sẽ được trang bị binh chủng cung tiễn.

Chương 294

Nhiều binh dũng như vậy, đó là khái niệm gì?

Nếu những binh dũng này toàn bộ động đậy, chỉ bằng đám ô hợp thủ hạ của Mặc Lân và Kiều Tam, hoàn toàn chỉ là châu chấu đá xe.

E rằng muốn tiếp cận những cấm quân binh dũng này cũng không làm được.

Một đội quân trăm người, đối phó một đám ô hợp, đủ để một chọi mười.

Những binh dũng này vẫn giữ lại ký ức mạnh mẽ nhất lúc sinh thời, đó chính là ký ức hành quân đánh trận.

Huấn luyện quanh năm, đã khắc sâu động tác tấn công vào tận xương tủy.

Những binh dũng này một khi phục hồi, sẽ truy đuổi không ngừng, cho đến khi giết chết đạo mộ tặc xâm nhập mới dừng tấn công.

Mặc dù những binh dũng trước mắt này, tạm thời vẫn chưa có dấu hiệu tấn công, nhưng… "Oanh ~" Một tiếng nổ vang từ phía sau truyền đến.

Là tiếng đoạn long thạch trên cửa mộ thất nhanh chóng rơi xuống.

May mà trước đó, Phong Nguyên Thanh đã cho người chất gạch chống đỡ ở cửa.

Đoạn long thạch đó đập vào tường gạch, trực tiếp làm vỡ nát mấy tầng, lúc này mới dừng lại thế rơi, bị tường gạch chặn lại giữa không trung, không thể tiếp tục rơi xuống.

Phía dưới để lại một khe hở chưa đến hai mét, vừa đủ chiều cao

của một người trưởng thành.

Mọi người cũng ý thức được, đoạn long thạch trên cửa mộ phía sau đã rơi xuống, muốn cắt đứt đường lui của họ, may mắn là Phong Nguyên Thanh đã phát hiện cơ quan trước và đã có sự bố trí.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía Phong Nguyên Thanh, ánh mắt tràn đầy may mắn và cảm kích.

Nhưng chưa đợi mọi người thở phào nhẹ nhõm, những binh dũng trước mặt đột nhiên cử động.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử thấy vậy, lập tức hét lớn: "Cẩn thận, mau tìm yểm thể nấp đi!" Tất cả mọi người giật mình tỉnh táo lại, vội vàng cúi người chạy xuống dưới bậc thang.

Trong chớp mắt, mọi người đã chạy xuống bậc thang, nép sát mép chân đài cao, dựa vào tường, mắt vẫn dán chặt lên trên.

Có đài cao che chắn, những cung tiễn thủ này không thể bắn trúng người ở phía dưới.

Còn Phong Nguyên Thanh mấy người cùng một Hứa Thiên Truyền thì ở phía trên, họ nấp sau thạch quan, lấy thạch quan làm yểm thể.

Những binh dũng này trung thành tuyệt đối với Sở Phục Vương, ngay cả sau khi chết, chúng cũng vô cùng kính trọng quan quách của ngài.

Thấy mọi người nấp sau thạch quan, chúng liền ngừng công kích, sợ làm hỏng thạch quan.

Trong hốc mắt của những binh dũng này, ngọn lửa xanh quỷ dị đang cháy, nhuộm cả đài thành một màu xanh thẳm.

Cung tiễn thủ không bắn tới được, chỉ có thể bắn loạn xạ tại chỗ.

Thế là những cấm quân binh dũng cầm trường qua, cất bước đi

cứng ngắc, tiến về phía Phong Nguyên Thanh mấy người.

Đôi giày sắt dưới chân đạp những bước chân nặng nề, phát ra tiếng "khanh khanh".

Âm khí và sát khí đen kịt xen lẫn xanh lục trên người binh dũng, dưới ánh sáng xanh của ngọn lửa, càng trở nên quỷ dị.

Những binh dũng này còn mạnh hơn những binh dũng ở trung mộ thất lúc nãy.

Đám cấm quân này cũng là một thủ đoạn của Sở Phục Vương để đối phó với đạo mộ tặc.

Kẻ đạo mộ tặc dù có lợi hại đến mấy, một khi Đoạn Long thạch rơi xuống, chặn mất lối ra, trừ phi hắn là một tu luyện giả và đủ mạnh, nếu không thì chỉ có thể chờ chết.

Chi đội cấm quân binh dũng gồm trăm người này không sợ chết, cũng không tồn tại tình trạng tiêu hao thể lực, hoàn toàn là một động cơ vĩnh cửu, sẽ truy sát đạo mộ tặc cho đến khi giết chết tất cả.

Thực lực của Hứa Thiên Truyền cũng không tệ, mấy năm nay làm độc hành hiệp, một mình hạ đấu, không có chút bản lĩnh thì sớm đã chết rồi.

Anh ta nhìn về phía Phong Nguyên Thanh, muốn biết Phong Nguyên Thanh sẽ xử lý hơn trăm binh dũng này như thế nào.

Vừa hay, bản lĩnh của Hứa Thiên Truyền không tệ, lại còn có truyền thừa Hám Long Kinh, tuy rằng Phong Nguyên Thanh không hề biết chuyện này, nhưng anh cảm thấy người này không tồi, thế là Phong Nguyên Thanh có ý muốn thu anh ta làm thủ hạ.

Lần này, vừa vặn có thể phô diễn vài bản lĩnh trước mặt anh ta, để chấn hám một phen.

Tu tiên vấn đạo, luyện khí trường sinh, là chuyện mà mỗi một phàm nhân trong lòng đều hướng tới.

Tin rằng Hứa Thiên Truyền cũng không ngoại lệ, huống hồ, anh ta từ cổ mộ cũng đã tiếp xúc được một số thông tin lẻ tẻ liên quan.

Phong Nguyên Thanh thần sắc khẽ động, thúc đẩy pháp lực, thi triển Kim Quang Chú.

Nhất thời, trên cả bình đài, kim quang đại thịnh, nhưng ánh sáng lại không chói mắt, ngược lại rất nội liễm, giống như lưu ly ngưng đọng.

Hứa Thiên Truyền thấy Phong Nguyên Thanh đại phát thần uy, đồng tử co rút, trong lòng kinh hãi.

"Đây, đây chẳng lẽ là Kim Quang Chú bí pháp của Đạo giáo trong truyền thuyết sao?" Anh ta vạn vạn lần không ngờ, Phong Nguyên Thanh không chỉ là một Mạc Kim Giáo Úy, mà còn là một tu tiên đại lão ẩn mình.

Thủ đoạn như vậy, làm sao một đạo mộ tặc có thể có được?

Sau đó, lại là một màn khiến anh ta trợn mắt há hốc mồm, trong ánh mắt kinh ngạc của anh ta, kim quang lại phát sinh biến hóa kỳ dị.

Kim quang hóa hình, biến hóa thành vô số đao thương kiếm kích, tiên thằng tỏa liên.

Khống chế tất cả cấm quân binh dũng trên bình đài.

Tiếp đó, tất cả cấm quân bị kim quang thằng tỏa tụ long, trói lại với nhau, kéo đến phía trước thạch quan không xa.

Bên trong những binh dũng này, ẩn chứa tinh luyện ngàn năm âm khí và sát khí, đều là dược liệu vô cùng tốt, có thể dùng để nuôi hai bộ cương thi của anh, giúp đẩy nhanh tiến độ luyện thi uẩn dưỡng, tiến

hóa thành ngân giáp kim giáp.

Lúc này hai bộ cương thi, giáp trụ trên người chúng tỏa ra ánh sáng màu đồng, mới chỉ ở trình độ Đồng giáp thi mà thôi.

Chỉ thấy Phong Nguyên Thanh lấy ra một viên châu tử, lấy pháp lực thúc đẩy.

Một lực hút mạnh mẽ từ bảo châu truyền ra, vô số âm sát chi khí màu đen và xanh lục, từ trong cơ thể binh dũng bị rút ra, hội tụ vào trong châu tử.

Đây là Huyền Âm Tụ Sát Châu.

Phong Nguyên Thanh buông tay, Huyền Âm Tụ Sát Châu tự động bay lên trên binh dũng, phát ra hào quang màu sắc.

Theo âm sát chi khí trong cơ thể binh dũng bị rút ra, ngọn lửa xanh lục trong hốc mắt chúng cũng dần dần thu nhỏ, cho đến khi tắt hẳn.

Khí tức đen và xanh lục bao quanh chúng cũng dần dần bị Huyền Âm Tụ Sát Châu nuốt chửng hoàn toàn.

Cuối cùng, những binh dũng này mất đi khả năng hành động, biến thành những nhân dũng chân chính.

Phong Nguyên Thanh thần niệm khẽ động, Huyền Âm Tụ Sát Châu bay về lòng bàn tay.

Sau khi hấp thu âm sát chi khí tinh luyện trên người những binh dũng này, Huyền Âm Tụ Sát Châu trở nên càng thêm thần dị, thỉnh thoảng lại tỏa ra ánh sáng trắng nhạt.

Trung tâm bảo châu, một đoàn khí vụ màu đen và xanh lục đang cuồn cuộn.

Huyền Âm Tụ Sát Châu này có tác dụng hấp thu, lưu trữ, tinh luyện âm sát chi khí, đối với âm thuộc tính quỷ vật, cương thi mà nói,

đây là chí bảo, nếu rơi ra ngoài, có thể gây ra một trận tinh phong huyết vũ.

Lật tay thu Huyền Âm Tụ Sát Châu lại, đặt vào Ngự Thú không gian.

Huyền Âm Tụ Sát Châu lơ lửng trên hai bộ cương thi, chậm rãi giải phóng năng lượng âm sát, không ngừng tôi luyện chúng.

Ánh sáng màu đồng trên người hai bộ Đồng giáp thi càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Đợi khi toàn thân chúng đều được bao phủ bởi màu đồng, Đồng giáp thi sẽ đại thành.

Sau đó, muốn tiếp tục tiến giai, thì cần một lượng lớn âm sát chi khí, hoặc một lượng lớn sinh linh khí huyết, mới có thể thuế biến được.

Loại cương thi này vốn dĩ sinh ra để giết chóc, mỗi lần tiến giai, đều cần tiêu hao một lượng lớn âm sát chi khí hoặc sinh linh khí huyết.

Phẩm chất khí huyết càng cao, tác dụng đối với chúng càng tốt, sự đề thăng càng lớn.

Tuy nhiên, phương pháp này có hại thiên hòa, thông thường chỉ khi cương thi dã sinh xuất thế, mới đại lượng cướp đoạt sinh linh khí huyết.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên sẽ không làm vậy.

Chương 295

Là một tu tiên chi sĩ, mục tiêu của Phong Nguyên Thanh tự nhiên là Thiên Tiên tối thượng đẳng.

Pháp có Tam Thừa, Tiên chia Ngũ Đẳng: Thiên, Địa, Nhân, Thần, Quỷ, Thiên Tiên là cao nhất, hợp với thiên đạo tự nhiên, khởi điểm cao, giới hạn cao.

Là một kẻ hack có hệ thống ngón tay vàng, mục tiêu phải cao xa một chút.

Mà Phong Nguyên Thanh, đã và đang đi trên con đường đó.

Thần niệm khẽ động, Phong Nguyên Thanh thu lại kim quang, những binh dũng vốn bị ép sát vào nhau đều rơi lả tả xuống đất, nằm ngổn ngang.

Những binh dũng này, trải qua ngàn năm tôi luyện bởi âm sát chi khí, bất luận là giáp trụ hay thân thể, đều đã được cường hóa, người thường muốn chém ra một vết hằn trên đó cũng khó khăn.

"Quái lạ, thật cứ như đang nằm mơ vậy, mỗi lần Phong gia ra tay, đều khiến tôi xem mà chấn hám!

Không biết lúc nào Bàn gia tôi cũng có được bản lĩnh như vậy!" Bàn Tử thèm muốn nói.

"Hắc, tôi nói Bàn Tử, cậu thật sự dám nghĩ à, tư chất của cậu, cậu tự mình không rõ sao?

Tôi thấy cậu luyện thêm trăm năm nữa cũng chưa chắc được đâu!" Hồ Bát Ức trực tiếp dội một gáo nước lạnh.

"Hải, làm sao?

Tưởng tượng một chút cũng không được à?

Cậu đừng nói là không muốn cũng lợi hại như vậy nhé?" Bàn Tử phản bác lại một câu.

"Hắc hắc, đương nhiên là muốn rồi, nhưng chúng ta chỉ là người thường, không mơ vọng nhiều như vậy, đi đến đâu thì tính đến đó." Hồ Bát Ức cười cười, trong ánh mắt lộ ra một tia hướng vọng.

Thấy Phong Nguyên Thanh đã giải quyết xong đám cấm quân binh dũng này, Hứa Thiên Truyền thở phào nhẹ nhõm.

Những binh dũng này thực sự quá hung hiểm, nếu chỉ dựa vào anh ta và Mặc Lân, Kiều Tam những người này, e rằng đều sẽ bỏ mạng trong ngôi mộ này.

Những tống tử không có cảm giác, không biết mệt mỏi, không phải là thứ dễ trêu chọc.

Huống hồ còn hơn trăm cái.

Ai xuống mộ có thể mang theo nhiều thứ đối phó với tống tử như vậy chứ?

Có thể nói, nếu gặp phải thì chắc chắn chết không nghi ngờ gì!

Từ sau quan tài đi ra, Hứa Thiên Truyền đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

"Phong gia, ngài thật sự bản lĩnh thông thiên a, sẽ không phải là pháp thuật Đạo gia chứ?

Nhưng mà đào phần quật mộ không phải là điều cấm kỵ của đệ tử Đạo giáo sao?" Hứa Thiên Truyền hỏi.

Thấy Hứa Thiên Truyền đã cắn câu, khóe miệng Phong Nguyên Thanh khẽ nhếch lên.

Sau đó anh giải thích: "Tôi cũng không bái nhập vào giáo phái tông

môn Đạo gia nào, cho nên cũng không tính là đệ tử Đạo giáo, chỉ là học được một số thủ đoạn của Đạo gia mà thôi." Phong Nguyên Thanh không giải thích sâu thêm, Hứa Thiên Truyền thấy vậy cũng không hỏi nữa.

Chỉ là trong lòng vẫn còn chút nghi hoặc, dù ở trong giáo phái tông môn, cũng phải là đệ tử hạch tâm có thiên phú xuất chúng mới có thể học được công pháp và pháp thuật chứ?

Không có truyền thừa tông môn.

Dù có may mắn có được bí kíp công pháp pháp thuật, không có người chỉ dạy, căn bản không thể luyện thành công.

"Bàn Tử, đi gọi những người phía dưới lên đây đi." Phong Nguyên Thanh nói.

Bàn Tử thấy Phong Nguyên Thanh phân phó, liền lập tức chạy đến mép đài cao, hét xuống dưới: "Binh dũng đã giải quyết xong, mọi người lên đây đi." Rất nhanh, Mặc Lân và Kiều Tam dẫn người dọc theo bậc thang nhanh chóng leo lên.

Hai người đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh, sau khi vỗ mông ngựa một hồi, mới nói: "Phong gia, phía dưới chúng ta nên khai quan rồi chứ?" Hai người đã thèm muốn chiếc hắc quan đế vương này rất lâu rồi, lúc này đều có chút nóng lòng.

"Đừng vội, nguy hiểm lớn nhất, chính là ở trong quan quách này, vẫn phải cẩn thận mới được!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Được, nghe Phong gia ngài nói, tiếp theo nên làm thế nào đây?" Mặc Lân gật đầu nói.

Mọi người nhìn về phía chiếc hắc thạch quan.

Chiếc hắc thạch quan này tuy không lớn bằng bộ quan quách đồng bên ngoài, nhưng kích thước vẫn không nhỏ.

Nhìn kích thước, ít nhất cũng có năm tầng quách, thậm chí là bảy tầng.

Mà Sở Phục Vương, có chí tranh bá thiên hạ, tuy cuối cùng không thành công, nhưng ngài cũng rất có khả năng dựa theo quy cách đế vương, tự mình chế tạo quan quách.

Hứa Thiên Truyền cũng đã hạ không ít cổ mộ lớn nhỏ, đây là lần đầu tiên hạ mộ vương hầu.

Lúc này anh ta nhìn chằm chằm vào thạch quan, cũng đang suy nghĩ kỹ lưỡng làm thế nào để mở chiếc thạch quan này.

Anh ta lướt qua một lượt khẩu quyết Hám Long Kinh mà mình đã học, tìm ra một câu khẩu quyết, vừa vặn có thể đối ứng với tình hình này.

"Thất trọng đế vương quan, huyền hắc tất hữu hiểm; bất xuất âm dương ngoại, ám khiết tỏa trung gian." "Thất trọng đế vương quan" ý nói, phàm là quan quách cấp đế vương, tất có bảy tầng.

Trong cổ tịch có ghi chép: "Thiên tử quan quách thất trọng, chư hầu ngũ trọng, sĩ đại phu tam trọng, sĩ tái trọng." Trong nhiều năm khai quật khảo cổ của cơ quan nhà nước, điểm này cũng đã được chứng thực.

Mà chiếc thạch quan trước mắt, rất có thể cũng có bảy tầng.

"Huyền hắc tất hữu hiểm!" Trong chiếc thạch quan này, tất định ẩn chứa cơ quan trí mạng, nhất định phải cẩn thận.

"Bất xuất âm dương ngoại, ám khiết tỏa trung gian", câu này, chính là phương pháp khai mở cơ quan của quan quách.

Chỉ có phá giải được cơ quan, mới có thể mở được quan quách này.

Phong Nguyên Thanh và mấy người bao quanh thạch quan đi vài vòng, quan sát tỉ mỉ.

Kết hợp với thần niệm chi lực vô hình vô tướng, vô khổng bất nhập, Phong Nguyên Thanh rất nhanh đã tìm ra vị trí cơ quan.

Chính là trên hai cánh cửa phù điêu được khắc trên quan quách.

Ám khiết được giấu trên hai cánh cửa này.

Tuy nhiên, anh không lập tức mở miệng, mà tiếp tục để Hồ Bát Ức và những người khác quan sát tìm kiếm.

Hồ Bát Ức cẩn thận suy nghĩ về ghi chép cơ quan quan quách trong mộ thất của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, đồng thời tìm kiếm những điểm bất thường trên quan quách.

Hứa Thiên Truyền thì dựa theo khẩu quyết, tìm kiếm những vị trí có thể đối ứng trên quan quách.

Hám Long Kinh không nhắm vào một mộ thất và quan quách cụ thể nào, mà là cơ cấu cơ bản đại thể của các ngôi mộ trên thiên hạ.

Hàm nghĩa của "âm dương" này, rất rộng.

Mà trên quan quách, nơi có thể đối ứng với âm dương không nhiều, rõ ràng nhất, chính là cánh cửa phù điêu đôi kia.

Quan quách lớn như vậy, ám khiết chắc chắn không ít, nơi có thể chứa những ám khiết này, cũng chỉ có một chỗ là cánh cửa đôi này.

Cái gọi là ám khiết, chỉ một loại phương thức phong quan, giải thích nôm na là đinh phong quan bị giấu đi một cách đặc biệt.

Trên hai cánh cửa này không chỉ khắc những hoa văn vảy cá tinh xảo, trên cửa còn có rất nhiều đinh cửa, đại khái to bằng ngón cái, mỗi cánh cửa có chín hàng chín chiếc, tổng cộng tám mươi mốt chiếc đinh cửa.

Thế là Hứa Thiên Truyền tiến lại gần xem xét kỹ lưỡng.

Cái nhìn này, quả nhiên có phát hiện.

Những đinh cửa này, không phải tất cả đều là phù điêu, có một số đinh cửa bị lõm vào trong.

Những đinh cửa bị lõm vào này, chính là đinh phong quan!

Hứa Thiên Truyền không khỏi khóe miệng nở một nụ cười nhẹ.

Còn Hồ Bát Ức thấy động tác của Hứa Thiên Truyền, trong đầu chợt lóe lên, nội dung trong "Quỷ" tự quyết và "Độn" tự quyết hiện lên, hai quyển này nói về tình huống của mộ chủ nhân trong cổ mộ.

Ví dụ như cách đặt thi thể và quan quách, cũng như ghi chép về cơ quan mai phục.

Anh ta cũng đi đến trước quan quách, nhìn cánh cửa phù điêu đôi kia, rất nhanh đã chú ý đến việc trên cửa có tám mươi mốt chiếc đinh cửa được sắp xếp.

Chương 296

Kể từ khi tu luyện, khả năng quan sát của anh ta cũng tăng cường đáng kể, rất nhanh đã phát hiện ra tình trạng đinh cửa sâu nông không đồng đều.

Những đinh cửa bị lõm vào đó, chắc hẳn là vị trí của đinh phong quan.

Chỉ là đinh và quan tài đều màu đen huyền, có khe hở rất khít, nếu không nhìn kỹ, thật sự không nhìn ra.

Phong Nguyên Thanh thấy hai người đồng loạt đứng trước quan quách, Phong Nguyên Thanh hỏi: "Thế nào rồi, tìm thấy cơ quan mở quan quách chưa?" Hồ Bát Ức và Hứa Thiên Truyền nhìn nhau, Hứa Thiên Truyền im lặng, Hồ Bát Ức nói: "Tìm thấy rồi, nó giấu trong những đinh cửa này!" "Mấy ông cổ nhân này thật sự quá gian xảo a, vậy mà lại ngụy trang đinh phong quan thành đinh cửa mà giấu đi!" "Không tệ, đã tìm thấy rồi thì chuẩn bị khai quan đi, trước hết rút đinh ra đã." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

Hồ Bát Ức kéo Bàn Tử qua giúp, cùng với Hứa Thiên Truyền, ba người cùng tiến hành.

Hồ Bát Ức chỉ vị trí đinh phong quan cho Bàn Tử, ba người cùng nhau rút đinh.

Một lát sau, mười tám chiếc đinh quan tài đều được rút ra.

Nắp quan tài hình mái nhà cung điện trên quan quách cũng đã lỏng ra.

Nắp quan tài này, không phải là một khối đá hoàn chỉnh, mà là do một lượng lớn đá hắc diệu thạch xếp chồng lên nhau và xâu chuỗi lại

mà thành.

Trong đó, một số móc cài khớp với rãnh thân quan, sau khi đóng đinh phong quan, các phiến hắc diệu thạch ép chặt lại, khiến nắp quan tài bị cố định.

Phong Nguyên Thanh dùng sức đẩy nắp quan quách ra, để lộ ra quan quách bên trong, cùng với một vòng lớn tùy táng phẩm xung quanh.

Lớp quan quách này bên trên được bọc một lớp da động vật không rõ tên, bọc kín mít, bên trên vẽ một lớp hoa văn huyền đen mang chút màu sắc thất thải.

Quan quách đặt chính giữa hắc thạch quách, còn xung quanh, bày đầy một lượng lớn tùy táng phẩm.

Chất đầy không gian quan quách.

Những tùy táng phẩm này bao gồm ngọc khí, bảo thạch, và kim ngân khí vật, còn có đồng sức, đai ngọc khảm vàng.

Mỗi món kim ngân ngọc khí đều tạo hình tinh mỹ, điêu long họa phượng.

Sở Phục Vương này, tuy không xuất hiện trong ghi chép chính sử, nhưng dù sao cũng là một vương hầu một phương, tùy táng phẩm tự nhiên sẽ không ít.

Hơn nữa, những thứ có thể đặt vào quan quách để tùy táng, tự nhiên đều là những vật tùy thân mà ngài yêu thích nhất khi còn sống, phẩm tướng nhất định sẽ không tệ, mỗi món lấy ra đều có thể nói là truyền thế chi bảo.

Tục ngữ nói "Ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm!" Câu này không chỉ đúng trong giới đồ cổ, mà trong giới đổ đấu cũng vậy.

Nếu thành công đổ được một đại mộ có tùy táng phẩm phong phú, đừng nói ăn ba năm, ăn cả đời cũng không hết.

Kim ngân ngọc khí trong không gian quan quách, dưới ánh đèn của mọi người phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Mọi người nhìn cảnh tượng bên trong quan quách, không khỏi sững sờ.

"Ha ~ ha ~ lần này thật sự phát tài rồi!

Phát tài rồi a!

Nhiều tài bảo như vậy, giá trị liên thành a!" Kiều Tam hoàn hồn, hai mắt sáng rỡ, kích động hét lên.

"Đúng vậy, đúng vậy, nhiều bảo bối như vậy, phải trị giá bao nhiêu tiền chứ?" Bàn Tử cũng hoàn hồn, kinh thán nói.

Trong khe hở hai lớp quan quách, rộng hơn hai mươi ly mét, chất đầy các loại tùy táng phẩm.

Theo tục táng lễ thời cổ đại, đặc biệt là những mộ chủ có thân phận địa vị cao, sử dụng quan tài đa trọng, mỗi lớp đều sẽ đặt một lượng lớn bồi táng phẩm.

Một là để tận dụng tối đa không gian quan quách, hai là để mỗi lớp quan quách có thể thông với nhau thông qua những bồi táng phẩm này, mà không quá trống trải.

Mộ chủ nhân thân phận địa vị càng cao, tùy táng phẩm cũng càng phong hậu.

Mọi người vây quanh quan tài, cẩn thận từng chút một lấy đồ ra.

"Đây là Thất Thải Lưu Kim Mã Não Trạc!" "Món này là Kim Ti Ngọc Đái." "Lũ không Phượng Tường Đồ Dương Chi Bạch Ngọc Bài." "Thú diện tương mã não đồng kính." Mỗi món, đều có thể nói là

giá trị liên thành.

Mười mấy phút sau, những thứ trong lớp quan quách này đã được dọn sạch, chỉ còn lại lớp da thú dán sát vào hắc thạch quách.

Tất cả mọi người đều hớn hở.

Kiều Tam và Mặc Lân, lập tức phân phó thủ hạ, cẩn thận di chuyển những bảo bối này ra ngoài cất giữ.

Lớp quách đầu tiên này, không có cơ quan gì.

Hám Long Kinh tổng kết, "huyền hắc tất hữu hiểm".

Nguy hiểm này, không nhất định là ở tầng hắc thạch quan đầu tiên, cũng có thể ở tầng thứ hai hoặc tầng thứ ba, hoặc là ở tầng cuối cùng.

Không ai xác định được.

Vì lớp đầu tiên này không xuất hiện nguy hiểm, vậy thì lớp thứ hai tiếp theo, phải cẩn thận rồi.

Quan quách này có mấy lớp, cũng không biết lớp nào sẽ chạm vào cơ quan, giống như đang bóc hộp mù vậy.

Không, còn kích thích hơn bóc hộp mù.

Đây đơn giản là đang gỡ bom hẹn giờ.

Một chút không cẩn thận, sẽ phát nổ.

Tuy nhiên, đã đến đây, đã đến bước này rồi, nào có lý do gì không tiếp tục bóc xuống chứ.

Đã đến rồi, phải không?

Không tiếp tục khai, chẳng phải là uổng công đến sao?

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh nói: "Mấy lớp quan quách tiếp theo, tôi sẽ đích thân động thủ, các cậu đều cẩn thận một chút, bất cứ lúc

nào cũng có thể chạm vào cơ quan." Bởi vì thủ đoạn mà Sở Phục Vương để lại, mỗi lớp trên quan quách này, đều có công hiệu ngăn cách thần thức dò xét.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh không thể xuyên thấu quan quách, cũng không thể xác định có cơ quan hay không.

Thế là đành phải cẩn thận một chút.

Cầm Đường Khê Pháp Kiếm trong tay, anh lướt vài nhát quanh viền quan quách, cắt lớp da bọc bên ngoài.

"Khanh khanh ~" Trong quá trình cắt lớp da, kiếm chạm vào quan quách, phát ra một trận tiếng kim loại va chạm ma sát.

Điều này cho thấy, lớp thứ hai, là một bộ quan quách kim loại.

Mọi người nín thở, nhìn Phong Nguyên Thanh thao tác.

Theo Phong Nguyên Thanh cắt lớp da ra, mắt mọi người lập tức tròn xoe.

Bên dưới lớp da bọc lại, hóa ra là một bộ kim quan vàng óng ánh, hơn nữa còn là vàng ròng độ tinh khiết rất cao!

Thời cổ đại tuy kỹ thuật luyện kim còn lạc hậu, nhưng đó là trong dân gian hoặc chính quyền.

Trong tay những tu luyện giả, luyện khí sĩ này, tất nhiên có những kỹ thuật tiên tiến hơn.

Ngay cả thuốc nổ, cũng là sản phẩm luyện đan của phương sĩ.

Sở Phục Vương thân là một cường giả một phương, có thể luyện ra loại vàng tinh khiết cao như vậy, cũng rất bình thường.

"Trời đất ơi, cái này là muốn lên trời sao?" "Một bộ kim quan lớn như vậy, ít nhất cũng phải mấy ngàn cân chứ?" Bàn Tử trợn mắt há hốc mồm nói.

“Cái này đúng là giàu nứt đố đổ vách a!” “Đúng vậy, đúng vậy, lão Kiều tôi, đây là lần đầu tiên thấy quan tài bằng vàng ròng đó, tôi cứ tưởng, chỉ có trong tiểu thuyết mới có loại quan tài như vậy chứ!” Kiều Tam không ngừng gật đầu, đồng tình nói.

“Hít ~ Thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt, đại mộ vương hầu, khủng bố đến mức này!” Đây là Mặc Lân đang cảm thán.

Trên kim quan, tuy không có tạo hình đặc biệt hoa mỹ, nhưng bên trên lại có một lớp hoa văn và phù điêu cực kỳ tinh xảo.

Nhìn dấu vết, là do thợ thủ công dùng dao khắc từng nhát từng nhát.

Độ cứng của vàng, so với đồng sắt, thấp hơn rất nhiều, khắc cũng dễ dàng hơn.

Hoa văn đa số là vân mây tinh mỹ, nhưng so với bên ngoài, lại càng phức tạp hơn.

Chương 297

Kim quan không có đóng đinh phong quan.

Nhưng nhìn khe hở quanh kim quan, nó sử dụng một công nghệ tương tự như mộng khớp hình đốt, lợi dụng trọng lượng bản thân của nắp quan, kẹt vào rãnh lõm, rất khó mở.

Mật độ của vàng bản thân đã rất lớn, nắp kim quan dày mười ly mét này, đã có trọng lượng gần ngàn cân.

"Bàn Tử, Lão Hồ, hai cậu phụ trách đầu kia, tôi phụ trách đầu này, chúng ta cùng nhau dùng sức, nhấc nắp quan lên!" Phong Nguyên Thanh nói với hai người.

"Được!" Hai người gật đầu, lấy ra đòn bẩy, kẹp vào khe hở của quan tài, dùng sức nhấn xuống.

Đầu kia, Phong Nguyên Thanh cũng thao tác tương tự.

Sau một hồi nỗ lực, nắp quan tài nặng gần ngàn cân, đã được nhấc lên.

Hứa Thiên Truyền thấy vậy, lập tức dùng sức đẩy sang một bên.

Khiến nắp quan nghiêng một góc, không thể kẹt vào rãnh lõm, mà hoàn toàn lơ lửng trên quan quách.

Phong Nguyên Thanh đẩy nắp quan tài sang một bên, cảnh tượng bên trong toàn bộ kim quan hiện ra trước mắt mọi người.

Đây là lớp quan thứ ba, một chiếc quan tài làm bằng Kim Tơ Nam Mộc thượng đẳng.

Bề mặt nó tỏa ra kim quang ẩn hiện, trên gỗ quan tài nổi lên những sợi tơ vàng, thậm chí còn có một mùi hương u đặc biệt lan tỏa ra.

Kim Tơ Nam Mộc, trong thời cổ đại, có thể nói là tiêu chuẩn cho quan quách của đế vương, là loại gỗ tốt nhất để chế tạo quan quách.

Đặc biệt là loại Tiểu Diệp Trinh Nam Kim Tơ Mộc quý giá nhất.

Cấu trúc vân lý mịn màng, dễ biến dạng, nứt nẻ, chịu mục tốt, còn mang theo một loại hương khí.

Ngàn năm không hỏng.

Giá trị của Kim Tơ Nam Mộc, thậm chí còn quý hơn vàng cùng trọng lượng.

"Chậc chậc, cái này đúng là, lớp sau hiếm hơn lớp trước nột!" Bàn Tử cảm khái nói.

Bề mặt của Kim Tơ Nam Mộc quan này không có bất kỳ chạm khắc nào, vô cùng trơn nhẵn, tơ vàng ẩn hiện, hoàn toàn tự nhiên không qua gia công.

Lớp thứ hai, cũng có một không gian để tùy táng phẩm, bên trong cũng chất đầy tùy táng phẩm.

Mọi người cẩn thận từng chút một lấy tùy táng phẩm ra.

Ánh mắt tiếp tục đổ dồn về phía Kim Tơ Nam Mộc quan.

Chỉ thấy, ở bốn góc và giữa, tổng cộng sáu chiếc đinh phong quan làm bằng vàng ròng.

Phong Nguyên Thanh tháo đinh phong quan xuống, dùng sức đẩy nắp quan tài nam mộc này sang một bên.

Lớp quan thứ tư, hiện ra.

"Gì?

Lại là một hắc thạch quan?" Mọi người đứng xem nhao nhao kinh ngạc nói.

“Chậc, chả có gì mới mẻ, chẳng lẽ Sở Phục Vương lão già này hết tiền rồi?

Không dùng nổi quan tài quý giá hơn nữa sao?” Bàn Tử cười nói.

Nhìn hắc quan trước mắt, Phong Nguyên Thanh nhận thấy có vấn đề.

Màu sắc bề mặt của hắc thạch quan thứ tư này, là một loại màu đen thẫm đặc biệt, hơn nữa còn đen không đều, chỗ đậm chỗ nhạt.

Đồng thời còn có một loại mùi lạ đặc biệt từ hắc thạch quan này tỏa ra, ẩn ẩn có chút xộc mũi.

Không chỉ vậy, trên lớp bồi táng phẩm này, bề mặt cũng một lớp màu đen, giống như bị thứ gì đó ăn mòn vậy.

Phong Nguyên Thanh lập tức ý thức được, đây là độc!

Thế là lập tức cất tiếng nhắc nhở: “Mọi người dùng nước làm ướt khăn mặt, bịt mũi miệng lại, có độc!” “Huyền hắc tất hữu hiểm!” ứng nghiệm ở lớp quan quách thứ ba này.

Không phải cơ quan, mà là độc!

Kẻ đạo mộ tặc sơ suất dưới, một khi hít phải lượng lớn độc khí mà trúng độc, thì chỉ có thể chờ chết.

Loại độc này, vừa nhìn đã thấy là loại độc tố kim loại nặng có tính ăn mòn rất mạnh, ngay cả thủ đoạn y học hiện đại, muốn giải độc, cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Trong mộ thất, gặp phải vật thể màu đen huyền như vậy, nhất định phải cực kỳ cẩn thận.

Rất có thể đó chính là một loại nguy hiểm nào đó.

Sau khi quan sát, Phong Nguyên Thanh xác định, mùi khí lạ xộc mũi vừa rồi, chính là mùi khí thủy ngân bốc hơi.

Thủy ngân là kim loại nặng, có độc tính cực mạnh, đặc biệt là khí thể sinh ra sau khi bay hơi.

Nếu hít phải một lượng lớn sẽ dẫn đến đau đầu, loét khoang miệng, tổn hại thận tạng, đe dọa tính mạng.

Trong đó còn pha trộn một loại dịch thể có tính ăn mòn rất mạnh, đã ăn mòn chiếc quan tài thứ tư này, và các tùy táng phẩm xung quanh, nhuộm chúng một màu đen.

Mọi người nhanh chóng với tốc độ nhanh nhất, mở bình nước, đổ nước lên khăn mặt, rồi đeo lên mặt.

Mọi người mang theo nước cũng không nhiều, dùng hết xong, một số người còn lại không có khăn mặt thấm nước bảo vệ, chỉ có thể rút lui ra ngoài, đi trông coi minh khí.

Mọi người đeo găng tay, cẩn thận từng chút một dùng kìm gắp những tùy táng phẩm lộ ra trong lớp quan quách này ra, đặt sang một bên, dùng vải che lại.

Mà ở đáy của lớp quan quách này, tích tụ một lớp thủy ngân dày đặc.

Sau khi vớt những thứ bên trong ra, lượng thủy ngân còn lại, vẫn ngập quá nửa chiều cao của quan quách.

Thủy ngân là một loại thủ đoạn chống trộm mà người xưa thường dùng, ví dụ như biển thủy ngân trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Tương truyền rằng trong toàn bộ lăng Tần Thủy Hoàng, thủy ngân được dùng thay thế nước để làm sông, hồ và biển.

Toàn bộ không gian mộ thất của lăng hoàng đế, đều tràn ngập khí thủy ngân bốc hơi.

Bất kỳ đạo mộ tặc nào cũng khó có thể tồn tại bên trong.

Ngoài ra, thủy ngân cũng là "chất bảo quản" tốt nhất.

Theo nhiều ghi chép cổ, một số người xưa để thi thể vĩnh viễn không mục nát, sẽ móc rỗng nội tạng, rồi đổ đầy thủy ngân vào bên trong để bảo quản.

Mọi người thấy những tùy táng phẩm này đều đã bị hủy hoại, trong lòng rất không dễ chịu, quan quách càng vào sâu bên trong, giá trị tùy táng phẩm càng cao.

Những thứ này, nếu còn nguyên vẹn không tổn hại, thì đáng giá bao nhiêu tiền, giờ phút chốc, về cơ bản đều đã bị hủy hết rồi!

Những đồ đồng khí, ngọc khí, đa số đều bị ăn mòn không ra hình dạng nữa.

Chỉ có một số vật phẩm làm bằng vàng, không bị thủy ngân ăn mòn, mang về nấu chảy luyện vàng, vẫn còn chút giá trị, nhưng cũng đã giảm giá trị rất nhiều.

Mọi người vớt những kim khí trong thủy ngân ra cất giữ, số còn lại thì để riêng ra một bên.

Sau khi sắp xếp xong tùy táng phẩm, Phong Nguyên Thanh bảo Kiều Tam và Mặc Lân những người phàm nhân này đều tản ra, lùi ra xa một chút.

Bởi vì anh cũng không chắc chắn, trong lớp quan quách thứ tư này, có cơ quan gì.

Mặc Lân và Kiều Tam cùng những người khác, lập tức từ trung tâm lùi về phía đài cao không xa, từ xa quan sát.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh đặt tay lên lớp nắp quan Hán Bạch Ngọc đen kịt bị thủy ngân ăn mòn này.

Lớp quan này không dùng bất kỳ đinh phong quan hay ám khiết

nào, chỉ đơn thuần là đẩy trực tiếp lên trên.

Phong Nguyên Thanh khẽ dùng sức, nắp quan đã bị đẩy ra một khe hở.

Tuy nhiên, chưa đợi Phong Nguyên Thanh tiếp tục phát lực, một vết nứt có thể nhìn thấy bằng mắt thường đã xuất hiện trên nắp quan.

Chương 298

Và vết nứt này nhanh chóng lan rộng ra xung quanh?

Không lâu sau, toàn bộ nắp quan tài, liền giống như tấm kính bị đập vỡ, vỡ thành vô số mảnh vụn.

Dù sao thì chiếc quan Hán Bạch Ngọc này đã ngâm trong thủy ngân hai ngàn năm rồi.

Đã bị ăn mòn nghiêm trọng.

Dù sao thì, xét ra, Hán Bạch Ngọc này, còn không bền ăn mòn bằng lớp hắc diệu thạch ngoài cùng kia.

Thành phần chính của Hán Bạch Ngọc là canxi cacbonat, thành phần phụ là magie cacbonat và silic dioxit, vì vậy mới có màu trắng tinh khiết và kết cấu mịn màng.

Tuy rất đẹp, nhưng nó không chịu được ăn mòn.

Ngâm và ăn mòn hàng ngàn năm, đã sớm khiến chiếc quan Hán Bạch Ngọc này bị hóa lỏng.

Tuy nhiên, những mảnh đá vỡ này chỉ có một phần nhỏ rơi vào trong quan tài.

Phần còn lại bị một lớp vật chất nào đó đỡ lại.

Là cái gì?

Phong Nguyên Thanh cạy những mảnh đá vỡ ra, để lộ một góc bên trong quan quách.

Một luồng hàn khí thấu xương lạnh buốt từ trong quan quách phun trào ra.

Kéo theo đó là nhiệt độ không khí xung quanh giảm xuống vài độ,

trên quan Hán Bạch Ngọc rất nhanh kết lại một lớp băng sương trắng thảm.

Ánh mắt Phong Nguyên Thanh ngưng lại.

Sau đó anh gọi Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Hứa Thiên Truyền ba người cùng nhau, dọn dẹp sạch sẽ những mảnh đá vỡ còn lại.

Lớp quan quách thứ năm bên trong này, cuối cùng cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Lớp quan quách thứ năm này, hóa ra là một chiếc băng quan!

Hơn nữa chiếc băng quan này trải qua ngàn năm mà không tan chảy!

Một bóng người cao lớn, dung mạo âm nhu tuấn mỹ, nằm an lành bên trong, bất động.

Mắt mấy người lộ ra vẻ kinh hãi.

"Đây… đây lại là băng quan sao?" Vương Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, lắp bắp nói.

"Đây chẳng lẽ giống như trong tiểu thuyết viết, cái gì mà Thiên Niên Huyền Băng?

Nếu không thì làm sao trải qua ngàn năm, vẫn còn nguyên vẹn như vậy, một chút dấu hiệu tan chảy cũng không có!" "Ai, Bàn Tử cậu nói vậy, thật sự có khả năng đó!" Hồ Bát Ức hơi suy nghĩ một chút, rồi phụ họa.

"Hai ngàn năm trước thế giới là thế nào, chúng ta cũng không biết, nhưng có một điểm có thể khẳng định, tiên Tần luyện khí sĩ, truyền bá rộng rãi, nhất định không phải là không có căn cứ, luyện khí sĩ cường đại, có thể tìm được dược liệu như Thiên Niên Huyền Băng thật sự cũng khó mà nói trước." "Cứ nói như ở Nam Bắc Cực ấy, có rất

nhiều hàn băng không biết bao nhiêu vạn năm đó!

Có lẽ chiếc băng quan này chính là từ Nam Bắc Cực tìm đến cũng nên!" Hứa Thiên Truyền nghe hai người đối thoại, trong lòng có chút ngạc nhiên, người cổ đại thật sự lợi hại đến vậy sao?

Tuy nhiên, truyền thuyết về luyện khí, tiên nhân vẫn luôn lưu truyền trên đời, bảo không chừng là thật thì sao!

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức ra, tỉ mỉ dò xét khối băng này.

Nhưng sức mạnh của thần thức lại không thể xuyên thấu tầng băng, không thể đi sâu vào bên trong khối băng để tìm hiểu tình hình.

Mọi thứ bên trong chỉ có thể quan sát bằng mắt thường.

Hiển nhiên, mỗi tầng của quan quách này đều được gia trì bằng dị thuật cách ly thần thức dò xét.

Khối băng này cũng vậy.

Đèn chiếu vào khối băng, xuyên qua tầng băng, rọi sáng thân ảnh bên trong.

Qua đường đi của ánh sáng khúc xạ, Phong Nguyên Thanh nhận ra đây là một khối băng nguyên vẹn, mặt lưng không hề có kẽ hở.

Cứ như thể người ta bỏ người vào nước, sau đó đông thành khối băng, rồi cắt ra một khối hình quan tài băng như vậy.

Tuy nhiên điều này rõ ràng là không thể.

Từ tóc và quần áo của nhân ảnh, có thể thấy quan tài băng không hình thành theo cách đó.

Giữa khe hở của quan tài băng và quan tài đá Hán Bạch Ngọc, những tùy táng phẩm cuối cùng lộ ra trước mắt mọi người.

Mấy người lấy kìm ra, lần lượt gắp các món đồ ra.

Những thứ có thể đặt ở tầng này hiển nhiên là những đồ vật mà chủ nhân mộ thường dùng nhất, yêu thích nhất.

Một thanh bảo kiếm tạo hình kỳ lạ.

Vỏ kiếm bằng đồng thau, trên đó đính đá quý, ngọc đẹp.

Nhẹ nhàng dùng lực, bảo kiếm rút ra.

"Xoang ~" một tiếng, bảo kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lóe lên.

Lưỡi kiếm sắc bén vô cùng, thổi lông cắt tóc.

Dường như được chế tạo từ vẫn thiết.

Đây là một thanh thần binh lợi khí.

Ngoài ra còn có hai tấm da thú không rõ tên, tuy đã tiếp xúc với không khí nhưng lại không bị oxy hóa hư hại.

Hiển nhiên, nguồn gốc của tấm da thú này không tầm thường, không biết là da của dị thú thượng cổ nào.

Trên đó là những ký tự có hình thù kỳ lạ.

Không phải là chữ Tiểu triện được thống nhất sử dụng thời Tần, mà là một loại văn tự cổ xưa hơn.

Phong Nguyên Thanh mở da thú ra, tỉ mỉ xem xét, phát hiện, đây hẳn là văn tự độc quyền của nước Sở thời Chiến Quốc.

Thời Chiến Quốc, văn tự của bảy nước không giống nhau, một số khác biệt thậm chí rất lớn.

Ở giai đoạn nghiên cứu sinh, anh đã học một lượng lớn văn tự cổ, những văn tự cổ đã xuất hiện trong lịch sử, còn tồn tại ghi chép, anh đều đã học qua.

Nhờ sức mạnh thần hồn cường đại của tu tiên giả, Phong Nguyên

Thanh có thể nói là quá mắt không quên, trí nhớ siêu phàm.

Sau khi học qua, về cơ bản sẽ không quên.

Cùng với sự tăng trưởng của tu vi, ký ức càng sâu sắc, chỉ cần không cố ý quên, đều có thể nhớ rõ ràng.

Trải da thú ra, Phong Nguyên Thanh nhanh chóng giải mã nội dung ghi trên da thú.

Càng đọc, Phong Nguyên Thanh càng kinh ngạc.

Đây lại là một môn công pháp, công pháp trực chỉ tiên đạo.

Chỉ có điều, đó là Thi Giải Tiên, thuộc nhánh Quỷ Tiên hạ thừa nhất. 《Chung Lữ Truyền Đạo Tập》 ghi lại: "Quỷ Tiên giả, ngũ tiên chi hạ nhất dã, âm trung siêu thoát, thần tượng bất minh, quỷ quan vô tính, tam sơn vô danh, tuy bất nhập luân hồi, hựu nan phản Bồng Doanh, chung vô sở quy, chỉ ư đầu thai tựu thiệt nhi dĩ." Lại xưng: "Tu trì chi nhân, bất ngộ đại đạo, nhi dục tốc thành, hình như cảo mộc.

Tâm nhược tử hôi, thần thức nội thủ, nhất chí bất tán, định trung xuất âm thần, nãi thanh linh chi quỷ, phi thuần dương chi tiên, dĩ kỳ nhất chí âm linh bất tán, cố viết Quỷ Tiên." Tiên có năm đẳng cấp: Quỷ Tiên, Nhân Tiên, Địa Tiên, Thần Tiên, Thiên Tiên.

Quỷ Tiên là đẳng cấp tiên nhân thấp nhất, trong cùng đẳng cấp, Quỷ Tiên là yếu nhất.

Nhưng Quỷ Tiên dù yếu đến mấy, thì cũng là một trong các bậc tiên, đã siêu việt phàm tục.

Đó là cảnh giới mà vô số người khao khát, thậm chí cầu mà không được.

Vì vậy, có tiền bối đã nghiên cứu ra phương pháp "ăn gian".

Chương 299

Một khi thành công, có thể bỏ qua vài cửa ải thành tiên, trực tiếp đạt được tiên nhân vị cách, có thể trường sinh cửu thế.

Nhưng nhược điểm lại càng rõ ràng, đó là chỉ có tiên nhân vị cách mà không có tiên nhân thực lực.

So với Quỷ Tiên lại yếu hơn một bậc.

Nhưng nó lại là chính pháp thành tiên mà vô số người mơ ước.

Công pháp được ghi trên tấm da thú này có tên là Thái Âm Luyện Hình Thuật, là một loại công pháp dùng sức mạnh nguyệt hoa để tẩy luyện thần hồn, cường đại thần hồn, chuẩn bị cho nguyên thần thi giải phi thăng.

Nhưng sức mạnh nguyệt hoa âm hàn, nếu luyện hóa quá nhiều mà không có âm dương điều hòa, cuối cùng sẽ dẫn đến âm dương thất hành, nhục thân đóng băng mà chết.

Nếu chỉ tu luyện một mình bộ Thái Âm Luyện Hình Thuật này, chỉ sẽ tự luyện mình đến chết.

Điều này liên quan đến công pháp trên tấm da thú còn lại.

Mở tấm da thú khác ra, trên đó ghi lại một bộ công pháp tên là Thái Nhất Thủ Thi Pháp.

Thoạt nhìn, cứ tưởng là tà thuật luyện thi gì đó.

Nhưng nhìn kỹ lại, đây là một môn Thi Giải chính thống.

“Phu giải hóa chi đạo, kỳ hữu vạn đồ.

Hoặc tọa tử không cốc, hoặc lập hóa u nham, hoặc kế phát đãn tồn, hoặc y kết bất giải, nãi chí thủy hỏa đãng luyện, kinh thiên tái nhi

phục sinh, binh trượng thương tàn, đoạn tứ chi nhi do hoạt." Thi Giải Tiên, vứt bỏ nhục thân, thần hồn, chọn một chí bảo, ký thác vào đó, vượt thế phi thăng.

Thi Giải Tiên nói chung sẽ không để lại thi thân, cho nên loại thành tiên pháp này còn được gọi là Vũ Hóa Phi Thăng.

Sức mạnh nhục thân toàn bộ được luyện hóa, cung dưỡng nguyên thần, mang theo từng đợt hồng quang.

Loại thành tiên pháp này, khởi điểm thấp, nhưng giới hạn cũng thấp.

Giới hạn thành tựu có thể đạt được hoàn toàn phụ thuộc vào đẳng cấp của pháp bảo.

Nhưng ưu điểm lớn nhất của nó là độ khó cực thấp.

Bởi vì phương pháp này trực tiếp vượt qua mấy cửa ải lớn để thành tiên, trực tiếp đạt được tiên nhân vị cách, có thể trường sinh cửu thế.

Đối với một số tu sĩ mà nói, có thể thành tiên chính là ước mơ lớn nhất, bất kể là tiên gì, đều đã thực hiện được.

Tiên đạo khó cầu, có thể thành Thi Giải Tiên đã là cực kỳ khó có được rồi, còn đòi hỏi gì nữa?

Thái Âm Luyện Hình Thuật, kết hợp với Thái Nhất Thủ Thi Pháp, vừa khéo phối hợp với nhau, bổ trợ hoàn hảo, hình thành một bộ Thi Giải hoàn chỉnh.

Thái Âm Luyện Hình Thuật tích lũy âm hàn lực của nguyệt hoa, luyện hóa bằng Thái Nhất Thủ Thi Pháp, hòa nhập vào nhục thân, có thể biến nhục thân thành băng ngọc, hấp thụ lực nguyệt hoa, hóa thành nguyệt thai, rồi từ nguyệt thai biến hóa trở lại thành người.

Lúc này nhục thân cũng không phải là thân thể huyết nhục, mà là một loại thực thể tương tự huyết nhục.

Khi toàn thân hóa ngọc hoàn tất, thì Thi Giải thành công, chỉ còn thiếu bước cuối cùng là ký thác bảo vật, nguyên thần phi thăng, thành tựu Thi Giải Tiên.

Pháp môn này, trong Thi Giải tiên pháp cũng thuộc loại thượng thừa, sau khi Thi Giải thành công, nhục thể thuế biến thành Hậu Thiên Thái Âm Ngọc Thể, có lợi rất lớn cho việc tu hành sau này.

Sẽ không giống như Thi Giải tiên pháp thông thường, bị bảo vật ký thác hạn chế cảnh giới, cả đời không thể thăng cấp.

Tuy nhiên, thời gian tiêu tốn và những rủi ro phải đối mặt đều không hề thấp.

Có thể thành tiên pháp, đâu phải dễ tu thành như vậy.

Hóa thân thành ngọc, tu thành nguyệt thai, rồi thuế biến thành người, trong quá trình này, toàn bộ con người sẽ như một khối đá, không thể động, không thể nói, không thể uống, không thể ăn.

Cần một người chịu đựng sự cô độc và tịch mịch vô tận.

Nỗi khổ này, tuyệt đối không phải người thường có thể chịu đựng, nếu tâm trí không kiên định, không hướng về đại đạo, rất khó luyện thành.

Nếu không, chỉ sẽ trong cô tịch mà đạo tâm tan vỡ, thần hồn mê thất, biến thành kẻ điên.

Hơn nữa, quá trình Thi Giải này, khởi đầu đã là hàng trăm năm, có quan hệ rất lớn với môi trường thiên địa.

Hiện nay thiên địa, trong ngàn năm qua, linh khí không ngừng tiêu tán.

Điều này đã khiến quá trình Thi Giải của Sở Phục Vương kéo dài vô hạn.

Lúc này nhìn hắn nửa thân ngọc hóa, cũng không biết là đang chuyển hóa sang nguyệt thai, hay từ nguyệt thai chuyển hóa sang thân người.

Hơn nữa, Thái Âm Luyện Hình Thuật này, hẳn là do một vị tiền bối nữ giới sáng tạo ra.

Môn công pháp này, phù hợp nhất vẫn là nữ tu sĩ.

Đàn ông tuy cũng có thể tu luyện, nhưng sẽ thiếu đi nhiều chỗ thần dị.

Phụ nữ luyện sẽ càng thêm xuất trần, mỹ lệ.

Đàn ông luyện có lẽ sẽ trở nên âm nhu, ẻo lả.

Tuy nhiên, thành tiên pháp khó cầu, có được đã là không tệ rồi, đâu còn có thể đòi hỏi nhiều như vậy nữa.

Xuyên suốt lịch sử, bao nhiêu người cầu tiên vấn đạo, nhưng cuối cùng có thể đạt được thành tựu thì cũng không có mấy người.

Hơn nữa, nội dung công pháp ghi trên hai tấm da thú này chỉ là một phần phía trước, phần kết bị thiếu hụt, ý còn dang dở.

Đặt hai tấm da thú sang một bên, Phong Nguyên Thanh chú ý thấy trong tùy táng phẩm còn có hai khối ngọc bài nhỏ.

Cầm lên xem, trên đó dày đặc khắc vô số ký tự nhỏ như hạt bụi.

Người bình thường tuyệt đối không thể nhìn rõ trên đó viết gì, trừ khi dùng kính hiển vi.

Phong Nguyên Thanh liếc mắt một cái đã nhận ra, đây là ngọc giản mà tu luyện giả thường dùng.

Cần dùng thần thức để xem nội dung ghi trên đó.

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức ra, lần lượt thâm nhập vào hai khối ngọc giản, hai thiên công pháp dẫn nhập vào não hải của Phong Nguyên Thanh.

Chính là bản hoàn chỉnh của Thái Âm Luyện Hình Thuật và Thái Nhất Thủ Thi Pháp.

Chắc hẳn, Sở Phục Vương này đã từ ngọc giản mà có được hai thiên công pháp, sau đó tự mình tu luyện.

Rồi lại sao chép một nửa phần trước của nội dung công pháp, viết lên da thú.

Cũng có thể là để lại cho hậu thế người hữu duyên cũng không chừng.

Khi Phong Nguyên Thanh đang xem nội dung ngọc giản.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng mỗi người cầm một tấm da thú, bắt đầu xem.

Hứa Thiên Truyện cũng ghé sát vào, cùng xem.

Với văn tự trên da thú, Vương Bàn Tử là một chữ cũng không hiểu.

“Này này, trên đây viết cái quái gì vậy?

Giáp cốt văn à?

Sao mà khó nhận thế?

Bàn gia tôi một chữ cũng không hiểu, nó biết tôi mà tôi không biết nó!” “Anh xem có hiểu không?” Bàn Tử hỏi Hứa Thiên Truyện.

Hứa Thiên Truyện lắc đầu, nói: “À, cái này, tôi cũng không hiểu, giống như quỷ họa phù ấy, hoàn toàn không hiểu!” Bàn Tử cầm sách

trắng mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nửa ngày cũng không ra cái gì.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, nói: "Đưa tôi xem thử?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức đổi thành vẻ mặt tươi cười, nói: "Ôi chao, Dương tiểu thư, mời cô xem qua." Sau đó, hắn đi đến bên cạnh Hồ Bát Ức, nhìn chằm chằm tấm da thú trong tay Hồ Bát Ức tiếp tục xem.

Hồ Bát Ức cũng nghiên cứu một số văn tự cổ, văn tự cổ nước Sở này, hắn cũng nhận ra một ít, trên da thú có không ít văn tự, hắn miễn cưỡng nhận ra một số, nhưng quá phân tán, căn bản không thể liên kết lại được.

Còn Dương Tuyết Lỵ bên này, tốt hơn Hồ Bát Ức một chút, cô ấy cũng nhận ra một số văn tự cổ nước Sở, nhưng một số từ ngữ trong đó, cô ấy có thể giải mã một phần.

Chương 300

Như các từ "Thi Giải", "Thủy Hỏa" trong đó.

Đến lúc đó vẫn không hiểu rõ lắm.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh đã ghi nhớ hai thiên công pháp trong ngọc giản.

Tuy bản thân không dùng đến, nhưng dùng để truyền thụ cho cấp dưới cũng không tệ.

Hiện nay môi trường thiên địa đang phục hồi.

Mặc dù Phong Nguyên Thanh không rõ, kiếp nạn "Vực sâu xâm nhập" hiện giờ rốt cuộc thế nào rồi, liệu đã được giải quyết hay chưa.

Nhưng đến khi linh triều thiên địa trở lại, Phong Nguyên Thanh có cảm nhận rõ ràng.

Vì mảnh thiên địa này từng xuất hiện người phi thăng thành tiên, chắc hẳn là có cái gọi là thượng giới tồn tại, thậm chí là các vị diện cao cấp như Thiên giới.

Có lẽ "Vực sâu xâm nhập" này đã bị tiên nhân thượng giới phát hiện, rồi giải quyết rồi chăng.

Bằng không thiên địa lẽ ra phải tiếp tục suy bại, sao linh khí lại phục hồi được?

Nhưng những điều này còn hơi xa vời đối với anh, trước khi tiếp xúc được nhiều thông tin hơn, anh cũng không rõ là chuyện gì.

Thanh không những suy nghĩ lộn xộn trong đầu.

Phong Nguyên Thanh thấy Dương Tuyết Lỵ cầm da thú đi đến bên cạnh anh, hỏi: "Nguyên Thanh, trên da thú này viết cái gì vậy?

Cái gì mà 'Thi Giải', 'Thủy Hỏa' a, nói cái gì vậy?" Phong Nguyên Thanh mỉm cười với Dương Tuyết Lỵ, nói: "Trên đây ghi lại một thiên tu tiên chi pháp, chỉ có điều không hoàn chỉnh." "À, ra là vậy, vậy tấm da thú kia thì sao?" Dương Tuyết Lỵ lại hỏi.

"Cũng vậy thôi, là một môn pháp môn tu tiên tàn khuyết khác." Phong Nguyên Thanh khẽ nói.

Mà Hứa Thiên Truyện không xa, nghe được cuộc đối thoại của hai người, lập tức đứng sững tại chỗ, trong lòng không ngừng chấn kinh.

"Cái gì vậy?

Tu tiên chi pháp?

Lại thật sự tồn tại sao?

Thật sự có thể luyện thành ư?" Mà Dương Tuyết Lỵ nghe lời Phong Nguyên Thanh nói, thì lại mỉm cười.

Hai thiên pháp môn tàn khuyết, chắc chắn không thể sánh bằng《Vũ Hóa Phi Thăng Kinh》mà cô ấy đang tu luyện.

Ngay cả là bản hoàn chỉnh, cũng chưa chắc đã tốt hơn《Vũ Hóa Phi Thăng Kinh》.

Thực ra theo suy nghĩ của Sở Phục Vương.

Mộ thất của mình cực kỳ khó tìm, càng khó đạo.

Ngay cả khi thật sự bị hậu nhân phát hiện, thì lúc đó, hắn cũng đã hoàn thành Thi Giải.

Sớm đã từ thân người hóa thành nguyệt thai, rồi từ nguyệt thai hóa thành Thái Âm Ngọc Thể.

Lúc này mình, sớm đã Thi Giải phi thăng mà đi, trở thành tiên nhân rồi.

Cái mộ này có bị đạo hay không, đều không còn quan trọng nữa.

Hơn nữa, hắn còn cố ý trong quan quách, để lại cả da thú ghi công pháp và ngọc giản bản gốc.

Chính là đặc biệt để lại cho hậu thế người hữu duyên, người có thể tìm thấy mộ thất của hắn.

Tu vi không đủ, không thể xem ngọc giản, có thể dựa vào công pháp trên da thú để tu luyện.

Đợi đến khi tu vi lên cao, có thể dùng thần thức xem công pháp trong ngọc giản.

Sở Phục Vương đã suy nghĩ rất chu đáo.

Chỉ tiếc là hắn đã không tính đến, thiên địa đại hoàn cảnh kịch biến.

"Vực sâu xâm nhập" đã khiến linh triều thế giới trầm tịch.

Không còn linh khí, tiến độ Thi Giải của hắn trên thế giới này đã bị giảm chậm, dẫn đến việc hắn trở thành bộ dạng nửa sống nửa chết như hiện tại.

Thật đáng thương.

Đây có lẽ là kiếp nạn thành tiên mà hắn phải trải qua.

Muốn phi thăng thành tiên, kiếp nạn là điều tất yếu, không thể tránh khỏi.

Pháp thành tiên của thế giới này đã giúp người tu luyện tránh được nhiều cửa ải thành tiên.

Nhưng kiếp nạn thành tiên này, thì không thể tránh.

Là khảo nghiệm của thiên đạo đối với người tu luyện.

Vượt qua, mới có tư cách thành tiên, hưởng thụ cuộc đời dài lâu

trường sinh cửu thế.

Linh triều trầm tịch, chính là thiên địa chi kiếp mà hắn phải trải qua.

Hiện nay linh triều quay trở lại, thiên địa chi kiếp đã qua.

Mà Phong Nguyên Thanh và những người khác đến đạo mộ, chính là nhân chi kiếp đến muộn của hắn.

Bây giờ, kiếp nạn này, có vượt qua được hay không, hoàn toàn nằm trong một niệm của Phong Nguyên Thanh.

Nếu Phong Nguyên Thanh dùng bạo lực phá vỡ huyền băng, cắt đứt quá trình thuế biến của Sở Phục Vương, sẽ khiến hắn công dã tràng.

Phong Nguyên Thanh đang suy nghĩ, làm thế nào để xử lý Sở Phục Vương này.

"Bàn Tử, cậu xem, mặt của chủ nhân mộ này, lại là cái dạng này?" Hồ Bát Ức bỏ tấm da thú xuống, nhìn về phía nhân ảnh bị huyền băng bao phủ trong quan quách, nói với Bàn Tử.

"À, vừa nãy còn chưa chú ý, bây giờ nhìn kỹ như vậy, cái này cũng quá trẻ đi?

Quả nhiên là một đại cao nhân, tu vi cao thâm, ngay cả khi chết đi, dung nhan vẫn không già!" Bàn Tử tặc lưỡi nói.

"Người ta đều nói trường sinh bất lão, Sở Phục Vương này tuy không trường sinh, nhưng xem ra đã có thể làm được bất lão." Hồ Bát Ức nói.

"Đợi tôi nâng tu vi lên, cũng có thể làm được, nghe nói, tu đến một cảnh giới nào đó, sẽ duy trì dung nhan bất lão, ngay cả đến lúc chết, cũng sẽ không thay đổi." Lúc này Bàn Tử liếc nhìn Sở Phục Vương

trong tầng băng, nói với Hồ Bát Ức: “Lão Hồ à, cậu nói Sở Phục Vương này liệu có lừa xác không?

Cậu nhìn quan quách này, chỉ có một cái bẫy thủy ngân, đừng nói chúng ta, ngay cả trộm mộ bình thường đến, cũng không sợ a!” “Hắc, tôi nói Bàn Tử cậu đừng có mồm quạ đen a!

Cậu cứ mong xảy ra chuyện gì sao?

Mau câm miệng cho tôi!” Hồ Bát Ức trừng mắt nhìn Bàn Tử.

“Hải, tôi chẳng qua là cảm thấy có chút không bình thường sao?” Bàn Tử phản bác.

“Kệ nó làm gì, cho dù có vấn đề, không phải vẫn có Phong gia sao?

Cậu sợ cái quái gì.” Hồ Bát Ức lại nói.

Hai người đang nói chuyện, Mặc Lân và Kiều Tam cùng những người khác đang ẩn nấp quan sát ở không xa, thấy đã lâu như vậy mà cũng không xảy ra vấn đề gì, liền lại gần.

Đầu tiên họ đến bên cạnh Hồ Bát Ức và Bàn Tử gần họ nhất, hỏi: “Hai vị, hiện tại tình hình thế nào?

Trong quan quách có phát hiện nguy hiểm gì không?” Bàn Tử liếc nhìn Kiều Tam một cái, nói: “Ồ, tạm thời vẫn chưa có chuyện gì?

Lát nữa thì không biết, cũng không biết chủ nhân mộ này có khởi thi không, các cậu cứ cẩn thận một chút đi, đừng lại gần quan quách quá!” “Ồ ồ, được, cảm ơn Bàn gia đã nhắc nhở, chúng tôi xin phép quay lại, anh xem những tùy táng phẩm này có cần mang ra ngoài trước không?

Nếu không lỡ thật sự khởi thi, làm hỏng thì không tốt.” “Cũng được, mang đi đi, cẩn thận đó!” Bàn Tử nói.

“Dạ được.” Kiều Tam đáp một tiếng, sau đó lập tức cùng Mặc

Lân sắp xếp thủ hạ, cẩn thận mang một số tùy táng phẩm vừa lấy ra ngoài.

Chỉ còn lại bảo kiếm, da thú và ngọc giản cùng các vật phẩm khác vẫn nằm trong tay mấy người.

Chương 301

Lúc này Mặc Lân đột nhiên rùng mình, nói: "Sao càng lúc càng lạnh vậy, các anh có cảm nhận được không?" "Ai, anh nói vậy, đúng là thế thật, lẽ nào là băng tan rồi?" Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người cũng phản ứng lại.

Hai người họ từ sau khi tu luyện, về cơ bản là hàn thử bất xâm.

Sức chịu đựng đối với nóng lạnh đã tăng cường rất nhiều, vừa nãy mức độ giảm nhiệt đó, đối với họ gần như không có ảnh hưởng gì.

Nếu không phải Mặc Lân nhắc đến, có lẽ họ đã bỏ qua rồi.

"Băng?

Băng gì?" Mặc Lân nghi hoặc hỏi.

"Ồ, chính là quan quách thứ năm trong tầng quan tài đá đen này, là một tầng quan tài băng, trải qua mấy ngàn năm mà không tan, rất kỳ lạ, Phong gia đang xem xét bên kia kìa." Hồ Bát Ức giải thích.

"A?

Băng sắp tan rồi?

Vậy thực thể bên trong có khởi thi không?" Mặc Lân lo lắng hỏi, trong lòng hắn đã chuẩn bị chạy trốn rồi, dù sao những thứ trong mộ thất này cũng đã mang ra gần hết rồi.

Tương tự như vậy, Kiều Tam bên cạnh cũng có ý định đó.

Hai người họ đối với chủ nhân mộ trong quan tài băng đã không còn hứng thú gì, lần xuống mộ này, đã lấy được nhiều tùy táng phẩm như vậy rồi, đã đáng giá rồi, không cần thiết phải tiếp tục ở lại, rất có

thể còn có nguy cơ tống tử thi biến.

"Cái này thì không biết, nhưng không cần lo lắng, có Phong gia ở đây mà, nếu các cậu thực sự lo lắng, thì cứ rút lui trước đi, chúng tôi còn muốn xem chủ nhân mộ này!" Bàn Tử xua tay nói.

"Cũng tốt, vậy chúng tôi xin phép rút lui trước, mấy vị cũng chú ý an toàn nhé." Kiều Tam và Mặc Lân lại khách sáo vài câu, sau đó, lập tức dẫn thuộc hạ đi ra ngoài.

Vừa mang đồ, vừa rút lui thẳng ra ngoài miếu lang thần.

Hiện tại tất cả tùy táng phẩm đã được mang ra khỏi mộ thất, đều đặt ở đây.

Đợi người tiếp ứng đến, có thể vận chuyển toàn bộ về.

Trong lòng bọn họ thậm chí còn có chút mong đợi, nếu chủ nhân mộ khởi thi, giữ tất cả bọn họ lại bên dưới, thì những thứ này, sẽ hoàn toàn thuộc về họ.

Tuy nhiên, trong lòng bọn họ cũng cảm thấy, khả năng này cực kỳ nhỏ, vì vậy chỉ có thể đè nén trong lòng.

Trong mộ thất, chỉ còn lại Phong Nguyên Thanh, Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Hứa Thiên Truyện năm người.

Những người khác đều đã rút lui.

Phong Nguyên Thanh mở Thần Mục, nhìn Sở Phục Vương, chủ nhân mộ trong khối băng.

Thần thức tuy bị cản trở, nhưng lại không thể cản trở ánh mắt Thần Mục.

Thần Mục thuật của Phong Nguyên Thanh, đã có thể nhìn xuyên thấu huyền cơ của khối băng này.

Khối băng này, không phải tự nhiên hình thành, không phải băng

do nước kết thành.

Mà là bắt nguồn từ nhân ảnh trong khối băng.

Bên trong khối băng này, tràn ngập một luồng pháp lực ba động, tuy yếu ớt, nhưng vẫn bị Thần Mục của Phong Nguyên Thanh nhìn ra.

Khối băng này là do lực Thái Âm khổng lồ từ cơ thể hắn tán phát ra ngoài mà hình thành, bao bọc toàn thân.

Toàn bộ khí cơ của hắn cũng bị khối băng phong tỏa, không tiết lộ chút nào.

Chỉ nhìn từ bên ngoài, cứ tưởng chỉ là một người bình thường bị đóng băng.

Quan tài ban đầu cũng bị phong ấn, nhưng linh triều thiên địa suy thoái trầm tịch, dưới sự trôi chảy của thời gian, phong ấn đã mất hiệu lực.

Huyền băng Thái Âm này không ngừng phóng ra hàn khí, khiến nhiệt độ toàn bộ mộ thất đã giảm vài độ.

Và vẫn đang tiếp tục giảm.

Sức mạnh Thái Âm này, quả nhiên bá đạo.

Sở Phục Vương một mình ở trong "nhà tù nhỏ" hai ngàn năm, cũng không biết thần hồn có bị mê thất không.

Dù sao chỉ có người có đạo tâm đủ mạnh mẽ mới có thể chống lại sự cô tịch này, không chịu đựng nổi, sẽ biến thành kẻ điên.

Phong Nguyên Thanh ước tính, Sở Phục Vương này, nhiều nhất tu luyện vài chục năm, đạo tâm chắc hẳn không quá mạnh mẽ, có lẽ đã mê thất, biến thành kẻ điên rồi.

Nếu là như vậy, mình nói không chừng sẽ thu hoạch được chút tu vi và phần thưởng rồi.

Nghĩ đến đây, Phong Nguyên Thanh còn có chút mong đợi.

Phong Nguyên Thanh tỉ mỉ cảm ứng tình hình nhân ảnh.

Phát hiện trong cơ thể hắn, vẫn còn một luồng sinh cơ, cùng với một luồng thần hồn chi lực cường đại, chiếm cứ trong não bộ của nhân ảnh.

Mắt của Phong Nguyên Thanh, có thể nhìn thấy, một đoàn hồn quang rực rỡ, đang trú ngụ trong đầu hắn.

Nơi đó là Nê Hoàn Cung, Tử Phủ, Thức Hải.

Thần hồn, nguyên thần của tu sĩ thường sẽ tồn tại ở đây.

"Phong gia, thế nào rồi, chủ nhân mộ này hiện tại tình hình ra sao?" Hồ Bát Ức nhìn Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Hắn quả nhiên vẫn chưa chết!" Phong Nguyên Thanh trầm giọng nói.

"Cái gì?" Nghe lời Phong Nguyên Thanh nói, Hứa Thiên Truyện lập tức giật mình, lập tức lùi lại vài bước, rời xa quan tài.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người, cũng giật mình một cái.

Người còn chưa chết, tại sao lại nằm trong quan tài?

Sở Phục Vương này là một tu luyện giả, người ta đã tu tiên rồi, sao mà dễ chết như vậy chứ?" Ngôi mộ này, cũng chỉ là hắn dùng để che mắt người đời, hắn hiện tại đang ở trạng thái Thi Giải, rơi vào giả chết." Quá trình Thi Giải của hắn cần một thời gian dài để tiến hành thuế biến, tạo một ngôi mộ giả chết, rất bình thường." Phong Nguyên Thanh giải thích.

Hơn nữa, nơi đây lại là một vị trí long thủ của Địa Long Mạch hiếm thấy, ẩn chứa tạo hóa phi phàm.

Đối với quá trình Thi Giải thuế biến của hắn, có tác dụng trợ giúp

rất lớn.” Hứa huynh đệ đây, tôi nhìn ra được, cậu không phải người bình thường, những bí ẩn này, cậu nghe một chút cũng không sao.” Phong Nguyên Thanh nhìn Hứa Thiên Truyện nói.

Đối diện với ánh mắt của Phong Nguyên Thanh, Hứa Thiên Truyện cảm giác mình như bị nhìn thấu, không có chút gì để ẩn giấu.

“Được, vậy thì đa tạ Phong gia, tôi đối với những điều ngài nói cũng rất cảm thấy hứng thú!” Hứa Thiên Truyện mang theo một tia chờ mong nói.

“Ừm.” Phong Nguyên Thanh gật đầu, sau đó tiếp tục nói.

“Nội dung trên hai tấm da thú vừa nãy, các cậu cũng đã thấy rồi, thực ra trên đó ghi lại, chính là Thi Giải Tiên pháp mà Sở Phục Vương này đã tu luyện!” “Cái gì?” Lời của Phong Nguyên Thanh khiến mấy người có mặt đều trong lòng chấn động, đại thụ kinh ngạc.

“Đây lại là tu tiên chi pháp của chủ nhân mộ sao?” Mấy người không hẹn mà cùng hỏi.

“Đúng vậy!” Phong Nguyên Thanh trả lời.

“Thế nhưng chữ trên đó cũng quá khó nhận đi?

Tôi một chút cũng không hiểu a!” Bàn Tử và Hồ Bát Ức hai người đều hai tay nâng da thú, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Văn tự trên da thú là văn tự cổ xưa hơn hai ngàn năm trước, hai người họ làm sao mà nhận ra được.

“Đúng vậy, cái này cong cong vẹo vẹo, còn khó nhận hơn cả phù chú tôi vẽ, là văn tự gì vậy?” Bàn Tử hỏi.

“Theo tôi thấy, Sở Phục Vương này, đã là hậu duệ nước Sở, chắc hẳn là văn tự nước Sở đi, từ sau khi Tần thống nhất sáu nước, văn tự sáu nước rất ít khi còn lưu truyền.” Dương Tuyết Lỵ như có điều suy

nghĩ nói.

“Đúng vậy, Tuyết Lỵ em đoán rất chính xác, quả thực là văn tự nước Sở trong sáu nước, các em không nhận ra cũng rất bình thường.

Từ sau sự kiện Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn Nho, văn tự sáu nước, về cơ bản đã đoạn tuyệt truyền thừa, chỉ còn rất ít nơi lưu giữ.

Trong Viện nghiên cứu Khảo cổ của Đại học Kinh Thành vừa khéo có không ít tư liệu văn hiến về văn tự sáu nước, anh ban đầu cũng đã học tập nghiên cứu qua, vì vậy có thể nhận ra.

Có thể nói, trên đời này, số người có thể đọc hiểu công pháp trên tấm da thú này, không quá năm người!” Phong Nguyên Thanh nói xong, Bàn Tử lập tức vỗ mông ngựa.

Chương 302

“Ha ha, vậy thì tốt quá, Phong gia anh vừa khéo đọc hiểu, đây chính là ý trời muốn chúng ta đến đạo mộ của Sở Phục Vương này a!” Bàn Tử cười nói.

“Bàn gia nói đúng, nếu không có Phong gia, chúng ta có vào được hay không cũng là một vấn đề, chứ đừng nói đến việc lấy được công pháp tu tiên truyền thuyết này!” Hứa Thiên Truyện theo sau nói.

“À, đúng rồi, Phong gia, ngài vừa nãy nói, chủ nhân mộ này còn chưa chết, vậy chúng ta bây giờ làm thế nào?

Hắn có đột nhiên tỉnh lại tấn công chúng ta không, dù sao chúng ta đã đạo mộ của hắn mà!” Hồ Bát Ức hỏi.

“Đừng lo lắng, tôi sẽ giao đấu với hắn, các cậu giữ kỹ đồ vật, ra ngoài chờ trước, tiện thể trông chừng những người bên ngoài đừng làm trò nhỏ!” Phong Nguyên Thanh nói.

“Sở Phục Vương này dù sao cũng là một nhân vật, tu vi cao thâm, không phải các cậu có thể ứng phó được.” “Được rồi, vậy chúng tôi lên trên chờ ngài.” Hồ Bát Ức và mấy người khác lập tức giữ kỹ mấy món tùy táng phẩm cuối cùng, nhét vào trữ vật giới chỉ, quay lại đường cũ lên phía trên.

Dương Tuyết Lỵ nhìn Phong Nguyên Thanh một cái, dặn dò: “Anh phải cẩn thận, an toàn là trên hết.” “Ừm, anh từ trước đến nay không làm chuyện không nắm chắc, yên tâm đi.” Phong Nguyên Thanh mỉm cười với Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu, đi theo sau Hồ Bát Ức và mấy người khác, ra khỏi mộ thất.

Trên đường trở về, Hứa Thiên Truyện có chút lo lắng hỏi: "Sở Phục Vương này nếu chưa chết, đã là lão yêu quái sống hai ngàn năm rồi, Phong gia thật sự có thể đối phó được không?" "Hải, cậu lo lắng thừa rồi, Phong Nguyên Thanh mạnh mẽ đến mức nào, tôi và Lão Hồ là người rõ nhất!" Bàn Tử nói với Hứa Thiên Truyện.

"Còn nhớ trước đây tôi từng nói về cổng đồng, mộ Trùng Cốc Hiến Vương không?" Hứa Thiên Truyện gật đầu, trước đó Vương Bàn Tử đã nói với mọi người về mấy địa điểm đó, là mấy cổ mộ cực kỳ hung hiểm mà họ đã từng đi qua.

"Tôi nói cho cậu biết, không phải tôi khoác lác, lúc đó nếu không có Phong gia, thì gần như là mười phần chết không còn một.

Nơi Cung điện trên tuyết Trường Bạch Sơn, ẩn chứa dung nham núi lửa khó tả, lớn thậm chí có mười mấy mét dài!

Đáng sợ nhất vẫn là cổng đồng ở sâu dưới đáy núi, đằng sau đó nghe nói ẩn chứa thế giới chung cực!

Chỉ là không biết rốt cuộc là cái quái gì." "Quan tài Cửu Long Trấn Thi, Vạn Nô Vương mười hai tay, đều là những nhân vật khó nhằn, cũng bị Phong gia tiêu diệt rồi.

Càng lợi hại hơn là, Phong gia theo âm binh tá đạo tiến vào bên trong cổng đồng, an toàn vô sự đi ra, thậm chí còn trở nên cường đại hơn!" "Chung cực, quan tài Cửu Long Trấn Thi, cổng đồng, âm binh tá đạo, qua lời kể của Bàn Tử, khiến Hứa Thiên Truyện đại chấn kinh!

Sau đó, Bàn Tử lại kể lại hành trình kinh tâm động phách của mộ Hiến Vương một lần nữa.

Một vị vương giả khác cũng mưu cầu thành tiên, Vạn Niên Thái Tuế, hang thi, cùng với trận đại chiến cuối cùng.

Nghe xong, Hứa Thiên Truyện đối với sự cường đại của Phong Nguyên Thanh, lại có nhận thức mới.

Lúc này, hắn không còn lo lắng Phong Nguyên Thanh có thể đối phó được Sở Phục Vương hay không nữa.

Bởi vì nếu ngay cả Phong Nguyên Thanh cũng không đối phó được, thì những người như bọn họ, cũng chỉ có thể chờ chết ở bên ngoài, nghĩ nhiều cũng không có tác dụng.

Trong mộ thất.

Nhiệt độ tiếp tục giảm xuống.

Huyền băng vốn cứng rắn, cũng bắt đầu tan chảy và co lại.

Một làn sương mỏng bay lên, lan tỏa khắp mộ thất.

Sở Phục Vương nằm thẳng trong huyền băng, không biết từ lúc nào đã mở hai mắt, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng lên trên.

Phong Nguyên Thanh đứng cạnh quan tài, lặng lẽ nhìn chằm chằm Sở Phục Vương đó.

Anh nhìn ra, trong ánh mắt của Sở Phục Vương, tràn ngập sự đờ đẫn, lạnh lẽo, cô tịch, cùng với sự hỗn loạn.

Xem ra Sở Phục Vương này, quả nhiên như anh đã liệu, dưới thời gian hai ngàn năm, đã bị ý chí đạo tâm tiêu mòn.

Hiện nay, cho dù có tỉnh lại, e rằng cũng chỉ là một xác chết biết đi chỉ có bản năng.

Cũng có thể còn có chấp niệm mạnh nhất trong lòng.

Không chừng sẽ trở thành một tai họa, một người cận tiên, lại là một kẻ điên ý thức hỗn loạn, nhất định sẽ gây ra sự phá hủy cực lớn.

Thời đại hiện nay, trừ Phong Nguyên Thanh ra, e rằng đã không

còn ai có thể chống lại hắn.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh cũng rất tò mò, nếu trấn áp tiêu diệt một người cận tiên như vậy, sẽ nhận được phần thưởng như thế nào đây?

Cùng với toàn bộ Thái Âm chi lực bị Sở Phục Vương hấp thụ cạn kiệt, nhiệt độ trong mộ thất không còn tiếp tục giảm xuống nữa mà ổn định trở lại.

Trên da của hắn, một lớp màu trắng trong suốt bao phủ, tựa như ánh trăng chiếu rọi trên thân.

Toàn thân tinh oánh như ngọc.

Xem ra, Sở Phục Vương Phục Kinh, nhờ vào sức mạnh của địa long mạch, trong hơn hai ngàn năm qua, đã hoàn thành đại bán quá trình thuế biến, đang ở giữa quá trình từ nguyệt thai hóa thành nhân thân trở lại.

Phong Nguyên Thanh dốc hết tinh thần cảnh giác Sở Phục Vương.

Để phòng vạn nhất, tôi vận khởi Kim Quang Chú, bao phủ một lớp kim quang lưu ly hộ tráo trên cơ thể, bảo vệ toàn thân.

Lại lấy ra một chồng phù lục, trong đó không thiếu các loại phù lục Định Thân, Phong Cấm, Trì Hoãn, chuyên dùng để giảm ích trạng thái dị thường.

Toàn thân pháp lực vận chuyển, súc thế đợi phát, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào, tung ra một kích lôi đình.

Mà Đường Khê Pháp Kiếm cũng đã được Phong Nguyên Thanh dùng thần ngự kiếm, bao quanh bên người.

Sau khi chuẩn bị xong, Phong Nguyên Thanh nhìn về phía Sở Phục Vương trong quan quách.

Dưới Thần Mục của Phong Nguyên Thanh, trạng thái của Sở Phục Vương hiển hiện rõ ràng.

Chỉ thấy trên cơ thể hắn, phần lớn đã thuế biến thành Thái Âm Ngọc Thể.

Chỉ còn lại một đôi bàn tay vẫn là chất ngọc.

Cứ như thể trên cánh tay lắp một chi giả bằng ngọc vậy.

Nhìn vào ánh mắt của hắn.

Lúc này đã không còn sự trống rỗng như trước, nhưng trong đó vẫn ẩn chứa sự ma mộc, cùng với phong cuồng, hỗn độn.

Nhưng Sở Phục Vương dù sao cũng là một cao giai tu sĩ.

Rất nhanh đã hồi phục từ trạng thái thất thần ma mộc.

Chỉ là thân tâm đã bị phong cuồng xâm thực, hắn không giữ được đạo tâm.

Lần thi giải này, rốt cuộc là thất bại rồi!

Sau khi ý thức trở lại, hắn nhanh chóng hồi tưởng.

Rất nhanh, những kinh nghiệm cả đời đã lướt qua trong tâm trí.

Hắn hiểu rõ trạng thái hiện tại của bản thân.

Ngay sau đó, pháp lực ngàn năm trầm tịch trong cơ thể, bắt đầu vận chuyển trở lại.

Một luồng khí thế mạnh mẽ xuyên thấu cơ thể tỏa ra, uy áp khắp bốn phía, cuốn theo một trận lốc xoáy.

Sở Phục Vương đứng thẳng dậy tại chỗ, từ trong quan quách đứng lên.

Xuất phát từ sự tự tin vào thực lực của bản thân, mặc dù hắn đã chú ý đến Phong Nguyên Thanh ở một bên, nhưng lại không ra tay.

Một là, hắn vẫn còn ý thức của chính mình, muốn thu thập một số thông tin về thời đại hiện tại.

Hai là, bản thân hắn cũng không phải không có sức chiến đấu, không sợ Phong Nguyên Thanh sẽ đột nhiên tập kích.

Phục Kinh nhìn đôi bàn tay ngọc hóa trong tay áo rộng rãi, trong mắt tràn đầy tiếc nuối và phong cuồng.

Quá trình thi giải là một quá trình thuế biến liên tục, không thể gián đoạn giữa chừng.

Một khi bị gián đoạn, có nghĩa là thi giải thất bại.

Bởi vì đây là một liều thuốc cuối cùng trên con đường thành tiên, một khi thất bại, đó sẽ là một kết cục không thể đảo ngược.

Chỉ có thể từ từ đi đến cái chết.

Chương 303

Tiên đồ đã đứt đoạn, sinh mệnh lực theo đó tăng tốc trôi đi, cuối cùng nhục thân và nguyên thần đều sẽ vũ hóa, tan thành vật chất và năng lượng nguyên thủy, hoàn trả cho thiên địa.

Chỉ là quá trình này, không ngắn ngủi như phàm nhân tưởng tượng.

Thời gian ngắn hơn thì vài năm, còn dài hơn thì thậm chí vài chục năm.

Cho đến cuối cùng, hoàn toàn tiêu vong.

Nghĩ đến điều này, sự phong cuồng trong ánh mắt Phục Kinh không ngừng dâng cao, cả đôi mắt dường như đều đỏ rực.

Cứ như thể nhập ma vậy.

Một luồng khí tức mạnh mẽ không ngừng tiết ra từ cơ thể hắn.

Đặc biệt nhắm vào Phong Nguyên Thanh ở không xa.

Phục Kinh chuyển ánh mắt, ánh mắt hung lệ gắt gao nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh.

Pháp lực trong cơ thể sôi trào, khí thế dâng cao.

Sau đó, Phục Kinh mở miệng, quát lớn: "Ngươi là ai?

Dám phá hoại đạo đồ của ta!" Phục Kinh tuy nói một thứ tiếng địa phương cổ xưa của Sở, nhưng là một cao giai tu sĩ, lời nói của hắn mang theo lý của thần hồn.

Phong Nguyên Thanh vừa nghe, liền hiểu ý hắn nói gì.

"A a!

Thời dã mệnh dã!" "Ngươi nghĩ thành tiên là dễ vậy sao?

Muốn thành tiên, cần phải trải qua trùng trùng kiếp nạn, vạn người không có một!" "Thi giải thành tiên, chính là phương pháp thủ xảo, ngươi có thể sống sót hai ngàn năm, đã là may mắn của ngươi rồi." "Ngươi vốn là một vương hầu cát cứ một phương, trên thế gian dính quá nhiều nhân quả, hồng trần sát kiếp, ta nghĩ ngươi đã dùng một loại pháp thuật che giấu thiên cơ nào đó, mới để ngươi trong mộ thất này an nhiên vô sự nằm hai ngàn năm để thuế biến thi giải." "Đáng tiếc, trước có thiên địa cự biến, linh triều trầm tịch." "Sau có thiên cơ vận chuyển, nhân quả củ triền, ngươi cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi, thuế biến bị gián đoạn, đến cuối cùng là một trường không." Phong Nguyên Thanh không nhanh không chậm nói.

Mà Sở Phục Vương Phục Kinh càng nghe, sắc mặt càng âm trầm.

Gương mặt vốn tinh oánh như ngọc, lúc này đều sắp đen xì.

Sự phong cuồng trong ánh mắt bắt đầu dần dần lan tràn.

"Hahaha~" Phục Kinh điên cuồng cười lớn.

Cả người tóc dài bay tán loạn, trạng thái như điên cuồng.

"Không ngờ, thế mà đã hai ngàn năm rồi sao?" "Giữa thiên địa, linh khí lại thấp kém hiếm hoi đến vậy, linh triều thế mà trầm tịch đến mức này?" "Nếu không phải linh triều trầm tịch, bản vương thi giải thuế biến, cũng không đến nỗi như vậy!

Hai ngàn năm rồi a!

Thế mà vẫn chưa hoàn thành!" Phục Kinh mặt mày hung tợn, hắn không cam lòng, tại sao mình lại vận xui đến vậy.

Quá trình thi giải thuế biến bình thường, tuyệt đối không hao phí thời gian dài như vậy.

Sau một trận điên cuồng, lý trí của Sở Phục Vương Phục Kinh dường như lại chiếm ưu thế.

Hắn mở miệng hỏi: "Thiên địa vì sao cự biến?

Trước khi bản vương thuế biến, linh khí thiên địa sung túc, tuyệt đối không thể chỉ hai ngàn năm đã suy yếu đến mức này!" "Không ngờ ngươi lại không biết?

Chắc là tu vi và thân phận của ngươi không đủ, không thể tiếp xúc được nhỉ!" Phong Nguyên Thanh nhẹ giọng nói.

Phục Kinh trầm mặc không nói.

Truyền thừa của hắn, nguyên tự Lang Thần, tuy không biết là làm sao có được.

Nhưng Thái Âm Luyện Hình Thuật, cũng coi như cùng một mạch.

Lang Thần lúc đầu vẫn có hồi ứng với hắn, nhưng sau đó, liền không còn hồi ứng nữa.

Không có sự hậu thuẫn của Lang Thần, hắn có chút hoảng sợ.

Cho đến khi hắn tu luyện đến bước thi giải thuế biến.

Vừa khéo Phục Ngưu Sơn một đạo địa long lật mình, xuất hiện một địa long mạch.

Hắn liền nhân cơ hội xây lăng mộ, ẩn mình trong đó, tĩnh chờ thuế biến, thi giải thăng tiên.

"Đó là một trận hạo kiếp, vô số thần minh viễn cổ giữa thiên địa vì thế mà vẫn lạc!" "Một thế giới cường đại cùng thế giới này giao hội, xâm nhập đến." "Thế giới kia, tên là Vực Sâu, Vực Sâu Vô Đáy!" "Mà kẻ xâm nhập thế giới này, chỉ là một vị diện thế giới vô danh nào đó trong Vực Sâu, chỉ là lính tiền tiêu mà thôi, ngay cả như vậy, vô số thần minh viễn cổ, đã phải trả giá rất lớn mới đẩy lùi sự xâm nhập

của Vực Sâu." "Thiên địa lại vì thế mà chịu ảnh hưởng lớn, linh triều bắt đầu co lại trầm tịch!" Nghe Phong Nguyên Thanh giảng thuật, Phục Kinh dần dần hiểu được nguyên nhân thiên địa cự biến, cũng như một loại thần minh viễn cổ mà hắn từ trước tới nay chưa từng biết đến.

Phục Kinh rơi vào trầm mặc, hắn bị chấn động sâu sắc.

Đồng thời, một cảm giác bất cam mãnh liệt, một lần nữa dâng lên.

"Sao bản vương lại xui xẻo đến vậy, thiên thiên gặp phải hạo kiếp như thế, thuế biến chậm chạp không thể hoàn thành, đến nỗi bị kẻ này gián đoạn!" "Không, bản vương không tin, ta làm sao có thể dễ dàng thất bại như vậy!" Trong mắt Sở Phục Vương Phục Kinh, sắc phong cuồng càng đậm, ý chí vốn miễn cưỡng thanh tỉnh, đang từng chút một rơi vào vực sâu của sự phong cuồng.

Có lẽ đây là kiếp số đã định.

Hậu chứng của việc thi giải thất bại, hoàn toàn bộc lộ.

Sự phong cuồng và hỗn độn chiếm cứ tâm linh ý chí của hắn, ý chí thanh tỉnh vốn có đang từng chút một bị thôn phệ cạn kiệt.

Khóe mắt Phục Kinh lúc này một mảnh huyết hồng, đã mất đi màu sắc đen trắng rõ ràng ban đầu.

Thái Âm Ngọc Thể của hắn, vốn được thuế biến từ nguyệt thai, cũng nhuộm một tầng tinh hồng và xám xịt.

Hơn nữa còn đang dần dần đậm hơn.

Thi giải thất bại, thực ra vào khoảnh khắc đó, đã tương đương với cái chết rồi.

Phục Kinh lúc này, đang dần dần thi hóa thành một hành thi tẩu nhục với ý thức hỗn độn, chỉ là vẫn giữ lại phần lớn bản năng khi còn

sống.

Nhưng, tính nguy hiểm và tính công kích lại càng tăng lên gấp bội.

Phong Nguyên Thanh thấy Sở Phục Vương biến thành bộ dạng này, liền biết, một trận đại chiến là không thể tránh khỏi.

Chỉ xét về cảnh giới, Phục Kinh không hề kém cạnh tôi.

Thi giải đi đến bước này, đã gần như thành tiên.

Phong Nguyên Thanh lập tức truyền âm cho Dương Tuyết Lỵ cùng Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử ba người, bảo họ lập tức thu dọn đồ đạc, rút lui về phía xa.

Ba người nhận được tin tức, lập tức ý thức được, Sở Phục Vương kia đã tỉnh rồi.

Trước đó Phong Nguyên Thanh đã nói, Sở Phục Vương không chết, mà đang thi giải thuế biến.

E rằng tiếp theo sẽ có một trận đại chiến.

Mà họ tiếp tục ở lại đây, nhất định sẽ bị liên lụy.

Ba người chạy đến trước mặt Mặc Lân và Kiều Tam đang chỉ huy thuộc hạ vận chuyển minh khí, nghiêm túc nói: "Nhanh lên một chút, bên dưới có chút tình huống, nếu không muốn chết người, thì mau chóng rút lui!" Hai người lập tức trong lòng giật thót.

"Nhanh, tất cả động tác nhanh nhẹn một chút, cái đại Tống Tử bên dưới tỉnh rồi, không muốn chết thì tất cả mau lên cho lão tử!" Kiều Tam lập tức hô lớn.

Mà Mặc Lân cũng ở một bên thúc giục: "Tất cả cẩn thận, những bảo bối này đừng làm hỏng!" Một đám hỏa kế nghe lời hai vị thủ lĩnh, động tác lập tức nhanh hơn rất nhiều.

Không màng đến sự mệt mỏi của cơ thể, vội vàng nhanh nhẹn

chuyển đồ đạc ra khoảng đất trống bên ngoài.

May mắn thay, người được phái đi gọi trước đó đã dẫn đại đội nhân mã đến rồi.

Hơn trăm người cùng nhau vận chuyển, hiệu suất cao hơn rất nhiều.

Một nhóm người vận chuyển, một nhóm người thu thập đóng gói, chất lên lưng ngựa.

Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử ba người, cùng với Mặc Lân và Kiều Tam, cũng gia nhập đội ngũ vận chuyển.

Mặc Lân và Kiều Tam ước gì một hơi có thể chuyển đi tất cả mọi thứ.

Chương 304

Mà Dương Tuyết Lỵ ba người tuy trên người đều có trữ vật giới chỉ, nhưng đều không dùng ra.

Họ tuy có năng lực này, nhưng không cần thiết phải thể hiện trước mặt người thường.

Như vậy quá cao điệu.

Nhóm người này, chỉ là một đám thổ phu tử bình thường, người lại đông, truyền ra ngoài dễ gây sự chú ý của một số người, phát sinh biến cố, không cần thiết.

Mọi người tăng tốc độ, rất nhanh, đã thu thập xong tất cả minh khí chất đống trong đại điện Lang Thần Miếu, đóng gói vào bao tải, đặt lên lưng ngựa.

Một đoàn người, mang theo mười mấy con ngựa, cuối cùng cũng chất hết tất cả đồ đạc lên.

Sau đó, liền lập tức quay trở lại theo đường cũ.

Ngay khi mọi người đi ra không xa.

Một trận động tĩnh cực lớn, từ khu mộ Phục Vương truyền ra.

Toàn bộ khu vực xung quanh Phục Ngưu Sơn, đều xuất hiện một trận chấn động như địa chấn.

Mười mấy con ngựa đột nhiên cũng trở nên bồn chồn bất an.

Giác quan của động vật vô cùng nhạy bén, mạnh hơn con người rất nhiều.

Những con ngựa này cảm ứng được một luồng khí tức vô cùng nguy hiểm.

Chúng liên tục giãy giụa tại chỗ, dậm chân, vô cùng bất an.

Mọi người cũng nhất thời trở tay không kịp, suýt nữa không đứng vững được, đặc biệt là Mặc Lân, tuổi đã cao, vừa nãy lại trải qua một trận lao động thể lực, không đứng vững được, trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

Những người còn lại phản ứng kịp, liền cúi thấp người, cẩn thận quan sát.

May mắn thay, địa thế ở đây khá rộng rãi, cách xa thân núi, cũng không sợ đá lăn trúng.

Trận địa chấn nhỏ này, đến nhanh đi nhanh.

Mặc Lân và Kiều Tam ý thức được vấn đề từ cổ mộ, lập tức gọi thuộc hạ, nhanh chóng kéo ngựa đi ra ngoài.

Dương Tuyết Lỵ ba người quay đầu nhìn lại một cái, trong lòng có chút lo lắng.

Nhưng họ biết, thực lực của mình quá yếu, căn bản không thể giúp đỡ Phong Nguyên Thanh, ngược lại còn là gánh nặng.

Không phải họ quá yếu, mà là Sở Phục Vương này quá mạnh.

Ba người chỉ có thể quay đầu rời đi.

Còn trong cổ mộ.

Sở Phục Vương Phục Kinh, dưới ý chí hỗn độn và phong cuồng.

Toàn thân pháp lực kích động, dẫn động sự biến hóa của địa mạch.

Địa long mạch này dưới sự hấp thụ của hắn hơn hai ngàn năm, đã cực kỳ suy yếu.

Địa long chi mạch vốn trải dài ngàn dặm, giờ đây, chỉ còn lại

khoảng trăm dặm quanh Phục Ngưu Sơn.

Phần còn lại, cùng với sự tiêu hao địa khí, ngàn năm biến thiên qua đi, đã đứt đoạn, di vị rồi.

Một con đại long, cứng rắn bị Phục Kinh hấp thụ thoái hóa thành một con tiểu long.

Mà Phục Kinh lại trở nên mạnh hơn.

Dưới sự tiêu trưởng này, hành động của Phục Kinh lần này, khiến địa long mạch vốn đã suy yếu, càng trở nên tan nát hơn.

Hậu quả mà điều này mang lại, đã vô cùng nghiêm trọng.

Trận địa chấn vừa rồi, còn chỉ là món khai vị, nếu không ngăn chặn, sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hơn.

Thậm chí, sẽ liên lụy đến Phong Nguyên Thanh.

Lúc này, toàn bộ đỉnh mộ thất đã bị khí thế của Phục Kinh xông phá, sập xuống.

Tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất.

Sự biến hóa kịch liệt, dẫn đến địa khí thăng đằng, xông ra khỏi mặt đất.

Giao hội với tầng mây trên trời.

Ngay lập tức, trong phạm vi vài trăm dặm quanh Phục Ngưu Sơn, thời tiết đột biến.

Trong chốc lát, mây đen che đỉnh, che lấp thiên quang.

Thời tiết âm trầm xuống, ẩn ẩn còn có lôi đình lóe sáng trong tầng mây.

Vốn dĩ, phạm vi cổ mộ này, bị Phục Kinh dùng đại trận che lấp, bình tế thiên cơ.

Nhưng cùng với sự tỉnh dậy của Phục Kinh, mộ thất bị phá hủy, đại trận đã bị phá, tất cả đều bại lộ ra ngoài.

Hai ngàn năm qua, Phục Kinh đã biến một địa long mạch thành ra nông nỗi này.

Giữa thiên địa, ý chí thiên ý đang phục hồi do linh khí thăng lên cũng đã có cảm ứng.

Trên bầu trời, lôi đình đang hình thành.

Phong Nguyên Thanh là một tu sĩ sắp bước vào Dương Thần, đối với một tia thiên ý này, đã sản sinh một số cảm ứng mơ hồ.

Trong mờ mịt, tôi cảm nhận được, một loại ý chí khủng bố dường như đang thức tỉnh.

Một loại ý chí thẩm phán đang lượn lờ trên bầu trời.

Mặc dù không nhắm vào Phong Nguyên Thanh, nhưng sự đè nén nặng nề này, vẫn khiến trong lòng tôi cảnh linh đại tác, run sợ.

Đây là Thiên Uy.

Chỉ có tu sĩ sắp thành tiên, mới có thể trực diện đối mặt với cấp độ Thiên Uy này.

Dưới sự thẩm phán đó, nếu không vượt qua sẽ chết.

Mà Phục Kinh, kẻ chịu toàn bộ áp lực, lại không hề thu liễm.

Hắn đã chỉ còn lại ý thức hỗn độn phong cuồng, một hành thi tẩu nhục, đâu còn biết sợ hãi nữa.

Hắn bay vọt lên, xông ra khỏi mộ thất, bay lên mặt đất.

Đạp hư không, hướng về phía bầu trời gầm lên giận dữ.

Trút bỏ sự bất cam của mình.

Bầu trời bắt đầu đổ mưa lớn.

Phong Nguyên Thanh biết, mình nên ra tay rồi.

Nếu không, để hắn thoát đi, thế gian lại sẽ đón một trận tai nạn.

Lúc này, sắc trời lại đã đến đêm.

Phong Nguyên Thanh và những người khác, khi phát hiện mộ Phục Vương, đã là nửa đêm.

Đến vị trí mộ huyệt, lại mất thêm một khoảng thời gian.

Trong mộ thất phá giải cơ quan, vận chuyển minh khí, lại tiêu tốn một lượng lớn thời gian.

Bất tri bất giác, một ngày thời gian đã trôi qua.

Chương 305

Buổi tối, mặc dù Phục Ngưu Sơn xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng lại không gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng, không thể để sự ảnh hưởng của sự việc mở rộng thêm nữa.

Phong Nguyên Thanh thúc đẩy pháp lực, chú nhập vào một chồng phù lục trong tay, ném về phía Sở Phục Vương Phục Kinh.

Phục Kinh không né tránh, trực tiếp bị phù lục trúng.

Phù lục lập tức tự cháy, kích hoạt hiệu quả.

Một lượng lớn trạng thái phụ diện gia trì lên người Phục Kinh, khiến động tác của hắn chậm lại rất nhiều.

Phục Kinh dường như không cảm giác được.

Ý thức hỗn độn phong cuồng, khiến hắn mất đi phần lớn khả năng phán đoán.

Trạng thái của Phục Kinh lúc này, càng ngày càng phi nhân, đã bắt đầu chuyển biến thành cương thi.

Mà toàn thân hắn tràn đầy Thái Âm chi lực, đẩy nhanh quá trình chuyển biến này.

Trong số cương thi, cũng có tình huống bái nguyệt.

Khi tiến hóa đến một giai đoạn nào đó, có thể hấp thụ nguyệt hoa chi lực để tu luyện.

Và đã có một số ý thức.

Vì vậy, vào đêm trăng tròn, hấp thụ nguyệt hoa chi lực, tăng tốc trưởng thành.

Tình huống của Phục Kinh đặc biệt, trực tiếp vượt qua mấy giai đoạn, trực tiếp đến bước này.

Đã tiếp cận Phi Cương.

Cấp độ cương thi, đại khái có thể chia thành Bạch Cương, Hắc Cương, Khiêu Cương, Phi Cương, Bạt, mấy giai đoạn này.

Mỗi một giai đoạn đều là một sự thuế biến cực lớn.

Đến Phi Cương, có thể bay lên trời độn thổ, không sợ ánh sáng mặt trời.

Mà Mao Cương thì đã có thể xưng là một Thi Vương.

Phi Cương, thì đã thật sự thành tinh rồi, đã có ý thức hoàn chỉnh.

Ý thức tàn tồn của Phục Kinh cùng nhục thân, dưới sự tôi luyện của sức mạnh di lưu, đang hướng tới Phi Cương thuế biến.

Chưa thuế biến hoàn toàn, đã có thể sử dụng khả năng lăng không hư lập rồi.

Đã là cương thi, vậy Trấn Thi Phù, cũng có thể phát huy tác dụng.

Phong Nguyên Thanh toàn thân bao phủ Kim Quang Chú, phi thân tiếp cận bên cạnh Phục Kinh.

Mà Phục Kinh sau khi biến thành cương thi, tràn đầy dục vọng khát máu, phá hoại bạo ngược.

Thấy Phong Nguyên Thanh tiếp cận, lập tức phi thân nhào lên.

Đầu ngón tay của hắn, cũng mọc ra những móng vuốt sắc bén.

Vồ lấy Phong Nguyên Thanh.

Đôi tay ban đầu của Phục Kinh, vì chưa thuế biến hoàn thành, là chất ngọc.

Dưới sự gia trì của Thái Âm chi lực, cực kỳ cứng rắn, lúc này lại

mọc ra móng vuốt sắc bén, lực công kích, phá hoại lực, tăng lên gấp bội.

Lại có sự gia trì của cương thi chi thể, cực kỳ khó dây dưa.

Phong Nguyên Thanh không đối kháng chính diện.

Tu tiên giả, cũng như pháp gia, có vô số thủ đoạn, không cần thiết phải cẩn thận nhục bác cứng đối cứng.

Huống chi, đối diện còn là cương thi mạnh về sức mạnh nhục thân.

Phong Nguyên Thanh né tránh, Đường Khê Pháp Kiếm trong tay bắn ra, va chạm với móng vuốt sắc bén của Thi Vương Phục Kinh.

"Keng ~" Một tiếng kim loại va chạm vang lên.

Tại chỗ kiếm và móng vuốt tiếp xúc, còn bắn ra một mảng tia lửa.

Đường Khê Pháp Kiếm sau khi được Phong Nguyên Thanh tế luyện, đương nhiên cường hãn vô cùng, không hề bị tổn thất chút nào, chỉ là linh quang hơi ảm đạm đi một chút.

Ở một bên khác, trên móng vuốt ngọc chất của Thi Vương Phục Kinh, cũng chỉ để lại một vết trắng nhạt.

Đường Khê Pháp Kiếm, không phải pháp kiếm bình thường, trên đó còn được Phong Nguyên Thanh khắc họa gia trì một lượng lớn phù lục, trận pháp.

Có tất cả sức mạnh Khu Tà Phá Sát mạnh mẽ.

Đối với cương thi và các vật tà ác khác, có thuộc tính khắc chế tự nhiên.

Một kích này không trúng, khí tức Khu Tà Phá Sát trong pháp kiếm ngược lại kích phát hung tính của Thi Vương.

Hắn mắt đỏ hoe, phát ra một tiếng gầm gừ chói tai, một lần nữa nhào về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh lại tiếp tục dây dưa với hắn.

Phục Kinh biến thành Thi Vương, so với cương thi bình thường bên ngoài, khó đối phó hơn rất nhiều.

Cường độ cương thi chi khu của hắn, không phải Thi Vương bình thường có thể sánh được.

Khu thể của tu luyện giả, mạnh hơn người bình thường rất nhiều, nếu như luyện thành cương thi chi khu, lại sẽ có một số thần dị.

Sở Phục Vương này, toàn thân Thái Âm chi lực, dưới sự gia thành của ban đêm, cho dù là cường độ khu thể, hay lực công kích, đều mạnh hơn ban ngày mấy phần.

Phong Nguyên Thanh đối chọi trực diện sức mạnh với hắn, là một lựa chọn không sáng suốt.

Kim quang biến hóa, hóa thành vô số xích liên trường tiên, trực tiếp trói chặt Thi Vương.

Thi Vương ý thức hỗn độn, nhưng lại không phải là cương thi không có não bị mặc sức chém giết.

Thấy nhất thời không thể thoát ra.

Lập tức điều động thi khí trong cơ thể toàn lực luyện hóa pháp lực tàn tồn và Thái Âm chi lực.

Muốn một lần đột phá thuế biến thành Phi Cương, từ đó thoát thân.

Phong Nguyên Thanh thấy Thi Vương không thoát được, tuy thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại không buông lỏng cảnh giác.

Tôi lập tức ở bốn phía Thi Vương, rải xuống một lượng lớn phù

lực, hình thành một trận pháp.

Bao vây Thi Vương trong đó.

Lại vòng quanh Thi Vương một vòng, bố trí mấy chục cây Dẫn Lôi Châm, trên đó khắc họa trận văn Dẫn Lôi.

Bố trí một Dẫn Lôi Đại Trận.

Muốn tiêu diệt Thi Vương trước mắt này, rất khó nhằn.

Cách tốt nhất, vẫn là nhờ vào Thiên Địa chi lực.

Một Thi Vương cường đại như vậy xuất thế, thiên địa có cảm ứng, dưới sự Thiên Cơ khiên dẫn, sẽ dẫn đến người thích hợp nhất để đối phó hắn.

Phong Nguyên Thanh chính là ứng cử viên thích hợp nhất.

Dưới cơ duyên tế hội, tôi đã đến cổ mộ này.

Lợi dụng lúc Thi Vương toàn lực luyện hóa di sản của Phục Kinh, Phong Nguyên Thanh nhanh chóng hoàn tất bố trí.

Chương 306

Tất cả bố trí, đều là để lát nữa khi dẫn xuống Thiên Lôi, tối đa trình độ nâng cao uy lực của Thiên Lôi.

Phong Nguyên Thanh nghĩ đến, tôi chỉ mới dùng thủ đoạn huyền học, còn chưa dùng đến thủ đoạn khoa học nữa.

Hai cái đó có thể phối hợp với nhau.

Khoa học cũng là một môn thông thiên đại đạo.

Thăm dò quy tắc của thiên địa vạn vật, vũ trụ, từ đó lợi dụng, nắm giữ.

Nếu chuyên môn tạo ra một lồng Faraday và cuộn dây Tesla.

Đặt Thi Vương vào trong, rồi dẫn xuống lôi đình, dùng cuộn dây Tesla tăng áp lôi đình, dẫn vào lồng Faraday.

Thì hiệu quả tuyệt đối sảng khoái.

Khí tức của Thi Vương đang không ngừng mạnh lên, hơn nữa còn đang tăng tốc.

Phong Nguyên Thanh cũng đẩy nhanh động tác trong tay.

Bắt đầu niệm chú.

Lần này Phong Nguyên Thanh niệm động không phải chú ngữ lôi pháp bình thường.

Mà là "Lôi Tổ Bảo Cáo".

Lôi Tổ, tức là Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn.

Là Chính Thần Lôi Bộ, một trong Cửu Thần của Thần Tiêu Phủ

trên thiên thượng, là thần tổng ti ngũ lôi, phổ hóa quần sinh, thưởng thiện phạt ác.

Chủ tai phúc của trời, quyền hành trị vật, chưởng vật chưởng nhân, ti sinh ti sát.

Niệm động bảo cáo này, câu thông Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn, triệu hoán đến lôi đình cũng không phải lôi đình bình thường.

Tên của nó là Ngọc Xu Thần Lôi, là lôi thứ nhất trong Thần Tiêu Thập Lôi, cũng là Thiên Đạo Thẩm Phán chi Lôi.

Nếu thực lực không đủ mạnh, muốn triệu hoán cũng không chiêu đến được, ngược lại còn có thể bị phản phệ.

Khi niệm động chú ngữ, Phong Nguyên Thanh tập trung tinh thần, cao giọng tụng niệm.

Nguyên thần quán tưởng thần tượng Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn.

Cùng với Phong Nguyên Thanh niệm tụng, âm thanh như kim thạch, vang vọng thiên địa.

Trong cõi minh minh, thiên địa cùng với đó tương hợp, cộng chấn.

Tiếng chú ngữ vang vọng mấy dặm.

Ngay cả Dương Tuyết Lỵ và những người khác đang đi đường ở xa cũng nghe rõ ràng.

“Là Phong gia!” Bàn Tử lập tức mở miệng nói.

Ba người lập tức dừng bước, nhìn về phía sau.

Mặc dù bị trùng trùng mật lâm che khuất, không nhìn thấy gì.

Nhưng mây đen dày đặc trên bầu trời, cùng với trận mưa lớn ngày

càng dữ dội, đều báo hiệu tính nghiêm trọng của sự việc.

"Dương tiểu thư, yên tâm đi, Phong gia cường đại như vậy, Sở Phục Vương này, khẳng định không phải đối thủ của anh ấy!" Hồ Bát Ức an ủi.

"Bản sự của Phong gia, chúng ta đều biết, đặc biệt là bản lĩnh khu lôi xế điện, mọi người nhìn lôi đình trên trời, e rằng chính là do Phong gia triệu đến!" "Chí tâm quy mệnh lễ!" "Cửu Thiên Ứng Nguyên Phủ, Vô Thượng Ngọc Thanh Vương." "Hóa hình mà mãn thập phương, đàm đạo mà phu cửu phượng." "Tam thập lục thiên chi thượng, duyệt bảo cấp, khảo quỳnh thư;" "Thiên ngũ bách kiếp chi tiên, vị chính chân, quyền đại hóa." Cùng với Phong Nguyên Thanh niệm tụng, trong tầng mây trên bầu trời, vô số lôi đình trắng xóa lóe sáng, cuồn cuộn.

Đồng thời kèm theo tiếng lôi đình oanh minh chấn động thiên địa.

"Oanh long long ~" Tiếng sấm vang vọng, liên miên bất tuyệt.

Tiếng chú ngữ hòa lẫn trong tiếng sấm, tiếng mưa rơi.

Chỉ có Dương Tuyết Lỵ ba người tai thính nhạy, mới nghe được chú ngữ này, những người còn lại không hề hay biết.

"Phong gia niệm tụng đây là Lôi Tổ Bảo Cáo!" Hồ Bát Ức nói.

"Xem ra lôi đình lần này không tầm thường, Sở Phục Vương này e rằng quả thực không dễ đối phó!" Hồ Bát Ức tiếp tục nói.

"Nhưng nhiệm vụ của chúng ta, là mang những thứ này an toàn ra ngoài, Sở Phục Vương kia có Phong gia rồi, chúng ta làm tốt việc của mình là được, phải có niềm tin vào Phong gia!" "Lão Hồ anh nói đúng, chúng ta theo kịp họ thôi!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói.

Mấy người nhanh chóng đuổi kịp đại đội, tiếp tục đi về phía trước.

Còn bên Phong Nguyên Thanh tiếp tục niệm tụng bảo cáo: "Thủ cử kim quang như ý, tuyên thuyết ngọc xu bảo kinh;" "Bất thuận hóa tác vi trần, phát hào tật như phong hỏa." "Dĩ thanh tĩnh tâm nhi hoằng đại nguyện," "Dĩ trí tuệ lực nhi phục gia ma." Giữa thiên địa, xuất hiện một không khí đè nén nặng nề, uy áp trên toàn bộ khu vực Phục Ngưu Sơn.

Chim thú, côn trùng vốn thỉnh thoảng còn phát ra tiếng động, đều thi nhau im bặt.

Chim thú côn trùng trong núi rừng, đối với Thiên Lôi uy, vô cùng kính sợ.

Nhất thời thiên địa vạn lại câu tịch, chỉ có tiếng mưa rơi, đập vào lá cây.

Sự đè nén nặng nề này, chủ yếu nhất vẫn là nhắm vào Thi Vương Phục Kinh đang bị xích liên kim quang bao bọc.

Hắn cũng cảm nhận được ý chí thẩm phán ngập tràn của thiên địa đối với mình.

Thế là gầm lên giận dữ một tiếng, toàn lực vận chuyển thi khí, thôn phệ các sức mạnh tàn dư khác trong cơ thể.

Lúc này, đã đến một điểm giới hạn.

Chỉ cần đột phá điểm giới hạn này, hắn sẽ hoàn toàn hóa thành Phi Cương, tiến vào một thiên địa hoàn toàn mới.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, cũng tăng tốc độ niệm chú ngữ.

Một hơi niệm xong chú ngữ còn lại.

"Tổng ti ngũ lôi vận tâm tam giới," "Quần sinh phụ, vạn linh sư." "Đại thánh đại từ, chí hoàng chí đạo." "Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn!" Đồng thời toàn thân pháp lực kích động,

tiêu hao đi đại bán, tôi ngón tay chỉ về phía Thi Vương Phục Kinh.

"Oanh long ~" Tiếng sấm chấn động khắp tám phương thiên địa.

Lôi đình trong tầng mây, giữa sắc trắng xóa nhuốm thêm một chút màu tím.

Ý chí thẩm phán, uy nghiêm Thiên Đạo, thể hiện đến mức tận cùng.

Vô số lôi đình hội tụ, tựa như lôi trì, quấn quýt vào nhau.

Nếu nhìn kỹ, lôi trì này, mơ hồ hiện ra hình dạng một con mắt.

Lôi đình hùng dũng trong chốc lát tụ lại thành một đoàn, kết thành một đạo lôi trụ.

Một thoáng chốc từ trong tầng mây rơi xuống.

Trực chỉ Thi Vương Phục Kinh.

Mà Phục Kinh cũng vừa khéo, khí thế toàn thân đột nhiên chấn động, cũng đã đột phá tầng Phi Cương.

Toàn thân thi khí cuồn cuộn, phá vỡ toàn bộ xích liên kim quang mà Phong Nguyên Thanh đã thiết lập, tán tác thành kim quang khắp nơi tiêu tan.

Lôi đình đã giáng xuống đầu.

Phục Kinh liều mạng vận khởi thi khí, hình thành bình chướng, chống đỡ lôi đình oanh kích.

Nói thì chậm, nhưng lúc đó thì nhanh.

Tia điện lôi đình lóe lên rồi giáng xuống.

Cột sét to bằng miệng chum giáng xuống, trực phách vào đầu Phục Kinh.

Thi khí đen thẳm đến mức hóa lục, không thể ngăn cản sự thẩm

phán của Ngọc Xu Thần Lôi, một kích trực tiếp đánh tan thi khí.

Chương 307

Phục Kinh lập tức giơ đôi bàn tay ngọc hóa lên, chắn trên đầu.

Thần lôi đánh vào đôi tay của Phục Kinh, sức mạnh lôi đình cường đại, từ đôi tay, lan tràn khắp toàn thân.

Mang đến sự đau khổ vô tận.

"Hống ~" Hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Toàn thân thi khí bốc hơi, bị lôi đình luyện hóa.

Phục Kinh bị đạo lôi đình này đánh cho toàn thân tơi tả, thương tích đầy mình.

Nhưng vẫn không làm tổn thương căn bản.

Vốn dĩ đang lăng không hư lập, giờ bị đánh rơi xuống đất.

Tuy nhiên đạo Thiên Đạo Thẩm Phán chi Lôi này, không phải chỉ có một đạo.

Đạo lôi đình thứ nhất vừa tiêu tan, đạo lôi đình thứ hai liền theo sát phía sau, chớp mắt đã đến.

Phục Kinh đã đột phá Phi Cương, dường như ý thức đã thanh tỉnh hơn rất nhiều, lúc này thế mà còn biết dùng hết bản lĩnh để chống đỡ sát thương của lôi đình.

Hắn niệm ra một đoạn chú ngữ, không biết có tác dụng gì.

Nhưng hắn cứng rắn chịu đựng lôi đình, niệm xong chú ngữ.

Đạo lôi đình thứ hai giáng xuống, vết thương trên người hắn càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng vết ngọc hóa trên cánh tay lại từ từ tiêu tan.

Ngay khi Phục Kinh liên tục hứng chịu lôi kích, một tiếng sói hú truyền đến.

Đây chính là yêu sủng hắn nuôi dưỡng, con yêu lang kia.

Yêu lang này đã được hắn nuôi dưỡng, vậy đương nhiên có phương pháp khống chế tương ứng.

Đối mặt với Thiên Uy như vậy, yêu lang này tất nhiên vô cùng sợ hãi.

Nhưng đã đến được nơi đây, chứng tỏ, nó đã bị Phục Kinh cưỡng chế khống chế đến.

Yêu lang đội lôi đình dư uy, đến bên cạnh Phục Kinh.

Chắc chắn nó có thể giúp đỡ Phục Kinh.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, cố gắng dùng phi kiếm ngăn cản yêu lang tiếp cận Phục Kinh.

Thế nhưng yêu lang dưới sự thao túng của Phục Kinh, vô cùng linh hoạt, né tránh được phong tỏa kiếm quang của Phong Nguyên Thanh, đến được bên cạnh Phục Kinh.

Phục Kinh đang ở trung tâm lôi đình oanh kích, Phong Nguyên Thanh không dám lại gần.

Sợ bị thiên kiếp này liên lụy ngộ thương, thậm chí còn bị coi là người độ kiếp, bị đánh cùng.

Yêu lang này được Phục Kinh dùng bí pháp khống chế bồi dưỡng, ngay cả khi linh triều trầm tịch, nó vẫn tồn tại bên ngoài hai ngàn năm.

Vô cùng bất phàm.

Lúc này, chính là lúc nó phát huy tác dụng.

Phục Kinh một tay chộp lấy yêu lang, một ngụm cắn vào cổ họng

nó.

Yêu lang không hề phản kháng.

Phục Kinh há miệng rộng răng nanh, không ngừng hút máu từ trên người yêu lang.

Yêu lang ngàn năm, đối với hắn mà nói, chính là một vị đại bổ dược.

Yêu lang dường như biết vận mệnh của mình, chỉ không ngừng rên rỉ ai oán.

Dần dần tiếng kêu càng lúc càng nhỏ, cho đến khi bị hút thành một bộ xác khô.

Điều này khiến vết thương trên người hắn cũng đã hồi phục không ít.

"A a ~ Hahaha~~" Phục Kinh phát ra một trận cười sảng khoái điên cuồng.

Theo hắn thấy, lôi đình này là thiên kiếp để mình nghịch thiên hóa thành cương thi chi thân, tiến giai Phi Cương.

Giờ đây đã có nắm chắc lớn hơn để vượt qua.

Nhưng hắn nói cho cùng chỉ là một tiểu tán tu, dựa lưng vào Lang Thần mà Lang Thần cũng đã Cơ thể cương thi của Phục Kinh tuy đã hồi phục nhiều sau khi hấp thụ huyết dịch của yêu lang, nhưng đó chỉ là hiện tượng bề mặt.

Hắn đã hứng chịu sự oanh kích của Thần Lôi thẩm phán Thiên Đạo, ý chí thẩm phán như xương theo cốt, vẫn luôn cắm rễ trong cơ thể hắn.

Đây là thứ cực kỳ khó loại bỏ.

Trong thời đại ngày nay, có thể nói, căn bản không có cách nào

loại bỏ được.

Tia lôi đình mang theo ý chí thẩm phán này, du tẩu trong cơ thể hắn, không ngừng phá hoại thân thể hắn.

Cơ thể cương thi của hắn thuộc về cực âm, mà thần lôi Thiên Đạo này lại thuộc về cực dương.

Tuy phần lớn uy năng của lôi đình đã bị lớp vỏ bọc bên ngoài của hắn cứng rắn chịu đựng, nhưng những tia lôi đình len lỏi sâu vào bên trong cơ thể lại càng khó tiêu diệt.

Tia lôi đình này đi vào cơ thể hắn, giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu nóng, lập tức khiến dầu sôi sùng sục.

Thi khí trong cơ thể Phục Kinh, gặp lôi đình thẩm phán, phản ứng kịch liệt, ẩn ẩn có dấu hiệu thất khống.

Phục Kinh không dám lơ là.

Hắn vội vàng phân chia một phần tâm thần, dẫn dắt thi khí trong cơ thể vận chuyển dọc theo kinh mạch, từ từ bình tĩnh trở lại.

Tuy nhiên, thiên lôi thẩm phán cứ từng đợt nối tiếp từng đợt, dường như không hề có ý định dừng lại, mà ngược lại càng lúc càng dữ dội!

Hắn lại phải phân thần khống chế thi khí sắp bạo động trong cơ thể.

Tình thế càng trở nên khó khăn, hắn không khỏi trở nên bực bội.

Mặc dù sau khi từ người hóa thành thi, tiến giai Phi cương, ý thức của hắn đã trở lại.

Nhưng ý chí hỗn độn và điên cuồng đó vẫn ảnh hưởng sâu sắc đến hắn.

Tính khí của hắn lập tức bùng lên.

“A ~ a ~~ Dựa vào cái gì?

Bản vương đã hao phí tâm tư, mới đi đến ngày hôm nay, lão Thiên trộm, sao bất công đến thế?!” Phong Nguyên Thanh thấy tình hình này, liền biết, lần này, ổn rồi.

Sở Phục Vương này, dưới Thiên Đạo thẩm phán kiếp phạt, đã là kết cục định sẵn phải chết.

Thiên khiển, đó không phải là chuyện đùa, mục đích của nó, từ trước đến nay chỉ có một, hủy diệt hoàn toàn thứ đang chịu Thiên khiển, mới dừng lại.

Trừ phi ngươi có cách lừa dối quy tắc Thiên Địa, biến mất trong Thiên Đạo, nếu không thì không thể thoát khỏi.

Ngay cả khi ngươi lừa dối được một lần, nhưng khi ngươi xuất hiện trở lại trong quy tắc Thiên Địa, Thiên khiển vẫn sẽ giáng xuống, trừ phi thoát ly thế giới này, nếu không thì căn bản không thể trốn thoát.

Uy lực của Thiên khiển vượt ngoài sức tưởng tượng.

Phục Kinh từ đầu đã phán đoán sai tình thế, đã định trước sự diệt vong của hắn.

Lượng lớn lực lượng Thiên Đạo thẩm phán tích tụ trong cơ thể cương thi của hắn, khiến hắn dần dần mất đi sự kiểm soát thi khí trong cơ thể.

Thi khí bạo động, phá vỡ hoàn toàn các đường vận hành ban đầu trong cơ thể hắn.

Nhưng điều này đối với hắn, không hoàn toàn là chuyện xấu.

Chương 308

Đây cũng coi như là sự thể hiện hai mặt trong lôi đình, tạo hóa và hủy diệt tương sinh.

Ngay cả là Thiên khiển, cũng vẫn tồn tại một tuyến sinh cơ, chỉ cần có thể nắm bắt được.

Cương thi, là một thứ rất bất hợp lý.

Nó bị Thiên Địa bỏ rơi ngoài lục đạo luân hồi, chỉ cần không ngừng hấp thụ tinh huyết sinh linh, hấp thu âm khí là có thể không ngừng mạnh lên.

Phương thức trưởng thành đơn giản thô bạo.

Nhưng đối với bản thân thế giới cũng dễ gây ra tổn hại cực lớn.

Do đó, mỗi khi có cương thi cường đại xuất hiện, đều sẽ có Thiên kiếp thẩm phán tương ứng, muốn tiêu diệt nó.

Phục Kinh này, biến thành cương thi, thực ra cũng coi như đã có mưu đồ từ sớm.

Đây vốn là một đường lui cuối cùng Phục Kinh đã tự mình sắp xếp.

Cũng coi như là một con đường khác biệt, từ đó không còn làm người nữa.

Tiên thì càng không thể tính.

Từ xưa đến nay, một vạn người tu tiên, có thể độ qua Thiên kiếp, thành tiên, nhiều nhất cũng chỉ hai ba người, thậm chí không có một ai.

Truyền thuyết về tiên lưu truyền lâu đời, nhưng từ trước đến nay

chưa từng có ai gặp tiên.

Thành tiên quá gian nan.

Các yếu tố hạn chế quá nhiều, tư chất, phúc duyên, tài nguyên, công pháp, cái nào cũng khó cầu.

Để thành tiên, giới hạn thấp nhất của tiên cũng liên tục bị phá vỡ và hạ thấp.

Xuất hiện Quỷ Tiên, Thi Giải Tiên thậm chí Thi Tiên, càng ngày càng yếu.

Mà ngay cả khi Phục Kinh tu luyện Thi Giải Tiên pháp, cũng vô cùng gian nan, tỷ lệ thất bại rất lớn.

Nhưng hắn lại không muốn chết, muốn sống sót.

Do đó, hắn đã suy tư khổ sở, quả thực đã tìm ra một con đường.

Đó chính là, tự thân chuyển hóa thành cương thi.

Mà lực lượng Thái Âm Nguyệt Hoa, đối với sự trưởng thành của cương thi, có tác dụng vô cùng tốt.

Một khi Thi giải biến hóa thất bại, sẽ kích hoạt hậu chiêu, chuyển hóa mình thành cương thi, hơn nữa ý thức vẫn có thể được bảo lưu.

Ký ức của một người được bảo lưu, cũng tương đương với việc chưa chết.

Mà cương thi, vốn dĩ không có linh hồn, nếu có cũng chỉ là ký ức lúc sinh tiền mà thôi.

Đây cũng coi như là một con đường trường sinh dị loại mà Sở Phục Vương đã tranh giành được.

Thật ra có vài phần tương tự với con đường Thi Tiên của Phong Sư Cổ.

Con đường đã được Sở Phục Vương tìm ra, nhưng lại chỉ là một con đường nhỏ hẹp vô cùng.

Hơn nữa còn quanh co khúc khuỷu, như con đường Thục Đạo, Hoa Sơn sạn đạo, vô cùng hiểm ác, một chút sơ sẩy, sẽ rơi xuống vực sâu, tan xương nát thịt.

So với Dương quan đại đạo của Thiên Tiên, Địa Tiên, Nhân Tiên, Thần Tiên, lâm gian tiểu đạo của Quỷ Tiên, thì Thi Giải Tiên, Thi Tiên như cầu độc mộc.

Phương pháp của hắn, chính là đi trên dây thép.

Hắn cũng không thể đảm bảo, sau khi Thi giải thất bại, có thực sự có thể như hắn mong muốn, chuyển hóa thành cương thi.

Thế giới thất bại, có thể vẫn có thể kéo dài hơi tàn một thời gian, nhưng cũng có thể trực tiếp bạo tẽ.

Vạn nhất còn chưa chuyển hóa xong, đã trực tiếp chết thì sao?

Ai cũng không biết.

Người xưa để thành tiên, thật sự có thể nói là không từ thủ đoạn nào, chiêu trò tầng tầng lớp lớp, không ngừng phá vỡ giới hạn thấp nhất của tiên.

Phong Nguyên Thanh thở dài.

Hắn có hệ thống trong người, công pháp, tài nguyên đều không thiếu, đi trên Dương quan đại đạo Thiên Tiên chính thống nhất, tiền đồ vô hạn.

Chỉ là, Thiên Địa biến đổi lớn, Sở Phục Vương này, vận khí lại rất không tệ, chỉ kém một chút là thành công rồi.

Điều này thật sự rất kỳ lạ.

Người khác dường như đều thất bại, sao hắn vẫn có thể một kế

không thành, lại ra thêm một kế nữa chứ?

Linh khí Thiên Địa suy vi, luyện khí sĩ rất nhanh liền trở nên không có khí để luyện.

Đạo thống luyện khí sĩ, cứ thế dần dần biến mất trong dòng sông lịch sử.

Trong Phục Ngưu Sơn, bầu trời vẫn mây đen dày đặc, mưa lớn vẫn rả rích rơi.

Mà sâu trong dãy núi, dị tượng Thiên lôi cuồn cuộn, không ngừng oanh kích, vẫn đang tiếp diễn.

Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và đoàn người vận chuyển minh khí, đã đến ngoại vi Phục Ngưu Sơn.

Thời gian đã trôi qua mấy tiếng đồng hồ.

Trong đêm đen.

Sâu trong núi lớn, điện giật sấm rền, không ngừng oanh kích, tiếng truyền trăm dặm.

Người dân các thành trấn xung quanh đều phát hiện ra hiện tượng bất thường này, đều vô cùng tò mò.

Thậm chí có một số cư dân mạng, đã quay lại dị tượng này, đăng lên mạng, gây ra sự tò mò của vô số cư dân mạng.

Có người suy nghĩ rộng mở đã trả lời rằng: "Đây là vị đạo hữu nào đang độ kiếp?" Lôi đình không ngừng oanh kích.

Cơ thể cương thi của Phục Kinh cũng không thể chịu đựng được.

Bị lôi hỏa đốt cháy, phá hủy.

Thi khí trong cơ thể cũng nhanh chóng tiết ra hết.

Cuối cùng, lại lộ ra một luồng khí tức đặc biệt không giống ai.

Ngay sau đó, một đạo tử sắc Thiên lôi chưa từng có giáng xuống.

Sở Phục Vương trực tiếp tan thành tro bụi.

Nơi hắn đứng, bị nổ thẳng ra một hố tinh thể sâu mấy mét, bốc lên khói đen nghi ngút.

Phục Kinh cuối cùng đã tan thành tro bụi dưới thần lôi thẩm phán Thiên Đạo.

Lần này là chết thật.

Trước khi tan thành tro bụi, vẫn nguyền rủa trời xanh, tại sao không cho hắn một cơ hội, để hắn thành tiên?

Trong mắt hắn, chỉ còn lại sự điên cuồng và không cam lòng.

Cơ thể cương thi tàn phá, dưới Thiên lôi bị phá hủy, hóa thành tro bụi, tan thành khói.

Trong rừng núi, chỉ còn lại một bãi hỗn độn.

Cây cối đổ nát, núi đá sụp đổ, hố sâu sụt lún.

Ấn ký quá nặng nề.

Chương 309

Phong Nguyên Thanh uống mấy viên đan dược, khôi phục pháp lực.

Sau đó thi pháp, dùng đá núi lấp lại hố lớn ở mộ Hiến Vương và hố lớn do Thiên lôi oanh kích.

Sau đó lại dùng đất và cây cối chất lên trên để che đậy.

Phá hủy hiện trường vụ án.

Ngay cả khi có người phát hiện ra nơi đây, cũng chỉ nghĩ là đã xảy ra sạt lở núi, lũ bùn đá gì đó.

Miếu Lang Thần đó, dưới Thiên lôi, cũng bị phá hủy hoàn toàn và bị chôn vùi.

Không gian ban đầu vẫn còn tốt, tường vách đổ nát, chặn đứng ám đạo.

Lại bị Phong Nguyên Thanh dùng đất đá lấp lại.

Đạo mộ tặc đến, cũng không có cách nào.

Trừ phi hắn phải từng xẻng từng xẻng đào xuống, nhưng đó là một công trình lớn.

Huống chi, bên trong sớm đã bị đào rỗng rồi.

Ngay cả khi thực sự bị đạo mộ tặc đào đường hầm vào được, cuối cùng cũng chỉ có thể tay trắng ra về, ngược lại còn lãng phí thời gian, nhân lực và vật lực, công dã tràng.

Còn ngoài núi, đoàn người, lợi dụng bóng đêm che chở, không ai chú ý, âm thầm vận chuyển đồ vật đến Lạc Dương thành.

Bên ngoài Lạc Dương thành, tại một trang viên của Mặc Lân.

Hắn sớm đã cho người lái mấy chiếc xe tải thùng đến, chờ đợi ở đây.

Chỉ cần ngựa thồ đồ vật qua, là có thể chất vào xe, rồi vận chuyển đến kho trong thành.

Đoàn người, đều nghỉ ngơi trong trang viên.

Dự định đợi Phong Nguyên Thanh trở về, rồi mới tiến hành phân phối minh khí.

Mặc Lân khách khí sắp xếp ba căn phòng cho ba người Dương Tuyết Lỵ.

Lúc này sấm sét trên trời vẫn không ngừng lóe lên.

Tiếng nổ lớn ầm ầm, vẫn không hề ngớt.

Mọi người trong phòng, vẫn chú ý đến những đám mây sấm sét trong núi.

Mãi đến sau một loạt tiếng nổ lớn, tiếng ầm ầm cuối cùng cũng dừng lại.

Điện quang trong tầng mây cũng thu lại, dần dần tan biến một mảng.

Trong màn đêm, chỉ còn lại tầng mây đen như mực.

Áp lực nặng nề đó, cũng ầm ầm tiêu tán.

Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử ba người, chỉ cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, như thể một tảng đá lớn đè nặng trong lòng đã được dời đi.

Một cảm giác sảng khoái tràn ngập toàn thân.

Luồng áp lực này, không lâu trước đó đột nhiên xuất hiện, bây giờ lại đột nhiên biến mất.

Điều này cho thấy, chuyện bên phía Sở Phục Vương, đã được giải quyết.

Bây giờ, chỉ còn chờ Phong Nguyên Thanh trở về.

Trang viên vốn dĩ rất yên tĩnh, ngoài những âm thanh nhân tạo ra thì không có chút tiếng côn trùng hay chim chóc nào.

Giờ đây, sau khi áp lực tiêu tán, một số tiếng động ríu rít cũng bắt đầu truyền ra.

Trong chốc lát, tiếng côn trùng kêu, chim hót không ngớt.

Dường như là đang thảo luận, trao đổi với nhau về những gì vừa xảy ra.

Dương Tuyết Lỵ và những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng căng thẳng đã được thả lỏng.

Ở một đầu khác, Phong Nguyên Thanh mở bảng hệ thống, kiểm tra phần thưởng hệ thống cho việc tiêu diệt Sở Phục Vương lần này.

Một hàng chữ màu đen xám dạng sương mù hiện lên trước mắt. [Thành công tiêu diệt Thái Âm Thi Vương Phục Kinh, đạt được phần thưởng: Tu vi +5 năm, vật phẩm: Hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa X1!] Tăng thêm tu vi, không có gì đáng nói, đều là tu vi tăng trưởng trên cơ sở cảnh giới hiện tại, bỏ qua quá trình khổ tu, tích lũy.

Mà Hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa này, thì lợi hại rồi.

Phong Nguyên Thanh rất kinh ngạc.

Không ngờ, lại đạt được Thái Dương Chân Hỏa.

Rõ ràng đây là Thi Vương tu luyện lực lượng Thái Âm, vậy mà lại ban thưởng Thái Dương Chân Hỏa.

Phong Nguyên Thanh hiện tại, đang trong quá trình Âm thần biến hóa thành Dương thần.

Thuần âm không dương là quỷ hồn, âm dương lẫn lộn là Âm thần, thuần dương không âm là Dương thần.

Bước này là luyện hóa cặn bã âm chất trong Âm thần, quên đi thân mình, hư hóa tâm mình, trong khoảng không hư vô, vạn vật không sinh, thì có thể hoán phàm thai thành linh thai.

Công phu đến khi âm tận dương thuần, chân nhân hiển tượng.

Quá trình từ Âm thần đến Dương thần, có thể gọi là Luyện thần hoàn hư.

Luyện sạch âm chất trong Nguyên thần, thành tựu một Nguyên thần thuần dương vô âm, gọi là "Dương thần".

Đến bước này, Dương thần có thể từ "Thiên môn" (song môn) xuất nhập, thoát khỏi sự giam cầm của nhục thể.

Thoát ly nhục thân mà trường tồn, đạt được "thân ngoại chi thân", siêu thoát sinh tử.

Đến bước này, có thể gọi là Trú thế Địa Tiên, hoặc Phản Hư Địa Tiên.

Địa Tiên này không phải Địa Tiên kia, chỉ là một cách gọi, bản chất khác nhau.

Đã là người trong thần tiên.

Nhưng bước này, đối với người tu luyện mà nói, quá trình gian nan, thời gian hao phí cũng dài.

Nếu không có một số cơ duyên hỗ trợ, đơn thuần dựa vào công phu mài dũa mà tu luyện, thì không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian.

Giờ đây, một đóa Thái Dương Chân Hỏa này, đủ để Phong Nguyên Thanh nhanh chóng đột phá, tiết kiệm rất nhiều công phu.

Phong Nguyên Thanh vô cùng hài lòng với phần thưởng này.

Nhưng, hiện tại vẫn chưa thích hợp để rút phần thưởng này.

Đợi khi về đến nhà, có một môi trường yên ổn, rồi hãy rút phần thưởng.

Phong Nguyên Thanh trước tiên rút ra năm năm tu vi, một luồng sức mạnh từ nơi vô định trực tiếp quán nhập vào cơ thể hắn.

Những tiêu hao trước đó, không những được bổ sung trở lại, mà còn nâng cao chất lượng và số lượng pháp lực.

Đột phá cảnh giới, thuộc về chất biến.

Còn tích lũy tu vi đơn thuần, chỉ là lượng biến đơn giản.

Muốn lấy lượng biến đạt đến chất biến, ở cảnh giới thấp thì rất thực dụng.

Nhưng đợi khi cảnh giới cao rồi, nói chung, trên Kim Đan, thì tác dụng không lớn.

Từ sau đó, đột phá cần là sự cảm ngộ đối với đạo.

Chương 310

Tích lũy pháp lực, chỉ là phụ trợ, và tác dụng ngày càng nhỏ.

Theo phân chia cảnh giới tu luyện thông thường, gồm Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Phi Thăng.

Hiện nay Phong Nguyên Thanh đang ở bước Hóa Thần.

Nguyên thần trải qua hai bước Âm thần, Dương thần.

Mà muốn thành tiên, còn cần lĩnh ngộ pháp tắc Thiên Địa, dung luyện vào Nguyên thần, như vậy, mới có thể thực sự siêu thoát Thiên Địa, phi thăng Tiên giới.

Những điều này, trong Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh của Phong Nguyên Thanh, có ghi chép chi tiết.

Là tri thức bí truyền nhất trong con đường tu luyện.

Những người không biết những điều này, mười phần thì tám chín sẽ tự mình luyện chết, trả lại Thiên Địa.

Trong Phi Thăng kiếp, liên quan đến lực lượng pháp tắc.

Đây là cửa ải, thử thách mà Thiên Địa đặt ra cho người tu luyện.

Chỉ có lĩnh ngộ pháp tắc, mới có thực lực đối kháng Thiên kiếp.

Mỗi một người thành tiên phi thăng rời đi, đều là sự cắt xén nguyên bản của thế giới, đối với thế giới là có tổn thất.

Không có đủ thực lực, thế giới làm sao sẽ để ngươi rời đi chứ?

Một là đã cống hiến đủ cho thế giới, hai là, dùng đại pháp lực, đột phá sự cản trở của thế giới.

Loại thứ hai, về cơ bản không làm được, thông thường chỉ có loại

thứ nhất.

Điều này đối với Phong Nguyên Thanh không khó.

Hắn nghĩ đến luồng khí tức đặc biệt kia.

Phương pháp thành tiên sau khi chết này, là từ sau trận xâm nhập của Vực sâu thời Tiên Tần mới thịnh hành.

Luồng khí tức này, nhất định có liên quan đến nó.

Đánh trả sự xâm nhập của Vực sâu, chính là cống hiến lớn nhất cho thế giới này.

Chỉ cần đào một lượt những ngôi mộ của những kẻ âm mưu thành tiên kia, thì công đức, chắc chắn là đủ rồi.

Phong Nguyên Thanh đoán rằng luồng khí tức đặc biệt kia, hẳn là khí tức Vực sâu ẩn giấu rất sâu.

Những người bị khí tức Vực sâu ảnh hưởng này, sau khi chết thi biến, e rằng chính là một con rối bị Vực sâu khống chế.

Bố cục như vậy, tương lai nhất định sẽ gây ra sự phá hoại lớn cho thế giới.

Việc tìm ra tất cả những khí tức Vực sâu này từ sớm, chắc chắn công lao không nhỏ.

Đủ để thành tiên.

Thế giới này đã từng tồn tại một nền văn minh tu luyện rực rỡ, đã có người thành tiên.

Mà trong thần thoại và điển tịch tôn giáo, đều có bóng dáng Thiên Đình.

Thế giới này, rất có khả năng là hạ giới của một thế giới vĩ đại nào đó, tức là cái gọi là Tiên giới.

Vực sâu xâm nhập, cũng làm tổn hại lợi ích của Tiên giới.

Lần xâm nhập trước, chỉ dựa vào thực lực của hạ giới này, rất khó vượt qua, có lẽ chính là thượng giới đã phái người đến đánh lui sự xâm nhập cũng không chừng.

Trong đầu Phong Nguyên Thanh không ngừng lóe lên những ý niệm, sau đó, lại bị hắn kiềm chế lại.

Bây giờ không phải lúc để suy nghĩ những điều này.

Vẫn là về nhà trước thì hơn.

Phong Nguyên Thanh cảm ứng một chút, liền tìm thấy vị trí của mọi người.

Sau đó, tế lên pháp kiếm, cả người hóa thành một đạo kiếm quang, phi độn về phía vị trí của mọi người.

Rất nhanh, đã đến bên ngoài trang viên.

Người gác cổng tự nhiên nhận ra Phong Nguyên Thanh, trực tiếp cho qua.

Ba người Dương Tuyết Lỵ cảm ứng được khí tức của Phong Nguyên Thanh, biết hắn đã trở về, liền lập tức xuống lầu.

Mà Mặc Lân, Kiều Tam và những người khác, cũng chưa nghỉ ngơi.

Cuộc chiến ngày hôm nay, sánh bằng thành quả cả đời của bọn họ.

Điều này làm sao bọn họ có thể ngủ được chứ?

Đến bây giờ vẫn luôn trong trạng thái hưng phấn.

Phong Nguyên Thanh đến, thuộc hạ lập tức đến báo cáo.

Hai người cùng nhau đến phòng khách.

Còn ba người Dương Tuyết Lỵ thì đã đến phòng khách trước một

bước.

Sau đó, Mặc Lân lại phái người đi gọi Hứa Thiên Truyền xuống.

Rất nhanh, trong phòng khách, mọi người đã đến đông đủ.

Mặc Lân không bày ra dáng vẻ chủ nhân, mà ngồi ở ghế khách.

"Phong gia, ngài trở về là tốt rồi, chúng tôi đều lo lắng cho ngài đấy." Mặc Lân cười ha hả nói.

"Không sai, nhờ có Phong gia, nếu không chúng tôi e rằng đã có đi mà không có về rồi.

Hắc hắc ~" Kiều Tam cũng cười theo.

"Nói đến, cuối cùng thì tình hình thế nào?

Tia chớp lóe sáng, cứ như không mất tiền mà giáng xuống, Sở Phục Vương, cái lão Tống tử nghìn năm đó, lại lợi hại đến thế sao?" Kiều Tam tiếp tục hỏi.

Phong Nguyên Thanh đương nhiên sẽ không nói thật cho hắn, đây cũng coi như là chuyện của giới tu hành, không nên tiết lộ quá nhiều cho phàm nhân.

Truyền ra ngoài, cũng dễ gây ra động loạn xã hội, phá vỡ trật tự hiện có.

Phong Nguyên Thanh không thích môi trường hỗn loạn, một trật tự ổn định, càng phù hợp với yêu cầu của hắn.

Huống chi, còn dễ gây ra sự chú ý của những người có tâm.

Thế giới này dù sao cũng không phải thế giới phàm nhân bình thường.

Từ góc độ quốc gia mà nói, nhất định là có lực lượng chế ước tu hành giả.

Quan phương rất có khả năng cũng tồn tại những tổ chức như vậy, chỉ là người bình thường không tiếp xúc được, không biết mà thôi.

Theo sự phục hồi của linh khí, con đường tu hành từng gần như đoạn tuyệt, sẽ được tiếp tục trở lại.

Hiện nay gần như toàn cảnh linh khí đã phục hồi, mỗi thời mỗi khắc, Phong Nguyên Thanh đều có thể nhận ra, nồng độ linh lực Thiên Địa đang tăng lên.

Chỉ là tốc độ tăng lên vô cùng chậm mà thôi.

Và trước đó, có lẽ tại một số thời điểm đặc biệt nào đó, linh khí phục hồi đã kéo dài rất lâu rồi cũng nên.

Những phúc địa linh sơn kia, rất có khả năng chính là như vậy.

Phong Nguyên Thanh cười nói: "Nói ra cũng là trùng hợp, lúc đó Sở Phục Vương Khởi thi, bị tôi chế phục, chỉ là vị trí ngôi cổ mộ này đặc biệt, là nơi Long đầu của địa long mạch." "Chúng ta mở đại mộ ra, cục diện phong thủy Long đầu đã xảy ra thay đổi, gây ra một trận động đất." "Địa khí xông thiên, âm dương giao hội, đã dẫn phát lượng lớn lôi kích.

Chương 311

May mắn tôi chạy nhanh, nếu không thì đã bị sét đánh rồi.” Phong Nguyên Thanh nói xong, lắc đầu.

“A, hóa ra là như vậy sao.

Không ngờ, chúng ta đi đổ đấu, lại còn có nguy hiểm như vậy, nếu sau này chúng ta có ngày nào đó đi đổ đấu tự mình gặp phải, chẳng phải là xong đời sao?” Kiều Tam kinh ngạc nói.

Kiều Tam chợt nhận ra, xuống mộ đổ đấu, là một việc nguy hiểm đến nhường nào.

Lần này, thu được nhiều minh khí như vậy, với phần mình được chia, đủ để nửa đời sau không phải lo lắng.

Hắn chợt không còn ý định tiếp tục xuống mộ nữa.

Hắn muốn làm một phú ông, nửa đời sau, sống an nhàn hưởng thụ cuộc sống, không muốn mạo hiểm tính mạng để tiếp tục đổ đấu.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, đã bén rễ trong lòng hắn, làm thế nào cũng không xua đi được, ngược lại còn sinh rễ nảy mầm.

Hắn càng nghĩ càng thấy đúng lý.

Thế là âm thầm đưa ra một quyết định, sau này sẽ không tự mình xuống mộ nữa.

Bảo thuộc hạ đi, mình phái một vài tâm phúc đi theo là được.

Tiếp theo, Mặc Lân và những người khác vẫn muốn hỏi những minh khí này sẽ phân phối thế nào.

Nhưng Phong Nguyên Thanh xua tay nói: “Hôm nay trời đã tối, hay là ngày mai hãy nói đi, không vội lúc này.” “Phải phải phải, Phong gia

nói đúng, ngài hãy nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai hãy nói." Mặc Lân vội vàng gật đầu xưng phải.

Sau đó, mấy người liền tự về phòng nghỉ ngơi.

Phong Nguyên Thanh thì cùng Dương Tuyết Lỵ.

Hai người chỉ đơn giản ôm nhau ngủ, không làm gì khác.

Dù sao cũng là khách, ở nhà người khác, không thể làm loạn.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Mọi người lại một lần nữa tề tựu tại phòng khách.

Con gái ông chủ Mặc là Mặc Phù Dung cũng đến đây, đang đứng sau lưng ông chủ Mặc, đôi mắt to ướt át tò mò nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh chỉ liếc một cái, không để ý.

Mặc Lân bắt đầu nói: "Theo như ban đầu chúng ta đã thương lượng, chúng ta bốn bên, mỗi bên chia hai thành rưỡi, thêm vào đó, khi phá giải cơ quan trong địa cung, ba bên chúng ta đều đồng ý, mỗi bên lại chia một thành cho Phong gia và họ." "Vì vậy, hiện tại là, ba bên chúng ta, mỗi bên lấy một thành rưỡi, còn Phong gia thì lấy năm thành rưỡi!" Mặc Lân tính toán một chút, không tính thì không biết, tính ra thì giật mình.

Nhìn thấy bạc trắng cứ thế trôi đi trước mắt.

Một thành rưỡi so với năm thành rưỡi, chênh lệch quá lớn, lớn đến nỗi khiến hắn đau lòng.

Kiều Tam và Hứa Thiên Truyền, trong lòng cũng đều như vậy.

Nhưng chuyện này đã nói rõ từ sớm, không có cách nào.

Muốn lật lọng cũng không được, cũng không dám lật lọng.

Chỉ có thể âm thầm rơi lệ.

Trầm mặc một lúc, Mặc Lân thấy mọi người đều không nói gì, liền hỏi: "Phương án phân phối này, mọi người có ý kiến gì không?" Thấy Mặc Lân hỏi, Kiều Tam và Hứa Thiên Truyền đều lắc đầu nói: "Không ý kiến, sớm đã nói rõ rồi, có thể có ý kiến gì chứ?" Mặc Lân thấy vậy gật đầu.

Sau đó nhìn về phía Phong Nguyên Thanh và mấy người, nói: "Phong gia, những đồ vật này hiện tại đều đặt trong kho của trang viên.

Ngài xem muốn lấy những cái nào?" "Cũng được, trước đây chưa xem kỹ, bây giờ chúng ta qua xem xem, những đồ tùy táng của Sở Phục Vương, có những thứ gì tốt!" Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

"Được, Phong gia bên này mời." Mặc Lân đứng dậy đích thân dẫn mọi người đến kho.

Trong kho, chỉ thấy những đồ tùy táng đó, đều đã được sắp xếp gọn gàng trên mặt đất.

Trên mặt đất, tổng cộng bày hơn một trăm kiện minh khí.

Có lớn có nhỏ, phân loại rõ ràng.

Đồ đồng, đồ gốm, tượng điêu khắc, đồ kim loại, đồ ngọc, còn có binh khí, áo giáp, v.v.

Các đỉnh đồng nhỏ, rìu, quỹ, v.v., hình dáng khá lớn.

Còn những đồ vàng bạc ngọc khí, thì nhỏ gọn hơn nhiều.

Mặc Lân cười ha hả giới thiệu: "Phong gia, tôi đã cho người phân loại và đặt những minh khí này vào chỗ.

Hơn nữa còn là phân loại theo số tầng quan quách." "Ngài xem, đây là những đồ tùy táng trong quan quách tầng thứ nhất bên ngoài."

“Đây là những đồ tùy táng trong quan quách tầng thứ hai.” “Còn kia là tầng thứ ba, tầng thứ tư.” Trong quan quách tầng thứ ba, là những đồ vật bị thủy ngân ngâm ăn mòn, so với những cái khác giá trị không cao.

Trong quan quách tầng thứ tư thì chỉ có vài kiện.

Một thanh kiếm, hai tấm da thú, hai cái ngọc giản.

Đáng tiếc là trong tầng thứ năm không có, lẽ ra, những bảo bối tốt nhất, không phải đều được đặt sát thân sao?

Đáng tiếc!” Mặc Lân nói đến cuối, lắc đầu, lộ ra vẻ tiếc nuối.

“Quan quách tầng thứ năm, lúc đó chúng ta đều xem kỹ rồi, là một khối hàn băng nguyên khối hình thành quan quách, bên trong không có gì cả, chỉ có một thi thể của Sở Phục Vương bị băng phong bên trong.” Bàn Tử nghe vậy, nói với Mặc Lân.

“A, vậy sao?

Lại là quan quách hàn băng nghìn năm không hóa?

Điều này thật sự khiến lão phu mở rộng tầm mắt, không ngờ, trên đời lại còn có loại quan quách như vậy!” Mặc Lân kinh ngạc nói.

Kiều Tam cũng vẻ mặt kinh ngạc, hắn cũng chưa từng nghe nói đến loại quan quách như vậy.

“Haizz, đừng nói các ông, ngay cả chúng tôi Mạc Kim Giáo Úy, cũng là lần đầu tiên thấy đấy chứ?

Thật kỳ lạ!” Bàn Tử nói.

Tuy nhiên ngay sau đó, ánh mắt hắn bị vô số minh khí trên mặt đất hấp dẫn.

Nhiều đồ vật như vậy, mỗi món đều là cổ vật hai nghìn năm trước, mỗi món đều có giá trị không nhỏ.

Giá trị được phú cho bởi hai nghìn năm thời gian, khiến chúng vượt xa các loại cổ vật cùng loại khác.

Hơn nữa, lần này bọn họ độc chiếm năm thành rưỡi, vượt quá một nửa rồi.

Mỗi món này, nếu đặt ở quán thưởng các, đều có thể làm trấn điếm chi bảo.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Bàn Tử càng nhếch cao, suýt nữa thì cười đến mang tai.

Trong mắt, cũng phát ra tinh quang.

Những thứ này, đều là đồ vật có giá trị không tồi, nhưng trong mắt Phong Nguyên Thanh, cũng chỉ có một tác dụng duy nhất là bán lấy tiền.

Hiện nay, hắn đi đổ đấu, là để tìm kiếm những người bị khí tức Vực sâu lây nhiễm, phá hủy những con cờ đen của thế giới Vực sâu.

Không những có thể nhận được phần thưởng hệ thống, mà còn tiện thể làm một ít cống hiến cho thế giới, kiếm chút công đức.

Đối với con đường thành tiên sau này, có lợi ích rất lớn.

Minh khí, chỉ là những thứ tiện tay mà có được.

Hiện nay thân gia của hắn, đã là tự do tài chính rồi.

Kiếm thêm nhiều tiền hơn nữa, cũng chỉ là một chuỗi con số mà thôi.

Huống chi, đã bước lên con đường tu tiên, tiền bạc, lại càng không quan trọng đến thế.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử hai người, lúc này cũng đã thân gia phong hậu.

Chương 312

Đổ đấu, chẳng qua chỉ là rèn luyện trên con đường tu hành mà thôi.

Hơn nữa còn có thể cống hiến cho thế giới, đạt được những thứ vô hình như công đức khí vận.

Bọn họ tuy không biết những chuyện này, nhưng lại vẫn luôn làm như vậy.

Đây cũng là lợi ích của việc bọn họ là Khí vận chi tử trong thời kỳ này, không ngờ, những lựa chọn họ đưa ra, đều là có lợi nhất.

Theo quỹ tích hiện nay, nếu biết tận dụng thân phận Khí vận chi tử, đi theo sau Phong Nguyên Thanh, không ngừng đổ đấu, phá hoại bố cục của Vực sâu, giới hạn trên trong tương lai, nói không chừng không chỉ giới hạn ở đây.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử, đã hoàn toàn không còn như lúc ban đầu, một đồng tiền làm khó anh hùng hán.

Hai người bọn họ bây giờ cũng không thiếu tiền rồi.

Do đó, khi nhìn những minh khí này, sự khao khát tiền bạc trong ánh mắt của họ, đã trở nên rất nhạt.

Chỉ là Bàn Tử biểu hiện rõ ràng hơn một chút.

Cuộc sống nghèo khó trước đây, đã khiến hắn hình thành tính cách tham tài, tính cách một khi đã hình thành, thì rất khó thay đổi.

Tuy đã không thiếu tiền, nhưng nhìn thấy đồ vật có giá trị, vẫn rất muốn.

Hai người bây giờ bản lĩnh giám thưởng cổ vật đều đã đạt đến

trình độ nhất định rồi.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền bảo bọn họ đi chọn đồ vật.

Hai người gật đầu, sau đó liền ưu tiên lấy đi thanh bảo kiếm và ngọc giản trong số vài kiện đồ tùy táng ở quan quách tầng thứ tư.

Hai tấm da thú còn lại, thì không lấy.

Nếu có người có mắt nhìn, hoặc người có khí vận nghịch thiên, đạt được hai bộ công pháp này, tương lai nói không chừng còn có cơ hội bước lên con đường tu luyện.

Mà theo sự phục hồi của linh khí Thiên Địa, trong tương lai, người tu luyện chắc chắn sẽ ngày càng nhiều.

Chỉ xem có may mắn đứa trẻ nào có thể đạt được hai tấm da thú này hay không.

Cũng coi như là một trong những cơ duyên mà Phong Nguyên Thanh đã tạo ra.

Người thừa kế công pháp trong tương lai, nếu thuận theo dây leo tìm quả, nhất định sẽ tìm đến chỗ hắn.

Đến lúc đó kết một thiện duyên gì đó, dù sao cũng không lỗ.

Coi như là một phục bút vậy.

Rất nhanh, hai người đã chọn xong đồ vật.

Theo tổng giá trị khoảng năm thành năm.

Tuy nhìn có vẻ đồ vật lấy đi không nhiều, nhưng giá trị cao.

Chủ yếu là ngọc khí và đồ đồng, chỉ có vài kiện đồ vàng, đồ gốm và áo giáp, binh khí thì bỏ qua.

Những thứ còn lại, về số lượng, chiếm phần lớn.

Cũng tiện cho ba nhà kia phân chia.

Sau khi kiểm kê xong đồ vật, Mặc Lân cho gọi một chiếc xe tải nhỏ, muốn phái một người, đưa Phong Nguyên Thanh và mấy người cùng với những đồ vật này đến Kinh Thành, cũng coi như là một ân tình nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng bị Phong Nguyên Thanh từ chối.

Hắn chỉ lấy chiếc xe tải nhỏ, không cần tài xế.

Trên đường Bàn Tử và Hồ Bát Ức hai người tự lái là được.

Hơn nữa, chuyện pháp khí trữ vật trong tay bọn họ, cũng không nên để lộ trước mắt người bình thường.

Sau khi chất xong đồ vật.

Phong Nguyên Thanh và mấy người, dưới sự níu kéo của Mặc Lân, tại một nhà hàng tư phòng cao cấp, đã đặt một bàn tiệc, mời mấy người.

Trên bàn ăn, Mặc Lân không ngừng mời rượu mấy người, nói lời cảm ơn.

Lần đổ đấu này, thật sự đã khiến hắn phát tài.

Ông chủ Mặc uống đến say mèm, cuối cùng vẫn là con gái hắn Mặc Phù Dung dìu vào xe.

Ăn uống no say xong, bốn người Phong Nguyên Thanh, liền lái xe tải rời đi.

Ra khỏi Lạc Dương, Phong Nguyên Thanh thu tất cả những minh khí trên xe vào không gian trữ vật.

Những thứ này đều là đồ vật vừa mới khai quật, nếu trên đường bị kiểm tra, thì khó mà giải thích được.

Ở một bên khác, Mặc Phù Dung dìu Mặc Lân về nhà xong, cho hắn uống một bát canh giải rượu.

Khiến Mặc Lân tỉnh rượu không ít.

Sau đó, hắn nói với Mặc Phù Dung: "Phù Dung à, con sẽ không phải là đã để mắt đến Phong tiên sinh rồi chứ?" Nghe thấy lời này, Mặc Phù Dung mặt đỏ bừng, lập tức õng ẹo nói: "Đâu có!" "Ai, nghe lời ba một câu khuyên, Phong tiên sinh, con không nắm giữ được đâu." "Hắn là nhân vật thần tiên, chúng ta những phàm nhân bình thường này, làm sao mà xứng đôi được chứ?" "Vẫn là nhân lúc sớm từ bỏ ý nghĩ này đi!" Mặc Lân ngữ trọng tâm trường nói.

"Ai nha, ba ba, người nói gì vậy?" Mạc Phù Dung đỏ mặt cười, nũng nịu nói.

Mạc Lân vừa nhìn phản ứng của con gái, liền biết mình đã nói trúng.

Nhưng trong lòng ông không ôm chút hy vọng nào.

Phong Nguyên Thanh không phải người mà họ có thể trèo cao được.

"Ai ~, Phù Dung à, con còn nhớ cô Dương kia không?

Cô ấy chính là người phụ nữ của Phong tiên sinh đó, con nghĩ con có thể tranh giành được với người ta sao?" Mạc Lân hỏi.

Mạc Phù Dung hồi tưởng lại một chút.

Cô ta tổng cộng cũng chỉ gặp Phong Nguyên Thanh và mấy người kia hai lần.

Nhưng ấn tượng về bốn người họ rất sâu sắc.

Đặc biệt là Phong Nguyên Thanh, người dẫn đầu, khí chất phi phàm, ẩn ẩn mang cảm giác tiêu diêu thoát tục.

Sau đó là Dương Tuyết Lỵ, người phụ nữ duy nhất trong đội.

Dáng người cao ráo đầy đặn, khí chất xuất chúng.

Gen lai của cô ấy tạo nên một vẻ đẹp độc đáo, tổng hợp ưu điểm của cả phương Đông và phương Tây, kết hợp hoàn hảo trên một người.

Khí chất cũng có chút tương tự với Phong Nguyên Thanh.

Mạc Phù Dung nghĩ đến bản thân, so với Dương Tuyết Lỵ thì chênh lệch quá lớn.

Những suy nghĩ vừa nhen nhóm đã lập tức bị dập tắt.

Dù sao cũng chỉ mới gặp hai lần.

Nhưng so với những người cùng tuổi, Phong Nguyên Thanh lại lập tức khiến tất cả đều lu mờ.

Điều này khiến Mạc Phù Dung có chút không cam lòng, nhưng lại bất lực.

Chỉ có thể thở dài một tiếng.

Mạc Lân nghe tiếng con gái thở dài, hơi yên tâm một chút.

Ông thực ra cũng từng nghĩ, nếu để con gái mình tiếp cận Phong Nguyên Thanh, chẳng phải nó sẽ một bước lên mây sao?

Nhưng so con gái mình với cô Dương, ông lập tức mất hết tự tin.

Chương 313

Mạc Lân cũng thở dài một tiếng.

Sớm biết đã thử rồi, vốn dĩ cũng chẳng mất mát gì, thật đáng tiếc.

Mạc Lân có chút hối hận.

Chỉ có thể xem sau này còn có cơ hội hay không.Một bên khác, sau khi Phong Nguyên Thanh và mấy người kia lên xe, họ không rời Lạc Dương mà đến gần cửa hàng đồ cổ của Hứa Thiên Truyện.

Trước đó, Phong Nguyên Thanh đã liên hệ với Hứa Thiên Truyện, hẹn gặp mặt bên ngoài cửa hàng đồ cổ của anh ta để nói chuyện.

Hứa Thiên Truyện đã có vài suy đoán trong lòng về nội dung cuộc nói chuyện, bản thân anh ta cũng có ý này, vì vậy thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Vài giờ sau, Hứa Thiên Truyện cũng lái một chiếc xe tải nhỏ quay về.

Anh ta dùng tốc độ nhanh nhất, chọn ra phần minh khí của mình, nhận một chuyến xe tải của Mạc Lân để vận chuyển về.

Mặc dù đã rất nhanh, nhưng anh ta vẫn mất vài giờ mới về đến cửa hàng.

Đợi đến khi Hứa Thiên Truyện chuyển hết đồ vào cửa hàng, tài xế xe tải rời đi, Phong Nguyên Thanh và mấy người kia mới xuất hiện.

Hứa Thiên Truyện vừa sắp xếp xong đồ đạc, ngẩng đầu lên thì vừa vặn thấy bốn người Phong Nguyên Thanh bước vào.

Anh ta lập tức cười nói: “Ai, Phong gia, các vị đến rồi, mau mời vào, mau mời vào ~”“Ha ha ha ~, Hứa lão bản, lại gặp mặt rồi, lần

này bọn tôi đặc biệt đến tìm anh, anh chắc cũng đoán ra được ít nhiều rồi chứ?" Bàn Tử nháy mắt hỏi.

Trên đường đến, Phong Nguyên Thanh đã nói với họ rằng Hứa Thiên Truyện này không tệ, thân thủ và bản lĩnh trộm mộ không hề thua kém họ trước khi tu luyện.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử đều có chút kinh ngạc.

Không ngờ Hứa Thiên Truyện này còn giấu nghề.

"Ha ha, tôi quả thực đã đoán được đôi chút." Hứa Thiên Truyện pha cho mấy người một ấm trà nóng, rồi nói.

Sau đó anh ta nhìn Phong Nguyên Thanh, hỏi: "Không biết Phong gia làm sao nhìn ra được, tôi cứ tưởng mình che giấu rất tốt." Phong Nguyên Thanh uống một ngụm trà, rồi nói: "Lần này xuống mộ, anh toàn trình cứ như đi dạo, gần như không có cảm giác tồn tại, chẳng nói được mấy câu, anh giấu mình hơi quá rồi." "Hơn nữa, chỉ riêng bản địa đồ Bạch Thư trên người anh cũng đủ nói lên bản lĩnh của anh rồi." "Nếu không thì Mạc Lân và Kiều Tam đã sớm tìm mọi cách lấy được rồi." "Hai bên nhân mã của họ, thế lực dưới trướng không hề nhỏ, anh một mình một ngựa mà vẫn có thể chia một chén canh từ tay họ, có thể là người thường sao?" "Không sai, người thường nào có bản lĩnh như vậy, đã sớm bị hai nhóm người đó ăn sạch sành sanh rồi!

Băng Lạc Dương kia, một đám côn đồ lưu manh, thủ đoạn hạ lưu chắc chắn không thiếu, mà anh vẫn bình yên vô sự, điều đó đã nói lên bản lĩnh của anh rồi!" Hồ Bát Ức cũng đồng tình nói.

"Hứa lão bản, anh giấu nghề không tồi đấy chứ, chẳng qua là Bàn gia tôi không nghĩ kỹ thôi, chứ không đã sớm nhìn thấu mánh khóe của anh rồi." Bàn Tử cũng ở bên cạnh nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Thì ra là vậy sao?

Tôi còn tưởng mình giấu rất tốt chứ, chẳng phải có Phong gia các vị ở đây sao, làm gì đến lượt tôi ra tay." Hứa Thiên Truyện cười ngượng nghịu nói.

"Cũng đúng, có Phong gia ở đây, không cần đến anh, nếu thật sự gặp phải chuyện không giải quyết được, anh ra tay cũng là vô ích!" Bàn Tử gật đầu đồng ý.Vài người lại tán gẫu vài câu, sau đó Hứa Thiên Truyện đi thẳng vào vấn đề.

"Phong gia lần này đến, là muốn thu tôi làm thủ hạ phải không?" "Ha ha, không thể nói như vậy, chúng ta là hợp tác, bây giờ đã là thế kỷ mới, xã hội văn minh, hợp tác cùng có lợi!" Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Tôi ở Kinh Thành cũng có một cửa hàng, kinh doanh đồ cổ." "Lạc Dương là cố đô mười ba triều, xung quanh có vô số ngôi mộ lớn, lượng giao dịch văn vật hàng năm rất lớn, là một thị trường cực kỳ tiềm năng." "Với bản lĩnh của anh, ở Lạc Dương này cũng chỉ là tầm thường, Kinh Thành, có một vũ đài rộng lớn hơn đang chờ anh." "Hơn nữa còn sẽ trải nghiệm một cuộc sống khác mà anh chưa từng tiếp xúc, một thế giới rộng lớn hơn đang chờ anh." Lời nói của Phong Nguyên Thanh có chút che đậy.

Hiện tại Hứa Thiên Truyện tuy có chút bản lĩnh, nhưng trong đại hoàn cảnh linh khí khôi phục sau này thì lại chẳng đáng kể.

Hiện giờ nếu gia nhập dưới trướng anh, tương lai mới có không gian phát triển lớn hơn.

Nhưng những chuyện này, trước khi anh ta biểu thái rõ ràng, không thích hợp nói thẳng.

Hứa Thiên Truyện đầu óc rất linh hoạt, anh ta lập tức nghe ra lời Phong Nguyên Thanh có ẩn ý.

Nhưng lại cố ý nói mơ hồ.

“Xem ra, còn liên quan đến bí mật gì đó, không gia nhập họ thì xem ra sẽ không nhận được bất kỳ tin tức nào.” Hứa Thiên Truyện thầm nghĩ.

Anh ta cân nhắc trong lòng một chút, thêm vào việc bản thân vốn đã có xu hướng quy phục, giờ lại bị những lời này mê hoặc.

Cán cân lập tức nghiêng về một bên.

“Được, Phong gia, tôi đồng ý!

Theo các vị quả thực mạnh hơn việc tôi một mình đơn độc chiến đấu rất nhiều, huống chi còn có cơ hội được nhìn thấy phong cảnh rộng lớn hơn.” Hứa Thiên Truyện sau khi đã quyết định trong lòng, nói.

“Tốt!

Hoan nghênh Hứa lão đệ gia nhập đội ngũ của chúng ta!” Bàn Tử reo lên một tiếng.

“Không sai, hoan nghênh anh gia nhập!” Hồ Bát Ức cũng nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh hỏi: “Tình hình của anh, cũng kể chi tiết cho chúng tôi nghe một chút đi, chúng ta cũng tiện hiểu rõ nhau hơn.” Hứa Thiên Truyện gật đầu, không chút do dự.

“Được, tất cả những gì tôi học được là từ một lần kỳ ngộ.” “Ở sâu trong Tần Lĩnh, tôi đã gặp một động phủ của tiền bối, và nhận được truyền thừa của ông ấy.” “Từ những di tác mà vị tiền bối đó để lại, tôi mới biết, vị tiền bối này lại là hậu duệ của đại sư phong thủy Dương Quân Tùng thời Đường!” “Mà truyền thừa đó, chính là hai bộ truyền thừa 《Nghi Long Kinh》 và 《Hám Long Kinh》 do Dương Quân Tùng viết.

Một là pháp tìm kiếm long mạch theo địa thế sơn thủy, một là pháp vận dụng để phá cơ quan." "Vì vậy mấy năm nay, tôi mới có thể vực dậy được gia nghiệp đã suy tàn." Hứa Thiên Truyện nói.

"Thì ra là 《Nghi Long Kinh》 và 《Hám Long Kinh》, hai cuốn sách này chúng tôi cũng có nghe qua, trên đạo (giới trộm mộ), cũng đều là những cái tên lừng lẫy." "Những bản lưu truyền trên mặt nổi hiện nay đều là bản đã bị cắt xén thiếu sót, truyền thừa chân chính dường như đã rất lâu không xuất hiện!" "Không ngờ, hôm nay lại được nhìn thấy ở đây!" Hồ Bát Ức kinh ngạc nói.

"Thật không nhìn ra, Hứa lão đệ lại là truyền nhân của Hám Long Kinh, thật thất kính rồi, thằng nhóc anh giấu kỹ thật đấy!" Bàn Tử cũng lộ vẻ kinh ngạc trên mặt.

"Hai vị lão ca quá khen rồi, nói ra cũng rất hổ thẹn, tôi tuy đã nhận được truyền thừa, nhưng truyền thừa đó quá cao thâm, đến bây giờ tôi cũng chỉ là nửa vời mà thôi, rất nhiều thứ trong đó tôi vẫn không thể lý giải được.

Một mình đóng cửa làm xe (tự mày mò), quả thực quá khó khăn!" Hứa Thiên Truyện lắc đầu nói.

"Trong truyền thừa này, tuy đã giải thích rất thấu đáo, nhưng trước đây tôi cũng chưa từng tiếp xúc chuyện trộm mộ, rất nhiều thứ vẫn không hiểu, cũng là hai năm nay tiếp xúc nhiều hơn mới dần dần hiểu được một số nội dung." "Quả đúng là vậy, những thứ này, chỉ đọc thôi thì không được, nhất định phải vận dụng vào thực tiễn, mới dần dần hiểu được ý nghĩa của những gì sách viết, đặc biệt là phần Dịch Kinh toán lý, phong thủy tìm long mạch này, không thực hành là vô ích!" Hồ Bát Ức gật đầu đồng tình nói.

"Năm xưa 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 mà ông nội tôi truyền lại, tôi cũng là từ nhỏ đã bắt đầu ghi nhớ, mãi

đến sau này trải qua nhiều chuyện hơn mới dần dần lý giải được hàm nghĩa trong đó, sau này mới dần dần vận dụng thành thạo." Hứa Thiên Truyện cảm nhận sâu sắc.

Đối với người mới học chưa từng tiếp xúc với đạo này, ở trong rừng núi sâu thẳm mà xem phong thủy địa thế, hướng đi của long mạch, thật sự quá khó.

Phải lọc bỏ hơn chín mươi phần trăm thứ không liên quan, sau đó mới hiện ra trong đầu địa thế, long mạch, hướng phong thủy chân chính.

Ít nhất khả năng tưởng tượng phải đạt yêu cầu.

Bàn Tử thì không mấy hứng thú với phương diện này, chỉ học được chút ít bề ngoài, có thể giả làm cao nhân trước mặt người không hiểu nghề.

Tính cách của cậu ta khá hoạt bát, nhiều quy tắc của Mạc Kim nhất phái, cậu ta đều chẳng để tâm, duy chỉ có quy tắc "Người thắp nến, ma thổi đèn" là cậu ta tuân thủ nhất.

Ngoài hai bộ truyền thừa 《Nghi Long Kinh》 và 《Hám Long Kinh》, còn có một số bút ký tâm đắc của vị tiền bối đó, cùng vài bộ bí kíp công phu cường thân kiện thể.

Hứa Thiên Truyện luyện xong, cơ thể khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Xuống mộ trộm mộ là một hoạt động nguy hiểm, không có một thân thể cường tráng thì không được.

Nếu không, nếu gặp phải tống tử, chưa nói đến việc chiến đấu, ngay cả chạy cũng không thoát.

Hứa Thiên Truyện có thể đạt được thành tựu như hiện tại, không thể tách rời bộ công phu này của anh ta.

Chưa nói đến tống tử trong mộ, ngay cả đám côn đồ Lạc Dương Bang cũng đủ khiến anh ta "uống một bình" (gặp rắc rối lớn).Nói xong chuyện của Hứa Thiên Truyện.

Phong Nguyên Thanh lại giới thiệu tình hình của mình và những người khác, chi tiết hơn nhiều so với lần gặp mặt bốn bên trước đó.

Đầu tiên, anh nói về thân phận Mạc Kim Giáo Úy của Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ.

Mà Dương Tuyết Lỵ không chỉ là Mạc Kim Giáo Úy, mà còn là truyền nhân của Bàn Sơn nhất phái.

Điều này càng khiến Hứa Thiên Truyện kinh ngạc hơn.

Còn thân phận của chính Phong Nguyên Thanh, cũng được tiết lộ đôi chút.

Lúc này Hứa Thiên Truyện mới hiểu ra, hóa ra người dẫn đầu là Phong Nguyên Thanh lại không phải Mạc Kim Giáo Úy, mà là Quan Sơn Thái Bảo.

Quan Sơn Thái Bảo, vào thời nhà Minh, là quan phụng của hoàng gia, địa vị không hề thấp.

Trong giới trộm mộ cũng là cái tên lừng lẫy.

Sự suy tàn của bốn phái Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, đều là công lao của Quan Sơn Thái Bảo.

Nay lại tề tựu một chỗ, điều này lại khiến Hứa Thiên Truyện kinh ngạc thêm một lần nữa.

Chương 314

Sau đó Phong Nguyên Thanh lại nói: "Hai năm nay anh đều hoạt động ở gần Lạc Dương, đối với Cửu Môn phái trong giới trộm mộ có lẽ có biết đôi chút, nhưng không nhiều, chắc hẳn cũng không có quan hệ gì sâu sắc phải không?" "Ừm." Hứa Thiên Truyện gật đầu.

"Cửu Môn Tứ Phái, danh tiếng lẫy lừng, tôi đương nhiên biết, chỉ là hiểu biết không nhiều, Lạc Dương đây cũng không phải phạm vi hoạt động chính của họ, tôi về cơ bản không có tiếp xúc gì với họ." "Sau này sẽ có cơ hội thôi, tôi với người của Cửu Môn quan hệ cũng không tệ, sau này có cơ hội có thể làm quen một chút." Phong Nguyên Thanh nói.

"À này, số minh khí này của anh định làm thế nào?

Số lượng không nhỏ, muốn bán đi không dễ đâu." Phong Nguyên Thanh lại hỏi.

"Tôi vốn định giữ lại một phần ở cửa hàng từ từ bán, còn phần khác thì chịu lỗ một chút bán cho các ông chủ đến từ nơi khác thu mua thôi." Hứa Thiên Truyện nói.

Lần này, minh khí đào ra từ mộ Phục Vương rất nhiều, Mặc Duyên Trai, Lạc Dương Bang và anh ta đều phải bán ra lượng lớn minh khí, dễ gây ra biến động thị trường, nếu thu hút sự chú ý của các bộ phận liên quan thì sẽ được không bù đắp nổi.

Dù sao anh ta mới vào nghề vài năm, thời gian không dài, không có con đường tốt nào để chuyển những món đồ này đi mà không bị lỗ.

"Phía tôi đến lúc đó có thể giới thiệu cho anh một số người, những minh khí này, chắc chắn họ đều rất có hứng thú, hơn nữa cũng có thể "ăn" hết được." Phong Nguyên Thanh nói.

“Vậy thì quá cảm ơn Phong gia rồi, chẳng lẽ là người của Cửu Môn?” Hứa Thiên Truyện hỏi, trong lòng có chút kích động.

Chỉ cần bán được những thứ này, anh ta cũng sẽ là một tỷ phú.

Vừa nghĩ đến đây, tim anh ta đập thình thịch nhanh hơn.

“Không sai, trong Cửu Môn, tôi với Ngô gia, Hoắc gia khá thân, đến lúc đó tôi sẽ nói chuyện với họ, lô hàng này của anh không cần lo.

Đến lúc đó, sẽ có người đến chỗ anh thu mua.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Phong gia vừa đến đã cho tôi lợi ích lớn như vậy, không biết cần tôi làm gì?” Hứa Thiên Truyện lại hỏi.

“Chỉ là thấy anh rất không tồi, tạm thời không cần anh làm gì cả, có chỗ nào cần đến anh sẽ thông báo.

Hiện tại vẫn chưa có việc gì.

Anh cứ ở Lạc Dương kinh doanh thật tốt là được rồi.” “Đây là cố đô mười ba triều, lại gần Tần Lĩnh, cổ mộ rất nhiều, anh cứ chú ý thêm một số tin tức cổ mộ là được.” “Ngoài ra, quy mô cửa hàng của anh có thể mở rộng hơn một chút rồi, chỉ dựa vào một mình anh, e rằng không xoay sở kịp đâu.” Phong Nguyên Thanh nói.

Hứa Thiên Truyện nghe xong gật đầu.

“Cuối cùng, tặng anh thêm một chút phúc lợi nữa đi.” Phong Nguyên Thanh lại nói.

Sau đó, anh tay trái hợp thành kiếm chỉ, điểm vào giữa trán Hứa Thiên Truyện.

Hứa Thiên Truyện thấy vậy, nhịn không động đậy.

Trong nháy mắt, lượng lớn phương pháp tu luyện võ đạo Quan Vũ Hình Ý Quyền, Bát Quái Chưởng được anh truyền vào trong đầu Hứa

Thiên Truyện.

Anh ta chỉ cảm thấy đầu óc căng lên.

Hứa Thiên Truyện nhắm mắt lại thư giãn một lát.

Cảm giác đầu óc căng trướng nhanh chóng biến mất.

Lúc này Hứa Thiên Truyện phát hiện, trong ký ức của mình, bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều thứ.

Chính là phương pháp tu luyện võ đạo Quan Vũ Hình Ý Quyền, Bát Quái Chưởng.

Trong đó bao gồm, động công, tĩnh công, luyện pháp, đấu pháp, cùng với các phương thuốc bồi bổ đi kèm.

Cực kỳ chi tiết.

Đều là những tinh yếu được Phong Nguyên Thanh tự mình tổng hợp trong quá trình luyện tập.

Có những kiến thức này, trực tiếp trong đầu.

Cứ như thể bản thân đã từng luyện tập vô số lần rồi, bây giờ chỉ cần làm theo là được.

Tất cả những cửa ải, những điều cần chú ý, đều rõ ràng, không cần phải tốn thời gian đi học nữa.

Chỉ là cách này thuộc dạng nuốt chửng (tiêu hóa nhanh), vẫn cần một lượng lớn tu luyện, mới có thể thật sự nắm vững.

Biết và có thể sử dụng được là hai chuyện khác nhau.

Hứa Thiên Truyện mở mắt ra, ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc không thể kiềm chế.

Anh ta không ngờ, lại có thủ đoạn thần tiên như vậy, trực tiếp quán thâu kiến thức vào trong đầu.

Anh ta vốn nghĩ, sẽ được cho hai bản bí kíp, để tự mình luyện tập.

Không ngờ lại trực tiếp đến vậy, ngay cả công sức đọc bí kíp cũng tiết kiệm được.

"Phong gia, đây là...?" Hứa Thiên Truyện trợn tròn mắt, nhìn Phong Nguyên Thanh.

Bàn Tử ở bên cạnh cười hắc hắc nói: "Không ngờ tới phải không, những điều anh không ngờ tới còn nhiều lắm đấy!

Sau này anh sẽ từ từ tiếp xúc thôi!" Phong Nguyên Thanh thì thản nhiên nói: "Chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ thôi, không cần quá kinh ngạc." "Đao và kiếm, anh thích cái nào hơn?" Phong Nguyên Thanh tiếp tục hỏi.

Hứa Thiên Truyện có chút nghi hoặc, nhưng vẫn trả lời: "Đao đi, dùng đơn giản tiện lợi, uy lực cũng lớn, còn kiếm thì khó hơn nhiều, người thường cũng không dùng được." "Ừm, tốt, vậy thanh đao này, tặng cho anh, cầm lấy mà phòng thân!" Phong Nguyên Thanh từ không gian trữ vật lấy ra một thanh đao, đặt lên bàn, đẩy về phía Hứa Thiên Truyện.

Thấy Phong Nguyên Thanh đột nhiên biến ra một thanh đao từ hư không, Hứa Thiên Truyện lại kinh ngạc.

Số lần anh ta kinh ngạc trong một ngày hôm nay còn nhiều hơn cả mấy năm qua cộng lại.

Thanh đao này cũng là một trong số nhiều vũ khí mà Phong Nguyên Thanh luyện chế.

Thanh đao này có tạo hình phỏng theo Đại Việt Long Tước Đao, nhưng tổng thể tạo hình mượt mà, tinh xảo hơn một chút.

Hơn nữa, vật liệu sử dụng cũng không phải sắt thép thông thường, mà còn thêm vào một số hợp kim Adamantium.

Đây là thứ từng được đánh dấu (sign-in) vào một lần nào đó, số lượng rất nhiều.

Điều này khiến thanh đao trở nên vô cùng cứng rắn, khó mài mòn, phá hủy.

Hơn nữa, trên đó còn có Phong Nguyên Thanh đặc biệt khắc họa một số phù lục, trận pháp.

Xua tà, phá sát, sắc bén, bền chắc.

Bất kể là đối phó tống tử trong mộ, hay đối phó người, đều là một vũ khí cực kỳ lợi hại.

Đã đủ để xếp vào hàng pháp khí.

"Hắc hắc, Hứa lão đệ, anh có phúc rồi, có thanh đao này, trong mộ, trừ phi gặp phải đại tống tử cực kỳ lợi hại, nếu không thì anh có thể ngang nhiên mà đi rồi!" Bàn Tử với vẻ mặt người từng trải, nói.

Hứa Thiên Truyện nghe lời Bàn Tử, ánh mắt sáng lên.

Ánh mắt anh ta nhìn thanh đao trên bàn trở nên càng thêm nóng bỏng.

Thân đao trơn bóng, sáng loáng, phản chiếu ánh hàn quang lấp lánh.

Lưỡi đao trông vô cùng sắc bén.

Hứa Thiên Truyện nắm chặt chuôi đao, cầm thanh đao lên, đứng dậy vung vài cái.

Trọng lượng thân đao rất vừa vặn, không nhẹ cũng không nặng, dùng vào có cảm giác vô cùng ăn khớp.

"Đã vậy anh đã chọn đao, vậy thì tôi truyền cho anh một bộ đao pháp nữa đi, nếu không thì quá lãng phí." Phong Nguyên Thanh nói, lại điểm một cái vào giữa trán Hứa Thiên Truyện.

Bộ đao pháp này là do Phong Nguyên Thanh tự mình lĩnh ngộ và tổng hợp, là một bộ đao pháp cơ bản, bao hàm lượng lớn kỹ xảo dùng đao, cũng không tính là cao thâm.

Sau khi thành thạo, cũng có thể coi là một cao thủ đao pháp.

Hứa Thiên Truyện suýt chút nữa không kiềm chế được tâm tình kích động của mình.

Những gì trải qua hôm nay, khiến anh ta cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Thế giới bỗng chốc trở nên ma huyễn.

Chương 315

“Được rồi, đợi một thời gian nữa, sau khi anh xử lý xong chuyện ở đây, thì có thể đến Quan Sơn Các ở Phan Gia Viên, Kinh Thành tìm chúng tôi.

Đến lúc đó, tôi cũng sẽ giới thiệu anh cho những người khác làm quen.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Cảm ơn Phong gia, tôi sẽ xử lý xong chuyện ở đây nhanh nhất có thể, sau đó đến Kinh Thành tìm ngài.” Hứa Thiên Truyện nói.

Lúc này anh ta lòng tràn đầy kích động, Cửu Môn, trên đạo (giới trộm mộ) danh tiếng rất lớn.

Cửu Môn đã nổi danh lẫy lừng từ mấy chục năm trước, trong thời đại cũ, giờ đây, thuận theo sự phát triển của thời đại, đã thành lập Cửu Môn Hiệp Hội, trên toàn bộ thị trường đồ cổ, cũng là một thế lực bá chủ khổng lồ.

Việc kinh doanh trải khắp mọi miền đất nước, người làm nghề đồ cổ ít nhiều đều có thể dính dáng đến họ.

Người mà Phong gia giới thiệu, nhất định đều là nhân vật cấp cao của Cửu Môn, có cơ hội quen biết những nhân vật như vậy, là điều anh ta trước đây chưa từng nghĩ tới.Sau khi thành công chiêu mộ Hứa Thiên Truyện, Phong Nguyên Thanh tặng một số phúc lợi, rồi dẫn Dương Tuyết Lỵ và hai người kia rời đi.

Hứa Thiên Truyện tiễn họ lên xe, nhìn theo họ lái xe đi xa rồi mới quay lại cửa hàng.

Anh ta còn chẳng kịp sắp xếp minh khí, liền lao đầu vào tu luyện võ đạo.

Những minh khí đó, sau khi được anh ta cho vào kho, anh ta liền về lại căn phòng ở hậu viện, nóng lòng theo công pháp trong đầu mà tu luyện.

Bản thân anh ta có nền tảng luyện võ, công phu cơ bản cũng khá vững chắc.

Liền trực tiếp bắt đầu tu luyện Hình Ý Quyền.

Sau khi làm quen một lúc với thế Tam Thể Thức, liền bắt đầu tu luyện Ngũ Hành Quyền và Thập Nhị Hình Quyền.

Từng chiêu từng thức, đều có vẻ có hình có dạng.

Mãi đến khi mồ hôi như mưa, luyện liên tục hai giờ sau mới dừng lại.

Cả bộ quyền pháp, đều đã diễn luyện vài lần.

Khiến thân thể và gân cốt quen thuộc với các động tác và tư thế kéo giãn của quyền pháp.

Sau đó, anh ta tìm vài tiệm thuốc bắc, lần lượt mua các loại dược liệu trong phương thuốc.

Chuẩn bị tối nay tiến hành ngâm thuốc.

Người luyện võ, ngoài việc bồi bổ bằng thực phẩm, còn cần kết hợp đủ loại dược liệu, để phục hồi nguyên khí cơ thể, chữa trị các vết thương ngầm do luyện võ gây ra.

Nếu không, cứ cố gắng luyện tập thì chỉ làm hỏng cơ thể.

Điểm này, dù là trong truyền thừa của chính anh ta hay những gì Phong Nguyên Thanh truyền thụ, đều được đề cập một cách cẩn trọng.Một bên khác, chỗ Phong Nguyên Thanh.

Sau khi lái xe rời khỏi cửa hàng của Hứa Thiên Truyện, mấy người lái xe đến một nơi hẻo lánh.

Xác nhận xung quanh không có người và camera giám sát, Phong Nguyên Thanh thu chiếc xe vào không gian trữ vật.

Sau đó, bốn người bắt taxi đến sân bay, đặt chuyến bay gần nhất, bay về Kinh Thành.

Vậy là sau khi đợi vài giờ, mấy người lên chuyến bay đêm, bay thẳng về Kinh Thành.

Cách này nhanh hơn lái xe nhiều, hơn nữa còn không mệt.

Sau một đêm bay, sáng sớm ngày thứ hai, máy bay đã hạ cánh xuống sân bay Kinh Thành.

Dương Tuyết Lỵ và Phong Nguyên Thanh trở về Tứ Hợp Viện.

Còn Bàn Tử và Hồ Bát Ức thì cùng nhau trở về chỗ ở của họ.

Vừa vào cổng lớn, liền thấy Trần lão gia tử đang chuẩn bị ra ngoài tập thể dục.

"Này, hai đứa về rồi à?" Trần Ngọc Lâu vuốt râu dê, cười nói.

"Vâng ạ, chúng con đi Lạc Dương về ạ." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ồ, Lạc Dương, đó là một bảo địa, khu đó cổ mộ nhiều lắm, lần này, chẳng lẽ là gặp phải ngôi mộ lớn nào sao?" "Không hổ là lão gia tử, đoán một cái trúng ngay." Phong Nguyên Thanh vỗ nhẹ một câu nịnh nọt.

"Lần này là một ngôi đại mộ Tần Hán, chủ mộ là Sở Phục Vương thời Tây Sở, chuyến này coi như là kiếm được bộn tiền rồi!" "Ồ." Trần Ngọc Lâu vừa nghe, liền biết chuyện không đơn giản, bèn hỏi: "Cơ quan trong mộ e rằng không đơn giản phải không?

Nhưng mà, có Nguyên Thanh cháu ở đây, chắc là đều không làm khó được cháu!" "Cơ quan trong mộ quả thật lợi hại, nếu cháu không

ra tay, e rằng những người đi lần này, chẳng mấy ai sống sót trở ra được!" Phong Nguyên Thanh nói.

Lời này vừa thốt ra, Trần Ngọc Lâu liền dừng tay vuốt râu, hỏi: "Là cơ quan gì mà lại ác độc đến thế?" "Tuyệt Hộ Môn, Tử Nhân Tường; yêu lang quỷ vật, hoạt nhân binh dũng, mỗi cái đều không đơn giản." "Ừm ~, có Nguyên Thanh cháu là nhân vật thần tiên như vậy ở đây, những thủ đoạn chí mạng đối với người thường này, đối với cháu e rằng chẳng đáng nhắc tới." Trần Ngọc Lâu nói.

"Ha ha, lão gia tử quá khen rồi.

Ngài định ra ngoài tập thể dục à?" Phong Nguyên Thanh cười hỏi.

"Phải rồi, mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm, luyện tập một chút, cơ thể khỏe mạnh, còn có thể sống thêm vài năm nữa chứ, ha ha ~" Trần Ngọc Lâu cười nói.

"Vậy chúng con không làm chậm trễ việc tập luyện của ngài nữa, xin phép về nghỉ ngơi trước." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ừm, các cháu trên đường cũng mệt rồi, mau đi nghỉ đi." Trần Ngọc Lâu nói xong, liền chống gậy đi ra ngoài.

Ở đây lâu như vậy, Trần Ngọc Lâu đã sớm hòa nhập với những người hàng xóm xung quanh.

Mấy ông bà cô chú đó, đều thích trò chuyện với Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu bản thân rất giỏi nói chuyện, kể chuyện thì rành rọt, lại còn biết xem bói.

Ở khu này ông rất được hoan nghênh.

Vừa ra cửa, liền gặp mấy ông bà cô chú thường cùng ông tập thể dục, mấy người sánh bước cùng ông, cùng nhau đi về phía công viên nhỏ quen thuộc.

Suốt dọc đường nói cười rộn rã, thật là vui vẻ.

"Có một đám ông bà cô chú như vậy bầu bạn, lão gia tử chắc sẽ không cảm thấy cô đơn nữa rồi." Dương Tuyết Lỵ nhìn Trần lão gia tử đang trò chuyện vui vẻ với mấy ông bà cô chú mà cảm khái.

"Chúng ta ở bên lão gia tử không nhiều thời gian, có một đám bạn chơi như vậy ở bên, cũng có thể thay chúng ta bầu bạn với ông, ít nhất cũng giảm bớt sự cô đơn." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

Sau đó, hai người trở về phòng, nghỉ ngơi.

Mặc dù trên máy bay hai người đã nghỉ ngơi vài giờ, nhưng ngồi nghỉ không thoải mái bằng nằm.

Từ sau khi tu luyện, cả hai đều có tinh lực dồi dào, nhưng Dương Tuyết Lỵ hiện tại vẫn chưa thể hoàn toàn không nghỉ ngơi.

Lực lượng tinh thần vẫn chưa mạnh mẽ đến mức đó, vẫn cần ngủ để phục hồi tinh thần.

Nhưng cùng với việc tu vi tăng lên, nhu cầu về giấc ngủ sẽ ngày càng ít đi.

Dương Tuyết Lỵ rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Phong Nguyên Thanh thì ôm Dương Tuyết Lỵ nhắm mắt dưỡng thần.

Thực chất là đang sắp xếp những gì thu được trong khoảng thời gian này.

Huyễn Hồn Châu, có thể luyện chế thành một pháp bảo phòng ngự linh hồn, đồng thời cũng có thể nuôi dưỡng, làm lớn mạnh lực lượng linh hồn.

Còn có hai bản công pháp.

Thái Âm Luyện Hình Thuật, có thể mượn lực nguyệt hoa để tu

luyện.

Lực nguyệt hoa, đối với linh hồn mà nói, là một loại thuốc bổ tuyệt vời.

Ngay cả ở cảnh giới của Phong Nguyên Thanh, cũng có thể phát huy tác dụng.

Đối với những người dưới Hóa Thần, hiệu quả càng rõ rệt.

Công pháp có thể làm lớn mạnh linh hồn, nguyên thần là vô cùng hiếm có.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến số lượng tu sĩ cao giai hiếm hoi.

Thái Âm Luyện Hình Thuật, với tư cách là công pháp trực thông Thi Giải Tiên, chủ yếu tu luyện chính là lực lượng nguyên thần.

Chương 316

Đương nhiên nó đối với việc cường hóa thân thể cũng rất tốt.

Chỉ là, không phù hợp với người không đi theo lộ tuyến Thi Giải Tiên.

Cái thai nguyệt sau khi bị ngọc hóa, trải qua mấy trăm năm lột xác thành người, cũng đã không còn là huyết nhục chi khu nguyên bản nhất.

Mà là đã được luyện chế thành một loại pháp bảo.

Lấy thân thể làm pháp bảo, nguyên thần ký thác trong đó, thi giải thăng tiên.

Có Phong Nguyên Thanh ở đây, Dương Tuyết Lỵ tự nhiên không cần đi con đường Thi Giải Tiên.

Tục ngữ nói, một người đắc đạo, gà chó thăng thiên.

Phong Nguyên Thanh có thể thành tựu Thiên Tiên.

Đương nhiên sẽ không để Dương Tuyết Lỵ đi con đường Thi Giải Tiên hạ thừa nhất.

Con đường Thiên Tiên tuy khó đi, nhưng không phải chỉ có thể một bước trực thông Thiên Tiên.

Có thể trước tiên tu thành Nhân Tiên, Quỷ Tiên, Địa Tiên,... sau đó mới tu đến Thiên Tiên.

Chuyện này thì không cần vội.

Với tư cách là tu sĩ, Dương Tuyết Lỵ phục hồi tinh thần mệt mỏi cũng rất nhanh.

Vài giờ sau, còn chưa đến 9 giờ, Dương Tuyết Lỵ đã tỉnh dậy với

tinh thần tràn đầy.

Dương Tuyết Lỵ nằm trong lòng Phong Nguyên Thanh, ngửi mùi hương thanh thoát tỏa ra từ người anh, nhất thời có chút đắm chìm.

Phong Nguyên Thanh thấy Dương Tuyết Lỵ tỉnh lại, cũng nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô.

Mấy ngày ở Lạc Dương, hai người không có song tu.

Xa nhau mấy ngày rồi.

Lập tức, khí tức tình dục dâng trào.

Hai người thuận theo tâm ý, bắt đầu triền miên.

Phong Nguyên Thanh nâng cằm Dương Tuyết Lỵ lên, hôn xuống.

Không khí càng trở nên nồng nhiệt.

Nhật sơ trường, phong chính noãn, hảo tương thân, giải la thường, thí triển phương thanh.

Lưỡng tương khán, mãn mục sinh xuân.

Giá hoan ngu, tiệm nhập giai cảnh, bất phụ xuân tâm.

Phòng ngủ, xuân quang chợt hiện.

Sau một trận song tu, tu vi của Dương Tuyết Lỵ đã phá vỡ bình cảnh Trúc Cơ.

Thuận lợi tiến vào cảnh giới Trúc Cơ.

Đến cảnh giới Trúc Cơ, tu sĩ mới được coi là nhập môn.

Thực lực của tu tiên giả mới sơ bộ phát huy ra một cách hoàn chỉnh.

Coi như là thật sự thể hiện ra sự cường đại của tu tiên giả.

Cảnh giới Trúc Cơ, chân khí pháp lực trong cơ thể hóa lỏng thành

chân nguyên pháp lực.

Về chất lượng và số lượng, so với kỳ Luyện Khí, có sự đề thăng cực lớn.

Thần thức sơ sinh, rất nhiều pháp thuật mới thật sự triển hiện ra uy lực.

Có thể dùng thần niệm ngự vật, ngự khí phi hành.

Thật sự thể hiện ra phong thái tiên gia.

Tu vi Dương Tuyết Lỵ đột phá, tâm tình rất tốt, vì để củng cố tu vi, lại kéo Phong Nguyên Thanh đại chiến ba trăm hiệp.

Sau một trận hoan ái, thời gian đã đến giữa trưa.

Chiều.

Dương Tuyết Lỵ đang ngồi tọa thiền tu luyện trong tĩnh thất, làm quen với cảnh giới vừa đột phá và thực lực tăng tiến.

Còn Phong Nguyên Thanh thì ở một tĩnh thất khác.

Đầu tiên là thắp một nén hương cho Tam Thanh Tổ Sư.

Sau đó, tĩnh tâm dưỡng khí.

Niệm tụng Tịnh Khẩu Thần Chú, Tịnh Tâm Thần Chú, Tịnh Thân Thần Chú.

Hoàn toàn tịnh hóa thân tâm.

Sau đó, anh lấy ra phần thưởng lớn nhất từ chuyến đi Phục Vương Huyền Cung lần này.

Hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa.

Thái Dương Chân Hỏa, trong toàn bộ giới tu tiên, thậm chí chư thiên vạn giới, đều là thần hỏa có uy danh hiển hách.

Là lửa dương cực, vạn vật đều cháy, oai phong bá đạo.

Nhưng mà, hỏa chủng mà hệ thống ban thưởng này lại hiển nhiên dị thường ôn hòa, không nhìn ra một chút bá đạo nào.

Dù sao cũng không phải là Thái Dương Chân Hỏa hoàn chỉnh.

Nhưng bản chất của nó có nghĩa là, cho dù nó chỉ là một đạo hỏa chủng, vẫn có một tia bá đạo ẩn sâu trong đó.

Phong Nguyên Thanh ý niệm khẽ động, rút ra từ hệ thống hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa kia.

Một viên hỏa chủng màu vàng kim lơ lửng trước mắt.

Trong tĩnh thất, nhiệt độ đột nhiên tăng lên mấy độ.

Một luồng sức mạnh nóng rực không ngừng tỏa ra từ viên hỏa chủng bé nhỏ này.

Hỏa chủng lớn bằng quả óc chó, nhưng lại phát ra ánh sáng và nhiệt lượng vô hạn.

Cả tĩnh thất được chiếu sáng rực rỡ hơn rất nhiều.

Từ hỏa chủng, Phong Nguyên Thanh cảm nhận được vài loại sức mạnh: quang minh, nóng rực, dương cương, thiêu đốt, bạo liệt, v.v.

Đây đều là các dạng biểu hiện của sức mạnh Thái Dương Chân Hỏa.

Phong Nguyên Thanh sử dụng Tọa Hỏa chi thuật trong Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật.

Đây là thần thông pháp thuật liên quan đến hỏa diễm, bao gồm vô số phương pháp vận dụng và luyện hóa lực lượng hỏa diễm.

Anh đưa tay ra, vận khởi pháp lực trong lòng bàn tay, bao bọc lấy hỏa chủng.

Thái Dương Chân Hỏa không gì không thiêu đốt, ngay cả pháp lực

cũng vậy.

Pháp lực của Phong Nguyên Thanh vừa chạm vào hỏa chủng liền lập tức bị hỏa diễm đốt cháy.

"Hừ?" Phong Nguyên Thanh nhíu mày, nhận ra rằng việc luyện hóa hỏa chủng này e rằng không dễ dàng.

Chương 317

Tuy nhiên, do Phong Nguyên Thanh tu luyện 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh》, chất lượng pháp lực của anh vô cùng cao, trong đó ẩn chứa một tia Tiên Thiên Nhất Khí.

Ngay cả Thái Dương Chân Hỏa này muốn thiêu đốt nó cũng cần một quá trình.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền mạnh mẽ tăng lượng pháp lực truyền ra.

Lượng lớn pháp lực tụ tập trên lòng bàn tay, hình thành một quả cầu pháp lực màu trắng tinh oánh rực rỡ, bao vây lấy hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa.

Cùng với việc hỏa chủng không ngừng thiêu đốt pháp lực của Phong Nguyên Thanh, thể tích hỏa chủng cũng không ngừng lớn dần.

Uy lực của Thái Dương Chân Hỏa cũng dần dần mạnh lên.

Kéo theo đó là độ khó luyện hóa cũng tăng lên.

Phong Nguyên Thanh quả quyết phóng xuất thần thức, thâm nhập vào sâu trong hỏa chủng.

Một cảm giác bỏng rát đau nhói mạnh mẽ truyền đến.

"Hít ~" Thần thức của Phong Nguyên Thanh bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, cảm giác đau nhói truyền thẳng đến Nguyên thần.

Thần thức là sự kéo dài của Nguyên thần.

Thần thức bị thiêu đốt cũng giống như Nguyên thần bị thiêu đốt vậy.

Tuy nhiên, sức mạnh thần thức của Phong Nguyên Thanh cũng

vượt xa những người khác cùng cảnh giới, vô cùng kiên cường.

Phong Nguyên Thanh cắn răng chịu đựng nỗi đau linh hồn bị thiêu đốt, đưa thần thức thâm nhập vào sâu trong hạt nhân hỏa chủng.

Đó là một không gian màu vàng kim.

Bốn phương tám hướng, đều là Thái Dương Chân Hỏa màu vàng kim.

Còn ở vị trí trung tâm nhất, là một ngọn lửa màu vàng thẫm hơn.

Hình thái của nó không chỉ là hình thái của hỏa diễm.

Đôi khi, nó còn hiển hóa thành hình thái một con Tam Túc Kim Ô.

Toàn thân lông vũ rõ ràng, ba vuốt sắc bén ngang trước thân, tỏa ra một luồng khí tức đường hoàng uy nghiêm.

Nhưng nó không có thần trí, chỉ là quy tắc của hỏa chủng hiển hóa mà thôi.

Đây chính là hạt nhân của hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa.

Phong Nguyên Thanh nhẫn nhịn đau đớn, nhưng tâm thần vẫn bình tĩnh, không vội vàng.

Thần thức một mực thâm nhập, đến trước Tam Túc Kim Ô, mạnh mẽ chui vào bên trong cơ thể nó, lưu lại ấn ký Nguyên thần.

Luyện hóa sơ bộ thành công.

Theo ấn ký Nguyên thần được đánh vào, ý thức của Phong Nguyên Thanh liền nhập chủ hỏa chủng này.

Cảm giác nóng rực lập tức biến mất.

Anh đột nhiên nảy sinh một cảm giác, anh có thể khống chế hỏa chủng này.

Thế là, anh thao túng nó, thu liễm ánh sáng và nhiệt lượng của hỏa

chủng lại.

Lập tức, luồng cảm giác nóng rực kia biến mất vô ảnh vô tung.

Nhiệt độ trong tĩnh thất cũng dần dần giảm xuống.

Ánh sáng cũng lập tức thu liễm.

Toàn bộ hỏa chủng biến thành một quả cầu nhỏ màu vàng kim, như thể làm bằng vàng, lơ lửng trong lòng bàn tay Phong Nguyên Thanh.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh đã hoàn toàn luyện hóa hỏa chủng này.

Ý niệm khẽ động, Phong Nguyên Thanh lập tức thu hỏa chủng vào Đan Điền.

Trong Đan Điền, pháp lực của Phong Nguyên Thanh tụ tập thành một biển cả mênh mông vô tận.

Cùng với việc hỏa chủng tiến vào, nó lơ lửng phía trên biển cả mênh mông ấy.

Phong Nguyên Thanh điều khiển hỏa chủng không ngừng chìm xuống, chìm thẳng xuống đáy biển.

Hỏa chủng vừa tiếp xúc với biển pháp lực mênh mông, liền mạnh mẽ bốc lên một trận liệt diễm màu vàng kim.

Trên mặt biển, lập tức cuộn lên những con sóng dữ dội.

Một xoáy nước khổng lồ hiện ra.

Mà ở trung tâm xoáy nước, chính là hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa.

Lượng pháp lực khổng lồ, theo sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, càng trở nên ngưng luyện hơn.

Tạp chất trong đó bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu rụi, biến thành dưỡng chất cho hỏa chủng trưởng thành.

Trong không gian Đan Điền, hỏa chủng không ngừng lớn mạnh.

Chân nguyên pháp lực, sau khi bị thiêu đốt, tuy số lượng giảm đi, nhưng chất lượng lại được nâng cao.

Pháp lực vốn ở dạng lỏng, dần dần trở nên đặc sệt, giống như một cốc nước đường, sau khi bị nhiệt độ cao làm bốc hơi nước, biến thành siro đường đặc quánh.

Không ngừng ngưng luyện.

Cùng với việc hỏa chủng không ngừng trưởng thành, hiệu suất và tốc độ thiêu đốt ngưng luyện pháp lực càng lúc càng cao, càng lúc càng nhanh.

Sau mấy giờ thiêu đốt ngưng luyện, toàn bộ pháp lực trong Đan Điền giảm đi một nửa.

Biển cả mênh mông ban đầu, biến thành một hồ nước khổng lồ.

Màu sắc cũng biến thành màu trắng ngọc thẫm lấp lánh quang hoa.

Pháp lực càng trở nên ngưng luyện hơn.

Linh cảm chợt bùng nổ, linh cơ khẽ động trong đầu Phong Nguyên Thanh.

Anh tiếp tục dùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt pháp lực đã ngưng luyện này.

Dùng phương pháp luyện đan, không ngừng ngưng tụ, nén pháp lực.

Cuối cùng, những chân nguyên pháp lực này hình thành một viên Chân đan pháp lực khổng lồ, lơ lửng phía trên Thái Dương Chân Hỏa.

Mà viên đan hoàn này vẫn không ngừng nén lại, nhỏ dần.

Cuối cùng, trong không gian Đan Điền, một viên Chân đan pháp lực phát ra ánh sáng trắng rực rỡ, lơ lửng trên một hồ chân nguyên.

Còn Thái Dương Chân Hỏa thì lơ lửng phía dưới Chân đan pháp lực, tiếp tục không ngừng thiêu đốt tôi luyện pháp lực.

Viên Chân đan pháp lực này được ngưng luyện từ pháp lực của Phong Nguyên Thanh.

Hạt nhân của nó chính là Tiên Thiên Nhất Khí trong 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh》 mà Phong Nguyên Thanh tu luyện, một đạo Tiên Thiên Nhất Khí hoàn chỉnh.

Đó là một đạo Tiên Thiên Nhất Khí hoàn chỉnh được ngưng luyện từ tất cả Tiên Thiên Nhất Khí trong pháp lực của anh.

Hình thái của nó chính là một đạo phù văn, tương ứng với Đạo đài phù văn trong Thức Hải.

Viên Chân đan này không phải là Kim Đan.

Nó chỉ đơn thuần là thể ngưng tụ của pháp lực mà thôi.

Kim Đan, chính là sự ngưng kết Tinh Khí Thần của một người mà thành.

Chương 318

Hỗn nguyên vô cấu, tròn xoe lấp lánh vàng rực.

Là đạo quả đầu tiên của Kim Đan đại đạo.

Toàn bộ tu vi của người tu đạo đều nằm trên Kim Đan này.

Một khi Kim Đan viên mãn, liền có thể dựng dục ra Nguyên Anh, tiến tới trưởng thành thành Nguyên thần.

Viên Chân đan pháp lực của Phong Nguyên Thanh không có công hiệu này.

Hơn nữa, anh tu luyện 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh》, đi không phải con đường Kim Đan đại đạo, mà là một loại con đường Nguyên thần pháp khác.

Hai con đường này không giống nhau.

Nguyên thần pháp cổ xưa hơn, đòi hỏi tư chất và tài nguyên hơn.

Kim Đan đại đạo được sáng tạo ra chuyên để làm suy yếu ảnh hưởng của tư chất và tài nguyên.

Đối với thiên tài mà nói, sự khác biệt giữa hai loại pháp này không quá lớn.

Nhưng đối với người có tư chất kém hơn một chút, trăm năm cũng không thể tu được Nguyên thần pháp.

Vì vậy, Kim Đan pháp mới ra đời, và dần dần trở thành chủ lưu của tu đạo.

Thành công luyện hóa hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa xong, hỏa chủng cắm rễ trong Đan Điền.

Pháp lực lưu chuyển khắp thân thể, khi đi qua Đan Điền đều bị

Chân Hỏa thiêu đốt ngưng luyện.

Sau khi hội nhập vào Chân đan, rồi lại từ Chân đan chảy ra, lưu chuyển dọc theo kinh mạch khắp châu thân, hình thành chu thiên đại tuần hoàn.

Giống như máu chảy trong mạch máu, tư dưỡng toàn thân trong ngoài, ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài.

Pháp lực chất lượng cao lại mang đến cho thân thể Phong Nguyên Thanh một lần cường hóa sâu sắc hơn.

Thân thể, pháp thể của anh càng trở nên cường đại.

Trải qua một ngày một đêm công phu, toàn bộ pháp lực trong cơ thể Phong Nguyên Thanh đã được tôi luyện một lần.

Kéo theo đó, toàn bộ không gian Đan Điền cũng mở rộng thêm một vòng, và càng thêm vững chắc.

Đến đây, hỏa chủng kia, sau khi luyện hóa lượng lớn "tạp chất" trong pháp lực, lúc này đã từ một hỏa chủng bé nhỏ, trưởng thành thành một ngọn lửa lớn bằng nắm tay.

Trong ngọn lửa đang bập bùng, đôi khi hiển hóa ra một thần cầm thần tuấn với phong thái oai hùng, toàn thân vàng rực, bụng sinh ba vuốt, chấn động cánh muốn bay.

Lắng nghe kỹ phảng phất còn có thể nghe thấy tiếng hót của nó.

Thấy Đan Điền đã tôi luyện hoàn thành.

Phong Nguyên Thanh ý niệm khẽ động, điều khiển ngọn lửa, từ đường thông đạo giữa Đan Điền và Thức Hải, bay lên Thức Hải.

Đó là nơi căn cơ toàn thân của Phong Nguyên Thanh trú ngụ.

Một cự thụ màu đồng xanh sừng sững trong Thức Hải, cành nhánh đan xen ngang dọc, phía trên đã mọc ra rất nhiều lá non xanh

biếc.

Còn rễ cây thì xuyên thấu bức tường hư không, thâm nhập vào nơi vô tận minh minh bất khả tri, lấy dinh dưỡng.

Không gian Thức Hải là một không gian hư huyễn, nằm giữa hư và thực, kích thước của nó không thể đo lường, có thể nói là vô hạn lớn.

Cự thụ chống trời chống đất này, cắm rễ trong Thức Hải, nhưng lại không hề tỏ ra chật chội.

Còn Đạo đài chín tầng của Phong Nguyên Thanh thì tọa lạc trên một cành cây ở đỉnh cự thụ.

Trên Đạo đài, vô số ấn ký quy tắc, vết tích đại đạo đan xen bao quanh, hình thành một đồ án kỳ dị vô cùng huy hoàng.

Trên tầng thứ chín, Nguyên thần tiểu nhân của Phong Nguyên Thanh đang tọa trấn trung tâm.

Sau đầu, còn có một tầng quang huy mỏng manh tỏa ra.

Ngọn lửa vừa từ Đan Điền bay lên, lơ lửng tĩnh lặng phía trên phía đông Đạo đài, tựa như một vầng mặt trời lơ lửng trên không, bất động vĩnh cửu.

Ở phía nam Đạo đài, còn có mấy cây non bé nhỏ, cắm rễ trên Đạo đài.

Đó chính là những cây non mọc ra từ ba lôi chủng mà Phong Nguyên Thanh luyện chế.

Phía trên chúng, treo mỗi cây một quả.

Một quả trắng tinh, một quả trắng pha vàng, một quả đen như mực.

Tương ứng với Thiên Lôi, Dương Lôi, Âm Lôi.

Lúc này, chúng đã gần như thành thục.

Sau chuyến đi Lạc Dương, Phong Nguyên Thanh tế ra Lôi Tổ Bảo Cáo, triệu hoán Thiên Đạo Thần Lôi xong.

Mấy cây non này trong cơ thể Phong Nguyên Thanh vùn vụt lớn lên, tốc độ trưởng thành có thể nhìn thấy bằng mắt thường nhanh hơn mấy lần.

Đến nỗi, mới chỉ một năm công phu, đã gần như thành thục rồi.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, liền dẫn động pháp lực, lưu chuyển, cung cấp dưỡng chất cho cây non.

Khiến cây non trưởng thành lại tăng tốc thêm mấy phần.

Phong Nguyên Thanh lại nhớ đến, lúc đó khi dẫn động Thiên Đạo Thần Lôi, luồng ý chí thẩm phán uy áp thiên địa kia.

Khi đó anh ở gần nhất, cảm nhận rõ nhất sự cường đại của ý chí thẩm phán đó.

Lôi đình, chính là then chốt của âm dương, là căn bản để hiệu lệnh vạn vật.

Vì vậy, không có lôi đình, thì không thể cai quản Tam Giới.

Bởi lẽ lôi, là loại, là sự xuất hiện của vạn loại mà khởi sinh quần phẩm.

Là cơ hội sinh sát nguyên thủy vậy.

Lôi đình, là sự hiển hóa trực tiếp nhất của Thiên Đạo khảo nghiệm, thẩm phán vạn vật chúng sinh.

Phong Nguyên Thanh đã giữ lại một phần ý chí thẩm phán mà mình cảm nhận được khi đó.

Lúc này, tất cả được anh rót vào cây non Thiên Lôi màu trắng tinh.

Cùng với việc ý chí thẩm phán này được rót vào, quả Thiên Lôi lại một lần nữa xảy ra biến hóa, sản sinh một loại thuế biến nào đó.

Lôi đình trên quả càng trở nên dày đặc, trong đó tựa hồ đang thai nghén một thứ gì đó đặc biệt.

Mấy quả lôi đình này vốn dĩ đã đạt đến lúc thành thục, lúc này lại được gia tốc thai nghén.

Rất nhanh, quả chín cuống rụng.

Khoảnh khắc quả rụng xuống, cây non cung cấp dưỡng chất cho nó trưởng thành nhanh chóng khô héo.

Toàn bộ dưỡng chất đã bị quả lôi đình hấp thụ hết, trưởng thành thành một lôi đình chân chính.

Ba đạo lôi đình, sau khi thành thục, liền theo ý niệm của Phong Nguyên Thanh, hóa thành ba hình tượng: Thẩm phán chi nhẫn màu trắng thuần khiết, Thẩm phán chi thương màu vàng trắng, Âm Lôi chi cổ màu đen như mực.

Lơ lửng trên không trung phía nam.

Phát ra vô số lôi đình, biến khu vực đó thành một biển lôi đình mênh mông.

Trong đó, ba màu đen, trắng, vàng đan xen.

Đôi khi mơ hồ có từng trận tiếng nổ vang vọng truyền ra từ trong đó.

Còn ba đạo lôi đình này, đã phân ra một tia sức mạnh, hóa thành hình tượng thu nhỏ, bao quanh Nguyên thần tiểu nhân của Phong Nguyên Thanh.

Chương 319

Giống như các hành tinh quay quanh một ngôi sao.

Khiến thân thể Nguyên thần của Phong Nguyên Thanh trông càng thêm thần thánh, uy nghiêm.

Nói về không gian Thức Hải này, trước khi tu thành Nguyên thần, nó tồn tại giữa hư và thực trong Nê Hoàn Cung đại não.

Còn sau khi tu thành Nguyên thần, không gian Thức Hải này lại liên thông với Nguyên thần.

Vừa ở trong não hải, vừa ở trong Nguyên thần.

Vừa ở nơi này, lại vừa ở nơi kia.

Giữa hư và thực, vị trí không cố định.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại dẫn động một tia sức mạnh Thái Dương Chân Hỏa, rót vào trong Nguyên thần.

Phong Nguyên Thanh lúc này vẫn đang ở cảnh giới Âm Thần.

Tuy rằng, đã trong quá trình thuế biến hướng Dương Thần.

Nhưng âm chỉ trong Nguyên thần vẫn còn không ít.

Hơn nữa, những âm chỉ còn lại này, bằng thủ đoạn thông thường, càng khó luyện hóa.

Cần công phu thủy mài, để từ từ luyện hết chúng.

Bây giờ có Thái Dương Chân Hỏa giúp đỡ, có thể rút ngắn đáng kể thời gian này.

Thái Dương Chân Hỏa, là sức mạnh dương cực, đường hoàng bá đạo.

Vừa tiến vào trong Nguyên thần, Phong Nguyên Thanh đã cảm nhận được tốc độ luyện hóa âm chỉ trong Nguyên thần tăng lên một đoạn.

Đây vẫn là khi anh chưa phóng thích uy lực của Chân Hỏa.

Đồng thời, Phong Nguyên Thanh còn cảm nhận được một luồng ý niệm ấm áp thấm sâu vào linh hồn.

Giống như toàn thân đang ngâm mình trong suối nước nóng, khiến người ta thư thái, thả lỏng.

Còn những âm chỉ đó, thì hóa thành củi mới, trở thành dưỡng liệu cho Thái Dương Chân Hỏa trưởng thành.

Cùng với việc Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt luyện hóa, thân thể Nguyên thần của Phong Nguyên Thanh càng trở nên thông thấu, thậm chí ẩn ẩn phát ra từng tia kim quang.

Phong Nguyên Thanh cảm nhận một chút khả năng chịu đựng của Nguyên thần mình.

Phát hiện mức độ này căn bản không đáng kể, còn xa mới đạt đến giới hạn.

Thế là Phong Nguyên Thanh ý niệm khẽ động, từ từ tăng cường hoạt lực của Thái Dương Chân Hỏa.

Luồng ý niệm ấm áp kia cũng dần dần tăng nhiệt, từ từ trở nên nóng rực.

Tốc độ luyện hóa âm chỉ Nguyên thần đột nhiên tăng lên một đoạn.

Đồng thời, Nguyên thần trải qua tôi luyện bằng Thái Dương Chân Hỏa, cũng càng trở nên kiên cố ngưng thực hơn, từ từ hóa thành thực thể.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến một khoảnh khắc nào đó.

"Đông ~" Trong Nguyên thần vang lên một đạo thiên địa chi âm, như tiếng trống sấm.

Phong Nguyên Thanh đã đột phá một tầng ngăn cách, thuận lợi tiến vào cảnh giới Dương Thần.

Trong minh minh, thiên địa có cảm ứng.

Bầu trời buổi chiều, hiện lên một tầng tử khí nhàn nhạt.

Đồng thời kèm theo những luồng hà quang trắng tinh rực rỡ.

Trong chốc lát, như cảnh tiên giáng trần.

Dị tượng thiên địa đột nhiên tăng lên, làm kinh động rất nhiều người.

Đầu tiên phải kể đến là những môn phái tu luyện truyền thừa trong các danh sơn đại xuyên.

Trong số họ, có những lão cổ đổng bị hạn chế bởi linh khí thiên địa, bị mắc kẹt ở cảnh giới Trúc Cơ, Kim Đan, v.v.

Dị tượng do người tu luyện gây ra này đã thu hút sự chú ý của họ.

Tại Long Hổ Sơn, Thiên Sư Phủ, Thiên Sư đương đại Trương Chi Duy ngẩng đầu lặng lẽ nhìn khí tím bao phủ bầu trời, lẩm bẩm: "Tử khí đông lai, có thánh hiền xuất thế, chỉ là không biết là vị thần thánh phương nào?" Tại Võ Đang Sơn, Mao Sơn, Giáo phái Tát Mãn Đông Bắc và các thế lực khác.

Người có thực lực mạnh nhất đều ngẩng đầu nhìn trời, trầm mặc không nói.

Lại có một nhóm người ẩn mình trong bóng tối cũng cảm nhận được dị tượng này trong minh minh.

Như người nhà họ Uông ẩn mình ở sa mạc biên giới phía tây bắc, bộ phận vận toán thần bí của họ đã chú ý đến dị tượng này và đang nỗ lực tính toán.

Xa xôi bên kia đại dương ở nước Mễ, lúc này đang là bình minh.

Sắc tím trên bầu trời, mang theo ánh sáng lung linh rực rỡ, chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn, rất khó không chú ý tới.

Chỉ là Khâu Đức Khảo phản ứng chậm hơn một chút, mãi đến khi trời sáng mới biết được hiện tượng này qua báo cáo của cấp dưới.

Nhưng những người này đều không thể nhìn ra điều gì đặc biệt.

Thế là họ nảy sinh ý nghĩ, bảo A Ninh và những người khác được phái về trong nước thăm dò tin tức, rồi truyền đạt cho họ.

Người của Cửu Môn cũng có một số người chú ý đến dị tượng này.

Đặc biệt là Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn.

Thậm chí còn nghi ngờ, liệu "người kia" đã đạt được thành quả gì rồi!

Còn Tứ phái, Phát Khâu, Bàn Sơn, đã suy tàn.

Truyền nhân Mạc Kim, chính là Hồ Bát Ức và Bàn Tử.

Họ tự nhiên cũng nhìn thấy dị tượng trên bầu trời.

Mặc dù không nhìn ra điều gì, nhưng họ cảm thấy, việc này hẳn có liên quan đến Phong Nguyên Thanh, đến lúc đó hỏi sẽ biết.

Tá Lĩnh, trừ Trần Ngọc Lâu lão gia tử ra, những người còn lại, năm xưa đã tan rã, người chết thì chết, kẻ chạy thì chạy, cơ bản đều không có bản lĩnh gì đặc biệt, bây giờ chỉ là một đám hán phỉ và thổ phu tử bình thường.

Còn trong thế giới sâu thẳm.

Chúc Long Đại thần ở nơi sâu nhất, tự nhiên cũng biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ trong một niệm anh ta có thể biết tất cả mọi chuyện trên thế giới này, chỉ là không để ý, ngay cả một tia ánh mắt cũng không chiếu tới.

Còn vị Tinh Tuyệt Nữ Vương kia thì lại chú ý tới, rất nhanh cô ta đã phát hiện ra nguồn gốc tạo nên dị tượng.

Chính là Phong Nguyên Thanh, người mà cô ta từng hạ hình chiếu gặp một lần.

Phong Nguyên Thanh đã đột phá Dương Thần, chỉ còn một bước nữa là thành tiên.

Rất nhanh, sẽ bước vào cùng tầng thứ với cô ta.

Nhìn một cái xong, Nữ Vương khẽ cười một tiếng, liền không tiếp tục chú ý đến Phong Nguyên Thanh nữa.

Sau đó, còn có những ám tử do Vực Sâu bố trí.

Những người bị nhiễm khí tức Vực Sâu, âm mưu thi giải hoặc hóa thi thành tiên.

Khí tức Vực Sâu ẩn giấu trong cơ thể.

Dị tượng lần này đã kinh động những ý chí ẩn chứa trong khí tức này.

Họ cảm nhận được một luồng cảnh báo tinh thần, đánh thức họ, đó là một luồng ác ý mạnh mẽ, chuyên nhắm vào họ.

Chương 320

Chỉ là họ vẫn đang tiềm phục, không thể giao tiếp với nhau.

Kẻ phụ thân, lại là từng cỗ thi thể, muốn động cũng không động được.

Chỉ có thể lặng lẽ tiếp tục tiềm phục, chờ đợi ngày thi thể này phát huy tác dụng.

Cùng với việc Phong Nguyên Thanh đột phá, giữa thiên địa, tựa hồ đã mở ra một loại hạn chế nào đó.

Tiến trình khôi phục linh khí đột nhiên tăng tốc.

Nếu trước đây là tiến độ chậm chạp trên đường cao điểm buổi sáng và tối trong thành phố, thì bây giờ, là phóng xe trên đường cao tốc.

Tốc độ đột nhiên tăng lên mấy lần.

Không chỉ vậy, hạn chế thiên địa được phá vỡ.

Những vị cao nhân tiền bối bị thế giới hạn chế kia, từng người từ trong tư thế tĩnh tọa khô héo, mở bừng hai mắt, tỉnh lại.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ khó tin và phấn khích.

Bình cảnh đã kiên cố kẹt cứng họ tiếp tục đột phá, đột nhiên nới lỏng ra.

Bình cảnh đó trước đây kiên cố đến mức nào, kiên bất khả tồi.

Ngay cả những thiên tài tiền bối trăm năm khó gặp cũng hóa thành một nắm hoàng thổ dưới bình cảnh đó.

Hơn nữa linh khí thế giới còn không ngừng suy giảm, duy trì cảnh giới đã rất khó khăn rồi.

Họ cũng đối mặt với vấn đề này.

Chỉ là, hôm nay, bình cảnh này lại nới lỏng ra?

Thực sự quá đỗi kinh hỉ.

Những lão cổ đổng này, nới lỏng gân cốt, cẩn thận cảm nhận sự biến hóa của thế giới bên ngoài.

Vẻ kinh hỉ trên mặt càng thêm nồng đậm.

Đại hoàn cảnh thiên địa đang hồi phục, linh khí đã khôi phục!

Đối với họ mà nói, đây là tin tức tốt trời ban, không còn phải như các tiền bối trước đây, bị mắc kẹt trong cảnh giới Kim Đan Nguyên Anh.

Còn có khả năng tiếp tục đột phá lên cao hơn.

Cảnh giới vốn dĩ đã sa sút, hoặc sắp sa sút của họ, theo việc họ hấp thu luyện hóa linh khí, đang dần dần khôi phục.

Nơi họ trú ngụ, đều là gần các nút linh khí địa mạch, linh khí ở đó vượt xa những nơi khác.

Từng người đều dốc hết sức lực, muốn nhanh chóng truy hồi tu vi đã mất.

Chỉ là, điều này vẫn cần thời gian.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi này, khắp nơi trên thế giới, đều có những ẩn giả bị kinh động.

Còn trong tĩnh thất.

Sau khi Phong Nguyên Thanh đột phá Dương Thần, đang tĩnh lặng cảm ngộ những pháp tắc đại đạo thiên địa này.

Khoảnh khắc đột phá đó, quy tắc thiên địa gia thân, tẩy lễ cho anh.

Phong Nguyên Thanh chìm đắm trong biển quy tắc, không ngừng

hấp thụ sức mạnh, tri thức.

Không lâu sau, Phong Nguyên Thanh liền tỉnh lại.

Đó là do quy tắc thiên địa đã bài xích anh ra.

Chỉ vài phút ngắn ngủi đã là giới hạn hiện tại của Phong Nguyên Thanh.

Nếu tiếp tục chìm đắm trong đó, sẽ bị mê thất, đến lúc đó, sẽ không tỉnh lại được, biến thành người thực vật, cho đến khi Nguyên thần tiêu tán, bị quy tắc đại đạo thiên địa đồng hóa.

Phong Nguyên Thanh mở bừng hai mắt, trong ánh mắt xẹt qua một tia tiếc nuối.

Cơ hội trực diện quy tắc đại đạo thiên địa như vậy không nhiều.

Người thường càng không cần nghĩ tới.

Bước vào cảnh giới Dương Thần, Nguyên thần của Phong Nguyên Thanh đã trở thành một thực thể, giống như người thật, chỉ là không phải thân thể huyết nhục.

Thái Âm Ngọc Thể được luyện ra từ nguyệt thai thuế biến bởi Thái Âm Luyện Hình thuật, ngược lại có hiệu quả tương tự.

Chỉ có điều, như vậy sẽ mất đi nhục thân.

Còn Dương Thần, lại là một sự tồn tại giống như hóa thân bên ngoài, không khác gì nhục thân.

Có thể thoát ly nhục thân độc lập tồn tại.

Nhưng người bình thường đều sẽ không làm như vậy.

Nhục thân là bảo thuyền vượt thế, sao có thể tùy tiện vứt bỏ.

Con đường tu luyện, từ trước đến nay đều phải tính mệnh song tu, thiếu một không thể được, nếu không khó thành đại đạo.

Sắc thái tiếc nuối thoáng qua.

Sự tẩy lễ của đại đạo quy tắc như vậy đã vô cùng hiếm có, làm sao còn có thể cầu mong nhiều hơn, tham lam không đủ, chỉ càng lún sâu hơn, rơi vào ma chướng.

Biết đủ thường vui, thích đáng thì dừng.

Cảnh giới đã đột phá thành công.

Tiếp theo, Phong Nguyên Thanh dự định sẽ luyện chế lại Huyễn Hồn Châu thu được trong mộ Phục Vương.

Thủ pháp luyện chế thô thiển ban đầu, theo Phong Nguyên Thanh thấy, đơn giản là phí hoài của trời.

Rốt cuộc những luyện khí sĩ đó, ngay cả luyện đan còn chưa luyện minh bạch, nói gì đến luyện khí.

Họ chỉ biết luyện khí.

Hiệu quả của Huyễn Hồn Châu này vẫn không tệ.

Nguyên bản là yêu đan của dị thú "Khuyển Dã" trong Sơn Hải Kinh.

Bản thân nó đã có thần dị không tầm thường, có hiệu quả mê huyễn, có thể tạo ra huyễn cảnh.

Trong đó còn ẩn chứa tinh hoa Tinh Khí Thần của dị thú "Khuyển Dã".

Bị phong tỏa trong yêu đan.

Sau này bị Sở Phục Vương đoạt được, ông ta dùng thủ pháp luyện khí thô thiển, luyện thành một kiện pháp bảo, chính là Huyễn Hồn Châu này.

Nó có công hiệu tư dưỡng thần hồn, bố trí huyễn cảnh.

Trong Huyền Cung Phục Vương, cũng coi như là một trận nhãn.

Một số trận pháp huyễn thuật trong mộ, chính là được bố trí dựa trên Huyễn Hồn Châu.

Ngay cả công năng cách ly thần thức dò xét, cũng có một phần là tác dụng của nó.

Chỉ đáng tiếc, thủ pháp luyện chế quá tệ, khiến công hiệu của Huyễn Hồn Châu này giảm đi rất nhiều, lãng phí yêu đan của dị thú này.

Chỉ có điều, phần đã bị lãng phí thì không thể lấy lại được, chỉ có thể luyện chế lại một lần nữa, phát huy tác dụng của dược liệu đầy đủ hơn.

Phong Nguyên Thanh lấy Huyễn Hồn Châu ra từ không gian trữ vật.

Chương 321

Đây là một viên châu trong suốt như quả cầu thủy tinh, tròn trịa.

Trong đó, bao bọc vô số chấm xanh biếc lấp lánh.

Đang phát ra ánh sáng xanh lục.

Đúng vậy, toàn bộ viên châu đều hiện ra một màu xanh lục, và phát tán ánh sáng xanh lục ra bên ngoài.

Trông còn có chút rợn người.

Phong Nguyên Thanh giơ tay khẽ dẫn, bát quái lô đặt một bên tĩnh thất liền bị nhiếp tới, đặt trước mặt anh.

Bát quái lô này, là thứ được luyện chế khi anh lần đầu tiên có được Thần Cơ Bách Luyện.

Được mô phỏng theo Bát Quái Lô của Thái Thượng Lão Quân trong Tây Du Ký mà chế thành.

Vừa có thể luyện đan, vừa có thể luyện khí.

Một lò hai công dụng.

Khi đó chỉ dùng một số dược liệu bình thường để luyện chế.

Có thể chịu được Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt của Phong Nguyên Thanh.

Cứ tạm dùng như vậy.

Nhưng giờ đây, Phong Nguyên Thanh có Thái Dương Chân Hỏa.

Nhiệt độ của ngọn lửa này cực cao, tuy nói có thể khống chế, nhưng có một số dược liệu, nếu nhiệt độ không đủ, sẽ không thể dung hóa.

Vì vậy, giờ đây bát quái lô này có chút không theo kịp.

Phong Nguyên Thanh quyết định luyện chế lại bát quái lô này, nếu không sẽ không chịu nổi sự nóng rực của Thái Dương Chân Hỏa.

Trước khi luyện lại, Phong Nguyên Thanh đã nâng cấp trận pháp trong tĩnh thất.

Tu vi nâng cao, trận pháp bố trí càng trở nên cường đại.

Tụ Linh Trận, Cách Âm Trận, Cách Nhiệt Trận Pháp, Kim Cương Trận và các trận pháp khác.

Bao bọc tĩnh thất trọng trọng.

Cả tĩnh thất trở nên kiên bất khả tồi, đồng thời cách ly âm thanh và nhiệt độ.

Một tia một hào cũng không ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài.

Sau đó Phong Nguyên Thanh lại bố trí thêm một trận pháp cách ly xung quanh mình, để phòng trường hợp lát nữa sẽ thiêu hỏng những thứ trong tĩnh thất do nhiệt độ cao.

Làm xong bố trí, Phong Nguyên Thanh mới bắt đầu luyện lại bát quái lô.

Anh lấy ra một số dược liệu kim loại đã đánh dấu thu được trước đây.

Như hợp kim Edman, một khi thành hình, liền trở nên kiên bất khả tồi.

Còn có Đồng Tinh, Thiết Mẫu, Trầm Ngân, và các dược liệu khác.

Phần thưởng đánh dấu hàng ngày, sau khi tu vi nâng cao, đã trở nên tốt hơn rất nhiều, đây đều là những dược liệu thu được từ việc đánh dấu hàng ngày.

Phong Nguyên Thanh trước tiên dung hóa hợp kim Edman.

Dung luyện hợp kim Edman cần nhiệt độ cực cao.

Phong Nguyên Thanh vừa ra tay, liền là công suất lớn, Thái Dương Chân Hỏa lập tức bùng phát ra nhiệt độ cao vạn độ.

Khối quặng kim loại Edman khổng lồ này, dưới vạn độ cao ôn, nhanh chóng dung hóa, hóa thành một chất lỏng kim loại màu bạc.

Sau đó, dùng thần thức khống chế dẫn dắt chất lỏng đó, làm thành một khung ba chân theo hình thái bát quái lô.

Tạo hình cho nó, làm kết cấu khung xương chủ thể của bát quái lô.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh há miệng thổi ra một luồng khí lạnh, khiến khung kim loại Edman nhanh chóng nguội đi và định hình.

Nhìn cái khung này, đã là hình dạng một cái lò rồi, chỉ tạm thời còn thiếu một cái nắp.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh dùng Chân Hỏa luyện hóa Trầm Ngân, dung thành chất lỏng.

Dùng thần thức điều khiển, hội chế những chất lỏng này thành từng đường dây.

Trầm Ngân này có tính chất dẫn pháp lực rất tốt.

Dùng làm mạch dẫn pháp lực của lò là rất thích hợp.

Sau khi nguội đi, trên khung xương bát quái lô liền có thêm một mạng lưới kinh mạch.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh lại dùng Chân Hỏa luyện hóa Đồng Tinh, Thiết Mẫu, hóa thành chất lỏng màu đỏ rực.

Phong Nguyên Thanh trộn hai khối chất lỏng theo một tỷ lệ nhất

định, rồi đổ vào khe hở của khung xương bát quái lô.

Dùng thần thức dẫn dắt, ngưng hình, bao bọc khung xương và mạch lạc.

Dùng chúng làm thành vách trong và vách ngoài của lò.

Cũng tương đương với huyết nhục của bát quái lô.

Một hơi khí lạnh thổi ra, khiến bát quái lô nguội đi.

Đến đây, chủ thể bát quái lô đã hoàn thành.

Sau đó, theo phương vị của Hậu Thiên Bát Quái, khắc trận văn Bát Quái lên vách trong của lò.

Và theo phương vị Bát Quái, bố trí các trận pháp tương ứng.

Tám loại trận pháp này, trong các trận pháp sơ cấp, đều có phương pháp bố trí tương ứng.

Chỉ có điều, chúng đều là những trận pháp sơ cấp nhất, uy năng không mạnh lắm.

Nhưng dùng làm trận pháp nội bộ của bát quái lô, tạm thời đã đủ rồi.

Càn Thiên Trận, Khôn Địa Trận, Chấn Lôi Trận, Tốn Phong Trận, Cấn Sơn Trận, Đoái Trạch Trận, Khảm Thủy Trận, Ly Hỏa Trận.

Tám loại tiểu trận pháp, bố trí theo phương vị Hậu Thiên Bát Quái.

Khi mở lò, khởi động tám loại trận pháp sẽ mượn lực của bát tượng thiên địa, hỗ trợ luyện đan, luyện khí, so với lò luyện đan, lò luyện khí thông thường, tỷ lệ thành công đều được nâng cao, còn có thể ở một mức độ nhất định nâng cao phẩm chất.

Thân lò đã luyện chế hoàn thành.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh dùng số dược liệu còn lại, lại luyện chế ra nắp bát quái lô.

Phía trên cũng bố trí một bộ trận pháp Bát Quái, tương ứng với thân lò.

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh lại điêu khắc bề ngoài bát quái lô một phen, thêm hai tai lò, rồi cuối cùng lại đánh lên mười tám trọng Cấm chế Địa Sát.

Trở thành một kiện lò pháp bảo tinh xảo.

Trông không khác gì Bát Quái Lô của Lão Quân trong Tây Du Ký.

Đậy nắp lò lại.

Phong Nguyên Thanh nhìn bát quái lô cao bằng người này, hài lòng gật đầu.

"Ừm, không tệ, tay nghề của mình lại tiến bộ rồi!" Tiếp theo, Phong Nguyên Thanh liền bắt tay vào chuẩn bị dược liệu để luyện chế Huyễn Hồn Châu.

Những dược liệu có tác dụng tăng ích cho linh hồn, so với những loại khác, càng hiếm có hơn.

Chương 322

Đếm sơ qua số tồn kho hiện tại của Phong Nguyên Thanh, cũng chỉ có vài món.

Như mảnh Vẫn Ngọc nhỏ của Hải Vương trong mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Cành cây Thanh Đồng Tần Lĩnh.

Và cả Huyễn Hồn Châu này.

Vẫn Ngọc là một thứ tốt, trong mẫu cung Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà, còn có một khối lớn đấy.

Đến lúc đi, nhất định phải thu hồi tất cả về.

Anh ném tất cả mấy thứ dược liệu này vào trong bát quái lô.

Sau đó, phóng thích Thái Dương Chân Hỏa, từ miệng lò phía dưới tiến vào trong lò.

Ba loại dược liệu lần lượt nhanh chóng dung hóa thành một chất lỏng.

Còn những đặc tính sức mạnh trong dược liệu, được chiết xuất ra, sau đó được sức mạnh thần thức của Phong Nguyên Thanh nhào nặn hợp nhất lại.

Những đặc tính phân tán ban đầu, được Phong Nguyên Thanh kéo thành hình dạng một vầng trăng khuyết.

Tiếp đó, ba khối chất lỏng hỗn hợp lại với nhau, biến thành một khối chất lỏng bán trong suốt màu xanh lam.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh dùng chất lỏng bao bọc lấy "mặt trăng" kia, hình thành một quả cầu thủy tinh màu xanh lam trong suốt.

Ánh trăng trong vắt xuyên qua quả cầu thủy tinh, tỏa ra.

Cả viên châu lấp lánh ánh lam u tối, trông cực kỳ tĩnh mịch, đẹp đẽ.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh đưa vào đó một phần tinh thần sức mạnh của bản thân, cất giữ trong đó.

Viên châu này thể tích lớn hơn không ít.

Thế là, Phong Nguyên Thanh chia viên châu thành bốn, một lớn ba nhỏ.

Viên lớn lớn hơn ban đầu một chút, còn ba viên nhỏ thì bé hơn ban đầu một vòng.

Đồng thời, theo quá trình luyện khí, từng ấn quyết được đánh nhập vào bốn viên châu.

Cấm chế bên trong châu cũng không ngừng thành hình, cuối cùng, viên châu lớn hình thành tổng cộng hai mươi mốt đạo Địa Sát Cấm Chế.

Ba viên châu nhỏ, mỗi viên tự hình thành mười tám đạo Địa Sát Cấm Chế.

Cùng với cấm chế thành hình, Huyễn Hồn Châu bùng phát ra một trận quang mang trắng trong rực rỡ, chiếu sáng cả không gian bên trong Bát Quái Lô như ban ngày, giống như bốn mặt trời.

Sắc lam vốn có đã biến mất hoàn toàn, Huyễn Hồn Châu trở nên trong suốt không tì vết, tựa như những viên cầu thủy tinh, không nhìn thấy chút tạp chất nào.

Một vầng trăng thượng huyền màu bạc trắng yên tĩnh lơ lửng ngay chính giữa Huyễn Hồn Châu.

Pháp bảo này cuối cùng đã thành hình.

Tinh thần sức mạnh mà Phong Nguyên Thanh chú nhập vào, bị vầng trăng khuyết kia luyện hóa, hình thành một đoàn tinh thần sức mạnh vô chủ, lấp đầy vào phần khuyết thiếu của trăng khuyết.

Vầng trăng thượng huyền kia trở nên đầy đặn hơn một chút.

Đây chính là một công năng của Huyễn Hồn Châu sau khi luyện lại, có thể bị động hấp thu và luyện hóa năng lượng tinh thần trong trời đất, chuyển hóa thành năng lượng tinh thần vô chủ có thể hấp thu được, có thể trực tiếp hấp thu, làm cường đại linh hồn, tinh thần.

Đương nhiên cũng có thể chủ động chú nhập.

Đương nhiên còn có thể bị chủ động chú nhập.

Ví dụ như giết chết một quỷ vật nào đó, Huyễn Hồn Châu này có thể câu kéo toàn bộ linh hồn sức mạnh của nó về, chứa vào trong Huyễn Hồn Châu, sau đó luyện hóa.

Mà hình thái uy năng lớn nhất, đương nhiên chính là hình thái mãn nguyệt (trăng tròn).

Tuy nhiên đây còn chưa phải giới hạn, vẫn có thể tiếp tục chú nhập sức mạnh vào, những năng lượng linh hồn, tinh thần thừa ra kia, không thể chú nhập vào trăng tròn, nhưng có thể hình thành những tinh thể lực tinh thần xung quanh, tạo thành Chúng Tinh Củng Nguyệt (các vì sao vây quanh mặt trăng).

Điều này liên quan đến công năng thứ hai, chính là năng lực phòng hộ linh hồn.

Một khi có năng lượng tinh thần, linh hồn từ bên ngoài muốn tấn công, sẽ bị sức mạnh trong Huyễn Hồn Châu ngăn chặn, trừ phi sức mạnh kia đủ mạnh, có thể đột phá phòng hộ Chúng Tinh Củng Nguyệt.

Công năng thứ hai này mới là mục đích chính của Phong Nguyên

Thanh khi luyện chế lại Huyễn Hồn Châu, chính là để chồng thêm một tầng bảo vệ.

Công năng thứ nhất, chủ yếu vẫn là để phục vụ công năng thứ hai, cung cấp năng lượng.

Nếu không có sức mạnh tinh thần linh hồn từ bên ngoài để luyện hóa, cũng có thể từ từ chú nhập năng lượng tinh thần dư thừa của chính mình mỗi ngày vào trong Huyễn Hồn Châu, tích lũy năng lượng.

Thu hồi hỏa diễm, đóng trận pháp trong lò.

Phong Nguyên Thanh mở nắp lò.

Bốn viên Huyễn Hồn Châu bay ra khỏi lò, bay vào lòng bàn tay Phong Nguyên Thanh.

Lúc này, quang mang của Huyễn Hồn Châu đã hoàn toàn thu liễm lại.

Pháp bảo tự giấu mình, trong tình huống không có ngoại lực kích phát, nó giống như một vật phàm, không nhìn ra chút đặc biệt nào.

Giống như bốn viên cầu thủy tinh, được Phong Nguyên Thanh nắm trong lòng bàn tay.

Dưới ánh đèn tĩnh thất, phản xạ từng đạo bạch quang.

Cất đi mấy viên Huyễn Hồn Châu này, đậy nắp lò lại.

Lần bế quan này, nhiệm vụ đã hoàn thành viên mãn.

Cảnh giới đột phá, mấy hạt Lôi Chủng đều thành thục, Hỏa Chủng Thái Dương Chân Hỏa cũng đã luyện hóa, lại luyện lại Bát Quái Lô và Huyễn Hồn Châu.

Bốn viên Huyễn Hồn Châu này, vừa vặn có thể đưa cho Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, Hứa Thiên Truyện.

Phong Nguyên Thanh đóng trận pháp tĩnh thất, mở cửa phòng, trở về căn phòng trên mặt đất.

Vào phòng khách nhìn một cái, Anh Tử không biết từ lúc nào đã đến rồi.

Dương Tuyết Lỵ đang ngồi cùng cô ấy trong phòng khách xem TV.

Dương Tuyết Lỵ nhận ra Phong Nguyên Thanh đã đến, nhưng không lên tiếng, ngược lại giả vờ như không có gì mà trò chuyện với Anh Tử.

Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng đi đến sau lưng Anh Tử, một tay che mắt cô ấy lại, nhưng im lặng không nói gì.

Nói chuyện chẳng phải sẽ lộ tẩy ngay sao?

"Ối mẹ ơi, ai đấy ạ ~?" Anh Tử bị bất ngờ, sợ hãi hét lớn một tiếng, lộ ra nguyên hình cô gái Đông Bắc mạnh mẽ.

"Ha ha ha ~" Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, cũng bật cười, như một tràng chuông bạc trong trẻo ngân vang.

Anh Tử rất nhanh đã phản ứng lại, ở đây, còn có ai khác được chứ, chỉ có Phong đại ca tốt của cô ấy thôi.

Thế là, cô ấy làm nũng bằng giọng điệu nũng nịu: "Ai nha ~ Phong đại ca, anh thật là xấu mà, cố ý dọa em ~" "Ha ha, Anh Tử, một thời gian không gặp, có nhớ anh không đấy?" Phong Nguyên Thanh cười ha ha hỏi.

"Vâng, đương nhiên nhớ rồi, Anh Tử ngày nào cũng nhớ Phong đại ca mà." Anh Tử mặt cười ửng hồng nói.

"Chị Tuyết Lỵ, chị cũng xấu nữa, chị chắc chắn biết Phong đại ca đến rồi mà cũng không nhắc em một tiếng ~" Anh Tử lại nhìn về phía

Dương Tuyết Lỵ, dùng giọng điệu hơi oán trách nói.

“Ha ha ~, đây không phải là tặng em một bất ngờ sao?” Dương Tuyết Lỵ cười đáp.

Phong Nguyên Thanh vòng qua ghế sofa, ngồi cạnh Anh Tử.

Anh và Dương Tuyết Lỵ hai người, kẹp Anh Tử ở giữa.

Phong Nguyên Thanh một tay ôm eo thon của Anh Tử, một tay nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô ấy.

Môi anh áp vào má Anh Tử hôn một cái.

Chương 323

Anh Tử lập tức trở nên có chút ngượng ngùng.

Nhưng với tư cách là cô gái Đông Bắc mạnh mẽ, cô ấy có chút ngượng, nhưng không nhiều lắm.

Thế là, cô ấy bắt đầu phản công.

Phong Nguyên Thanh vừa hôn xong, cô ấy quay đầu, chu môi, hôn ngược lại Phong Nguyên Thanh.

Hai người ôm nhau, say đắm hôn nồng nhiệt, coi như không có ai.

Sự quấn quýt đó, khiến Dương Tuyết Lỵ cũng có chút ghen tị.

"Ai ~, tôi nói hai người này, tôi còn ở đây mà, coi tôi như không tồn tại sao?" Dương Tuyết Lỵ bất lực hỏi.

Sau một trận hôn nồng nhiệt, Anh Tử mặt đỏ bừng, tim đập nhanh đáp: "Ai nha, chị Tuyết Lỵ, chị cũng đâu phải người ngoài, hay là chị cũng tham gia một cái đi?" "Ha ha ha ~.

Chị không tranh với em đâu, hai đứa cũng một thời gian không gặp rồi, cứ quấn quýt đi nha." Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, cười cười, thích thú ngồi một bên nhìn hai người.

"Đúng vậy, em phải học ở trường, chúng ta ít gặp mặt, hãy trân trọng hiện tại đi." Phong Nguyên Thanh cười cưng chiều nói.

"Vâng ~" Anh Tử gật đầu, sau đó vùi khuôn mặt tươi cười vào lòng Phong Nguyên Thanh.

"Phong đại ca, trông anh có vẻ không giống lần trước!" Anh Tử ngẩng đầu nói.

"Hả?

Không giống ở điểm nào?" Phong Nguyên Thanh cúi đầu hỏi.

"Ừm, nói sao đây, ở bên anh, em cảm thấy rất ấm áp, đó là sự ấm áp từ tận đáy lòng, khiến người ta có cảm giác như tắm gió xuân!" Anh Tử nhìn khuôn mặt Phong Nguyên Thanh nói.

"Ồ, hóa ra là vậy, điều này có lẽ liên quan đến việc tu vi của anh đã đột phá!" Phong Nguyên Thanh rất nhanh đã nghĩ ra nguyên nhân.

Dương Thần, sở dĩ gọi là Dương Thần, là vì Nguyên Thần thuần dương vô cấu.

Tu luyện đến cảnh giới này, toàn thân tản phát khí tức ôn hòa, người khác khi ở cùng anh cũng có thể rõ ràng cảm nhận được khí chất của anh: Hòa nhã, ấm áp, ôn hòa, như tắm gió xuân.

Tu sĩ cảnh giới Dương Thần, có thể nói là nhất cử nhất động đều thuận theo Thiên Đạo tự nhiên, hợp với Thiên Đạo.

Trừ phi là tà đạo, ma đạo cùng các tu sĩ đặc biệt khác, nếu không, đều sẽ tự nhiên toát ra một loại khí chất ôn hòa, ngay cả người lạ cũng sẽ không tự chủ mà sản sinh cảm giác thân cận.

"À phải rồi, Anh Tử, em ăn tối chưa?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Vâng ~, em chưa ạ." Anh Tử mềm mại đáp.

"Thế thì, Tuyết Lỵ, em đi xào vài món ăn đi, anh nhân tiện đi chuẩn bị chút quà cho Anh Tử." Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nói với Dương Tuyết Lỵ.

"Vâng, được thôi ~" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, liền đứng dậy đi vào bếp, chuẩn bị bữa tối.

Phong Nguyên Thanh thì nói với Anh Tử: "Anh Tử, em ngồi đây một lát, xem TV một chút, anh đi chuẩn bị quà cho em, ngoan ngoãn đợi anh nha ~" "Vâng ~, Phong đại ca, anh cứ đi đi, em đợi anh."

Phong Nguyên Thanh hôn một cái lên môi nhỏ của Anh Tử, rồi mới đứng dậy, trở về tĩnh thất dưới lòng đất.

Anh lấy ra mấy khối ngọc thạch, cùng một khối Trầm Ngân.

Dùng Thái Dương Chân Hỏa luyện đốt, mấy phút sau, liền chế tác ra mấy sợi dây chuyền bạc tinh xảo.

Trên đó, được Phong Nguyên Thanh khắc lên trận pháp phù văn.

Sau đó lại đánh thêm cấm chế.

Sản phẩm cuối cùng là dây chuyền pháp bảo ẩn chứa chín đạo Địa Sát Cấm Chế.

Trong đó, tích trữ một lượng lớn Pháp Lực.

Một khi gặp nguy hiểm, có khả năng gây ra thương tổn, sẽ tự động kích phát một lá chắn phòng ngự, chống lại thương tổn.

Có thể sử dụng lặp lại nhiều lần, chỉ cần chú nhập Pháp Lực, là có thể dùng vô hạn.

Chỉ cần không vượt quá cảnh giới của Phong Nguyên Thanh, thì không thể gây thương tổn cho người đeo.

Hơn nữa, còn là trang sức cực kỳ tinh xảo.

Phong Nguyên Thanh hài lòng gật đầu, cất chúng đi.

Anh đặt một sợi dây chuyền trong số đó vào một chiếc hộp nhỏ, rồi trở lại phòng khách.

Anh Tử thấy Phong Nguyên Thanh quay lại, bèn vui vẻ kêu lên: “Phong đại ca, sao anh về nhanh vậy?” “Sao?

Không muốn anh về nhanh sao?” Phong Nguyên Thanh cười hỏi.

“Ai nha, không phải đâu, Phong đại ca ~” Anh Tử đứng dậy, chạy nhỏ đến bên Phong Nguyên Thanh, một tay ôm lấy một cánh tay của

anh, ôm vào ngực, không ngừng lắc lư qua lại, làm nũng.

“Ha ha ~, được rồi, lại xem quà đi, xem có thích không?” Phong Nguyên Thanh tay kia lấy ra món quà, giơ trước mắt Anh Tử.

“Bất kể là quà gì, chỉ cần là Phong đại ca tặng, em đều thích ~” Anh Tử cười duyên nói.

“Mở ra xem đi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Vâng ~” Anh Tử ừ một tiếng, sau đó, mở chiếc hộp nhỏ ra.

Chỉ thấy, trong chiếc hộp nhỏ đặt một sợi dây chuyền bạc tinh xảo, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là một mặt ngọc trắng không tì vết, xung quanh quấn sợi bạc, treo trên dây chuyền.

Sợi dây chuyền này khá dài.

Phong Nguyên Thanh lấy dây chuyền ra, sau đó vươn tay đeo cho Anh Tử.

Dây chuyền bạc, rất hợp với làn da trắng nõn của Anh Tử.

Viên ngọc trắng kia, thì sâu sắc ẩn vào khe ngực của Anh Tử, chỉ lộ ra một góc, rất quyến rũ.

Phong Nguyên Thanh nhìn sợi dây chuyền trong khe ngực, dặn dò Anh Tử: “Sợi dây chuyền này, em nhất định phải luôn mang theo người, bất kể lúc nào, cũng đừng tháo ra, nhớ kỹ chưa?” “Tại sao vậy ạ?” Anh Tử hỏi.

“Nó là thứ anh đặc biệt làm cho em, có thể bảo vệ sự an toàn của em, ngay cả đạn cũng không thể làm em bị thương, em an toàn rồi, anh mới yên tâm.” Phong Nguyên Thanh giải thích.

“Vâng vâng, em nhớ rồi, bất kể làm gì, em cũng sẽ không tháo nó ra đâu!” Anh Tử mạnh mẽ gật đầu, kiên định nói.

Tiếp đó, hai người lại quấn quýt trên ghế sofa một lúc.

Một giờ sau.

Dương Tuyết Lỵ trong bếp cũng đã nấu xong thức ăn, dọn lên bàn.

Ba người ngon lành ăn bữa tối.

Tài nấu ăn của Dương Tuyết Lỵ đã tiến bộ rất nhiều, mấy món đều làm rất ngon.

Sau bữa ăn, Phong Nguyên Thanh lấy ra hai viên Trường Sinh Bất Lão Đan, bảo Dương Tuyết Lỵ và Anh Tử uống.

Đây là phần thưởng nhận được khi "Đánh dấu" ở mộ Phục Vương.

Trên thế giới này, vô số người theo đuổi, chính là sự trường sinh bất lão này.

Viên đan dược này, có thể dễ dàng làm được điều đó.

Nguồn gốc từ thế giới kịch bản phim truyền hình "Thần Thoại", nhưng là phiên bản đã được Hệ thống cải tiến và tối ưu hóa.

Đã không còn nhược điểm ban đầu là quá phụ thuộc vào Thiên Tinh, một khi Thiên Tinh vật chất mất đi, sẽ lập tức mất đi sự trường sinh bất lão.

Sau khi tối ưu hóa, đan dược có thể trường sinh bất lão, nhưng tuổi thọ lại giảm xuống còn hai nghìn năm, vẫn có thể giữ được dung nhan không già, vĩnh viễn thanh xuân.

Tuy không phải trường sinh thật sự, nhưng đối với hai người mà nói, đã đủ rồi.

Phong Nguyên Thanh có đủ tài nguyên và thực lực, hai nghìn năm thời gian, đủ để họ tu tiên thành công, thực sự trường sinh bất lão.

Phong Nguyên Thanh cũng không nói rõ với hai cô gái.

Chương 324

Chỉ nói đây là đan dược có thể kéo dài tuổi thọ, hơn nữa có thể giữ mãi thanh xuân, dung nhan không già.

Hai cô gái liền rất vui vẻ uống vào, cũng không hỏi là từ đâu mà có.

Sau đó, lại thúc giục Anh Tử bắt đầu tu luyện.

Thiên phú của Anh Tử vẫn khá tốt, thêm vào việc Phong Nguyên Thanh cung cấp lượng lớn đan dược, tiến bộ cực nhanh.

Lúc này, thể chất, khí huyết, sức mạnh của cô ấy đều đã có tiến bộ rất lớn.

Mười thanh niên trai tráng bình thường cũng không thể lại gần cô.

Tinh Khí Thần trong cơ thể đều được bồi dưỡng rất thịnh vượng.

Tiếp theo, có thể bắt đầu chuyển sang tu hành luyện khí.

Luyện võ, chủ yếu là động công, từ ngoài vào trong, rèn luyện là nhục thân thể phách.

Mặc dù luyện khí tu tiên, chủ yếu luyện là khí.

Nhưng trước tiên phải có một thân thể tốt, mới có thể vững vàng tiến bước trên con đường Luyện Tinh Hóa Khí.

Cùng với Thiên Địa Linh Khí dần dần phục hồi, trở nên nồng đậm.

Một số người có thiên tư đủ tốt, có thể dẫn khí nhập thể, trực tiếp bỏ qua bước luyện thể này.

Nhưng nếu vậy, căn cơ sẽ yếu hơn một chút.

Tinh Khí Thần không thể đồng bộ tiến lên, so ra sẽ kém hơn một chút.

Thấy Anh Tử lúc này luyện võ đã luyện thân thể đến trình độ này, Phong Nguyên Thanh liền trực tiếp để Anh Tử chuyển sang tu luyện Luyện Khí.

Không cần thiết phải tốn quá nhiều công phu vào luyện thể.

Dùng tài nguyên là có thể đẩy lên được.

Phong Nguyên Thanh đưa Anh Tử đến tĩnh thất dưới lòng đất, mở Tụ Linh Trận.

Đồng thời truyền thụ cho cô ấy hai thiên công pháp Luyện Khí và Trúc Cơ của "Vũ Hóa Phi Thăng Kinh".

Hướng dẫn Anh Tử tiến hành bước đầu tiên, Luyện Tinh Hóa Khí.

Dưới sự giúp đỡ của Phong Nguyên Thanh, rất nhanh, cô ấy đã sản sinh Khí Cảm, và thành công chuyển hóa khí huyết thành Nội Lực.

Sau đó, lại dẫn khí nhập thể, trộn lẫn nội lực trong cơ thể, hình thành Chân Khí Pháp Lực.

Đồng thời vận hành Chu Thiên trong cơ thể.

Người đã trải qua bước luyện thể này, kinh mạch trong cơ thể, sau khi được khí huyết xung xoát, cường hóa, Thập Nhị Chính Kinh và Kỳ Kinh Bát Mạch đều đã được khai thông ở mức độ khác nhau.

Dưới sự giúp đỡ của Phong Nguyên Thanh, các kinh mạch chính trong cơ thể Anh Tử, rất nhanh đã được khai thông hoàn toàn, hình thành tuần hoàn Tiểu Chu Thiên.

Một số kinh mạch nhỏ còn lại, thì cần phải tốn thời gian từ từ khai thông, cuối cùng hình thành tuần hoàn Đại Chu Thiên, bao quát toàn thân huyệt vị.

Sau đó Phong Nguyên Thanh liền rời đi, để Anh Tử một mình ngồi thiền tu luyện trong tĩnh thất, củng cố tu vi.

Anh Tử cần củng cố cảnh giới tu vi, đêm hôm đó, liền ngồi thiền tu luyện trong tĩnh thất.

Phong Nguyên Thanh trở về căn phòng trên mặt đất.

Dương Tuyết Lỵ đã dọn dẹp xong vệ sinh nhà bếp, đang đợi Phong Nguyên Thanh trong phòng khách.

Lúc này, thấy Phong Nguyên Thanh đi lên, liền hỏi: "Thế nào rồi, Anh Tử tu luyện ra sao?" Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói: "Tư chất Anh Tử không tệ, tu luyện võ đạo đã đặt nền móng khá tốt, em ấy hiện tại đã thành công bắt đầu tu hành Luyện Khí rồi.

Toàn thân kinh mạch đã khai thông được phần lớn, phần còn lại chỉ là vấn đề thời gian, hiện giờ đang củng cố tu vi, sáng mai chắc là ổn rồi." Dương Tuyết Lỵ có chút kinh ngạc, không ngờ thiên phú của Anh Tử lại tốt đến vậy.

"Xem ra Anh Tử chẳng mấy chốc sẽ đuổi kịp em rồi." Dương Tuyết Lỵ cười nói.

"Làm gì có nhanh như vậy, đột phá Trúc Cơ tuy nói không khó, nhưng cũng không đơn giản đến thế, hơn nữa, tu vi của em ấy còn cần thời gian củng cố nữa.

Hơn nữa em cũng đã Trúc Cơ rồi, việc tu luyện sau này, có anh ở đây, sẽ ngày càng thuận lợi thôi." Phong Nguyên Thanh cười nói.

Tiếp đó Phong Nguyên Thanh nhướn mày, khóe môi hiện lên một nụ cười gian xảo, nói: "Vì em sợ tu vi của Anh Tử đuổi kịp như vậy, vậy em phải cố gắng tu luyện thật tốt nha ~ Nào, chúng ta tranh thủ thời gian tu luyện đi, anh sẽ chỉ đạo em ~" Dương Tuyết Lỵ nghe Phong Nguyên Thanh trêu chọc, sắc mặt đỏ ửng, sau đó, khẽ nhắm

mắt lại, vẻ mặt quyến rũ nói: "Ai nha ~, vậy thì Nguyên Thanh anh vất vả rồi nha ~ Lát nữa, chị đều nghe lời anh, anh phải hết lòng chỉ dẫn chị đó nha ~" Dương Tuyết Lỵ hai chân bắt chéo, xếp chồng lên nhau, đôi đùi trắng như tuyết lộ ra trong không khí, một chiếc giày cao gót không ngừng nhún nhảy trên chân.

Đôi mắt to tròn như có thể phóng điện, quyến rũ Phong Nguyên Thanh.

Cô ấy mặt đầy vẻ hồng đào, đầu lưỡi hồng phấn lướt qua khóe môi, phong tình vạn chủng không nói hết.

Sau đó, cô ấy lại nâng tay lên, đưa ngón trỏ ra, ngoắc ngoắc tay về phía Phong Nguyên Thanh.

Giả vờ nũng nịu, quyến rũ nói: "Em trai hư hỏng, anh qua đây đi nha?" Đối mặt với sự trêu chọc như vậy của Dương Tuyết Lỵ, Phong Nguyên Thanh làm sao nhịn được.

Anh nghiêm mặt, ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đến thì đến, lát nữa, đừng có mà khóc lóc gọi ba ba!" Sau đó anh biến sắc như trở mặt, mặt đầy nụ cười gian xảo, lập tức đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ.

Một tay ôm cô ấy kiểu công chúa.

Hai tay Dương Tuyết Lỵ nhân thế ôm lấy cổ anh, cả người dán sát vào.

Phong Nguyên Thanh ôm Dương Tuyết Lỵ vào phòng, đồng thời không quên dùng Thần Thức tắt đèn phòng khách.

Chiếc giường trong phòng rất lớn, ít nhất có thể ngủ ba bốn người, vẫn còn chỗ trống.

Giây tiếp theo, hai người cùng lúc xuất hiện trên giường.

Không lâu sau, chăn màn cuộn sóng.

Hai người tiến vào trạng thái song tu.

Dưới sự chỉ đạo của Phong Nguyên Thanh, tu vi của Dương Tuyết Lỵ tiến bộ rất nhanh.

Vì tu vi của Phong Nguyên Thanh lại thăng một cấp, tác dụng của song tu, trên người Dương Tuyết Lỵ thể hiện càng thêm rõ ràng.

Tu vi có thể nói là vùn vụt tăng lên.

Một lần song tu, có thể sánh với một tháng khổ tu, hiệu quả vượt trội.

Cuối cùng, dưới sự chỉ đạo dốc sức của Phong Nguyên Thanh, Dương Tuyết Lỵ chăm chú học tập, hấp thu kiến thức, tiến bộ thần tốc.

Trời hửng sáng, hai người tỉnh dậy từ giấc mộng.

Sắc mặt Dương Tuyết Lỵ vẫn hồng hào, đôi mắt quyến rũ ngập tràn xuân tình.

Một đêm trôi qua, sự mệt mỏi do học tập thâu đêm của Dương Tuyết Lỵ hôm qua đã hoàn toàn hồi phục.

Tranh thủ thời gian còn sớm, Dương Tuyết Lỵ thấy thời gian còn sớm, lại nổi lên ý nghĩ.

Cô ấy chủ động dậy, cảm giác được chỉ đạo học tập quá tuyệt vời, cô ấy muốn làm thêm một lần nữa.

Cho đến khi mặt trời mọc, ánh nắng xuyên qua cửa sổ lớn chiếu vào.

Dương Tuyết Lỵ việc học tạm dừng.

Hôm nay đúng là thứ Bảy, ngày nghỉ lễ.

Vì vậy Anh Tử mới đến.

Anh Tử mỗi cuối tuần, đều sẽ đến Tứ Hợp Viện ở đây để ở cùng Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ.

Sau khi hai người dậy, Anh Tử cũng đã củng cố tu vi xong, từ tĩnh thất dưới lòng đất đi ra.

Cuối tuần này, cứ để Dương Tuyết Lỵ đi cùng Anh Tử dạo chơi Kinh Thành một chút.

Còn về phía Phong Nguyên Thanh, thì là, trước tiên đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chương 325

Trong tay anh có một lô đồ cổ như vậy.

Anh chỉ giữ lại một phần để ở cửa hàng, làm vật trấn điếm bảo vật, thể hiện thực lực.

Phần lớn còn lại, anh đều muốn giao cho Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá.

Vừa có thể nhanh chóng bán đi, vừa có thể tạo danh tiếng trong giới, khiến danh tiếng của anh tăng thêm một tầng nữa.

Đồng thời, còn có thể danh chính ngôn thuận đi gặp Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn.

Anh đã nói trước với hai người qua điện thoại, là sẽ mang một lô hàng đến.

Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn hai người đã một thời gian không gặp Phong Nguyên Thanh, đang có chút nhớ anh.

Phong Nguyên Thanh khác với những công tử ca mà họ từng gặp trước đây, hoàn hảo đáp ứng được yêu cầu của họ về người chồng tương lai.

Hơn nữa lại thực lực cường đại, gia thế cũng không tồi.

Dưới trướng, cũng có một số thế lực, hơn nữa truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy cũng nằm trong tay anh.

Bất kể nhìn thế nào, cũng đều là lựa chọn hoàn hảo.

Rất nhanh, Phong Nguyên Thanh lại đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Anh thấy Thanh Thanh Mạn đang đợi ở cửa.

Thế là lập tức đi qua.

“Mạn Mạn, đợi mệt rồi phải không, đi thôi, đưa anh đi gặp Nam Phong.” Phong Nguyên Thanh dịu dàng nói.

Thanh Thanh Mạn ừ một tiếng, liền dẫn Phong Nguyên Thanh, đi theo lối quen thuộc, một lần nữa đến căn phòng của Doãn Nam Phong.

Vẫn là căn phòng lần trước gặp mặt.

Thấy Phong Nguyên Thanh vào, Doãn Nam Phong đứng dậy nghênh đón.

“Nguyên Thanh, anh đến rồi, mau mời ngồi ~” Cô ấy mời Phong Nguyên Thanh ngồi xuống, đồng thời rót một chén trà nóng.

Ngồi xuống, Phong Nguyên Thanh uống một ngụm trà.

Sau đó, nói với Doãn Nam Phong: “Nam Phong, mấy ngày không gặp, có nhớ anh không đấy?” Đối mặt với lời nói thẳng thắn như vậy của Phong Nguyên Thanh, sắc mặt Doãn Nam Phong lập tức trở nên hồng hào, hoàn toàn không còn dáng vẻ nữ cường nhân thường ngày, mà biến thành một tiểu nữ tử.

“Mấy ngày không gặp, em trai anh sao lại trở nên bất chính kinh như vậy?” Doãn Nam Phong nũng nịu nói.

“Ai nha, xem ra chị không nhớ anh rồi, anh thì rất nhớ chị đó nha ~” Phong Nguyên Thanh trêu chọc nói.

“Anh còn đặc biệt mang quà đến cho hai chị đó nha, không ngờ, hai chị lại chẳng nhớ anh chút nào, có chút thất vọng đó nha, ai ~” Hai cô gái thấy dáng vẻ này của Phong Nguyên Thanh, đều bật cười thành tiếng.

“Ai nha, Nguyên Thanh, mới mấy ngày không gặp, sao tự nhiên anh lại trở nên phóng túng với chị như vậy, trước đây anh đâu có như thế?” Doãn Nam Phong có chút tò mò hỏi.

“Ha ha, đương nhiên là có chuyện tốt rồi, anh vui mà, hơn nữa anh biết, chị cũng không phản cảm anh phải không?” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Nam Phong, nhà họ Doãn của em cũng là đại gia tộc truyền thừa lâu đời rồi phải không?

Chắc hẳn là hiểu biết về tu sĩ.

Tu vi của anh lại tiến thêm một bước, tâm cảnh tự nhiên cũng có thay đổi, tùy tâm sở dục không vượt khuôn phép.” Doãn Nam Phong nghe vậy, mắt sáng lên, càng thêm tò mò về Phong Nguyên Thanh.

Gia tộc Doãn, cũng là một gia tộc tu sĩ, chỉ là trong bối cảnh lớn hiện nay, đã suy tàn rồi, nhưng vẫn còn có gốc gác.

Doãn Nam Phong là tiểu thư của gia tộc Doãn, đối với gia tộc mình, không phải là hoàn toàn không biết gì.

Chỉ là, cùng với Thiên Địa Linh Khí suy thoái, xã hội phát triển, bước vào hiện đại hóa, những thứ thần bí đó, liền cố ý bị làm cho nhạt nhòa đi.

Người bình thường rất khó mà biết được.

Ngay cả trong nội bộ gia tộc Doãn, cũng chỉ có không ít người, đối với lịch sử gia tộc mình, có đủ sự hiểu biết.

Phần lớn mọi người, đều chỉ xem đó là một gia tộc hào môn bình thường mà thôi.

Doãn Nam Phong, cũng là vì cha cô ấy là gia chủ đương đại của gia tộc Doãn, lại đặc biệt yêu thương cô con gái này, vì vậy mới không giấu giếm.

Nhưng điều cô ấy biết cũng không quá nhiều, liên quan đến một số bí ẩn, thì cô ấy không biết.

Gia tộc Doãn của họ, đã truyền thừa nghìn năm.

Là một gia tộc cổ xưa danh xứng với thực, vào thời đại xa xưa đó, giữa trời đất tồn tại vô số Luyện Khí Sĩ, gia tộc Doãn cũng là một trong số đó.

Mặc dù đạo thống Luyện Khí Sĩ đã suy tàn, nhưng đến lúc đó trong gia tộc vẫn luôn bảo lưu truyền thừa, mỗi một đời đều sẽ bồi dưỡng người tu luyện.

Chỉ là, thời gian trôi đi, tu luyện càng thêm gian nan, đã rất lâu không xuất hiện tu luyện giả mới.

Nhưng trong gia tộc vẫn còn một số lão tổ, dùng bí pháp trầm thụy, làm nội tình.

Gia tộc Doãn tuy bình thường không lộ vẻ gì, rất khiêm tốn, nhưng thế lực của họ, trên thực tế là vô cùng lớn mạnh.

Triều đại thay đổi, hoàng vị đổi chủ, đối với họ đều không tạo ra ảnh hưởng bao nhiêu.

Nhiều thứ hơn nữa, cô ấy liền không rõ.

Dù sao cô ấy cũng là con gái.

Nếu tương lai gả đi, thì xem như người ngoài rồi.

Gia tộc Doãn loại nghìn năm đại tộc này, tư tưởng vẫn rất truyền thống.

Hiện tại có thể để cô ấy quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã là sự cưng chiều đối với cô ấy rồi.

Trừ phi Doãn Nam Phong không lấy chồng ngoài, nhiều nhất là chiêu một người con rể ở rể.

Gia tộc Doãn, cũng có cái nội tình và tư cách này.

Doãn Nam Phong nghe thấy lời của Phong Nguyên Thanh, thì không hề kinh ngạc, bởi vì, trước đó Phong Nguyên Thanh đã từng thể hiện thủ đoạn của tu luyện giả trước mặt cô ấy.

Chỉ là dường như mới không bao lâu, mà đã đạt đến cảnh giới này rồi sao?

Cô ấy đối với cảnh giới tu luyện vẫn có chút hiểu biết.

Nhưng với sự hiểu biết của cô ấy, lại không thể nghĩ ra, cảnh giới nào, có thể khiến người ta sản sinh biến hóa thần kỳ như vậy.

Thế là cô ấy mang theo nghi hoặc hỏi: "Loại cảnh giới tu vi nào, mà còn có thể mang lại biến hóa đến nhường này?" Cô ấy hồi nhỏ cũng từng thử tu luyện, chỉ là vẫn luôn không thể nhập môn thành công.

Cũng giống như những người khác trong gia tộc cô ấy.

Vì vậy, cũng chỉ luyện chút quyền cước công phu, truyền thừa võ đạo.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, cũng không giấu giếm.

Thứ này, nói ra cũng không có gì, trong Đạo Tàng điển tịch, người ta ghi chép rất chi tiết mà.

Phong Nguyên Thanh cười cười, không trả lời, mà hỏi ngược lại: "Nam Phong, em biết bao nhiêu về phân chia cảnh giới Luyện Khí Sĩ?" Doãn Nam Phong có chút kỳ lạ, tại sao Phong Nguyên Thanh lại hỏi điều này.

Cô ấy nghĩ một lúc rồi đáp: "Phân chia sơ lược, là Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo bốn cảnh giới phải không?

Theo ghi chép của gia tộc em, còn có thể phân chia thành Luyện

Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần các cảnh giới nữa phải không?

Chỉ là em không tu luyện, nên không hiểu biết nhiều." Phong Nguyên Thanh gật đầu, xem ra Doãn Nam Phong đối với cảnh giới tu luyện vẫn biết không ít.

Gia tộc Doãn này, cũng rất lợi hại.

"Không tệ, đây chính là sự phân chia đại khái cảnh giới tu hành của giới tu luyện.

Mà anh hiện tại, có thể nói là đang ở cảnh giới Nguyên Thần.

Chương 326

Mà cảnh giới Nguyên Thần, còn có thể phân chia chi tiết thành Âm Thần, Dương Thần, và Nguyên Thần!

Chính xác mà nói, là Dương Thần!" Lời của Phong Nguyên Thanh vừa dứt, Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn đều rơi vào trạng thái chấn kinh.

Đặc biệt là Doãn Nam Phong, cô ấy từng thử tu luyện, tốn rất nhiều thời gian và tài nguyên, nhưng lại chẳng đạt được gì.

"Cái này, cái này sao có thể!

Chẳng phải, Thiên Địa Mạt Pháp, Linh Khí đã suy thoái rồi sao?

Ngay cả Luyện Khí cũng vô cùng khó khăn rồi, gần như không thể thành công, làm sao có người tu luyện đến cảnh giới Nguyên Thần được?

Nguyên Thanh, anh đừng có mà lừa chị nha!" Nói đến đây, ánh mắt Doãn Nam Phong nhìn Phong Nguyên Thanh có chút kỳ lạ.

"Ai, Nam Phong à, sao anh lại lừa em chứ?

Nếu không tin, anh biểu diễn Nguyên Thần Xuất Khiếu cho em xem thì sao?" Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

"Được thôi, em rất muốn xem, Nguyên Thần Xuất Khiếu trong truyền thuyết là như thế nào nha ~" Doãn Nam Phong khẽ híp mắt, đầy hứng thú nói.

Thanh Thanh Mạn đứng sau lưng Doãn Nam Phong, cũng trừng lớn mắt, vẻ mặt hiếu kỳ, muốn xem Phong Nguyên Thanh Nguyên Thần Xuất Khiếu kiểu gì.

Phong Nguyên Thanh thấy hai đại mỹ nhân chăm chú nhìn mình không chớp mắt, anh cũng không hề e ngại.

Anh bí ẩn mỉm cười với hai người.

Sau đó Dương Thần Xuất Khiếu, đầu cơ thể cúi xuống, tự nhiên nằm sấp trên bàn.

Còn thân thể Dương Thần của anh, trực tiếp bay ra từ đỉnh đầu, cách bàn không xa, mặt đầy ý cười nhìn hai mỹ nhân.

"Hít ~" Hai cô gái đều hít một hơi khí lạnh.

"Cái này ~" Hai người kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Trong đôi mắt đẹp của hai người, vẻ chấn kinh dường như muốn trào ra ngoài.

Phong Nguyên Thanh mỉm cười, đi đến bên cạnh hai người, một tay đặt lên vai Doãn Nam Phong, một tay ôm eo thon của Thanh Thanh Mạn.

Nói: "Thế nào, giờ tận mắt thấy rồi, tin chưa?" "Tin rồi, tin rồi, Nguyên Thanh, anh, tu luyện thế nào vậy?

Hoàn cảnh trời đất hiện nay, mà lại còn xuất hiện được đại thần như anh sao?" Doãn Nam Phong hồi thần từ sự chấn kinh, sau khi bình tĩnh lại tâm trạng kích động thì nói.

Phong Nguyên Thanh rời tay khỏi hai người, Nguyên Thần quy vị, trở về cơ thể.

Anh từ trên bàn đứng dậy, nói với hai người: "Các em không phải tu luyện giả, nên không cảm nhận được, hiện tại Linh Khí đã phục hồi rồi, Thiên Địa Linh Triều đang trở lại, tương lai, tu luyện giả sẽ xuất hiện không ngừng!" "Hóa ra là vậy sao?

Vậy thì, em cũng có thể tu luyện rồi sao?" Doãn Nam Phong mắt

sáng lên.

Thanh Thanh Mạn ở bên cạnh cũng thần sắc khẽ động, có chút mong đợi.

"Đó là đương nhiên rồi, có câu nói thế này, một người đắc đạo, gà chó cũng lên trời, anh sao có thể quên hai em chứ?" Phong Nguyên Thanh một lần nữa đi đến bên cạnh hai mỹ nhân, ôm eo thon của hai người.

Mặt hai cô gái suýt chút nữa, lập tức đỏ ửng lên.

"Hắc hắc, lần này đến, anh còn đặc biệt mang quà cho hai em đó nha, có muốn xem là gì không?" Phong Nguyên Thanh khẽ nói.

"Là gì vậy ạ?" Doãn Nam Phong hai tay vẫn khoanh trước ngực hỏi.

Phong Nguyên Thanh từ trong túi lấy ra hai chiếc hộp nhỏ tinh xảo, đưa đến trước mặt hai người.

Hai người nhận lấy chiếc hộp nhỏ, mở ra xem.

Bên trong là một sợi dây chuyền bạc tinh xảo, trên đó còn có một mặt ngọc.

Trông cực kỳ tinh xảo.

"Thế nào, có thích không?" Phong Nguyên Thanh nhìn hai người hỏi.

"Ha ha ha ~, sợi dây chuyền này trông rất được, em rất thích." Doãn Nam Phong cười duyên nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

"Em cũng rất thích ~" Thanh Thanh Mạn cũng nói.

"Thích là tốt rồi, đây không chỉ là một món trang sức, mà còn là một món pháp bảo." Phong Nguyên Thanh nói.

“Pháp bảo?” Doãn Nam Phong kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, kiện pháp bảo này là tôi chuyên môn luyện chế ra, có năng lực phòng hộ cường đại, có thể chống đỡ sát thương, vừa hay đưa cho mấy em phòng thân.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Một khi mấy em chịu sát thương đạt đến một giới hạn, sẽ kích hoạt phòng hộ của sợi dây chuyền, bảo vệ an toàn cho mấy em.” “Pháp bảo lợi hại như vậy, trên đời này sợ là không nhiều thấy đâu nhỉ?

Cứ thế này cho bọn em sao?” Thanh Thanh Mạn ở một bên, thụ sủng nhược kinh hỏi.

“Đương nhiên là cho mấy em rồi, không thì, em tưởng anh trêu mấy em chơi sao?

Thế thì chẳng vui chút nào.” Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

“Mấy em cứ đeo thử đi, để anh xem hiệu quả thế nào, có đẹp không.” Phong Nguyên Thanh nói với hai người.

Hai cô gái chần chừ một lát, sau đó, Doãn Nam Phong đầu tiên cầm lấy dây chuyền, đeo lên cổ.

Thanh Thanh Mạn cũng đeo dây chuyền lên.

Chỉ đáng tiếc, cả hai đều mặc sườn xám cổ cao.

Ngay cả chiếc cổ trắng nõn cũng chỉ lộ ra một phần nhỏ.

Dây chuyền chỉ treo bên ngoài cổ áo.

Đeo như vậy không phù hợp lắm.

Dây chuyền như thế này, vẫn phải đeo sát người mới đẹp.

Làn da trắng như tuyết, cùng dây chuyền bạc trắng phản chiếu, mặt dây chuyền chìm sâu vào khe rãnh, như vậy mới đẹp.

Chứ không phải dây chuyền vàng lớn hay dây chuyền ngọc trai, thích hợp đeo bên ngoài.

Phong Nguyên Thanh có chút thất vọng lắc đầu.

"Khụ, sợi dây chuyền này vẫn nên đeo bên trong thì hơn, đeo bên ngoài không đẹp." Doãn Nam Phong che miệng cười khẽ: "Đồ tiểu sắc quỷ, không cho anh như ý đâu ~" "Đẹp cả anh ~" Thanh Thanh Mạn bên cạnh che miệng cười trộm, hai mắt cười cong thành vầng trăng khuyết, trông rất đẹp.

"Khụ ừm ~, mấy em vẫn nên đeo dây chuyền vào cho tốt đi, nhớ tuyệt đối đừng tháo ra nhé, đừng rời khỏi người!" Phong Nguyên Thanh ho nhẹ một tiếng, dặn dò.

"Lạc lạc, bọn em vào trong đeo dây chuyền cho tốt đây, anh đừng có lén nhìn trộm nhé ~" Doãn Nam Phong đứng dậy nói.

Sau đó, nàng kéo Thanh Thanh Mạn đi vào phòng ngủ bên trong.

Một lát sau, khi hai người lần nữa đi ra, dây chuyền đã đeo xong, giấu dưới quần áo.

Bị sườn xám cổ cao che lại, không lộ ra một chút nào.

Phong Nguyên Thanh cầm chén trà nhấp một ngụm, đợi Doãn Nam Phong ngồi xuống lần nữa, mở miệng hỏi: "Nam Phong, lần đấu giá tiếp theo của Tân Nguyệt Phạn Điếm là khi nào?" "Ồ?

Nhìn Nguyên Thanh anh thế này, xem ra chuyến đi Lạc Dương lần này thu hoạch không nhỏ nhỉ?" Doãn Nam Phong hứng thú hỏi.

"Hắc hắc, đương nhiên rồi, anh đây là một đại tu sĩ, tự mình ra tay, nếu mà còn không có thu hoạch gì thì quá mất mặt rồi ~" Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Cũng nhờ có thư trắng của Nam Phong em, ngôi đại mộ kia

không phải cổ mộ thông thường.” “Đó là một vương hầu Hậu Sở thời Tần Hán, tôn hiệu Sở Phục Vương, tùy táng phẩm vô cùng phong phú.” “Càng đáng nhắc tới là, hắn cũng là một tu sĩ cực kỳ lợi hại!” “Di vật của một tu sĩ, đó mới là thứ có giá trị lớn nhất đối với anh.” “Cho nên nói ra, còn phải cảm ơn Nam Phong em thật nhiều ~” Phong Nguyên Thanh cười tủm tỉm nói.

“Ồ, lại là mộ của tu sĩ ư, đã lợi hại như vậy sao còn chết được?

Chẳng lẽ hắn biết trước mình sắp chết, nên đặc biệt xây một ngôi mộ cho mình?” Doãn Nam Phong hiếu kỳ hỏi.

“Đương nhiên không phải rồi, một tu sĩ cường đại làm sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ!” “Hắn chỉ là muốn lợi dụng sức mạnh long mạch địa khí, ý đồ thi giải thăng tiên thôi!” “Chỉ là ai bảo hắn mệnh không tốt, cũng là kiếp số trong mệnh hắn phải có!

Chương 327

Để hắn gặp phải anh, thi giải thất bại, hóa thành cương thi, cuối cùng bị thiên lôi đánh cho hồn bay phách tán!" Phong Nguyên Thanh nói với giọng điệu bình thản.

"Thi giải thành tiên?

Chẳng lẽ thật sự tồn tại sao?" Doãn Nam Phong lại một lần nữa kinh ngạc.

"Nam Phong à, em đừng có coi thường người xưa, tài trí của người xưa không thể xem nhẹ, họ đã kiên cường tìm ra một con đường thành tiên!" "Trong quan tài của hắn có lưu lại truyền thừa, anh cũng đã xem kỹ rồi, đích xác là một môn pháp môn tu luyện khó có được, nếu đi theo con đường đó, thành tựu thi giải tiên, không phải là không thể!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Giống như Sở Phục Vương thế này, không biết trong bóng tối còn tồn tại bao nhiêu nữa." "Mà theo linh triều trở lại, linh khí khôi phục, nói không chừng thật sự có người may mắn, thật sự có thể thành tiên đấy!" "Cái gì?

Còn nữa sao?" Ánh mắt Doãn Nam Phong ngưng lại, "Cũng đúng, linh khí suy thoái cũng chỉ hơn hai ngàn năm thôi mà?

Thọ mệnh của những đại tu sĩ đó đều không chỉ hai ngàn năm!

Còn sống cũng rất bình thường!" Doãn Nam Phong suy nghĩ một chút liền hiểu ra.

"Nam Phong em không cần lo lắng, mỗi thời đại có trật tự của mỗi thời đại, không phải những lão cổ đổng kia có thể dễ dàng lật đổ.

Hơn nữa, quốc gia ở phương diện này đương nhiên cũng có

những bộ phận tương ứng, về mặt này, quốc gia vĩnh viễn nhanh hơn cá nhân một bước, rất có thể sẽ trở thành người hưởng lợi lớn nhất từ việc linh khí khôi phục." "Nhưng những thứ này còn hơi xa với chúng ta, tạm thời không nói đến nữa.

Buổi đấu giá tiếp theo là khi nào?" Phong Nguyên Thanh nói.

"Buổi đấu giá gần nhất sẽ được tổ chức sau mười ngày." Nàng đáp.

"Vậy thì vừa hay, những thứ này của anh, cứ giao cho Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá đi." "Không chỉ là minh khí của Sở Phục Vương mộ lần này, một số đan dược phù lục của anh không dùng đến nữa, cũng giao cho em cùng đấu giá luôn đi." Phong Nguyên Thanh nói với giọng điệu bình thản.

Tuy nhiên Doãn Nam Phong nghe thấy, lại không giữ được bình tĩnh.

"Đan dược, phù lục cũng muốn bán sao?" "Không sai, về cơ bản đều là những sản phẩm luyện tay lúc tu vi trước đây chưa cao, hiệu quả vẫn được, ít nhất chất lượng không tồi." Phong Nguyên Thanh đáp.

Nói đoạn, Phong Nguyên Thanh từ trữ vật không gian lấy ra một chồng phù lục, cùng với mấy bình đan dược.

Anh không lấy ra quá nhiều.

Những thứ này, không cần thiết phải lấy ra nhiều.

Đặt ở buổi đấu giá, vừa hay.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngoài việc đấu giá một số cổ vật, còn lại là kỳ trân dị bảo.

Thời Mạt Pháp, tu luyện đều gần như bị cắt đứt, luyện đan càng

trở nên quý hiếm.

Những đan dược này, ở giai đoạn hiện tại, vẫn xứng đáng với danh xưng kỳ trân dị bảo.

Cũng có thể thể hiện thực lực.

“Những Khí huyết đan tăng cường khí huyết, Thối thể đan tôi luyện thể phách, Tẩy tủy đan phạt mao tẩy tủy này, sau khi phục dụng, có thể khiến cá nhân thoát thai hoán cốt, thực lực tăng tiến vượt bậc, đặc biệt là đối với người luyện võ hiệu quả càng rõ rệt.” “Còn về phù lục, đều là thứ có thể đối phó với tống tử, quỷ dị trong mộ, những môn phái đạo mộ kia chắc hẳn sẽ thích.” Sau đó Phong Nguyên Thanh nói: “Tìm một căn phòng trống đi, đồ của anh không ít, đặt trong phòng em cũng không tiện lắm.

Toàn là đồ lấy từ trong mộ ra, âm khí nặng, không tốt cho sức khỏe.” “Mấy ngày nay, mấy em phải tuyên truyền thật tốt đấy, đừng lãng phí những bảo bối anh đã cung cấp ~” “Lạc lạc, cái này anh cứ yên tâm đi, có lô hàng này của anh, quy mô buổi đấu giá lần này có thể nói là chưa từng có, đương nhiên phải tuyên truyền thật tốt.” Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn hai cô gái dẫn Phong Nguyên Thanh ra khỏi phòng, đi đến một kho chứa vật phẩm gần nhất.

Vòng qua mấy khúc quanh, ba người đi đến một kho hàng nằm ở tầng một.

Căn phòng này là một điểm lưu trữ tạm thời, lúc này đồ vật đặt không nhiều.

Căn phòng rộng khoảng bốn năm mươi mét vuông, bên trong bày biện một số giá kệ.

Trên đó đặt một số đồ cổ.

Căn phòng trông có vẻ trống rỗng.

Sau khi vào phòng, Doãn Nam Phong nhìn Phong Nguyên Thanh nói: "Nguyên Thanh, chỗ này đủ lớn rồi chứ?

Có chứa hết đồ anh thu hoạch lần này không?" "Ừm, căn phòng này lớn như vậy, đương nhiên là chứa hết." Phong Nguyên Thanh gật đầu, có chút cạn lời nói.

"Chẳng lẽ em tưởng có thể chất đầy một căn phòng sao?

Nếu là như vậy, thì Sở Phục Vương chẳng phải quá nghịch thiên rồi sao, nào có mộ nào có thể đặt nhiều đồ như vậy." Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn đều che miệng cười khúc khích.

"Ai nha, đây chẳng phải là lo lắng xem thường anh sao?" Doãn Nam Phong cười nói.

Phong Nguyên Thanh lắc đầu, sau đó ý niệm vừa động, từ trữ vật không gian, từng đợt lấy ra những minh khí đã thu được trong mộ Sở Phục Vương lần này.

Đồ vàng, ngọc cổ, đồ đồng,...

được đặt riêng ra ba khu vực.

Chủ yếu là các vật phẩm nhỏ.

Cũng có một số vật phẩm lớn.

Nhưng tất cả đều là đồ cổ hơn hai ngàn năm, không thể lấy kích thước mà định giá trị.

Mỗi món đều là tinh phẩm.

Đơn độc lấy ra một món, cũng có thể trở thành vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá bên ngoài.

"Chậc chậc chậc ~, Nguyên Thanh à, anh đúng là khiến em phải nhìn bằng con mắt khác đấy!

Lần này, anh lại lấy được nhiều đồ như vậy!" "Toàn là đồ cổ hơn hai ngàn năm!

Hầu như đều là vô giá chi bảo!" "Nếu tất cả đều được đưa ra ngoài, buổi đấu giá lần này, e rằng sẽ gây ra động tĩnh chưa từng có đấy!" Doãn Nam Phong kinh thán nói.

"E rằng, ngay cả phía quốc gia cũng sẽ bị kinh động nhỉ!" "Ừm, em nói có lý, nhiều đồ cổ ngàn năm thời Tần Hán như vậy lưu nhập thị trường, chắc chắn sẽ kinh động họ, xem ra không phải chuyện tốt." Phong Nguyên Thanh ý niệm vừa chuyển, cũng ý thức được hậu quả có thể xảy ra.

"Hay là thế này đi, chúng ta cũng không phải người thiếu tiền, cứ đấu giá một phần, phần còn lại, lấy danh nghĩa Tân Nguyệt Phạn Điếm, quyên tặng cho quốc gia đi, em thấy sao?" Phong Nguyên Thanh đề nghị.

"Ồ, không ngờ, Nguyên Thanh anh lại có giác ngộ như vậy đấy?" Doãn Nam Phong hiếu kỳ hỏi.

"Ha ha, em đừng quên, anh còn là một nhân viên khảo cổ của Viện nghiên cứu khảo cổ Kinh Thành đấy, mộ Sở Phục Vương đó đã hoàn toàn bị hủy hoại rồi, nếu không, anh nói không chừng còn sẽ viết báo cáo nộp lên, đến lúc đó, cử một đội khảo cổ đến khai quật ấy chứ." "Đây cũng coi như là thành quả công việc của anh trong thời gian này." "Mộ Sở Phục Vương đó, là đại mộ thời Tần Hán, đối với việc nghiên cứu lịch sử văn hóa thời đó, có giá trị rất lớn." Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

"Ừm, đã Nguyên Thanh anh quyết định như vậy, thì Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng em đương nhiên cũng rất vui lòng.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể đứng vững không đổ, về phía quốc gia, đương nhiên là có liên hệ mật thiết.

Những văn vật quý giá này, chúng em vốn cũng định giao cho quốc gia, nếu để lưu lạc ra ngoài thì quá đáng tiếc." "Vậy thì, cứ làm theo lời Nguyên Thanh anh nói đi." "Thế anh xem, buổi đấu giá lần này, muốn lấy ra bao nhiêu thứ để đấu giá đây?" Doãn Nam Phong vừa nói, vừa nhìn Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Cứ lấy mấy món không quá quan trọng, giá trị bình thường ra đấu giá đi, những món đồ vàng, ngọc khí là được rồi, lại lấy thêm một món đồ đồng tương tự, đủ để làm món áp trục là được!

Còn cụ thể là món nào, mấy em cứ tự xem mà chọn là được." Phong Nguyên Thanh nói.

"Vậy được rồi, chúng ta về trước đã, lát nữa sẽ kêu người đến sắp xếp một chút." Doãn Nam Phong gật đầu đồng ý.

Ba người quay về theo đường cũ, trở lại phòng của Doãn Nam Phong.

Ở đó, Phong Nguyên Thanh lại kể về những gì đã thấy ở Lạc Dương, cũng như quá trình đổ đấu.

Còn về tình hình của Sở Phục Vương, Phong Nguyên Thanh cũng đơn giản nhắc tới một ít.

Trước khi đi, Phong Nguyên Thanh lại bảo Doãn Nam Phong lấy lại công pháp luyện khí của gia tộc ra, tu luyện thử xem.

Trong dây chuyền của Phong Nguyên Thanh, có khắc tụ linh trận pháp, tĩnh tâm trận pháp và các trận pháp phụ trợ tu hành khác.

Với tư chất của Doãn Nam Phong, cộng thêm môi trường thiên địa đang phục hồi hiện tại, chắc hẳn, rất nhanh sẽ có thể nhập môn.

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Doãn Nam Phong, đặt một nụ hôn lên môi nàng, rồi mới xoay người rời đi.

Doãn Nam Phong sững người một chút, không phản kháng, để mặc Phong Nguyên Thanh hôn.

Thanh Thanh Mạn thì đứng bên cạnh che miệng, cười nhìn hai người: "Đồ tiểu sắc quỷ, chỉ biết chiếm tiện nghi của tỷ tỷ ~" Thanh Thanh Mạn thấy Phong Nguyên Thanh muốn rời đi, lập tức đi theo.

Dọc theo hành lang vắng người, đi được một đoạn, Phong Nguyên Thanh lại một tay ôm lấy vòng eo thon của Thanh Thanh Mạn.

Dưới ánh mắt ấm áp của nàng, anh cúi xuống, hôn thật mạnh lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Chương 328

“Ưm ~” Sau một hồi hôn nồng nhiệt, môi hai người tách rời.

“Được rồi, về đi, không cần tiễn nữa.” Phong Nguyên Thanh nhẹ giọng nói.

Sau đó, anh xoay người rời đi.

Để lại Thanh Thanh Mạn đứng tại chỗ, đôi mắt hàm tình nhìn theo bóng lưng anh.

Đợi bóng lưng Phong Nguyên Thanh biến mất ở góc hành lang, nàng mới xoay người trở lại phòng Doãn Nam Phong.

Trong phòng, Doãn Nam Phong thấy Thanh Thanh Mạn mặt đỏ bừng đi vào.

“Mạn, hắn có phải cũng chiếm tiện nghi của em không?

Hừ ~, cái tên tiểu sắc quỷ này!” Doãn Nam Phong khẽ hừ một tiếng.

Sau đó, Doãn Nam Phong kéo Thanh Thanh Mạn ngồi xuống một bên, hai người bắt đầu nói chuyện thì thầm.

Về phần Phong Nguyên Thanh, anh trở về nhà, tiếp tục chỉ đạo hai cô gái trong nhà tu luyện.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Tin tức về việc Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp tổ chức đấu giá hội cũng nhanh chóng lan truyền trong giới.

Trong đó, còn có những vật phẩm áp trục khó có được để cạnh tranh.

So với trước đây, giá trị càng cao hơn.

Một số vật phẩm đấu giá quan trọng, càng được tiết lộ thông tin trước, thu hút nhân vật từ khắp nơi trên cả nước đến tham gia đấu giá hội.

Đồ cổ ngàn năm thời Tần Hán, phù lục Đạo gia khu tà phá sát, đan dược cực phẩm rèn luyện thân thể, kéo dài tuổi thọ, hơn nữa số lượng cũng không ít.

Tất cả đều là những thứ bình thường khó thấy, thậm chí không thể thấy được.

Nhất thời, cảnh tượng thịnh đại của buổi đấu giá lần này, càn quét khắp cả nước, bất kỳ nhân vật nào có thông tin nhạy bén trong giới đều đã nhận được tin tức.

Ai nấy đều động tâm tư, lên đường đến Kinh Thành, phát động thế lực của mình, muốn tham gia đấu giá hội.

Chỉ là buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không dễ vào cửa như vậy, cần phải có thiệp mời.

May mắn là lần này, Tân Nguyệt Phạn Điếm phát ra thiệp mời nhiều hơn bình thường.

Một số nhân vật nổi tiếng đều có tên trong danh sách mời.

Một số nhân vật lớn đương nhiên cũng nhận được tin tức, lũ lượt phái "người đại diện" của mình đến tham gia đấu giá hội.

Lần trước tranh đoạt ngọc dũng thất bại, lần này lại xuất hiện thứ có thể kéo dài tuổi thọ, sao mà không kinh hỉ cho được.

Trong mười ngày, trong nước, thậm chí ngoài nước, các thế lực, "ngưu quỷ xà thần" tề tựu một chỗ.

Đợi chờ đấu giá hội bắt đầu.

Mười ngày đủ để người khắp cả nước, thậm chí toàn thế giới,

đến Kinh Thành tham gia đấu giá hội.

Buổi đấu giá lần này chưa từng có sự thịnh đại, những thứ sắp được đấu giá cũng là của hiếm trên đời.

Phù lục Đạo gia, trước đây đa số chỉ có thể cầu được từ các cao nhân Đạo gia.

Mà nay, trực tiếp xuất hiện trên sàn đấu giá, hơn nữa, số lượng cũng không ít.

Đối với những kẻ đổ đấu, thổ phu tử, đạo mộ tặc thường xuyên, thứ này là vật có thể bảo mệnh.

Trong cổ mộ, thứ không thiếu nhất chính là các loại quỷ dị, đại tống tử và các thứ âm gian khác.

Người đổ đấu, nào có ai chưa từng gặp quỷ.

Có phù lục này, những quỷ quái tống tử thông thường đều không cần phải sợ nữa.

Những đạo mộ tặc có chút bản lĩnh và gia tài đều động lòng.

Như hiện tại, Cửu Môn, đoàn đổ đấu lớn nhất trong nước.

Là một thế lực khổng lồ trong giới đổ đấu, chín gia tộc của Cửu Môn đều rất mạnh mẽ, kinh doanh mấy chục năm, gia tài không nhỏ.

Đặc biệt là Ngô gia, Trần gia trong Cửu Môn, là những gia tộc đổ đấu hàng đầu, thường xuyên tiếp xúc với những thứ âm gian bên dưới, càng coi những phù lục này là vật phải có bằng mọi giá.

Ngoài ra, Tứ phái Bắc phái, Phát Khâu đã sớm tuyệt tích, Bàn Sơn cũng gần như đứt đoạn truyền thừa.

Nhưng vẫn còn không ít người tự xưng là Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân, Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Họ đã có được một số truyền thừa của Tứ phái, liền dựa vào đó mà tự xưng, phát triển một số thế lực.

Kế thừa lại, cũng là một thế lực không nhỏ.

Trong số họ, một số người thông tin nhạy bén, cũng muốn tham gia vào.

Dù không thể chia được một phần lợi lộc, cũng có thể mở rộng tầm mắt, nói không chừng còn có thể kết giao với một số đại lão, rất có lợi cho sự phát triển sau này.

Không thể không nói, đầu óc của họ vẫn có chút.

Ngoài ra còn có Uông gia.

Người Uông gia tiềm phục trong các thế lực, sự thâm nhập vô cùng rộng.

Do đó thông tin có thể nói là cực kỳ nhạy bén.

Phát triển mấy trăm năm, cũng là một thế lực khổng lồ.

Cũng là một thành viên trong "nó".

Người Uông gia, thậm chí có không ít người giữ chức vụ cao, do đó có thể tiếp xúc với không ít thông tin bí ẩn.

Những người này, có thể nói là nhân viên cốt lõi của Uông gia.

Uông gia, trên thực tế, đại bộ phận người, có thể nói là hơn chín mươi phần trăm, đều chỉ là công cụ mà thôi.

Từ nhỏ đã bị tẩy não bồi dưỡng, trở thành công cụ chấp hành mệnh lệnh của tầng lớp cao.

Lợi dụng những công cụ này, mưu đồ thực hiện giấc mộng trường sinh của mình.

Uông gia, cũng được coi là một "người đại diện" được tầng lớp

cao kia chọn lựa.

Nhân lúc Trương gia Kỳ Lân suy tàn, đã bắt giữ vô số người Trương gia lưu lạc bên ngoài để làm thí nghiệm.

Ngoài ra, Khưu Đức Khảo của nước Mễ, cũng chắc chắn sẽ không vắng mặt.

Hắn hoạt động từ thời Dân Quốc đến nay, một lòng theo đuổi trường sinh.

Hiện nay đã ngoài chín mươi tuổi.

Cái chết ngày càng đến gần, hắn cũng ngày càng lo lắng.

Tất cả các kế hoạch đều đang được đẩy nhanh tốc độ thực hiện.

Lần này, nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm có đan dược có thể kéo dài tuổi thọ để đấu giá, hắn tuyệt nhiên sẽ không vắng mặt.

Với gia tài của hắn, đối với loại đan dược này, hắn cũng có niềm tin rất lớn rằng có thể giành được.

Lúc trẻ hắn dựa vào việc buôn bán văn vật mà làm giàu, mấy chục năm kinh doanh qua đi, tài sản đã vô cùng khổng lồ.

Cộng thêm tỷ giá hối đoái đô la Mễ so với tệ, so với đại đa số người trong nước, hắn có ưu thế cực lớn về tài sản.

Nói về tiền bạc, hắn gần như có thể nói là không sợ bất kỳ ai.

Chương 329

Chuyến này, hắn đã mang theo không ít người đến.

Bao gồm cả A Ninh.

Hơn nữa, Khưu Đức Khảo lúc này, đang chuẩn bị thám hiểm Cung Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà.

Manh mối trên tay hắn cho thấy, đó là nơi đan dược trường sinh sớm nhất được lưu truyền.

Vốn dĩ đã định phái A Ninh dẫn đội đi thám hiểm, chỉ là vừa hay gặp phải buổi đấu giá thịnh đại này, nên hắn đã đích thân đến.

Đợi đến khi lấy được đan dược kéo dài tuổi thọ, hắn chỉ có cách ăn ngay lập tức mới yên tâm.

Một lượng lớn nhân viên đổ về Kinh Thành.

Tình thế ở Kinh Thành cũng trở nên quỷ dị.

Các khách sạn cấp thấp, trung, cao cấp gần Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng như các nhà nghỉ, quán trọ, nhà khách, đều làm ăn phát đạt, cung không đủ cầu.

Các ông chủ khách sạn này đều vui vẻ không ngậm được miệng.

Lượng người qua lại gần đó cũng tăng lên đáng kể.

Những người đứng đầu thế lực, ông chủ này, đương nhiên không thể đến một mình, chắc chắn phải mang theo một lượng lớn thuộc hạ.

Rốt cuộc đều là những ông chủ lớn với gia tài không nhỏ, luôn phải cân nhắc an toàn bản thân.

Lại còn có thể thể hiện thực lực của mình, một số người không đủ tư cách tự nhiên không dám trêu chọc.

Mấy ngày nay, chi tiêu gần Tân Nguyệt Phạn Điếm tăng vọt.

Bất kể là khách sạn, nhà hàng, hay giao thông, trung tâm thương mại, thành tích kinh doanh của họ đều tăng vọt rất nhiều.

Kéo theo một làn sóng tiêu dùng.

Điều này cho thấy, hiệu quả tuyên truyền của Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này rất tốt.

Một lượng lớn người giàu có đã tụ tập lại.

Không ít người thậm chí trực tiếp thuê phòng trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Những người này đều là không thiếu tiền.

Phải biết rằng, chi tiêu ở Tân Nguyệt Phạn Điếm là vô cùng khủng khiếp.

Một ly trà cũng có thể bán tới hai nghìn tệ, đừng nói đến ăn uống và chỗ ở.

Đó càng là giá trên trời.

Tuy nhiên, chỉ ở vài ngày, đợi đấu giá hội kết thúc thì không ở nữa, đối với những tỷ phú này, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Quy mô của Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn rất lớn, bên trong cũng có không ít phòng khách.

Hoàn toàn không sợ không có phòng để cung cấp.

Những người này, ở trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng có thể vào hội trường đấu giá ngay lập tức.

Có được một chút ưu thế tiên phát, tuy nhiên cũng chẳng có tác dụng gì mấy.

Tất cả những người vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng đều rất quy

củ.

Thính Nô và Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong giới cũng là lừng danh.

Mỗi lời bạn nói trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều có thể bị Thính Nô nghe thấy, nếu có ý đồ xấu gì, thì sẽ có Côn Nô đến "hầu hạ".

Thêm vào đó, bối cảnh thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất lớn, trừ những kẻ đầu đất ra, không ai tự tìm phiền phức.

Đương nhiên Ngô Gia là một ngoại lệ.

Rốt cuộc là nhân vật chính, kẻ có khí vận.

Theo đấu giá hội cận kề.

Người của Cửu Môn, bao gồm Ngô Tam Tỉnh, Ngô Gia, Vương Nguyệt Bán (Bàn Tử), Trương Khởi Linh (Tiểu Ca) và một nhóm nhân vật chính khác.

Hoắc tiên cô của Hoắc gia, cũng đã đến cùng với Hoắc Tú Tú.

Về phần Trần gia, nếu Trần Bì A Tứ không chết ở Vân Thiên Cung Trường Bạch Sơn, chắc hẳn ông ta chắc chắn sẽ không bỏ lỡ buổi đấu giá lần này.

Tuổi ông ta quá cao rồi, tự biết không sống được mấy ngày nữa, muốn đến Vân Thiên Cung đánh cược một phen, kết quả đương nhiên là thua cược.

Lần này Trần gia đến là một kẻ tên Trần Kim Thủy.

Hắn ta vẫn luôn hoạt động ở vùng biên giới Tây Nam, tính tình ngạo mạn, làm việc vô cùng ngang ngược.

Nhưng hắn cũng biết, Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải nơi hắn có thể làm càn, nên vẫn luôn kiềm chế.

Trương gia, đứng đầu Cửu Môn, do Trương Nhật Sơn đại diện cùng Cùng Kỳ Thương Hội, có liên hệ rất sâu với Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Các gia tộc của Cửu Môn, đều có người đến tham gia buổi đấu giá lần này.

Theo tất cả mọi người đều tụ họp về Kinh Thành.

Bức màn lớn được kéo ra.

Chỉ còn đợi đấu giá hội bắt đầu.

Chỉ là Phong Nguyên Thanh đối với buổi đấu giá này, lại không có hứng thú lớn đến vậy.

Đêm trước đấu giá hội.

Tất cả mọi người đều kiên nhẫn chờ đợi màn đêm dần trôi qua.

Tại khách sạn Như Gia cách Tân Nguyệt Phạn Điếm hai con phố.

Đoàn người của Ngô Tam Tỉnh đang ở đây.

Phan Tử, Vương Minh cùng các tâm phúc thuộc hạ khác, cùng với cháu trai lớn của ông ta là Ngô Gia.

Ngoài ra còn có Bàn Tử Vương Nguyệt Bán của Thiết Tam Giác, cũng đã gia nhập đội ngũ của Ngô Gia.

Còn nữa là Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Anh ta cũng ở trong đội ngũ của Ngô Tam Tỉnh.

Về cơ bản, chỉ cần Ngô Gia xuất hiện ở đâu, đều có thể tìm thấy bóng dáng Tiểu Ca.

Thiết Tam Giác, về cơ bản đều không rời nhau nửa bước.

Lần này, Trương Khởi Linh nghe nói chuyện đấu giá hội, liền biết Ngô Tam Tỉnh và những người khác sẽ không bỏ lỡ, Ngô Gia cũng

chắc chắn sẽ đi theo.

Vì vậy anh đã tìm đến Ngô Tam Tỉnh trước, gia nhập vào đội ngũ.

Lúc này, Phan Tử, Vương Minh, Ngô Gia, Vương Nguyệt Bán, Trương Khởi Linh mấy người, tề tựu trong phòng của Ngô Tam Tỉnh.

Thảo luận về chuyện đấu giá hội lần này.

Mục tiêu của họ, giống như nhiều người khác, đều là phù lục và đan dược kia.

Chỉ là lần này, người cạnh tranh quá nhiều, họ cũng không dám nói có chắc chắn giành được đồ.

Ngô Tam Tỉnh hỏi Phan Tử: "Thông tin thăm dò thế nào rồi?

Lần này đều có những ai đến?" Phan Tử thấy Ngô Tam Tỉnh hỏi, liền nói: "Tam gia, lần này người đến nhiều lắm, ngoài Cửu Môn chúng ta ra, còn có không ít người tự xưng là truyền nhân của Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh Tứ phái." "Ngay cả lão quỷ Khưu Đức Khảo mà Tam gia ngài từng hợp tác trước đây, cũng đã nghe tin tức mà vội vã đến trong nước, chính là vì buổi đấu giá lần này." "Ngoài ra, còn có rất nhiều kẻ chưa từng thấy, không biết là thế lực nào, nhưng chỉ sợ cũng không đơn giản." Phan Tử nói xong, Vương Nguyệt Bán mở miệng nói: "Hoắc ~, cái này đúng là, đủ loại ngưu quỷ xà thần đều kéo đến rồi!

Chương 330

Ngay cả mấy lão quỷ nước ngoài kia, cũng đều nhăm nhe bảo bối của chúng ta rồi!" Ngô Gia: "Tôi thấy mấy lão nước ngoài này, chắc chắn là bị loại đan dược được đồn là có thể kéo dài tuổi thọ kia hấp dẫn đến!" Vương Nguyệt Bán cực kỳ tán đồng lời Ngô Gia nói, gật đầu nói: "Thiên Chân nói không sai, mấy lão nước ngoài kia, chắc chắn không hiểu phù lục là cái thứ gì, tôi thấy tám phần là vì đan dược mà đến.

"Hơn nữa, phù lục Hoa Quốc này, có thể đối phó được tống tử nước ngoài hay không, vẫn còn khó nói, nếu bỏ ra cái giá lớn mua về, mà lại không có tác dụng, thì chẳng phải là làm trò cười sao!" Tuy nhiên, Vương Minh đưa ra một quan điểm khác.

"Ai mà biết được chứ, họ cũng không nhất định phải dùng để đối phó tống tử nước ngoài đâu, cũng có thể là lúc đến đổ đấu trong nước chúng ta thì dùng, nước ngoài thì có mộ nào cho họ đổ chứ, chỉ có trong nước chúng ta là có nhiều loại cổ mộ thôi." "Mấy năm nay, không biết có bao nhiêu người nước ngoài dựa vào thế lực trong nước mà đến đổ trộm cổ mộ của chúng ta rồi." "Bọn lão nước ngoài đó, giỏi làm ăn nhất, quay đầu bán lại, lại kiếm được không ít đâu!" "Tóm lại, với cái tính của bọn lão nước ngoài đó, đồ tốt thì cái gì cũng không bỏ qua." "Tôi đã tính toán rồi, chúng ta hiện tại trong tay có thể lấy ra khoảng năm trăm triệu tệ, muốn lấy được đan dược và phù lục, e rằng sẽ khá khó khăn." "Phù lục thì còn cơ hội, nhưng đan dược thì khó nói rồi!" Ngô Tam Tỉnh trầm mặc một lúc rồi nói.

Lúc này Ngô Gia nói: "Nhắc đến phù lục, tôi lại nhớ đến một người, chính là Phong gia, lần trước ở Lỗ Vương Cung, chúng ta còn hợp tác cùng nhau mà." "Hắn có một tay vẽ phù, hơn nữa uy lực

cường hãn, đối với quỷ quái tống tử, đều có hiệu quả rất mạnh." "Không biết phù lục lần này, có phải là do hắn bán không?" "Lần trước ở mộ dưới biển, tôi và Bàn Tử đều từng mua phù lục ở chỗ hắn, lúc đó là mười vạn một tấm." "Cũng không biết phù lục lần này, sẽ có giá bao nhiêu." Ngô Tam Tỉnh nghe lời Ngô Gia nói, trong lòng đã hiểu thêm một chút về loại phù lục này.

"Nếu đã như vậy, thì phù lục này chắc sẽ không bán quá đắt, vài chục vạn, một triệu tệ hẳn là giới hạn rồi, phù lục Đạo gia có rất nhiều loại, uy lực lớn nhỏ tác dụng khác nhau, chỉ là không biết lần này đấu giá là loại phù lục gì?" "Xem ra, số tiền còn lại của chúng ta, đều dùng để tranh giành đan dược này, hẳn là vẫn đủ rồi." "Hy vọng đan dược đừng bán giá quá mức!" Cảnh tượng tương tự, diễn ra tại các nơi tạm trú của các thế lực lớn nhỏ gần đó.

Ai nấy đều đang thảo luận về phù lục và đan dược được quảng cáo trong buổi đấu giá lần này.

Từng người một xoa tay hầm hè.

Lúc này, chỉ còn là cuộc đấu tiền mà thôi.

Tại tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong phòng của Khưu Đức Khảo.

Hắn gọi mấy thuộc hạ lâu năm kinh doanh trong nước đến, cùng với A Ninh.

Báo cáo tình hình đấu giá hội lần này.

Mỗi ngày, thuộc hạ đều đến báo cáo tình hình một lần.

Dù sao Khưu Đức Khảo cũng là người nước ngoài, cư trú lâu dài ở nước ngoài, việc truyền tải một số thông tin không được kịp thời cho lắm.

Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này, hắn cũng chỉ

biết được tạm thời.

Đối với tình hình chi tiết, cũng chỉ biết một nửa.

Mấy ngày nay, hắn nghe thuộc hạ báo cáo, sau khi tổng hợp lại, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ, lại thật sự có thuốc có thể kéo dài tuổi thọ, còn bị công khai mang ra đấu giá.

Nếu là ở chỗ hắn, chắc chắn phải tổ chức chế độ hội viên, chỉ có hội viên mới có tư cách mua thuốc từ hắn.

Do đó, hắn có thể xây dựng một mạng lưới quan hệ khổng lồ, thậm chí dựa vào đan dược này, trở thành chủ nhân ẩn hình của nước Mễ, cũng chưa chắc là không thể.

Khưu Đức Khảo mấy ngày nay đã nghĩ rất nhiều, đồng thời cũng tiếc nuối, đan dược này nếu nằm trong tay mình thì tốt biết mấy.

Còn về mảng phù lục, hắn nghĩ đến một người mà A Ninh đã từng nhắc tới trước đây, Phong Nguyên Thanh.

Hắn có năng lực vẽ ra loại phù lục thần kỳ đó.

Không biết phù lục trong vật phẩm đấu giá lần này, có liên quan đến hắn hay không.

Sau mấy ngày điều tra thăm dò, Khưu Đức Khảo đã biết, có vô số thế lực trong và ngoài nước, đều đã đến Kinh Thành.

Thậm chí có bóng dáng của các thế lực như Hắc Thủ Đảng, Hội Tam Điểm, Quang Chiếu Hội.

Đối với bọn họ, trừ phi bất đắc dĩ, Khưu Đức Khảo không muốn gây sự.

Còn trong nước, họ biết người Uông gia cũng đã đến, còn rất nhiều thế lực ẩn giấu khác, họ thì không hiểu rõ.

Báo cáo tình hình xong, Khưu Đức Khảo liền cho A Ninh và những người khác lui xuống.

Trở về phòng.

A Ninh lại không kìm được lòng mà nghĩ đến Phong Nguyên Thanh.

Người đàn ông này, trong lòng nàng, đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Đứng bên cửa sổ phòng, A Ninh lặng lẽ nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Lần đấu giá hội này kết thúc, nàng lại phải đi chấp hành nhiệm vụ của Khưu Đức Khảo.

Hơn nữa, Khưu Đức Khảo còn muốn nàng đi mời Phong Nguyên Thanh làm cố vấn ngoại viện, cùng nhau đến Tây Cương Tháp Mộc Đà.

Sau một hồi ngẩn ngơ, A Ninh hồi thần lại, rồi đi nghỉ.

Bên khác, trong nhà Phong Nguyên Thanh.

Lúc này đã nửa đêm rồi.

Anh đang chỉ đạo Dương Tuyết Lỵ tu luyện, nâng cao thực lực.

Song tu là một quá trình mỹ diệu.

Kiên trì lâu dài, hiệu quả mới càng tốt.

Dương Tuyết Lỵ cũng đang chìm đắm trong đó.

Mới có mấy ngày, tu vi của Dương Tuyết Lỵ đã tăng lên rõ rệt.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong sự mong chờ của tất cả mọi người.

Thoáng chốc, đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Tân Nguyệt Phạn Điếm sớm đã mở cửa lớn, chào đón khách từ

bốn phương.

Trên khoảng sân trống trước cửa lớn, đủ loại xe sang đỗ chật kín, lấp đầy cả khoảng sân trước Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trước cửa lớn, mười tám côn nô mặc vest đứng nghiêm trang như những người gác cổng.

Mỗi người tay cầm côn ngắn, lưng thẳng tắp đứng ở cửa, khí thế bất phàm.

Bất cứ ai dám gây rối cũng không thoát khỏi một trận đòn của họ.

Nhìn vào cái thế này, cũng chẳng ai dám gây sự ở đây.

Chủ yếu là để thể hiện thể diện.

Ngoài ra, còn có mười sáu thính nô xinh đẹp, dáng người yểu điệu, mặc sườn xám màu đỏ tươi, đóng vai tiểu thư tiếp tân, đón đưa, hướng dẫn khách mời đến tham gia buổi đấu giá đi vào hội trường.

Trên đường đến hội trường đấu giá, cứ cách một đoạn lại có vài thính nô mặc sườn xám hướng dẫn khách vào.

Đồng thời, đây cũng là quầy kiểm tra vé.

Có người chuyên trách kiểm tra thật giả của thư mời.

Tất cả thư mời sẽ được đưa vào hội trường.

Không có thư mời thì không được phép vào.

Người có thư mời giả sẽ bị mời sang phòng bên cạnh uống trà.

Buổi đấu giá lần này khác hẳn mọi khi, số người tham gia rất đông.

Các tiểu thư thính nô ở cửa tiếp đón không ngừng nghỉ.

Khách khứa cứ từng đợt từng đợt được đưa vào trong.

Mãi đến một giờ sau, đợt khách đông đảo này cuối cùng cũng đã

được tiếp đón xong.

Lúc này, các tiểu thư mới thở phào nhẹ nhõm, có thể nghỉ ngơi một chút.

Còn ở trong hội trường, một nhóm tiểu thư thính nô khác lại hướng dẫn những người tham dự vào chỗ ngồi.

Đối với buổi đấu giá long trọng lần này, Doãn Nam Phong đã đặc biệt cho mở một sảnh đấu giá lớn đã lâu không được sử dụng.

Sảnh đấu giá này, nghe nói đã tồn tại từ rất lâu rồi, số lần sử dụng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Buổi đấu giá lần này vốn dĩ không xứng để sử dụng nó.

Chương 331

Nhưng ai bảo số người tham gia quá đông chứ.

Các hội trường đấu giá khác đều không đủ lớn, không thể chứa được nhiều người như vậy.

Vì thế, Doãn Nam Phong mới miễn cưỡng cho sử dụng sảnh đấu giá này.

Sảnh đấu giá này có không gian rất lớn, diện tích cũng không nhỏ.

Toàn bộ hội trường đấu giá hình trụ tròn, phía trên là mái vòm hình bán cầu.

Trên đó treo rất nhiều đèn chùm pha lê tinh xảo, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ hội trường.

Ở chính giữa hội trường là một bục đấu giá hình tròn.

Trên đó đặt một cái bàn nhỏ hình vuông, dùng để trưng bày các vật phẩm đấu giá, cho phép người từ tám phương quan sát.

Bên cạnh bục đấu giá còn có một lối đi, đó là một thang nâng.

Tất cả vật phẩm đấu giá đều có người chuyên trách vận chuyển lên từ thang nâng, sau đó sẽ được đấu giá viên giới thiệu và tiến hành đấu giá.

Trong phạm vi năm mét tính từ bục đấu giá là một khoảng trống, mép rìa có một hàng rào, ngăn cách bục đấu giá với chỗ ngồi của khách tham dự.

Không chỉ vậy, toàn bộ bục đấu giá còn được bao bọc bởi một lồng kính khổng lồ, như một cái bát trong suốt úp trên mặt đất.

Những người ngồi trên ghế, trừ khi đập vỡ lồng kính, nếu không

thì dù thế nào cũng không thể chạm vào người và vật phẩm trên bục đấu giá.

Điều này là để đề phòng có người đột nhiên tập kích, cướp đoạt vật phẩm đấu giá.

Hiện tại xem ra, điều này dường như là thừa thãi.

Nhưng, nhiều năm về trước, trên thế giới vẫn còn có tu luyện giả.

Nếu có tu luyện giả cường đại ẩn mình trong khu vực đấu giá, phát động tấn công bất ngờ cướp đoạt vật phẩm đấu giá, thì rất khó giữ được vật phẩm.

Vì vậy mới có sự bố trí như vậy, cho dù có người muốn cướp, cũng sẽ bị lồng kính chặn lại một thời gian, để chủ nhân sàn đấu giá có thời gian phản ứng.

Chỗ ngồi trong hội trường hình tròn, bao quanh bục đấu giá.

Giữa mỗi chỗ ngồi đều có khoảng cách đáng kể, được ngăn cách với nhau.

Dù sao, những người có thể vào được sàn đấu giá này đều không phải tầm thường.

Đương nhiên phải cho họ đủ thể diện và không gian.

Nếu như ở ngoài như các sàn đấu giá thông thường, chỗ ngồi chật chội, thì sẽ quá mất đẳng cấp.

Toàn bộ khu vực chỗ ngồi hình bậc thang, phân bố hướng ra ngoài, giống như khán đài sân vận động.

Hội trường này không gian rất lớn.

Ngoài tầng một là chỗ ngồi phổ thông, còn có tầng hai là các phòng VIP.

Theo sắp xếp của Doãn Nam Phong, những người có thực lực và gia thế bình thường đều được sắp xếp ở chỗ ngồi phía dưới.

Ngoài ra, một số khách nước ngoài, trừ một số ít thế lực lớn, cũng đều được sắp xếp ở phía dưới.

Các phòng VIP ở tầng hai được dành cho các nhân vật cấp cao của Cửu Môn, và các thế lực lớn khác.

Toàn bộ tầng hai có không ít phòng VIP.

Mỗi phòng đều có một cửa sổ nhìn ra bục đấu giá.

Từ trong phòng VIP, có thể nhìn bao quát toàn bộ hội trường, có thể nói là không sót một chi tiết nào.

Trong phòng VIP, còn có một màn hình LCD chiếu tình hình trên bục đấu giá.

Trên màn hình cũng sẽ bổ sung thông tin vật phẩm đấu giá, để người trong phòng VIP tiện theo dõi và tham khảo.

Cách bố trí chỗ ngồi trong phòng VIP không giống với các phòng VIP ở sàn đấu giá khác.

Phòng VIP không lớn, chỉ đặt ba chiếc ghế, được ngăn cách bằng hai bàn trà.

Tại sàn đấu giá này, quy tắc "Điểm thiên đăng" không được áp dụng.

Bởi vì các phòng VIP ở đây có tính riêng tư cực cao.

Người bên ngoài không thể nhìn thấy tình hình bên trong phòng VIP.

Thêm vào đó, không có nhân viên phục vụ túc trực trong phòng VIP.

Nhiều người cũng không muốn có nhân viên phục vụ vướng víu trong phòng.

Vì vậy, quy tắc Điểm thiên đăng không được sử dụng ở đây.

Tuy là vậy, nhưng nếu có người chủ động yêu cầu, vẫn có thể "Điểm thiên đăng".

Bên ngoài cửa sổ hướng về sàn đấu giá, treo một chiếc đèn lồng đang tắt.

Nếu ai muốn Điểm thiên đăng, có thể chủ động thắp sáng chiếc đèn lồng này, ngụ ý mình muốn Điểm thiên đăng.

Mỗi vòng đấu đều có thể Điểm thiên đăng.

Cái gọi là Điểm thiên đăng, thực ra là ý nghĩa bao trọn.

Bất kể anh đã nhắm trúng thứ gì, dù giá bao nhiêu, người Điểm thiên đăng cũng sẽ chi trả.

Khi đấu giá, vòng đó, bất kể đối thủ trả giá bao nhiêu, anh cũng phải trả cao hơn đối phương, từ đó giành lấy vật phẩm đấu giá.

Một khi đã Điểm thiên đăng, phải tuân thủ quy tắc, không được từ bỏ.

Nếu không, sẽ phải trả giá đắt vì điều đó, hoặc là trả tiền, hoặc là một loại cái giá nào đó mà anh khó có thể chịu đựng.

Vì vậy, chưa từng có ai dễ dàng dám Điểm thiên đăng.

Quy tắc Điểm thiên đăng của Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn bắt nguồn từ Trương Đại Phật Gia.

Năm đó, lần Điểm thiên đăng đó, một là để đấu giá lộc hoạt thảo, cứu chữa nha đầu vợ Nhị Nguyệt Hồng.

Đồng thời, hai cũng là sự kiện lớn Trương Đại Phật Gia liên tiếp

thắp ba ngọn đèn trời để cưới Doãn Tân Nguyệt.

Do đó, phàm là người của Cửu Môn, đều thề tuyệt đối không mạo phạm Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Điểm thiên đăng, vẫn luôn là tiết mục được giữ lại trong các buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Rất ít người dám Điểm thiên đăng.

Và ở một vị trí cao hơn nữa, còn có một tầng ba ẩn giấu.

Đó là phòng riêng dành cho nội bộ.

Có thể quan sát toàn bộ tình hình hội trường, thường là nơi chủ nhân ở.

Phòng ở tầng ba này có vị trí rất kín đáo.

Từ bên trong hội trường đấu giá nhìn lên, không thể thấy được.

Kính của căn phòng là loại kính một chiều, hòa làm một với bức tường.

Từ bên trong có thể nhìn thấy tình hình trong hội trường, ngược lại thì không.

Trên tường cũng có một màn hình LCD lớn, thông qua camera giám sát, hiển thị cảnh tượng trong hội trường đấu giá.

Trong căn phòng, Phong Nguyên Thanh đang ngồi cùng Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn trước màn hình lớn.

Chương 332

Trước đó, khi Thanh Thanh Mạn dẫn Phong Nguyên Thanh đến đây, anh đã biết rằng hội trường đấu giá này lại được xây dựng dưới lòng đất.

Trước khi tiến vào không gian hội trường dưới lòng đất, Phong Nguyên Thanh đã phát hiện ra hội trường này có không ít bí mật.

Toàn bộ hội trường được bao phủ bởi một trận pháp vô hình.

Chỉ là, trận pháp này có lẽ chưa được kích hoạt.

Chỉ là bị động biểu hiện ra một số uy năng, đã bị Phong Nguyên Thanh nhanh nhạy nhận ra.

Có lẽ, sau khi linh triều trầm tịch, trận pháp này cũng vì không có năng lượng duy trì, sau khi năng lượng cạn kiệt thì đã đóng lại.

Còn bây giờ, cùng với sự phục hồi của linh khí, trận pháp này có thể đã tự nhiên phục hồi sau khi phát hiện linh khí, và đang bị động hấp thu luyện hóa linh khí.

Mà đây, cũng chỉ là trận pháp bên ngoài.

Tình hình bên trong thế nào thì vẫn chưa rõ ràng lắm.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh ở đây bị hạn chế, không thể xuyên qua bức tường bên ngoài.

Tuy nhiên, anh vẫn có chút phát hiện.

Khi dùng thần thức dò xét ở bên ngoài, anh đã phát hiện ra khu vực mà thần thức không thể xuyên qua có hình dạng như một quả hồ lô.

Chôn sâu dưới lòng đất, ngay bên dưới Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy, đây có thể là một pháp khí lợi hại

mà Doãn gia để lại.

Bên trong tự thành không gian, như thế giới Hồ Thiên của Đạo gia.

Trong Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật của Phong Nguyên Thanh, cũng có một môn Hồ Thiên chi thuật.

Chỉ là, tu luyện không hề đơn giản.

Vì anh có hệ thống không gian, nên đối với Hồ Thiên chi thuật, anh không tu luyện quá nhiều, chỉ là hệ thống quán đỉnh, nắm giữ sơ sài.

Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật, uyên thâm quảng đại, chủng loại phong phú, mỗi một môn đều là một loại pháp thuật cường hãn, khó học khó tinh.

Pháp khí hồ lô này, đợi đến sau này khi linh khí phục hồi đến một mức độ nhất định, có lẽ một vị tổ tông tu luyện giả nào đó của Doãn gia sẽ thu đi cũng không chừng.

Linh triều trầm tịch, trong mấy trăm năm thiên địa mạt pháp, tu sĩ hầu như đều đã chết hết.

Giống như khí thể và chất lỏng vậy, nồng độ cao sẽ khuếch tán sang nồng độ thấp, cho đến khi nồng độ hai bên tương đồng.

Bản thân tu luyện giả chính là một thể linh khí tập trung, theo sự suy thoái của linh khí trời đất, linh khí trong cơ thể tu luyện giả cũng sẽ không tự chủ mà tán ra ngoài, dẫn đến tu vi suy thoái.

Cuối cùng, họ trở thành phàm nhân, rồi chết.

Trừ một bộ phận những người lợi hại, đã nghĩ ra phương pháp phong ấn bản thân để thoát khỏi kiếp mạt pháp này, thành công 'cẩu' được đến bây giờ.

Linh khí lại bắt đầu phục hồi rồi.

Không chỉ là người, một số pháp bảo cũng bắt đầu phục hồi, giống như cái hồ lô này vậy.

Và bên trong hồ lô.

Phong Nguyên Thanh ngồi trong phòng, một mặt trò chuyện với Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn, một mặt không ngừng phóng thần thức dò xét.

Quan sát cảnh tượng trong các phòng VIP và khu vực chỗ ngồi đông người phía dưới.

Khi thần thức quét qua phòng VIP của Ngô Tam Tỉnh và vài người khác, Trương Khởi Lân khẽ nhíu mày, nhìn quanh bốn phía.

Hẳn là đã cảm nhận được thần thức dò xét của Phong Nguyên Thanh.

Huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca đã thức tỉnh sâu sắc.

Giờ đây, cùng với sự phục hồi của linh khí, các loại năng lực thần dị cũng bắt đầu xuất hiện, mạnh mẽ hơn so với trước.

Sau khi thần thức xuyên qua sàn đại sảnh, phía dưới là một căn phòng có kích thước gần bằng phòng bên trên.

Bên trong đang bày tất cả vật phẩm đấu giá của buổi đấu giá lần này.

Còn có một số người đang kiểm kê và đối chiếu vật phẩm đấu giá, đảm bảo không có sai sót.

Sau đó, sẽ do côn nô và thính nô vận chuyển lên thang nâng, đưa lên bục đấu giá phía trên.

Các khu vực khác, bị trận pháp cách tuyệt, thì không dò xét được gì.

Lúc này, Doãn Nam Phong mở lời: “Nguyên Thanh, buổi đấu giá

lần này, đan dược anh đưa ra đã thu hút không ít người trong và ngoài nước đến đấy.

Đan dược của anh, thật sự có tác dụng kéo dài tuổi thọ sao?

Cứ thế mà bán đi à?" Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói: "Đương nhiên là vậy rồi.

Mấy viên đan dược này, đối với anh mà nói, đều là đan dược sơ cấp rất bình thường, thỉnh thoảng lấy ra bán một ít cũng chẳng sao." "Chỉ là, tuy đối với anh thì chẳng có tác dụng gì, nhưng đối với người bình thường, lại giống như tiên đan vậy.

Dược hiệu vẫn cực kỳ mạnh mẽ, có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt.

Đương nhiên cũng có thể loại bỏ độc tố, tạp chất trong cơ thể, một số bệnh tật tự nhiên sẽ được chữa khỏi.

Giống như phản lão hoàn đồng, cơ thể tốt, tự nhiên sẽ sống thêm được vài năm.

Cái việc kéo dài tuổi thọ cũng là từ đó mà ra thôi." Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn nghe Phong Nguyên Thanh giải thích xong, gật đầu.

"Thì ra đan dược kéo dài tuổi thọ của anh là như vậy." "Không sai, cái gọi là kéo dài tuổi thọ, chỉ là tác dụng phụ thôi, nhưng hiệu quả đối với mỗi người cũng không giống nhau." "Hiệu quả sau khi người trẻ và người già sắp xuống lỗ dùng đan dược, đương nhiên là khác xa.

Đối với người trẻ, hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn người già.

Thậm chí có một số người, thể chất quá yếu, không chịu nổi dược hiệu, nói không chừng còn tự ăn chết mình nữa!" Nói đến đây, Phong Nguyên Thanh khẽ cười khẩy, lắc đầu.

Doãn Nam Phong nhìn Phong Nguyên Thanh một cái, đột nhiên hỏi: "Nguyên Thanh, loại đan dược này còn nữa không?" Phong Nguyên Thanh nghe vậy, nhìn Doãn Nam Phong nói: "Đương nhiên là còn rồi, sao vậy?" "À, là như thế này, mấy hôm trước, em có về nhà một chuyến, tập lại công pháp luyện khí của gia đình.

Tuy vẫn chưa nhập môn, nhưng em cảm thấy, trạng thái cơ thể đã tốt hơn rất nhiều.

Đan dược của anh hiệu quả tốt như vậy, vậy đối với tu luyện giả, chắc chắn cũng giúp ích rất lớn phải không?

Nếu còn thì có thể bán cho chị một ít nha." Nói đến đây, Thanh Thanh Mạn cũng ngẩng đầu nhìn về phía Phong Nguyên Thanh, trong ánh mắt lóe lên một tia mong chờ.

Cô ấy cũng là người tập võ, thực lực không tồi.

Biết rằng những viên đan dược này cực kỳ có lợi cho tu luyện, nên cũng rất mong chờ sự hỗ trợ của đan dược.

Phong Nguyên Thanh mỉm cười với hai cô gái, nói: "Nam Phong, em nói thế là khách sáo rồi.

Mấy viên đan dược này, đối với anh mà nói, chỉ là một số đan dược bình thường thôi, trong tay anh còn không ít đâu.

Bình thường, Tuyết Lỵ và Hồ Bát Ức, Vương Khải Toàn bọn họ tu luyện, đều có đan dược hỗ trợ, hiệu quả rất tốt.

Em có nhu cầu thì cứ trực tiếp tìm anh mà lấy là được, cái gì mà bán với không bán, thế thì khách sáo quá, anh tặng cho em một ít, dùng xong thì lại tìm anh mà lấy nhé." Nói xong, Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy lọ đan dược từ không gian trữ vật, đặt lên cái bàn nhỏ giữa hai người.

Trên thân lọ, còn ghi rõ tên đan dược: Thối Thể Đan, Cố Thể Đan,

Tẩy Tủy Đan, Bồi Nguyên Đan, Tụ Khí Tán, Thuần Nguyên Đan và mấy loại khác.

Doãn Nam Phong nhìn đống lọ nhỏ đặt trước mặt, trong đôi mắt đẹp lộ vẻ kinh ngạc.

“Nhiều như vậy sao?

Toàn bộ đều là những loại khác nhau à?” Phong Nguyên Thanh mỉm cười nhìn Doãn Nam Phong.

“Mấy thứ này em cứ lấy dùng trước đi, dùng xong thì lại tìm anh mà lấy, anh ở đây còn không ít đan dược đâu!” “Nếu Nguyên Thanh anh đã nói vậy, vậy chị cũng không khách sáo nữa.” Doãn Nam Phong nhìn Phong Nguyên Thanh bên cạnh, cười rạng rỡ như hoa.

Sau đó, cô lấy mấy lọ đan dược này sang một bên, nhờ Thanh Thanh Mạn đựng vào một cái túi nhỏ cất đi.

Trên người cô không có pháp khí không gian trữ vật như Phong Nguyên Thanh và vài người khác, không có chỗ để.

Chương 333

“Nam Phong, vừa nãy em nói đã bắt đầu tu luyện lại công pháp rồi, những viên đan dược này, đối với việc tu luyện của em rất có lợi, nên dùng thì cứ dùng nhé.” “Đợi em bước vào Luyện Khí cảnh, coi như là chính thức đặt chân lên con đường tiên đạo.

Đến lúc đó, anh còn có quà tặng cho em đấy ~” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Đương nhiên rồi, Mạn Mạn em cũng vậy nha, đến lúc đó, anh cũng có quà cho em.” Phong Nguyên Thanh quay đầu nhìn về phía Thanh Thanh Mạn, bổ sung thêm.

Thanh Thanh Mạn nghe lời Phong Nguyên Thanh nói, mặt đỏ bừng.

“Ồ?

Thật sao, vậy em rất mong chờ, đến lúc đó anh sẽ chuẩn bị quà gì cho bọn em đây?” Doãn Nam Phong hứng thú nhìn Phong Nguyên Thanh nói.

“Ừm, đến lúc đó các em sẽ biết.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Được rồi.” Phong Nguyên Thanh không nói, Doãn Nam Phong cũng không tiếp tục truy hỏi.

Chuyện tặng quà, có chút bí ẩn cũng rất thú vị, đến lúc đó sẽ biết là gì.

Lúc này, ở trung tâm hội trường, dưới lồng kính, thang nâng từ từ dâng lên.

Một người phụ nữ xinh đẹp, dáng người cân đối, theo thang nâng đi lên bục đấu giá.

Cô ta mặc một chiếc sườn xám thêu hoa đen ôm sát, khoe trọn đường cong uyển chuyển đầy mê hoặc.

Tóc uốn thành kiểu sóng lớn của "tra nữ", kết hợp với son môi đỏ tươi.

Một vẻ ngoài ngự tỷ kinh diễm.

Đôi chân thon dài, mặc quần tất đen, đi giày cao gót đen.

Đầy rẫy sự quyến rũ.

Trên khán đài, dù là trong phòng VIP hay khu vực chỗ ngồi đại sảnh, những kẻ háo sắc đều bị khơi dậy dục vọng.

Một số người thậm chí còn lén lút lau nước dãi.

Trong phòng VIP của Ngô Tam Tỉnh và mấy người, Bàn Tử (Vương Khải Toàn) thấy mỹ nữ này xuất hiện, liền trợn tròn mắt, mồm la lên: "Mẹ kiếp, cô ta đẹp quá đi mất ~, không biết bao giờ, Bàn gia tôi cũng có thể cưới được một bà vợ đẹp như vậy thì tốt biết mấy!" Phan Tử bên cạnh nghe vậy, cười khẩy nói: "Bàn Tử, anh không nhìn lại xem mình trông ra cái dạng gì à, anh nghĩ, sẽ có mỹ nữ nào nhìn trúng anh không?

Hay là mau tỉnh lại đi, đừng có mơ ban ngày nữa!" Ngô Gia (Ngô Tam Tỉnh) cũng ở bên cạnh phụ họa: "Phan Tử nói không sai, anh nhìn cái dáng vẻ béo ú cục mịch của anh xem.

Anh nói xem, cô gái nào có thể nhìn trúng anh chứ?" Mọi người có mặt đều gật đầu đồng ý.

Bàn Tử lập tức không phục hét lên: "Ối giời ơi, Bàn gia tôi đây gọi là ổn trọng, phúc thái đấy nhé!" "Ngây thơ, anh nhìn lại anh xem, gầy như que củi, yếu ớt không chịu nổi gió, còn có ý tứ gì mà nói tôi?" "Huống hồ, Bàn gia tôi bây giờ cũng là tỷ phú kha khá đấy nhé!

Muốn mỹ nữ nào mà chẳng tìm được?" Mọi người đùa giỡn một lúc rồi mới yên tĩnh lại.

Lúc này, mỹ nữ kia đứng trên bục đấu giá.

Sau đó, cô tự giới thiệu bản thân, cô chính là đấu giá viên của buổi đấu giá lần này.

Một đại mỹ nữ ưa nhìn, càng dễ khiến người ta vui vẻ sảng khoái.

Sau khi giới thiệu xong, nữ đấu giá viên lại giới thiệu ngắn gọn quy trình của buổi đấu giá.

Buổi đấu giá lần này, tổng cộng sẽ đấu giá hơn một trăm vật phẩm.

Tiến hành theo thứ tự giá trị từ thấp đến cao.

Đầu tiên là phần đấu giá đồ cổ và văn vật.

Sau đó là phần đấu giá kỳ trân dị bảo.

Cuối cùng, là vật phẩm đấu giá áp trục.

Giới thiệu xong, nữ đấu giá viên cầm búa đấu giá, gõ một tiếng lên bục.

"Vậy, buổi đấu giá của chúng ta bây giờ chính thức bắt đầu, xin mời vật phẩm đấu giá đầu tiên!" Theo lời của nữ đấu giá viên vừa dứt.

Vật phẩm đấu giá đầu tiên được một mỹ nữ sườn xám xinh đẹp bưng lên, từ thang nâng đưa lên.

Đây là một món ngọc khí có phẩm chất khá tốt.

Rất nhanh đã có người giơ bảng trả giá.

Chẳng mấy chốc đã thành công.

Bị một quý ông trung niên thành đạt ngồi ở đại sảnh đấu giá thành

công.

Theo buổi đấu giá tiến hành, thời gian dần trôi qua.

Các bảo vật được đấu giá, giá trị cũng ngày càng cao.

Trên buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, những vật phẩm có thể đưa ra đấu giá đều là tinh phẩm.

Một số ông chủ lớn, người thành đạt thích sưu tầm, liền thích đến buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm để tìm kiếm những món đồ cổ mà mình ưng ý.

Theo từng vật phẩm được các ông chủ đấu giá thành công, mấy giờ sau, đã đến lượt những món đồ cổ do Phong Nguyên Thanh cung cấp.

Những món đồ cổ được đấu giá trước đó, lâu nhất cũng chỉ là đồ của thời Đường Tống.

Còn mấy món của Phong Nguyên Thanh, thì lại là đồ cổ thật sự từ thời Tần Hán.

Nữ đấu giá viên đã đặc biệt nhấn mạnh giới thiệu vật phẩm đấu giá này.

Theo như đã thương lượng trước đó, chỉ lấy ra năm món để đấu giá.

Những món đồ cổ, văn vật còn lại đào được từ Phục Vương mộ, sẽ do Tân Nguyệt Phạn Điếm đi đàm phán với các bộ phận liên quan, vô thường hiến tặng cho quốc gia.

Đến lúc đó, ở Cố Cung và các bảo tàng khác, nói không chừng có thể nhìn thấy bóng dáng của chúng.

Phong Nguyên Thanh bây giờ cũng không thiếu tiền, hiến tặng thì hiến tặng, coi như phát huy một chút tình yêu nước vậy.

Thật sự muốn mang đi bán, số tiền đó, đối với anh mà nói, cũng chỉ là một chuỗi số mà thôi.

Khi tiền đã nhiều đến một mức độ nhất định, thì nó thực sự chỉ là một chuỗi số.

Những người tham dự có mặt, dù là ở chỗ ngồi đại sảnh hay trong phòng VIP, lúc này đều trở nên hứng thú.

Đồ cổ thời Tần Hán không thường thấy.

Bởi vì thời gian quá lâu xa, thêm vào kỹ thuật bảo tồn không tốt, v.v.

Những món đồ cổ thời Tần Hán thỉnh thoảng xuất hiện trên thị trường, đa số đều là tàn phá, có khuyết tật.

Về cơ bản đều là đào từ trong cổ mộ ra.

Những món thực sự có thể truyền từ đời này sang đời khác, hầu như không có.

Món đầu tiên, là một tước rượu bằng đồng.

Lớn hơn lòng bàn tay một chút.

Nhưng được bảo quản hoàn hảo, bề mặt có lớp gỉ đồng xanh lục.

Trên khán đài không ngừng có người trả giá, đẩy giá lên cao.

Trong phòng VIP của Ngô Tam Tỉnh, Bàn Tử có chút hối hận chửi một tiếng: "Mẹ kiếp, chẳng phải chỉ là cái chén rượu đồng nát thời Tần Hán sao, mà lại bán đắt thế này chứ?" "Lỗ rồi, lỗ rồi, hồi xưa ở Lỗ Vương Cung, chúng ta tùy tiện khuân chút đồ ra, cũng có thể bán được giá trời rồi!" "Bây giờ nghĩ lại, thật là lỗ chết đi được, tiền của tôi ơi ~!

Cứ nghĩ đến là tôi lại đau lòng ~" "Thằng béo chết tiệt, đừng có khóc lóc om sòm nữa, lúc đó tình hình thế nào mà mày lại không biết,

mạng còn suýt không giữ được, mà còn nghĩ đến tiền?" Ngô Gia (Ngô Tam Tỉnh) cắt ngang lời than vãn của Bàn Tử, mắng.

Mấy người có mặt đều là dân đổ đấu buôn bán, căn bản sẽ không chi tiền vào việc đấu giá đồ cổ.

Ngược lại, trong các phòng VIP khác, mọi người bắt đầu nhao nhao trả giá.

Chương 334

Hiện tại trong Cửu Môn, trừ một số ít gia tộc vẫn còn rầm rộ làm nghề đổ đấu, các gia tộc khác về cơ bản đều đã chuyển từ sáng sang tối, cử một số người đi đổ đấu, còn bản thân thì phụ trách bán ra, đã rất ít khi tự mình ra tay.

Ngô Tam Tỉnh tuy có chút hứng thú với tước rượu Tần Hán này, nhưng lại không có ý định tham gia đấu giá.

Bởi vì không cần thiết.

Bản thân ông ta đã đổ không ít cổ mộ thời Chiến Quốc, đã từng kinh qua không ít đồ cổ thiên niên như vậy.

Hơn nữa, ông ta vẫn luôn bận rộn chống lại kế hoạch của "Nó", vẫn cần phải kín tiếng một chút.

Bàn Tử thì lại có chút suy nghĩ.

Nhưng không phải là bỏ tiền đấu giá, mà là muốn tìm ra vị trí của cổ mộ đó, xem bên trong còn bảo bối nào bị sót lại không, để hắn tiện đi nhặt nhạnh gì đó.

Đáng tiếc là hắn đã nghĩ quá nhiều rồi.

Trong tình huống Phong Nguyên Thanh ra tay.

Nếu muốn dọn sạch mộ, thì đều có thể làm được.

Huống hồ, Phục Vương mộ đã sập và bị chôn vùi dưới lòng đất, cho dù đào đường hầm xuống, cũng không có đủ không gian để chen chân.

Ngược lại, Hoắc gia và Giải gia lại rất hứng thú với chiếc tước rượu đồng này, đã gia nhập hàng ngũ đấu giá.

Hoắc Tiên Cô những năm này, vẫn nắm giữ mọi việc lớn nhỏ của Hoắc gia.

Bà biết rõ tình hình nhà mình.

Trong kho của Hoắc gia, cũng không có nhiều đồ vật trước thời Đường.

Chiếc tước rượu này, tuy không lớn, nhưng chính vì không lớn, càng thích hợp để thường xuyên ngắm nghía.

Nếu gặp được ông chủ nào ưng mắt, cũng có thể bán được giá tốt.

Hoắc Tiên Cô nhìn cận cảnh chiếc tước rượu đồng trên màn hình, có chút động lòng.

Sau khi suy nghĩ một lát, liền quả quyết trả giá đấu.

Tư thái quyết đoán này, khiến Hoắc Tú Tú cũng có chút kinh ngạc.

"Bà ơi, sao bà lại ra tay rồi ạ?

Món đồ này lọt vào mắt xanh của bà sao?" Hoắc Tú Tú hỏi.

"Những món đồ mà Tân Nguyệt Phạn Điếm đưa ra đấu giá đương nhiên sẽ không sai, vật cũ thời Tần Hán, chúng ta trên tay cũng không có mấy món, ngược lại rất đáng để ra tay, trước tiên cứ xem giá cả đã." Hoắc Tiên Cô nói.

Bà tuổi tuy đã cao, nhưng cái thái độ quyết đoán và nhanh nhẹn như sấm chớp đó vẫn không hề giảm sút so với năm xưa.

Ở một bên khác, trong phòng VIP của Giải gia.

Giải Vũ Thần ngồi trên ghế, phía sau đứng mấy thủ hạ tâm phúc.

Anh ta nhìn thấy chiếc tước rượu đồng này, cũng hứng thú.

Đồ cổ thời Tần Hán, số lượng tồn tại rất hiếm.

Đa số đều được trưng bày trong bảo tàng, phần lớn thuộc sở hữu

công, rất ít cá nhân sưu tầm.

"Món đồ này cũng không tệ, nếu vận hành một chút, chắc chắn có thể bán được giá tốt." Thế là cũng quả quyết đấu giá.

Đừng thấy số người tham gia buổi đấu giá lần này rất đông, nhưng số người trả giá ở giữa lại không nhiều.

Bởi vì họ đều hướng đến món đồ áp trục cuối cùng, viên đan dược thần bí kia.

Vì vậy, những người thực sự tham gia đấu giá trả giá, cũng chỉ có mấy gia đình kinh doanh đồ cổ mà thôi.

Sau vài vòng đấu giá kịch liệt.

Cuối cùng, chiếc tước rượu này đã bị Giải Vũ Thần của Giải gia giành được.

Giải gia trong Cửu Môn, là một trong Hạ Tam Môn của Cửu Môn.

Luôn kinh doanh, từ thời Dân Quốc, Giải gia đã là một đại gia tộc kinh doanh, tài lực hùng hậu.

Đến đời Giải Vũ Thần này, anh ta cũng kế thừa gen kinh doanh xuất sắc của Giải gia, làm cho công việc kinh doanh phát triển rất lớn.

Trong kịch bản gốc, Thiết Tam Giác gây rối lớn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Điểm thiên đăng không trả tiền mà còn trốn thoát thành công.

Giải gia, kể từ khi đến Hàng Thành dưới sự giúp đỡ của Ngô gia, trải qua nhiều năm phát triển, vẫn luôn âm thầm ủng hộ Ngô gia.

Chính là có Giải Vũ Thần đứng sau bỏ tiền bỏ sức, nếu không với thực lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm, làm sao có thể dễ dàng để anh ta trốn thoát được chứ.

Và đằng sau, hẳn còn có một tầng âm mưu sâu xa hơn, có lẽ họ đã

có một số giao dịch bí mật với Cửu Môn cũng không chừng.

Mấy món đồ tiếp theo, Giải Vũ Thần không tham gia đấu giá nữa.

Một là không thể ăn một mình, độc chiếm lợi lộc.

Hai là, cũng muốn xem món đồ áp trục cuối cùng, để lại đủ tiền vốn dự trữ.

Tuyên truyền trước đó, chỉ nói một phần, không tiết lộ toàn bộ món đồ áp trục.

Với địa vị và thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm, những món đồ được đưa ra chắc chắn không tầm thường.

Mà Giải gia tuy giàu có, nhưng so với những đại gia chân chính và những tỷ phú cấp thế giới, thì còn kém xa.

Do đó, muốn chia một phần lợi ích cuối cùng, vẫn phải để lại đủ tiền bạc.

Lần đấu giá này, không chỉ riêng Giải gia, mà là hợp lực của Ngô gia và Giải gia, đã điều động một lượng lớn tiền vốn.

Mối quan hệ giữa hai gia đình, cũng không được công khai.

Ngô Tam Tỉnh đến, chỉ là một con tốt thu hút sự chú ý mà thôi.

Người ra tay đấu giá, vẫn phải là Giải Vũ Thần của Giải gia trong bóng tối.

Sau đó hai món kim khí và hai món ngọc khí, số người đấu giá lại nhiều hơn một chút.

Giải Vũ Thần không ra tay trả giá.

Trong đó một khối ngọc cổ đã bị Hoắc lão thái thái giành được.

Ba món còn lại, thì bị các nhân vật bản địa ở Kinh Thành thu vào túi.

Kinh Thành là đất phúc địa, ngọa hổ tàng long, ẩn chứa rất nhiều nhân vật lợi hại.

Bình thường không lộ núi lộ sông, ít người biết đến.

Họ coi Kinh Thành là địa bàn của mình, bình thường nội bộ có tranh giành cũng thôi.

Nhưng lại bị một người ngoại địa giành mất phong độ, điều này sao có thể nhịn được?

Hoắc gia, thì cũng tạm coi được, theo Hoắc Tiên Cô gả đến Kinh Thành, cũng có thể tính là người nhà rồi.

Nhưng Giải Vũ Thần này, lại là người ngoại địa.

Những thế lực này, đều chia thành các vòng tròn.

Phạm vi Kinh Thành này, có thể gọi là Kinh Quyển, đa số đều là những nhân vật có lai lịch và bối cảnh rất lớn, người bình thường không dám đắc tội.

Rất nhiều người đều có bối cảnh quân chính, năng lượng khổng lồ.

Tương đối mà nói, các vòng tròn khác, trong khu vực này, không mạnh bằng họ.

Chương 335

Đa số là bối cảnh tư bản.

Trong lòng họ có sự kiêu ngạo.

Từ "công tử bột" (hoàn khố tử đệ) cũng là từ những người này mà ra.

Bị người khác giành mất phong độ, mất mặt, thì nhất định phải lấy lại.

Nhưng mọi người đều là người văn minh, chú trọng kín tiếng.

Thế là liền một lúc bao hết mấy món cổ vật còn lại.

Cũng coi như là để những người ngoại lai này xem xem, thực lực của Kinh Quyển.

Những người có mặt, ai nấy đều là tinh anh kiệt xuất trong các ngành nghề.

Đối với thông tin của những người đến tham gia đấu giá, đương nhiên đều tìm cách điều tra rõ ràng, trừ một số thế lực nước ngoài, việc điều tra có chút khó khăn, còn lại, về cơ bản đều là nhất mục liễu nhiên.

Thêm vào đó, những người trong cùng một vòng tròn thì thông tin cho nhau.

Về cơ bản, không sai lệch mấy.

Năm món cổ vật Tần Hán, bị Kinh Quyển bao bốn món, bốn chọi một, cũng coi như không làm mất mặt Kinh Quyển.

Kinh Quyển là một vòng tròn khổng lồ, trong đó nhân tài kiệt xuất, tỷ phú vô số.

Cũng không thiếu mấy đồng tiền đồ cổ này.

Trừ Hoắc lão thái thái ra, những người đấu giá được ba món cổ vật phía sau, đều là những công tử trẻ tuổi.

Ba người này, cũng coi như là nhân vật tiêu biểu của Kinh Quyển.

Cùng với một người khác, được mọi người ví von là "Kinh Thành Tứ Thiếu".

Là bốn người ngạo mạn nhất trong vòng tròn.

Những nhân vật lão làng của Kinh Quyển, đều đã qua cái tuổi tri thiên mệnh, trải qua mấy chục năm lăn lộn, thấu hiểu đạo lý kín tiếng.

Người càng lợi hại, càng sẽ không nói mình lợi hại đến mức nào.

Đều là để người khác nói.

Còn bản thân thì giữ thái độ kín đáo.

Khi năm món cổ vật Tần Hán cuối cùng do Phong Nguyên Thanh cung cấp được đấu giá thành công, thời gian cũng đã đến 11 giờ rưỡi trưa.

Nửa đầu phiên đấu giá đã kết thúc.

Nữ đấu giá sư xinh đẹp trên đài hành lễ với bốn phía, lớn tiếng nói: "Nửa đầu phiên đấu giá hôm nay đến đây là kết thúc, cảm ơn quý vị đã ủng hộ.

Quý vị vui lòng nghỉ ngơi dùng bữa trưa, phiên đấu giá buổi chiều sẽ bắt đầu đúng hai giờ chiều!" Sau đó, nữ đấu giá sư từ thang nâng đi xuống phòng bên dưới.

Sàn đấu giá này được bao bọc hoàn toàn bởi một lớp kính chắn, không có khe hở nào.

Trừ khi phá vỡ lớp kính này, nếu không chỉ có thể đi bằng thang

nâng.

Đấu giá tạm thời kết thúc, mọi người cũng bắt đầu rời đi, ai về nhà nấy ăn trưa, tiện thể nghỉ ngơi.

Phong Nguyên Thanh ở trong căn phòng nhỏ trên tầng ba, cùng Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn xem hết nửa đầu phiên đấu giá.

Quả thực có chút nhàm chán.

Nếu không phải có hai đại mỹ nhân ở bên, anh còn lười ở lại đây.

Doãn Nam Phong thấy Phong Nguyên Thanh mặt mày đầy vẻ nhàm chán, bèn nói: "Được rồi, đấu giá kết thúc rồi, chúng ta cũng đi ăn thôi." "Anh xem bộ dạng của mình kìa, thiếu chút nữa là viết chữ 'nhàm chán' lên mặt luôn rồi." "Nhưng mà, buổi chiều mới là trọng tâm đấy, anh không thể bỏ về đâu nhé ~" "Được thôi, tuy có chút nhàm chán, nhưng được ở cùng hai vị mỹ nữ, anh rất vui lòng." Phong Nguyên Thanh cười nói.

Dưới sự dẫn dắt của Thanh Thanh Mạn, Phong Nguyên Thanh đi theo Doãn Nam Phong, một đường đến căn phòng ăn nhỏ của cô.

Đó là một phòng ăn không lớn, ở giữa đặt một chiếc bàn có thể ngồi được bốn người.

Ba người họ vừa vặn ngồi xuống.

Lúc này trên bàn đã bày sẵn một bàn thức ăn.

Mỗi món đều rất tinh tế, có cảm giác như đang ăn bữa ăn kiểu Tây.

Nhưng những món này lại mang đến cảm giác kết hợp Trung Tây, cách chế biến món Trung nhưng lại bày trí kiểu Tây.

Tổng lượng đồ ăn không nhiều, nhưng cũng vượt xa bình thường,

gấp đôi lượng thông thường.

Đúng vậy, hai người phụ nữ thì có thể ăn được bao nhiêu.

Mặc dù cả hai đều là người luyện võ, tiêu hao năng lượng lớn hơn người bình thường, nhưng cũng không cần phải tự tay họ làm.

Vì vậy, khẩu phần không nhiều.

Lần này còn cố ý tăng thêm phần của Phong Nguyên Thanh.

"Nam Phong này, các món ăn ở đây của em làm không tệ chút nào, ít nhất nhìn thôi đã thấy ngon rồi, cách bày trí rất tinh tế." Phong Nguyên Thanh khen ngợi.

Mặc dù chưa nếm thử, nhưng từ hương vị và hiệu ứng thị giác mà nói, đều rất tốt.

Đặt ở các nhà hàng bên ngoài cũng đạt tiêu chuẩn của đầu bếp năm sao rồi.

Vì Doãn Nam Phong đã bắt đầu tu luyện, ở giai đoạn Luyện Tinh Hóa Khí, cơ thể cần rất nhiều năng lượng, phương pháp đơn giản nhất là ăn.

Vì vậy khẩu vị của cô cũng lớn hơn không ít.

Nhưng tinh khí trong thực phẩm thông thường lại rất ít, nên cần phải hấp thụ một lượng lớn.

Như vậy rất bất tiện, lúc này, cần đến dược liệu.

Tinh khí trong dược liệu vượt xa thực phẩm thông thường.

Tuy nhiên, có đan dược do Phong Nguyên Thanh cung cấp thì hiệu quả còn mạnh hơn dược liệu rất nhiều.

Bữa ăn này, phần lớn các món trên bàn đều do Phong Nguyên Thanh ăn hết.

Hai cô gái ăn hết một nửa còn lại.

Sau bữa ăn, Thanh Thanh Mạn đi sắp xếp các việc đấu giá buổi chiều.

Còn Doãn Nam Phong thì quay về phòng nghỉ ngơi.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên cũng đi theo.

Ăn xong đã hơn mười hai giờ, chỉ còn hơn một tiếng nữa là bắt đầu phiên đấu giá buổi chiều.

Thời gian buổi trưa ngắn ngủi như vậy, đương nhiên không đủ để Phong Nguyên Thanh làm gì.

Anh chỉ hướng dẫn qua một chút về các vấn đề tu luyện của Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong vốn có nền tảng không tệ, dưới sự chỉ dẫn của Phong Nguyên Thanh càng được củng cố thêm.

Tin rằng không lâu nữa, cô có thể đột phá đến cảnh giới Luyện Khí.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Thanh Thanh Mạn sắp xếp xong mọi việc buổi chiều, liền quay về bên cạnh Doãn Nam Phong.

Lúc này Doãn Nam Phong đang ngồi với vẻ mặt hồng hào, Phong Nguyên Thanh đối diện cô đang từ tốn nhấp trà từng ngụm nhỏ.

Thanh Thanh Mạn thấy vậy, dường như nghĩ đến điều gì đó, mặt cũng đỏ lên, sau đó cúi đầu, đi đến bên cạnh Doãn Nam Phong, nói: "Tiểu thư, đã sắp xếp xong rồi, thời gian sắp đến, chúng ta đi thôi ~" Doãn Nam Phong gật đầu, lườm Phong Nguyên Thanh một cái, đứng dậy nói: "Đi thôi." Sau đó cùng Thanh Thanh Mạn đi ra cửa trước.

Chương 336

Phong Nguyên Thanh khóe miệng cong lên một nụ cười, cũng đứng dậy đi theo sau.

Trong phòng, ba người ngồi ổn định.

Thời gian cũng đúng hai giờ.

Các bao riêng và ghế ngồi trong hội trường đã chật kín người.

Vẫn là nữ đấu giá sư xinh đẹp quen thuộc buổi sáng, một lần nữa xuất hiện trên thang nâng.

Sau đó là lời mở đầu quen thuộc.

Tiếp đến, chính thức bắt đầu.

Nửa buổi chiều này, chủ yếu đấu giá các kỳ trân dị bảo mà Tân Nguyệt Phạn Điếm thu thập được từ nhiều kênh khác nhau.

Ví dụ như dược liệu quý hiếm, vật phẩm kỳ dị, bản đồ kho báu, v.v.

Các phiên đấu giá thông thường, mọi người cũng chủ yếu đến vì những thứ này.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Đa số mọi người đều biết rằng mình khó có thể chia sẻ một chén canh từ loại đan dược kéo dài tuổi thọ cuối cùng, nên mục tiêu chuyển sang những vật phẩm kỳ trân khác này.

Thế giới đạo mộ này, bối cảnh tổng thể đều thần bí, huyền huyễn.

Do đó, ngay cả khi linh triều trầm tịch, vẫn có rất nhiều kỳ trân dị bảo phát huy tác dụng, sở hữu những sức mạnh kỳ dị.

Những thứ như vậy không phải là số ít.

Có những thứ hình thành tự nhiên, cũng có một lượng lớn do con người tạo ra.

Chỉ là đa số người thường không tiếp xúc được, đều bị một số ít giai cấp nắm giữ.

Giống như Tống Tử, Hải Hầu Tử, Cấm Bà, Thi Miết, Thanh Đồng Linh, v.v.

Thế giới này rất đặc biệt, dường như mọi thứ đều có thể liên quan đến đạo mộ.

Những kỳ trân dị bảo này cũng phần lớn liên hệ với mộ táng.

Mà các loại mộ táng khác nhau, phân bố khắp thế giới, vô cùng nhiều.

Do đó, đạo mộ, ở các quốc gia trên thế giới, đều là một ngành nghề rất thịnh hành.

Không bị pháp luật cấm cản, nói rằng đạo mộ là bất hợp pháp.

Chỉ là trong lãnh thổ Hoa Quốc, pháp luật nghiêm khắc hơn một chút, như các khí cụ bằng đồng lớn, không được phép mua bán tử nhân, bởi vì đó là quốc chi trọng khí.

Mà ở nước ngoài, căn bản không có điều này.

Trái đất nhỏ bé này, chôn vùi vô số nhân vật.

Một số nhân vật lợi hại, thậm chí đã khai mở không gian tiểu thế giới, để làm nơi an nghỉ vĩnh hằng, không bị người ngoài biết đến, càng khó phá giải.

Nữ đấu giá sư giảng xong quy trình buổi chiều.

Liền bắt đầu đưa vật phẩm đấu giá lên.

Có sâm già trăm năm, linh chi, cũng có trân cầm dị thú.

Còn phù lục của Phong Nguyên Thanh, thì được sắp xếp xuất hiện ở vị trí giữa và gần cuối.

"Vật phẩm đấu giá tiếp theo, là phù lục do một vị tiền bối cường đại vẽ!" "Là một bộ phù lục, bao gồm ba lá phù lục có tác dụng khác nhau." "Bộ thứ nhất này, lần lượt là Bình An Phù, Hộ Thân Phù, và Tịch Tà Phù!" "Tác dụng của chúng, tin rằng từ cái tên, quý vị đã có thể có được đáp án." "Sau khi được Tân Nguyệt Phạn Điếm kiểm chứng, hiệu quả của phù lục là chân thực và đáng tin cậy." "Lấy Hộ Thân Phù làm ví dụ, hiệu quả của nó có thể chặn đứng một viên đạn tấn công." "Giá khởi điểm ba mươi vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai vạn nguyên." Ba loại phù lục này đều không cần chủ động kích hoạt.

Chỉ cần đeo trên người, là có thể tự động phát huy hiệu quả.

Bảo hộ chủ nhân bình an, xua đuổi tà túy.

Bất kể là đối với người bình thường hay những thổ phu tử chuyên đổ đấu lâu năm, đều rất hữu dụng.

Lời của đấu giá sư vừa dứt, hội trường đấu giá lập tức trở nên náo nhiệt.

Rất nhiều người đều bị kích thích hứng thú.

Phù lục thần kỳ như vậy, so với việc cầu xin ở chùa miếu, đạo quán còn linh nghiệm hơn.

Nói đến, dường như những người càng ở vị trí cao, có quyền thế, hoặc càng có tiền.

Đối với những sự vật huyền học như thần Phật, lại càng tin tưởng.

Có lẽ là để tìm một nơi nương tựa tâm linh.

Lúc này thấy những thứ phù hợp với huyền học như vậy, làm sao mà không vui mừng cơ chứ.

Thế là mọi người nhao nhao ra tay cạnh tranh đấu giá, đặc biệt là một số người lớn tuổi, lại càng mê tín cầu thần bái Phật.

Cũng không ngừng theo sát tăng giá.

Phong Nguyên Thanh ở trên nhìn thấy rõ ràng.

Những người này cuồng nhiệt đến bất ngờ, đẩy giá lên gấp mấy chục lần.

Cuối cùng mới bị một ông lão tóc bạc phơ trong một bao riêng ở tầng hai đấu giá thành công.

"Chúc mừng vị quý khách này đã đấu giá thành công bộ phù lục này ~" Nữ đấu giá sư đóng búa chốt hạ nói.

Tiếp đó, một tiểu thư thị nữ xinh đẹp mang bộ phù lục tiếp theo lên, đồng thời mang bộ phù lục này xuống.

Sau đó đưa đến bao riêng của người đã đấu giá thành công.

"Bộ phù lục thứ hai tiếp theo này, lần lượt là hai lá Khu Tà Phù và hai lá Phá Sát Phù." "Đúng như tên gọi, đối với các vật tà túy như âm uế, quỷ mị, có tác dụng khắc chế mạnh mẽ." "Khi sử dụng, có thể xé rách phù chỉ, để lập tức kích hoạt sức mạnh của phù lục." "Cũng có thể dùng lửa đốt, hóa vào nước, có thể điều trị hiệu quả cho người bị âm tà nhập thể, xua tan khí âm tà trong cơ thể, phục hồi sức khỏe." "Giá khởi điểm tương tự là ba mươi vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai vạn." Lời của nữ đấu giá sư vừa dứt, đã có người không kịp chờ đợi giơ bảng cạnh tranh đấu giá.

Có giá tham khảo từ bộ phù lục thứ nhất, cách tăng giá của mọi

người trong hội trường cũng trở nên cuồng dã hơn, một lần tăng giá mấy chục đến hàng trăm vạn.

Ngô Tam Tỉnh nhìn những lá phù lục trên màn hình TV, ánh mắt có chút lấp lánh.

Những phù lục này có sự giúp đỡ không nhỏ đối với kế hoạch tương lai của họ.

Ông đang cân nhắc có nên tham gia vào, đấu giá nó hay không.

Tuy nhiên, ông chợt nhớ ra rằng cháu trai lớn của Ngô gia hình như vẫn còn một ít phù lục.

Đều là mua từ chỗ Phong Nguyên Thanh.

Thế là ông mở miệng hỏi: "Cháu trai lớn, ta nhớ lần ở Tây Sa, khi cháu trở về có mua một ít phù lục từ vị Phong tiên sinh đó, bây giờ còn lại bao nhiêu?" "À, hình như chỉ còn lại một lá thì phải, lúc đó cháu cũng chỉ mua hai ba lá, sau này dùng hết rồi, bây giờ chỉ còn lại một lá." Ngô Gia suy nghĩ một chút nói.

"Bàn Tử nó cũng mua.

Bàn Tử, chỗ cậu còn dư không?" Ngô Gia lại nói với Vương Nguyệt Bán (Bàn Tử).

"Haizzz, ngây thơ quá, nói đến cái này, tôi hối hận muốn chết, lúc đó tại sao không mua thêm mấy lá nữa chứ, cái thứ đó là đồ tiêu hao mà, căn bản không đủ dùng đâu, cậu nói tôi làm gì còn dư chứ?" Bàn Tử ôm mặt, vẻ mặt hối hận nói.

"Hết rồi à?

Vậy thôi vậy." Ngô Gia thở dài nói.

"Nhưng mà, chúng ta với Phong gia cũng xem như bạn bè rồi, trực tiếp tìm anh ấy mua thêm một ít không phải tốt hơn sao?

Chắc anh ấy sẽ không từ chối đâu.” “Hơn nữa, còn rẻ hơn nhiều so với bán ở phiên đấu giá này!” Ngô Gia vừa nói vừa véo cằm.

“Ai hắc hắc, có lý, ngây thơ, đến lúc đó đi thì gọi tôi với, thằng em họ tôi đang làm việc dưới trướng vị Phong gia đó mà, có mối quan hệ này thì không sợ không mua được, hắc hắc ~” Vương Nguyệt Bán cũng cười hì hì nói.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, suy nghĩ một lát rồi gật đầu, nói: “Được, cứ làm vậy, đến lúc đó, cũng gọi ta đi cùng, cùng đi bái hội Phong tiên sinh.” “À, được ạ, Tam thúc.” Ngô Gia đáp lời.

Chương 337

Cùng với việc phiên đấu giá tiếp tục diễn ra, lại có thêm vài bộ phù lục được đấu giá thành công.

Trong đó còn có một người nước ngoài.

Rõ ràng là họ rất hứng thú với loại sức mạnh thần bí này, sau khi mua về rất có thể sẽ mang đi nghiên cứu, muốn tìm cách giải mã điều gì đó.

Tuy nhiên, những người có mặt dường như có chút ăn ý.

Họ hợp tác đẩy giá lên cao.

Trong mấy bộ phù lục phía sau, còn có vài lá Kim Cương Phù, Cự Lực Phù và các phù lục phụ trợ khác.

Còn trong hai bộ phù lục cuối cùng, thậm chí còn có phù lục mang tính tấn công.

Đó là Chân Hỏa Phù và Thiên Lôi Phù mà Phong Nguyên Thanh đặc biệt chuẩn bị.

Chân Hỏa Phù, chỉ cần nhẹ nhàng xé ra, là có thể kích hoạt sức mạnh Chân Hỏa phong ấn bên trong phù lục, phóng ra một lượng lớn hỏa diễm nhiệt độ cao về phía trước.

Loại lửa này không phải lửa bình thường, mà là Chân Hỏa Tam Muội đã được Phong Nguyên Thanh suy yếu.

Ngay cả một con Tống Tử ngàn năm cũng có thể gây ra sát thương không nhỏ.

Còn Thiên Lôi Phù thì càng lợi hại hơn.

Có thể dẫn lôi từ hư không, triệu hồi một đạo kinh lôi đánh xuống.

Lời giới thiệu của đấu giá sư vừa dứt, lập tức khiến cả hội trường sôi trào.

Mọi người liên tục kinh hô: "Không thể nào, điều này không thể nào!" Thậm chí một số người nước ngoài còn hét lên: "Đây là phép màu, chỉ có thần mới có thể làm được như vậy!" Đương nhiên, những người này, đa số chỉ là những kẻ bạo phát hộ không có nội hàm.

Họ hoàn toàn sống trong sự bình yên hư ảo do con người tạo ra, không tiếp xúc được với mặt thật của thế giới.

Bất kể là phương Đông hay phương Tây, thậm chí toàn thế giới, trước khi linh triều trầm tịch, đều có hệ thống thần bí trắc.

Phương Đông có luyện khí sĩ, võ giả, yêu quái, v.v.

Phương Tây có giáo hội, kỵ sĩ, pháp sư, phù thủy, v.v.

Chỉ là, đều bị giai cấp độc quyền, người ở tầng đáy rất khó tiếp xúc được.

Cùng với việc linh triều trầm tịch, chúng cũng dần dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Chỉ có một số ít gia tộc hoặc người, có ghi chép và hiểu biết về mặt này.

Sự độc quyền của phương Tây so với phương Đông càng nghiêm trọng hơn.

Nơi càng phát triển, lại càng có nhiều người nghèo không ra hình dạng gì.

Trong số những người tham gia đấu giá, có rất nhiều người biết về những thứ này.

Họ không quá coi trọng những phù lục này.

Dù sao sự khác biệt về văn hóa và hệ thống ở đó, rào cản rất khó

phá vỡ, đặc biệt là những thứ thuộc về mặt thần bí.

Cùng với việc linh khí khôi phục, mặt thần bí cổ xưa cũng đang sống lại.

Một số gia tộc có truyền thừa, cũng đã bắt đầu bồi dưỡng nhân tài trong lĩnh vực này.

Như các thủ đoạn triệu hồi hỏa diễm, lôi đình, họ cũng có.

Vì vậy mới không quá để tâm đến phù lục này.

Mục tiêu của họ rất đơn giản, chính là loại đan dược có thể kéo dài tuổi thọ mà quảng cáo đã nói.

Bất kể là thật hay không, họ đều muốn đến tận mắt chứng kiến.

Nếu là thật, thì xem có cơ hội nào để đoạt lấy hay không.

Không mua được không sao, còn có thể cướp mà.

Những kẻ man rợ phương Tây từ trước đến nay đều như vậy.

Khi phù lục được đấu giá xong, Phong Nguyên Thanh đã kiếm bộn vài con số mục tiêu lớn.

Những thứ trên phiên đấu giá, giá đội lên quá nghiêm trọng.

Tiếp theo, chính là màn trọng tâm cuối cùng.

Nữ đấu giá sư vung chiếc búa gỗ nhỏ trong tay, dùng giọng nói trong trẻo của cô ấy nói: “Tin rằng mọi người cũng đã biết, tiếp theo, chính là tiết mục lớn cuối cùng của phiên đấu giá này, đan dược có thể kéo dài tuổi thọ như đã quảng cáo.” “Tin rằng mọi người cũng đều rất tò mò, loại đan dược này trông như thế nào?” “Vì sao lại nói nó có thể kéo dài tuổi thọ?” “Tiếp theo, xin mời mọi người hãy cùng chờ xem!” Thang nâng một lần nữa dâng lên, một tiểu thư xinh đẹp, bưng một khay, trên đó đặt ba chiếc bình sứ nhỏ.

Trên đó còn có một mảnh giấy nhỏ, dán trên thân bình.

Lần lượt viết: Thối Thể Đan, Cố Thể Đan, Tẩy Tủy Đan.

Mỗi bình một viên.

Khay được đặt lên sàn đấu giá.

Ống kính trong hội trường cũng hướng vào ba bình đan dược.

Ba chiếc bình sứ nhỏ lập tức hiện ra trên màn hình của các bao riêng, cũng như trên màn hình ở đại sảnh.

Chữ trên thân bình sứ nhỏ rõ ràng có thể nhìn thấy.

Khí lạnh lan tỏa, "Loại đan dược có thể kéo dài tuổi thọ này, vậy mà lại có ba loại!" "Đợi mãi rồi, cuối cùng cũng đến rồi!" Hội trường lập tức dậy lên một trận xôn xao.

Hầu hết mọi người đều phát ra tiếng kêu kinh ngạc, tự lẩm bẩm.

Mọi người trong hội trường đều có vẻ mặt khác nhau, có kinh ngạc, có nghi hoặc, có trầm tư.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào ba chiếc bình nhỏ trên màn hình lớn.

Máy quay, chiếu vào bình ngọc nhỏ trên khay, sau một vòng quay 360 độ không góc chết.

Đến lượt nữ đấu giá sư giới thiệu ba loại đan dược này.

Chỉ thấy cô ấy gõ nhẹ chiếc búa nhỏ, một tay làm động tác mời, chỉ vào ba bình đan dược, nói: "Phiên đấu giá lần này, tổng cộng có ba bộ đan dược, mỗi bộ đều có ba bình, mỗi loại đan dược một viên." Tiếp đó lòng bàn tay khẽ động, dẫn dắt ánh mắt mọi người nhìn về phía bình nhỏ thứ nhất.

Trên đó viết Thối Thể Đan.

Sau đó giới thiệu: “Bình này là Thối Thể Đan, đúng như tên gọi, sau khi dùng đan dược này, dược lực sẽ tôi luyện cơ thể của quý vị, khiến nó trở nên dẻo dai, khỏe mạnh hơn.” Đồng thời còn có tác dụng loại bỏ một phần tạp chất trong cơ thể, khiến cơ thể tràn đầy sức sống.” Lời của nữ đấu giá sư truyền đạt chính xác đến tai mỗi người có mặt.

Mọi người lúc này mới biết, cái gọi là kéo dài tuổi thọ, hóa ra là ý nghĩa này, hiệu quả này.

Tiếp đó, cô ấy lại chỉ vào bình nhỏ thứ hai, trên đó viết Tẩy Tủy Đan.

“Bình Tẩy Tủy Đan này, đan như tên gọi, tác dụng là khiến người ta phạt mao tẩy tủy, loại bỏ một lượng lớn tạp chất trong cơ thể, cải thiện môi trường bên trong cơ thể, phục hồi sức khỏe.” “Loại đan dược này, tốt nhất nên dùng trong phòng tắm sau khi cởi quần áo.” “Bởi vì vô số tạp chất trong cơ thể quý vị, đều sẽ trong thời gian ngắn thải ra ngoài qua lỗ chân lông một lượng lớn, hoặc kèm theo hiện tượng tiêu chảy.

Thậm chí, sẽ phát sinh cảm giác đau đớn với mức độ kịch liệt khác nhau.

Đây đều là hiện tượng bình thường, đợi sau khi dược hiệu phát huy hoàn toàn, tình trạng sức khỏe của quý vị sẽ lên một tầm cao mới.” Bình đan dược thứ hai giới thiệu kết thúc, trong hội trường lại truyền đến một trận âm thanh kinh ngạc.

“Truyền thuyết phạt mao tẩy tủy?” “Hoắc ~, cái thứ này, cứ như trong tiểu thuyết võ hiệp nói vậy, thật sự lợi hại như thế sao?” “Âu ~, rao to quá, e rằng chỉ có thánh thủy trong truyền thuyết, mới có hiệu quả như vậy chứ?” Sau đó, tiểu thư lại giới thiệu bình nhỏ cuối cùng.

“Bình này đựng Cố Thể Đan, đúng như tên gọi, chính là loại đan

dược cố bản bồi nguyên, tư dưỡng cơ thể.

Sau khi được Thối Thể Đan và Tẩy Tủy Đan tôi luyện và phạt mao tẩy tủy, lại dùng Cố Thể Đan để bù đắp sự trống rỗng trong cơ thể, cố bản bồi nguyên." "Hiệu quả của ba loại thuốc hợp nhất, đủ để một người sống thêm ít nhất mười năm." "Đương nhiên rồi, điều này còn phải tùy thuộc vào tình hình của người sử dụng, dù sao thể chất mỗi người khác nhau, khả năng chịu đựng dược lực cũng khác nhau." Một bộ phận người, sau khi nghe xong, lập tức trầm tĩnh lại, trong lòng âm thầm tính toán tài sản của mình, cũng như có cơ hội nào để giành được một phần trong cuộc cạnh tranh gay gắt của nhiều người như vậy hay không.

Nhưng rất nhanh, đã có một nhóm người bỏ cuộc.

Họ tuy cũng rất có tiền, nhưng, người có tiền ở đây quá nhiều, họ đều không xếp hạng được.

Muốn hổ khẩu đoạt đan dược, e rằng là mơ mộng hão huyền.

Chương 338

99.9% người có mặt, cuối cùng đều chỉ trở thành người chạy đua, chỉ có ba người, có thể giành được đan dược như vậy.

Còn một số người khác, cũng có tự biết mình, biết rằng mình không thể có được thần dược như vậy, chỉ là đến xem náo nhiệt.

Đến lúc đó, cũng không ngại tham gia vào, đẩy giá lên gì đó, như vậy mình cũng ít nhất có chút cảm giác tham gia, coi như không đến vô ích.

Rất nhanh, nữ đấu giá sư công bố giá khởi điểm, một bộ 500 vạn, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 10 vạn.

Cuộc cạnh tranh bắt đầu.

Vòng cạnh tranh đầu tiên này, vô cùng kịch liệt.

Người giơ bảng ra giá, nối tiếp nhau.

Giá cả không ngừng được làm mới, cho đến khi gần chạm mốc năm ngàn vạn.

Lúc này, số người ra giá mới giảm đi.

Ở khu vực ghế ngồi phía dưới, đã không còn mấy người giơ bảng ra giá.

Cuộc tranh giành diễn ra giữa các đại gia trong một vài bao riêng.

Nhưng sau khi giá vượt quá năm ngàn vạn, những người ra tay chỉ còn lác đác vài người.

Cuối cùng bị một người trong một bao riêng ở hướng Tây Nam đấu giá thành công.

Phong Nguyên Thanh dùng thần thức thăm dò qua, phát hiện đó là

một người đàn ông trung niên trông được bảo dưỡng không tồi.

Sau khi đấu giá thành công đan dược, liền lần đầu tiên lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn đi.

Nội dung tin nhắn Phong Nguyên Thanh cũng nhìn thấy: "Đồ đã lấy được, mau đến!" Sau đó, ông ta vuốt một vệt mồ hôi li ti trên trán, thở phào một hơi.

Nhiệm vụ của ông ta đã hoàn thành, tiếp theo, sẽ phải xem có thể đưa đan dược ra ngoài được hay không.

Rất nhanh, tiểu thư thị nữ liền mang ba bình đan dược này đến bao riêng của ông ta.

Nhưng, đồng thời, cũng bị lộ ra trong tầm mắt của những người có ý đồ.

Sau khi nhận được đan dược không lâu, điện thoại của ông ta rung lên một cái, nhận được một tin nhắn.

Hóa ra là người đến tiếp ứng ông ta đã đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Tốt!" Ông ta lập tức gọi thuộc hạ, rời khỏi bao riêng.

Tranh thủ lúc những người khác còn phải cạnh tranh hai bộ đan dược còn lại, nhanh chóng rút lui.

Nếu không, đợi họ đều rảnh tay, thì sẽ khó chịu lắm.

Một số đại gia ở các bao riêng còn lại, cũng lập tức biết được hành động của ông ta, cũng nhao nhao sắp xếp người chặn đường.

Tốt nhất là có thể đoạt được bộ đan dược này.

Người đàn ông trung niên này đứng ở cổng lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm nhìn quanh một lúc, rất nhanh đã tìm thấy đoàn người đến tiếp ứng mình.

Xe dừng ở ven đường không xa.

Sau đó, ông ta đội một chiếc mũ đen, siết chặt túi áo khoác, vành mũ kéo thấp xuống, nhanh chóng đi về phía đối phương.

Lên xe xong, ô tô lập tức khởi động, chạy về phía xa.

Mà xung quanh, không ít người theo dõi, đều lẳng lặng nhìn cảnh này, đồng thời không ngừng truyền tin tức ra ngoài.

Trong hội trường.

Vòng đấu giá đan dược thứ hai, cũng chính thức bắt đầu.

Một vị tiểu thư thị nữ, một lần nữa bưng chiếc khay tương tự đến sàn đấu giá.

"Bộ đan dược thứ hai đã được đưa lên, vẫn là giá tương tự." Nữ đấu giá sư mỉm cười nói.

Vòng này, vẫn tương tự như vòng đầu tiên, trước hết do những người ngồi ở ghế dưới bắt đầu ra giá.

Cho đến khi giá được đẩy lên hơn năm ngàn vạn, các quý khách trong bao riêng tầng 2, cũng bắt đầu ra giá cạnh tranh.

Vòng thứ hai, giá lại cao hơn vòng đầu tiên không ít.

Nhưng cuộc cạnh tranh vẫn diễn ra liên tục.

Xem ra rất nhiều người, đều muốn dốc sức ở vòng thứ hai, để giành lấy một phần đan dược.

Phong Nguyên Thanh nhìn cảnh này, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Nhóm người này quả thật là tài đại khí thô (giàu có, hào phóng).

Những đan dược này, thực chất chỉ là đan dược sơ cấp nhất.

Cũng chỉ vì trên thị trường không có, vật lấy hiếm làm quý, nên

mới bán được giá cao.

Đợi sau này khi linh khí hồi phục đến một ngưỡng nào đó, thực lực các thế lực tăng lên, thì sẽ không bán được giá này nữa, nói không chừng còn là giá rau cải.

Vòng cạnh tranh này, Khưu Đức Khảo cũng dốc sức.

Giá là mấy trăm vạn, hàng ngàn vạn tăng lên.

Rất nhiều người bị đánh đến không có sức chống trả.

Cuối cùng, bộ đan dược thứ hai này, bị Khưu Đức Khảo thành công giành lấy.

Sau khi giành được bộ đan dược này, ông ta không rời đi ngay, mà muốn xem thêm, bộ đan dược cuối cùng, có thể đấu giá thành công hay không.

Bộ đan dược này, chỉ tốn một con số mục tiêu lớn, cách xa giới hạn của ông ta rất nhiều.

Số tiền này, ông ta còn không để vào mắt.

Rất nhanh, đan dược được đưa đến bao riêng.

Ông ta cầm bình Thối Thể Đan, mở nắp ra xem, bên trong nằm một viên thuốc nhỏ tròn vo.

Chỉ có một viên.

Nhưng nó tỏa ra một mùi hương thuốc kỳ dị.

Khưu Đức Khảo vừa ngửi thấy mùi hương thuốc này, liền cảm thấy cả người thư thái hơn không ít.

Ngay lập tức, ông ta nhanh chóng đậy nút lại, ngăn ngừa dược hiệu thất thoát.

Ông ta cẩn thận đặt ba chiếc bình nhỏ, nhét vào túi áo khoác của

mình.

Sau đó, tiếp tục nhìn về phía màn hình lớn.

Bộ đan dược thứ ba rất nhanh được đưa lên.

Vẫn là công thức quen thuộc.

Không cần nữ đấu giá sư nói nhiều.

Mọi người trong hội trường đã nhao nhao giơ bảng ra giá.

So với vòng đầu tiên, vòng thứ hai, thì điên cuồng hơn rất nhiều.

Giá cả tăng vùn vụt, rất nhanh đã phá vỡ một con số mục tiêu lớn.

Tuy nhiên, dù vậy, nhóm người này cũng không có ý định dừng lại, một vẻ quyết tâm sống chết tranh giành.

Chương 339

Phong Nguyên Thanh cảm thấy điều này thật vô lý, khi giá cả hai vòng trước đều tương đối thấp, tại sao không ra tay chứ?

Cứ phải đợi đến vòng cuối cùng, giá cao ngất trời rồi mới liều mạng tăng giá.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh cũng vui vẻ chứng kiến thành quả.

Giá càng cao, anh càng kiếm được nhiều.

Rất nhanh, Khưu Đức Khảo lại ra tay.

"Một trăm ba mươi lăm triệu!" Ông ta trực tiếp tăng hai mươi triệu.

Cả hội trường lặng ngắt.

Nhưng rất nhanh, đã bị những người trong các bao riêng khác tăng giá đè xuống.

Khưu Đức Khảo lúc này đã có trong tay một bộ, tâm trạng rất tốt, thế là ông ta lại tăng giá vài lần, trực tiếp đẩy giá lên hai con số mục tiêu lớn.

Lần này, đối thủ liền giảm đi không ít.

Tuy nhiên, hành vi như vậy của ông ta, lại kích động thần kinh của rất nhiều người.

"Vị tiên sinh này, nếu tôi không nhớ lầm, hình như ngài vừa rồi đã đấu giá thành công một bộ đan dược, bây giờ tại sao lại còn muốn đến tranh giành bộ này với chúng ta?" Một giọng nói chất vấn truyền ra từ micro của một bao riêng đối diện Khưu Đức Khảo.

Chính vì ở đối diện Khưu Đức Khảo, nên ông ta mới đặc biệt rõ ràng, bộ đan dược thứ hai vừa rồi là ai đấu giá thành công.

"A a, thì ra là vậy, vị bằng hữu này, ăn độc thực, không phải là thói quen tốt đâu!" Lại có một giọng nói khác từ một bao riêng bên cạnh truyền ra.

Rất nhiều người ở ghế ngồi phía dưới, cũng hùa theo la ó, cùng nhau lên tiếng chỉ trích Khưu Đức Khảo, xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Còn Khưu Đức Khảo, lại làm ngơ trước lời đe dọa ẩn ý của hai người.

Ông ta cũng mở micro, cười cười, nói: "Đấu giá hội mà?

Quy tắc là giá cao hơn thì được, tôi tăng giá bình thường, làm sao, có vấn đề gì à?" Mấy người ra tiếng nghe Khưu Đức Khảo nói với giọng nước ngoài, lập tức cũng phản ứng lại, thì ra đây còn là một lão già nước ngoài à.

"A a, đương nhiên không vấn đề gì, nhưng vị bạn bè quốc tế này, ra ngoài phải cẩn thận hơn, bên ngoài loạn lắm." Một trong số đó nheo mắt, cười ha hả nói.

Khưu Đức Khảo, cũng cười khinh thường.

"A a, dám đe dọa lão tử à, dưới trướng lão tử có đội lính đánh thuê vũ trang, còn không ít súng đạn." Khưu Đức Khảo nghĩ thầm.

"Ha ha, điều này không phiền các vị bằng hữu bận tâm, tôi tự biết chừng mực." Thông qua micro, Khưu Đức Khảo nói.

Thấy lời đe dọa không mấy hiệu quả, mấy người kia đành tiếp tục tăng giá.

Nhưng rất nhanh, giá đã vượt quá dự kiến.

Những người ra giá này nhao nhao lấy điện thoại ra, xin chỉ thị từ người đứng sau, còn có nên tiếp tục tăng giá hay không, tiện thể cũng kể lại tình hình một chút.

Không lâu sau, họ liền lần lượt nhận được chỉ thị, từ bỏ tăng giá, kích hoạt hậu thủ.

Thế là họ nhao nhao dừng tăng giá, lại nói thêm vài lời cay nghiệt.

Sau đó, liền vội vã rời khỏi hội trường đấu giá, đi chuẩn bị kích hoạt hậu thủ.

Phiên đấu giá, đến đây là hoàn toàn kết thúc.

Ba người cũng rời khỏi hội trường đấu giá, quay về phòng của Doãn Nam Phong.

"Nam Phong này, cái hội trường đấu giá đó, em biết nó được xây dựng từ bao giờ không?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Hội trường đấu giá?

Em cũng không rõ lắm, chỉ biết nó đã tồn tại từ rất lâu rồi, nhưng thực sự được sử dụng thì rất ít." Doãn Nam Phong lắc đầu nói, "Sao vậy, hội trường đấu giá đó có vấn đề gì à?" "Cái hội trường đấu giá đó không đơn giản đâu, ngay cả thần thức của anh cũng không xuyên qua được!" Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Cho nên, cả cái hội trường đấu giá này, chính là một Pháp Bảo khổng lồ, hai tầng không gian trên dưới, hình dáng như một quả hồ lô!" "Chắc là do một vị tiền bối nào đó của Doãn gia các em để lại." "Sau này đợi em tu luyện thành công, đến lúc đó có thể lấy Pháp Bảo này về!" "Pháp Bảo, lợi hại như vậy sao?" Doãn Nam Phong kinh ngạc nói.

"Xem ra bí mật của Doãn gia chúng ta được giấu rất sâu, em sẽ về hỏi lại." "Có thể để lại loại Pháp Bảo này, Nam Phong à, Doãn gia sau

lưng em quả nhiên không đơn giản nhỉ.” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Em phải thể hiện tốt thiên phú của mình, có thế lực gia tộc chống lưng, so với tán tu dã hồ mạnh hơn nhiều.” “À, đúng rồi, Nam Phong, bài kiểm tra của anh đã hoàn thành rồi nhé, từ nay em là người phụ nữ của anh rồi ~” Phong Nguyên Thanh đi đến bên cạnh Doãn Nam Phong, ghé miệng sát tai cô, khẽ nói.

“Lạc lạc lạc ~, đương nhiên em không quên chuyện này, nếu tộc lão trong nhà biết em đã được một Nguyên Thần đại tu sĩ bao dưỡng, e rằng đều phải cười không khép được miệng mất.” Doãn Nam Phong kiều tiếu nói.

Phong Nguyên Thanh cũng cười, sau đó nói: “Được rồi, anh phải đi đây, chi phí đến lúc đó chuyển vào tài khoản của anh là được.” Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh ôm cả Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn vào lòng, tả ôm hữu ấp, hôn nhẹ mỗi người một cái.

Sau đó mới ung dung rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong phòng của Khâu Đức Khảo tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc này, Khâu Đức Khảo đang vô cùng kích động, tâm trạng dâng trào.

Mới hoàn thành vài mục tiêu nhỏ đã nhận được hai bộ đan dược.

Số tiền này đối với ông ta chỉ là hạt muối bỏ bể, chẳng đáng là bao.

Ông ta hoàn toàn có thể tự mình dùng một phần đan dược trước, còn một phần sẽ mang về quê nhà để nghiên cứu.

Ông ta tin rằng, với công nghệ phát triển của nước Mễ, nhất định có thể giải mã được bí mật của loại đan dược này.

Đến lúc đó, khi tìm ra được phương thuốc, có thể thực hiện sản xuất hàng loạt, kiếm tiền chỉ là chuyện nhỏ.

Hơn nữa còn có thể kéo dài tuổi thọ.

Ông ta gọi vài thủ hạ thân tín đứng canh bên ngoài, phòng tránh bị người khác quấy rầy.

Ông ta cất kỹ một phần đan dược trước, sau đó gọi hai thủ hạ thân tín vào phòng cùng mình.

Mục đích là phòng trường hợp có bất kỳ sự cố nào xảy ra, có thể kịp thời cứu viện.

Ông ta dặn dò thủ hạ đợi bên ngoài, nếu quá 20 phút mà ông ta vẫn chưa ra, thì gõ cửa hỏi thăm, nếu không có tiếng đáp lại, thì phá cửa xông vào.

Khâu Đức Khảo chuẩn bị xong xuôi, hít một hơi thật sâu.

Cầm một phần đan dược, ông ta bước vào phòng tắm.

Ông ta cởi sạch quần áo trên người, không một mảnh vải che thân, lộ ra một thân thể vẫn còn khá cường tráng.

Vóc dáng của Khâu Đức Khảo luôn được duy trì rất tốt, không giống như người nước Mễ bình thường, đến tuổi là bắt đầu phát phì, từ một cây sậy gầy gò biến thành một cái thùng nước.

Ông ta có thói quen tập luyện đều đặn, chế độ ăn uống cũng được kiểm soát khá tốt.

Điều này khiến cho dù đã ở tuổi chín mươi, cơ thể ông ta vẫn rất khỏe mạnh.

Ông ta mở cái bình sứ nhỏ, đổ viên thuốc nhỏ bên trong ra lòng bàn tay.

Khâu Đức Khảo không chút do dự, một hơi nuốt chửng.

Ban đầu không có cảm giác gì.

Nhưng không lâu sau.

Ông ta cảm thấy một luồng nhiệt nóng chảy trong cơ thể, cứ thế chạy loạn theo một lộ trình thần bí nào đó.

Lúc đầu, ông ta còn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nhưng sau đó, dược hiệu dường như trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhiều chỗ trong cơ thể xuất hiện những cơn đau nhức như sưng tấy, tắc nghẽn.

"Ách ~ a ~" Khâu Đức Khảo không nhịn được kêu đau một tiếng.

Ông ta cố nén cơn đau, cố gắng không phát ra tiếng.

Chương 340

May mắn thay, cơn đau đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Chẳng mấy chốc, cảm giác đau đớn biến mất.

Giống như kinh mạch trong tiểu thuyết võ hiệp được đả thông vậy.

Khâu Đức Khảo lau mồ hôi trên mặt.

Nhìn vào mình trong gương.

Chỉ thấy khắp người ông ta bám đầy một lớp chất bẩn màu nâu mỏng, giống như vừa lăn lộn trong vũng bùn.

Đồng thời còn tỏa ra một mùi hôi thối kinh tởm.

Cùng lúc đó, bụng ông ta cũng đột nhiên sôi lên.

Sắc mặt ông ta biến đổi, vội vàng ngồi lên bồn cầu.

"Phốc ~ tư ~" Một trận "tả thiên lý".

Đồng thời kèm theo một mùi hôi thối nồng nặc hơn.

Khâu Đức Khảo suýt chút nữa bị chính mình hun cho ngất xỉu.

Sau khi bài độc xong, ông ta nhanh chóng rửa sạch chất bẩn trên người.

Sau đó lại soi gương.

Ông ta phát hiện, sắc mặt, tinh thần của mình rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Cả người đều trở nên phấn chấn hơn.

Mặc dù không cảm nhận được hiệu quả kéo dài tuổi thọ, nhưng ông ta có thể rõ ràng cảm nhận được trạng thái cơ thể mình đã cải

thiện không ít.

Với trạng thái này, ít nhất có thể sống thêm vài năm nữa.

“Thần tích!

Thật là quá thần kỳ!

Quả nhiên trên mảnh đất An Lạc này tồn tại rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi!” Sau đó, ông ta mặc quần áo chỉnh tề, bước ra khỏi phòng tắm.

Các thủ hạ thân tín bên ngoài thấy ông chủ ra, vội vàng chào hỏi.

Khâu Đức Khảo gật đầu rồi bảo họ ra ngoài.

Ông ta tự mình ngồi trên ghế sofa, lấy ra hai bình đan dược còn lại, cầm trong tay, cẩn thận quan sát.

Ông ta định ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm thêm vài ngày, dùng hết hai viên thuốc còn lại rồi hẵng đi cũng không muộn.

Về phía bên kia.

Người đàn ông trung niên đã mua bộ đan dược đầu tiên, đi xe đón, sau khi vòng quanh thành phố vài vòng, cũng bắt đầu di chuyển đến một nơi nào đó.

Đằng sau ông ta, vô số người theo dõi bám sát, âm thầm chú ý mọi động tĩnh của ông ta, đồng thời báo cáo cho những người phía sau.

Hầu hết những người này là thủ hạ của các ông trùm địa phương.

Phạm vi thế lực lớn, nhân viên đông đảo.

Ở địa phận Kinh Thành này, có tin tức gì muốn giấu họ cũng rất khó.

Tuy nhiên, đằng sau người đàn ông trung niên này cũng là một ông trùm địa phương, thủ đoạn cũng không thể xem thường.

Cuối cùng, ông ta vẫn cao tay hơn một bậc, dùng cách "ngư mục hỗn châu" (mắt cá lẫn lộn với trân châu) để mang đan dược về.

Trong một căn đại trạch ở một nơi nào đó trong Kinh Thành, một ông lão tóc bạc đang ngồi trong sân nhỏ đọc sách.

Lúc này, một người quản gia vội vàng đến gần, cung kính dâng một cái hộp nhỏ lên trước mặt ông lão.

Ông lão nhận lấy cái hộp, phất tay ra hiệu, sau đó người quản gia cung kính lui xuống.

Không có một lời nói nào giữa chừng.

Ông lão nhìn trời, gấp sách lại, cầm cái hộp trở về phòng.

Nhẹ nhàng mở hộp, bên trong đặt ba bình sứ nhỏ, chính là những viên đan dược được đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tuy nhiên, ông ta không vội nuốt.

Đan dược không thể tùy tiện dùng, ông ta phải tìm người đến kiểm tra một chút.

Đừng để dính phải loại "thi miết đan" (thuốc rởm) lừa đảo.

Tiện thể đợi thêm một chút, đợi người khác thử nghiệm dược hiệu hộ ông ta.

Ông ta đã biết có một lão ngoại quốc, rất nhiều tiền, đã mua hai bộ đan dược, hơn nữa lại đang ở trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Do thực lực mạnh mẽ phía sau Tân Nguyệt Phạn Điếm, ông ta cũng không tiện động thủ cướp đoạt.

Vì vậy, ông ta muốn xem phản ứng của lão ngoại quốc đó sau khi dùng đan dược ra sao.

Nếu không có vấn đề gì, thì ông ta cũng có thể yên tâm dùng.

Rất nhanh, vài ngày trôi qua.

Mấy ngày này, Khâu Đức Khảo hoàn toàn ở trong phòng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, việc ăn uống đều do nhân viên phục vụ mang đến.

Hơn nữa còn phải được thủ hạ kiểm tra, sau đó họ mới tự mình mang vào.

Trong mấy ngày này, Khâu Đức Khảo đã dùng viên Tẩy Tủy Đan thứ hai.

Dược lực của viên đan dược này còn mạnh hơn.

Cảm giác "phạt mao tẩy tủy" (gột rửa tủy xương) không hề tầm thường.

Giống như có côn trùng bò trong xương, vừa ngứa vừa đau.

Nhưng may mắn thay, ông ta đã có chuẩn bị tâm lý, nên đã chịu đựng được.

Tẩy Tủy Đan bài trừ chất bẩn còn triệt để hơn, lần này, các tạp chất bẩn trong cơ thể bao phủ kín toàn thân ông ta.

Giống như trên người kết một lớp vỏ màu đen nâu vậy.

Sau khi rửa sạch chất bẩn trên người, Khâu Đức Khảo phát hiện, cả người ông ta trẻ ra rất nhiều.

Các nếp nhăn trên mặt cũng giảm đi rất nhiều, chân tóc cũng bắt đầu xuất hiện một vệt đen.

Điều này khiến ông ta rất phấn khích.

Lại qua một ngày, cuối cùng ông ta dùng viên Cố Thể Đan cuối cùng.

Đây là một loại đan dược "cố bản bồi nguyên" (củng cố gốc rễ,

bồi đắp nguyên khí), cường hóa cơ thể, sẽ không giống như Thối Thể Đan và Tẩy Tủy Đan, kèm theo cảm giác đau đớn.

Khâu Đức Khảo chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng chảy trong cơ thể, toàn thân thư thái, không một chút đau đớn nào.

"Ân ~ ha ~, SURPRISE~!" Ông ta thoải mái kêu lên.

Nghỉ ngơi thêm một ngày, Khâu Đức Khảo dưới sự hộ tống của một nhóm thủ hạ, lên xe đến sân bay.

Còn ông lão trong một căn đại trạch ở Kinh Thành, cũng nhận được tin tức từ thủ hạ.

Khâu Đức Khảo cả người đã trẻ ra rất nhiều.

Chương 341

Ông ta đặt báo cáo kiểm tra xuống, không còn chần chừ nữa.

Từ tủ đầu giường lấy ra cái bình nhỏ đựng Thối Thể Đan, ông ta bước vào phòng tắm.

Theo những lưu ý đã được nói ở buổi đấu giá, ông ta đã mở sẵn nước nóng.

Sau đó, ông ta cởi quần áo, một hơi nuốt viên đan dược xuống.

Rất nhanh, ông ta cũng trải qua quá trình tương tự như Khâu Đức Khảo.

Đầu tiên là dễ chịu, sau đó là đau đớn.

Chỉ có điều thể chất của ông ta không tốt bằng Khâu Đức Khảo.

Do không tập luyện, cơ thể đã phát phì.

Mặc dù không quá béo, nhưng thể chất cũng yếu đi không ít.

Dược lực này, ông ta suýt chút nữa không thở nổi.

"Hù ~" Ông ta thở dài một hơi, nhịp tim ban đầu đập nhanh cũng dần dần chậm lại.

Sau đó bài độc xong, ông ta tắm rửa.

Soi gương cẩn thận quan sát sự thay đổi của bản thân.

Quả thực sắc mặt và tinh thần đều rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

"Ừm ~" Ông ta hài lòng gật đầu.

Định hoãn hai ngày rồi mới dùng viên đan dược thứ hai.

Về phía Khâu Đức Khảo.

Trên một đoạn đường vắng vẻ dẫn đến sân bay, ông ta đã gặp phải phục kích.

Những kẻ này đã hiểu rõ, bây giờ đan dược chỉ còn lại bộ cuối cùng trong tay Khâu Đức Khảo.

Hai bộ khác có lẽ đã được dùng hết.

Vì vậy, các gia tộc ngầm hợp tác với nhau, muốn chặn đứng bộ đan dược cuối cùng trong tay Khâu Đức Khảo.

Dù kết quả cuối cùng thế nào, tóm lại là không thể để ông ta mang ra ngoài.

Sân bay, vị trí tự nhiên phải hơi hẻo lánh một chút, nếu không sẽ gây phiền toái cho dân cư.

Ngay trên đoạn đường tất yếu dẫn đến sân bay này.

Suốt quãng đường, không thấy bất kỳ chiếc xe nào khác.

Và khi đoàn người Khâu Đức Khảo đi vào đoạn đường này.

Một lượng lớn xe xuất hiện, liên tục bám sát phía sau.

"Phát hiện một lượng lớn xe khả nghi, có thể là muốn chặn chúng ta." Các tài xế xe trước và sau nhanh chóng cảm nhận được nguy hiểm.

"Đừng đối đầu trực diện với chúng, tìm cách vòng qua!" Khâu Đức Khảo nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tuy nhiên, mấy lần họ tăng tốc muốn chuyển làn vượt xe, đều bị những chiếc xe phía trước chuyển làn chặn lại.

Ngay trong quá trình mấy lần chuyển làn vượt xe.

Những chiếc xe phía sau cũng áp sát, vây đội xe của Khâu Đức Khảo vào giữa.

Khâu Đức Khảo thấy mình bị bao vây, cũng không khỏi trở nên hung hăng.

Lập tức ra lệnh: "Cho chúng nếm mùi một chút!" Các thủ hạ lập tức hiểu ý, lần lượt lấy súng ra từ dưới ghế ngồi, nòng súng chĩa vào những chiếc xe bên cạnh.

Có cả súng lục và súng trường tấn công.

Những tên tài xế bao vây thấy đối phương rút súng, lập tức sợ hãi.

Chúng chưa từng thấy cảnh tượng này, bị nhiều súng như vậy chĩa vào.

Lập tức tốc độ giảm xuống.

Tuy nhiên, những chiếc xe phía trước vẫn còn chắn đường.

Vì vậy, tài xế cẩn thận giảm tốc độ, kéo giãn khoảng cách với xe phía trước.

Một thủ hạ thấy trạng, trực tiếp khai hỏa, bắn nổ lốp vài chiếc xe phía trước.

"Bang ~ bang ~ bang ~" Theo vài tiếng súng, lốp vài chiếc xe phía trước nổ tung, xe mất cân bằng, lập tức lật nhào.

Xe lật nhào khi đang chạy tốc độ cao, lăn lộn bay xa vài trăm mét mới dừng lại.

Lần chặn đầu tiên, tuyên bố thất bại.

Nhưng rất nhanh, làn chặn thứ hai lại bắt đầu.

Chúng thấy Khâu Đức Khảo đã động thủ dùng súng, cũng không còn giấu giếm gì nữa.

Người của chúng cũng đều rút vũ khí ra.

Hai nhóm người, trên đường cao tốc, đối đầu bắn nhau kịch liệt.

Hai bên đều có thương vong.

Tuy nhiên, dù sao thì các ông trùm địa phương có nhiều người hơn.

Đội xe của Khâu Đức Khảo nhanh chóng bị đánh tan.

Chiếc xe mà Khâu Đức Khảo đang ngồi, nhanh chóng bị khóa mục tiêu.

Tài xế đạp mạnh ga, muốn thoát khỏi kẻ truy đuổi.

Nhưng nào có dễ dàng như vậy.

Trên con đường đến sân bay này, lưới trời lồng lộng đã được giăng sẵn.

Phía trước xa xa, không biết từ ngã rẽ nào, vài chiếc xe tải lớn lao ra, đều là xe đầu kéo, phía sau kéo theo một container khổng lồ.

Đoạn đường phía trước này, vừa hay là một đoạn đường thẳng dài, muốn vòng qua cũng không có cách nào.

Hoàn toàn bị xe tải lớn chặn lại.

"Ố ~ shit! !

Mẹ kiếp!" Khâu Đức Khảo chửi thề một tiếng.

Ông ta quay đầu nhìn lại, muốn xem có thể quay đầu đi không.

Kết quả khiến ông ta không khỏi chửi thề thêm một tiếng.

"Ố ~, con của con đĩ ~~" Phía sau, không biết từ lúc nào, cũng có một hàng xe tải lớn đến, chặn kín hoàn toàn đường lui.

Còn những chiếc xe tải lớn chặn đường phía trước, thì đang từ từ giảm tốc độ.

Tài xế của Khâu Đức Khảo không thể không giảm tốc độ theo.

Hai bên đều là rừng cây nhỏ và đất bùn, xe hoàn toàn không thể

chạy lên được.

Chương 342

Tuy nhiên, để ngăn chặn Khâu Đức Khảo "chó cùng dứt giậu" chạy thoát từ hai bên.

Hai chiếc xe tải ở ngoài cùng đã tăng tốc.

Rất nhanh đã áp sát.

Chẳng mấy chốc, đội hình vuông gồm vài chiếc xe tải lớn đã bao vây chiếc xe của Khâu Đức Khảo.

Bốn phía đều là xe tải lớn, hoàn toàn không thể chạy thoát.

Khâu Đức Khảo thấy tình hình này, không khỏi sắc mặt trầm xuống.

"Xem ra số đan dược này, không mang đi được rồi, chết tiệt ~" Ông ta không phải chưa từng nghĩ đến việc vận chuyển đan dược đi riêng.

Nhưng làm vậy cũng không thể đảm bảo vạn vô nhất thất.

Hơn nữa, một khi mình bị bắt, cuối cùng vẫn phải trả lại đan dược, coi như tiền chuộc.

Vì vậy, cuối cùng ông ta vẫn quyết định mang theo bên mình.

Chiếc xe từ từ giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại.

Bốn chiếc xe tải lớn, kẹp chặt một chiếc ô tô con, giống như bánh mì kẹp thịt.

Sau đó, một giọng nói từ loa xe phía sau truyền ra.

"Vị Khâu Đức Khảo tiên sinh này, ngài bây giờ đã không còn lựa chọn nào khác, lập tức giao đan dược ra." "Vì ngài là bạn bè quốc tế, chúng tôi vẫn có thể thả ngài một con đường sống." "Nếu không, nơi

đây chỉ có thể là hiện trường một vụ tai nạn xe hơi!" Sắc mặt Khâu Đức Khảo đen như đáy nồi, lòng đầy bất cam.

Ông ta bây giờ không có lựa chọn nào khác.

Vì vậy, ông ta trầm mặt, lớn tiếng hét: "Được, đan dược có thể đưa cho các ngươi, nhưng các ngươi phải thả chúng tôi đi!" "Nếu không, các ngươi đừng hòng có được chúng, tôi thà hủy chúng đi!" "Được, vậy thì lấy đan dược ra, chúng tôi kiểm tra thật giả ~" Một giọng nói từ loa truyền ra.

Rất nhanh, thủ hạ ngồi ghế phụ trên xe của Khâu Đức Khảo, cầm cái hộp nhỏ đựng đan dược, bước xuống xe.

Phía sau, cũng có một người từ xe tải lớn bước xuống.

Người đó nhận lấy cái hộp, mở bình sứ nhỏ, ngửi một cái.

Mặc dù anh ta chưa từng thấy đan dược trông như thế nào, nhưng từ mùi hương mà nói, chắc là không sai.

Anh ta vừa ngửi thấy mùi dược hương này, cả người đã thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Sau đó, anh ta đậy nắp bình lại, bỏ vào hộp, không nói một lời quay trở lại xe tải, lập tức báo cáo tình hình.

Thủ hạ của Khâu Đức Khảo thấy vậy, cũng lập tức quay trở lại xe.

Lên xe xong, anh ta hướng về phía sau hét: "Bây giờ đồ đã đưa cho các ngươi, các ngươi cũng nên giữ lời hứa, thả chúng tôi đi chứ?" Còn người trên xe tải kia, cũng nhận được tin tức.

Tiếp đó một trận âm thanh từ loa lại một lần nữa truyền ra: "Khâu Đức Khảo tiên sinh, để đảm bảo tính xác thực của đan dược, vẫn phải mời ngài tạm trú thêm vài ngày trong thành phố, nhưng xin ngài

yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không động đến một sợi lông của ngài!" Sắc mặt Khâu Đức Khảo đen như mực.

"Mẹ kiếp, đồ chết tiệt, các người lại không giữ lời hứa!" Tiếp đó, Khâu Đức Khảo bị "mời" đến một trang viên.

Mấy ngày tiếp theo, ông ta sẽ ở lại đây, không thể rời đi.

Sắc mặt ông ta âm trầm đến mức sắp nhỏ ra nước.

Tuy nhiên, thế mạnh hơn người, ông ta chỉ đành ngậm ngùi chấp nhận.

Dù cuối cùng đan dược rơi vào tay ai, ông ta cũng tạm thời không thể rời khỏi đây.

Các thủ hạ của Khâu Đức Khảo, rất nhanh đã nhận được tin tức Khâu Đức Khảo bị khống chế.

Vì vậy họ lập tức tìm đến đại sứ quán nước Mễ, đề xuất can thiệp ngoại giao, ép buộc những ông trùm đứng sau thả người.

Sau mấy ngày kéo co.

Kết quả cuối cùng của đan dược cũng đã ngã ngũ, chỉ là quá trình giữa chừng rất phức tạp, không biết đã rơi vào tay ai.

Cứ như vậy bị quản thúc mềm.

Trong cửa hàng của Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Gia đang trò chuyện với Ngô Tam Tỉnh.

Bỗng nhiên bên ngoài có người đưa đến một bưu kiện.

Ngô Gia nhận lấy sau đó mở ra, hóa ra là hai hộp băng video kiểu cũ màu đen.

Mà người gửi bưu kiện, lại chính là Trương Khởi Lân.

Tiểu Ca sau buổi đấu giá đã thần bí biến mất, cũng không biết đi

đâu.

Ngô Tam Tỉnh nhìn kiểu dáng băng video, đã rất cũ rồi, bây giờ DVD cũng không phát được.

Vì vậy ông ta gọi thủ hạ đi chợ đồ cũ tìm xem, có thể tìm được loại đầu đọc băng video kiểu cũ này không.

Hai ngày sau, họ tìm được một chiếc đầu đọc video Panasonic kiểu cũ.

Hai người mới xem được nội dung trong băng video.

Nội dung của một cuộn băng, là Hoắc Linh chải tóc.

Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy Hoắc Linh trong băng video hoàn toàn không già đi, giật mình một trận.

Bà ta cứ liên tục chải tóc trước gương, vô cùng quỷ dị.

Còn cuộn băng kia, hoàn toàn trống rỗng.

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh lại một lần nữa thần bí biến mất, Ngô Gia hoàn toàn không biết ông ta đã đi đâu.

Ngô Gia tự mình thì đi khắp nơi tìm kiếm manh mối về đội khảo cổ năm xưa.

Lại qua ba ngày.

Khâu Đức Khảo cuối cùng cũng được thả ra.

Mặc dù chịu một thiệt thòi lớn, nhưng ông ta cũng không có cách nào, chỉ đành chấp nhận.

Ông ta chỉ là một thương nhân nước ngoài, tranh đấu với những người có quyền có thế này, rất thiệt thòi.

Ông ta đành tiếp tục tập trung vào các cổ mộ.

Thuật trường sinh, từ xưa đã có.

Ông ta tin rằng, nhất định có thể tìm được.

Hơn nữa đã có manh mối mới, đó chính là Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc ở khu vực Tây Vực.

Căn cứ vào tất cả tài liệu hiện có ghi lại, tất cả nguồn gốc ban đầu của thuốc trường sinh, đều nằm ở Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Lần này, chính là để A Ninh tiếp tục dẫn đội, thám hiểm di tích Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Trước khi rời đi, ông ta dặn dò A Ninh dẫn đội nhanh chóng đến cao nguyên Thanh Tạng, tìm kiếm Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Khâu Đức Khảo tự mình thì dẫn người, trở về nước Mễ.

Xuống máy bay, ngửi mùi không khí tự do ngọt ngào của nước Mễ, lúc này ông ta mới cảm thấy an toàn hơn chút.

Còn về phía A Ninh, trước khi chuẩn bị xuất phát, cô ấy không hiểu sao nhận được một cuộn băng video.

Người gửi lại là Ngô Gia.

Cô ấy lập tức phản ứng có vấn đề, đây chắc chắn không phải Ngô Gia gửi.

Chương 343

Ngô Gia mấy ngày nay còn đang ở Kinh Thành tham gia đấu giá hội, thoáng cái đã chạy đến Thanh Hải rồi sao?

Cô ấy tìm được đầu đọc băng video kiểu cũ, kiểm tra nội dung cuộn băng, giật mình.

Trong nội dung quỷ dị đó, lại xuất hiện một người giống Ngô Gia, khuôn mặt y hệt.

A Ninh không thân với Ngô Gia lắm, vì vậy cô ấy tìm đến Phong Nguyên Thanh để hỏi thăm tình hình, tiện thể mời Phong Nguyên Thanh làm cố vấn đặc biệt cho hành động lần này.

Có Phong Nguyên Thanh ở đây, tính an toàn của hành động lần này được nâng cao đáng kể.

Phong Nguyên Thanh biết, lúc này là đến tình tiết Xà Chiểu Quỷ Thành.

Vừa hay anh cũng có ý định đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, tìm kiếm khối Vẫn Ngọc khổng lồ kia, liền đồng ý.

Đồng thời, A Ninh cũng nhờ anh giúp tìm Vương Nguyệt Bán và Trương Khởi Lân.

Muốn mời họ cũng tham gia.

Sau đó, hai người đến cửa hàng Lưu Ly Hãn của Bàn Tử.

Phát hiện Tiểu Ca Trương Khởi Lân cũng đang ở đó, vừa hay tiết kiệm được công sức.

Nhắc đến Táp Mộc Đà, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Trương Khởi Lân dường như nghĩ đến điều gì đó, liền lập tức

quyết định tham gia hành động lần này, không cần A Ninh tốn nhiều lời, anh ấy tự mình tham gia.

Còn Vương Nguyệt Bán, đối với hành động lần này cũng rất hứng thú, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc trong truyền thuyết, chắc chắn sẽ có rất nhiều bảo bối.

Cứ như vậy, cả hai người đều được A Ninh mời làm cố vấn hành động đặc biệt, tham gia hành động thám hiểm khảo sát Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc lần này.

A Ninh dặn dò hai người chuẩn bị sẵn sàng, sẽ khởi hành trong vài ngày tới.

Sau đó, hai người lại ghé qua cửa hàng của Ngô Tam Tỉnh.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Ngô Gia đã ở lại chỗ Ngô Tam Tỉnh.

Phong Nguyên Thanh dẫn theo A Ninh và Vương Nguyệt Bán trực tiếp đến đây tìm Ngô Gia.

Ngô Gia đang nằm ườn trên ghế sofa chán chường xem TV.

Vừa quay đầu, thấy Phong Nguyên Thanh, A Ninh và Bàn Tử bước vào.

"Ai, Phong gia, Bàn Tử, còn có A Ninh, các người sao lại đến đây?" "Hải, đương nhiên là đến tìm cậu rồi, còn có thể làm gì nữa?" Bàn Tử mở miệng nói.

"Ức, vậy là có chuyện gì sao?" Ngô Gia hỏi.

"Thật sự có chuyện tìm cậu, đây là thứ tôi nhận được cách đây không lâu, có liên quan đến cậu, nên đến xem." A Ninh nói, lấy cuộn băng video trong túi ra, đưa cho Ngô Gia.

Nhìn thứ quen thuộc, Ngô Gia trong lòng hơi chùng xuống.

"Chẳng lẽ Tiểu Ca không chỉ gửi băng video cho mình, mà còn gửi

cho A Ninh một cuộn sao?" Ngô Gia nghĩ thầm.

Bàn Tử thấy Ngô Gia ngẩn người, giật lấy cuộn băng video xem xét vài lần.

"Cái này có gì đặc biệt sao?

Người gửi là ai?

Nội dung bên trong là gì?" Bàn Tử hỏi.

A Ninh liếc nhìn Bàn Tử, sau đó nhìn về phía Ngô Gia, nói: "Người gửi quả thực rất đặc biệt, chính là cậu đấy!" "A?" Ngô Gia lại ngẩn ra, "Tôi gửi bưu kiện cho cô khi nào?

Không phải là Tiểu Ca sao?

Tôi không gửi!

Cái này không phải tôi gửi!" Ngô Gia lập tức lắc đầu nói.

"Tôi đương nhiên biết, chắc chắn không thể là cậu, nhưng chắc chắn có liên hệ với cậu, nên tôi mới đến tìm cậu xem thử." A Ninh nói.

"Cậu nên tự mình xem nội dung bên trong, vô cùng quái lạ!" A Ninh nói.

Ngô Gia trong lòng rất nghi hoặc, anh ta nghĩ đến hình ảnh trong cuộn băng video mình nhận được, vì vậy buột miệng hỏi: "Có phải là một người phụ nữ cứ liên tục chải tóc không?" A Ninh hơi khó hiểu, lắc đầu, nói: "Không phải, thứ bên trong đó, tôi cũng không biết có phải là người hay không!" "Vậy thì cứ xem rồi nói.

À, các người cứ ngồi đi, tôi đi bê máy video ra, chúng ta cùng xem." Ngô Gia nói xong, đi vào phòng trong để bê máy video.

Cắm băng video vào, rất nhanh, màn hình bắt đầu phát.

Trong hình ảnh, là nội đường của một căn nhà kiểu cũ, không gian rất rộng.

Sau khi xem mười mấy phút, hình ảnh có sự thay đổi, một bóng đen, từ trong bóng tối bò ra.

Động tác vô cùng kỳ lạ.

Sau đó, bắt đầu phát cuộn băng video thứ hai, đồng thời, A Ninh còn nói với Ngô Gia: "Cuộn băng video này, khi cậu xem, tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý một chút!" Ngô Gia thấy A Ninh vẻ mặt thần bí như vậy, không khỏi hít sâu một hơi.

A Ninh bắt đầu phát, sau đó bật tua nhanh, đến phút thứ 15 thì quay lại tốc độ bình thường.

Cảnh tượng trong hình ảnh vẫn như cũ.

Chỉ có điều, ống kính bắt đầu hơi rung lắc, dường như có người đang điều chỉnh nó.

Rất nhanh, sự rung lắc dừng lại, một khuôn mặt từ phía dưới thò lên.

Quá gần, không nhìn rõ là ai.

Theo khi người đó từ từ lùi lại, toàn bộ khuôn mặt, cuối cùng cũng hiện rõ trên màn hình.

Phong Nguyên Thanh cũng nhìn rõ khuôn mặt đó, quả nhiên là khuôn mặt của Ngô Gia, y hệt.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh biết, đó không phải Ngô Gia, mà là một người tên là Tề Vũ.

Anh ta trông giống hệt Ngô Gia.

Trong Cửu Môn, Tề gia, giống như Ngô gia, cũng có thông hôn với Giải gia.

Vì vậy xuất hiện người trông rất giống nhau, một chút cũng không kỳ lạ.

Đây cũng là một ván cờ do Giải Cửu Gia bày ra.

Ngô Gia từ khi sinh ra, đã bị Ngô gia cố ý nuôi dưỡng theo khuôn mẫu của Tề Vũ.

Ngay cả bút tích anh ta luyện từ nhỏ, cũng là bút tích của Tề Vũ.

Bàn Tử kinh ngạc kêu lớn một tiếng, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Ngô Gia.

Còn bản thân Ngô Gia, cũng cảm thấy một luồng khí lạnh thấu từ lòng bàn chân, xộc thẳng lên não.

"Cái này?

Đây là tôi sao?" Ngô Gia há hốc mồm, khó tin hỏi.

"Vì vậy, đây chính là lý do chúng tôi đến tìm cậu!" A Ninh nói.

"Vì vậy, Thiên Chân à, đây là cậu sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt, sau đó hỏi.

"Cái này…" Ngô Gia cảm thấy hơi choáng váng, dùng sức ấn ấn thái dương, sau đó mới hỏi: "Thứ này, được gửi từ đâu đến?" "Từ địa chỉ người gửi mà xem, là gửi từ Cát Nhĩ Mộc, Thanh Hải." A Ninh trả lời.

"Ngoài ra, còn có manh mối nào khác không?" Ngô Gia lại hỏi.

"Không có, manh mối duy nhất chính là cậu, vì vậy chúng tôi mới đến tìm cậu." A Ninh nói.

Ngô Gia nghe vậy, đầu óc vô cùng hỗn loạn.

Chương 344

Bàn Tử nhẹ giọng hỏi: "Thiên Chân, đừng vội, cậu xác định, người bên trong này thật sự không phải cậu sao?" Ngô Gia lắc đầu: "Đó chắc chắn không phải tôi!" "Vậy có phải là huynh đệ nào của cậu, trông rất giống cậu không?" Bàn Tử cười hỏi, "Không phải là bố cậu có đứa con riêng bên ngoài chứ?" Ngô Gia lắc đầu, không nói gì.

Anh ta bản năng cảm nhận được, hình như cũng có âm mưu gì đó ở đây, anh ta hoàn toàn không nắm được đầu mối, nhưng lại có một cảm giác kỳ lạ, nhưng lại không thể nắm bắt được bất kỳ manh mối nào.

Ngô Gia tiếp đó cũng kể ra chuyện mình nhận được băng video.

Một cuộn nội dung là Hoắc Linh chải tóc, một cuộn trống.

Phong Nguyên Thanh lúc này nói: "Các cậu có bao giờ nghĩ, tại sao đối phương lại gửi một cuộn băng video trống không?" "Tại sao?" Bàn Tử hỏi.

"Điều này cho thấy, trọng tâm không nên nằm ở nội dung, có lẽ chính là bản thân cuộn băng video đó thì sao?" Phong Nguyên Thanh tiếp tục nói.

Đầu óc Ngô Gia cuối cùng cũng quay lại, anh ta dùng sức vỗ một cái vào bàn, hét: "Ố chao, hóa ra đơn giản vậy!" Anh ta lập tức đứng dậy, đi vào phòng sau, lấy ra vài chiếc tuốc nơ vít và kìm.

Sau đó lập tức tháo băng video ra.

Bàn Tử nhìn Ngô Gia một loạt thao tác, vẫn còn vẻ mặt mơ hồ, anh ta vẫn chưa phản ứng kịp.

Rất nhanh, cuộn băng video này đã bị tháo rời thành từng mảnh,

tất cả đều bung ra.

Quả nhiên, bên trong vỏ nhựa của băng video, dán một tờ giấy ghi chú.

Trên đó viết rất cẩu thả mười mấy chữ: "Số 349-5 hẻm Đức Nhĩ Tham, đường Côn Luân, thành phố Cát Nhĩ Mộc, tỉnh Thanh Hải." Đây là một địa chỉ!

"Nha, hóa ra là như vậy!" Bàn Tử bỗng nhiên hiểu ra.

Ngô Gia trong lòng rõ ràng, giấu kỹ như vậy, xem ra là để phòng có người chặn bắt.

Cho dù bị người khác chặn bắt, nội dung của băng video cũng sẽ đủ hấp dẫn ánh mắt của kẻ chặn bắt, sẽ không nghĩ đến những thứ khác.

Tiếp đó, Ngô Gia nhanh chóng tháo cuộn băng video còn lại.

Bên trong không phải là giấy ghi chú, mà là một chiếc chìa khóa đồng thau cũ kỹ.

Lớp đồng của chìa khóa đã đen xì, trên cán dán băng keo, trên đó còn viết một dãy số mơ hồ, lờ mờ có thể nhận ra là 306.

Con số này chắc hẳn đại diện cho số phòng.

Bàn Tử cười nói: "Ái chà, xem ra đối phương muốn mời cậu qua đó rồi, phòng cũng đã mở sẵn cho cậu rồi!" Ngô Gia trong lòng nghi hoặc, Tiểu Ca tại sao lại gửi thứ này cho anh ta, chẳng lẽ đó là nhà của Tiểu Ca?

"Ai, tháo hai cuộn băng này ra xem, bên trong nói không chừng cũng có đồ." Bàn Tử nói.

Rất nhanh, Ngô Gia cũng tháo hai cuộn băng video mà A Ninh mang đến.

Bên trong cũng là một tờ giấy ghi chú, trên đó viết cùng một địa chỉ, và một chiếc chìa khóa đồng thau cũ kỹ tương tự, đây cũng là chìa khóa 306.

Làm rõ bí mật thực sự ẩn chứa trong băng video, ba người Phong Nguyên Thanh liền không ở lại lâu nữa.

"Chúng tôi còn có việc, đi trước đây." Phong Nguyên Thanh nói với Ngô Gia.

"Được, các anh đi lo việc đi." Ngô Gia tiễn ba người Phong Nguyên Thanh ra khỏi cửa hàng, vẫy tay chào tạm biệt.

Trở về phòng, Ngô Gia suy nghĩ miên man.

Tối hôm đó trằn trọc mãi không ngủ được.

Hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, nhưng bất kể thế nào, nỗi lòng khó chịu của anh ta vẫn không hề vơi đi chút nào.

Bí mật của băng video tuy đã được giải mã, nhưng mọi chuyện lại trở nên phức tạp và khó lường hơn.

Nội dung trong băng video vẫn luôn khiến anh ta canh cánh trong lòng.

Người có khuôn mặt giống hệt anh ta, rốt cuộc là chuyện gì, anh ta không thể nghĩ ra.

Còn nữa, Hoắc Linh ngồi trước gương cứ liên tục lặp lại động tác chải tóc.

Cả hai người, đều là những sự tồn tại vô cùng quỷ dị.

Những động tác bò vặn vẹo, méo mó đó, nhìn thôi đã khiến người ta rợn tóc gáy.

Ngô Gia hồi tưởng lại kinh nghiệm đổ đấu của mình.

Kể cả lần ở Tần Lĩnh, anh ta tổng cộng mới xuống mộ bốn lần.

Trong đó ba lần đều là cùng với Tam Thúc Ngô Tam Tỉnh.

Anh ta luôn nghĩ rằng, mình chỉ là một người ngoài cuộc, là một "kẻ phụ thêm".

Lần đầu tiên ở Lỗ Vương Cung, là do anh ta nhất quyết muốn đi, lần thứ hai ở Tây Sa, là do tình thế bắt buộc, nghĩ Tam Thúc gặp chuyện, muốn tìm Tam Thúc, nhưng cuối cùng sự thật là Tam Thúc chẳng có việc gì.

Lần thứ ba, đi Vân Thiên Cung, hoàn toàn là không hiểu sao nghe theo sự sắp xếp, cứ thế mơ mơ hồ hồ mà đi.

Ba lần này, anh ta cảm thấy mình chỉ cần nói một chữ "không", thì hoàn toàn không có chuyện gì của anh ta.

Nhưng không ngờ, bây giờ lại bị cuốn vào càng ngày càng sâu.

Ngô Gia càng nghĩ càng mơ hồ.

Cuộc sống trước đây của anh ta, dường như không có bất kỳ khả năng nào liên quan đến chuyện này.

Sao lại, lại bị cuốn vào rồi chứ.

Đặc biệt là người có khuôn mặt giống hệt mình.

Chuyện này có lẽ có liên quan rất lớn đến anh ta.

Tam Thúc anh ta nói rằng không muốn anh ta tham gia vào, nhưng lại sắp xếp anh ta theo lên núi tuyết, có chút mâu thuẫn trước sau.

Anh ta hồi tưởng lại quá khứ của mình, từ nhỏ đến lớn, cuộc sống luôn bình dị, không chút sóng gió.

Ký ức của anh ta cũng vô cùng rõ ràng.

Chưa bao giờ có chuyện ở trong một căn phòng tối, mặc đồ như

một người chết, bò khắp nơi, còn tự quay video cho mình.

Ngô Gia rất chắc chắn, người đó, không phải là anh ta.

Đầu óc Ngô Gia nghĩ lung tung, cả đêm không tài nào ngủ được.

Hắn ta ngày càng dấn thân sâu vào cục diện do Ngô Tam Tỉnh dẫn dắt.

Nhưng hắn ta vẫn luôn bị che mắt, chỉ hiểu được một phần rất nhỏ, rất rời rạc của toàn bộ sự việc.

Cứ như một tấm lưới khổng lồ đang bao phủ lấy hắn, dù đi đâu, hắn cũng chỉ thấy vô số ngõ cụt mà không thể vượt qua.

Ngô Gia cũng rõ, cục diện hiện tại chính là do tính cách do dự, thiếu quyết đoán nhưng lại không cam tâm của mình mà ra.

Hắn ta cũng đang nghĩ, liệu có phải mình đã quá bị động khi xem xét vấn đề, lẽ ra nên chủ động đi tìm manh mối.

Hắn lại nhớ đến lời nói của bạn bè trước đây, rằng sự việc thành ra thế này là vì hắn cứ cố chấp đòi đáp án từ Tam thúc.

Tam thúc của hắn đã lừa gạt hắn, chỉ là không muốn hắn biết một số chuyện.

Đến bước này, nếu lại tìm Tam thúc để hỏi đáp án, hiển nhiên sẽ không nhận được lời thật.

Muốn biết chân tướng sự việc, hắn phải tự mình đi tìm đáp án, tổng thể vẫn khả thi hơn là phân biệt lời của Tam thúc là thật hay giả.

Thế là hắn quyết định, một mình tự thân đi tìm đáp án, đi tìm hiểu chân tướng.

Lập tức nhờ bạn bè giúp hỏi đường, mua vé máy bay chuyến sớm nhất, bay đến Thanh Hải.

Vì Golmud không có chuyến bay thẳng, nên chỉ có thể đến Tây Ninh trước, sau đó chuyển xe đi Golmud, mọi chuyện đều giao cho bạn bè hắn sắp xếp.

Ngay cả khách sạn cũng đã được đặt sẵn.

Chương 345

Thời gian là hai ngày sau.

Hai ngày trôi qua rất nhanh.

Hắn dặn dò Vương Minh ở Hàng Châu trông coi việc cửa hàng của mình, hắn có việc phải ra ngoài giải quyết, phải một thời gian nữa mới quay về.

Sau đó, hắn một mình độc hành lên đường.

Trên máy bay, hắn ngủ suốt cả chặng đường cho đến khi đến Tây Ninh.

Không lâu sau khi xuống máy bay, Ngô Gia đã bị phản ứng độ cao, may mà đã chuẩn bị thuốc nên nhanh chóng hồi phục.

Lúc này, đã hơn tám giờ tối, nhưng trên cao nguyên trời tối muộn, lúc này vẫn còn sáng rõ.

Ngô Gia gọi một chiếc taxi đưa hắn đến khách sạn bạn bè đã đặt.

Sau một đêm nghỉ ngơi, sáng hôm sau hắn tiếp tục chuyển xe đến Golmud.

Mãi đến hơn ba giờ chiều, cuối cùng cũng đến khách sạn Golmud.

Sau khi sắp xếp hành lý xong, không nghỉ ngơi bao lâu, hắn lại không ngừng nghỉ gọi một chiếc taxi, đưa địa chỉ có trên băng ghi hình ra, bảo tài xế đưa thẳng đến đó.

Người tài xế nhìn địa chỉ rồi nói: "Chỗ này à, đó là khu phố cổ, xe không vào được, tôi nhiều nhất chỉ có thể đưa cậu đến gần đó, cậu tự vào trong hỏi đường vậy." Ngô Gia nghe vậy cũng đồng ý, liền lên xe, đi thẳng đến khu phố cổ.

Golmud là một thành phố mới xây, đường xá thường khá rộng.

Nhưng khu phố cổ thì không được như vậy.

Dù đã mở rộng vô số lần, nhưng vẫn có nhiều ngóc ngách nhỏ không thể mở rộng được.

Cộng thêm nhiều công trình xây dựng trái phép, vị trí cũng rất khó xử, nên cứ thế mà tồn tại.

Viện điều dưỡng Golmud này nằm trong một con hẻm nhỏ trong số đó.

Tài xế chở hắn lòng vòng trong thành phố một hồi, rồi đến một khu phố cổ.

Ngô Gia đi bộ vào trong hai tiếng đồng hồ, một mảng lớn trong con hẻm đều là kiến trúc trái phép, rất lộn xộn.

Khiến hắn ta choáng váng đầu óc.

Sau một hồi vật vã nữa, trời đã tối sầm, Ngô Gia cuối cùng cũng tìm thấy địa điểm trong địa chỉ.

Trên một con đường nhỏ vô cùng hẻo lánh, hai bên đều là những ngôi nhà cũ, dưới ánh đèn đường lờ mờ gần như không có người đi lại.

Và ở cuối con đường nhỏ, một tòa nhà nhỏ ba tầng âm u quỷ dị, lặng lẽ đứng đó.

Tòa nhà tối om, chỉ có thể nhìn thấy tường ngoài.

Bên trong dường như không có một ai.

Nơi này từ rất lâu trước đây là một viện điều dưỡng của Giải phóng quân, nhưng đã bị bỏ hoang rất lâu rồi.

Bình thường cũng sẽ không có ai rảnh rỗi mà đến đây dạo chơi.

Ngô Gia một mình đứng dưới ánh đèn đường lờ mờ, nhìn tòa nhà nhỏ âm u ở đằng xa.

Xung quanh từng đợt gió lạnh thổi qua.

Hắn ta không kìm được trong lòng dấy lên một trận chột dạ.

"Mẹ kiếp, bên trong sẽ không có ma chứ?" Ngay sau đó hắn lại tự cổ vũ mình: "Mẹ nó, mộ cổ lão tử còn xuống được, còn sợ cái nhà cũ nát của mày sao!" Hắn đi đến trước cổng đẩy thử, phát hiện cánh cổng bị khóa bằng dây xích sắt ở phía sau, không thể mở được.

"Ngô Gia?" Đột nhiên, Ngô Gia nghe thấy có người gọi hắn từ phía sau.

Trong khoảnh khắc, hắn dựng tóc gáy, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, giật bắn mình, tim đập thình thịch, tốc độ tăng vọt lên một trăm hai.

Hắn dán chặt vào cánh cổng, cẩn thận từng li từng tí quay đầu nhìn, hóa ra lại là Phong Nguyên Thanh, A Ninh, lão Béo Vương Nguyệt Bán, cùng với Tiểu Ca Trương Khởi Lân mặc áo khoác đen không nói một lời, và một người đàn ông lạ mặt đeo kính râm.

Vừa nãy gọi hắn chính là lão Béo.

"Hú ~" Ngô Gia buông lỏng trái tim đang treo ngược lên, thở phào một hơi.

Rồi hỏi: "Các cậu sao lại ở đây?" Sau đó, hắn lại thấy lão Béo cười tủm tỉm nhìn mình, thế là hắn tức giận nói: "Mẹ kiếp, lão Béo chết tiệt, vừa nãy chính mày gọi đúng không, suýt chút nữa dọa chết tao rồi!" Hóa ra, mười phút trước khi Ngô Gia đến.

Phong Nguyên Thanh cùng đoàn người A Ninh cũng đã đến bên ngoài viện điều dưỡng Golmud.

Cùng với A Ninh, Trương Khởi Lân, Vương Nguyệt Bán, và Hắc

Hạt Tử.

Họ đỗ xe ở con đường lớn bên ngoài, còn mình thì đi bộ đến cách viện điều dưỡng Golmud không xa.

Chỉ có điều, tuyến đường họ đến khác với Ngô Gia.

A Ninh nhìn bản đồ, chỉ vào tòa nhà nhỏ ba tầng phía trước nói: "Đến rồi, chính là chỗ này." Họ vẫn còn một khoảng cách với viện điều dưỡng.

Lúc này, họ nhìn thấy Ngô Gia vừa đến cổng viện điều dưỡng, thập thò nhìn ngó.

Mấy người đều nhận ra đó là Ngô Gia ngay lập tức.

Lão Béo đột nhiên nảy ra ý nghĩ trêu chọc.

Thế là mới xuất hiện cảnh tượng vừa rồi, dọa Ngô Gia giật bắn mình.

Thật trùng hợp, Ngô Gia và Phong Nguyên Thanh cùng mọi người đã gặp nhau trước cổng viện điều dưỡng.

"Thiên Chân, cậu sao cũng chạy đến đây?" Lão Béo hỏi.

"Tôi muốn tìm ra đáp án, biết được chân tướng sự việc!" Ngô Gia trả lời.

"Được thôi, đã vậy thì cậu đi cùng đi." Phong Nguyên Thanh nói.

Tiểu Ca Trương Khởi Lân vốn định bảo Ngô Gia quay về, đừng tham gia vào, nhưng thấy Phong Nguyên Thanh nói vậy thì không lên tiếng nữa.

Phong Nguyên Thanh biết rằng, cuộc đời Ngô Gia, từ ngày sinh ra đã được sắp đặt, bước lên một con đường không thể quay lại.

Hắn ta chỉ là người thay thế Tề Vũ, nhưng hắn ta vẫn luôn bị che

mắt, hoàn toàn không biết gì.

Bố cục kéo dài mấy chục năm, tất cả đều là để phản kháng "nó".

Lúc này, trời đã tối hẳn.

Khu viện điều dưỡng bỏ hoang này, vị trí cũng rất hẻo lánh, xung quanh đều là những ngôi nhà dân bỏ hoang.

Ngoài Phong Nguyên Thanh và nhóm Ngô Gia ra, không còn thấy bất kỳ ai khác.

Mọi người đi đến trước cổng, Ngô Gia nói: "Cánh cổng này bị khóa rồi, chúng ta làm sao vào đây, hay là trèo tường?" Bức tường bên cạnh, nhìn có vẻ cũng không cao lắm, leo lên cột đèn đường là có thể dễ dàng vượt qua.

"Phiền phức vậy, cứ đi thẳng cổng lớn là tốt rồi, dù sao chỗ này cũng đã bỏ hoang lâu như vậy, sẽ không có ai đến đâu." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, anh đi đến trước cổng, đẩy khe cửa, nhìn thấy dây xích sắt buộc ở phía sau cánh cửa.

Thần thức của anh xuyên vào ổ khóa, ngay lập tức xoay chốt khóa.

"Cạch ~" Dây khóa lập tức nới lỏng, anh tháo dây khóa xuống, cánh cổng trực tiếp bị Phong Nguyên Thanh đẩy ra.

Lộ ra sân viện đầy cỏ dại phía sau cánh cổng, cùng với tòa nhà nhỏ đổ nát.

Kẽ gạch xanh toàn là cỏ dại, gần bức tường sân viện còn có một cây đã khô héo.

Cửa sổ chạm khắc trên tòa nhà nhỏ đã đổ nát hết.

Cánh cửa lớn bên trong cũng bị khóa bằng dây xích, còn dán một mảnh niêm phong cũ nát, phai màu.

“Đi thôi.” Phong Nguyên Thanh hô.

Chương 346

Sau đó anh đi trước vào sân.

Tiếp đó làm lại trò cũ, tháo luôn dây xích khóa trên cánh cửa lớn.

Mở cánh cửa lớn, mọi người tiến vào đại sảnh tòa nhà nhỏ.

Đại sảnh trống rỗng, không có gì cả.

Sàn gạch xanh lát đất, phủ một lớp bụi dày cộp.

Xuyên qua ánh sáng trời bên ngoài, lờ mờ có thể nhìn rõ mọi nơi trong đại sảnh.

Ngô Gia nhìn đại sảnh này, cảm thấy có một chút quen thuộc.

Rất nhanh hắn liền nhớ ra.

Đây chẳng phải là nơi mà "nó" bò lết trong băng ghi hình sao.

"Chính là chỗ này, chỗ này, chính là nơi trong băng ghi hình!" Ngô Gia nói với mọi người.

"Này, Thiên Chân, cậu nói vậy, hình như đúng thật đấy!

Mấy viên gạch lát nền này, cả bức tường này, nhìn đều y hệt nhau!" Lão Béo nhìn kỹ, thấy Ngô Gia nói không sai.

Đại sảnh không có gì, chẳng có gì để xem.

Mọi người bật đèn pin, chiếu khắp nơi trong đại sảnh.

Phát hiện bên trái, có một cầu thang gỗ xoắn ốc, dẫn lên tầng hai và tầng ba.

Vì manh mối từ băng ghi hình là phòng 306, vậy đương nhiên phải lên tầng ba.

Thế là Phong Nguyên Thanh mở lời: "Đi thôi, lên thẳng tầng ba."

Sau đó, mọi người đi theo sau Phong Nguyên Thanh, cẩn thận từng li từng tí bước lên cầu thang.

Trên bậc cầu thang, phủ một lớp bụi dày cộp, trên đó vẫn có thể nhìn thấy dấu vết của một số dấu chân.

Rõ ràng là đã từng có người đến đây.

Khi mọi người bước lên cầu thang.

Mỗi bước chân đều kèm theo tiếng kẽo kẹt của bậc gỗ.

Như thể không chịu nổi sức nặng, có thể bị gãy bất cứ lúc nào.

Mọi người đều bước nhẹ nhàng, cố gắng không dùng quá nhiều sức.

Còn lão Béo, mỗi bước chân đều cẩn thận từng li từng tí.

Cân nặng của hắn là nặng nhất trong số mọi người, một mình bằng hai người, bậc gỗ này, thật không biết có chịu nổi không.

Nhưng may mắn là, bậc thang tuy đã lâu năm, nhưng vẫn kiên cố, chịu được sức nặng của lão Béo.

Lên đến cửa cầu thang tầng hai.

Hành lang ở đây, bị một bức tường xi măng thô kệch chặn lại, bịt kín phía sau, không thể đi qua.

Hơn nữa, tầng hai cũng không phải là điểm cuối, thế là mọi người tiếp tục lên tầng ba.

Hành lang tầng ba không bị bịt kín.

Một hành lang tối đen âm u sâu thẳm, dẫn vào sâu bên trong.

Hai bên hành lang đều là phòng, cửa đều đóng.

Thế nhưng vẫn có một mùi ẩm mốc rất nồng nặc phát ra từ bên trong, tràn ngập trong không khí.

Bước vào hành lang, A Ninh giơ đèn pin lên, ánh sáng chiếu vào khung cửa.

Chỉ thấy trên đó ghi số phòng 322.

Còn trên khung cửa bên cạnh, là 320.

Xem ra, 306 vẫn còn ở bên trong.

Mọi người đi dọc hành lang.

Còn lão Béo Vương Nguyệt Bán ở cuối đội ngũ, thì nhìn ngó xung quanh.

Mỗi căn phòng đều phải đẩy cửa thử, xem có mở được không.

Có lẽ bên trong còn sót lại thứ gì đó cũng không chừng.

Nhưng những cánh cửa phòng này đều bị khóa.

Trừ khi có chìa khóa, hoặc dùng bạo lực phá cửa, nếu không thì không vào được.

Lão Béo rất nhanh đã mất hứng thú.

Viện điều dưỡng bỏ hoang này, cho dù có thứ gì đó, cũng đã sớm bị dọn đi rồi.

Chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Rất nhanh, mọi người đã nhìn thấy cuối hành lang.

Căn phòng thứ ba từ cuối lên, trên khung cửa, số phòng ghi một chữ 306 mờ nhạt, chính là phòng 306 mà manh mối chỉ dẫn.

"Đến rồi, chính là chỗ này.

Ngô Gia, mở cửa đi!" "Ừm." Ngô Gia gật đầu, sau đó từ trong túi móc ra chiếc chìa khóa đồng cũ kỹ đó, cắm vào ổ khóa cửa lớn.

Nhẹ nhàng xoay một vòng, ổ khóa được mở ra.

Khi cánh cửa phòng được đẩy ra, trục cửa mục nát ma sát, phát ra tiếng kêu chói tai.

Bước vào bên trong phòng, nhờ ánh sáng trời từ bên ngoài, bố cục bên trong hiện rõ mồn một.

Trong phòng có khá nhiều đồ đạc cũ kỹ, gần như đã mục nát, phủ đầy bụi bặm.

Trong góc, đặt một chiếc giường đơn nhỏ.

Chăn trên giường đã mục nát thành màu đen, tỏa ra mùi mốc meo nồng nặc, cực kỳ khó ngửi.

Bên cạnh giường còn có một bàn viết, trên đó chất đống một số rác rưởi, vải vụn, giấy phế liệu, v.v.

Và một số mảng tường bong tróc từ trần nhà.

Tất cả đều phủ một lớp bụi dày.

Ở bên cạnh, thì có một cái tủ lớn cao hơn người.

Cánh cửa tủ đã bị biến dạng nứt nẻ, trên đó còn có không ít vết mốc và vết nước.

A Ninh nhìn ngó xung quanh, sau đó đi đến cạnh bàn viết, lần lượt mở các ngăn kéo kiểm tra.

Nhưng bên trong cũng trống rỗng, không có gì cả.

Còn lão Béo thì rất tò mò về cái tủ lớn kia.

Hắn dùng sức đá một cái vào cánh tủ, trực tiếp giật tung cánh tủ ra.

"Ôi mẹ ơi, cái cửa mục nát này cũng quá là không chắc chắn rồi, phì, ăn một miệng bụi." Lão Béo vừa khạc nước bọt vừa nói.

Thế nhưng, bên trong tủ lại lộ ra bí mật.

Chương 347

"Tìm thấy rồi!" Ngô Gia nhìn cái lỗ lớn trong tủ, có chút kích động nói.

Cái lỗ này ẩn giấu sau tủ, là một cánh cửa bí mật cao nửa người được mở trên tường xi măng.

Bên trong là một đoạn cầu thang, kéo dài đi xuống, không biết dẫn đến đâu.

A Ninh lập tức từ bàn viết đi đến chỗ cái tủ này.

Ánh đèn chiếu vào trong lỗ, khiến cầu thang hiện rõ mồn một, nhưng không thể nhìn thấy điểm cuối.

"Xem ra, bí mật nằm ở bên trong rồi!" A Ninh nhìn lỗ nói.

A Ninh cúi đầu vào lỗ, kết quả, một mùi vị càng nồng nặc hơn xộc thẳng vào mũi, khiến cô ta sặc.

"Khụ khụ ~" Mùi vị này theo cánh tủ đã mở, khuếch tán ra khắp phòng.

"Ối chà, mùi gì mà nồng vậy?" Lão Béo bịt mũi nói.

Mọi người đều không thể không cau mày, chỉ có một mình Tiểu Ca, suốt quá trình đều mặt không biểu cảm, như thể mũi anh ta đã mất đi khứu giác vậy.

"Đi, xuống xem." Phong Nguyên Thanh nói, cúi người, chui vào từ lỗ, đi xuống theo cầu thang.

Phía sau mọi người cũng lần lượt từng người một chui xuống.

Nhờ ánh đèn, mọi người nhìn thấy, hai bên cầu thang đều là tường xi măng thô.

Thỉnh thoảng còn có một số khẩu hiệu viết bằng sơn đỏ, chỉ là đã mờ nhạt không thể phân biệt được.

Đi một đoạn cầu thang rẽ một vòng, rồi tiếp tục đi xuống, lại rẽ hai vòng nữa, dẫn thẳng đến tầng hầm.

Càng đi xuống, nhiệt độ càng thấp, càng trở nên âm lạnh.

Cuối cầu thang, là một tầng hầm được gia cố bằng xi măng, không gian rất rộng.

Nhưng vẫn rất đơn sơ, trống rỗng, chỉ có sàn lát gạch xanh.

Tầng hầm này, thoạt nhìn, trống rỗng, dường như không có gì cả.

Thế nhưng, khi mọi người đều từ cầu thang đi xuống, tiến vào tầng hầm, ánh đèn pin của mấy người hội tụ lại với nhau, lập tức chiếu sáng toàn bộ tầng hầm.

Đồng thời, một cái bóng khổng lồ, cũng hiện ra ở phía bên kia của căn phòng tầng hầm.

Mọi người lập tức bị cái bóng kỳ lạ này thu hút ánh mắt.

Quay đầu nhìn lại, cái bóng khổng lồ này nằm ngang trên mặt đất, dưới ánh đèn sáng rực, càng trở nên rõ nét.

Hóa ra lại là một cỗ quan tài cổ màu đen tuyền khổng lồ!

"Ấy ~, quan tài to thật đấy, nhìn có vẻ đã có không ít tuổi đời rồi!" Lão Béo Vương Nguyệt Bán mắt sáng rỡ, nhướng mày, giọng điệu hình như còn có chút phấn khích.

Thế nhưng Ngô Gia lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

"Trong viện điều dưỡng này sao lại có một tầng hầm như vậy, bên trong lại đặt một cỗ quan tài cổ như thế, các cậu không thấy rất kỳ lạ sao?" Ngô Gia nói.

“Hả ~, quả thật rất kỳ lạ, chỉ là không biết bên trong chôn ai.” Lão Béo sờ sờ tóc nói.

“Đi qua xem không phải sẽ biết sao.” Phong Nguyên Thanh nói, rồi đi về phía quan tài.

Cỗ quan tài này, màu đen tuyền, nhìn kiểu dáng thì hẳn đã có lịch sử khá lâu rồi, ít nhất là hơn năm sáu trăm năm, hơn nữa nhìn kích thước, cũng không phải loại mà nhà dân bình thường dùng, ít nhất cũng phải là sĩ đại phu dùng.

Nó nằm ngang giữa trung tâm tầng hầm, cứ như một cái ghế đá hình chữ nhật cỡ lớn.

Ngô Gia tò mò sờ một cái, chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, giống như quan tài đá, chỉ là không biết là loại đá gì.

Dưới ánh đèn, nhìn gần hơn, vẫn có thể nhìn thấy những hoa văn nhỏ trên quan tài.

Còn một bên, lão Béo đã ra tay, đang dùng sức đẩy nắp quan tài.

“Ối chà, lão Béo, sao cậu vội vàng vậy, đã ra tay mở quan tài rồi sao?” Ngô Gia vô ngữ nhìn hành động của lão Béo.

Sau đó hắn nhìn thấy, trên nắp quan tài, có dấu vết bị cạy phá hư hại, kẽ hở giữa nắp và thân quan tài cũng có dấu vết của việc dùng xà beng cạy.

Cũng phải, không thể tự nhiên vô cớ xuất hiện trong tầng hầm viện điều dưỡng hiện đại này, chắc chắn là có người đã chuyển cỗ quan tài này đến đây.

Họ cũng không thể là những người đầu tiên phát hiện ra quan tài.

Cỗ quan tài này đã sớm bị những người phát hiện trước đó cạy mở rồi.

Cho dù bên trong có thứ gì đó, cũng đã sớm bị người ta lấy đi rồi, thậm chí ngay cả thi thể cũng không chắc còn ở bên trong nữa.

Thế là, Ngô Gia và lão Béo cùng dùng sức, đẩy nắp quan tài ra.

Quả nhiên, bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Mà ở đáy quan tài, có một cái lỗ lớn, ngay cả thể tích của lão Béo cũng có thể lọt vừa.

"Ơ?

Sao trong quan tài lại có cái lỗ lớn như vậy?

Chẳng lẽ là đường đào trộm?

Nhưng đây cũng không phải mộ cổ mà!" Lão Béo nghi hoặc nói.

Lúc này, Tiểu Ca Trương Khởi Lân và Hắc Hạt Tử đi đến bên cạnh quan tài.

"Trong quan tài này giấu một cái lỗ lớn, hiển nhiên có vấn đề rồi, hay là vào xem thử?" Hắc Hạt Tử với vẻ mặt bất cần đời nhìn mọi người nói.

Cảm nhận của anh ta rất nhạy bén, không hề cảm thấy có nguy hiểm gì trong lỗ.

Tiểu Ca nhìn Hắc Hạt Tử một cái, sau đó lại trầm mặc nhìn chằm chằm vào lỗ.

Sau đó, anh ta lộn mình, nhảy vào trong quan tài, chui vào lỗ.

"Ấy, Tiểu Ca, anh làm gì vậy?" Ngô Gia kinh ngạc hô.

Tiểu Ca rất nhanh đã chui vào lỗ, biến mất.

"Ấy?

Không giảng võ đức gì cả, không nói một tiếng nào đã chui vào, thật là." Hắc Hạt Tử cũng châm chọc nói.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh đã thâm nhập xuống đáy lỗ xem qua, lỗ không sâu, bên trong không có gì khác, chỉ có một cái đĩa sứ nhỏ, trên đó ghi lại một số thứ.

Rất nhanh, Tiểu Ca lại bò lên.

Đồng thời cũng lấy ra cái đĩa sứ đó.

Dưới ánh đèn, Tiểu Ca cầm đĩa sứ trong tay nhìn kỹ.

Trên đó là một đồ án nguệch ngoạc đơn giản, thoạt nhìn, hoàn toàn không thể hiểu là ý gì.

Phong Nguyên Thanh hồi tưởng lại tình tiết anh đã xem trước đây, đây dường như là một bản đồ, bản đồ dẫn đến Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc ở Tháp Mộc Đà.

"Tiểu Ca, đây là cái gì vậy?

Trông có vẻ là đồ sứ, thế nào, có đáng tiền không?" Lão Béo thấy Tiểu Ca lấy ra một cái đĩa sứ, thế là hỏi.

Tiểu Ca chỉ nhìn chằm chằm vào đĩa sứ, không nói gì.

Nhìn một lúc, Tiểu Ca cất đĩa sứ đi, nhàn nhạt nói: "Đi thôi." Phong Nguyên Thanh thấy vậy, gật đầu, vòng qua quan tài, đi đến phía bên kia của tầng hầm.

Một cánh cửa sắt liền xuất hiện trước mắt.

Chương 348

Đẩy cửa sắt ra, là một hành lang, tối tăm không thấy điểm cuối.

Giống như bố cục ở tầng trên, hai bên đều là phòng, chỉ có điều, các phòng đều không có cửa.

Theo tình tiết, Phong Nguyên Thanh dẫn đầu đi vào căn phòng đầu tiên ở cửa.

Đây chính là phòng Hoắc Linh sơ đầu trong băng ghi hình.

Trong phòng rất đơn sơ.

Hai bàn viết tựa tường đặt ở một bên, xung quanh có vài tủ tài liệu, tường dán đầy đồ, dưới đất, trên bàn, toàn là giấy tờ vương vãi.

Trông giống như một văn phòng.

Mọi người đi theo sau Phong Nguyên Thanh cũng đi vào phòng, nhìn ngó xung quanh.

Ngô Gia nhìn bố cục trong phòng, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, có cảm giác quen thuộc này.

Nhưng hắn rõ ràng là lần đầu tiên đến nơi như vậy.

Ngô Gia đi đến cạnh bàn viết, nhìn chiếc gương trên tường, cẩn thận hồi tưởng lại một chút.

Sau đó, hắn hít ngược một hơi khí lạnh.

Nhìn cách bố trí của bàn viết và chiếc gương, hắn nhớ ra, đây rõ ràng là căn phòng quỷ dị mà Hoắc Linh ở trong băng ghi hình!

Hắn hít một hơi thật sâu, nén cảm xúc của mình lại, lập tức mở lời nói: "Các cậu có thấy chỗ này rất quen mắt không, có phải là căn phòng trong băng ghi hình đó không?" "Ấy, Thiên Chân, cậu nói vậy,

hình như đúng thật đấy!" Lão Béo cũng đột nhiên cảm thấy, căn phòng này rất giống với căn phòng trong băng ghi hình.

A Ninh cũng cau mày, cô ta cũng cảm thấy rất giống.

Ngô Gia đột nhiên đầu óc có chút mơ hồ, xem ra những thứ trong băng ghi hình đều là thật.

Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hoắc Linh sống trong tầng hầm, hành vi quỷ dị, không ngừng sơ đầu.

Một người khác trông giống cô ta, bò lết kỳ dị trên mặt đất.

Người đã gửi băng ghi hình cho hắn, hiển nhiên là muốn dẫn hắn đến đây, nhưng mục đích dẫn hắn đến là gì vậy?

Ngô Gia nhất thời không nghĩ ra.

Tiếp theo, mọi người lục soát khắp phòng.

Chắc chắn ở đây có manh mối gì đó.

Lão Béo lập tức đi về phía cái tủ lớn nhất.

Còn Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử, thì nhìn ngó các bức tường xung quanh.

Cái Hắc Hạt Tử này, ở nơi tối tăm như vậy, vẫn đeo một cặp kính râm, Ngô Gia không kìm được trong lòng lẩm bẩm, lẽ nào Hắc Hạt Tử này, thật sự là một người mù.

Vậy anh ta làm sao sống được như người bình thường, trông hoàn toàn không giống người mù chút nào.

Không nghĩ nhiều như vậy, Ngô Gia lắc đầu, dọn sạch những suy nghĩ lung tung trong đầu.

Sau đó, đi đến trước bàn viết trước mặt để kiểm tra.

Trong phòng, tổng cộng có hai bàn viết, đặt song song.

Trên đó chất đầy đồ đạc.

Dường như đều là một số báo chí, và một số rác thải cũ nát.

Trên tường cạnh bàn viết, dán rất nhiều tờ ghi chú, trên đó cũng đã phủ đầy bụi bặm.

Trên đó cũng không có thông tin hữu ích nào.

Ngô Gia đã mở một ngăn kéo nhỏ ở một bên bàn viết, đang lật tìm bên trong.

Bên trong toàn là một số giấy vụn, không có thứ gì, không có bất kỳ manh mối nào.

Tiếp đó hắn lại lần lượt mở các ngăn kéo nhỏ còn lại ra xem.

Bên trong toàn là một số vật dụng linh tinh.

Có lược gỗ, hộp trang điểm, và một chồng tạp chí dày cộp, một số phong bì rỗng.

Còn có cặp tóc sắt màu đen, và một cuốn sổ tay trống.

Chỉ là không thấy manh mối hữu ích nào.

Ngô Gia lật mệt rồi, cũng lười để ý đến lớp bụi cũ kỹ tích tụ mấy chục năm trên ghế, trực tiếp ngồi xuống ghế, tiếp tục lật xem.

Phong Nguyên Thanh lúc này cũng đi đến.

Theo tình tiết gốc, cuốn sổ tay của Trần Văn Cẩm hẳn là ở trong ngăn kéo bàn viết.

Phong Nguyên Thanh nhìn vào ngăn kéo lớn ở giữa bàn.

Nhẹ nhàng kéo một cái, không kéo ra, ngăn kéo này đã bị khóa.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh xuyên qua vách ngăn bàn, đi vào trong ngăn kéo.

Bên trong đặt một phong bì lớn màu vàng, phồng lên, to bằng tờ giấy A4.

Nó cứ thế đặt ở đó, như thể cố ý đặt lên, đợi ai đó đến xem vậy.

"Chính là đây rồi!" Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Sau đó anh dùng lực ở đầu ngón tay phun ra, xuyên thủng ổ khóa, đưa tay kéo một cái, ngăn kéo liền mở ra.

Đây là loại phong bì cũ kỹ cuối những năm tám mươi thế kỷ trước, chất liệu là giấy da bò.

Phong Nguyên Thanh lấy phong bì lớn ra, mở ra.

Bên trong là một cuốn sổ tay công việc cũ kỹ.

Ngô Gia thấy Phong Nguyên Thanh tìm thấy phong bì, mở ra xem, thế là cũng thò đầu qua xem.

"Ơ, sao ở đây lại có người để một cuốn sổ tay ở đây?" "Chắc là người đã gửi băng ghi hình để lại thôi." Phong Nguyên Thanh nhẹ giọng nói.

Mở trang đầu tiên của cuốn sổ tay.

Trên đó viết một đoạn thư pháp bút máy vô cùng thanh tú, nhìn là biết do một người phụ nữ viết.

Ngô Gia nhìn chữ viết trong sổ tay, khẽ đọc ra.

"Tôi không biết anh sẽ là ai trong ba người.

Dù anh là ai.

Khi anh đến đây và tìm thấy phong bì này.

Tôi tin rằng anh đã bị cuốn vào sự việc.

Băng ghi hình là lá chắn cuối cùng chúng tôi thiết lập.

Một khi được gửi đi, có nghĩa là người giữ băng ghi hình đã không

thể liên lạc được với tôi.

Vậy thì điều này có nghĩa là, tôi đã chết, hoặc 'nó' đã phát hiện ra tôi, tôi đã rời khỏi thành phố này.

Dù là trường hợp nào, đều có nghĩa là tôi có thể sẽ không lâu nữa rời khỏi nhân thế.

Chương 349

Vì vậy, băng ghi hình sẽ dẫn dắt các anh đến đây, để các anh nhìn thấy cuốn sổ tay này.

Trong cuốn sổ tay này, ghi lại tâm huyết và kinh nghiệm nghiên cứu mười mấy năm của chúng tôi, tôi để lại nó cho các anh, các anh có thể từ đó biết được những điều mình muốn biết.

Tuy nhiên, tôi muốn nhắc nhở các anh, nội dung bên trong liên quan đến một số bí mật lớn.

Tôi đã từng thề sẽ mang những điều này vào mộ, nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ lời hứa của mình.

Những bí mật này, sau khi xem xong, họa phúc khó lường!

Mong các anh tự mình lo liệu.

Trần Văn Cẩm, tháng 9 năm 1995!" Trong quá trình Ngô Gia đọc, lão Béo, A Ninh, Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử cũng đi đến.

Lắng nghe Ngô Gia đọc nội dung trong sổ tay.

Đọc xong, Ngô Gia trong lòng vô cùng chấn động.

"Đây, đây lại là sổ tay của Trần Văn Cẩm?" "Vậy thì, băng ghi hình kia cũng là cô ta gửi đến!" Ngô Gia chợt hiểu ra nói.

Nhưng trong đoạn văn này, lại ẩn chứa rất nhiều thông tin, nói không rõ ràng.

Ba người?

Là ba người nào?

"Nó" là cái gì?

“Chúng tôi” là chỉ ai, lẽ nào là nhóm người ở Tây Sa?

Nghiên cứu gì?

Bí mật gì?

Phong Nguyên Thanh không để ý đến Ngô Gia, tiếp tục lật sang trang tiếp theo.

Một bức họa kỳ lạ, nhưng lại được vẽ rất tinh xảo.

Sáu đường cong và một hình tròn không đều.

Phong Nguyên Thanh vừa nhìn đã biết, đây là bản đồ giản lược về sáu long mạch lớn trong vùng An Lạc, trên đó đánh dấu một số điểm nút.

Dưới các điểm nút, cũng được ghi rõ.

Trường Bạch Sơn Vân Thiên Cung, Qua Tử Miếu Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Ngọa Phật Lĩnh Thiên Quan Tự Phật Tháp, Sa Đầu Tiều Hải Để Trầm Thuyền Mộ.

Ngô Gia nhìn hình tròn này, có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Hắn hồi tưởng một chút, phát hiện, điều này giống với cái hình vẽ mà Tam thúc đã miêu tả cho hắn, được dịch ra từ Bạch Thư Chiến Quốc.

Bản đồ Lỗ Vương Cung!

“Đây vẽ cái gì vậy?

Kỳ kỳ quái quái!” Vương Nguyệt Bán với vẻ mặt ngơ ngác hỏi.

“Sáu đường này, chính là sáu long mạch, mấy điểm nút, chính là bảo nhãn trên long mạch.” Phong Nguyên Thanh nói với mọi người.

“Bản đồ đường đi long mạch?

Lẽ nào đây chính là bí mật lớn mà trang giấy nói đến?” Ngô Gia

hỏi.

“Bí mật lớn?

Mau xem tiếp đi, là bí mật gì?” Lão Béo tò mò nói.

Sau đó, hắn chen đến bên kia của Phong Nguyên Thanh, thò đầu nhìn vào bức họa.

Trên bức họa này, có bốn đường được đánh dấu điểm nút, và có chú thích phía dưới, còn hai đường, tuy cũng đánh dấu điểm nút, nhưng lại không có chú thích, chỉ vẽ một dấu hỏi.

“Ấy, các cậu nhìn hai đường này, sao lại vẽ dấu hỏi?

Lẽ nào Trần Văn Cẩm cũng không biết tình hình hai bảo nhãn này là gì?” Lão Béo rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề, thế là nói.

“Chắc là vậy, nếu không cô ấy chắc chắn đã đánh dấu ra rồi chứ.” Ngô Gia nói.

Còn Phong Nguyên Thanh, ánh mắt lại nhìn về một chỗ khác.

Nơi đó cũng được đánh dấu một điểm, nhưng lại không nằm trên sáu long mạch.

Và bên cạnh điểm đen này, cũng có một hàng chữ nhỏ: Sài Đạt Mộc Tháp Mộc Đà.

Nếu đặt bản đồ An Lạc lên làm nền cho bức họa, điểm này, nằm trong bồn địa sa mạc tỉnh Tây Cương.

Và dưới hàng chữ nhỏ này, còn vẽ vài đường, cùng với vài dấu hỏi.

Hiển nhiên, nơi này, ẩn chứa bí mật, ngay cả Trần Văn Cẩm cũng còn chưa làm rõ.

Phong Nguyên Thanh biết, đây, chính là điểm đến của hành động

lần này.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh tiếp tục lật xem những trang sổ tay phía sau.

Đều là những ghi chép công việc giống nhật ký, nội dung ghi chép vô cùng phức tạp.

Ghi chép về việc Trần Văn Cẩm điều tra nghiên cứu Uông Tang Hải.

Trên đó ghi lại một số dấu vết của Uông Tang Hải, bao gồm mộ dưới biển, Tháp Mộc Đà, Trường Bạch Sơn và các địa điểm khác.

Phong Nguyên Thanh chỉ lật qua loa một chút, rồi cất đi, không xem kỹ nữa.

Đợi ra ngoài rồi xem, không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây.

Hơn nữa, Hoắc Linh cấm bà, cũng đã đến rồi.

Lúc này đang bám trên xà ngang trần nhà phía trên, tóc tai bù xù nhìn xuống mọi người bên dưới.

Ngô Gia hà hơi, xoa xoa tay, nói: "Lạnh quá ~" Cậu vừa hà hơi, liền phun ra một chuỗi hơi nước.

"Sao tự nhiên lại lạnh như vậy?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Có vấn đề, mọi người cẩn thận." Hắc Hạt Tử bằng trực giác nhạy bén, cảm nhận được nguy hiểm.

"Hoắc Linh tới rồi, mọi người cẩn thận một chút." Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nói.

"Hả?

Hoắc Linh, ở đâu vậy?" Ngô Gia căng thẳng hỏi.

Tình hình quỷ dị trong đoạn băng ghi hình vẫn còn hiện rõ trong tâm trí cậu.

Nhưng may mà có Phong Nguyên Thanh và Tiểu Ca ở đây, ngược lại không cần sợ.

Nếu chỉ có một mình cậu, e rằng sẽ bị dọa chết mất.

A Ninh thấy động tác của Phong Nguyên Thanh, cũng ngẩng đầu, chiếu đèn lên trần nhà.

Mọi người thấy A Ninh nhìn lên trên, cũng đều ngẩng đầu theo.

Chỉ thấy trên trần nhà, một bóng người mặc y phục trắng, đang bò trên trần nhà, cứ như không chịu ảnh hưởng của trọng lực Trái Đất vậy.

Cả ván quan tài của Newton cũng không giữ nổi nữa rồi.

Bóng người kia trông rất mảnh khảnh, đầu tóc bù xù.

Chương 350

Mái tóc dài rủ xuống, che khuất khuôn mặt.

Nhưng tay chân lộ ra lại trắng bệch một cách bất thường, bên trên còn có từng mảng cứng đờ xanh xám.

"Cấm Bà!" Tiểu Ca mở miệng nói.

Ngô Gia rất nhanh nhớ ra con Cấm Bà gặp trong mộ dưới biển.

Nhìn bề ngoài thì đều gần như tương tự.

Chỉ thiếu đi cảm giác ẩm ướt lếch thếch như ngâm trong nước, cũng không có vẻ phù nề do bị bọt biển làm sưng.

Ngô Gia lùi lại hai bước, lùi về bên cạnh Phong Nguyên Thanh, lúc này mới có chút cảm giác an toàn.

Cấm Bà Hoắc Linh trên trần nhà thấy mọi người ngẩng đầu phát hiện ra mình, liền phát ra một trận âm thanh quỷ dị, như thể đang cười vậy.

Tiếp đó, nó liền bám theo đường ống trên trần nhà mà bò tới, tiến lại gần mọi người.

Đồng thời, còn có một mùi hương quái dị thoang thoảng phát ra.

Cấm Bà loại vật này, kỳ thực đã là một xác chết biết đi, không còn là người nữa.

Hoắc Linh này, đã chết từ mười mấy năm trước rồi.

Trong đám người đã uống Thi Miết Đan, Hoắc Linh thuộc loại biến thành thi thể sớm hơn.

Trong giai đoạn cuối đời, cô ta bị giam giữ tại viện điều dưỡng này để bí mật nghiên cứu.

Cho đến khi cô ta hoàn toàn bị thi hóa, trở thành một Cấm Bà.

Hoắc Linh hành động rất linh mẫn, rất nhanh đã bò đến phía trên đầu mọi người.

Căn phòng tầng hầm này, trần nhà khá thấp.

Giơ tay nhảy lên là có thể chạm tới đường ống trên trần.

Mọi người thấy nó bò tới, đều nhao nhao lùi lại.

Nó nhanh chóng bò tới, đồng thời mái tóc cũng bắt đầu dài ra, vươn về phía mọi người.

Tiểu Ca lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một đao chém ngang qua mái tóc.

Một đoạn tóc bị chém đứt, rơi xuống đất.

Hắc Hạt Tử ở bên kia, cũng lấy ra một thanh đoản đao, vung lên, cũng cắt đứt không ít tóc.

Những sợi tóc này, sau khi bị chém đứt rơi xuống đất, không giống tóc bình thường, mà lại vặn vẹo, như thể rất đau đớn, một lúc sau thì bất động.

Giống như động vật thân mềm, dù thân thể bị chém thành mấy đoạn vẫn có thể sống một lúc.

Cấm Bà Hoắc Linh kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết quỷ dị thê lương.

Mái tóc vươn ra lại co rụt về.

Sau đó, nó từ trên trần nhà rơi xuống đất.

Bò trên đất, tứ chi vặn vẹo quỷ dị trườn về phía mọi người.

Miệng nó lại lần nữa phát ra một tràng tiếng cười "cô kỷ" quỷ dị.

Hoắc Linh sau khi biến thành Cấm Bà, liền bị giam giữ trong căn

hầm này.

Hầm tuy không ẩm ướt, nhưng vô cùng âm u, trải qua nhiều năm tháng, âm khí rất nặng.

Khiến nó càng trở nên đáng sợ hơn.

Nhưng dù sao cũng chỉ là tiểu quỷ có đạo hạnh mười mấy năm, không lợi hại lắm.

Cấm Bà trong mộ dưới biển chiếm giữ địa lợi dưới nước, nên có vẻ lợi hại hơn một chút.

Con Cấm Bà này, người bình thường nếu gan dạ một chút, có chút võ lực, cầm một vũ khí cũng có thể đối phó được.

Con Cấm Bà này đã thi biến mười mấy năm, sớm đã không còn cứu vãn được nữa.

Phong Nguyên Thanh cũng lười phí công, liền trực tiếp ra tay, một kiếm chém đầu Hoắc Linh xuống.

Sức mạnh khu tà phá sát trong kiếm khí, hoàn toàn tiêu diệt âm khí, sát khí, oán khí của Cấm Bà.

Hoắc Linh này biến thành Cấm Bà, thì coi như đã kết thúc rồi.

"Hù ~" Lúc này, Ngô Gia mới thở phào một hơi dài.

Trước đó ở mộ dưới biển, cậu đã từng chứng kiến sự lợi hại của Cấm Bà rồi, cậu không muốn trải nghiệm lần thứ hai nữa.

Thấy nó bị tiêu diệt, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phong gia, Cấm Bà này đã là Hoắc Linh biến thành, vậy người còn lại trông giống hệt em, sẽ không cũng trốn ở đây chứ?" Ngô Gia đột nhiên nhớ ra, trong đoạn băng ghi hình, ngoài Hoắc Linh ra, còn có một người khác nữa.

Khuôn mặt người đó, gần như y hệt cậu.

Mà bối cảnh trong cảnh quay, cũng chính là viện điều dưỡng này, ngay tại đại sảnh khi bước vào.

Nói không chừng, lúc này người đó đang ẩn mình trong một góc tối nào đó của viện điều dưỡng.

"Ai mà biết được, đợi gặp rồi nói." Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói.

"Được thôi." Ngô Gia thở phào một hơi, nhưng trong lòng lại có chút thất vọng.

Nếu thật sự ở đây, vậy thì tốt nhất, ít nhất cậu cũng có thể xác định, thật sự có một người trông y hệt cậu, hơn nữa rất có khả năng cũng đã thi biến thành cái thứ quỷ quái kia.

Tiếp theo, mọi người chia làm ba tổ.

A Ninh đi cùng Phong Nguyên Thanh, Ngô Gia đi cùng Tiểu Ca, Bàn Tử đi cùng Hắc Hạt Tử.

Ba tổ người tản ra, đi vào các phòng còn lại trong hành lang để kiểm tra.

Nhưng, trong những căn phòng này, không có manh mối nào có giá trị.

Quyển sổ tay này, mới là mục đích Trần Văn Cẩm dẫn bọn họ tới đây, chính là muốn bọn họ tìm thấy quyển sổ tay này.

Thế là mọi người quay lại đường cũ, men theo cầu thang, trở về tầng ba, sau khi ra khỏi phòng 306, men theo đường ban đầu, trở về cửa lớn viện điều dưỡng.

Lúc này, mới chỉ qua khoảng một tiếng.

Khi vào, trời mới vừa chạng vạng tối.

Lúc này vẫn còn sớm.

Đoàn người trở lại chiếc xe đậu ở đầu ngõ bên ngoài.

Đây là một chiếc Iveco, không gian rất lớn, lúc này những người đang ngồi trong xe, chính là nhóm người ban đầu cùng A Ninh tiến vào Vân Thiên Cung.

Có người Hoa, cũng có người nước ngoài, với Ngô Gia cũng coi như người quen rồi.

Lại còn có tài xế, trông như người Tạng.

Ngô Gia thuyết phục Phong Nguyên Thanh và A Ninh, để họ đưa mình về khách sạn đã đặt trước, lấy hành lý của mình lên.

Sau đó, cậu hạ quyết tâm, lần này đã gặp phải rồi, thì phải đi theo cùng.

Cái gọi là đại bí mật này, cậu vô cùng tò mò.

Hơn nữa cậu cảm thấy, chuyện này đã kéo cậu vào rồi, bản thân dù thế nào, e rằng cũng không thể thoát khỏi liên quan.

Chương 351

Cái gọi là "nó" kia, đã lợi hại như vậy, vậy bản thân đã bị dính vào, e rằng không thể thoát được.

Hơn nữa, chú Ba của cậu có một lần mất tích một cách khó hiểu, cậu rất muốn làm rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi lấy hành lý lên xe, Ngô Gia hỏi: "Mọi người sao cũng chạy đến đây vậy?" "Sao, anh tới được, chúng tôi lại không tới được à?" A Ninh cười hỏi ngược lại.

Dù sao thì lúc giải mã, A Ninh cũng đứng bên cạnh xem.

Ngô Gia nghĩ, e rằng đây là Khâu Đức Khảo bảo A Ninh và bọn họ tới.

Xe một đường lao vút đi, xuyên qua khu vực Cát Nhĩ Mộc, sau đó lao vào sa mạc Gobi mênh mông, men theo đường quốc lộ, chạy sâu vào bên trong.

Trước đó, A Ninh cùng Phong Nguyên Thanh và Bàn Tử cùng nhau, mang đoạn băng ghi hình tới tìm Ngô Gia.

Ngô Gia cũng thuận lợi giải mã bí mật của đoạn băng ghi hình.

Sau khi A Ninh có được bí mật của đoạn băng ghi hình, liền trở về báo cáo cho Khâu Đức Khảo.

Khâu Đức Khảo vốn dĩ muốn A Ninh dẫn đội đi Tháp Mộc Đà, nay lại có được manh mối mới, ông ta tự nhiên rất vui mừng.

Thế là liền bảo A Ninh tiện đường đến viện điều dưỡng Cát Nhĩ Mộc này tìm hiểu rốt cuộc.

Trên đường đi hai tiếng đồng hồ, Ngô Gia cũng đã nói chuyện với

mọi người được mấy chục phút.

“Phong gia, còn có Tiểu Ca, mọi người sao cũng tới vậy?” Ngô Gia hỏi.

“Phong tiên sinh, còn có vị Tiểu Ca này, cũng như Bàn Tử, và vị Hắc Hạt Tử kia, đều là cố vấn đặc biệt của chuyến đi này của chúng tôi, tôi đã tốn không ít công sức mới mời được.” A Ninh trả lời câu hỏi của Ngô Gia.

“Thì ra là vậy, vậy giờ chúng ta định đi đâu đây?” Ngô Gia lại hỏi.

Lúc này, chiếc xe bắt đầu giảm tốc.

Tài xế hô một tiếng, tất cả mọi người đều bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị xuống xe.

Ngô Gia cũng cầm hành lý, xuống xe.

Chỉ thấy trước mắt, hóa ra là một khu cắm trại với lửa trại.

Hơn mười chiếc Land Rover xếp thành hàng ngang, đậu phía trước, trong xe chất đầy vật tư.

Mà bên cạnh còn có hơn mười chiếc lều bạt, ngay gần xe, vây quanh lửa trại.

Có tới mấy đống lửa trại, bên cạnh còn vây quanh không ít người, từng người đều mặc áo gió.

Ngoài ra còn có một số người, đã ngủ trong lều bạt rồi.

Thoạt nhìn, còn tưởng là một điểm tập kết của các phượt thủ tự lái xe.

Nhưng Ngô Gia nhìn kỹ lại, phát hiện có gì đó không đúng, những chiếc xe này đều được sơn màu thống nhất.

Trên cửa xe đều có một biểu tượng san hô sừng hươu mềm mại

xoay tròn.

Nhìn là biết ngay là tài sản của công ty Khâu Đức Khảo.

A Ninh đi tới, nói vài câu với những người kia, những người đó, lập tức reo hò lên.

Không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng rất nhanh, những người này liền tản ra, mỗi người về lều của mình, chuẩn bị ngủ.

Ngô Gia không hiểu rõ, hỏi: "Chuyện gì vậy?" Lúc này, A Ninh đi tới, nói: "Người của chúng ta đã tập hợp đủ, sáng mai sẽ khởi hành, đi Tháp Mộc Đà!" Sắc mặt Ngô Gia lập tức có chút kỳ lạ.

"Tháp Mộc Đà, đây không phải là nơi Trần Văn Cẩm nhắc đến trong sổ tay sao?

Mọi người sao lại muốn đi đó?" Ngô Gia hỏi.

"Chuyện này nói ra thì dài dòng, lát nữa rồi nói, chúng ta đi tìm người dẫn đường trước." A Ninh nói.

Sau đó, cô đi phía trước, mọi người theo sau.

Đi một mạch đến một đầu khác của doanh trại, trước một chiếc lều lớn nhất.

A Ninh dẫn mọi người đi vào.

Trong lều, dưới đất trải thảm, xung quanh còn đặt rất nhiều đồ nội thất gỗ kiểu Tạng cổ điển.

Sau khi mọi người ngồi xuống, liền có một người đồng bào Tạng, tới rót trà bơ cho mọi người.

Sau đó, A Ninh đặt thứ Tiểu Ca lấy được từ trong quan tài dưới hầm lên bàn nhỏ.

Bây giờ đã xem qua ở dưới hầm rồi, đây là một chiếc đĩa sứ hoa lam bị hỏng.

Bên trái đĩa sứ thiếu mất một mảnh lớn bằng bàn tay.

Ngô Gia nhìn mọi người, sau đó nâng chén trà lên, nhấp một ngụm trà bơ.

Một mùi hương đậm đà, mặn nồng tràn ngập khoang miệng, lại còn có một vị béo ngậy, mịn màng của sữa, hương vị rất đặc biệt.

Nhưng Ngô Gia không quen uống lắm.

Cậu vẫn thích trà sữa ngọt hơn.

Chẳng mấy chốc, một bà lão người Tạng đầu tóc bạc trắng được một phụ nữ Tạng trung niên dìu vào.

Ngô Gia ngẩng đầu nhìn họ.

Chỉ thấy bà lão này trông có lẽ đã hơn bảy mươi tuổi, rất gầy gò.

Người phụ nữ trung niên kia, trông cũng khoảng ba bốn mươi tuổi, dung mạo là kiểu người Tạng bình thường.

Hai người họ vừa bước vào, toàn bộ không khí trong lều bạt đột nhiên thay đổi.

Trừ Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử ra, những người khác đều lần lượt quay người lại, hướng về phía hai người họ.

A Ninh cung kính đưa chiếc đĩa sứ cho bà lão, hỏi: "Ma Nãi, bà xem, đây có phải là thứ bà từng thấy hồi xưa không?" Người phiên dịch người Tạng bên cạnh, lập tức dịch lời của A Ninh cho bà lão nghe.

Bà lão nhận lấy chiếc đĩa sứ, cẩn thận lật xem.

Sau đó liền dùng tiếng Tạng nói.

Ngô Gia ở bên cạnh nghe mà mịt mờ, tiếng Tạng gì đó, cậu một chút cũng không hiểu.

Thế là liền quay đầu hỏi nhẹ người bên cạnh, bà lão này là ai.

Người này chính là Ô Lão Tứ trong đội của A Ninh khi ở Vân Thiên Cung.

Nhưng Ô Lão Tứ không trả lời.

Cuối cùng vẫn là Hắc Hạt Tử trả lời Ngô Gia.

"Bà ấy tên Đinh Chủ Trác Mã.

Là người dẫn đường của Trần Văn Cẩm năm đó!" Ngô Gia nghe lời của Hắc Hạt Tử, trong lòng giật mình.

"Công ty của A Ninh và bọn họ hóa ra lại lợi hại đến vậy, không chỉ biết Tháp Mộc Đà, mà còn biết có người dẫn đường này!" Một lát sau, cuộc đối thoại giữa A Ninh và Đinh Chủ Trác Mã kết thúc.

Bà lão được dìu rời khỏi lều bạt.

Cô đi tới sau đó, trên mặt hiện rõ nụ cười không thể che giấu, nói: "Không sai!

Chính là chiếc đĩa này." "Trần Văn Cẩm năm đó đưa cho bà ấy xem chính là cái này.

Có chiếc đĩa này, bà ấy có thể dẫn chúng ta tìm thấy cửa núi năm đó." Mấy người khác trong lều lập tức xôn xao.

Chương 352

Hắc Hạt Tử cũng mở miệng hỏi: "Chúng ta khi nào khởi hành?" "Mười hai giờ trưa mai, đúng giờ khởi hành!" A Ninh nói.

"Trời cũng không còn sớm nữa, mọi người nghỉ ngơi sớm đi." Lúc này, Hắc Hạt Tử lại chỉ vào Ngô Gia hỏi: "Vậy cậu ta thì sao?" A Ninh nhìn Ngô Gia, sau đó lại nhìn Tiểu Ca và Phong Nguyên Thanh.

Tiểu Ca nhìn Ngô Gia nói: "Cậu về đi.

Chuyện ở đây không liên quan đến cậu nữa." Nhưng Ngô Gia nghe lời của Tiểu Ca, trong lòng rất không vui.

Cậu rất muốn biết Tiểu Ca đã trải qua những gì ở Vân Thiên Cung, mục đích của chuyến đi Tháp Mộc Đà lần này lại là gì?

Chỉ là Tiểu Ca nói xong, liền lần nữa trầm mặc.

Phong Nguyên Thanh biết, Ngô Gia sẽ không rời đi, hơn nữa, đây cũng là một phần trong kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh và những người khác.

Thế là anh nói: "Cứ để cậu ta đi theo đi, có tôi ở đây, thêm một người cũng không sao." A Ninh liếc nhìn Ngô Gia một cái, liền dẫn người đi ra khỏi lều bạt.

Ngô Gia nghe vậy, lập tức đầy vẻ cảm kích nhìn Phong Nguyên Thanh.

"Cảm ơn Phong gia!" Lúc này, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử cũng rời khỏi lều bạt.

Phong Nguyên Thanh cũng vỗ vai Ngô Gia.

Sau đó, anh lấy quyển sổ tay của Trần Văn Cẩm ra, đưa cho Ngô

Gia.

Sau đó, cũng rời khỏi lều bạt.

Quyển sổ tay này Phong Nguyên Thanh đã xem qua một lần, đối với anh không có tác dụng gì, anh cũng không quan tâm năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không liên quan đến anh.

Nhưng Ngô Gia lại rất hứng thú với điều này.

Sau đó, A Ninh vội vàng sắp xếp cho Ngô Gia một chiếc lều bạt.

Trong lều bạt, Ngô Gia cầm sổ tay lật xem.

Bên trong ghi lại nghiên cứu khảo cổ và nhật ký thám hiểm của Trần Văn Cẩm năm đó, còn có dấu vết của Uông Tang Hải.

Một đêm rất nhanh trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Gia bị tiếng ồn ào bên ngoài lều bạt làm thức giấc.

Cậu mơ màng mở mắt, trong tay vẫn còn cầm quyển sổ tay của Trần Văn Cẩm tìm thấy trong viện điều dưỡng.

Thì ra tối qua, cậu xem sổ tay đến ngủ quên.

Nhưng nội dung trong sổ tay, cậu đã cơ bản đọc qua một lần rồi.

Đối với những chuyện xảy ra năm đó, cậu đã có một số khái niệm, biết được một vài điều.

Cất gọn sổ tay, Ngô Gia đứng dậy, đi ra khỏi lều bạt.

Bên ngoài lều bạt người ra kẻ vào, công tác chuẩn bị diễn ra sôi nổi.

Sau khi vệ sinh cá nhân đơn giản, Ngô Gia nhìn quanh, tìm thấy A Ninh và Tiểu Ca cùng những người khác.

“Anh tới rồi, bộ này là trang bị của anh, lát nữa cầm cho kỹ vào,

đừng để mất, nếu không ở sa mạc rất khó sống sót!" A Ninh đưa tay chỉ vào một bộ trang bị chất đống bên cạnh, nói với Ngô Gia.

"Ồ, được, cảm ơn." Ngô Gia gật đầu, nói lời cảm ơn.

Sau khi ăn sáng đơn giản, Ngô Gia liền cùng Phong Nguyên Thanh, Tiểu Ca, Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cùng những người khác ở cùng nhau, chờ đợi khởi hành.

Toàn bộ hành trình của đoàn, do A Ninh sắp xếp.

Trong toàn bộ doanh trại, không khí bận rộn sôi nổi.

Hơn mười chiếc xe, mấy chục người, đang vận chuyển các loại vật tư vào xe.

Sau mấy tiếng chuẩn bị, tất cả mọi người đều đã sẵn sàng.

Sau khi ăn trưa đơn giản, đúng 12 giờ trưa, đoàn xe đúng giờ khởi hành.

Đoàn xe men theo đường quốc lộ trong sa mạc, bổ sung vật tư dọc đường.

Rất nhanh liền theo kế hoạch đến Đôn Hoàng.

Sau đó, liền rời khỏi phạm vi đường quốc lộ, tiến vào sa mạc Gobi mênh mông.

Nơi đây đã không còn đường đi.

Tuyến đường này, chính là tuyến đường mà Trần Văn Cẩm và những người khác đã đi năm đó.

Mọi người lúc này chính là men theo đó mà tiến lên.

Phong Nguyên Thanh và Ngô Gia cùng những người khác được phân tán ngồi trên các xe khác nhau.

Phong Nguyên Thanh đương nhiên là ở trên cùng một chiếc xe với

A Ninh.

Còn Tiểu Ca Trương Khởi Lân và Hắc Hạt Tử cùng đi chung một chiếc xe.

Trên chiếc xe Ngô Gia ngồi, ngoài cậu và Bàn Tử ra, còn có hai tài xế.

Trong đó một người, là một người nước ngoài khá hoạt ngôn.

Ngô Gia liền luôn tìm anh ta để hỏi thăm tình hình.

Hóa ra ngay mấy ngày trước khi Ngô Gia chuẩn bị đi Cát Nhĩ Mộc, A Ninh thông qua điều tra người của công ty chuyển phát nhanh, đã tìm thấy người gửi bưu kiện này, người đó chính là Đinh Chủ Trác Mã.

Thế là A Ninh liền trực tiếp dẫn người đi tìm Đinh Chủ Trác Mã.

Sau đó, từ chỗ bà ấy mà biết được tin tức về Tháp Mộc Đà, năm đó chính bà ấy đã làm người dẫn đường, dẫn đội khảo cổ đi Tháp Mộc Đà.

Hơn nữa còn nói, có một bản đồ tuyến đường, chính là chiếc đĩa sứ đã đưa cho bà ấy xem trước đó, năm đó Trần Văn Cẩm chính là dùng chiếc đĩa sứ này để cho bà ấy xem.

Hơn nữa, Tháp Mộc Đà này, cũng dường như là trạm cuối cùng mà Uông Tang Hải đã ghi chép năm đó.

Mà Đinh Chủ Trác Mã, cũng từ cuộc trò chuyện của Trần Văn Cẩm và những người khác, phán đoán ra rằng Tháp Mộc Đà mà họ muốn đến, chính là Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc trong truyền thuyết của vùng đất này.

Theo cách nói của người địa phương, nơi đó nên được gọi là Tháp Nhĩ Nhĩ Mộc Tư Đa, có nghĩa là thành quỷ trong mưa.

Khi đó bà ấy sau khi phát hiện ra điểm này, vô cùng sợ hãi, thế là giả vờ không tìm được đường, nên đội khảo cổ đã không tiếp tục để bà ấy dẫn đường nữa mà cho bà ấy trực tiếp quay về.

"Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc?

Đây không phải là thứ trong thần thoại sao?" Ngô Gia kinh ngạc nói.

"Không phải vậy, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc là có thật, hơn nữa còn là một cổ quốc có lịch sử rất lâu đời, từ thời Hoàng Đế đã có truyền thuyết rồi." "Hồ Thanh Hải, ở đây, được coi là Dao Trì của Vương Mẫu, còn Tháp Nhĩ Nhĩ Mộc Tư Đa, chính là kinh đô của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc." "Truyền thuyết thành phố này chỉ xuất hiện khi có mưa lớn, một khi nhìn thấy sẽ bị cướp đi đôi mắt, trở thành người mù, vì người địa phương khá mê tín, nên bà ấy vô cùng sợ hãi." Người nước ngoài kia giải thích với Ngô Gia.

"Vậy nói cách khác, bây giờ chúng ta muốn đi tìm, chính là kinh đô của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc trong truyền thuyết sao?" Ngô Gia hỏi.

"Cũng có thể nói như vậy, dựa trên các tài liệu khảo cổ hiện có chứng minh, Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc là có thật, mà lưu vực Sài Đạt Mộc (Qaidam Basin) cũng nên là lãnh thổ của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, lần này nói là đi tìm Tháp Mộc Đà, kỳ thực chính là đi tìm di tích Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc." Người nước ngoài nói với Ngô Gia.

Ngô Gia nghe xong, trong lòng có chút căng thẳng.

Tây Vương Mẫu, đó đâu phải là người dễ chọc đâu, nếu bà ta thật sự tồn tại.

Trong truyền thuyết, Tây Vương Mẫu là thần tiên cai quản thuốc

bất tử, vô cùng mạnh mẽ.

Uông Tang Hải cuối cùng cũng tới đây, lẽ nào ông ta cũng đến cầu thuốc bất tử?

Ngô Gia cảm thấy điều này vô cùng hoang đường, thế là lắc đầu, gạt bỏ ý niệm này.

Về phía Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử, Tiểu Ca vẫn luôn trầm mặc không nói, chỉ có Hắc Hạt Tử nói chuyện rất hăng say với những người trên xe.

Còn về phía Phong Nguyên Thanh, anh ngồi cạnh A Ninh, trò chuyện với cô.

Chương 353

Đồng thời cũng muốn tìm hiểu mục đích của Khâu Đức Khảo lần này.

Phong Nguyên Thanh nhìn A Ninh, trong ánh mắt mang theo sự tán thưởng.

Trong cốt truyện gốc, A Ninh đã bỏ mạng một cách đáng tiếc ở đây, khiến anh vô cùng tiếc nuối, chết quá sơ suất.

Bây giờ, có anh ở đây, sẽ không để tình huống như vậy xảy ra nữa.

A Ninh, anh đã để ý đến cô.

Không chỉ là nhìn trúng nhan sắc của cô, mà còn coi trọng năng lực của cô.

Dưới trướng Khâu Đức Khảo, các loại năng lực của A Ninh đều được rèn luyện rất tốt, là một trợ thủ đắc lực.

Sau khi đoàn xe tiến vào Gobi, chiếc xe của Đinh Chủ Trác Mã làm xe dẫn đầu, chạy lên phía trước nhất.

Bà ấy dẫn đoàn xe đến một ngôi làng nhỏ tên "Lan Thác" ở Gobi.

Hành trình năm đó, chính là bắt đầu từ đây.

Nhưng nhiều năm trôi qua, ngôi làng nhỏ nằm sâu trong Gobi này đã sớm bị bỏ hoang.

Đoàn xe dừng lại trong làng, sẽ nghỉ ngơi một đêm ở đây.

Mọi người nhóm lửa trại, dựng lều bạt đơn giản, bắt đầu nghỉ ngơi.

Sau khi ăn tối, Phong Nguyên Thanh dựng lều bạt ở góc tường đổ,

còn A Ninh cũng dựng lều bạt cạnh anh.

Hai người ngồi cạnh lửa trại, trò chuyện dở dang.

Phong Nguyên Thanh từ không gian trữ vật lấy ra hai lon Coca lạnh, đưa cho A Ninh một lon.

A Ninh thấy vậy, nhận lấy, mở nắp, uống một ngụm.

"Phong tiên sinh, anh thám hiểm mà còn mang theo Coca bên người?

Lại còn là đồ lạnh?" A Ninh có chút nghi hoặc hỏi.

Phong Nguyên Thanh mỉm cười.

Tiếp đó hai người lại trò chuyện.

Còn ở một bên khác của doanh trại, Ngô Gia thì đang nằm trong túi ngủ, ngắm tinh tượng.

Chẳng mấy chốc, trong doanh trại liền yên tĩnh trở lại.

Còn cháu trai của Đinh Chủ Trác Mã, Trát Tây, lén lút tìm đến chỗ Ngô Gia, dẫn cậu đi gặp bà nội mình.

Ngô Gia đi theo Trát Tây đến một góc hẻo lánh khác.

Vì sợ ồn ào, nên Đinh Chủ Trác Mã và mấy người nữa đã nghỉ ngơi ở đây, giữa họ và những người khác còn cách một hàng xe.

Mấy người ở chỗ Đinh Chủ Trác Mã đều vẫn chưa ngủ.

Ngô Gia còn kinh ngạc khi thấy, Tiểu Ca hóa ra cũng ở đây, đang quay lưng về phía cậu.

Ngô Gia ngồi xuống cạnh Tiểu Ca, Đinh Chủ Trác Mã dùng một giọng phổ thông khó nghe, mang nặng âm địa phương nghiêm trọng, nói với hai người: "Tôi có một lời nhắn truyền miệng, gửi cho hai người." Ngô Gia có chút khó hiểu, thầm nghĩ ai lại đột nhiên gửi lời

nhắn cho cậu chứ?

Cậu nhìn Tiểu Ca, Tiểu Ca vẫn không nói gì.

Thế là cậu kiên nhẫn lắng nghe, không hỏi.

Lúc này, Đinh Chủ Trác Mã không vòng vo, tiếp tục nói: "Người nhờ tôi truyền lời nhắn này, tên là Trần Văn Cẩm." "Tin rằng hai người đều biết cô ấy.

Cô ấy bảo tôi truyền cho hai người một câu." Ngô Gia nghe mà ngẩn người, Trần Văn Cẩm?

Cái tên này, gần đây luôn xuất hiện thường xuyên.

Đinh Chủ Trác Mã tiếp lời nói: "Trần Văn Cẩm khi nhờ tôi gửi đoạn băng ghi hình cho các người, đã đoán trước được tình huống hiện tại rồi." "Vì vậy, nếu các người dựa theo nội dung trên sổ tay để tìm Tháp Mộc Đà, thì tôi phải nói cho các người biết, cô ấy sẽ đợi các người một thời gian ở đích đến." "Nhưng, thời gian của các người không còn nhiều nữa.

Kể từ bây giờ, nếu trong mười ngày cô ấy đợi không được các người.

Cô ấy sẽ tự mình đi vào, các người hãy tranh thủ thời gian đi!" Nói xong, Đinh Chủ Trác Mã liền trầm mặc nhắm mắt giả vờ ngủ.

Dù sao cũng là một bà lão hơn bảy mươi tuổi rồi, tinh lực cũng không bằng người trẻ, lúc này mệt mỏi cũng rất bình thường.

Nhưng, Ngô Gia thì ngơ ngác.

"Chuyện gì vậy?

Đích đến?

Văn Cẩm đang đợi chúng ta ở Tháp Mộc Đà sao?" Trong lòng Ngô Gia đầy dấu hỏi.

Hệt như cái meme đó, người da đen, dấu hỏi.

Cậu quay đầu nhìn Tiểu Ca, khuôn mặt băng sơn gần như vạn năm không đổi của Tiểu Ca, lúc này cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhưng, rất nhanh, anh lại khôi phục trạng thái băng sơn, cứ như vừa rồi chỉ là ảo giác, mặt hồ phẳng lặng không gợn sóng.

Nhưng Tiểu Ca rất nhanh lại phản ứng lại, hỏi: "Cô ấy nói những điều này với bà khi nào?" Đinh Chủ Trác Mã không trả lời anh, mà nói: "Tôi chỉ phụ trách truyền lời nhắn, những cái khác một mực không biết!

Các người cũng đừng hỏi, ở đây nhiều người tai vách mạch rừng!" "À đúng rồi, còn một câu nữa, tôi quên truyền đạt." "Nó, đang ở giữa các người, các người phải cẩn thận!" Nói xong, Đinh Chủ Trác Mã liền được dìu rời khỏi lều bạt.

Trong lều bạt, chỉ còn lại Tiểu Ca và Ngô Gia hai người.

Ngô Gia đầy rẫy nghi hoặc, thế là đuổi theo Tiểu Ca hỏi.

"Rốt cuộc chuyện này là sao?

Tại sao lại phải truyền lời nhắn cho hai chúng ta?" Tiểu Ca trầm mặc không nói, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Ngô Gia lập tức giận dữ từ trong lòng, liền đứng dậy giữ chặt Tiểu Ca, không cho anh đi.

"Anh trả lời em đi chứ, sao không nói gì?" Sắc mặt Tiểu Ca lạnh nhạt, nhìn Ngô Gia nói: "Chuyện của tôi, tại sao phải nói cho cậu?" Ngô Gia nhất thời nghẹn lời, anh nói có lý quá, em lại không thể phản bác.

Qua một lúc lâu, Tiểu Ca mới tiếp tục nói: "Cậu không nên dính vào, nước ở đây rất sâu, không phải cậu có thể đấu!" "Nhưng mà,

em... em chỉ muốn biết rốt cuộc chuyện này là sao, em sẽ mãn nguyện rồi, nhưng mà, cứ thế tất cả mọi người đều không cho em biết!" Ngô Gia nói.

Tiểu Ca với vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ngô Gia hỏi: "Vậy cậu có từng nghĩ, là họ không muốn cho cậu biết không?" Ngô Gia thấy Tiểu Ca vẻ mặt nghiêm túc, cậu cũng sắc mặt nghiêm nghị: "Em chưa từng nghĩ, cũng không biết nên nghĩ theo hướng nào." "Thật ra, đôi khi nói dối với một người, là để bảo vệ người đó.

Những sự thật đó, có lẽ cậu ấy không thể chịu đựng được." Tiểu Ca nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Đối với kế hoạch của Ngô Gia và Giải gia, Tiểu Ca không biết.

Ít nhất, trong tình trạng mất trí nhớ của anh, là không biết.

Nhưng anh nhìn ra được, Ngô Tam Tỉnh ban đầu cũng không muốn Ngô Gia tham gia.

Nhưng, kế hoạch này, từ sớm đã được định ra rồi, anh cũng không thể thay đổi, huống hồ, đây là vì tương lai của cả gia tộc.

"Nó", thực sự quá mạnh mẽ, không dễ dàng thoát khỏi.

Tiểu Ca bây giờ cũng chỉ đơn thuần là không muốn Ngô Gia dính vào vũng nước đục vô cùng hỗn loạn này.

Nhưng tính cách của Ngô Gia lại là như vậy, anh càng không muốn cho cậu ta biết, cậu ta càng muốn tìm hiểu.

"Có thể chịu đựng được hay không nên do cậu ấy tự mình phán đoán!

Có lẽ người khác không muốn anh bảo vệ thì sao?

Người khác chỉ muốn chết một cách dứt khoát thì sao?

Chương 354

Anh có hiểu nỗi khổ không biết gì là như thế nào không?" Ngô Gia nói.

Tiểu Ca trầm mặc một lát, nói: "Tôi còn hiểu rõ hơn cậu!" "Đối với tôi mà nói, những chuyện tôi muốn biết, còn nhiều hơn cậu rất nhiều!

Nhưng tôi không có bất kỳ ai có thể như cậu, nắm lấy mà hỏi!" Nghe đến đây, Ngô Gia đột nhiên nhớ ra, Tiểu Ca từng bị mất trí nhớ, đối với quá khứ, anh ấy hoàn toàn không nhớ được gì.

Cậu lập tức có chút hối hận.

Tiểu Ca sắc mặt không chút dao động, tiếp tục nói: "Tôi là một người không có quá khứ và tương lai!

Tất cả những gì tôi làm, chỉ là muốn tìm thấy sự liên hệ giữa tôi và thế giới này!

Tôi từ đâu đến?

Tại sao tôi lại ở đây?" "Cậu có thể tưởng tượng được, có người như tôi không?" Tiểu Ca liếc nhìn Ngô Gia một cái.

"Có lúc tôi nghĩ, nếu tôi biến mất khỏi thế giới này, sẽ không có ai phát hiện sao?" "Cứ như thể tôi chưa từng tồn tại trên thế giới này, liệu có để lại chút dấu vết nào không?

Có lúc tôi nhìn vào gương, sẽ nghi ngờ chính mình, có phải mình thật sự tồn tại không?

Hay chỉ là một ảo ảnh?" Ngô Gia nghe lời của Tiểu Ca, chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu, khóe mắt cũng trở nên ấm nóng.

Cậu nhất thời lại không nói nên lời.

Qua một lúc sau mới nói: “Không khoa trương như anh nói đâu, nếu một ngày nào đó anh thật sự biến mất, ít nhất em sẽ phát hiện ra!” Tiểu Ca nghe lời của Ngô Gia, trong mắt có chút dao động, trong lòng có chút cảm động, nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc, không nói gì.

Tiếp đó, anh đứng dậy, nói với Ngô Gia: “Chuyện của tôi, đợi một ngày nào đó tôi tìm thấy câu trả lời, tôi sẽ nói cho cậu biết.

Nhưng chuyện của cậu, dù cậu có giữ tôi lại không buông, cũng không nhận được câu trả lời đâu, vì tôi cũng không biết!” “Tất cả những điều này đối với tôi mà nói, cũng là một bí ẩn, tôi nghĩ cậu đã đủ bí ẩn rồi, không cần thêm nữa!” Nói xong, Tiểu Ca xoay người định rời đi.

Nhưng lại bị Ngô Gia gọi lại.

“Vậy ít nhất anh có thể nói cho em một chuyện không?” Tiểu Ca quay đầu, nhìn Ngô Gia, ý là, cậu muốn hỏi gì?

Nói nhanh đi, tôi muốn về ngủ rồi.

Ngô Gia nhìn vào mắt Tiểu Ca, hỏi: “Anh tại sao lại muốn trà trộn vào bên trong Thanh Đồng Môn?” Tiểu Ca trầm mặc một lát, nói: “Tôi chỉ là đang lặp lại những gì Uông Tang Hải đã làm năm đó.” “Vậy phía sau Thanh Đồng Môn, rốt cuộc là nơi nào?

Các anh đã nhìn thấy gì ở bên trong đó?” Ngô Gia truy hỏi.

Tiểu Ca hồi ức lại, trong thế giới nhỏ đó, những bức bích họa, trong cung điện, trong dòng sông sao đen tối vô tận đó, bóng dáng Kỳ Lân cổ xưa, cũng như sâu thẳm của thế giới nhỏ, khoảng không tối tăm sâu thẳm.

Anh lắc đầu, suy nghĩ một lát mới nói: “Ở nơi đó, tôi nhìn thấy Chung Cực, Chung Cực của vạn vật!” “Chung Cực?

Đây là ý gì?" "Đừng hỏi nữa, ngoài ra, tôi là đứng về phía cậu!" Tất cả mọi chuyện xảy ra trong lều bạt, Phong Nguyên Thanh đều nhìn rõ.

Nhưng anh không bận tâm nhiều.

Ngô Tà hiện tại còn quá non nớt, khác xa so với Tà Đế trong cốt truyện Sa Hải mười năm sau.

Hắn ta vẫn cần trưởng thành, trải qua nhiều chuyện hơn, nếu không, sẽ không gánh vác nổi một loạt kế hoạch của Ngô gia.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh cũng sẽ ra tay giúp đỡ hắn vài lần vào những thời điểm thích hợp, để hắn trưởng thành tốt hơn.

Ngô Tà này, vẫn khá thú vị.

Phong Nguyên Thanh yên lặng ngồi khoanh chân trong lều bạt, xuyên qua đỉnh lều nhìn lên bầu trời sao, nhìn về thế giới sâu thẳm hơn.

Góc nhìn Nguyên thần đã nhìn xuyên qua biểu hiện vật chất, chỉ thẳng vào bản chất.

Giữa thiên địa, linh khí đang trong quá trình phục hồi.

Đặc biệt là những nơi xa thành phố.

Ngay cả sa mạc Gobi bên cạnh, nồng độ linh khí còn cao hơn trong thành phố.

Càng không cần phải nói đến những danh sơn đại xuyên kia.

Kinh Thành tuy tốt, là trung tâm vương triều nhân đạo, nhưng mình là tu tiên giả, lại không phải dựa vào khí vận vương triều để tu tiên, nên ở lại Kinh Thành không phải là một lựa chọn tốt.

"Xem ra phải tìm một động thiên phúc địa nào đó, mình tuy không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng đối với Tuyết Lỵ và những người khác thì

ảnh hưởng không nhỏ.” Phong Nguyên Thanh suy nghĩ, nơi nào sẽ tốt hơn.

Những danh sơn đại xuyên kia, rất nhiều nơi đã có người chiếm giữ.

Tuy nhiên, vẫn có không ít địa điểm có thể lựa chọn.

Dưới thời Mạt Pháp, linh khí suy thoái, vô số môn phái, đạo thống đã đứt đoạn truyền thừa, có rất nhiều nơi để chọn.

Sau khi gạt bỏ những ý niệm trong đầu, Phong Nguyên Thanh vận chuyển Nguyên thần, lặng lẽ cảm ngộ quy luật Đại đạo thiên địa.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm, đoàn xe lại tiếp tục xuất phát.

Sau khi rời khỏi ngôi làng nhỏ hoang phế, xe tiếp tục tiến sâu vào lòng Gobi rộng lớn.

Ô tô chạy trên sa thạch của Gobi, xung quanh là một vùng hoang vu, trên đỉnh đầu là bầu trời xanh trong vắt, mặt trời gay gắt chiếu thẳng xuống.

Định Chủ Trác Mã dẫn dắt đoàn xe, dựa vào nham thạch phong hóa và thung lũng khô cạn để tìm kiếm dấu hiệu dẫn đường.

Dọc theo thung lũng, đoàn xe đã đi liên tục trong ba ngày, cuối cùng đến cuối con sông.

Đến đây, dòng sông từ trên mặt đất chuyển vào lòng đất, đã không còn nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào trên bề mặt.

Tiến xa hơn nữa, chính là sa mạc thật sự, ngay cả những người du mục địa phương, trong trường hợp bình thường cũng sẽ không đi sâu vào sa mạc.

Sau khi đi sâu vào sa mạc, đoàn xe lại tiếp tục di chuyển thêm hai

ngày.

Gần tối, sa mạc dần nổi gió lớn.

Phong Nguyên Thanh nhìn thấy cách xa hàng trăm dặm, sâu trong sa mạc, một trận bão cát đã hình thành, cuốn theo lượng lớn hoàng sa, đang thổi ngược hướng tiến của đoàn xe.

Hiện tại những cơn gió lớn này, chẳng qua chỉ là tiền tiêu của bão cát mà thôi.

Và ở một hướng khác, Phong Nguyên Thanh nhìn thấy một vùng nham thạch phong hóa, chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, là một nơi có thể tránh gió.

Nơi đó hẳn cũng chính là Thành phố Ma Quỷ mà mọi người đến trong cốt truyện gốc.

Thế là, Phong Nguyên Thanh gọi A Ninh đang nằm ngủ trên ghế dậy, nói: "Gió nổi rồi, phía trước rất nhanh sẽ có một cơn bão cát lớn thổi tới, không quá hai tiếng nữa đâu!

Hãy cho đoàn xe đi về phía trước bên trái, cách đó ba mươi dặm có một Thành phố Ma Quỷ được hình thành từ nham thạch phong hóa, hãy để đoàn xe đến đó trú ẩn!" A Ninh mơ màng tỉnh dậy, nhưng vừa nghe thấy lời của Phong Nguyên Thanh liền lập tức tỉnh táo.

Bão cát?

Ở sa mạc, ngoài thiếu nước và nắng cháy, điều đáng sợ nhất chính là bão cát.

Bởi vì ở sa mạc, rất khó tìm được nơi có thể tránh bão cát.

Số phận cuối cùng, chỉ có thể là bị bão cát cuốn lên trời, bị gió cát thổi tan thành mảnh vụn, đến cả tro cũng không còn.

A Ninh biết Phong Nguyên Thanh lợi hại, biết anh sẽ không nói

bừa.

Nhận ra vấn đề nghiêm trọng, A Ninh lập tức cầm bộ đàm, nói vào kênh chung của đoàn xe: “Sắp có một cơn bão cát lớn đến!

Tất cả mọi người, lập tức rẽ trái, theo xe dẫn đầu mà đi!” “A Ninh, chuyện gì vậy?

Bão cát ở đâu, sao chúng tôi không thấy?” Một giọng nói vang lên từ bộ đàm.

Quả thật, lúc này nhìn về phía chân trời, chỉ có thể thấy một vệt hoàng sa, không có bóng dáng bão cát.

Bởi vì bão cát vẫn còn ở phía bên kia đường chân trời, chưa đến gần.

A Ninh nhất thời không biết giải thích thế nào, chẳng lẽ nói cô nghe Phong Nguyên Thanh nói?

Chương 355

Hắn ta nói gì là cái đó sao?

Những người khác vẫn sẽ nghi ngờ.

Nhưng lúc này, một giọng nữ già dặn truyền ra từ bộ đàm.

Là Định Chủ Trác Mã.

Bà ở đầu đoàn xe, nhìn cơn gió dần mạnh lên, cũng nhận ra vấn đề.

Thế là bà nói: "Gió càng lúc càng lớn, tình hình không ổn, bão cát rất có thể đã hình thành rồi, A Ninh nói đúng, hãy nghe cô ấy đi." Thế là A Ninh tiếp tục nói: "Tất cả rẽ trái 30 độ, tiến lên hết tốc lực, ở đó có chỗ tránh gió!" Lần này, không ai chần chừ, người dẫn đường đã lên tiếng.

Ở sa mạc, điều quan trọng nhất, chính là phải nghe lời người dẫn đường.

Đoàn xe lập tức điều chỉnh hướng, tiến về phía trước bên trái, tốc độ lại tăng thêm vài phần.

Chặng đường này khá yên tĩnh, không như cốt truyện gốc gặp phải bẫy cát lún, mấy chiếc xe bị mắc kẹt, nhân viên cũng tử thương không ít.

Đoàn xe chạy hơn nửa tiếng, cuối cùng nhìn thấy phía trước không xa xuất hiện một dãy núi đá khổng lồ nhô lên.

Là địa mạo Yadan điển hình, từng ngọn núi đá mọc thẳng từ mặt đất.

Gió xung quanh lúc này đã rít lên ù ù, phát ra từng trận âm thanh.

Điều này cho thấy, gió đã rất lớn, lớn hơn nữa là có thể thổi bay mọi thứ.

May mà ở đây có chỗ có thể tránh trú, nếu không hậu quả thật sự khó lường.

Tất cả mọi người trong đoàn xe đều cảm thấy sợ hãi.

Rất nhanh, đoàn xe tiến vào rừng nham thạch phong hóa này.

Phía sau núi đá là một vùng địa mạo Yadan dần dày đặc, như công sự phòng thủ phía sau một tòa thành.

Nơi như vậy, cũng được gọi là Thành phố Ma Quỷ, là một dạng địa mạo rất phổ biến trên Gobi.

Bên trong phân bố lượng lớn núi đá hình thù kỳ dị, đều là những hình dạng đặc biệt được gió lớn thổi mòn, xâm thực qua năm tháng.

Dừng xe ở chỗ khuất gió của núi đá hơi sâu vào bên trong.

Mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, trời dần tối, thời gian đã là hơn 9 giờ tối theo giờ Kinh Thành.

Mọi người cắm trại ở đây, chuẩn bị qua đêm.

Định Chủ Trác Mã nhìn vùng Thành phố Ma Quỷ này, biết đây là nơi bà đã từng đến.

Chỉ có điều, vị trí lối vào có chút sai lệch.

Gió càng lúc càng lớn.

Thổi qua những con đường nhỏ quanh co của Thành phố Ma Quỷ, phát ra những âm thanh rợn người như quỷ khóc sói tru, vô cùng đáng sợ.

Và bên ngoài, lượng lớn hoàng sa, bị gió lớn cuốn lên, bụi cát bay

khắp trời.

Bàn Tử còn đặc biệt leo lên một ngọn nham thạch phong hóa, nhìn xa về phía chân trời.

Quả nhiên, phía chân trời, đã bị một tầng màu vàng bao phủ, đang nhanh chóng tiến về phía này, dự kiến không quá một tiếng nữa sẽ thổi qua đây.

Cùng với thời gian trôi qua, gió càng lúc càng lớn, hệt như bão đổ bộ ở vùng duyên hải.

Chỉ là cơn gió này không cuốn theo nước mưa, mà là hoàng sa.

Rất nhanh, lượng lớn hoàng sa bay lên, tầm nhìn giảm nhanh chóng.

Cách vài chục mét, đã không thể nhìn rõ.

Mọi người trải qua một đêm trong tiếng gió ù ù.

Nửa đêm về sau, tiếng gió dần nhỏ lại, sức gió cũng giảm xuống, bão cát chỉ còn lại chút dư uy.

Cùng với tiếng gió dần tắt, tất cả mọi người đều chìm vào giấc ngủ.

Hơn tám giờ sáng, trời đã sáng, mọi người dần tỉnh dậy.

Bão cát đã qua, bầu trời trong xanh như mấy ngày trước.

Xung quanh chỉ thỉnh thoảng thổi qua một trận gió.

Mọi người ăn sáng đơn giản xong, liền lại xuất phát.

Chỉ là Định Chủ Trác Mã không đi theo đoàn, mà ở lại đây, cùng với một số người và bốn chiếc xe.

Bà để cháu trai Trát Tây tiếp tục dẫn đường.

Dù sao Định Chủ Trác Mã đã hơn bảy mươi, chặng đường dài tiếp

theo, đã không thể tiếp tục được.

Ngay cả những người trẻ tuổi khỏe mạnh còn khó chịu đựng nổi, huống chi là một bà lão hơn bảy mươi tuổi.

Vùng Thành phố Ma Quỷ này, Trát Tây cũng rất quen thuộc, vì vậy, bà để Trát Tây dẫn đường.

Định Chủ Trác Mã ở lại bên ngoài, cũng coi như có người tiếp ứng.

Đoàn xe tiếp tục di chuyển dọc theo con đường cát giữa các cột đá của Thành phố Ma Quỷ, chỉ là giảm tốc độ, trên đường còn thỉnh thoảng đặt dấu hiệu.

Vì A Ninh biết, sau khi vào sâu bên trong, cuối cùng vẫn phải đi bộ.

Không nói gì khác, chỉ riêng ốc đảo trong lòng chảo kia, cũng chỉ có thể đi bộ vào.

Đến lúc đó, xe chỉ có thể để lại tại chỗ, đợi khi quay về sẽ lái đi.

Hơn nữa, một người cũng không thể mang theo nhiều vật tư, phần dư thừa chỉ có thể để trên xe.

Phong Nguyên Thanh triển khai thần thức, thăm dò phía trước.

Phát hiện, nơi đoàn xe đang tiến tới, vừa vặn là một di tích sông cổ.

Tiếp theo, mọi người chắc chắn sẽ đi dọc theo dòng sông rộng lớn.

Và dọc theo dòng sông đi về phía trước năm sáu cây số, là một chiếc thuyền gỗ mục nát bị chìm.

Vừa vặn nằm trên tuyến đường tiến của đoàn xe.

Dường như là sự dẫn dắt của số mệnh.

Ban đầu Phong Nguyên Thanh còn nghĩ, nếu mọi người không đi qua chỗ thuyền đắm kia, liệu có nên dẫn đoàn xe qua đó không?

Dù sao đó cũng là một ngôi mộ táng, chắc sẽ có chút thu hoạch.

Chỉ là ở đó có không ít nguy hiểm, ví dụ như vô số Thi Miết Vương được đựng trong chum đầu người.

Mỗi con đều là hung vật cực độc.

Rất nhanh, đoàn xe tiến vào dòng sông rộng lớn.

"Tìm thấy dòng sông rồi, tiếp theo, chúng ta cứ đi dọc theo dòng sông mà tiến!" Trát Tây nói với mọi người qua bộ đàm.

Cậu từng đi sâu vào Thành phố Ma Quỷ, chính là đi dọc theo con sông này.

Cậu khá quen thuộc nơi đây, chỉ là cậu không đi sâu đến thế, không thấy chiếc thuyền đắm kia.

Nhìn địa mạo lờ mờ quen thuộc gần đó, cùng với một số dấu hiệu không thay đổi, Trát Tây xác định, chính là nơi này không sai.

Chương 356

Di chuyển dọc dòng sông, tốc độ xe lại nhanh hơn không ít.

Chạy được hơn mười phút, xe đến dưới một tảng đá lớn khuất sáng.

Một chiếc thuyền đắm khổng lồ, đột ngột xuất hiện trước mắt.

Nhìn thể hình, có thể sánh với chiếc ở Tây Sa Vĩnh Tang Hải.

"Trời ạ!

Đây là cái gì?" Mặc dù khuất sáng, nhưng dưới ánh nắng gay gắt, ánh sáng rất mạnh.

Chiếc thuyền khổng lồ này, cứ thế lồ lộ trước mắt mọi người.

Chiếc thuyền đắm này, một nửa chôn trong gò đất.

Một nửa thì đột ngột nằm ngang giữa không trung, hơi nghiêng lên.

Chỉ là nó đã rất tàn tạ, từ bên ngoài thật sự không thể nhìn ra đó là một chiếc thuyền.

Phong Nguyên Thanh dùng thần thức quét qua.

Toàn bộ hình dáng chiếc thuyền liền hiện ra trong đầu.

Một nửa chôn trong cát, được bảo quản khá nguyên vẹn.

Nửa còn lại lộ ra ngoài, đã sớm bị gió cát xâm thực mục nát.

Hơn nửa thân thuyền đã bị xâm thực mất.

Xe chạy đến gần rồi dừng lại, mọi người xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên.

"Đây là một chiếc thuyền đắm, chỉ là bị gió cát xâm thực thành ra

thế này.” Phong Nguyên Thanh mở miệng nói.

“Ồ, trời ơi, tôi còn tưởng là kiến trúc gì chứ, đây lại là thuyền đắm sao?” A Ninh có chút khó tin.

“Phong gia, anh không đùa chứ?

Ở Gobi sa mạc rộng lớn này, lại có thuyền đắm?” Bàn Tử hỏi.

“Chẳng lẽ là trước khi con sông này khô cạn đã có rồi?

Vậy là từ bao nhiêu năm trước rồi?” “Ít nhất cũng phải hàng ngàn năm trước rồi, trước khi nơi đây biến thành sa mạc.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Vậy thì lâu thật, chiếc thuyền lớn như vậy, cứ thế chìm xuống, không ai vớt lên sao?” Bàn Tử hỏi.

“Đây không phải là thuyền đắm bình thường, mà là một thuyền táng, còn nhớ Tây Sa chứ?

Cũng gần giống thế!” Phong Nguyên Thanh nói.

“Cái gì?

Đây lại là một ngôi mộ lớn, hắc hắc ~, xem ra vận may của Bàn gia đã đến rồi, chúng ta mau vào xem đi?” Bàn Tử nhìn Phong Nguyên Thanh và A Ninh nói.

Và những người dưới trướng A Ninh cũng động lòng.

Chuyến thám hiểm Tháp Mộc Đà lần này, chưa đến nơi đã gặp nhiều tình huống như vậy, cũng không biết bên trong có thể tìm thấy gì.

Giờ có một ngôi đại mộ bày ra trước mắt.

Họ đều biết, trong đại mộ tất nhiên có rất nhiều bảo bối chôn theo, tùy tiện lấy một ít, chẳng phải còn hơn cố sống cố chết kiếm tiền bây

giờ sao?

Từng người một, đều hăm hở muốn thử.

Hơn nữa, họ còn có thiết bị tiên tiến, súng và lựu đạn.

Ngay cả khi gặp Tống tử, cũng có thể bắn nổ Tống tử.

Trước hỏa lực mạnh mẽ, Tống tử đều là phù vân.

A Ninh nhìn Phong Nguyên Thanh, liền thuận thế đồng ý, dù sao có Phong Nguyên Thanh ở đó, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Những người dưới trướng A Ninh lập tức hoan hô.

Lần lượt lấy ba lô và thiết bị từ trên xe, đeo lên người.

Phía Phong Nguyên Thanh, A Ninh cùng Bàn Tử và những người khác cũng đã chuẩn bị xong thiết bị.

Sau đó mọi người leo lên gò đất.

Chiếc thuyền đắm này, một nửa chôn dưới gò đất, trên gò đất, vừa vặn lộ ra một số khe hở, có thể từ đó đi vào.

Thân thuyền gỗ xung quanh đã hoàn toàn vỡ nát.

Từ khe hở, còn có thể nhìn thấy bùn khô cạn bên trong.

Và sâu hơn nữa, là một mảng đen kịt.

A Ninh đốt một ngọn pháo sáng, ném vào khe nứt.

Ánh sáng xanh lục lóe lên trong thân thuyền.

Theo khe hở, có thể nhìn thấy trong bùn khô cạn, chôn rất nhiều chum đất.

“Nếu anh không nói đây là thuyền táng, tôi còn tưởng là thuyền buôn chứ.

Nhiều chum như vậy, không biết bên trong đựng gì?” A Ninh nói.

“Thời cổ đại, nơi đây là một con đường tơ lụa, điều kiện tự nhiên lúc đó không khắc nghiệt như bây giờ, vô số sông ngòi chảy qua đây, đường thủy thông suốt, thông đến các nước Tây Vực.

Có thuyền đắm trong dòng sông là chuyện rất bình thường, chỉ là thời thế thay đổi, phần lớn đều đã bị chôn vùi dưới hoàng sa.” Bàn Tử nóng lòng phá nát những khúc gỗ mục nát ở khe hở, mở ra một lỗ lớn.

“Chúng ta mau vào xem đi, bên trong có bảo bối gì, đừng có ở đây mà lãng phí thời gian.” Bàn Tử sốt ruột nói.

Nói rồi, Bàn Tử dẫn đầu, cầm đèn pin chui vào.

“Thằng béo chết tiệt, vội vàng cái gì, đồ bên trong có chạy mất đâu.” Ngô Tà mắng.

Sau đó, cậu ta cũng theo sau Bàn Tử chui vào.

Bàn Tử và Ngô Tà vào rồi, Tiểu Ca cũng lập tức theo vào.

Phong Nguyên Thanh cũng đi vào.

Những người phía sau, từng người một, cũng lần lượt tiến vào bên trong thuyền đắm.

Chiếc thuyền này, thân thuyền khổng lồ, không gian khoang thuyền bên trong cũng rất lớn.

Tuy nhiên, vì là thuyền táng, nên bên trong không có nhiều khoang.

Hơn nữa, nó cũng được xây dựng theo bố cục như một lăng mộ dưới lòng đất.

Nơi mọi người đi vào thuộc phần nửa trước của thuyền.

Giống như tiền thất của cổ mộ.

Tầng này, do thân thuyền bị nứt vỡ, bùn và nước sông chảy ngược vào, khiến khoang thuyền đã bị bùn bao phủ.

Từ những chum đất trong đất bùn khô cạn có thể thấy, nơi đây từng đặt không ít những chum đất như vậy.

Tuy nhiên, sau khi khoang thuyền bị vỡ, hẳn là đã chảy ra ngoài không ít, chỉ là, ở vùng đất Gobi sa mạc này, ngay cả Thi Miết Vương cũng khó có thể sinh tồn, vì vậy, mới không gây ra sự phá hoại bên ngoài.

Phong Nguyên Thanh nhìn xung quanh.

Chương 357

Bùn trong khoang thuyền vẫn chưa quá nhiều, không lấp đầy toàn bộ khoang.

Cửa khoang phía trước, vẫn còn được bảo quản khá nguyên vẹn.

Cũng ngăn chặn được bùn lan rộng.

Bàn Tử Vương Nguyệt Bán, cầm đèn pin chiếu khắp nơi, sờ sờ chỗ này, nhìn nhìn chỗ kia.

Kết quả phát hiện, ngoài những chiếc chum này, không có gì có giá trị.

Ngay cả một mảnh sứ vụn cũng không thấy.

Có vẻ chiếc thuyền đắm này rất cổ xưa.

Thế là Bàn Tử liền nhìn về phía những chiếc chum này.

Những chiếc chum ở đây có lớn có nhỏ.

Chum nhỏ, chỉ lớn hơn đầu người một chút.

Chum lớn, thì to như chum đựng nước.

Chỉ có điều miệng chum đều được bịt kín, bịt rất chặt.

Hơn nữa, những chiếc chum này đều được bảo quản nguyên vẹn, không hề hư hại.

Bàn Tử gõ vào một chiếc chum lớn, phát ra một tiếng động trầm đục.

Bên trong có chứa đồ, nhưng không đầy, còn một ít không khí bên trong.

“Không biết bên trong đựng thứ gì, lại dùng chum lớn như vậy!”

Bàn Tử lẩm bẩm.

Đưa tay rút dao ra, muốn mở một chiếc chum ra xem.

Phong Nguyên Thanh chú ý đến động tác của Bàn Tử, lên tiếng ngăn cản: "Tôi khuyên anh tốt nhất đừng mở, nếu không sẽ hối hận đấy!" "Ách ~" Bàn Tử nghe vậy, động tác cứng lại, hỏi: "Phong gia, bên trong đựng cái gì vậy?

Chẳng lẽ anh biết?" "Thứ này giống như hầu đầu thiêu trong lăng mộ Đông Hạ, chỉ là bên trong dùng côn trùng để ủ rượu thôi, nếu anh không ngại, muốn uống vài ngụm, thì có thể thử xem." Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Y ~, vậy thì thôi vậy, Bàn gia tôi không có khẩu vị nặng như vậy, loại rượu cổ ngàn năm này, ai biết có độc hay không chứ!" Bàn Tử lập tức lắc đầu, vẻ mặt chán ghét nói.

Sau đó Phong Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Những chiếc chum nhỏ này cũng đừng động, bên trong còn nguy hiểm hơn!" "Đây là chum đầu người!

Bên trong đựng đầu người để nuôi dưỡng Thi Miết Vương, một khi mở ra, Thi Miết Vương bên trong sẽ phục hồi!" "À?

Trong mấy cái chum vỡ nát này lại đựng Thi Miết Vương sao?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hắn dùng dao cậy một chiếc chum nghiêng ngả trong bùn đất, chỉ thấy trên miệng chum, bịt kín một lớp bùn phong màu đen xanh, lại gần còn ngửi thấy một mùi vị cay nồng kỳ quái.

Hắn nhớ lại, khi ở Lỗ Vương Cung, khi con Thi Miết Vương bay gần, cũng ngửi thấy mùi cay nồng tương tự.

Bàn Tử lập tức biến sắc, thu dao lại, không chạm vào chiếc chum đó nữa.

“Y, thứ này thật mẹ nó ghê tởm!” Bàn Tử mắng.

“Xem ra khoang thuyền này toàn là các loại chum, không có gì khác, chúng ta vẫn nên vào sâu bên trong xem đi?” Bàn Tử đề nghị.

Phong Nguyên Thanh gật đầu.

Thế là Bàn Tử lập tức đi về phía cửa khoang.

Cửa khoang này cũng đã mục nát, Bàn Tử nhẹ nhàng đẩy một cái liền đẩy ra.

Lộ ra một mảng tối đen bên trong.

Đồng thời, một trận âm phong từ trong khoang thổi ra, mang theo một mùi bụi bặm mục nát.

Bàn Tử bị luồng gió này làm giật mình, bụi bay vào miệng.

“Khái ~ khái ~, phì ~, chậc, cái quái gì vậy?” Bàn Tử ho vài tiếng, vội vàng nhổ bụi trong miệng ra.

Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử mặt biến sắc.

Trận gió này, lẫn lộn âm khí, họ cũng cảm nhận được.

Điều này cho thấy, bên trong có thứ không tầm thường, ít nhất cũng là một Tống tử.

Phong Nguyên Thanh thần thức tản ra.

Toàn bộ phạm vi vài chục dặm đều nằm trong phạm vi thần thức của anh.

Vì vậy, anh nhìn ra được một số tình hình.

Vài ngàn năm trước, khu vực này, nguồn nước phong phú, trên địa thế phong thủy, vẫn lờ mờ nhìn ra được một số điểm phi phàm.

Nơi chiếc thuyền đắm này tọa lạc, chính là một phong thủy bảo nhãn, lại ẩn sâu trong mạch nước, người thường khó mà phát hiện.

Chỉ là biển đổi tang điền, phong vân biến hóa.

Ốc đảo biến thành sa mạc.

Mạch nước trên mặt đất khô cạn, chuyển vào lòng đất, ngôi thuyền táng này cũng lộ ra ngoài.

Chỉ là nơi đây nằm sâu trong Gobi, ít dấu chân người, nên mãi đến bây giờ Phong Nguyên Thanh và những người khác mới phát hiện.

Những thứ trong chiếc thuyền đắm này, trải qua mấy ngàn năm được địa khí phong thủy tẩy rửa và thai nghén, cũng đã phát sinh biến hóa.

Mọi người đi qua cửa khoang, dọc theo khoang thuyền đổ nát đi sâu vào bên trong.

Khoang thuyền này không giống như mộ dưới đáy biển, đầy rẫy cơ quan, ngược lại còn rất nguyên thủy, chỉ đơn giản chia thành vài khu vực.

Phong Nguyên Thanh đã dùng thần thức thăm dò, tìm ra một con đường ngắn nhất, thẳng đến vị trí quan quách của chủ mộ.

Hơn nữa, trong chiếc thuyền đắm này, cũng không có những thứ có giá trị như Bàn Tử nghĩ.

Có, chỉ có một lượng lớn chum.

Bên trong, hoặc là các loại ấu trùng sinh vật kỳ lạ ngâm rượu ngàn năm, hoặc là từng chiếc chum đầu người.

Bên trong nuôi dưỡng vô số Thi Miết Vương.

Những Thi Miết Vương này chính là nguyên liệu mà mạch Tây Vương Mẫu dùng để luyện chế đan dược trường sinh.

Theo một nghĩa nào đó, cũng có thể nói đây là bảo vật quý giá nhất của Tây Vương Mẫu quốc.

Thứ này, đối với mọi người mà nói, đều không có chút tác dụng nào.

Chiếc thuyền này vốn đã hư hại một nửa, dưới sự dẫn dắt của Phong Nguyên Thanh, mọi người rất nhanh đã đến chủ mộ thất.

Gian chủ mộ thất này không giống như những ngôi mộ lớn thường thấy phức tạp.

Vài ngàn năm trước, văn minh không thịnh vượng, đối với hình thức mộ táng cũng không phức tạp.

Ngôi thuyền táng này, đã được coi là quy cách rất cao rồi.

Có vẻ, thân phận của chủ mộ cũng không tầm thường.

"Đây là chủ mộ thất rồi phải không?

Sao lại trống trải thế?" Bàn Tử nói sau khi quét mắt một vòng trong mộ thất.

Những người dưới trướng A Ninh cũng có vẻ thất vọng.

Điều này so với những cổ mộ họ từng xuống trước đây đơn giản là không thể sánh bằng, không có gì cả.

Chương 358

Cuối cùng, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào quan quách ở chính giữa mộ thất.

"Mộ thất trống rỗng, vậy trong quan quách tổng phải có chút đồ tùy táng chứ?" Bàn Tử lẩm bẩm, đi đến trước quan quách, sờ sờ quan quách.

"Kiệt kiệt kiệt ~~" Đột nhiên một tiếng cười quái dị sắc nhọn từ trong quan quách truyền ra, vang vọng trong mộ thất trống trải.

Tất cả mọi người đều bị âm thanh đột ngột này làm giật mình.

Lần lượt giơ vũ khí trong tay lên, cảnh giác.

"Tiếng gì quỷ dị vậy!

Từ đâu phát ra?" Bàn Tử căng thẳng cao độ nói.

Tiếng cười quái dị này vang vọng trong mộ thất trống rỗng, dường như từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Khiến người ta nhất thời không phân biệt được âm thanh rốt cuộc là từ đâu phát ra.

Tuy nhiên, trong gian mộ thất này, mục tiêu khả nghi cũng chỉ có một chiếc quan tài này.

Phong Nguyên Thanh thần thức đã thăm dò qua, xung quanh không có vấn đề gì.

Và âm thanh kia, cũng đích xác là từ trong quan tài phát ra.

"Kiệt kiệt kiệt ~" Tiếng cười quái dị lại một lần nữa vang lên.

Trong mộ thất trống trải, lại một lần nữa vang vọng tiếng cười quỷ dị.

Tiếng cười này nghe sắc nhọn, oán độc, dường như một người phụ nữ tuyệt vọng đang phát ra lời nguyền rủa độc ác.

Khiến mọi người da đầu tê dại, nổi da gà khắp người.

"Phong gia!" Bàn Tử và Ngô Tà lần lượt nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

"Âm thanh chính là từ trong quan tài truyền ra, mở quan đi!" Phong Nguyên Thanh nói.

Anh đi đến bên quan tài, nhìn chiếc quan quách này.

"Chú ý cảnh giới!" A Ninh ra hiệu lệnh cho những người dưới trướng.

Và nhóm người này, quả nhiên không hổ là lính đánh thuê chuyên nghiệp dưới trướng Cừu Đức Khảo.

Họ lần lượt tản ra, giương súng, cảnh giác chú ý đến các khe nứt, lỗ hổng xung quanh.

Mặc dù điều này không có nhiều tác dụng, chỉ là công cốc.

A Ninh lặng lẽ đi đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh, chờ đợi thao tác tiếp theo.

Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử, và cả Bàn Tử, cũng lần lượt đi đến bốn góc quan tài.

Mỗi người một góc.

Họ phối hợp ăn ý với Phong Nguyên Thanh, cùng nhau mở quan.

Chiếc quan tài này, có thể bảo quản lâu như vậy, tự nhiên sẽ không phải là quan tài gỗ.

Nó có hình chữ nhật tổng thể, màu sắc đen kịt, phản chiếu ánh sáng xám đen dưới đèn pin.

Bề mặt phủ một lớp bụi dày.

Phong Nguyên Thanh sờ sờ bề mặt quan quách, để lại một dấu vân tay.

Tiểu Ca cũng đưa đôi ngón tay thon dài của mình ra, sờ lên quan tài.

Đây là một quan tài đá.

Được chạm khắc từ một loại đá đen không rõ tên.

Mang theo cảm giác lạnh buốt.

Phong Nguyên Thanh giơ tay vung lên, tạo ra một trận gió lớn, thổi bay hết lớp bụi trên bề mặt quan quách.

Và những lớp bụi đó, không bay tứ tung, mà bị Phong Nguyên Thanh cách không nắm thành một cục, ném vào góc mộ thất.

Bề mặt quan quách hoàn toàn lộ ra.

Hắc Hạt Tử nhìn thấy động tác này của Phong Nguyên Thanh, hai mắt mở to, trong lòng đầy kinh ngạc.

"Đây là nhân vật từ đâu tới, lại đáng sợ đến thế!" Nhưng lại bị kính đen trên mặt che khuất, không ai chú ý.

Hắn tuy được gọi là Hắc Hạt Tử, nhưng hắn không thật sự bị mù.

Ở nơi tối tăm, hắn thậm chí nhìn rõ hơn người bình thường rất nhiều, không kém gì Dạ Nhãn của Trần Ngọc Lâu.

Phần này là do di truyền bệnh tật của gia tộc hắn.

Một phần khác là do khi còn nhỏ hắn đã nhìn thấy một vật thể bí ẩn nào đó ở cổ lâu nhà Trương, dẫn đến đôi mắt biến dị, đây cũng là nguyên nhân chính.

Hơn nữa, vì sự biến dị này, thậm chí còn sở hữu một số năng lực

đặc biệt.

Hắn kinh ngạc trước sự lợi hại của Phong Nguyên Thanh, chỉ riêng động tác này đã khiến người ta phải thán phục.

Chẳng trách trên đường đi, dù là A Ninh, hay Bàn Tử, Ngô Tà, thậm chí là Tiểu Ca thần bí, đều tỏ ra rất tôn kính anh.

Lần này, hắn cuối cùng cũng biết nguyên nhân.

Sau khi loại bỏ bụi bẩn, mọi người cẩn thận quan sát chiếc quan tài đá này.

Bề mặt quan tài đá, trông rất nhẵn nhụi và phẳng.

Bàn Tử chiếu đèn pin, mặt gần như dán vào quan tài, cũng không nhìn thấy một chút khe hở nào.

"Ôi trời ~, tôi nói thứ này, thật sự là quan tài sao?

Sao không thấy một khe hở nào vậy?" Trong mắt Bàn Tử đầy kinh ngạc.

Đôi ngón tay của Tiểu Ca, vuốt ve qua lại dọc theo chiều cao của khe hở quan tài thông thường, vẻ mặt lạnh lùng cảm nhận sự thay đổi vi tế trên ngón tay.

Hắc Hạt Tử cũng vậy, hắn lấy ra một con dao nhỏ màu đen, dùng lưỡi dao rạch vào những chỗ có khả năng là khe hở.

Một lúc không có tiến triển, tiếng cười quái dị kia tạm thời cũng không xuất hiện nữa.

A Ninh đứng một bên nhìn cũng rất nghi hoặc "Phong tiên sinh, thứ này phải mở thế nào đây?" A Ninh hỏi.

"Đây đúng là một chiếc quan tài, chỉ có điều, rất khác biệt so với quan tài thông thường!" "Nắp quan quách và thân quan tài được khớp nối chặt chẽ, không nhìn thấy một chút khe hở nào.

Đây chính là điểm lợi hại của văn minh Tây Vương Mẫu quốc thượng cổ!" Phong Nguyên Thanh thần thức tản ra, bao trùm toàn bộ quan tài.

Dưới thần thức, khe hở của quan quách hoàn toàn hiện ra trước mắt.

Hóa ra, khe hở của nắp quan, nằm ở mặt trên, không phải ở mặt bên, hoàn toàn khác với những chiếc quan tài thường thấy.

Giống như một cái hộp.

Thần thức xuyên qua khe hở đi sâu vào, Phong Nguyên Thanh phát hiện, trong khe hở này, có một lớp vật chất đặc biệt, giống như keo nước, dán chặt nắp quan và thân quan tài lại với nhau.

Đầu ngón tay Phong Nguyên Thanh bắn ra một đóa kim sắc hỏa diễm, lướt qua trên nắp quan này.

Kim sắc hỏa diễm bùng cháy dọc theo khe hở, tạo thành một hình xoắn ốc lửa vàng.

Thái Dương Chân Hỏa vừa thiêu, chất kết dính kia liền bị thiêu cháy thành tro tàn.

Kết hợp với một niệm lực của Phong Nguyên Thanh, nắp quan được nhấc bổng lên, ném sang một bên trên mặt đất.

Chương 359

Thao tác này khiến mọi người sững sờ, làm mới ấn tượng của họ về Phong Nguyên Thanh.

Lần trước khi hành động cùng nhau, họ chưa từng thấy anh dùng chiêu này, xem ra, khoảng thời gian qua, Phong Nguyên Thanh đã trở nên lợi hại hơn.

Nắp quan tài mở ra, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Quan quách này chỉ có một tầng, không giống như mộ táng của quý tộc cổ đại, động một chút là có mấy tầng quách.

Chỉ có điều bên trong quan tài chứa đầy một loại dung dịch màu hồng phấn.

Một nữ thi tĩnh lặng nằm trong dung dịch, dung dịch màu hồng phấn vừa vặn ngập qua bề mặt cơ thể nữ thi, hoàn toàn ngâm cô trong chất lỏng.

Trông như một người sống, tươi như còn sống.

Làn da nhìn vẫn rất mịn màng và ẩm ướt, mang lại cảm giác rất đàn hồi.

Và bộ quần áo cô mặc, tuy không lộng lẫy, nhưng lại toát lên vẻ cao quý.

Giống như một mỹ nhân ngủ say, chứ không phải một xác chết.

Điều này khiến tất cả mọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc.

Trong lòng họ nghĩ rằng, trong quan tài này hoặc là một xác chết khô, hoặc là một Tống tử lớn.

Nào ngờ, lại là một nữ thi được bảo quản tốt đến vậy, giống như

mỹ nhân ngủ say trong truyện cổ tích.

Chỉ là rất nhanh, dị biến phát sinh.

Dung dịch trong quan quách có thể thấy rõ bằng mắt thường đang bốc hơi, chất lỏng nhanh chóng rút xuống.

Rất nhanh, lộ ra cơ thể nữ thi.

Chỉ một lát sau, những dung dịch màu hồng phấn này, đã biến mất hoàn toàn.

Phong Nguyên Thanh nhanh tay lẹ mắt, lấy ra một chiếc bình ngọc tinh xảo, thu thập một ít dung dịch, đựng vào bình ngọc và cất đi.

Dung dịch bốc hơi hết, mất đi sự bảo vệ của dung dịch, nữ thi phi tốc khô héo, biến thành một xác khô.

Và lúc này, tiếng cười quái dị kia lại truyền ra.

Từ trong đầu lâu nữ thi.

Một con bọ cánh cứng màu đỏ khổng lồ, phá vỡ xương sọ, bò ra ngoài.

Cánh vỗ liên tục, phát ra tiếng cười quái dị sắc nhọn.

Một con giáp trùng màu đỏ rực rỡ như máu, thân hình khổng lồ, chỉ nhỏ hơn đầu nữ thi một chút.

Đôi cánh của nó rung động, phát ra âm thanh ken két, giống như tiếng cười chói tai, oán độc của nữ quỷ, thật sự đáng sợ. "Trời đất quỷ thần ơi, đây không phải là Thi miết vương chứ?

Cái quái gì mà to thế này!" Bàn Tử kinh hô.

Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Con Thi miết vương này thực sự quá lớn, vượt xa những con Thi miết vương đã thấy trước đây, chắc chắn có thể sánh với một trăm

con to như thế.

Mức độ nguy hiểm tăng vọt.

Một con Thi miết vương khổng lồ như vậy, ngay cả Tiểu Ca cũng không dám chắc máu Kỳ Lân của mình có thể chịu nổi độc tính của nó.

Con Thi miết vương này ít nhất cũng có niên đại lâu đời như nữ thi, vậy thì chí ít cũng đã mấy nghìn năm.

Tuổi thọ của con côn trùng này quả thực quá dài.

Sau khi nó bò ra khỏi hộp sọ vỡ nát của nữ thi, những xúc tu trên đỉnh đầu nó khẽ lay động, như thể đang cảm nhận điều gì đó.

Rất nhanh, đôi cánh của nó lại rung lên, phát ra những âm thanh chói tai.

Dường như nó đã trở nên hưng phấn.

Phong Nguyên Thanh có thể cảm nhận được cảm xúc nó truyền ra.

Dường như nó đang coi mọi người là thức ăn.

Ngay khi mọi người đang vô cùng căng thẳng, suy nghĩ đối sách.

Phong Nguyên Thanh khẽ cười một tiếng.

Anh giơ tay phải ra, một bàn tay lớn bằng nguyên khí hiện ra trước mắt mọi người, nắm chặt con Thi miết vương vào lòng bàn tay.

Con Thi miết vương dường như bị choáng váng, đôi cánh ngừng rung động, tiếng cười ma quái cũng im bặt.

Rất nhanh, nó như ý thức được tình cảnh của mình, bắt đầu giãy giụa dữ dội, tám cái chân nhanh chóng quẫy đạp, đôi cánh giáp cũng vỗ phành phạch, muốn thoát khỏi sự khống chế của bàn tay nguyên khí của Phong Nguyên Thanh.

Chỉ là chút sức lực đó làm sao thoát ra được.

Thứ này đã sống lâu như vậy, trên thế giới có lẽ đã không tìm được con thứ hai, cực kỳ hiếm có.

Tâm niệm vừa động, bàn tay nguyên khí hóa thành một tầng phong ấn, phong ấn Thi miết vương thành một khối cầu.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lấy ra một hộp ngọc, cho khối cầu phong ấn vào trong hộp ngọc, rồi cất vào không gian Ngự Thú.

Mọi người cứ thế ngây người nhìn Phong Nguyên Thanh thực hiện một loạt thao tác, nhất thời đều sững sờ.

Con Thi miết vương khủng khiếp như vậy, cứ thế đơn giản bị chế phục? "Phong gia lợi hại!" Bàn Tử lập tức la lên.

Ngô Gia nghe thấy tiếng Bàn Tử, lập tức cũng nói theo một câu: "Phong gia lợi hại!" Những lính đánh thuê người nước ngoài dưới trướng A Ninh cũng đều kinh ngạc như gặp thần tiên, miệng không ngừng 'Ôi trời ơi'.

Phong Nguyên Thanh kiểm tra kỹ lưỡng quan tài, phát hiện dưới đầu nữ thi có kê một cái hộp nhỏ.

Cảnh tượng này, Phong Nguyên Thanh rất quen thuộc, gần giống với mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Ngoài ra, trong cả quan tài không còn thứ gì khác.

Phong Nguyên Thanh lấy chiếc hộp nhỏ ra, mở ra xem, bên trong quả nhiên là một vật thể hình thù bất quy tắc, to bằng nắm tay.

Phong Nguyên Thanh có thể cảm nhận được những dao động vô hình từ vật này.

Đây là một khối vẫn ngọc (ngọc thiên thạch).

Mà khối vẫn ngọc lớn nhất, thì nằm sâu dưới lòng đất Tây Vương

Mẫu mẫu quốc. "Thứ này tôi muốn, các cậu không có ý kiến gì chứ?" Phong Nguyên Thanh hỏi mọi người. "Không ý kiến, không ý kiến!" Mấy người đều nhao nhao nói.

Nếu không có Phong Nguyên Thanh, con Thi miết vương khổng lồ này còn không biết sẽ gây ra bao nhiêu thương vong.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, cất vẫn ngọc vào hộp, rồi thu lại.

Tiếp đó, mọi người quay trở lại theo đường cũ của thuyền.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, mọi người lại tiếp tục khởi hành, men theo lòng sông tiến về phía trước.

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức ra, tản ra bốn phương tám hướng, bao phủ phạm vi mấy trăm cây số.

Anh muốn thử xem có thể dùng thần thức để tìm kiếm khu rừng rậm đầm lầy trong Tháp Mộc Đà hay không.

Chỉ là, trong thần thức, anh không thấy bóng dáng khu rừng nào.

Chương 360

Ngược lại, anh nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh và đoàn người đang theo sau họ.

Họ đã đi vào Ma Quỷ Thành từ một hướng khác, không đi qua nơi Định Chủ Trác Mã dừng lại.

Lúc này, họ đang cách đoàn của Phong Nguyên Thanh mười mấy cây số.

Họ cũng đang men theo lòng sông, đi theo lộ tuyến của Phong Nguyên Thanh.

Xe đi được một đoạn không lâu, bầu trời bắt đầu kéo mây âm u, mặt trời chói chang ban đầu bị che khuất.

Thời tiết nóng bức khô hanh ban đầu chuyển thành âm u, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống.

Một lát sau, trời bắt đầu đổ mưa nhỏ, rồi dần dần lớn hơn.

Đúng là mùa mưa mấy chục năm mới có một lần. "Mưa rồi!

U hô ~" Bàn Tử hoan hô.

Xe không dừng lại, tiếp tục tiến lên.

Trong sa mạc khô hạn thế này, một chút mưa nhỏ căn bản không có ảnh hưởng gì.

Mọi người lái xe men theo lòng sông hai ngày, trận mưa dần dần lớn hơn, sau đó dần dần tạnh.

Thời gian thoáng cái trôi qua, mọi người cũng đã đến cuối lòng sông.

Nơi đó là một vách đá.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vì vậy anh đã kịp thời nhắc nhở mọi người dừng xe.

Tuy nhiên, sau khi mọi người bước lên vách đá, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Dưới vách đá này, lại là một ốc đảo lòng chảo khổng lồ, sau một trận mưa lớn, khói sương lượn lờ. "Trời đất quỷ thần ơi, ở đây lại có một ốc đảo lòng chảo lớn đến vậy!

Chỉ là trông nó quá chỉnh tề, hình tròn, sao mà giống một cái hố thiên thạch thế?" Bàn Tử kinh thán.

Mọi người nhìn, quả thực rất giống, một lòng chảo bình thường không thể tròn như vậy.

Sau một trận mưa lớn, dưới nhiệt độ cao của sa mạc, nước mưa bốc hơi, hình thành lượng lớn mây mù, bao phủ toàn bộ ốc đảo.

Nhìn từ xa, chỉ có thể thấy vô số tán cây xuyên qua mây mù.

Tuy nhiên, thần thức của Phong Nguyên Thanh quét qua, nhìn thấy vẫn là một cảnh tượng toàn dưa muối và cát vàng. "Thần thức của tôi bị phong tỏa rồi!" Phong Nguyên Thanh nhận ra. "Quả không hổ là Tây Vương Mẫu mẫu quốc!" Phong Nguyên Thanh mắt hàm kim quang, nhìn về phía lòng chảo.

Và thần thức cũng tản ra, bao phủ toàn bộ phạm vi lòng chảo, cùng với khu vực vài chục dặm xung quanh. "Thì ra là vậy, toàn bộ ốc đảo đều nằm trong sự bao bọc của một thế đất phong thủy mạnh mẽ." "Sức mạnh từ trường vô hình của phong thủy che phủ toàn bộ ốc đảo, bất kỳ thủ đoạn thăm dò nào cũng khó có thể phát hiện, chỉ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!" "Cứ như một trận pháp ẩn nặc khổng lồ, che giấu ốc đảo!" Mà dưới lòng chảo này, còn có một khối thiên thạch khổng lồ, là một trong ba mảnh vỡ chính sau khi Trụ Bất Chu

Thiên bị đứt gãy vào thời thượng cổ.

Nó chứa đựng một sức mạnh đặc biệt.

Thế đất phong thủy này, có lẽ là do sức mạnh của vẫn ngọc mà trải qua thời gian dài dần dần hình thành.

Và sau khi thị tộc Tây Vương Mẫu đuổi theo vẫn ngọc đến đây, họ đã chiếm giữ vẫn ngọc, nghiên cứu và lợi dụng nó.

Do đó, ngay cả khi thiên địa biến đổi, ốc đảo biến thành sa mạc, nó vẫn tiếp tục tồn tại cho đến thời Minh triều.

Ngược lại, thị tộc Phục Hy và thị tộc Nữ Oa khác, đã sớm biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Hơn nữa, trong khối vẫn ngọc này, còn mang theo một loài rắn.

Chính là tổ tiên của loài Kê quan xà có mào gà rừng trong khu rừng rậm này.

Để thích nghi với môi trường sinh thái ở đây, chúng đã tiến hóa.

Rắn cái vẫn tương tự như loài rắn thông thường, chỉ có thân hình khổng lồ, còn rắn đực thì lại tiến hóa thành Kê quan xà có mào đỏ trên đầu. "Phía dưới là một khu rừng rậm đầm lầy, côn trùng rất nhiều!" "Mọi người hãy chuẩn bị kỹ đi, thay quần áo dài tay, che kín da lại.

Chuẩn bị xong thiết bị, chúng ta sẽ xuống!" Phong Nguyên Thanh nói.

Mọi người đều lần lượt mặc áo khoác dài tay, buộc chặt ống tay áo và ống quần, đội mũ đeo mặt nạ, sau đó đeo vũ khí và trang bị lên lưng.

Phong Nguyên Thanh điều khiển xe, lái một đoạn, tìm thấy một khe hở, thông thẳng vào bên trong hẻm núi.

Men theo khe hở đi thẳng vào, cho đến khi bị đá lộn xộn chặn hoàn

toàn đường đi thì dừng lại, đỗ xe ở một chỗ đất cao, mọi người xuống xe đi bộ.

Trong nhật ký của Trần Văn Cẩm cũng có ghi chép, khu rừng này tuy nằm ở sa mạc có vĩ độ cao, nhưng vì lòng chảo có độ cao so với mực nước biển thấp, mà hình thành khí hậu giống như nhiệt đới.

Thực vật rậm rạp, chướng khí lan tràn.

Mọi người đeo mặt nạ phòng độc, trong ba lô mỗi người đều có đèn pin, bật lửa, túi y tế, băng gạc, lương khô, nước, còn có dao, đèn chiếu sáng, đạn dược và các thiết bị khác.

Trên người cũng đã xịt thuốc chống muỗi.

Sau đó tiến về phía khu rừng.

Men theo lòng sông trong hẻm núi tiến về phía trước, trên đường cẩn thận giẫm lên đá vụn, tránh những đầm lầy bùn lầy.

Đi được vài chục phút, mọi người cuối cùng cũng tiến vào rừng rậm.

Ngay lập tức trở nên oi bức, đi chưa được mấy bước, trừ Phong Nguyên Thanh ra, tất cả mọi người đều đổ mồ hôi ướt đẫm.

Đá và cây cối khắp nơi đều mọc đầy rêu xanh, trơn trượt vô cùng, khó mà đứng vững.

Mà dưới chân khắp nơi là bùn lầy ẩm ướt và rễ cây chằng chịt, không cẩn thận một cái là giẫm chân vào bùn lầy.

Trong kẽ rễ cây, trong bùn lầy, đều ẩn chứa vô số rắn và côn trùng.

Và ở đây, nhiều nhất chính là rắn.

Trong nhật ký của Trần Văn Cẩm cũng có ghi lại.

Mọi người xuyên qua một khu rừng rậm, đi đến bên một vách đá trong hẻm núi.

Trên vách đá có rất nhiều hang đá, dày đặc, phải đến cả trăm cái, bên trên mọc đầy rêu xanh, bên trong còn có rất nhiều điêu khắc đá không rõ tên.

Mà các hang động gần mặt đất, có một số cửa hang rất lớn, rộng bốn năm mét, cao cũng khoảng ba bốn mét.

Có thể nhìn thấy một bức tượng thần điêu khắc từ đá, thân người mặt chim.

Nhìn phong cách, quả thực là di tích của Tây Vương Mẫu mẫu quốc.

Sau hàng nghìn năm bị gió mưa xói mòn, bề mặt điêu khắc đá đã mọc đầy rêu xanh và cỏ dại.

Ngô Gia tò mò nhìn điêu khắc đá, ra tay dọn sạch rêu xanh trên bề mặt điêu khắc đá, sau đó lộ ra một khuôn mặt phụ nữ kỳ dị, nửa người nửa không.

Có hai đôi mắt, sắc mặt lạnh lùng.

Dưới thân hai chân lần lượt túm hai cái đầu lâu.

Bàn Tử nhìn bức tượng đã được dọn sạch mà kinh hô một tiếng: "Đ*t mẹ, đây không phải là con quái điểu mặt người mà chúng ta từng gặp ở Vân Đỉnh Thiên Quan sao?" Mọi người nghe thấy tiếng kinh hô của Bàn Tử, nhìn kỹ lại, phát hiện quả thực rất giống với loài quái điểu đã gặp ở Vân Thiên Cung, gần như y hệt.

Chỉ là bức điêu khắc đá này đã làm đẹp cho nó.

Chương 361

Trong đoàn, trừ Hắc Hạt Tử và những người nước ngoài mới theo A Ninh ra, những người còn lại đều đã từng đến Vân Thiên Cung, đều là những người đã thoát ra từ Thiên Cung.

Đối với sự khủng khiếp ở đó, lúc này họ vẫn còn nhớ như in.

A Ninh hít sâu một hơi, nói: "Vậy thì không sai rồi, loài chim mặt người ở Trường Bạch Sơn, hẳn là nguyên mẫu của Thanh Điểu (Thanh Loan) trong truyền thuyết Tây Vương Mẫu mẫu quốc!

Vậy Vạn Nô Vương rất có thể có mối liên hệ không ai biết với Tây Vương Mẫu, con chim mặt người này chính là bằng chứng tốt nhất.

Con chim mặt người này rất có thể ban đầu sinh sống ở đây, bị người của Tây Vương Mẫu mẫu quốc thuần hóa, sau đó được đưa đến phương Đông, khu vực Trường Bạch Sơn, đóng vai trò là kẻ canh giữ lăng mộ." Bàn Tử nghe xong, lau mồ hôi nói: "Mẹ kiếp!

Nói như vậy, đây là hang ổ của mấy con quỷ điểu đó sao?

Vậy chúng ta cứ thế đi vào chẳng phải là đi tìm chết à?" Nói xong, cậu ta lập tức nhìn Phong Nguyên Thanh, rồi lại nói ngay: "Nếu không có Phong gia ở đây, thì đúng là không khác gì đi tìm chết!" A Ninh lắc đầu, nói: "Điều đó có lẽ không đến mức đó, thời gian đã trôi qua bao nhiêu năm, thế sự biến thiên, biển cả hóa nương dâu.

Nơi này e rằng chỉ còn lại ốc đảo này làm nơi cư trú, thức ăn quá ít, loài chim mặt người ở đây có thể đã tuyệt chủng rồi.

Những con ở Trường Bạch Sơn, có lẽ đã là nhóm cuối cùng trên thế giới.

Tây Vương Mẫu mẫu quốc lấy Thanh Điểu làm thần hộ mệnh, ở đây có tượng chim mặt người, chứng tỏ chúng ta đã tiến vào phạm vi Tây Vương Mẫu mẫu quốc rồi.

Bức tượng này đặt ở đây, vừa là một dấu hiệu cho người ngoài, vừa là một lời cảnh báo, sau này chúng ta phải hết sức cẩn thận là được!" A Ninh nói rất có lý, mọi người nghe xong đều gật đầu.

Sau khi tiến vào bên trong hẻm núi, cảm giác ngăn cách thần thức lập tức biến mất.

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức ra, bao phủ toàn bộ ốc đảo, quả thực không thấy bất kỳ dấu vết nào của chim mặt người.

Loài chim mặt người, loài sinh vật đặc biệt cộng sinh với khỉ mồm, có lẽ ở đây thật sự đã tuyệt chủng rồi.

Biết đâu, tất cả đều đã trở thành thức ăn cho gà rừng.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh thâm nhập xuống dưới lòng đất khu rừng, nhìn thấy các đường hầm chằng chịt đan xen dưới lòng đất.

Chỉ là gần đó không có lối vào.

Lối vào gần nhất, nằm sâu trong rừng, gần trung tâm, chính là lối vào giấu trong đầm lầy như trong cốt truyện gốc.

Dưới sự dẫn dắt của Phong Nguyên Thanh, mọi người đi sâu vào rừng, men theo hướng lối vào.

Không biết đã đi bao lâu, mọi người đều mệt đến mức không thể đi nổi nữa.

Trời cũng đã tối.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, trên trời cũng vang lên tiếng sấm.

Ngước nhìn trời, điện quang lóe sáng trong tầng mây.

Hạt mưa kèm theo gió lớn rơi xuống, va vào lá cây tạo ra tiếng xào xạc.

Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người đến dưới một cây cổ thụ, những cành lá rậm rạp tạo thành một chiếc ô tự nhiên.

Nhưng vì lý do an toàn, mọi người nhanh chóng dựng một túp lều, phủ vải chống nước lên, trú ẩn bên dưới.

Mưa lớn xối xả, xuyên qua tán lá cây, rơi tí tách trên mái lều.

Nhờ thần thức, Phong Nguyên Thanh thấy rằng trong lòng sông bên ngoài hẻm núi, một lượng lớn nước mưa đã tụ lại, chảy xuôi.

Vô số con suối nhỏ hình thành từ nước mưa, đổ vào lòng sông, chảy mãi về hạ lưu, cuối cùng đổ vào đầm lầy trong lòng chảo.

Cuối cùng, nó thấm sâu vào lòng đất, tích trữ lại, cung cấp cho sự phát triển của ốc đảo này.

Túp lều này được dựng đủ lớn, trên mặt đất mọi người đã trải lá cây, còn phủ thêm một lớp vải chống thấm nước.

Mọi người thoải mái nằm nghỉ trên mặt đất.

Phong Nguyên Thanh nhìn thấy, trên cây cối xung quanh, trong bụi cỏ, đều ẩn chứa vô số côn trùng, chính là loại bọ chét cỏ như trong cốt truyện gốc, trông như những con bọ cạp không đuôi, dày đặc chi chít.

Nếu chúng ùa lên, có thể cắn chết người, hút thành xác khô.

Phong Nguyên Thanh khẽ phóng ra một tia khí thế uy áp.

Những loài dã thú, rắn rết, côn trùng, chuột kiến ở nơi hoang dã này, đối với sự nguy hiểm có tri giác vô cùng nhạy bén.

Đối mặt với khí thế của Phong Nguyên Thanh, chúng như lũ kiến đối mặt với rồng.

Những con côn trùng xung quanh lập tức cảm nhận được nguy hiểm, lần lượt tránh xa, không dám đến gần.

Cứ như vậy, mọi người đều vô cùng an tâm trải qua một đêm mưa.

Những người theo sau như Ngô Tam Tỉnh thì không có được may mắn như vậy.

Đoàn người của Phong Nguyên Thanh, khi tiến lên, đã chặt bỏ tất cả dây leo, bụi rậm và những thứ cản đường, để lại dấu vết vô cùng rõ ràng, ngay cả người bình thường không có kinh nghiệm sinh tồn trong rừng cũng có thể nhận ra ngay.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác không tốn chút sức lực nào đã thuận lợi tiến vào rừng.

Mặc dù họ theo sau, đi theo lộ tuyến của Phong Nguyên Thanh và những người khác, không cần phải tốn sức mở đường nữa, nhưng khí hậu ẩm ướt nóng bức trong rừng rậm đầm lầy, cùng với vô số côn trùng, lại khiến họ chịu không ít khổ sở.

Đặc biệt là những người được Ngô Tam Tỉnh thuê đến, càng than phiền không ngớt.

Nếu là những thuộc hạ của Ngô Tam Tỉnh, đương nhiên sẽ không như vậy, chỉ là thế lực của ông ta, trước đây vì chuyện Vân Thiên Cung mà bị người ta tố giác, chịu đả kích lớn, nhiều thuộc hạ đã vào tù, nhất thời không có người để dùng.

Do đó, bất đắc dĩ, ông ta mới tìm trên "đạo" một đám người như "Thúc Bả" này.

Nhưng trên thực tế, đám người này, cũng chỉ là một đám pháo hôi mà thôi, dưới sự thúc đẩy của lòng tham, bị Ngô Tam Tỉnh dụ dỗ, đến đây chịu chết.

Hơn nữa, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng là giả.

Vị Tam thúc này, thực chất lần này là Giải Liên Hoàn đội lốt Ngô Tam Tỉnh đến Tháp Mộc Đà.

Thúc Bả này, vẫn có chút mưu mô, nếu không cũng không thể làm lão đại.

Tuy hắn trong lòng không thoải mái, nhưng chưa bao giờ thể hiện ra trước mặt "Tam thúc", chỉ trút giận lên thuộc hạ của mình.

Trong rừng muỗi quá nhiều, đập không hết, chốc lát lại có một con đốt vào mặt.

Thúc Bả sắp đập sưng cả mặt rồi.

Trong tâm trạng bực bội, hắn quát vào một thuộc hạ bên cạnh: "Tam Tử, cái thứ thuốc chống côn trùng mày mua là cái quái gì vậy, không phải đồ giả chứ, có khi nào mày ăn bớt hoa hồng không?

Hả?" "Lão đại, em nào dám ạ?

Em cũng không biết thuốc chống côn trùng này tệ đến vậy chứ?

Chẳng có tác dụng gì cả!" Thuộc hạ tên Tam Tử oan ức nói. "Mẹ kiếp, muỗi ở cái chỗ quỷ quái này sao mà độc thế?

Con nào con nấy cũng to quá mức, lùi lại!" Thúc Bả gãi gãi vết muỗi đốt sưng tấy trên mặt, vừa ngứa ngáy khó chịu vừa chửi bới.

Bên cạnh "Tam thúc" Giải Liên Hoàn, chỉ có một mình Phan Tử.

Cũng chính vì Phan Tử, Thúc Bả và những người khác mới không dám bất kính với Tam thúc, dù sao Phan Tử, trên giang hồ, cũng là một tay giang hồ khét tiếng tàn độc.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên đã sớm biết Giải Liên Hoàn và đám người đang theo sau, nhưng anh hoàn toàn không để ý, chỉ cần không ảnh hưởng đến mình, anh cũng lười quản.

Nói thật, khu rừng rậm chìm sâu này, nhìn từ bên ngoài không lớn lắm, nhưng khi đi vào trong rừng, lại hoàn toàn là một cảm giác khác.

Vật cản quá nhiều, mọi người đi nửa ngày, mới đi được vài dặm.

Nhưng có Phong Nguyên Thanh nắm giữ phương hướng, mọi người đi gần như là đường thẳng.

Và khi đến gần trung tâm khu rừng, Phong Nguyên Thanh thấy rằng, rắn xung quanh bắt đầu xuất hiện nhiều hơn.

Đặc biệt là ở một khu đầm lầy không xa, nơi đó lại là một ổ rắn, trong bùn lầy chôn vô số trứng rắn.

Chương 362

Trong đó còn có không ít Kê quan xà trưởng thành, ẩn mình trong bùn lầy, dường như đang ngủ đông.

Trong vùng nước gần đầm lầy, còn có không ít loài rắn to lớn đang săn mồi.

Những con rắn có thân hình lớn này đều là rắn cái, hình thái nhìn cũng gần giống rắn thông thường, đều có màu đen sẫm, trên đầu không có mào gà.

Đặc biệt có một con rắn cái thân hình to lớn, to bằng cái vại nước, nó đang bò về phía Phong Nguyên Thanh và những người khác.

Cảm quan của loài rắn không phải dựa vào thị lực, mà là cơ quan hồng ngoại trên vảy rắn, có thể cảm nhận sự thay đổi của tia hồng ngoại xung quanh, phân biệt con mồi.

Mà những con rắn lớn như vậy, lại là loài ngoại tinh, đã trải qua biến dị, năng lực của chúng cũng được cường hóa.

Cách rất xa, chúng đã phát hiện ra đoàn người Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên cũng phát hiện động tác của con rắn này, mục tiêu rõ ràng là họ.

Vì vậy anh lên tiếng nhắc nhở: "Có một tên khổng lồ đang đến chỗ chúng ta, mọi người hãy chú ý an toàn, lát nữa cứ giao cho tôi là được!" Mọi người đều dừng bước, đều cầm súng đạn, và dao, cảnh giới xung quanh tại chỗ.

Con rắn lớn tiến lên rất nhanh, không lâu sau, đã bò đến trên cây xung quanh mọi người.

Cái đầu rắn khổng lồ thò ra từ tán cây, thè lưỡi, đối mặt với mọi người, không ngừng phát ra tiếng xì xì. "Trời đất mẹ ơi, sao mà to thế này?" Ngô Gia nhìn cái đầu rắn to bằng cái ghế lăn, kinh hãi nói.

Tim đập thình thịch, một phút có thể đập 120 nhịp.

Những người khác cũng sắc mặt kinh hãi, giơ súng chĩa vào đầu rắn, chuẩn bị bắn.

Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử cũng nghiêm chỉnh chờ đợi.

Một con rắn lớn như vậy, không dễ giết chút nào.

Con rắn lớn này không lập tức tấn công, mà cứ xì xì mãi.

Lúc này nó đang gọi bầy rắn gần đó.

Phong Nguyên Thanh thấy nó muốn gọi thêm người, liền không chần chừ nữa.

Anh lấy ra Đường Khê Pháp Kiếm, vung ra một đạo kiếm khí, chém về phía đầu rắn.

Đây không phải là anh sợ, mà là ngại phiền phức.

Hiện tại phần lớn bầy rắn đều đang ngủ say, nếu bị đánh thức, sẽ gây ra không ít rắc rối cho họ.

Con rắn lớn vừa xì xì hai tiếng, kiếm khí đã gào thét bay tới.

Con rắn lớn còn chưa kịp phản ứng, kiếm khí đã chém đứt đầu rắn.

Cái đầu rắn khổng lồ rơi từ trên ngọn cây xuống, đập vào mặt đất, lăn vài vòng.

Miệng nó vẫn còn há, nhất thời chưa chết hẳn, vẫn còn thè lưỡi, phát ra một tràng tiếng xì xì thê thảm.

Và thân rắn đã mất đầu, cũng cảm nhận được đau đớn, không

ngừng vặn vẹo trên tán cây, rất nhanh đã rơi xuống từ trên cây, dưới mặt đất, trong bụi rễ cây nó vẫn vặn vẹo.

Máu đỏ tươi không ngừng phun ra, nhuộm đỏ một khoảng lớn rễ cây.

Tạo ra động tĩnh không nhỏ.

Phong Nguyên Thanh lại bắn ra một đạo kiếm khí, phá hủy toàn bộ trung khu thần kinh trong thân rắn.

Lập tức, nó không còn động đậy nữa.

Phong Nguyên Thanh đi đến bên xác rắn, rạch da rắn, lấy mật rắn ra.

Con rắn lớn này, ít nhất cũng đã sống hơn trăm năm, mật rắn hoang dã trăm năm, là một vị thuốc không tồi.

Mọi người một lần nữa bị sự cường đại của Phong Nguyên Thanh làm cho chấn động.

Đặc biệt là Hắc Hạt Tử, "Đây còn là người sao?

Kiếm khí cái thứ trong tiểu thuyết này cũng làm ra được!" Tuy nhiên, dù chấn động, nhưng trong lòng lại thả lỏng.

Có Phong Nguyên Thanh ở đây, cái đầm rắn nguy hiểm này, cũng coi như có bảo đảm an toàn rồi.

Giết chết con rắn lớn, mọi người tiếp tục tiến lên.

Và ở một nơi khác, Trần Văn Cẩm cũng lặng lẽ tiến vào rừng, muốn đuổi kịp đoàn người Phong Nguyên Thanh.

Cô ta toàn thân bọc bùn lầy trong đầm, che giấu mùi cơ thể.

Một đường đuổi theo.

Theo kế hoạch ban đầu của cô ta, cô ta muốn bí mật tìm Tiểu Ca

để phối hợp, chỉ là cô ta hoàn toàn không ngờ rằng có một người nghịch thiên như Phong Nguyên Thanh ở đây.

Mọi chuyện hoàn toàn không diễn ra theo dự đoán của cô ta, đến bây giờ cô ta mới vừa vặn đuổi kịp.

Nhìn xác rắn khổng lồ dưới gốc cây, ánh mắt cô ta đầy chấn kinh.

Nhưng cô ta rất nhanh đã bình tĩnh lại, tiếp tục theo dõi.

Trần Văn Cẩm một đường theo dấu vết Phong Nguyên Thanh mở đường mà đuổi theo.

Trong lòng Trần Văn Cẩm nghi hoặc: "Chuyện gì vậy, lộ tuyến của họ, dường như trực tiếp chỉ thẳng đến lối vào Tây Vương Mẫu mẫu cung, họ biết từ đâu?" Cô ta kinh ngạc vì hành động của đoàn người có mục tiêu rõ ràng, trên đường gần như đi theo tuyến đường ngắn nhất, tiến về phía lối vào Tây Vương Mẫu mẫu cung mà cô ta biết.

Cứ như thể họ đã biết nơi đó là lối vào.

Trong thần thức của Phong Nguyên Thanh, đã sớm phát hiện ra Trần Văn Cẩm, cùng với Ngô Tam Tỉnh và những người khác ở phía sau.

Nhưng mục đích của Phong Nguyên Thanh rất rõ ràng, chỉ muốn nhanh chóng tiến vào Tây Vương Mẫu mẫu cung, lấy vẫn ngọc rồi đi, còn về một loạt chuyện của Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm, cứ để Ngô gia và họ tự giải quyết.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, phía sau kiểu gì cũng sẽ chạm mặt.

Mục tiêu của Trần Văn Cẩm cũng là khối vẫn ngọc đó, cô ta muốn tìm cách hóa giải sự hóa cấm bà của mình.

Còn "Tam thúc" Giải Liên Hoàn, thì muốn tìm dấu vết của Trần

Văn Cẩm, điều tra một số chuyện năm xưa.

Trong cốt truyện gốc, họ có một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi.

Chỉ là, bên trong Tây Vương Mẫu mẫu cung quá hung hiểm, rắn độc, thi huyết, còn có quỷ vực lòng người, đã khiến họ phân tán.

Phong Nguyên Thanh dẫn đoàn người, trải qua cuộc hành trình dài, cuối cùng đã đến được điểm đích.

Đó là một khu đầm lầy nằm ở trung tâm rừng rậm.

Diện tích không quá lớn, chỉ bằng một sân bóng đá.

Rừng rậm rậm rạp xung quanh bao vây nó, người bình thường rất khó tìm thấy.

Lúc này, sau một trận mưa lớn, trong đầm lầy có không ít nước đọng, nhưng không nhiều lắm, đều đã thấm xuống lòng đất.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh xuyên qua bùn lầy đầm lầy, rất nhanh đã định vị được lối vào bị bùn lầy che phủ. "Đến rồi, chính là ở đây, lối vào Tây Vương Mẫu mẫu cung!" Mọi người nghe thấy lời anh nói, đều đầy vẻ chấn kinh. "Phong gia, anh không nhầm chứ, lối vào ở đâu vậy?

Chúng tôi tìm mãi không thấy, ở đây chỉ có một khu đầm lầy thôi mà!" Bàn Tử thắc mắc hỏi.

Mọi người cũng đều khó hiểu nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh cũng không làm ra vẻ bí ẩn, trực tiếp nói: "Vị trí thực sự của Tây Vương Mẫu mẫu cung, chính là ở dưới lòng đất của khu rừng này!

Lối vào nằm ngay trong khu đầm lầy này." "Chỉ là biển xanh hóa nương dâu, thế sự biến đổi, Tây Vương Mẫu mẫu quốc cũng đã sớm diệt vong, di tích trên mặt đất đã sớm hoang phế, chỉ có kiến trúc dưới

lòng đất là còn được bảo tồn khá tốt." "Các lối ra vào của nó cũng phần lớn đã bị hư hại, mà ở đây, là một trong những lối đi an toàn nhất!

Chương 363

Lát nữa chúng ta sẽ xuống từ đây!" A Ninh nhìn đầm lầy, cau mày nói: "Nhưng đây là đầm lầy mà, một khi lún vào thì chết chắc, đừng nói là chui xuống!

Chúng ta làm sao xuống được?" "Đúng vậy, nếu là ao nước, chúng ta còn có thể lặn xuống, chứ cái đầm lầy này, chúng ta lún vào thì ngay cả thở cũng không được!

Phong gia anh cũng là lần đầu đến đây mà?

Sao anh biết lối vào ở đây chứ?

Không phải là nhầm lẫn chứ?" Ngô Gia cũng nói.

Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử cả hai đều không nói gì, chỉ im lặng nhìn Phong Nguyên Thanh, muốn xem anh sẽ nói gì. "Tuy lối vào này không bị chôn vùi quá sâu, nhưng tôi cũng không muốn lấm lem bùn đất, chờ một chút!" Phong Nguyên Thanh nhìn đầm lầy trước mặt nói.

Tiếp đó, anh vận dụng pháp lực, vẽ ra một bàn tay lớn vô hình.

Tại vị trí lối vào, từ không trung tách bùn lầy ra, hình thành một lối đi, chia ra hai bên.

Có một cảm giác như cảnh Moses rẽ Biển Đỏ được ghi trong kinh thánh.

Trong ánh mắt chấn động của mọi người, bùn lầy bị tách ra, dựng lên một con đê, ngăn cách nước đọng của đầm lầy hai bên.

Mặt trong con đê, đã bị Phong Nguyên Thanh vắt khô nước, biến thành một bức tường cứng rắn như đá.

Mặt đất lối đi cũng khô ráo cứng cáp như nền xi măng.

Mà cuối lối đi, là một cánh cổng đá cũ kỹ loang lổ.

Bên trong cánh cổng đá ban đầu là bùn lầy, cũng đã bị Phong Nguyên Thanh dọn sạch, cứ thế lộ ra trước mắt mọi người. "Chà, thần kỳ thật, Phong gia, chiêu này của anh thật sự khiến chúng tôi mở rộng tầm mắt, không ngờ thế gian lại có người phi thường như anh!" "Anh không phải là tu tiên thật đó chứ?

Giống như trong tiểu thuyết trên mạng ấy?" Bàn Tử nịnh bợ, đầy vẻ chấn động nói.

Phong Nguyên Thanh cười cười, nói: "Bàn Tử, đâu có khoa trương như cậu nói, phải tin vào khoa học chứ!" Bàn Tử bị câu nói này của Phong Nguyên Thanh làm cho ngẩn người, anh dùng pháp thuật mà còn bảo tôi tin vào khoa học?

Bàn Tử chép miệng vài cái, không nói gì.

Phong Nguyên Thanh thấy biểu cảm trên mặt mọi người khác nhau, khẽ cười, không để ý. "Đúng rồi, Phong gia, trước đó bà lão đã nhắn tin nói Văn Cẩm đang đợi chúng ta ở phía trước, nhưng chúng ta đã đến đây rồi mà cũng không thấy tung tích Văn Cẩm đâu, cô ấy rốt cuộc trốn ở đâu?" Ngô Gia hỏi.

Phong Nguyên Thanh nhìn Ngô Gia, nói: "Cậu nghĩ Trần Văn Cẩm ở phía trước chúng ta à?

Sai rồi, một mình cô ấy làm sao đến được đây?

Thực ra trước đó chúng ta đã gặp cô ấy rồi, còn nhớ người phụ nữ trung niên luôn ở bên cạnh Định Chủ Trác Mã chứ?

Đó chính là Trần Văn Cẩm cải trang." Phong Nguyên Thanh lại đưa ra một tin tức, khiến Ngô Gia giật mình kinh ngạc. "Cái gì?

Cái này..." A Ninh và những người khác cũng giật mình, không ngờ Trần Văn Cẩm lại ẩn nấp ngay bên cạnh họ.

Khi Phong Nguyên Thanh nói, anh cũng đồng thời dùng thần thức để kiểm tra, ngoài A Ninh, Bàn Tử, Tiểu Ca và những người khác ra, những người dưới trướng A Ninh, Phong Nguyên Thanh đã xem xét từng người một.

Không ngờ, trong số những người nước ngoài này, lại thật sự có người của Uông gia tồn tại.

Cái ấn ký hình phượng hoàng màu đỏ trên lưng bọn họ, căn bản không thể thoát khỏi sự thăm dò của Phong Nguyên Thanh, hoàn toàn bại lộ dưới thần thức của anh. "Đã là người Uông gia, vậy thì tiện tay giải quyết đi.

Nơi này khắp nơi đều nguy hiểm, chết vài người, quá đỗi bình thường thôi." "Được rồi, bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, chúng ta vào trước đã, lần này không chỉ có chúng ta đến đây đâu, còn có những người khác nữa!" Phong Nguyên Thanh vừa nói, vừa vẫy tay ra hiệu tiến lên.

Mọi người đều ăn ý đi theo.

Sau khi bước vào cánh cổng đá này, bên trong là một đường hầm ẩm ướt tối tăm, kéo dài vào sâu bên trong.

Trần hang không cao, chưa đầy hai mét, Phong Nguyên Thanh cần hơi cúi người mới có thể đi lại, chiều rộng tối đa có thể cho hai người đi song song.

Mấy người phân tán ở phía trước, giữa và sau, cầm đèn pin chiếu sáng.

Tiến được một đoạn đường, đến một không gian giống như vết nứt của núi, kéo dài xuống dưới.

Và men theo vết nứt còn có một con đường rõ ràng do con người đào đắp đi xuống, dẫn vào sâu dưới lòng đất.

Ở đây không có con đường nào khác, Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người men theo con đường đi thẳng xuống.

Có thể nhìn thấy, trên vách đá, phân bố rất nhiều hang đá lớn nhỏ, ánh đèn chiếu qua, còn có thể thấy bên trong là từng chùm kén bùn khô, dính vào đó bằng bùn lầy.

Trong một số kén bùn bị vỡ, còn có thể thấy xương trắng lộ ra. "Đừng chạm vào!" Ngô Gia tò mò muốn đưa tay sờ thử, nhưng lập tức bị Hắc Hạt Tử quát ngăn lại. "Chuyện gì vậy?

Bên trong cái hốc bùn này là thứ gì?" Ngô Gia bị Hắc Hạt Tử giữ lại, rụt tay về hỏi. "Thi thể!" Hắc Hạt Tử điều chỉnh ánh đèn pin, tìm thấy một cái hốc bùn bị vỡ khác.

Chỉ thấy bên trong lộ ra những bộ xương trắng hếu. "Khúc chi táng, đây rất có thể là một con đường giếng nguyên thủy nhất do những cư dân đầu tiên của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc xây dựng, không có đá, chỉ có những khe nứt trên núi được đắp bằng bùn, sau này được dùng làm mộ huyệt." "Mộ huyệt?" Ngô Gia khó hiểu hỏi. "Không sai, xây dựng loại mộ huyệt này chắc chắn phải chết không ít người, những thi thể này có thể là nô lệ bị bắt từ các quốc gia khác, chết ở đây cũng không thể vận chuyển ra ngoài chôn cất, thế là chôn ngay tại chỗ, giống như gần Vạn Lý Trường Thành, cũng có không ít!" "Ồ!" Ngô Gia gật đầu.

Mọi người tiếp tục đi một đoạn nữa, đến một đoạn đường hầm khe nứt cực kỳ hẹp và thấp.

Ngay hai bên khe nứt này, toàn bộ là những hốc bùn được bao bọc bởi rễ cây nhỏ và bùn khô.

Nghe kỹ còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy bên dưới.

Khe nứt này rõ ràng là do địa chấn tạo ra, nối liền hai con đường

giếng.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí từ khe nứt trèo xuống sâu hơn, đến một con đường giếng khác.

Con đường giếng này kéo dài ra hai đầu, cách đó không xa còn có những cửa động khác, tứ thông bát đạt, là toàn bộ hệ thống trữ nước ngầm của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc.

Đây cũng là con đường mà Tiểu Ca đã đi qua năm xưa, và còn để lại ký hiệu.

Phong Nguyên Thanh thần thức quét qua, liền tìm thấy vị trí ký hiệu.

Anh chiếu đèn xung quanh, sau đó gạt bỏ mấy cái rễ cây che khuất, ký hiệu liền lộ ra.

Nó được vẽ trên một bức tường đất cát, vẽ rất cẩn thận.

A Ninh sớm đã phát hiện, Phong Nguyên Thanh dường như biết rất nhiều chuyện, cứ như thể một vị tiên tri vậy.

Vì vậy cô vẫn luôn chú ý động tĩnh của Phong Nguyên Thanh.

Cô nhìn vào chỗ rễ cây được gạt ra, phát hiện trên bức tường đất cát lại có một ký hiệu.

Dường như là mấy chữ cái tiếng Anh, cô vô cùng kinh ngạc, nơi đây sao lại có người để lại ký hiệu chứ?

Thế là cô hỏi: "Phong tiên sinh, sao chỗ này lại có một ký hiệu vậy?

Dường như là mấy chữ cái tiếng Anh?" Lời A Ninh vừa thốt ra, Ngô Gia sững sờ, sau đó lập tức chạy tới.

Cậu ta nhìn kỹ, ký hiệu này, giống hệt cái ở Vân Thiên Cung.

Ký hiệu này có màu xám, hiển nhiên đã tồn tại một thời gian không ngắn. "Tiểu Ca, ký hiệu này có phải anh để lại không?

Chương 364

Anh còn nhớ không?" Ngô Gia hỏi.

Tiểu Ca nhìn ký hiệu, rơi vào trạng thái hồi ức, không biết có phải đã nhớ ra điều gì không.

Nhưng rất nhanh anh liền lắc đầu, hiển nhiên là không nhớ ra.

Bàn Tử lúc này nói: "Đã chỗ này có ký hiệu, vậy có phải cứ đi theo lối này không?

Bức tường đất cát này, nhìn qua là thấy rất giòn rồi." Vừa nói, trong tay không biết từ đâu lôi ra một cây gậy, chọc mấy cái vào bức tường đất cát, trực tiếp chọc ra một cái lỗ. "Này, các cậu xem, tôi nói đúng không!" Bàn Tử đắc ý nói.

Sau đó hắn càng chọc mạnh hơn, mấy nhát trực tiếp làm đổ toàn bộ đất cát, lộ ra một cửa động cao nửa người. "Bàn Tử, cậu không những bàn không ra, mà đầu óc còn khá linh hoạt đó nha!" Ngô Gia nói. "Hừ, dĩ nhiên rồi, Bàn gia tôi đây tài năng đầy mình đâu phải nói suông!" Bàn Tử kiêu ngạo ưỡn ngực nói.

Mọi người đi theo sau Phong Nguyên Thanh, chui vào trong đường hầm.

Sau đó, lại tìm thấy mấy ký hiệu, men theo ký hiệu, mọi người đến một hang động rộng rãi.

Trong động còn có một hồ trữ nước rộng lớn.

Trong hồ đã tích khá nhiều nước.

Đi đến đây, mọi người đều đã thở hổn hển.

Suốt quãng đường đi xuống, đã đi rất lâu rồi, trước đó ở bên ngoài

đã liên tục di chuyển.

Thế là Phong Nguyên Thanh bảo mọi người nghỉ ngơi một lát tại đây, đợi một chút rồi sẽ tiếp tục thám hiểm.

Thuộc hạ của A Ninh lấy nhiên liệu ra, nhóm một đống lửa đơn giản trong động.

Những người khác từ xung quanh nhặt một ít rễ cây, ném vào đống lửa đốt lên.

Mọi người lấy thức ăn ra hâm nóng bên lửa.

Mọi người tụ tập lại ngồi trên mặt đất trò chuyện.

A Ninh sắp xếp một số thuộc hạ đi thăm dò xung quanh, có phát hiện gì thì quay về báo cáo.

Suốt con đường này, trừ con rắn lớn kia ra, thì không gặp nguy hiểm nào khác, bởi vì tất cả đều bị khí thế của Phong Nguyên Thanh làm kinh sợ mà lùi bước.

Điều này khiến những người thuộc hạ của A Ninh có chút thả lỏng.

Hang động đường thủy ngầm này, lại là hang ổ cũ của xà cơ quan (rắn cơ quan).

Không ngoài ý muốn thì đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đặc biệt là mấy tên gián điệp Uông gia kia.

Bọn chúng đã giấu một số thiết bị định vị tín hiệu đặc biệt ở những góc khuất.

Tất cả đều không thoát khỏi sự giám sát của Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh thu liễm khí thế của bản thân, chỉ duy trì trong phạm vi không gian này.

Không bao lâu sau, những người đi thăm dò bên ngoài liền gặp phải xà cơ quan.

Xà cơ quan có độc tính cực mạnh, thấy máu phong hầu (chết ngay), hơn nữa hành động nhanh nhẹn, người bình thường một khi tiến vào phạm vi tấn công thì khó lòng tránh né.

Mấy người này vì khá phân tán, nên bị xà cơ quan đánh bại từng người một.

Thấy những người đó nửa ngày không quay lại, A Ninh liền gọi người đi kiểm tra.

Vừa xem xét, liền phát hiện không ổn, người đều đã chết, và đen đủi hơn là, có một tên xui xẻo, khi đang kiểm tra thi thể, đã bị con rắn độc ẩn dưới thi thể cắn.

Ngay trước mặt, chỉ trong vài giây, hắn liền chết.

Bọn họ giật mình, không màng đến thi thể, vội vàng quay trở lại. "Rắn!

Chỗ này có rắn, rắn độc!" "Không sai, có rắn, Mike bị cắn, ba giây là không xong rồi!" Mấy người quay về líu lo kể.

A Ninh nhận ra vấn đề, con đường này đi quá thuận lợi, khiến họ lơ là cảnh giác.

Thế là cô lập tức nói: "Mọi người đều nâng cao cảnh giác, một khi có phát hiện gì thì lên tiếng cảnh báo!" Mấy người Ngô Gia cũng cẩn thận cảnh giác.

Nhưng Tiểu Ca ở một bên, trông vẫn vô cùng bình tĩnh, anh biết, con đường này thuận lợi như vậy, đều là nhờ Phong Nguyên Thanh, nếu không có anh ấy, con đường này không thể thực sự thuận lợi mà xuống đến đây. "Phong tiên sinh, tôi thấy anh dường như rất am hiểu nơi này, bây giờ chúng ta phải làm sao?" A Ninh hỏi. "Không cần lo

lắng, những con rắn đó sẽ không lại gần đây, cứ yên tâm nghỉ ngơi, lát nữa chúng ta sẽ tiếp tục tiến lên!

Tôi qua đó xem sao." Phong Nguyên Thanh nói.

A Ninh thấy Phong Nguyên Thanh nói vậy, liền không truy hỏi nữa.

Cùng lúc đó, Phong Nguyên Thanh chú ý đến động tĩnh bên ngoài hang động, thần thức quét qua, hóa ra Trần Văn Cẩm đã đến.

Và cách cô một đoạn, chính là đoàn người "Tam thúc" bọn họ.

Trần Văn Cẩm đang khoác một lớp bùn, nấp ở cửa động nhìn trộm đoàn người Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh đứng dậy, đi về phía cửa động.

Trần Văn Cẩm thấy vậy, lập tức cẩn thận lùi về phía xa.

Phong Nguyên Thanh đi ra, nói với Trần Văn Cẩm ở không xa: "Ra đây đi, không cần trốn nữa, Trần Văn Cẩm.

Cứ yên tâm đi, những người "đó" mà cô lo lắng, vừa nãy đều đã chết rồi!" Trần Văn Cẩm nghe vậy, trong lòng kinh hãi, nhưng không đáp lại. "Cô cũng không muốn vấn đề trên người mình không được giải quyết chứ?" Phong Nguyên Thanh nói. "Tác dụng phụ của Thi Miết Đan, hẳn là đã xuất hiện trên người cô rồi nhỉ?" "Anh là ai?

Sao anh lại biết những chuyện này?" Trần Văn Cẩm cuối cùng cũng không nhịn được hiện thân hỏi.

Cô khoác một lớp bùn đen, từ góc khuất bước ra, giữ khoảng cách với Phong Nguyên Thanh. "Cái này cô không cần quản, nhưng tôi có thể giúp cô giải trừ tác dụng phụ này." Phong Nguyên Thanh nói. "Anh nói gì?

Anh...

Sao có thể?" Trần Văn Cẩm khó tin. "Tôi biết cô đến đây là muốn dựa vào Vẫn ngọc ở đây, để đánh cược lần cuối cùng, nhưng tôi có thể nói rõ với cô, nơi này không giải quyết được vấn đề của cô!" Phong Nguyên Thanh nói. "Sao anh biết là vô dụng?" Trần Văn Cẩm có chút không tin, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Phong Nguyên Thanh. "Cái này cô không cần biết." Phong Nguyên Thanh vừa nói, vừa từ từ đi về phía Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm cảnh giác lùi lại phía sau. "Đừng vội chạy, tôi giúp cô thanh trừ tác dụng phụ của Thi Miết Đan trước đã." Phong Nguyên Thanh nhanh chóng đi đến bên cạnh Trần Văn Cẩm, chế trụ cô.

Sau đó, một ngón tay điểm vào trán cô.

Một sức mạnh vô hình đã đánh giết con Thi Miết Vương ký sinh trong não cô, đồng thời, dùng lực thần thức, đánh tan xác trùng thành bột mịn, hóa thành những hạt li ti, dẫn dắt xuyên qua mạch máu, từ khoang miệng bài tiết ra ngoài.

Chương 365

Rất nhanh Trần Văn Cẩm liền cảm thấy trong miệng có thứ gì đó chui ra, thế là cô dùng sức khạc ra.

Một cục đờm đỏ tươi được khạc ra.

Thi Miết Vương vốn là kịch độc, dính vào là chết ngay, nhưng đã bị Phong Nguyên Thanh cách ly độc tính, nên Trần Văn Cẩm mới có thể khạc ra mà không bị trúng độc. "Được rồi, đây chính là Thi Miết Vương ký sinh trong não cô, bây giờ đã được thanh trừ!" Phong Nguyên Thanh thu tay nói. "Cái...

Cái này là thật sao?" Trần Văn Cẩm nhất thời không dám tin.

Cô cẩn thận cảm nhận tình trạng cơ thể, nhưng không phát hiện có thay đổi gì.

Cô giơ tay lên ngửi, mùi Cấm Bà Cốt Hương vẫn còn đó, chỉ là mùi vị dường như nhạt đi một chút. "Bây giờ cô vẫn chưa cảm nhận được, đợi vài ngày cô sẽ biết." Phong Nguyên Thanh nói. "Ngoài ra, Ngô Tam Tỉnh, thực ra là Giải Liên Hoàn, anh ta cũng đã theo đến đây rồi, cô có thể tìm anh ta gặp mặt, cùng bọn họ quay về.

Nơi này rất nguy hiểm, tôi ở đây có một số việc, đến lúc đó, có lẽ các người muốn đi cũng không đi được!

Hơn nữa, chuyện giữa Cửu Môn và cái gọi là "hắn", sự tồn tại của cô cũng có không ít trợ giúp cho Cửu Môn, nhưng mà, đừng liên lụy đến tôi.

Cứ như vậy đi." Nói xong, Phong Nguyên Thanh liền quay về.

Trở lại hang động, lúc này mọi người đều vẫn đang nghỉ ngơi, Phong Nguyên Thanh cũng đi đến bên đống lửa, tĩnh tọa.

A Ninh tiến lại hỏi: "Phong tiên sinh, mấy người đồng đội kia sao rồi?

Con rắn độc đó..." "Đúng là bị rắn độc cắn chết không sai, trong ghi chép của Trần Văn Cẩm cũng có ghi lại, ở đây tồn tại một loại rắn, số lượng rất nhiều, hơn nữa không sợ người.

Loại rắn này trên đỉnh đầu mọc một khối thịt đỏ như mào gà, tục gọi là "gà rừng", không chỉ có kịch độc, mà còn có thể mô phỏng giọng nói của con người, vô cùng nguy hiểm!" A Ninh nghe vậy, trong lòng giật mình, tim đột nhiên đập mạnh một cái.

Cô cảm nhận được một luồng áp lực nặng nề vô hình, cô có một dự cảm, nếu không cẩn thận một chút, rất có thể sẽ chết dưới miệng loại rắn này!

Mà theo kịch bản gốc, cô chính là bị loại xà cơ quan này cắn trúng độc mà chết, ngay cả thi thể cũng bị bầy rắn tha về làm ổ ấp trứng rắn.

Bây giờ nghe Phong Nguyên Thanh nói, cô liền nảy sinh một cảm ứng đặc biệt.

Ngay trong khoảng thời gian Phong Nguyên Thanh và những người khác nghỉ ngơi, Trần Văn Cẩm cũng đang hành động.

Cô suy nghĩ một lát, sau đó liền quay lại, đồng thời ở những con đường giếng đan xen chằng chịt, tại một số góc khuất, cô đánh dấu.

Ký hiệu này, người bình thường sẽ không chú ý, nhưng đối với Giải Liên Hoàn mà nói, anh ta vốn tâm tư kín đáo hơn, chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Đến lúc đó, có thể tránh tai mắt của những người khác, gặp riêng.

Mọi việc không ngoài dự liệu của Trần Văn Cẩm, nửa tiếng sau, men theo ký hiệu tìm đến, Giải Liên Hoàn và Trần Văn Cẩm đã gặp

mặt thuận lợi.

Trần Văn Cẩm và Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn quen biết từ nhỏ, và rất thân thiết, người bình thường không thể nhận ra sự khác biệt giữa hai người, nhưng Trần Văn Cẩm chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra.

Vừa gặp mặt, cô liền biết người trước mặt này là Giải Liên Hoàn. "Văn Cẩm, là em sao?

Nhiều năm rồi, cuối cùng cũng gặp lại em!" Giải Liên Hoàn nói với giọng điệu đầy phấn khích. "Anh là Liên Hoàn sao?" Trần Văn Cẩm nhìn Giải Liên Hoàn đang đi tới hỏi.

Trần Văn Cẩm năm xưa và Ngô Tam Tỉnh là người yêu, cô có thể nhận ra người trước mặt này, không phải là Ngô Tam Tỉnh mà cô quen thuộc. "Là anh, em... sao lại đến đây nữa rồi?" Giải Liên Hoàn hỏi. "Anh cũng biết đó, năm xưa, chúng ta đều vì loại đan dược đó mà bị giam cầm làm vật thí nghiệm, tuy sau này đã thoát ra được, nhưng loại đan dược đó lại vẫn luôn phát huy tác dụng.

Trong số những người năm xưa, đến nay chỉ còn lại em, Trương Khởi Linh, cùng với anh và Tam Tỉnh!

Bọn họ đều đã biến thành thứ giống như Cấm Bà dưới tác dụng của loại đan dược đó, giống như Hoắc Linh vậy!

Em tuy may mắn chống đỡ được bao nhiêu năm nay, nhưng cũng đã không chống đỡ nổi nữa rồi, tảng thiên thạch trong Tây Vương Mẫu Cung kia, có lẽ là hy vọng cuối cùng của em, nên em đã đến đây!" Trần Văn Cẩm thuật lại. "Cái gì?

Chuyện này..." Giải Liên Hoàn cảm xúc chùng xuống, đồng thời trong lòng càng thêm căm hận "hắn", trong lòng thề, nhất định phải thoát khỏi sự khống chế của "hắn", càng phải hủy diệt "hắn"!

Không ngờ khó khăn lắm mới gặp lại, lại có thể là lần cuối cùng!

Trần Văn Cẩm thấy Giải Liên Hoàn cảm xúc chùng xuống, liền lập tức kể lại chuyện mình đã được Phong Nguyên Thanh chữa trị.

Điều này khiến Giải Liên Hoàn lại một phen chấn động. "Phong Nguyên Thanh này, xem ra có bí mật lớn, khẳng định không chỉ đơn giản là Quan Sơn Thái Bảo!" "Nói vậy, em thật sự đã khỏi rồi sao?" Giải Liên Hoàn hỏi. "Cái này... em cũng không chắc!" Trần Văn Cẩm nói. "Ừm, Phong tiên sinh này vô cùng thần bí, hơn nữa rất lợi hại, anh đã từng chứng kiến, xem ra, em hẳn là thật sự đã khỏi rồi!" Giải Liên Hoàn nói, khóe miệng nhếch lên.

Biết Trần Văn Cẩm đã thoát khỏi tác dụng phụ của Thi Miết Đan, Giải Liên Hoàn vô cùng vui mừng, cả người trở nên nhẹ nhõm. "Tin rằng Lão Ngô biết em còn sống, và không sao, anh ta nhất định sẽ rất vui!" Giải Liên Hoàn nói. "À, còn nữa, vị Phong tiên sinh kia còn nói, bảo kế hoạch của chúng ta đừng liên lụy đến anh ấy!

Em nghĩ, anh ấy cứu em, hẳn là muốn em cùng giúp các anh, để kế hoạch hoàn thiện hơn, như vậy có thể tránh làm phiền anh ấy tốt hơn." Trần Văn Cẩm lại nói.

Trần Văn Cẩm và Giải Liên Hoàn hai người gặp mặt bí mật, sau đó, hai người lại chia tay.

Giải Liên Hoàn vốn dĩ lần này đến Tháp Mộc Đà là để tìm Trần Văn Cẩm, bây giờ đã tìm thấy rồi.

Anh ta tuy đã có thể rời đi, nhưng e rằng Thác Ba và đám người kia cũng sẽ không để anh ta đi.

Thế là anh ta tâm tư xoay chuyển, liền nghĩ ra một độc kế.

Giải Liên Hoàn liền giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tiến lên.

Tháp Mộc Đà này, khắp nơi đều là nguy hiểm, chết vài người, quá đỗi bình thường.

Những người này cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì, bề ngoài tuy khá cung kính với anh ta, nhưng trong thâm tâm, đã hoàn toàn không coi anh ta ra gì.

Ai bảo thực lực dưới trướng anh ta bị tổn thất nặng nề chứ.

Lần này vốn dĩ là lợi dụng tin tức bảo tàng ở Tháp Mộc Đà để lừa bọn chúng đến, không tìm thấy "bảo tàng", đám người này cũng không thể thả anh ta đi.

Giải Liên Hoàn dẫn Thác Ba và những người khác, đi thẳng về phía hang động nơi Phong Nguyên Thanh và những người khác đang ở.

Không lâu sau, hai nhóm người liền chạm mặt nhau trong hang động.

Trần Văn Cẩm trước đó đã nói vị trí của đoàn người Phong Nguyên Thanh cho Giải Liên Hoàn, thế là Giải Liên Hoàn thuận thế hội hợp với Phong Nguyên Thanh và những người khác.

Ngô Gia cũng ở đó.

Giải Liên Hoàn và những người khác vừa đến, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử đã phát hiện ra, còn những lính đánh thuê của A Ninh cũng lập tức đứng dậy giương súng, đề phòng.

Còn Thác Ba và những người phía sau Giải Liên Hoàn cũng cầm vũ khí trong tay, sắc mặt không thiện cảm nhìn A Ninh và những người đối diện.

Bị mười mấy khẩu súng chĩa vào, không ai là không căng thẳng!

Giải Liên Hoàn thấy không khí căng thẳng, liền lập tức mở miệng

nói: "Ồ, hóa ra là các vị, Phong tiên sinh, đại điệt tử, Tiểu Ca, và cả tiểu thư A Ninh nữa, lại gặp mặt rồi." Ánh đèn pin của A Ninh và những người khác chiếu rõ mồn một những người đến.

Chương 366

"Tam thúc?" Ngô Gia kinh ngạc kêu lên.

A Ninh nhìn những người đến, nhíu mày cười nói: "À à, hóa ra là Ngô Tam Gia, sao anh lại đến đây?" "Lần này tôi đến, là muốn điều tra một số chuyện năm xưa." Giải Liên Hoàn trả lời. "Ồ, hóa ra là vậy à." A Ninh đối với câu trả lời của Giải Liên Hoàn không bình luận gì. "Được rồi, mọi người bỏ súng xuống đi." Lúc này, những người nước ngoài dưới trướng A Ninh mới hạ súng xuống, thả lỏng, ngồi xuống tiếp tục sưởi lửa, nghỉ ngơi.

Giải Liên Hoàn thấy vậy, bảo Thác Ba và những người khác tự tìm chỗ nghỉ, còn mình dẫn Bàn Tử và mấy người đồng đội đến bên cạnh Ngô Gia.

Ngô Gia lúc này mới sực tỉnh, hóa ra Tam thúc thần bí mất tích, là chạy đến đây.

Nếu không phải cậu ta đi theo, e rằng còn không biết chuyện này. "Đại điệt tử, sao cháu lại chạy đến đây?

Cháu không biết nơi này nguy hiểm đến mức nào sao?" Giải Liên Hoàn hỏi với vẻ mặt tức giận. "Cái này, chẳng phải tất cả mọi người đều giấu cháu sao, cháu đương nhiên phải điều tra cho rõ ràng chứ." Ngô Gia nói với vẻ mặt tủi thân. "Ai~" Giải Liên Hoàn thở dài một hơi.

Anh ta tuy không muốn Ngô Gia dính líu vào, nhưng đến nay, Ngô Gia đã sớm bị cuốn vào rồi, không thể thoát ra được nữa.

Một tiếng sau, mọi người đều đã nghỉ ngơi gần xong.

A Ninh hỏi Phong Nguyên Thanh: "Phong tiên sinh, tiếp theo,

chúng ta đi đường nào?" Những người có mặt ở đây, đều đã từng đi sâu vào Tây Vương Mẫu Cung dưới lòng đất, chỉ có Phong Nguyên Thanh, dường như rất am hiểu nơi này.

Phong Nguyên Thanh giơ tay chỉ vào cái hồ trữ nước khổng lồ trong hang động. "Chỗ đó?" A Ninh nhìn về phía hồ trữ nước. "Cứ vài người đến xem sao." A Ninh nói với thuộc hạ.

Thế là hai người trong số đó cẩn thận lặn xuống hồ nước, rất nhanh đã có phát hiện, liền kêu lên: "Lại phát hiện rồi, ở đây có một cánh cửa, bị ngập trong nước, chỉ có thể lặn xuống!" Tìm thấy con đường tiếp theo, tất cả mọi người đều rất phấn khích, đặc biệt là nhóm người Thác Ba dẫn theo.

Bọn chúng chính là vì "kho báu" mà Ngô Tam Tỉnh nói mà đến.

Mọi người lần lượt lặn qua cánh cửa bị ngập trong nước này, sau đó tiến vào một hang động.

Trong hang động, lại xuất hiện một hồ trữ nước khổng lồ, chỉ là trong hồ này trống rỗng, không có nước.

Và ở dưới đáy hồ, có một cánh cửa đá đóng chặt, bên trên còn có hai vòng sắt.

Nhìn kỹ xung quanh một vòng, đều là vách đá vững chắc, không có bất kỳ dấu hiệu nào giống như cửa ra vào đường hầm.

Thế là mọi người đều xuống đáy hồ, đến bên cánh cửa đá.

Giải Liên Hoàn lập tức gọi mấy người thuộc hạ tiến lên kéo cánh cửa đá ra.

Lộ ra một cái động lớn.

Sau khi thả dây thừng xuống, thuộc hạ của Phong Nguyên Thanh nhảy xuống.

Phía sau Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và những người khác, cũng lần lượt trượt xuống theo dây thừng.

Dưới đáy là một hành lang, hai bên còn có từng cánh cửa đá, nhưng bên trong trống rỗng.

Men theo hành lang đi đến cuối, là một không gian hang động hình tròn khổng lồ.

Và dọc theo vách đá, còn có một con cầu thang đi xuống, thẳng tắp đến đáy.

A Ninh bắn một quả pháo sáng.

Ánh sáng chiếu rõ toàn bộ không gian.

Trên vách đá của không gian hình tròn, đã đào ra mấy bậc thang, giống như chỗ ngồi trong sân vận động vậy.

Hơn nữa bên trên còn có từng vật thể hình người giống như tượng, lấp đầy các bậc thang, một vòng lại một vòng, không có chỗ nào trống.

Ở chính giữa không gian, còn có một tảng đá hình tròn khổng lồ, lớn như cối xay đá.

Trên tảng đá treo từng viên đá nhỏ màu xanh đen xấu xí, giống như một tinh bàn vậy, bên trên toàn bộ là những chấm nhỏ được sắp xếp rải rác, đại diện cho những vì sao trên trời.

Phong Nguyên Thanh dặn dò những người phía sau: "Khi đi xuống đều cẩn thận một chút, những thứ này không phải tượng điêu khắc gì, mà là Ngọc Dũng, một khi bị hư hại, liền sẽ Khởi Thi (xác chết vùng dậy).

Những cái này, đại đa số đều là thi thể ngàn năm!" "Ối trời ơi, nhiều như vậy đều là sao?

Ôi trời đất thánh thần ơi!" Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Con huyết thi ở Lỗ Vương Cung đã lợi hại đến vậy rồi, ở đây lại có nhiều như thế này, nếu đều Khởi Thi thì chẳng phải là chết chắc sao!

Tất cả mọi người đều nhận thức được nguy hiểm, đều cẩn thận từng li từng tí.

Sau khi xuống đến đáy hang động, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi đi ngang qua những Ngọc Dũng này, ánh đèn xuyên qua Ngọc Dũng có thể lờ mờ nhìn thấy, bên trong mỗi cái đều có thứ gì đó.

Bàn Tử còn tò mò đi đến trước một cái Ngọc Dũng gần nhất, dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện bên trong là một bộ thi thể khô héo. "Cái này đã biến thành thây khô rồi, chẳng lẽ còn có thể Khởi Thi sao?

Điều này cũng quá ma huyễn đi!" Bàn Tử lẩm bẩm.

Lời của Phong Nguyên Thanh vẫn còn văng vẳng bên tai hắn, Phong gia đã nói có nguy hiểm rồi, vậy những Ngọc Dũng này e rằng thật sự có thể "trá thi" (thây khô vùng dậy)!

Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí rời khỏi Ngọc Dũng, cố gắng không chạm vào chúng.

Phong Nguyên Thanh, Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử, Ngô Tam Tỉnh (Giải Liên Hoàn) và A Ninh đi ở phía trước, lúc này đang vây quanh bên tảng đá.

Phong Nguyên Thanh mở miệng nói: "Đây chính là Luyện Đan Thất của Tây Vương Mẫu Cung, thứ đan dược trường sinh bất lão mà các người nói, chính là luyện ra từ nơi này!" Nhìn những đan dược trên tinh bàn, sắc mặt mọi người đều khác nhau.

Cái này đâu phải đan dược trường sinh bất lão gì, thực chất chỉ là từng viên Thi Miết Vương được bọc trong bột Vẫn ngọc mà thôi.

Hơn nữa đều là dùng đầu người nuôi dưỡng mà thành.

Quá trình luyện chế Thi Miết Đan này, Phong Nguyên Thanh cũng có thể đoán ra một phần.

Những vật tế phẩm được chọn, từ nhỏ đã được bồi dưỡng, khi còn rất nhỏ, đã bị chụp một cái vại lên đầu, đợi đến khi trưởng thành ở một độ tuổi nhất định, thì cho ăn trứng Thi Miết trùng.

Trứng trùng từ trong cơ thể đi vào đại não, cho đến khi bồi dưỡng gần biến đổi thành Thi Miết Vương, thì chặt đầu nô lệ.

Sau đó thêm vào các loại bí dược, cho vào vại, phong ấn lại, cho đến khi Thi Miết biến đổi thành Thi Miết Vương, thì lấy ra, bọc bằng bột Vẫn ngọc, khiến nó chìm vào giấc ngủ.

Sau đó đặt vào Huyền Không Lô phía trên tinh bàn, hội tụ lực lượng phong thủy Long mạch, cùng với sức mạnh Thiên Tinh Vẫn ngọc, để tôi luyện Thi Miết Đan, trải qua đủ thời gian lắng đọng, khiến nó có được hiệu quả trường sinh.

Chỉ là, trường sinh đâu có dễ dàng như vậy.

Loại pháp trường sinh này, có tác dụng phụ nghiêm trọng.

Nhất định phải dựa vào sức mạnh Thiên Tinh Vẫn ngọc, mới có thể duy trì trường sinh.

Đèn pin và đèn mỏ trong tay mọi người chiếu sáng rực rỡ khu vực gần tảng đá.

Xung quanh, còn bày đặt không ít bình khí bằng đồng xanh, có nhiều cái cao lớn hơn cả người, mỗi cái tạo hình kỳ lạ, công dụng không rõ, có lẽ là dùng để tế tự các loại.

Và lúc này, Thác Ba và những người theo sau cũng đã đến.

Hắn nhìn tảng đá đặc biệt ở trung tâm hỏi: "Đây là cái gì?

Thuốc trường sinh bất lão sao?" Thác Ba và những người khác trước khi đến đã làm "bài tập", thêm vào sự hiểu biết trên đường đi, biết nơi này là Tây Vương Mẫu Cung.

Mà về truyền thuyết thần thoại Tây Vương Mẫu, vẫn luôn lưu truyền, nổi tiếng nhất không gì khác chính là thuốc trường sinh bất lão.

Chương 367

Hằng Nga chính là ăn một viên thuốc trường sinh bất lão mà bay lên cung trăng.

Vì vậy Thác Ba thấy từng viên thuốc nhỏ trên tảng đá mới tò mò hỏi.

Ngô Gia nghe lời của Thác Ba, lắc đầu nói: "Đây là kịch độc ăn vào sẽ chết ngay lập tức, tuyệt đối không được động vào!" "Tôi chỉ xem thôi cũng không được sao?" "Không được, đồ vật ở đây đều không được động vào!" Thác Ba và những người khác nhìn Tiểu Ca và mấy người đang đứng cạnh Ngô Gia, đành phải ngậm miệng.

Ngô Gia cũng không để ý đến bọn chúng nữa, mà nhìn ngó xung quanh.

Cậu ta vô tình ngẩng đầu, nhìn thấy Huyền Không Lô treo lơ lửng trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy cái lò đó, giống như một quả cầu đen khổng lồ, bị mười mấy sợi xích sắt to lớn treo lơ lửng trên đỉnh động.

Giống như một cái mạng nhện khổng lồ vậy. "Trời ạ, cái đó là thứ quái quỷ gì?" Ngô Gia kinh ngạc kêu lên.

Mọi người nghe tiếng Ngô Gia kêu lên, cũng đều ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh động, nhìn thấy cái Huyền Không Lô đó.

Phong Nguyên Thanh mở miệng nói: "Đây là một Huyền Không Lô!

Dùng để luyện đan, những đan dược này đều được luyện ra từ đó!

Vị trí của đan lò này, vừa vặn nằm ở vị trí huyệt nhãn của toàn bộ phong thủy Long mạch, hội tụ tinh hoa Long mạch, Tây Vương Mẫu

Mẫu Quốc này, xem ra cũng có cao nhân tồn tại!" Mọi người đều chiếu đèn pin về phía Huyền Không Lô, dưới ánh đèn tụ lại, Huyền Không Lô được chiếu rõ mồn một.

Chỉ thấy bên trên quả nhiên là một cái bình khí hình cầu bằng đồng xanh được chạm khắc hoa văn, thể tích ít nhất cũng lớn gấp hai ba lần cái lớn nhất trên mặt đất.

Nhìn từ dưới lên, nó giống như một con nhện đang nằm ở trung tâm mạng nhện tĩnh lặng chờ đợi con mồi đến.

Phong Nguyên Thanh thần thức quét qua Huyền Không Lô, phát hiện bên trong tuy chất đống không ít dược hoàn, nhưng đại đa số đã mục nát.

Mặc dù hội tụ vô số lực lượng phong thủy Long mạch để tôi luyện, nhưng lại quá mức.

Những dược hoàn bên trên, sớm đã bị lực lượng phong thủy Long mạch quá mức tôi luyện thành phế phẩm, lúc này chỉ còn lại hình dáng bên ngoài của dược hoàn, bên trong đã sớm thành dược tra.

Thi Miết Vương được bao bọc bên trong, cũng đã sớm bị lực lượng phong thủy Long mạch mạnh mẽ diệt sát.

Bàn Tử đột nhiên thở dài nói: "Đáng tiếc không lên được, nếu không có lẽ thuốc trường sinh bất lão nằm ngay trên đó.

Chúng ta ăn một nắm, cũng trực tiếp bay lên cung trăng, không biết Hằng Nga gần đây sống thế nào rồi." Ngô Gia thấy Bàn Tử nói vậy, cũng thuận miệng nói: "Ái chà, cậu coi như đã lộ chân tướng rồi đấy, Nguyên Soái Thiên Bồng, thảo nào tôi thấy dáng người cậu quen thuộc thế!" Tuy nhiên, khi ánh mắt mọi người đều bị Huyền Không Lô trên đỉnh đầu hấp dẫn, bên phía Thác Ba, lợi dụng lúc mọi người không chú ý, lén lút tiếp cận tảng đá, vươn tay lấy vài viên dược hoàn.

Giải Liên Hoàn lúc này cúi đầu xuống, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng này, thế là lớn tiếng quát: "Các người làm gì đó, đừng động!" Mọi người đều bị tiếng quát lớn của anh ta làm kinh động, đều quay đầu nhìn sang.

Tuy nhiên đã quá muộn rồi, mấy viên đan dược đó đã bị bọn chúng lấy lên.

Thác Ba còn cười ha ha nói: "Đừng căng thẳng, người dưới trướng tôi rất chuyên nghiệp, yên tâm!" Lúc này sắc mặt Tiểu Ca biến đổi, kêu lên một tiếng "Không tốt!".

Chỉ thấy tảng đá vốn được đặt ngang bằng, đột nhiên nghiêng đi, đổ về một bên. "Chết tiệt!

Chuyện gì vậy, chẳng lẽ tảng đá này không đặt vững?" Bàn Tử nói một cách cạn lời.

Phong Nguyên Thanh đương nhiên sớm đã chú ý đến những hành động nhỏ của Thác Ba và những người khác, nhưng anh ta không lên tiếng.

Mà là mặc kệ bọn chúng chạm vào cơ quan.

Phong Nguyên Thanh thông nhất kiến đáo tha môn, tựu sát giác đáo liễu tha môn thân thượng một cỗ ác ý.

Vưu kỳ thị na cá Thác Ba, kỳ bối thượng, dã hữu nhất cá phượng hình văn thân, tha dã thị nhất cá Uông gia nhân.

Hắn không ngờ, nhiệm vụ lần này, lại đụng phải thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết, điều này khiến hắn vô cùng phấn khích.

Nếu mang thứ này về, nhất định là một công lao to lớn, đến lúc đó, địa vị của hắn trong Uông gia cũng sẽ được nâng cao rất nhiều.

Vì vậy Phong Nguyên Thanh liền thuận thế, để bọn chúng tự gánh lấy hậu quả, những huyết thi này, chính là nơi bọn chúng phải đến.

Trên tảng đá này, đã thiết kế một cơ quan cân bằng cực kỳ tinh xảo, những dược hoàn trên đó được sắp xếp rất có chủ ý, tạo thành một sự cân bằng yếu ớt.

Và một khi đan dược bị người ta lấy đi, sự cân bằng lập tức bị phá vỡ.

Rất nhanh, cơ quan này đã dẫn đến phản ứng dây chuyền.

Đầu tiên là lối vào khi đến, truyền ra một loạt tiếng cơ quan khóa động, một cánh cửa đá từ trên trời rơi xuống, chặn kín lối ra.

Sau đó, trên các bậc thang xung quanh, vang lên một tiếng "loảng xoảng".

Những Ngọc Dũng trên người những thây khô đều rơi ra, rớt xuống đất.

Từng bộ thây khô với hàm răng sắc nhọn lộ ra.

Không lâu sau, trong toàn bộ Luyện Đan Thất, tất cả các Ngọc Dũng đều vỡ nát.

Trong vài hơi thở, những thây khô này toàn bộ đã phục hồi, chỉ là do cơ thể đã khô héo, không biến thành bộ dạng huyết thi.

Nhưng, khí tức vốn trầm tịch trên người chúng, lúc này đều bùng nổ, còn tiếp tục tăng lên.

Tất cả đều Thi Biến.

Đây là phòng ngự cuối cùng của Luyện Đan Thất, cũng là cơ quan hung hãn nhất.

Không ai có thể thoát khỏi sự vây công của hàng trăm hàng nghìn con huyết thi này.

Phong Nguyên Thanh lợi dụng sự hỗn loạn của mọi người, lập tức tập hợp mấy người bên cạnh mình lại, kéo giãn khoảng cách với Thác Ba và những người khác.

Nhóm người Thác Ba đó, chỉ là một lũ ô hợp, chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ, tất cả đều hỗn loạn.

Lần lượt cầm súng lên, bắn xối xả vào những thây khô xung quanh.

Phong Nguyên Thanh lặng lẽ đẩy tảng đá một cái, lùi ra hơn một trượng, để lộ ra một cửa động ẩn giấu bên dưới, nhưng không phát ra một tiếng động nào.

Các ngọc dũng trong luyện đan thất đều vỡ nát, những huyết thi bên trong đều thi biến thức tỉnh.

Một loạt tiếng "lộc cộc" truyền ra từ đám thi.

Bầu không khí quỷ dị khiến tất cả mọi người đều căng thẳng.

Huyết thi vừa động, lớp da khô trên người chúng không ngừng bong tróc, chỉ còn lại lớp huyết nhục khô quắt lộ ra ngoài.

Thế nhưng động tác của chúng vẫn còn rất cứng nhắc, nên anh ta cùng đám người A Ninh hợp lực, nhất thời chưa để huyết thi đột phá phòng tuyến.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, một khi huyết thi thấy máu, hung tính càng tăng, mọi người sẽ không chống đỡ nổi.

Phong Nguyên Thanh đẩy phiến đá ra, một cái động có đường kính khoảng một mét lộ ra.

"Tôi chết tiệt, Phong gia ngài thật sự là thần rồi, ở đây lại có một cái động như thế." Bàn Tử kích động hét lên, nhưng chưa nói xong đã bị Phong Nguyên Thanh vỗ vai, kìm lời nói lại, cứng họng không nói

ra được.

“Được rồi, biết rồi thì thôi, đừng có hét lung tung nữa.” Phong Nguyên Thanh lườm Bàn Tử một cái rồi nói.

Sau đó, anh giơ tay, vung ra một đạo pháp lực, lặng lẽ thiết lập một huyễn trận giữa nhóm người mình và nhóm của hắn.

“Đi thôi, mọi người xuống trước đi!” Phong Nguyên Thanh nói với những người xung quanh.

“Hắc hắc, vậy thì tốt quá, Thiên Chân, Tiểu Ca, chúng ta mau đi thôi ~” Vừa nói, Bàn Tử liền kéo Ngô Gia, đi đến cạnh miệng động.

Miệng động này không quá sâu, chỉ khoảng hai mét, không gian phía dưới không lớn lắm.

Một lối đi dốc xuống, ăn sâu xuống lòng đất.

Bàn Tử là người đầu tiên bám vào miệng động, trèo xuống.

Tiếp đó, Ngô Gia, Tiểu Ca và những người khác cũng lần lượt trèo xuống.

Sau đó, A Ninh cũng ra hiệu cho thuộc hạ lần lượt xuống động.

Chương 368

Những người phía dưới tiếp tục tiến về phía trước dọc theo lối đi.

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh cùng A Ninh nhảy xuống.

Sau khi xuống, Phong Nguyên Thanh không quên di chuyển phiến đá trở lại vị trí cũ, che kín hoàn toàn cửa động.

Nhóm của hắn và những người khác, bị đám huyết thi xung quanh làm cho tâm thần kinh hãi, nên sự chú ý đều tập trung vào đám huyết thi bốn phía.

Hơn nữa, với ảnh hưởng của huyễn trận của Phong Nguyên Thanh, bọn họ hoàn toàn không phát hiện hai mươi mấy người của Phong Nguyên Thanh đã biến mất.

Mãi đến vài phút sau, huyễn trận được pháp lực duy trì dần dần mất tác dụng.

Khi nhóm của hắn và những người khác đối mặt với đám huyết thi ngày càng nhanh nhẹn, đạn dược cũng sắp hết, mới giật mình nhận ra, tiếng súng xung quanh đã nhỏ hơn rất nhiều so với trước.

Nhìn xung quanh, bọn họ lại phát hiện, trong luyện đan thất này, không biết từ lúc nào, lại chỉ còn lại một mình nhóm bọn họ.

Phong Nguyên Thanh và nhóm người nước ngoài kia, vậy mà đều biến mất một cách bí ẩn.

"Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?

Người của chúng đâu?

Sao lại biến mất rồi, chẳng lẽ gặp quỷ rồi à?

Hả?" Hắn ta giận dữ mắng chửi.

Sau đó, hắn kéo mấy tên tiểu đệ bên cạnh hỏi: “Người của chúng đâu?

Chúng mày có nhìn thấy không?” “A?

Đại ca, chúng em cũng không biết ạ, vừa nãy bọn họ còn ở đó mà!” “Không có ạ đại ca.” Mấy tên tiểu đệ nhao nhao nói.

Mấy tên tiểu đệ này vừa nãy đều đang giơ súng bắn nhiệt tình vào đám huyết thi, sự chú ý căn bản không tập trung vào Phong Nguyên Thanh và những người khác, huống chi còn có huyễn trận che chắn.

Hắn ta không tin, chạy đến chỗ Phong Nguyên Thanh và những người khác vừa nãy đứng, chính là phía bên kia phiến đá.

“Không thể nào!

Chỗ này chắc chắn có cơ quan!” Hắn ta mặt mày khó coi nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm cơ quan ẩn giấu.

Hắn ta gọi mấy tên tiểu đệ đã hết đạn lại, hét lên: “Chúng mày cũng cùng nhau tìm cơ quan đi, bọn chúng không thể nào vô duyên vô cớ biến mất như vậy được, chắc chắn có cơ quan!

Ai tìm được, lão tử sau khi về sẽ trọng thưởng!” Mấy người trừng lớn mắt cố gắng tìm kiếm cơ quan.

Đáng tiếc, trang bị trên người bọn họ đều không ra sao, ánh đèn pin quá yếu.

Ngay cả một chút dấu vết cũng không tìm thấy.

Thế nhưng thời gian không chờ đợi ai, những huyết thi này sau khi thoát khỏi ngục dũng đã hoàn toàn thi biến.

Động tác thậm chí còn trơn tru hơn rất nhiều.

Lúc này, chúng đã hoàn toàn trèo xuống từ các bậc thang xung quanh, vây chặt mười mấy người của hắn ta.

Thật đúng là lên trời không lối, xuống đất không cửa!

“Thằng chó Ngô Tam Tỉnh, mày không được chết tử tế, dám gài bẫy lão tử, lão tử với mày chưa xong đâu!

Nếu lão tử có thể thoát ra ngoài, nhất định sẽ giết chết mày!

A ~!” “Đại ca, bây giờ phải làm sao?

Hết đạn rồi!” Các tiểu đệ nhao nhao nhìn về phía hắn ta, từng người mặt mày tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển.

Trong ánh mắt cũng đầy vẻ kinh hãi, không ít người thậm chí đã tè ra quần.

Mặc dù bọn họ bình thường trên giang hồ rất ngang ngược, trên người cũng gánh vài mạng người, là những kẻ hung hãn có tiếng.

Nhưng đó cũng chỉ là khi đối mặt với người bình thường.

Bây giờ đối mặt với đám huyết thi đang vây chặt bọn họ, cái khí thế ngang tàng kia hoàn toàn biến mất.

“Phải làm sao?

Tao mẹ nó đâu biết phải làm sao?” Hắn ta nghiến răng nghiến lợi nói.

Nhìn thấy huyết thi ngày càng đến gần, mấy tên nhanh trí liền lập tức trèo lên những cái khí đồng lớn cao hơn một người bên cạnh.

Những người khác thấy vậy, như thể nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, cũng nhao nhao trèo lên các khí đồng lớn gần đó.

Chẳng mấy chốc, cơ bản tất cả đều đã trèo lên, chỉ có mấy kẻ bị dọa vỡ mật, động tác chậm chạp, bị huyết thi túm kéo xé xác, phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết rồi chết.

Thật may mắn là những huyết thi này chỉ là thực thể không có trí

tuệ, căn bản không biết trèo leo, chỉ có thể vây dưới chân, không ngừng phát ra tiếng "lộc cộc" quỷ dị.

Hắn ta và những người khác thấy đám thi không trèo lên được, mới thở phào nhẹ nhõm, tạm thời an toàn.

Nhưng đây chỉ là thoi thóp hơi tàn mà thôi, bị đám thi vây quanh, căn bản không thoát ra ngoài được, vừa xuống một chút, lập tức sẽ bị huyết thi xé xác!

Hơn nữa, ngay cả lối ra cũng bị phiến đá chặn lại, căn bản không ra được.

Trong lối đi phía dưới, Phong Nguyên Thanh và những người khác men theo lối đi tiến về phía trước, tiến vào một con kênh dẫn nước.

Con kênh này có lưu lượng nước rất lớn, là kênh dẫn nước chính thông đến hồ chứa nước dưới cùng của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Ở giữa đường thủy phía hạ lưu, còn dựng một bức tượng Điểu Nhân cao hơn hai mét.

Mọi người men theo hướng dòng nước tiến về phía trước, cuối cùng tiến vào một hồ ngầm rộng lớn.

Không gian ngầm nơi hồ ngầm tọa lạc, cực kỳ rộng lớn, là một hang động ngầm tự nhiên.

Sau này lại được người Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc khai phá và xây dựng nhân tạo, thông kênh nước đến đây, dùng làm hồ chứa nước.

Nước hồ ở dưới lòng đất lâu ngày, cực kỳ lạnh lẽo, ngay cả cá tôm cũng không thấy.

Chỉ có trong đường thủy lúc đến, sinh sống một quần thể côn trùng nhỏ không rõ tên có màu thịt, số lượng khổng lồ.

“Cha mẹ ơi!

Chỗ này sợ rằng đã đến cuối rồi phải không?

Tôi thấy dòng nước đã cơ bản bằng phẳng, không có dấu hiệu tiếp tục đi xuống, đây chắc hẳn là vị trí thấp nhất của toàn bộ công trình chứa nước!” Giải Liên Hoàn nói.

Tiểu Ca nhìn một cây cột đá không xa, thẫn thờ.

Ở đó có một ký hiệu, là do cậu từng khắc khi xuống đây.

Phong Nguyên Thanh nhìn về phía sâu trong hồ nước, một con mãng xà khổng lồ, cuộn tròn trong bùn cát dưới đáy hồ bất động.

Con rắn này, chính là rắn mẹ!

Con rắn mẹ khổng lồ này, chôn sâu dưới bùn cát, đang trong trạng thái ngủ đông sâu.

Đối với sự xuất hiện của Phong Nguyên Thanh và những người khác phía trên, nó không có chút phản ứng nào.

Phong Nguyên Thanh nhìn xuyên qua bóng tối, ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Men theo đường thủy tiến về phía trước, không gian càng ngày càng rộng mở.

Đường thủy ban đầu chật hẹp, chỉ cao hơn một người, nhưng ở đây, lại cao hơn rất nhiều.

“Cuối cùng cũng đến rồi!” Phong Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Anh nhìn lên mặt hồ, một khối vẫn thạch khổng lồ, khảm vào trần hang.

Chương 369

Độ cao của nó cách mặt nước bốn năm mươi mét.

Trên vẫn thạch, chi chít những lỗ hổng to như miệng chum, nhìn vô cùng xấu xí, giống như củ sen bị đục rỗng.

Tiểu Ca dường như nhớ lại một số điều, cậu bật đèn pin, chiếu lên đỉnh đầu.

Chỉ là ánh đèn pin quá yếu, căn bản không thể chiếu xa được bốn năm mươi mét.

Ngô Gia thấy Tiểu Ca nhìn về phía đỉnh đầu, cũng cầm đèn mỏ lên, điều chỉnh thành chế độ chiếu sáng mạnh, chiếu lên phía trên.

Dưới ánh sáng mạnh của đèn mỏ, khối vẫn thạch khổng lồ đó được chiếu sáng.

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn qua, nhất thời bị sững sờ.

Chỉ thấy trên trần hang, một vật thể khổng lồ nhô ra, giống như một cái miệng bình, bị một quả cầu từ phía trên lấp kín, chặn miệng hang lại.

Nhìn từ chỗ giao giới giữa vẫn thạch này và đá trần hang, đường kính đã hơn năm trăm mét, mà phía trên còn có một phần không biết lớn đến mức nào bị đá che khuất không nhìn thấy được.

Hơn nữa, trên khối cầu này, còn chi chít những lỗ hổng.

Nhìn mà da đầu tê dại.

"Trời ơi, đây là cái thứ quái gì?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Đây là một khối vẫn thạch, còn gọi là thiên thạch!" Phong Nguyên Thanh nói.

“Đúng là vẫn thạch, tảng đá lớn như vậy, chỉ dựa vào sức người, căn bản không thể nào khảm lên được.” Giải Liên Hoàn nhìn lên đỉnh đầu, cũng đồng tình nói.

“Cha mẹ ơi, vẫn thạch này cũng quá lớn rồi!” Bàn Tử tặc lưỡi, kinh ngạc nói.

Giải Liên Hoàn nhìn vẫn thạch, chợt nhớ đến một truyền thuyết.

“Mọi người có nghe nói một thuyết pháp này không?

Tương truyền bồn địa Sài Đạt Mộc, bồn địa Tháp Lý Mộc đều do một tiểu hành tinh bị vỡ va chạm mà thành, vật này có lẽ chính là một trong những mảnh vỡ đó chăng?

Ốc đảo Tháp Mộc Đà này, chính là điểm rơi của vẫn thạch.” “Sau này, người Tây Vương Mẫu Mẫu tộc tìm đến đây, và xây dựng Tây Vương Mẫu Mẫu Cung ở đây, khi xây dựng thành ngầm và hồ chứa nước, họ đã phát hiện ra khối vẫn thạch chôn sâu dưới lòng đất này.” “Tam thúc” nói, thuyết pháp này rất có lý, mọi người cũng cảm thấy, chắc hẳn là như vậy.

Trên thực tế, cũng đại khái là như vậy.

Dựa theo những gì Phong Nguyên Thanh thấy trong bích họa ghi lại ở tiểu thế giới phía sau cánh cổng đồng, một khối vẫn tinh khổng lồ từ ngoài trời bay đến, va chạm làm gãy Bất Chu Sơn, cắt đứt đường thông giữa Trái Đất và Thiên giới Mặt Trăng.

Sau khi làm gãy Bất Chu Sơn, khối vẫn tinh khổng lồ này cũng bị phản chấn mà tan rã, trong đó một mảnh vỡ chủ thể, đã rơi xuống khu vực phía đông núi Côn Luân, tức là Tháp Mộc Đà ngày nay.

Tây Vương Mẫu Mẫu tộc đã men theo điểm rơi của vẫn tinh tìm đến, và thành lập Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc tại đây.

“Nói như vậy, chỗ này chính là điểm cuối rồi phải không?” Bàn

Tử hỏi.

“Chắc hẳn không sai, ở đây, đã là điểm thấp nhất của toàn bộ Tây Vương Mẫu Mẫu Cung dưới lòng đất rồi.” “Tam thúc” nói.

“Nói như vậy, những bảo bối tốt nhất, chắc hẳn đều được giấu ở đây, chúng ta mau chia nhau tìm kiếm đi!” Bàn Tử vẻ mặt nôn nóng nói.

Có thể nói, trong nhóm người này, chỉ có Bàn Tử là thuần túy nhất, mục đích của anh ta là những đồ cổ, vật tùy táng và các bảo vật ở đây.

A Ninh và những người khác, là mang theo nhiệm vụ của Cừu Đức Khảo đến, để tìm kiếm những manh mối liên quan đến trường sinh ở đây.

Giải Liên Hoàn, là đến tìm Trần Văn Cẩm.

Tiểu Ca đến tìm lại ký ức, Ngô Gia muốn làm rõ sự thật, mục đích của Hắc Hạt Tử không rõ ràng.

Còn Phong Nguyên Thanh, mục tiêu của anh, chính là khối vẫn thạch này.

Mọi người chia thành mấy nhóm, mỗi người tự mình đi thám hiểm một phía.

Phong Nguyên Thanh cũng không quản bọn họ, tự mình nổi lên mặt nước, trực tiếp bay về phía bên kia hồ.

Còn Tiểu Ca chú ý đến động tác của Phong Nguyên Thanh, vì thế cũng tự mình rẽ nước, tiến đến phía đối diện hồ.

Ngô Gia thấy vậy lập tức đi theo phía sau Tiểu Ca, cũng đuổi theo.

Hắc Hạt Tử thấy vậy cũng đi theo phía sau.

Thế là phía sau “Tam thúc” Giải Liên Hoàn, cũng dẫn theo Bàn Tử

và các thuộc hạ cùng đi theo.

Phía đối diện hồ là một dốc đá có độ dốc rất thoải.

Phía trên có một sân phẳng không nhỏ.

Dưới đó còn có một đoạn bậc đá thô sơ thông lên phía trên.

Đây chính là đài tế tự ngày xưa.

Trên đài tế tự, có một ngai vàng điêu khắc bằng đá, một cỗ nữ thi đang đoan tọa trên đó.

Đầu nàng đội mũ lông chim, búi tóc, trên người mặc áo bào thêu kim tuyến, đính đầy ngọc phiến, bảo tồn rất hoàn hảo, như người sống.

Phía sau nàng, còn có hai hộ vệ, một trái một phải, đứng phía sau, mặc giáp trụ, tay cầm vũ khí, bảo vệ nàng.

Đây có lẽ là một trong các đời Tây Vương Mẫu Mẫu.

Trên mặt đất phía dưới, khu vực có điêu khắc hoa văn, cũng được thiết lập cơ quan song song giống như phiến đá trước đó, một khi có người đến gần, sẽ kích hoạt.

Phong Nguyên Thanh chỉ liếc mắt một cái, xác nhận ba cỗ cổ thi này sẽ không thi biến, rồi không còn chú ý nữa.

Mà anh tập trung ánh mắt vào khối vẫn thạch phía trên.

Vị trí đài tế tự rất cao, cách vẫn thạch chỉ một bước chân, với tay là có thể chạm tới.

Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn lên, một cái động có đường kính hơn một mét lọt vào tầm mắt, thông thẳng vào sâu bên trong vẫn thạch.

Lúc này Tiểu Ca và những người khác cũng đã rẽ nước đến gần.

Nhìn thấy Phong Nguyên Thanh trên đài tế.

Chỉ thấy Phong Nguyên Thanh đột nhiên hai chân rời đất, trực tiếp bay lên, chui vào trong vẫn thạch.

"Trời ơi, cậu ta sao lại 'vù' một cái đã bay lên rồi?" Bàn Tử mắt trợn tròn mồm há hốc hỏi.

Tiểu Ca thấy vậy không nói gì, chỉ tăng tốc độ tiến lên, chẳng mấy chốc, cũng đã lên đến đài đá.

Cậu cũng ngẩng đầu nhìn về phía cái lỗ trên vẫn thạch.

Huyết mạch Kỳ Lân của cậu có chút sôi trào, ẩn ước cảm nhận được, trong vẫn thạch đó, có một kẻ lợi hại đang ẩn náu, khiến cậu có cảm giác bị uy hiếp.

Tiểu Ca biết mình từng đến đây, và đã để lại ký hiệu, vậy thì chắc hẳn cũng từng tiến vào bên trong vẫn thạch, chắc chắn có thể tìm lại một số ký ức.

Thế là cậu dặn dò Ngô Gia và những người bên cạnh: "Tôi cũng phải vào trong một chuyến, nếu trong ba ngày mà tôi không quay lại, mọi người cứ trực tiếp quay về đi, không cần đợi tôi." "Cái gì?

Anh muốn vào trong?

Nhưng tình hình bên trong thế nào, chúng ta hoàn toàn không rõ, quá nguy hiểm!" Ngô Gia lo lắng nói.

"Yên tâm, có vị Phong tiên sinh đó ở đây, không cần lo lắng cho tôi." Tiểu Ca nói.

Câu nói này khiến Ngô Gia lập tức yên tâm, có Phong gia ở đây, cho dù gặp nguy hiểm, bọn họ muốn đi cũng không thành vấn đề.

"Vậy anh nhất định phải cẩn thận!" Ngô Gia nói với Tiểu Ca.

Sau đó, Tiểu Ca hai tay bám vào vách động, một mạch leo lên, dần

dần biến mất trong ánh đèn.

Bên trong vẫn thạch, Phong Nguyên Thanh men theo lối đi vào, liền phát hiện, chất liệu bên trong này, không giống với lớp bên ngoài lộ ra.

Lớp ngoài là kim loại, lớp trong là một loại ngọc.

Chương 370

Lớp kim loại bên ngoài bao bọc lớp ngọc bên trong, sau khi đi vào tầng khí quyển, vẫn thạch ma sát với khí quyển bốc cháy, đốt cháy một lượng lớn vật chất kim loại, nhưng lớp ngọc bên trong vẫn được bảo tồn hoàn hảo.

Lớp ngoài là vẫn thiết, lớp trong là vẫn ngọc.

Vẫn ngọc này ấm áp mịn màng, không hề lạnh tay.

Trong đó còn ẩn chứa một loại năng lượng đặc biệt, cũng chính vì loại năng lượng này, khiến vẫn ngọc có một số năng lực đặc biệt.

Ví dụ như có thể áp chế, trung hòa độc tính của Thi Miết Vương, hơn nữa còn có thể khiến thi thể bất hủ.

Có lẽ người Tây Vương Mẫu Mẫu tộc đã phát hiện ra tác dụng này của vẫn ngọc, nên mới dùng nó để chế tác thành ngọc dũng, bảo toàn huyết nhục cơ thể bất hủ, phối hợp với thi miết đan, đạt được một loại trường sinh khác.

Dù không trường sinh được, cũng có thể dùng làm vũ khí, những kẻ thất bại, hóa thành huyết thi, lực chiến đấu cũng rất mạnh, lại có độc tính cường đại, cũng không phải người phàm có thể chống đỡ được.

Hoặc có lẽ Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc này có thể phồn thịnh mấy nghìn năm, đây cũng là một trong những nguyên nhân thăng long của họ chăng.

Nhìn từ những bích họa trong điện Chúc Long ban đầu, Trái Đất này, ngay cả ở thời kỳ viễn cổ, cũng không được coi là quá cường đại, mặc dù có những sinh linh giống yêu quái hai tộc tồn tại.

Nhưng thế giới này dù sao cấp bậc cũng không cao lắm, một thế giới hành tinh, tài nguyên cũng chỉ có bấy nhiêu.

Còn về sự tồn tại của các vị cổ thần, không nhất định tất cả đều là nguyên sinh trên hành tinh, cũng có thể là đến từ những nơi khác.

Chúc Long và Kỳ Lân, có lẽ là đến từ thượng giới.

Trong tiểu thuyết, mô típ lồng ghép như búp bê Nga rất phổ biến.

Trong bích họa, cũng có cảnh ba thủ lĩnh tộc được tiên quang dẫn dắt phi thăng thành tiên.

Men theo lối đi thẳng đứng lên đến đỉnh, một lối đi ngang lọt vào tầm mắt.

Lối đi cao hơn một người, rộng hơn một mét, có không ít dấu vết khai thác nhân tạo.

Lối đi không dài, rất nhanh, Phong Nguyên Thanh đã đến một không gian vuông vức, giống như một mộ thất.

Trong đó còn bày mấy cỗ quan tài, nhìn có vẻ đã có từ rất lâu rồi.

Chỉ là nhìn vẫn còn như mới, không thấy dấu vết thời gian trôi qua.

Nhưng trong quan tài trống rỗng, những người lẽ ra phải nằm trong đó, không biết đã đi đâu.

Có lẽ đang lang thang trong lối đi bên trong vẫn ngọc này.

Phong Nguyên Thanh còn nhớ, theo cốt truyện gốc, Ngô Gia và những người khác đã từng nhìn thấy một khuôn mặt người quỷ dị trong lối đi, đó chắc hẳn là cấm bà đang lang thang ở đó.

Những người này, không ở trong quan tài, vậy thì chắc hẳn đã trở thành cấm bà, huyết thi và những thứ tương tự.

Sau khi kiểm tra sơ qua một lượt, Phong Nguyên Thanh liền tiếp tục tiến lên.

Một bên khác của không gian, có một cửa lối đi, không biết thông đến đâu.

Phong Nguyên Thanh đi qua cửa, tiến vào lối đi và đi thẳng.

Lối đi này dài hơn rất nhiều, khoảng hơn hai trăm mét, hơn nữa hai bên thỉnh thoảng còn có các cửa lối đi khác.

Hoặc có lẽ bên trong vẫn ngọc khổng lồ này, đã sớm bị đào thông tứ phía rồi.

Phong Nguyên Thanh men theo đường chính đi thẳng, đến một không gian càng rộng lớn hơn.

Theo phương hướng mà nói, đây chắc hẳn là trung tâm của toàn bộ vẫn thạch.

Trong không gian này, bày rất nhiều quan tài, chỉ là trông thô sơ hơn, kiểu dáng của chúng có từ rất lâu rồi.

Thậm chí có một số, ngay cả quan tài cũng không có, chỉ có một tấm ván gỗ.

Nhìn kỹ, những quan tài này, được sắp xếp rất chỉnh tề, bày ra một trận thế nào đó.

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức quét qua, hóa ra, lại là bày ra một trận thế bát quái đồ.

Bát quái, sớm nhất có nguồn gốc từ Phục Hy, Tây Vương Mẫu Mẫu đồng thời là thủ lĩnh nhân tộc, hiểu biết về bát quái, thì cũng rất bình thường.

Trong bóng tối, có không ít bóng người đang lang thang trong không gian này.

Thân hình, động tác quỷ dị, như thể co giật, bò lổm ngổm trên mặt đất, thỉnh thoảng còn làm một số động tác kỳ lạ.

Phong Nguyên Thanh nhận ra, điều này không khác gì Hoắc Linh trong viện điều dưỡng, đều là thi biến thành cấm bà.

Những người này có cả nam lẫn nữ, đều biến thành bộ dạng này.

Trong quan tài, không ít cái trống rỗng, nắp quan tài mở toang.

Trong số ít quan tài còn lại, vẫn có những người trong ngọc dũng nằm bên trong, ngực vẫn phập phồng, chứng tỏ vẫn còn sống, chưa chết.

Giống như Thiết Diện Sinh ở Lỗ Vương Cung, sống dở chết dở, loại trường sinh này, quá đỗi mong manh.

Một khi có ngoại lực, phá hủy ngọc dũng, pháp trường sinh cũng sẽ bị hủy, hơn nữa còn phải chịu phản phệ, từ người sống trực tiếp biến thành huyết thi, dù giữ được ý thức, cũng không còn là người.

"Mấy nghìn năm thời gian, lại còn là thời đại linh khí sung túc, vậy mà lại chỉ nghiên cứu ra loại pháp trường sinh chất lượng kém này sao?" Phong Nguyên Thanh cười khẩy mấy tiếng, tự lẩm bẩm.

"Cái hệ thống cộng sinh giữa người và thú này, càng về sau, e rằng sẽ càng gần với thú, mà mất đi khái niệm con người, có lẽ, có thể gọi là 'yêu' chăng." Dù sao ngay cả Phục Hy, Nữ Vương, Tây Vương Mẫu Mẫu đã phi thăng kia, cũng đều từ người, chuyển biến thành hình dáng thân người đuôi rắn.

Thậm chí từ sau đó, có lẽ cũng không còn người trường sinh thực sự nữa.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh nghe thấy trong lối đi phía sau mình, truyền đến một trận tiếng bước chân khe khẽ.

Thần niệm quét qua, hóa ra là Tiểu Ca cũng đã lên đến nơi.

Chẳng mấy chốc, cậu đã đến chỗ Phong Nguyên Thanh.

Một tia sáng đèn pin xuyên qua không gian tối tăm, chiếu sáng hình bóng Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh ở trong bóng tối có hay không có ánh sáng đều không thành vấn đề, đều có thể nhìn rõ ràng, nên không bật đèn.

Còn Tiểu Ca thì không thể như vậy.

Tiểu Ca vừa nhìn đã thấy Phong Nguyên Thanh đang chờ đợi ở phía trước.

Mặc dù giật mình một cái, nhưng rất nhanh đã nhận ra.

Thế là nhanh bước tiến lên.

"Phong tiên sinh." Tiểu Ca chào hỏi một tiếng.

Phong Nguyên Thanh giơ tay bố trí một trận pháp cách âm, bao bọc hai người lại, không cho âm thanh truyền vào không gian đó, dù sao ở đó có không ít cấm bà đang bò lổm ngổm.

Cứ tìm hiểu tình hình trước đã, lát nữa rồi thu thập bọn chúng cũng không muộn.

"Thế nào, có nhớ ra điều gì không?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Có một ít." Tiểu Ca nói.

"Ví dụ như?

Vì sao bên trong vẫn thạch lại có một không gian như vậy, dùng để làm gì?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

Tiểu Ca suy nghĩ một chút, tổ chức lại ngôn ngữ.

Sau đó từ từ nói: "Không gian bên trong vẫn thạch này, là nơi dùng để cất giữ những người trường sinh đó." "Vẫn ngọc bên trong vẫn

thạch, có một loại sức mạnh đặc biệt, có thể áp chế tác dụng phụ của đan dược trường sinh, hơn nữa còn có thể tư dưỡng bảo vệ thân xác." "Nhưng cũng chỉ là áp chế, không thể căn trừ, trừ phi thực sự có ý chí đủ mạnh, nếu không, cuối cùng vẫn sẽ hóa thành loại quỷ vật đó." "Lần trước đến đây, chắc là mấy chục năm trước, lúc đó, ở đây dường như đã toàn là loại quỷ vật này rồi." "Những quan tài còn lại tuy còn mấy cái, nhưng chắc cũng không còn xa thi biến nữa." Tiểu Ca vẻ mặt bình tĩnh nói xong những chuyện cậu nhớ ra.

"Nếu đã như vậy, vậy tôi làm chút việc tốt vậy, dọn dẹp sạch sẽ những quỷ vật ở đây đi, dù sao giữ lại cũng là tai họa!" Phong Nguyên Thanh cười nói.

Phong Nguyên Thanh cất bước, bước vào không gian mộ thất rộng lớn này.

Lúc này, giọng nói của hệ thống đã lâu không xuất hiện lại vang lên.

Chương 371

Bước chân của Phong Nguyên Thanh khẽ khựng lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra, đứng ở cửa lối đi, tách ra một tia tinh thần để kiểm tra phần thưởng Đăng nhập.

Một hàng chữ màu xám hư ảo hiện lên trước mắt, phát ra một tia hào quang màu xám, nét chữ dường như đang vặn vẹo. `[Chủ nhân đã đến Tổ lăng Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, có muốn Đăng nhập không?]` `[Đăng nhập hoàn tất, chúc mừng nhận được Huyền Tẫn Châu X1, một bản Thân Ngoại Hóa Thân Bí Pháp.]` Phong Nguyên Thanh nhìn phần thưởng Đăng nhập, trong lòng khẽ động.

"Thân ngoại hóa thân, đệ nhị nguyên thần?

Pháp phân thần?

Không tồi, ngay cả dược liệu luyện chế thân ngoại hóa thân cũng đã có được." Dòng chữ trước mắt nhanh chóng tan biến thành mây khói, không còn dấu vết.

Một viên châu trong suốt phát ra ánh sáng trắng mờ ảo tự động xuất hiện trong không gian hệ thống của Phong Nguyên Thanh.

Trong ánh sáng trắng mờ mịt, ẩn hiện ngũ sắc hào quang, khiến người ta vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Một bản kinh văn bí pháp Thân Ngoại Hóa Thân, hiện lên trong não hải Phong Nguyên Thanh, giảng giải cách luyện chế thân ngoại hóa thân, cũng như cách nâng cao phẩm chất của thân ngoại hóa thân.

"Uy năng của thân ngoại hóa thân này, còn mạnh hơn ta tưởng, không tồi!" Phong Nguyên Thanh nhanh chóng đọc xong kinh văn bí pháp Thân Ngoại Hóa Thân, nội tâm cảm khái nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh nhìn về phía Huyền Tẫn Châu trong không gian hệ thống, thông tin của nó lập tức hiện lên trong não hải.

Huyền Tẫn Châu, cực phẩm linh vật, có thể dùng để luyện chế thân ngoại hóa thân, đệ nhị nguyên thần.

"Cốc thần bất tử, thị vị Huyền Tẫn.

Huyền Tẫn chi môn, thị vị thiên địa căn, miên miên nhược tồn, dụng chi bất cần." Không phải là pháp phân thân thông thường, mà là một cái tôi khác, thậm chí khi chủ thân tử vong, đệ nhị nguyên thần có thể trở thành chủ thể, tương đương với thêm một mạng.

Trừ phi đối thủ đủ mạnh để thuận theo tuyến nhân quả, cùng lúc giết chết thân ngoại hóa thân.

Nhưng hiển nhiên, loại tồn tại này, hiện tại Phong Nguyên Thanh còn chưa gặp phải.

Hơn nữa, cái gọi là mạng thứ hai này, không phải là điểm Phong Nguyên Thanh coi trọng.

Mà là phân thân vĩnh cửu đó, khác với phân thân thông thường, một khi pháp lực duy trì phân thân tiêu hao hết, phân thân sẽ tan biến, còn thân ngoại hóa thân thì không.

Điều này đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, vô cùng tiện lợi.

Tất cả những điều này, đều hoàn thành trong chốc lát, Phong Nguyên Thanh không tốn bao nhiêu thời gian.

Sau đó, anh nói với Tiểu Ca đang đi theo phía sau: "Những thứ này cứ giao cho tôi là được, cậu nghỉ ngơi một chút đi, tiện thể xem có manh mối nào cậu đã để lại trước đây không." "Ừm, được." Tiểu Ca gật đầu nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh tức thì phóng thích khí tức được thu

liễm của mình, nhưng vẫn kiểm soát phạm vi, bao trùm toàn bộ không gian mộ thất, và tránh né Tiểu Ca.

Những cấm bà vốn đang lang thang vô định hướng, tất cả đều quay về phía Phong Nguyên Thanh.

Chỉ là bị khí thế cường đại áp chế đến mức không thể cử động, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ tại chỗ.

Còn những người trong ngọc dũng đang ngủ say trong quan tài, cũng bị khí thế cường đại đột ngột này kinh tỉnh, cũng bị áp chế không thể cử động.

Chỉ có thể trợn trừng mắt, trong ánh mắt đầy vẻ kinh hãi, ngay cả lời cũng không nói ra được.

Khí tức của Phong Nguyên Thanh khóa chặt lấy lũ quỷ vật trong tràng, vung tay một đạo Dương Ngũ Lôi.

Tia sét trắng chói lòa, hóa thành một chuỗi tia sét, nhảy nhót giữa vô số quỷ vật trong mộ thất.

Mỗi lần tia sét nhảy nhót, đều sẽ mang đi một con quỷ vật, biến nó thành tro tàn.

Chuỗi tia sét này liên tục nhảy nhót mấy chục lần, chiếu sáng cả mộ thất như ban ngày.

Cuối cùng, tất cả quỷ vật đều bị tiêu diệt sạch, chỉ còn lại mấy kẻ thoi thóp hơi tàn trong quan tài.

Mấy kẻ này, Phong Nguyên Thanh đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua, anh cầm pháp kiếm, mở nắp quan tài, từng người một bị một kiếm xuyên thủng não, cùng với Thi Miết Vương ẩn trong não bị tiêu diệt, ngay cả muốn thi biến thành huyết thi, cũng không thể nào làm được!

Còn Tiểu Ca, cũng men theo ký ức mơ hồ, đi đến một bức tường trong mộ thất.

Mộ thất này, là không gian được đào ra trong toàn bộ vẫn ngọc.

Bị một lượng lớn vẫn ngọc bao quanh tứ phía.

Luôn chịu ảnh hưởng của năng lượng vẫn ngọc.

Phong Nguyên Thanh đi đến bên cạnh Tiểu Ca.

Chỉ thấy, một ký hiệu tương tự, được vẽ trên bức tường trước mặt Tiểu Ca.

Nhưng nhìn bằng mắt thường, ở đây đã không còn lối đi nữa, chỉ có một bức tường vẫn ngọc.

Chỉ thấy Tiểu Ca giơ hai ngón tay, sờ mấy cái trên ký hiệu.

Đột nhiên, một cánh cổng quang dị thường xuất hiện trên bức tường.

Tình hình phía sau cánh cổng thế nào, căn bản không thể nhìn xuyên qua.

Phong Nguyên Thanh mắt lóe kim quang, phát hiện cánh cổng quang này, không phải thực thể.

Để đảm bảo an toàn, Phong Nguyên Thanh lập tức tách ra một đạo pháp lực phân thân, kèm theo một luồng thần thức.

Một phân thân giống hệt Phong Nguyên Thanh xuất hiện bên cạnh.

Khiến Tiểu Ca mắt lộ vẻ kinh ngạc, đây là thao tác gì, phân thân thuật sao?

Trong mắt Tiểu Ca tràn đầy sự tò mò.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, giải thích: “Đây là một phân thân ta tách ra, tâm thần tương liên với ta, sẽ đi vào trước xem có nguy

hiểm không!" Sau đó, Phong Nguyên Thanh tách ra một phần tâm thần, điều khiển phân thân, xuyên qua cánh cổng quang, tiến vào không gian phía sau cánh cổng.

Phía sau cánh cổng quang, là một thế giới lung linh kỳ ảo, như thể bầu trời sao vô tận, nhưng khắp nơi lại tràn ngập một thứ ánh sáng trắng nhạt.

Giống như một cảnh giới hư vô.

Ý niệm của Phong Nguyên Thanh vừa động, tùy ý bước về phía trước mấy bước.

Chỉ thấy cảnh vật xung quanh như đấu chuyển tinh di, như thể trong khoảnh khắc đã vượt qua khoảng cách vô tận, đến một vùng đất vô danh.

Nơi đây như thế ngoại đào nguyên.

Bầu trời xanh biếc, vài đám mây trắng lững lờ trôi trên trời.

Trên mặt đất, dãy núi trùng điệp, mọc đầy hoa cỏ cây cối, xanh tốt um tùm, màu sắc rực rỡ.

Trong thung lũng xa xa, còn có một dòng suối trong, phản chiếu bầu trời xanh và mây trắng.

Trên thảm cỏ hoa, còn có vài bóng người, dường như đang vui đùa.

Mọi thứ đều như tiên cảnh, thơ mộng như tranh.

Sau đó, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Phong Nguyên Thanh.

Nàng mặc áo lông vũ trắng như tuyết, búi tóc đội trâm vàng, trang sức răng thú trên đầu, dáng vẻ đoan trang thanh nhã.

Chỉ nghe nàng mở lời: "Đã bao nhiêu năm rồi, cuối cùng lại có

người đến được Dao Trì Tiên Cảnh!" "Dao Trì Tiên Cảnh?" Phong Nguyên Thanh mỉm cười nhìn nữ tử áo lông vũ đối diện, muốn xem nàng tiếp theo còn muốn nói gì.

Chỉ bằng cái nơi này, sao có thể là Dao Trì Tiên Cảnh chứ?

Phong Nguyên Thanh dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là không thể.

Nàng thấy Phong Nguyên Thanh nhìn mình không nói gì, liền tiếp tục nói: "Ta là Tây Vương Mẫu Mẫu ở Dao Trì, đã ngươi có duyên đến được Dao Trì Thắng Cảnh này, không bằng cứ ở lại đây, trường sinh tiêu dao, chẳng phải rất tốt sao?" "Tây Vương Mẫu Mẫu, không biết ngươi là đời Tây Vương Mẫu Mẫu thứ mấy của Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc này?

Lại dám trốn trong huyễn cảnh tinh thần này tự lừa dối người khác?" "Trường sinh?

Bị mắc kẹt trong huyễn cảnh, tự lừa mình dối người sao?" Phong Nguyên Thanh lắc đầu, có chút khinh thường hỏi.

"Không biết ngươi đã ở đây bao lâu rồi?

Chương 372

Ở đây chỉ có mấy người các ngươi sao?

Bị mắc kẹt ở đây hàng trăm, hàng nghìn năm, chẳng lẽ không hóa điên à?" "Đừng giả vờ nữa, các ngươi nghĩ ta không nhận ra sự ác ý của các ngươi sao?" Phong Nguyên Thanh điều khiển phân thân, mặt không đổi sắc nói.

Thấy mưu kế của mình bị nhìn thấu, người phụ nữ tự xưng Tây Vương Mẫu kia sắc mặt hơi biến đổi, nhưng rất nhanh đã kiềm chế được biểu cảm.

Bà ta vẫn muốn giãy giụa thêm chút nữa.

"Người trẻ tuổi, có thể đến được Dao Trì Tiên Cảnh là duyên phận của cậu.

Nếu cậu không tin, chi bằng hãy theo chúng ta dạo chơi khắp nơi ở đây một phen." Nói xong, bà ta liền xoay người đi về phía trên núi.

Phong Nguyên Thanh chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn muốn xem đối phương còn muốn giở trò gì nữa.

Anh cũng bước theo sau bà ta, đồng thời còn đánh giá cảnh sắc xung quanh.

Dọc theo con đường núi đi lên, có thể nhìn thấy trên đỉnh núi có một cung điện kim bích huy hoàng.

Cửa son ngọc đúc, ngói đỏ vàng óng, sừng sững trên đỉnh núi.

Dưới chân núi, kỳ hoa dị thảo, tùng bách xanh tươi, núi xa như vờn, úc úc thông thông.

Dòng suối róc rách giữa núi, chảy vào hồ nước trong vắt trong

thung lũng.

Cảnh đẹp như tranh, mỹ bất thắng thu.

Chỉ là tinh thần cường đại của Phong Nguyên Thanh có thể cảm nhận được một tia không hài hòa trong cảnh sắc này.

Thêm vào đó, anh biết rõ mình đã đi vào từ đâu.

Bên trong thiên thạch, làm sao có thể tự nhiên xuất hiện một không gian rộng lớn như vậy chứ?

Hơn nữa, nếu thật sự tồn tại cảnh Dao Trì thắng cảnh, lối vào cũng không thể giấu dưới lòng đất sâu thẳm.

Phong Nguyên Thanh đi theo vị Tây Vương Mẫu này, một đường lên đến cung điện trên đỉnh núi.

"Tiểu ca này, cậu thấy Dao Trì Tiên Cảnh này thế nào?" Bà ta hỏi.

"Phong cảnh như tranh, mỹ bất thắng thu, quả thực rất chân thực đấy ~" Phong Nguyên Thanh trả lời.

"Nếu đã như vậy, chi bằng cậu cứ ở lại đây, thế nào?

Ở đây, cậu sẽ trường sinh bất lão, có thể mãi mãi tận hưởng cảnh đẹp này." Vị Tây Vương Mẫu kia nói, vừa nói khóe miệng bà ta đã nhếch lên.

"A a, thôi đi.

Trường sinh giả dối, chỉ là tự lừa dối người khác mà thôi." Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

"A a, chuyện này không do ngươi!" Vị Tây Vương Mẫu này khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, lạnh lùng nói.

Bà ta giơ tay vẫy một cái, xung quanh lập tức vang lên một trận gió vù vù.

Những bóng người trước đó đang vui đùa tản mát trên núi đều tụ tập lại.

Từ bốn phương tám hướng bay tới, bao vây Phong Nguyên Thanh.

Sau đó, Tây Vương Mẫu lại vẫy tay một lần nữa, Phong Nguyên Thanh cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ dị, rơi xuống đạo phân thân này của anh.

Một áp lực cố gắng trói buộc anh lại, mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm.

"A a, cuối cùng cũng không nhịn được nữa sao?

Không diễn nữa à?" Phong Nguyên Thanh không vội không vàng nói.

Theo việc đám người này điều động sức mạnh, những lỗ hổng của Dao Trì Tiên Cảnh này càng lớn hơn.

Cảnh sắc xung quanh đều trở nên hư ảo, một cảm giác không chân thực tràn ngập khắp không gian.

Đến lúc này, Phong Nguyên Thanh cuối cùng cũng nhìn rõ thực hư của không gian này.

Thần thức cảm ứng kỹ lưỡng, anh phát hiện, đây là một thế giới tinh thần kỳ dị.

Trong không gian này, tràn ngập một loại năng lượng tinh thần kỳ dị, hơn nữa hẳn là vô chủ.

Bất cứ ai, sau khi tiến vào không gian này, đều có thể dựa vào sức mạnh tinh thần của mình, kích động năng lượng xung quanh, để diễn hóa ra một không gian theo hình dáng mình mong muốn.

Dao Trì Tiên Cảnh này, chính là do vị Tây Vương Mẫu này dựa theo truyền thuyết về Tây Côn Luân Dao Trì Tiên Cảnh mà tưởng

tượng ra, rồi thêm vào một số cải tạo của mình, mới hình thành nên bộ dạng như bây giờ.

Một lượng lớn năng lượng tinh thần vô chủ như vậy, đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, cũng là một loại tài nguyên tu hành vô cùng tốt.

Sau khi luyện hóa, có thể gần như không có tác dụng phụ nào để nâng cao cường độ tinh thần, linh hồn, vô cùng quý hiếm.

Cho dù là đối với chính Phong Nguyên Thanh, cũng có tác dụng nâng cao nhất định.

Càng không cần nói, đối với Dương Tuyết Lỵ, Anh Tử và vài người khác đang ở cảnh giới Luyện Khí, Trúc Cơ.

Tinh thần, linh hồn mạnh mẽ có thể giúp họ có được khả năng khống chế mạnh mẽ hơn, cho dù là đối với bản thân hay đối với ngoại vật, đều có lợi ích rất lớn.

Phong Nguyên Thanh vốn đã có ý định chiếm đoạt khối vẫn ngọc này làm của riêng.

Hiện tại, bên trong vẫn ngọc lại tồn tại một lượng lớn năng lượng tinh thần kỳ dị như vậy, điều này đối với anh lại có thêm một lý do buộc phải ra tay.

"A a ~" Phong Nguyên Thanh cười lạnh một tiếng.

Tuy đây chỉ là một phân thân nhỏ, nhưng đây là phân thân của Dương Thần Chân Nhân, cho dù đối mặt với người ở cảnh giới Kim Đan, Nguyên Anh, cũng có sức phản kích.

Huống chi, đám người này hoàn toàn chỉ là những người bình thường dựa vào địa lợi của thế giới tinh thần.

Khí thế Dương Thần của Phong Nguyên Thanh bùng nổ, pháp lực

trong thể nội phân thân bộc phát.

Áp lực trói buộc do Tây Vương Mẫu và những người khác điều khiển lập tức bị phá vỡ.

Bọn họ ngay lập tức bị sức mạnh phản phệ va đập, ngã văng về phía sau, ngã xuống đất.

Phong Nguyên Thanh vẫy tay, một đạo pháp lực hóa thành dây thừng, trói tất cả bọn họ lại, kéo đến trước mặt.

Chỉ là lúc này, mấy người tinh thần bị tổn thương, yếu ớt không thể gượng dậy, sắc mặt bọn họ cũng trở nên dữ tợn, một luồng hắc khí bùng phát từ tinh thần của họ.

Luồng hắc khí này ẩn chứa một sự tà ác sâu sắc, Phong Nguyên Thanh vừa nhìn thấy luồng khí tức này, liền cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, lập tức hỏi: "Các ngươi đây là thế nào?" Đồng thời phóng ra một tia pháp lực, ổn định tinh thần của họ, áp chế luồng hắc khí kia.

Luồng hắc khí này, Phong Nguyên Thanh có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Sau khi mấy người ổn định tinh thần, Tây Vương Mẫu yếu ớt nói: "Đa tạ tiên sinh đã ra tay cứu giúp!" Sau đó, bà ta kể cho Phong Nguyên Thanh nghe lịch sử Tây Vương Mẫu quốc, cũng như những kinh nghiệm của chính mình.

Thì ra, sau khi trải qua thiên biến ban đầu, linh khí thế gian bắt đầu dần dần suy thoái.

Trí giả của tộc Tây Vương Mẫu tính toán ra sinh cơ nằm ở phía tây, nơi thiên thạch rơi xuống.

Thế là bọn họ liền dời cả tộc đến khu vực Tháp Mộc Đà nơi thiên thạch tọa lạc.

Chỉ là bọn họ không ngờ rằng, loài rắn đến cùng với thiên thạch này, khác biệt rất lớn so với loài rắn bản địa Trái Đất.

Sống càng lâu, thân hình càng lớn.

Mà sự trường sinh của bọn họ, được xây dựng trên cơ sở cộng sinh người – rắn.

Theo thời gian càng lâu, rắn càng lớn, con rắn cộng sinh trong cơ thể sẽ làm vỡ nát cơ thể người, và phép trường sinh sẽ bị phá vỡ.

Cho dù có mượn năng lượng thiên thạch để chuyển linh hồn sang cơ thể rắn, cũng chỉ có thể sống lay lắt một thời gian, cuối cùng, vẫn không thoát khỏi thú tính của cơ thể rắn, trở thành dã thú.

Chính vì lẽ đó, bọn họ mới chuyển mục tiêu, bồi dưỡng ra thứ như Thi Miết Vương.

Chương 373

Chỉ là hiệu quả không như ý, miễn cưỡng mà dùng.

Mà vị Tây Vương Mẫu này, chính là một người từng cộng sinh với loài rắn ngoại lai.

Chỉ là ai biết được, trong cơ thể rắn này, có một loại hắc khí tà ác, sẽ ăn mòn thần trí con người.

Cuối cùng chỉ có thể trở thành dã thú.

Bà ta khá đặc biệt, trong một cơ hội ngẫu nhiên, bà ta mượn năng lượng thiên thạch, lấy con rắn cộng sinh đó ra, còn linh hồn cũng thoát ly thể xác, tiến vào thế giới tinh thần này.

Những người còn lại, là do bà ta can thiệp mới đến được đây.

Thể xác của bà ta, chính là người đang ngồi trên tế đàn kia.

Lúc này, Bàn Tử, Ngô Tam Gia và những người khác đang ở dưới tò mò nghiên cứu.

Theo tình hình thông thường, cơ thể này sau khi mất đi linh hồn, tương đương với tử vong.

Chỉ là vị Tây Vương Mẫu này không biết rằng, năm xưa do cơ duyên xảo hợp, cảnh tượng đó đã bị không ít người nhìn thấy.

Khi linh hồn bà ta thoát ly thể xác, bị thế giới tinh thần bên trong vẫn ngọc dẫn dắt, gây ra dao động năng lượng, tạo nên một vầng hào quang năng lượng rực rỡ.

Giống như truyền thuyết về vũ hóa phi thăng.

Linh hồn bà ta trong làn mưa sáng tản mác, phá không bay đi, biến mất trong bóng tối.

Những người đó, tình cờ chứng kiến thần tích, cho rằng bà ta giống như Tây Vương Mẫu ban đầu, cũng là vũ hóa phi thăng.

Vì vậy, đã bảo tồn di thể bà ta một cách hoàn hảo, và sử dụng loại thuốc chống mục nát tốt nhất, khiến nó ngàn năm không mục, ngồi trên ghế đá dưới thiên thạch, bảo vệ nguồn nước quan trọng nhất của Tây Vương Mẫu quốc.

Mà con rắn cộng sinh đã được giải trừ, cũng không chết.

Mà nó sống trong hồ chứa nước dưới thiên thạch, dần dần trở thành Xà Mẫu.

Lớn lên thành một tồn tại khổng lồ như quái thú thời tiền sử.

Sau đó được cả tộc Tây Vương Mẫu quốc cung dưỡng, cho đến tận bây giờ.

Đến nay đã có mấy ngàn năm rồi.

Kể từ khi Tây Vương Mẫu quốc diệt vong, tộc Tây Vương Mẫu biến mất, con Xà Mẫu này liền ngủ say dưới đáy hồ.

Hẻm núi Vũ Lâm bên ngoài cũng bị đàn rắn cơ quan chiếm giữ.

Trên tế đài, Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Gia và Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử và những người khác chỉ cách vài mét, đang cẩn thận nhìn kỹ thi thể nữ ngồi trên ghế đá.

Phía sau cô ta, còn đứng hai bộ giáp vệ sĩ.

"Đây, chẳng lẽ chính là Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết sao?" Ngô Tam Gia hỏi.

Bàn Tử lắc đầu nói: "Tôi cảm giác không giống lắm.

Là nữ vương của Tây Vương Mẫu quốc, chết đi nhất định phải được táng phong quang, sao có thể ngồi ở đây?

Tôi thấy nói không chừng là một kẻ thế thân." "Có khả năng, tuy nhiên, bà ta đã ngồi ở đây, chắc chắn có điều gì đó, chúng ta cẩn thận thì hơn!" "Tam Thúc" Giải Liên Hoàn trầm giọng nói.

"Bàn Tử, súng của mày đâu, nhằm vào đầu cô ta mà bắn một phát chẳng phải sẽ biết ngay sao, quản cô ta có phải là Tống Tử hay không!

Một phát bạo đầu, đảm bảo cô ta không biến thi được!" Bàn Tử nhìn Phan Tử nói.

Tuy nhiên đề nghị này lập tức bị phủ quyết.

"Bàn Tử, tôi nói mày có thể đừng động một cái là rút súng được không?

Lỡ ở đây có thứ gì lợi hại, kinh động nó thì không hay đâu.

Hiện tại Tiểu Ca và Phong gia đều không có ở đây, chúng ta không chống đỡ nổi đâu!" Ngô Tam Gia phản đối.

Ánh đèn tập trung vào nữ thi, giống như bị phơi bày dưới ánh mặt trời gay gắt, toàn thân trên dưới, rõ ràng từng li từng tí.

Nữ thi tóc xanh, trên mặt cô ta phủ một lớp vật chất màu xanh xám giống như vôi, hẳn là có tác dụng chống mục nát.

Toàn thân trên dưới, được bao bọc trong bộ kim ti quần bào đính vô số ngọc phiến, bó chặt kín mít, không lộ một chút nào, chỉ có mặt và đôi tay lộ ra ngoài.

"Cái này nói không chừng thật sự là Tây Vương Mẫu đấy, mày nhìn cách ăn mặc này xem, người bình thường đâu có tư cách mặc như vậy!" Bàn Tử nói.

Bàn Tử nhìn bộ kim tương ngọc trụy quần bào trên người nữ thi, hai mắt sáng rỡ.

“Hắc hắc!

Cuối cùng cũng để Bàn gia ta nhìn thấy chút đồ tốt rồi, hóa ra mấy thứ này bà ta đều mặc trên người cả.” Nói rồi, hắn liền muốn đi qua.

Ngô Tam Gia vừa nghe lời này của Bàn Tử, liền biết hắn muốn ra tay, thế là lập tức kéo hắn lại, không cho hắn đi qua.

“Ai!

Ngây thơ, mày kéo tao làm gì?

Nếu mày cũng thấy thích rồi thì hai chúng ta cùng đi qua, đến lúc đó mỗi người một nửa, mày thấy được không?” Bàn Tử nói.

“A a ~, vị Bàn tiên sinh này, đúng là ham tiền không sợ chết mà, nơi thế này cũng dám làm loạn!” Hắc Hạt Tử cảm khái một cách khâm phục.

Sau đó hắn chiếu đèn pin vào những hoa văn dưới chân thi thể Tây Vương Mẫu, nói: “Thấy những hoa văn này không?

Bên trong có một khe hở cực nhỏ, hẳn cũng được bố trí cơ quan song song giống như phía trên!

Bất kể mày dùng súng bắn cô ta, hay đi qua, đều sẽ lập tức kích hoạt cơ quan!

Đến lúc đó, e rằng chúng ta đều phải vứt bỏ đồ mà chạy thôi!” “Ối trời, không ngờ con mụ này lại âm hiểm đến vậy, Bàn gia ta suýt chút nữa đã trúng kế của ả rồi!” Bàn Tử nhìn nữ thi, bực bội nói.

“Ở đây e rằng cũng chẳng có thứ gì giá trị nữa, vì Tây Vương Mẫu thi thể không thể động đậy được, vậy thì chi bằng cứ ở đây đợi Phong gia và Tiểu Ca bọn họ xuống vậy ~” Bàn Tử lại nói.

“Hoặc chúng ta đi xem xét xung quanh thêm một chút nữa?” Ngô Tam Gia lắc đầu: “Bàn Tử, mày đừng có nghĩ nữa, nào có ai lại đem

thứ quý giá cất vào hồ chứa nước ngầm chứ!

Hơn nữa, ở sa mạc, thứ đáng giá nhất là nước, mày nhìn xem, ở đây khắp nơi đều là bảo tàng ~" "Tam Thúc" Giải Liên Hoàn đi đến bên cạnh lối vào dưới vẫn thạch, ngay trên đỉnh đầu.

Chiếu đèn pin nhìn vào bên trong lối vào, lại đưa tay sờ vào vẫn thạch.

Chỉ thấy vẫn thạch này có màu sắc rất nhạt, giống như ngọc thạch, hơn nữa, khi sờ vào cũng có cảm giác giống như ngọc thạch, vô cùng ôn nhuận.

"Xem ra đây là một khối vẫn ngọc, những bộ kim lũ ngọc y trên người thi huyết, e rằng không thể tách rời mối quan hệ với vẫn ngọc này, hẳn là được chế tác từ vẫn ngọc!" "Tam Thúc" nói.

"Ồ?

Vậy thì nói như vậy, những phiến ngọc trên váy Tây Vương Mẫu, chính là cái này sao?" Bàn Tử nghe vậy, cũng đi đến.

Bám vào lối vào vẫn ngọc mà bóc tách.

Chỉ là chất liệu ngọc thạch cứng rắn, dùng tay không căn bản không thể lấy xuống.

Thế là, Bàn Tử rút ra một con dao, nhắm vào lối vào mà ra sức chặt.

"Khối ngọc lớn thế này, chúng ta khẳng định không thể mang đi được, tuy nhiên, chúng ta có thể đục một ít xuống mà, mang ra ngoài bán chắc cũng bán được không ít tiền đâu ~" Bàn Tử vừa đục vừa nói.

"Ai, tôi nói Bàn Tử cái tật xấu này của mày có sửa được không?

Ngọc mày đục xuống, đều vỡ nát không ra hình dạng gì, bán được cái chó gì tiền?

Mày hiện tại đã có mấy chục triệu, mấy trăm triệu gia sản rồi, còn muốn tính toán chút lợi lộc nhỏ nhặt này?" Ngô Tam Gia bực bội nói.

"À thì, Bàn gia ta tổng không thể ngồi không mà ăn hết của núi được chứ, tục ngữ nói khai nguyên tiết lưu mà, đã đến rồi, tổng phải lấy cái gì đó, bất kể nói thế nào, trộm không đi tay không mà!" Bàn Tử nói.

Lúc này, A Ninh dẫn theo người, sau khi lượn một vòng trong hồ nước, cũng đã đến tế đài.

Chương 374

Do bọn họ đông người, tế đài này tuy không nhỏ, nhưng cũng không thể chứa nổi nhiều người như vậy.

A Ninh chỉ dẫn theo vài người thân tín đi theo bậc đá lên.

Ngô Tam Gia chào hỏi: "A Ninh tiểu thư, cô cũng đến rồi." A Ninh gật đầu ra hiệu, sau đó nhìn Giải Liên Hoàn, hỏi: "Ngô Tam Gia, thi thể nữ kia, chẳng lẽ là Tây Vương Mẫu sao?

Chẳng lẽ ở đó có cơ quan nào?" Giải Liên Hoàn gật đầu: "Không sai, ở đó quả thật có cơ quan, tốt nhất là không nên động vào." "Đa tạ Ngô Tam Gia nhắc nhở, chúng tôi sẽ chú ý." A Ninh nói.

Sau đó, cô liền dẫn mọi người, ở một đống đá lộn xộn khác bên cạnh, dùng đá lấp đầy một khu vực, dùng để nghỉ ngơi.

Dù sao thì cứ ở trong nước mãi cũng không dễ chịu.

Người ai cũng sẽ bị ngâm đến sưng phù.

Bọn họ lần lượt đặt trang bị xuống, cởi quần áo vắt khô nước.

Lại đốt lên vài đống lửa, dùng để sưởi ấm.

Trong thế giới tinh thần, phân thân của Phong Nguyên Thanh sau khi chế phục Tây Vương Mẫu và một đám thủ hạ, đã tìm hiểu được không ít chuyện xa xưa từ bọn họ.

Nhưng theo tinh thần của bọn họ bị tổn thương, sau khi Phong Nguyên Thanh hỏi xong, linh hồn của họ bị một luồng hắc khí bùng phát, nhanh chóng nhấn chìm toàn bộ linh hồn, toàn bộ linh hồn đều trở nên mất trí.

Và theo hắc khí cuồn cuộn, linh hồn của những người này cũng

bắt đầu biến dị.

Vô số thứ hình thù kỳ quái mọc ra từ thể linh hồn, có cái giống như khối u, có cái giống như xúc tu, tràn đầy khí tức hỗn loạn, tà ác.

Phong Nguyên Thanh lập tức khóa chặt luồng khí tức này.

Anh phát hiện, điều này giống với luồng khí tức phát ra từ sâu thẳm bóng tối ở khu vực bị Thiên Cung trấn áp trong tiểu thế giới phía sau Cửa Đồng.

"Vậy, đây là khí tức vực sâu sao?!" Khí tức vực sâu không phải là thứ tốt lành, đó là một thế giới khác xâm nhập đến, có năng lực quỷ dị của sự sa đọa, tà ác.

Phong Nguyên Thanh lập tức điều động pháp lực, pháp lực Nguyên Thần ký thác vào phân thân ban đầu, hóa thành một dải lụa trắng thuần khiết, bao phủ tất cả mọi người, muốn trấn áp luồng hắc khí này.

Chỉ là luồng hắc khí này, đã quấn chặt quá sâu với linh hồn, tinh thần của họ, những hình thể biến dị kia, chính là do linh hồn của họ dị biến mà thành.

Bọn họ đều là những nhân vật từ mấy ngàn năm trước rồi, tức là luồng hắc khí này đã ẩn chứa trong linh hồn của họ mấy ngàn năm, sớm đã quấn chặt thành một thể.

"Không cứu được rồi!

Xem ra, đây chính là vận mệnh của các ngươi, có lẽ là cái giá của sự trường sinh mà các ngươi phải trả!" Phong Nguyên Thanh dùng toàn bộ pháp lực trấn áp sự khuếch tán của những luồng khí tức vực sâu tà ác này, hình thành một phong ấn.

Sau đó, tia phân thần này phá vỡ thế giới tinh thần, xuyên qua cánh cổng hư ảo, trở về thể xác Phong Nguyên Thanh.

Thế giới tinh thần bên trong tự thành một thể, cách biệt với thế giới bên ngoài, Phong Nguyên Thanh ở bên ngoài cũng không thể đồng bộ cảm nhận được tình hình bên trong.

Ngay khi tia phân thần này trở về, Phong Nguyên Thanh liền biết chuyện gì đã xảy ra bên trong.

Thế là, anh nói với Tiểu Ca: "Tình hình ở đây tôi đã nắm rõ rồi, tuy nhiên, đã xảy ra một chút sự cố, những người bên trong bị khí tức vực sâu ô nhiễm, đã không còn cứu được nữa!" "Cậu đừng đi vào nữa, tôi tự mình vào xem, thế giới tinh thần bên trong tuy không tệ, nhưng lại không thể giam giữ tôi!" "Cậu ở bên ngoài đợi tôi một lát, trông chừng thể xác của tôi, tôi đi rồi sẽ về ngay." Tiểu Ca nghe vậy, sắc mặt biến đổi vài phần, dường như có chút kỳ lạ về ý tứ trong lời nói của Phong Nguyên Thanh.

Những ký ức từng có cũng khôi phục vài phần, một số điều anh đã gặp phải trong thế giới tinh thần được hồi ức lại.

Bên trong quả thật như Phong Nguyên Thanh đã nói, vô cùng hiểm nguy.

Anh từng đến đây vài lần, chiến đấu với Thi Huyết Ôn Bà, sau đó tiến vào thế giới tinh thần, cuối cùng đều bị thương và mất trí nhớ khi ra ngoài.

"Được!" Tiểu Ca kiệm lời như vàng, chỉ thốt ra một chữ.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, sau đó, Nguyên Thần xuất khiếu, một bước bước ra, trực tiếp xuyên qua cánh cổng ánh sáng, tiến vào bên trong cánh cổng.

Tiểu Ca nhìn mà ngây người, một Phong Nguyên Thanh gần như y hệt, từ trong cơ thể anh ta bước ra.

Chỉ có trang phục có chút khác biệt, giống như đạo bào cổ trang.

Đương nhiên những thứ này đều do bản thân biến hóa mà ra.

Đây là một thế giới tinh thần rộng lớn, thực ra ban đầu chỉ có thể là linh hồn tinh thần thể mới có thể tiến vào.

Nhưng sau hàng vạn năm linh khí tẩy lễ, cũng đã xảy ra rất nhiều biến hóa thần dị.

Năng lượng tinh thần bên trong càng trở nên sâu dày, mênh mông, thế giới tinh thần cũng trở nên kiên cố, ổn định hơn.

Điều này đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, là một chuyện đại hảo sự.

Sức mạnh bản nguyên của thế giới tinh thần này, đối với tu luyện linh hồn, Nguyên Thần, đều có lợi ích to lớn, có thể trực tiếp luyện hóa mà không ảnh hưởng đến căn cơ bản thân.

Tóm lại, lợi ích rất nhiều.

Sau khi tiến vào thế giới tinh thần, Phong Nguyên Thanh lập tức cảm ứng được Tây Vương Mẫu và những người khác bị pháp lực phong ấn ở phía xa.

Theo khí tức, thân hình Phong Nguyên Thanh biến hóa, tinh di đấu chuyển trong thế giới tinh thần trong chốc lát.

Rất nhanh, Phong Nguyên Thanh đã đến được Dao Trì Tiên Cảnh hư ảo này.

Theo việc Tây Vương Mẫu và những người khác bị trấn áp, cảnh tượng ở đây đã trở nên ngày càng hư ảo hơn.

Và trong quả cầu ánh sáng phong ấn, những bóng người phát ra hắc khí kia vẫn đang không ngừng giãy giụa.

Chỉ là lúc này, tất cả đã bị hắc khí vực sâu thôn phệ lý trí của bản thân, tất cả đều hóa điên cuồng.

Hơn nữa, những luồng hắc khí này dường như còn đang hòa lẫn vào nhau, giống như nuôi cổ vậy.

Đặc biệt là vị Tây Vương Mẫu kia, lúc này đã hình thành một con quái vật có mấy chi tay chân và đầu lâu.

Giống như mấy thể xác ghép nối hòa nhập lại với nhau.

Theo việc không ngừng hòa nhập, màn chắn phong ấn cũng bắt đầu gợn sóng ánh sáng, không chống đỡ được bao lâu nữa.

Biết luồng hắc khí vực sâu này không dễ chọc, Phong Nguyên Thanh không dám coi thường, trực tiếp tế ra thủ đoạn mạnh nhất.

Một đạo Thái Dương Chân Hỏa kích động mà ra, xuyên vào trong màn chắn phong ấn.

Thái Dương Chân Hỏa hoành hành cuồng bạo.

Liên tục va chạm với hắc khí vực sâu, bùng nổ từng trận tiếng nổ.

Phong Nguyên Thanh vung ra một đạo pháp lực, gia cố phong ấn.

Sau đó, tăng cường hỏa lực, Thái Dương Chân Hỏa bùng cháy.

Thái Dương Chân Hỏa, chính là Dương Cực Chi Hỏa.

Cuồng bạo, dương cương, chí nhiệt, thiêu đốt, bạo liệt, quang minh v.v., đều là những thuộc tính mà nó có.

So với hắc khí vực sâu, có thể nói là một loại sức mạnh hoàn toàn đối lập.

Hai bên vừa chạm vào liền bùng nổ dữ dội.

Nhưng những luồng hắc khí vực sâu này, chỉ là những phù bình vô căn, còn Thái Dương Chân Hỏa này, vẫn có Phong Nguyên Thanh ở phía sau cung cấp.

Sau một hồi tiêu hao, luồng hắc khí vực sâu kia, rất nhanh đã bị

Thái Dương Chân Hỏa luyện hóa, triệt để tiêu diệt.

Hắc khí dần tan biến, Tây Vương Mẫu và những người bị hắc khí vực sâu thôn phệ đồng hóa kia, cũng bị luyện thành năng lượng tinh thần thuần túy, phản bổ trở lại vào thế giới tinh thần này.

"Ai, không ngờ, còn có màn này!" "Cái bố cục xâm lấn của vực sâu này xem ra rất sâu rộng!

Đằng sau những phép trường sinh này, đều có thể nhìn thấy bóng dáng của chúng!" Ngay sau đó, toàn bộ Dao Trì Tiên Cảnh rung lắc sắp đổ.

Xung quanh không ngừng xuất hiện những khe nứt đen kịt, toàn bộ cũng trở nên hư ảo.

Không lâu sau, toàn bộ Dao Trì Tiên Cảnh liền biến mất không còn dấu vết.

Xung quanh chỉ còn lại một vùng tối đen, và những điểm sáng lấp lánh ở nơi xa xôi.

Chương 375

Cảnh giới hư ảo này, vốn là ảo cảnh do Tây Vương Mẫu và những người khác dựa trên bản thân mà kiến tạo nên.

Hiện tại Tây Vương Mẫu và những người khác đều đã chết, ảo cảnh cũng không thể duy trì được nữa.

Phong Nguyên Thanh lắc đầu, sau đó, xuyên phá thế giới tinh thần này, trở về thể xác.

Tiểu Ca thấy Phong Nguyên Thanh trở về, liền đi tới hỏi: "Thế nào?" "Đã giải quyết xong, yên tâm đi." Phong Nguyên Thanh nói, "Cậu đợi tôi thêm một lát nữa, sau đó chúng ta có thể trở về rồi." Sau đó, Phong Nguyên Thanh ngưng tụ pháp lực thành từng phù văn, đánh vào khắp các vị trí bên trong vẫn ngọc.

Tốc độ của Phong Nguyên Thanh rất nhanh, lượng lớn pháp lực phù văn bay ra, tự động phân liệt có trật tự trong toàn bộ vẫn ngọc, hình thành vô số nút thắt.

Các nút thắt phù văn, tạo thành một trận pháp, bao trùm toàn bộ vẫn ngọc.

Vô số phù văn, chiếm cứ khắp các vị trí bên trong vẫn ngọc, hình thành các nút thắt.

Pháp lực thông qua phù văn liên kết với nhau, hình thành một trận pháp xuyên thấu toàn bộ vẫn ngọc.

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh dẫn pháp lực, toàn bộ trận pháp liên kết thành một thể, trận pháp thành hình.

Đây không phải là trận pháp cao thâm gì, chỉ là một trận pháp luyện hóa đơn giản, có thể nhanh chóng luyện hóa các linh vật cỡ lớn.

So với việc pháp lực truyền thống từ từ cọ rửa, thì cách này vừa nhanh vừa hiệu quả.

Sức mạnh của trận pháp đang nhanh chóng luyện hóa khối vẫn ngọc khổng lồ này.

Chỉ là thể tích vẫn ngọc rất lớn, cần phải tốn một chút thời gian.

Khi luyện hóa hoàn tất, chỉ cần Phong Nguyên Thanh dùng pháp lực dẫn động, là có thể thu nhỏ kích thước khối thiên thạch này, sau đó mang đi.

Bên trong vẫn ngọc, vô số nút thắt phù văn, liên kết với nhau, pháp lực của Phong Nguyên Thanh nhanh chóng thẩm thấu ra bốn phương tám hướng, khắc lên toàn bộ khối vẫn ngọc dấu ấn pháp lực của anh.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Làm xong một loạt bố trí, Phong Nguyên Thanh nói với Tiểu Ca.

Tiểu Ca gật đầu, sau đó hai người liền quay trở lại theo đường cũ.

Dọc đường, Phong Nguyên Thanh còn thu thập những tấm ván quan tài vương vãi xung quanh, cho vào không gian giới chỉ.

Toàn bộ không gian bên trong vẫn ngọc, đã được anh dọn dẹp sạch sẽ, không còn chút tạp vật nào của người ngoài nữa.

Quay lại lối vào lúc đến, hai người trước sau, từ trong động rơi xuống.

Tiểu Ca động tác tiêu sái, bám vào lối vào, một cú lộn người tiếp đất đẹp mắt để trở lại tế đài.

Còn Phong Nguyên Thanh thì từ từ hạ xuống, như tơ liễu theo gió, nhẹ nhàng đáp đất.

Động tĩnh tiếp đất của Tiểu Ca không nhỏ, Hắc Hạt Tử, Giải Liên Hoàn và những người khác đang ngồi trên tế đài nghỉ ngơi đều giật

mình tỉnh dậy.

Ngô Tam Gia đang nhắm mắt dưỡng thần cũng bị tiếng Tiểu Ca tiếp đất làm cho giật mình, mở mắt nhìn qua, lập tức kinh hỉ nhìn hai người từ trong vẫn ngọc đi xuống.

"Tiểu Ca, Phong gia, hai người về rồi?" "Ừm ~" Tiểu Ca trầm mặc gật đầu.

"Chuyến này của tôi đã xong việc nhà, các bạn còn có chuyện gì không?

Nếu không có thì nghỉ ngơi một lát, rồi có thể trở về rồi ~" Phong Nguyên Thanh nói với mọi người.

Hắc Hạt Tử đối với điều này tự nhiên là vô vị, hắn chỉ là nhận tiền làm việc, đến đây làm cố vấn.

Cuộc tranh giành này, dễ dàng hoàn thành như vậy, hắn sao lại không vui chứ.

Vương Bàn Tử không tìm thấy bảo bối gì trong cung điện Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết này, trong lòng vẫn có chút không cam tâm, nhưng cũng không còn cách nào, hầu hết những nơi quan trọng ở đây, cơ bản đều đã xem qua, không có bảo bối gì.

Dù sao thì đây chỉ là hệ thống chứa nước ngầm, nói khó nghe một chút, chính là cống thoát nước.

Ai lại đem bảo bối cất dưới cống thoát nước chứ?

Bàn Tử chỉ có thể tự an ủi mình: tuy không có bảo bối, nhưng chuyến này, A Ninh mời hắn ra tay, ít nhiều cũng kiếm được không ít rồi.

Còn Giải Liên Hoàn thì vốn là do Lục Tượng Đái, đã hiểu rõ một số chuyện năm xưa, đến đây tìm kiếm manh mối Trần Văn Cẩm.

Hiện giờ bản thân Trần Văn Cẩm cũng đã gặp, thậm chí cả di chứng sau khi dùng Thi Miết Đan cũng đã được giải trừ, còn sẽ quay trở lại bên họ để cùng thực hiện đại kế đối phó "nó".

Có thể nói chuyến này đã hoàn thành viên mãn.

Giải Liên Hoàn giả vờ suy nghĩ một lát, liền đồng ý.

"A?

Vậy là kết thúc rồi sao?" Ngô Tam Gia có chút ngơ ngác.

Cậu ta trên đường đi, có thể nói là thuận nước đẩy thuyền, đi theo đội ngũ, bình yên vô sự, mọi nguy hiểm đều được Phong Nguyên Thanh giải quyết.

Có thể nói so với hành trình thám hiểm của người bình thường, thì dễ dàng hơn không biết bao nhiêu lần.

Gần như không hề trải qua bao nhiêu nguy hiểm.

Chỉ là như vậy, cũng thiếu đi hiệu quả rèn luyện, sự trưởng thành của Ngô Tam Gia, còn cần nhiều gian truân hơn nữa.

Nếu không, với trạng thái hiện tại của cậu ta, mười mấy năm sau, cũng không thể trưởng thành thành "Tà Đế" tâm ngoan thủ lạt trong Sa Hải.

Kế hoạch Cửu Môn đối kháng "nó", theo tiến trình của kế hoạch, Ngô Tam Gia sớm muộn gì cũng sẽ biết.

Lúc đó, cậu ta sẽ biết, mình từ khi sinh ra đã bị sắp đặt vận mệnh, chính là để làm một "Tề Vũ" khác, để mê hoặc "nó".

Cả đời đều sống dưới cái bóng của "Tề Vũ".

Điều này đối với cậu ta mà nói, quá tàn khốc, nếu không nhanh chóng trưởng thành, cậu ta e rằng sẽ không chịu nổi.

Với thực lực của Phong Nguyên Thanh hiện tại, trên thế giới này, những thứ hữu dụng đối với Phong Nguyên Thanh đã không còn nhiều nữa.

Vì vậy Phong Nguyên Thanh dự định tiếp theo, sẽ tập trung vào việc tìm kiếm các cổ mộ để đánh dấu, nâng cao thực lực.

Chuyện của Cửu Môn và những người khác, anh sẽ không can thiệp quá nhiều nữa.

Thiên mệnh sẽ để cho những tình tiết bị Phong Nguyên Thanh can thiệp đi chệch hướng tự quay trở lại đúng quỹ đạo của mình.

Anh nhiều nhất chỉ thỉnh thoảng cung cấp một số trợ giúp vào những thời khắc then chốt.

Chỉ cần tồn tại như một nền tảng là được rồi.

Tiểu Ca đi đến một bên ngồi xuống, mọi người cũng tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phong Nguyên Thanh đi đến bãi đá lộn xộn dưới vách đá không xa, nhóm A Ninh đang vây quanh ở đó nghỉ ngơi.

Thấy Phong Nguyên Thanh đi tới, A Ninh lập tức đứng dậy đón.

“Phong tiên sinh, ngài về rồi?” A Ninh nói.

“Thế nào rồi, chuyến này của các cô có thu hoạch gì không?

Những thứ Cừu Đức Khảo cần, đã tìm thấy hết chưa?” Phong Nguyên Thanh tiện tay bố trí một trận pháp cách âm rồi hỏi.

“Chỉ tìm thấy một phần, nhưng hẳn cũng đủ để giao nộp rồi.” A Ninh cúi đầu nói.

Thu hoạch của chuyến thám hiểm lần này, cũng chỉ có những thứ nghi là đan dược trên tinh bàn đá kia.

Còn lại, cũng chỉ là một số đoạn ghi hình và ảnh chụp.

Dù sao thì đây cũng là nơi quan trọng nhất của Tây Vương Mẫu cung, là thu hoạch duy nhất.

"Ừm, những thứ này, ông ta cũng không nghiên cứu ra được gì đâu." Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

"Tuổi tác ông ta đã lớn như vậy, không sống được mấy năm nữa, e rằng đã sốt ruột rồi.

Tuy lần trước ông ta có được vài viên đan dược, nhưng những viên đan dược đó chỉ là rèn luyện và điều hòa cơ thể ông ta, nâng cao một chút thể chất, từ đó đạt được hiệu quả kéo dài tuổi thọ, có thể sống thêm vài năm, nhưng không phải là trường sinh thật sự." "A?

Chương 376

Thì ra là vậy sao?" A Ninh tuy ngạc nhiên, nhưng lại có vài phần trong dự đoán.

Thế giới này đến cả sức mạnh siêu phàm cũng gần như tuyệt tích, làm gì còn có chuyện thần kỳ trực tiếp kéo dài tuổi thọ chứ.

"Sau chuyến trở về lần này, cô cũng phải chú ý một chút, khi thực hiện nhiệm vụ nào cũng phải cẩn thận hơn.

Thế giới hiện tại đã khác xưa, linh khí khôi phục, siêu phàm quật khởi, đã đến.

Chẳng bao lâu nữa, sẽ ảnh hưởng toàn diện đến thế giới, cuộc sống của người bình thường cũng sẽ bị phá vỡ!" Phong Nguyên Thanh dặn dò A Ninh.

"Cái gì?

Linh khí khôi phục?

Siêu phàm quật khởi?

Cái này… đều là thật sao?" A Ninh có chút khó tin.

Tuy đã từng gặp không ít sự kiện linh dị trong cổ mộ, nhưng điều này dù sao cũng rất xa vời với người bình thường, cô nhất thời vô cùng chấn động.

Đây sẽ là một biến cố long trời lở đất, ảnh hưởng toàn thế giới, trật tự hiện tại đều có thể bị lật đổ.

"Phương Đông có cương thi, quỷ quái, tu sĩ, phương Tây tự nhiên cũng sẽ có những tồn tại tương tự, ma pháp, đấu khí, hấp huyết quỷ, người sói, v.v., đều có khả năng tồn tại." "Những điều này cô về cũng

có thể nói cho Cừu Đức Khảo." A Ninh ngước đầu, nhìn vào mắt Phong Nguyên Thanh.

Ánh mắt Phong Nguyên Thanh sâu thẳm như tinh hà.

Phong Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Phương Tây cũng tồn tại sức mạnh siêu phàm, mà còn không yếu!

Khâu Đức Khảo là người phương Tây, sức mạnh siêu phàm của phương Tây càng thích hợp với ông ta, sự khác biệt văn hóa Đông Tây rất lớn, không phải ông ta học mấy chục năm là có thể hiểu được!

Sức mạnh của tu sĩ, điển tịch Đạo kinh, ngay cả người bản địa An Lạc cũng rất khó hiểu, rất nhiều thứ không nói rõ được, thì làm sao mà hiểu nổi.

Huống hồ, tìm kiếm thuật trường sinh trong mộ người chết, thật sự là quá ngu xuẩn!" Phong Nguyên Thanh mang theo một tia trào phúng khinh miệt nói. "Sau khi cô về, nếu ông ta bảo cô đi tìm di tích sức mạnh siêu phàm phương Tây, cô có thể trực tiếp từ chối, cứ nói là tôi nói." "Còn nếu vẫn tiếp tục tìm kiếm thuật trường sinh ở An Lạc, thì không thành vấn đề, có thể tiếp tục ~" Phong Nguyên Thanh nói tiếp. "Dù sao, với thực lực của tôi, trong cảnh nội An Lạc, thậm chí toàn thế giới, nếu tôi xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất!" Phong Nguyên Thanh nói không chút khách khí.

Sự tự tin này của anh ấy là có cơ sở.

Ngay cả khi có một số lão cổ đổng tồn tại, nhưng dưới sự tiêu ma của mạt pháp, còn có thể giữ được bao nhiêu thực lực thì rất khó nói.

Huống chi, anh tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí, lại còn thao túng Thái Dương Chân Hỏa.

Về mặt pháp thuật có Thất Thập Nhị Địa Sát pháp thuật, bao quát mọi phương diện, vừa quảng bác lại vừa thâm ảo.

Nền tảng thâm hậu, không phải tu sĩ bình thường có thể sánh được.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại lấy ra một tấm ngọc phù, đưa cho A Ninh. "Tấm ngọc phù này, cô hãy giữ kỹ bên mình, đừng rời thân." Phong Nguyên Thanh nói, tấm ngọc phù này bên trong phong ấn mấy đạo công kích của tôi. "Nếu gặp kẻ địch không đánh lại được, không thể chạy thoát, có thể phóng thích công kích!" "Cô nhỏ một giọt máu vào, là có thể thiết lập liên hệ, đến lúc đó, tâm thần dẫn dắt, là có thể phát động công kích ~" A Ninh nhìn Phong Nguyên Thanh, nhất thời mặt có chút nóng bừng.

Cô nhớ lại từ lần đầu tiên gặp Phong Nguyên Thanh cho đến bây giờ.

Cô luôn cảm thấy Phong Nguyên Thanh có ý với mình, cũng không biết có phải là ảo giác hay không.

Nếu không, Phong Nguyên Thanh đâu cần đối tốt với cô như vậy.

Nhưng Phong Nguyên Thanh vẫn luôn không nói, bản thân cô cũng không tiện nói ra.

Cô có chút muốn hỏi, nhưng lại không thể thốt nên lời.

Dù sao, một trong ba ảo giác lớn của đời người chính là: hắn thích mình!

Phong Nguyên Thanh thấy A Ninh má nóng bừng, nhìn ra tâm tư của cô.

Thế là trực tiếp một tay ôm cô vào lòng. "Biết tại sao tôi lại giúp cô như vậy không?

Đương nhiên là vì tôi đã nhìn trúng cô ~" Phong Nguyên Thanh bá đạo nói.

Thuận tay lại thêm một đạo huyễn trận. "Ưm ~" A Ninh khẽ kêu một tiếng.

Cô nhìn Phong Nguyên Thanh ở ngay gần mình, cao lớn anh tuấn, khí chất phi phàm, trong lòng kỳ thực vô cùng vui vẻ.

Dù sao, người đàn ông vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ như vậy, là vô cùng hiếm thấy.

Cô lập tức luân hãm.

Cô cũng đưa hai tay ra, ôm chặt lấy eo Phong Nguyên Thanh, vùi mặt vào lòng anh.

Ôm một lúc lâu, mới buông ra.

Phong Nguyên Thanh từ khi tu luyện đến bây giờ, chỉ mới vài năm thời gian, đã đạt đến độ cao như ngày nay.

Không như những lão quái tích niên kia, tu luyện mấy trăm ngàn năm, trong lòng đã sớm không còn khao khát tình ái, chỉ một lòng tu luyện.

Phong Nguyên Thanh mới hơn hai mươi tuổi, rất nhiều thứ còn chưa trải nghiệm qua, làm sao có thể tùy ý từ bỏ chứ.

Người ta nói hồng trần luyện tâm, phải từng cầm lên, mới có thể buông xuống.

Nếu bây giờ chỉ một lòng tu đạo, thì có khác gì một cỗ máy vô tình chứ?

Mấy giờ sau, mọi người đều đã nghỉ ngơi gần xong.

Hơn nữa, trong hang đá ngầm này hơi nước quá nặng, lạnh lẽo ẩm ướt, lại tối tăm áp lực, ở lâu không tốt cho cả thân lẫn tâm.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền gọi tất cả mọi người dậy, chuẩn bị quay về. "Tam thúc," Giải Liên Hoàn đi tới hỏi: "Phong tiên sinh,

tiếp theo chúng ta đi đường nào?

Quay về đường cũ e là không được, ở đó quá nhiều huyết thi, huống hồ, còn có đám người của Hắn Ba, chắc chắn rất căm hận chúng ta, đến lúc đó bị đâm sau lưng thì không hay đâu!" "Yên tâm, đi theo tôi, còn có lối ra khác." Phong Nguyên Thanh nói.

Trận mưa lớn mấy chục năm mới có một lần ở sa mạc này, trước đó đã đổ một trận, bây giờ trận mưa này cũng đã dần nhỏ lại, sắp tạnh rồi.

Dòng chảy ở các kênh nước đều không lớn.

Chỉ cần đi ngược dòng nước dọc theo kênh nước, là có thể tìm thấy lối ra.

Còn Phong Nguyên Thanh dựa vào thần thức, tìm được một lối ra gần nhất, nước nông nhất và an toàn nhất.

Phong Nguyên Thanh phân ra một đạo phân thân, trong nháy mắt thay thế bản thể, không ai phát hiện.

Bản thể thì ẩn thân chờ đợi tại chỗ cũ.

Đợi khi đoàn người đi xa, mới thu vẫn ngọc đi.

Dù sao, nơi vẫn ngọc tọa lạc cũng là trụ cột chống đỡ cả không gian ngầm này.

Một khi vẫn ngọc biến mất, rất có khả năng đá và đất phía trên sẽ sụp xuống.

Phân thân dẫn đầu đoàn người đi ngược dòng nước theo kênh, rẽ qua bảy tám khúc cua, tiến vào một con đường giếng khô cạn.

Dọc theo đường giếng tiếp tục tiến lên, sau vài giờ xuyên hành, mọi người cuối cùng cũng đến được vị trí lối ra.

Đây là một vị trí địa thế khá cao trong hẻm núi rừng mưa, mực

nước không nhấn chìm nơi này.

Mọi người tìm thấy một con đường, leo ra khỏi lòng chảo, quay lại vách đá, đi nửa vòng quanh rìa lòng chảo, trở về nơi đỗ xe.

Chương 377

Nghỉ ngơi tại khu cắm trại tạm thời này.

Còn Phong Nguyên Thanh trong thời gian này, thì điều khiển trận pháp, gia tốc luyện hóa vẫn ngọc.

Sau vài giờ luyện hóa, pháp lực hoàn toàn thẩm thấu vào vẫn ngọc.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh đánh lên ấn ký Nguyên Thần, hoàn toàn luyện hóa khối vẫn ngọc khổng lồ này.

Anh vươn tay vẫy một cái.

Khối vẫn ngọc khổng lồ phía trên đầu, trong vài giây cực tốc thu nhỏ, biến thành một khối đá lớn bằng nắm tay.

Phong Nguyên Thanh thu nó vào không gian hệ thống.

Sau đó, đánh ra mấy đạo pháp lực, gia cố khoang rỗng trên đỉnh hang, khiến nó không sụp đổ.

Vị trí của vẫn ngọc, thậm chí là trung tâm của lòng chảo, có thể nói, cả một vùng rừng mưa phía trên, đều dựa vào khối vẫn ngọc này để chống đỡ.

Lúc này vẫn ngọc đã mất, để lại một khoang rỗng lớn như vậy, chẳng bao lâu nữa sẽ sụp đổ.

Vậy thì khu rừng mưa đất ngập nước duy nhất trong sa mạc này, coi như là bị hủy, thật sự có chút đáng tiếc.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh thi triển Đảm Sơn chi thuật, di chuyển một lượng lớn đá từ bốn phía, dùng Chỉ Hóa chi thuật, làm mềm và biến hình đá, tạo ra một kết cấu khung lớn, chống đỡ khoang rỗng phía trên, đồng thời làm cứng đất bùn trên đỉnh thành đá, khiến

nó không sụp đổ.

Làm xong tất cả những điều này, Phong Nguyên Thanh cúi đầu nhìn, phát hiện Xà Mẫu vẫn luôn ngủ say dưới đáy nước, đột nhiên có động tĩnh.

Chắc là do vẫn ngọc biến mất.

Nó đã sống ở đây mấy nghìn năm, chịu ảnh hưởng của năng lượng vẫn ngọc tản mát, sớm đã quen rồi.

Lúc này vẫn ngọc bị thu đi, nó lập tức cảm thấy vô cùng không thích nghi.

Thế là từ giấc ngủ say tỉnh lại, muốn xem thử tình hình thế nào.

Cổ đô ~ cổ đô ~ "Roạt ~ roạt roạt ~" Hồ nước ngầm vốn tĩnh lặng, đột nhiên sóng cuộn trào, phá vỡ sự yên bình ban đầu.

Sóng lớn vỗ bờ, bọt nước khổng lồ bắn tung tóe, vỗ vào vách đá và những tảng đá bên bờ.

Một cái đầu rắn khổng lồ như chiếc ô tô nhỏ, đột nhiên chui ra từ dưới nước.

Tiếp đó là thân thể, uốn lượn dưới nước, từ bùn lầy, đá vụn dưới đáy hồ trồi lên.

Một đôi mắt dọc khổng lồ mở to, giống như hai chiếc đèn pha lớn.

Trong mắt phát ra ánh sáng u u.

Hướng về Phong Nguyên Thanh khẽ thè lưỡi. "Xà Mẫu!" Phong Nguyên Thanh nhìn Xà Mẫu trồi đầu ra khỏi nước và đang nhìn chằm chằm vào mình, trầm ngâm nói.

Hình tượng của Xà Mẫu này, đã có sự khác biệt rất lớn so với những loài rắn bên ngoài.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu, đã mọc ra hai cục u nhô lên.

Ánh mắt Phong Nguyên Thanh chuyển động, nhìn về phía thân rắn chìm trong nước, rất nhanh phát hiện, ở phía trước và sau bụng nó, cũng có bốn cục u khá rõ ràng.

Đây là dấu hiệu rắn hóa giao.

Sừng trên đỉnh đầu, và bốn chân dưới bụng, đã đang trong giai đoạn thai nghén, sau khi trưởng thành theo thời gian, sẽ dần dần lột xác thành Giao Long. "Xem ra con Xà Mẫu này, đã bắt đầu hóa giao rồi." Phong Nguyên Thanh nghĩ, con rắn ở Tháp Mộc Đà này, so với rắn bên ngoài, trí lực rõ ràng cao hơn rất nhiều.

Loài rắn ở đây, con đực có thể dựa vào mào trên đỉnh đầu, mô phỏng âm thanh nói chuyện của con người, hơn nữa còn rất tinh vi, nếu không tận mắt thấy, căn bản khó mà phân biệt được.

Hơn nữa còn biết bày binh bố trận, xua đuổi con mồi, biết trộm xác chết để ấp trứng rắn.

Trong quần thể rắn, số lượng rắn cái rất ít, hơn nữa thể hình khổng lồ, trí lực tất nhiên cũng không kém rắn đực.

Hiển nhiên Xà Mẫu này, càng là tinh anh trong số đó.

Trong hồ sâu dưới lòng đất này, quanh năm suốt tháng hưởng thụ năng lượng tinh thần từ vẫn ngọc tẩm bổ, tiếp xúc gần gũi, lúc này e rằng đã không kém trí tuệ của một người trưởng thành rồi.

Bản thân Xà Mẫu là loài thú, cảm nhận nguy hiểm rất nhạy bén.

Nó nhìn Phong Nguyên Thanh trước mắt, tuy rằng chỉ nhỏ bé một chút, dường như rất bình thường, nhưng trực giác nguy hiểm của nó vẫn luôn cảnh báo.

Do đó nó không dám hành động khinh suất, chỉ yên lặng nhìn chằm

chằm Phong Nguyên Thanh.

Nó mở rộng miệng, phát ra một tiếng gầm rít đầy vẻ đe dọa.

Chỉ thấy trong cái miệng há to của nó, mọc đầy răng nanh sắc bén, hoàn toàn khác biệt so với loài rắn thông thường.

Âm thanh càng khác biệt một trời một vực, loài rắn thông thường không thể gầm rít, chỉ có thể "xì xì ~".

Phong Nguyên Thanh nhìn Xà Mẫu, dùng Nguyên Thần truyền ra dao động ý niệm, trực tiếp truyền lời mình muốn nói vào não hải của Xà Mẫu.

Như vậy, cho dù ngôn ngữ bất đồng, cũng có thể trực tiếp hiểu rõ ý tứ của đối phương. "Ngươi là Xà Mẫu bảo vệ Tây Vương Mẫu mẫu quốc phải không?

Ngươi đã sống ở đây bao lâu rồi?" "Xì xì?" Xà Mẫu nghiêng đầu, lắc lư qua lại, phát ra một tràng tiếng "xì xì" nhẹ, dường như đang hỏi xung quanh ai đang nói chuyện.

Thân rắn khổng lồ uốn lượn, khuấy động dòng nước, vỗ ra từng đợt sóng.

Thấy động tác của Xà Mẫu, Phong Nguyên Thanh lập tức hiểu ra, trí thông minh của Xà Mẫu này đã đạt đến trình độ người trưởng thành, hơn nữa còn rất thông minh. "Đừng nhìn nữa, là ta đang nói chuyện với ngươi đây ~" Phong Nguyên Thanh mở miệng phát ra âm thanh.

Đầu rắn khổng lồ lập tức quay về phía Phong Nguyên Thanh, lưỡi rắn khẽ thè ra.

Trong đôi mắt dọc khổng lồ, Phong Nguyên Thanh nhìn ra một tia tò mò mang tính nhân hóa.

Phong Nguyên Thanh phân ra một tia thần niệm, tiến vào não hải của Xà Mẫu.

Xà Mẫu mơ mơ màng màng, không kháng cự. "Xì xì? (Ngươi là nhân loại?

Lâu lắm rồi không gặp ~)" Phong Nguyên Thanh thông qua thần niệm, trực tiếp hiểu được ý tứ của Xà Mẫu.

Thế là cũng thông qua thần niệm phát ra dao động. "Không sai, Tây Vương Mẫu mẫu quốc đã diệt vong rất nhiều năm rồi.

Ngươi ở đây một mình sao?" "Đúng vậy, từ khi ta có ký ức, ta đã luôn ở đây, mỗi ngày có người cho ta ăn ngon, ta cũng lười biếng không muốn động đậy ~" Ý niệm của Xà Mẫu vui vẻ đáp lại.

Nó vẫn luôn sống dưới đáy hồ, tuy mỗi ngày đều ăn no uống đủ, nhưng từ trước đến nay chưa từng có ai có thể giao lưu với nó.

Bây giờ cuối cùng cũng gặp được một người, nó tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Toàn bộ con rắn bắt đầu lắc đầu nguầy nguậy, khuấy động từng đợt sóng nước. "Đã lâu rồi không có ai cho ngươi ăn phải không?

Bây giờ ngươi còn muốn tiếp tục ở lại đây không?" Phong Nguyên Thanh hỏi. "Ưm ~, đúng vậy, lâu rồi không ăn cơm, đói quá ~" "Ta có ít đồ ăn đây, ngươi có muốn ăn không?" Phong Nguyên Thanh hỏi. "Muốn, muốn chứ ~" Xà Mẫu phát ra một tràng tiếng rít vui vẻ, sau đó tiến gần Phong Nguyên Thanh, há to miệng.

Đợi được cho ăn ~ Trong miệng rắn, lại không có mùi khó chịu nào, có lẽ liên quan đến việc nó sắp tiến hóa thành giao long, hoặc có lẽ là quá lâu không ăn gì, mùi trong miệng đã phai nhạt rồi.

Chương 378

Phong Nguyên Thanh cười cười, từ không gian trữ vật lấy ra một ít Ích Cốc Đan.

Loại đan dược này, ăn một viên, là có thể mấy ngày không cần ăn cơm.

Trong đan dược ẩn chứa lượng lớn năng lượng cô đặc và chất dinh dưỡng, sau khi ăn vào, sẽ từ từ phóng thích, cho đến khi dược hiệu tiêu hao hết.

Dựa theo thể hình lớn như vậy của Xà Mẫu, lượng thức ăn chắc chắn không nhỏ.

Thế là Phong Nguyên Thanh lấy ra bảy tám bình, mỗi bình có mười viên.

Mở tất cả ra, toàn bộ đổ vào miệng Xà Mẫu.

Xà Mẫu ngẩng đầu, một ngụm nuốt đan dược xuống.

Rất nhanh, dược lực của đan dược phóng thích ra.

Xà Mẫu lập tức cảm thấy no rồi. "No quá ~" Ý niệm của Xà Mẫu nói. "Vậy ngươi có muốn theo ta đi không?

Sau này mỗi ngày đều có đồ ăn ngon, hơn nữa nhìn bộ dạng của ngươi, sắp tiến hóa rồi, theo ta, ta sẽ giúp ngươi tiến hóa thành Giao Long, sau này tiến hóa thành Chân Long cũng có cơ hội đó nga ~" Phong Nguyên Thanh phát ra dao động ý niệm ôn hòa, thử dụ dỗ Xà Mẫu này.

Xà Mẫu này tuy có trí thông minh của người trưởng thành, nhưng lại chưa đủ kinh nghiệm, tâm trí vẫn chưa trưởng thành như người lớn.

Nhưng, cứ cô độc ở trong hồ nước ngầm sâu trong sa mạc này, thì quá lãng phí.

Rắn như vậy đều là một con rắn sắp tiến hóa thành Giao Long, Phong Nguyên Thanh đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Phong Nguyên Thanh thử dụ dỗ, có thể nuôi một con rồng, đây là một sự dụ hoặc rất lớn.

Ngay cả tiên nhân ở Thượng giới, e rằng cũng không có mấy ai có cơ hội này.

Xà Mẫu nghiêng đầu, lắc đầu nguầy nguậy, như đang suy nghĩ. "Thật sao?

Ta ở đây cũng chán rồi, vậy ta sẽ theo ngươi, nói rồi đó, ngươi phải cho ta ăn ngon đó nha ~" Ý niệm của Xà Mẫu nói.

Phong Nguyên Thanh lộ ra nụ cười thấu hiểu. "Được, ngươi đưa đầu qua đây, chúng ta ký kết một khế ước ~" Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó Xà Mẫu cẩn thận từng li từng tí đưa đầu qua.

Phong Nguyên Thanh vươn lòng bàn tay, ấn lên trán Xà Mẫu, một cảm giác tinh tế ôn nhuận thanh lương truyền đến, không giống sự lạnh lẽo băng giá của loài rắn thông thường.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh thông qua Ngự Thú Không Gian, ký kết một khế ước bình đẳng với Xà Mẫu.

Xà Mẫu không kháng cự, khế ước thành lập.

Phong Nguyên Thanh ý niệm vừa động, thu Xà Mẫu vào Ngự Thú Không Gian.

Ngự Thú Không Gian của Phong Nguyên Thanh rất lớn, trước đây bên trong chỉ chứa mấy con cương thi, chỉ dùng một phần rất nhỏ.

Sau khi Phong Nguyên Thanh thu Xà Mẫu vào, trong Ngự Thú Không Gian, rất nhanh tự động hình thành một vùng địa hình thung lũng hồ nước khổng lồ.

Bên cạnh hồ nước, còn có một khu đất trống rộng lớn, phía trên phủ đầy cát mềm mại và một số đá vụn nhỏ.

Thung lũng xanh tươi um tùm, nước hồ trong vắt, sơn thanh thủy tú.

Xà Mẫu trực tiếp được thả vào hồ nước.

Nó từ trước đến nay chưa từng thấy cảnh sắc nào đẹp đến vậy.

Trong hồ nước vui vẻ bơi lội, thỉnh thoảng phát ra từng tràng tiếng rít vui vẻ.

Bơi ra khỏi mặt nước, nó đến bãi cát, cuộn mình lại, tạo thành một vòng tròn.

Sau một lúc chơi đùa, nó cảm nhận được sự thay đổi của bản thân.

Sau khi hưng phấn, là một trận buồn ngủ.

Ngự Thú Không Gian này, là nơi chuyên dùng để bồi dưỡng Linh Thú.

Có lợi ích to lớn đối với sự trưởng thành của Linh Thú, có thể thúc đẩy huyết mạch tiến hóa.

Xà Mẫu nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Sức mạnh huyết mạch Long tộc sâu trong huyết mạch của nó, được kích phát ra, từ từ cải tạo thân thể nó.

Tộc rắn, là một chủng tộc hạ vị của Long tộc, trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch Long tộc.

Nhưng, huyết mạch Long tộc của đa số loài rắn, cả đời đều ẩn giấu.

Ngay cả khi tinh luyện, cũng không thể tinh luyện ra được.

Chỉ có huyết mạch Long tộc đã thức tỉnh, mới có thể được tinh luyện ra.

Huyết mạch Long tộc này, giống như gen lặn, nếu không được kích hoạt, sẽ không biểu hiện ra.

Xà Mẫu được năng lượng vẫn ngọc chiếu rọi, mấy nghìn năm qua, đã thành công kích hoạt huyết mạch Chân Long trong cơ thể.

Nay dưới ảnh hưởng của Ngự Thú Không Gian, huyết mạch tiến hóa bắt đầu tăng tốc.

Chẳng bao lâu nữa, nó sẽ từ một con hắc xà, tiến hóa thành một con Mặc Ngọc Giao Long.

Ánh mắt Phong Nguyên Thanh nhìn về phía Xà Mẫu trong thung lũng Ngự Thú Không Gian.

Chỉ thấy toàn thân vảy của nó co giãn, như đang hô hấp có quy luật.

Đầu rắn đặt trên thân rắn, nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ say.

Một luồng năng lượng vô hình, đang từ trong ra ngoài rèn luyện thân thể dài hơn trăm mét của nó.

Cục u nhô lên trên trán, đang từ từ lớn dần với tốc độ chậm rãi.

Bốn cục u ở bụng, cũng đang từ từ biến đổi.

Thu hồi ánh mắt, Phong Nguyên Thanh chỉ cảm thấy chuyến đi này viên mãn.

Không chỉ lấy được vẫn ngọc mục tiêu, mà còn sắp thu hoạch

được một con Giao Long cường đại.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh thi triển Độn Địa chi thuật, trực tiếp xuyên qua lớp đất bùn, tầng đá trên đỉnh đầu, trực tiếp trở về rừng mưa trên mặt đất.

Mất đi sự bức xạ năng lượng của vẫn ngọc, loài rắn ở đây, sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Trước tiên là linh trí, linh trí của thế hệ sau sẽ dần dần hạ thấp, không còn thông minh như bây giờ nữa.

Thứ hai là tỷ lệ sinh sản của chúng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Số lượng quần thể rắn sẽ dần giảm bớt.

Độc tính của chúng, cũng sẽ từ từ yếu đi.

Toàn bộ tộc quần sẽ thoái hóa.

Nhưng đây cũng là một điều tốt, trên địa cầu, không cần nhiều loài cực độc như vậy.

May mắn là nơi này nằm sâu trong sa mạc, nên không gây ra ảnh hưởng trên diện rộng.

Nhưng để phòng ngừa bất trắc.

Chương 379

Phong Nguyên Thanh bố trí một đạo trận pháp lên khu rừng mưa trong hẻm núi này.

Che giấu dấu vết của rừng mưa.

Dù nhìn từ xa, hay từ trên cao nhìn xuống, cũng sẽ không thấy khu rừng mưa này.

Chỉ khi đến sát rìa hẻm núi, đến rất gần, mới có thể nhìn thấy.

Ban đầu là dựa vào năng lượng vẫn ngọc che giấu, bây giờ là dựa vào trận pháp che giấu.

Hiện nay linh khí khôi phục, nguồn năng lượng của trận pháp thì không cần lo lắng nữa.

Tại các điểm nút của trận pháp, Phong Nguyên Thanh chôn một số Linh Thạch, làm nguồn năng lượng.

Còn có thể hấp thu linh khí bên ngoài để bổ sung.

Làm xong tất cả những điều này, Phong Nguyên Thanh lặng lẽ trở về khu cắm trại bên ngoài hẻm núi, thay thế phân thân ở đó.

Không kinh động bất kỳ ai.

Chuyến thám hiểm Tây Vương Mẫu mẫu quốc lần này, từ khi tiến vào rừng mưa đến khi ra ngoài, tổng cộng chỉ mất vài ngày thời gian.

So với cốt truyện gốc, có thể nói là nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa, cũng không có nhiều thương vong về nhân sự.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm tại khu cắm trại, mọi người lên đường trở về.

Cùng với tiếng động cơ gầm rú, mọi người dọc theo con đường cũ

quay trở về.

Còn Trần Văn Cẩm, lúc này cũng đã sớm trở về bên Định Chủ Trác Mã, tiếp tục đóng vai con dâu của ông ta.

Sau khi rời rừng mưa, cô đã dùng điện thoại để lại từ trước, liên hệ với Định Chủ Trác Mã, bảo ông ta phái Trát Tây đến đón cô.

Những người Định Chủ Trác Mã mang đến, đều là người Tạng, cũng là thân tín của ông ta, sẽ không lắm mồm nói ra ngoài, không cần lo lắng lộ bí mật.

Điều này Trần Văn Cẩm đã điều tra từ sớm, nếu không cô cũng không dám công khai đóng giả thành con dâu của Định Chủ Trác Mã.

Ô tô lao nhanh, cuốn lên từng trận cát vàng.

Đi qua Trầm Thuyền Táng, rất nhanh, mọi người liền hội họp với đoàn người của Định Chủ Trác Mã.

Định Chủ Trác Mã, đã sớm thông qua Trần Văn Cẩm, biết chuyện của bọn họ đã hoàn thành rồi, sau này chắc sẽ không bao giờ quay lại đây nữa.

Sau khi hội họp, mọi người nghỉ ngơi một chút, trước khi trời tối, tiếp tục lên đường, đến khu vực ngoại vi Ma Quỷ Thành.

Ở nơi tránh gió này, lại nghỉ ngơi một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, xuất phát theo tuyến đường cũ trở về.

Sau mấy ngày lội bộ trong sa mạc, cuối cùng cũng trở về được thị trấn.

Suốt chặng đường này, may mắn là đoàn xe không gặp phải sự cố lớn nào.

Một số trục trặc nhỏ, đều được thợ máy và thợ sửa xe đi cùng sửa chữa xong.

Bình an trở về thị trấn.

Còn đám người Hắn Ba bị mọi người lãng quên, thì không may mắn như vậy.

Trong phòng luyện đan tối đen như mực, không thấy ánh mặt trời, bọn họ vô cùng khó khăn.

Pin đèn pin, đã sớm hết điện.

Đạn trong súng, cũng đã bắn hết, không còn một viên nào.

Nhưng bao vây bọn họ là mấy trăm huyết thi, bọn họ mới chỉ giết được vài con.

Hơn nữa, con đường đi vào cũng đã bị chặn, một khối đá khổng lồ chặn kín cánh cửa lớn, giống như Đoạn Long Thạch, không có thuốc nổ đương lượng lớn, căn bản không thể phá vỡ.

Huống chi, bọn họ lấy đâu ra gói thuốc nổ.

Ngay cả có, cũng không thể đưa qua được.

Ở trong cái đỉnh lớn mấy ngày mấy đêm, thức ăn đã ăn hết, nước cũng uống cạn.

Ngay cả đại tiểu tiện, cũng đều giải quyết trong cái đỉnh lớn.

Bây giờ một đám người đã đói đến không chịu nổi, những thứ đã thải ra trước đó, cũng đã bị người tranh nhau ăn.

Chỉ còn lại sự tuyệt vọng sâu sắc.

Đói mấy ngày, ngay cả sức lực để kêu la cũng không còn.

Nếu không phải một đám người bầu bạn lẫn nhau, thì đã sớm phát điên rồi.

Hắn Ba không phải chưa từng nghĩ đến việc đột phá vòng vây.

Nhưng, lại có thể chạy đi đâu?

Cơ quan không biết giấu ở đâu.

Hơn nữa đối mặt với những huyết thi nanh vuốt này, cũng không có cách nào đi tìm cơ quan được.

Những huyết thi này, tuy trên người không có máu, nhưng từng con đều như bộ xương khô đói rã rời, quá đáng sợ, lá gan lớn của bọn họ thường ngày, giờ cũng vô dụng rồi.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, những người này cuối cùng cũng phát điên.

Có mấy người không cần mạng bò ra khỏi cái đỉnh lớn, kết quả không đủ sức, rơi vào đống huyết thi.

Để huyết thi ăn một bữa no nê.

Những người còn lại bất động, cuối cùng, chết đói.

Sau khi trở về thị trấn, chỉnh đốn một lượt, A Ninh liền dẫn theo đám người dưới trướng rời đi.

Còn Giải Liên Hoàn, cũng dẫn theo Ngô gia, và mấy người dưới trướng, còn có Vương Nguyệt Bán cũng đi cùng, trở về Hàng Thành.

Tiểu Ca cùng Phong Nguyên Thanh cùng nhau về Kinh Thành.

Hắc Hạt Tử một mình rời đi.

Nhiệm vụ thám hiểm lần này, hoàn thành viên mãn, mọi người chia nhau mỗi người một ngả.

Phong Nguyên Thanh vốn định đi máy bay về, nhưng xét đến Tiểu Ca, anh ta sống lâu như vậy, nhưng dường như là một người không có giấy tờ.

Anh ta không thể đi máy bay được.

Thế là Phong Nguyên Thanh dẫn anh ta đến một nơi hẻo lánh.

"Nơi này cách Kinh Thành khá xa, bộ dạng của anh thế này, dường như không thể đi máy bay được, tôi đưa anh một đoạn nhé." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó dùng pháp lực bao bọc lấy bản thân và Tiểu Ca.

Vận khởi Kiếm Độn chi pháp, hóa thành một đạo kiếm quang trong suốt, bay về hướng Kinh Thành.

Kiếm quang chi độn, là một trong những độn pháp đứng đầu, tốc độ cực nhanh, ít khi gặp địch thủ.

Hai người hóa thành độn quang xuyên qua tầng mây, như sao băng xé toạc bầu trời, chỉ là sao băng này trong suốt, bên ngoài có một tầng pháp lực hộ tráo, ngay cả dấu vết cũng không để lại.

Chỉ mất vài phút công phu.

Phong Nguyên Thanh liền dẫn Tiểu Ca, từ rìa sa mạc nội địa, đến tứ hợp viện của anh ở Kinh Thành.

Tiểu Ca trong lòng chấn động không thôi.

Chương 380

Trong lòng anh ta âm thầm, lại nâng tầm Phong Nguyên Thanh lên cấp bậc cao nhất.

Tuy anh ta mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân, sở hữu sức mạnh cường đại và tuổi thọ dài lâu.

Nhưng nói cho cùng mọi người đều là kẻ chơi trên mặt đất, không ngờ lại xuất hiện một nhân vật ngưu phê như anh, có thể lên trời. "Ban đầu tôi cảm thấy đã đủ coi trọng anh rồi, không ngờ vẫn còn đánh giá thấp anh!" Tiểu Ca sau khi hạ xuống đất, chỉ đành phát ra một tiếng cảm khái, hiếm khi nói một câu dài như vậy.

Động tĩnh hai người trở về, Dương Tuyết Lỵ rất nhanh đã chú ý tới, từ trong nhà đi ra.

Phong Nguyên Thanh bảo Dương Tuyết Lỵ đi chuẩn bị bữa trưa, giữ Tiểu Ca ăn một bữa rồi hãy đi.

Tài nấu nướng của Dương Tuyết Lỵ còn tốt hơn Vương Nguyệt Bán nhiều.

Tuy đều là những món ăn gia đình đơn giản, nhưng hương vị đều rất tuyệt vời.

So với trong nhà hàng cũng không hề kém cạnh.

Vương Nguyệt Bán bình thường cũng rất ít tự mình nấu cơm, tay nghề đó quả thực thảm không nỡ nhìn, chỉ biết nấu mì gói, xào rau gì đó, còn món thịt có độ khó cao hơn thì căn bản không làm được.

Do đó thông thường đều đến nhà hàng ăn.

Tiểu Ca khi ở cùng anh ta, cũng là như vậy.

Sau khi ăn cơm, Tiểu Ca cáo từ, một mình trở về chỗ ở.

Buổi chiều, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ hai người, cảnh "tiểu biệt thắng tân hôn", chuyện sau này tính.

Sau một phen âm dương điều hòa, long hổ giao thái, tu vi của Dương Tuyết Lỵ lại có tiến bộ.

Phong Nguyên Thanh để cô lại một mình củng cố thật tốt, bản thân thì tiến vào phòng tu luyện dưới lòng đất.

Để lại một tờ giấy trên bàn, viết rõ mình cần tu luyện một thời gian, thời gian không xác định.

Trước tượng Tam Thanh, Phong Nguyên Thanh châm một nén thanh hương, cắm vào lư hương, cung kính vái một vái.

Sau đó, anh lấy Bát Quái Lô đặt bên cạnh qua.

Ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, Phong Nguyên Thanh nhắm mắt dưỡng thần, điều chỉnh trạng thái của bản thân.

Tĩnh tâm định ý.

Trong lòng mặc niệm Thanh Tĩnh Kinh.

Đợi đến khi tâm như chỉ thủy, Phong Nguyên Thanh lấy ra vẫn ngọc thu được từ Tây Vương Mẫu mẫu cung ở Tháp Mộc Đà.

Khối vẫn ngọc này sau khi được Phong Nguyên Thanh luyện hóa, đã thu nhỏ thành một khối lớn bằng nắm tay như bây giờ.

Thần quang nội liễm, hoàn toàn giống như một khối đá bình thường, không hề nhìn ra điều gì bất thường.

Đặt vẫn ngọc nhẹ nhàng xuống đất.

Phong Nguyên Thanh yên lặng suy nghĩ, làm thế nào để sử dụng khối vẫn ngọc này.

Bên trong nó có một thế giới tinh thần đặc biệt, công dụng không tầm thường.

Nếu trực tiếp lấy năng lượng bản nguyên bên trong ra dùng, thì chẳng khác nào "giết gà lấy trứng", quá lãng phí.

Sau một lúc suy nghĩ, Phong Nguyên Thanh đã nghĩ ra cách sử dụng.

Không gian tinh thần tự có trong vẫn ngọc rất tốt, cho thấy bản thân nó có thuộc tính không gian không tầm thường, có thể lợi dụng một phen.

Có thể lợi dụng Hồ Thiên chi thuật, khai mở một tiểu thế giới không gian thực sự bên trong nó.

Như vậy, kết hợp thế giới tinh thần và tiểu thế giới không gian làm một, sẽ có thể nâng cao hiệu suất sử dụng, tránh lãng phí.

Chỉ là vấn đề duy nhất hiện tại là, bản thân anh đối với Hồ Thiên chi thuật, nắm giữ vẫn chưa đủ sâu.

Với trình độ hiện tại mà khai mở thế giới không gian, thì có chút lãng phí.

Không gian sẽ không quá lớn, tiềm lực cũng không đủ.

Thế là Phong Nguyên Thanh dự định trước tiên luyện cho độ thông thạo của Hồ Thiên chi thuật tăng lên.

Đối với trình độ nắm giữ pháp thuật, có thể đơn giản chia thành bốn giai đoạn: Nhập môn, Tiểu thành, Đại thành, Viên mãn.

Hiện tại Thất Thập Nhị Địa Sát thuật mà Phong Nguyên Thanh nắm giữ, cơ bản đều đang ở giai đoạn Nhập môn.

Thất Thập Nhị Địa Sát thuật, tuy chỉ gọi là thuật, nhưng luyện đến cảnh giới cao thâm, đều có thể xưng là thần thông cường đại.

Phong Nguyên Thanh hiện tại tuy có thể sử dụng, nhưng chưa đủ thông thạo, không thể vận dụng tự nhiên. "Trong tay áo càn khôn lớn, trong hồ nhật nguyệt dài." Chính là nói về Hồ Thiên chi thuật.

Đây là một môn thần thông pháp thuật khai mở không gian và động phủ, nắm giữ sơ bộ, là có thể như Phong Nguyên Thanh hiện tại, khai mở không gian trong kim thạch chứa thuộc tính không gian, luyện chế thành trữ vật pháp khí.

Trong đó kích thước không gian, có liên quan đến trình độ nắm giữ Hồ Thiên chi thuật.

Sau Tiểu thành, là có thể luyện chế ra trữ vật pháp khí không gian lớn.

Một khi Đại thành, thì có thể "nạp Tu Di vào hạt giới tử", tùy tay khai mở ra một phương không gian.

Còn sau Viên mãn, thậm chí có thể đạt đến trình độ "tay áo càn khôn", "Phật quốc trong lòng bàn tay".

Hai loại thần thông này, có thể nói là phiên bản nâng cấp của Hồ Thiên chi thuật.

Giai đoạn đầu và giữa, đều nghiêng về tác dụng phụ trợ, đến giai đoạn sau, mới thực sự là đại thần thông thể hiện phong thái.

Nhưng, muốn luyện đến trình độ đó, ít nhất phải thành tiên đã.

Hiện tại vẫn còn quá xa vời đối với Phong Nguyên Thanh, trước mắt đừng nghĩ nhiều như vậy.

Đem tinh yếu pháp thuật của Hồ Thiên chi thuật trong não hải tỉ mỉ lướt qua một lượt.

Sau đó Phong Nguyên Thanh bắt đầu tỉ mỉ tham ngộ.

Hồ Thiên chi thuật, tu luyện chính là không gian chi đạo, tham ngộ

pháp tắc không gian.

Dùng pháp lực khuấy động không gian, thậm chí nắm giữ một phần pháp tắc không gian, thao túng pháp tắc không gian.

Việc tu luyện này, giống như ngộ đạo, Phong Nguyên Thanh chìm đắm vào đó, liên tiếp mấy ngày, Phong Nguyên Thanh mới từ việc tham ngộ sâu sắc quay trở lại.

Một lần tham ngộ này, trực tiếp khiến Hồ Thiên chi thuật, từ Nhập môn, luyện đến Tiểu thành.

Hiện tại, Phong Nguyên Thanh đã có đủ tự tin để khai mở một không gian đủ lớn bên trong vẫn ngọc.

Và đợi sau này, luyện đến Đại thành, thậm chí Viên mãn, còn có thể tiếp tục cải tạo và mở rộng không gian bên trong đó.

Nhưng để tránh trường hợp thất bại, Phong Nguyên Thanh dự định trước tiên luyện chế một số trữ vật pháp khí cỡ lớn để luyện tay.

Hiện tại tuy trình độ lý thuyết đã đủ, nhưng khi thực tế thao tác, vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Cần từ từ thực hành, nắm vững toàn bộ lý thuyết, mới đủ an toàn.

Phong Nguyên Thanh lấy ra một số kim thạch nhiễm thuộc tính không gian thu được từ tiểu thế giới Thanh Đồng Môn.

Thi triển Hồ Thiên chi thuật, bắt đầu thực hành.

Quả nhiên, vừa bắt tay vào, Phong Nguyên Thanh đã cảm nhận được sự khác biệt rất lớn.

Khai thác tiểu không gian và khai thác đại không gian, sự khác biệt vẫn rất lớn.

Trong đó có rất nhiều điều cần chú ý.

Chương 381

Cấu trúc không gian, tính ổn định, trận pháp phòng ngự...

đều không giống nhau.

Nhưng những điều này, trong Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật cùng các thần thông pháp thuật khác, đều có kiến thức liên quan.

Phong Nguyên Thanh cũng đã nắm vững.

Ban đầu, Phong Nguyên Thanh còn hơi không thông thạo, sẽ luyện hỏng đồ.

Nhưng sau vài lần thất bại, Phong Nguyên Thanh càng lúc càng thành thạo.

Không gian bên trong cũng ngày càng lớn hơn, càng lúc càng ổn định và kiên cố.

Chỉ là bị hạn chế bởi vật liệu, không gian lớn nhất mà Phong Nguyên Thanh khai thác được trong kim thạch, dài rộng cao cũng không vượt quá trăm mét.

Nhưng với chiều dài như vậy, không gian cũng đã đủ một triệu mét khối, đã rất lớn rồi.

Nếu tính toán như vậy, trong vẫn ngọc, ít nhất có thể khai thác được một không gian rộng hàng chục đến hàng trăm kilomet vuông, chiều cao cũng sẽ không thấp.

Diện tích này, đã tương đương với một thôn làng rồi.

Chỉ là, pháp lực cần tiêu hao trong đó, chắc chắn không phải là một con số nhỏ.

Tuy nhiên, với cảnh giới hiện tại, cũng như tổng lượng và chất

lượng pháp lực của Phong Nguyên Thanh, thì chắc chắn là đủ.

Phong Nguyên Thanh dừng động tác, nuốt mấy viên Thuần Dương Đan.

Đan dược hóa thành thuần dương nguyên khí bàng bạc, được Phong Nguyên Thanh luyện hóa, bổ sung pháp lực.

Toàn bộ lượng pháp lực mà Phong Nguyên Thanh đã tiêu hao trước đó đều được bổ sung trở lại.

Anh lại dành thêm chút thời gian để điều chỉnh trạng thái bản thân.

Phong Nguyên Thanh muốn ở trạng thái tốt nhất để khai thác động phủ không gian này.

Ngưng thần tĩnh khí, niệm thầm Thanh Tĩnh Kinh, dằn lòng mình xuống, khôi phục trạng thái mặt hồ nước cũ không gợn sóng.

Hô ra một ngụm trọc khí.

Phong Nguyên Thanh nắm lấy vẫn ngọc đặt trên mặt đất.

Cố định nó lơ lửng giữa không trung.

Ý niệm vừa động, vẫn ngọc này liền phóng đại thành kích thước bằng người.

Phong Nguyên Thanh cẩn thận đánh giá vẫn ngọc vài lần.

Vẫn ngọc hiện tại trông thật sự quá xấu, lồi lõm, đầy lỗ hổng.

Hơn nữa, bên trong còn từng đặt rất nhiều quan tài, nhiễm không ít tử khí, âm khí.

Phong Nguyên Thanh lắc đầu.

Với bộ dạng hiện tại của vẫn ngọc này, chó nhìn còn chê.

Nếu người mắc chứng sợ lỗ thủng (trypophobia) nhìn thấy, e rằng sẽ bị dọa chết khiếp.

Phong Nguyên Thanh định chỉnh sửa lại bề mặt vẫn ngọc này.

Anh thu nhỏ vẫn ngọc lại một lần nữa đến kích thước phù hợp, Phong Nguyên Thanh triệu Bát Quái Lô ra, đặt nó vào trong Bát Quái Lô.

Luyện lại từ đầu một lần.

Phong Nguyên Thanh thi triển Thái Dương Chân Hỏa, hỏa lực bàng bạc cuồn cuộn tuôn ra, tràn vào Bát Quái Lô.

Trận pháp Bát Quái phân tán đều hỏa lực đến khắp bốn phương tám hướng của vẫn ngọc, khiến nó nhận nhiệt đều.

Chân hỏa làm tan chảy một lớp vẫn thiết trên bề mặt vẫn ngọc, hóa thành một khối nước sắt, đặt sang một bên chờ dùng.

Tiếp đó, hỏa lực cuồn cuộn, làm mềm bề mặt vẫn ngọc mà không chạm đến bản nguyên tinh thần ở lõi.

Thần niệm của Phong Nguyên Thanh hóa thành bàn tay lớn, nhào nặn cả vẫn ngọc thành một khối, bóp thành hình cầu.

Các đường hầm mà bộ tộc của Tây Vương Mẫu đã đào ra từ mạch rồng trước đây, cũng được lấp đầy.

Âm khí tử khí bên trong, dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, hóa thành hư vô.

Một khối cầu hoàn mỹ đã hiện ra.

Các tiết điểm trận pháp bên trong cũng được Phong Nguyên Thanh điều chỉnh lại một lần.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh phủ lại lớp dung dịch vẫn thiết kia lên bề mặt quả cầu vẫn ngọc, bao bọc nó đều khắp.

Thoạt nhìn, nó giống như một quả cầu sắt đặc màu bạc trắng.

Hoàn thành công việc, thu lửa.

Tiếp đó, làm nguội nhanh chóng quả cầu vẫn ngọc sắt.

Sau khi thu nhỏ lại, nó biến thành một viên châu màu bạc trắng, lơ lửng trong lòng bàn tay Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh cẩn thận thưởng thức một lúc.

"Không tệ, không tệ, thế này trông đẹp hơn nhiều rồi." Bản nguyên năng lượng tinh thần trong vẫn ngọc cũng cố định tại tâm cầu của viên châu.

Anh dời Bát Quái Lô trở lại góc tường.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại phóng to quả cầu vẫn ngọc sắt này, tĩnh lặng lơ lửng trong không trung phòng tu luyện.

Ngay lập tức, mười ngón tay Phong Nguyên Thanh múa lượn, không ngừng kết các loại ấn quyết, đánh vào cầu thể, tạo thành từng đạo ký hiệu kỳ dị trên bề mặt vỏ vẫn ngọc.

Phong Nguyên Thanh dùng pháp lực điêu khắc các tiết điểm trận văn, rất nhanh đã phủ kín bề mặt cầu vẫn ngọc.

Phong Nguyên Thanh bố trí rất nhiều đại trận trên đó.

Các trận pháp như kiên cố, nhẹ nhàng, phong cấm, trấn áp, cấm cố, tụ linh, tỏa linh.

Sau một loạt thao tác này, cho dù có dùng nó làm pháp bảo để đập người cũng không thành vấn đề.

Nhưng Phong Nguyên Thanh chắc chắn sẽ không dùng như vậy.

Đây là để luyện chế thành một Động thiên chi bảo, sao có thể dùng như thế được.

Làm xong tất cả những việc này, Phong Nguyên Thanh lại nghỉ

ngơi một lúc, điều chỉnh trạng thái bản thân.

Sau đó, pháp lực của Phong Nguyên Thanh thấm sâu vào lõi bên trong vẫn ngọc.

Anh thi triển Hồ Thiên Chi Thuật.

Rất nhanh, một không gian khổng lồ nhanh chóng thành hình.

Ngay tại vị trí bản nguyên năng lượng tinh thần ở lõi vẫn ngọc.

Sau khi không gian thành hình, áp lực hư không truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Phong Nguyên Thanh nhanh chóng kiến tạo trận pháp, chống đỡ áp lực từ hư không.

Các tiết điểm trận pháp, liên kết với các tiết điểm trận pháp đã bố trí trước đó bên trong vẫn ngọc, để chúng cung cấp năng lượng, duy trì vận hành trận pháp, chống lại áp lực hư không.

Rất nhanh, Phong Nguyên Thanh vận dụng Hồ Thiên Chi Thuật, hấp thụ năng lượng từ hư không, kiến tạo ra một phôi không gian, bao bọc hoàn toàn không gian này lại.

Đến đây, không gian đã thành hình.

Chương 382

Năng lượng hư không dư thừa bên trong, bị cuộn vào không gian, tự động chuyển hóa thành một khối đại lục khổng lồ.

Lơ lửng phía trên phôi không gian bên dưới.

Bốn phía đại lục, còn hình thành một số biển và hồ.

Cảnh tượng này, giống như khai thiên lập địa vậy, vô cùng kỳ diệu.

Các huyền diệu thường ngày khó gặp, nổi lên trong tâm trí, được Nguyên thần của Phong Nguyên Thanh khắc sâu xuống.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh dùng Hồ Thiên Chi Thuật, dẫn dắt pháp tắc không gian bên trong không gian, làm cho hình dạng không gian thay đổi, nặn thành hình dạng mà mình cần.

Phong Nguyên Thanh nặn không gian này thành một hình cầu elip tương tự quả trứng.

Việc thay đổi bản thân không gian không quá lớn, chỉ là làm cho hình dạng của nó quy tắc hơn một chút.

Tại vị trí phôi không gian, các tiết điểm trận pháp trước đó, dựa vào phôi, tiếp tục duy trì thế giới không gian này, làm cho nó ổn định và kiên cố hơn.

Sau khi thế giới không gian được kiến tạo xong, những bản nguyên tinh thần kia, tự động chảy vào thế giới không gian này.

Lơ lửng trên bầu trời phía trên, hình thành một bầu trời, giống như thiên giới hư ảo phiêu diêu vậy.

Trên mặt đất, vẫn trống rỗng, chỉ có đất và nước.

Nhưng nếu Phong Nguyên Thanh muốn, anh hoàn toàn có thể tùy ý tạo hình địa hình trong thế giới không gian, anh chính là tạo vật chủ của thế giới không gian này.

Chỉ cần anh muốn, thậm chí có thể tùy ý thay đổi tất cả mọi thứ trong thế giới không gian này.

Tiểu thế giới này, sau khi khai thác, quá hoang tàn, phía sau chỉ cần di thực một số thực vật vào, là có thể hiển lộ sinh cơ.

Mà thế giới không gian này, là dựa vào chủ thế giới mà tồn tại, mặt trời và mặt trăng, đều có thể chiếu rọi tới.

Chỉ là nằm ở một tầng không gian hư không khác mà thôi.

Thu nhỏ Vẫn Ngọc Động Thiên Châu lại thành kích thước quả trứng, cất vào lòng bàn tay.

Phong Nguyên Thanh lại chế tác một cái bệ, đặt Động Thiên Châu lên trên đó.

Sau đó, anh đứng dậy đi đến một căn phòng ngầm khác.

Căn phòng này không thuộc phòng tu luyện, là căn phòng lớn đầu tiên sau khi từ mặt đất đi xuống, giống như phòng khách.

Phong Nguyên Thanh đặt Vẫn Ngọc Động Thiên Châu lên một cái tủ dựa tường, có thể dùng làm một vật trang trí.

Viên Động Thiên Châu này, Phong Nguyên Thanh đã thiết lập một câu chú ngữ, có thể dùng chú ngữ để mở Động Thiên Chi Môn, ra vào trong đó.

Sau đó, anh truyền chú ngữ cho Dương Tuyết Ly, để nàng có thể tùy thời ra vào thế giới động thiên.

Trong động thiên này, linh khí so với bên ngoài còn nồng đậm hơn rất nhiều.

Tu luyện bên trong hiệu quả tốt hơn.

Sau khi xử lý sơ qua các việc ở Quan Sơn Các, anh lại đi vào rừng sâu núi già, thu thập một số hoa cỏ cây cối, các loại hạt giống dược liệu.

Phong Nguyên Thanh liền quay trở lại phòng ngầm, mở Động Thiên Chi Môn, tiến vào trong động thiên.

Bên trong động thiên vô cùng hoang tàn, khắp nơi đều trơ trụi một màu, đại địa màu xám nâu, không hề có sinh cơ.

Tuy nhiên, đây dù sao cũng là tiểu thế giới động thiên dựa vào chủ thế giới mà tồn tại, ánh nắng, ánh trăng đều có thể chiếu rọi tới, ban đêm còn có Chu Thiên Tinh Đấu lấp lánh trên bầu trời, cũng không thiếu nước.

Phong Nguyên Thanh trước tiên tạo hình lại địa hình thế giới động thiên một lần, xuất hiện núi cao, hẻm núi, đồi núi, bình nguyên, hồ nước, sông ngòi, v.v.

Đồng thời ở dưới lòng đất cũng đào thông các con sông ngầm, hình thành tuần hoàn mạch nước.

Sau đó mới rải rác các loại thực vật và hạt giống dược liệu đã thu thập được khắp nơi, để chúng tự nhiên sinh trưởng.

Với nồng độ linh khí trong thế giới động thiên, những dược liệu này sau vài thế hệ, có hy vọng trưởng thành thành linh dược.

Phong Nguyên Thanh ngự phong phi hành, bay lên đỉnh núi cao nhất đã tạo hình trước đó.

Ngọn núi này, tuy chỉ cao hơn hai nghìn mét, nhưng lại là ngọn núi cao nhất.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lấy ra viên Địa Mạch Long Đan đã

thu được ở Long Lĩnh.

Viên Địa Mạch Long Đan này, có thể nói là cực kỳ hiếm thấy.

Hơn nữa công dụng lại rất rộng.

Trước đây anh từng nghĩ có thể dùng để luyện đan, nâng cao thực lực.

Chỉ là hiện nay, đã khai thác một tiểu thế giới động thiên, thì có thể tận dụng nó một chút.

Địa Mạch Long Đan, chính là long châu kết tinh từ tinh hoa của một long mạch.

Dùng để bồi dưỡng long mạch, rất thích hợp.

Vừa hay tiểu thế giới động thiên này còn chưa có long mạch, trong trường hợp Phong Nguyên Thanh không can thiệp, muốn hình thành long mạch, còn không biết mất bao lâu nữa.

Hơn nữa có long mạch, tiểu thế giới động thiên này cũng sẽ càng thêm ổn định.

Linh khí tản mát trong động thiên cũng có thể thông qua long mạch hấp thu tích trữ lại.

Đồng thời có thể diễn hóa ra khoáng mạch linh thạch, xét về lâu dài, đây là cách tận dụng tốt nhất.

Phong Nguyên Thanh tùy tay một đạo pháp lực, ném Địa Mạch Long Đan đi, long đan dưới tác dụng của pháp lực, trực tiếp chìm sâu xuống lòng đất dưới chân núi.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại lấy ra phần lớn linh thạch phẩm chất cao trong trữ vật không gian của mình, đặt cùng với Địa Mạch Long Đan.

Không lâu sau, Địa Mạch Long Đan này, dưới sự xúc tác của linh

khí, tập trung linh khí động thiên, lấy đất đá làm thân thể, dần dần trưởng thành hình rồng.

Đầu rồng nằm dưới đỉnh núi, thân rồng không ngừng sinh trưởng, dọc theo một dãy núi, kéo dài đến tận đáy biển gần bờ.

Long mạch chi long lúc này còn rất yếu ớt, nhưng theo thời gian trôi qua, sẽ ngày càng mạnh mẽ.

Sau này, cùng với việc Phong Nguyên Thanh không ngừng đột phá, lại mở rộng tiểu thế giới, diễn sinh ra nhiều long mạch hơn, long mạch này sẽ là tổ vạn sơn, nguồn long mạch.

Làm xong tất cả những việc này, Phong Nguyên Thanh đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống mọi thứ trong tiểu thế giới, cảm khái vô cùng.

"Ta thế này cũng coi như có năng lực khai thác thế giới rồi nhỉ, nếu mà truyền ra ngoài, e rằng phải dọa chết một đám người mất, ha ha~" Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại tạo hình lại đỉnh núi một lần nữa.

Đỉnh núi cao vút thẳng vào mây, ngay gần đó, một vùng đất rộng lớn dưới chân thì hóa thành từng khối đất bằng phẳng.

Phong Nguyên Thanh dùng pháp lực thao túng đá núi đất bùn, xây một căn nhà nhỏ.

Hiện tại vẫn còn quá đơn sơ, lần sau, có thể mang một ít gỗ, xi măng, cát đá, gạch ngói vào, xây dựng một tòa cung điện.

Anh lấy bồ đoàn ra, đặt ở giữa căn phòng.

Lại treo tranh Tam Thanh lên tường, bày một bàn cúng.

Sau khi bái Tam Thanh, Phong Nguyên Thanh ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, bắt đầu tu luyện.

Sau khi điều chỉnh tâm thần xong, Phong Nguyên Thanh lấy Huyền

Tẫn Châu ra.

Dùng pháp lực sơ bộ tế luyện.

Sau đó, sắp xếp lại phương pháp tu luyện thân ngoại hóa thân của Quan Vũ trong đầu, tỉ mỉ tham ngộ.

Vài ngày sau, Phong Nguyên Thanh đã ghi nhớ tường tận mọi chi tiết, thông suốt tất cả các khớp nối trong đó.

Thế là, anh liền bắt đầu chính thức tế luyện thân ngoại hóa thân.

Phong Nguyên Thanh trước tiên phân hóa một phần nhỏ Nguyên thần, hóa thành một đoàn kim quang ngưng luyện, đánh vào Huyền Tẫn Châu.

Chương 383

Cái gọi là Dương thần, khi tụ lại thành hình, khi tan ra thành khí.

Còn có thuyết Dương thần thành tựu, thoát khỏi tam giới lục đạo, vĩnh viễn không luân hồi.

Phân hóa một phần nhỏ Nguyên thần, đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, không phải là chuyện khó.

Cũng không giống như một số tiểu thuyết, phân liệt Nguyên thần sẽ phải chịu đựng sự đau khổ tột cùng hay gì đó.

Hai bên có sự khác biệt rất lớn.

Chỉ là, tuy không có đau khổ gì, nhưng, lại có ảnh hưởng rất lớn đến thực lực bản thân.

Khí tức của Phong Nguyên Thanh trực tiếp suy yếu đi một nửa.

Tuy nhiên, cũng không động chạm đến căn bản, chỉ cần tu luyện một thời gian, là có thể bổ sung lại, ảnh hưởng không đáng kể.

Sau khi đưa Nguyên thần vào Huyền Tẫn Châu, Phong Nguyên Thanh dựa theo phương pháp tế luyện thân ngoại hóa thân, bắt đầu tế luyện Huyền Tẫn Châu.

Không lâu sau, Huyền Tẫn Châu trong suốt tinh khiết này, liền nhanh chóng biến hóa thành hình dạng của Phong Nguyên Thanh.

Giống hệt Phong Nguyên Thanh.

Đồng thời, Phong Nguyên Thanh có thể thông qua hai thị giác, cùng nhìn đối phương, bản thân nhìn bản thân, khác hoàn toàn với việc nhìn vào gương, cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

“Thân ngoại hóa thân, quả nhiên phi phàm!” Phong Nguyên Thanh

gật đầu, hài lòng nói.

Điều này hoàn toàn không giống cảm giác thao túng phân thân.

Hoàn toàn là bản thân điều khiển cơ thể của chính mình, không hề có chút trở ngại nào.

Hai bên cùng chia sẻ một ý thức, nhưng, phân thân này, khi Phong Nguyên Thanh không chủ động điều khiển, cũng có ý thức độc lập của riêng mình.

Hơn nữa, lấy bản tôn làm chủ.

Bản tôn có thể bất cứ lúc nào biết được mọi hành động của phân thân.

Cho dù cách xa vạn dặm, cũng không thể cắt đứt mối liên hệ này.

Cùng với việc tu vi thăng tiến trong tương lai, cho dù cách biệt hai giới, cũng có thể liên hệ với nhau.

Hơn nữa, thân ngoại hóa thân này, cũng có thể tự chủ tu luyện, có thể thông qua tu luyện để nâng cao thực lực.

Không giống như phân thân thông thường, thực lực là cố định.

Phân thân này, nói cho cùng, vẫn là cùng một người với Phong Nguyên Thanh, những gì Phong Nguyên Thanh biết, phân thân cũng đều biết.

Chỉ là pháp lực và cảnh giới trên người còn phải bắt đầu tu luyện mà thôi.

Là phân thân, không thể tu luyện 《Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh》, nên Phong Nguyên Thanh liền để nó dùng 《Vũ Hóa Phi Thăng Kinh》 làm công pháp.

Tốc độ tu luyện của phân thân rất nhanh, trong một thời gian ngắn, đã liên tiếp đột phá Luyện Khí, Trúc Cơ, trực tiếp đạt đến cảnh giới

Kim Đan, hơn nữa còn là Kim Đan hậu kỳ, đan thành cực phẩm, đan văn cửu chuyển, lấp lánh tỏa sáng.

Linh khí phục hồi, đã kéo dài được vài năm.

Khi Phong Nguyên Thanh xuyên việt qua đây, thế giới này đã ở trong quá trình linh khí phục hồi rồi, chỉ có điều, lúc đó cũng mới bắt đầu không lâu, linh khí hồi thăng rất chậm.

Nhưng những môn phái Đạo Phật chiếm giữ danh sơn đại xuyên, tự nhiên là lần đầu tiên đã có sự cảm nhận.

Vốn dĩ linh khí suy yếu, tu hành gian nan.

Kể từ khi linh khí phục hồi, liền có một chút chuyển biến.

Đặc biệt là những lão quái vật đã ẩn mình, tự phong bế từ rất lâu trước đây.

Vốn dĩ chỉ muốn thử vận may bằng cách này, không ngờ, mới vài trăm năm, đã từ linh khí suy yếu chuyển sang linh khí phục hồi.

Thế giới này, lấy phần mộ làm trung tâm, xoay quanh nó, sau mấy ngàn năm, đã xảy ra vô số chuyện.

Thế giới này, không hổ danh là thế giới tổng hợp Đạo mộ.

Tuy nhiên, về nguồn gốc của ngôi mộ trung tâm này, Phong Nguyên Thanh cảm thấy, dường như có mối liên hệ mật thiết với Vực sâu kia.

Vực sâu này, không phải loại như trong thế giới Tây huyễn, cái loại Vực sâu không đáy đối ứng với chư thần, nơi đó sản sinh ra ác ma, là nơi tích tụ tất cả những mặt tiêu cực của thế giới.

Mà Vực sâu này, cách gọi của nó, cũng là cách gọi của những người trong tiểu thế giới sau Cổng Đồng.

Theo Phong Nguyên Thanh thấy, đó càng giống một phương Âm

thế Minh giới.

Là loại Địa phủ Minh giới điển hình trong cấu trúc tam giới của tiên hiệp phương Đông.

Có sức hấp dẫn rất lớn đối với những thứ liên quan đến cái chết.

Phong Nguyên Thanh nghi ngờ, phương pháp lấy chết cầu tiên, cầu trường sinh trong mộ này, chính là từ Vực sâu Minh giới xâm nhập từ đối diện mà truyền ra.

Thế giới này, có rất nhiều đại mộ, đa phần đều liên quan đến bí mật trường sinh.

Trong đó không ít, Phong Nguyên Thanh hồi tưởng lại, dường như đều có dấu vết của hắc khí Vực sâu, chỉ là lúc đó anh còn yếu, không rõ những điều này, cũng không cảm nhận được nhiều đến vậy.

Cùng với sự tiếp diễn của linh khí phục hồi, vốn dĩ linh khí chỉ xuất hiện ở các danh sơn đại xuyên, rừng sâu núi già.

Vài năm trôi qua, một số làng quê xa xôi và các vùng ngoại ô thành phố, cũng đã bắt đầu xuất hiện rõ ràng thủy triều linh khí.

Một số thành phố nằm gần các tiết điểm long mạch, cũng bị thủy triều linh khí bao phủ.

Người bình thường chỉ cảm thấy chất lượng không khí tốt hơn.

Còn các môn phái Đạo giáo, Phật giáo có truyền thừa lâu đời, sớm đã bắt đầu phát triển trong bóng tối.

Đạo giáo Long Hổ Sơn, Mao Sơn, Võ Đang Sơn, v.v., một nhóm lão quái vật năm xưa tự phong bế ngủ say, hoặc ẩn náu trong các động thiên phúc địa, cũng bắt đầu phục hồi xuất thế.

Phật giáo Tung Sơn, Ngũ Đài Sơn, Nga Mi Sơn, Tạng Địa Đại Tuyết Sơn, v.v., cũng có động thái.

Các Đạo Kinh Cổ Kinh, các loại công pháp từng không có chút thần dị nào, bắt đầu hiển lộ ra sự thần dị của chúng.

Tuy nhiên, mạnh nhất vẫn là quốc gia.

Linh khí phục hồi, ở cấp độ quốc gia, tự nhiên cũng được giám sát.

Thế là cũng thành lập các bộ phận liên quan một cách có mục đích, thu thập sức mạnh của Đạo Phật Bách gia, gọi là Cục Điều Tra và Quản lý Siêu Phàm 749.

Chuyên môn ứng phó với những loạn tượng chắc chắn sẽ phát sinh sau khi linh khí phục hồi toàn diện trong tương lai.

Kiềm chế và thu phục sức mạnh siêu phàm dân gian, trấn áp tội phạm siêu phàm.

Chỉ là linh khí hiện tại vẫn chưa đủ nồng đậm, trong các thế lực truyền thừa này, trừ những lão quái vật kia ra, tất cả mọi người thực lực đều không cao, cao nhất cũng chỉ vừa vặn đạt đến thực lực Trúc Cơ kỳ.

Chỉ là, Cục 749, dựa vào quốc gia, điều tiết và kiểm soát tài nguyên toàn quốc, cùng với sự phát triển của thời gian, sẽ ngày càng lớn mạnh.

Lực lượng chính thức, một khi phát triển, về cơ bản đều là phe mạnh nhất.

Từ xưa đến nay, triều đình đều là một trong những thế lực mạnh nhất.

Phong Nguyên Thanh, còn có một thân phận chính thức là nhân viên nghiên cứu khảo cổ, cũng có thể nói là nửa nhân viên chính thức.

Chỉ là Cục 749 của chính quyền, vẫn đang trong giai đoạn bảo

mật, Phong Nguyên Thanh không hề hay biết.

Sau khi Phong Nguyên Thanh luyện thành công thân ngoại hóa thân, đột nhiên có một ý tưởng.

“Không biết thân ngoại hóa thân này, có thể kích hoạt hiệu quả Đánh dấu giống như bản thể không?” “Nếu có thể, vậy thì hiệu suất sẽ tăng lên đáng kể.” “Cứ thử một chút là biết.” Phong Nguyên Thanh quyết định thử.

Sau khi rút khỏi tiểu thế giới động thiên, Phong Nguyên Thanh giao cho phân thân mấy chiếc trữ vật giới chỉ cỡ lớn.

Bên trong chứa một ít đan dược, phù lục, còn có một ít pháp khí, cùng các loại trang bị thám hiểm.

Chương 384

Sau đó, phân thân dưới sự chỉ huy của Phong Nguyên Thanh liền xuất phát.

Nói đến những nơi có nhiều cổ mộ.

Một là Tần Lĩnh Sơn Mạch.

Nơi đó là vùng đất long mạch, từ xưa đến nay không biết bao nhiêu đế vương quý tộc, đều chọn nơi đây để xây dựng mộ địa.

Vị trí địa lý của nó đặc biệt, nằm ở trung tâm bản đồ quốc gia, chia cắt nam bắc, trải dài đông tây.

Long mạch Tần Lĩnh bắt nguồn từ Côn Luân Sơn, được gọi là Trung Long trong ba đại long mạch của Côn Luân, là một hoàng giả long mạch vô địch, thống trị thiên hạ.

Chung Nam Sơn, Thủ Dương Sơn, Thái Hoa Sơn và các danh sơn nổi tiếng khác cũng đều nằm trên long mạch Tần Lĩnh.

Có câu nói "Tám trăm dặm Tần Xuyên, mười vạn cổ mộ".

Còn có vùng lân cận Lạc Dương, nổi tiếng với Bắc Mang Sơn.

Mang Sơn, cũng thuộc dư mạch của Côn Luân Sơn, Tần Lĩnh, Hào Sơn, lại nằm ở đất rồng thăng thiên.

Trong phong thủy, để xem một nơi có tốt hay không, chủ yếu là nhìn núi và nước xung quanh.

Chính là cái gọi là, trước có chiếu, sau có tựa, đầu gối lên núi, chân đạp sông, địa thế phong thủy như vậy, chính là bảo địa tuyệt vời.

Phong thủy và vị trí địa lý của vùng Mang Sơn là như vậy.

Phía Bắc tựa Mang Sơn, phía Nam đạp Lạc Thủy.

Tựa núi nhìn sông, tàng phong tụ khí.

Được mệnh danh là Phượng Hoàng giương cánh, Huyền Vũ ngẩng đầu.

Là nơi chôn cất mà các đời đế vương quý tộc, nhân vật hiển hách đều tranh nhau, tập hợp hàng chục vạn mộ táng cổ đại, có câu "Sống ở Tô Hàng, chết chôn Bắc Mang".

Từ Đông Chu đến đời thứ năm, có hơn 40 vị đế vương, hơn nghìn vị quan lại quý nhân mai táng tại đây.

Cũng có biệt danh là "Kim Tự Tháp Phương Đông", "Thung Lũng Đế Vương".

Hai nơi này, đều là quần thể mộ táng cực kỳ lớn.

Nếu phân thân cũng có thể kích hoạt hiệu quả Đánh dấu giống như bản thể.

Vậy thì, Phong Nguyên Thanh có thể để phân thân, làm việc tìm kiếm cổ mộ và Đánh dấu, thao tác song song, nâng cao hiệu suất.

Đặc biệt là một số đế vương đại mộ, phần thưởng Đánh dấu của chúng, không phải là cổ mộ bình thường có thể sánh được.

Phân thân này, có thể nói là một cá thể độc lập, có ý thức độc lập của riêng mình, chỉ có điều, Phong Nguyên Thanh bất cứ lúc nào cũng có thể giáng ý chí của mình xuống.

Phong Nguyên Thanh chỉ cần ý niệm vừa động, là có thể truyền suy nghĩ của mình qua, hoặc nhận suy nghĩ từ phân thân truyền lại.

Bản thân anh ở lại Kinh Thành, lặng lẽ tu luyện.

Còn phân thân, thì âm thầm lặng lẽ một lần nữa đến Lạc Dương.

Tiểu đệ Hứa Thiên Truyền vừa thu phục không lâu, vẫn còn ở đây.

Vân Long Trai của cậu ta, truyền từ cha cậu ta, chỉ là vài năm trước đã đắc tội với người khác, suy yếu, đến cha cậu ta cũng bị người ta hãm hại mà chết, có thể nói là gia đạo trung lạc.

Tuy nhiên, sau chuyến đi đến Tây Sở Phục Vương Mộ lần trước, Vân Long Trai ở Lạc Dương, lại một lần nữa vang danh.

Cổ mộ ở Mang Sơn tuy nhiều, nhưng những cổ mộ thực sự có lai lịch lớn, nhất định rất khó tìm.

Giống như Phục Ngưu Sơn Phục Vương Mộ, ngay cả thần niệm cũng không quét ra được.

Phong Nguyên Thanh định, để Hứa Thiên Truyền thu thập các loại tin tức cổ mộ, tiện cho anh hành sự.

Một số cổ mộ bình thường thì rất dễ tìm, thần thức của Phong Nguyên Thanh quét qua, trong phạm vi vài trăm dặm đều thu hết vào mắt.

Dưới lòng đất cũng có thể xuyên sâu vài trăm mét.

Cho dù là cổ mộ chôn sâu dưới lòng đất, cũng hoàn toàn hiện ra trong tầm nhìn của Phong Nguyên Thanh.

Chỉ là, đây chỉ là những cổ mộ bình thường.

Nếu là mộ của những người sinh thời nắm giữ sức mạnh siêu phàm, mộ của họ đa phần đều có đủ loại thủ đoạn phòng hộ ẩn nấp.

Có rất nhiều, đều có thủ đoạn phòng bị thần thức thăm dò, chỉ dựa vào thần thức tìm kiếm, là không thể thấy được.

Điều này cần đến tiểu đệ Hứa Thiên Truyền làm việc.

Phong Nguyên Thanh tìm một cổ mộ gần nhất, độn địa tiềm nhập vào địa cung cổ mộ.

Cổ mộ này quy mô không lớn, nhưng cũng không nhỏ, cũng có ba

mộ thất trước, giữa, sau.

Trong mộ thất, đương nhiên bố trí rất nhiều cạm bẫy.

Nỏ, độc, bẫy, chông đất...

đều được sắp đặt khắp mộ thất.

Thân ngoại hóa thân của Phong Nguyên Thanh hai chân cách đất một thước, lơ lửng giữa không trung, căn bản không chạm vào bất cứ thứ gì trong mộ thất, cửa mộ thất và vách tường, cũng xuyên tường mà qua, trực tiếp tiến vào chủ mộ thất.

Hiệu suất này, so với đạo mộ tặc bình thường, mạnh hơn quá nhiều.

Phong Nguyên Thanh đứng trước quan tài chính trong chủ mộ thất, lơ lửng giữa không trung, tĩnh đợi hệ thống kích hoạt Đánh dấu.

Lòng Phong Nguyên Thanh vẫn rất bình tĩnh, dù thân ngoại hóa thân không thể kích hoạt Đánh dấu, cũng chỉ là tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Với thủ đoạn của anh, trong thiên hạ, những cổ mộ có thể ngăn cản anh không vào được, e rằng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng, kết quả cũng không khiến Phong Nguyên Thanh thất vọng.

Sau khi tĩnh lặng chờ đợi vài phút trước quan tài, trước mắt thân ngoại hóa thân của Phong Nguyên Thanh, xuất hiện một dòng chữ màu xám. [Kích hoạt Đánh dấu thành công!] Phong Nguyên Thanh vui mừng khôn xiết, mặt hồ tâm trí vốn bình tĩnh cũng gợn lên một chút sóng.

Đây là niềm vui bất ngờ, giúp hiệu suất Đánh dấu chủ động của anh tăng lên đáng kể.

Dòng chữ màu xám trước mắt mềm mại chuyển động, rất nhanh,

hình thành một dòng thông báo. [Phong Nguyên Thanh đã Đánh dấu thành công tại cổ mộ này.] Đây là một cổ mộ thời Minh, chủ nhân cổ mộ là một hào cường ở Lạc Dương, quan đến Ngự Sử Đại Phu, sau khi cáo lão về quê, quay về quê nhà Lạc Dương.

Sau khi chết, ông ta được chôn cất tại một huyệt vị phong thủy thượng giai ở ngoại vi vùng Mang Sơn này.

Phong Nguyên Thanh Đánh dấu thu được một vài bức thư pháp tự họa chân tích của các đại gia thư pháp triều Minh.

Chỉ có thể coi là tạp vật, chỉ có thể bán lấy chút tiền mà thôi, đối với Phong Nguyên Thanh thì không có tác dụng gì.

Dù sao cũng chỉ là mộ táng của một người bình thường, không phải là mộ táng của những người nắm giữ sức mạnh siêu phàm, về cơ bản sẽ không thưởng những thứ vượt quá quy cách của nó.

Nhưng Phong Nguyên Thanh vẫn rất vui, đây là một khởi đầu rất tốt.

Bản thể ở Kinh Thành, cũng đồng bộ biết được tình huống này.

Vậy thì, kế hoạch tiếp theo, thân ngoại hóa thân sẽ viếng thăm các đại cổ mộ, Đánh dấu lấy thưởng, còn bản thể thì tập trung vào tu luyện.

Và trong kế hoạch tiếp theo sẽ đi Côn Luân Sơn, Ma Quốc Ác La Hải Thành.

Còn có Nam Hải Quy Khư Tàu đắm, vùng Quy Khư đó, theo Phong Nguyên Thanh, nhất định là một nơi kỳ dị, đáng để đi.

Sau đó, còn một việc rất quan trọng, chính là Địa Tiên Thôn.

Đây là nhân quả lớn nhất trên người Phong Nguyên Thanh.

Chương 385

Tổ tiên nhà họ Phong là Phong Sư Cổ ý đồ thành tựu Thi Tiên, hy sinh toàn tộc, họa lây hậu thế, nhân quả này, nhất định phải kết thúc.

Đây là do thân phận của anh mang lại.

Đợi hoàn thành vài việc này, Phong Nguyên Thanh cũng sắp đạt đến cảnh giới Tiên Nhân.

Nói đến chức năng Đánh dấu của hệ thống, ngoài việc chủ động Đánh dấu ở các loại cổ mộ ra, còn có một chức năng Đánh dấu hàng ngày.

Đó là chức năng mới do hệ thống nâng cấp sau khi trở về từ Tinh Tuyệt Cổ Thành mang lại.

Nhưng, thông báo nhắc nhở của chức năng này, tạm thời đã bị Phong Nguyên Thanh tắt đi.

Vì vậy, sẽ không còn xuất hiện những thông báo nhắc nhở Đánh dấu và phần thưởng này nữa.

Chủ yếu là thông báo Đánh dấu hàng ngày đã tắt, còn Đánh dấu hàng tháng và Đánh dấu hàng năm, vẫn được giữ lại.

Những phần thưởng này, đối với Phong Nguyên Thanh ở giai đoạn đầu mà nói, tác dụng vô cùng lớn.

Chỉ có điều, hiện nay Phong Nguyên Thanh đã đạt đến cảnh giới Dương Thần, đa số những thứ Đánh dấu ra đều cơ bản không còn dùng được nữa.

Từ Tinh Tuyệt Cổ Thành đến bây giờ, cũng chỉ trải qua khoảng hai năm, không dài.

Nhưng Phong Nguyên Thanh có dự cảm, ở Côn Luân Ác La Hải Thành đó, hệ thống hẳn là sẽ lại phát sinh một số biến hóa mới, nâng cấp.

Sức mạnh của các cổ thần ở đó, đối với hệ thống mà nói, có lẽ là một loại tài nguyên nâng cấp rất tốt.

Một tháng sau.

Quan Sơn Các của Phong Nguyên Thanh, có một vị khách đặc biệt đến.

Người này đầu tóc dầu mỡ, mặt bôi phấn, ăn mặc như một công tử bột, giọng nói cực kỳ khách khí, tự xưng là A Đông, đến tìm Vương Khải Toàn.

Vừa khéo Vương Khải Toàn và Hồ Bát Ức đều ở trong tiệm.

A Đông này liền trực tiếp tìm đến Vương Bàn Tử và Hồ Bát Ức, nói rằng ông chủ nhà hắn có một món làm ăn cổ vật muốn bàn với hai người họ, phái hắn đến mời.

"Bàn chuyện làm ăn với chúng tôi ư?

Hai chúng tôi cũng chỉ là người làm công thôi, muốn bàn chuyện làm ăn, còn phải tìm ông chủ của chúng tôi chứ?" "Anh đợi chút, tôi gọi điện cho ông chủ~" Bàn Tử thong dong nói, một chút cũng không vội.

Sau đó không vội không vàng từ túi lấy điện thoại ra, gọi cho Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh từ điện thoại biết được, người kia tên là A Đông.

Phong Nguyên Thanh lập tức nghĩ đến kẻ cõng xác kia, Lôi Hiển Minh.

Từ góc độ thời gian kịch bản gốc mà xem, sau khi trở về từ Trùng Cốc, điểm dừng tiếp theo chính là Côn Luân.

Cách mấy tháng, Lôi Hiển Minh điều tra ra tin tức, cũng rất bình thường.

Thế là Phong Nguyên Thanh thuận miệng đồng ý, cúp điện thoại, anh liền lập tức đến Quan Sơn Các.

Nửa giờ sau, Phong Nguyên Thanh đến tiệm.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đang cùng A Đông đợi ở một bên.

"Phong gia, ngài đến rồi~" Bàn Tử và Lão Hồ thấy Phong Nguyên Thanh đến, lập tức chào hỏi.

A Đông thấy vậy, cũng khách khí chào hỏi: "Phong gia, ngài khỏe." "Nghe nói ông chủ của ngài muốn tìm chúng tôi bàn chuyện làm ăn?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Đúng vậy, ông chủ ban đầu muốn tôi mời ông Hồ và ông Vương, không ngờ, Phong gia ngài mới là ông chủ." "Ông chủ của ngài là ai?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Ông chủ của tôi là thương nhân đến từ Hồng Kông, họ Lôi, muốn bàn một chuyện làm ăn cổ vật, không biết ý mấy vị thế nào?" "Được, vậy thì gặp mặt đi, xem Lôi ông chủ của ngài có bao nhiêu chuyện làm ăn lớn~" Phong Nguyên Thanh ngừng lại một lúc rồi nói.

"Được, mấy vị mời lên xe, tôi đưa các vị đến đó!" A Đông nói.

"Ừm." Phong Nguyên Thanh gật đầu.

A Đông rất nhanh lái xe đến, Phong Nguyên Thanh ba người lên xe, A Đông chở ba người đi thẳng đến trước một tứ hợp viện yên tĩnh.

A Đông dẫn ba người vào đại đường, trong phòng, một cái kệ gỗ

đàn hương đặt ở một bên, trên đó trưng bày rất nhiều cổ vật mang vẻ cổ kính, hương vị xưa cũ.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nhìn quanh.

Các vật phẩm được bày trong phòng này, trông đều rất tốt, nhìn qua không thấy vấn đề gì, dường như đều là đồ thật.

"Mấy vị cứ ngồi đây đợi một lát, tôi đi mời ông chủ ra." A Đông pha trà xong cho ba người Phong Nguyên Thanh rồi nói.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử sau một thời gian học tập không hề ngắn, hiểu biết về cổ vật đã khác xưa rất nhiều.

Nhìn đầy nhà cổ vật bày biện, Bàn Tử nhịn không được nói với Hồ Bát Ức: "Lão Hồ à, vị lão bản này xem ra không hề đơn giản, cũng không biết có lai lịch gì.

Anh nhìn xem, bình Hồ Xuân sứ vẽ phù dung gà trĩ men pháp lang, ấm trà tử sa vẽ vàng, chén đấu thái cao sĩ, đều là bảo bối đấy!" "Không sai, nhìn khí phách này, lão bản này quả thực không phải người thường.

Chỉ là không biết tại sao đột nhiên lại tìm chúng ta làm ăn gì đây?" Hồ Bát Ức nói.

"Phong gia, anh thấy sao?" "Đợi lão bản Lôi kia ra mặt thì chẳng phải sẽ biết sao, đã tìm đến tận cửa thì chắc chắn đã tìm hiểu rõ về chúng ta, biết chúng ta làm gì, việc làm ăn này nhất định có liên quan đến chuyện đó." Phong Nguyên Thanh nói.

"Phong gia nói rất có lý, nghề của chúng ta, trừ Đổ đấu ra thì còn có việc làm ăn gì khác?" Bàn Tử nói.

"Ấy, đúng rồi, hai người xem, món đồ sứ bày ở giữa kia có phải hơi khác lạ không?" Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức đều nhìn về phía Bàn Tử nói.

Chỉ thấy, trên bàn chủ tọa ở giữa đại sảnh, bày một con mèo sứ mập ú, hai mắt mèo mở tròn, sáng ngời có thần thái.

Hồ Bát Ức đi đến gần xem xét kỹ lưỡng, phát hiện con mèo sứ này gia công bình thường, trông không giống được tạo ra bởi danh nhân nào, cũng không phù hợp với phong cách của cả căn nhà.

Hơn nữa, nhìn thoáng qua, ria mèo sứ này là bắt mắt nhất.

Đếm kỹ, ria mép này lại có mười ba sợi.

Quan sát kỹ hơn, ria mép này có thể cắm rút hoạt động, phần gia công tinh tế nhất của cả con mèo sứ đều tập trung ở đây.

"Thứ này, sao lại mọc kỳ quái vậy?

Lại có mười ba sợi ria mép?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Con mèo sứ hoa mười ba râu này không phải đồ sứ bình thường, mà là do nhà của bối thi nhân (người vác thi thể) chuyên dùng để cúng bái!" Phong Nguyên Thanh nói.

Anh ta quen thuộc với tình tiết gốc, biết thứ này là gì.

"Mười ba râu này, cơ bản chỉ có nhà của bối thi nhân ở vùng Tương Tây mới có, xem ra lão bản Lôi này, tổ tiên cũng là người Tương Tây." "Bối thi, chính là tương tự như việc Đổ đấu." "Mỗi lần làm việc, đều phải thắp một nén hương, cúi đầu vài cái trước mèo sứ hoa mười ba râu, nếu ria mèo sứ rụng hoặc gãy, vậy thì việc đó không thể làm được, tuyệt đối không được ra ngoài vào ban đêm." "Nghe nói rất linh nghiệm, chỉ là bây giờ bối thi nhân đã không còn ai làm nữa, thứ này, ở bên ngoài, cũng khó mà nhìn thấy được." "Nói không chừng phụ bối của người này còn có chút giao tình với tổng biều đầu Tá Lĩnh Trần gia lão gia tử đấy." "À, ra là cũng làm cái nghề này à, trách không được lại muốn bàn chuyện làm ăn với chúng ta!" Bàn Tử nói.

Hơn nữa, Phong Nguyên Thanh còn có thể cảm nhận được, trên con mèo sứ hoa mười ba râu này, có một cỗ lực lượng nguyện khí tín ngưỡng nồng hậu.

Chắc hẳn là mèo sứ hoa mười ba râu gia truyền của nhà lão bản Lôi này, đã trải qua ít nhất mười mấy đời người cúng bái.

Lực lượng nguyện khí tín ngưỡng trên đó không thể là giả.

Điều này khiến cho một món đồ sứ vốn dĩ bình thường, biến thành một bảo vật có hiệu quả thần dị.

Giống như tượng Bồ Tát cẩu đà được cúng bái trong miếu, trên đó đều mang theo nguyện lực tín ngưỡng.

Theo sự hồi phục của linh khí, những bức tượng Phật, tượng Thiên Tôn và các vật phẩm thần tượng khác đều bắt đầu thể hiện một phần thần dị.

Món mèo sứ hoa mười ba râu này, được gia tộc Lôi thế hệ cúng bái, cũng bảo vệ cho họ tồn tại trong cái nghề bối thi nhân đầy nguy hiểm.

Trong mắt mỗi bối thi nhân, đây đều là vật bảo mệnh, không dám lơ là, cho dù không làm nghề nữa, trước khi truyền cho đời sau, cũng phải cúng bái cẩn thận.

Ba người trở lại chỗ ngồi, uống một ngụm trà, tiếp tục chờ đợi.

Không lâu sau, một người đàn ông thấp lùn mập mạp đầu trọc béo ú đi ra từ phòng trong.

Ông ta tự xưng là Minh thúc, nói một giọng phổ thông không được chuẩn, giống như sự pha trộn giữa giọng Tương Tây và giọng Hồng Kông, nhưng vẫn có thể nghe hiểu được.

Chương 386

Minh thúc vừa gặp mặt đã bắt đầu làm thân.

“Mấy hậu sinh, vừa nhìn đã thấy rất khí phách rồi.” “Đại danh đỉnh đỉnh Mạc Kim Giáo Úy, Minh thúc tôi đã ngưỡng mộ đã lâu rồi ~” Minh thúc cười tủm tỉm nói.

“Không dám, không dám, người nhà chúng tôi biết chuyện nhà mình, cũng chỉ là chút đánh nhỏ làm ồn ào thôi, đâu dám xưng đại danh đỉnh đỉnh ~” Hồ Bát Ức xua tay nói.

Thực ra đây là lời khiêm tốn, với thân thủ và kỹ thuật của Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử hiện tại, đặc biệt là hai người họ còn thuộc loại người có khí vận chi tử, mộ lớn thiên hạ, đâu đâu cũng có thể đến.

Dưới sự phù hộ của khí vận, tổng thể luôn gặp dữ hóa lành, xem tình tiết gốc chẳng phải là như vậy sao?

Những thứ thần thần quái quái đó, người bình thường gặp phải, cơ bản là gặp một chết một, không mấy ai có thể sống sót.

“À, đúng rồi Minh thúc, vị này là lão bản của chúng tôi, Phong gia, anh ấy mới là cao thủ thật sự!” Hồ Bát Ức giới thiệu với Minh thúc.

“Ôi chao, thất kính thất kính ~ hóa ra Phong gia ngài mới là đầu não của họ à, quả nhiên là một biểu nhân tài ~” Minh thúc vội vàng quay sang Phong Nguyên Thanh khen ngợi.

“Haha ~, Minh thúc ông khách khí quá.” Phong Nguyên Thanh nói, “Không biết Minh thúc ông lần này tìm chúng tôi, là muốn bàn chuyện làm ăn gì?” Minh thúc cười cười, cầm một quyển album ảnh trên bàn trà phía sau, đưa cho Phong Nguyên Thanh và mấy người.

“Đây, xem cái này, đây đều là những thứ Minh thúc tôi sưu tầm ở

Hồng Kông.” Lôi Hiển Minh cười tủm tỉm nói.

“Nói đến, việc làm ăn lần này, cũng có liên quan đến một cổ thi, chẳng phải nghe nói mấy cậu từ Vân Nam có được một tấm gương đồng có thể trấn thi sao?

Mấy cậu xem có thể nhượng lại cho tôi không?

Đồ ở chỗ tôi đây, nếu mấy cậu ưng cái nào, cứ nói thẳng ~” “À ra là nhìn trúng tấm gương đồng trong tay chúng ta rồi à.” Bàn Tử chợt hiểu ra, sau đó lại hỏi: “Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, ông sưu tầm nhiều xác khô cổ đại như vậy để làm gì?” Trong cuốn album ảnh mà Minh thúc đưa qua, toàn bộ đều là các loại quan tài mở nắp, bên trong là các loại xác khô khác nhau, niên đại không giống nhau.

Bên ngoài đều được phủ một lớp kính trong suốt, nghiễm nhiên trở thành một bảo tàng tư nhân, chuyên trưng bày loại xác khô này.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử không hiểu giá trị của loại xác khô này trong mắt người nước ngoài.

Loại xác khô này, ở chỗ người nước ngoài, lại rất được ưa chuộng, bán rất chạy, xác khô có phẩm tướng tốt, thậm chí có thể bán được giá trên trời.

Những xác khô này không chỉ có thể dùng để trưng bày, mà còn có thể dùng để ăn nữa.

Người nước ngoài chính là dũng mãnh như vậy.

Giống như xác ướp Ai Cập, khi người châu Âu thuộc địa hóa châu Phi, vô số xác ướp bị kéo ra từ kim tự tháp, rồi bị ăn hết.

Khi đó người châu Âu tin rằng, ăn xác ướp, có thể chữa bách bệnh, phong tục này đã thịnh hành mấy trăm năm, xác ướp từng một thời cháy hàng, giá cả tăng vọt, thậm chí đến tận bây giờ, vẫn chưa tuyệt chủng.

Đương nhiên, mục đích của Minh thúc không phải là để ăn, mà là chờ giá trị thích hợp thì bán.

Những lão nước ngoài kia, càng có tiền, đa phần càng thích cái khẩu vị này ~ Chỉ là hiện nay đã bước vào xã hội hiện đại hóa, trình độ văn minh của nhân loại đã nâng cao rất nhiều, khoa học kỹ thuật cũng phát triển nhanh chóng.

Người phương Tây ở châu Âu, Mỹ này, đã tiến hóa từ những người man rợ thành những "quý ông" giả dối.

Mọi việc đều chú trọng phong độ, càng là người có tiền càng như vậy.

Đặc biệt là cái gọi là xã hội thượng lưu.

Cách thức sử dụng cổ thi của họ, cũng từ ăn sống, biến thành nghiên cứu, chiết xuất.

Chế tạo thành các loại dược tề rồi lại ăn.

Cách ăn uống cũng văn nhã hơn rất nhiều.

Thậm chí cũng hình thành một bộ quy tắc trò chơi tư bản.

Rất nhiều viện bảo tàng nước ngoài chuyên mua những cổ thi được bảo tồn hoàn hảo này.

Coi những thi thể này là một loại văn vật ngưng đọng vẻ đẹp vĩnh hằng của cái chết, trong đó ẩn chứa giá trị thương mại và giá trị văn hóa to lớn.

Minh thúc cười tủm tỉm giải thích giá trị của những thi thể này cho mọi người.

Giải thích một lúc sau, giọng điệu chuyển đổi, đến mục đích chuyến đi này của ông ta.

"Tôi nói này, Hồ lão đệ, Vương lão đệ, còn có vị Phong lão bản

này, đã xem qua đồ sưu tầm của tôi rồi, vậy có thể cho tôi xem tấm gương đồng trấn thi mà mấy cậu kiếm được từ Vân Nam không?" Minh thúc trên mặt nở nụ cười rạng rỡ như hoa cúc, ánh mắt nhìn về phía Phong Nguyên Thanh, có chút sốt ruột nói.

"Giá cả tùy mấy cậu ra, hoặc là đồ cổ trong căn nhà này của tôi, mấy cậu ưng cái nào, đều có thể lấy để trao đổi!" "Haha, đương nhiên không thành vấn đề." Có làm ăn tìm đến cửa, Phong Nguyên Thanh đương nhiên sẽ không từ chối.

"Ôi chao chao, vẫn là Phong lão bản sảng khoái, hợp khẩu vị của Minh thúc tôi!" Lôi Hiển Minh thấy Phong Nguyên Thanh đồng ý, lập tức vui vẻ giơ ngón tay cái lên nói.

"Minh thúc, ông xem trọng tấm gương đồng này đến vậy, lẽ nào lai lịch của cái gương này có điều gì đặc biệt?" Hồ Bát Ức thấy Minh thúc là người biết hàng, liền hỏi.

"Haha, Hồ lão đệ lại muốn hỏi tôi về Đạo lý à ~," Lôi Hiển Minh cười nói.

"Ôi chao, tấm gương đồng này à, đối với mấy cậu thực ra không có tác dụng gì, nhưng đối với tôi lại có công dụng lớn!" "Thế gian vật trừ tà không gì hơn thế này!" "Nói đến lai lịch này, tuy Minh thúc tôi chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng nghe mấy người bạn trong giới cổ vật nói qua, tôi liền lập tức nghĩ đến, đó nhất định là cổ vật từ thời Tiên Tần trở về trước, tuyệt đối không sai!" "Minh thúc tôi cũng là người sảng khoái, chúng ta thẳng thắn với nhau, tấm gương đồng trấn thi trừ tà này, hẳn phải là Pháp gia Tổ sư Cổ Kính, vật tượng trưng của Pháp gia!" "Tương truyền nó được chế tạo tại Tử Dương Sơn, có thể chiếu rọi Tứ Duy Lễ Nghĩa Liêm Sỉ của trời đất!" Lôi Hiển Minh vừa nói là thao thao bất tuyệt, càng nói càng hăng.

Tiếp theo ông ta lại kể về một đoạn dã sử truyền thuyết về Pháp

gia Đồng Kính.

"Theo dã sử ghi chép, năm xưa có một con cá sấu thi nổi loạn trên sông Hoàng Hà, nhấn chìm thuyền bè, Tần Vương liền sai người treo chiếc gương này ở cửa sông, trấn áp con cá sấu thi đó, và phái binh canh giữ." "Cho đến khi Tần Nhị Thế mất, Lưu Hán chiếm giang sơn, cổ kính này liền rơi vào tay một chư hầu vương thời Hán, chỉ là cuối cùng không biết vì sao lại rơi xuống Vân Nam." Nói đến đây, Minh thúc vẫn còn chưa hết ý.

"Cái gương cổ có thể khắc chế thi biến được gắn trên quách đồng, tôi nghĩ trên đời tuyệt không có cái thứ hai, nếu mấy cậu nhượng lại cho tôi, tôi đảm bảo tuyệt đối sẽ không để mấy cậu chịu thiệt!" Minh thúc vỗ bộ ngực béo mập, nói chắc như đinh đóng cột.

"Được thôi, được thôi." Phong Nguyên Thanh nói.

Tấm gương đồng này quả thực có hiệu quả trấn thi trừ tà, Tống tử trong quách đồng ở mộ Hiến Vương chính là bị gương đồng trấn áp, không thể phá quan mà ra.

Nhưng nó dù sao cũng không phải là pháp khí, bản thân chất liệu cũng không phải thượng thừa, chỉ là bình thường.

Niên đại thì đủ rồi, nhưng nếu nói là Pháp gia Đồng Kính, Phong Nguyên Thanh lại không cho là vậy.

Chắc chắn chỉ là một tấm gương đồng bình thường của Pháp gia, chứ không phải Tổ sư Cổ Kính gì đó.

Tổ sư Cổ Kính chân chính, nhất định phi thường.

Thời Tần Hán, Đạo luyện khí thịnh hành, một vị tổ sư của một phái, nhất định không phải phàm tục, với tư cách là vật tượng trưng của phái mình, Tổ sư Cổ Kính cũng nhất định phi thường.

Mà Tổ sư Cổ Kính chân chính, có lẽ đã sớm cùng với tổ sư Pháp

gia mà rời đi rồi.

Những nhân kiệt thời thượng cổ, chư tử bách gia, đều không phải nhân vật đơn giản, Phong Nguyên Thanh cảm thấy, họ đại khái đều là giả chết thoát thân, phi thăng rời đi rồi.

"Đã Phong gia đồng ý trao đổi, vậy thì vụ làm ăn này coi như thành rồi!" Hồ Bát Ức ở một bên nói.

"Không biết Minh thúc ông vì sao lại chịu bỏ vốn lớn để đổi tấm gương đồng này?

Chẳng lẽ cổ thi trong phòng trưng bày nhà ông có dấu hiệu thi biến, muốn dùng cái này để trấn áp?" Tiếp đó, Hồ Bát Ức lại hỏi.

"Ôi chao, cái đó thì không phải, những cổ thi kia, đã được Minh thúc tôi trưng bày ra rồi, vậy tuyệt đối sẽ không để chúng có khả năng thi biến!" "Vừa rồi thấy mấy cậu nhìn chằm chằm vào con mèo sứ hoa mười ba râu mà tôi cúng bái, chắc hẳn mấy cậu cũng đã nhìn ra rồi, tổ tiên Minh thúc tôi là người bối thi Tương Tây." "Minh thúc tôi tuy không nên người, nhưng cũng được truyền thừa một số bản lĩnh, những năm đầu cũng nhờ bối thi mà phát tài, nếu không thì đâu thể mở được cái phòng trưng bày cổ thi như vậy, phải không?" "Lần này sở dĩ tìm đến mấy cậu, là vì không lâu trước đây, Minh thúc tôi làm ăn với một viện bảo tàng ở Đông Nam Á, ở đó nhìn thấy một quyển cổ thư." "Cổ thư ghi chép, thời xưa ở Ma quốc Tạng địa có một công chúa, nàng vì một căn bệnh kỳ lạ mà chết, sau khi chết biến thành một cỗ thi thể thủy tinh sông băng đặc biệt, điều này được coi là thần tích, thế là liền dùng Cửu Tầng Yêu Lâu phong ấn nàng trên núi tuyết.

Mà trong kinh quyển thậm chí còn đề cập đến một số manh mối cụ thể về vị trí lăng mộ." "Chỉ là, theo tôi điều tra, thi thể thủy tinh sông băng kia, chôn sâu ngàn năm trong núi tuyết, tính chất cực hàn, âm khí cực nặng!" Nói đến đây, sắc mặt Minh thúc thêm vài phần

ngưng trọng.

“Cho dù là người Tạng địa, nếu không có cúng bái linh tháp của Đại Sư Liên Hoa Sinh, một khi đến gần, cũng sẽ chết.” “Muốn đối phó với loại này, vật trấn thi bình thường e rằng không có tác dụng gì, Minh thúc tôi nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Pháp gia Tổ sư Cổ Kính mới có thể trấn áp được nó!

Mang nó từ Cửu Tầng Yêu Lâu ra ngoài!” “Chẳng phải là, tôi mới chuyên môn tìm đến tận cửa, cầu mua tấm Pháp gia Trấn Thi Cổ Kính đó sao ~” “À, ra là vậy, cái thi thể thủy tinh sông băng này, Bàn gia tôi vẫn là lần đầu tiên nghe nói, Tương Tây Thi Vương thì đã nghe nói qua rồi!” Vương Bàn Tử nói.

“Haha, cái đó thì phải, tổ tiên Minh thúc tôi cũng là người Tương Tây, Tương Tây Thi Vương đại danh đỉnh đỉnh, khắp nơi đều có truyền thuyết, Bàn gia nghe nói qua cũng là chuyện bình thường.” Lôi Hiển Minh cười nói.

“Nói đến Tương Tây Thi Vương, nhà tôi cũng có một vị trưởng bối, năm xưa ông ấy từng giao đấu với Tương Tây Thi Vương, và tiêu diệt nó đấy.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Ồ?

Không ngờ, Phong lão bản thâm tàng bất lộ, trong nhà lại còn có trưởng bối lợi hại như vậy ư!” Lôi Hiển Minh kinh ngạc nói.

“Nói đến, ông ấy không phải người bình thường đâu, ông ấy từng là Tổng Biểu Đầu Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu!” “Ôi chao, thật là thất kính, thất kính, không ngờ, mấy vị lại có lai lịch lớn đến vậy, xem ra lần này thực sự là phúc khí của lão Lôi tôi rồi, lại được quen biết mấy vị!” Lôi Hiển Minh lập tức khiêm tốn hẳn, ngay cả xưng hô Minh thúc cũng thu lại.

Tiếp đó Phong Nguyên Thanh lại kể tóm tắt lại sự tích năm xưa Trần Ngọc Lâu cùng Bàn Sơn Đạo Nhân Trát Cô Tiếu liên thủ phá Bình Sơn.

"Tương Tây Thi Vương đó, chính là một vị tướng quân thời Mông Nguyên vương triều, bệnh chết ở Tương Tây, bị người Nguyên dùng thuật yểm thắng, chôn cất ở đỉnh núi Bình Sơn, trấn áp động nhân, dưới tác dụng của một loại chướng khí độc trên địa mạch Bình Sơn, biến thành Tương Tây Thi Vương." "Sau này, Bình Sơn sụp đổ, chấn động làm Thi Vương thoát ra, cuối cùng bị Trần Tổng Biều Đầu và Bàn Sơn Khôi Thủ Trát Cô Tiếu liên thủ tiêu diệt!" Câu chuyện về Tương Tây Thi Vương, Phong Nguyên Thanh đã kể xong.

"Thì ra là vậy, Tổng Biều Đầu Tá Lĩnh, cùng Bàn Sơn Khôi Thủ, quả là những anh hùng hảo hán, hôm nay lão Lôi tôi thật sự đã được mở rộng tầm mắt!" Lôi Hiển Minh cảm khái nói.

"À, đúng rồi, không biết Pháp gia Trấn Thi Đồng Kính ở đâu?" Minh thúc hỏi.

Chương 387

“Ngay trong cửa hàng của tôi, Minh thúc nếu gấp thì có thể đi cùng, đến Quan Sơn Các của chúng tôi xem thử?” Phong Nguyên Thanh nói.

“Cũng được, tôi cũng có chút không đợi được nữa rồi.” Minh thúc nói.

Lúc này vẫn còn là buổi chiều, còn một đoạn thời gian nữa mới trời tối.

Mã tử A Đông liền lái xe, chở Lôi Hiển Minh và Phong Nguyên Thanh ba người, một lần nữa quay trở lại Quan Sơn Các.

Phong Nguyên Thanh dẫn mấy người lên tầng ba, vào phòng khách văn phòng của mình.

Sau đó Phong Nguyên Thanh lấy tấm gương đồng trấn thi ra, đặt trên bàn trà.

Lôi Hiển Minh thấy vậy, lập tức nâng cổ kính lên, cẩn thận quan sát.

Ông ta tuy không phải dân chuyên sưu tầm cổ vật, nhưng cũng có một số bạn bè trong giới cổ vật, kiến thức về mặt này cũng nắm được không ít, nhãn lực vẫn còn chút đỉnh.

Ông ta chăm chú nhìn kỹ tấm gương đồng, kiểm tra.

Cuối cùng xác định, đây quả thực là cổ kính thời Tiên Tần, niên đại khớp được, nhìn hoa văn vết gỉ sét, quả thực cũng gần giống với Pháp gia Đồng Kính mà ông ta nghĩ.

“Không tệ không tệ, hẳn là Pháp gia Cổ Kính!” “Phong lão bản, không biết tấm cổ kính trấn thi này, ngài định bao nhiêu tiền thì chịu

nhượng lại?" Lôi Hiển Minh hỏi.

"Minh thúc, ông cũng biết, đây là cổ khí Tiên Tần, cách nay hơn hai ngàn năm, lại là đồ đồng, giá trị không hề nhỏ!" "Thế này đi, tôi cũng không đòi hỏi nhiều của ông, cứ lấy giá hữu nghị một ngàn vạn, nhượng lại cho ông!" Phong Nguyên Thanh hơi suy nghĩ một lát rồi nói.

"Ừm, một ngàn vạn ư?" Lôi Hiển Minh hơi giật mình, cái giá này, có thể nói là rất thấp rồi.

Chỉ là tình hình thực tế của ông ta là, trong nhà đã bị con trai nghiện cờ bạc nợ nần làm cho trống rỗng, nhất thời căn bản không thể lấy ra được.

Điều này khiến ông ta có chút chần chừ.

Còn những cổ thi kia, cho dù ông ta muốn bán, bây giờ không như năm xưa, nhất thời cũng không dễ tìm được người mua thích hợp.

Suy nghĩ tới lui, ông ta nghĩ ra một cách.

"Phong lão bản, lão Lôi tôi gần đây tiền bạc thực sự có chút eo hẹp, không biết có thể để tôi viết một tờ giấy nợ không?

Hoặc dùng đồ vật thế chấp cũng được, đợi khi lấy được thi thể thủy tinh sông băng, bán được giá tốt, sẽ trả lại ngài, không biết thế nào?" Lôi Hiển Minh nói.

"Thế này ư?" Phong Nguyên Thanh cố ý do dự, anh ta quen thuộc cốt truyện, biết tình hình thực tế của Lôi Hiển Minh.

Sau đó anh ta nói: "Thế này đi, tôi thấy cái tứ hợp viện của Minh thúc ông không tệ, dùng nó để thế chấp thì sao?" Lôi Hiển Minh trong lòng tính toán một chút, giá trị của tứ hợp viện đó, cũng xấp xỉ một ngàn vạn.

“Được, cứ dùng tứ hợp viện thế chấp!” Lôi Hiển Minh cuối cùng hạ quyết tâm.

“Vậy được, vậy thì làm phiền Minh thúc, ngày mai mang theo giấy tờ nhà đất đến Quan Sơn Các một chuyến nữa, chúng ta tiền trao cháo múc!” Phong Nguyên Thanh chốt lại.

Trưa ngày hôm sau, Lôi Hiển Minh mang theo giấy tờ nhà đất, dưới sự hộ tống của Mã tử A Đông, một lần nữa đến Quan Sơn Các.

Phong Nguyên Thanh đã đợi sẵn ở đó.

Hai người trực tiếp hoàn thành giao dịch.

Lúc này, Lôi Hiển Minh lại đưa ra ý tưởng mới.

Đây là điều ông ta đã suy nghĩ cả đêm qua.

Ông ta đã ngoài năm mươi tuổi, tuổi già sức yếu, cho dù mang theo nhiều người cũng chưa chắc đã thành công.

Trong núi tuyết lớn đó, nguy hiểm khắp nơi, bản thân ông ta thực sự khó mà chống đỡ.

Chuyến này muốn mang thi thể thủy tinh sông băng ra ngoài, có thể nói là ngàn khó vạn khó.

Mà Phong Nguyên Thanh và những người khác, lại là Mạc Kim Giáo Úy đại danh đỉnh đỉnh, Tầm Long Điểm Huyệt, Mạc Kim Đổ Đấu, đều là cao thủ, không bằng mời họ ra tay, dù sao mình chỉ cần thi thể thủy tinh sông băng, những thứ khác, đều có thể nhượng lại.

Lôi Hiển Minh càng nghĩ càng thấy khả thi.

Thế là nhân cơ hội giao dịch, ông ta nói ra suy nghĩ của mình.

“Ồ?

Minh thúc ông muốn mời chúng tôi ra tay?” Phong Nguyên Thanh

hỏi.

"Đúng vậy, Minh thúc tôi cũng đã lớn tuổi rồi, chuyến này e rằng rất nguy hiểm, muốn mời mấy vị ra tay tương trợ!" Lôi Hiển Minh nói.

Điều này chính là trúng ý Phong Nguyên Thanh.

Bọn họ cũng đang muốn nhân cơ hội này đi một chuyến Côn Luân Sơn, tiền vãng Ma quốc Ác La Hải Thành.

"Haha, không giấu Minh thúc ông, chúng tôi cũng đang có ý định đi Côn Luân Sơn, thăm dò di chỉ Ma quốc, đã Minh thúc mời, vậy thì cùng đi luôn!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Được, vậy là đã nói xong rồi, hắc hắc ~" Lôi Hiển Minh mặt mày hớn hở, tươi rói như một đóa cúc lão.

"Chúng ta lập tức chuẩn bị, mấy ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát!" Lôi Hiển Minh nói.

"Được." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

"Vậy tôi cũng về chuẩn bị đây, không làm phiền nữa, Phong lão bản, cáo từ!" Lôi Hiển Minh vui vẻ ôm tấm gương đồng trong lòng nói.

Sau đó ông ta quay người xuống lầu, rời khỏi Quan Sơn Các, Mã tử A Đông lái xe chở ông ta, thẳng tiến về tứ hợp viện.

Lôi Hiển Minh bên kia chuẩn bị thế nào, Phong Nguyên Thanh cũng không quan tâm.

Bên anh ta, lập tức triệu tập Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử ba người.

Nói rõ chuyện này.

Dương Tuyết Lỵ sau khi từ Thung Cốc trở về đoạn thời gian này,

vẫn luôn thu thập tư liệu liên quan đến Châu Mâu Trần, Ma quốc Tạng địa, chính là một phần quan trọng trong số đó.

Dương Tuyết Lỵ đã tra được không ít tư liệu về Ma quốc rồi.

Mà Hồ Bát Ức thì từng làm lính ở Côn Luân Tuyết Sơn Tạng địa, đối với nơi đó cũng có không ít hiểu biết, hơn nữa còn có một số người quen, lần này đi qua, vừa hay tìm người quen làm người dẫn đường.

Phong Nguyên Thanh bảo Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đi chuẩn bị mọi vật tư cần thiết.

Thực ra cũng không cần chuẩn bị nhiều.

Có Phong Nguyên Thanh ra tay, chuyến này, cũng không có nguy hiểm gì.

Ba ngày thời gian thoáng chốc trôi qua, Lôi Hiển Minh bên kia cũng đã chuẩn bị xong.

Bên Phong Nguyên Thanh thì càng không cần nói, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ tin tức của Lôi Hiển Minh.

Bên Lôi Hiển Minh, thân gia lại bị thu hẹp nghiêm trọng, không mời được nhiều người, thế là chuyến này, chỉ có năm người.

Phân biệt là bảo tiêu Bì Đặc Hoàng, tình nhân Hàn Thư Na, con gái nuôi A Hương, và Mã tử A Đông.

Bên Phong Nguyên Thanh, cũng chỉ có bản thân anh ta cùng Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, bốn người.

Mọi người đã sớm ký gửi hành lý đi trước.

Bên trong không có gì cấm kỵ, nên không có vấn đề gì.

Chín người mua vé máy bay, thẳng tiến Lạp Tát.

Sau đó chuyển đường đến di tích Cổ Cách vương triều dưới đỉnh Cương Nhân Ba Tề.

Sau mấy ngày đường dài, mọi người đầu tiên đến Lạp Mỗ Lạp Thác, Hồ Tiên Nữ mà Lạt Ma Hoàn Nguyện Thanh Tín của Thiết Bổng đã nhắc đến.

Trong đoàn của Lôi Hiển Minh, cũng chỉ có một A Hương, hơi đặc biệt một chút, đáng để Phong Nguyên Thanh chú ý.

Khi giới thiệu A Hương, Lôi Hiển Minh tỏ ra rất đắc ý.

A Hương này, tuy trông nhút nhát, chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng lại là trợ thủ đắc lực nhất của Lôi Hiển Minh.

Chương 388

Bởi vì cô ấy có thể mẫn cảm cảm nhận được các loại thứ bẩn thỉu ở gần đó.

Hóa ra, cha mẹ A Hương sau khi cô bé vừa chào đời, đã đặt cô bé vào một chiếc lồng kính cách ly với thế giới bên ngoài, có thiết bị lọc không khí, cho đến khi cô bé hai tuổi.

Điều này khiến cho linh giác bẩm sinh của cô bé ít bị ô nhiễm bởi thế giới bên ngoài, do đó, thần kinh của cô bé rất nhạy cảm, có thể cảm nhận được một số thứ mà người bình thường không thể cảm nhận được.

Mãi đến sau này, A Hương trở thành trẻ mồ côi, được Lôi Hiển Minh tình cờ phát hiện và nhận nuôi.

Sau khi phát hiện năng lực đặc biệt này của A Hương, ông ta vẫn luôn đưa cô bé bên mình, đặc biệt là khi giao thiệp với thi thể, quan tài và những thứ tương tự.

A Hương thậm chí không chỉ một lần cứu mạng Minh thúc.

Một người đặc biệt như vậy, khiến Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử không ngừng tán thán.

Sau khi bay vào Tạng địa, trải qua mấy ngày lặn lội, mọi người dưới sự dẫn dắt của người hướng đạo đã đến vùng đất thiêng của khu vực Tạng.

Giữa Himalaya và Niệm Thanh Đường Cổ Lạp, hồ bạc rất nhiều, lớn nhỏ rải rác khắp nơi, lên đến hàng ngàn.

Những hồ lớn hơn một chút, đều được người Tạng địa coi là hồ thánh, nếu bên hồ còn có núi tuyết, thì càng thần thánh không gì sánh

bằng.

Mà điểm đến của chuyến đi này, chính là một trong những hồ bạc ở đây, người Tạng địa gọi là Lạp Mỗ Lạp Thác, ý chỉ "Hồ Tiên nữ treo trên bầu trời".

Ngay cạnh nó, là một hồ bạc lớn hơn một chút, Ung Mã Trác Trát Thác, Hồ Long Cung.

Hồ Bát Ức có một người bạn cũ khi còn làm lính ở khu vực Tạng, Lạt Ma A Khắc, đã từng nói muốn biến Hồ Tiên Nữ thành nơi ông ta hoàn nguyện.

Dọc theo con đường núi cao nguyên tiến lên, từ xa, mọi người đã nhìn thấy hồ bạc xanh biếc trong vắt đó.

Trời trong xanh, nước hồ xanh thẳm, trong hồ phản chiếu núi tuyết và mây trắng, vô cùng hùng vĩ.

"Đại Đường Tây Vực Ký" ghi chép, năm xưa cao tăng Huyền Trang đi thỉnh kinh qua đây, cảm thán trước cảnh đẹp nhân gian này, đã gọi hai hồ bạc liền kề nhau này là "Tây Thiên Dao Trì Song Bích".

Người hướng đạo dẫn mọi người, đi bộ về phía bờ hồ.

Trong số những tín đồ hành hương và cúi lạy quanh hồ, mọi người nhanh chóng tìm thấy Lạt Ma A Khắc.

Bởi vì hành động của ông ta khác biệt.

Các tín đồ bình thường đều đi bộ, hoặc cúi lạy, còn Lạt Ma thì tay múa chân nhảy, động tác kỳ dị, giống như một nghi thức thần bí nào đó.

Và cây gậy sắt hộ pháp màu đen nổi bật trên lưng cũng biểu thị thân phận của ông ta.

Trong từng cử chỉ của Lạt Ma, Phong Nguyên Thanh có thể cảm

nhận được một loại năng lượng kỳ lạ phát ra từ người ông ta, hình thành một sự hô ứng đặc biệt với Hồ Tiên Nữ.

Đây có lẽ là một loại pháp tu đặc biệt của Mật Tông, khác biệt so với pháp tu truyền thống.

Cây gậy sắt màu đen này, biểu thị, thân phận của Lạt Ma hiện tại, là một Lạt Ma hộ pháp Mật Tông, gậy sắt, cũng là vũ khí của ông ta.

Mọi người yên lặng chờ đợi cách Lạt Ma không xa.

Hồ Bát Ức là người quen của Lạt Ma, thế là anh ta tiến lên.

Lạt Ma cũng chú ý đến Hồ Bát Ức, nhìn thoáng qua liền nhận ra anh ta.

Hai người hàn huyên một lát, rồi đi đến chỗ mọi người.

Chia tay hơn mười năm, còn Lạt Ma mười mấy năm trước đã đến đây rồi, hàng ngày niệm kinh quanh hồ.

Còn những động tác kỳ dị vừa rồi của Lạt Ma, là đang chiêm bốc với Dược Vương Bồ Tát.

Mà nguyên nhân là, gần đây có hai thợ săn mới từ nội địa đến, không hiểu cấm kỵ của Tạng địa, vô tình ăn phải một thứ gì đó, trực tiếp trúng chiêu, tính mạng nguy kịch.

Lạt Ma đang cầu phúc cho họ, niệm tụng "Cam Châu Nhĩ" cầu xin phương pháp cứu người từ Dược Vương Bồ Tát.

Lúc này, mấy người Tạng dân cõng hai thợ săn kia đến.

Chỉ thấy hai người này, mặt vàng như nghệ, hơi thở mong manh, miệng không ngừng chảy bọt trắng, bụng cũng trướng rất lớn.

Phong Nguyên Thanh nhìn hai người này, chỉ thấy sát khí trong cơ thể họ tụ kết, ngưng lại ở bụng, một người trong số đó bụng lớn hơn, đã bị sát khí xâm nhập xương tủy, thủ đoạn thông thường căn bản

không thể cứu chữa.

Còn một người khác, tình hình tốt hơn rất nhiều.

Lạt Ma cẩn thận xem xét triệu chứng của hai người, nhíu mày nói: "Người này ăn quá nhiều, đã không còn cứu được nữa, người kia thì còn cứu được.

Các cậu đi ra bờ hồ thánh tìm ít vảy cá thối rữa về đây!" Ngay khi Tạng dân đi tìm vảy cá, người không cứu được kia đã tắt thở.

Người còn lại, Lạt Ma cho anh ta uống một viên thuốc, giữ lại tính mạng.

Rất nhanh vảy cá được tìm về, Lạt Ma đặt vảy cá xung quanh người đó, lại dùng một khúc gỗ trám thiêu thành than, trộn lẫn với vảy cá thối rữa hôi thối, cho người thợ săn kia ăn vào.

Không lâu sau, người thợ săn kia liền nôn ói ra, cho đến khi nôn sạch những thứ trong bụng.

Những sát khí tụ kết kia, cũng theo chất nôn, được bài xuất ra khỏi cơ thể, cứu được một mạng.

Trong những chất nôn đó, còn có từng cục thịt mềm nhũn, giống như từng cục chuột con không lông.

Một lượng lớn sát khí, tụ kết trong đó.

Người thợ săn này, sau khi thoát chết, lòng vẫn còn sợ hãi, thấy người bạn cùng đến đã chết, trong lòng buồn bã.

Vốn muốn chôn bạn ngay bên bờ hồ, nhưng điều này không phù hợp với phong tục thiên táng của Tạng địa, bị Lạt Ma ngăn lại.

Lạt Ma nói, trên núi cách bờ hồ không xa, có mười tám đài thiên táng, có thể đặt thi thể ở đó, như vậy linh hồn của anh ta có thể được giải thoát.

Điều này khác biệt rất lớn so với phong tục thổ táng ở nội địa, người thợ săn này tuy có chút không muốn, nhưng dưới sự khuyên giải của Lạt Ma, vẫn chấp nhận.

Thế là mang thi thể của bạn đồng hành rời đi.

Trước khi đi, anh ta tặng hai khẩu súng của họ cho Hồ Bát Ức, định sau này về quê an phận thủ thường mà sống, không còn săn bắn gì nữa.

Kinh nghiệm lần này, khiến anh ta sợ hãi, ngay cả bạn đồng hành cũng chết, anh ta cũng không còn tâm tư tiếp tục săn bắn.

Hai khẩu súng này đều là súng săn cũ, nhưng được bảo dưỡng rất tốt, được sản xuất vào khoảng những năm năm mươi của thế kỷ trước, uy lực rất tốt.

Hồ Bát Ức cũng không lấy súng của anh ta không, mà là đưa tiền, coi như mua chúng.

Chuyện của thợ săn đến đây kết thúc.

Hồ Bát Ức cũng nói rõ mục đích chuyến đi này của mình và đoàn người với Lạt Ma.

Là muốn đi tìm cổ mộ tà thần Ma quốc, cần Lạt Ma giúp đoàn thám hiểm của chúng tôi tìm một người ca sĩ kiêm hướng dẫn viên quen thuộc lịch sử Ma quốc và các quốc gia láng giềng.

Lạt Ma với tư cách là một tín đồ Phật giáo Mật Tông thâm niên, vừa nghe chuyện này, lập tức hứng thú.

Theo ông ta thấy, khai quật cổ mộ phần mộ, vốn là chuyện tổn hại phúc đức, nhưng đào cổ mộ Ma quốc thì lại khác.

Trong mộ Ma quốc phong ấn yêu ma, đối với bách tính mà nói là một mối đe dọa lớn!

Rất nhiều cao tăng trong lịch sử, cũng đều muốn trừ ma vệ đạo, tiêu diệt hoàn toàn cổ mộ Ma quốc, ngăn chặn tà thần tái họa nhân gian.

"Đã các cậu chịu đi, đây là việc thiện công đức vô lượng!" Lạt Ma nói.

"Về phần những xướng thi nhân thông hiểu cổ tích Tạng địa, đều là Thiên thụ!" "Chưa bao giờ là hình thức cha truyền con nối, sư truyền đệ tử, mà đều là một số người sau khi trải qua một trận bệnh nặng hoặc ngủ một giấc dậy, đột nhiên có thể ngâm xướng hàng triệu chữ thi thiên." "Trước khi tôi xuất gia, cũng là người được Thiên thụ, nói như vậy, đây chính là công đức của Lạt ma tôi a ~" Lạt ma cười nói.

"Mặc dù đã gần ba mươi năm không nói qua, những thi thiên về Thế giới Chế Địch Bảo Châu Hùng Sư Đại Vương, cũng như Chuyển Sinh Ngọc Nhãn Bảo Châu." "Nhưng tôi nghĩ kỹ lại, vẫn có thể hồi ức lại không ít!" Lạt ma kiên định nói, lập tức cảm thấy muốn đồng hành cùng chúng tôi, cùng nhau phá hủy ngôi mộ tà thần của Ma Quốc.

Thân là hộ pháp thiết bổng của Phật gia, diệt trừ ma quỷ là đại sự hàng đầu, Lạt ma nghĩa bất dung từ.

Nhắc đến chuyện này, toàn thân Lạt ma tinh khí thần đều tăng vọt.

Phong Nguyên Thanh nhìn thấy, đây là trong hư không, một luồng lực lượng thần bí, đang liên tục ôn hòa quán đỉnh cho Lạt ma, tăng cường sức mạnh của ông.

Mà Lạt ma làm hộ pháp thiết bổng nhiều năm như vậy, cũng đã sớm bước vào con đường tu luyện, thực lực bản thân vẫn không tệ.

Chương 389

Mặc dù đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng so với một số người trẻ tuổi, trạng thái còn tốt hơn.

Thiết bổng Lạt ma tinh thông phong tục Tây Tạng, lại hiểu y lý Mật Tông, có sự chỉ dẫn giúp đỡ của ông, chuyến đi này nhất định sẽ sự bán công bội.

Hồ Bát Ức thấy Thiết bổng Lạt ma kiên quyết muốn đi cùng, cũng cầu còn không được.

Thế là sau khi Thiết bổng Lạt ma xử lý xong việc vặt của mình, liền cùng nhau đi đến khu vực Ali (A Lý) phía tây cùng của Tạng địa.

Nơi gần nhất với Cổ Cách di tích là trấn nhỏ Sâm Cách Tạng Bố.

Lúc này trong nước tuy kinh tế đã bắt đầu phát triển mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ ở một số thành phố ven biển.

Tạng địa nằm sâu trong nội địa, phát triển lạc hậu hơn nhiều.

Mà Sâm Cách Tạng Bố lại là một trấn nhỏ vô cùng hẻo lánh của Tạng địa, khó mà thấy được kiến trúc cao quá ba tầng.

Chỉ có con đường gần trấn còn khá tốt.

Còn về việc đi đến Cổ Cách di tích, thì ngay cả đường cũng không có.

Bốn phía đều là một vùng hoang vu gò đá, xe cộ không thể đi vào được.

Mọi người nghỉ ngơi một chút trong trấn, bảo hướng dẫn viên tìm mấy con bò yak của người chăn nuôi trong trấn để chở vật tư.

Trên đường, Lạt ma kể cho Phong Nguyên Thanh và mấy người

kia nghe những thi thiên ông hồi ức lại được, đa số là những trận đại chiến giữa yêu ma quỷ quái, binh lính qua lại.

Minh Thúc và những người khác hoàn toàn không để ý đến những điều này, họ chỉ quan tâm chuyến này có thể tìm được Băng Xuyên Thủy Tinh Thi hay không, nghe những thứ thần thần bí bí này chẳng có tác dụng gì.

Sau hai ngày lặn lội, mọi người cuối cùng cũng đến gần một vùng di tích cổ thành.

Và đây chính là điểm dừng chân đầu tiên của chuyến đi này, di chỉ Cổ Cách Vương Thành.

Đây là một thành phố được xây dựng dựa vào núi, nơi cao nhất là vương cung trên đỉnh núi, tầng giữa là miếu tự, phía dưới là khu dân cư và các công trình phòng ngự bên ngoài.

Hầu hết các ngôi nhà trong thành đã sụp đổ, chỉ còn lại những miếu tự có kết cấu kiến trúc kiên cố hơn.

"Cuối cùng cũng đến rồi, chỉ cần tìm thấy Cổ Cách Ngân Nhãn, chúng ta sẽ tìm được Cửu Tầng Yêu Tháp chôn cất Băng Xuyên Thủy Tinh Thi!" Minh Thúc tỏ ra vô cùng phấn khích, trên mặt không ngừng nở nụ cười.

"Cổ Cách Ngân Nhãn là cái gì?" Bàn Tử thấy Minh Thúc phấn khích như vậy, không nhịn được hỏi.

"Haiz, Tiểu Béo à, chuyện này nói ra thì dài lắm, chúng ta nói ngắn gọn thôi.

Cổ Cách Ngân Nhãn này thực ra là một bức phù điêu phức tạp và lớn, chủ thể của nó là một con mắt khổng lồ, vì vậy được gọi là Cổ Cách Ngân Nhãn!

Còn về ý nghĩa của bức bích họa, theo ghi chép trong tạng kinh, rất

có thể là tích Đại sư Liên Hoa Sinh và Chế Địch Bảo Châu Đại Vương trừ khử Ma Quốc.

Cổ Ma Quốc chính là một quốc gia tin thờ luân hồi, cúng bái tà thần." "Mà con mắt khổng lồ này, chính là điểm mấu chốt, trong mắt những người tinh thông phong thủy Mật Tông, đó là một bản đồ chỉ dẫn tọa độ, bản đồ trong tay Minh Thúc tôi, rất có thể là được vẽ dựa trên Cổ Cách Ngân Nhãn!" "Tuy nhiên, trên Cổ Cách Ngân Nhãn ghi chép chi tiết hơn, hầu hết thông tin về Ma Quốc, chắc hẳn đều có thể tìm thấy trên đó!" "Cho nên nói, chỉ cần tìm thấy Cổ Cách Ngân Nhãn, chuyến này cơ bản là ổn rồi!" Minh Thúc giải thích một tràng.

"Thì ra là vậy." Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đều gật đầu.

Còn về phong thủy Mật Tông, so với bí thuật phong thủy Thăng Long thì đơn giản hơn nhiều, chỉ cần tinh thông phong thủy Thăng Long, thì đối chiếu với Cổ Cách Ngân Nhãn rất dễ dàng có thể tìm thấy nơi muốn tìm.

"Khu di tích này tuy không lớn, nhưng nếu tìm cũng mất không ít thời gian, Minh Thúc, ông biết Cổ Cách Ngân Nhãn ở đâu không?

Chúng ta đi thẳng qua đó được không?" Minh Thúc tuổi đã cao, cộng thêm phản ứng cao nguyên, tư duy có chút chậm chạp, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng nhớ ra.

"Trong thành có một Luân Hồi Miếu, chắc là ở đó." Minh Thúc nói.

Mọi người dắt bò yak, tiến vào trong di tích cổ thành.

Những ngôi nhà còn lại chưa sụp đổ, là mấy ngôi miếu tự, phân bố ở các vị trí khác nhau trong thành.

Trong đó lại có sự phân biệt Hồng Miếu, Bạch Miếu, Luân Hồi Miếu.

Mọi người tuy không hiểu cách phân biệt, nhưng Thiết bổng Lạt ma thì biết.

Thế là mọi người dưới sự phân biệt của Lạt ma, đã tìm thấy Luân Hồi Miếu.

Đi qua những phế tích là một việc hết sức tốn sức, A Hương gầy yếu đã không chịu nổi nữa rồi.

Thế là Minh Thúc bảo vệ sĩ Peter Hoàng ở lại chăm sóc, còn mình thì cố gắng gắng gượng tiếp tục tiến lên.

Bước vào trong miếu, đoàn người Minh Thúc đều thở hổn hển.

Mà bốn người Phong Nguyên Thanh bên này, vẫn sắc mặt như thường, mặt không đỏ, khí không thở dốc.

Minh Thúc kinh ngạc như gặp thần tiên, giơ ngón cái lên: "Không hổ là Mạc Kim Giáo Úy lừng danh, quả nhiên lợi hại!" Sau khi nghỉ ngơi một lát, mọi người bắt đầu tìm kiếm trong miếu.

Những bức bích họa trên tường, mang đậm phong cách Mật Tông.

Đều là nội dung nam nữ song tu, phong cách vẽ phóng khoáng, màu sắc mạnh mẽ, khiến người ta xem mà mặt đỏ tai hồng.

Nhưng đi vào bên trong, phong cách vẽ đột nhiên thay đổi.

Toàn bộ là nỗi khổ luân hồi địa ngục, từng tầng từng tầng miêu tả những hình phạt tàn khốc trong địa ngục, trong đó cảnh tượng thảm không nỡ nhìn.

Mọi người trực tiếp đi vào sâu nhất trong miếu tự, vào năm đó, đây là cấm địa, trừ nhân viên thần chức trong giáo, những người khác đều không thể tùy tiện đi vào.

Ngày nay, thì đều đã tan hoang.

Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một bức tranh

màu sắc rực rỡ trên mái nhà.

Hầu hết đã bong tróc theo sự hư hại của mái nhà, chỉ còn lại một phần.

Mà phần chính giữa, còn khá nguyên vẹn.

"Chắc là cái này rồi!" Phong Nguyên Thanh chỉ vào phía trên đầu nói.

Mọi người cũng đều ngẩng đầu nhìn lên, bức bích họa trên mái nhà này, chính giữa là một con mắt khổng lồ, vòng ngoài là những hình đồ đằng hình tia, chia thành tám màu, mỗi một tia là một loại thần thú khác nhau.

Mà vòng ngoài cùng còn có một vòng, là hàng chục vị Không Hành Mẫu khỏa thân, dáng vẻ vạn phần phong tình, mỗi người một vẻ.

"Đây chắc là Cổ Cách Ngân Nhãn ghi lại tọa độ phong thủy Mật Tông cổ đại." Dương Tuyết Lỵ lấy máy ảnh ra, hướng lên mái nhà, "tách tách" chụp mấy tấm ảnh.

Ghi lại nội dung trên bích họa.

Minh Thúc lòng dạ kích động, phản ứng cao nguyên cũng ập đến.

Ông thở hổn hển lấy ra mấy quyển kinh thư, giao cho Hồ Bát Ức.

Đồng thời nói: "Cứ xem trước đã, nếu không hiểu rõ, cũng không tìm ra vị trí cụ thể của yêu tháp." Sau đó, ông tùy tiện tìm một cây cột, dựa vào ngồi xuống, mã tử A Đông cũng lập tức lấy bình oxy ra, cho ông hít oxy.

Hít mấy hơi oxy, cả người ông thoải mái hơn, dựa vào cột, gần hết trọng lượng đều dồn vào đó.

Đột nhiên, "rắc" một tiếng, cây cột mà ông dựa vào liền đổ ra ngoài.

Cú này làm tất cả mọi người giật mình.

Hóa ra cây cột đó, sau mấy trăm năm mưa gió, đã mục nát từ lâu, bình thường nhìn có vẻ không sao, nhưng lại không chịu nổi một lực tác động lớn hơn, nếu không sẽ sụp đổ.

May mắn là ngôi miếu này vẫn khá kiên cố, thiếu một cây cột, tạm thời cũng không sụp đổ.

Mọi người đều không dám tiếp tục ở lại, liền lui ra ngoài.

Khi đi ngang qua cây cột bị đổ, lại phát hiện, nó đã đổ vào một bức tường đất, lộ ra một không gian tối tăm rộng lớn.

Không biết bên trong là gì.

Nhưng nhìn có vẻ, là một mật thất.

Đến gần, còn có thể cảm nhận được một luồng khí mục nát xông ra từ bên trong.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức mắt sáng lên, lấy đèn pin từ trong túi ra, bật đèn, chiếu vào bên trong.

Chương 390

Mọi người lập tức bị cảnh tượng bên trong thu hút ánh mắt.

Chỉ thấy một pho tượng đồng cao một thước, đội mũ quan Hóa Phật bảo quan, ba mắt bốn tay, ngồi tĩnh lặng trên tòa sen thú tọa trong mật thất.

Đèn pin chiếu vào, toàn bộ pho tượng Phật lấp lánh ánh vàng, chiếu sáng cả mật thất tối tăm một màu vàng kim.

Ba con mắt trên trán của nó cũng phản chiếu ánh sáng bạc.

Mà phía sau pho tượng Phật, còn có một cánh cửa sắt màu đen đóng chặt.

Trên cửa dán đầy vô số phù chú kinh văn, dường như bên trong trấn áp một thứ gì đó không thể được phóng thích ra ngoài.

Điều này khiến tất cả mọi người, trừ Phong Nguyên Thanh, đều vô cùng tò mò.

Không biết đó là động tàng kinh, hay là một Phật đường dạng hang động.

Lạt ma trầm mặc không nói, bước qua bức tường đổ nát, tiến vào mật thất.

Mọi người cũng theo vào.

Lạt ma đi đến trước pho tượng Phật, cung kính vái lạy.

Sau đó, mới cẩn thận quan sát tình hình bên trong hang động.

Phong Nguyên Thanh quét mắt một lượt, tình hình bên trong hang động đều thu vào đáy mắt.

Trong hang động này, không có gì cả, chỉ có phía sau cánh cửa sắt

lớn bị phong ấn bởi một lượng lớn chú ngữ kinh văn, có một số thứ.

Trên pho tượng Phật tỏa ra một luồng Phật tính, theo dây xích sắt, kết nối với chú ngữ trên cánh cửa lớn, một luồng sức mạnh phong ấn cánh cửa lớn, khiến thứ bên trong không thể phá vỡ cánh cửa mà thoát ra.

Ban đầu cánh cửa sắt lớn đó đã không chắc chắn, qua mấy trăm năm thời gian xâm thực, phía dưới càng đã biến dạng, lộ ra một khe hở lớn, trong đó vài chỗ còn bị thủng mấy lỗ.

Một luồng khí tức không mạnh lắm, truyền ra từ các lỗ thủng.

Lạt ma quan sát cánh cửa một lúc rồi mới nói với mọi người đang đứng phía sau: "Những chú ngữ trên cánh cửa này đều là Lục tự chân ngôn Mật Tông 'Úm ma ni bát mê hồng'!" "Tuy nhiên, Phật giáo Tây Tạng có nhiều chi phái, tôi cũng không biết nhiều về Luân Hồi Giáo." "Tôi đoán, phía sau cánh cửa này, có lẽ đại diện cho địa ngục của Tông Luân Hồi." "Những người đại tội đại ác, linh hồn sau khi chết không thể được giải thoát, phải bị nhốt vào cánh cửa đen này, trải qua sự hành hạ tra tấn của địa ngục." "Vì vậy cánh cửa này không thể mở ra, bên trong có thể có ngạ quỷ địa ngục, cũng có thể có yêu ma âm gian." Lời vừa dứt không lâu, chỉ nghe dưới đất truyền đến một trận "soạt soạt" tiếng động, nhanh chóng bò qua chân mọi người.

Dưới ánh đèn, mọi người nhận ra, đây hóa ra là một con chuột xạ nhỏ màu đen, hình dáng như mèo con.

Nó lập tức phóng đến bên cạnh cánh cửa sắt lớn, chui vào từ lỗ thủng dưới cửa.

Hồ Bát Ức và những người khác lúc này mới phát hiện, dưới cánh cửa sắt có một khe hở rất lớn.

Hồ Bát Ức cúi người xuống, chiếu đèn pin từ khe hở vào bên

trong, nhưng bên trong rất sâu, không nhìn thấy gì.

Hồ Bát Ức nhìn Phong Nguyên Thanh, hỏi: "Phong gia, phía sau cánh cửa này không biết có gì, có nên mở ra xem không?" Phong Nguyên Thanh lắc đầu, nói: "Không có gì cần thiết." Hồ Bát Ức gật đầu, cùng mọi người, lại lui ra khỏi hang động.

Bàn Tử nhìn pho tượng Phật rất thèm muốn, nhưng Phong Nguyên Thanh nói không được động, hắn cũng không dám động bậy, tự an ủi mấy câu, liền đi theo quay về.

Ngoài phế tích của Luân Hồi Miếu, mọi người lấy kinh thư ra, đối chiếu cẩn thận với những tấm ảnh vừa chụp được.

Tác giả và nguồn gốc của quyển kinh này đã không thể khảo cứu, Minh Thúc chỉ biết là vào những năm hai, ba mươi của thế kỷ trước, một đội thám hiểm nước ngoài đã khai quật nó từ một nơi nào đó ở Tạng địa.

Sau khi được một số chuyên gia nước ngoài khảo chứng, quyển kinh cổ này rất có thể là do di tộc Ma Quốc viết, ghi lại bản đồ cương vực của Ma Quốc, chỉ là muốn đọc hiểu bản đồ này, độ khó quá lớn.

Kinh quyển ghi lại, một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu quan trọng nhất của Ma Quốc, nằm ở Phượng Hoàng Thần Cung.

Mà Phượng Hoàng Thần Cung là một vùng núi, được tạo thành từ bốn loại bảo thạch của Thiên giới: vàng, bạc, thủy tinh, lưu ly.

Ở lưng chừng núi có bốn ngọn tuyết sơn, lần lượt đại diện cho bốn vị thần hộ mệnh của Ma Quốc.

Trong phong thủy Mật Tông, núi Côn Luân được gọi là đất Phượng Hoàng, hai dãy núi lớn bên cạnh, lần lượt là đất Khổng Tước, đất Đại Bàng Kim Sí Điểu.

Có manh mối này, thì dễ tìm hơn nhiều.

Vùng đất được bao quanh bởi bốn đỉnh núi, trong Thanh Ô Phong thủy gọi là "Thù Mâu", trong Tầm Long Quyết gọi là "Long Đỉnh".

Địa thế như vậy có thể coi là xương sống của trời đất, rồng vua phát nguồn từ đó, hình thế vô cùng hiếm thấy.

Sau một hồi xác nhận, vị trí được định vị gần Khách Lạp Mễ Nhĩ Sơn Khẩu.

Minh Thúc thấy Hồ Bát Ức sau một hồi phân biệt liền xác nhận được vị trí, tỏ ra vô cùng phấn khích.

"Ôi chao, Tịnh Tử à, chuyến này mời mấy cậu ra tay, thật đúng là mời đúng người rồi, chủ yếu là để Minh Thúc tôi tự tìm, thật sự có tìm chết cũng không tìm thấy a!" Lôi Hiển Minh không tiếc lời khen ngợi, dù sao những lời hay không mất tiền, nói nhiều cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Mọi người đều hài lòng quay về theo đường cũ.

Khi quay về, mặt trời đã ngả tây, mọi người quyết định, nghỉ ngơi một đêm trong pháo đài phòng ngự tiền tiêu ở ngoại vi di tích.

Trên cao nguyên, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm vẫn rất lớn, mục đích chuyến đi này của mọi người đã hoàn thành viên mãn, không cần vội vã đi đường đêm.

Trong pháo đài, lửa trại đã được đốt, bữa tối và trà bơ đã được chuẩn bị.

Lại pha mấy gói thuốc cảm cho A Hương, Hàn Thư Na và mấy người thể chất kém khác uống, đề phòng cảm lạnh.

Cảm lạnh trên cao nguyên, có nguy hiểm đến tính mạng.

Mọi người sau một ngày bôn ba, xuyên qua phế tích, đều đã vô cùng mệt mỏi.

Đặc biệt là Lôi Hiển Minh và những người khác, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Mà mã tử A Đông, ánh mắt lấp lánh, hắn vẫn còn tơ tưởng đến pho tượng Phật bằng vàng trong hang Phật tối tăm kia.

Tuy không phải vàng, nhưng cũng là đồ cổ có niên đại, có thể đáng không ít tiền.

Hắn không cam tâm chỉ làm một mã tử, mỗi tháng chỉ nhận được chút tiền như vậy.

Thế là hắn luôn cố gắng giữ tỉnh táo, quyết định đợi nửa đêm, mình sẽ lén lút đi lấy pho tượng Phật đó về, thần không biết quỷ không hay.

A Đông tự khen ngợi sự mưu trí của mình.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, rất nhanh, đã đến nửa đêm.

A Đông đã nhịn nửa ngày, sớm đã không thể chờ đợi được nữa rồi.

Hắn đứng dậy nhìn xung quanh, thấy mọi người đều đã ngủ say, liền nhẹ nhàng đứng dậy, đeo một cái túi lớn, rón rén bước ra khỏi pháo đài.

Ra khỏi pháo đài, mượn ánh trăng, A Đông một mạch chạy như điên, hướng về phía Luân Hồi Miếu.

Thật trùng hợp, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cả hai cũng không ngủ, vừa hay phát hiện ra A Đông lén lút.

Thế là liền đi theo.

Phong Nguyên Thanh không bận tâm về chuyện này.

Phía sau cánh cửa sắt lớn đó, theo kịch bản gốc, là một con mãnh thú tên là Thực Tội Ba Lỗ, mặc dù ở thế giới này, có thể có chút khác

biệt.

Nhưng xét theo khí tức, thì không mạnh, thực lực của Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử, có thể giải quyết được.

Phong Nguyên Thanh phóng ra một luồng thần niệm, lặng lẽ chú ý đến bọn họ, dù có tình huống gì, cũng có thể kịp thời ra tay.

Phần lớn sự chú ý thì đặt vào việc tham ngộ pháp thuật và ngộ đạo.

Trong Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật, có không ít chỉ là nắm giữ sơ sài, vẫn cần phải tham ngộ nhiều.

Ngoài ra, trong công pháp, cũng có một số chỗ huyền ảo cần phải tỉ mỉ tham ngộ.

Giai đoạn Hóa Thần, trọng tâm là tham ngộ.

Trong phế tích, Bàn Tử đi không xa phía sau A Đông không nhịn được càu nhàu với Hồ Bát Ức: "Pho tượng Phật đó Bàn gia còn không tiện lấy, thằng cháu này lại dám đánh chủ ý, đã bị chúng ta bắt gặp, vậy không phải là phải dạy dỗ nó một bài học đàng hoàng sao!" Hồ Bát Ức nghe Bàn Tử nói, cũng cười hắc hắc gian xảo: "Hai năm nay chúng ta đều không có cơ hội bày trò quỷ, hôm nay vừa hay lấy thằng ăn trộm thúi này ra làm trò vui.

Hai chúng ta cứ dọa nó một trận, rồi sau đó..." Kế hoạch của Hồ Bát Ức là đánh ngất hắn, rồi ném lên núi, đợi ngày mai hắn tự bò về.

A Đông bản thân nhìn đã thấy là người da trắng mặt phấn, không giống người có thể lực tốt, chỉ thấy hắn bò đến dưới chân núi Luân Hồi Miếu, đã mệt không chịu nổi nữa.

Chương 391

Liền dựa vào tường đất thở hổn hển, định nghỉ một lát, rồi mới lên lấy pho tượng Phật đi.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử thấy vậy, liền quyết định, đi vào trước một bước, sau đó ẩn nấp, đợi A Đông vào rồi, lại dọa hắn một phen.

Hai người vận khinh công, phi diêm tẩu bích, đạp lên những tàn viên đổ nát, một vọt là mấy chục mét.

Chẳng mấy chốc, đã đến đại điện của Luân Hồi Miếu.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử nhân cơ hội, đã cẩn thận quan sát và học tập một lượt pháp môn Mật Tông song tu.

Khiến cả hai mặt mày hồng hào, sắc mặt ửng đỏ.

Không chỉ vậy, cả hai còn lấy máy ảnh ra, chụp lại những bí tịch để lưu giữ.

Dù sao cũng là kết tinh trí tuệ của Mật Tông Luân Hồi Giáo, không thể cứ thế bị lãng quên ở đây được.

Bàn Tử cảm thấy, phải kế thừa và phát huy rộng lớn mới phải.

Hai người chụp xong tất cả các hình vẽ song tu Mật Tông không lâu, liền nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân.

Cả hai lập tức phản ứng lại, A Đông đã đến rồi.

Hai người lập tức cất máy ảnh, đề khí phóng người, một vọt lên xà ngang giữa các cây cột.

Vị trí xà ngang cao lớn, chính đối diện với hang Phật kia.

Hai người ẩn nấp trên xà ngang, an nhàn chờ đợi A Đông đi vào.

Đại điện lập tức yên tĩnh trở lại, lúc này A Đông cũng thở hổn hển, từ bên ngoài đi vào, trông có vẻ mệt mỏi không ít.

Trong đại điện không tối tăm, ánh trăng chiếu xuống từ mái nhà hư hại, chiếu sáng một vùng rộng lớn như ban ngày, ngay cả không dùng đèn pin cũng có thể nhìn rõ mồn một.

Mà trong hang Phật kia, cũng bị ánh trăng chiếu sáng một vùng khá lớn.

Còn nơi ánh trăng không chiếu đến, thì là một vùng bóng tối sâu thẳm.

Giống như một cái vực sâu há miệng muốn nuốt chửng người.

A Đông vốn dĩ cũng không có gan lớn, nhưng vì muốn lấy được pho tượng Phật kia, cũng liều mạng.

Hắn ho khan hai tiếng, sau đó cất tiếng hát để tự trấn an mình.

Giọng hát như vịt đực của hắn, chắc chỉ có mình hắn mới nghe lọt tai được thôi.

Hát xong bài hát, hắn cảm thấy mình ổn rồi.

Thế là chui vào hang Phật, đến trước pho tượng Phật.

A Đông trước tiên cung kính cúi đầu mấy cái trước pho tượng Phật.

Sau đó chắp hai tay lại, đặt trước ngực, miệng lẩm bẩm.

"Phật gia phù hộ, tiểu nhân tôi cũng vì kế sinh nhai mà bất đắc dĩ mới đến thỉnh ngài về, tôi trên có già, dưới có trẻ, bất lực thân đơn sức mỏng, không thể nuôi dưỡng, bất đắc dĩ mới làm việc này." "Phật gia từ bi, xin Phật gia lấy lòng từ bi làm gốc, lấy thiện niệm làm trọng, cứu tế tiểu nhân." A Đông thề, sau khi về nhất định sẽ thành tâm lễ Phật, để báo đáp đại ân đại đức của Phật gia.

Sau đó, A Đông lại cung kính cúi đầu mấy cái thật mạnh, trong đại điện tĩnh mịch, Hồ Bát Ức và Bàn Tử đều có thể nghe thấy tiếng cúi đầu vang dội của A Đông.

Hai người bên ngoài nhìn mà thấy buồn cười.

A Đông sau một hồi thành tâm quỳ lạy, cảm thấy Phật gia đã chấp nhận tấm lòng thành của hắn.

Thế là, A Đông lấy hết can đảm, di chuyển pho tượng Phật ra ngoài.

Lộ ra dây xích sắt nối liền với tòa sen bên dưới.

A Đông do bị tiền che mắt, thấy tòa sen và pho tượng Phật vốn là một thể, bán cả sẽ càng đáng tiền hơn.

Chỉ là không tìm thấy lỗ khóa, thế là hắn cầm cây xà beng mang theo, đập vào dây xích sắt.

Nhưng dây xích sắt đâu phải dễ dàng đập ra, sức lực của hắn vốn cũng không lớn.

Đập một hồi, đành phải bỏ cuộc.

Nhưng không biết từ đâu có được dũng khí, hắn quên đi nỗi sợ hãi, bê tòa sen lên, dùng sức kéo mạnh.

Không ngờ rằng, cánh cửa sắt kia lại không chắc chắn đến vậy, A Đông chỉ mấy động tác nhẹ nhàng đã kéo cánh cửa mở toang.

A Đông lúc này mới phản ứng lại, ánh mắt nhìn vào bên trong cửa.

Chỉ thấy một con mãnh thú hung ác, như một ác quỷ địa ngục, ánh mắt tham lam khát máu chăm chú nhìn hắn.

A Đông sợ đến mức không dám động đậy, quần cũng ướt.

Một cánh tay trắng bệch, thò ra từ phía sau cánh cửa, đến dưới ánh

trăng.

"Chậc, không ngờ thật sự có đại tống tử?" Bàn Tử khẽ mắng.

Hồ Bát Ức cũng nghĩ, ban ngày Lạt ma nói phía sau có thể là địa ngục của Tông Luân Hồi, bên trong đều là những người đại tội đại ác, e rằng thứ này không dễ đối phó!

Thứ đó từ cửa bò ra, đến trước mặt A Đông, lộ ra dưới ánh trăng.

Vật này, trông giống hình người, nhưng toàn thân mọc đầy lông trắng mịn dài, như cương thi.

"Là Thực Tội Ba Lỗ!" Hồ Bát Ức nhớ lại, trong đại điện, bức bích họa địa ngục kia, có ghi lại một loại dã thú đầu mèo, thân hình gần giống người, có đuôi, thích gặm nhấm thi thể tội nhân.

Lạt ma nói, đó là Thực Tội Ba Lỗ của Tông Luân Hồi.

Nhìn A Đông, bị thứ này đi đến trước mặt vẫn không nhúc nhích.

Hóa ra, lại bị dọa chết rồi!

Thực Tội Ba Lỗ sau khi cào cấu mấy cái trên thi thể A Đông, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía xà ngang nơi Hồ Bát Ức và Bàn Tử đang ở, một đôi mắt sáng lấp lánh, nhanh như điện.

Khiến cả hai trong lòng giật thót.

Nhưng dù sao cả hai cũng là người tu luyện rồi, Thực Tội Ba Lỗ này chỉ trông hung ác, nhưng xét khí tức, cũng không mạnh lắm.

Hai người liên thủ, cũng không phải không có sức chiến đấu, thậm chí, còn có thể phản sát.

Hai người nhìn nhau, sau đó rút dao của mình ra.

Phóng người một cái, nhảy xuống đất.

Thực Tội Ba Lỗ thấy hai người nhảy xuống từ xà ngang, trong

mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

Nó dùng một móng vuốt ấn lên thi thể A Đông, miệng phát ra tiếng "ù ù" nức nở, như đang khóc, lại như đang cười.

"Ối chà, cái lão tống tử này, coi thường ai vậy?" Bàn Tử thấy Thực Tội Ba Lỗ hưng phấn nhìn mình, miệng còn phát ra tiếng quái gở, lập tức nổi nóng.

"Hắc hắc, để nó kiến thức lợi hại của hai anh em chúng ta!" Hồ Bát Ức cũng lạnh lùng nói.

Thực Tội Ba Lỗ này, rõ ràng đã coi bọn họ là con mồi.

"Để mày nếm mùi!" Hai người một trái một phải, bao vây qua.

Thực Tội Ba Lỗ há to miệng, một hàng răng sắc nhọn, không ngừng đóng mở, cắt xé không khí.

Một đôi mắt lóe lên hàn quang, chăm chú nhìn chằm chằm hai người.

Hai móng vuốt phía trước, cũng rời khỏi thi thể A Đông, bám vào đá vụn trên mặt đất.

Trông có vẻ cũng đã sẵn sàng phát động tấn công.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử thấy vậy, nhìn nhau, sau đó Hồ Bát Ức vung vẩy dao, nói: "Bàn Tử, lát nữa tôi lên trước, cậu giúp tôi yểm trợ!" "Được thôi, Lão Hồ cứ yên tâm đi!" Bàn Tử đáp lại.

Chương 392

Hồ Bát Ức tập trung toàn bộ tinh thần, đôi mắt lạnh lùng chăm chú nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Thực Tội Ba Lỗ, như diều hâu vậy, xem ai sẽ khuất phục trước.

Ánh mắt Hồ Bát Ức lạnh lùng, tay cũng không ngừng động tác.

Một luồng chân khí quán chú vào thân dao, một thước đao khí từ mũi dao kéo dài ra.

Hồ Bát Ức vận chân khí, thân hình nhanh chóng lao về phía Thực Tội Ba Lỗ.

Thanh đao trong tay chém về phía cổ nó.

Thực Tội Ba Lỗ ý thức được nguy hiểm, lập tức phát ra tiếng gào thét chói tai, giơ móng vuốt cào về phía đầu Hồ Bát Ức.

Cú này nếu bị cào trúng, e rằng sẽ chết ngay tại chỗ.

Hồ Bát Ức thân đao hơi nghiêng, chém vào móng vuốt sắc nhọn đang cào tới.

"Phập ~" Dao và móng vuốt chạm vào nhau, móng vuốt trực tiếp bị dao chém đứt.

"Ô ~ Anh ~" Thực Tội Ba Lỗ lập tức đau đớn kêu gào quái dị.

Một trận máu màu xanh đậm phun ra từ vết thương của nó.

Hồ Bát Ức thấy vậy lập tức né tránh, không để chất lỏng quái dị màu xanh đậm này dính vào người mình.

Máu của nó rơi xuống đất, lập tức vang lên tiếng "xì xì", máu xanh ăn mòn gạch đá dưới đất, tạo ra tiếng xì xì rợn người.

Cái này mà dính vào người, thì không dễ chịu chút nào.

Thực Tội Ba Lỗ thấy Hồ Bát Ức không dễ chọc, liền nảy sinh ý định rút lui, thân hình từ từ di chuyển về phía sau.

Nhưng Hồ Bát Ức sẽ không bỏ qua nó.

Nếu thứ này chạy thoát, đối với những người bình thường ở trấn gần đó sẽ là một mối đe dọa lớn.

Hồ Bát Ức một chiêu "Bát Bộ Cản Thiền", áp sát tới, tay nâng đao chém xuống, chém vào cổ Thực Tội Ba Lỗ.

Thực Tội Ba Lỗ liên tục né tránh, nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn không thoát khỏi nhát đao chặt đầu.

Một cái đầu thú hung tợn, lăn xuống đất.

Tại cổ nó, phun ra một lượng lớn máu xanh, bắn tung tóe khắp nơi.

Hồ Bát Ức thấy tình thế không ổn, lập tức né tránh thật xa, đề phòng bị bắn trúng.

Bàn Tử thấy Hồ Bát Ức đã chặt đầu con tống tử đó, cũng thở phào nhẹ nhõm, hạ con dao trong tay đang chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào xuống.

"Lão Hồ, sao rồi, cái thứ này chết rồi chứ?" Bàn Tử cẩn thận tiến lại gần hỏi.

"Đầu đều bị tôi chém rồi, chắc là chết rồi, nhưng vẫn cẩn thận hơn, chỉ sợ nó giả chết!" Hồ Bát Ức nói.

Không yên tâm, Bàn Tử giơ dao lên, lại cẩn thận đâm mấy nhát vào con Thực Tội Ba Lỗ không đầu đó.

Sau đó, lại dùng chân khí phụ vào thân đao, đại tá bát khối thi thể không đầu, rồi mới hoàn toàn yên tâm.

"Lần này thì nó có thế nào cũng không thể sống được nữa, giả

chết cũng biến thành chết thật!" Sau đó, Bàn Tử di chuyển thi thể A Đông, pho tượng Phật và cả tòa sen, đều cho vào nhẫn trữ vật của mình.

"Dù sao cánh cửa này cũng đã mở rồi, pho tượng Phật phong ấn cũng vô dụng rồi, để ở đây cũng lãng phí, chi bằng chúng ta mang ra ngoài, để thế nhân cúng bái, hắc hắc ~" Thu dọn đồ xong, Bàn Tử xoa tay nói.

Hồ Bát Ức cũng không phản đối, hắn cũng nghĩ như vậy.

"Đi thôi, chúng ta vào xem bên trong rốt cuộc là tình hình gì, có phải thật sự là địa ngục của Tông Luân Hồi không!" Hồ Bát Ức nói.

"Đi!" Bàn Tử nghe vậy nói, hắn cũng rất tò mò, phía sau cánh cửa lớn có thật sự có địa ngục không.

Hai người xuyên qua cánh cửa mở rộng, tiến vào trong hang động phía sau.

Hang động sâu hun hút, hai người đi được mấy chục mét, mới đến cuối đường, đến một đại sảnh rộng lớn trong hang động.

Hồ Bát Ức cẩn thận ngửi ngửi, phát hiện ở đây không có mùi khó chịu nào.

Ánh đèn pin chiếu qua, toàn bộ đại sảnh trong hang động đều sáng bừng.

Chỉ thấy bốn phía khắp nơi chất đầy xương trắng.

Sơ qua một lượt, có xương người, cũng có xương động vật, số lượng nhiều và hỗn loạn.

Hồ Bát Ức ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phía trên đỉnh đầu, có một cái hố tròn, thông lên một nơi nào đó ở thế giới bên ngoài.

Miệng hố không lớn, nhưng cũng rộng như miệng giếng, có thể

chứa một người trưởng thành đi qua.

Hồ Bát Ức đang kiểm tra địa hình, còn Bàn Tử thì đang lục lọi trong đống hài cốt trên mặt đất.

Muốn xem có thể tìm được thứ gì không.

Kết quả thật sự tìm được một khối da thú quái dị màu đen thui.

Hắn nhặt lên, mang đến bên cạnh Hồ Bát Ức hỏi: "Lão Hồ, cậu xem đây là da gì?" "Da gì?

Cậu tìm thấy ở đâu ra vậy?" Hồ Bát Ức khá tò mò.

Hồ Bát Ức cầm lấy xem, chỉ thấy trên đó mọc đầy lông dài màu đen.

Khẽ lay, một vật giống như xương sọ rơi ra từ bên trong, xương cốt rất dày dặn, không giống xương người.

Dùng tay bóp, lại rất mềm mại, không giống xương cốt.

Cầm ra dưới ánh đèn cẩn thận nhìn, trên đó còn khắc rất nhiều chữ nhỏ li ti, nhưng không nhận ra chữ nào.

"Có lẽ là một mặt nạ." Kết hợp với bộ lông, có lẽ là một loại đồ ngụy trang, áo giáp?

Tiếp đó lại cẩn thận xem xét một lượt khối lông thú lớn này, không phát hiện điều gì bất thường.

Thế là Bàn Tử tiện tay cho cả hai thứ vào nhẫn trữ vật, mang về cho Lạt ma xem, biết đâu ông ấy biết đó là gì.

Sau đó, hai người lại quay lại hang Phật, đào một cái hố chôn cất thi thể A Đông, cũng coi như là không để hắn phơi thây giữa hoang dã.

Thám hiểm xong hang động, hai người quyết định không quay lại đường cũ nữa, mà từ cái miệng hố này chui ra ngoài, xem đó là nơi

nào.

Cả hai đều không phải người bình thường, một người vận khí phóng người, trực tiếp một vọt bay lên cao mấy mét, chân đạp vào vách đá, bò lên trên.

Chui ra khỏi miệng hố.

Hai người đến vương cung trên đỉnh núi, mà cái miệng hố này, chính là một cái giếng trong vương cung.

Hang động này có lẽ là nơi chuyên để nuôi dưỡng Thực Tội Ba Lỗ, cái miệng hố này, chính là đường hầm cho ăn.

Ném người hoặc gia súc, từ miệng giếng xuống, cho Thực Tội Ba Lỗ ăn.

Pho tượng Phật và cánh cửa lớn ở đầu kia, chính là nơi trấn áp, ngăn không cho nó tùy tiện chạy ra ngoài.

Ra ngoài, hai người không dừng lại lâu, trực tiếp đi xuống núi.

Rất nhanh đã đến đại điện của Luân Hồi Miếu.

Sau đó hai người quay về pháo đài theo đường cũ.

Lúc này đêm đã khuya, khi hai người trở về điêu bảo thì mọi người vẫn đang ngủ say.

Thế là hai người cũng chui vào túi ngủ của mình, bắt đầu ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Minh thúc rất nhanh phát hiện A-Đông đã biến mất, liền đi khắp nơi hỏi có ai nhìn thấy cái tên xui xẻo A-Đông đó không.

Chương 393

Hồ Bát Ức và Bàn Tử liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn quyết định kể lại chuyện tối qua.

Bởi vì họ nhìn ra được, Minh thúc này là một đại tặc, pho tượng Phật kia cũng không phải thứ đồ cổ quá giá trị, Minh thúc chắc hẳn không thèm để mắt tới, nên sẽ không đến nỗi tối qua phái A-Đông lén lút đi lấy tượng Phật.

Cho nên, A-Đông này là tự ý hành động, muốn một mình nuốt trọn pho tượng Phật đó để làm giàu, chỉ là ban ngày người đông mắt tạp hắn không tiện ra tay, nên mới lén lút đi vào ban đêm.

Kết quả lại gặp xui xẻo, bị con thực tội ba lỗ dọa chết khiếp.

Nhưng dù sao cũng đi một cách an lành, không quá đau khổ.

Hai người kể xong chuyện A-Đông bị con kỳ đầu ngân nhãn phật dọa chết thảm tối qua, Minh thúc lập tức hiểu ra.

"Cái tên xui xẻo này, bình thường nhát gan chết khiếp, hôm nay sao lại đột nhiên đánh đấm ầm ĩ lên vậy, thật là!" Minh thúc tức giận nói.

Tiếp đó, Bàn Tử lấy ra tấm da lông và chiếc mặt nạ lấy được từ Phật quật, cho mọi người xem xét.

"Trên chiếc mặt nạ này còn có chữ, chúng ta không đọc được, không biết có hữu dụng không?" Bàn Tử hỏi.

Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, cầm chiếc mặt nạ lên xem xét kỹ lưỡng, phát hiện trên đó lại viết chữ Bồ Đào Nha, hơn nữa nội dung lại là nội dung của "Kinh Thánh".

Dương Tuyết Lỵ cảm thấy chiếc mặt nạ này chắc chắn ẩn giấu

huyền cơ, thế là cô tự mình gỡ vài lớp giấy khô ở phía trên xuống.

Lộ ra bên trong là nhiều đường nét uốn lượn, cùng với điêu bảo, tháp lâu... rõ ràng là một tấm bản đồ.

Xem ra ông lão ngoại quốc vẽ bản đồ này không có ý tốt, kết quả bị Luân Hồi Giáo phát hiện, cuối cùng bị giết chết.

Tấm bản đồ này tuy vẽ không tệ, nhưng cũng không thể hiện được thông tin cụ thể nào, công dụng không lớn.

Mà một bên khác, Lạt Ma thì đang kiểm tra tấm da lông kia.

Phong Nguyên Thanh dùng thần thức quét qua, phát hiện trên tấm da lông này còn sót lại oán sát, cùng với thi độc.

Xem ra giống như nguyên tác, đây là một khối da cương thi, bị người ta lột xuống.

Thế là Phong Nguyên Thanh lên tiếng nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận một chút, đây là một khối da cương thi, có chứa thi độc, chú ý đừng để bị đâm rách tay!" Lạt Ma nghe vậy, động tác càng thêm cẩn thận, tỉ mỉ lật xem tấm da lông.

Cuối cùng xác định, đây là một khối da dã nhân Himalaya, là trân phẩm mà các quý tộc vùng Tạng cổ đại yêu thích, tương truyền nó có tác dụng giữ ấm, nếu bọc thi thể vào trong, còn có thể chống thối rữa.

Các quý tộc dùng nó chế thành áo choàng, khi đi săn mặc vào người, có thể ẩn giấu khí vị của bản thân trong gió.

Ngoài ra còn có một thuyết pháp khác, loại da lông này có thể quấn lấy linh hồn, khiến nó vĩnh viễn không thể siêu thoát.

Lạt Ma vô cùng cẩn thận lật xem tấm da lông, nhưng cho dù vậy, ông ấy vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị da lông đâm rách ngón tay.

Vết thương rất nhỏ, hơn nữa, thi độc này dường như còn có tác

dụng gây tê thần kinh, Lạt Ma căn bản không hề chú ý.

Ngay cả Phong Nguyên Thanh cũng cho rằng Lạt Ma không trúng chiêu.

Nhưng đúng lúc mọi người đang nghỉ ngơi trò chuyện, A Hương đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh hãi trong buồng trong.

Cô ta từ buồng trong chạy ra, lao vào lòng Minh thúc.

Minh thúc lập tức ôm chặt an ủi: "Con gái ngoan đừng sợ, đã xảy ra chuyện gì vậy?" A Hương kinh hoàng nhìn mọi người, nói: "Cha nuôi, con sợ quá, con nhìn thấy A-Đông toàn thân đầy máu, đi đi lại lại trong phòng này ~" Mọi người vừa nghe, chỉ cảm thấy sau lưng nổi da gà, mồ hôi lạnh túa ra.

Minh thúc lập tức hiểu ra, có chuyện rồi!

Thiết Bổng Lạt Ma cũng phản ứng lại, nói: "Hắn là trung âm thân, chúng ta nhất định phải nhanh chóng làm trung âm độ vong, nếu không hắn còn sẽ tiếp tục hại chết những người sống ở đây." Mà trong Mật Tông, người ta cho rằng sau khi chết, khoảng thời gian cho đến khi đầu thai luân hồi, trạng thái đó được gọi là trung âm.

Cái gọi là trung âm thân, là một trạng thái rất đặc biệt, không phải là thứ ma quỷ thông thường.

Thậm chí còn sở hữu một số thần thông sức mạnh.

Thấy A Hương có dị trạng, Phong Nguyên Thanh ý thức được, Lạt Ma vẫn trúng chiêu rồi.

Lúc này, Lạt Ma hỏi A Hương, trung âm thân của A-Đông ở đâu.

Chỉ thấy A Hương run rẩy giơ ngón tay lên, chỉ vào Lạt Ma.

Lạt Ma chợt ý thức được điều gì đó, sắc mặt kịch biến, chỉ kịp nói một tiếng "Không ổn!", liền thẳng cẳng ngã ngửa ra sau.

Phong Nguyên Thanh lập tức bước tới, đỡ lấy Lạt Ma.

Chỉ thấy ông ấy đã mặt vàng như nghệ, hơi thở yếu ớt như sợi tơ.

Phong Nguyên Thanh lập tức nắm lấy tay Lạt Ma, chỉ thấy ngón tay giữa bên tay phải của ông ấy có một lỗ nhỏ bị rách, bên trong chảy ra máu ứ đen, cả bàn tay phải cũng sưng phù lên.

Hồ Bát Ức lo lắng cho sự an nguy của Lạt Ma, cũng lập tức tiến lên xem xét.

Anh ta lật mí mắt Lạt Ma ra, chỉ thấy bên trong mắt ông ấy đã chi chít những sợi tơ đen, thậm chí còn lan ra cả khuôn mặt.

Phong Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Chắc chắn là lúc nãy lật tấm da cương thi đã bị đâm rách tay, thi độc đã nhập thể, phải lập tức trừ độc." Lấy ra một viên giải độc đan, cho Lạt Ma uống, sau đó dùng pháp lực hóa giải dược lực.

Triệu chứng của Lạt Ma lập tức giảm nhẹ rất nhiều.

Chỉ là thi độc kia, vậy mà vẫn chưa giải hết.

Phong Nguyên Thanh có chút nghi hoặc.

Lạt Ma này bản thân đã là người tu luyện, không nên yếu ớt đến mức này mới phải, có chút kỳ lạ.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy, có lẽ vùng Tạng này, với khu Thăng Long, có một số khác biệt mà anh không hoàn toàn hiểu rõ.

Trên thực tế, toàn bộ vùng Tạng đều tin phụng Phật Nhật Lai, là địa bàn của Mật Tông Phật Giáo, hầu như là một Phật quốc trên mặt đất.

Ngay cả một số pháp tắc thiên địa cũng bị ảnh hưởng, khác với Thăng Long.

Mà pháp tắc này thể hiện ở các phong tục khác biệt của vùng

Tạng.

Như sau khi chết không thể thổ táng, phải hỏa táng, hoặc thiên táng, nếu không linh hồn của người chết sẽ không được giải thoát, phải chịu nhiều dày vò.

Trong đầu Hồ Bát Ức chợt lóe lên linh quang, đột nhiên ý thức được điều gì đó, liền nói: "Bàn Tử, mau đốt tấm da cương thi đó đi!" Bàn Tử không nghi ngờ gì khác, lập tức phản ứng lại, chạy vào trong phòng, lấy tấm da cương thi từ trong trữ vật giới chỉ ra, lấy bật lửa, châm một mồi lửa, nhìn nó cháy hết.

Khác với nguyên tác tấm da cương thi bị mất tích, ở đây, nó được cất trong trữ vật giới chỉ, không thể chạy thoát.

Tấm da cương thi vừa cháy hết, bên phía Lạt Ma lập tức có chuyển biến tốt.

Phong Nguyên Thanh cũng phối hợp, dùng pháp lực giúp Lạt Ma khu độc.

Pháp lực của Phong Nguyên Thanh bản chất cực cao, dưới tác dụng của Tiên Thiên Nhất Khí, không chỉ giúp Lạt Ma đẩy thi độc ra khỏi đầu ngón tay, mà còn dưỡng hóa và cường hóa cả kinh mạch trong cơ thể ông ấy một lần.

Đây cũng coi như ông ấy đại nạn không chết tất có hậu phúc, là cơ duyên sau khi trải qua một kiếp nạn.

Chỉ là, chuyện này vẫn chưa kết thúc, còn có một A-Đông chưa giải quyết.

Phong Nguyên Thanh thầm mở thần nhãn, nhìn thấy trung âm thân của A-Đông vẫn còn bám vào người Lạt Ma, mặt đầy oán độc.

Thế là nói: "Bàn Tử, Lão Hồ, hai anh chạy thêm một chuyến nữa, đào thi thể A-Đông lên đốt đi!" Hai người nghe vậy ý thức được điều

gì đó, liền lập tức chạy ra ngoài.

Hai người với tốc độ nhanh nhất, một lần nữa đến Phật quật, đào thi thể A-Đông lên, từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra khí dầu, đổ lên thi thể, một mồi lửa, đốt lên.

Không chỉ vậy, còn dùng chân khí thúc đẩy hỏa lực, cho đến khi thi thể cháy thành than đen mới thu công.

Ngang ngửa lò hỏa thiêu.

Sau đó, hai người chôn xác cháy của A-Đông vào hố, rồi mới quay về theo đường cũ.

Hai người trở về, thấy trạng thái của Lạt Ma đã tốt hơn rất nhiều, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, Lạt Ma còn đích thân đến trước mộ A-Đông, siêu độ cho hắn một lần.

Trung âm thân của A-Đông lúc này mới rời khỏi người Lạt Ma, biến mất không thấy tăm hơi.

Chương 394

Mà Lạt Ma, trải qua kiếp nạn này, cũng có điều giác ngộ.

“Đây là kiếp nạn mà Phật gia đã an bài, Lạt Ma ta có thể bình an vượt qua kiếp này, đều nhờ mấy vị thí chủ!” Lạt Ma mặt mày nghiêm túc nói với vẻ cảm kích vô hạn.

“Hải, Lạt Ma ngài nói quá lời rồi, nếu không phải vì chúng tôi, ngài cũng sẽ không đến đây, vì thế mới bị thương.” Hồ Bát Ức nói.

Lạt Ma cười mà không nói.

Trong lòng ông ấy đã có sự giác ngộ, không hổ là người từng được Thiên Thụ độ hóa.

Trong cõi u minh, cũng đã nhận được sự khai thị của Cẩu Đà.

Ông ấy đã giác ngộ, vượt qua kiếp nạn này, con đường tu Phật của ông ấy sau này đã là một con đường bằng phẳng.

So với những người khác, sẽ thuận lợi gấp vô số lần.

Sau khi siêu độ cho A-Đông xong, trong cơ thể ông ấy đột nhiên dâng lên một luồng sức mạnh, trong đó còn ẩn chứa một loại Phật tính sâu dày, nhưng lại rực rỡ như mặt trời.

Ông ấy hiểu rồi, đây chính là Phật lực mà ông ấy đã tu luyện được.

So với pháp Luyện Khí, ông ấy đã đột phá đến giai đoạn Luyện Khí.

Chỉ là giữa Phật đạo có rất nhiều khác biệt, không thể đánh đồng.

Sau khi nghỉ ngơi thêm một đêm ở đây, mọi người xuất phát, đi đến khu vực Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Sau mấy ngày di chuyển, mọi người thuận lợi đến được Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Dọc đường, Thiết Bổng Lạt Ma cũng thường xuyên giảng giải Thiên Thụ Thi Thiên cho mọi người.

Khách Lạp Mễ Nhĩ cách Đại Tuyết Sơn vẫn còn một đoạn đường, ở giữa là một vùng hoang dã rộng lớn không người.

Tại địa phương, mọi người tìm được vài người phu khuân vác, cùng một người dẫn đường, tên là Sơ Nhất.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, đoàn người lùa bò yak, xuyên qua vùng hoang dã không người suốt bốn năm ngày, cuối cùng ra khỏi hoang dã, tiến vào khu vực núi non.

Sơ Nhất biết đường trên tuyết sơn khó đi, thế là đề nghị mọi người đi qua Tàng Cốt Câu.

Cái gọi là Tàng Cốt Câu, là cách gọi của người địa phương, nơi đó là chỗ mà trăm thú trong núi tự sát, mỗi năm đều có một lượng lớn hoàng dương, bò yak, tàng mã hùng chạy đến đó nhảy xuống tự sát.

Trong Tàng Cốt Câu khắp nơi đều là xương cốt của dã thú.

Còn về việc những dã thú này tại sao lại lũ lượt đến Tàng Cốt Câu tự sát, Sơ Nhất cũng không rõ lắm.

Mọi người đều rất hiếu kỳ, thế là Sơ Nhất kể lại truyền thuyết về Tàng Cốt Câu.

"Truyền thuyết mỗi khi trăng tròn như cái mâm, dã thú trong núi sẽ nhìn chằm chằm mặt trăng, từ trên cao nhảy xuống khe núi mà chết, dùng cái chết của chúng để xoa dịu cơn giận của thần linh." "Còn có một thuyết pháp khác, phàm là động vật nhảy xuống khe sâu mà chết, thì có thể thoát khỏi súc sinh đạo, chuyển thế thành người, cho nên dã thú lũ lượt đến Tàng Cốt Câu tự sát." Địa điểm mục tiêu của chuyến

đi này của mọi người, vùng đất được bốn ngọn tuyết sơn bao quanh, Sơ Nhất cũng biết ở đâu.

Chính là ở Thần Loa Câu Băng Xuyên, muốn đến đó, ít nhất còn phải đi năm sáu ngày nữa mới tới.

Dọc theo đường núi tiến về phía trước, không biết đã đi bao lâu, Sơ Nhất dừng bước, vẫy tay ra hiệu.

Hắn chỉ tay về phía nghiêng xuống dưới, mọi người nhìn theo hướng ngón tay.

Chỉ thấy trong làn sương núi dần tan ra ở phía xa, trên mặt đất nứt ra một khe sâu, sâu không thấy đáy.

Nhìn từ trên cao xuống, liền sẽ sinh lòng sợ hãi.

Nếu rơi vào, chắc chắn tan xương nát thịt.

Sơ Nhất nói: "Kia chính là Tàng Cốt Câu!

Nơi chúng ta đang đứng, chính là nơi mà vô số dã thú trong truyền thuyết đã nhảy xuống bỏ mạng, còn được gọi là Yển Thú Đài." Muốn đến Thần Loa Câu, hoặc là vượt qua dốc cao bốn năm nghìn mét phía trước, hoặc là đi qua Tàng Cốt Câu này.

Nhìn cấu hình đội ngũ, liền biết không thể vượt qua tuyết sơn, chỉ có thể đi qua Tàng Cốt Câu.

Nếu không trên đường, mấy người Minh thúc này sẽ bỏ mạng.

Thế là mọi người tranh thủ trời còn chưa tối, quyết định lập tức đi đến Tàng Cốt Câu.

Buổi tối sẽ nghỉ ngơi một đêm trong Tàng Cốt Câu.

Trong khe có không ít cây khô, đóng trại phía sau cây, có thể giảm hệ số nguy hiểm xuống thấp nhất.

Mọi người men theo đường núi chầm chậm tiến về phía trước, đi vào trong Tàng Cốt Câu.

Tàng Cốt Câu này, quả nhiên là một khe núi, hai bên vách đá bị đẽo gọt như dao búa, thẳng đứng lên xuống, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đường chân trời.

Trên mặt đất dọc đường ngoài đá lởm chởm cỏ dại, chính là vô số xương cốt động vật.

Sau khi tiến được khoảng một phần tư quãng đường dọc Tàng Cốt Câu, trời dần tối sầm, màn đêm buông xuống, mọi người hạ trại trong một khu rừng cây khô tương đối rộng rãi.

Sau khi ăn tối, mọi người vây quanh đống lửa nghỉ ngơi.

Hồ Bát Ức thì đối diện với ánh lửa nghiên cứu bản đồ, tính toán khoảng cách từ đó đến Yêu Lâu nơi có Băng Xuyên Thủy Tinh Thi còn bao xa.

Có Hồ Bát Ức ở đó, Bàn Tử không cần phải suy nghĩ nhiều, lúc này đã ngủ khò khò.

Mấy người Lôi Hiển Minh sau chuyến vượt cao nguyên dài cũng đã mệt lả, lơ mơ muốn ngủ.

Dương Tuyết Lỵ và Phong Nguyên Thanh thì tựa vào nhau, ngồi trước đống lửa, thưởng thức cảnh sắc "nhất tuyến thiên".

Nửa đêm về sáng, mấy người canh gác đột nhiên kinh hô lên, trong giọng nói tràn đầy kinh hãi và hoảng loạn.

Mọi người ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy một con tàng mã hùng thân hình vô cùng to lớn, đang nhe nanh múa vuốt từ trên cao rơi xuống.

Trong quá trình rơi xuống, nó va chạm với những tảng đá nhô ra

trên vách núi, làm gãy những cành cây khô dọc đường.

Cuối cùng "bành" một tiếng rơi xuống mặt đất Tàng Cốt Câu, vỡ nát thành một đống thịt băm, kéo theo mặt đất gần đó cũng rung lên ba lần.

Một tiếng nổ lớn, đánh thức tất cả mọi người đang ngủ say.

"Chuyện gì vậy?

Động đất à?" Bàn Tử chợt tỉnh giấc, căng thẳng hỏi.

Lôi Hiển Minh và những người khác cũng bị trận động tĩnh này làm cho tỉnh giấc, vẫn chưa ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi tàng mã hùng rơi xuống đất, những tảng đá và khúc gỗ do nó kéo theo cũng liên tục rơi xuống từ vách núi, người dẫn đường Sơ Nhất thấy vậy, lập tức lớn tiếng hô: "Mau!

Tất cả lùi lại, lưng tựa vào tường, tuyệt đối đừng động đậy!" Mọi người phản ứng lại, vội vàng kéo người bên cạnh cùng nhau, tránh sang một bên.

Tuy nhiên mọi chuyện vẫn chưa xong, ngay sau đó, lại có hơn chục con dã thú khác, từ trên không trung rơi xuống, đập vào mặt đất ở phía xa.

Mà trên tuyết sơn phía trên Tàng Cốt Câu, một đàn sói đang vây quanh một số dã thú, lùa chúng về phía Tàng Cốt Câu này.

Màn đêm đen kịt, những động vật này đều có thị lực ban đêm không tốt lắm, không nhìn thấy khe nứt lớn trên mặt đất, cứ tưởng đây là đường sống, lũ lượt nhảy xuống từ vách đá.

Giống như đang tự sát vậy.

Mấy con bò yak đang mang vác vật tư ở một bên bị kinh hãi, lũ lượt giằng đứt dây thừng, chạy về phía trước.

Dã thú và đá rơi từ trên trời vẫn không ngừng rơi xuống, mọi người cũng không dám đuổi theo.

Đợi trận động tĩnh này dừng lại, mọi người thu dọn đồ đạc, vội vàng đuổi theo.

Tuy nhiên nhất thời không đuổi kịp được, đàn bò bị kinh hãi, không biết sẽ chạy xa đến đâu.

Nhưng Phong Nguyên Thanh dùng thần thức quan sát, mấy con bò yak kia vẫn đang chạy mà chưa dừng lại.

Đuổi theo một lúc, mọi người đều đã mệt nhoài, vẫn chưa thấy bóng dáng đàn bò yak đâu.

Chỉ đành giảm tốc độ, chầm chậm tiến về phía trước.

Chương 395

Lôi Hiển Minh và những người khác thì ở phía sau từ từ đuổi theo.

Trên đường còn gặp phải một ổ sói, Sơ Nhất nhân tiện giết sạch tất cả sói con.

Gần đó còn có mấy con sói mẹ ở lại trông nhà, cũng bị Sơ Nhất tiện tay hạ sát.

Cho đến lúc bình minh, mọi người đến cuối Tàng Cốt Câu, mới ở trên một sườn dốc bên ngoài cửa ra, nhìn thấy đàn bò yak đang yên lành gặm cỏ, lúc này mới an tâm.

Vài người phu khuân vác và Sơ Nhất đi đến sườn dốc, đột nhiên tất cả đều mặt hướng về phía trước, ngũ thể đầu địa.

Mọi người đều kỳ lạ, Sơ Nhất, một hán tử vung đao giết sói mà lông mày cũng không nhíu lại, sao lại có bộ dạng sùng đạo như vậy.

Thế là lũ lượt hiếu kỳ bò lên sườn dốc.

Chỉ thấy trên tuyết sơn xa xôi, đỉnh núi bị một luồng bạch quang mờ mịt bao phủ.

Ánh sáng lóe lên rực rỡ, vừa vặn bao quanh đỉnh bạc của tuyết phong, trong khoảnh khắc dường như tạo ra một luồng sáng thần thánh như mặt trời và mặt trăng ôm lấy nhau, hòa hợp cùng tỏa sáng.

Ngọn Đại Tuyết Sơn ấy tràn ngập một cỗ Phật tính thần thánh, hệt như biến thành một pho Cẩu Đà, mỉm cười nhìn chúng sinh.

Phật quang trắng tinh rải khắp đại địa.

Thật là một cảnh "Ngọc Đỉnh Phật Quang" tuyệt đẹp!

Dương Tuyết Lỵ chớp lấy thời cơ, lập tức cầm máy ảnh lên, ghi

lại cảnh tượng này.

Lạt Ma cũng lập tức tiến lên, ngũ thể đầu địa, hành đại lễ, quỳ bái Cẩu Đà.

Cảnh tượng này ở bên ngoài, ngàn trăm năm khó thấy một lần, chỉ có người hữu duyên mới có phúc được chứng kiến!

Chỉ là cảnh tượng như vậy không kéo dài bao lâu, liền tiêu tán.

Minh thúc và những người khác đang từ từ đuổi đến phía sau, đã bỏ lỡ cảnh tượng thần thánh như vậy.

Đến khi nghe những người đi trước kể lại, mặt mày đều đầy vẻ hối hận, sao mình lại không đi nhanh hơn một chút chứ.

Cơ hội tốt để hứa nguyện trước Phật gia cứ thế mà bỏ lỡ!

Sau khi mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn lại một ngày ở đây, lại một lần nữa xuất phát.

Ra khỏi Tàng Cốt Câu, điểm dừng chân tiếp theo chính là Thần Loa Câu.

Nơi đó cũng là một địa ngục thần kỳ, nhưng lại tràn đầy nguy hiểm và thần bí.

Bên ngoài là một vùng băng xuyên khổng lồ, bên trong lại là khu rừng nguyên sinh trải dài mấy cây số, cổ thụ chọc trời, mọc lên vô số kỳ hoa dị thảo, có đủ tài nguyên động thực vật phong phú của vành đai núi cao lạnh giá.

Giống như một bí cảnh trong tuyết sơn vậy.

Sau khi tiến vào khu rừng dưới Thần Loa Câu, mọi người để lại vài người phu khuân vác và một phần bò yak, coi nơi đây như một điểm tiếp tế.

Khu vực gần đây có sự đe dọa của đàn sói, người ít thì không thể

bảo vệ được trại và gia súc.

Những người còn lại, đều trang bị đầy đủ, tiến vào Thần Loa Câu Băng Xuyên.

Sơ Nhất từng đến đây, rất quen thuộc với địa hình nơi này, hắn dẫn mọi người đi trước vào khu rừng dưới băng xuyên.

Hai ngày sau, mọi người đến trước một thác băng khổng lồ.

Sơ Nhất chỉ vào thác băng nói: "Trên thác băng là một đỉnh núi tuyết chính, mười mấy năm trước tôi từng đến đây." "Khi đó tôi nằm trên đó phát hiện một khóm Bát Thập Bát Vị Trân Châu Linh Chi Thảo, liền muốn leo theo thác băng lên hái, đáng tiếc địa thế ở đây quá hiểm trở, không chỉ không hái được Linh Chi Thảo, mà còn suýt chút nữa rơi xuống chết!" "Vùng đất được bốn ngọn tuyết sơn bao quanh mà các ông muốn tìm, chính là ở phía trước, khi đó tôi đã tận mắt nhìn thấy ở trên đó." "Nhưng tôi không dám đi vào, truyền thuyết nơi đó đã là khu vực trung tâm của "Tai Họa Chi Hải", chúng ta sau khi vào phải hết sức cẩn thận!" Sau khi nghỉ ngơi một lát, mọi người đều đã hồi phục thể lực.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử đi trước, men theo vách băng leo lên đỉnh, sau đó tìm vài điểm, khoan lỗ lắp bu-lông nở, cố định dây thừng xong thì thả xuống.

Những người phía sau chỉ cần bám theo dây thừng mà leo lên là được.

Đúng lúc mọi người lần lượt xếp hàng leo lên, Hàn Thư Na, tình nhân của Minh thúc, lại bị trẹo chân, ngã vào một hố băng bên cạnh.

Mọi người đành dừng lại để cứu cô ta.

Nhưng may mắn là hố băng không sâu, mọi người rất nhanh đã tìm thấy Hàn Thư Na.

Mà trùng hợp là, trong các vách băng xung quanh hố băng này, có đóng băng không ít xác chết cổ xưa trong trang phục cổ đại, tất cả đều giữ tư thế đứng phủ tay, vây thành một vòng.

Vừa vặn vây Hàn Thư Na ở giữa, giống như đang nhìn chằm chằm cô ta.

Mà ở sâu trong tầng băng, còn có rất nhiều cổ thi, cũng bị đóng băng trong đó với tư thế tương tự.

Hàn Thư Na nằm trên mặt băng, hôn mê bất tỉnh.

Phong Nguyên Thanh nhìn vào hố băng, không phát hiện điều gì bất thường, đều là những tử thi bình thường.

Phong Nguyên Thanh đích thân xuống vớt Hàn Thư Na lên.

Hóa ra Hàn Thư Na vừa nãy bị một cái bóng đen dưới tầng băng dọa sợ, trẹo chân nên mới rơi vào hố băng.

Cái bóng đó khác với những cái khác trong hố băng, nó cuộn tròn lại thành một khối, hình hài trẻ sơ sinh, nằm ngang đông cứng trong tầng băng dưới đất.

Minh thúc vừa nghe, lập tức có ý tưởng.

Ông ấy cảm thấy, nơi đây rất có thể là một khu mộ địa của Luân Hồi Tông.

Cái thân ảnh cuộn tròn kia, rất có thể là một vị giáo chủ của Luân Hồi Tông, những thứ xung quanh này, đều là tín đồ chôn theo.

“Chúng ta không ngại đào hắn ra xem sao, nói không chừng bên trong có thông tin về Cửu Tầng Yêu Lâu.” “Nếu vậy, chúng ta tìm Cửu Tầng Yêu Lâu sẽ tiện hơn nhiều.” Thế là ông ấy gọi Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử xuống, bảo hai người giúp phá tầng băng, đào thi thể bên trong ra.

Thế là hai người lấy nước gừng tươi, phun vài cái lên mặt băng.

Đợi nước gừng thấm xuống, tầng băng này sẽ giòn.

Đợi một lúc, thấy thời gian gần đủ, hai người luân phiên dùng cuốc chim phá vỡ phần lớn tầng băng, chỉ còn lại một lớp, có thể nhìn rõ hình dạng thi thể bên dưới.

Đó là một bộ thi thể khổng lồ, toàn thân màu trắng, giống như đã kết một lớp vỏ cứng dày, có vài chỗ vỏ trắng đã bong ra, lộ ra ánh sáng vàng chói lọi bên trong, dường như là vàng.

Thi thể hai tay ôm đầu gối, cuộn tròn lại thành một khối.

Điều này có thể liên quan đến giáo lý của Luân Hồi Tông, họ cho rằng sau khi chết sẽ chuyển sinh, nên sẽ đặt người chết trong tư thế thai nhi.

Minh thúc nhìn thấy hình dạng thi thể này, kinh hỉ kêu lên: "Ối chà, ghê gớm thật, đây là Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y a!" "Đáng tiếc là niên đại quá gần, nếu lâu hơn một chút, thì cũng ngang ngửa Băng Xuyên Thủy Tinh Thi rồi!" Minh thúc nói với giọng tiếc nuối.

"Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y?" Bàn Tử kinh ngạc nói, "Xác ướp thì tôi có nghe nói rồi.

Đây là thứ gì vậy?" Minh thúc cầm kính lúp tỉ mỉ quan sát nửa ngày, cuối cùng xác định nói: "Không sai, quả nhiên là Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y." "Cái gọi là Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y, kỳ thực cũng không khác xác ướp Ai Cập là mấy.

Chỉ là không lấy nội tạng ra bỏ vào bình mà thôi." "Đều là dùng thủ pháp đặc biệt để bảo tồn thi thể, sau đó phủ lên một lớp da vàng, hình thành kim thân." "Cuối cùng dùng muối mỏ bọc thêm một lớp nữa." "Chỉ có người có thân phận cực cao mới có tư cách hưởng thụ đãi ngộ như vậy." Nghe Minh thúc giảng giải xong, mọi người lúc này

mới hiểu, Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y là gì.

"Chà chà, phức tạp vậy sao?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Quả nhiên thứ này đáng tiền là có lý do mà!" Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người dự định tiếp tục phá vỡ tầng băng, lấy ra Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y này.

Chỉ là, theo như cốt truyện gốc, dưới kim thân giáo chủ Luân Hồi Tông này đã được thiết trí cơ quan, một khi phá vỡ tầng băng, liền sẽ kích hoạt cơ quan bên trong.

Đến lúc đó, Vô Lượng Nghiệp Hỏa hung mãnh sẽ phun trào ra, theo khe nứt tầng băng mà bắn ra ngoài.

Biến tất cả những gì cản trở dọc đường thành tro bụi.

Uy lực của Vô Lượng Nghiệp Hỏa, từ trên người Hỏa Biểu Trùng là có thể thấy được, vô cùng lợi hại.

Tuy nhiên Phong Nguyên Thanh cũng không ngăn cản hai người tiếp tục phá vỡ tầng băng, chỉ lên tiếng nhắc nhở mọi người cẩn thận lùi lại.

"Tất cả lùi về sau một chút, đừng đến quá gần, cẩn thận kích hoạt cơ quan, đừng để bị thương!" Đặc biệt là Hàn Thư Na, là đối tượng được Phong Nguyên Thanh đặc biệt quan tâm.

Anh để Dương Tuyết Lỵ đến kéo Hàn Thư Na lùi lại một chút, tránh xa hố băng lớn do Hồ Bát Ức đào ra.

Trong cốt truyện gốc, Hàn Thư Na chính là vì đến quá gần hố băng, kết quả không kịp lùi lại, dẫn đến bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu đốt mà chết.

Chương 396

Thi thể còn bị Tuyết Di Lặc ký sinh, tiện thể còn tăng thêm một chút độ khó cho hành trình thám hiểm của mọi người.

Bây giờ, Phong Nguyên Thanh cũng coi như cứu Hàn Thư Na một mạng.

Là một thanh niên tốt của xã hội mới, sao có thể ngồi nhìn người khác chết chứ?

Dù sao cứu một cái, cũng chỉ là tiện tay thôi, không có chút trở ngại nào.

Nghe Phong Nguyên Thanh nói vậy, không chỉ Hàn Thư Na lùi lại, ngay cả Minh thúc và những người khác cũng lũ lượt lùi về sau một chút.

Đứng cách miệng hang một mét, vươn cổ nhìn vào trong.

Họ cũng hiểu, giữ mạng là quan trọng nhất.

Dù sao không cần biết dưới thân giáo chủ này có cơ quan hay không, lát nữa phá vỡ tầng băng ra là biết.

Lát nữa qua xem cũng vậy, không chênh lệch bao nhiêu thời gian này.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử lại một lần nữa đổ nước gừng vào đáy hố băng.

Một lát sau, đợi nước gừng thấm xuống, cẩn thận dùng cuốc băng đâm thủng tầng băng, đào xuống dưới.

Quả nhiên, cuốc băng vừa đâm thủng tầng băng.

Trong khoảnh khắc, áp lực bên trong và bên ngoài đã thay đổi, trực

tiếp kích hoạt cơ quan dưới kim thân giáo chủ.

Một cột lửa xanh lam khổng lồ dài dằng dặc xông thẳng lên trời, từ trong hố băng phun trào ra, vọt lên không trung.

Xông lên trời cao hơn ba mươi mét.

Đồng thời còn kèm theo tiếng gào thét chói tai.

Ngọn lửa này chính là Vô Lượng Nghiệp Hỏa được ghi chép trong kinh thư của Luân Hồi Tông.

Ngọn lửa có màu xanh lam băng, là ngọn liệt hỏa trong truyền thuyết có thể thiêu rụi cả linh hồn thành tro bụi.

Vị giáo chủ này cũng thật độc ác, lại bố trí một cái bẫy hiểm độc như vậy dưới thi thân của chính mình.

Ngay cả thi thân của mình cũng không tha.

Ngọn lửa vừa bùng lên, lập tức thiêu rụi kim thân đang đè lên cơ quan thành tro tàn, hóa thành một đống than đen.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử trong khoảnh khắc sau khi cuốc băng đâm thủng tầng băng, liền phản ứng lại.

Lập tức rút cuốc băng về, thoắt cái đã lùi lại.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa gào thét chói tai, sau khi duy trì mười mấy giây thì dừng lại.

Minh thúc mặt đầy vẻ tiếc nuối cúi sát đến miệng hố băng, nhìn Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu thành than đen.

"Chết tiệt, cái xác Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y này, ít nhất cũng có thể bán được mấy trăm vạn, cứ thế mà mất rồi, thật là đáng tiếc quá đi!" "Chậc chậc, hải nha, mấy trăm vạn cơ mà, đúng là đáng tiếc thật, chỉ còn lại một đống than đen này thôi, ai bảo thằng cha này

độc ác thế, ngay cả bản thân mình cũng không tha chứ!" Bàn Tử cũng ở một bên tặc lưỡi nói.

"Đúng vậy!" Lôi Hiển Minh thở dài một hơi.

Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y này tuy không thể sánh với Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, nhưng cũng là một cổ thi không tồi.

Vốn dĩ nhân lực ông ấy mang theo cũng đủ, mang thêm một bộ Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y cũng không sao.

Bây giờ thì hay rồi, mất sạch!

"Thôi được rồi, vì Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y này mất rồi, chúng ta cứ tiếp tục tiến lên đi, trời cũng không còn sớm nữa, tranh thủ tìm được doanh địa tốt mới phải." Hồ Bát Ức nói.

"Ai, đi thôi ~" Lôi Hiển Minh lắc đầu nói.

Thế là mọi người đến trước thác băng, men theo đường dây mà Hồ Bát Ức và hai người kia đã đóng sẵn để leo lên.

Đường dây đóng rất chắc chắn, với cân nặng của Bàn Tử mà vẫn bám trụ được, những người còn lại đương nhiên càng không có vấn đề gì.

Thác băng này không cao lắm, nó vốn là chảy xuống từ một thung lũng băng giữa hai ngọn tuyết sơn.

Chỉ cao vài chục mét.

Mọi người sau nửa giờ leo trèo, cuối cùng đều đã đến vị trí phía trên thác băng.

Xuyên qua thung lũng băng, mọi người đến một vùng tuyết nguyên băng xuyên rộng lớn, cuối cùng cũng nhìn thấy vùng đất được bốn ngọn tuyết sơn bao quanh kia.

Vùng tuyết nguyên này, vừa vặn có thể đi thẳng đến đó.

Chỉ là trời đã không còn sớm, thế là mọi người tìm một chỗ khuất gió, cắm trại ở đó.

Cái lều này là Bàn Tử mang theo trên người, là cái lớn nhất trong số tất cả các lều.

Nơi này, không thích hợp để đốt lửa.

Thế là mọi người đều chui vào trong lều, ngồi quây tròn lại.

Một ngọn đèn bão treo trên giá đỡ đỉnh lều, chiếu sáng rực rỡ bên trong lều.

Mộ Ma Quốc Tà Thần, Cửu Tầng Yêu Lâu, đã ở ngay trước mắt, trong lòng mọi người đều kích động không thôi.

Khác với Minh thúc và những người khác, Lạt Ma và Sơ Nhất, coi việc phá hủy mộ quỷ tà thần Ma Quốc là một loại đại công đức.

Việc mà từ xưa đến nay biết bao đại đức cao tăng chưa hoàn thành, cuối cùng cũng sắp được thực hiện trong tay họ.

Điều này cũng khiến hai người rất kích động.

Tuy nhiên, càng đến gần thành công, càng phải cẩn thận hơn, không thể thất bại vào phút cuối.

Mọi người, cũng đều hiểu đạo lý này.

Thế là, Lạt Ma tiếp tục giảng giải về ma quỷ "quỷ mẫu" trong Thiên Thụ Thi Thiên, cùng với phần "Yêu Nô Thủy Tinh Tự Tại Sơn" của nó.

Mọi người đều chăm chú lắng nghe.

Bên ngoài lều, tiếng gió gào thét, che lấp mọi động tĩnh bên ngoài.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh luôn chú ý đến động tĩnh trong phạm vi mấy chục dặm xung quanh.

Anh ta biết rõ, gần Cửu Tầng Yêu Lâu này, có một đàn sói khổng lồ canh gác.

Trong tầm nhìn của anh ta, rõ ràng nhìn thấy, một đàn tuyết lang dưới sự chỉ huy của một con bạch mao lang vương cao lớn, đang lặng lẽ bao vây về phía vị trí của mọi người.

Mà con bạch mao lang vương kia, cẩn thận nấp trên một sườn băng, từ xa nhìn về phía này.

Thế là, trong lúc Lạt Ma giảng thuật, Phong Nguyên Thanh đã kể lại tình hình đàn sói đang bao vây cho mọi người.

Đàn sói này, từ khi phát hiện ra họ ở Tàng Cốt Câu, vẫn luôn không rời đi, vẫn luôn bám sát phía sau họ.

Bây giờ cuối cùng cũng muốn lợi dụng màn đêm để thực hiện bao vây, muốn tiêu diệt họ.

Mọi người nghe vậy, lập tức cẩn thận đề phòng.

"Pit, cậu ra ngoài xem tình hình, cẩn thận một chút!" Minh thúc nói với vệ sĩ Bì Đặc Hoàng.

Bì Đặc Hoàng siết chặt áo khoác, chui ra khỏi lều.

Nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy ngoài mấy trăm mét xung quanh, từng đôi mắt phát sáng màu xanh lục, đang chằm chằm nhìn vào cái lều của họ, đó là mắt của đàn sói, dày đặc chi chít, ít nhất cũng phải mấy chục con.

"Mẹ kiếp!" Bì Đặc Hoàng không kìm được buông một câu chửi thề.

Sau đó lập tức trở lại trong lều.

"Không ổn rồi, chúng ta thật sự bị đàn sói bao vây rồi, ít nhất cũng phải mấy trăm con sói, xung quanh chi chít toàn là những đôi mắt phát

sáng màu xanh lục, đáng sợ quá!" Minh thúc và những người khác không khỏi căng thẳng, sắc mặt Hàn Thư Na và A Hương càng trắng bệch.

Chương 397

“Vậy bây giờ phải làm sao?

Mau nghĩ cách đi chứ?” Hàn Thư Na ôm A Hương hỏi.

“Còn có thể làm sao nữa?

Trốn thì không trốn được, chúng ta chỉ có thể liều mạng với bọn chúng thôi!” Sắc mặt Minh thúc trầm xuống, nghiến răng nói.

“Hơn nữa, chúng ta cũng không ít người, chỉ cần cẩn thận một chút, tìm một vị trí dễ thủ khó công, bây giờ là buổi tối, không nhìn rõ gì cả, cứ cầm cự qua đêm nay, đợi đến sáng mai trời sáng rồi hẵng nghĩ cách khác!” Chỉ là Minh thúc dù sao cũng chỉ là người bình thường, đối mặt với bầy sói thì cũng không nghĩ ra được cách nào hay ho, chỉ có thể nghĩ cách ngăn chặn bầy sói tấn công, đợi đến ban ngày, có tầm nhìn, rồi hẵng tìm cách thoát khỏi vòng vây của bầy sói.

Nhưng đây không phải là một cách hay, cho dù có cầm cự được đến ban ngày, cũng khó thoát khỏi vòng vây của bầy sói.

Bầy sói nổi tiếng là những kẻ săn mồi, một khi đã nhắm vào con mồi thì sẽ truy đuổi không ngừng, hơn nữa chúng cũng rất thù dai.

Ngay cả những thợ săn lão luyện giàu kinh nghiệm cũng không dám trêu chọc bầy sói.

Đặc biệt là một bầy sói tuyết lên đến hàng trăm con như thế này.

Chỉ là, bầy sói này không phải là bầy sói bình thường, sói vương của chúng là một yêu nô được Luân Hồi Tông của Ma Quốc nuôi dưỡng, trí tuệ không hề thấp.

Nhiệm vụ của chúng là canh giữ nơi đây, xua đuổi, săn giết tất cả những kẻ xâm nhập.

Làm sao chúng có thể dễ dàng để mọi người rời đi chứ?

Phong Nguyên Thanh biết rõ điều này, vì vậy anh dự định để ba người Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ đi đối phó với bầy sói này.

Vị trí doanh trại này vẫn khá tốt, tựa lưng vào một vách băng, mọi người chỉ cần chống lại sự tấn công của bầy sói từ ba phía là được.

Bầy sói bao vây tấn công, mọi người biết rằng trốn trong lều không có tác dụng, vì vậy đều lần lượt bước ra khỏi lều, chỉ để lại hai người phụ nữ A Hương và Hàn Thư Na tiếp tục nghỉ ngơi trong lều.

Hai người họ không có mấy sức chiến đấu, tốt nhất là đừng ra ngoài gây thêm phiền phức.

Mọi người cẩn thận cảnh giác nhìn những đôi mắt xanh lục xung quanh.

Như vậy, ít ra có thể kịp thời nắm bắt động tĩnh của bầy sói, chứ không phải trốn trong lều ngồi yên chờ chết.

"Lão Hồ, Bàn Tử, còn có Tuyết Lỵ, ba người các cậu mỗi người trấn giữ một bên.

Sói vương không hề đơn giản, cứ giao cho tôi!" Phong Nguyên Thanh nói với ba người.

Ba người gật đầu, tản ra ba phía lều, cầm lấy đao kiếm, chăm chú nhìn bầy sói mang đôi mắt xanh lục ở phía xa.

Một khi có con sói nào dám đến gần, đều bị ba người nhanh chóng đánh chết.

Ba người đều đã là tu sĩ, Dương Tuyết Lỵ thậm chí đã Trúc Cơ, đối phó với bầy sói này không thành vấn đề, thậm chí có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Dù sao chúng cũng chỉ là những con sói tuyết bình thường.

Chỉ có sói vương là có chút không đơn giản.

Phong Nguyên Thanh khẽ cười một tiếng, liền đi về phía vị trí của sói vương.

Minh thúc thấy Phong Nguyên Thanh mấy người xông lên, vô cùng cảm động, liền dặn dò: "Các cậu nhất định phải cẩn thận đấy nhé, an toàn là trên hết!" Mặt trăng trên bầu trời rất sáng, chiếu sáng cả vùng tuyết nguyên trắng bạc.

Nếu không phải những đôi mắt xanh lục kia đã làm lộ ra chúng, thì bầy sói này có thể nói là ẩn mình hoàn hảo không tì vết.

Phong Nguyên Thanh thi triển Súc Địa Thành Thốn, chỉ mấy bước ngắn ngủi đã vượt qua khoảng cách mấy chục mét, đây là anh đã thu liễm sức mạnh của mình, không muốn thể hiện quá nhiều trước mặt Minh thúc và những người khác.

Phong Nguyên Thanh nhanh chóng xuyên qua bầy sói, khi đi ngang qua chúng, những con sói tuyết này không dám nhúc nhích, bị khí thế tỏa ra từ Phong Nguyên Thanh trấn áp.

Sói vương đứng trên sườn băng, thấy Phong Nguyên Thanh lao về phía mình, liền lập tức ngửa mặt lên trời hú dài, phát ra một tiếng sói hú.

"Gào hú~~" Đây là nó đang ra lệnh cho bầy sói tấn công.

Vị trí của sói vương trong bầy sói là tối cao vô thượng, mệnh lệnh của nó, tất cả sói đều phải thi hành, chống đối mệnh lệnh, hoặc bị giết chết, hoặc bị trục xuất khỏi bầy sói.

Sói đơn độc mất đi sự che chở của bầy sói, rất ít khi có thể sống sót, đặc biệt là ở Đại Tuyết Sơn Tạng Địa này.

Bầy sói thấy sói vương ra lệnh, từng con một đều bắt đầu náo động, không lâu sau, liền có sói dẫn đầu bắt đầu lao về phía doanh trại.

Dưới sự dẫn dắt của sói đầu đàn, bầy sói đều bắt đầu tấn công.

Ba người Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng giao chiến với bầy sói.

Nhưng cả ba đều là tu sĩ, giết sói dễ như trở bàn tay.

Thỉnh thoảng có vài con sói lọt lưới, cũng bị Lạt Ma, Sơ Nhất, và Bì Đặc Hoàng mấy người dễ dàng đánh chết.

Phong Nguyên Thanh thấy sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào bầy sói.

Anh liền trực tiếp lơ lửng bay lên, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt sói vương.

Con sói vương trắng này có thân hình cao lớn, to gấp hai ba lần sói tuyết bình thường, giống như một con nghé con.

Trong thế giới động vật, thể hình thường đại diện cho sức mạnh, thể hình càng lớn thì càng cường tráng.

Ánh mắt nó tràn đầy sự xảo trá, và khát máu bạo ngược, nhe răng trợn mắt nhìn Phong Nguyên Thanh, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Phong Nguyên Thanh một chưởng vỗ thẳng vào đầu sói vương trắng.

Nhưng trong ánh mắt sói vương trắng lộ ra một tia trêu tức mang tính người, dường như đang đắc ý, phàm nhân nhỏ bé cũng dám ra tay với nó?

Mặc dù nó không coi thường, nhưng lại vô cùng linh hoạt tránh được một chưởng này của Phong Nguyên Thanh.

Thân thể nó vặn một cái, liền há cái miệng rộng như chậu máu, cắn về phía chân Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên không sợ, quay chân lại là một cú đá quất roi, nặng nề quất vào mặt sói vương.

Cú này khiến sói vương hoa mắt chóng mặt.

Sói vương lập tức nổi điên.

Toàn thân nó tỏa ra một luồng khí tức tà ác thâm trầm.

Phong Nguyên Thanh lập tức cảm nhận được luồng khí tức này.

Khí tức này bao hàm tà thần chi lực, và khí tức vực sâu u ám thâm trầm.

Con sói vương trắng này dù sao cũng là yêu nô được Ma Quốc nuôi dưỡng, tự nhiên nắm giữ một sức mạnh phi phàm.

Đồng thời, trong yêu lâu dưới tầng băng, một luồng khí tức tà ác thâm trầm hơn nữa cũng bùng phát ra, giữa hai bên đã thiết lập một mối liên hệ kỳ dị.

Trong mắt sói vương lóe lên ánh sáng đỏ, xanh lẫn đỏ, yêu dị tà ác.

"À à, muốn nhịn không nổi rồi sao?" Khóe miệng Phong Nguyên Thanh nhếch lên.

Anh nhìn ra được, con sói vương này chỉ là một khôi lỗi, hay nói đúng hơn là một hóa thân, bị khống chế.

Chân thân của nó chính là ở trong yêu lâu.

Phong Nguyên Thanh không muốn lãng phí thời gian nữa, liền đưa tay chỉ một cái, Đường Khê Pháp Kiếm hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt xuyên thủng xương sọ của sói vương, nghiền nát đại não.

Sói vương lập tức chết ngay lập tức.

Khí tức dưới mặt băng bỗng chững lại, sau đó lại bùng phát ra khí thế mạnh hơn, dường như đang phẫn nộ.

Nhưng Phong Nguyên Thanh lại không để ý, dù sao lát nữa anh cũng sẽ đi xuống, đến lúc đó sẽ thu thập nó.

Sói vương vừa chết, bầy sói lập tức mất đi chủ tâm cốt, khí thế vừa rồi cũng biến mất ngay lập tức.

Từng con một cụp đuôi lại, cẩn thận rút lui về phía sau.

Không lâu sau, tất cả đều bỏ chạy.

Chương 398

Chỉ còn lại một đống thi thể.

Mọi người quay về lều, nghỉ ngơi một đêm.

Ngày hôm sau, Hồ Bát Ức quan sát phong thủy, tìm được vị trí của yêu lâu.

Ngay chính giữa vùng đất bốn đỉnh núi bao quanh.

Rải xuống một bình lớn nước gừng tươi.

Sau khi chui xuống, mọi người cùng nhau ra sức, đào mở tầng băng, đào sâu năm sáu mét.

Cuối cùng đã đào đến kết cấu gỗ của yêu lâu, đó là kết cấu kết hợp giữa gỗ vuông, gỗ tròn và đất chống chịu.

Phá vỡ những khúc gỗ, mọi người cuối cùng cũng tiến vào tầng trên cùng của yêu lâu này.

Để đề phòng trong yêu lâu cũng có cơ quan Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Hỏa Biểu Trùng như trước, mọi người đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Tuy nhiên, tầng đỉnh tháp này lại không có bất kỳ cơ quan nào.

Cửu Tầng Yêu Lâu này là một kết cấu hình tháp đảo ngược, đây là phong cách kiến trúc nhất quán của bọn họ, tầng trên cùng là tầng thứ nhất, tầng dưới cùng là tầng thứ chín.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh xuyên qua tầng băng bên ngoài, có thể nhìn rõ kết cấu của yêu lâu này.

Nhưng bên trong yêu lâu thì khó mà xuyên thấu vào được.

Bên trong tràn ngập khí tức vực sâu tà ác, và sức mạnh tà thần che chắn, khiến thần thức không thể xuyên qua.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, mọi người cẩn thận từng li từng tí đi xuống bên trong yêu lâu.

Không gian tầng thứ nhất khá rộng, đủ chứa mười mấy người bọn họ mà không hề chật chội.

Cả tầng thứ nhất trống rỗng, chỉ có một mặt bàn thủy tinh lớn trong suốt, mỏng mà trong suốt, bên trên còn khắc họa một tượng thần thân người đầu sói, mặc chiến giáp, được đặt ở giữa nền đất.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào mặt bàn thủy tinh.

Lạt Ma chỉ nhìn một cái đã nhận ra, đây là hình tượng thần sói Bạch Lang Vương Thủy Tinh Tự Tại Sơn của Ma Quốc.

Trong truyền thuyết Tạng Địa, Thủy Tinh Tự Tại Sơn khi còn sống cũng là một con sói khổng lồ màu trắng, là tổ tiên của tất cả sói ác ở núi Côn Luân, sau khi chết, bị tà thần được Ma Quốc cúng bái thu làm yêu nô, ban cho một thân thể làm từ thủy tinh, vì vậy được gọi là "Thủy Tinh Tự Tại Sơn".

Tương truyền bên trong chôn giấu lời nguyền ác độc của vong hồn yêu nô, bất kỳ ai dám tiếp cận, đều sẽ chết không có đất chôn.

Mà mặt bàn thủy tinh này, chỉ là một mặt bàn thủy tinh bình thường, bên trên không có lời nguyền, là một loại đồ trang trí tháp táng, gọi là "linh cái", thường thì mỗi tầng trong tháp đều có ở những nơi kết nối.

Sau khi xác nhận mặt bàn thủy tinh này không có cơ quan hay lời nguyền nào, Bàn Tử cầm thiết tiễn dùng sức đập mấy cái, liền đập vỡ mặt bàn thủy tinh, rơi thẳng xuống dưới.

"Xem ra viên bàn này là giả, cái thật sự có lời nguyền ở dưới đáy tháp!" Minh thúc có chút kích động, nhưng để an toàn, ông ta lấy ra con mèo sứ hoa mười ba đuôi mà mình cúng bái, đặt trên mặt đất,

cùng A Hương cung kính vái hai vái.

Sau đó nói: "Râu hổ không đứt, chúng ta nhất định sẽ mã đáo thành công, toàn thân trở ra!" Sau khi Minh thúc vái mèo sứ hoa, mọi người theo lỗ hổng của mặt bàn thủy tinh men theo dây thừng leo xuống, tiến vào tầng thứ hai.

Bên trong tầng này là số lượng lớn xương đầu trâu và sừng trâu, tượng trưng cho sự sùng bái trâu của người Tạng Địa, sống trên cao nguyên thì không thể thiếu trâu Yak.

Tầng thứ ba treo đầy những lá cờ quỷ mang hoa văn tinh tú bảy màu, có năm loại màu sắc, lần lượt là đỏ, xanh lam, trắng, xanh lục, đen.

Trong đó cờ màu đen là nhiều nhất, đại diện cho Vực Sâu, có thể thấy, Luân Hồi Giáo của Ma Quốc sùng bái Vực Sâu.

Điều này cũng có thể cho thấy, Ma Quốc, đã bị Vực Sâu ảnh hưởng rất sâu sắc.

Tiếp theo xuống mấy tầng nữa, những thứ bên trong, đối với mọi người mà nói, đều không phải là đồ vật có giá trị gì, vì vậy mọi người bỏ qua không xem, trực tiếp đào xuống.

Cho đến tầng thứ tám.

Nơi đây xuất hiện những kẻ chết tuẫn táng.

Đếm kỹ thì có mười chín bộ cổ thi nam giới cao lớn, vây thành một vòng, ngồi trên mặt đất.

Thấy có cổ thi, Minh thúc và những người khác trong lòng lập tức nóng lên.

Phong Nguyên Thanh thấy bộ dạng của họ, nhắc nhở: "Những thứ này có thể là những tế tự hộ pháp tự nguyện tuẫn vong sau khi Băng

Xuyên Thủy Tinh Thi được nhập táng, mọi người đều cẩn thận một chút, có thể có cơ quan!" Mọi người một đường từ trên xuống đều rất thuận lợi.

Nhưng càng thuận lợi, càng cho thấy có vấn đề, một khi mất cảnh giác, chờ đợi bạn chính là cơ quan, cạm bẫy tử vong.

Mà những cổ thi này, chính là ẩn chứa sát cơ.

Bên trong cơ thể chúng, một luồng khí tức vực sâu ẩn sâu trong đó, một khi bị chạm vào, sẽ lập tức trá thi.

Mà những cổ thi này, thân thể cứng rắn, những thủ đoạn bình thường không có tác dụng gì với chúng.

Một khi bị kinh động, có thể nói là chín phần chết một phần sống.

Phong Nguyên Thanh rút kiếm, lần lượt chém đầu mười chín bộ cổ thi, khí tức vực sâu ẩn chứa bên trong cũng bị Phong Nguyên Thanh thu nhiếp lại, dùng phù lục phong cấm, cất vào không gian.

Minh thúc thấy Phong Nguyên Thanh đột nhiên chém đầu từng bộ cổ thi một, ban đầu còn hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh ông ta đã phản ứng lại, những cổ thi này có vấn đề!

Tuy nhiên, những cổ thi này, ông ta cũng không để mắt đến, chém rồi thì chém thôi.

Nghỉ ngơi một lát, mọi người tiếp tục đào mở tấm ván sàn, lộ ra tầng thứ chín bên dưới.

Mọi người không hề mạo hiểm đi xuống.

Tầng cuối cùng này, tất nhiên là vô cùng hung hiểm, không thể khinh suất đi xuống.

Bàn Tử dùng dây thừng treo hai chiếc đèn Tiên Khí thả xuống.

Ánh đèn sáng rực, chiếu sáng không gian tầng thứ chín như ban

ngày.

Cảnh tượng bên dưới hiện ra trước mắt mọi người.

Minh thúc bò tới mép hố cẩn thận quan sát, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi mà ông ta ngày đêm tơ tưởng đã ở ngay bên dưới rồi, làm sao ông ta có thể không kích động?

Tuy nhiên, ông ta nhìn trái nhìn phải, lại không thấy bất kỳ thứ gì giống Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

"Chết tiệt!

Có nhầm lẫn gì không?

Băng Xuyên Thủy Tinh Thi của tôi đâu?

Sao lại không có?" Minh thúc tức giận mắng.

Mọi người cẩn thận quan sát, thấy bên dưới chỉ có hai khối thủy tinh hình tròn có kích thước tương tự, một màu trắng, một màu xanh lam, được đặt trên một đài đá.

Dưới ánh đèn chiếu vào, chúng phát ra ánh sáng lấp lánh, rực rỡ, còn có thể thấy trên đó có tinh đồ hình thành tự nhiên, vô cùng đặc biệt.

Không có bóng dáng của Băng Xuyên Thủy Tinh Thi nào cả, điều này thật sự ngoài dự liệu.

Chẳng lẽ vẫn còn ở bên dưới?

Mọi người lần lượt đi xuống tầng thứ chín, cẩn thận kiểm tra.

Mọi người đi đến bên đài đá đặt thủy tinh, Phong Nguyên Thanh cảm nhận được một luồng khí tức vực sâu thâm trầm, chính là khí tức của thần sói Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

"Mọi người lùi lại, để tôi xem." Phong Nguyên Thanh bảo mọi

người lùi lại, anh đi đến trước đài đá.

Anh đẩy đài đá ra, lộ ra một hố sâu đóng băng bị che lấp bên dưới.

Trong đó, đang đặt một khối tinh thạch lớn mà mỏng.

Bên trên khắc họa một tướng thần đầu sói thân người, mặt mũi hung ác nanh ác, đội mũ giáp trắng, mặc giáp bạc áo bào trắng, tay cầm thương dài bạc óng ánh, tạo ra một tư thế nhảy vọt giữa không trung, uy nghiêm sinh gió.

Mà bên trong khối tinh thạch này, còn có từng lớp hoa văn như vân nước.

Phong Nguyên Thanh nhanh chóng cảm nhận được năng lượng ẩn chứa bên trong.

Chương 399

Giống như bị phong ấn trong tinh thạch, một khi được giải phóng, lại là một luồng năng lượng đáng sợ, sẽ gây ra một chấn động lớn.

Nơi đây là núi tuyết, bất kỳ chấn động nhỏ nào cũng sẽ gây ra tuyết lở!

Lạt Ma lập tức lên tiếng nói: "Đây chắc chắn là Thủy Tinh Tự Tại Sơn chứa lời nguyền của yêu nô rồi, mọi người tuyệt đối đừng động lung tung!" Và lúc này, trên Thủy Tinh Tự Tại Sơn, một luồng khí tức tà thần bắt đầu ngưng tụ.

Phong Nguyên Thanh lập tức cảm nhận được.

Vì vậy, anh lập tức bảo mọi người lùi lại.

Mặc dù mọi người không hiểu tại sao, nhưng đều tự giác lùi lại.

Phong Nguyên Thanh đứng trước Thủy Tinh Tự Tại Sơn, chỉ thấy những vân sóng trong tinh thạch lay động tụ lại.

Một luồng năng lượng sắp bùng phát ra từ đó, tấn công không phân biệt về mọi phía.

Pháp lực của Phong Nguyên Thanh phun trào, lập tức bao bọc lấy toàn bộ khối tinh thạch.

Ngay khi pháp lực của Phong Nguyên Thanh hoàn toàn bao bọc lấy khối tinh thạch, một luồng năng lượng chấn động kỳ dị, đột nhiên bùng phát ra từ bên trong khối tinh thạch.

Nhưng bị Tiên Thiên Nhất Khí của Phong Nguyên Thanh bao bọc, luồng năng lượng này tuy mạnh mẽ, bạo phát lực tràn đầy, tuy vẫn bị khóa chặt, nhưng vẫn có không ít thoát ra ngoài.

Lan truyền ra bốn phương tám hướng.

Khí tức tà thần vực sâu bên trong cũng theo đó mà tỏa ra.

Minh thúc và những người ẩn nấp không xa, chỉ cảm thấy một đại khủng bố giáng lâm.

Họ đều có một cảm giác đại nạn sắp đến, giống như bị một thứ gì đó đáng sợ nhìn chằm chằm, hai chân run rẩy, trong lòng kinh hãi, muốn cử động nhưng không thể động đậy được.

Mấy người Hồ Bát Ức thì đỡ hơn nhiều.

Nhưng cũng cảm nhận được luồng áp lực nặng nề đó.

Nhưng rất nhanh, luồng áp lực này, liền như thủy triều rút đi.

Minh thúc và những người khác lập tức thở hổn hển, toàn thân lạnh toát mồ hôi, như thể sống sót sau tai họa.

Đây là do Phong Nguyên Thanh phong cấm khí tức tà thần vực sâu bên trong.

Yêu hồn của thần sói bên trong cũng bị anh giam cầm.

Sau khi nó bị tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn thu phục, liền phụ thân vào khối thủy tinh này.

Năng lượng vân sóng chấn động của núi tuyết này, sau khi được tinh thạch thủy tinh tụ tập và lưu trữ, đã hình thành một loại sức mạnh đặc biệt, đó chính là "thần lực" của Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Nó dùng chính thứ này để khống chế bầy sói bên ngoài.

"Được rồi, mọi người có thể qua đây!" Phong Nguyên Thanh rút pháp lực lại, lên tiếng nói.

"Luồng sức mạnh vân sóng trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn vừa rồi đã tiết lộ ra ngoài, e rằng lát nữa sẽ gây ra một trận tuyết lở lớn!

Hiện tại, chỉ cần trốn ở đây là an toàn nhất, đợi sau khi tuyết lở qua đi, rồi hẵng đào đường ra ngoài!" "Cái gì?

Này, một khi tuyết lở, lớp băng tuyết đó không biết sẽ phủ dày bao nhiêu mét, chúng ta thật sự có thể đào ra ngoài sao?" Minh thúc và những người khác run rẩy lo lắng đi đến, hỏi.

"Yên tâm, chúng ta đông người như vậy, vật tư đầy đủ, chắc chắn có thể ra ngoài, yên tâm đi!" Hồ Bát Ức cũng nói với Minh thúc.

"Vậy được rồi, cứ xem tình hình bên dưới rồi tính sau." Minh thúc nhìn xuống đáy hố.

Chỉ thấy lúc này, vân sóng bên trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn đã biến mất không còn dấu vết.

Và xuyên qua thi thể pha lê trong suốt, Minh thúc nhanh mắt phát hiện ra Băng Xuyên Thủy Tinh Thi ẩn giấu dưới Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Ông ta kích động trượt tay, đèn pin rơi thẳng xuống, va vào mặt bàn tinh thạch, phát ra một tiếng va chạm giòn tan.

"Ối, chú Minh, chú làm sao vậy?

Lão niên si ngốc rồi sao?

Ngay cả đèn pin cũng không cầm nổi?" Bàn Tử nói.

"Không không, chú Minh ta cũng là người đã từng trải qua sóng gió, sao có thể nhát gan như vậy chứ!" "Thật ra ta vừa mới thấy, thứ bên dưới thủy tinh đang động đậy đó, hình như là vật sống!" "Gương đồng trấn thi đâu?

Mau!

Mau lấy ra, đừng để thi biến!" Minh thúc vội vàng nói.

Mọi người thấy lời của Minh thúc, cũng vội vàng nhìn kỹ xuống

dưới mặt bàn tinh thạch.

Quả nhiên dưới mặt bàn tinh thạch, có thể lờ mờ nhìn thấy, có rất nhiều thứ giống như thủy ngân đang từ từ lưu động.

Tổng thể là một hình người thon dài, bên trong còn có một số thứ màu đỏ thẫm phát sáng nhẹ, giống như tim gan tỳ phổi và các nội tạng khác của con người.

Quả nhiên là Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Bàn Tử lập tức lấy ra gương đồng trấn thi, Hắc Lư Đề Tử, máu chó đen và các thứ khác, vạn nhất Băng Xuyên Thủy Tinh Thi thi biến thì cậu ta cũng có thể lập tức trấn áp.

Lúc này, năng lượng vân sóng của mặt bàn Thủy Tinh Tự Tại Sơn đã hoàn toàn tiêu hao hết, yêu hồn cũng đã bị Phong Nguyên Thanh câu đi, bây giờ chỉ còn lại một khối mặt bàn tinh thạch bình thường.

Phong Nguyên Thanh dùng dây móc sắt quấn quanh mặt bàn tinh thạch, kéo nó lên.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử thấy vậy, lập tức khiêng mặt bàn sang một bên, cẩn thận đặt xuống đất.

Minh thúc tròn mắt há hốc mồm nhìn ba người Phong Nguyên Thanh, ông ta vạn lần không ngờ, một khối mặt bàn lớn như vậy, ít nhất cũng nặng trăm cân, lại được khiêng lên dễ dàng như thế.

Quả nhiên không hổ danh là Mạc Kim Giáo Úy.

Trong lòng Minh thúc càng thêm coi trọng Phong Nguyên Thanh và những người khác.

Sau này nói không chừng còn có cơ hội hợp tác.

Nhân lúc mặt bàn Thủy Tinh Tự Tại Sơn bị dời đi, Minh thúc vội vàng bò tới mép hố, nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy trong hố, một quan tài pha lê trong suốt khổng lồ, nằm ngang ở đáy.

Hai người vừa mới khiêng mặt bàn Thủy Tinh Tự Tại Sơn lên, đó chính là nắp quan tài!

Một nữ thi toàn thân trong suốt, đang nằm an lành trong quan tài pha lê.

Dưới lớp da thịt lưu động ánh sáng bạc, xương cốt và nội tạng bên trong lại có màu đỏ thẫm, giống như mã não.

Thi thể pha lê này, quả thật là thi thể pha lê, một chút cũng không giống thi thể người thật, mà ngược lại càng giống một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo đoạt công của tạo hóa.

Minh thúc đầy kinh ngạc và thích thú nhìn thi thể pha lê qua lại, trong miệng phát ra tiếng cười lớn hưng phấn.

"Ha ha ha, tuyệt vời quá, cuối cùng cũng tìm được Băng Xuyên Thủy Tinh Thi!" Để tránh dây thừng làm tổn thương thi thể pha lê, Minh thúc trực tiếp gọi Bì Đặc Hoàng xuống, dùng một lớp vải thường, bọc thi thể pha lê lại.

Sau đó lại buộc dây thừng vào nửa thân trên và chân.

Lại dựng một giá ba chân đơn giản ở miệng hố, lắp ròng rọc, kéo thi thể pha lê lên.

Thi thể pha lê này cũng không đơn giản.

Phong Nguyên Thanh cũng cảm nhận được một luồng khí tức vực sâu tà ác ẩn chứa bên trong.

Vì vậy, Phong Nguyên Thanh lại một lần nữa phong cấm khí tức vực sâu trong thi thể pha lê và thu đi.

Sau đó, nhân lúc Minh thúc và những người khác chú ý hoàn toàn

vào Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, Phong Nguyên Thanh thi pháp, trực tiếp phong ấn và nghiền nát Băng Biều Trùng đang ngủ say trong thi thể pha lê.

Băng Biều Trùng này có cùng nguồn gốc với Hỏa Biều Trùng.

Cả hai đều được Luân Hồi Tông nuôi dưỡng bằng tà thần chi lực của Vực Sâu, bản chất của chúng không phải là sinh mệnh, mà là một loại khôi lỗi pháp thuật của tà thần vực sâu.

Chương 400

Hỏa Biều Trùng mang theo Vô Lượng Nghiệp Hỏa màu xanh lam rực rỡ, còn Băng Biều Trùng thì mang theo Nãi Cùng Thần Băng màu trắng bạc.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa, đặc biệt nhắm vào vật chất sinh mệnh, chỉ trong nháy mắt có thể đốt cháy sinh mệnh, thiêu rụi linh hồn, hóa thành tro tàn.

Còn Nãi Cùng Thần Băng cũng vậy, chỉ trong nháy mắt đóng băng sinh mệnh, đông cứng linh hồn, biến thành tro bụi băng, chạm vào là tan.

Thậm chí có một số Biều Trùng còn có thể tự do chuyển đổi giữa lửa và băng, càng thêm yêu dị.

Thứ này là sự kéo dài sức mạnh của tà thần vực sâu, không giống với sinh mệnh bình thường, không thể bị sức mạnh bên ngoài tà thần chi lực khống chế.

Nếu không sẽ mất đi sự thần dị, trở lại thành khí tức vực sâu và tiêu tán.

Vì vậy, Phong Nguyên Thanh không có ý định khống chế Băng Hỏa Biều Trùng này.

Ít nhất hiện tại, anh không có thủ đoạn nào để khống chế nó.

Minh thúc chỉ huy thuộc hạ của mình, cẩn thận từng li từng tí bọc kỹ thi thể pha lê, đặt sang một bên.

Ngay lúc này, một cảm giác chấn động mạnh mẽ truyền đến từ bốn phía.

Đó là chấn động do luồng sức mạnh vân sóng vừa rồi gây ra, kéo

theo đó là động tĩnh của trận tuyết lở.

Hàng vạn tấn tuyết tích tụ trên Đại Tuyết Sơn, rất nhanh sẽ bao phủ toàn bộ Băng Xuyên Long Đỉnh Tuyết Nguyên.

Và không lâu sau, những lớp tuyết tích này sẽ bị nhiệt độ thấp đóng băng thành đá.

Sau một hồi lâu, trận chấn động cuối cùng cũng dừng lại.

Phong Nguyên Thanh lập tức tổ chức mọi người bắt đầu đào lên trên.

Băng Xuyên Thủy Tinh Thi này, nguồn gốc của nó cũng gần giống với những gì Minh thúc đã đọc được trong cuốn cổ kinh đó.

Nàng vốn là một công chúa của Ma Quốc, sinh ra vô cùng xinh đẹp.

Vì vậy được chọn làm thánh nữ phụng sự tà thần.

Sau khi bị tế tự cho tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, thân thể nàng đã xảy ra dị biến.

Tà thần chi lực của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, thẩm thấu vào cơ thể nàng, biến nàng thành một thân thể pha lê.

Tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đó, vốn là một thể sinh mệnh đặc biệt hình thành trong mạch khoáng thủy tinh dưới núi Côn Luân, sau khi bị vực sâu chi lực xâm nhiễm, trở thành một tà thần vực sâu, được Ma Quốc phát hiện, và bắt đầu tế tự, sùng bái.

Sau khi Ma Quốc diệt vong, mất đi tín ngưỡng, nó liền ẩn mình trở lại sâu dưới lòng đất.

Trong Cửu Tầng Yêu Lâu, mọi người mang theo thi thể pha lê, một đường leo lên trên, trở về tầng thứ tư.

Cao hơn nữa thì hoàn toàn bị băng tuyết bao phủ.

Vì vậy mọi người liền từ đây bắt đầu đào lên.

Sau mấy tiếng đồng hồ luân phiên khai quật.

Minh thúc và Sơ Nhất đã mệt đến không còn sức lực.

May mắn là có mấy người Phong Nguyên Thanh ở đó.

Đều là người tu luyện, sức lực lại lớn, sức chịu đựng cũng mạnh.

Sau khi đào đến tầng thứ nhất, mấy người đã dùng kỹ thuật đào hang để khai quật một đường hầm.

Đường hầm uốn lượn hình zích-zắc đi lên, như vậy dễ đi hơn một chút.

Sau khi rời khỏi tầm mắt của Minh thúc và những người bình thường khác, Hồ Bát Ức và Bàn Tử mới phát huy thực lực thật sự, nhanh chóng khai quật trong tầng băng.

Trận tuyết lở lớn lần này, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Tuyết tích tụ hàng trăm đến hàng nghìn năm trên bốn ngọn núi tuyết xung quanh, tất cả đều theo trận tuyết lở, đổ xuống thung lũng băng của Long Đỉnh Băng Xuyên.

Trực tiếp bao phủ thêm một tầng băng tuyết dày sâu hơn năm mươi mét trên băng xuyên.

Và tầng trên cùng, đã kết thành một lớp băng cứng dày đặc.

Sau mười mấy tiếng đồng hồ khai quật, cuối cùng cũng đào xuyên qua cửa hầm, đi ra mặt băng.

Trở lại mặt băng, Minh thúc và những người khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Cái cảm giác sống sót sau tai ương này, thật sự quá đáng sợ.

Ông ta may mắn vì mình không đi một mình, mà đã mời Phong

Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức mấy vị Mạc Kim Giáo Úy ra tay.

Nếu không, chỉ riêng trận tuyết lở lớn này, cũng đủ khiến ông ta bị chôn sống dưới tầng băng, chết không có đất chôn rồi.

Nơi mọi người cắm trại trước đó, đã bị tuyết lớn chôn vùi.

Mặc dù vị trí đó địa thế tương đối cao, lại khuất gió.

Nhưng trận tuyết lở này quá lớn, từ bốn ngọn núi tuyết ồ ạt đổ xuống, cuốn trôi và chôn vùi mọi thứ dọc đường đi.

Doanh trại cũng không tránh khỏi.

May mắn là vật tư cất giữ bên trong không quá nhiều.

Trên người mọi người vẫn còn không ít vật tư, đủ để họ chống đỡ trở về doanh trại tiếp tế trong rừng nguyên sinh.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Phong Nguyên Thanh dẫn theo Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử chia tay với Minh thúc và những người khác.

"Chú Minh, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi chú đã lấy được rồi, cứ để Sơ Nhất dẫn mọi người quay về theo đường cũ nhé!" "À, Phong gia, cậu không về sao?" Minh thúc kinh ngạc hỏi.

Phong Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Đại sư, ông cũng về cùng đi, chuyến này đã phá hủy Cửu Tầng Yêu Lâu của Ma Quốc, tà thần Thủy Tinh Tự Tại Sơn cũng đã bị diệt trừ, cũng coi như công đức viên mãn rồi!

Mấy anh em chúng tôi còn phải tiếp tục tiến sâu hơn vào Ma Quốc Đô Thành Ác La Hải Thành, chặng đường tiếp theo, mọi người sẽ không tiện đi cùng đâu, đợi sau khi chúng tôi trở về, rồi sẽ cùng Lão Hồ tìm chú ôn chuyện cũ!" Lạt Ma nghe vậy, tuy có ý muốn đi cùng, nhưng bản thân ông ta cũng đã sáu mươi tuổi rồi, sau nhiều ngày lặn

lội như vậy, cũng đã có chút không chịu nổi.

Vì vậy đành niệm một tiếng A Di Đà Phật.

Sau đó nói với Phong Nguyên Thanh mấy người: "Mấy vị thi chủ, phá hủy lăng mộ tà thần của Ma Quốc là đại công đức, Phật gia chắc chắn sẽ phù hộ cho các thi chủ, gặp hung hóa cát!

Lạt Ma ta không thể đi cùng, thật sự là tiếc nuối!" "A Di Đà Phật!" Lạt Ma lại niệm một tiếng Phật hiệu rồi im lặng.

Ông ta biết, Ma Quốc Đô Thành, muốn đạt đến đó, càng cần phải trải qua gian hiểm, ông ta quyết định sau khi trở về Hồ Tiên Nữ, liền cầu phúc cho Phong Nguyên Thanh và những người khác, mong Phật gia phù hộ mọi người bình an trở về.

Minh thúc và những người khác thì không nghĩ nhiều như vậy.

Mặc dù không hiểu, tại sao Phong Nguyên Thanh và những người khác không quay về, lại còn muốn tiếp tục đi đến cái gọi là Ác La Hải Thành đó.

Nhưng điều đó đã không còn liên quan đến họ nữa rồi.

Ông ta bỏ tiền ra mời Phong Nguyên Thanh ra tay, và ông ta cũng đã thành công lấy được Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, vậy thì hành động lần này đến đây, coi như đã kết thúc thành công.

Phong Nguyên Thanh sau này muốn đi đâu, cũng không còn liên quan đến họ nữa.

Chỉ là trong lòng Minh thúc có chút đáng tiếc, lỡ như mấy người này không cẩn thận chết ở sâu trong Đại Tuyết Sơn, thì cơ hội hợp tác sau này sẽ tan tành mây khói.

Nhưng ông ta vẫn khách khí chào tạm biệt Phong Nguyên Thanh mấy người: "Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta tạm biệt tại đây, đợi

các cậu trở về, chú Minh ta nhất định sẽ đãi một bữa thịnh soạn, cảm ơn các cậu đã ra tay lần này!" "Vậy thì tốt quá rồi, chú Minh, đến lúc đó, chú đừng có mà bỏ chạy đó nhé!

Nếu không, chúng cháu sẽ phải đến Hương Cảng tìm chú đó!" Bàn Tử cười ha hả nói.

Có người mời khách, vậy sao có thể không giữ thể diện chứ.

Nghĩ đến việc dưới sự dẫn dắt của Sơ Nhất, mọi người từ từ quay trở lại theo đường cũ dọc theo băng xuyên tuyết nguyên, đi xuống thác băng, trở về rừng nguyên sinh bên ngoài Thần La Câu, hội hợp với mấy người phu khuân vác đang trú ngụ ở đó.

Sau đó lùa đàn trâu Yak, từ Tàng Cốt Câu, quay về.

Yêu nô Thủy Tinh Tự Tại Sơn đã bị tiêu diệt, bầy sói trên vùng núi tuyết này, về cơ bản đều đã chết và bị thương gần hết dưới trận tuyết lở lớn này.

Chương 401

Đối với người chăn nuôi mà nói, cũng coi như là một tin tốt.

Còn bốn người Phong Nguyên Thanh thì nghỉ ngơi một lát trên băng xuyên, đợi sau khi Minh thúc và những người khác đi xa, mới tiếp tục xuất phát.

Bốn người một lần nữa quay lại Cửu Tầng Yêu Lâu dưới băng xuyên.

Ở chân đế sâu nhất, Phong Nguyên Thanh trước đó đã phát hiện ra một cửa ngầm.

Sau cánh cửa, là một đường hầm cổ xưa.

Có lẽ, những người Luân Hồi Tông cổ xưa khi xây dựng Cửu Tầng Yêu Lâu, chính là từ đường hầm bí mật này mà ra vào.

Đường hầm bí mật dốc xuống và kéo dài, bên trên còn có từng lớp bậc thang đất.

Rõ ràng là đã được con người tu sửa.

Theo tình tiết nguyên tác, dọc theo đường hầm này, xuyên qua Cổng Tai Nạn, có thể đi thẳng đến Ma Quốc Đô Thành Ác La Hải Thành.

Đường hầm ngầm này, chính là do người của Luân Hồi Tông đào ra.

Ác La Hải Thành, còn có tên là "Úy Phố Tráng Lực Thập Hạng Thành".

Nó và "Cổng Tai Nạn" đều là những địa danh chỉ tồn tại trong truyền thuyết cổ xưa của núi Côn Luân, sử sách không hề ghi chép.

Chỉ có một số miêu tả trong Thiên Thư.

Trong truyền thuyết, Ác La Hải Thành cũng đã biến mất chỉ sau một đêm, cũng vì vậy, Ma Quốc vốn cường thịnh, từ đó suy tàn.

Trong tình tiết nguyên tác suy đoán, Ác La Hải Thành có lẽ đã chìm sâu xuống lòng đất trong một trận động đất lớn, những người trong thành đều tử vong.

Mối liên hệ giữa Ác La Hải Thành và thế giới bên ngoài cũng vì thế mà bị cắt đứt.

Luân Hồi Tông đào đường hầm này, chính là muốn mở đường đến Ác La Hải Thành.

Mọi người dọc theo đường hầm chính dưới lòng đất tiến lên, đi đến trước một vực băng.

Dưới vực băng, là một con sông ngầm đang chảy.

Phong Nguyên Thanh dẫn ba người bay thẳng xuống vực băng, đáp xuống thung lũng cạnh con sông ngầm dưới lòng đất.

Thần thức lướt qua một lượt, liền phát hiện dưới vách băng không xa có một cái động huyệt.

Quan sát các hướng khác xa hơn, không thấy động huyệt nào khác.

Xem ra động huyệt này chính là nơi con rùa thoát xác kia ở.

Thế là, Phong Nguyên Thanh lập tức dẫn ba người đi vào.

Trong động rất rộng rãi, các góc có chất đống một ít xương đầu bò trắng hếu, cùng với một vài bệ đá cổ xưa, trên một bệ đá ở giữa còn đặt một pho tượng gỗ hình người màu đen cao hơn một thước.

Chính là tượng tà thần "Hắc Hổ Huyền Đàn" mà Lạt Ma từng nhắc đến trước đó, được Luân Hồi Tông dùng để tế tự!

Nơi này vốn là một địa điểm tế tự tà thần của Luân Hồi Tông, hơn nữa còn dùng người sống để tế tự.

Trước khi mọi người vào, nơi đây không hề có bất kỳ dấu vết gì.

Chỉ là, sau khi mọi người vào được một lúc, sinh khí của con người và sinh khí phong thủy nơi đây va chạm, khiến sinh cơ vượng thịnh của nơi này bắt đầu biến hóa.

Chẳng mấy chốc, một sợi dây leo màu xanh lục từ khe đá chui ra, xuất hiện trước mặt mọi người, không lâu sau liền ra hoa kết quả.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, trong động huyệt dưới lòng đất này vậy mà còn có thực vật thần kỳ đến vậy, không hổ là Côn Luân Sơn, vạn sơn chi tổ, long mạch chi nguyên!

Hồ Bát Ức đeo găng tay, hái quả trên dây leo xuống, bóc vỏ.

Chỉ thấy một chất lỏng màu đỏ sẫm tanh hôi chảy ra từ bên trong.

Hóa ra là một vũng máu đã thối rữa, trong đó còn lẫn một khối thịt vụn nhỏ.

"Đây là Huyết Nhị Sinh Nhân Quả!" Hồ Bát Ức vứt quả đi rồi nói.

Và khi quả bị hái đi, sợi dây leo vốn xanh tươi lập tức khô héo.

Hồ Bát Ức gọi Bàn Tử cùng nhau, men theo dấu vết dây leo, dọn sạch bệ đá và đá vụn cản đường, để lộ ra một lối đi thấp hẹp.

Bàn Tử thấy vậy liền đi đầu chui vào, Hồ Bát Ức cũng theo sát phía sau.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ cũng đi theo vào.

Lối đi không dài.

Đi được một đoạn, mọi người liền tiến vào một sảnh động mái

vòm.

Lối ra của đường hầm là một cái bệ, còn trên vách đá phía dưới thì phủ đầy dây leo, nở rộ những bông hoa đỏ như máu Huyết Nhị.

Ở rìa cụm hoa này, có một khối cự thạch hình vuông nặng ngàn cân.

Phía trên đầy vết tích nhân tạo, được xếp chồng lên bởi từng khối thủy tinh thạch núi băng chỉnh tề.

Bề mặt cự thạch cũng phủ đầy dây leo nở hoa đỏ.

Qua cành lá, vẫn có thể nhìn thấy những phù hiệu được khắc trên thủy tinh thạch.

Còn phía dưới cự thạch lại đè lên một thứ giống như quan tài, trên đó có một cái lỗ lớn.

Bỗng nhiên, mọi người nhạy bén nghe thấy một trận tiếng sột soạt truyền đến từ xa.

Chẳng mấy chốc, chỉ thấy một thứ toàn thân lông xanh lục từ khe đá chui ra, trông giống như một con chó con.

Nó chậm rãi bò ra từ khe đá, há to miệng nuốt chửng quả trên dây leo.

Vừa bò vừa ăn.

Dây leo bị ăn quả đều khô héo, lộ ra một thi thể nam giới cao lớn.

Huyết nhục và hồn phách của y đều bị dây leo Huyết Nhị này hấp thu, hóa thành từng quả Sinh Nhân Quả, bị tiểu thú này nuốt chửng.

Tiểu thú này tuy trông vô hại, nhưng thực chất cực kỳ hung tợn.

Huyết Nhị này cũng không phải thứ lành tính, một khi dính vào da thịt, sẽ chui vào cơ thể, cấp tốc hấp thu huyết nhục để mọc ra dây leo,

cho đến khi hút khô người.

Phong Nguyên Thanh thi pháp, đốt lên một đoàn Thái Dương Chân Hỏa, ném vào đám dây leo phía dưới.

Rất nhanh, tất cả dây leo, kể cả phấn hoa trong không khí đều bị thiêu rụi.

Còn tiểu thú kia, bị hoảng sợ, nhanh chóng chui trở lại khe đá nơi nó ra.

Phong Nguyên Thanh đương nhiên sẽ không bỏ qua nó như vậy.

Anh cách không đánh một đòn khiến nó bất tỉnh, dùng dây trói lại.

Bốn người đi đến trước khối thủy tinh thạch hình vuông khổng lồ này.

Chỉ thấy thứ trông giống quan tài kia, hóa ra là một mai rùa khổng lồ có đáy đỏ văn đen.

"Tôi biết rồi, đây là một con Rùa Thoát Xác!" Hồ Bát Ức chỉ vào tiểu thú bị trói trên đất nói.

"Côn Luân là khởi nguyên của long mạch thiên hạ, Thần Loa Cấu Canh lại là Long Đỉnh của Long Vương, sinh khí sung phái nơi đây đứng đầu chúng sơn.

Một số thi thể đặc biệt được chôn ở đây sẽ chết mà không thối rữa, được gọi là 'Huyền Vũ Cự Thi'!

Nhìn thi thể cao lớn kia, e rằng nơi này chính là một địa điểm hội tụ sinh khí!

Con rùa này cũng ứng với hai chữ Huyền Vũ!" "Ấy, anh nói mai rùa này là của nó, đây là một con rùa?

Chương 402

Huyền Vũ?

Nhưng mai rùa lớn thế này, tại sao cái thứ này lại nhỏ vậy?

Không đúng chứ?" Bàn Tử nghi hoặc nói.

"Đây là do nó ăn Sinh Nhân Quả lâu năm tháng tạo thành!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Nhưng mà, cái mai rùa này là một thứ tốt!

Con rùa này, chỉ khi thành tinh mới có thể thoát xác, ngàn trăm năm khó gặp một lần, cái mai rùa này trông cũng đã có ngàn năm, là một loại Thiên Tài Địa Bảo không tồi!" Mọi người nghe vậy, mắt sáng rực.

Sau khi bước lên con đường tu luyện, họ đã không còn hứng thú với những thứ thông thường nữa, chỉ có loại Thiên Tài Địa Bảo này mới có thể khơi dậy hứng thú của họ.

Thế là Hồ Bát Ức và Bàn Tử phối hợp với nhau, một người nhấc cự thạch, một người mang mai rùa ra.

Mai rùa đáy đỏ văn đen cực kỳ hiếm gặp, chỉ có mai của lão rùa ngàn năm thành tinh mới có.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh thu mai rùa lại, nói: "Đợi khi về, luyện thành đan dược rồi dùng, hiệu quả sẽ tốt hơn!" Mọi người gật đầu, sau đó bắt đầu xem xét khối thủy tinh thạch hình vuông khổng lồ này.

Trên thủy tinh thạch khắc rất nhiều đồ án, hiển nhiên là có thể ghi chép trên đó.

Thủy tinh thạch được chia đều thành năm tầng, mỗi tầng đều có một số phù hiệu khắc đá đơn giản.

Một số phù văn tuy không hiểu rõ, nhưng một số khác lại có thể hiểu ngay lập tức.

Tập đồ khắc trên thủy tinh thạch này, trong bài thơ kinh mà Lạt Ma giảng giải cũng từng nhắc đến, trên đó ghi lại nguồn gốc sức mạnh của Ma Quốc, và tà thần chi lực.

Thứ tự của nó cũng không giống bình thường, được sắp xếp từ trên xuống dưới, càng xuống dưới thì sức mạnh càng cường đại.

Tầng thứ nhất, ghi chép về tà ác quỷ dị Đẳng Thuật của Ma Quốc, chuyển hóa sinh mệnh đã tử vong thành năng lượng khác, để con người sử dụng.

Tầng thứ hai, là một người phụ nữ che mặt.

Tầng thứ ba, là một con cự xà mọc ra một con mắt độc nhãn trên trán.

Tầng thứ tư, có thể thấy một đồ án hình tròn khổng lồ, chỉ là bị con người mài mòn, nhưng vẫn loáng thoáng nhìn ra là một ký hiệu con mắt khổng lồ, có lẽ chính là Mắt Xà Thần, cũng tức là Mộ Trần Châu.

Còn tầng thứ năm ở dưới cùng, càng kỳ lạ hơn, đó là những đồ khắc giống như hài cốt.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy, đây hẳn là hài cốt của Xà Thần.

Ma Quốc, là một chi nhánh của Quỷ Động Tộc, họ đã do thám Quỷ Động, và đạt được sức mạnh.

Có lẽ họ từ sâu trong Quỷ Động, đã do thám được di hài của Xà Thần, và đây cũng là nguồn gốc sức mạnh của họ.

Khi Thiên Tỷ đến Côn Luân Sơn, vẫn sử dụng sức mạnh của Xà Thần.

Chỉ là sau này, thủy tinh thạch được sử dụng rộng rãi, khiến tín ngưỡng Xà Thần dần dần bị Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn thay thế.

Bên cạnh còn có vài tấm bia thủy tinh thạch nhỏ hơn.

Trên đó ghi lại nguồn gốc của khối thủy tinh thạch hình vuông này, hóa ra là do người của Luân Hồi Tông đào ra từ Tai Nạn Chi Môn.

Tai Nạn Chi Môn đó cũng là một bức tường thủy tinh khổng lồ.

Khi Ma Quốc bị hủy diệt, "Tai Nạn Chi Môn" đã phong bế lối đi duy nhất với thế giới bên ngoài.

Và Luân Hồi Tông đời sau đã đào mở một khe hở.

Họ muốn kế thừa di sản của Ma Quốc, tiếp tục thống trị cao nguyên Tạng Địa.

Chỉ là, cuối cùng cũng không thành công, ngược lại dần dần tiêu vong theo dòng chảy thời gian.

Dương Tuyết Lỵ dùng máy ảnh chụp lại đồ án trên khối tường thủy tinh này.

Khối đá này bản thân cũng không có giá trị gì, Phong Nguyên Thanh cũng không có ý định động vào nó.

"Nơi này cũng chẳng còn gì nữa, chúng ta đi thôi." "Men theo con sông ngầm này đi thẳng đến cuối, chính là Tai Nạn Chi Môn!" Phong Nguyên Thanh nói với ba người.

Mọi người theo lối đi trở lại thung lũng vực băng, men theo thung lũng tiếp tục đi về phía trước.

Trong thung lũng tối đen vô cùng yên tĩnh, chỉ có từng đợt sóng

nước vỗ vào bờ.

Không lãng phí thời gian, Phong Nguyên Thanh dùng pháp thuật tạo ra một trận gió, nâng bốn người lên không trung.

Thung lũng vực băng này vô cùng rộng lớn, bốn người ngự gió bay đi, tốc độ cực nhanh.

Hoàn toàn bỏ qua những chướng ngại địa hình khó đi, trực tiếp bay qua trên không.

Đoạn đường vốn phải đi mấy ngày, chỉ tốn vài phút đã đi hết.

Khe nứt vực băng này đã nằm sâu trong phúc địa Côn Luân Sơn.

Hai bên thung lũng, ngoài những khối băng bị đông cứng do nhiệt độ cực hàn, thì là một lượng lớn thủy tinh khoáng thạch.

Sâu dưới lòng đất phúc địa Côn Luân này, là một mạch khoáng thủy tinh khổng lồ vô tận, chất lượng cũng cực cao.

Thung lũng dài hơn chục km, khắp nơi đều là thủy tinh khoáng thạch.

Nhưng nơi này, vẫn chỉ là khu vực ngoại vi của lớp bề mặt mạch khoáng.

Phần lõi mạch khoáng thực sự, vẫn còn nằm sâu dưới lòng đất.

Cuối thung lũng, Hồ Bát Ức và những người khác nhìn về phía bức tường thủy tinh cao lớn kia, trong mắt tràn đầy chấn động.

Phong Nguyên Thanh đối với cảnh này cũng phải tấm tắc khen ngợi.

Anh tu hành chưa lâu, cũng chưa từng chứng kiến quá nhiều phong cảnh trên đường tu hành.

Cảnh tượng trước mắt, vẫn rất khiến người ta chấn động.

Cuối khe nứt của dãy núi khổng lồ, một bức tường thủy tinh khổng lồ cao mấy trăm mét sừng sững giữa trung tâm, cắt ngang thung lũng.

Người đứng dưới bức tường hùng vĩ này, liền cảm thấy nhỏ bé như kiến.

Trên thân tường cao lớn, khắc kín mít vô số phù hiệu và ấn ký quỷ bí, tà dị.

Phong Nguyên Thanh mở Thần Mục quét nhìn một lượt.

Trong những phù văn trên đó, phần lớn đều nhiễm phải khí tức tà thần, là do tà thần chi lực diễn hóa mà thành.

Trên đó ẩn chứa tà thần chi lực, khiến bức tường thủy tinh khổng lồ này có thể sừng sững không đổ, càng khó bị ngoại lực phá hủy.

Bức tường thủy tinh này, hẳn là do thần lực của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn tạo ra, chứ không phải do sức người khai thác.

Chỉ có một phần nhỏ các hình khắc đá gần mặt nước thung lũng là do con người khắc lên, lẫn lộn trong các phù văn thần lực.

Phong Nguyên Thanh cẩn thận cảm nhận một phen.

Bức tường thủy tinh khổng lồ này, trên đó còn ẩn chứa không ít tà thần thần lực, tuy đã trầm tịch, nhưng nếu anh muốn phá hủy, cũng phải tốn không ít khí lực mới được.

Nhưng may mắn là, anh không cần làm như vậy.

Bởi vì người của Luân Hồi Tông đã sớm mở một cái khe trên tường.

Mấy người họ chỉ cần từ khe đó đi qua là được.

Trong hoàn cảnh tối tăm này, vẫn có thể nhìn thấy một vệt thiên quang mờ ảo phản chiếu từ thủy tinh xuyên vào.

Dưới chân tường, nước sông đang chảy, xuyên qua Tai Nạn Chi Môn, chảy vào hồ nước đối diện.

Lối đi bị Luân Hồi Tông đào mở kia, đã bị nhấn chìm dưới nước sông.

Chương 403

Hồ Bát Ức và những người khác từ trong sự chấn động lấy lại tinh thần.

"Mẹ kiếp, đây là cái Tai Nạn Chi Môn gì vậy?

Cũng quá mẹ nó lớn rồi chứ?" Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

"Đúng vậy, lớn thế này, e rằng không phải do nhân công khai thác ra đâu nhỉ?" Hồ Bát Ức cũng nói.

"Không sai, trên Tai Nạn Chi Môn này có một luồng tà thần chi lực tồn tại, hẳn là do tà thần đó dùng thần lực tạo thành!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Sao không thấy lối đi mà người của Luân Hồi Tông đào ra?

Chẳng lẽ ở dưới đáy nước?" Hồ Bát Ức quét mắt nhìn bức tường thủy tinh khổng lồ rồi hỏi.

"Ừm, ở dưới nước, nước sông chính là chảy qua lối đi đó, chúng ta cũng từ đó mà qua." Phong Nguyên Thanh nói.

"Đi thôi." Hồ Bát Ức và những người khác lại gần Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh dùng pháp lực bao bọc mấy người, sau đó một nhảy lặn xuống đáy nước.

Chỉ thấy dưới nước sâu hai ba mét, một lối đi hình vuông dài rộng khoảng bảy tám mét, được mở trên vách tường thủy tinh.

Dòng nước chảy qua đó.

So với Tai Nạn Chi Môn cao mấy trăm mét, đoạn này chỉ dày hơn hai mươi mét, liền có vẻ cực kỳ mỏng.

Phong Nguyên Thanh vận khởi Thủy Độn chi pháp, thân hình bốn người tức thì hóa thành dòng nước, xuyên qua cửa động, tiến vào một hồ nước rộng lớn.

Ở một bên khác của cửa động, là một đàn cá trắng bạt ngàn.

Chúng có lớn có nhỏ, nhưng lại có trật tự kết thành một trận cá khổng lồ, chậm rãi bơi lội.

Bao vây toàn bộ không gian dưới nước kín mít, chỉ còn lại khe hở chưa đến nửa mét.

Nếu không phải Phong Nguyên Thanh bốn người dùng Thủy Độn chi pháp xuyên hành, thì với thể tích của mấy người, căn bản không thể đi qua được.

Hồ nước này diện tích không nhỏ, hơn nữa cũng không sâu, chỉ có hơn chục mét.

Phong Nguyên Thanh dẫn mấy người xuyên qua hồ nước nhảy vọt khỏi mặt nước, bay đến bờ đá dốc đứng một bên.

Bỏ độn thuật, mọi người hiện thân, đứng trên bờ, từ trên cao nhìn xuống hồ nước.

Chỉ thấy trong hồ nước này, dày đặc toàn là đàn cá trắng, vây quanh thành một đoàn, bơi theo một hướng, tạo thành một trận cá khổng lồ.

Gần như chiếm hết hơn nửa hồ.

Ít nhất cũng có mấy vạn con.

Còn những con cá này cũng rất kỳ lạ, đặc biệt là hai sợi râu mép, trông có vẻ bất phàm.

Hơn nữa toàn thân không vảy, chỉ có một lớp da, cùng với cơ bắp dày chắc.

Trông không giống với các loài cá khác, trừ hình dáng bên ngoài, những thứ còn lại hoàn toàn không giống loài cá.

Phong Nguyên Thanh cũng không nhận ra đây là loài cá gì.

Nhưng trên thế giới có rất nhiều loại trân cầm dị thú, có lẽ là loài dị chủng nào đó.

Phong Nguyên Thanh xuyên qua mặt hồ, nhìn về phía Ngư Vương ở trung tâm trận cá.

Ngư Vương đó dài đến mười mấy mét, râu mép cũng dài mấy mét, trên đó còn treo rất nhiều cá con.

Trên trán ngoài một khối u đỏ cứng ra, còn có hai khối u nhỏ xíu, mọc ở hai bên, giống như sắp mọc ra sừng.

Trên thân nó, Phong Nguyên Thanh cảm nhận được khí tức huyết mạch Giao Long.

Thể hình lớn như vậy không biết đã sống bao lâu rồi.

Một bên khác của hồ nước, là một con đường nhỏ quanh co trơn nhẵn, dẫn vào sâu trong rừng cây.

Đó là một loại cư dân bản địa khác của hồ nước này: Giao Sấu Vằn.

Đúng lúc này, một sinh vật dài năm sáu mét, toàn thân vằn đen trắng, hình dạng giống thằn lằn khổng lồ, từ con đường nhỏ lao ra, chui thẳng xuống nước.

Há miệng rộng về phía đàn cá, liền một trận chén sạch.

Đàn cá bị hoảng sợ, tức thì tản ra khắp nơi.

"Đây là Giao Sấu Vằn!" Hồ Bát Ức trong đầu chợt hiện ra tên một mãnh thú.

Loài sinh vật này, sinh tính thích nóng sợ lạnh.

Năm xưa khi anh ấy còn đóng quân ở Côn Luân Sơn, từng đào ra thi thể đông cứng của loài mãnh thú này trong tầng băng.

Lúc đó anh ấy còn đi tham quan qua, thứ này còn hung dữ hơn Long Vương Ngạc, hơn nữa da dày thịt chắc, ngay cả phục thương cũng không làm gì được nó.

Khi con Giao Sấu Vằn này đang chén no say, Ngư Vương ở trung tâm trận cá đã âm thầm phát động tấn công.

Nó uốn lượn thân thể dài hơn hai mươi mét, giương đầu cá lên, hung hăng va vào bụng mềm của Giao Sấu Vằn.

Giao Sấu Vằn bị đánh bất ngờ, bị va đến lộn một vòng, nhưng nó lập tức phản ứng lại.

"Lão già khốn kiếp, không nói võ đức, đánh lén!

Có phải chơi không nổi không?" Nếu nó có thể nói chuyện, lúc này đại khái sẽ nói như vậy.

Con Giao Sấu Vằn này nhìn thể hình, rõ ràng trẻ hơn Ngư Vương rất nhiều.

Nó cậy mình còn trẻ, thân thể uốn một cái, đầu hình tam giác há to miệng, trực tiếp cắn vào lưng Ngư Vương.

Tiếp đó uốn lượn thân thể, lại vung những móng vuốt sắc bén, liên tục gây thương tích cho Ngư Vương.

Ngư Vương tuy lớn, cường tráng, nhưng vũ khí của nó chỉ có cái u trên đỉnh đầu, thủ đoạn đơn nhất.

Một cá một giao, không ngừng quấn đấu với nhau.

Tuy trông có vẻ Giao Sấu Vằn chiếm thế thượng phong, liên tục gây thương tích cho Ngư Vương.

Nhưng những thương tích này thực ra đều không quan trọng, chỉ có phần lưng bị Giao Sấu Vằn cắn trúng là bị thương nặng hơn một chút.

Nhưng lão Ngư Vương, sống lâu như vậy, toàn thân da dày thịt chắc, hộ giáp rất cao, những thương tích này đối với nó mà nói, cũng không trí mạng.

Và nó cũng chỉ huy đàn cá, khiến chúng lập tức bơi theo lộ tuyến của mình.

Trận cá khổng lồ, lập tức vận chuyển, chặn kín lối thoát nước ra ngoài.

Còn bên trong trận cá, hàng vạn con cá râu trắng, vì muốn giúp lão tổ tông của chúng, không màng thân mình dùng cơ thể va chạm Giao Sấu Vằn dưới nước.

Dưới sự tấn công dày đặc như vậy, Giao Sấu Vằn cũng không thể chịu đựng được nữa.

Thế là đành phải buông lỏng cái miệng lớn đang cắn chặt lưng lão Ngư Vương, quay người bỏ chạy, rất nhanh đã rút về rừng cây trên bờ.

Nó không chịu nổi nữa, định quay về gọi người.

Cha mẹ nó còn mạnh hơn nó nhiều.

Trong trận cá, lão Ngư Vương, bị Giao Sấu Vằn cắn đến mình đầy vết thương.

Đàn cá ùn ùn kéo đến, giúp nó bịt kín vết thương.

Sau đó, đàn cá dần dần chìm xuống đáy nước.

Tuy nhiên không lâu sau, một trận động tĩnh từ rừng cây đối diện truyền đến.

Chương 404

Ba con Giao Sấu Vằn, hai lớn một nhỏ, từ trong rừng chui ra.

Con lớn dài khoảng mười mét.

Men theo con đường trơn nhẵn trực tiếp chui vào nước.

Giao Sấu Vằn trực tiếp càng không nói võ đức, ba đánh một.

Ngư Vương kia rất nhanh đã phản ứng lại, chỉ huy trận cá vận chuyển.

Nó một mình quấn đấu với ba con Giao Sấu Vằn.

Con Giao Sấu Vằn này tuy có thể hoạt động dưới nước, nhưng dù sao cũng không phải sinh vật thủy sinh, dưới đáy nước, xa không linh hoạt bằng lão Ngư Vương.

Thêm vào đó, có trận cá khổng lồ ở một bên quấy nhiễu, ngược lại không hề rơi vào thế hạ phong.

Đây cũng là nguyên nhân nó và đàn cá có thể sinh tồn ở nơi này.

Nếu không, đã sớm bị tiêu diệt rồi.

Ba Giao một Ngư, đấu qua đấu lại.

Cuối cùng, trong nước chết vô số đàn cá, lão Ngư Vương càng thêm mình đầy vết thương.

Ba con Giao Sấu Vằn kia cũng bị đánh đến mình đầy vết thương.

Hai bên bất phân thắng bại, lại hòa nhau.

Cuối cùng, ba con Giao Sấu Vằn, lại một lần nữa rút lui.

Trận đại chiến cá giao này, cuối cùng cũng hạ màn.

Bốn người Phong Nguyên Thanh trên bờ sông xem đến say sưa.

Sau đó bốn người vượt qua những tảng đá ven bờ, nhìn thấy ở một bồn địa thấp trũng không xa, một tòa cổ thành đá ong trông giống như tổ ong khổng lồ.

Cổ thành này, được xây dựng trong khối đá ong khổng lồ đó.

Đục rỗng khối đá, tạo thành một thành phố, phía trên có vô số động huyệt.

Còn ở đỉnh của nó, lại có một ký hiệu con mắt được đúc từ cự thạch!

Điều càng khiến người ta kinh hãi rợn người là, trong thành phố này vậy mà đèn đuốc sáng trưng!

"Đây chẳng lẽ là A Lạc Hải Thành trong truyền thuyết?

Sao bên trong vẫn còn sáng đèn?

Chẳng lẽ bên trong vẫn còn người sống?" Bàn Tử không dám tin nói.

"Cái này, trong truyền thuyết, A Lạc Hải Thành đã biến mất một cách bí ẩn chỉ sau một đêm, sao lại vẫn còn ở đây?" Dương Tuyết Lỵ cũng vô cùng kinh ngạc.

Bất kể là tài liệu cô điều tra được, hay bài thơ kinh Thiên Thụ do Lạt Ma truyền thụ, đều ghi chép rằng A Lạc Hải Thành đã biến mất!

"Phong gia, anh thấy sao?" "Đây là A Lạc Hải Thành, nhưng lại không phải A Lạc Hải Thành!" Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

"Hoặc có thể nói, tòa thành chúng ta đang thấy bây giờ, chỉ là một hình chiếu của A Lạc Hải Thành thật sự!

Hơn nữa, không chỉ đơn giản là hình chiếu, bên trong còn có thứ khác!

Phía dưới hình chiếu của thành phố này, là hình chiếu của Quỷ

Động!

Bên trong, tôi còn có thể cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc!" "Hình chiếu?

Vậy là, những gì tôi thấy trước mắt đều là giả tượng?" Dương Tuyết Lỵ mặt đầy suy tư hỏi.

"Không phải giả tượng, nó thực sự tồn tại, nhưng lại không phải A Lạc Hải Thành thật sự." Phong Nguyên Thanh trả lời.

"Ở bên ngoài chúng ta cũng chẳng nhìn ra được gì, vào xem thử đi." "Có thể hình chiếu ra một thành phố khổng lồ như vậy, sự tồn tại phía sau chắc chắn rất mạnh mẽ, chúng ta cứ thế đi vào, có quá nguy hiểm không?" Bàn Tử có chút lo lắng hỏi.

"Cái đó thì không đến nỗi, hình chiếu của tòa cổ thành này ước chừng đã hơn ngàn năm, có thể duy trì được đã rất lợi hại rồi, bên trong e rằng ngoài một số vật chết ra, không còn gì nữa." Phong Nguyên Thanh nói.

"Tuy nhiên, cũng không tuyệt đối, bên trong rốt cuộc thế nào thì không ai nói trước được.

Nhưng mà, bên trong đã liên quan đến Quỷ Động, vậy thì tôi nghĩ, vị Nữ Vương bệ hạ kia chắc chắn sẽ chú ý đến nơi này.

Tuyết Lỵ cũng coi như là truyền nhân của Nữ Vương bệ hạ rồi, nếu có nguy hiểm không ứng phó nổi, chúng ta thực sự không được thì hãy cầu cứu Nữ Vương bệ hạ đi, xem mặt mũi Tuyết Lỵ, chắc chắn cũng sẽ giúp chúng ta một tay!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Nữ Vương bệ hạ sao?" Dương Tuyết Lỵ nghe cách xưng hô này, tức thì có chút chìm vào hồi ức.

Ban đầu ở trước Quỷ Động tại Tinh Tuyệt Cổ Thành, cô và Phong Nguyên Thanh hai người đã tận mắt nhìn thấy Nữ Vương bệ hạ đã

đăng lâm thần vị.

Uy thế chấn động đó, đến nay cô vẫn còn nhớ rõ.

Thậm chí vì cô là huyết mạch tộc Zagra Lama, được Nữ Vương truyền lại truyền thừa, kích hoạt huyết mạch chi lực.

"Vậy chúng ta nhân lúc trời còn sớm, vào xem thử đi." Dương Tuyết Lỵ đồng ý.

Thế là Phong Nguyên Thanh lại một lần nữa dẫn mấy người bay đến bồn địa của cổ thành, đến trước tòa cổ thành đá ong khổng lồ này.

Cổ thành giống như tổ ong, lún sâu dưới lòng đất.

Trong không gian thành phố tràn ngập những làn sương mỏng kỳ lạ, tuy Phong Nguyên Thanh không nhìn ra được gì, nhưng anh có một cảm giác, loại sương kỳ lạ này không hề đơn giản.

Thực tế, đây là một loại thời gian mê vụ, nhưng rất loãng.

Cổ thành này, là hình chiếu ký ức của Quỷ Mẫu, liên quan đến cấm kỵ thời gian.

Bên trong cổ thành, thời gian vẫn lưu động, nhưng tất cả mọi thứ đều bị đóng băng tại một khoảnh khắc.

Trước cổ thành tịch mịch, Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức, Vương Khải Toàn ba người, đứng phía sau Phong Nguyên Thanh, tò mò đánh giá tòa cổ thành bị đóng băng này.

"Đi thôi." Phong Nguyên Thanh dẫn đầu đi vào cổ thành.

Từ một cửa động trước mặt đi vào, Dương Tuyết Lỵ ba người theo sát phía sau.

Tuy nói là cổ thành, nhưng thực ra chỉ là một tảng đá lớn đầy động huyệt, giống như tổ ong.

Mấy người đi vào động huyệt, một đường tiến về phía trước.

Hai bên động huyệt còn có một số động ốc, bố cục giống như ký túc xá hiện đại, phân chia hai bên.

Vừa tiến vào cổ thành, Phong Nguyên Thanh liền cảm nhận được sự biến hóa của môi trường xung quanh.

Cả người như bước vào một thế giới khác, mọi thứ xung quanh trong mắt anh đều không ăn nhập với thế giới hiện thực.

Cứ như cách một lớp màng mỏng vậy, có chút mờ ảo.

Trong Nguyên Thần Thị Giới, sự phân bố và biến hóa năng lượng xung quanh cũng hoàn toàn khác với bên ngoài.

Một luồng năng lượng kỳ dị bao phủ toàn bộ cổ thành đá ong.

Có lẽ chính sự tồn tại của luồng năng lượng này, mới duy trì được tòa cổ thành từ ký ức giáng lâm thế giới hiện thực này.

Còn Dương Tuyết Lỵ mấy người cảnh giới không đủ, không cảm nhận được sự dị thường này.

Đang đi thì, bỗng nhiên một luồng hương thịt bò hầm từ đâu đó truyền đến.

Bàn Tử hít hít mũi mấy cái.

"Thơm quá!

Đây là mùi thịt bò hầm, chẳng lẽ trong cổ thành này vẫn còn người sống?

Chương 405

Chẳng lẽ là để hoan nghênh chúng ta, cố ý hầm thịt bò đãi khách?" Bàn Tử chóp chép miệng nói.

Hồ Bát Ức cũng cẩn thận ngửi ngửi, quả nhiên ngửi thấy mùi thịt bò.

"Thật đấy!

Cái này đúng là mẹ nó lạ đời!" Bàn Tử vừa ngửi mùi hương, vừa đi về phía trước, quả nhiên trong một động ốc bên cạnh, nhìn thấy một nồi thịt ly ngưu đang được hầm.

Trong lò lửa, than củi vẫn đang cháy, trong nồi đá, một nồi thịt bò đang sôi sùng sục bốc hơi nóng, một luồng hương thơm nồng đậm từ trong nồi bay ra.

"Sao không có ai?

Thịt này là chuẩn bị cho chúng ta sao?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Phong Nguyên Thanh lắc đầu, cười nói: "Bàn Tử, cái này không phải chuẩn bị cho chúng ta đâu!

Cổ thành này ít nhất cũng tồn tại mấy trăm đến ngàn năm rồi!

Theo tôi quan sát, mọi thứ ở đây đều bị đóng băng ở một trạng thái nào đó!

Nếu không có ngoại lực tác động, nó vẫn có thể tiếp tục duy trì, sẽ không xuất hiện bất kỳ biến hóa nào!

Nồi thịt này, tuy đã mấy trăm đến ngàn năm rồi, nhưng lại luôn bị đóng băng ở trạng thái thịt đã hầm xong, ngược lại không có vấn đề gì!" "Ôi trời, cả tòa thành đều bị đóng băng sao?

Thủ đoạn lớn như vậy, cũng quá lợi hại rồi chứ?!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Chẳng lẽ là Quỷ Mẫu của Ma Quốc?" Hồ Bát Ức nói.

"Truyền thuyết Quỷ Mẫu của Ma Quốc sở hữu một đôi Yêu Đồng vô giá, có sức mạnh kỳ dị, trừ cô ta ra, hẳn không có ai khác có loại sức mạnh này chứ?" Đúng lúc này, một tiếng bò rống từ sâu trong động ốc truyền đến.

Mấy người động tác chợt khựng lại, vô cùng kinh ngạc.

Trong tòa thành này đã không còn một bóng người, sao lại đột nhiên xuất hiện tiếng bò rống chứ.

Mọi người đi đến sâu trong động ốc, xuyên qua một cánh cửa đá, chỉ thấy bên trong là một lò mổ.

Một cái đầu bò to lớn đang treo lơ lửng giữa không trung, trên mặt máu thịt be bét, da đã bị lột, một đôi mắt bò trợn tròn, hai lỗ mũi vẫn còn đang phì phò.

Còn thân thể của nó, thì bị kẹp trong hàng rào gỗ ở giữa, thân thể nguyên vẹn, đuôi vẫn còn đang giật giật.

Kỳ lạ là, con ly ngưu này thân đầu đã tách rời, nhưng lại như chưa chết vậy.

"Thời điểm con bò này bị giết rất trùng hợp, đúng vào khoảnh khắc cả thành phố bị đóng băng, vì vậy, nó sắp chết mà chưa chết, đang ở trong một trạng thái rất kỳ diệu.

Loại này liên quan đến sức mạnh thời gian, vô cùng huyền bí, mang theo sự kỳ diệu không thể tưởng tượng nổi.

Quỷ Mẫu đó, tin rằng dù cô ta rất mạnh, nhưng vẫn không thoát khỏi phạm trù của phàm nhân, lại có thể sử dụng được loại sức mạnh

thời gian cấm kỵ này.

Thật không thể tin nổi!" Cổ thành này, có lẽ vốn ở trạng thái đóng băng tuyệt đối, nhưng sự tiến vào của Phong Nguyên Thanh mấy người đã khiến cổ thành chịu sự can thiệp của ngoại lực, khiến bên trong lại xảy ra một loại biến hóa nào đó.

Bàn Tử đi một vòng quanh lò mổ, không phát hiện ra điều gì bất thường.

Chỉ có con ly ngưu vừa bị chặt đầu kia, đang ở giữa khoảnh khắc sinh tử.

Dương Tuyết Lỵ lấy ra tấm bản đồ kinh thánh được làm thành mặt nạ kia.

Nhiều nội dung trên đó đã bị thiếu, nhưng tham khảo để xem, có thể nhìn ra hình dáng đại khái của tòa cổ thành này.

Mọi người rời khỏi lò mổ, đi ra khỏi động ốc, đến lối đi động huyệt bên ngoài.

Men theo lối đi tiến về phía trước, mọi người tiến vào một đường hầm rộng rãi.

Đây hẳn là con đường chính trong thành, giống như Đại lộ Chu Tước trước hoàng thành, đại lộ trung tâm.

Men theo lối đi sâu vào đến cuối, các động ốc hai bên cũng càng lúc càng ít.

Trong các phòng đều sáng đèn, nhưng không có một ai.

Ở cuối đường, là hai cánh cửa đá lớn hé mở.

Còn ở hai bên, mỗi bên lại có một cánh cửa đá nhỏ hơn một chút.

Trên cửa động lần lượt khảm hai khối bảo thạch màu xanh và trắng.

Cái này tương ứng với "Băng Cung" và "Hỏa Cung" trên bản đồ.

Sau cánh cửa đá lớn hé mở ở giữa, một luồng khí tức âm trầm lượn lờ trong đó.

Khí tức thâm trầm, xen lẫn một loại uy thế nặng nề.

Phong Nguyên Thanh đẩy cánh cửa lớn ra, Dương Tuyết Lỵ và những người phía sau lập tức cảm thấy một trận hàn khí lạnh lẽo thấu xương.

Sau cánh cửa là một tòa thần điện, trong đó âm tà chi khí cực kỳ nặng.

Không ăn nhập với vẻ lộng lẫy châu quang bảo khí của thần điện.

Đèn đuốc trong thần điện lờ mờ, không thể áp chế được luồng âm tà khí thoát ra từ sâu bên trong.

Nhưng mọi người đều đã là người tu luyện, chân khí hộ thể, hàn thử bất xâm.

Những luồng âm tà khí này, cũng không gây ra ảnh hưởng gì cho mọi người.

Thế là mọi người đi về phía sâu trong thần điện.

Xuyên qua một đoạn đường đá, mọi người đến một không gian rộng rãi.

Một cái hố sâu rộng không đáy, sừng sững trước mặt mọi người.

Không gian này, mọi người đều rất quen thuộc.

"Hả?

Cái này mẹ nó không phải Quỷ Động chứ?

Quỷ Động không phải ở Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Sao ở đây cũng có một cái?

Chẳng lẽ Quỷ Động có hai cái?" Bàn Tử nghi hoặc nói.

Chính là Quỷ Động mà bọn họ từng lặn lội sa mạc đen, tìm thấy dưới lòng đất Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Cảnh tượng xung quanh, không khác biệt nhiều.

Chỉ là thiếu đi cái xà ngang đá treo lơ lửng phía trên Quỷ Động, trên đó không có Côn Luân Thần Mộc và quan quách của Nữ Vương.

Một luồng khí tức thâm trầm từ Quỷ Động không đáy phát ra.

"Đây không phải Quỷ Động không đáy thật sự, chỉ là hình dáng trong ký ức của Quỷ Mẫu mà thôi.

Đây chỉ là một hình ảnh phản chiếu của Quỷ Động mà thôi, chỉ có hình dạng, và một chút khí tức." Phong Nguyên Thanh một mắt liền nhìn ra, đây không phải Quỷ Động thật.

"Cái Quỷ Động này là giả, chỉ là một hình ảnh phản chiếu mà thôi!" Phong Nguyên Thanh nói.

"À?

Giả sao?" Bàn Tử bò ra cửa động nhìn xuống, nhưng bên dưới tối đen như mực, chẳng thấy gì, đành bỏ cuộc.

"Cái Quỷ Động đó, dù sao cũng là do Xà Thần chi lực tạo ra.

Chỉ với một Quỷ Mẫu, sức mạnh của cô ta, không thể phục khắc được Quỷ Động.

Càng không thể nào di chuyển Quỷ Động đến đây.

Chương 406

Quỷ động, chính là nơi xà thần chôn xương, tận cùng của nó là một dị địa không tồn tại ở hiện thế.

Hoặc cũng có thể gọi là Hư Số Không Gian, là một cảnh địa kỳ dị được hình thành từ lực lượng huyễn hóa hành cảnh của xà thần.

Nơi đây tuy chỉ là hình chiếu của Quỷ động, nhưng vì cổ thành hình chiếu này được Quỷ mẫu tạo ra nhờ sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng.

Đây cũng là sức mạnh của xà thần.

Mặc dù không phải Quỷ động thật, nhưng vẫn có sức mạnh liên thông với Hư Số Không Gian.

Nếu thực sự nhảy vào trong động này, cũng sẽ thực sự rơi vào Hư Số Không Gian.

Và lời nguyền Quỷ động vô hình, cũng theo nút thắt này, lan tràn trong động huyệt dưới đất, xuyên qua thần điện, ngay cả trong cổ thành bên ngoài, cũng có một số lực lượng nguyền rủa.

Tuy yếu ớt, nhưng thời gian lâu dần, vẫn sẽ tích tụ mà bùng phát.

Vị trí của Quỷ động này đã là nơi thấp nhất trong cổ thành.

Sau khi quan sát một vòng, mọi người quay trở lại thần điện theo đường cũ.

Bởi vì thực lực của mọi người không yếu, lại thêm có Tinh Tuyệt Nữ Vương che chở, những lực lượng nguyền rủa Quỷ động này không có tác dụng với họ.

Nếu không, ngay khi ra khỏi Tinh Tuyệt cổ thành, mọi người đã bị

nhiễm lời nguyền rồi.

Tiếp đó, mọi người kiểm tra một vòng trong cổ thành, ngoài những căn nhà hang động trống rỗng, không thấy gì khác.

Thế là mọi người liền rút khỏi cổ thành.

Ngoài thành, sau khi mọi người lùi ra một khoảng cách, Phong Nguyên Thanh lại lần nữa ra tay.

Pháp lực cuộn trào, xuyên thấu cơ thể mà tuôn ra.

Tiên Thiên Nhất Khí thuần trắng không tì vết, tỏa ra tiên quang thánh khiết.

Pháp lực lan tràn, khuếch tán ra, thấm nhập xuống lòng đất, bay lên không trung, nhanh chóng bao phủ toàn bộ hình chiếu cổ thành.

Thần niệm mạnh mẽ của Phong Nguyên Thanh lan tràn khắp cổ thành, xuyên thấu từng tấc không gian.

Màn sương mỏng manh kia, trước thần niệm mạnh mẽ của Phong Nguyên Thanh, không nơi nào che giấu được.

Phong Nguyên Thanh rất nhanh đã nhìn rõ bản chất của màn sương này.

Hóa ra màn sương này, là một dạng biểu hiện của sức mạnh thời không.

Thời không vốn vô hình, nhưng dưới lực lượng Yêu Đồng của Quỷ mẫu, trong cơ duyên xảo hợp, đã cụ hiện ra hình thể, tạo thành màn sương này.

Mặc dù rất mỏng manh, nhưng Phong Nguyên Thanh vẫn nhạy bén cảm nhận được.

Chính lớp sương mù thời không mỏng manh này đã biến hình chiếu cổ thành thành hiện thực.

Tuy nhiên, dưới tác dụng ngoại lực của Phong Nguyên Thanh và những người khác, sự cân bằng của cổ thành này đã bị phá vỡ.

Lớp sương mù thời không kia đang dần tiêu tán.

Bản chất của Tiên Thiên Nhất Khí cực kỳ cao siêu, màn sương mù thời không này tuy cũng không kém, nhưng số lượng của nó quá ít.

Dưới sự bao bọc của pháp lực khổng lồ của Phong Nguyên Thanh, màn sương mù thời không mỏng manh này được tụ tập lại, hình thành một viên châu nhỏ.

Viên châu tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ, ở trung tâm càng là một luồng sương mù thời không đặc biệt.

Lượng lớn pháp lực khắc họa phù văn, phong ấn viên châu lại để màn sương mù thời không sắp tiêu tán này được bảo tồn.

Giơ tay một cái, viên châu này bay về tay Phong Nguyên Thanh.

"Đây là gì vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Ba người Hồ Bát Ức bị hành động của Phong Nguyên Thanh làm cho chấn động, bọn họ rất ít khi thấy cảnh tượng lớn như vậy.

Trước đây Phong Nguyên Thanh ra tay, động tĩnh đều không lớn lắm.

"Đây chính là nguyên nhân cổ thành này tồn tại!

Chính là luồng sức mạnh thời không trong viên châu này.

Theo lý mà nói, Quỷ mẫu Ma Quốc không thể nào khống chế được sức mạnh như vậy.

Tôi nghĩ có lẽ là Quỷ mẫu kia đã hiến tế sinh mệnh lực, mới trong cơ duyên xảo hợp, dẫn động được sức mạnh thời không trong thần lực của xà thần, từ đó chiếu rọi cổ thành này vào hiện thế!" Phong Nguyên Thanh nói.

Ánh mắt anh sâu thẳm, nhìn về phía cổ thành trước mặt.

Dương Tuyết Lỵ và những người khác theo ánh mắt anh nhìn tới, chỉ thấy cổ thành vốn chân thực không hư ảo, đang chầm chậm hóa thành hư ảo.

Chẳng mấy chốc, cả tòa cổ thành cứ thế biến mất trong không trung trước mắt, chỉ để lại một lòng chảo trống rỗng.

Cảm giác quỷ dị do hình chiếu cổ thành mang lại cũng biến mất không dấu vết.

"Tiếp theo, chúng ta đi Ác La Hải Thành thật sự!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Ác La Hải Thành thật sự?

Ở đâu vậy?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Phong Nguyên Thanh chỉ vào hồ nước kia.

"Trong hồ à?" Bàn Tử có chút nghi hoặc.

"Phong gia, anh nói, Ác La Hải Thành thật sự nằm dưới đáy hồ sao?" Hồ Bát Ức hỏi.

"Ma Quốc là một tộc quần sùng bái vực sâu, từ trong cổ thành vừa rồi có thể thấy, thành thị của họ không giống bên ngoài xây dựng trên mặt đất, mà là đào sâu xuống lòng đất, người có địa vị càng cao thì nơi cư trú càng sâu!

Và trong truyền thuyết, Ác La Hải Thành biến mất chỉ sau một đêm.

Tôi nghĩ, đây không chỉ là một trận thiên tai, mà càng là một trận nhân họa!

Cư dân Ma Quốc đã đào bới lung tung dưới lòng đất, khiến toàn bộ Ác La Hải Thành bị đào rỗng ruột!

Chỉ cần một trận động đất nhỏ cũng có thể hủy diệt Ác La Hải Thành!

Bí ẩn về sự biến mất của Ác La Hải Thành, có lẽ là như vậy!" Hồ Bát Ức phân tích một cách rõ ràng, mạch lạc.

"Ác La Hải Thành thật sự, hẳn phải ở dưới lòng đất.

Ngay cả khi thực sự bị động đất hủy diệt, thì di tích của nó vẫn phải tồn tại dưới lòng đất!" Phong Nguyên Thanh gật đầu, khẳng định nói: "Không sai, lối vào của nó nằm trong hồ nước này, chỉ là đã bị bít lại rồi!" "Thì ra là vậy, xem ra hồ nước này chính là do Ác La Hải Thành sụp đổ xuống lòng đất mà hình thành!

Chẳng trách bức tường pha lê khổng lồ kia lại được gọi là Cánh Cổng Tai Nạn, hóa ra đó thực sự là cửa thành của Ác La Hải!" Dương Tuyết Lỵ suy nghĩ một lát rồi hiểu ra nói.

Lúc này, mặt hồ yên tĩnh, đàn cá tạo thành trận cá chìm dưới đáy nước, từ bên ngoài nhìn xuống, chỉ có thể thấy bóng dáng mơ hồ của đàn cá.

"Chúng ta đi thôi!" Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, ba người Dương Tuyết Lỵ chuẩn bị xong, Phong Nguyên Thanh dùng một đạo pháp lực bao bọc lấy thân hình của bốn người.

Vận chuyển Độn Thổ Chi Thuật, bốn người chìm xuống lòng đất, men theo lớp đất sét, lặn sâu xuống, như thể đang ở dưới nước vậy.

Đất sét và đá dường như biến thành dòng nước, bốn người bơi lội lặn xuống trong đó.

Rất nhanh, đã xuyên qua lớp đất sét dày đặc, tiến vào một không gian ngầm khổng lồ.

Không gian này rất lớn, cao tới hơn trăm mét.

Dưới đáy gần như bị nước nhấn chìm, chỉ có một lượng nhỏ khu vực lộ ra khỏi mặt nước.

Trên cùng, là một lớp đá, hồ nước kia nằm ở phía trên một bên của lớp đá.

Chương 407

Cũng chính lớp đá dày này đã chống đỡ áp lực của nước hồ.

Nhờ đó mới hình thành một hồ nước phía trên, tạo nên một hệ sinh thái đặc biệt.

Đàn cá và tộc giao vằn kia dựa vào nước hồ mà sinh tồn.

Mọi người hạ xuống một hòn đảo nhỏ.

Trên đảo nhỏ, mọc đầy các loại nấm.

Những cây nấm lớn có đường kính tới hai ba mét.

Do ở sâu dưới lòng đất, không thấy ánh mặt trời, đa số thực vật không thể sinh tồn, chỉ có những loại nấm này phát triển mạnh.

Trong nước, cũng có nhiều phù du sinh trưởng, giữa không trung, còn có nhiều phù du trưởng thành, toàn thân phát ra ánh huỳnh quang, giống như đom đóm.

Thế giới ngầm này, trải qua hàng trăm nghìn năm, đã hình thành một hệ sinh thái độc đáo.

Trông kỳ quái lộng lẫy.

Rừng nấm dưới lòng đất này, trải qua hàng trăm nghìn năm, rõ ràng đã hình thành một hệ sinh thái riêng của mình.

Vô số phù du, tôm cá, cùng các loại côn trùng, đều sinh tồn ở đây.

Mà không gian hang động khổng lồ này, cũng không phải là một cấu trúc đơn giản.

Mà là một cấu trúc giống như bậc thang, vị trí mọi người đang ở chính là hồ ngầm cấp thứ nhất.

Và phía dưới, còn có một hồ nước lớn hơn nữa, ẩn mình trong bóng tối.

Ở trung tâm hồ, một ngọn núi hình nón nhô lên, lặng lẽ đứng trên mặt hồ.

Và đó chính là mục tiêu của Phong Nguyên Thanh.

Thần niệm của Phong Nguyên Thanh quét qua, toàn bộ không gian dưới lòng đất đều nằm trong tầm kiểm soát.

Hòn đảo giữa hồ kia, lớn bằng nửa sân bóng đá, ở giữa nhô cao, giống như một cái loa úp ngược, địa hình cực kỳ đặc biệt.

Giữa đỉnh núi, là một cửa động, thông xuống phía dưới.

Phong Nguyên Thanh dẫn ba người bay lơ lửng đến cửa động.

"Đây là một ngọn núi lửa ngầm đã tắt, đây là miệng núi lửa.

Không ngờ, sâu trong phúc địa Côn Luân Sơn này lại còn có di tích núi lửa!" Dương Tuyết Lỵ sau khi quan sát kỹ ngọn núi nói.

"Ngọn núi lửa đã tắt này đã im lìm vô số năm rồi, hơn nữa nằm sâu trong nội địa, không nằm trên vành đai động đất núi lửa, mạch hỏa dưới lòng đất cũng đã tiêu tán rất nhiều, chỉ còn lại một phần tàn dư." Phong Nguyên Thanh nói.

"Nói chứ, Ma Quốc chọn địa điểm Ác La Hải Thành này cũng không tệ chút nào!" Trong lúc mọi người đang nói chuyện, bỗng nhiên từ miệng núi lửa chui ra mấy con sinh vật hình dạng giống thằn lằn màu đỏ lửa.

Thể hình lớn hơn cả loài thằn lằn lớn nhất trên cạn hiện nay được biết đến là Komodo.

Toàn thân đỏ rực, như ngọn lửa, dưới ánh đèn trông càng thêm chói mắt.

Và trong miệng nó, mọc mấy hàng răng sắc nhọn.

Nhìn qua đã biết không dễ chọc, trong hệ sinh thái dưới lòng đất này, chúng cũng thuộc về kẻ săn mồi đứng đầu chuỗi thức ăn.

Chẳng mấy chốc, lại có mấy con thằn lằn khác bò ra từ bên trong.

Giác quan của chúng khá nhạy bén, đã phát hiện ra bốn người Phong Nguyên Thanh không xa.

Từng con ngẩng đầu, nhe nanh múa vuốt nhìn về phía mấy người, dường như coi họ là con mồi.

Phong Nguyên Thanh nhìn về phía mấy con thằn lằn này.

Anh liếc mắt một cái đã nhìn rõ gốc gác của lũ thằn lằn.

Trong hoàn cảnh đại khí phục hồi như hiện nay, thiên địa dị biến ngày càng mạnh mẽ.

Đặc biệt là danh sơn đại xuyên, linh khí trong đó càng gấp mấy lần so với thành thị hay thôn quê.

Côn Luân Sơn, với tư cách là Tổ của vạn núi, Nguồn gốc Long mạch, càng là đội ngũ hàng đầu trong việc khôi phục linh khí.

Nồng độ linh khí trong đó còn vượt qua các sơn xuyên phúc địa khác.

Mạch hỏa phía dưới, dưới sự duy trì của linh khí đang phục hồi này, mới không tiêu tán hết.

Những con thằn lằn này, chính là dựa vào đạo mạch hỏa này mà sinh tồn.

Cùng với sự phục hồi của linh khí, càng sinh ra không ít điều thần dị.

Giống như huyết mạch phục hồi vậy, thậm chí còn nắm giữ một

số vận dụng thô thiển của lực lượng hỏa diễm.

Lớp da như ngọn lửa kia, chính là một loại biểu hiện bên ngoài.

Điều này không có gì kỳ lạ, chúng chỉ là đầu thai tốt, đặt nhà ở một vị trí tốt.

Chỉ là số phận của chúng không may, lại gặp phải Phong Nguyên Thanh mấy người.

Phong Nguyên Thanh tùy tay vung ra mấy đạo kiếm khí, liền chém mấy con thằn lằn này thành mấy đoạn không tiếng động.

Men theo miệng núi lửa tiến vào bên trong.

Ngọn núi lửa đã tắt này, bị người Ma Quốc phát hiện và lợi dụng.

Trong miệng núi lửa, có lượng lớn đá và kiến trúc kiểu giếng bằng gỗ đen, thông thẳng xuống đáy.

Gỗ tuy đã mục nát, nhưng những tảng đá vuông khổng lồ kia vẫn rất kiên cố.

Tuy nhiên nơi đây đã ở sâu mấy trăm mét dưới lòng đất, người bình thường không có tư cách xuống đến nơi sâu như vậy.

Nơi đây có lẽ là nơi các Vu sư Ma Quốc dùng để tế tự, đi lại.

Không gian dưới đáy núi lửa không nhỏ, ngoài việc tự nhiên hình thành, còn có rất nhiều dấu vết nhân công tu sửa.

Giống như một cái giếng mỏ thẳng đứng, nhưng chênh lệch không lớn lắm.

Chỉ khoảng bảy tám mét.

Nhưng bên trong lại vô cùng khô ráo, tuy là núi lửa đã tắt, nhưng mạch hỏa tàn dư vẫn phát ra năng lượng, khiến nhiệt độ bên trong miệng núi lửa cao hơn bên ngoài không ít.

Và trên các bức tường đá xung quanh, còn khắc họa rất nhiều bích họa.

Như những ngôi sao đầy trời, mà trong đó có một bức đồ án hình mắt, đối diện về phía đông, bên cạnh còn có văn thú năm móng làm nền.

Trên bức tường hướng đó, còn có một cánh cửa đá, nhưng cửa lớn đóng chặt.

Nơi sâu nhất, bí ẩn nhất của Ác La Hải Thành, tế đàn, nằm ở hướng đó.

Trước đây, khi Lạt Ma Vi trong kinh giảng thuật thiên tụng ca, đã từng nhắc đến nơi này.

Trong văn tụng ca của Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương, nơi này được gọi là Ma Cát Mạn Ninh Đôn, ý là "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn".

"Đại Hắc Thiên" là một loại ác ma khống chế khoáng thạch trong truyền thuyết Tây Tạng, lưu truyền đã lâu.

Trên cửa đá, khắc họa hai đồ đằng đôi mắt khổng lồ.

Trông có một cảm giác quỷ dị khó tả.

Phong Nguyên Thanh biết, phía sau cánh cửa này chính là thần đạo dẫn đến tế đàn.

Tuy trong đó có một số nguy hiểm, nhưng đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, không có gì uy hiếp.

Chương 408

Thế là anh lập tức mở cửa đá ra.

Cách mở cửa đá này không phải đẩy vào, mà phải kéo ra mới mở được.

Sau khi kéo cửa đá ra, hiện ra một con đường hầm hang động sâu thẳm.

Lượng lớn tinh thể đá, phát ra ánh huỳnh quang mờ nhạt.

Chiếu sáng đường hầm một màu trắng ngà, như thể được ánh trăng chiếu rọi.

Đường hầm trông như được hình thành tự nhiên, không thấy chút dấu vết chạm khắc nhân tạo nào.

"Chà chà, đúng là biệt hữu động thiên mà!

Ai có thể nghĩ được, sâu dưới lòng đất này lại còn có cảnh tượng kỳ lạ như vậy chứ?" Bàn Tử tặc lưỡi nói.

"Đi thôi." Phong Nguyên Thanh nhấc chân bước qua cửa đá, tiến vào đường hầm như pha lê.

Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Bàn Tử ba người cũng đi theo sát phía sau.

Vừa tiến vào đường hầm, Phong Nguyên Thanh đã cảm thấy thần thức của mình bị áp chế.

Tiến vào đường hầm pha lê này, thực ra đã tiến vào phạm vi hoạt động của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Lớp pha lê dày đặc này, đều là phạm vi hoạt động của nó.

Ban đầu người Ma Quốc, ngẫu nhiên phát hiện ra thần tích sâu

dưới lòng đất này, chứng kiến sức mạnh của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, trăm năm qua cũng đã thờ phụng nó như thần minh, tế tự.

Dưới sự gia trì của các cuộc tế tự đẫm máu và tín ngưỡng méo mó của người Ma Quốc, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, ngày càng đi xa trên con đường tà thần.

Từ sau khi Ma Quốc bị diệt vong, nó dần dần mất đi tín ngưỡng, liền chìm vào giấc ngủ sâu trong lớp pha lê.

Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía trên lớp pha lê, mơ hồ có thể thấy một bóng đen tuyền, ẩn sâu trong lớp pha lê.

Sự xuất hiện của Phong Nguyên Thanh mấy người, lại khiến nó bị quấy rầy, dường như sắp tỉnh lại.

Phong Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, dẫn mấy người, nhanh chóng tiến về phía trước dọc theo đường hầm.

Đồng thời, một số con rắn đen chui ra từ lớp đá pha lê.

Trông không khác gì những con rắn độc Tịnh Kiến A Hàm trong Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhưng Phong Nguyên Thanh thần mục quét qua, liền phát hiện, bản chất của hai loại không giống nhau.

Rắn độc trong Tinh Tuyệt cổ thành, là được ấp nở từ sức mạnh của xà thần, còn ở đây, lại là được thai nghén từ một loại sức mạnh kỳ dị khác.

Nếu không ngoài dự đoán, đó chính là sức mạnh của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

"Xì xì ~" Cùng với sự tiến lên của Phong Nguyên Thanh và những người khác, không ngừng có rắn độc chui ra từ bốn phương tám hướng của đường hầm.

Trên tường hầm không có lỗ hổng nào, tất cả đều từ trong lớp đá pha lê mà chui ra.

Là tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn dùng sức mạnh của mình ấp nở ra rắn độc, chúng có năng lực đặc biệt, có thể tự do ra vào trong pha lê này.

"Chà chà, rắn càng ngày càng nhiều!" Bàn Tử lầm bầm.

Lượng lớn rắn đen chui ra từ tường, cuộn lại thành từng búi trên mặt đất.

Gần như sắp phủ kín mặt đất đường hầm.

Vẫn không ngừng có rắn rơi xuống từ đỉnh động.

Bầy rắn không ngừng tụ tập về phía mọi người, từng con một thè lưỡi, mắt chăm chú nhìn mọi người.

Tiếng xì xì liên tục thành một mảng, trong đường hầm tĩnh mịch này, có một cảm giác quỷ dị khó tả.

Đồng thời, lượng lớn bầy rắn vặn vẹo thân thể, bò tới.

Vừa đến gần, liền ngẩng đầu, há miệng cắn về phía mọi người.

Phong Nguyên Thanh vận khởi pháp lực, nâng Dương Tuyết Lỵ mấy người lên lơ lửng, không lãng phí thời gian với bầy rắn này.

Sau đó, bốn người nhanh chóng bay sâu vào trong đường hầm.

Sau khi tiến được vài trăm mét, bầy rắn mất dấu vết.

Nơi đây cũng không còn rắn chui ra từ tường đá nữa, những bầy rắn trước đó cũng không đuổi theo.

Mấy người thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Cuối cùng cũng hết rồi, rắn độc cũng nhiều quá đi, chỗ này làm sao mà nuôi được nhiều rắn như vậy chứ?" Bàn Tử lau mồ hôi hột

trên trán.

“Ê, anh quên những con côn trùng, phù du bên ngoài rồi sao?

Số lượng đó cũng không ít đâu.” Hồ Bát Ức nói.

“Nơi này trải qua hàng trăm nghìn năm, vẫn còn tồn tại nhiều rắn như vậy, xem ra hệ sinh thái ở đây đủ sức chứa đựng chúng, hơn nữa đã ổn định rồi!

Nhưng mà đã không đuổi theo thì tốt nhất, chúng ta cũng đỡ tốn sức.” Ngay lúc này, trong đường hầm vang lên một chuỗi tiếng bước chân thần bí, giống như đang ở ngay gần đó vậy.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh quét về bốn phía, nhưng không phát hiện gì.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng đen vốn mơ hồ ẩn hiện, lúc này đã rõ ràng hơn mấy phần.

Hình dạng cũng có sự thay đổi.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh sau khi xuyên qua lớp pha lê thì gặp một loại trở lực, hơn nữa càng đến gần bóng đen thì trở lực càng lớn.

Cuối cùng vẫn không thể dò xét được tình hình của bóng đen đó.

Tuy nhiên, đó hẳn là cái gọi là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Đây có lẽ là một loại thủ đoạn hù dọa của nó, đối với người Ma Quốc mà nói, đây chính là thần tích.

Nó chỉ dùng chút mánh lới nhỏ, đã khiến người Ma Quốc ngoan ngoãn dâng lên tín ngưỡng.

Nhìn một vòng, Phong Nguyên Thanh phát hiện đá trong đường hầm có những rung động cực kỳ nhỏ, có lẽ là do tinh thạch rung động, mô phỏng tiếng bước chân.

Không để ý đến những điều này, Phong Nguyên Thanh dẫn ba người nhanh chóng đến cuối đường hầm.

Nơi đây là một không gian không nhỏ.

Cao độ khoảng sáu bảy mét.

Trên các bức tường xung quanh, khắc họa từng phù hiệu tĩnh nhãn.

Tường đá, cũng như tinh thạch trên mặt đất, đều bị vặn vẹo theo một góc độ khó tin, vô cùng đặc biệt.

Một khối đá trắng khổng lồ bị vặn vẹo thành hình bánh quai chèo, nằm ngang trên mặt đất.

Ở đỉnh của nó, là một miệng giếng dốc xuống, trông không giống như được khai thác nhân tạo.

Sâu dưới giếng, một màn sương trắng mịt mờ, không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Đó là một lớp khí vụ tinh trần màu trắng đặc biệt, hoàn toàn che khuất dưới giếng.

Miệng giếng hình loa ngược, miệng nhỏ đáy lớn, giống như một hang động tinh thể tự nhiên khổng lồ dưới lòng đất.

Tổng thể hình vòm, độ nghiêng khoảng bốn mươi lăm độ.

Ở một bên, còn có thể thấy một con đường bậc thang đơn giản được khai thác nhân tạo.

Phong Nguyên Thanh nâng mọi người lên, bay xuống từ miệng giếng.

Chương 409

Xuống dưới, mọi người phát hiện dưới giếng này quả nhiên là biệt hữu động thiên, không gian vô cùng rộng lớn.

Trên vòm hang cao mấy chục mét, vẫn thỉnh thoảng có nước nhỏ xuống.

Lơ lửng giữa không trung, có thể thấy một khối núi giống như ngọc vàng, nhô ra từ biển mây.

Giữa những khối đá pha lê trắng trong suốt xung quanh, nó trông vô cùng nổi bật.

Một con đường đá lơ lửng nối liền đỉnh núi với bệ đá ở lối vào.

Đó là một sợi dây leo to dài, đã hóa thạch, được tu sửa thành một cây cầu treo lơ lửng.

Dọc theo cầu treo, Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người bay đến khối núi màu vàng kia.

Trên khối núi màu vàng nhạt, màu sắc đậm nhạt không đều.

Nơi màu sắc hơi đậm hơn, ẩn ẩn giống như một khuôn mặt già nua, vô cùng thần dị.

Khối đá tạo thành ngọn núi này, trông vừa giống ngọc lại vừa giống hóa thạch.

Ngọn núi đá màu vàng này, tổng thể giống như một khối cầu khổng lồ, tuy hình dạng có chút không quy tắc.

Trong đó, càng ẩn chứa lượng lớn Long Mạch Tinh Khí.

Đây, chính là Long Vương Đan được thai nghén trong Côn Luân Sơn.

Trên đỉnh Long Đan, là một bãi đất phẳng hình tròn chỉnh tề.

Dấu vết nhân công rất rõ rệt, đặc biệt là ở trung tâm.

Hai hồ nước khô cạn không lớn, và ở giữa là một cái ao hình người có hình dạng chữ "Đại".

Hai bên còn đứng hàng chục tượng đá người màu trắng cũ kỹ, cao hơn người thường một chút, trong tay đều ôm một cái vại đá giống như bát biển lớn.

Trong ao trũng đầy màu đỏ sẫm, đó là dấu vết hình thành do máu ngâm lâu năm, tuy đã khô cạn, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết đẫm máu năm xưa ở đây.

"Nơi này hẳn là nơi tế tự rồi!

Trong cái ao hình người này, là dấu vết máu khô cạn!

Khiến cái vại đá này bị nhuộm thành màu đỏ!" Dương Tuyết Lỵ hít mấy hơi thật sâu rồi nói.

"Không sai, nơi đây, có thể nói là hạch tâm của cả Côn Luân Sơn, nhưng lại bị dùng để tế tự đẫm máu tà thần!

May mắn thay viên Long Vương Đan này, ẩn chứa tinh khí hạch tâm của toàn bộ Long Mạch, đã không bị ô nhiễm bởi huyết tế!" Phong Nguyên Thanh có chút may mắn nói.

Ma Quốc tế tự trên viên Long Vương Đan này, e rằng đã tiến hành huyết tế hàng trăm đến nghìn năm, tế tự tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Tà thần cũng nhân cơ hội huyết tế muốn ô nhiễm, khống chế viên Long Vương Đan hạch tâm Long Mạch này.

Nhưng, từ khi Ma Quốc bị Thế Giới Chế Địch Bảo Châu Đại Vương công phá, Ác La Hải Thành biến mất, huyết tế đã bị gián đoạn

ngàn năm.

Sự ô nhiễm do huyết tế bị Long Mạch Tinh Khí rửa trôi.

Và không gian này, cũng bị sức mạnh của Long Vương Đan bao bọc, khiến Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn không thể đến gần.

Chỉ có thể quanh quẩn ở bên ngoài.

Tuy nhiên so với các thần linh khác, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn này dường như yếu hơn nhiều.

Có lẽ, nó không phải là thần linh được sinh ra từ ban đầu, mà là được thai nghén sau này, đúng vào thời kỳ trưởng thành, lại chịu ảnh hưởng của vực sâu, và tiếp nhận huyết tế của Ma Quốc, khiến nó từ từ đọa lạc thành một tà thần.

Vì vậy, sức mạnh của nó mới không mạnh đến thế.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy, cho dù mình không phải đối thủ của nó, nó cũng không thể làm gì được mình.

Anh vung tay một cái, đưa ba người Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đến khoảng đất trống bên dưới lớp tinh trần vụ khí, và bảo họ cẩn thận đề phòng.

Còn mình thì ngưng tụ ra một bàn tay Nguyên Khí khổng lồ, nắm Long Vương Đan trong lòng bàn tay.

Pháp lực không ngừng ngưng tụ tinh luyện, khiến bề mặt Long Vương Đan không ngừng bong tróc.

Sau đó, toàn bộ Long Vương Đan, thu nhỏ lại thành một viên bảo châu vàng óng.

Cùng với việc Long Vương Đan dần thu nhỏ, trong không gian động huyệt, lực cản của Long Mạch Tinh Khí đối với bên ngoài cũng dần suy yếu.

Bóng dáng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn vốn ở sâu trong lớp đá pha lê, lập tức cảm nhận được sự thay đổi này.

Thế là nó lập tức tiến về phía không gian hang động nơi mọi người đang ở.

Ngay lập tức, hang động vốn phát ra ánh huỳnh quang mờ nhạt, liền trở nên tối sầm.

Ánh huỳnh quang của đá pha lê, bị lực lượng tà thần của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn áp chế.

Bóng tối bắt đầu bao phủ xung quanh.

Bóng đen tuyền hình người của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, bắt đầu uốn éo men theo lớp pha lê tiến về phía mọi người.

Tốc độ cũng rất nhanh.

Cùng với sự di chuyển nhanh chóng của nó, từng trận tiếng động như sấm rền truyền ra trong lớp đá pha lê, mang theo từng trận rung động, các bức tường đá xung quanh đều khẽ lay động.

Chẳng mấy chốc, bóng người vốn còn hơi mơ hồ, bắt đầu dần trở nên rõ ràng.

Một bóng đen tuyền khổng lồ hình người, hiện ra trong lớp pha lê trên đầu mọi người.

Nó càng đến gần, xung quanh càng trở nên mờ mịt.

Tuy không đến mức tối đen hoàn toàn không thấy gì.

Nhưng mọi thứ xung quanh, đều bắt đầu trở nên mờ nhạt.

Chỉ có viên Long Vương Đan lơ lửng giữa không trung, phát ra ánh kim quang nhàn nhạt, trong động huyệt tối tăm, rực rỡ như một mặt trời nhỏ.

Phong Nguyên Thanh giơ tay một cái, viên Long Vương Đan vàng óng này liền bay về phía anh.

Bóng đen khổng lồ tuyền kia thấy vậy, lập tức vươn tay, chộp lấy viên Long Vương Đan.

Một bàn tay khổng lồ màu đen tuyền, hư ảo, ngay lập tức vươn ra từ lớp đá.

Bàn tay khổng lồ này, được tạo thành từ một loại vật chất thần bí màu đen biến ảo khôn lường, bất chấp vật chất cản trở, xuyên qua từng lớp pha lê, chộp lấy viên Long Vương Đan vàng óng.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, nhìn về phía bóng người hư ảo màu đen tuyền kia.

Đây chính là tà thần đó, hình thể của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

"Hừ ~" Thấy nó dám vọng tưởng cướp Long Vương Đan, Phong Nguyên Thanh không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Muốn cướp Long Vương Đan, ngươi nghĩ quá nhiều rồi!

Không chừng, hôm nay phải có một trận thí thần!" Phong Nguyên Thanh tăng cường pháp lực xuất ra, Long Vương Đan lập tức tăng tốc, trực tiếp lao đến trước mặt Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh thay đổi thủ thế, nhanh chóng bấm pháp quyết, đơn giản thi triển mấy phong cấm lên Long Vương Đan, ngăn chặn Long Mạch Tinh Khí bên trong nó thất thoát.

Sau đó, tâm niệm vừa động, liền thu Long Vương Đan vào không gian hệ thống.

Mắt thấy viên Long Vương Đan vàng óng biến mất.

Nó đột nhiên trở nên hung bạo.

Trong động huyệt, từng trận tiếng động như sấm rền liên tiếp

vang lên, âm thanh cũng càng lúc càng lớn.

Điều này cho thấy, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, càng ngày càng đến gần.

Chương 410

Và bàn tay đen tuyền khổng lồ kia, đã vươn ra khỏi lớp đá, xuyên vào động huyệt, cũng chộp lấy Phong Nguyên Thanh.

Năm móng duỗi ra, tuy có chút hư ảo, nhưng năm móng sắc bén đó, phát ra khí thế khiến người ta kinh sợ lạnh sống lưng.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn này, dù sao cũng đã bị người Ma Quốc coi là thần minh tế bái hàng trăm nghìn năm, uy thế của nó tự nhiên không kém.

Trực diện công thế của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, Phong Nguyên Thanh cũng đã hiểu rõ hơn một tầng về hư thực của nó.

Dưới sự kết hợp của Nguyên Thần Thị Giới và lực lượng Thần Mục Phá Vọng, gốc gác của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn cũng bại lộ trong mắt Phong Nguyên Thanh.

Mắt thấy Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn giơ móng vuốt chộp tới, Phong Nguyên Thanh không trực tiếp cứng đối cứng.

Mà là thoắt một cái, né tránh sang một bên.

Hóa ra, cái gọi là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn này, không thể tính là thần linh thật sự.

Cùng lắm, chỉ là một Mao Thần, Dã Thần mà thôi.

Gốc gác của nó, chỉ là một tà linh kỳ dị, hẳn là được thai nghén từ pha lê sâu dưới lòng đất Côn Luân Sơn mà thành.

Tổ mạch Côn Luân, quả nhiên thần dị!

Vốn dĩ nên là tinh linh pha lê do tự nhiên tạo hóa, trời sinh đất dưỡng.

Có lẽ là không may, gặp phải vực sâu xâm nhập, trong quá trình phát triển, nó đã bị ảnh hưởng, bị lực lượng vực sâu xâm thực.

Nhưng nơi đây dù sao cũng là Tổ mạch Côn Luân, nơi Long Vương Đan tồn tại, vẫn có một số lực kháng cự đối với lực lượng vực sâu.

Chỉ là số phận của nó không may, lại gặp phải một đám người Ma Quốc như vậy.

Vốn đã bị lực lượng vực sâu xâm thực, lại bị Ma Quốc đại tứ huyết tế, bị oán khí, huyết sát và các lực lượng hỗn loạn khác, trực tiếp ăn mòn linh trí.

Mới biến thành bộ dạng như hiện nay, hỗn loạn, khát máu, hung sát!

Sau khi Ma Quốc bị hủy diệt, tế tự bị gián đoạn, nhưng căn cơ của nó đã bị xâm thực phá hủy, hoàn toàn biến thành tà linh.

Không có tín ngưỡng và huyết tế, nó mất đi nguồn sức mạnh, từ từ chìm vào giấc ngủ sâu.

Viên Long Vương Đan này, sau khi được Phong Nguyên Thanh ngưng luyện, đã tạo ra một sự hấp dẫn chí mạng đối với nó, một khát vọng từ sâu thẳm linh hồn, khiến nó cố gắng hết sức muốn đoạt lấy Long Vương Đan.

Thế là nó liền ra tay.

Nhưng hiện tại, dù sao nó cũng chỉ có một bàn tay thò ra, thân thể vẫn còn trong lớp đá.

Vạn nhất ra tay quá nặng, dọa nó chạy mất, thì không hay chút nào.

Nếu không, chiến đấu sâu trong lớp đá, đó là sân nhà của nó, ưu

thế rất lớn, vạn nhất để nó thoát được, thì không hay chút nào.

Vẫn là ổn định một chút, dẫn nó ra hoàn toàn thì tốt hơn.

Thế là, Phong Nguyên Thanh thu lấy một ít khí tức từ Long Vương Đan.

Phóng đại khí tức, dụ dỗ Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn chui ra từ lớp đá.

Khí tức Long Vương Đan vừa xuất hiện, bóng đen tuyền kia lập tức cảm ứng được.

Thế là các bức tường đá xung quanh càng rung động kịch liệt hơn, dường như nó đang hưng phấn.

Âm thanh như sấm rền, vang vọng khắp động huyệt.

Chẳng mấy giây, bóng dáng của nó càng lúc càng rõ ràng.

Một khối hình người đen tuyền, đến trước bức tường đá trên đỉnh động.

Phong Nguyên Thanh và nó cách nhau một lớp tường đá, dường như cách một tấm gương vậy.

Bàn tay nó vươn ra, trước đó bị Phong Nguyên Thanh né tránh, lúc này lại vung trở lại, chộp lấy Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh hạ thấp thân hình, kéo giãn khoảng cách với nó.

Đỉnh động này, cách mặt đất sáu bảy mét, tay nó tuy dài, nhưng không đủ để chạm tới đó.

Đồng thời, Phong Nguyên tiếp tục lấy khí tức Long Vương Đan làm mồi nhử, dẫn dụ Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Nó vốn thần trí hỗn loạn, không có chút trí tuệ nào.

Lúc này, toàn bộ đầu óc đều bị khí tức Long Vương Đan hấp dẫn sâu sắc.

Thấy không thể chạm tới, liền cố sức chui ra từ vách đá.

Chỉ thấy một bóng đen hình người cao hơn ba mét, chui ra từ lớp đá pha lê.

Bóng đen thân hình lờ mờ, hình thể biến hóa không ngừng, nhưng tổng thể vẫn giữ một hình người.

Toàn thân khí đen bốc lên cuồn cuộn, một luồng khí tức tà ác sâu thẳm của vực sâu phát ra.

Kèm theo từng trận âm u, nguyền rủa, huyết sát.

Các loại khí tức tiêu cực xông thẳng vào xung quanh.

Ba người Dương Tuyết Lỵ tuy ẩn nấp dưới đáy động, nhưng chịu tác động của khí tức, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Đó là một loại áp chế do tầng cấp sinh mệnh, vị cách mang lại.

Đối với Phong Nguyên Thanh thì không sao.

Nó vừa rời khỏi lớp đá, liền lập tức nhe nanh múa vuốt tấn công Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, lập tức không giữ lại nữa, dốc toàn lực phát động công thế.

Dù sao cũng là đối mặt với một "thần" mà!

Tiên Thiên Nhất Khí cuồn cuộn, Thái Dương Chân Hỏa quét qua!

Sóng lửa nóng rực, ẩn ẩn hóa thành một con Kim Ô ba chân, va chạm với Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

"Bành ~" Sóng khí cuồn cuộn.

Trong nhất kích này, Phong Nguyên Thanh hiển nhiên đã chiếm ưu

thế.

Để tránh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn bỏ chạy trong đêm tối, Phong Nguyên Thanh toàn lực ra tay.

Ba con cự nhãn lôi đình đột nhiên xuất hiện giữa không trung, chiếm giữ vị trí đỉnh động.

Điều này khiến Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn không còn đường lui, chỉ có thể đối đầu trực diện với Phong Nguyên Thanh.

Âm Dương Lôi Đình, lực lượng Thiên Lôi, kèm theo Thái Dương Chân Hỏa, hai thứ kết hợp lại, khiến Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn hoàn toàn không có sức chống đỡ.

Bản thân nó là một tà linh, không có thân thể bảo hộ, hoàn toàn do linh tính và năng lượng tạo thành.

Lực lượng lôi hỏa dương cương trời sinh khắc chế loại tà linh này.

Nó bị đánh lui liên tục, nhưng lại không thể thoát chạy.

Thân hình vốn cao lớn của nó, bị lôi hỏa luyện hóa, giờ đây đã co rút đáng kể, chỉ còn kích thước bằng người thường.

Lôi hỏa giao nhau, dệt thành một tấm lưới lớn, trói chặt nó lại, khiến nó không thể thoát ra.

Nó chỉ có thể bị động chịu đựng sự tôi luyện của lôi hỏa.

Tuy ý thức của nó hỗn loạn, nhưng bị Thiên Lôi và Thái Dương Chân Hỏa thiêu luyện, nỗi đau đớn này đã khiến ý thức hỗn loạn kia cũng nảy sinh chút kinh hãi.

Toàn thân nó hắc khí cuồn cuộn cuộn trào, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh, xé rách tấm lưới lớn hòng thoát ra.

Chương 411

Ầm ầm ầm ~ Tiếng chấn động như sấm rền lại vang lên, đột nhiên xuất hiện, vọng khắp động.

Một luồng sóng chấn động phát ra từ thân nó, truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Nhưng lúc này, nó bị trói chặt giữa không trung, lực lượng chấn động này phát huy tác dụng thực sự là vô cùng nhỏ bé, không thể sánh được với sức mạnh chấn động khổng lồ khi nó còn ẩn mình trong tầng nham thạch.

Lực lượng vốn dễ dàng gây ra địa chấn kịch liệt, giờ đây chỉ có thể tạo ra vài tiếng động lớn hơn một chút trong không khí.

Đáng tiếc là sức mạnh của nó ngày càng suy yếu, liều mạng giãy giụa cũng không thể thoát thân.

Phong Nguyên Thanh tăng cường hỏa lực, pháp lực cuồn cuộn, hóa thành một lò đỉnh, đưa Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn vào trong.

Thái Dương Chân Hỏa luyện hóa, thiêu đốt hết toàn bộ huyết sát, oán khí, cùng khí tức vực sâu từ thân nó phát ra.

Chỉ còn lại một đoàn linh tính quang đoàn tinh thuần.

Đây là bản nguyên cốt lõi nhất của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, là tinh hoa linh tính ngưng tụ từ thủy tinh được Côn Luân Sơn thai nghén qua vô số năm.

Có thể nói, đây là một loại bảo vật cực kỳ quý hiếm, nếu không phải trong tình huống đặc biệt, căn bản khó mà tự nhiên hình thành.

“Ha ha, đây đúng là một niềm vui bất ngờ, không ngờ, tà thần này lại để lại một thứ tốt như vậy, ha ha ~ người tốt mà, tôi sẽ nhớ sự

cống hiến của ngươi, vì tiên lộ của tôi mà thiêm chuyên gia ngõa!" Phong Nguyên Thanh vung tay một cái, thu hồi pháp lực, Thái Dương Chân Hỏa cũng tan đi.

Ba con lôi nhãn cũng thu về mi tâm thức hải, yên lặng lơ lửng trên không trung phía nam đạo đài.

Không gian vốn được ánh sáng pháp lực và Thái Dương Chân Hỏa chiếu rọi sáng bừng, bỗng chốc tối sầm lại.

Chỉ còn lại những tảng đá thủy tinh xung quanh phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Địa Long Đan đã bị Phong Nguyên Thanh thu đi, một đầu của cây thiên lương khổng lồ kia mất đi điểm chống đỡ, được Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng đặt xuống, gác trên gò đá nhô lên giữa tinh trần vân vụ.

Phía dưới, bên dưới tinh trần vân vụ, Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử ba người cũng gặp phải bầy ngư nhân quái dị có khả năng ẩn thân.

Chúng cao hơn một mét một chút, đầu dẹt, đuôi dài mảnh, hai vây bụng tiến hóa thành hai chân, hai vây ngực tiến hóa thành hai tay ngắn nhưng vô cùng sắc bén, có thể dễ dàng cắt đứt da.

Toàn thân vảy như băng tinh trong suốt và mịn màng, giúp chúng ẩn thân.

Miệng chúng lại giống như một số loài côn trùng, mọc đầy răng ngược như xương gai, đồng thời còn có rất nhiều cấu trúc giống giác hút.

Nhìn là biết chúng sống bằng cách hút máu.

Tuy có chút hung dữ, nhưng chúng không phải đối thủ của ba người đã có chút thành tựu trên con đường tu luyện.

Cả ba đều đang trên con đường tu luyện, ngũ giác nhạy bén, mọi động tĩnh dù là nhỏ nhất trong phạm vi hai ba mét quanh thân đều có thể phân biệt rõ ràng, không thể lọt qua tai mắt họ.

Những ngư nhân này chỉ là tiến hóa ra một lớp vảy ẩn thân quang học, có thể khúc xạ ánh sáng, nên mới có thể như cá gặp nước trong hang động u tối này.

Nếu ở bên ngoài dưới ánh sáng mạnh, lớp vảy này sẽ mất tác dụng.

Độ sáng tự nhiên của ánh sáng sẽ khiến chúng biến thành những vật thể phát sáng bảy màu, người bình thường cũng có thể dễ dàng phân biệt được.

Sau khi ba người giết chết một nhóm ngư nhân, xung quanh mới không còn con nào dám lại gần.

Chúng đã bị giết đến sợ hãi!

Khi ba người đang tiêu diệt những ngư nhân này, họ đã nhìn rõ tình hình phía dưới.

Trong đống đá thủy tinh hỗn loạn, toàn là những thi thể khô cạn.

Không ngoại lệ, tất cả đều bị cắt đi mí mắt, móc đi nhãn cầu, rút cạn máu sau đó bị người ta ném từ trên xuống.

Nhìn động tác và thần thái của một số xác khô, rõ ràng là đã giãy giụa trong lúc hấp hối, nhưng cuối cùng vẫn chết trong tuyệt vọng dưới đó.

Phong Nguyên Thanh từ trên cũng hạ xuống, hội hợp với Dương Tuyết Lỵ và hai người bạn.

Anh vung tay một cái, tạo ra một trận gió lớn, thổi toàn bộ tinh trần vụ khí này xuống hang động sâu hơn phía dưới.

Nơi đây, thông với hang động sâu hơn.

Không gian bên trong càng rộng lớn hơn, là không gian còn sót lại từ thời cổ đại khi các mảng kiến tạo vận động, địa mạch biến thiên.

Trong cốt truyện gốc, bên trong còn sống rất nhiều tịnh kiến a hàm, thậm chí có cả xà vương dài hàng chục mét.

Nếu không phải mấy người họ là nhân vật chính, e rằng căn bản không thể thoát ra được.

Sau khi tinh trần vụ khí bị thổi tan, cảnh tượng bên dưới hiện ra.

Thi thể khắp nơi, trần trụi, chất thành núi, hơn nữa tất cả đều bị móc mắt.

Dưới sự huyết tế vô số năm của Ma quốc, nơi đây e rằng đã có hàng vạn người chết.

Hơn nữa, do các tế tự Ma quốc tu tập đẳng thuật, linh hồn của những người đã chết này đều bị chúng bắt đi lợi dụng.

Có thể nói là chết cực kỳ thảm, hồn phi phách tán!

Độc ác đến thế, làm tổn hại thiên hòa, Ma quốc diệt vong là đã gieo nhân quả từ lâu!

Cũng vì thế mà nơi vốn thanh tịnh dưới Long Vương Đỉnh này, đã biến thành một vùng ô trọc.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử nhìn thấy nhiều thi thể như vậy, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

“Cam tha mỗ mỗ đích, đám tạp chủng Ma quốc này thật không phải thứ gì, lại dám huyết tế nhiều người như vậy!

Chúng nó không diệt vong thì thật là không có thiên lý!” Bàn Tử chửi bới.

“Đúng vậy, hy sinh nhiều sinh linh như vậy, chỉ để tế tự tà thần kia!

Nhưng cuối cùng, tà thần kia lại che chở được chúng đâu!” Hồ Bát Ức gật đầu nói.

Phong Nguyên Thanh lắc đầu, sau đó, lại lần nữa phóng ra Thái Dương Chân Hỏa, thiêu đốt vô số thi thể kia thành hư vô, không còn lại cả tro tàn.

Kéo theo đó, trong không gian này, những khí tức tiêu cực như oán hận, bất cam, tuyệt vọng, âm sát nồng đậm kia, đều được dọn dẹp sạch sẽ.

Nơi đây, cuối cùng cũng trở lại dáng vẻ ban đầu.

Nơi hạch tâm long mạch, ẩn chứa tạo hóa, vốn dĩ phải thanh tịnh, tường hòa.

Xét đến sự ổn định của long mạch, Phong Nguyên Thanh lấy ra một chút bản nguyên từ Long Vương Đan, cùng với một phần nhỏ tinh thạch đan thể, dung luyện thành một tiểu Long Đan, đặt nó vào vị trí ban đầu của Long Vương Đan.

Đồng thời, lại bố trí trận pháp bảo vệ xung quanh nó.

Phong Nguyên Thanh dốc pháp lực, cải tạo địa hình không gian động huyệt, hình thành một tòa vi hình phong thủy đại trận.

Không gian này rộng khoảng vài trăm mét vuông, Phong Nguyên Thanh tụ hợp các vách đá thủy tinh tản mát xung quanh, dung luyện thành chín tiểu sơn mạch hình rồng.

Đầu rồng tụ lại một chỗ, đuôi rồng mỗi con hướng một phía, phân thành chín phương.

Viên Long Đan được đặt ở giữa chín tiểu sơn mạch, hình thành

cục diện cửu long củng vệ nhất châu thu nhỏ.

Mà thế trận phong thủy câu liên địa mạch, cùng Côn Luân long mạch liên thành nhất thể.

Chín tiểu sơn mạch này, sau này có lẽ có thể trưởng thành thành long mạch chân chính cũng không chừng, dù sao chúng đã liên kết với địa mạch Côn Luân, được lực lượng địa mạch nuôi dưỡng.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại bố trí thêm mấy đạo trận pháp ẩn nặc và mê trận, che giấu cửu long và Long Châu này lại.

Trận pháp vừa khởi động, tinh trần mê vụ mà Phong Nguyên Thanh đã thổi tan trước đó lại hiện ra, bao phủ toàn bộ cục diện cửu long củng vệ nhất châu.

Nếu không đi sâu vào trong, căn bản không thể nhìn thấy dù chỉ một chút.

Ba người Hồ Bát Ức đứng trên bục phía dưới lối vào không gian, nhìn mà không ngừng kinh thán.

Trong mắt Dương Tuyết Lỵ cũng lóe lên ánh sáng.

"Trời ơi, Phong gia đây thật là đại thủ bút, trực tiếp tạo ra một bộ phong thủy địa thế đại trận!

Chương 412

Cục diện này, cửu long củng vệ nhất châu, thật sự là nghịch thiên a!

Tuy quy mô nhỏ hơn một chút, nhưng xét về phẩm chất, e rằng cũng chỉ có Thủy Long Vựng do Hiến Vương tạo ra mới khó có thể sánh bằng mà thôi!" Hồ Bát Ức ánh mắt liên tục lóe lên, nhìn cục diện trước mắt, không khỏi tán thán.

"Cái gì?

Lợi hại đến thế, mẹ ơi là mẹ!

Phong gia một cái này, thật sự làm Bàn Tử tôi tiểu đao lạp thí cổ, mở rộng tầm mắt!" Bàn Tử nghe Hồ Bát Ức nói vậy, lúc này mới ý thức được sự phi phàm của nó.

Trước đó, hắn chỉ biết là lợi hại, nhưng không biết rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Giờ thì đã biết rồi!

Hoàn tất bố trí, Phong Nguyên Thanh trở lại bên cạnh ba người.

"Nơi đây tạm thời xong xuôi rồi, tiếp theo, chúng ta tiếp tục xuống dưới!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Ơ, còn xuống dưới nữa?

Nơi đây hình như đã hết đường rồi mà!" Bàn Tử gãi đầu nói.

"Phong gia đã nói vậy, thì bên dưới chắc chắn còn có huyền cơ!" Hồ Bát Ức nói.

"Vậy chúng ta xuống bằng cách nào, vẫn là độn địa xuống sao?" Dương Tuyết Lỵ cũng hỏi.

“Ha ha, đó cũng không phải là không thể, nhưng mà, ở đằng kia có một con đường, có thể thông xuống sâu hơn dưới lòng đất.” Phong Nguyên Thanh chỉ vào một góc của không gian phía đông tây nói.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức vận khí nhảy vọt, vài cú nhảy vọt đã chạy đến góc mà Phong Nguyên Thanh chỉ.

Quả nhiên, có một khe nứt không nhỏ, nghiêng xuống sâu dưới lòng đất.

“Hắc ~ thật sự có một con đường có thể đi xuống, Phong gia, anh hẳn là đã phát hiện ra từ sớm rồi phải không?” Bàn Tử hỏi.

“Vậy nên, khi tôi tạo ra thế trận phong thủy, đã tránh khu vực này ra.” Phong Nguyên Thanh nói.

Mọi người theo đường hầm đi xuống, tiến vào một đường hầm.

Đi đến cuối đường, là một cánh cửa đá thấp.

Vượt qua cửa đá, trước mắt bỗng nhiên rộng mở.

Một đại hạp cốc ngầm hùng vĩ xuất hiện trước mắt, hai bên vách đá cheo leo như gọt, dưới ánh sáng của đá thủy tinh huỳnh quang, có thể nhìn thấy được đường nét đại khái.

Phong Nguyên Thanh quét mắt một lượt, phát hiện đại liệt cốc ngầm này, rất giống với khu vực trước đó, chỉ là nơi đây nằm sâu hơn dưới lòng đất.

Hạp cốc dài sâu, kéo dài mấy kilomet mới đến cuối.

Và độ cao của nó, cũng gần trăm mét.

Giống như một hang động hẹp dài khép kín.

Chỉ là hang động ngầm này, thông khắp bốn phương tám hướng, đan xen chằng chịt.

Một số nơi thậm chí còn thông lên mặt đất.

Trên mặt đất của hạp cốc, còn chất đống rất nhiều hóa thạch xương cốt sinh vật khổng lồ.

Nhìn niên đại, ít nhất cũng đã mấy trăm vạn, thậm chí hàng ngàn vạn năm!

Đi bộ vài chục mét về phía trước, mọi người liền nhìn thấy một bộ xương dài, đầu hình tam giác.

Đây là một bộ xương rắn khổng lồ!

"Ma quốc bắt nguồn từ Quỷ Động, tín ngưỡng Xà Thần, cung phụng loài rắn, nơi đây lại có nhiều xương cốt rắn lớn như vậy, e rằng, bên dưới này còn có rất nhiều loài rắn sinh sống!" Dương Tuyết Lỵ nói.

Trước đó trong đường hầm thủy tinh kia, đã đụng phải rất nhiều hắc xà.

Nơi đây, e rằng cũng không ít, thậm chí thể hình sẽ lớn hơn!

Tiếp tục đi về phía trước, trên mặt đất của hạp cốc, rải rác là những xương cốt hóa thạch của sinh vật khổng lồ theo quy luật.

Hàng trăm triệu năm trước, vùng Côn Luân Sơn này, vốn là một vùng biển cổ đại, nhưng cùng với sự vận động của các mảng kiến tạo, địa mạch biến thiên, địa thế dần dần nâng lên, hình thành nên Côn Luân Sơn.

Và những sinh vật vốn sống trong biển, sau khi chết đi, xương cốt còn sót lại, dần dần biến thành hóa thạch, chôn sâu dưới lòng đất Côn Luân Sơn.

Những bộ xương khổng lồ này, phần lớn đều là của chúng.

Ngoài ra, là một số trụ đá nhân tạo.

Nhưng đa số đã đổ nát.

Và bên vách núi một bên, một pho tượng đá cao lớn, sừng sững trước mắt mọi người.

Cách đó không xa, còn có một khối hóa thạch xương cốt Hải Vương Kình khổng lồ.

Pho tượng đá này, cao vài chục mét, thể hình khổng lồ.

Toàn bộ có màu đen kịt, thân thể nghiêng về phía trước, mặt hướng về vách đá, không nhìn rõ dáng vẻ chính diện.

Khuôn mặt và hai cánh tay của nó đều lún sâu vào bên trong núi, tư thế đó như đang cúi xuống dò xét vào lòng núi.

Dáng vẻ y hệt Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn mà mọi người đã thấy trong hang động phía trên.

Phong Nguyên Thanh cảm nhận được, trên pho tượng đá này vẫn còn sót lại một chút khí tức tà thần của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

"Đây hẳn là thần tượng do các tế tự Ma quốc tạo ra theo hình tượng của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!" Phong Nguyên Thanh nói.

Tư thế và động tác của nó, chính là phỏng chiếu theo hình tượng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn mà mọi người đã nhìn thấy trong hang động thủy tinh mà tạo ra.

Phong Nguyên Thanh trực tiếp ra tay, triệt để yên diệt một tia khí tức tà thần còn sót lại trong thần tượng.

Hơn nữa, pho tượng đá này, không chỉ đơn thuần là thần tượng.

Bên trong nó, còn được chia ra rất nhiều thạch thất độc lập, có công dụng khác.

Tại phần chân thô to của tượng đá, phía bên trong gót chân, có một cánh cửa đá.

Mở cửa đá ra, bên trong là một thạch thất không lớn, trong đó xây dựng nhiều cầu thang gỗ đá, thông lên các thạch thất phía trên.

Dọc theo cầu thang đi lên, mọi người tiến vào bên trong thân tượng đá.

Từng thạch thất nhỏ hẹp phân bố hai bên, bên trong chỉ có thể chứa một người ngồi.

Gọi là thạch thất thì hơi quá, gọi là thạch động mới đúng.

"Nhiều động như vậy, lại còn nhỏ thế, không lẽ là mộ thất sao?

Chôn thi cốt trong thần tượng sao?

Đúng là người Ma quốc biết cách chơi thật!" Bàn Tử nhe răng nói.

"Ha ha, Bàn Tử, cậu nghĩ sai rồi, nơi đây không phải mộ thất gì cả, mà là nơi dùng để tuyển chọn Quỷ Mẫu!" Phong Nguyên Thanh chậm rãi nói.

"Quỷ Mẫu còn phải tuyển chọn sao?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

"Đương nhiên rồi, Quỷ Mẫu của Ma quốc không phải ai cũng có thể làm, chỉ những người nắm giữ sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng mới có thể được chọn làm Quỷ Mẫu!

Trong những thạch động này, mỗi động đều là ứng cử viên Quỷ Mẫu, chỉ cần ai có thể chịu đựng được sức mạnh của Yêu Đồng mà không chết, mới có thể ngồi lên vị trí Quỷ Mẫu!" Trong tín ngưỡng của Ma quốc, Xà Thần luôn là một phần không thể thiếu.

Từng chút một trong cuộc sống của họ, từ lâu đã thiết lập mối liên hệ với Xà Thần.

Ví dụ như vị trí Quỷ Mẫu quan trọng nhất, nhất định phải thức tỉnh Vô Giới Yêu Đồng mới có thể đảm nhiệm.

Chương 413

Sùng bái vực sâu, nuôi dưỡng hắc xà, v.v.

Ngay cả sau này, khi Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn lên ngôi, những quy tắc, tập tục này vẫn không hề thay đổi.

Có lẽ, giữa Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn và Xà Thần, tồn tại một loại liên hệ nào đó.

Phong Nguyên Thanh tâm tư điện chuyển, phân tích mối quan hệ giữa Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn và Xà Thần.

Tà linh sinh ra từ thủy tinh này, lại có thể biến thần lực thành loại hắc xà tịnh kiến a hàm.

Loại hắc xà này rõ ràng là sứ giả của Xà Thần, là biểu tượng của nó, vậy mà lại có thể dễ dàng bị Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn sử dụng.

Ma quốc, Luân Hồi Giáo, họ rất giống với những giáo phái nhất thần hiện nay.

Vốn dĩ chỉ tín ngưỡng Xà Thần, bỗng nhiên Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn xuất hiện, điều này rất kỳ lạ, và lại còn rất thuận lợi thay thế Xà Thần lên ngôi, điều này rất đột ngột.

Mặc dù không biết giữa đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng Ma quốc khi đó dường như cũng không xảy ra bất kỳ xung đột tín ngưỡng kịch liệt nào.

Nhìn theo cách này, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, có lẽ chính là thủ bút của người Ma quốc.

Từ cấp độ sức mạnh của nó mà xem, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn không thể coi là thần chân chính, so với Xà Thần thì kém xa.

Ngay cả so với Xà Thần đã sa ngã, cũng không bằng.

Thật sự là đáng lạnh nhạt.

Tuy nhiên, dù là như vậy, nó vẫn được Ma quốc đưa lên thần đàn, hóa thành thần linh tín ngưỡng để cung phụng.

Có lẽ, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, chính là do người Ma quốc, sau khi phát hiện sức mạnh linh tính trong thủy tinh dưới lòng đất Côn Luân, mượn Hộ Trần Châu và sức mạnh Quỷ Động, mà tạo ra một tà linh!

"Tương đương với việc kế thừa một phần sức mạnh của Xà Thần, vậy thì như vậy, việc thay thế Xà Thần lên ngôi, sẽ có sức thuyết phục." Chỉ là, vị thần linh mà họ tạo ra này, căn bản không chịu sự khống chế của họ.

Dùng sức mạnh của phàm nhân, mưu toan thao túng thần linh, vẫn là quá không biết tự lượng sức!

Có lẽ chính vì điều này đã xảy ra ngoài ý muốn, dẫn đến Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn bạo động, gây ra địa chấn kịch liệt, chấn đổ Ốc La Hải Thành.

Ma quốc cũng vì thế mà suy tàn, diệt vong.

Và những người còn sót lại, dưới danh nghĩa Luân Hồi Giáo hoạt động bên ngoài, vẫn luôn muốn đả thông Môn Tai Nạn, xây dựng lại Ốc La Hải Thành.

Nhưng lại bị Ngư Trận và Ban Văn Giao ngăn cản, căn bản không thể xuyên qua Môn Tai Nạn, cuối cùng, Luân Hồi Giáo cũng suy tàn tiêu vong.

Phong Nguyên Thanh sau khi sắp xếp lại tư duy, đã đi đến kết quả như vậy.

Lúc này, Hồ Bát Ức và mấy người kia, khi kiểm tra các thạch thất này, còn phát hiện, trên vách tường của mỗi thạch thất, đều có khắc đá.

Mặc dù cẩu thả, nhưng loáng thoáng có thể nhìn ra, một trong số đó, giống như có một người phụ nữ đang khắc vẽ động tác trên tường, có lẽ những phù hiệu kỳ dị kia, chính là do họ khắc.

Bức khắc đá này, có lẽ đã ghi lại quá trình họ khắc dấu ấn.

Chỉ là còn rất nhiều khắc đá đã bị mờ, không nhìn rõ nội dung.

Sau khi quan sát bốn năm bức đồ khắc trong thạch thất, kết hợp với những lời Phong Nguyên Thanh nói trước đó, Hồ Bát Ức đã đưa ra một kết luận: "Mỗi thạch thất ở đây, đều giam giữ một người phụ nữ, họ ở trong thạch thất thần tượng này, tiếp nhận sức mạnh của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, từ đó cố gắng khai mở Vô Giới Yêu Đồng, để tuyển chọn ra Quỷ Mẫu!" "Nhưng mà, Vô Giới Yêu Đồng không phải là sức mạnh của Xà Thần sao?

Tại sao lại dẫn dắt sức mạnh của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn để khai mở chứ?" Dương Tuyết Lỵ phát hiện một vấn đề, liền hỏi.

"Tôi suy đoán, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn này, có lẽ cũng là sản phẩm dưới sức mạnh của Xà Thần, là thần linh do người Ma quốc tạo ra, nó cũng có sức mạnh của Xà Thần, vì vậy, nó chính là vật môi giới tốt nhất để tuyển chọn Quỷ Mẫu!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Mượn sức mạnh của thần linh, khai mở Vô Giới Yêu Đồng, tỉ lệ thành công lớn hơn nhiều so với tự nhiên sinh ra!

Cũng vì thế mà Ma quốc có thể tồn tại lâu đến vậy!

Và sau khi mất Quỷ Mẫu, Ma quốc cũng nhanh chóng suy tàn!" "Thì ra Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn và Xà Thần còn có mối quan hệ như vậy sao?

Thảo nào!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói.

"Mà những vết khắc này, cũng không hề đơn giản!" Phong Nguyên Thanh tiếp tục nói.

"Mấy người nhìn những vết khắc trên tường, loáng thoáng vẫn còn thấy một tia huyết ngân!

Trong huyết ngân này, từng nét bút đều tràn ngập oán hận, lời nguyền của những ứng cử viên Quỷ Mẫu kia!

Họ đều là những kẻ thất bại, kết cục cuối cùng, chính là trở thành vật tế, để lấy lòng tà thần!

Lời nguyền này, là nhắm vào toàn bộ Ốc La Hải Thành, toàn bộ Ma quốc!

Trải qua hàng trăm năm, nơi đây không biết đã giam giữ bao nhiêu ứng cử viên Quỷ Mẫu, lực lượng oán hận lời nguyền của họ, có thể thấy rõ!

Ốc La Hải Thành diệt vong, Ma quốc suy tàn, nói không chừng cũng có liên hệ quan trọng với lời nguyền của họ!" "Thật vậy sao?

Thật sự là quá tàn nhẫn, thảo nào họ phải phát ra lời nguyền như vậy!

Vốn là ứng cử viên Quỷ Mẫu phong quang vô hạn, chớp mắt đã biến thành vật tế!

Ai cũng không cam tâm, cứ thế mà chết!" Dương Tuyết Lỵ thở dài nói.

Trong lòng nàng cảm thấy bi ai, thương xót cho những người phụ nữ đã trở thành vật tế.

Dương Tuyết Lỵ đưa tay sờ vào một bức khắc đá trước mặt.

Bức khắc đá này, là một trong số nhiều khắc đá, nơi rõ ràng và

hoàn chỉnh nhất.

Ngón tay thon dài của Dương Tuyết Lỵ lướt qua đồ án khắc đá.

Đột nhiên, từ đồ án truyền ra một luồng ba động thần bí, kéo Dương Tuyết Lỵ vào một cảnh giới tinh thần huyễn cảnh.

Dương Tuyết Lỵ với tư cách là một người ngoài cuộc, đã chứng kiến toàn bộ cuộc đời của ứng cử viên bị giam cầm trong thạch thất này.

Khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời nàng, chính là trải qua trong gian thạch thất này, cho đến cuối cùng, nàng đã khắc họa dấu ấn đại diện cho chính mình lên vách tường, sau đó tự chọc mù hai mắt, dùng huyết lệ khắc sâu linh hồn, biểu đạt sự bất cam và oán hận của mình.

Từ cảnh giới có thể thấy, nàng chỉ còn cách việc thức tỉnh Vô Giới Yêu Đồng một chút xíu, cuối cùng đã thất bại.

Do đó, sự bất cam của nàng là nặng nề nhất trong tất cả mọi người!

Cuối cùng của cảnh tượng, nàng đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt đẫm máu nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ lập tức trong lòng kinh hãi.

“Chuyện gì thế này?

Lẽ nào nàng ấy có thể vượt qua thời không nhìn thấy mình sao?” Đột ngột, từ đôi mắt tan nát của nàng, một luồng ba động thần bí truyền ra, chui vào mắt Dương Tuyết Lỵ!

Dương Tuyết Lỵ chỉ cảm thấy não bộ một trận đau nhói thấu tim, sau đó, một luồng khí mát lạnh, theo một đường mạch nào đó, chảy vào hai mắt.

Khi mở mắt ra lần nữa, Dương Tuyết Lỵ thoát ly khỏi huyễn cảnh, trở về hiện thực.

Mặc dù trong huyễn cảnh dường như đã trôi qua rất lâu, nhưng trong thực tế, chỉ là một khoảnh khắc.

Dương Tuyết Lỵ chớp mắt một cái, đồng tử liền hóa thành một mảng đen kịt, dường như mất đi tròng trắng, chỉ còn lại con ngươi.

Một luồng ba động không gian vi tế truyền ra.

Phong Nguyên Thanh lập tức phản ứng, hét lên với Bàn Tử và Hồ Bát Ức: "Cúi đầu xuống, đừng nhìn mắt cô ấy!" Hai người tuy không hiểu tại sao, nhưng vẫn làm theo.

"Tuyết Lỵ, em sao rồi?

Có thấy chỗ nào khó chịu không?" Phong Nguyên Thanh lập tức đi đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ, đỡ lấy nàng và hỏi.

"Ừm ~, vẫn ổn, chỉ là đột nhiên đầu đau một trận, nhưng mà, lại có một luồng khí mát lạnh, hình như đã tiến vào mắt, giờ thì đỡ nhiều rồi!" Dương Tuyết Lỵ đỡ trán, xoa xoa rồi nói.

"Em đây là huyết mạch thức tỉnh, đã khai mở Vô Giới Yêu Đồng!" Phong Nguyên Thanh nhìn vào mắt Dương Tuyết Lỵ nói.

Đồng tử Dương Tuyết Lỵ đen kịt, tản mát ra những tia sức mạnh không gian vi yếu, tuy yếu ớt, nhưng đã có thể gây tổn hại cho một số vật thể trước mặt.

Chương 414

Nếu có thể khống chế, đã có thể di chuyển trực tiếp một số vật chết trước mắt vào ái hư số không gian.

Đôi Vô Giới Yêu Đồng này phía sau, liên kết với ái hư số không gian nơi hài cốt Xà Thần tọa lạc.

"Có phải vừa rồi đã nhìn thấy gì không?

Sao đột nhiên lại khai mở Vô Giới Yêu Đồng?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Vừa rồi khi chạm vào khắc đá kia, em dường như đã tiến vào một huyễn cảnh, như một người ngoài cuộc, nhìn thấy cảnh tượng lúc sinh thời của ứng cử viên Quỷ Mẫu trong thạch thất này!

Sau khi nàng ấy chọc mù hai mắt, đột nhiên quay đầu nhìn về phía em, sau đó, em liền đau nhói trong não, rồi thoát khỏi huyễn cảnh." Dương Tuyết Lỵ nói.

"Bây giờ đã không còn đau nữa." Hiện tại, nàng đã cảm thấy đỡ nhiều, cơn đau dữ dội như có người dùng kim châm vào não vừa rồi đã biến mất.

"Vậy thì tốt rồi, xem ra, chính là nguyên nhân đó, giúp em thành công khai mở Vô Giới Yêu Đồng!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Hiện tại em còn chưa thể khống chế tốt sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng, lại đây, ngưng thần tĩnh khí, dùng ý niệm dẫn dắt lực yêu đồng, thu về thức hải!" Phong Nguyên Thanh dẫn dắt Dương Tuyết Lỵ thu nhiếp sức mạnh của bản thân, thu liễm Vô Giới Yêu Đồng lại.

Bản thân Dương Tuyết Lỵ đã thức tỉnh huyết mạch Chúc Long, nàng cũng coi như hậu duệ Xà Thần, cùng nguồn gốc với dòng Xà

Thần.

Cho dù không trải qua sự cố này, theo thời gian trôi đi, huyết mạch khai quật càng sâu, Vô Giới Yêu Đồng và lực Hành Cảnh Huyễn Hóa, đều có thể dần dần tự nhiên thức tỉnh.

Hơn nữa, tu hành, bản thân nó đã có thể khai thác sức mạnh huyết mạch một cách cực kỳ hiệu quả.

Dương Tuyết Lỵ vận chuyển pháp lực, thu nhiếp tinh thần, rất nhanh, liền thu liễm sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng lại.

Trong đồng tử, uy thế khiến người ta kinh sợ kia cũng biến mất, đôi mắt đen kịt, lại trở về trạng thái đen trắng rõ ràng bình thường.

Trong mắt, còn mang theo một tia sáng ngời.

Thức tỉnh Vô Giới Yêu Đồng, đây là một niềm vui bất ngờ, Dương Tuyết Lỵ có chút hưng phấn về điều này.

Điều này đại biểu cho việc, huyết mạch của nàng khai quật sâu thêm một bước.

Khai mở Vô Giới Yêu Đồng, có nghĩa là đã có được chìa khóa khai thác sức mạnh sâu hơn của huyết mạch.

Hành Cảnh Huyễn Hóa tiếp theo, chỉ cần tiếp tục không ngừng tu luyện, là có thể thuận lý thành chương mà khai mở.

"Được rồi, mấy người không cần phải cúi đầu nữa, Tuyết Lỵ đã thu Vô Giới Yêu Đồng lại rồi!

Hơn nữa, sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng của cô ấy còn rất yếu, còn chưa làm được đến mức thu người đi, cứ yên tâm đi." Phong Nguyên Thanh nói với Hồ Bát Ức và Bàn Tử đang đứng một bên cúi đầu nhắm mắt.

Hai người nghe vậy, lúc này mới mở mắt ra.

“Hải, thật là dọa chết tôi rồi, Vô Giới Yêu Đồng này đâu phải trò đùa, Bàn gia tôi không muốn chơi trò ảo thuật biến người sống đâu!” Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán nói.

“Được rồi, chúng ta chuẩn bị trở về đi, nơi này đã không còn gì nữa rồi.

Hiện tại, bên ngoài đã tụ tập một đống rắn lớn, chúng ta xử lý một chút, là có thể rời đi!” Phong Nguyên Thanh nói.

Anh dẫn Dương Tuyết Lỵ và hai người bạn, lướt đến đỉnh tượng đá, từ trên cao nhìn xuống đại hạp cốc phía dưới.

Chỉ thấy, không xa quanh tượng đá, đã tụ tập một lượng lớn đàn rắn, từng con từng con quấn lấy nhau, bao vây tượng đá này.

Những con rắn này, có lớn có nhỏ, con nhỏ chỉ bằng ngón tay cái, con lớn thì to bằng bắp đùi.

Và trên xương cốt Hải Vương Kình không xa, càng có một con xà vương khổng lồ đang cuộn mình.

Nhìn dáng vẻ, nó to bằng vòng tay của người lớn, chiều dài càng không thể tưởng tượng, ít nhất cũng phải bốn năm mươi mét.

Đôi mắt đỏ thẫm trợn trừng, chiếc lưỡi đỏ tươi thè ra, trong miệng rắn, còn chảy ra nước dãi màu đỏ.

Trông nó giống như một con quái vật bò ra từ địa ngục.

Nếu tự mình ra tay, nó có thể dễ dàng bò lên đỉnh tượng đá.

Nhưng nó không làm vậy, mà cuộn mình trên xương cốt Hải Vương Kình, rít gào, chỉ huy đàn rắn tấn công.

Rất nhanh, đã có đàn rắn tấn công cửa đá dưới chân tượng đá, muốn phá vỡ cửa đá, từ bên trong bò lên.

Trước đó, nó không tấn công, là vì kiêng dè khí tức tà thần từ thần

tượng.

Nhưng luồng khí tức kia đã bị Phong Nguyên Thanh yên diệt rồi.

Con xà vương này xác nhận lại vài lần, thấy khí tức đã biến mất, lúc này mới phát động tấn công.

Hạp cốc ngầm này, đã sâu hàng trăm mét dưới lòng đất, hơn nữa, còn nằm dưới một ngọn núi lửa đã chết.

Các mạch hỏa địa phía dưới vẫn còn một số nhánh nhỏ tồn tại.

Hạp cốc này, vừa vặn nằm phía trên một đoạn địa hỏa mạch.

Vì vậy, nhiệt độ nơi đây, cao hơn những nơi khác không ít.

Đàn rắn phía dưới, cũng vì thế mà có chút táo động.

Phong Nguyên Thanh trực tiếp thi pháp, phá vỡ tầng nham thạch của hạp cốc, dẫn dắt địa hỏa mạch lộ ra.

Mạch hỏa này tuy nói là một chi mạch nhỏ, nhưng lượng địa hỏa bên trong lại không hề nhỏ.

Lượng lớn dung nham địa hỏa, phun trào từ tầng nham thạch, mang theo từng đợt mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Phong Nguyên Thanh dùng phép triệu hoán Địa Sát Thuật, khống chế dung nham địa hỏa này phun về phía đàn rắn.

Trong khoảnh khắc, một lượng lớn đàn rắn trực tiếp bị dung nham thiêu đốt thành một đống than đen.

Con xà vương kia, cũng lộ ra vẻ sốt ruột mang tính người.

Nó không ngừng thè lưỡi, lắc lư đầu rắn, nhìn quanh khắp nơi.

Nhưng mặt đất hạp cốc gần đó đã bị một mảng dung nham đỏ rực bao phủ, không còn chỗ đứng chân.

Trừ một số con rắn ở xa hơn may mắn trốn thoát, phần lớn hắc xà

đều bị dung nham nhấn chìm.

Trong không khí phát ra từng đợt mùi khét lẹt.

Chỉ có xương cốt Hải Vương Kình nơi con xà vương trú ngụ, vì vị trí cao hơn, lúc này xà vương vẫn an toàn vô sự, nhưng cũng trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Nó ngẩng đầu rắn, dựng thẳng thân mình, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh và mấy người đang đứng trên đỉnh tượng đá.

Đuôi nó cuộn chặt quanh cột sống của xương cốt Hải Vương Kình, thân rắn vươn tới phía tượng đá.

Khoảng cách giữa hai bên không xa, chỉ vài chục mét, thân thể dài thô của xà vương, vượt qua không gian, lao về phía tượng đá.

Đồng thời há rộng miệng máu, một luồng nước dãi màu đỏ phun ra, bắn thẳng về phía Phong Nguyên Thanh và những người khác.

Phong Nguyên Thanh pháp lực phun trào, quét bay chất độc kia, khiến nó rơi vào dung nham, phát ra một trận tiếng xèo xèo.

Luồng pháp lực hùng hậu kia hóa thành một bàn tay lớn, trực tiếp cho xà vương một cú tát mạnh.

Khiến nó mất thăng bằng, trực tiếp rơi vào dung nham, trong đó điên cuồng vặn vẹo thân thể, nhất thời lại không chết.

Thế là Phong Nguyên Thanh vung ra một đạo kiếm khí, tiễn nó một đoạn đường. "Hú!" Kiếm khí rít lên, thẳng tắp chém đứt đầu Xà Vương.

Cái đầu rắn dữ tợn rơi tõm xuống dung nham, phát ra tiếng "phốc thông".

Thân rắn khổng lồ mất đầu quằn quại đau đớn, khuấy động hồ

dung nham từng đợt sóng.

Cuối cùng, thân xác Xà Vương đương nhiên không thể chịu được sự thiêu đốt của dung nham nóng rực này.

Máu thịt bị nhiệt độ cao thiêu cháy thành than, nọc rắn mãnh liệt bị nung nóng bốc ra mùi hôi thối.

Chương 415

Sau cùng, Xà Vương chìm xuống dưới dung nham, không còn động tĩnh.

Biết đâu vạn nghìn năm sau, nó lại có thể tạo thành một bộ hóa thạch.Bầy rắn cơ bản đều đã chết sạch.

Phong gia tiếp tục dẫn dòng dung nham, nhấn chìm và bịt kín con đường đi xuống trước đó.

Tiếp đó, anh cũng bịt kín tất cả các lối ra khác của thung lũng ngầm này.

Cứ như vậy, số rắn độc còn sót lại ở đây sẽ hoàn toàn bị nhốt chết, không cách nào ra ngoài gây tai họa cho người khác nữa.

Sau khi phong tỏa hoàn toàn thung lũng, Phong Nguyên Thanh dẫn theo Dương Tuyết Lỵ và hai người bạn còn lại, một lần nữa thi triển Độn Thổ chi thuật, độn nhập tầng nham thạch, một đường quay trở về mặt đất.Phía trên thung lũng là một vùng tuyết nguyên, không xa lắm so với thung lũng nơi Phong Thực Hồ tọa lạc.

Phong Nguyên Thanh dẫn mấy người bay trở lại bên hồ Phong Thực.

Lúc này, nước hồ đã bị nhuộm một màu đỏ máu.

Có vẻ như, trong khoảng thời gian Phong Nguyên Thanh và mấy người khám phá lòng đất, lũ Ban Văn Giao và Bạch Lân Ngư lại xảy ra đại chiến.

Nhìn tình trạng nước hồ, có thể thấy, trận đại chiến lần này càng thêm thảm khốc.

Đàn cá trong hồ, không biết đã chết bao nhiêu.Thần thức của

Phong Nguyên Thanh quét qua khu rừng bên bờ đối diện hồ.

Chỉ thấy trong một hang đá, mấy con Ban Văn Giao toàn thân đầy vết thương, nhiều chỗ lõm sâu trên cơ thể.

Đây là do lũ Bạch Lân Ngư đâm vào mà thành, chúng đều bị nội thương không nhẹ.

Nội thương khó lành, chỉ có thể từ từ hồi phục theo thời gian.

Nếu bị thương nặng, thì chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Giống như con nằm ở góc kia, cột sống trực tiếp bị lõm vào một khối, bụng ngực cũng phồng lên, đã thoi thóp hơi tàn.Trong phạm vi hồ Phong Thực này, Ban Văn Giao và Bạch Lân Ngư là hai bá chủ lớn, một bên thắng bằng số lượng, một bên thắng bằng chất lượng.

Cả hai đã sinh tồn ở đây hàng nghìn năm, vô số cuộc chiến tranh đã xảy ra giữa chúng, nhưng cả hai bên đều không làm gì được đối phương, luôn duy trì thế giằng co.

Trong cốt truyện gốc, cả hai bên cũng coi như là đồng quy vu tận.

Bị túi thuốc nổ của Bàn Tử ném vào, trực tiếp làm hồ Phong Thực sụp đổ.

Cả hai đều rơi xuống hồ ngầm, vẫn tiếp tục tranh đấu.

Kết quả, Bạch Lân Ngư bị Ban Văn Giao đánh chết, còn Ban Văn Giao thì lại bị chấn động bởi tinh chiến do Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn gây ra mà chết.Phong Nguyên Thanh vận chuyển pháp lực, làm cho nước máu và tàn thi trong hồ chìm xuống đáy, nước hồ lại khôi phục một màu trong xanh.

Nơi đây nằm gần Côn Luân Long Vương Đỉnh, tại vị trí cốt lõi của long mạch, thung lũng này có thể nói là một Thế Ngoại Đào Nguyên trong dãy Côn Luân Tuyết Sơn.

Hơn nữa, đây cũng là một phúc địa khó tìm.

Phong Nguyên Thanh lấy Mộc Quyên mà trước đó đã có được từ Trùng Cốc ra, an trí ở một khu vực đặc biệt.

Khí địa mạch và linh khí từ tổ mạch Côn Luân có lợi rất lớn cho sự sinh trưởng của nó, so với việc ở trong Ngự Thú Không Gian thì nơi đây còn tốt hơn một bậc.

Đồng thời, anh cũng bố trí một trận pháp xung quanh nó, đề phòng có dã thú nào đến phá hoại.

Loại thảo mộc tinh linh này, muốn trưởng thành xuất thế, phải đối mặt với quá nhiều nguy hiểm và kiếp nạn.

Nhưng có Phong Nguyên Thanh ở đây, tất cả đều không thành vấn đề, anh đều hóa giải từng chút một.

Anh rất mong chờ hình dáng của Mộc Quyên sau khi xuất thế.

Chỉ nhìn dáng vẻ hiện tại, đã thấy nó là một đại mỹ nhân với thân hình quyến rũ rồi.Thế là Phong Nguyên Thanh để lại một đạo ấn ký trong thung lũng.

Tiếp đó, anh lại bố trí một đại hình Ẩn Nặc Huyễn Trận, ẩn giấu cả thung lũng này.

Thung lũng này nằm giữa mấy ngọn tuyết phong bao quanh, lại còn cách một ngọn núi tuyết lớn so với tuyết nguyên nơi Cửu Tầng Yêu Lâu trước đó, muốn từ bên ngoài đi vào là cực kỳ khó khăn.

Trừ khi bay từ trên trời xuống, hoặc chỉ có thể đi qua Tai Nạn Chi Môn.

Phong Nguyên Thanh lấy ra một lượng lớn linh thạch từ không gian hệ thống, ném chúng vào các vị trí nút thắt trong thung lũng.

Linh thạch hòa vào đá núi và đất đai, tạo thành các nút trận pháp,

đồng thời liên kết với lực địa mạch, thông qua sức mạnh địa mạch không ngừng bổ sung lượng linh thạch tiêu hao.

Đại trận nổi lên, bao phủ toàn bộ thung lũng.

Khu rừng xanh tươi ban đầu của thung lũng dần dần phai nhạt, biến thành một vùng băng thiên tuyết địa, đây là sức mạnh huyễn cảnh của đại trận, đã biến thung lũng thành một vùng băng nguyên hoang vắng.

Ngay sau đó, một màn sương mù mê hoặc nổi lên, che phủ hoàn toàn thung lũng này.

Như vậy, từ bên ngoài, không ai có thể nhìn thấy thung lũng này.

Ngay cả khi dùng vệ tinh quan sát, cũng chỉ thấy một vùng mây mù, không thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Bảo hiểm kép.Phong Nguyên Thanh hài lòng gật đầu.

Về phần Ban Văn Giao và Bạch Lân Ngư, cứ xem như là thú cưng canh nhà giữ cửa đi, mang chút sinh khí cho thung lũng này.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại điều chỉnh lối ra vào của Tai Nạn Chi Môn.

Anh di chuyển nó từ đáy hồ lên vách núi bên cạnh, ngang bằng với mặt đất.

Còn ở đầu kia của lối vào, Phong Nguyên Thanh cũng bố trí một chút, dùng thủy tinh thạch luyện chế một bậc thang trong suốt, thẳng đến mặt đất của thung lũng, còn chu đáo thêm một hàng lan can.

Sau khi tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn bị tiêu diệt, tầng thủy tinh ở đây cũng trở thành vùng đất vô chủ, mặc Phong Nguyên Thanh thao túng. "Những bùa chú quỷ dị trên tường này nhìn thật chướng mắt, vẫn nên xóa đi." Phong Nguyên Thanh nói, nhìn bức tường thủy

tinh khổng lồ.

Anh vung ra một đạo pháp lực, lướt qua mặt tường thủy tinh, tất cả những phù văn và đồ khắc cong vẹo hỗn loạn đều bị xóa bỏ.

Bức tường khôi phục một màu tinh khiết trong suốt.

Dọc theo thung lũng, quay lại con đường cũ khi đến, Phong Nguyên Thanh nới rộng một chút các lối hang động dọc đường, tạo thành một con đường hầm hình vuông, như vậy trông thoải mái hơn nhiều.

Đồng thời, anh cũng bố trí thủ đoạn để ẩn giấu các đường hầm dưới lòng đất.Quay trở lại Cửu Tầng Yêu Lâu.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh xuyên qua tháp, khắc họa phù văn lên tường tháp, khiến tháp lâu càng thêm kiên cố.

Tiếp đó, anh ném toàn bộ các vật phẩm mang yếu tố "ma quốc" trong tháp ra ngoài, những xác chết cổ xưa kia cũng đều bị một mồi lửa đốt thành tro tàn.

Những thứ này đặt ở đây thật khó chịu, không có chút tác dụng nào.

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh lại để lại một đạo pháp lực trong tháp.

Vạn nhất có người may mắn, trong cơ duyên xảo hợp tìm đến đây, đạo pháp lực này cũng có thể chấn nhiếp đối phương, báo cho họ biết rằng nơi đây là đất có chủ.

Đồng thời, đây cũng là một cảnh báo, một khi bị chạm vào, Phong Nguyên Thanh cũng có thể lập tức cảm ứng được, đưa ra ứng phó.

Linh khí khôi phục, sẽ là một đại thế hoàng kim, người tài xuất hiện, bất cứ tình huống nào cũng có thể xảy ra.Tiếp đó, Phong Nguyên

Thanh và ba người bạn đồng hành dọc theo con đường cũ, một lần nữa quay lại doanh trại tiếp tế trong rừng băng gần Thần Loa Câu.

Toàn bộ doanh trại không một bóng người, chỉ có một số vật tư được bọc kín bằng vải chống thấm, nằm yên tĩnh trong lều trại.

Trước khi chia tay, Phong Nguyên Thanh đã bảo họ dẫn người về trước, việc doanh trại không có người là chuyện bình thường.

Nhưng theo lộ trình của họ, lúc này, chắc hẳn vẫn còn ở Tàng Cốt Câu.

Dù sao thì Phong Nguyên Thanh đi chuyến này rất nhanh, chỉ mất chưa đầy hai ngày là đã giải quyết xong chuyện ở thành Ác La Hải.

Theo tiến độ bình thường, phải mất bảy tám ngày mới có thể quay về, trong cốt truyện gốc, đoàn người đã mất không ít thời gian mới thoát hiểm thành công từ lòng đất.Mấy người thu dọn sơ qua vật tư trong doanh trại, cất giữ tất cả, sau đó liền lên đường trở về.

Phong Nguyên Thanh và mấy người đã đi chậm lại, chờ đến khi Lạt Ma và những người khác quay về trấn nhỏ Sâm Cách Tàng Bố, rồi mới ung dung trở lại trấn nhỏ, hội họp với mọi người.

Minh Thúc và những người khác kinh ngạc vì sao Phong Nguyên Thanh và mấy người lại trở về nhanh như vậy, còn tưởng rằng họ không tìm được mục tiêu, đã bỏ cuộc quay về.

Phong Nguyên Thanh và mấy người cũng không nói nhiều về chuyện này.

Lạt Ma thì có chút suy đoán, ông ta có thể cảm nhận được khí tức sâu như biển cả trên người Phong Nguyên Thanh, biết rằng Phong Nguyên Thanh chắc chắn có pháp lực cường đại.

Chương 416

Có lẽ chính vì vậy mà anh mới có thể trở về nhanh đến thế.Đối với Minh Thúc và mấy người kia mà nói, chuyến đi này đã thành công lấy được Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, tình cảnh sắp phá sản của ông ta sẽ nhanh chóng được xoay chuyển.

Thế là, sau khi nghỉ ngơi một ngày ở trấn nhỏ, Minh Thúc dẫn theo Hàn Thư Na, A Hương, cùng vệ sĩ Peter Wong đến cáo biệt. "Ôi, tiểu đệ à, Minh Thúc lần này công thành viên mãn rồi, không đi cùng mấy đứa nữa đâu, ta phải về Hồng Kông ngay đây, ta đã nóng lòng muốn mang xác Băng Xuyên Thủy Tinh Thi này về triển lãm!" Lôi Hiển Minh nói. "Ha ha, vậy thì được thôi, tôi cũng không giữ mấy người nữa, nhưng mà, Minh Thúc, chuyện phí tổn, ông đừng quên đó nhé!" Phong Nguyên Thanh nói đầy ẩn ý. "Ai ha ha, tất nhiên rồi, sẽ không quên đâu, Minh Thúc tôi làm ăn, lấy chữ tín làm gốc mà, nói là làm, một lời nói ra như đinh đóng cột vậy!" Lôi Hiển Minh vỗ ngực nói. "Đợi tôi về sẽ tìm luật sư, sang tên cái tứ hợp viện kia cho cậu!" Ông ta nào dám chây ỳ nợ chứ, bản lĩnh của Phong Nguyên Thanh và mấy người kia ông ta đã chứng kiến rồi, đều là những kẻ khó gặp, không những võ lực cường đại mà tài lực cũng vô cùng hùng hậu.

Lôi Hiển Minh ông ta căn bản không thể so sánh được, cho dù có chạy đến Hồng Kông, e rằng cũng không thoát được, đến lúc đó, e là không có trái ngọt mà ăn.

Vì vậy, ông ta không hề có ý định chây ỳ nợ.Vả lại, Lôi Hiển Minh đã sống lâu ở Hồng Kông, sớm đã quen với sự hiện đại và phồn hoa của nơi đây.

Hồng Kông hiện tại, tuy có chút sa sút, nhưng vẫn là thành phố

quốc tế hiện đại hóa bậc nhất phương Đông.

Kinh Thành tuy không tệ, nhưng sự phát triển hiện tại còn xa mới đạt đến trình độ tốt như hậu thế, nên ông ta vẫn có chút không vừa mắt.

Một cái tứ hợp viện mà thôi, cứ vậy đi, dù sao căn cơ của ông ta đều ở Hồng Kông.

Lôi Hiển Minh nhiệt tình cáo biệt mọi người.

Sau đó liền lái xe đến Lhasa, ở đó bắt máy bay về Hồng Kông.Phong Nguyên Thanh và mấy người thì đưa Lạt Ma trở lại Tiên Nữ Chi Hồ, đó là nơi Lạt Ma hoàn thành tâm nguyện, nếu không có gì ngoài ý muốn, ông ta sẽ sống hết nửa đời sau ở đó.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh dẫn theo ba người bạn về Kinh Thành.Mọi người lại khôi phục cuộc sống tự do, thoải mái như trước.

Bàn Tử nằm trên ghế trường kỷ trong sân, tắm nắng, một tay cầm quạt phe phẩy gió, lười biếng nói nhỏ: "Cuộc sống như thế này, thật sự quá thoải mái rồi ~" "Nếu là một năm trước, Bàn Tử tôi làm sao dám nghĩ mình có thể sống những ngày tháng xa hoa thoải mái như vậy.

Không ngờ, mới có bao lâu, chúng ta đã trở thành phú ông vạn vạn rồi!" Hồ Bát Ức nằm trên một chiếc ghế trường kỷ bên cạnh, nheo mắt lười biếng đáp lời Bàn Tử. "Đúng vậy, tất cả đều nhờ Phong gia, nếu không có cậu ấy, chúng ta làm sao có được cuộc sống tốt đẹp thế này chứ, không chỉ chúng ta, ngay cả những người dân trong doanh trại vừa rồi, cũng lập tức trở nên giàu có!" "Đúng rồi, nếu không có Phong gia, hai chúng ta chỉ là mấy tên Đạo mộ tặc, nhưng bây giờ, chúng ta không chỉ là Mạc Kim Giáo Úy lừng danh, mà còn là tu tiên giả chính tông, vốn tưởng rằng chỉ là chuyện trong tiểu thuyết, không ngờ giờ lại thành hiện thực!

Hai chúng ta bây giờ, cũng coi như có hy vọng trường sinh rồi!" Bàn Tử vừa phe phẩy quạt, vừa cười hì hì nói.

Sau khi hai người tán gẫu một lúc, liền bắt đầu tu luyện.Nơi hai người họ đang ở hiện nay rất gần với đại tứ hợp viện của Phong Nguyên Thanh, Phong Nguyên Thanh đã đặc biệt mở một kênh linh khí cho nhà họ.

Vì vậy, nồng độ linh khí trong nhà họ cũng vượt xa bên ngoài.

Thế giới linh khí khôi phục là một quá trình, bắt đầu từ long mạch, địa mạch, đây là các mạch lớn của đại địa.

Linh khí từ bản nguyên thế giới, thông qua địa mạch mà phát tán ra bên ngoài.

Do đó, những danh sơn đại xuyên chiếm giữ các nút địa mạch là những người đầu tiên được hưởng lợi sau khi linh khí khôi phục.

Con người, thực vật, chim muông sống trong đó đều là những sinh vật sớm nhất tiếp xúc với linh khí.

Sau đó, linh khí mới từ các danh sơn đại xuyên lưu động đến những nơi có mật độ linh khí thấp hơn.

Mà vị trí trạch viện của Phong Nguyên Thanh, vừa hay là một nút long mạch, đã được anh lợi dụng.

Con đường Luyện Khí là một quá trình tuần tự tiệm tiến.

Pháp môn Luyện Khí mà Phong Nguyên Thanh truyền thụ càng trung chính bình hòa, chú trọng căn cơ, tuy tiến độ tu luyện có chậm hơn một chút, nhưng thắng ở chỗ căn cơ vững chắc.

Mọi người sống một cuộc sống đơn giản nhưng đầy đủ, mỗi ngày đều trôi qua trong nỗ lực tu luyện.

Linh khí dồi dào, khiến tốc độ tu luyện cực nhanh.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử cũng sắp vượt qua ngưỡng Trúc Cơ, coi như chính thức bước vào cánh cửa tu tiên.

Sau Trúc Cơ, mới coi là Tiên Đạo thật sự bắt đầu, các loại kỳ diệu mới có thể được chứng kiến.Phong Nguyên Thanh điều khiển phân thân, không ngừng thu thập thông tin cổ mộ và đánh dấu ở Tần Xuyên rộng tám trăm dặm.

Thu được không ít đồ tốt, tất cả đều được cất giữ trong không gian hệ thống khổng lồ.

Anh cũng không biết hệ thống này rốt cuộc có lai lịch gì, những phần thưởng này đủ loại đủ kiểu, đến từ các thế giới khác nhau, có thế giới bình thường, cũng có thế giới vô cùng mạnh mẽ.

Già Thiên, Vĩnh Sinh, Hoàn Mỹ, Hồng Hoang đều có liên quan.

Có vẻ nguồn gốc không hề nhỏ.

Phong Nguyên Thanh chỉ liếc qua một chút rồi không còn chú ý nữa.

Anh lấy ra một số dược liệu, cường hóa Đường Khê Pháp Kiếm một phen.

Thanh pháp kiếm này là mua được từ đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, một món linh khí.

Nhưng cùng với thực lực của Phong Nguyên Thanh thăng cấp nhanh chóng, thanh kiếm này đối với anh mà nói, chỉ có thể dùng làm đồ trang sức mà thôi.

Anh lấy ra mấy khối Ái Đức Mạn hợp kim, Thái Ất Tinh Kim, Dương Chi Bạch Ngọc Thiết, Canh Kim và các dược liệu khác, cho vào Bát Quái Lô, dùng Thái Dương Chân Hỏa luyện hóa, dung nhập vào thân kiếm, đồng thời loại bỏ các dược liệu sơ cấp nguyên bản.

Sau mấy giờ, bảo kiếm thoát thai hoán cốt.

Trong bảo kiếm, linh tính yếu ớt đang rung động.

Lần thoát thai hoán cốt này đã nâng cao giới hạn của thanh kiếm lên rất nhiều.

Toàn bộ đều là những dược liệu quý hiếm, Thái Ất Tinh Kim, Dương Chi Bạch Ngọc Thiết, ngay cả trong thế giới Già Thiên cũng là những dược liệu phẩm cấp rất tốt, có thể dùng để rèn đúc binh khí thánh nhân.

Toàn thân kiếm màu bạc, điểm xuyết vô số vân vàng, trông vô cùng phi phàm.

Các loại kim loại hoàn mỹ dung hợp, phát huy đầy đủ đặc tính của dược liệu.

Linh tính trong kiếm tăng vọt.

Pháp kiếm lơ lửng giữa không trung, phát ra một tiếng kiếm minh. "Ong ~" Phong Nguyên Thanh nhìn Đường Khê Pháp Kiếm đã thay đổi diện mạo lớn, hài lòng gật đầu.

Hiện tại, thanh kiếm này không còn thích hợp gọi là Đường Khê nữa.

Còn về tên mới, không quan trọng, không cần đặt tên.

Đường Khê vốn là một thánh địa rèn kiếm, thời cổ đại rất nhiều danh kiếm đều được rèn đúc ở đây.

Chỉ là sau này chiến loạn dẫn đến mất đi truyền thừa.

Thanh kiếm này, vốn là thanh kiếm đỉnh cao nhất được rèn đúc trong thời kỳ thịnh vượng của Đường Khê, vì vậy, được đặt tên là Đường Khê.

Sau khi được một vị luyện khí sĩ tiền bối có được, đã dưỡng thành

một thanh linh kiếm.

Anh khắc lại phù văn, bố trí trận pháp trên thân kiếm, khiến nền tảng của thanh kiếm càng lên một tầng cao hơn.

Anh thu kiếm khí về đan điền dưỡng, pháp lực lưu chuyển không ngừng tôi luyện.Sau khi sắp xếp và chế biến đơn giản những thứ thu được từ việc đánh dấu, Phong Nguyên Thanh lấy ra một số đan dược, cùng với mấy khối Canh Kim, Dương Chi Bạch Ngọc Thiết, đựng vào một cái hộp.

Anh chuẩn bị đi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trước đó Doãn Nam Phong đã gửi tin nhắn cho anh, nói rằng cha cô muốn gặp anh.

Đây coi như là ra mắt gia đình.

Vì vậy, Phong Nguyên Thanh chuẩn bị một chút, mang theo vài món quà đến thăm.

Đều là người tu hành, những lễ vật phàm tục kia sẽ không thể lên được mặt bàn.

Để Dương Tuyết Lỵ ở nhà tu luyện, Phong Nguyên Thanh xuất phát đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên trong phòng khách hậu trạch.

Người đàn ông trung niên này chính là cha của cô, Doãn Thanh Lâm.

Kể từ khi Doãn Nam Phong trở về gia tộc, thành công bước lên con đường tu luyện, Doãn Thanh Lâm liền đặc biệt quan tâm đến Doãn Nam Phong.

Sau khi bước vào cảnh giới Luyện Khí, khí chất của Doãn Nam

Phong ngày càng thoát tục.

Chương 417

Cô còn cống hiến một số đan dược cho gia tộc, khiến một số người trong gia tộc cũng thành công khai mở con đường tu luyện.

Doãn gia xuất hiện hy vọng trung hưng, Doãn Thanh Lâm đặc biệt coi trọng.

Từ miệng Doãn Nam Phong, ông ta biết được, tất cả những điều này đều bắt nguồn từ Phong Nguyên Thanh.

Và nhìn dáng vẻ con gái khi nhắc đến Phong Nguyên Thanh, ông ta liền biết, con gái mình đã trao trái tim.

Vì vậy, ông ta muốn xem thử người có thể khiến con gái mình khuynh tâm là người như thế nào.Rất nhanh, Phong Nguyên Thanh đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, Thanh Thanh Mạn đang đợi ở cửa đích thân dẫn anh vào hậu trạch.

Phong Nguyên Thanh vừa bước vào phòng khách, đã thấy Doãn Thanh Lâm ngồi ở vị trí chủ tọa phía trên.

Bên cạnh ông ta không xa, Doãn Nam Phong cũng đang ngồi ở đó.

Thấy Phong Nguyên Thanh đến, cả hai đều đứng dậy đón tiếp. "Nguyên Thanh, anh đến rồi." Doãn Nam Phong khẽ nói. "Ừm, bá phụ mời, đương nhiên phải đến rồi." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói. "Ha ha, cháu chính là Nguyên Thanh à, quả nhiên là nghi biểu đường đường, tài mạo xuất chúng!" Doãn Thanh Lâm cười nói.

Vừa nhìn thấy Phong Nguyên Thanh, ông ta đã nhận ra chàng trai này không tầm thường, khí chất thoát tục, cử chỉ ung dung tự tại, không phải người thường.

Có thể dẫn dắt Nam Phong bước vào cửa tu luyện, nhất định

không phải nhân vật bình thường, chắc hẳn tu vi cũng không yếu!"Chào bá phụ, lần đầu gặp mặt, cháu có mang chút lễ vật, xin bá phụ vui lòng nhận cho!" Phong Nguyên Thanh mỉm cười, đặt lễ vật trong tay lên bàn trong phòng khách. "Ha ha, Nguyên Thanh à, cháu đến là tốt rồi, cần gì phải mang lễ vật gì chứ, chúng ta cũng không phải là người coi trọng mấy thứ này." Doãn Thanh Lâm hài lòng nói.

Doãn gia ông ta vốn là một đại gia tộc, không nói là đại phú đại quý, nhưng cũng là gia đình giàu có.

Một số lễ vật bình thường hoàn toàn là không cần thiết. "Ha ha, tin rằng bá phụ sau khi xem xong, nhất định sẽ thích." Phong Nguyên Thanh cười nói. "Ồ?

Vậy ta có chút tò mò rồi." Doãn Thanh Lâm bị khơi dậy hứng thú, tò mò về lễ vật Phong Nguyên Thanh mang đến.

Vì anh đã nói như vậy, chắc hẳn không phải đồ vật bình thường, vậy hẳn là tài nguyên liên quan đến tu hành rồi, Doãn Thanh Lâm nghĩ thầm trong lòng.

Phong Nguyên Thanh mở hộp quà trên bàn, lộ ra bên trong mấy món đồ được bao bọc cẩn thận.

Hai cái hộp ngọc không lớn, cùng với mấy cái bình ngọc.

Doãn Thanh Lâm vừa nhìn liền biết, trong bình ngọc đựng loại đan dược nào đó, chắc hẳn là dùng để phụ trợ tu luyện.

Còn về hai cái hộp ngọc kia, thì không biết là gì.

Thế là ông ta mở lời nói: "Nguyên Thanh à, những thứ này, e rằng giá trị không nhỏ, đã không còn có thể dùng tiền bạc để đong đếm được nữa rồi!" "Bá phụ, tất cả chỉ là chút lòng thành, những thứ này, đối với cháu mà nói, không đáng là gì." Phong Nguyên Thanh nói.Sau một hồi khách sáo, Doãn Thanh Lâm không từ chối nữa, tiếp đó lại

hỏi: "Vậy còn hai cái hộp ngọc còn lại chứa gì?" "Ha ha, hai thứ này mới thực sự là đồ tốt." Phong Nguyên Thanh mở hộp ngọc ra, lộ ra bên trong hai loại dược liệu kim loại quý hiếm, một vàng một trắng.

Chúng tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, vừa nhìn đã biết là không tầm thường. "Đây là?" Doãn Thanh Lâm hỏi.

Mặc dù ông ta vừa nhìn đã biết thứ này không bình thường, nhưng lại không nhận ra.

Chỉ thấy dường như là hai khối kim loại. "Ha ha bá phụ, cháu xin giới thiệu một chút." Phong Nguyên Thanh cười, lấy khối Canh Kim trong hộp ngọc ra nói. "Đây là Tây Phương Canh Kim, là dược liệu cực phẩm để chế tạo các pháp khí tấn công như đao kiếm.

Khí Canh Kim sắc bén, sát phạt mà nó hàm chứa có thể tăng cường đáng kể lực tấn công của vũ khí!" Đặt khối Canh Kim này trở lại hộp ngọc, tiếp đó, Phong Nguyên Thanh lại cầm khối Bạch Ngọc Thiết trong hộp ngọc khác lên. "Cái này, là một khối Dương Chi Bạch Ngọc Thiết, là một loại dược liệu luyện khí còn quý hiếm hơn nữa, kỳ trung uẩn hàm thiên địa linh túy, dù luyện chế bất kỳ pháp bảo nào cũng đều là dược liệu vô cùng tốt!" Doãn Thanh Lâm nghe xong liền sững sờ, ông ta không ngờ, lần đầu tiên chàng trai trẻ này đến chơi, lại tặng một phần quà lớn đến vậy.

Xem ra, con gái này, là sắp phải gả đi rồi!

Doãn Thanh Lâm càng nhìn Phong Nguyên Thanh càng cảm thấy hài lòng.

Ông ta không khỏi hài lòng gật đầu."Tốt lắm, Nguyên Thanh cháu thật quá khách khí rồi, hai loại dược liệu này tuy ta chưa từng thấy, nhưng nhìn màu sắc của nó, ta liền biết không phải phàm vật!" "Đều là chút lòng thành, bá phụ cứ yên tâm nhận đi ạ." Phong Nguyên Thanh cười nói. "Được, vậy ta xin nhận." Doãn Thanh Lâm nói. "Ôi

chao, nhìn cái đầu óm của ta này, lại đây, mau ngồi đi, đừng cứ đứng mãi thế chứ, Nam Phong, còn không mau rót trà?" Doãn Thanh Lâm vỗ đầu, nói với Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong bĩu môi một cái, sau đó rót một chén trà, đưa cho Phong Nguyên Thanh.

Sau khi ba người ngồi xuống, Doãn Thanh Lâm nói: "Nam Phong mắt cao lắm, lần này chính là muốn xem thử chàng trai mà con bé nhìn trúng là người như thế nào."Cuộc gặp mặt với Doãn Thanh Lâm, giống hệt như một ông bố vợ gặp con rể.

Anh và Doãn Nam Phong tuy đã âm thầm xác định quan hệ, nhưng trên danh nghĩa thì chưa, tuy nhiên chuyện này, Doãn Thanh Lâm cũng sẽ không phản đối.

Một chàng rể tốt như vậy, người khác có đốt đèn cũng không tìm được.

Là một gia tộc tu sĩ, lợi ích vĩnh viễn là quan trọng nhất, một chàng rể như vậy, không những có thể mang lại lợi ích to lớn, lại còn là người con gái mình yêu thích, ông ta còn có lý do gì để phản đối nữa chứ.

Vừa hay, thuận nước đẩy thuyền, gặp mặt một lần, tự mình khảo sát.

Giờ đây sau khi khảo sát, chính ông ta cũng rất hài lòng.

Vì vậy, sau khi Phong Nguyên Thanh rời đi, ông ta liền bàn bạc với Doãn Nam Phong về chuyện hôn sự của hai người.Sau khi trở về từ Tân Nguyệt Phạn Điếm, Phong Nguyên Thanh liền bước vào trạng thái tu luyện thường nhật.

Vừa hay cũng nhân khoảng thời gian này, để Hồ Bát Ức và Bàn Tử nâng cao thực lực.

Cả hai cảnh giới Luyện Khí và Trúc Cơ đều là giai đoạn đặt nền móng, không thể nóng vội.

Đặt nền tảng vững chắc, rất quan trọng đối với việc tu luyện sau này.

Điều dưỡng thân tâm, cân bằng ba báu vật Tinh, Khí, Thần, cùng nhau nâng cao, ba báu vật hợp nhất, mới có thể ngưng tụ ra một Kim Đan vô khuyết.

Chất lượng của Kim Đan cũng quyết định giới hạn tương lai.

Với sự giúp đỡ của Phong Nguyên Thanh, tiến độ tu luyện ở cảnh giới Trúc Cơ của Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cực kỳ nhanh chóng.

Lượng lớn đan dược, linh khí cung cấp, khiến họ không cần phải lo lắng về tài nguyên tu luyện.

Chuyên tâm mài giũa căn cơ, nâng cao tu vi.

Trong giai đoạn đầu linh khí thiên địa khôi phục, tu vi của Phong Nguyên Thanh và mấy người có thể nói là thiên hoa bản của giới tu luyện.

Trừ đi những lão bất tử còn sót lại, tạm thời không có ai có tu vi cao hơn Hồ Bát Ức và mấy người họ.

Nhưng vài năm sau thì chưa biết chừng.

Những Đạo Giáo Phật Môn có Đạo Chân Tu cũng không ít.

Họ nghiên cứu Đạo Kinh Phật Pháp, tuy không có tu vi trong người, nhưng cảnh giới lại cực cao.

Cùng với linh khí khôi phục, tu vi sẽ rất nhanh chóng được bổ sung.Hiện nay, linh khí khôi phục đã được vài năm, một số giáo phái truyền thừa lâu đời đã xuất hiện lứa tu luyện giả nhập đạo thành công

đầu tiên.

Như Thiếu Lâm Tung Sơn, Võ Đang Hồ Bắc, Mao Sơn Thượng Thanh, Mật Tông Tạng Địa, v.v.

Một số lão đạo trưởng, lão tăng, một sớm khai ngộ, dung hội quán thông Đạo Kinh, Phật Pháp sở học của bản thân, linh đài thanh minh, trí tuệ trong sáng, sau khi cảm ứng được linh khí trong thiên địa, liền tự nhiên mà khai mở con đường tu luyện.

Lại càng có một số môn phái ẩn thế, ngày thường không lộ diện, nhưng trong âm thầm lại tích lũy thực lực cường đại, tiềm ẩn dưới mặt nước.

Đối với những điều này, Phong Nguyên Thanh không hề để tâm, chỉ cần không đến ảnh hưởng đến anh, đều không sao cả.

Dù sao cũng không ai mạnh bằng anh.

Rất nhanh, thời gian đã trôi qua một tháng.Dương Tuyết Lỵ dưới sự tận tâm chỉ dạy của Phong Nguyên Thanh, tu vi là cao nhất trong số mấy người, hiện nay đã đạt đến Hậu Kỳ Trúc Cơ.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử cũng siêng năng tu luyện không ngừng, dần đạt đến Trung Kỳ Trúc Cơ, cảnh giới ổn định.

Chương 418

Trong khoảng thời gian này, Phong Nguyên Thanh còn thường xuyên đến Tân Nguyệt Phạn Điếm để chỉ đạo Doãn Nam Phong tu luyện, Doãn gia cô ấy tuy có một số công pháp tu luyện, nhưng theo Phong Nguyên Thanh mà nói, chất lượng không tốt lắm.

Thế là anh dứt khoát bảo cô ấy đổi công pháp, tu luyện 《 Vũ Hóa Phi Thăng Kinh 》 mà mình truyền thụ.

Sau khi tu luyện, cô ấy tự nhiên mang theo một loại khí chất thoát trần tiên khí phiêu phiêu, như thể di thế độc lập, vũ hóa mà đăng tiên.

Còn Thanh Thanh Mạn, Phong Nguyên Thanh cũng cùng truyền thụ công pháp, tư chất của cô ấy cũng không tệ.

Tuy là thân phận thị nữ, nhưng tình cảm với Doãn Nam Phong như chị em, Doãn Nam Phong cũng chưa từng xem cô ấy là nha hoàn.

Doãn Nam Phong thân là hậu duệ Doãn gia, tổ tiên thân mang huyết mạch thần ma, kiêm cả huyết mạch Long Thần.

Sau khi tu luyện, cổ huyết mạch này cũng dần dần được kích phát, khiến tốc độ tu luyện của cô ấy càng tăng thêm một tầng.

Sau đó, anh còn đưa cả hai người họ về tứ hợp viện, mỗi người tự chọn một căn phòng, Kim Ốc Tàng Kiều.

Dương Tuyết Lỵ tuy có chút ghen tuông, nhưng trong lòng cô ấy vui mừng nhiều hơn.

Cảnh giới và tu vi của Phong Nguyên Thanh vượt xa cô ấy quá nhiều, đến nỗi bị áp đảo một chiều, mỗi lần đều là sống dở chết dở, khiến cô ấy vừa yêu vừa sợ.

Hiện tại có người có thể chia sẻ hỏa lực rồi, trong lòng cô ấy khẽ

thở phào nhẹ nhõm.

Hơn nữa, những ngày thường, khi Phong Nguyên Thanh không có ở đây, họ còn có thể cùng nhau thảo luận tâm đắc tu luyện, cùng nhau tiến bộ.

Ngoài việc tọa thiền tu luyện tĩnh công, Phong Nguyên Thanh còn truyền thụ một số quyền pháp võ đạo, cho họ tu luyện.

Con đường tu luyện, chủ trương kết hợp động tĩnh, một âm một dương gọi là Đạo.

Nhục thân quá yếu so với tu vi Luyện Khí, không thể chịu đựng được áp lực cảnh giới tu vi, chỉ làm chậm trễ việc tu hành.

Hai cô gái Doãn Nam Phong chuyển đến nhà Phong Nguyên Thanh, cha cô ấy là Doãn Thanh Lâm sau khi biết chuyện cũng không nói gì, ngược lại còn rất ủng hộ.

Trương Nhật Sơn thường trú tại Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng nghe nói chuyện này, bày tỏ lời chúc mừng.

Khoảng thời gian gần đây, ông ta luôn ở bên ngoài xử lý công việc gì đó, rất ít khi xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Có lẽ là một số chuyện trong Cửu Môn.

Cửu Môn phát triển đến nay, chỉ trong mấy chục năm đã mục nát rồi.

Hơn nữa bị Uông gia, cùng với "nó" xâm nhập mạnh mẽ, sớm đã không còn nhiều bí mật để nói.

Có lẽ là kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh và họ đã đến một thời điểm quan trọng nào đó, Trương Nhật Sơn cũng tham gia vào đó.

Nói ra thì cũng đã một thời gian rồi, không có tin tức của Tiểu Ca và Ngô gia, cũng không biết cốt truyện của họ đã đi đến bước nào.

Ý nghĩ lóe lên trong đầu Phong Nguyên Thanh, nhưng rất nhanh, lại bị anh gạt sang một bên.

Chuyện của Cửu Môn, hiện tại anh không có ý định nhúng tay vào, nếu Ngô gia tìm đến nhờ giúp đỡ, thì khi đó có thể giúp một tay.Ngay khi mọi người đang tận hưởng cuộc sống tu luyện giản dị, tẻ nhạt mà không hoa mỹ này.

Giáo sư Trần đã tìm đến.

Kể từ chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, nghiên cứu văn hóa Tây Vực của ông ấy đã đạt được bước đột phá lớn chưa từng có.

Trong một thời gian, ông ấy nổi danh khắp giới khảo cổ quốc tế và giới học giả.

Ông ấy và mấy người học trò của mình, Sở Kiến, Tát Địch Bằng, Diệp Nhất Tâm, cũng đã thể hiện xuất sắc trong thời gian học nghiên cứu sinh, đạt được không ít vinh dự, thêm một nét rực rỡ vào lý lịch của họ.

Mãi đến gần đây, Giáo sư Trần mới rảnh rỗi.

Thật sự là tuổi đã cao, không thể chạy khắp nơi được nữa.

Thế là ông ấy quyết định an định lại, tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu học thuật, khai quật lịch sử.

Gần đây, trọng tâm công việc của ông ấy đã chuyển sang Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà ông ấy tình cờ biết được khi còn trẻ.

Giáo sư Trần lật xem tài liệu, văn hiến lịch sử thì biết được, Tần Vương Chiếu Cốt Kính là một báu vật quý hiếm, năm ngoái đã được một tỷ phú Đông Nam Á mua lại.

Nhưng trong quá trình vận chuyển bằng đường biển, gặp phải bão lớn, kết quả là thuyền chìm, Tần Vương Chiếu Cốt Kính cũng vì thế

mà thất lạc dưới đáy biển.

Sau khi con thuyền đó chìm, phú hào lập tức phái đội trục vớt đi vớt, nhưng kết quả là đã lâu như vậy mà đến cả tung tích con thuyền chìm cũng không tìm thấy.

Gần đây, phú hào đó lại tổ chức hành động, muốn trục vớt đồ vật trong thuyền chìm lên.

Nhưng lần này lại vô công mà về.

Sau khi biết tin tức này, Giáo sư Trần cảm thấy cơ hội đã đến.

Chỉ cần tìm thấy thuyền chìm trước bọn họ, vậy thì có thể lấy lại Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Đây là một quốc bảo, cơ hội tốt như vậy không thể lãng phí.

Thế là ông nghĩ đến Phong Nguyên Thanh và nhóm người.

Chuyến đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc trước đó, ông đã biết, Phong Nguyên Thanh và nhóm người có bản lĩnh thật sự, mời họ ra tay, có cơ hội rất lớn có thể mang Tần Vương Chiếu Cốt Kính về.

Giáo sư Trần bản thân vừa là bạn học vừa là bạn rất tốt với cha của Dương Tuyết Lỵ, quan hệ với Dương Tuyết Lỵ cũng vô cùng thân cận.

Ông đã thông qua Dương Tuyết Lỵ tìm đến Phong Nguyên Thanh và nhóm người.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền mời Giáo sư Trần đến nhà làm khách, đồng thời gọi cả Hồ Bát Ức và Bàn Tử đến.

Giáo sư Trần vẫn là lần đầu tiên đến nhà Phong Nguyên Thanh.

Vừa bước vào cửa, liền bị phong cách trang trí sang trọng nhưng kín đáo ở đây làm cho kinh ngạc.

Đơn giản mà rộng lớn, lại hiện đại hóa, còn tốt hơn cả những khách sạn xa hoa bên ngoài.

Nhìn cũng càng cho người ta một cảm giác thoải mái.

Sau khi ngồi xuống phòng khách, Dương Tuyết Lỵ pha trà cho Giáo sư Trần, sau một hồi nói chuyện xã giao, mọi người bắt đầu vào chủ đề chính.

"Năm xưa khi du học ở Mỹ cùng cha của Tuyết Lỵ, ngẫu nhiên nghe được một chuyện." "Thời Tiên Tần, từng có một mặt Tần Vương Chiếu Cốt Kính, là một báu vật, tiếc là năm xưa khi liên quân tám nước xâm lược, đã bị người Anh cướp đi!" "Qua nhiều chuyển giao, lưu lạc đến Ấn Độ, cuối năm ngoái, một phú hào Đông Nam Á đã mua nó, nhưng vì là hàng buôn lậu nên vận chuyển bằng đường biển." "Kết quả không may là, khi đi đến vùng biển quốc tế, gặp phải bão lớn, thuyền bị lệch khỏi hải trình, cả người lẫn thuyền đều chìm, Tần Vương Chiếu Cốt Kính cũng thất lạc dưới đáy biển!" "Khi đó bão quá lớn, thiết bị thông tin liên lạc mất tác dụng, không thể liên lạc được, càng kỳ lạ hơn là, ngay cả Hắc Hạt Tử trên thuyền, cũng không còn tín hiệu, bây giờ đến cả địa điểm thuyền chìm cũng không tìm thấy!" "Nhưng, vị trí đại khái, là ở gần khu vực 'San Hô Loa Toàn' thuộc Biển Đông của nước ta!

Đây cũng coi như là một tin tốt." Nói lâu như vậy, miệng cũng khô rồi, thế là Giáo sư Trần dừng lại, uống một ngụm trà, làm ẩm cổ họng.

"Mỗi lần nghĩ đến những quốc bảo đó lưu lạc hải ngoại, tôi lại đau lòng khôn xiết!" "Lần này, là một cơ hội rất tốt, chúng ta chỉ cần tìm thấy thuyền chìm trước đội trục vớt, là có thể mang Tần Vương Chiếu Cốt Kính về!" "Vậy nên, muốn xem, Nguyên Thanh các cậu có thể ra tay, nghênh hồi quốc bảo không?" Giáo sư Trần nhìn Phong

Nguyên Thanh, nói ra mục đích chuyến đi này.

"Tần Vương Chiếu Cốt Kính ư?

Quả thật là quốc bảo, cứ thế mất tích, thật đáng tiếc a." Phong Nguyên Thanh nói.

"Được, Giáo sư Trần, em đồng ý." Phong Nguyên Thanh chỉ suy nghĩ một lát, liền đồng ý.

"Một thời gian nữa chúng ta sẽ đi chuyến này, mang bảo bối về!" "Vậy thì tốt quá, tôi đại diện cho toàn thể đồng nghiệp Viện Nghiên cứu Khảo cổ Kinh Thành, cảm ơn đóng góp của cậu!" Giáo sư Trần kích động nói.

Thậm chí ông còn muốn đứng dậy cúi đầu cảm ơn Phong Nguyên Thanh, nhưng bị Phong Nguyên Thanh ngăn lại.

"Tiếp theo, tôi sẽ kể cho các cậu nghe về Tần Vương Chiếu Cốt Kính này, các cậu có thể còn chưa hiểu rõ bảo bối này đâu!" Giáo sư Trần ngồi xuống nói.

"Nói đến vật này, sử liệu ghi chép không nhiều, nhưng truyền thuyết về Quan Vũ khi đó lại có một số." "Truyền thuyết, Tần Thủy Hoàng khi còn tại vị, một lần tuần nam đến bờ biển thì thấy có người vớt được một cỗ thi thể trôi dạt trên biển.

Thi thể nam này là một lão già, vóc người cao lớn khác thường, dung mạo phi phàm, râu dài quá ngực, da thịt trắng mịn, cơ bắp rắn chắc như sắt, mặc y phục của bậc vương giả thượng cổ.

Trôi nổi trên biển không biết bao lâu, không rõ lai lịch tử nhân, nhưng trông vẫn sắc mặt như người thường, cũng không có dấu hiệu bị ngâm nước biển lâu ngày, một trận gió biển thổi qua, lông mày râu tóc của cổ thi đều lay động, giống hệt người sống.

Tần Thủy Hoàng cho rằng cỗ thi này là di thể của tiên nhân dưới

biển, nên cúng tế cung phụng, để cầu tiên nhân ban thuốc bất tử.

Nhưng các phương sĩ dưới trướng Tần Thủy Hoàng đều phản đối, cho rằng đây là cổ thi cương thi, do yêu vật hóa thành, chắc chắn là từ hải nhãn Biển Đông trôi ra, thấy nó là điềm bất tường.

Dưới lời thuyết phục của các phương sĩ, Tần Thủy Hoàng đã bị thuyết phục.

Hơn nữa, họ đều cho rằng, cương thi này không thể dùng lửa hay đao phủ, duy chỉ có thể chôn xuống huyệt địa tạng.

Chương 419

Thế là ra lệnh ba vạn hình đồ (tù nhân) đào xuyên một ngọn núi hoang để mai táng thi thể, và đúc một pho đồng thú, đặt lên quan tài để trấn áp.

Sau đó, lại khảm 'Tần Vương Chiếu Cốt Kính' trong Bát Kính của Tần Vương vào đầu thú, để trấn áp.

Cái quan tài bằng đồng trong mộ Hiến Vương, chính là dùng đồng kính trấn thi để trấn áp.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính này, truyền thuyết có thể chiếu rõ xương cốt mạch lạc của con người, là một bảo vật vô giá hiếm có trên đời." "Truyền thuyết sau này vào thời nhà Tống, núi cổ thi bị trấn áp xuất hiện dị biến, con đồng thú trấn thi kia bị người ta đào lên.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính trên đỉnh đầu nó, cũng bị người ta phát hiện, tiến hiến cho Tống Huy Tông, thiên tử đương nhiệm khi đó.

Khi đó có quan đại thần bác học tiến ngôn với hoàng đế Huy Tông, nói rằng tấm gương cổ này chính là 'Tần Vương Chiếu Cốt Kính' thời Tiên Tần.

Là khí trấn yêu thời Tiên Tần, yêu khí tích tụ lâu năm khó trừ, không nên giữ lại trong cung, nên trả về nguyên chỗ, và theo lễ nghi chôn cất lại như cũ mới phải.

Nhưng Tống Huy Tông coi cổ kính như bảo bối chí mạng, không chịu trả lại.

Kết quả không lâu sau đó, kỵ binh nhà Kim nam hạ diệt Bắc Tống, bắt sống hai vị hoàng đế Huy Tông và Khâm Tông, Tần Vương Chiếu Cốt Kính cũng vì thế mà không rõ tung tích.

Tuy không biết cổ kính này rốt cuộc có lợi hại như sử sách và truyền thuyết kể không, nhưng dù không phải, cũng không thể phủ nhận, đây là một bảo vật cổ đại truyền thế hàng ngàn năm.

Nay Tần Vương Chiếu Cốt Kính lại xuất hiện, nên nắm bắt cơ hội tốt này, mang quốc bảo về.

Giờ chỉ lo ngại duy nhất là, nơi thuyền chìm, ở gần San Hô Loa Toàn!" Giáo sư Trần thở dài nói.

Nơi đó thật sự rất nguy hiểm.

Dương Tuyết Lỵ làm nhiếp ảnh gia tạp chí địa lý lâu năm, đối với "San Hô Loa Toàn" cũng có chút hiểu biết.

"San Hô Loa Toàn này, tai nạn xảy ra nhiều, khu vực biển này thường xuyên có dòng chảy lạ xuất hiện, máy bay cũng khó bay qua, tàu thuyền khi đến gần cũng sẽ bị nhiễu loạn thần bí, dẫn đến thiết bị điện tử bị hỏng!

Vốn được gọi là 'Bách Mộ Đại Biển Đông'!" "Nếu con thuyền đó chìm sâu trong San Hô Loa Toàn thì sẽ khó mà làm được!" Giáo sư Trần cũng rõ điều này, nên tiếp tục nói: "Đúng vậy, chuyến đi này quá nguy hiểm, tôi cũng không muốn các cậu miễn cưỡng!" "Khi đó có một thủy thủ sống sót, từng tiết lộ một tin tức quan trọng!" "Tin gì vậy ạ?" Bàn Tử thấy Giáo sư Trần úp mở, xen vào hỏi.

"Trước khi chết, anh ta nói, nơi thuyền chìm, dưới đáy biển có âm hỏa bốc lên đang cháy!" "Âm hỏa âm ỉ cháy dưới biển, hiện tượng kỳ lạ này trong phong thủy có cách nói nào không?" Giáo sư Trần nói: "Tôi từng thấy ghi chép tương tự trong một số điển tịch cổ đại, phong thủy học bao gồm hình, thế, lý, khí." "Thuật phong thủy có thể thông thiên địa, bất kể núi sông hồ biển, trong thuật phong thủy đều có giải thích, và dưới đáy biển cũng có núi sông thung lũng, sông hồ, cũng có rừng cây bồn địa." "Chỉ có điều trong đại dương chủ yếu lấy 'khí'

làm luận, gọi là 'hải khí', không biết âm hỏa này có liên quan gì đến hải khí không?" Hồ Bát Ức nghe Giáo sư Trần lại hiểu biết cả về hải khí, không khỏi khen ngợi: "Giáo sư Trần quả nhiên lợi hại, bác văn cường ký, thuyết hải khí quả thật là như vậy." "Âm hỏa đó, quả thật có liên quan đến hải khí." "Theo kiến thức phong thủy mà tôi nắm được, tình huống này có ba khả năng!" "Tình huống thứ nhất là, tại nơi hai ngọn núi dưới đáy biển hoàn hợp, ắt có hải khí ngưng tụ, tụ mà không tan hóa thành thận (mạch nước ngầm), nhìn thấy ánh lửa biến ảo dưới biển, rất có thể là nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ hải thị thận lâu (ảo ảnh), điều này thì không có gì lạ!" "Nếu là thứ hai, có lẽ là vị trí thuyền chìm, hải khí tích tụ dày đặc, khi thuyền chìm xuống đáy biển gây ra chấn động, tạo thành khí ga dưới đáy biển hoặc núi lửa phun trào!" "Còn về thứ ba, tôi cho rằng khả năng lớn nhất." "Truyền thuyết trong Nam Long có thuyết Long Đăng, còn gọi là Long Hỏa!" "Lửa trên đời có thể chia thành bốn loại, lần lượt là thiên hỏa, nhân hỏa, quỷ hỏa và long hỏa, thiên hỏa và quỷ hỏa không cần bàn, nhân hỏa gặp nước thì tắt, long hỏa lại gặp nước thì bùng cháy mạnh hơn, nếu âm hỏa thế lớn khó diệt, vậy ắt là Long Đăng không nghi ngờ!" Giáo sư Trần nghe Hồ Bát Ức phân tích xong, không khỏi gật đầu, thấy rất có lý, giảng rất chuyên nghiệp mà lại dễ hiểu.

Tiếp đó Hồ Bát Ức lại bổ sung: "Thuật thanh ô (chim quạ), có thể có lý, nhưng nếu tin tưởng mù quáng, ắt sẽ thành người si ngốc!" "Dù sao thì phong thủy học cũng là sản phẩm cổ xưa, tuy nó có đạo lý thiên nhân tương ứng, nhưng nội dung bên trong cũng có rất nhiều chỗ quá huyền ảo, như những câu chuyện vậy." "Giống như thuyết Long Đăng Long Hỏa này, rất có thể là người xưa dựa trên hiện tượng đã thấy, lại qua biên tạo gia công mà thành, khó mà khảo chứng, chưa chắc đã có thể tin thật!" Nhưng Giáo sư Trần nghiên cứu khảo cổ đã lâu, đối với một số chuyện hư vô phiêu miểu, cũng có một bộ quan điểm của riêng mình.

“Trong lục hợp, không gì là không có, thuyết hải khí hải thận quả thật phiêu miểu hư vô, nhưng trí tuệ của người xưa không thể xem thường!” “Có những chuyện thoạt nhìn hư vô không thực, nhưng đó là vì nghiên cứu chưa đủ sâu, chưa hiểu rõ tình hình.” “Giống như trong kinh điển Đạo gia, có rất nhiều ẩn ngữ, ám ngữ, người không hiểu sẽ cho rằng nó hư vô phiêu miêu.” Tiếp đó, Giáo sư Trần lại kể về Hận Thiên Cổ Quốc ở Quy Khư Biển Đông.

“Chu Mục Vương Diên Thần Vu trên có ghi chép rằng ở tận cùng Biển Đông, có một nơi được gọi là quốc gia Quy Khư, nay thường gọi là Hận Thiên Cổ Quốc.

Tương truyền Hận Thiên nắm giữ bí mật long hỏa, thiên tử nhà Chu từng phái sứ giả đến, hy vọng có thể mượn long hỏa để đúc thiên đỉnh, và Chu Mục Vương Diên Thần Vu chính là do long hỏa đúc thành.

Hận Thiên Cổ Quốc chỉ có ghi chép trong sử liệu thời kỳ đầu, sau đó biến mất không dấu vết, hiện tại ngay cả di tích cũng chưa được phát hiện.

Có người suy đoán do biến đổi địa chất, khiến di tích của quốc gia Hận Thiên bị chôn vùi dưới đáy biển, giờ đây, ‘San Hô Loa Toàn’ rất có thể có liên quan đến Hận Thiên Cổ Quốc cổ xưa.

Trên đại dương, mênh mông một khoảng, không có bất kỳ vật tham chiếu nào, muốn tìm đến khu vực đó, có lẽ chỉ có thuật Thiên Tinh Phong Thủy, vì vậy xin nhờ cậy các cậu!” Giáo sư Trần trịnh trọng nói.

“Được, Giáo sư Trần, thầy yên tâm, nếu tình hình cho phép, chúng em sẽ cố gắng hết sức, mang Tần Vương Chiếu Cốt Kính về!” Phong Nguyên Thanh nói.

Anh không nói hết lời, tuy họ đều có thực lực phi phàm, nhưng ai

biết khu vực biển đó, liệu có tồn tại di tích sức mạnh phi phàm nào không.

Nếu lại liên quan đến thần cổ nào đó, thì khó mà ứng phó.

Mục đích của Giáo sư Trần đã đạt được, ông vội vã rời đi.

Trước khi đi, ông còn để lại tất cả tài liệu mình đã sắp xếp, để Phong Nguyên Thanh và những người khác tham khảo.

"Phong gia, chuyến này không dễ làm đâu!" Hồ Bát Ức nói.

"Giữa đại dương, mênh mông vô tận, không có bất kỳ vật tham chiếu nào." "Hơn nữa, San Hô Loa Toàn rộng lớn như vậy, thuật Thiên Tinh Phong Thủy cũng chưa chắc đã hữu dụng." "Cái này các cậu không cần lo, chỉ cần xác định được phạm vi đại khái, đến lúc đó, tôi dùng thần thức tìm kiếm, sẽ rất nhanh tìm ra thôi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Hơn nữa, tôi đồng ý với Giáo sư Trần, không chỉ vì Tần Vương Chiếu Cốt Kính đó, mà còn vì Hận Thiên Cổ Quốc đã thất lạc dưới đáy biển!" "Tộc Hận Thiên, tương truyền là bộ tộc trong truyền thuyết Xạ Nhật của văn minh Hoàng Hà cổ đại, từ thời Ân Thương, đã thiên di từ Thăng Long đến một hòn đảo ở Biển Đông.

Tại đây, họ phát hiện ra long hỏa, và lợi dụng nó, nhờ đó lập nên một vương quốc biển thịnh vượng, giỏi dùng long hỏa để luyện chế đồ đồng.

Có thể do khai thác quặng mỏ quá mức, dẫn đến bên trong hòn đảo bị rỗng, không chịu nổi áp lực biển sâu mà sụp đổ, cổ quốc vì thế mà diệt vong.

Dân di cư của họ chỉ có thể lưu vong trên biển, sống bằng nghề lặn tìm ngọc trai." "San Hô Loa Toàn" tuy nguy hiểm trùng trùng, nhưng đó là đối với người thường mà thôi.

Đối với Phong Nguyên Thanh và nhóm bạn, căn bản không phải vấn đề.

Chỉ có điều duy nhất cần lo lắng, là liệu Hận Thiên Cổ Quốc đằng sau, có liên hệ với một số cổ thần nào đó không.

Nhưng thực ra mà nói, dù có liên hệ, họ cũng không phải là không thể ứng phó.

Họ cũng có "đại lão" đứng sau, Nữ Vương Tinh Tuyệt, Chúc Long Cổ Thần, đều là "đại lão".

Phong Nguyên Thanh không nói chi tiết những điều này.

Tiếp đó, họ bắt đầu nghiên cứu tài liệu Giáo sư Trần để lại.

Đây đều là những tài liệu Giáo sư Trần đã tận tâm sắp xếp.

"Từ phong thủy lớn mà nói, tất cả long mạch đất liền an lạc, đều bắt nguồn từ Côn Luân.

Chỉ có một chi Nam Long, bắt đầu từ Nga Mi, theo sông mà chảy về phía đông, rồi hướng nam nhập vào dãy Gia Sơn ven biển mà tiến ra biển, sau đó lại dưới đáy biển hóa thành chín chi mười ba mạch." Nơi long hỏa cháy là nơi hai chi mạch của Nam Long hoàn hợp, thuyền chìm ở gần đó.

Nơi đó tuy không quá sâu, san hô chẻo nhiều, nếu thuyền chìm ở đó, vẫn rất dễ tìm.

Phong Nguyên Thanh và nhóm bạn sau khi nghiên cứu tài liệu của Giáo sư Trần, cũng đã hiểu rõ nhiều điều về sự kiện thuyền chìm này.

Các truyền thuyết cổ xưa về khu vực đó, cũng biết không ít.

Trong cốt truyện gốc, Lôi Hiển Minh sau khi thất bại phá sản ở Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, đã hướng mục tiêu đến Nam Hải Minh Châu, và tìm Hồ Bát Ức và nhóm bạn hợp tác.

Lôi Hiển Minh từng chạy tàu nhiều năm, có nhiều hiểu biết về "San Hô Loa Toàn" ở Biển Đông.

Cộng thêm việc quen thuộc với tình hình trên biển, vài người nhanh chóng hợp tác ăn ý.

Giờ đây, Lôi Hiển Minh, dưới sự giúp đỡ của Phong Nguyên Thanh và nhóm bạn, đã thành công lấy được Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, tổ chức triển lãm ở Hồng Kông, kiếm được bộn tiền, không chỉ trả hết nợ mà còn kiếm được không ít.

Hiện tại tâm trí anh ta đều tập trung vào việc làm sao dùng Băng Xuyên Thủy Tinh Thi để kiếm tiền, đâu còn mạo hiểm tính mạng đi lặn tìm ngọc trai biển sâu nữa!

Hiện tại, Phong Nguyên Thanh và nhóm bạn tự mình đi tìm, càng thuận tiện hơn.

Thế là, Phong Nguyên Thanh nghĩ đến A Ninh.

Dưới trướng Cừu Đức Khảo có công ty thăm dò biển chuyên nghiệp, nhân lực chuyên nghiệp, thiết bị đầy đủ.

Vừa hay có thể tận dụng.

A Ninh có mối quan hệ rất tốt với Phong Nguyên Thanh, Cừu Đức Khảo biết rõ điều này, nên ông ta sắp xếp A Ninh chuyên trách tiếp xúc với Phong Nguyên Thanh.

Muốn dùng mỹ nhân kế.

Nhưng điều ông ta không biết là, mỹ nhân kế này, Phong Nguyên Thanh không những muốn ăn hết kẹo bọc đường mà còn muốn ném cả quả pháo lại.

Tên quỷ Tây này muốn chiếm tiện nghi của anh, đó là si tâm vọng tưởng.

Phong Nguyên Thanh gọi điện cho A Ninh, bảo cô sắp xếp một con thuyền lớn hơn, đi về phía Biển Đông.

A Ninh báo cáo sự việc cho Cừu Đức Khảo, Cừu Đức Khảo không suy nghĩ gì đã đồng ý.

Ông ta đặc biệt điều động một đội ngũ, để A Ninh dẫn dắt, chuyên môn phục vụ Phong Nguyên Thanh.

Hơn nữa, ông ta cũng nghe nói chuyện con thuyền chìm ở Biển Đông, cũng muốn xem liệu có thể tiện thể trục vớt lên kiếm chút tiền ngoài không.

A Ninh nhanh chóng chuẩn bị xong, dẫn một đội nhân mã, đến bến tàu đảo Hải Nam.

Phong Nguyên Thanh hẹn cô, vẫn hội họp tại cảng Thanh Lan Tam Á.

Lần đi Tây Sa trước, họ cũng hội họp và xuất phát từ đây.

Chương 420

Phong Nguyên Thanh dẫn theo Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, bốn người lên máy bay đi Hải Nam.

Mọi người không có gì đặc biệt cần chuẩn bị.

Chỉ mua ít thức ăn dự trữ vào không gian trữ vật.

Trong nhẫn trữ vật của Hồ Bát Ức và nhóm bạn, có cất không ít đồ uống, rượu bia, đậu phộng, bánh ú, bánh mì, thịt kho và các loại thực phẩm khác.

Không gian hệ thống của Phong Nguyên Thanh cao cấp hơn, có thể giữ vật phẩm ở trạng thái ban đầu, bỏ vào thế nào, lấy ra cũng như vậy.

Vì vậy có thể đựng một số thức ăn vừa ra lò, đến lúc đó vẫn có thể ăn những món nóng hổi bốc khói.

Trong nhiều lần hành động trước, Phong Nguyên Thanh đã mang theo không ít thức ăn như vậy.

Còn một bên, A Ninh và nhóm người lại mang theo rất nhiều thiết bị chuyên nghiệp lên thuyền.

Và ở hải phận quốc tế gần San Hô Loa Toàn, A Ninh còn chuẩn bị thêm một con thuyền khác, trên đó chở đủ loại vũ khí, để phòng khi cần thiết.

Việt Nam cấm súng toàn diện, vận chuyển vũ khí không tiện, để tiết kiệm công sức, thà trực tiếp sắp xếp ở hải phận quốc tế.

Phong Nguyên Thanh sau khi đến Tam Á, gửi tin nhắn cho A Ninh.

A Ninh và nhóm người đã đến trước, nên hai bên hẹn 8 giờ sáng

ngày hôm sau lên thuyền xuất phát.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Phong Nguyên Thanh liền dẫn ba người Dương Tuyết Lỵ đến bến cảng Thanh Lan.

A Ninh đã đợi sẵn ở đó để đón tiếp.

"Hai, A Ninh, lại gặp mặt rồi, gần đây vẫn khỏe chứ?" Phong Nguyên Thanh cười hỏi.

"Chào buổi sáng, Phong tiên sinh." A Ninh ngữ khí không nặng không nhẹ chào hỏi.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh hướng Dương Tuyết Lỵ ba người giới thiệu A Ninh.

"Vị này là A Ninh, trước đây các cậu chắc chưa gặp, là người của Cừu Đức Khảo, họ tiếp xúc với bên Cửu Môn nhiều hơn, còn bên mình thì ít tiếp xúc." Ba người gật đầu chào hỏi.

"A Ninh, đây là Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức, Vương Khải Toàn." "Nhìn Bàn Tử này có quen không, cậu ta là anh họ của Vương Nguyệt Bán." Sau khi làm quen, A Ninh dẫn Phong Nguyên Thanh và nhóm bạn đến trước một con thuyền đánh cá trên bến.

Bên thuyền, chính có một đội người đang vận chuyển vật tư lên thuyền.

Đã vận chuyển gần xong.

Đây đều là người của A Ninh mang đến, không có người khác.

Không giống lần đi Tây Sa trước, thuyền là thuê.

Vài người lên thuyền, sắp xếp phòng, đặt đồ đạc xong, liền ra boong tàu.

A Ninh bên này, sau khi chuẩn bị xong, liền trực tiếp bảo thuyền trưởng nhổ neo xuất phát.

Dọc theo hải trình hướng nam một đường tiến về phía trước.

Trong cabin, Phong Nguyên Thanh gọi A Ninh vào, hướng cô giải thích về địa điểm mục tiêu của chuyến đi này.

A Ninh cũng là một trong hậu cung của Phong Nguyên Thanh, Phong Nguyên Thanh cũng không định giấu cô.

Tận dụng cơ hội này, vừa hay có thể "thu" A Ninh, tiện thể giúp cô thoát ly Cừu Đức Khảo.

Trước đây từng có ý định để A Ninh khống chế thế lực của Cừu Đức Khảo, nhưng hiện tại, Phong Nguyên Thanh đã từ bỏ kế hoạch này.

Thế lực của Cừu Đức Khảo đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, cũng không có tác dụng lớn lắm.

Trong cabin, Phong Nguyên Thanh lấy ra một tài liệu trong số rất nhiều tài liệu của Giáo sư Trần và nói: "Tài liệu này ghi chép, từng có một vị cao tăng noi gương Đường Tam Tạng đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Sau khi lấy được chân kinh, ông ta trở về nước bằng đường biển, trên đường đi đã chứng kiến nhiều kỳ văn dị sự, và biên soạn một bộ kỳ thư địa lý 'Phật Quốc Ký'." "Trong đó có ghi chép, ông ta đã nghe được truyền thuyết về di tích Hận Thiên Cổ Quốc ở Quan Vũ." "Trong đó đề cập, ở biển có một động khổng lồ không đáy, nằm giữa rừng san hô cao lớn dày đặc, nếu thuyền bị cuốn vào đó, tuyệt đối không ai có thể sống sót trở về." Giáo sư Trần cho rằng, cái động không đáy trong ghi chép này, rất có thể chính là hải nhãn Biển Đông.

Điều này cũng rất phù hợp với truyền thuyết Quy Khư.

Quy Khư trong truyền thuyết, là tận cùng của đại dương, là một

vực sâu không đáy, nước biển từ đây chảy vào, ở cửa động là một dòng chảy ngầm khổng lồ vô tận, có vào không ra, như một hố đen.

Con tàu chở hàng đó, may mắn là vị trí chìm còn cách hải nhãn một đoạn, nếu không thì thật sự không tìm thấy được.

Khu vực biển đó, rất có thể bị sức mạnh của Quy Khư ảnh hưởng, khiến thiết bị điện tử bị hỏng.

Vì vậy Phong Nguyên Thanh quyết định, để thuyền tránh xa nơi đó một chút, tránh đến lúc đó xảy ra ngoài ý muốn, cuốn thuyền vào.

A Ninh ở một bên nghe có chút không hiểu, Hận Thiên Cổ Quốc, Quy Khư, hải nhãn, những danh từ này cô cũng biết một chút, nhưng lại không biết, Phong Nguyên Thanh và nhóm bạn đến đây rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ không phải vì con thuyền chìm đó sao?

Phong Nguyên Thanh giải thích một chút cho A Ninh, lúc này A Ninh mới hiểu.

Tại sao nhiều đội trục vớt như vậy mà không vớt được thuyền chìm, hóa ra là vì long hỏa dưới đáy biển, điều này lại liên quan đến Hận Thiên Cổ Quốc, Quy Khư và các từ khóa khác.

"Với bản lĩnh của các anh, muốn lấy đồ từ thuyền chìm chắc không khó khăn gì chứ?" A Ninh hỏi.

"Quả thật không khó, nhưng, thuyền chìm không phải mục tiêu của chúng ta." Phong Nguyên Thanh trả lời.

"Mục tiêu của chuyến hành động lần này của chúng ta, là Hận Thiên Cổ Quốc thất lạc dưới đáy biển!" A Ninh nghe vậy, mắt đầy kinh ngạc.

"Chẳng lẽ các anh đã nắm được cách vào Hận Thiên Cổ Quốc rồi

sao?

Không phải nó đã chìm rồi sao?" "Hận Thiên Cổ Quốc là một hòn đảo trên biển, cho dù chìm, cũng sẽ không quá sâu, chúng ta dám đến, tự nhiên là có nắm chắc cách tiến vào đó." Phong Nguyên Thanh nói.

"Đến lúc đó, các cô cứ đợi chúng tôi trở về trên biển là được." Trên đại dương, tốc độ di chuyển của thuyền không nhanh, phải mất vài ngày nữa mới đến "San Hô Loa Toàn".

Đi biển, nếu sóng yên biển lặng, thuyền chạy ổn định.

Nếu gặp sóng gió, thuyền sẽ chao đảo, trong tình huống này, mọi người đều không thể yên ổn tu luyện, nên đành phải tự giải trí trên thuyền, hoặc ngắm cảnh biển, hoặc đánh bài.

Thời gian sóng yên biển lặng rất ngắn, càng tiến gần San Hô Loa Toàn, khí hậu trên biển càng trở nên thất thường.

Vừa nãy còn sóng yên biển lặng, giây sau đã thấy một trận gió lớn ập đến, kéo theo một trận bão tố.

Khi hành trình chỉ còn lại một đoạn đường cuối cùng, phía trước xa xa nổi lên một trận sương mù lớn.

Tầm mắt nhìn thấy, toàn là một màu trắng xóa.

Di chuyển trong môi trường như vậy, cực kỳ dễ lệch hướng.

Nhưng may mắn thay, thuyền được trang bị hệ thống định vị toàn cầu GPS tiên tiến nhất của Mỹ, có thể đảm bảo mọi người sẽ không bị lạc hướng trên biển, thuyền dù chạy thế nào cũng có thể tìm đến đích.

Đương nhiên tiền đề là, không gặp phải môi trường nhiễu sóng điện từ.

Một khi thiết bị điện tử bị hỏng, GPS này cũng vô dụng.

Nhưng có Phong Nguyên Thanh ở đây, thì không cần lo lắng.

Thấy phía trước nổi sương mù lớn, mọi người đều ra boong tàu.

Lớp sương mù này rất kỳ lạ, cao khoảng mười mấy mét, khí vụ mịt mờ đè nặng trên mặt biển.

Nhưng ở phía xa, khí vụ và bầu trời lại phân chia rõ ràng.

Tuy nhiên trên phía trên khí vụ, lại có năm luồng khói đen thẳng tắp vút lên trời.

Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức đều là người tinh thông thuật phong thủy, vừa nhìn đã nhận ra, đó là dị tượng do hải khí dưới đáy biển trào lên, xuyên qua nước biển rồi thẳng tắp vọt lên trời.

Giống như một người khổng lồ từ dưới đáy biển vươn một bàn tay đen ngòm ra khỏi sương mù, năm ngón tay quái dị hướng lên trời, trông vô cùng đáng sợ.

Điều này cho thấy, dưới đáy biển phía trước, đang có một lượng lớn hải khí trào lên, sắp sửa phun trào khỏi mặt nước.

Chương 421

Đến lúc đó, sẽ là một trận bão biển khổng lồ.

Chỉ có điều, mặt biển hiện tại, lại tỏ ra yên tĩnh bất thường, không có chút dị tượng nào.

Nếu không có mấy cột khói đen vút trời kia, đây chỉ là một trận sương mù bình thường trên biển.

Nhưng, hiển nhiên tình hình thực tế không phải vậy, lớp sương mù kia cũng không phải sương mù bình thường, mà là yêu vụ!

Thế là Phong Nguyên Thanh nhắc nhở: "Phía trước có chút tình hình, lập tức chuyển bánh lái, tránh xa vùng sương mù đó một chút." A Ninh thấy Phong Nguyên Thanh nói vậy, lập tức bảo thuyền trưởng điều chỉnh hướng đi.

Nhưng vùng sương mù này lại rất lớn, bao phủ một phạm vi không nhỏ.

Hơn nữa đang tiến về phía thuyền của mọi người.

Phong Nguyên Thanh bảo thuyền chuyển hướng, chỉ là muốn mọi người tránh xa khu vực biển sắp bùng phát hải khí kia một chút, chứ không phải nhắm vào lớp sương mù này.

Tốc độ di chuyển của thuyền không quá nhanh, sau khi chuyển hướng chín mươi độ, liền đi về phía khác.

Lúc này khí vụ đã lan tỏa đến với tốc độ cực nhanh.

Khí vụ trắng bệch, rất nhanh đã bao trùm toàn bộ con thuyền.

Trời dần tối, toàn bộ khu vực biển từ từ chìm vào một màn đêm đen tối.

Đèn trong cabin sáng lên, trên cột buồm cũng treo một ngọn đèn buồm.

Ánh sáng đèn buồm có sức xuyên thấu rất mạnh, ngay cả trong sương mù, cũng có thể xuyên qua một khoảng cách rất xa.

Mọi người sau khi được Phong Nguyên Thanh nhắc nhở, đều cảnh giác chú ý tình hình xung quanh.

Trong lớp sương mù này, rất có thể có thứ gì đó tồn tại, không chừng sẽ tấn công thuyền của họ.

Đột nhiên, Bàn Tử hét về phía mạn thuyền: "Phong gia, Lão Hồ, mau nhìn kìa, trong sương mù thật sự có thứ gì đó!" Mọi người nghe thấy tiếng Bàn Tử hét, liền quay đầu nhìn về phía Bàn Tử chỉ.

Chỉ thấy sâu trong màn sương đêm mờ mịt, một ngọn đèn buồm màu vàng cam cô độc treo lơ lửng, phát ra ánh sáng trong sâu thẳm sương mù.

Trông có vẻ là một con thuyền biển, lúc này đã đến rất gần.

Toàn bộ thân thuyền màu trắng, ngoài ngọn đèn buồm sáng choang, không còn ánh sáng nào khác, hơn nữa mũi thuyền không thấy bóng người, trong thuyền cũng không có động tĩnh gì, cửa sổ đóng chặt.

Lặng lẽ xuất hiện trước mắt mọi người.

Con thuyền này vừa nhìn đã biết không phải thuyền biển bình thường, trên đó không có một ai.

"Chà, cái quái gì thế này, chẳng lẽ đây là thuyền ma sao?

Gan cũng không nhỏ nhỉ!

Dám tìm đến tận chúng ta, đúng là động thổ trên đầu Thái Tuế, tìm chết à!

Hôm nay dù có là ma thật, cũng phải cho nó hồn phi phách tán!" Bàn Tử cười lạnh nói.

"Bàn Tử nói có lý, con thuyền ma này, quả thật không biết điều, đụng phải tay chúng ta, coi như đá phải tấm sắt!" Hồ Bát Ức cũng nói.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người đã tiến vào Trúc Cơ kỳ, đã có thể ngự kiếm bay (dù họ không dùng kiếm).

Thấy con thuyền trắng càng lúc càng gần, hai người đồng loạt ra tay, những con dao trong tay "xoẹt" một tiếng xé gió, bay về phía thuyền trắng.

Phi đao trong nháy mắt đã đến trên thuyền trắng.

"Xoẹt" một tiếng, đâm thủng thuyền trắng.

Hóa ra trên khoang thuyền này, lại chỉ là một lớp giấy.

Hai người điều khiển phi đao, qua lại xuyên qua, chỉ trong vài nhát, đã chém nát toàn bộ con thuyền.

Trong khoang thuyền, một con thuyền đầy máu đen văng tung tóe, cả một vùng biển rộng lớn xung quanh con thuyền trắng đều nhuộm đỏ.

Một con hải thú khổng lồ, từ dưới đáy thuyền hiện hình.

Con hải thú này có hình thể khổng lồ, là một loại sinh vật đặc hữu gần vùng biển Nam Dương.

Tựa cá mập mà không phải cá mập, có đàn mà không có chân, có đầu mà không có đuôi, lưng màu xanh đen, bụng có vằn trắng lớn, bình thường thường sống ở vùng biển nông, vùi mình trong cát, thường ngấm ngầm gây sóng gió, đánh chìm thuyền cá qua lại.

Ngư dân thường gọi là "Đại Dũng Sa".

Thường bị ngư dân bắt được, sau đó xả máu đổ vào những thuyền

cổ bị hỏng, thả xuống biển sâu, cúng tế long vương biển.

Con này trước mắt, hiển nhiên không bình thường.

Trên thân nó tỏa ra một luồng yêu khí, lại đầy vết thương.

Với tình trạng như vậy của nó, không biết vì sao lại bị ngư dân bắt được, còn bị xả máu, đưa đến vùng biển sâu này.

Nhưng hiện tại mà xem, nó dường như đã khôi phục lại toàn thân yêu khí.

Lớp sương mù này cũng do nó tạo ra.

Phi đao của hai người xuyên qua chém tới, nhưng gây ra thương tổn rất nhỏ cho nó.

Nó cũng càng trở nên hung bạo hơn, lao về phía thuyền của mọi người.

Trên boong tàu, những thành viên đội ngũ của A Ninh lập tức hoảng loạn.

Phong Nguyên Thanh thấy trạng. phóng ra pháp kiếm mới nâng cấp, kiếm quang lóe lên, hải thú lập tức bị chém đôi từ đầu đến đuôi.

Lượng lớn máu đen, nhuộm đỏ cả một vùng biển.

Dưới mặt biển, rất nhiều cá mập khát máu, ngửi mùi máu mà kéo đến.

Thỉnh thoảng có cá mập vây lộ ra mặt biển.

Nước biển sôi sùng sục, đó là rất nhiều cá mập đang tranh nhau xé xác con hải thú.

Những người dưới trướng A Ninh thấy thủ đoạn thần kỳ của Phong Nguyên Thanh và nhóm bạn, hận không thể quỳ xuống bái sư ngay tại chỗ.

A Ninh trấn an một lúc, rồi mới tiếp tục điều khiển thuyền rời xa nơi này.

Sau khi quái thú chết, trên mặt biển nổi lên một trận gió lớn, làm sương mù dần tan.

Và một trận bão tố, sau một thời gian ủ dột, đã bắt đầu hoành hành trên mặt biển.

Phong Nguyên Thanh nhìn về phía xa bên mạn trái, chỉ thấy trên mặt biển đột nhiên nhô lên một khối khổng lồ.

Một lượng lớn nước biển bị khí biển va đập, như một ngọn đồi nhỏ nhô lên trên mặt biển phẳng lặng.

Rất nhanh, khí biển vô tận đã phá vỡ áp lực của nước biển, xông thẳng lên trời, cuốn theo vô số nước biển, cùng các loại cá lớn nhỏ trong đó, và cả những khung xương thuyền chìm dưới đáy biển.

Trên trời đổ mưa lất phất.

Mọi người đứng trên boong tàu đều ngẩng đầu nhìn lên trời.

Vô số cá nhỏ từ trên trời rơi xuống, có con nhảy nhót trên boong, không ít con rơi trúng người mọi người.

“Tình huống gì thế này?

Sao cá lại rơi từ trên trời xuống?

Cảnh tượng kỳ lạ này, Bàn Tử tôi thật sự lần đầu thấy đó!” Bàn Tử tò mò hỏi.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước bên trái, chỉ thấy một bức tường nước khổng lồ xuất hiện trên mặt biển.

Chương 422

Nước biển cuồn cuộn, tản ra bốn phương tám hướng, như thủy triều, dồn về phía mọi người.

Bầu trời vốn đã tan sương, sáng sủa, lại bị con sóng khổng lồ này đè xuống, che lấp ánh sao, lập tức trở nên tối sầm.

May mà thuyền vẫn đang di chuyển với tốc độ cao, không đối mặt trực tiếp với con sóng dữ dội này.

"Đây là… sóng thần sao?" Hồ Bát Ức kinh ngạc hỏi.

"Không phải sóng thần, mà là Long Hấp Thủy, hay còn gọi là vòi rồng nước!

Khí biển tích tụ dưới đáy biển xông phá mặt biển, cuốn lên gió lốc, đợi khi khí biển phun hết ra thì sẽ qua đi." Phong Nguyên Thanh giải thích.

Lúc này, trong phòng điều khiển, sắc mặt của các thuyền viên tái nhợt, đã tăng tối đa công suất thuyền.

Phía sau bức tường nước ở đằng xa, nơi vốn có năm cột đen thông thiên, giờ có những lỗ hổng khổng lồ, thông thẳng đến khe nứt lớn dưới đáy biển.

Một lượng lớn khí biển từ dưới trào ra, xông thẳng lên không trung.

Thiên tượng cũng vì thế mà thay đổi, khí biển đậm đặc, âm u tích tụ trên bầu trời, hình thành những đám mây đen lớn, che kín trời đất, bao trùm cả thương khung.

Khí thanh và khí trọc đối chọi, tạo ra những luồng sấm sét lớn, nhấp nháy trong mây đen, thỉnh thoảng vang lên tiếng sấm ầm ầm.

Khí biển hùng vĩ bàng bạc xông thẳng lên trời, đẩy nước biển dạt ra xung quanh.

Làn khí biển đầu tiên, đẩy lên những con sóng khổng lồ, dồn về bốn phía.

Khí biển phun trào, cuốn theo luồng không khí trên mặt biển, hình thành một áp lực gió cực lớn, hút từ bốn phía mặt biển về phía trung tâm nhỏ.

Thuyền đã cách rất xa nơi khí biển phun trào, gió và sóng tuy lớn nhưng sẽ không hút thuyền đi.

Những cột khí đen thông thiên ban đầu, giờ đã biến thành năm cột nước thông thiên.

Vòi rồng cuốn nước biển, cuốn cả nước và cá lên trời, rồi lại từ đỉnh đổ xuống không trung gần đó, tạo thành trận mưa lớn, trong nước lẫn cá, tôm, bùn, cỏ biển và các loại tạp vật khác.

Thuyền tuy đã chạy hết tốc độ, nhưng vẫn không thoát khỏi con sóng khổng lồ ấy.

Những thuyền viên dưới trướng A Ninh lúc này đều gần như tuyệt vọng.

Thấy bức tường nước đang đến gần.

Phong Nguyên Thanh phun ra pháp lực, kiếm pháp trong tay chém xuống, một đạo kiếm quang hùng vĩ xé toạc mặt biển, bổ đôi bức tường sóng khổng lồ.

Nơi bị chém ra tạo thành một khe núi lớn.

Con thuyền mà mọi người đang ở đã an toàn đi qua khe núi này.

Con sóng khổng lồ vượt qua thuyền nhỏ, tiếp tục cuốn về phía xa.

Mọi người đã thành công thoát khỏi một kiếp nạn.

Mặc dù trên mặt biển vẫn còn sóng gió cuồn cuộn, nhưng đối với kích thước con thuyền của mọi người thì sẽ không gây ảnh hưởng gì, nhiều nhất chỉ là hơi chao đảo một chút.

Sau vài giờ giải phóng, luồng khí biển hùng vĩ cuối cùng cũng cạn kiệt, vòi rồng nước cũng dần dừng lại.

Thế là mọi người điều chỉnh mũi thuyền, định lại tuyến đường, tiếp tục tiến về phía Vòng Xoáy San Hô.

Vài giờ sau, mây đen trên trời dần tan đi.

Một đêm cứ thế trôi qua.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây, chiếu xuống mặt biển, trải thành từng vạt vảy vàng.

Mọi người trên thuyền, bao gồm cả các thuyền viên, đều thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh tượng hung hiểm như vậy, họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trước đây đi biển, dù có gió to sóng lớn cũng chưa bao giờ nguy hiểm như vậy, suýt chút nữa con sóng như sóng thần kia đã đập nát thuyền.

Sau trận này, toàn bộ vùng nước biển đều biến thành màu đen.

Trước đó đại dương vốn xanh biếc một màu, như ngọc lam.

Làn nước đen lớn này bao phủ một vùng biển rộng lớn xung quanh.

Thuyền viên trên thuyền không phải chưa từng thấy biển đen, Biển Đen ở châu Âu chính là màu đen.

Nhưng tình huống này lại không giống với trước mắt.

Tình huống này, thực ra là do vòi rồng nước đã cuốn bùn, khí

dầu... dưới đáy biển lên, khiến nước biển trở nên đục ngầu, biến thành một màu đen kịt.

Trên mặt biển, ngoài số lượng lớn cá chết nổi ngửa, còn có rất nhiều bùn cát.

Nhưng trong đại dương, dòng hải lưu rất nhiều, không cần bao lâu, những dòng nước đen đục này sẽ lại biến thành màu xanh biếc.

Trên boong tàu, mọi người đều nhìn ra mặt biển đen kịt.

Đặc biệt là Bàn Tử, nhìn khắp nơi, muốn xem có bảo bối nào bị khí biển cuốn từ đáy biển lên không.

"Ê, ĐM, các cậu nhìn kìa, không phải cá chết, hình như là một cái quan tài, còn là màu trắng nữa chứ!" Bàn Tử la lớn.

Hồ Bát Ức và A Ninh cùng những người khác lập tức nhìn về phía Bàn Tử chỉ.

Chỉ thấy phía trước không xa, quả thật có một vật thể màu trắng đang trôi nổi trên mặt biển.

A Ninh lập tức chỉ huy thuyền viên đổi hướng, tiến lại gần vật thể màu trắng kia.

Thuyền càng lúc càng gần vật thể màu trắng, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ thứ đó, quả nhiên là một chiếc quách đá màu trắng, đang trôi nổi trên biển theo dòng hải lưu.

Chiếc quách này tuy có vẻ ngoài hơi đặc biệt, nhưng Phong Nguyên Thanh và những người khác đã đổ đấu nhiều lần, thấy qua vô số quan tài, tự nhiên có thể nhận ra ngay đây là một cỗ thạch quan.

Khi thuyền đến gần hơn, mọi người nhìn càng rõ.

Chiếc quách hình chữ nhật đó vuông vắn, có góc cạnh, thể tích rất lớn, khác hẳn với thạch quan thông thường.

Bên trong chứa hai ba tống tử cũng không thành vấn đề.

Trên thân quách, còn có vài sợi xích đồng to thô, trói chặt chiếc quách, khít khao không để lại một khe hở nào.

Trên thân quách còn khắc vài hoa văn, bên trên có một lớp san hô hóa thạch màu xám trắng loang lổ.

Dưới đáy quách, còn buộc một vật thể màu đen, thông qua xích sắt cố định chặt hai thứ lại với nhau.

A Ninh hô hoán thuyền viên, vớt chiếc thạch quan này lên, đặt trên boong tàu.

Chỉ thấy vật thể màu đen kia, hóa ra lại là một mai rùa khổng lồ.

Xem ra chiếc quách này đã được người xưa dùng xích sắt cố định lên lưng một con rùa biển khổng lồ, để nó cõng chiếc quách lang thang trên biển.

Mãi đến khi con rùa biển này chết đi, chiếc quách mới chìm xuống đáy biển.

Giờ đây, nó lại được một trận Long Hấp Thủy cuốn lên, nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.

Tuy kỳ lạ, nhưng điểm mọi người chú ý lại không phải ở đây.

Sau khi lấy kìm thủy lực cắt đứt xích sắt.

A Ninh lại chỉ huy thuyền viên, dùng vòi nước xịt sạch tất cả các vật bám trên bề mặt quách.

Khi các vật bám trên bề mặt quách được làm sạch, chiếc thạch quan này cũng lộ ra diện mạo ban đầu của nó.

Bề mặt thạch quan, hoa văn phức tạp, ngoài những hình khắc chạm trổ, còn có những đường vân hình thành do sự xâm thực tự nhiên, lẫn lộn vào nhau.

Chương 423

Dương Tuyết Lỵ nhìn các hoa văn trên thạch quan, như có suy tư.

“Cái này hình như là đồ án quái tượng trong Dịch Kinh.

Nguyên Thanh, Lão Hồ, hai anh đều hiểu về quái tượng, mau xem xem, cái này có ý nghĩa gì.” Dương Tuyết Lỵ nói với hai người bên cạnh.

Trên bề mặt thạch quách, khắc rất nhiều đồ án Bát Quái, nhưng phần lớn đều đã bị mờ và hư hại do nước biển xâm thực.

Tuy nhiên, vì bề mặt quách đã khắc nhiều quái tượng như vậy, thì bên trong hẳn cũng phải có.

Thế là Phong Nguyên Thanh chỉ thị Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử mở quách ra xem.

Hai người cầm búa sắt, cạy nắp quách.

Mặc dù trên nắp quách có trát một lớp keo dính, gắn chặt nắp quách với thân quách, nhưng cũng không cản được thủ pháp mở quách thành thạo của Lão Hồ và Bàn Tử.

Mở nắp quan tài ra xem, bên trong còn có một lớp quách nữa.

Các hình khắc bên trong nắp thạch quách vẫn được bảo tồn khá tốt, tuy bị ẩm ướt và dính nhiều bùn đất, nhưng không bị xâm thực đến các hình khắc.

Dùng nước rửa sạch mặt trong nắp quách, trên vách trong hiện lên những hình lồi lõm, đó là một quái tượng trong Dịch Kinh.

Người xưa cho rằng vạn sự vạn vật đều sẽ thể hiện ra “tượng”.

“Tượng” là hình ảnh bao la vạn tượng, đây chính là cái gọi là “vật

sinh hữu tượng, tượng sinh hữu số".

Quái tượng cổ trên nắp quách rất phức tạp và sâu sắc.

Quái tượng Dịch Kinh qua mấy ngàn năm truyền lại, đã có rất nhiều tinh hoa bị thất lạc trong quá trình truyền thừa.

Ngày nay, nhiều quái tượng đã không còn phức tạp và uyên thâm như thời cổ đại.

Tuy nhiên, quái tượng trên quan quách, về cơ bản là nhất trí với quái tượng hiện hành ngày nay, chỉ là ở các chi tiết được suy diễn uyên bác hơn.

Bên trong thạch quách, dùng các phù hiệu cổ xưa tương tự chữ côn trùng và cá, khắc đồ án quẻ "Chấn".

Lại dùng các ký hiệu xương cá dài ngắn khác nhau để biểu thị các hào của quẻ Chấn.

Phong Nguyên Thanh tỉ mỉ xem xét nắp quách một lượt, chiết xuất quái tượng bên trong, và so sánh với quái tượng Dịch Kinh mà anh đã học.

Dịch Kinh nói: "Hanh, Chấn lai khích khích, tiếu ngôn ách ách, chấn kinh bách lý, bất tang chủy sưởng".

Rất nhanh, anh đã phán đoán được, đây là một quẻ "Chấn".

"Chấn trên Chấn dưới, Chấn kinh bách lý.

Đây là một quẻ 'Chấn'." Phong Nguyên Thanh nói.

"Phía dưới còn có một số suy diễn và phán đoán các hào của quẻ Chấn, nhưng lại khác biệt rất lớn so với Hậu Thiên Bát Quái đang lưu truyền hiện nay.

Có lẽ liên quan đến Văn Vương Tiên Thiên Thập Lục Quái.

Chỉ là đã thất truyền từ lâu, nếu dùng Hậu Thiên Bát Quái để giải mã thì e rằng sẽ có rất nhiều sai sót!" Hồ Bát Ức cũng tỉ mỉ xem xét quái tượng trên thạch quách, quả nhiên giống hệt như Phong Nguyên Thanh đã nói.

"Phong gia nói không sai, chiếc thạch quách này dù sao cũng đã có niên đại lâu đời, hẳn là của người cổ đại từ mấy ngàn năm trước.

Khi đó, truyền thừa Tiên Thiên Bát Quái còn nguyên vẹn, việc dùng Văn Vương Tiên Thiên Thập Lục Quái để suy đoán và dự đoán cũng không có gì là lạ, chỉ là cho đến ngày nay, truyền thừa đã đứt đoạn, không giải mã được cũng là điều bình thường." Hồ Bát Ức nói.

"Vậy quẻ Chấn này, có thuyết pháp gì không?" Bàn Tử hỏi.

"Quẻ này chủ yếu nói về tâm thái, tâm cảnh, trong Bát Quái có ý nghĩa thuận lợi thông đạt và tĩnh tâm tu thân, khó nói là hung hay cát." Phong Nguyên Thanh giải thích quái tượng của quẻ Chấn cho mọi người một lượt.

"Chấn là Lôi, Chấn trên Chấn dưới, có ý nghĩa tiếng sấm trùng điệp không ngừng.

Nghĩa đen là, sấm sét chấn động trời đất, khiến mọi người toàn thân run rẩy, qua một lát lại nói cười tự nhiên, sấm sét ầm ầm, trong phạm vi trăm dặm tuy bị chấn động, nhưng các hoạt động tế tự quan trọng vẫn phải tiến hành như thường.

Sự xuất hiện của sấm sét không biết là phúc hay họa, con người vừa cảm thấy sợ hãi, lại còn phải cẩn thận đề phòng, tránh tai họa xảy ra.

Chấn đến, e rằng sẽ mang phúc lành.

Tuy bị chấn động sợ hãi, nhưng chỉ cần cẩn thận đề phòng, sẽ có hậu phúc!" "Vậy mà nói thế thì chẳng phải trùng hợp sao, chúng ta

vừa mới trải qua Long Hấp Thủy, bão lớn, trên trời sấm chớp liên hồi, đây chẳng phải ứng với 'Chấn kinh bách lý' sao?" Bàn Tử vỗ hai tay nói.

"Hơn nữa, cái trải nghiệm vừa rồi, chẳng phải là một trận đại khủng bố sao?

Chữ 'khủng' của chúng ta đã qua rồi, tiếp theo có phải sẽ đến 'phúc' không?" Tiếp đó Bàn Tử lại hỏi.

"Ừm, Bàn Tử cậu nói như vậy cũng rất có lý đó chứ." Hồ Bát Ức xoa cằm nói.

"Nhưng e rằng còn hơn thế nữa!" Hồ Bát Ức tiếp tục nói: "Việc giải mã vừa rồi, dù sao cũng là dùng Hậu Thiên Lục Thập Tứ Quái để giải mã, mà trên thạch quách hẳn là Tiên Thiên Thập Lục Quái, trong đó còn thiếu sót rất nhiều, giải mã như vậy, khó mà thấu hiểu được ý nghĩa sâu xa bên trong.

Tuyết Lỵ, em hãy chụp ảnh quái tượng này lại, sau khi về, có thể mời Trần lão gia tử đến xem." Phong Nguyên Thanh nói.

"Vâng, được ạ." Dương Tuyết Lỵ lập tức lấy máy ảnh ra, chụp "cạch cạch cạch" vào các hình khắc trên thạch quách, từ nhiều góc độ khác nhau, chụp được bảy tám tấm ảnh.

"Quẻ Chấn này, tuy họa phúc khó lường, nhưng chúng ta đều không phải người bình thường, nguy hiểm thông thường, đối với chúng ta mà nói, đã không còn là mối đe dọa nữa!

Vì vậy, không cần quá bận tâm!" Phong Nguyên Thanh nói.

"Ừm, Phong Nguyên Thanh nói không sai, chúng ta đâu phải người bình thường, tuy chưa lên trời được, nhưng xuống đất thì chúng ta đều có một tay đó!" Bàn Tử đồng tình nói.

Đặt nắp quách sang một bên trên boong tàu, mọi người đều nhìn

vào chiếc quan tài bên trong thạch quách.

Chiếc nội quan này cũng bằng đá, không giống quan tài gỗ dùng trong chôn cất đất liền.

Chất đá này toàn thân đen kịt, trong suốt bán phần, là một loại hóa thạch tùng cổ sinh trưởng dưới đáy biển, tên là "Địa Kính", màu đen và bóng, vân như sóng biển, vân này do nước biển kích thích ngàn năm mà sinh ra, vân càng nhiều thì niên đại càng lâu, giá trị càng cao.

Trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" mà Hồ Bát Ức đã học có giới thiệu chi tiết, nhờ đó anh nhanh chóng nhận ra.

Còn trên chiếc thạch quan trước mắt này, các đường vân nước dày đặc từng lớp, vừa nhìn đã thấy giá trị không nhỏ.

Xung quanh thân quan tài được phong kín cực kỳ chặt chẽ, Hồ Bát Ức và Bàn Tử đều cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ làm hỏng chiếc thạch quan.

Cạy lớp bùn phong, tháo bỏ chốt định nắp quan tài, hai người nín thở, mở nắp quan tài ra.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài được mở ra, một luồng khí trắng từ trong quan tài xông ra, đồng thời mang theo một mùi hôi thối nồng nặc.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, vung tay thổi ra một trận gió lớn, xua tan thi khí và mùi hôi thối.

Nắp quan tài mở ra, "Bành" một tiếng, thi thể bên trong quan tài đột nhiên ngồi dậy, giống hệt như trá thi.

Nếu là đạo mộ tặc thông thường, nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ sợ vỡ mật, tè ra quần.

Nhưng Phong Nguyên Thanh và những người khác đều không phải

người bình thường.

Ngược lại, A Ninh bên cạnh, cùng vài người thuộc hạ đang vây xem bị cảnh tượng này dọa cho giật mình, lập tức lùi lại, phát ra một tràng tiếng kêu kinh hãi.

Đó là một cỗ nữ thi, tóc rất dài, bị gió biển thổi bay tán loạn, bay lượn theo gió, trông như người sống.

Trong quan quách thi khí đầy tràn, khiến nữ thi duy trì được hình dáng sau khi chết, hệt như lúc còn sống.

Có lẽ là kỹ thuật bảo quản thi thể đặc biệt của thời kỳ đó.

Chỉ là sau khi quan quách được mở ra, thi khí tiêu tán, không còn duy trì được hình dáng hoàn hảo đó nữa.

Thi thể tiếp xúc với không khí, lập tức gân cốt co rút, hình dáng thay đổi lớn.

Nữ thi này sau khi tiếp xúc với không khí, lập tức xảy ra biến đổi lớn.

Toàn thân da thịt tái xanh, trên người và mặt đều mọc vảy thịt, mặt xanh răng nanh, hình dạng như ác quỷ.

Cứ như thể thực sự là thi biến vậy.

"Đệt mợ, cái này mẹ nó thật sự là người sao?

Chương 424

Sao lại biến thành cái dạng chim chóc này?" Bàn Tử nhìn nữ thi la lên.

Chỉ là chưa kịp để mọi người xem xét kỹ, một trận gió biển thổi qua, da thịt thi thể nhanh chóng sụp đổ co rút, màu sắc cũng từ xanh chuyển sang đen.

Trong chớp mắt, từ ngoài vào trong, từng lớp từng lớp vụn nát thành tro đen.

Gió biển thổi qua, nó liền hóa thành một đám tro bụi, rơi xuống biển.

Một số tàn tích nhỏ còn lại, nằm rải rác trong quan tài.

Bên trong chiếc thạch quan này không có quá nhiều đồ vật, dưới đáy quan tài chỉ có một vũng nước trong.

Bên trong thế mà vẫn còn mấy con tôm nhỏ trong suốt đang quẫy đạp.

"Ơ, chiếc thạch quan này kín mít không thấm nước, ở dưới biển e rằng cũng đã mấy ngàn năm rồi, thế mà bên trong vẫn còn tôm nhỏ sống sao?

Chúng chui vào bằng cách nào?" Dương Tuyết Lỵ nghi hoặc nói.

Đây là hiện tượng khoa học không thể giải thích được.

Tuy nhiên trong Thanh Ô Phong Thủy có ghi chép rằng, sinh khí trong quan tài quá thịnh, tinh khí ngưng kết, trong dịch thi có thể sản sinh ra các vật dị hóa.

Tức là, một số tổ chức trên thi thể đã biến thành tôm nhỏ, cá nhỏ...

rất có khả năng là tự sinh ra bên trong chiếc Địa Kính thạch quan hiếm có này.

Chiếc thạch quan này, bên trong không có tùy táng phẩm gì, nhưng chỉ riêng chiếc quan tài này thôi đã có giá trị không nhỏ.

Thế là mọi người đậy nắp quan tài lại cẩn thận, mang vào khoang thuyền, cố định trong buồng chứa.

Sau đó, A Ninh chỉ huy thuyền viên, kiểm tra thiết bị, định lại hướng đi, một lần nữa tiến về phía Vòng Xoáy San Hô.

Chỉ còn lại đoạn hải trình cuối cùng để đến Vòng Xoáy San Hô.

Gần Vòng Xoáy San Hô, có một rãnh biển sâu không thấy đáy, qua rãnh biển, địa thế dưới đáy biển sẽ đột nhiên nhô cao.

Lấy đường sống của dãy núi ngầm đó làm ranh giới, vùng biển phía đông hoàn toàn thuộc về Vòng Xoáy San Hô, nơi đó giống như một quần đảo chìm, dưới sự bao vây của biển sâu xung quanh, đáy biển hiện ra sự chênh lệch lớn về độ sâu, bên trong vòng xoáy thì rất gần mặt biển.

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức ra, dò xét Vòng Xoáy San Hô cách đó trăm dặm.

Giờ đây, thần thức của anh có thể dễ dàng bao phủ phạm vi ngàn dặm.

Nếu thu lại thành một đường thẳng, còn có thể dò xét xa hơn nữa.

Chỉ cần quét qua một chút, toàn bộ bố cục của Vòng Xoáy San Hô đã thu hết vào mắt anh.

Vòng Xoáy San Hô chia thành hai tầng rạn san hô lớn bên trong và bên ngoài, phạm vi rất rộng, đường kính khoảng một trăm hải lý.

Hình dạng cụ thể của nó là một vòng tròn hình bầu dục đôi không

mấy đều đặn, dài theo hướng đông tây, hẹp theo hướng nam bắc.

Khu vực giữa hai tầng vòng xoáy bị trũng xuống, toàn là rừng san hô dày đặc và rãnh biển.

Địa hình đáy biển là thế hai núi ôm vòng, nằm ở cuối Long mạch phương Nam.

Vòng ngoài cùng toàn là ám tiêu, tức là cái gọi là vòng xoáy bên ngoài, địa hình bên trong vòng xoáy bên ngoài phức tạp, càng vào giữa địa thế càng cao dần.

Ở trung tâm Vòng Xoáy San Hô, nơi địa thế cao nhất, là một "Đảo U Linh" lớn, khi thủy triều lên thì chìm dưới nước, khi thủy triều rút thì lại lộ ra mặt nước.

Trung tâm Đảo U Linh, lại là một cái động biển sâu thẳm, thông thẳng xuống một không gian rộng lớn dưới lòng đất.

Giữa vòng xoáy bên ngoài và Đảo U Linh, là một rãnh biển hình vòng, địa thế trũng thấp, hình dạng như một lòng chảo, sâu khoảng bảy tám mươi mét.

Trong đó mọc đầy cây san hô, tạo thành một khu rừng dưới đáy biển trập trùng liên miên.

Trong rãnh biển, còn có nhiều đoạn tường đổ nát của kiến trúc cổ đại, hẳn đều là kiến trúc từ thời Hận Thiên Cổ Quốc.

Chỉ là cùng với tai nạn mà chìm xuống đáy biển, giờ đây trở thành nơi ươm mầm sinh trưởng của các sinh vật biển.

Phong Nguyên Thanh dựa vào kết quả dò xét, vẽ đơn giản địa hình vùng biển gần Vòng Xoáy San Hô lên giấy, tạo thành một bản đồ.

Và sau lần dò xét này, anh thực sự không phát hiện ra chiếc thuyền "Mary Celeste" ở khu vực ám tiêu bên ngoài Vòng Xoáy San Hô.

Xem ra, chiếc thuyền này giống như trong cốt truyện gốc, đã rơi vào "Quy Khư Hải Nhãn" kia rồi.

Vài giờ sau, mọi người ngồi thuyền, cuối cùng cũng đến khu vực bên ngoài Vòng Xoáy San Hô, không đi vào phạm vi ám tiêu.

Dừng lại ở vùng biển bên ngoài.

"Phong tiên sinh, không tiếp tục đi về phía trước nữa sao?" Trên boong tàu, A Ninh hỏi Phong Nguyên Thanh.

"Cứ dừng ở đây đi, không cần lái thuyền tiến xa hơn nữa." Phong Nguyên Thanh nói.

"Chẳng lẽ chiếc thuyền chìm đó, lại chìm ở vị trí này sao?

Nếu là như vậy, thì đội trục vớt trước đó không lý nào lại không tìm thấy thuyền chìm chứ!" A Ninh có chút nghi hoặc.

"Chiếc thuyền chìm đó không ở đây, nó đã bị cuốn vào 'Quy Khư Hải Nhãn' trong Vòng Xoáy San Hô rồi!" Phong Nguyên Thanh trả lời.

"A?

Phong gia, chiếc thuyền đó chìm vào Quy Khư Hải Nhãn rồi ư?

Vậy thì, chẳng phải chúng ta phải đi sâu vào trong đó sao?" Hồ Bát Ức kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, Nguyên Thanh, vì anh đã xác nhận chiếc Mary Celeste rơi xuống hải nhãn rồi, vậy chúng ta còn phải đi vào đó sao?" Dương Tuyết Lỵ có chút lo lắng nói.

Dù sao đó cũng là Quy Khư Hải Nhãn, ai biết bên trong là tình huống gì, vạn nhất đó là hải nhãn thật, thì cho dù họ có tu vi trong người, cũng rất khó mà an toàn xuống đó được.

Phong Nguyên Thanh thấy mọi người đều rất lo lắng, liền nói: "Cái Quy Khư Hải Nhãn này, không phải là Quy Khư Hải Nhãn thật

sự, tôi đã dùng thần thức dò xét qua, nó chỉ là di tích của Hận Thiên Cổ Quốc mà thôi, cái gọi là Quy Khư đó, hẳn là những mỏ khoáng mà Hận Thiên Cổ Quốc đã khai quật.

Cũng chính vì khai thác khoáng thạch quá độ, dẫn đến địa hình sụt lún, toàn bộ Hận Thiên Cổ Quốc, vì thế mà chìm xuống đáy biển!" Nghe Phong Nguyên Thanh kể xong, mọi người mới chợt hiểu ra.

Hóa ra chân tướng của Quy Khư Hận Thiên Cổ Quốc lại là như vậy.

Vì không phải là Quy Khư Hải Nhãn thật sự trong truyền thuyết, vậy thì hẳn sẽ không có vấn đề lớn gì.

"Tuy tình huống là như vậy, nhưng thuyền vẫn không nên đến gần.

Cái Quy Khư đó, khi thủy triều rút sẽ nuốt một lượng lớn nước biển, nếu thuyền đến gần, rất dễ bị cuốn vào trong!

Khi đó, chiếc Mary Celeste đó, e rằng chính là không may mắn, khi di chuyển đến vùng biển Vòng Xoáy San Hô này, gặp phải thủy triều rút, kết quả bị cuốn xuống." "Vâng, được ạ, chúng ta cứ dừng ở đây, không đến gần." A Ninh gật đầu nói.

Vì Phong Nguyên Thanh tự tin vào thực lực của mình, nên không giống như trong cốt truyện gốc, không chọn thời điểm trước rằm tháng Âm lịch hoặc sau trăng tròn.

Phong Nguyên Thanh không cần lợi dụng thời điểm thủy triều rút để tiến vào Quy Khư Hải Nhãn.

Lúc này, trời đã dần tối, Phong Nguyên Thanh liền không vội xuống biển, mà nghỉ ngơi trên thuyền một đêm.

Lúc này, vừa trải qua một trận cuồng phong bão táp, thời tiết trên biển tạm thời duy trì trạng thái quang đãng.

Nước biển yên tĩnh, không có gió to sóng lớn.

Ngày hôm sau, sau khi trời sáng, Phong Nguyên Thanh và những người khác đã chuẩn bị xong.

Trước khi xuống biển, Phong Nguyên Thanh nói với A Ninh: "A Ninh, Quy Khư Hận Thiên Cổ Quốc là một di tích văn minh cổ đại mà sử liệu ghi chép rất ít, là một cảnh đẹp hiếm thấy, thế nào, em có muốn cùng chúng tôi xuống đó để chiêm ngưỡng một chút không?" "A?

Cái này…" A Ninh nhất thời có chút bối rối.

"Nhưng mà, tình hình dưới nước phức tạp, em đi theo mọi người có làm vướng chân mọi người quá không, tuy trước đây ở Tây Sa em cũng từng xuống mộ dưới đáy biển rồi, nhưng nơi đó dù sao cũng không nguy hiểm như lần này." A Ninh không tự tin lắm vào khả năng lặn dưới nước của mình.

Hơn nữa, tuy đây không phải là Quy Khư Hải Nhãn thật sự, nhưng dù sao cũng ở nơi rất sâu dưới nước.

Đó đã là độ sâu mà người bình thường không thể lặn xuống, áp lực nước khổng lồ có thể làm vỡ mạch máu của con người.

Chương 425

Mộ dưới biển khi đó, cũng chỉ sâu hai ba mươi mét dưới nước, so với nơi này thì đơn giản là không thể sánh bằng.

“Yên tâm đi, có anh ở đây, vấn đề an toàn không cần lo lắng.” Phong Nguyên Thanh nói.

A Ninh nhớ lại hồi ở Tây Sa, mấy lần mình gặp nguy hiểm đều được Phong Nguyên Thanh cứu, hơn nữa, anh còn có bản lĩnh huyền ảo khó lường, như thần tiên tại thế.

Điều này khiến A Ninh động lòng, cô đối với Quy Khư Hận Thiên Cổ Quốc trong truyền thuyết nảy sinh khát vọng mạnh mẽ, muốn tự mình đi chiêm ngưỡng một lần.

“Được, vậy thì nhờ anh vậy.” A Ninh suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn đồng ý.

Mấy người đều thay đồ lặn, mang theo vài bình dưỡng khí.

Sau đó, hạ một chiếc thuyền nhỏ xuống, mấy người liền lái thuyền nhỏ, tiến đến vùng biển Vòng Xoáy San Hô.

Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người trực tiếp đến vị trí phía trên cái gọi là Quy Khư Hải Nhãn.

Do không phải là đêm trăng tròn ngày rằm tháng Âm lịch, nên mấy ngày này hẳn sẽ không hình thành xoáy nước hải nhãn, nuốt chửng nước biển.

Nhưng không có gì là tuyệt đối, có lẽ cũng không may mắn xảy ra cũng không chừng, thế nên không lái thuyền lớn đến.

Toàn bộ hải nhãn, cùng với mỏ khoáng Quy Khư phía dưới, đều ngâm mình trong nước biển.

“Đến rồi, mọi người chuẩn bị xong, chuẩn bị xuống biển thôi.” Phong Nguyên Thanh dừng thuyền nói.

Mọi người đều mặc đồ lặn, đeo kính lặn, bình dưỡng khí, chân vịt và các thiết bị khác.

Sau đó, liền ngửa người nhảy xuống biển.

Vùng nước nơi Quy Khư Hải Nhãn này tọa lạc không quá sâu, chỉ khoảng năm sáu mươi mét, còn chưa sâu bằng rãnh biển bên cạnh.

Nhưng sau khi tiến vào Quy Khư Hải Nhãn, các mỏ khoáng Quy Khư phía dưới vẫn còn rất sâu.

Đáy biển càng sâu, áp lực nước càng lớn, tổn hại đối với cơ thể người cũng càng lớn.

Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ mấy người tự nhiên không hề hấn gì, sau khi luyện võ tu tiên, thể phách của họ đã vượt xa người thường, chút áp lực nước này, hoàn toàn không thành vấn đề.

Tuy nhiên A Ninh thì khác, cô tuy mạnh hơn người bình thường một chút, nhưng cũng không mạnh đến mức đó, áp lực nước lớn như vậy, vẫn gây tổn hại rất lớn cho cô.

Thế là Phong Nguyên Thanh cấp cho A Ninh một lớp hộ tráo pháp lực, giúp cô chống lại áp lực nước biển sâu.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã lặn xuống gần Quy Khư Hải Nhãn.

Ở độ sâu năm sáu mươi mét dưới nước, ánh sáng vẫn khá đầy đủ, miễn cưỡng có thể nhìn rõ tình hình dưới đáy biển.

Trận Long Hấp Thủy do khí biển phun trào trước đó đã cuốn lên một lượng lớn bùn cát dưới đáy biển, khiến nước biển đục ngầu không thể tả, tuy đã qua quá trình lắng đọng và lọc sạch của dòng hải

lưu, nhưng tầm nhìn vẫn không được tốt lắm.

Xung quanh hải nhãn này, trống trơn một mảng, chỉ có đáy biển và đá lộ thiên, không có một chút rong biển, san hô hay sinh vật nào khác.

Chỉ thỉnh thoảng có vài con cá nhỏ bơi ngang qua.

Một cái lỗ đen khổng lồ và sâu thẳm, nằm trên đáy biển ngay phía dưới mọi người.

Sâu thẳm và đáng sợ, cứ như thông thẳng xuống địa ngục, A Ninh và mấy người kia nhìn vào, đều không khỏi cảm thấy căng thẳng và sợ hãi.

Mặc dù Phong Nguyên Thanh đã nói rằng đây không phải là hải nhãn thật sự, nhưng bản năng của mọi người vẫn không ngừng sợ hãi, đó chỉ là nỗi sợ hãi bản năng của con người đối với những điều chưa biết.

Phong Nguyên Thanh bơi đến bên cạnh mấy người, chờ một lát, để họ tự mình xây dựng tâm lý, tự an ủi.

Vài phút sau, thấy họ đều giơ tay ra hiệu OK, biết rằng họ đã chuẩn bị xong.

Thế là anh vẫy tay ra hiệu cho mọi người theo kịp, bản thân mình thì đi đầu, bơi vào trong lỗ đen của hải nhãn.

Cái động biển này rất lớn, đường kính ít nhất cũng rộng hơn ba mươi mét.

Là một cửa động hình tròn không đều đặn.

Sâu bên trong đen kịt một mảng, như thể một con hung thú đang há to miệng, sẵn sàng nuốt chửng con người.

Biển sâu tối tăm, đen kịt và đè nén.

Nước biển đục ngầu, khiến tầm nhìn bị cản trở rất nhiều.

Thế là Phong Nguyên Thanh vận khởi pháp lực, thao túng dòng nước, khiến tất cả tạp chất đục ngầu trong Quy Khư Hải Động ở cửa động đều tách ra và phân tán, ngưng tụ thành từng cụm nhỏ, bị Phong Nguyên Thanh nhấn chìm xuống đáy động.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh phóng ra một đạo Kim Quang Thuật, ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng, lơ lửng phía dưới mọi người.

Kim quang sáng chói, chiếu sáng phạm vi trăm mét xung quanh mọi người rực rỡ như ban ngày, mọi thứ trong động biển đều hiện rõ ràng trước mắt.

Phong Nguyên Thanh lại vẫy tay ra hiệu cho mọi người theo kịp.

Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và A Ninh thấy vậy đều vặn mình, lặn xuống, đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

Nhưng cứ thế mà bơi xuống thì thực sự quá chậm.

Vì vậy Phong Nguyên Thanh không định lãng phí thời gian nữa.

Thế là anh vung pháp lực, bao bọc mấy người lại.

Sau đó, dùng Thủy Độn Chi Pháp, hóa thành một đạo độn quang, với tốc độ cực nhanh lao vào sâu trong động biển.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, mọi người đã xuyên qua động biển này, tiến vào một không gian rộng lớn dưới đáy biển.

Nơi này chính là một mỏ khoáng di tích nào đó của Quy Khư Hận Thiên Cổ Quốc.

Tuy nhiên điều kỳ lạ là, sau khi mọi người từ động biển xuống, lại tiến vào một không gian không có nước biển.

Phong Nguyên Thanh đỡ thân hình mọi người, hạ xuống mặt đất phía dưới.

Trên đỉnh không gian động quật này, có một luồng gió nóng kỳ lạ,

bốc lên ngưng tụ, cứ thế chặn nước biển lại trong động biển, không thể rơi xuống.

"Ối trời, không ngờ dưới Quy Khư Hải Nhãn này, lại có một không gian thần kỳ như vậy, ngay cả nước biển cũng không rơi xuống được, chẳng lẽ đây là bí cảnh trong truyền thuyết sao?

Cái này cũng quá lợi hại rồi!" Bàn Tử kinh hô.

Những người còn lại cũng vô cùng kinh ngạc trước hiện tượng này, cảnh tượng kỳ dị như vậy, chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, trong thực tế, họ là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Tạo hóa của đại tự nhiên quả nhiên huyền bí, không ngờ Hận Thiên Cổ Quốc này, lại sinh sống trong một bí cảnh thần kỳ như vậy!" Dương Tuyết Lỵ cũng vô cùng cảm khái.

Không gian dưới đáy biển này rất lớn, ngoài một mảnh đất liền nơi mọi người đang đứng, bốn phía đều bị nước biển nhấn chìm.

Dưới mặt biển, là một lượng lớn di tích đổ nát của thành cổ.

"Đúng vậy, nơi này đúng là đủ kín đáo, nếu không có kẻ Hán gian dẫn đường, tôi nghĩ tám chín phần ngay cả quỷ cũng không tìm thấy." Hồ Bát Ức cũng nói.

Trong nước, còn có không ít loại cá sinh sống, cá mập lớn, cá mòi nhỏ, tôm nhỏ, vân vân, chủng loại phong phú.

Hẳn là do hải nhãn nuốt nước biển từng lần một mà mang vào.

Và sâu dưới nước, còn có nhiều tàn tích thuyền cổ, đều là những con thuyền gặp nạn ở Vòng Xoáy San Hô từ xưa đến nay, khi hải động nuốt nước biển đã cuốn xuống, như một nghĩa địa thuyền chìm.

Có một số vừa vặn mắc kẹt trên đá đổ nát, còn trong đó, mũi của một chiếc du thuyền màu trắng, hơi nhô lên mặt nước.

Chiếc du thuyền màu trắng này không mục nát thối rữa như những con tàu đắm khác.

Thân tàu màu trắng, nổi bật trên nền nước biển xanh lục sẫm, chính là mục tiêu của mọi người trong chuyến đi này: tàu Marie Celeste. "Nhìn kìa, con tàu kia chắc là Marie Celeste chúng ta cần tìm rồi phải không?

Nhìn quanh đây, chỉ có con tàu này trông giống thôi!" Bàn Tử chỉ vào một phần thân tàu lộ ra trong nước biển xanh lục sẫm, nói. "Không sai, chắc chắn là nó rồi, Marie Celeste mới chìm năm ngoái, cho dù có bị ăn mòn thì cũng không nhanh hỏng đến thế.

Con tàu này vừa nhìn đã biết là mới chìm không lâu." Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói.

Chương 426

"Vậy chúng ta qua đó xem sao." A Ninh thấy mọi người nói vậy, cũng lên tiếng.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh lại lắc đầu, nói: "Không cần phiền phức như vậy!" Mọi người đều nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh đưa tay trái ra, một bàn tay pháp lực khổng lồ xuất hiện giữa không trung, trực tiếp nhấc con tàu Marie Celeste đang chìm dưới nước lên, đặt xuống khoảng đất trống bên cạnh mọi người.

Lượng lớn nước biển từ khoang tàu bị hư hỏng chảy ra, ào ào tràn khắp mặt đất.

Đợi nước trong khoang tàu chảy hết, Phong Nguyên Thanh cũng không dẫn người trực tiếp vào trong khoang tàu.

Mà là vung ra một đạo kiếm khí, bổ đôi con thuyền, chia chiếc tàu nát này làm hai từ giữa.

Phong Nguyên Thanh đã nắm rõ vị trí của chiếc gương đồng.

Nhát kiếm này, tránh được chiếc rương gỗ chứa gương đồng.

Một tiếng "ầm", thân tàu chia làm hai nửa đổ sang hai bên. "Con mẹ nó, Phong gia, chiêu này của anh đúng là đơn giản mà thô bạo quá!" Hồ Bát Ức và mọi người đều ngẩn người trước thao tác đơn giản nhưng thô bạo của Phong Nguyên Thanh.

Họ tuyệt đối không ngờ Phong Nguyên Thanh lại hành động như vậy. "Ha ha, đã có cách đơn giản và thô bạo rồi thì cần gì phải phức tạp hóa vấn đề chứ." Phong Nguyên Thanh cười nói. "Đi thôi, chúng ta

qua đó xem sao." "Đi thôi, Bàn gia tôi rất tò mò, cái Tần Vương Chiếu Cốt Kính này có thật sự lợi hại như truyền thuyết không!" Bàn Tử cười nói. "Ha ha, đúng vậy, tôi cũng rất tò mò.

Trong truyền thuyết, Tần Vương Chiếu Cốt Kính có năng lực trấn áp cương thi, còn có thể chiếu rọi xương cốt kinh mạch trong cơ thể người, không biết có phải thật không." Hồ Bát Ức cũng cười nói. "Lấy được Tần Vương Chiếu Cốt Kính rồi, mục tiêu đầu tiên của chuyến đi này của chúng ta coi như đã hoàn thành viên mãn, Trần thúc thúc nhất định sẽ rất vui!" Dương Tuyết Lỵ cũng vui vẻ nói.

Mọi người đi xuyên qua đống đổ nát của con tàu bị bổ đôi, theo sau Phong Nguyên Thanh, đến bên cạnh khoang hàng của tàu Marie Celeste.

Khoang hàng lúc này đã bị bổ làm đôi từ giữa, bên trong giá hàng và rương hòm nằm rải rác khắp nơi.

Mọi người lần lượt bước tới, lục lọi tìm kiếm trong các rương hòm.

Trừ một số rương hòm vỡ nát nằm rải rác, toàn bộ khoang hàng chỉ có ba chiếc rương lớn còn nguyên vẹn, nhìn chất liệu thì là là gỗ đàn hương, bên trên còn khóa lại.

Gỗ đàn hương có thể chống mối mọt và ẩm ướt, vì vậy những người chơi đồ cổ chuyên nghiệp đều thích cất giữ cổ vật trong hộp bảo vật làm từ gỗ đàn hương.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử lần lượt rút dao nhỏ ra, từng chiếc một cạy khóa rương.

Ba chiếc rương, có một cái trống rỗng.

Chiếc rương thứ hai, thì chứa một bộ bảo y phỉ thúy, bên trên khảm đầy các loại châu báu.

Tuy nhiên, kiểu dáng của nó khá đặc biệt, mang đặc trưng tôn giáo mạnh mẽ, vô cùng hiếm thấy.

Dưới ánh đèn, nó toát ra vẻ lấp lánh rực rỡ, chói mắt. "Con mẹ nó, đây là một bộ quần áo sao?

Quá xa hoa rồi!

Chẳng lẽ là Cẩm Lan Ca Sa mà Quan Âm Bồ Tát tặng khi Đường Tăng đi thỉnh kinh ư?" Bàn Tử không kìm được sự kích động trong lòng, tay múa chân máy nói. "Bàn Tử anh đúng là nghĩ nhiều rồi, nếu thật sự là Cà sa của Đường Tăng, thì sớm đã được cung phụng trong nước rồi, làm sao lại lưu lạc đến Đông Nam Á chứ!" Hồ Bát Ức lắc đầu nói. "Đây là một 'Thiên y' Phật giáo, không phải Phật giáo đã được bản địa hóa trong lãnh thổ An Lạc, mà là Phật giáo của một số quốc gia ở khu vực Đông Nam Á, như Ấn Độ, Thái Lan và các nơi khác.

Ở những quốc gia Phật pháp hưng thịnh này, đây là y phục dùng để mặc cho các Kim thân Phật tượng trong chùa miếu.

Cũng chỉ có những tăng lữ có chức vị cực cao, trong các ngày lễ truyền thống của Phật giáo, mới có tư cách mặc cho Kim Phật, chuyên dùng để các đế vương, quý tộc triều bái hương khói.

Đối với dân chúng bình thường, cả đời cũng không có cơ hội nhìn thấy nó một lần. "Dù sao đi nữa, đây cũng là một bảo bối giá trị liên thành, hắc hắc, chuyến này không uổng công!" Bàn Tử hưng phấn nói. "Phong gia, Thiên y này, hay là anh cứ cất giữ đi." Bàn Tử đưa Thiên y cho Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, nhận lấy bộ Thiên y này, gấp gọn lại rồi cất vào không gian trữ vật.

Sau đó, mọi người lại chuyển ánh mắt đến chiếc rương gỗ đàn

hương cuối cùng. "Tần Vương Chiếu Cốt Kính, chắc là ở trong chiếc rương này rồi phải không?" Bàn Tử đi đến bên cạnh rương nói. "Các anh đều đứng sang một bên đi, cẩn thận mặt sau của gương chạm phải, chúng ta phải cẩn thận đấy!" Mọi người đều né sang một bên của chiếc rương, đề phòng bất trắc.

Rương vừa mở ra, một luồng hơi lạnh âm u từ bên trong thoát ra.

Bàn Tử đứng gần nhất, dù da dày thịt béo, cũng không khỏi rùng mình một cái.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trong hộp, chỉ thấy một chiếc gương đồng cổ xưa, nằm ngay ngắn bên trong, chỉ là mặt gương bị mài mòn khá nghiêm trọng, mờ ảo khó phân biệt.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, không phải mặt sau của gương hướng ra ngoài là tốt rồi.

Dưới ánh đèn, bốn phía chiếc gương đồng này có họa tiết cá rồng đúc bằng đồng.

Phía bên trái dưới đáy là một con cá bốn chân trong truyền thuyết chỉ có ở Đông Hải, hình dạng giống cơ thể người, nhưng mặt mũi lại vô cùng đáng sợ.

Chiếc gương đồng này có hình dáng không đối xứng và ngay ngắn, nhưng lại mang một vẻ đẹp kỳ ảo thần bí do tạo hóa tạo nên.

Vừa nhìn thấy chiếc gương đồng này lần đầu tiên, mọi người đều có một cảm giác đặc biệt, rằng chính là thứ này, không sai được.

Phong Nguyên Thanh bước đến gần, cẩn thận đánh giá chiếc gương đồng này.

Anh nhớ, trong nguyên kịch tình, chiếc gương đồng này không phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính gì cả, mà là một chiếc Quy Khư Quái Kính, tên cụ thể là gì thì không rõ.

Nó cùng với mấy món đồ khác, đều xuất phát từ Cổ quốc Hận Thiên Quy Khư.

Chính là phụ kiện trên Thiên Đỉnh mà Cổ quốc Hận Thiên lúc đó đã dâng lên Thiên Tử.

Trên chiếc đỉnh cổ đó khảm một chiếc quái kính và bốn lá quái phù Long, Nhân, Quỷ, Ngư.

Chỉ là không biết sao một chiếc Thiên Đỉnh lớn như vậy lại bị người ta tháo rời ra.

Thân đỉnh dường như nằm trong Luyện Đan Điện Bình Sơn Tương Tây, bị các phương sĩ của vương triều cổ đại dùng để luyện đan trường sinh.

Còn chiếc quái kính, sau nhiều lần lưu chuyển, lại trở về Quy Khư chi địa.

Mấy lá quái phù còn lại thì tứ tán không rõ tung tích.

Phong Nguyên Thanh nhớ lá Long Phù đó, trong nguyên kịch tình có nhắc đến, chính là lá mà lão Dương Bì đã cầm trong tình tiết về mồ chôn Hoàng Bì Tử, sau này được ông nội Tôn giáo sư của anh vô tình thu được.

Còn về Ngư Phù, có lẽ cá đồng mắt rắn do Uông Tang Hải đúc có chút liên quan đến nó, có thể là được mô phỏng theo nó mà chế tạo.

Hai lá Quỷ Phù và Nhân Phù còn lại thì không rõ tung tích.

Anh nhấc chiếc gương đồng lên không trung, chỉ thấy mặt sau đen kịt.

Nhìn kỹ, hóa ra mặt sau chiếc gương đồng này đã bị người ta phong kín bằng sáp lửa, bên trên còn dán một đạo phù ấn trừ tà.

Chắc hẳn người sưu tầm trước đây cũng coi nó là Tần Vương

Chiếu Cốt Kính, và biết truyền thuyết về Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nên đã đặc biệt mời người đến phong ấn mặt âm của chiếc gương đồng này lại, và còn dán phù ấn để trừ tà.

Trong chiếc gương, không có nhiều âm tà chi khí ẩn chứa bên trong.

Xem ra, nó chỉ vì bị âm khí đáy biển tẩm nhiễm mà dính một chút âm khí khi nằm trong Quy Khư này.

Mặt sau bị phong ấn nên không thể nhìn ra điều gì.

Ngược lại, trên mặt gương, tuy đã trải qua mấy nghìn năm mài mòn, lồi lõm không đều, nhưng Phong Nguyên Thanh vẫn có thể nhìn ra trên mặt gương khắc họa tiết phù văn Bát Quái.

Chương 427

Nó chính là một chiếc "Chu Thiên Quái Kính".

Hơn nữa, nếu trực tiếp đối diện với gương, nó cũng không chiếu ra xương cốt kinh mạch trong cơ thể người, chỉ có một bóng người mờ ảo hiện ra trong mặt gương. "Xem ra, chắc không phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính." Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Chuyện của triều Tần đã quá xa xưa, liệu đây có phải là Tần Vương Chiếu Cốt Kính hay không, vẫn còn phải bàn.

Lỡ đâu vào thời Tần, người ta đã đặt cho chiếc "Chu Thiên Quái Kính" này một cái tên khác là Tần Vương Chiếu Cốt Kính thì cũng không phải là không thể.

Phong Nguyên Thanh nâng lên xem xét vài lần rồi cất chiếc gương đồng đi.

Đúng lúc này, từ trong khoang đáy bị vỡ nát, đột nhiên truyền đến một tràng âm thanh lạch cạch, đồng thời còn kèm theo tiếng gõ.

Âm thanh này đến rất kỳ lạ, khiến A Ninh và Bàn Tử giật mình. "Đây là tiếng gì vậy?

Sao nghe kỳ lạ thế, giống như hòa thượng niệm kinh ấy?

Mẹ nó, không lẽ Bàn gia tôi bị ảo giác rồi ư?" Bàn Tử có chút căng thẳng nói. "Không phải ảo giác đâu, Bàn Tử, tôi cũng nghe thấy, âm thanh này rất kỳ lạ!" Hồ Bát Ức cũng nói. "Nghe như phát ra từ khoang đáy, chúng ta qua đó xem sao, đều là tu sĩ rồi, còn sợ quỷ ư?" Dương Tuyết Lỵ nói.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, sau đó tùy tay vung lên, hai nửa khoang tàu đổ nát lật ngược lại, dốc hết mọi thứ bên trong khoang tàu

ra mặt đất.

Chỉ thấy mấy tấm ván tàu dính đầy hoa đá biển đen kịt, rơi ra từ khoang đáy.

Cùng lúc đổ ra còn có một bộ xương người trắng bệch.

Toàn thân không một mảnh vải che thân, ước chừng đã mục nát từ lâu.

Bộ xương khô trắng bệch này nằm im bất động trong hoa đá biển, từ các khớp xương trên cơ thể và hốc mắt, lỗ mũi trên hộp sọ không ngừng nhỏ ra chất lỏng màu đen.

Chất lỏng này nhìn đục ngầu đen đặc, nhưng không có mùi lạ.

Toàn bộ khoang đáy đều đen kịt, dường như đều bị loại chất lỏng màu đen này ngâm tẩm mà thành.

Sau khi hoa đá biển rơi rác trên đất, mấy chục con vật kỳ hình quái trạng từ bên trong bò ra.

Đó là một loài sinh vật lai giữa cá và tôm, phần trên giống cá, có vảy và vây, đầu cá tròn xoe và rất trơn nhẵn.

Phần dưới lại giống tôm, có vỏ giáp và càng.

Chúng dường như đã làm tổ trong những bông hoa đá biển này.

Sau khi chui ra từ bên trong, chúng lần lượt bò lên bộ xương khô, ngấu nghiến chất lỏng màu đen trên xương người chết, phát ra tiếng rít "xì xì" và "khạp khạp", trông vô cùng tham lam.

Bị ánh đèn chiếu vào, chúng liền rơi xuống từ thi cốt, đậu trên tấm ván tàu, lấy đầu va xuống đất, phát ra tiếng "đông đông đông" như đang lạy. "Đây là cá gì vậy?

Trông cũng quá kỳ lạ rồi!

Nửa ngày trời, hóa ra tiếng động này là do chúng tạo ra, dọa Bàn gia tôi hết hồn!" Bàn Tử vỗ ngực nói.

A Ninh và mấy người kia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, lúc này, dưới ánh đèn, trong bộ xương khô bị hoa đá biển bao bọc, một vệt bóng đen bỗng nhiên mềm mại động đậy.

Trong thi cốt, đột nhiên tuôn ra lượng lớn chất lỏng màu đen, trào ra từ các khớp xương, và bảy khiếu trên hộp sọ.

Tạo thành một bóng người hình người được cấu thành từ chất lỏng màu đen.

Nó từ từ bò ra khỏi hoa đá biển, sau đó, trôi về phía mọi người. "Mẹ kiếp, thật sự có quỷ à!

Rút thôi, dọa Bàn gia tôi hết hồn!" Bàn Tử bị dòng chất lỏng màu đen đột ngột tuôn ra dọa giật mình, liền mắng chửi cái vũng chất lỏng màu đen hình người đó.

Dương Tuyết Lỵ và Hồ Bát Ức cũng bị cảnh tượng bất ngờ này dọa giật mình, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

Bản thân họ đều đã là tu sĩ rồi, gặp phải quỷ thật cũng không có gì đáng sợ.

Ngược lại, A Ninh thì thực sự bị dọa sợ.

Lúc này cô ấy đã hơi tái mặt, sờ sờ phù lục trên người, sau đó vội vàng chạy đến sau lưng Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh vỗ vỗ lưng A Ninh, an ủi nói: "Không cần lo lắng, chúng ta đều ở đây, chỉ là tiểu quỷ mà thôi, không cần sợ.

Trên người em có phù lục anh đã cho, đủ để bảo vệ an toàn cho em." A Ninh gật đầu.

Phía trước, Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử đã bắt

đầu chiến đấu với quỷ vật được tạo thành từ chất lỏng màu đen kia.

Ba người liên tục tung ra kiếm khí, đao khí, tấn công từ xa.

Nhưng chất lỏng màu đen kia hành động chậm chạp, không còn cách nào khác, bèn từ tư thế nằm bò trên đất, đứng thẳng dậy.

Một bóng người hình người, đứng trước mặt mấy người.

Các đòn tấn công bằng kiếm khí, đao khí, tuy có chút hiệu quả sát thương, nhưng không mấy lý tưởng, chỉ có thể gây ra rất ít sát thương cho bóng đen này.

Muốn dùng cách này để tiêu diệt nó, thì vẫn còn xa mới đủ.

Thế là ba người lần lượt vận chuyển pháp lực, thi triển pháp thuật.

Trước đó, Phong Nguyên Thanh đã truyền thụ không ít pháp thuật cho họ, chỉ là mặc dù họ đã học được, nhưng cơ hội thi triển rất ít.

Phần lớn thời gian, chỉ cần dùng đao kiếm là có thể giải quyết được.

Không cần thiết phải lãng phí pháp lực để thi triển pháp thuật.

Lúc này, lại vừa hay có một cơ hội để mấy người thử sức.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử nhìn nhau, sau đó, một người bên trái, một người bên phải, cẩn thận tiếp cận bóng đen, kéo giữ chế ngự, còn Dương Tuyết Lỵ thì đứng một bên giữ khoảng cách, an tâm làm một pháp gia.

Dương Tuyết Lỵ tay kết pháp quyết, pháp lực trong cơ thể vận chuyển, giơ tay chỉ một cái, một quả cầu lửa màu cam đỏ lớn bằng quả bóng rổ, bay vút đi.

Rất nhanh, nó đã đánh trúng bóng quỷ.

Nước lửa va chạm, phát ra một tiếng "xuy~" vang lên.

Một làn khói trắng bốc lên, hơi nước bốc hơi.

Bóng quỷ sau khi bị đánh trúng, động tác cũng khựng lại, toàn thân chất lỏng màu đen xoắn vặn.

Một phát hỏa cầu này đã gây ra không ít sát thương cho nó.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ lại bổ sung thêm mấy phát Phong Nhận và hỏa cầu.

Bóng quỷ cuối cùng không thể chống đỡ được nữa, ầm ầm nổ tung thành một đám sương mù đen, sau đó, bị dòng chất lỏng màu đen kia hấp thu. "Không tệ, pháp thuật sử dụng khá thuần thục, nhưng có cơ hội vẫn nên luyện tập nhiều hơn một chút!" Phong Nguyên Thanh khích lệ nói.

Dương Tuyết Lỵ cười gật đầu.

Còn về Hồ Bát Ức và Bàn Tử, hai người họ, thì thiên về chiến đấu cận thân hơn, chủ yếu vẫn là dùng đao để giải quyết.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh nhìn về phía vũng chất lỏng màu đen trên mặt đất, lúc này đã không còn động tĩnh.

Nhưng Phong Nguyên Thanh biết vũng chất lỏng màu đen này không hề đơn giản.

Chương 428

Vừa thăm dò, quả nhiên là một loại dược liệu quý hiếm.

Cực Âm Chi Thủy, thông thường chỉ hình thành sau khi quỷ vật mạnh mẽ bị tiêu diệt, là một loại bảo vật thuộc hành thủy.

Bộ xương khô này có thể sản sinh Cực Âm Chi Thủy, cũng là một sự trùng hợp của cơ duyên.

Bộ xương khô này có thể sản sinh Cực Âm Chi Thủy, e rằng còn nhờ vào sự đặc dị của Quy Khư chi địa.

Vừa hay, con tàu Marie Celeste này, trong cấu trúc thân tàu cũng sử dụng loại gỗ liễu biển hiếm thấy.

Gỗ liễu biển, ngoài hình dạng giống cây liễu, còn có đặc tính thu nạp âm khí.

Trong truyền thuyết, những người chết đuối dưới biển chính là hải quỷ.

Hải quỷ thường tụ tập trên cây liễu biển, theo ánh trăng xuất hiện trên mặt biển.

Năm tháng qua đi, trong cây liễu biển sẽ ngưng tụ một đoàn quỷ khí.

Người sống tiếp xúc với luồng quỷ khí này, lập tức sẽ bị cái lạnh âm hàn xâm nhập mà chết.

Trong khoang đáy của tàu Marie Celeste, người ta đã đặc biệt dùng gỗ liễu biển để thiết lập một khoang bí mật dùng để cung dưỡng hải quỷ.

Bên trong đặt hoa đá biển, vì hoa đá biển có thể hấp thu luồng quỷ

khí từ gỗ liễu biển.

Mà gần hoa đá biển thường có một loại sinh vật nửa cá nửa tôm gọi là "Hải Hòa Thượng".

Loài cá này là một sinh vật lưỡng cư, khi bị người ta bắt được sẽ dập đầu cầu xin tha thứ, trong miệng phát ra tiếng "cô cô" như đang niệm "A Di Đà Phật".

Vì vậy dân gian gọi là "Hải Hòa Thượng".

Ngư dân cho rằng, "Hải Hòa Thượng" là cá Bồ Tát dưới biển, chúng niệm Phật trên thuyền có thể siêu độ vong linh, vì vậy, không có bất kỳ ngư dân nào dám ăn loại cá này, dù có vô tình bắt được cũng sẽ lập tức thả. "Hải Hòa Thượng" lấy chất lỏng màu đen được sinh ra sau khi hoa đá biển hấp thu âm khí làm thức ăn.

Mà loại chất lỏng màu đen này, kết hợp với oán hồn thi cốt của hải tặc hải quỷ được cung phụng, trải qua sự xúc tác của hải khí và Long Hỏa tại Quy Khư chi địa, lại biến chất thành Cực Âm Chi Thủy, quả thật là một sự tạo hóa vô cùng kỳ diệu.

Phong Nguyên Thanh đưa tay nhiếp lấy phần Cực Âm Chi Thủy này, đựng vào bình ngọc, rồi cất đi.

Sau đó, anh lại cẩn thận quét tìm những con tàu khác trong bãi mộ tàu đắm này, quả nhiên không phát hiện phần thứ hai.

Điều này khiến anh khá tiếc nuối. "Được rồi, đồ vật đã tìm thấy, tiếp theo, chúng ta nên nói chuyện về di tích Quy Khư." Phong Nguyên Thanh quay người, nói với mấy người. "Phong gia nói đúng.

Cổ quốc Quy Khư trong truyền thuyết này, không biết có cảnh tượng gì, còn có bảo bối gì lưu lại không!" Bàn Tử hai mắt sáng rực nói.

Sau đó mấy người nhìn về các hướng khác trong không gian rộng

lớn này.

Dưới sự chiếu sáng của cầu ánh sáng, phạm vi vài trăm mét xung quanh đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Và ở rìa phạm vi chiếu sáng của cầu ánh sáng, về phía đông, một đỉnh núi xám đen sừng sững hùng vĩ, vô cùng nổi bật.

Nhưng trong luồng hải khí và hơi nước hỗn loạn, chỉ có thể nhìn thấy một đường nét đại khái, lờ mờ thấy trên núi có rất nhiều di tích kiến trúc cổ thành từng mảng, trong đó còn có nhiều bóng người mờ ảo không rõ ràng.

Phong Nguyên Thanh dùng pháp lực nâng mọi người lên, bay qua mặt biển rộng vài trăm mét, thẳng tiến đến chân núi này.

Trên mặt nước, có mấy cánh cửa đá sừng sững đứng thẳng, màu sắc khác nhau, ngầm hợp với phương vị ngũ hành.

Phong Nguyên Thanh chọn một cánh cửa động gần nhất, mang theo mấy người bay vút vào trong.

Bên trong là một đại điện bị nước biển ngâm tẩm và sụp đổ.

Tuy kiến trúc đơn giản cổ xưa, nhưng quy mô hùng vĩ, khí thế mạnh mẽ.

Rõ ràng đại điện được khai thác từ trong lòng núi mà thành, bốn phía đều có rất nhiều thần tượng đồng xanh cao lớn oai vệ.

Từng pho tượng đều có gương mặt nhe nanh dữ tợn xấu xí, trừng mắt nhìn xuống, thần thái nghiêm nghị trang trọng.

Không ít đã đổ sụp, ngập chìm trong nước, còn một số thì nửa thân chìm dưới nước.

Cổ quốc Hận Thiên này, nắm giữ kỹ thuật luyện đồng Long Hỏa, kỹ nghệ luyện đồng cực kỳ cao.

Khu vực Thăng Long thời đó, ba triều Hạ, Thương, Chu, muốn luyện chế quy mô lớn những khí cụ đồng xanh như vậy, đều vô cùng khó khăn.

Mà ở đây, riêng trong thần điện đã có cả chục, trăm tấn tượng thần bằng đồng xanh.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh đại điện, dùng xích đồng treo hàng chục đầu người bằng đồng xanh, còn những tượng đồng không đầu kia, thì im lặng đứng ở các góc. "Chao ôi, mấy cái đầu người bằng đồng xanh này, không biết là đúc riêng với thân hay đúc liền thể.

Nếu là đúc liền thể, vậy thì phải cần loại binh khí sắc bén nào mới có thể chém đầu thần tượng được chứ?!" Hồ Bát Ức nhìn những đầu người bằng đồng xanh treo trên đỉnh đại điện mà cảm khái. "Ai mà biết được chứ, có lẽ, người xưa mấy nghìn năm trước cũng có tu luyện giả giống chúng ta thì sao?

Như Phong gia ấy, một đạo kiếm khí bay qua, bao nhiêu cái đầu cũng có thể chém xuống." Bàn Tử cười nói.

Nhìn những đầu đồng xanh lè mặt nhe răng nanh của quạ già kia, Hồ Bát Ức không khỏi hỏi: "Cổ quốc Hận Thiên, thị tộc Hận Thiên, không biết chữ 'Hận Thiên' rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Tại sao lại đặt cái tên như vậy?" Văn minh An Lạc, từ xưa đến nay, đều lấy phía Bắc làm lớn, lấy trung tâm làm chính, lấy trời làm tôn.

Thị tộc Hận Thiên này, lại lật đổ quan niệm này, hoàn toàn trái ngược. "Trước đó chẳng phải đã nói rồi sao, thị tộc Hận Thiên này là hậu duệ của bộ lạc Xạ Nhật ở lưu vực Hoàng Hà à?" Phong Nguyên Thanh mở miệng nói. "Thời kỳ bộ lạc nguyên thủy, các bộ lạc giao tranh lẫn nhau.

Cái việc "xạ nhật" của bộ lạc Xạ Nhật, hẳn là ám chỉ một bộ lạc đối địch khác vào thời đó.

Bộ lạc kia lấy mặt trời làm vật tổ, vì vậy, bộ lạc Xạ Nhật phải bắn mặt trời!

Còn thị tộc Hận Thiên, với tư cách là hậu duệ của bộ lạc Xạ Nhật, tự nhiên cũng kế thừa điểm này, do đó mới đổi tên thành Hận Thiên.

Vào thời Ân Thương và các thời đại sớm hơn nữa, người ta đã coi cá là mặt trăng, quạ lửa là mặt trời.

Các anh nhìn xem, những tượng đồng bị chém đầu đều đội mũ quạ lửa, còn những tượng đồng nguyên vẹn thì đều đội mũ xương cá.

Những tượng đồng này, tượng trưng cho hai bộ lạc!" "Ồ, thì ra là vậy à?

Tôi cứ thắc mắc sao mấy tượng đồng này lại kỳ lạ đến thế." Bàn Tử chợt vỡ lẽ.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người đến bên một bức bích đá trong đại điện.

Chỉ thấy trên bích đá có rất nhiều hình khắc đá, chính là một bức bích họa chiến tranh bộ lạc khá trừu tượng.

Xem miêu tả, nó rất trùng khớp với nội dung Phong Nguyên Thanh vừa kể. "Văn minh Hận Thiên này không hổ là một văn minh hùng mạnh một thời.

Từ các di tích của nó, chúng ta có thể cảm nhận được sự cường đại của nó vào thời kỳ đỉnh thịnh!" Dương Tuyết Lỵ tán thán. "Nguyên Thanh, anh chỉnh độ sáng lớn hơn một chút, em chụp vài tấm ảnh." Phong Nguyên Thanh gật đầu, sau đó rót pháp lực vào cầu ánh sáng, độ sáng của cầu ánh sáng liền tăng lên, trong đại điện tối tăm, nó

như một mặt trời nhỏ đang mọc.

Toàn bộ thần điện đều được chiếu sáng rõ mồn một, không còn góc khuất nào.

Dương Tuyết Lỵ cẩn thận ghi lại cảnh tượng trong thần điện, lưu trữ vào máy ảnh.

Có thể nói, đây là tư liệu hình ảnh duy nhất về văn minh Hận Thiên Quy Khư trong thời đại này.

Với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại, muốn xuống đến hang biển Quy Khư để khảo sát lại di tích Quy Khư, quả thực là chuyện viễn vông.

Chỉ dựa vào sức mạnh khoa học kỹ thuật, dựa vào ngoại vật, muốn bình an tiến vào hang biển Quy Khư phía dưới, thực sự là quá khó khăn.

Chương 429

Phàm nhân quá yếu ớt, mà nguy hiểm dưới hang biển này vô số kể.

Một khi gặp phải hải khí bạo động, Quy Khư nhấn chìm lượng lớn nước biển, thì đó thật sự là có đi không có về.

Tuy nhiên, Dương Tuyết Lỵ đã chụp xong ảnh ở khắp mọi nơi trong thần điện.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người, theo lộ tuyến của nguyên kịch tình, đi xuyên qua một cánh cửa đá thấp, tiến vào một gian Đấu thất.

Xuyên qua Đấu thất, mọi người đến dưới một giếng trời khổng lồ, thông thẳng lên phía trên cao.

Trong giếng trời, là một bãi vỏ sò lớn chất đống thành núi, cái nhỏ nhất cũng bằng cái chậu rửa mặt.

Còn cái lớn thì cao gần bằng người.

Và trên bốn vách giếng trời, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những bích họa khắc ngọc trai vẽ sò của người xưa, lại có hàng vạn vỏ ốc sò rỗng, tất cả đều cho thấy nơi đây từng là một nơi chuyên cạo sò.

Dưới đống vỏ sò nhỏ như núi này, còn ẩn giấu một vỏ ốc xà cừ xanh lớn như chum nước, bên trong giấu một thi mị, và mấy thanh kiếm Phân Thủy được chế tác tinh xảo.

Nhưng những thứ này đều không có tác dụng gì với Phong Nguyên Thanh, vì vậy anh không dừng lại lâu dưới giếng trời này.

Trực tiếp dẫn Dương Tuyết Lỵ và những người khác, bay thẳng ra khỏi giếng trời, tiến vào một không gian thân núi dưới đáy biển còn

rộng lớn hơn.

Phong Nguyên Thanh tăng công suất của kim quang cầu trên đỉnh đầu, một mặt trời nhỏ, trực tiếp xuất hiện trong không gian này.

Sau khi đưa nó lên một độ cao thích hợp, toàn bộ không gian đều được chiếu sáng.

Không gian này, giống như một đấu trường hình tròn được xây dựng bên trong thân núi, trung tâm là một quảng trường hình tròn.

Chỉ có điều, tạo thành quảng trường này là một tầng mặt nước.

Và bên dưới mặt nước, là vô số đá lộn xộn, cùng với những khe nứt, hố sâu không thấy đáy.

Lúc này mặt nước tĩnh lặng, không gợn sóng. "Trời ơi, đó là cái gì vậy?" A Ninh chỉ vào trụ cột khổng lồ thông thiên giữa không gian mà kinh hô.

Mọi người đều nhìn sang.

Trong toàn bộ không gian, điều đầu tiên đập vào mắt chính là cái cự mộc thông thiên màu đen sừng sững giữa quảng trường, ngất trời sừng sững, xiên vào đó.

Phía trên đỉnh cự mộc thông thiên, đối diện còn có một lỗ tròn, thông thẳng ra bên ngoài.

Nước biển phía trên lỗ động, bị một luồng sức mạnh ngăn cách, không thể rơi xuống.

Nhìn từ xa, nó giống như một vầng trăng treo trên không.

Cự mộc cao khoảng bốn năm mươi mét, như một ngọn tháp khổng lồ thông thiên màu đen, nghiêng nghiêng đứng giữa quảng trường hình tròn.

Hơn nữa, thân cây to lớn, ngay cả trăm người cũng không ôm xuể.

Cây cổ thụ khổng lồ này, không biết là chủng loại cây gì, nhưng nó đã chìm dưới đáy biển không biết bao nhiêu vạn năm, sớm đã kết thành một khối âm trầm mộc.

Vỏ cây già cỗi như vảy, không phải tùng cũng chẳng phải bách, phần dưới chìm sâu vào đáy nước, không biết sâu bao nhiêu.

Đỉnh cự mộc, khảm vô số đá dăm, nhìn từ xa, như những đám mây mù bao phủ lấy đỉnh.

Trên thân cây ở phía dưới, cũng khắc không ít hình vẽ cá côn trùng giống giáp cốt văn.

Và quanh quảng trường mặt nước, còn rải rác hàng nghìn pho tượng đồng bị nước ngập nửa thân.

Nhưng trên đầu chúng không có mũ xương cá, cho thấy không phải là người thị tộc Hận Thiên, có lẽ là nô lệ được bắt từ nơi khác đến.

Cứ mười nô lệ đồng xanh lại vây thành một vòng, đẩy cối xay trong tay, vô số xích đồng khóa chặt trên cự mộc.

Bàn Tử nhìn cây cự thụ thông thiên này, tặc lưỡi khen ngợi: "Cái này mẹ nó không phải Định Hải Thần Châm của Lão Long Vương Nam Hải chứ?

Phong gia anh nói xem chúng ta có nên mang nó về không, lớn như vậy chắc là đáng giá lắm nhỉ?" "Khụ khụ, Bàn Tử khẩu vị anh lớn thật, cái này to như vậy, chúng ta làm sao mà mang về được?

Hơn nữa, nếu thật sự mang về rồi, anh bán cho ai?

Ai dám mua?" Hồ Bát Ức lắc đầu, không nói nên lời. "Cây lớn như vậy, e rằng chỉ có thể là Thần Mộc thượng cổ trong truyền thuyết thôi." Dương Tuyết Lỵ nói. "Thần Mộc thượng cổ?" A Ninh vì từ nhỏ sống ở Mỹ, tuy mấy năm gần đây vẫn luôn làm việc trong nước,

nhưng cô ấy không hiểu nhiều về những truyền thuyết thượng cổ này.

Thế là Dương Tuyết Lỵ liền giải thích: "Thần Mộc thượng cổ, theo ghi chép trong cổ thư, có ba loại.

Một là Côn Luân Thần Mộc, dù bị chặt đứt vẫn có thể tiếp tục sinh trưởng, sở hữu sinh mệnh lực bất khả tư nghị.

Thứ hai, chính là Phù Tang Thần Thụ, truyền thuyết là thần thụ nơi mặt trời nghỉ ngơi, nhưng thị tộc Hận Thiên lại coi mặt trời là kẻ địch, vì vậy cổ mộc này không thể là Phù Tang!

Thứ ba, chính là Kiến Mộc, truyền thuyết Kiến Mộc có năng lực thông thiên, dựa vào đó có thể qua lại Thiên giới và nhân gian.

Truyền thuyết Đế Chuyên Húc đã chặt đứt Kiến Mộc, tuyệt địa thiên thông!

Côn Luân Thần Mộc thì thần bí.

Hơn nữa sinh mệnh lực rất mạnh, trước đây ở Cổ thành Tinh Tuyệt, em cùng Nguyên Thanh, Bàn Tử, Lão Hồ mấy người đều đã thấy qua rồi.

Em nhìn xem thân cây này đều đã hóa đá rồi, rõ ràng cũng không phải Côn Luân Thần Mộc!

Vì vậy, đây hẳn là một đoạn thân Kiến Mộc!" Nghe xong lời Dương Tuyết Lỵ nói, A Ninh đã hiểu biết thêm chút ít về khối cự mộc này. "Tuyết Lỵ nói không sai, đây hẳn là một đoạn thân Kiến Mộc, chỉ là, đã chìm dưới đáy biển quá lâu, sớm đã mất đi sự thần dị, bây giờ chỉ là một khối âm trầm mộc bình thường mà thôi!

Tuy nhiên, cư dân cổ đại ở Quy Khư hiển nhiên cũng biết hàng, Kiến Mộc này cũng được họ tận dụng.

Nơi chúng ta cần đến, còn phải đi qua Kiến Mộc này mới được."

Mọi người không hiểu. "Giữa Kiến Mộc này đã bị người xưa của thị tộc Hận Thiên đào một đường thông đạo rỗng, thông thẳng xuống sâu dưới lòng đất, nơi đó, chính là mộ huyệt của thị tộc Hận Thiên." Thế là Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người trực tiếp bay lên đỉnh khối Kiến Mộc này.

Chỉ thấy ở chỗ thân cây có ít đá dăm, có một cánh cửa đồng khá ẩn giấu, bề mặt được bao phủ một lớp vân vảy rất giống vân gỗ xung quanh.

Nếu không nhìn kỹ, rất dễ bỏ qua.

Cửa đồng và thân cây khít khao đến mức nước cũng không thể thấm qua.

Phong Nguyên Thanh dùng sức kéo cửa đồng ra, một đường thông đạo rộng rãi, nghiêng dốc thẳng xuống phía dưới, xuất hiện trước mắt.

Sau đó anh tiếp tục nói: "Đường thông đạo này, chính là 'Thiên Môn' để người chết vũ hóa thăng tiên.

Chúng ta sẽ đi xuống từ đây!

Phía dưới, không chỉ đơn giản là mộ trường của thị tộc Hận Thiên đâu!" "Đi thôi, chúng ta xuống!" Phong Nguyên Thanh nói xong, là người đầu tiên cúi người chui vào mộ đạo phía sau cửa đồng.

Dương Tuyết Lỵ, A Ninh và những người khác lần lượt theo sau, đi xuống mộ đạo.

Mộ đạo tuy nghiêng dốc, nhưng vẫn rất khó đi.

Bởi vì vốn dĩ đây không phải là nơi dành cho người đi bộ, tự nhiên sẽ không xây bậc thang hay những thứ tương tự.

Phong Nguyên Thanh nâng mấy người lên, trực tiếp nhanh chóng

bay xuống, rất nhanh đã đến cửa ra ở đáy Kiến Mộc thông đạo.

Cách ngay dưới thông đạo khoảng mười mét, là một đầm nước sâu thăm thẳm.

Dù có trượt từ trên xuống, cuối cùng rơi vào đầm nước cũng sẽ không bị thương.

Phong Nguyên Thanh lần nữa tế khởi cầu ánh sáng chiếu sáng toàn bộ không gian.

Xung quanh đầm nước, là một hang động chất đầy hài cốt rạn san hô.

Ngoài rạn san hô ra, còn chất đống rất nhiều mai rùa xương rồng lớn như cối đá.

Chương 430

Đến gần nhìn kỹ, trên mai rùa khắc kín mít các loại phù hiệu.

Trên một tảng đá cách đó không xa, đặt một hộp sọ sinh vật cá voi cổ đại khổng lồ, bên trong còn có mấy thi thể vô cùng cổ xưa được đặt trong hộp sọ cá voi, cùng với một số vật tùy táng.

Trong miệng thi thể, còn ngậm "Trú Nhan Châu", thân xác ngàn năm không mục.

Bên cạnh hộp sọ cá voi khổng lồ, còn có một đèn trường minh được chế tác từ thi thể giao nhân khô héo ngâm dầu.

Trong truyền thuyết Trung Quốc, những ngọn Trường Minh Đăng được chế tạo từ dầu giao nhân, một khi thắp lên thì vạn năm không tắt.

Truyền thuyết tuy có phần khoa trương, nhưng loại dầu giao nhân này quả thực rất bền cháy, hơn nữa điểm cháy cực thấp, chỉ cần có chút không khí là có thể cháy được, sau khi thắp lên có thể duy trì không tắt trong một thời gian khá dài.

Hồ Bát Ức nhìn lướt qua hai ngọn đèn dầu giao nhân rồi chuyển ánh mắt sang những tấm quy giáp bên cạnh.

Sau vài lần quan sát, cậu phát hiện hầu như mỗi tấm quy giáp đều khắc "Chấn quái" quái tượng.

"Chấn thượng chấn hạ, chấn kinh bách lý!

Tại sao những tấm quy giáp này đều có quái tượng 'Chấn kinh bách lý'?" Hồ Bát Ức kinh ngạc hỏi.

"Lẽ nào, quái tượng này có ý nghĩa đặc biệt gì đối với Hận Thiên thị?" "Quái tượng là thứ khó học, khó tinh thông, đặc biệt là di tích

của Hận Thiên thị đã hơn ngàn năm, rất khó nói ý nghĩa của quái tượng trong thiên niên kỷ truyền lại có biến đổi hay không.

Dùng quái từ hiện tại để giải thích quái tượng của ngàn năm trước, chắc chắn sẽ có sai lệch." Dương Tuyết Lỵ nói.

"Di tích Hận Thiên thị này có lẽ còn có những manh mối khác." "Dương tiểu thư nói đúng, trước mắt, chúng ta vẫn nên tìm kiếm xung quanh khu cổ mộ Hận Thiên này trước đã.

Có manh mối đương nhiên là tốt nhất, không có thì cũng đành chịu.

Phong gia, anh nói đúng không?" Bàn Tử đứng một bên nói.

"Không sai, các cậu cứ tìm kiếm manh mối đi, tôi sang bên kia xem sao." Phong Nguyên Thanh nói.

"Được rồi ~" Bàn Tử vui vẻ nói.

Sau đó, hắn kéo Hồ Bát Ức đến bên cạnh bộ xương đầu cá voi khổng lồ, ở đây có vài gò đất nổi lên.

Bàn Tử đã để mắt đến chỗ này từ lâu.

Bộ xương đầu cá voi Long Vương tuy lớn, nhưng nhìn vào bên trong lại chỉ có mười mấy bộ cổ thi, Bàn Tử có chút nghi hoặc: "Lão Hồ, đây không phải là mộ địa của Hận Thiên thị sao?

Cậu nói tại sao lại chỉ có mấy bộ cổ thi này?

Ít quá, thi thể của những người khác đâu?" "Cái này tôi làm sao mà biết?

Cứ xem xét đã rồi nói sau." Hồ Bát Ức trả lời.

Ở phía khác, Dương Tuyết Lỵ vẫn chú ý đến những tấm quy giáp kia.

Ngoài các đồ án Chấn quái, những tấm quy giáp này còn có nhiều

đồ án khác, trong đó cũng có các quái tượng khác.

Dương Tuyết Lỵ và A Ninh cùng nhau lần lượt lật từng tấm quy giáp, chụp ảnh, lưu lại ghi chép.

Phong Nguyên Thanh thì đi đến cạnh hang động nước sâu bên trong mộ thất.

Mộ thất này được xây dựng không giống như thế hệ sau, với nhiều mộ thất và cách bố trí mộ đạo phức tạp.

Dù sao đây cũng là thời cổ đại mấy ngàn năm trước, khi đó văn hóa mai táng còn chưa phát triển đến mức phức tạp như vậy.

Bên dưới khối kiến mộc khổng lồ xuyên qua mấy tầng địa xác, lại có hai hồ nước lớn, dưới hồ sâu hun hút, phân biệt thông đến hai nơi.

Những xoáy nước chảy liên tiếp nhau, dẫn sâu xuống dưới đáy nước.

Xa xa có tiếng nước chảy ầm ầm, thỉnh thoảng cảm nhận được hơi nước trắng nóng bỏng cuồn cuộn bốc lên.

Đó là hơi nước bốc lên khi nước biển bị mạch Địa hỏa dưới Quy Khư đun sôi, khu vực thủy vực đó e rằng không có sinh vật nào có thể tồn tại.

Ở phía đối diện, lại có từng đợt hơi lạnh âm u cuồn cuộn, hút nước biển phía trên vào một khoảng hư vô ở Quy Khư.

Vị trí cổ mộ Hận Thiên thị chính được xây dựng ở trung tâm ranh giới âm dương một nóng một lạnh này, bị chặn kín bởi tàn tích san hô khô cằn, cả hai phía nước lạnh và nóng đều không thể xâm nhập.

Từ góc độ phong thủy mà nói, đây lại là một "thần tiên huyệt thông thiên địa, hóa cổ kim".

Sinh khí trong mộ không ngừng tuôn trào, đại hóa lưu hành, mênh

mông bất tận, chiếm trọn sự kỳ bí của tạo hóa tự nhiên.

Lạnh nóng luân chuyển, âm dương lưu chuyển, lại có không khí bảo hộ của Long Mạch Nam Long.

Một huyệt thần tiên tự nhiên do tạo hóa hình thành, Hận Thiên thị có thể tìm được địa thế như vậy làm mộ huyệt, cũng coi như được trời đất ban tặng.

Đáng tiếc cuối cùng lại tự chuốc lấy diệt vong.

Có lẽ là đức không xứng vị, huyệt thần tiên cao cấp như vậy, không có vị cách tương xứng, căn bản không có phúc phận hưởng thụ.

Ngược lại còn bị phản phệ nghiêm trọng, đến nỗi, sau khi cổ quốc Hận Thiên diệt vong, hậu duệ của họ sống thê thảm, đến nay đã gần tuyệt chủng.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh xem xét thông báo của Hệ thống.

Nơi đây đã là mộ táng của Hận Thiên thị, vậy đương nhiên nên kích hoạt đánh dấu mới phải, vừa hay xem thử, có thể nhận được loại phần thưởng đánh dấu nào.

Nơi này là một "âm dương thần tiên huyệt" hiếm thấy trên thế gian, có thể nói là độc nhất vô nhị.

Mở ghi chép thông báo Hệ thống, quả nhiên một thông báo phần thưởng nổi bật hiện ra trước mắt.

Phần thưởng lần này, hóa ra là nguồn gốc của "Huyền Minh Chân Thủy"!

Loại nước này được mệnh danh là vạn thủy chi soái, có năng lực thần kỳ "dĩ thủy ngự thủy" (dùng nước điều khiển nước), đặc tính chí âm chí hàn, có thể đông cứng vạn vật, đóng băng thiên địa.

Trong thần thoại Hồng Hoang, Tổ Vu Huyền Minh, chính là thiên sinh chưởng quản đại đạo của nước, ngự sử Huyền Minh Chân Thủy.

Và Huyền Minh Chân Thủy này, cùng với Thái Dương Chân Hỏa, có thể nói là thần vật cùng đẳng cấp.

Trạng thái hiện tại, chỉ là một thủy nguyên, nếu không Phong Nguyên Thanh cũng không thể dễ dàng nắm giữ.

Trạng thái thủy nguyên lúc này lại vừa vặn, có thể dung nhập vào cơ thể, không chỉ có thể dưỡng ngũ tạng ngũ hành, hóa dục ngũ khí, mà còn có thể theo sự trưởng thành không ngừng của thủy nguyên mà khống chế tốt hơn loại chân thủy của thiên địa này.

Nguyên bản Thái Dương Chân Hỏa hỏa chủng, chính là được Phong Nguyên Thanh dưỡng trong trái tim.

Lúc này lại có thêm Huyền Minh Chân Thủy.

Hai thứ tuy là thủy hỏa, nhưng may mắn thay, đều ở trạng thái hạt giống nảy mầm, sẽ không sản sinh đối kháng mãnh liệt.

Trong một thời gian sẽ không có ảnh hưởng gì, hơn nữa, còn có Đồng Thanh Thế Giới Thụ ở giữa điều hòa.

Đồng Thanh Thế Giới Thụ tuy tên có mang chữ đồng, nhưng nó lại có màu sắc như đồng, thực chất là chí bảo hành Mộc, dưỡng can tạng, tiểu thái nhất điệp.

Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, dưới sự tương sinh của ngũ hành, hai thứ có thể chung sống hòa hợp.

Tuy nhiên, vẫn cần phải nhanh chóng hoàn thành tuần hoàn ngũ hành, như vậy hậu tục mới không phát sinh xung đột.

Điều này thì không thể vội vàng được, phần thưởng nhiệm vụ hệ

thống, nghĩ rằng đã không còn xa nữa rồi.

Phong Nguyên Thanh không động thanh sắc dung nhập thủy nguyên vào tạng thận.

Rất nhanh, thủy nguyên này liền bén rễ trong tạng thận, trong thủy nguyên, không ngừng sinh ra Huyền Minh Chân Thủy, tư dưỡng tạng thận.

Phong Nguyên Thanh chỉ cảm thấy, tinh lực của mình có phần tăng lên, sức sống của cơ thể cũng tăng cường đáng kể.

Toàn thân đều chìm trong một bầu không khí thanh lương, giống như uống một ly nước đá vào mùa hè vậy, một luồng mát lạnh chảy khắp tứ chi bách hài, nhưng lại không hề lạnh lẽo.

"Thật là một bất ngờ vui mừng!" "Có lẽ, có liên quan đến đáy biển sâu trong cổ mộ này, phần thưởng đánh dấu này, xem ra có mối liên hệ không nhỏ với môi trường vị trí của cổ mộ." "Chỉ là, loại cổ mộ như thế này, vẫn quá hiếm thấy!" Lần này cường hóa cơ thể, thúc đẩy ngũ tạng ngũ khí thăng hoa, liên thông chất lượng pháp lực tam nguyên hợp nhất tinh khí thần của con người cũng có phần tăng lên.

Kiểm tra xong phần thưởng hệ thống, Phong Nguyên Thanh lại nhìn về phía hai hồ nước trong động.

Hồ nước nóng bốc hơi nghi ngút, bên dưới là một vùng đất chết tĩnh lặng.

Chương 431

Còn hồ nước lạnh ở phía đối diện, lại tràn đầy sức sống.

Dưới nước có không ít sinh mệnh sinh trưởng trong đó.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử chui vào hóa thạch đầu cá voi khổng lồ.

Hóa thạch đầu cốt này, nói lớn cũng không quá lớn, nhưng bao phủ mấy bộ tử thi này thì thừa sức.

Xương cá voi này giống như một mộ thất không lớn lắm, bên trong còn có không ít tùy táng phẩm nữa.

Chỉ thấy trong đó, tổng cộng năm bộ thi thể, được bảo quản hoàn hảo nằm phẳng lặng.

Dưới ánh đèn pin, mộ thất xương cá voi này sáng như ban ngày.

Hồ Bát Ức cẩn thận kiểm tra mấy bộ cổ thi này.

Năm bộ thi thể lần lượt là ba nữ hai nam, thi thể nam là một lão một trẻ, quần áo trên người họ đã sớm mục nát thành tro bụi theo thời gian ngàn năm.

Một lớp "Long bì" dày và khô che phủ cơ thể, chỉ để lộ phần đầu.

Long bì này lấy từ một loài cá biển có vảy rực rỡ, đầu cá có sừng, nay đã tuyệt chủng.

Da thịt của những thi thể này màu đen, khuôn mặt đã hơi hóp xuống, nhưng nước trong thi thể đều bị Trú Nhan Châu trấn giữ, trải qua ngàn năm không hư không nát, vẫn như sống.

Còn ở phía bên kia, sự chú ý của Bàn Tử hoàn toàn dồn vào những tùy táng phẩm sâu trong mộ thất.

Trong mộ thất, các loại bồi táng phẩm quả thực không ít, đủ loại

tàn tích thủy tộc, ngọc bản quy giáp, cùng một số vò và hũ, phân bố đều ở bốn phía mộ thất, bày biện khá ngăn nắp.

Ngoài ra, còn có một khí vật quan trọng, đó là một tôn đỉnh đồng có tạo hình đặc biệt.

Theo chế độ Chu Lễ, đỉnh có ba chân, thiên tử hạ táng có thể hưởng thụ quy cách chín đỉnh trong mộ.

Mà chiếc đỉnh đồng này, hình dáng rất giống đỉnh, nhưng lại có sự khác biệt lớn, tạo hình kỳ dị.

Bụng đỉnh chia làm tám mặt, bên dưới có chín chân, cao nửa mét, là một tôn cửu túc dị đỉnh hiếm thấy.

Viền miệng đỉnh rộng như gối, có tai, chạm khắc vân thú biển đầy đủ, bốn phía trang trí tinh tượng.

Kết hợp đặc điểm của Hạ Chu, chắc hẳn đây là dị khí do Hận Thiên thị đặc biệt chế tạo bằng Địa hỏa Long Khư.

Bàn Tử thấy trong mộ thất có một tôn cổ đỉnh đặc biệt như vậy, bèn tiến lên, vừa quan sát vừa nói: "Quái quái, không ngờ, ở đây lại tồn tại một tôn cổ đỉnh đặc biệt như vậy, tiếc là không thể bán đi, nếu không thì chẳng phải phát tài rồi sao!" "Tuy nhiên, dù có bán đi, e rằng cũng bị mấy tên quỷ tây mua mất, một món văn vật quý giá như vậy mà lưu lạc vào tay quỷ tây thì thật đáng tiếc!" "Bàn gia tôi là người kế thừa chủ nghĩa cộng sản, tư tưởng giác ngộ sao có thể thấp như vậy!

Thôi, bán là không thể bán được!" Hồ Bát Ức quan sát xong cổ thi, thấy Bàn Tử một mình lẩm bẩm trong góc, bèn đi tới vỗ vai Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, cậu đang lẩm bẩm gì vậy?

Niệm chú à?" Vương Bàn Tử bị Hồ Bát Ức vỗ một cái giật mình: "Ôi chao, Lão Hồ, cậu hù tôi một phen!" "Cậu xem, tôi đã phát hiện ra cái gì?" Bàn Tử chỉ vào chiếc đỉnh chỉ cao hơn nửa mét trước mặt nói.

Hồ Bát Ức nhìn qua, lập tức bị chiếc đại đỉnh này thu hút.

Trong bụng đỉnh, chứa đầy nước, phía trên có một lớp dày đặc chất nổi màu xanh đen, trông rất bẩn thỉu, không biết bên trong có gì không.

Nhưng điều thu hút ánh mắt cậu hơn, là lớp đồ án được khắc trên thân đỉnh.

Trên thân đỉnh này, tám mặt đều có đường khắc âm, phía trên vẫn còn lưu lại một chút màu vàng, xem ra từng được khảm bằng chỉ vàng.

Chỉ là lâu ngày, lại bị hơi nước ăn mòn, đều đã bong tróc, chỉ còn lại từng mảng hình dạng lõm sâu.

Nhìn kỹ, lại là một bức tranh mô tả rất chi tiết tình hình Hận Thiên thị sau khi chết nhập táng thăng nguyệt.

Các mặt khác, cũng lần lượt là các đồ án về quy trình tập tục tang táng của Hận Thiên thị.

Tám mặt thân đỉnh, mỗi mặt là một quy trình.

Mặt thứ nhất, là cảnh Hận Thiên thị săn bắt trên biển, luyện chế đồng.

Mặt thứ hai, biểu hiện cảnh người cổ đại Hận Thiên thị sau khi chết, nhập liệm.

Mặt thứ ba, là cảnh sau khi nhập liệm, đưa vào mộ thất, chôn trong xương cá voi, thắp Trường Minh Đăng.

Mặt thứ tư, chính là, chờ đợi trăng tròn, hồn linh thông qua Kiến Mộc bay lên mặt trăng cầu trường sinh.

Mặt thứ năm, là một bức tranh cung trăng, trong đó, tiên nhân tụ tập dưới cây quế, uống rượu tiêu dao.

Mặt thứ sáu, là cảnh đưa thi thể vào quan tài đá, trầm xuống hồ nước bên cạnh.

Mặt thứ bảy, lại là một bức tranh cổ đỉnh thiết thụ, trên cây có một hình người, phía trên khảm rất nhiều minh châu, và cảnh mặt trăng sáng rực trên bầu trời.

Mặt thứ tám, dưới đáy biển sâu, một sinh vật khổng lồ chui ra, tại vị trí quan tài đá xuất hiện một cánh cửa đá, hút quan tài đá vào trong, trầm xuống biển sâu.

Sau khi giải mã kỹ lưỡng các đồ án trên thân đỉnh, Hồ Bát Ức chợt hiểu ra, quay đầu nhìn hàng cổ thi kia.

Hóa ra họ sau khi chết còn chưa kịp chính thức nhập táng, mà dừng lại ở đây để chờ đợi trăng tròn đến, dẫn dắt thần hồn bay lên mặt trăng cầu trường sinh.

Tuy nhiên, quy trình mới đi được một nửa, chưa kịp đợi đến khoảnh khắc "bay lên mặt trăng cầu trường sinh", cổ thành trên đảo đã chìm xuống biển, những di dân còn sót lại tan tác như sao, trở thành "Đản nhân" sống trên biển bằng nghề hái ngọc bắt cá voi.

Thế là, Hồ Bát Ức gọi Dương Tuyết Lỵ vào, ghi lại toàn bộ đồ án trên thân đỉnh vào máy ảnh.

Và tôn đại đỉnh này, sau khi chụp ảnh xong, cũng được Bàn Tử thu lại, bỏ vào Nhẫn Trữ Vật.

Dù sao, Hận Thiên thị đã diệt vong, chìm dưới đáy biển mấy ngàn năm, di dân của họ cũng chỉ còn sót lại một phần mười vạn, gần như quên lãng đoạn lịch sử này.

Chiếc đỉnh này, đối với họ cũng chẳng còn tác dụng gì, cứ mang về nghiên cứu là tốt nhất.

Với những tư liệu hiện vật hình ảnh mà mọi người đang có, đủ để

gây ra một trận động đất cấp mười và sóng thần trong giới khảo cổ.

Nền văn minh cổ đại Hận Thiên Quy Khư trước đây bị phủ định, thậm chí bị nghi ngờ là không tồn tại ở Nam Hải, cứ thế được trưng bày trước mắt thế nhân.

Nhiều tư liệu như vậy, đủ để giới khảo cổ nghiên cứu rất lâu.

Chỉ là, nếu muốn tổ chức một cuộc khảo cổ thực địa, thì sẽ khó khăn rồi.

Sau khi thu cổ đỉnh đi, trong mộ thất này không còn vật phẩm nào khác có thể thể hiện lịch sử văn hóa Quy Khư, đều là đồ gốm, xương cá giáp rùa các loại.

Thiếu đi một số đồ ngọc, hoa văn cũng rất nguyên thủy, đều là những đồ án kiểu giáp cốt văn, chữ viết cố định vẫn chưa ra đời.

Sau khi thu dọn những thứ có giá trị, những thứ còn lại, cùng mấy bộ cổ thi, đều được để nguyên tại chỗ, không động đến.

Mấy người bước ra khỏi mộ thất xương cá voi, bắt đầu kiểm tra tình hình xung quanh mộ huyệt.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh đã ở trên bờ, thăm dò gần hết tình hình dưới đáy nước.

Bên dưới cái đầm lạnh lẽo âm u này, có hai hang động nước, phân biệt thông đến hai nơi.

Trong đó đều có rất nhiều sinh vật sinh sống, nhưng lại phân chia ranh giới khá rõ ràng.

Một bên sâu hơn, đó là nơi hội tụ sinh khí của Nam Long, tập trung tinh hoa khí biển sinh ra một con Bạng Mẫu.

Hang động sâu bên phía còn lại, lại là một con Giao Mẫu có thân hình khổng lồ như một chiếc tàu biển, trông hung ác nanh vuốt, toàn

thân phủ vảy đen, trên mình dày đặc những giác hút màu trắng.

Nó đã thai nghén vô số giao nhân và giao ngư, tiềm phục gần đó trong các hang san hô.

Chỉ là trên người nó bị mấy sợi xích sắt thô to quấn chặt.

So với Bạng Mẫu kia, Giao Mẫu này trí tuệ thấp hơn nhiều.

Tuy nó đã sống hơn ngàn năm, nhưng trí lực vẫn không cao, vẫn tràn ngập thú tính, sống theo bản năng.

Còn Bạng Mẫu, lại được tinh hoa khí biển thai nghén, lại có một ít khí vận tương trợ, đã sớm khai mở linh trí.

Tuy thân thể nó không mạnh mẽ, nhưng sức mạnh tinh thần lại kỳ dị cao, linh trí cũng phi thường.

Thậm chí đối với thần thức thăm dò của Phong Nguyên Thanh, nó cũng có phản ứng.

Con Bạng Mẫu này, hình dáng cũng rất đặc biệt, khác với loài trai sò thông thường.

Chương 432

Thân hình khổng lồ, giống như đầu một chiếc xe tải, ngoại hình gần giống một loại vỏ sò ngọc trai hình chậu hiếm gặp, bề mặt vỏ sò lồi lõm như sóng biển, phủ một lớp dày đặc các trầm tích biển nham nhở, hiển nhiên là đã rất nhiều năm không di chuyển.

Điều đặc biệt nhất là giáp sò của nó, sinh ra sáu cánh như lá sen, trên dưới trái phải đều có thể đóng mở, trong vỏ còn mọc ra những chân sò giác hút phát triển dị thường.

Dù là cơ thể đồng đầu thiết tí bị kẹp chặt, cũng sẽ bị giáp sò cắt cụt như bị dao xẻ.

Trong vỏ sò của nó, thai nghén rất nhiều minh châu ngàn năm, khi giáp sò đóng mở, châu quang biến hóa nhanh chóng.

Trong đáy biển tối đen, tỏa ra khí cầu vồng rực rỡ, khiến người ta phải trầm trồ, nhiếp thần.

Khác với trai nước ngọt, tất cả đều chỉ sinh một viên ngọc, trai ốc biển đều sinh nhiều ngọc, đặc biệt là châu mẫu dưới đáy biển càng là vật khổng lồ sinh trăm viên ngọc trong một giáp.

Dương Tuyết Lỵ và hai người kia từ mộ thất xương cá voi đi ra, đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

Dương Tuyết Lỵ hỏi: “Nguyên Thanh, có phát hiện gì không?

Có phải dưới nước có thứ gì đó?” “Ừm, dưới nước rất sâu, có hai hang động, mỗi hang giấu một tinh quái!” “Một con là Bạng Mẫu, một con là Giao Mẫu, đều là tinh quái đã sống hơn ngàn năm!” Phong Nguyên Thanh gật đầu, sau đó nói.

“A?

Nguy hiểm như vậy?

Vậy chúng sẽ không đột nhiên tấn công chứ?" Bàn Tử nghe xong giật mình.

"Cái đó thì không đến nỗi, Bạng Mẫu bản thân đã khó hành động, e rằng đã rất lâu rồi không di chuyển dưới đáy biển." Phong Nguyên Thanh trả lời.

"Còn Giao Mẫu, nó lại bị mấy sợi xích sắt khóa chặt trong hang động dưới đáy biển, hẳn là do người cổ đại Hận Thiên thị thời xa xưa đã tròng vào, xích sắt nối liền với một cơ quan, trong tình huống bình thường, nó cũng không ra được!" "Thì ra là vậy, vậy thì tốt." Bàn Tử yên tâm.

Hồ Bát Ức như có điều suy nghĩ: "Cơ quan?

Còn nhớ đồ án trên đại đỉnh lúc nãy không?" "Trên bức đồ án thứ bảy, cổ đỉnh và cây cối trong đồ án, chắc hẳn chính là nơi cơ quan đặt.

Nếu không, cũng sẽ không được khắc trên thân đỉnh!" "Phong gia, dưới đáy biển này, có tồn tại cổ đỉnh không?" Phong Nguyên Thanh gật đầu: "Ừm, ở vị trí giữa hai hang động dưới đáy biển, quả thật có một thạch đỉnh khổng lồ.

Đường kính của đỉnh đó, còn lớn hơn cả Kiến Mộc kia, nhìn dáng vẻ, là một tảng đá khổng lồ hình bồn, được người cổ đại Hận Thiên thị điêu khắc thành hình dạng đỉnh." "Có một vòng san hô thiết thụ hóa thạch nguyên vẹn mọc trong đó, đây chắc hẳn chính là cây cối trong bức họa kia." "Trong đó còn có mấy cái đỉnh đồng, khảm vào đó, xung quanh có hàng chục sợi xích sắt thô lớn của cây cổ thụ, đều chìm vào xoáy nước sâu bên dưới." "Toàn bộ tổ hợp lại, tạo thành một cơ quan dưới đáy biển khổng lồ." "Sợi xích sắt kia chính là tròng lên người Giao Mẫu, một khi Giao Mẫu chui ra khỏi hang động, sẽ kéo xích sắt, kích hoạt cơ quan khổng lồ này!" "Cơ quan dưới nước

khổng lồ như vậy, thật khó mà tưởng tượng, người cổ đại Hận Thiên thị rốt cuộc đã tạo ra nó như thế nào!" Hồ Bát Ức cảm khái nói.

Phong Nguyên Thanh cười cười nói: "Có lẽ sau khi cổ thành Quy Khư chìm xuống biển, nơi này mới trở thành dạng như bây giờ, mấy ngàn năm trước, nơi này có lẽ không như thế này." "Hơn nữa lúc đó, linh khí giữa trời đất tương đối sung túc, cổ lão tu hành giả chắc hẳn không ít, có lẽ là Hận Thiên thị có cường đại tu sĩ ra tay xây dựng cũng không chừng." "Thân thể Giao Mẫu kia cũng không bị xích sắt quấn biến dạng, chứng tỏ Giao Mẫu vốn dĩ rất lớn!" "Người bình thường không thể bắt được Giao Mẫu lớn như vậy!" "Cũng chỉ có sức mạnh của tu sĩ mới có thể làm được." "Linh triều thiên địa suy thoái, cũng là nguyên nhân chính khiến Hận Thiên thị diệt vong đi." Hồ Bát Ức và mấy người kia nghe Phong Nguyên Thanh phân tích, không khỏi gật đầu.

Tình hình mấy ngàn năm trước có thể khác xa so với hiện tại.

Thời Tiên Tần, luyện khí tu tiên vẫn còn rất thịnh hành, về sau không ít lần, các đế vương tướng lĩnh truy cầu trường sinh, đếm không xuể.

Nền văn minh Hận Thiên Quy Khư, còn cổ lão hơn nữa, thời kỳ đó, chỉ dựa vào một ít tư liệu di tích để phỏng đoán, rất khó mà đoán chính xác.

Chưa từng trải qua, ai cũng không biết tình hình lúc đó là như thế nào.

"Vậy, chúng ta còn muốn tiếp tục xuống nữa không?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Phong Nguyên Thanh suy nghĩ một chút, nói: "Các em cứ ở trên đi, một mình tôi xuống là được rồi." Bốn người Dương Tuyết Lỵ thấy Phong Nguyên Thanh nói vậy, liền đồng loạt gật đầu.

“Các em ở đây đợi một lát, đợi tôi lên xong, chúng ta có thể rời đi rồi.” “Được, chúng ta đợi anh.” A Ninh nói.

A Ninh chuyến đi này có chút hồ đồ, cứ thế theo xuống đáy biển.

Cô không ngờ, ở đáy biển sâu thẳm này, lại thực sự tồn tại một di tích văn minh cổ đại.

Bây giờ xem ra, nền văn minh cổ đại đó từng phát triển cao độ, nhưng lại bị nhấn chìm trong đại dương.

Rất giống với hòn đảo Atlantis trong truyền thuyết phương Tây.

Chỉ là, nền văn minh Atlantis, hiện tại chưa phát hiện bất kỳ di tích nào, chỉ có một số truyền thuyết, căn bản không thể khảo chứng.

A Ninh theo sau Dương Tuyết Lỵ, cũng chụp không ít ảnh và video, Dương Tuyết Lỵ cũng không ngăn cản.

Dù sao cái Quy Khư dưới đáy biển này, không phải Cừu Đức Khảo bọn họ có thể xuống được.

Có lẽ tương lai khi linh khí phục hồi đến một mức độ nhất định, một số người có sức mạnh cường đại có thể xuống, nhưng Cừu Đức Khảo, lại không chắc có thể kiên trì được lâu như vậy.

Phong Nguyên Thanh nhảy một cái, tiến vào trong nước, nhanh chóng xuyên hành trong nước.

“Đi xem Bạng Mẫu trước đi.” Phong Nguyên Thanh nghĩ trong lòng, ngay sau đó, anh rẽ một cái, tiến vào hang động nơi Bạng Mẫu ở.

Sâu trong hang động, Bạng Mẫu bất động nằm trên cát bùn đáy biển.

Tuy nhiên tinh thần của nó lại rất hoạt bát.

Nó có thể cảm nhận được sự phi thường trên người Phong

Nguyên Thanh, loại sức mạnh cường đại kia, cùng với lực hấp dẫn to lớn.

Tiên Thiên Nhất Khí, chính là nguồn gốc của sinh mệnh, chỉ cần tiết lộ một tia, liền tạo ra lực hấp dẫn cực lớn đối với Bạng Mẫu.

Nó há miệng sò, dưới đáy biển u ám, một vệt hồng quang thất sắc bốc lên.

Đồng thời ý niệm tinh thần của nó, cũng đang tiếp cận Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh không từ chối, đặt thần thức lại gần, giao lưu với Bạng Mẫu.

Dù sao nó cũng là tinh linh được tinh hoa khí biển Nam Long thai nghén, trí lực không hề thấp.

Sau một hồi giao lưu, Phong Nguyên Thanh hiểu ra, hóa ra, Bạng Mẫu này muốn anh mang nó đi.

Kể từ khi nó sinh ra linh trí, nó đã luôn cô độc ở đây.

Và bên cạnh còn có rất nhiều giao ngư cũng đang để mắt đến nó.

Nó đã sớm không muốn ở lại đây nữa.

Bạng Mẫu thấy Phong Nguyên Thanh đến gần, liền mở đóng giáp sò, phun ra một luồng nước mạnh mẽ, cuốn trôi bùn cát xung quanh, để lộ thân hình của mình.

Nó nương theo lực đẩy của dòng nước, từ trong bùn cát hiện ra thân hình, nổi lên trong nước.

Chỉ thấy thân hình nó lớn như đầu một chiếc xe tải, toàn thân mọc đầy hà bá, nếu không động đậy, rất khó nhận ra nó.

Phong Nguyên Thanh và nó giao tiếp thông qua ý niệm tinh thần, trực tiếp đến tâm linh, không hề có trở ngại.

Suy nghĩ của Bạng Mẫu, trong mắt anh là rõ ràng.

Hơn nữa, vì nó là linh vật tự nhiên sinh ra, tuy linh tính mười phần, nhưng lại mông lung.

Có thể nói là rất thuần khiết.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, trong lòng cũng có cảm xúc, tinh linh được tinh hoa khí biển Nam Long thai nghén này, đã gặp được, tức là có duyên.

"Con Bạng Mẫu này có duyên với ta!" Phong Nguyên Thanh nghĩ.

Thế là anh liền trực tiếp thông qua thần thức nói cho Bạng Mẫu biết: "Đã gặp, tức là duyên phận, đã muốn đi theo ta, ta tự nhiên sẽ không từ chối." "Hiện tại Long Mạch Nam Long hải khí sắp cạn kiệt, tiếp tục ở lại đây đối với ngươi mà nói, chỉ là một tai họa." "Vừa hay ta có một nơi tốt, có thể giúp ngươi trưởng thành tốt hơn!" Bạng Mẫu nghe thấy lời Phong Nguyên Thanh, tinh thần tràn đầy những dao động vui sướng.

Ngay cả giáp sò của nó cũng theo đó mà đóng mở, tùy ý phun nước.

Trong vỏ sò, mấy viên minh châu to bằng đấu, phát ra ánh sáng thanh lương, như ánh trăng chiếu rọi.

Vách bên trong vỏ sò phản chiếu ánh sáng minh châu, tạo ra hồng quang ngũ sắc rực rỡ, chiếu sáng cả hang động tối tăm này.

Phong Nguyên Thanh thấy Bạng Mẫu vui vẻ như vậy, trên mặt cũng không khỏi lộ ra nụ cười.

Mình như vậy có tính là "nuôi dưỡng" không nhỉ?

Hiện tại Ngự Thú Không Gian, đã có một con Xà Mẫu đang trên con đường hóa long, bây giờ lại có thêm một con Bạng Mẫu.

Nếu chúng tu luyện đến cảnh giới hóa hình, chắc chắn đều là những nữ tử cực kỳ mỹ miều.

Trong thần thoại truyền thuyết, trong số các ái thiếp của các bá chủ thủy hệ, không thể thiếu sự tồn tại của Bạng Nữ.

Con Bạng Mẫu này, tuy thuộc loài sò, nhưng lại là dị chủng.

Chương 433

Hoàn toàn khác biệt với các loại hà bạng, hải bạng, loa mẫu thông thường, có thể nhìn ra sự khác biệt từ giáp sò đặc biệt của nó.

Huống hồ nơi đây, là một Âm Dương Thần Tiên Huyệt tự nhiên hình thành cực kỳ khó có được, lại thai nghén ra Bạng Mẫu và Giao Mẫu hai tinh quái, tất nhiên có chỗ đặc biệt của nó.

Có lẽ có chút liên quan đến truyền thuyết Nam Long.

Truyền thuyết dưới Quy Khư Nam Hải, có chôn Long Cốt, có lẽ không phải là không có căn cứ.

Bạng Mẫu có lẽ chính là nhờ cơ duyên xảo hợp, hấp thu huyết mạch Long Tộc, cộng thêm khí vận, tinh hoa khí biển tư dưỡng, mới trưởng thành thành dạng như bây giờ.

Tuy nhiên, đã sinh trưởng ở đây mấy ngàn năm, Bạng Mẫu đã sớm trở thành tồn tại giống như trận nhãn của khí biển Nam Long, một khi bị thu đi, khí biển sẽ ngay lập tức mất cân bằng.

Khi đó, nơi Quy Khư này, mất đi sự bảo hộ và tư dưỡng của khí biển, sẽ không thể chống đỡ được áp lực nước mạnh mẽ dưới đáy biển, lại một lần nữa sụp đổ.

Muốn thăm dò tình hình sâu hơn, tạm thời không nên thu Bạng Mẫu đi.

Thế là Phong Nguyên Thanh nói với Bạng Mẫu: "Ngươi ở đây đợi ta một lát, ta còn phải tiếp tục thám hiểm một phen, đợi ta trở về, sẽ dẫn ngươi cùng rời đi ~" "Được ~" Bạng Mẫu trong lúc giáp sò đóng mở, truyền đạt ý niệm tinh thần trả lời.

Sau đó, nó liền tiếp tục nằm trên bùn cát đáy biển, bất động.

Tuy nhiên, để phòng ngừa bất trắc, Phong Nguyên Thanh đã thi triển mấy tầng phù chú lên người Bạng Mẫu, dùng để bảo vệ.

Bạng Mẫu tuy đã sống mấy ngàn năm, nhưng sức tấn công lại không đủ, giao ngư bên cạnh rất có khả năng sẽ đến tập kích.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh liền bơi qua bên cạnh Bạng Mẫu, hóa thành một đạo thủy quang, lặn sâu về phía biển châu mẫu này.

Nơi Quy Khư này, nói cách khác, toàn bộ đều nằm dưới một khối san hô tiêu khổng lồ.

Khối san hô tiêu này, có thể nói là đồ sộ, có lẽ, trên thế giới cũng không có quần thể san hô tiêu nào lớn hơn nơi này.

Dọc theo biển châu mẫu không ngừng lặn sâu.

Phong Nguyên Thanh đã lặn đến một độ sâu cực lớn.

Môi trường ở đây đã từ hang động san hô tiêu quanh co khúc khuỷu ban đầu, biến thành một đường hầm sâu thẳng đứng như một cái giếng.

Và nước biển trong đó, cũng dần dần nóng lên.

Nhưng lại bị một luồng sức mạnh nào đó ngăn cách, không truyền đến khu vực san hô tiêu của biển châu mẫu phía trên.

Thần thức Phong Nguyên Thanh quan sát thấy, luồng nước dần nóng lên này, lại từ một khe nứt khác, chảy đến nơi khác.

Thần thức theo khe nứt đó không ngừng theo dõi, quả thực đã đến mộ huyệt Hận Thiên thị phía trên, chính là hồ nước suối nóng đối diện với đầm nước lạnh lẽo này.

Và ở gần hồ nước suối nóng đó, có một mạch Địa hỏa nham tương chảy qua.

“Thì ra, dưới Âm Dương Thần Tiên Huyệt này, còn có cấu tạo

như vậy sao?

Hai hồ nước, lại cũng thông nhau sao?" Theo Phong Nguyên Thanh tiếp tục lặn sâu, nhiệt độ nước cũng ngày càng cao.

Nhưng lại còn xa mới đạt đến mức sôi sục.

Điều này có lẽ có liên quan đến luồng sức mạnh phong ấn ngăn cách kia.

Càng xuống sâu, đáy biển dần dần hiện lên một vệt sáng đỏ.

Phong Nguyên Thanh lập tức tăng tốc, lặn vào đáy hang động biển.

Chỉ thấy, dưới đáy hang động, vô số nham tương đỏ rực chảy ngang, ánh sáng đỏ chiếu sáng toàn bộ hang động.

"Đây e rằng là một núi lửa dưới đáy biển đang hoạt động!" Chỉ là miệng núi lửa này chỉ lưu động trong phạm vi này, lại không bùng phát ra ngoài.

Phong Nguyên Thanh cẩn thận quan sát.

Hóa ra trong hồ nham tương này, anh phát hiện một bộ Long Cốt khổng lồ nằm ngang.

Long Cốt khổng lồ, đầu lâu giống như một ngọn núi nhỏ hướng lên phía trên hang động biển.

Và thân thể dài thon của nó, lại uốn lượn quanh co, bao quanh toàn bộ đáy hang động, tất cả nham tương đều bị vây giữ trong đó, không hề rò rỉ ra ngoài.

Còn phần đuôi của nó, lại chìm sâu vào bên dưới đường hầm nham tương.

Con cự long khổng lồ này, huyết nhục đã sớm tiêu biến, chỉ còn lại một bộ Long Cốt.

Nhưng trên xương cốt của nó, lại có một luồng sức mạnh cường đại, ngăn cách nhiệt lượng trong hồ nham tương ở bên trong.

Thần thức Phong Nguyên Thanh khuếch tán, lặn sâu vào địa mạch, phát hiện nơi đây, quả thật là điểm cuối cùng của toàn bộ Long Vĩ Nam Long.

Dải nham tương này chính là nơi Nam Long thông với thế giới bên ngoài.

Khí vận địa mạch Nam Long từ đây tiết ra, nham tương địa hỏa khiến sức mạnh của nó cuồng bạo, nhưng lại bị bộ Long Cốt này trấn áp.

Khí vận đã trải qua không biết bao nhiêu thời gian tiết ra, khí vận Long Mạch Nam Long này, đã sắp cạn kiệt.

Mạch Địa hỏa này cũng sẽ dần dần tắt đi sau khi khí vận cạn kiệt.

Phong Nguyên Thanh ý thức được, nơi đây, cũng là một cơ duyên thiên đại.

Nhưng lại phải hết sức cẩn thận.

Khí vận tuy sắp cạn kiệt, nhưng đó là tương đối, e rằng còn cần rất nhiều năm, nếu không cẩn thận, một lần tiết lộ quá nhiều, đối với khu vực biển này, đều là tai họa mang tính hủy diệt.

Thế là, Phong Nguyên Thanh dùng trận pháp Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật, cẩn thận từng li từng tí, bố trí trận pháp ở đây, lại dùng đạo dẫn chi pháp, dẫn khí vận bị trấn áp này, vào trong trận pháp, thông qua dẫn đạo, thuần hóa, chuyển hóa, từ từ tiết ra, không đến nỗi gây ra biến động lớn.

Khí địa mạch, sau khi được trận pháp chuyển hóa, từ từ phóng thích xuống biển.

Long cốt vốn là vật trấn áp, cũng được giải phóng.

Phong Nguyên Thanh bơi đến cạnh xương đầu rồng, đưa tay thu bộ long cốt khổng lồ này vào không gian trữ vật.

Vị trí của long cốt ngay lập tức bị dung nham và nước biển lấp đầy.

Sự biến mất của long cốt không hề gây ra một gợn sóng nào.

Thu hồi long cốt xong, mục đích chuyến đi này của Phong Nguyên Thanh đã hoàn toàn đạt được, vì thế anh không nán lại nữa.

Anh hóa thành một đạo độn quang, theo lộ trình lúc đến, nhanh chóng quay về.

Không lâu sau, anh đã trở về biển Châu Mẫu nơi Bạng Mẫu đang ở.

Bạng Mẫu cảm nhận được Phong Nguyên Thanh trở về, hân hoan phát ra những dao động tinh thần vui mừng, đồng thời, thân thể kéo theo vỏ sò của nó nhúc nhích, làm nổi lên một đám bùn cát.

Phong Nguyên Thanh đến cạnh Bạng Mẫu, thông qua thần thức nói với nó: "Mọi chuyện đã xong, ta đến đưa ngươi đi, ngươi đừng phản kháng." Phong Nguyên Thanh liên thông Ngự Thú Không Gian, phóng ra một đạo Bình Đẳng Khế Ước, in dấu vào tinh thần Bạng Mẫu, nói: "Đây là một phần Bình Đẳng Khế Ước, ngươi đồng ý ký kết là được rồi." Dao động tinh thần của Bạng Mẫu vui vẻ, biểu đạt sự đồng ý.

Lập tức, khế ước được thành lập, hóa thành một ấn ký vô hình, tiến vào cơ thể Bạng Mẫu.

Sau khi thiết lập quan hệ khế ước, Phong Nguyên Thanh liền động ý niệm, thu Bạng Mẫu vào Ngự Thú Không Gian.

Phong Nguyên Thanh đặt nó cùng với Xà Mẫu, trong cùng một hồ nước.

Đồng thời, Phong Nguyên Thanh đã cải tạo nước hồ thành nước biển.

Nước có ảnh hưởng khá lớn đối với Bạng Mẫu, nó là loài sò biển, sống dưới biển, đã thích nghi với môi trường nước biển, e rằng nước ngọt sẽ không thích nghi được.

Ngoài ra, nước biển hay nước ngọt đều không ảnh hưởng đến Xà Mẫu.

Dù sao thì, loài rắn hóa rồng thành giao, cuối cùng đều sẽ tiến vào đại dương, cũng xem như cho nó sớm thích nghi với môi trường nước biển vậy.

Bạng Mẫu được Phong Nguyên Thanh an trí tại vùng nước sâu gần vách núi trong bùn cát.

Nó vui vẻ đóng mở sáu phiến vỏ sò, phun ra bọt nước.

Hơn một trăm viên Nguyệt Quang Minh Châu được ấp ủ trong vỏ sò phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt dưới nước, giống như những ngôi sao chìm dưới đáy biển.

Chương 434

Trong số đó, viên sáng nhất là Bạng Châu của nó, được coi là nội đan mà nó đã tu luyện ngàn năm.

Những viên minh châu còn lại thì không quan trọng bằng, chỉ là sản phẩm phụ khi tu luyện Bạng Châu, nhưng lại là một loại dược liệu quý giá, dùng để luyện đan thì rất tốt.

Bên trong ngưng tụ tinh hoa của hải khí, đối với các sinh vật dưới nước mà nói, đều là món ngon đại bổ.

Ở trung tâm hồ, Xà Mẫu đang cuộn tròn thân thể, mặc dù đang trong giấc ngủ say để huyết mạch thuế biến, nhưng nó cũng có chút cảm ứng, song không để ý.

Chờ nó thuế biến ra thân thể giao long, cũng gần đến cảnh giới có thể hóa hình rồi.

Bên Bạng Mẫu cũng gần như vậy, chờ nó nuốt thêm một thời gian linh khí, đạt đến điểm giới hạn chất biến, cũng có thể đột phá hóa hình.

Phong Nguyên Thanh nghĩ đến, còn có chút kích động đây ~ Mặc dù không có công pháp chuyên môn thích hợp cho chúng, nhưng sáng tạo một số công pháp nuốt linh khí thì vẫn được, so với bản năng thụ động của chúng, hiệu suất cao hơn nhiều.

Xà Mẫu vẫn còn đang ngủ say, nhưng Bạng Mẫu lại rất hoạt bát.

Phong Nguyên Thanh sửa đổi một chút chương Luyện Khí của《Vũ Hóa Phi Thăng Kinh》, tạo thành một phương pháp thổ nạp thích hợp cho tinh quái động vật tu luyện, sau đó truyền thụ cho Bạng Mẫu.

Đồng thời dặn dò: "Ta đã truyền cho ngươi một thiên tu luyện thổ nạp chi pháp, ngươi cứ ở đây tu hành thật tốt, cố gắng sớm ngày hóa hình!" Bạng Mẫu rất vui vẻ đóng mở sáu phiến vỏ sò, dùng ý niệm tinh thần đáp lại: "Biết rồi ~" Phong Nguyên Thanh gật đầu, sau đó tâm thần lại nhìn sang những nơi khác.

Hai bộ cương thi Đông Hạ Hải Vương và Vạn Nô Vương, đã được rèn luyện không ngừng trong trận pháp Huyết Sát một thời gian dài rồi.

Cả hai bộ cương thi đều đang biến đổi thành Ngân Giáp Thi Vương, và đã biến đổi được hơn một nửa.

Chờ khi biến đổi hoàn thành, cũng có thể sử dụng được.

Đến lúc đó, dùng cho hóa thân bên kia thì rất phù hợp, trong mộ, cứ dùng tống tử để đánh tống tử là được.

Ngân Giáp Thi Vương có thể nghiền ép chín mươi phần trăm các tống tử.

Tâm thần rút khỏi Ngự Thú Không Gian, Phong Nguyên Thanh bắt đầu nhanh chóng độn ra ngoài.

Sau khi Bạng Mẫu bị Phong Nguyên Thanh thu đi, hải khí dưới đáy biển đã mất đi sự cân bằng, không lâu nữa, sẽ trở nên hỗn loạn.

Mất đi sự nuôi dưỡng và che chở của hải khí, rạn san hô này sẽ trở nên rất yếu ớt, không chịu nổi áp lực nước sâu, không gian bên trong rạn san hô này cũng sẽ không còn tồn tại, bị nước biển nhấn chìm.

Khi đi ngang qua cái bồn địa hình đỉnh khổng lồ đó, Phong Nguyên Thanh đến cạnh cây san hô sắt ở giữa đỉnh.

Mở cỗ quan tài gỗ trên cây ra, để lộ một bức tượng người bằng đồng, bốn cánh tay nâng một khối ngọc bàn.

Phía dưới còn có vài cột ngọc, nối liền với ngọc bàn.

Ngọc bàn và cột ngọc này trông cực kỳ tinh xảo, trên đó khắc đầy trùng quy cổ triện, toàn là quẻ dịch số, ẩn chứa sự huyền diệu của Dịch Số.

Đây là một cổ bí khí kỳ môn thuật số.

Chắc hẳn là do những cư dân cổ đại của Quy Khư Hận Thiên Thị, những người tinh thông Dịch Kinh thuật số, chế tác ra để bói toán, chiêm nghiệm.

Các cột ngọc ở đáy quái bàn đều là trục có thể xoay được.

Trên trục xoay có rất nhiều phù văn quái tượng dịch số, thông qua việc xoay trục ngọc, có thể làm cho ngọc bàn phía trên hiển thị quái tượng tương ứng.

Các phù văn này đều được chú thích bằng Thái Ất, Kỳ Môn, Lục Nhâm.

Bí khí ngọc bàn này được đặt trên bức tượng đồng, trở thành một loại khóa mật mã.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh không bận tâm.

Anh trực tiếp dùng pháp lực hóa giải tượng đồng, lấy trục xoay ngọc bàn ra khỏi tượng đồng, thu vào không gian trữ vật.

Mục đích ban đầu của cơ quan này là để tập trung ánh sáng của một trăm viên Minh Châu Biển Sâu, thông qua ngọc bàn phản chiếu, tạo thành một hư huyễn minh nguyệt, dụ Giao Mẫu ở sâu trong hang động chui ra, khởi động cơ quan, mở cánh cửa đá ở một bên khác, dẫn dòng hải lưu sâu vào, nhấn chìm quan tài đá của Hận Thiên Thị xuống biển, dùng để thủy táng.

Giờ đây, cùng với sự diệt vong của Hận Thiên Thị, nó đã sớm mất

đi tác dụng, e rằng đã gần hai ngàn năm không được mở ra.

Thu hồi ngọc bàn xong, Phong Nguyên Thanh không nán lại nữa, lập tức hóa thành một đạo độn quang, xuyên qua mặt nước, trở về mộ huyệt.

"Chúng ta phải đi thôi, hải khí ở đây đã mất cân bằng, rạn san hô bên ngoài sẽ rất nhanh sụp đổ vì không chịu nổi áp lực nước." Phong Nguyên Thanh nói với bốn người trên bờ.

"Còn gì cần thu dọn không?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Không có." Bốn người đều đồng thanh đáp.

Dương Tuyết Lỵ và hai người kia đều có nhẫn trữ vật, đồ đạc cứ nhét vào là xong, không có gì để thu dọn cả.

Còn A Ninh, cô mang theo một số đồ đạc trên người, nhưng đều là những thứ cô luôn mang theo, cũng không có gì thêm.

Thế là Phong Nguyên Thanh phóng ra một đạo pháp lực, cuốn lấy bốn người, bay lên không trung theo đường hầm Bôn Nguyệt của người Hận Thiên Thị cổ xưa ở phía trên đỉnh đầu.

Quay trở lại theo đường cũ, rất nhanh, họ đã trở lại cánh cửa đồng trên đỉnh Kiến Mộc.

Chỉ vài giây sau khi vài người họ đi ra, một tiếng động lớn đã truyền đến từ bên dưới.

Sự cân bằng của hải khí bị phá vỡ, một lượng lớn hải khí tràn ra ngoài, vốn dĩ có sự chống đỡ của hải khí, không gian dưới nước này mới được bảo tồn.

Bây giờ, không có hải khí, không gian này sẽ bị nước biển nhấn chìm.

Nước biển bên dưới đã bắt đầu đổ ngược, tiếng động bên dưới

không ngừng, rạn san hô từng mảng vỡ vụn, gây ra phản ứng dây chuyền, nước biển dâng lên càng lúc càng nhanh.

Rất nhanh, cây Kiến Mộc khổng lồ cũng không chịu nổi nữa.

Con Giao Mẫu dưới lòng đất cũng cảm ứng được nguy cơ, liều mạng bò ra ngoài.

Nó vừa động, lập tức khởi động cơ quan khổng lồ đó, mở ra cánh cửa đá dưới đáy biển.

Dòng chảy ngầm sâu dưới biển dữ dội xông ra, cuốn theo quan tài đá dưới đáy biển, cùng vô số mảnh vụn san hô, ra ngoài.

Tuy nhiên, cánh cửa đá cứ mở mãi khi Giao Mẫu vật lộn bò lên.

Sau dòng chảy ngầm, một lượng lớn nước biển đổ ngược.

Rất nhanh đã lấp đầy không gian mộ thất đó.

Lớp vỏ Trái Đất vốn ổn định, mất đi sự chống đỡ của hải khí, trở nên yếu ớt, nước biển vừa xông vào đã bị phá vỡ.

Giao Mẫu cố gắng chịu đựng sự kéo của xích khóa, bò từ bên dưới lên đến không gian Kiến Mộc.

Nó nhìn về phía cái hang động trên đỉnh không gian.

Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào từ cái hang động đó, cái hang động đó giống như một vầng trăng tròn.

Ánh mắt Giao Mẫu đầy vẻ khát vọng.

Nhưng nó bị xích khóa kéo lại, đã đến cực hạn, không thể tiếp tục lên cao được nữa.

Toàn thân bị xích khóa xiết chặt.

Phong Nguyên Thanh đưa Dương Tuyết Lỵ và bốn người bay ra khỏi hang động, trở lại mặt biển.

Sau khi hải khí tan đi, hải lưu từ cái hang động này đổ vào, tạo thành một xoáy nước khổng lồ.

Cho đến khi không gian bên dưới được nước biển lấp đầy.

Còn cây Kiến Mộc, bị nước biển đổ ngược vào làm gãy, trùng hợp thay, lại rơi trúng người con Giao Mẫu đó.

Một lượng lớn đá nhọn đâm vào cơ thể Giao Mẫu.

Vô số máu màu xanh lục phun ra, nhuộm vùng nước lân cận thành một màu xanh.

Giao Mẫu vô lực giãy giụa, cuối cùng chết vì mất máu quá nhiều.

Nước biển lấp đầy không gian, mọi thứ lại dần dần trở lại yên tĩnh.

Sau này, nếu có đội khảo cổ đến khảo sát thực địa, thì có thể lặn xuống thông qua hang động trên hòn đảo ma quái này.

Chương 435

Nhưng bên dưới đã sớm bị sụp đổ, tan nát thành một đống hỗn độn.

Cái thiên tỉnh thông đến Xạ Nhật Thần Điện và một không gian khác, cũng bị vùi lấp.

Muốn khai quật lại, cần phải tốn rất nhiều nhân lực vật lực.

Sau khi trở lại mặt biển, Phong Nguyên Thanh đưa vài người bay đến vùng biển cách xa một chút, thả ra một chiếc thuyền cứu hộ, không người lái thuyền cứu hộ, hướng về phía thuyền lớn tiếp cận.

Đồng thời, A Ninh cũng dùng thiết bị liên lạc để liên lạc với thuộc hạ trên thuyền, bảo họ tiếp cận.

Vài chục phút sau, Phong Nguyên Thanh và vài người đi thuyền cứu hộ đã gặp được thuyền lớn.

Trên thuyền, đám thuộc hạ của A Ninh kéo mọi người lên thuyền, rồi cũng thu thuyền cứu hộ lên.

Lên thuyền xong, A Ninh lập tức chỉ huy người điều khiển quay đầu trở về.

Các thuyền viên đã ở trên thuyền nhiều ngày như vậy, chỉ là phụ việc, hoàn toàn không biết gì về hành động lần này.

Phong Nguyên Thanh và A Ninh cùng những người khác chỉ một mình xuống đáy biển, không đưa họ theo.

Họ không biết gì cả, vẻ mặt mờ mịt.

Tuy nhiên, họ cũng vui vẻ vì được nhàn nhã, không cần làm việc, vẫn có tiền, chỉ là đi theo thuyền một chuyến, có thể nói là nhiệm vụ

nhàn nhã nhất của họ từ trước đến nay.

Trên đường trở về, mọi thứ đều yên bình, mặc dù đôi khi có đi qua vùng mưa, gặp phải gió lớn mưa to.

Nhưng không gặp phải bất kỳ sự kiện kỳ lạ nào nữa.

Vài ngày sau, mọi người thuận buồm xuôi gió trở về cảng Thanh Lan, Tam Á.

Chuyến thám hiểm cổ quốc Quy Khư Hận Thiên lần này, đến đây là kết thúc.

Sau khi thuyền cập bờ, A Ninh để thuộc hạ của mình trực tiếp quay về báo cáo nhiệm vụ, tạm thời cũng không có việc gì cần đến họ nữa.

Khi nào cần, sẽ tìm họ lại.

Phong Nguyên Thanh và vài người nhân tiện nghỉ ngơi một ngày ở Tam Á.

Cảnh biển Tam Á, phong tình nhiệt đới, ở phương Bắc thì không thể thấy được.

Du lịch Tam Á cũng rất sôi động, khách du lịch đến chơi cũng rất nhiều.

Mọi người tìm một khách sạn nghỉ dưỡng sang trọng tốt nhất, đặt vài phòng, nghỉ ngơi một ngày.

A Ninh trong chuyến đi này, lại là người mệt mỏi nhất trong số họ.

Dù sao cô vẫn là một người bình thường, ở di tích Quy Khư lâu như vậy không được nghỉ ngơi, tinh thần vô cùng mệt mỏi.

Cô tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, gọi một cuộc điện thoại video xuyên quốc gia, báo cáo với Cừu Đức Khảo về sự việc di tích cổ quốc

Quy Khư Hận Thiên dưới đáy biển.

Cừu Đức Khảo rất coi trọng điều này, một di tích văn minh cổ đại từ mấy ngàn năm trước, bên trong có rất nhiều thứ quý giá trên vách đá, tùy tiện lấy ra một chút cũng có thể kiếm rất nhiều tiền.

Hiện tại hắn cảm thấy mình có hy vọng trường sinh, tự nhiên phải kiếm thêm tiền, tiền bạc thì ai cũng không chê nhiều, càng nhiều càng tốt.

Hắn cũng không ngờ, một lần sắp xếp tùy ý của mình, chỉ cung cấp chút trợ giúp cho Phong Nguyên Thanh, lại nhận được một tin tức tốt như vậy.

Hắn rất coi trọng điều này, hơn nữa, sự coi trọng đối với Phong Nguyên Thanh trong lòng hắn lại âm thầm nâng cao một cấp độ.

Thế là hắn dặn dò A Ninh: "Ninh, sau này, con hãy chuyên trách chuyện của Phong tiên sinh đi.

Anh ấy có bất kỳ nhu cầu nào, chúng ta đều sẽ cung cấp sự giúp đỡ, không cần bận tâm chi phí được mất." "Phong tiên sinh, quả nhiên là quý nhân của ta, con phải hết lòng hết sức giúp đỡ anh ấy, tìm thấy sao?" "Vâng, lão bản, con biết rồi!" A Ninh nghiêm túc gật đầu đáp.

"Ừ!" Cừu Đức Khảo gật đầu, mắt hơi nheo lại, vẻ mặt hài lòng.

Sau đó, hắn lại nhìn A Ninh trong video nói: "Theo ta được biết, vị Phong tiên sinh này, hình như rất thích mỹ sắc, bên cạnh anh ấy, có không ít mỹ nữ xuất sắc." "Đây, là một cơ hội, Ninh, dung mạo và vóc dáng của con cũng rất xuất sắc, tin rằng đối với vị Phong tiên sinh này, nhất định có sức hấp dẫn không nhỏ, con phải nắm bắt lấy nhé ~" Nghe thấy vậy, sắc mặt A Ninh hơi đỏ.

Cô cũng đã sớm nhìn ra, Phong Nguyên Thanh có ý với cô, chỉ là chưa nói rõ.

Còn cô, đối với Phong Nguyên Thanh, cũng không có bất kỳ sự bài xích nào.

“Vâng, lão bản, con sẽ nắm bắt cơ hội!” A Ninh gật đầu nói.

“Ừ, được rồi, thấy con bây giờ đã rất mệt rồi, cuộc gọi này đến đây thôi nhé, con đi nghỉ đi.” Cừu Đức Khảo nói xong, liền cúp điện thoại video.

Sắc mặt A Ninh hồng hào, trong những suy nghĩ miên man, chìm vào giấc mơ.

Còn một bên khác, Phong Nguyên Thanh lại nghe rõ từng lời cuộc trò chuyện giữa A Ninh và Cừu Đức Khảo.

Trong lòng thầm nghĩ: “Cừu Đức Khảo, nếu ông đã sắp xếp như vậy, vậy thì A Ninh tôi xin nhận, sẽ không khách khí với ông đâu nhé ~” Khóe miệng Phong Nguyên Thanh cong lên một nụ cười nhẹ.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, nói: “Nghĩ đến chuyện gì tốt mà cười gian xảo vậy?” Thế là Phong Nguyên Thanh kể lại sự sắp xếp của Cừu Đức Khảo.

Dương Tuyết Lỵ lập tức có chút ghen tuông, nói: “Được lắm, em biết ngay mà, A Ninh là đại mỹ nhân như vậy, sao anh có thể không động lòng cho được?” “Hắc hắc, anh đây là cứu rỗi cô ấy thoát khỏi bể khổ đây, Cừu Đức Khảo đâu phải là thứ tốt đẹp gì!” A Ninh ở chỗ Cừu Đức Khảo, chẳng qua chỉ bị hắn coi như một công cụ mà thôi.

“Bây giờ, vì sự tồn tại của anh, hắn mới buộc phải coi trọng A Ninh, nhưng vậy cũng rất tốt rồi.” “Ít nhất, Cừu Đức Khảo nể mặt anh, sẽ không có bất kỳ ý nghĩ xấu nào đối với A Ninh và em trai cô ấy!” “Ài!

Đàn ông ~” Dương Tuyết Lỵ nhổ một câu nói.

Phong Nguyên Thanh cười hắc hắc, kéo Dương Tuyết Lỵ vào lòng

ôm chặt.

Dương Tuyết Lỵ cũng không phản kháng, thuận thế vùi mình vào lòng Phong Nguyên Thanh.

Hai người dính chặt vào nhau, bộ ngực phập phồng, cảm giác mềm mại như bông gòn, lập tức khiến Phong Nguyên Thanh tâm viên ý mã.

Phong Nguyên Thanh siết chặt hai tay, tận hưởng sự mềm mại tinh tế trước ngực.

Sau đó cúi đầu cầu xin đôi môi đỏ mọng gợi cảm của Dương Tuyết Lỵ.

"Ưm ~" Hai người nồng nhiệt hôn nhau.

Sau đó, củi khô lửa bốc, như lửa cháy rực rỡ.

Phong Nguyên Thanh phất tay không biết từ đâu tạo ra một đạo cách tuyệt trận pháp, bao trùm toàn bộ căn phòng.

Khiến cho bất kỳ tiếng động nhỏ nào trong phòng cũng không thể truyền ra ngoài.

Đạo Phòng Trung Thuật trong Huyền Tố Chân Kinh được hai người thi triển từng chút một.

Không chỉ vậy, họ còn học được rất nhiều kiến thức mới từ bên "tiểu Nhật Tử" (bồn massage chân cách biển nhìn sang).

Nền kinh tế của "tiểu Nhật Tử" lúc này tuy bị Mỹ quốc "cắt rau hẹ", nhưng vẫn phát triển khá ổn, đặc biệt là lãnh địa phim hành động tình yêu, đứng đầu toàn cầu.

Sau khi hai người học tập, chiến trường không còn giới hạn trong chiếc giường nhỏ vài mét vuông nữa, các tiện nghi, đạo cụ trong toàn bộ phòng khách sạn đều được tận dụng một cách hoàn hảo, phát huy

tối đa công dụng.

Đạo vận Đại Hoan Hỷ tràn ngập khắp các ngóc ngách căn phòng.

Còn hai người Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử bên cạnh, thì đã ra ngoài chơi cả đêm, chứng kiến rất nhiều thứ mà phương Bắc không có, hai người cũng chơi rất vui vẻ.

Đáng tiếc hành trình của mọi người sẽ không đi qua Việt tỉnh, nếu không, có thể cho họ trải nghiệm một lần dịch vụ kiểu "Hoàn", đảm bảo họ chưa từng thấy bao giờ.

Một bên khác, A Ninh thì đang chìm trong giấc mơ.

Trong mơ, cô mơ thấy cảnh mình và Phong Nguyên Thanh ở bên nhau.

Đôi khi có những cảnh khiến cô đỏ mặt tim đập, làm cho khuôn mặt đang ngủ say của cô hiện lên từng vệt hồng.

Ngày thứ hai, A Ninh tìm Phong Nguyên Thanh, nói rằng lão bản đã sắp xếp cô sau này sẽ chuyên phục vụ Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên thuận nước đẩy thuyền, đưa A Ninh đi cùng.

Thế là một đoàn năm người, lên máy bay, bay đến Kinh Thành.

Phong Nguyên Thanh không thiếu tiền, tự nhiên là đã đặt năm vé hạng nhất.

Chương 436

Thỉnh thoảng lại có tiếp viên hàng không đến, hỏi anh có cần phục vụ gì không, còn lén lút nhét giấy ghi số điện thoại, không ngừng ngầm đưa tình.

Hầu như tất cả các tiếp viên trên máy bay đều đã đến một lượt.

Mặc dù họ thấy Phong Nguyên Thanh bên cạnh có hai mỹ nữ, nhưng họ vẫn không bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Nếu may mắn, đây là con đường tắt để thực hiện sự vượt cấp, dù không được như ý, cũng có thể kiếm được một khoản tài sản.

Tối thiểu, được một lần xuân phong với người đàn ông như vậy, cũng không lỗ, coi như sướng một lần.

Dương Tuyết Lỵ ngồi bên cạnh anh, ánh mắt mỉm cười nói: "Xem ra, anh cũng rất được hoan nghênh nhỉ ~ Em đếm sơ sơ, hầu như tất cả các tiếp viên trên máy bay đều đã đến một lượt đấy ~" "Hắc hắc, đó là đương nhiên, chỉ bằng khuôn mặt đẹp trai này, thân hình vạm vỡ này của anh, mỹ nữ nào nhìn mà không mê chứ?

Hơn nữa, anh còn giàu có như vậy, ai nhìn mà không thích?" Phong Nguyên Thanh cười nói với Dương Tuyết Lỵ.

"Hừm ~, xem anh kìa, tự mãn hết sức!" Dương Tuyết Lỵ kiều hừ nói.

Phong Nguyên Thanh cười cười, kéo Dương Tuyết Lỵ lại, ôm vào lòng.

Dương Tuyết Lỵ hài lòng tựa đầu vào vai Phong Nguyên Thanh.

A Ninh bên cạnh, thì nhắm mắt, giả vờ đang ngủ.

Vài giờ sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Kinh Thành.

Sau đó, vài người liền lái xe trở về Tứ Hợp Viện.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử trở về nhà mình bên cạnh, Phong Nguyên Thanh đưa hai cô gái vào Tứ Hợp Viện.

Sau khi đậu xe xong, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ dẫn A Ninh đến phòng khách.

Sau khi A Ninh ngồi xuống, Phong Nguyên Thanh pha cho A Ninh một tách trà.

Sau đó nói: "A Ninh, lát nữa để Tuyết Lỵ đưa em đi chọn một căn phòng, sau này em cứ ở đây đi nhé." "A?

Chuyện này, có hơi không hay lắm phải không?" A Ninh có chút kinh ngạc, cô không ngờ, Phong Nguyên Thanh lại trực tiếp đưa cô về nhà ở.

Hơn nữa, ở đây còn có Dương Tuyết Lỵ nữa.

Cô cảm thấy, chuyện này quá trắng trợn, công khai trước mặt chính thất mà để "tiểu tam" lên ngôi sao?

Quá táo bạo rồi phải không?

Tuy nhiên, điều cô không biết là, mình làm sao có thể xếp vào hàng "tiểu tam" chứ?

Đếm kỹ lại, phía trước cô còn có Anh Tử và Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn nữa.

Cô cũng chỉ có thể xếp thứ sáu.

Dương Tuyết Lỵ nhìn ra sự ngượng ngùng của A Ninh, liền cười nói: "Đừng ngại, nhà có rất nhiều phòng, em cứ ở lại đi ~" "Hơn nữa, ở đây không chỉ có anh và em đâu, còn có những người khác nữa, ha ha ha ~" "A?" A Ninh hai tay nâng cốc, có chút kinh ngạc.

“Pháp luật Hoa Quốc không phải là chế độ một vợ một chồng sao?

Sao nhìn có vẻ không ai bận tâm chút nào vậy?” A Ninh thầm nghĩ trong lòng.

“Em gái yên tâm ở lại đi, đi thôi, chị đưa em đi chọn một căn phòng nhé.” Dương Tuyết Lỵ nói.

“À à, được ~” A Ninh đặt cốc trà xuống, đứng dậy nói.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ kéo A Ninh, đi về phía phòng khách, để chọn phòng.

Phòng của Anh Tử, Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn và vài cô gái khác cũng nằm trong sân viện này, tập trung lại một chỗ.

Sau khi chọn phòng xong, Dương Tuyết Lỵ kéo A Ninh nói: “Sau này, mọi người là chị em cả nhé ~” “Mấy ngày tới, chị cũng sẽ giới thiệu các chị em khác cho em làm quen, sau này chúng ta là người một nhà!” “A?” A Ninh có chút mơ hồ, cô rõ ràng còn chưa hành động để “lên ngôi” mà sao đã thành chị em rồi?

Nhưng bộ não thông minh của A Ninh rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

Bản thân cô vốn rất thông minh, lại rất tinh ranh, vừa rồi chỉ là nhất thời chưa phản ứng kịp.

Bây giờ, cô biết.

Phong Nguyên Thanh đã sớm để mắt đến cô, hơn nữa, không chỉ vậy, Dương Tuyết Lỵ cũng đã sớm biết, chỉ là cô ấy không phản đối, ngược lại còn rất ủng hộ.

Bản thân A Ninh cũng rất có cảm tình với Phong Nguyên Thanh, cộng thêm sự thúc đẩy của Cừu Đức Khảo.

Toàn bộ sự việc, cứ thế mà thành.

“A Ninh em gái, em cứ ở đây một thời gian, thích nghi một chút, sau này, còn có bất ngờ dành cho em nữa nhé ~” Dương Tuyết Lỵ có chút thần bí nói.

“Bất ngờ?” A Ninh tò mò hỏi.

“Đúng vậy, Nguyên Thanh rất thích em đấy, sau này, em cũng là người phụ nữ của Nguyên Thanh rồi, tất nhiên cũng sẽ dạy em tu luyện, đây chính là đạo trường sinh bất lão đấy nhé!” “Lão bản Cừu Đức Khảo của em, cả đời cũng tìm kiếm đấy!” “Nhưng, chị phải nhắc một câu, chuyện tu luyện, không thể tiết lộ ra ngoài nhé!” “Đặc biệt là những người như Cừu Đức Khảo!” Dương Tuyết Lỵ cười nói.

“Vâng vâng, em biết rồi, chị yên tâm đi.” A Ninh nói.

A Ninh ở lại Tứ Hợp Viện cùng Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ vài ngày, sau đó Dương Tuyết Lỵ tươi cười nhường không gian lại cho A Ninh và Phong Nguyên Thanh, còn mình thì đi xử lý công việc của Quan Sơn Các, cũng như tu luyện.

Tu luyện Trúc Cơ kỳ là một công phu mài giũa chậm rãi, không thể lơ là, cần kiên nhẫn mài giũa, củng cố căn cơ.

Tốc độ thì không thể nhanh được.

Tuy nhiên, nếu linh khí bên ngoài dồi dào, lại có các loại đan dược, tài nguyên bổ sung đầy đủ, thì lại có thể đẩy nhanh tiến độ tu luyện.

Thế là Phong Nguyên Thanh đưa Dương Tuyết Lỵ đến Vẫn Ngọc Động Thiên tu luyện.

Động thiên sau khoảng thời gian này diễn hóa, đã ổn định trở lại.

Môi trường bên trong đã được Phong Nguyên Thanh cải tạo xong.

Dương Tuyết Lỵ tu luyện trong cung điện trên đỉnh Long Đầu Sơn.

Cung điện còn hơi sơ sài, nhưng đã có thể nhìn ra sự hùng vĩ tráng lệ của nó.

Phòng tu luyện trong cung điện đã được bố trí hoàn tất.

Trong đó có trận pháp liên kết địa mạch dưới lòng đất, không ngừng cung cấp linh khí.

Dương Tuyết Lỵ yên tâm tu luyện trong đó.

Anh Tử trong kỳ nghỉ, khi Phong Nguyên Thanh ở đó, cũng sẽ về ở.

Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn, mặc dù cũng đã chuyển đến, nhưng trong khoảng thời gian Phong Nguyên Thanh đến Nam Hải, hai người họ lại quay về Tân Nguyệt Phạn Điếm ở, để tiện xử lý công việc.

Còn sau khi Phong Nguyên Thanh trở về, các cô gái cũng đều lại tụ tập tại Tứ Hợp Viện.

Lần này, đoàn hậu cung của Phong Nguyên Thanh đã đủ năm người.

Đối với A Ninh, Anh Tử rất xa lạ, trước đây chưa từng gặp.

Còn Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn, thì đã có tiếp xúc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau vài ngày tiếp xúc, các cô gái cũng đã hòa hợp với nhau, thường xuyên tụ tập nói chuyện riêng.

Phong Nguyên Thanh thấy các cô gái chung sống hòa thuận, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Trừ A Ninh ra, tiến độ tu luyện của các cô gái khác cũng rất tốt, đặc biệt là Anh Tử và Doãn Nam Phong.

Cả hai đều có tư chất rất tốt, đặc biệt là Doãn Nam Phong, mang

trong mình huyết mạch thần ma cổ xưa, tư chất lại càng hơn một bậc, lúc này đã đuổi kịp tiến độ tu vi của Anh Tử rồi.

Sẽ không lâu nữa, là có thể Luyện Khí viên mãn, bắt đầu Trúc Cơ.

Phong Nguyên Thanh kiểm tra cảnh giới tu vi của các cô gái, sau đó, quyết định đưa tất cả các cô gái vào Vẫn Ngọc Động Thiên tu luyện.

Tiện thể, cũng dẫn A Ninh vào con đường tu luyện, truyền thụ tu luyện chi pháp.

Chương 437

Phong Nguyên Thanh dẫn các cô gái, tiến vào tầng hầm, đến đại sảnh.

Phòng tu luyện ở đây, trừ A Ninh ra, các cô gái khác đều rất quen thuộc rồi.

Các cô gái theo sau Phong Nguyên Thanh, đi đến trước tủ dựa tường.

Chỉ thấy trên tủ, có một giá gỗ tinh xảo, trên đó đính một viên minh châu lấp lánh chói mắt.

Bên cạnh tủ, còn có một khung cửa, trên đó trang trí không ít đồ trang sức, trông rất tinh mỹ.

"Ấy, Phong đại ca, sao ở đây lại làm một khung cửa mà không có cửa vậy?" Anh Tử tò mò hỏi.

Các cô gái khác cũng đều rất tò mò.

"Ha ha, đến xem cho kỹ đây, cửa đến đây ~" Phong Nguyên Thanh dẫn động pháp quyết, lập tức, một cánh cửa không gian trong khung cửa đó xuất hiện trước mắt mọi người.

Qua cánh cửa này, có thể nhìn thấy một tòa đình viện cung điện hùng vĩ tinh mỹ.

Mặc dù các cô gái đã bước chân vào con đường siêu phàm, nhưng đây là lần đầu tiên thấy thủ đoạn thần kỳ như vậy.

Đặc biệt là Anh Tử và A Ninh, bản thân tính cách vốn rất phóng khoáng hướng ngoại, không hề che giấu, trực tiếp thốt lên kinh ngạc.

Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn cũng không kìm được che

miệng nhỏ, "Đây…" "Oa ~, Phong đại ca, anh lợi hại quá!" Anh Tử ôm cánh tay Phong Nguyên Thanh reo lên.

"Đây quả thực là thủ đoạn thần tiên, phía sau cánh cửa đó, rốt cuộc là nơi nào?" Doãn Nam Phong khó tin hỏi.

"Đây là nơi tốt đấy, là ta dùng đại pháp lực, khai mở ra một động thiên tiểu thế giới trong viên Vẫn Ngọc này." "Bên trong linh khí dồi dào, dựa vào địa mạch dưới Kinh Thành, địa khí không ngừng tuôn ra, lại còn có thể luyện hóa bổ sung linh khí từ hư không, thậm chí có thể sánh ngang với động thiên phúc địa trong truyền thuyết Đạo gia!" Nghe xong lời giải thích của Phong Nguyên Thanh, nhận thức của các cô gái về anh lại được nâng lên một tầm cao mới.

"Phong đại ca, anh lợi hại như vậy, có phải sắp thành tiên rồi không?" Anh Tử hỏi.

"Nói như vậy cũng gần đúng, nhưng bước này, đâu có đơn giản như vậy!" "Không ngờ, Nguyên Thanh anh vậy mà đã đạt đến cảnh giới này rồi sao?

Ngay cả lão tổ trong gia tộc em, e rằng cũng không lợi hại bằng anh đâu!" Doãn Nam Phong trợn tròn đôi mắt đẹp, kinh ngạc nói.

Phong Nguyên Thanh cười cười, nói: "Không cần kinh ngạc như vậy, tiếp theo, các em cứ tiến vào động thiên tu luyện, không bao lâu nữa, các em sẽ có thể vượt qua lão tổ nhà mình, anh nói thật đấy ~" "A, vậy sao?" Doãn Nam Phong quả thực không dám tin.

"Hắc hắc, vào trải nghiệm một chút là biết ngay, đi thôi, Tuyết Lỵ đang đợi chúng ta bên trong đấy." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, anh kéo các cô gái, từ cửa không gian, tiến vào đình viện động thiên.

Đình viện này chiếm diện tích rất lớn, một bên, là một khu cung

điện nhỏ, có rất nhiều phòng.

Sau khi mọi người tiến vào không gian, Dương Tuyết Lỵ vừa vặn đi ra từ một cung điện.

Phong Nguyên Thanh dẫn các cô gái đi tới.

Trong động thiên, hầu như không có gì khác biệt so với thế giới bên ngoài, cũng có mặt trời mọc mặt trăng lặn, thời tiết thay đổi.

Các tiện nghi trong phòng cung điện cũng rất đầy đủ, không có gì khác biệt so với bên ngoài.

Bên trong được trang bị tổ máy phát điện lớn, không cần lo lắng về điện sử dụng hàng ngày.

Và linh khí nồng đậm trong động thiên, các cô gái vừa bước vào, liền cảm thấy chân khí trong cơ thể không tự chủ mà tăng tốc vận chuyển vài phần.

Sau khi các cô gái tự mình chọn xong phòng tu luyện, liền lần lượt tiến vào trạng thái tu luyện.

A Ninh thì được Phong Nguyên Thanh giữ lại một mình, cô vẫn là một "tiểu bạch" trong tu luyện, cần Phong Nguyên Thanh truyền thụ kiến thức tu luyện.

Tu luyện không phải là đơn giản ngồi thiền, cần rất nhiều kiến thức cơ bản mới có thể nhập môn.

A Ninh do từ nhỏ sống ở nước ngoài, đối với Trung y, huyệt đạo, âm dương ngũ hành, đều không hiểu rõ, đều cần phải học từ đầu.

Tuy nhiên, điều này đối với Phong Nguyên Thanh mà nói không khó, trực tiếp dùng phương pháp thần thức quán đỉnh, truyền thẳng một số kiến thức cơ bản cần thiết cho tu luyện vào não hải của A Ninh, sau đó để cô tự mình tiêu hóa hấp thu là được.

Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng chạm ngón trỏ vào trán A Ninh, A Ninh chỉ cảm thấy nhất thời đầu váng mắt hoa, không khỏi phát ra một tiếng rên nhẹ.

Mãi một lúc sau, A Ninh mới hoàn hồn, cảm giác căng tức trong não hải biến mất.

Một đoạn kiến thức xa lạ lớn, tuôn ra.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại chỉ đạo A Ninh ngồi thiền, luyện tinh hóa khí.

Phong Nguyên Thanh hóa một sợi Tiên Thiên Nhất Khí của mình, thành một hạt giống, gieo vào đan điền của A Ninh, sau đó, dẫn dắt bằng pháp lực.

A Ninh rất nhanh đã cảm ứng được, những tia khí mát lạnh trong kinh mạch.

Theo sự dẫn dắt của Phong Nguyên Thanh, hội tụ vào đan điền.

Bước đầu tiên của tu hành, luyện tinh hóa khí, chính là luyện hóa tinh khí dư thừa trong toàn bộ cơ thể, tụ về đan điền.

Bước này, chỉ cần uống đan dược, là có thể tiến bộ rất nhanh.

Cùng với việc tu luyện nhập môn, A Ninh cảm nhận được một sự thư thái chưa từng có.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, không thể diễn tả bằng lời.

Sau khi luyện hóa toàn bộ tinh khí trong cơ thể, Phong Nguyên Thanh dừng việc dẫn dắt, A Ninh cũng dừng tu luyện, mở đôi mắt.

Trong đôi mắt to tròn ấy, tràn ngập niềm hân hoan, vui sướng, sảng khoái.

Nàng đứng dậy ôm chầm lấy Phong Nguyên Thanh, vùi đầu vào cổ anh.

Phong Nguyên Thanh một tay ôm eo nhỏ của A Ninh, một tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng.

“Nguyên Thanh, cảm ơn anh ~” “Anh em với nhau, còn khách sáo gì?

Em là người phụ nữ của anh!” “Ừm ~” Phong Nguyên Thanh cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của A Ninh, hai người say đắm hôn nhau.

Sau khi ôm hôn một lúc, Phong Nguyên Thanh buông A Ninh ra, nói: “Được rồi, em mới tu hành nhập môn, còn cần phải củng cố thật tốt.” Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy bình đan dược, đưa cho A Ninh.

“Em cũng vào tĩnh thất tiếp tục tu luyện đi, những đan dược này có thể hỗ trợ em củng cố tu vi nhanh chóng.” “Đợi đến khi em cảm thấy đan điền có cảm giác trướng lên thì dừng tu luyện, ra ngoài nghỉ ngơi đi, tu luyện phải kết hợp lao động và nghỉ ngơi, không được quá độ!” “Vâng ~” A Ninh nhận lấy đan dược, tùy ý chọn một gian tĩnh thất cạnh các cô gái khác rồi đi vào.

Ngồi thiền tu luyện là một loại tĩnh công, vận chuyển tinh khí, đả thông kinh mạch huyệt đạo, cần không ít thời gian.

Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn, Anh Tử và A Ninh, lần tu luyện này đều ít nhất phải tốn nửa ngày.

Sau khi các cô gái đều vào tĩnh thất tu luyện, Dương Tuyết Lỵ lại đi ra.

Nàng đã tu luyện được một thời gian rồi, nhưng tu luyện Trúc Cơ kỳ không thể vội vàng, hôm nay đã đủ rồi.

“Thế nào, các cô ấy tu luyện đều không có vấn đề gì chứ?” Dương Tuyết Lỵ đi đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Tư chất của họ đều rất tốt, huống hồ lại có anh ở đây, đương

nhiên sẽ không có vấn đề gì!" Phong Nguyên Thanh vô cùng tự tin nói.

"Ừm, vậy thì tốt." Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói.

"Nhưng anh đã mấy ngày không tu luyện rồi, đi thôi, chúng ta đi tu luyện ~" Phong Nguyên Thanh nhìn Dương Tuyết Lỵ cười gian nói.

Dương Tuyết Lỵ đỏ mặt, nhưng ngay lập tức cười nũng nịu.

"Ha ha ~, đúng vậy, vậy chúng ta đi thôi ~" Phong Nguyên Thanh ôm lấy eo thon của Dương Tuyết Lỵ, xuyên qua cung điện rộng rãi, đi đến gian phòng ngủ ở phía bên kia.

Đóng cửa phòng lại, Phong Nguyên Thanh khởi động trận pháp cách âm trong phòng.

Trang phục trên người hai người từng cái rơi xuống.

Phong Nguyên Thanh nắm lấy hai khối màn thầu tuyết trắng của Dương Tuyết Lỵ, bắt đầu thưởng thức.

Một trận khoái cảm mãnh liệt, xông thẳng lên trời.

Hai người đùa giỡn một hồi, rồi bắt đầu tu luyện.

Âm dương hòa hợp, thủy thổ giao dung, âm dương bất giao, ủng tắc chi bệnh, cô âm bất sinh, cô dương bất sinh, âm dương tương hòa, thiên nhân hợp nhất.

Chương 438

Thiên địa chi gian, động tu âm dương.

Dương đắc âm nhi hóa, âm đắc dương nhi thông.

Nhất âm nhất dương, tương tu nhi hành.

Dương xa sơ vận tức chí chủng, lưỡng thận ôn nhiệt mệnh môn thông!

Lộc xa thăng đẳng kinh thiên địa, tiệm thải tiệm ngưng quá giáp tích!

Ngưu xa bàn vận kiến đan tâm, hoàng hà nghịch lưu thượng Côn Luân!

Lê châu chiếu triệt thân tâm thấu, nội ngoại lô đỉnh dưỡng trường sinh!

Bộ pháp song tu Huyền Tố Chân Kinh này, quả nhiên không hổ là một đại pháp giao tu tính mệnh thông triệt âm dương, hai người âm dương giao hội, long hổ giao thái, thúc đẩy tu vi tăng trưởng.

Đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ, thu hoạch càng lớn, căn cơ vốn cần công phu mài giũa, dưới sự dẫn dắt của Phong Nguyên Thanh, thăng cấp rõ rệt bằng mắt thường.

Sau một trận giao chiến dữ dội, Dương Tuyết Lỵ lười biếng nằm trên giường, cơ thể mỹ miều thon dài, lồi lõm có duyên hoàn toàn lộ ra trong không khí.

Nhưng Phong Nguyên Thanh đã tiến vào trạng thái thánh hiền, để Dương Tuyết Lỵ nghỉ ngơi thật tốt, còn mình thì trở lại trước tĩnh thất.

Thời gian đã trôi qua hơn nửa ngày rồi.

A Ninh và các cô gái khác cũng sắp kết thúc tu luyện.

Phong Nguyên Thanh vừa đến không lâu, A Ninh đã đi ra từ tĩnh thất.

Xem ra, trong đan điền nàng, đã tích đầy chân khí rồi.

Phong Nguyên Thanh xem xét kỹ lưỡng, quả nhiên là vậy ~ Thế là Phong Nguyên Thanh tiếp tục chỉ dạy A Ninh cách vận chuyển chân khí, vận hành chu thiên.

Trong khi A Ninh mặt đỏ tim đập, ngón tay của Phong Nguyên Thanh lướt dọc theo đường vận hành kinh mạch trên cơ thể A Ninh, không ngừng di chuyển.

Một loại khoái cảm kỳ lạ dâng lên trong lòng A Ninh.

Nhưng nàng vẫn tập trung cao độ ghi nhớ lộ tuyến vận công.

Sau một đại chu thiên, ngón tay Phong Nguyên Thanh dừng lại.

Anh tiếp đó dùng pháp lực của mình, dẫn dắt chân khí trong đan điền A Ninh, tiến vào kinh mạch, vận chuyển hoàn chỉnh mấy chu thiên.

Chân khí trong đan điền A Ninh dồi dào, lượng rất lớn, đủ để sung mãn toàn bộ kinh mạch đại chu thiên mà còn dư thừa.

Hình thành một vòng tuần hoàn đại chu thiên hoàn chỉnh, không gián đoạn.

Chân khí, là tinh hoa của cơ thể người luyện hóa mà thành, bao hàm tinh khí thần của cơ thể người.

Cùng với sự vận chuyển đại chu thiên trong kinh mạch, chân khí cũng thể hiện tác dụng mạnh mẽ của nó.

A Ninh từ nhỏ đã được huấn luyện, bề ngoài cơ thể tuy nhìn không có vấn đề gì, nhưng bên trong lại có rất nhiều vết thương nhỏ.

Lúc này chân khí lưu thông qua, một số kinh mạch nhỏ bị thương thầm kín đều được chân khí tư dưỡng, từ từ phục hồi.

Sau khi Phong Nguyên Thanh dừng dẫn dắt, nói với A Ninh: "Nhân lúc họ còn chưa ra ngoài, em cứ ở đây vận hành mấy chu thiên, ghi nhớ hết lộ tuyến vận công là được, rồi ngày mai lại tiếp tục tu luyện." A Ninh nghe vậy, gật đầu.

Sau đó, một mình theo lộ tuyến vận chuyển chu thiên, vận hành chân khí trong cơ thể.

A Ninh vốn rất thông minh, trí nhớ cũng rất tốt.

Lúc này tuy đã ghi nhớ lộ tuyến vận công, nhưng vẫn theo lời Phong Nguyên Thanh dặn dò, tiếp tục vận chuyển chân khí, khắc sâu trí nhớ.

Sau khi vận hành thêm hai đại chu thiên, A Ninh mới dừng lại.

Trước đó khi có Phong Nguyên Thanh dẫn dắt, đại chu thiên vận chuyển rất nhanh, nhưng bây giờ, khi A Ninh tự mình vận chuyển, tốc độ lại chậm đi rất nhiều.

A Ninh có chút nghi hoặc.

Về điều này, Phong Nguyên Thanh giải thích: "Em mới vừa tu luyện nhập môn, đây là điều bình thường, đợi khi tu vi của em tăng lên, tốc độ sẽ ngày càng nhanh." "Cơ thể của em còn đang trong quá trình thích nghi, chân khí đang từ từ cường hóa cải tạo cơ thể em, chậm là điều bình thường." "Ồ, hóa ra là vậy ~" A Ninh tỏ vẻ hiểu ra.

Không lâu sau, Anh Tử, Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn cũng dừng tu luyện, đi ra từ tĩnh thất.

Tu vi Luyện Khí của Thanh Thanh Mạn còn kém một chút mới viên mãn.

Còn Doãn Nam Phong và Anh Tử, lúc này đã gần như Luyện Khí viên mãn.

Hai người đều có dự cảm, ngày mai sẽ đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ.

"Anh Tử, Nam Phong, hai em bây giờ cảm thấy thế nào, có phải sắp Trúc Cơ rồi không?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Ai da, Phong đại ca, sao anh biết được?" Anh Tử tò mò hỏi.

Doãn Nam Phong cũng tò mò tương tự.

"Ha ha, tu vi của anh cao hơn các em, nhìn khí tức của các em là biết rồi." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ồ ồ, Phong đại ca, anh không nhìn lầm đâu, em cảm thấy ngày mai là sẽ đột phá rồi!" Anh Tử mặt đầy tươi cười, vui vẻ nói.

"Phong đại ca, em cảm thấy ngày mai là có thể đột phá Trúc Cơ rồi." Anh Tử mặt đầy tươi cười, vui vẻ nói.

"Vâng, em cũng có cảm giác giống như em gái Anh Tử, ngày mai em cũng sẽ đột phá." Doãn Nam Phong cũng mím môi nói.

"Tiểu thư, cô tu luyện nhanh thật đó, tôi bây giờ vẫn còn kém xa ~" Thanh Thanh Mạn hâm mộ nói.

Nàng bây giờ căn bản không có cảm giác mà hai người kia nói.

Hiện tại trong số mọi người, nàng có tu vi thấp nhất, tiến độ chậm nhất, trong lòng có chút lo lắng.

Phong Nguyên Thanh bước đến, ôm Thanh Thanh Mạn vào lòng, an ủi: "Mạn Mạn, em cũng đừng sốt ruột, không cần lo lắng, anh còn có thể bỏ rơi em sao?

Tu luyện nhanh chậm không thể nói lên điều gì, có anh ở đây, muốn tu luyện nhanh cũng rất đơn giản!" "Chỉ là bây giờ các em đều đang ở giai đoạn đặt nền móng, không cần vội, sau này các em sẽ biết, thế nào là tốc độ tu luyện phi thường!" Thanh Thanh Mạn được Phong Nguyên Thanh nói như vậy, nỗi lo lắng trong lòng lập tức tan biến.

Mặt nàng ửng hồng nói: "Vâng ~, em biết rồi, cảm ơn anh, Nguyên Thanh ~" "Được rồi, đều đã tu luyện một ngày rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút đi." Sau đó, Phong Nguyên Thanh đưa bốn cô gái đến khu phòng khách.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đã sửa soạn xong.

Thế là, Phong Nguyên Thanh đưa các cô gái rời khỏi Động Thiên thế giới, trở về phòng khách dưới hầm.

Các cô gái tuy đã có tu vi trong người, nhưng vẫn là phàm nhân nhục thể, cần thức ăn để cung cấp dinh dưỡng.

Đan dược tuy có thể cung cấp linh khí, pháp lực, khí huyết, nhưng lúc này vẫn chưa thể hoàn toàn thay thế thức ăn.

Mặc dù thức ăn sẽ mang lại nhiều tàn dư tạp chất.

Nhưng cùng với việc tu vi thăng tiến, dần dần có thể thoát khỏi sự hạn chế của thức ăn, chỉ cần Thức Khí là có thể cung dưỡng toàn thân tiêu hao.

Ít nhất cũng cần sau khi đột phá cảnh giới Trúc Cơ, hoàn thành Trúc Cơ, căn cơ hoàn bị, thì có thể bước đầu thoát ly sự hạn chế của thức ăn phàm tục.

Thức khí giả thần minh nhi thọ, đây là bước đầu tiên để tu sĩ thoát ly phàm tục.

Phong Nguyên Thanh tự mình xuống bếp, mấy bếp cùng lúc thao

tác, một lần xào bốn món mà không bị trùng lặp.

Không mất nhiều thời gian, đã làm xong một bàn đầy món ăn.

Nguyên liệu đều là linh mễ, linh thực vật được trồng trong Động Thiên.

Trong quá trình chế biến món ăn, Phong Nguyên Thanh dùng pháp lực cố định linh khí vào đó, cộng thêm tài nghệ nấu ăn siêu phàm, khiến món ăn này ngon lạ thường.

"Ấy?

Mùi vị này, bên trong vậy mà chứa linh khí, ngon thật đó ~" Anh Tử thán phục nói, mắt nàng híp lại vì ngon.

Các cô gái khác thấy vậy, cũng lần lượt gắp một đũa ăn thử một miếng.

Chương 439

“Ưm ~, ngon quá ~!” Mấy người đồng thanh nói.

Sau khi thưởng thức, các cô gái lần lượt ăn ngấu nghiến, chẳng còn màng đến hình tượng thục nữ của mình nữa.

Phong Nguyên Thanh nhìn dáng vẻ không giữ hình tượng của các cô gái, cũng bật cười.

Anh đã không cần ăn cơm nữa, nhưng thỉnh thoảng cũng muốn thỏa mãn chút khẩu vị.

Cho nên chỉ tùy tiện ăn mấy miếng, nếm thử mùi vị.

Cũng tiện thể xem xem có còn chỗ nào để cải tiến nữa không.

Rất nhanh, các cô gái đã tiêu diệt sạch sẽ cả bàn món ăn, Anh Tử nhỏ tuổi nhất, hoạt bát nhất, cũng là người trong số các cô gái không để ý đến hình tượng nhất, càn quét cả đĩa cũng không tha.

Cuối cùng, các cô gái buông đũa, mới nhớ ra mình vừa thất thố, ai nấy đều ngượng ngùng rút một tờ khăn ăn giấy, lau miệng.

Tuy mặt đỏ bừng, nhưng vẫn giả vờ như không có chuyện gì.

Phong Nguyên Thanh nhìn dáng vẻ của các cô gái, thấy có chút buồn cười, nhưng vẫn nhịn lại.

Anh vung tay, đĩa bát đũa trên bàn đều bay vào bồn rửa chén trong nhà bếp.

Pháp lực cuộn một cái, tàn dư thức ăn trên đó đều được làm sạch, sau khi tráng qua nước, lại bay vào tủ bát sắp xếp gọn gàng.

“Được rồi, vừa ăn cơm xong, mọi người nghỉ ngơi một chút đi, tiện thể, anh cũng sẽ giảng cho các em nghe một số chuyện trong quá

trình tu hành.” “Tu hành là một môn học vấn lớn, bên trong bao hàm vô số tri thức, phức tạp hơn nhiều so với một số tri thức trong xã hội hiện tại!” “Những gì anh đã dạy cho các em, hoặc trực tiếp truyền vào đầu các em, đều chỉ là một phần nhỏ.” “Vâng vâng ạ ~” Các cô gái ngồi trên ghế sofa phòng khách đều gật đầu.

“Đầu tiên nói về phân loại công pháp, chủ yếu chia thành Đạo môn, Phật môn, Ma môn, Tả đạo tà môn và mấy loại khác.” “Những gì chúng ta tu luyện, thì thuộc về công pháp Luyện Khí của Đạo môn.” “Đạo môn khí công lại chia thành hai đại phái, một là Luyện dưỡng phái, hai là Phù lục phái.” “Luyện dưỡng phái, mượn hô hấp thổ nạp đạt đến cảnh giới trường sinh cửu thị, phản phác quy chân, công pháp của chúng ta thuộc loại này!” “Phù lục phái, chủ trương vẽ phù, bấm quyết, niệm chú để cầu trường sinh đại đạo, như Tam Sơn Phù Lục.” “Ngoài ra, Tứ cảnh tu chân: Luyện tinh hóa khí, Luyện khí hóa thần, Luyện thần phản hư, Luyện hư hợp đạo.

Tinh là tinh hoa huyết khí toàn thân, Khí là động lực vận chuyển, Thần là nơi linh hồn, Hư là khinh khí trầm khí tụ về một thể, trạng thái hỗn độn, toàn thân viên mãn, cảnh động hư.

Đạo là nơi pháp tắc thiên địa, đắc ngộ sở đắc, cứ hà phi thăng.” “Tri thức tu hành còn rất nhiều, không thể giảng hết trong thời gian ngắn.” Cho đến 11 giờ đêm, Phong Nguyên Thanh mới dừng giảng thuật.

Các cô gái nghe rất say mê, vẫn còn muốn nghe tiếp.

Sau đó, các cô gái ai nấy về phòng mình nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, các cô gái đều thức dậy sớm.

Sau khi tu hành, tinh lực dồi dào, tự nhiên không cần thời gian ngủ quá dài.

Sau bữa sáng, Phong Nguyên Thanh liền đưa các cô gái vào trong Động Thiên tu luyện.

Phong Nguyên Thanh cũng bắt đầu làm việc của mình.

Phân thân của anh lang thang trong vô số cổ mộ ở Lạc Dương, Đánh dấu cũng thu được rất nhiều vật tốt, bổ sung một số thiếu sót về tri thức tu hành của Phong Nguyên Thanh.

Bách nghệ tu chân, đã thu được không ít truyền thừa, còn có một số công pháp thế giới khác, dược liệu quý hiếm, v.v., có thể nói là niềm vui liên tiếp, bội thu.

Trong tĩnh thất của Doãn Nam Phong, lượng lớn linh khí được nàng hấp thu luyện hóa.

Nàng theo pháp phá cảnh trong công pháp, nén chân khí toàn thân hóa lỏng, lưu vào đan điền.

Chỉ thấy khí thế toàn thân đột nhiên chấn động, nàng thuận lợi đột phá vào cảnh giới Trúc Cơ.

Sau đó, lại uống thêm một số Bạch Dương Đan để củng cố cảnh giới.

"Cuối cùng cũng đột phá rồi!" Doãn Nam Phong mở mắt ra, vui mừng tự lẩm bẩm.

Ngoài Dương Tuyết Ly, nàng là người nhanh nhất trong số các cô gái đột phá.

Sau đó, nàng liền nóng lòng xuất quan, định chia sẻ tin tức tốt này với Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh vẫn ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh bên ngoài tĩnh thất, sắp xếp những thu hoạch trong khoảng thời gian này.

Doãn Nam Phong thấy vậy, nhanh chóng bước tới, trực tiếp nhào

vào lòng Phong Nguyên Thanh, ngồi vắt vẻo trên đùi anh.

Phong Nguyên Thanh thu hồi sự chú ý, ôm lấy eo nàng, nói: "Nam Phong, em đột phá rồi sao?" "Vâng ~" Doãn Nam Phong vui vẻ gật đầu.

Phong Nguyên Thanh nhướng mày, nhếch khóe môi nói: "Tốt lắm, vậy anh phải thưởng em thật tốt rồi ~ Tối nay anh sẽ đến phòng em, dạy em một môn công pháp tốt ~" "Cái công pháp gì mà bí ẩn thế?

Dạy em bây giờ đi ~" Doãn Nam Phong làm nũng nói.

"Hắc hắc, bây giờ không tiện lắm, tối nay anh sẽ đến phòng em tìm em ~" Phong Nguyên Thanh nhẹ nhàng vuốt ve lưng Doãn Nam Phong nói.

"Bây giờ em đã Trúc Cơ rồi, rất nhiều pháp thuật đều có thể thi triển.

Anh sẽ dạy em một số pháp thuật, nhân lúc còn nhiều thời gian, em cứ luyện tập trước đi." "Vậy được rồi." Doãn Nam Phong nói.

Phong Nguyên Thanh đặt trán mình áp vào trán Doãn Nam Phong, sau đó, Nguyên thần khẽ điểm một cái, mấy loại pháp thuật tu luyện chi pháp, lập tức truyền vào não hải Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong tiếp nhận thông tin pháp thuật, tiêu hóa một lúc sau, mở mắt ra.

Phong Nguyên Thanh hôn lên đôi môi đỏ mọng của Doãn Nam Phong, hai người say đắm hôn nhau một lúc, anh vỗ vỗ mông nàng, rồi mới dừng lại.

"Được rồi, đi tu luyện đi." Phong Nguyên Thanh nhìn Doãn Nam Phong cười nói.

"Vâng ~" Doãn Nam Phong đứng dậy, rời khỏi đùi Phong Nguyên

Thanh, lại trở về tĩnh thất.

Nàng sắp xếp lại thông tin pháp thuật trong não hải.

Đều là những pháp thuật tương đối đơn giản, không cao thâm, dễ dàng nhập môn, nhưng lại vô cùng thực dụng.

Ngoài ra còn có một số pháp thuật về kiếm pháp, thân pháp, độn pháp, v.v., loại này ngoài việc tham ngộ tĩnh công, còn cần phải luyện tập, giống như luyện võ vậy.

Nàng chọn một cái, liền bắt đầu tham ngộ tu luyện.

Bên cạnh các tĩnh thất tu luyện khác, các cô gái đều đang ngồi thiền Luyện Khí, hấp thu luyện hóa linh khí, chuyển hóa chân khí.

Còn Dương Tuyết Lỵ, lúc này đã đến Trúc Cơ hậu kỳ, bắt đầu chế tạo Đạo Cơ.

Đạo Cơ của nàng, Phong Nguyên Thanh đã giúp nàng quy hoạch xong.

Bản thân Dương Tuyết Lỵ đã kích hoạt thiên phú huyết mạch, kích hoạt huyết mạch Chúc Long.

Chúc Long, tuy cũng là Long tộc, nhưng vẫn có sự khác biệt rất lớn, có thể độc lập tính là một tộc.

Chúc Long, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, phù hợp âm dương, mà âm dương cũng là một đại đạo cực kỳ cao thâm.

Dùng âm dương để chế tạo Đạo Cơ, cũng là một Đạo Cơ cực kỳ thâm hậu, giới hạn rất cao, thành tiên hoàn toàn không có vấn đề.

Đạo Âm Dương, tuy khó, rất cao thâm, nhưng có Phong Nguyên Thanh ở bên cạnh tương trợ, vấn đề không lớn.

Vừa hay, phân thân của Phong Nguyên Thanh, Đánh dấu cũng thu được đủ các loại dược liệu Âm Dương nhị khí.

Thêm vào đó là Cực Âm Chi Thủy thu được trước đây, cùng với Thuần Dương Đan, đã đủ để chế tạo Đạo Cơ Âm Dương.

Thời gian thoắt cái, ban ngày rất nhanh đã trôi qua, đã đến hoàng hôn.

Các cô gái đều lần lượt thoát khỏi trạng thái tu luyện, đi ra từ tĩnh thất.

Dương Tuyết Lỵ vẫn đang tiếp tục mài giũa trạng thái, Trúc Cơ không thể nóng vội.

Anh Tử lúc này cách đột phá, cũng chỉ còn một bước.

Thanh Thanh Mạn cũng nhanh rồi, thêm mấy ngày nữa cũng có thể đuổi kịp.

Còn A Ninh, tuy nhập môn muộn, thêm vào đó bản thân có nền tảng luyện võ, tốc độ cũng không chậm.

Phong Nguyên Thanh đối với tiến độ tu luyện của các cô gái vẫn rất hài lòng.

Hiện tại, có môi trường tu luyện tốt như vậy, lại có lượng lớn đan dược phụ trợ hỗ trợ, tốc độ so với trước đây, nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Bữa tối, Phong Nguyên Thanh lại một lần nữa trổ tài nấu nướng, làm một bữa tiệc linh thực đại xan, các cô gái ăn uống no say.

Chương 440

Sau bữa ăn, Phong Nguyên Thanh tiếp tục truyền thụ tri thức tu hành cho các cô gái.

Chỉ là lần này, thời gian không kéo dài như hôm qua nữa, đến chín giờ, liền kết thúc.

Mấy người ai nấy trở về phòng mình.

Doãn Nam Phong ngồi trên giường trong phòng, vẫn còn suy nghĩ, không biết Phong Nguyên Thanh lát nữa rốt cuộc sẽ dạy nàng công pháp gì, mà lại bí ẩn như vậy.

Đúng lúc nàng đang ngẩn người, trong phòng ngủ chính, Phong Nguyên Thanh ôm lấy eo thon của Dương Tuyết Lỵ, hôn nàng một cái.

Sau đó nói: "Hôm nay Nam Phong đã thuận lợi Trúc Cơ rồi, tối nay anh định truyền thụ nàng [Huyền Tố Chân Kinh], lần đầu tiên song tu, có thể mang lại cho nàng không ít lợi ích, nói không chừng tu vi một lúc là có thể đuổi kịp em rồi đó nha." "Hứ hứ ~, biết ngay là anh, tơ tưởng lâu rồi phải không?" Dương Tuyết Lỵ làm nũng nói.

"Hắc hắc ~" Phong Nguyên Thanh cười ngây ngô hai tiếng.

"Nhìn cái vẻ háo sắc của anh kìa ~, đi đi, đừng để em gái Nam Phong đợi lâu nha ~" Dương Tuyết Lỵ thoát khỏi vòng tay Phong Nguyên Thanh, đẩy anh một cái.

"Vâng, vậy anh đi đây, em tối nay nghỉ ngơi thật tốt nhé ~" Phong Nguyên Thanh cười nói.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ đẩy Phong Nguyên Thanh ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Phong Nguyên Thanh cười cười, rồi ung dung đi đến ngoài phòng Doãn Nam Phong.

Xoay tay nắm cửa đẩy vào, cửa không khóa, đẩy một cái là mở ra.

Doãn Nam Phong đang ngồi bên giường ngẩn người nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn lại, là Phong Nguyên Thanh đến rồi.

"Nguyên Thanh, anh đến rồi ~" Phong Nguyên Thanh quay người đóng cửa, rồi đi đến bên cạnh Doãn Nam Phong ngồi xuống, ôm lấy eo thon của nàng.

Một làn hương thơm nhẹ nhàng truyền vào mũi Doãn Nam Phong, mùi vị rất dễ chịu.

Phong Nguyên Thanh cười nói: "Đợi lâu rồi phải không, lại đây, anh truyền thụ công pháp cho em ~" Sau đó Phong Nguyên Thanh đặt trán mình áp vào trán Doãn Nam Phong.

Toàn bộ nội dung của [Huyền Tố Chân Kinh] lập tức truyền vào não hải Doãn Nam Phong.

Nàng lập tức xem xét thiên [Huyền Tố Chân Kinh] này.

Toàn bộ chỉ có hơn nghìn chữ, không dài lắm, nhưng nội dung bên trong, lại khiến nàng mặt đỏ tai hồng.

Lập tức hiểu được tác dụng của thiên [Huyền Tố Chân Kinh] này, hóa ra lại là một thiên song tu công pháp.

Bản thân nàng là con gái của thế giới tu hành, đối với những điều này, đương nhiên không phải là không biết gì.

Lập tức, mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt ngượng ngùng, mắt long lanh, như một dòng nước mùa xuân.

"Hứ ~, biết ngay là anh không có ý tốt mà, bây giờ thì lộ đuôi rồi phải không?" Doãn Nam Phong ngượng ngùng đẩy anh ra.

“Hắc hắc, Nam Phong, có gì mà phải ngại, nam hoan nữ ái, thật ra là đại sự nhân sinh, không có gì phải xấu hổ cả ~” Phong Nguyên Thanh ghé sát tai Doãn Nam Phong nhẹ giọng nói.

Doãn Nam Phong liếc Phong Nguyên Thanh một cái đầy phong tình.

Ánh mắt này, khiến Phong Nguyên Thanh tim đập thình thịch, tim đập nhanh hơn.

“Thời gian không còn sớm nữa, đến lúc nghỉ ngơi rồi ~” Phong Nguyên Thanh thì thầm bên tai Doãn Nam Phong.

Sau đó, anh ôm lấy cơ thể mềm mại của Doãn Nam Phong, bế nàng lên giường.

“Ưm hứ ~” Phong Nguyên Thanh sau đó bố trí trận pháp cách âm, bao bọc căn phòng.

Sau đó hai người cởi bỏ y phục.

Dưới sự chỉ dẫn của Phong Nguyên Thanh, Doãn Nam Phong rất nhanh đã quen thuộc với nguyên lý vận hành công pháp [Huyền Tố Chân Kinh].

Hai người phối hợp ăn ý, còn phối hợp diễn luyện Huyền Nữ Cửu Pháp trong đó.

Một là Long Phiên.

Hai là Hổ Bộ.

Ba là Viên Bác.

Bốn là Thiền Phụ.

Năm là Quy Đằng.

Sáu là Phượng Tường.

Bảy là Thỏ Duẫn Hào.

Tám là Ngư Tiếp Lân.

Chín là Hạc Giao Cảnh.

Doãn Nam Phong như khóc như say, quấn quýt thì thầm, không dứt.

Tu vi của Phong Nguyên Thanh cao thâm, Doãn Nam Phong bất quá chỉ mới Trúc Cơ kỳ.

Cho nên Doãn Nam Phong thu hoạch cực lớn.

Cảnh giới Trúc Cơ nàng vừa đạt được, dưới sự gia trì của song tu, tu vi tăng vùn vụt.

Trực tiếp đột phá cửa ải Trúc Cơ trung kỳ, trực tiếp đạt đến cảnh giới hậu kỳ.

Gần như muốn đuổi kịp Dương Tuyết Lỵ.

Tiếp theo, chỉ cần mài giũa tu vi một chút, là có thể bắt tay vào đúc Đạo Cơ.

Trong khoái cảm tu vi thăng tiến, Doãn Nam Phong chìm vào giấc ngủ sâu.

Sáng sớm ngày thứ hai, các cô gái nhìn thấy Phong Nguyên Thanh đi ra từ phòng Doãn Nam Phong, lập tức hiểu ra.

Phong Nguyên Thanh cười cười không nói gì, sau đó đi chuẩn bị bữa sáng.

Nửa tiếng sau, Phong Nguyên Thanh đã chuẩn bị xong bữa sáng cho các cô gái, bưng ra bàn ăn.

Các cô gái lúc này đã đều ngồi quanh bàn ăn, chỉ có điều, ngoài Dương Tuyết Lỵ vẻ mặt bình tĩnh, Anh Tử, Thanh Thanh Mạn và A

Ninh đều vẻ mặt cười cười nhìn Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong tuy vẻ mặt trấn định, nhưng vẻ mặt ửng hồng kia, lại bộc lộ nội tâm nàng lúc này, không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Phong Nguyên Thanh đặt năm phần bữa sáng trước mặt các cô gái, đây là bữa sáng anh chế biến từ nguyên liệu linh khí nuôi trồng trong Động Thiên không gian.

Còn về phần mình, anh đã không cần ăn những thứ này nữa.

Doãn Nam Phong bị mọi người nhìn chằm chằm đến không tự nhiên toàn thân, vội vàng cầm đũa, gắp thức ăn trong đĩa cho vào miệng, cố gắng thông qua việc ăn để xua tan bầu không khí khó xử này.

Khi ăn cơm, mọi người cũng trò chuyện, nhưng đều không đề cập đến chuyện tối qua, chỉ nói những chuyện thú vị với nhau.

Sau bữa ăn, các cô gái lại tiếp tục lặp lại cuộc sống tu luyện.

Mấy ngày nay, mọi người đều không muốn lo lắng những chuyện khác, chỉ muốn ở bên Phong Nguyên Thanh, và tu luyện thôi.

Khi tu luyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Đắm chìm trong quá trình tu luyện, nhìn thấy tu vi của mình từng chút một tiến bộ.

Thường thì ý thức cảm thấy mới chỉ một lát, nhưng thực tế đã trôi qua mấy giờ đồng hồ rồi.

Cái gọi là tu luyện, kỳ thực chính là một quá trình tiến hóa lên tầng thứ cao hơn, trải nghiệm tuyệt vời mà quá trình này mang lại, là điều người thường khó có thể tưởng tượng được, có thể dễ dàng khiến người ta say mê.

Đặc biệt là sau khi đột phá một số cửa ải cảnh giới, loại trải nghiệm tuyệt vời do sự thăng cấp mang lại, càng khiến người ta khó tả thành lời.

Trong tĩnh thất của Động Thiên thế giới, Anh Tử lúc này đã đạt đến đỉnh phong cảnh giới Luyện Khí, lúc này, chân khí trong toàn bộ kinh mạch của nàng, cùng với sự vận hành đại chu thiên, không ngừng luyện hóa linh khí bên ngoài, chân khí cuồn cuộn không ngừng cuối cùng đều hội tụ vào đan điền.

Một luồng lực lượng vô hình, tập hợp tất cả chân khí lại với nhau, không ngừng nén ép.

Chương 441

Sau hơn một giờ nén ép, chân khí trong đan điền Anh Tử, cuối cùng đã thành công hóa thành dịch thái chân nguyên, như một vũng nước không màu, lơ lửng trong không gian đan điền.

Sau đó, nước trong vũng nước này, lại tách ra một dòng nước nhỏ, tiến vào kinh mạch, thay thế chân khí ban đầu, bắt đầu tuần hoàn chu thiên, cho đến khi chân khí trong kinh mạch đều bị dịch thái chân nguyên này thay thế.

Chân nguyên lúc này, chỉ là bản nâng cấp của chân khí, là sự cụ thể hóa của tinh khí cơ thể người, tuy lưu thông khắp kinh mạch toàn thân, bao gồm cả kinh mạch đầu, nhưng vẫn chưa liên quan đến sức mạnh tinh thần, do đó vẫn chưa phải là pháp lực thực sự.

Tinh khí thần tam nguyên hợp nhất, mới là pháp lực thực sự, trong pháp lực ẩn chứa ý chí tinh thần của người tu luyện, như chỉ cánh tay sai khiến, niệm động là có thể khống chế.

Bước này, phải đến cảnh giới Kim Đan, mới có thể đạt được.

Anh Tử luôn căng thẳng tinh thần, thẳng đến khi mình đã hoàn toàn đột phá vào cảnh giới Trúc Cơ, chân khí hóa lỏng thành chân nguyên, và hoàn thành mấy lần tuần hoàn đại chu thiên, mới thả lỏng.

Sau đó, nàng liền nóng lòng mở cửa tĩnh thất, chạy ra ngoài, muốn tìm Phong Nguyên Thanh chia sẻ tin tức tốt này.

Phong Nguyên Thanh như thường lệ, ngồi trong đại sảnh điện tu luyện này, làm việc của mình.

Khí thế bùng phát khi Anh Tử đột phá, anh đã sớm nhận ra, nhìn Anh Tử nhanh chóng chạy về phía mình, anh cũng mỉm cười.

Giống như Doãn Nam Phong hôm qua, nhưng lại là hai trải nghiệm hoàn toàn khác nhau.

Anh Tử nhào vào lòng Phong Nguyên Thanh, như một con gấu con, treo trên người anh.

Phong Nguyên Thanh ôm lấy eo nàng, một tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của nàng.

Anh Tử kích động nói: "Phong đại ca, em cuối cùng cũng đột phá rồi, bây giờ em cũng là cao thủ rồi đó nha, em cảm thấy mình lợi hại lắm luôn ~" Vừa mở miệng, một làn vị đậm chất Đông Bắc đã tuôn ra.

Anh Tử tuy đã có thể giao tiếp bằng tiếng phổ thông mà không nghe ra giọng địa phương, nhưng đôi khi vẫn sẽ dùng giọng Đông Bắc để nói vài câu.

Đặc biệt là khi vui mừng kích động.

"Ừ ừ, Anh Tử em giỏi lắm, tu luyện rất cố gắng, tối nay, anh sẽ thưởng cho em một món quà, được không?" Phong Nguyên Thanh nhe răng cười nói.

"Được nha được nha ~, Phong đại ca, là món quà gì vậy ạ?" Anh Tử vui vẻ hỏi.

"Hắc hắc, bây giờ không nói cho em biết đâu, tối nay, anh sẽ đến phòng em rồi nói cho em biết ~" Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Ưm hứ ~" Mặt Anh Tử đỏ bừng, đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Chẳng phải điều này giống hệt tình huống hôm qua sao?

"Hôm qua chị Nam Phong cũng đột phá Trúc Cơ, sau đó Phong đại ca tối nay liền vào phòng chị ấy, cả đêm không ra ngoài, sáng nay mới ra." Anh Tử đỏ mặt nghĩ.

“Chẳng lẽ?

Cuối cùng cũng sắp trở thành người phụ nữ của Phong đại ca rồi sao?

Hì hì ~” “Vậy nói nhé, Phong đại ca, tối nay anh đừng quên đó, nhất định phải đến nha ~” Anh Tử ôm lấy cổ Phong Nguyên Thanh nói.

Mặc dù vẫn còn hơi ngượng ngùng, nhưng xấu hổ, từ trước đến nay không phải là phong cách của cô gái lớn người Đông Bắc như nàng.

Nàng đã nghĩ đến những gì sẽ xảy ra vào tối nay, nhưng chỉ cần nghĩ đến, toàn thân liền nóng ran, má nóng bừng.

Sau đó, nàng mạnh dạn hôn lên mặt Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, thầm nghĩ: “Chỉ hôn má sao đủ, đến một nụ hôn kiểu Pháp đi ~” Sau đó, anh với tốc độ nhanh như chớp, quay đầu lại, và đối mặt với Anh Tử đang cúi xuống.

Sau một khoảnh khắc, hai đôi môi khít chặt vào nhau, bắt đầu một trận hôn nồng nhiệt, lưỡi vươn ra chạm vào miệng đối phương.

Mấy phút sau, hai người mới quyến luyến rời xa, thậm chí còn kéo ra vài sợi chỉ nước bọt trong suốt.

Phong Nguyên Thanh vuốt ve khuôn mặt hồng hào của Anh Tử, sau đó, theo quy trình giống như hôm qua, truyền một số pháp thuật tu luyện chi pháp vào não hải nàng.

“Mấy loại pháp thuật này, em có thể luyện tập rồi, bây giờ thời gian còn sớm, buổi chiều em cứ tu luyện thật tốt nhé ~” “Vâng vâng ~” Anh Tử ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người lại ôn tồn một lúc, Anh Tử liền quay lại tĩnh thất.

Tối hôm đó, sau khi ăn tối, Anh Tử trong ánh mắt trêu chọc của mọi người, kéo Phong Nguyên Thanh vào phòng nàng.

Doãn Nam Phong vẫn còn hơi há hốc mồm, nàng không ngờ, Anh Tử bình thường nhìn có vẻ ngoan ngoãn, vậy mà lại có một mặt hoang dã táo bạo đến vậy.

"Xem ra, mình đã đánh giá thấp cô gái lớn người Đông Bắc này rồi ~" Doãn Nam Phong thầm nghĩ.

Nhưng nàng sau đó lại nhìn Thanh Thanh Mạn và A Ninh, theo tiến độ hiện tại, người tiếp theo có lẽ đến lượt Thanh Thanh Mạn rồi phải không?

Tiếp đó, nàng lại nghĩ, mình và Thanh Thanh Mạn từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, tình như chị em.

"Tên này, sẽ không bắt mình và Mạn Mạn cùng hầu hạ hắn chứ?" Nghĩ đến đây, nàng không khỏi kẹp chặt hai chân, sắc mặt càng thêm hồng nhuận.

Trong khi mấy cô gái chăm chỉ tu luyện, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Trong mấy ngày này, giáo sư Tôn cũng đang bận rộn; việc giáo sư Trần tìm đến Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức mấy người, vốn dĩ là do ông ấy sắp xếp.

Mặc dù cốt truyện ban đầu đã thay đổi, giáo sư Tôn không gặp Hồ Bát Ức mấy người ở Long Lĩnh, nhưng ông ấy vẫn nghe nói về sự tích hai vị Mạc Kim Giáo Úy Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử từ nơi khác.

Cũng như chuyện Dương Tuyết Lỵ tìm Mù Trần Châu, đều liên quan đến hai vị Mạc Kim Giáo Úy Hồ Bát Ức và Vương Khải Toàn.

Thế là ông liền hướng dẫn mấy người họ đến Điền Nam Trùng Cốc, muốn xem thành sắc của mấy Mạc Kim Giáo Úy này ra sao, kết

quả, mấy người đó quả nhiên đã phá được mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc.

Mộ Hiến Vương đó, giờ đã có mấy nhóm chuyên gia đến trú đóng, không ít những bậc tiền bối lão làng nổi tiếng trong giới khảo cổ cũng đã đến khảo sát.

Tiếp đó, ông lại nghĩ đến Gương Quỷ Quy Khư.

Bởi vì từ những năm đầu, do cơ duyên trùng hợp, ông đã có được một trong bốn phù chú của Quy Khư Thiên Đỉnh là Vô Nhãn Long Phù, đó là phù ông đổi được từ một người chăn nuôi trên thảo nguyên năm xưa bằng một điếu thuốc.

Còn Nhân Phù và Quỷ Phù năm đó ở di tích Tây Bình Sơn, đã sớm được đội chuyên gia khảo cổ khai quật, hiện tại đã bị nhà nước thu giữ, niêm phong trong kho.

Ông không có cách nào lấy được chúng.

Trước đây, ông từng nghe nói Gương Quỷ Quy Khư đã được một phú hào ở Nam Dương mua được, nhưng trong quá trình vận chuyển trên biển đã xảy ra sự cố, chìm xuống đáy biển.

Thế là ông liền lừa giáo sư Trần một phen, nói đó là Gương Chiếu Cốt Tần Vương, bảo ông ấy đi tìm Hồ Bát Ức và mấy người kia xem có vớt lên được không.

Kết quả là lại thực sự lấy được.

Thế là ông dựa vào tình bạn giữa hai người, mượn Gương Quỷ Quy Khư về nghiên cứu.

Và điều trùng hợp là, lá Vô Nhãn Ngư Phù cuối cùng trên chiếc gương quỷ dị này, lại đang treo trên đó!

Có Long Phù và Ngư Phù, kết hợp với gương quỷ dị, ông tin rằng

vẫn có thể phát huy tác dụng, bói ra vị trí Địa Tiên Thôn.

Theo tổ huấn Quan Sơn nhất mạch, hậu duệ phải lấy việc tiêu diệt Thi Tiên trong Địa Tiên Thôn làm nhiệm vụ của mình.

Tuy nhiên, anh trai ông là Phong Học Văn, cũng như chính ông, đều có thể nói là không có tài cán gì.

Truyền thừa nguyên bản của Quan Sơn Thái Bảo đã sớm thất lạc bảy tám phần, số còn lại đối với việc phá giải cổ mộ Địa Tiên Thôn, căn bản chỉ là muối bỏ biển.

Khả năng của anh trai ông còn mạnh hơn ông, mà còn bị mắc kẹt ở Cửu Cung Ly Hổ Tỏa, huống chi là ông, càng không thể phá giải.

Khi ông và anh trai Phong Học Văn chia tay, anh trai đã dặn dò ông, vạn nhất mình đi lần này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì ông phải gánh vác nhiệm vụ hoàn thành tổ huấn, hơn nữa thế gian vẫn còn Mạc Kim nhất mạch, khi cần thiết, có thể nhờ họ xuất sơn tương trợ.

Giáo sư Tôn biết bản thân mình tầm thường, chỉ dựa vào mình, còn không bằng anh trai, thì Cửu Cung Ly Hổ Tỏa kia, cũng không phá giải được.

Vừa hay, mấy vị Mạc Kim Giáo Úy Hồ Bát Ức này, đã hoàn hảo thông qua khảo sát của ông, bản lĩnh đủ mạnh, lần này, liền mời họ cùng đi thôi.

Tiếp đó, ông nhớ đến cháu trai mình là Phong Nguyên Thanh, mấy năm nay, ông đối xử với Phong Nguyên Thanh như con đẻ.

Truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo, cũng đã cơ bản truyền thụ toàn bộ.

Hơn nữa còn dựa vào mối quan hệ, giúp cậu có được biên chế trong viện nghiên cứu khảo cổ.

Không biết Nguyên Thanh gần đây thế nào rồi.

“Giáo sư Tôn ngừng bút suy nghĩ.

Chương 442

Chỉ là từ khi Phong Nguyên Thanh chuyển ra ngoài sống riêng, giáo sư Tôn rất ít khi biết được hành tung của Phong Nguyên Thanh.

Càng không biết, bản lĩnh của Phong Nguyên Thanh hiện tại đã đạt đến mức độ nào!

Ông ấy hiện tại thậm chí còn không rõ mấy người Hồ Bát Ức đang làm việc dưới trướng Phong Nguyên Thanh.

Bởi vì tâm tư của ông ấy, toàn bộ đều dồn vào các loại nghiên cứu để phá giải cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Nghĩ đến đây, ông chợt nhận ra mình đã lâu lắm rồi không liên lạc với đứa cháu trai này.

Từ khi Phong Nguyên Thanh chuyển ra ngoài sống một mình, giáo sư Tôn thường xuyên ở trong văn phòng, về nhà cũng ít, hoặc là chạy khắp nơi trên cả nước.

Thế là ông lấy điện thoại ra, gọi cho Phong Nguyên Thanh.

"Tút tút ~" Điện thoại rất nhanh được kết nối.

Phong Nguyên Thanh ngồi trong phòng khách dưới tầng hầm, vừa thấy điện thoại của nhị gia gia mình, liền lập tức bắt máy.

"Alo, nhị gia gia, buổi trưa vui vẻ ạ." "Khụ khụ ~, Nguyên Thanh à, gần đây đang bận gì thế?

Cũng chẳng biết đến thăm ông gì cả?" Giáo sư Tôn nói ở đầu dây bên kia.

"À, khoảng thời gian trước, cháu chạy khắp nơi, cũng là gần đây mới rảnh rỗi, ai nha, nhị gia gia, ông gần đây có bận không ạ?

Nếu không bận, tối nay qua chỗ cháu ăn cơm nhé?" Phong Nguyên Thanh nói.

"À à, vậy thì tốt quá, cháu ở đâu vậy?

Đến giờ ông vẫn chưa biết cháu ở đâu cả." Giáo sư Tôn nói.

"Hì hì, mấy năm nay cháu làm ăn kiếm được không ít tiền, mua được nhà rồi, nhị gia gia sau này cứ ở chỗ cháu đi, căn nhà lụp xụp cũ kỹ của ông đừng ở nữa ~" Phong Nguyên Thanh nói.

"À, cái này để sau rồi nói, ông tìm cháu cũng có chút chuyện, nhưng cũng không gấp lắm, tối nay sẽ nói với cháu." Giáo sư Tôn nói.

"Ồ, vậy cũng được, tối nay cháu đến viện nghiên cứu đón ông qua nhé, đỡ để ông phải chạy một chuyến." Phong Nguyên Thanh nói.

"À à, vậy nhị gia gia tối tan làm sẽ đợi cháu đến đón." Giáo sư Tôn cười ha hả nói.

Buổi chiều, mấy cô gái lần lượt xuất quan, Phong Nguyên Thanh nói cho họ biết chuyện nhị gia gia Tôn Học Võ sẽ đến ăn tối.

Ngoại trừ Dương Tuyết Lỵ, mấy cô gái không khỏi có chút căng thẳng, đây là lần đầu tiên họ gặp người lớn của Phong Nguyên Thanh.

Hơn nữa lại là mấy cô gái cùng một lúc.

Nhưng mấy cô gái đều rất coi trọng chuyện này, nhao nhao hành động, Anh Tử và Thanh Thanh Mạn dọn dẹp vệ sinh, còn Dương Tuyết Lỵ thì đưa Doãn Nam Phong đến chợ mua thức ăn.

Chủ yếu là mua một số hải sản, thịt cá không thường ăn.

Còn rau củ, trong thế giới động thiên, cơ bản những loại rau củ thường ăn đều đã được trồng một lượt, vườn rau chiếm một khu vực lớn.

Hơn nữa, dưới sự tẩm bổ của linh khí, những loại rau này cũng sẽ

không bị già đi do không hái trong thời gian dài, mà ngược lại vẫn luôn duy trì trạng thái sinh trưởng.

A Ninh liền tự nguyện đến thế giới động thiên hái rau.

Mấy cô gái đều rất nhanh nhẹn.

Thấy thời gian gần đủ, Phong Nguyên Thanh liền lái xe đến Viện nghiên cứu Khảo cổ Đại học Kinh Thành, để đón nhị gia gia Tôn Học Võ về nhà mình.

Chẳng bao lâu, Phong Nguyên Thanh đã đến trước viện nghiên cứu.

Chờ một lát, giáo sư Tôn hiếm khi tan làm đúng giờ, Phong Nguyên Thanh thấy nhị gia gia đi ra, liền vẫy tay gọi: "Nhị gia gia, ở đây ạ ~" Đón Tôn Học Võ xong, Phong Nguyên Thanh lập tức lái xe quay về.

Trên đường hơi kẹt xe một chút, nhưng cũng rất nhanh, hai người đã đến nơi.

Lái xe vào gara của tứ hợp viện.

Tôn Học Võ vẫn còn có chút ngỡ ngàng, không gặp một thời gian, đứa cháu trai này của mình, lại có thể ở trong một tứ hợp viện xa hoa đến thế này sao?

Xuống xe, Phong Nguyên Thanh đưa Tôn Học Võ vào phòng khách.

Mấy cô gái tươi cười đứng ở cửa đón tiếp.

Tôn Học Võ thấy năm cô gái xinh đẹp đứng ở cửa, có chút ngạc nhiên, hỏi: "Nguyên Thanh à, các cô ấy là?" Phong Nguyên Thanh nghe vậy, cười giới thiệu từng người: "Nhị gia gia, đây là Dương Tuyết Lỵ, ông cũng biết rồi, cháu không giới thiệu nhiều nữa, đây là

Anh Tử, đây là Doãn Nam Phong, đây là Thanh Thanh Mạn, đây là A Ninh." "Các cô ấy là những người phụ nữ của cháu ~" Tôn Học Võ nghe vậy, lông mày nhướng lên, rất bất ngờ nói: "Cái gì?

Nguyên Thanh à, không ngờ cháu lại có bản lĩnh này, nhiều phụ nữ như vậy đều bị cháu lừa về tay rồi sao?

Không sợ mâu thuẫn à?" "Ai nha, nhị gia gia ông cứ yên tâm đi, hì hì ~" Phong Nguyên Thanh cười nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại giới thiệu Tôn Học Võ cho năm cô gái.

"Đây là nhị gia gia của cháu, giáo sư Tôn Học Võ, hiện là chuyên gia khảo cổ của Viện nghiên cứu Khảo cổ Đại học Kinh Thành, chuyên nghiên cứu về cổ văn tự đã mấy chục năm, trong giới đều là chuyên gia uy tín!" "Nhị gia gia tốt ạ ~" (x5) Mấy cô gái đều ngoan ngoãn gọi một tiếng nhị gia gia.

Giáo sư Tôn thấy vậy liền vội vàng đáp lại: "Ôi, các cháu cũng tốt, các cháu cũng tốt ~, ha ha ~" "Ôi, đừng đứng mãi ở đây nữa, mau vào ngồi đi ~" Dương Tuyết Lỵ nói.

Sau đó cô đỡ nhị gia gia Tôn Học Võ đến ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

"Nhị gia gia, ông ngồi đây một lát, còn mấy món nữa, sẽ xong ngay thôi." Dương Tuyết Lỵ nói.

Những cô gái còn lại cũng nhao nhao bưng trà rót nước, lấy ra đĩa trái cây, hạt dưa, đặt lên bàn trà.

Mấy cô gái ở lại trò chuyện với nhị gia gia Tôn Học Võ, không khí rất hòa hợp.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, liền đi vào nhà bếp.

Một vài món nguội, cùng một số đồ ăn nấu sẵn không cần chuẩn bị nhiều.

Một số hải sản, cũng chỉ cần hấp hoặc luộc đơn giản là được, trước đó mấy cô gái đã xử lý xong hết rồi.

Tiếp theo chỉ cần xào thêm mấy món nóng nữa là xong.

Trong số mấy người, chỉ có Phong Nguyên Thanh là có tài nấu nướng cao nhất, kỹ năng xào nấu tốt nhất.

Nửa tiếng sau, mấy món ăn đều lần lượt ra lò.

Phong Nguyên Thanh lại bảo Dương Tuyết Lỵ ra hậu viện, gọi cả Trần Ngọc Lâu qua cùng ăn.

Hiếm khi mọi người tụ tập đông đủ, gọi cả lão gia tử Trần qua cùng vui vẻ.

Hơn nữa, Phong Nguyên Thanh cũng đã đoán được nhị gia gia Tôn Học Võ muốn nói chuyện gì rồi, không ngoài chuyện Địa Tiên Thôn trong Vu Hạp.

Lão gia tử Trần Ngọc Lâu, năm xưa cũng là một tay đổ đấu chuyên nghiệp, nói không chừng cũng có chút hiểu biết, tiện thể cũng có thể giới thiệu cho nhị gia gia làm quen.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu, đi ra hậu viện.

Trần Ngọc Lâu lúc này cũng vừa mới về, đang nghỉ ngơi trong phòng.

Dương Tuyết Lỵ vừa vào phòng, đôi tai thính nhạy của Trần Ngọc Lâu đã nghe ra là cô, hỏi: "Tuyết Lỵ à, cháu sao lại đến chỗ ông, có chuyện gì sao?" "Ai nha, lão gia tử, cháu đến gọi ông cùng đi ăn cơm, hôm nay nhị gia gia của Nguyên Thanh đến rồi, anh ấy chuẩn bị bữa tiệc lớn, gọi ông qua cùng vui vẻ ạ ~" Dương Tuyết Lỵ nói.

“Ôi chao, vậy thì tốt quá, ha ha, lão mù này hôm nay có lộc ăn rồi ~” Trần Ngọc Lâu cười ha hả nói.

“Ha ha ~, lão gia tử, chúng ta đi thôi, thức ăn đã làm xong hết rồi, đang đợi ông lên bàn đó.” Dương Tuyết Lỵ cũng cười nói.

Sau đó, cô đỡ Trần Ngọc Lâu, đến phòng ăn.

Lúc này, mấy cô gái đã mời nhị gia gia Tôn Học Võ ngồi vào chỗ.

Và không chút khách khí sắp xếp ông ngồi vào ghế chủ tọa.

Bốn cô gái lần lượt ngồi xuống, chừa trống vị trí bên cạnh nhị gia gia, để dành cho Phong Nguyên Thanh và Trần Ngọc Lâu.

Dương Tuyết Lỵ đỡ Trần Ngọc Lâu ngồi xuống.

Khi mọi người đã ngồi vào bàn, Phong Nguyên Thanh giới thiệu với nhị gia gia Tôn Học Võ: “Nhị gia gia, vị này là lão gia tử Trần Ngọc Lâu.” Tôn Học Võ nghe thấy cái tên này, liền ngạc nhiên nói: “Trần Ngọc Lâu, cái tên này nghe quen quá!” “Ha ha, nhị gia gia, ông chắc đã đoán ra rồi phải không?

Chương 443

Không sai, vị này chính là thủ lĩnh Tá Lĩnh lừng danh năm xưa." Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Ồ?" Tôn Học Võ vô cùng ngạc nhiên nhìn Trần Ngọc Lâu.

Theo ông, lão già mù mịt mờ mịt, dung mạo bình thường này, hoàn toàn không thể nhìn ra dáng vẻ của thủ lĩnh tụ tập sơn lâm, thống suất mười vạn tản đạo trên Thường Thắng Sơn năm nào.

Trần Ngọc Lâu vuốt râu dê của mình, với vẻ mặt hoài niệm nói: "Ai nha, hảo hán không kể dũng năm xưa, đó đều là chuyện của mấy chục năm trước rồi, không nhắc đến cũng thôi, không nhắc đến cũng thôi ~" "Ngày nay, lão phu chỉ là một lão già mù lòa bình thường mà thôi, chẳng có gì đáng nói." "Thì ra đúng là thủ lĩnh Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu?

Thất kính thất kính a ~" Tôn Học Võ liền vội vàng chắp tay nói.

"Ai nha, khách khí rồi, ngày nay, lão phu bất quá chỉ là một lão già lười biếng ở nhà Nguyên Thanh ăn chực chờ chết thôi." Trần Ngọc Lâu cũng chắp tay nói.

"Ai nha, tôi nói, hai vị, đừng khách khí nữa, chúng ta ăn cơm trước đi, đợi lát nữa thức ăn nguội hết, hai vị còn nhiều thời gian mà nói chuyện." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, tám người trên bàn bắt đầu ăn uống.

Trần Ngọc Lâu không nhìn thấy, liền có Dương Tuyết Lỵ bên cạnh gắp thức ăn và rót rượu cho ông.

Bên kia, Phong Nguyên Thanh cũng rót rượu cho nhị gia gia Tôn Học Võ.

Trên bàn cơm, mấy người hỏi han chuyện nhà, uống chút rượu, rất nhanh, đã dọn sạch một bàn thức ăn.

Đương nhiên chủ yếu là Phong Nguyên Thanh và năm cô gái ăn hết.

Tôn Học Võ và Trần Ngọc Lâu hai lão già đều là người bình thường, lượng cơm ăn không nhiều.

Sau bữa cơm, mấy người ngồi trên ghế sofa trò chuyện.

Tôn Học Võ cũng không quên chính sự của chuyến đi này.

Thế là ông hỏi Phong Nguyên Thanh: "Nguyên Thanh à, cháu còn nhớ tổ huấn Phong thị nhất mạch chúng ta chứ?" "Đương nhiên là nhớ, nhị gia gia, có chuyện gì vậy ạ?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

"Ừm, nhớ là tốt rồi, mấy năm nay, ông cũng đã tra gần hết tài liệu về Địa Tiên Thôn rồi, đã đến lúc đi rồi!" Tôn Học Võ trầm giọng nói.

"Mấy năm nay, ông từng đi tìm mấy lần, chỉ tiếc là bị chặn ở bên ngoài cơ quan, không thể tiến vào bên trong." "Nhất mạch chúng ta, quá nhiều truyền thừa đã thất lạc, bản thân nhị gia gia ta đây, cũng là tầm thường." "Năm xưa, gia gia cháu từng dặn dò ông, nếu sự việc không thể làm được, có thể mời Mạc Kim Giáo Úy nhất mạch xuất sơn giúp đỡ." "Ông nhớ, truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy hiện tại, đang làm việc dưới trướng cháu phải không?" Tôn Học Võ hỏi.

"Nhị gia gia, ông nói đúng rồi, lão Hồ và Bàn Tử, đều là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy đương đại, mấy năm trước do cơ duyên trùng hợp mà cháu quen biết họ, liền kéo họ về giúp cháu làm việc." "Đúng rồi, thân phận của chúng ta, họ đều biết chứ?" Tôn Học Võ hỏi.

"Họ sớm đã biết rồi, bao gồm cả lão gia tử Trần này nữa, đều rõ cả, ông à, cũng không cần phải che giấu làm gì." Phong Nguyên Thanh nói.

“Ồ, vậy cũng tốt, ông cứ nói thẳng vậy.” Tôn Học Võ gật đầu.

“Vị trí của Địa Tiên Thôn tuy ông biết lộ tuyến bên ngoài, nhưng lộ tuyến sau đó thì không rõ, cần Mạc Kim Giáo Úy tinh thông phong thủy, mới dễ dàng tiến vào.” “Trong Địa Tiên Thôn, nguy hiểm trùng trùng, không có Mạc Kim Giáo Úy, e rằng khó mà phá được!” “Ồ, ông muốn tìm Mạc Kim Giáo Úy à, cái này ông cứ yên tâm đi, lão Hồ và Bàn Tử đều đang làm việc ở cửa hàng của cháu, hơn nữa họ cũng ở không xa, hay là cháu gọi họ qua ngay bây giờ nhé?” Phong Nguyên Thanh nói.

“Lúc này có vẻ không tiện lắm, bây giờ cũng không còn sớm nữa.” Tôn Học Võ do dự nói.

“Không sao đâu, hai người họ đều không để ý mấy chuyện này, hơn nữa, vừa nghe đến cổ mộ, cái tên Bàn Tử kia chắc chắn sẽ hai mắt sáng rực lên.” Phong Nguyên Thanh không quan tâm nói.

Cậu hiểu tính cách của Bàn Tử và lão Hồ, hơn nữa, hai người họ đều đã là tu sĩ rồi, cho dù tối nay không ngủ, ngày mai cũng sẽ không mệt mỏi.

Hiện tại mới chưa đến chín giờ, hai người nếu không tu luyện thì chắc chắn cũng đang làm việc khác, sẽ không ngủ sớm như vậy.

Thế là, Phong Nguyên Thanh lấy điện thoại ra, gọi cho Hồ Bát Ức.

Hồ Bát Ức nhận điện thoại, lập tức kéo Bàn Tử qua.

Bàn Tử vừa nghe nói có cổ mộ, lập tức tinh thần, không cần Hồ Bát Ức kéo, cậu ta kéo Hồ Bát Ức chạy như bay đến nhà Phong Nguyên Thanh.

Mấy phút sau, hai người đã đến.

Trong phòng khách nhà Phong Nguyên Thanh, mười người ngồi chật kín cả phòng khách.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử ngồi xuống, Phong Nguyên Thanh liền giới thiệu với Tôn Học Võ: "Nhị gia gia, hai vị này chính là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy mà ông muốn tìm.

Đây là Hồ Bát Ức, đây là Vương Khải Toàn." Tiếp đó lại giới thiệu với hai người: "Đây là nhị gia gia của tôi, giáo sư Tôn, là chuyên gia của Viện nghiên cứu Khảo cổ Đại học Kinh Thành." "Chào giáo sư Tôn ạ." (x2) Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người cung kính gọi.

"Ha ha, chào hai cháu, không cần câu nệ, ông đây, tìm hai cháu là muốn nhờ hai cháu giúp đỡ." Giáo sư Tôn nói.

Sau một hồi khách sáo, câu chuyện được mở ra, Tôn Học Võ cũng nói ra mục đích của mình.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử lúc này mới hiểu ra, Phong Nguyên Thanh tìm hai người họ đến là để làm gì.

Hóa ra, là để phá một ngôi cổ mộ siêu lớn mang tên Địa Tiên Thôn.

Đối với Mạc Kim Giáo Úy mà nói, đổ đấu, đó chính là công việc bổn phận của mình, lần này lại có việc làm rồi.

Đôi mắt nhỏ của Vương Bàn Tử tràn đầy tinh quang, đã là cổ mộ siêu lớn, vậy bên trong minh khí bảo bối chắc chắn không ít phải không?

Vậy lần này, lại sắp phát tài lớn rồi.

Hắc hắc ~.

Còn Hồ Bát Ức thì đang suy tư, ngôi mộ nào mà dám lấy Địa Tiên làm tên?

Chẳng lẽ thật sự là mộ của một vị cao nhân tiền bối tu luyện thành tiên?

Nhưng cao nhân tiền bối như vậy, cứ thế mà chết sao?

Nếu không thì tại sao lại xây một ngôi mộ lớn cho mình chứ?

Ngôi cổ mộ Địa Tiên Thôn này, e rằng lai lịch rất lớn, không hề đơn giản!

Lúc này giọng của Tôn Học Võ lại vang lên.

"Ngôi cổ mộ Địa Tiên Thôn này, không phải là cổ mộ bình thường, trong đó nguy hiểm vô số kể, cho dù các cháu là Mạc Kim Giáo Úy, cũng không thể chủ quan!" "Bởi vì, lai lịch của ngôi cổ mộ Địa Tiên Thôn này, không hề tầm thường!

Bên trong thiết kế vô số cạm bẫy nhằm vào đạo mộ tặc, đặc biệt là nhằm vào Mạc Kim Giáo Úy!" Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử hai người bị lời nói của Tôn Học Võ dọa nhảy dựng.

"Á?

Giáo sư Tôn, cổ mộ này có lai lịch gì mà dám nói chuyên nhằm vào Mạc Kim Giáo Úy?

Khủng khiếp vậy sao?" Vương Bàn Tử không nén được tính nóng nảy hỏi.

"Địa Tiên Thôn này, từ cái tên của nó, các cháu hẳn đã cảm nhận được sự phi thường của nó rồi!" "Và người xây dựng nó, càng là một nhân vật tập đại thành về kiến tạo lăng mộ, đổ đấu, phong thủy.

Nói đến đây, ánh mắt Tôn Học Võ chợt lóe lên, lộ ra một tia hung ác.

"Ông ta tên là Phong Sư Cỗ, là nhân vật thời Vạn Lịch nhà Minh, là tiền bối tổ sư của Quan Sơn Thái Bảo nhất mạch!" "Quan Sơn Thái Bảo?" Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử ngẩn người.

Họ nhớ, lão bản Phong Nguyên Thanh của mình, chẳng phải là truyền nhân Quan Sơn Thái Bảo nhất mạch sao?

Hai người họ quay đầu nhìn Phong Nguyên Thanh, rồi lại nhìn Tôn Học Võ.

“Phong gia, ngài chẳng phải là Quan Sơn Thái Bảo sao?” Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

“Không sai, Bàn Tử.” Phong Nguyên Thanh nói, “Không chỉ có tôi, nhị gia gia của tôi, ông ấy cũng là Quan Sơn Thái Bảo nhất mạch!” “Á?

Vậy chẳng phải là đi đào mồ mả tổ tiên của các ngài sao?

Vậy cái này có hơi… đại nghịch bất đạo quá không?” Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngoại trừ Phong Nguyên Thanh, những người còn lại bao gồm năm cô gái và Trần Ngọc Lâu, đều có cùng thắc mắc như vậy.

“Khụ khụ ~” Phong Nguyên Thanh không nhịn được ho khan một trận.

Thấy mọi người nghi hoặc, Tôn Học Võ bắt đầu giải thích.

“Mặc dù Phong Sư Cỗ kia, đích xác là tổ tông của chúng ta, nhưng chúng ta lại có lý do bất đắc dĩ phải đào mộ ông ta!” “Muốn nói về Địa Tiên Thôn, thì trước tiên phải nói về lai lịch Quan Sơn Thái Bảo nhất mạch chúng ta.” Mọi người thấy giáo sư Tôn sắp nói về bí mật này, đều vểnh tai lên, chăm chú lắng nghe.

Thuở xưa, cuối Nguyên triều, thiên hạ đại loạn, hào kiệt nổi lên như nấm, trên Hán có Trần Hữu Lượng, đất Tam Ngô có Trương Sĩ Thành, Vương Bảo Bảo hùng cứ Hà Bắc, Phương Quốc Trân cát cứ Giang Nam.

Đúng lúc này, ở Hoài Tây có một người áo vải, tên là Chu Nguyên Chương, chính là Hồng Vũ Đại Đế sau này, dưới trướng ông có một kỳ tài, họ Lưu tên Bá Ôn.

Chương 444

Lưu Bá Ôn khi Chu Nguyên Chương còn chưa phát gia đã nhìn ra vị chủ này là chân long thiên tử, thế là phỏng theo Khương Tử Nha, Trương Tử Phòng phù tá minh chủ.

Tương truyền Chu Nguyên Chương từng mời Lưu Bá Ôn giúp tính toán vận mệnh giang sơn Đại Minh, muốn xem Đại Minh có thể quốc tộ miên trường không, thế là, Lưu Bá Ôn dùng bánh nướng làm "tượng", suy đoán sự hưng phế của thiên hạ về sau, làm ra "Thiêu Bính Ca", cuối cùng kết quả thu được, lại úp mở không chịu nói rõ với Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương nói sự thành bại được mất trên thế gian, đều là ý trời, nhưng cứ nói không sao, không có gì phải kỵ húy cả.

Bảo Lưu Bá Ôn nói thẳng.

Nào ngờ Lưu Bá Ôn vừa mở miệng, đã làm Hồng Vũ hoàng đế giật mình.

Ông ta nói: "Người Hồ tuy sắp bại vong, nhưng khí số phương Bắc không suy, tương lai giang sơn gấm vóc này, e rằng còn phải rơi vào tay người Hồ, giang sơn của chủ ta, đừng nói bốn trăm năm, e rằng ba trăm năm cũng khó mà chống đỡ." Chu Nguyên Chương vì lời nói này mà vô cùng hoảng sợ, ông không phải lo lắng mấy trăm năm sau giang sơn của mình không giữ được, mà là vì thấy cảnh tượng bi thảm của lăng hoàng đế tiền Tống, đúng là "cây điền khô xương người, mục đồng quét tinh linh; nay đất hoang vu hư vô, xưa là nơi chôn hồn đế vương", cảnh tượng bi thảm đến mức khiến người thấy phải than thở, người nghe phải đau lòng.

Chu Nguyên Chương lo lắng người Hồ lại đoạt thiên hạ sau này,

lăng tẩm của mình và con cháu sẽ bị đạo tặc cướp bóc, chết rồi không được yên ổn!

Lưu Bá Ôn là người tinh thông phong thủy Nam Long, thế là Chu Nguyên Chương liền hỏi ông thế gian có cách nào, khiến "Hoàng Lăng" vĩnh viễn không bị người Hồ phá hoại?

Sau này thiên hạ ổn định, Chu Nguyên Chương lại nghĩ đến chuyện này, thế là lại hỏi sách lược của Lưu Bá Ôn.

Lưu Bá Ôn liền tiến cử một kỳ nhân cho Hồng Vũ hoàng đế, để xây dựng lăng mộ cho hoàng tộc, người này tên là Phong Vương Lễ, nói rằng người này mang dị thuật, thông hiểu trời đất.

Phong Vương Lễ này, chính là lão tổ Phong thị nhất mạch, cũng chính là tổ tông của Phong Nguyên Thanh và Tôn Học Võ.

Hồng Vũ hoàng đế phái người điều tra rõ ngọn ngành, liền mời Phong Vương Lễ đến.

Phong thị nhất tộc, đời đời sống ở Quan Tài Hạp Vu Sơn, địa hình trong hạp hiểm trở, chứa vô số "huyền quan", tiên nhân Phong thị từng "đổ đấu" lấy được rất nhiều "thiên thư dị khí" từ "Quan Tài Hạp" để phát tích, học được nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu, từ đó si mê "Lô Hỏa Chi Thuật".

Cuối Nguyên đầu Minh, truyền đến đời Phong Vương Lễ này, tự xưng "Quan Sơn Thái Bảo".

Dựa vào thiên thư dị khí mà tổ tiên thu được từ huyền quan Vu Hạp, tổng kết thành một bộ "Quan Sơn Chỉ Mê Thuật".

Từ đó bí mật khai quật các cổ trủng sơn lăng ở khắp nơi, không phải vì tiền tài, mà là vì cổ quyển cổ tịch được cất giấu trong mộ.

Phong Vương Lễ được Lưu Bá Ôn tiến cử cho Hồng Vũ hoàng đế, ông thấy không thể thoát thân, trong bất đắc dĩ, đành phải nhận

việc xây dựng hoàng lăng.

Bởi vì Phong thị nhất tộc chuyên về kỳ môn dị thuật, thủ đoạn hành sự của người thường khó lường, lại từ thiên thư dị khí nắm giữ nhiều bí thuật phong thủy, có kiến giải độc đáo về kết cấu và địa điểm lăng mộ, Hồng Vũ hoàng đế vô cùng hài lòng, thế là liền ngự tứ cho Phong Vương Lễ và mấy đệ tử của ông một tấm kim bài thuần vàng, trên khắc bốn chữ "Quan Sơn Thái Bảo", Phong thị từ đó về sau liền xưng là "Quan Sơn Thái Bảo", lưu lại ngự tiền chờ lệnh, chuyên chức xây dựng lăng mộ cho hoàng gia.

Thấy Phong Vương Lễ xây dựng hoàng lăng khiến người Hồ khó tiến vào, nhưng ông xuất thân tầng lớp dưới, cũng nghe nói về một số thủ đoạn giang hồ, lo lắng người Hán khó mà không dòm ngó ý đồ của hoàng lăng mình, thế là hỏi kế sách của Quan Sơn Thái Bảo.

Phong Vương Lễ nói, trên giang hồ, thật sự có năng lực đạo quật hoàng lăng, không ngoài bốn phái, Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, những tản đạo còn lại, đều không đáng lo.

Chu Nguyên Chương lại hỏi phải đối phó với bốn đại môn phái này thế nào?

Phong Vương Lễ đành phải thành thật trả lời, nói rõ, Bàn Sơn Đạo Nhân tuy thiện trường thuật sinh khắc chế hóa, hơn nữa hành tung ẩn mật, nhưng từ trước đến nay chỉ có hứng thú với dược thạch kim đan, hoàng lăng chủ yếu không đặt "kim đan châu đỉnh" các loại vật phẩm này, bọn họ liền không đáng lo!

Tá Lĩnh quần đạo đa phần là tặc cướp, bọn họ lúc tụ lúc tán, lại thường có ý mưu phản, chỉ có phái đại quân tiêu diệt hương hỏa của họ, triệt để nhổ cỏ tận gốc mới là thượng sách.

Chỉ là họ rất coi trọng tổ tông chi pháp, không có Phát Khâu Ấn và Mạc Kim Phù hai vật tín vật này liền không chịu đổ đấu, thế là, Quan

Sơn Thái Bảo nhất mạch, dựa vào sức mạnh của triều đình, đi khắp nơi điều tra, cuối cùng vào năm Vĩnh Lạc, tìm được cơ hội, liền phá hủy Phát Khâu Ấn, Mạc Kim Phù cũng chỉ còn lại ba chiếc không rõ tung tích.

Đến đời Vạn Lịch, Quan Sơn Thái Bảo truyền đến đời Phong Sư Cỗ.

Ông ta thấy mình thất sủng trước mặt hoàng đế, không được trọng dụng, thêm vào thế đạo suy vi, chủ thượng hôn dung, nhìn thấy triều đại sắp đến cuối thời kỳ, triều đình đối với sự kiểm soát môn phái Phong thị cũng đã suy yếu rất nhiều, thế là Phong Sư Cỗ lấy cớ bệnh tật về quê, trở về tổ địa Vu Sơn.

Phong thị là một hào tộc địa phương, cơ nghiệp vẫn còn, thu nhập chủ yếu là khai thác mỏ muối Vu Diêm.

Phong Sư Cỗ say mê những minh khí quý hiếm trong cổ mộ, một ngày nọ, ông ta chợt nhớ đến di huấn tổ tiên để lại, nói rằng trong Vu Sơn có một ngôi lăng mộ quy mô đồ sộ, trong đó chứa Thi Tiên, ngôi mộ này tuyệt đối không được đụng vào, nếu không chắc chắn sẽ có họa diệt tộc!

Tuy nhiên lúc này Phong Sư Cỗ đã nghiện đổ đấu, đồng thời si mê "Lô Hỏa Chi Thuật", cố chấp tìm tiên.

Thế là dẫn người đổ đấu cổ mộ Ô Dương Vương ngay cửa nhà mình, không ngờ, trong mộ, lại nhìn thấy những thứ mà ông ta nằm mơ cũng không ngờ tới.

Nhưng Phong Sư Cỗ rốt cuộc đã nhìn thấy gì, chỉ có ông ta tự mình biết, những người còn lại đều không ai biết.

Trở về sau, ông ta bế quan ba tháng, tuyên bố mình đã thành đại đạo, đã là thân Địa Tiên, còn tuyên bố, thiên hạ đại kiếp sắp đến, chỉ

có trong Quan Tài Hạp có một chỗ để đi, sánh ngang Đào Hoa Nguyên mà người Tần lánh nạn.

Phong Sư Cỗ tự xưng "Địa Tiên", muốn phổ độ phàm nhân thế gian, thế là dùng công tận xảo, đại cử xây dựng "Địa Tiên Âm Trạch" trong núi sâu.

Lại cất giữ toàn bộ những vật phẩm mà tổ tiên đổ đấu thu được, trước sau mất hơn mười năm, mới hoàn thành.

Sau đó lại nói với môn nhân tín đồ của mình, muốn có được một "xuất nhập hữu vô, trùng hư thanh tĩnh", "thân mây cốt gió", thì trước tiên phải từ bỏ cái "thân thể phàm trần nặng nề" này, người tự nguyện vào mộ "chôn sống" mới có thể thành tiên.

Đợi mấy trăm năm sau liền có thể đắc đại đạo, có thể cùng Địa Tiên trở lại thế gian, đến lúc đó sẽ độ hóa tất cả mọi người trong thiên hạ, còn có thể thành tựu một công đức lớn lao.

Ông ta dùng tà pháp yêu thuật, lừa dối nhiều nam nữ ngây thơ ở địa phương, cùng ông ta tiến vào Địa Tiên Thôn.

Lại ở bên ngoài Địa Tiên Thôn, thiết lập tà vật như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, bảo vệ Địa Tiên Thôn, ngăn cản người ngoài tiến vào.

Cái gọi là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, là một loại bí thuật vu pháp thời Xuân Thu Chiến Quốc, dùng đồ đồng cổ lão thời Tam Đại, tẩm thi huyết tạo ra một loại đồng thực đặc biệt, trạng thái của nó trông giống như hoa đồng sinh ra từ sự xâm nhiễm của đồng tính.

Máu người tẩm bổ nhiều năm khiến nó có màu xanh lục, chôn ở nơi có long mạch dưới đất lâu ngày, sẽ mượn địa khí biến thành một thứ nửa kim loại nửa thực vật, sinh trưởng theo dạng san hô gai hoặc mạng nhện, nó có thể không ngừng khuếch tán quanh lăng mộ kết tụ âm khí.

Những bông hoa đồng thực đầy gai góc này, gần giống với cỏ ăn thịt người, cắm rễ vào đất đá như rễ cây, có tri giác, bình thường đều ẩn trong đất, gặp người sống sẽ giật mình bùng phát, cắn giết hút máu tất cả sinh vật đến gần lăng mộ, là thứ khó lòng phòng bị nhất.

Đây là một trong những nguy hiểm lớn nhất trong cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Bởi vì vật này không chỉ cực kỳ cứng rắn, có thể tránh nước lửa, mà còn chứa thi huyết độc, người bị đâm trúng lập tức thấy máu là mất mạng.

Chỉ cần chôn giáp này hộ lăng, liền có thể khiến bên ngoài cổ mộ không có kẽ hở nào.

Giáp này dựa vào sự lưu chuyển của không khí trong địa mạch Quan Tài Hạp, mỗi khi đến năm Tý liền ẩn mình dưới đất vài ngày, cứ mỗi mười hai năm, vào một tháng nào đó của năm Tý, mới có ba ngày cửa sinh.

Và năm tới, chính là một vòng năm Tý mới, chỉ còn mấy tháng nữa, sẽ đến kỳ cửa sinh của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Sau khi Phong Sư Cỗ xây dựng xong Địa Tiên Thôn, muốn dẫn cả tộc tiến vào Địa Tiên Thôn, để lánh nạn, tìm tiên.

Tuy nhiên, không phải tất cả tộc nhân Phong thị, đều nguyện ý tiến vào trong đó.

Trong đó có một vị tiên tổ khác, cũng chính là tiên tổ trực hệ của Tôn Học Võ và Phong Nguyên Thanh, Phong Sư Kỹ.

Thế là Phong Sư Cỗ để lại "Quan Sơn Chỉ Mê Phú", để lại cho những người này một con đường bí ẩn kỳ diệu, một khi hậu nhân nhất mạch này, gặp chuyện bất trắc vẫn có thể tiến vào Địa Tiên Thôn lánh nạn.

Tuy nhiên bản thân Phong Sư Kỹ cũng là người có kiến thức cực cao, đến chết vẫn cho rằng "tiên đạo" phiêu diêu hư huyễn, cho dù thế gian thật sự có tiên, cũng tuyệt đối không lấy thi hóa thành tiên!

Ông ta thấy hình thái cử chỉ của Phong Sư Cỗ đều rất khác biệt so với người sống, giống như cương thi, sau khi khuyên can không có kết quả, liền dẫn những tộc nhân không muốn tìm tiên rời khỏi gia tộc, và trước khi chết để lại di chúc, bảo hậu nhân dựa theo "Quan Sơn Chỉ Mê Phú", tiến vào Địa Tiên Thôn để tìm hiểu rốt cuộc.

Mọi người nghe Tôn học võ kể, cứ như đang nghe một câu chuyện thần thoại vậy.

Không ngờ, ngôi cổ mộ ở Địa Tiên Thôn này, lại thật sự liên quan đến "tiên" trong truyền thuyết, mặc dù không biết địa tiên này là thật hay giả.

"Chậc chậc, không ngờ ngôi cổ mộ ở Địa Tiên Thôn này lại đáng sợ đến vậy!" Bàn Tử hít mạnh một hơi nói.

Không chỉ có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp quỷ dị yêu tà, mà còn có cả "Địa Tiên" tà dị nữa.

Hồ Bát Ức trước đây chưa từng tiếp xúc với tu luyện, chỉ cho rằng thuyết tiên đạo thuần túy là chuyện viển vông, vì vậy không có nhiều lòng kính sợ đối với cổ mộ.

Nhưng bây giờ, từ khi bước chân vào con đường tu luyện, hắn mới biết mình trước đây là kẻ vô tri không sợ hãi.

Đổ đấu, không biết phải mạo hiểm lớn đến mức nào.

Nếu không phải mình và Bàn Tử phúc lớn mạng lớn, lần đầu tiên xuống mộ đã gặp Phong Nguyên Thanh, thì con Hồng Hống trong mộ đó, e rằng đã khiến bọn họ có đi không về.

Tim hai người đập thình thịch không ngừng.

Hai người lại nhớ đến ngôi mộ Hiến Vương ở Điền Nam năm xưa, lão Hiến Vương đó, thật sự là chỉ thiếu một bước nữa là thành tiên rồi.

Hắn đã tạo ra Thủy Long Vựng, một huyệt mộ thần tiên như vậy, ngủ say trong đó hai nghìn năm, hòng đoạt lấy tạo hóa từ Mâu Trần Châu.

Chỉ là nghiệp lực của hắn sâu nặng, lại thêm khí vận không đủ, gặp phải Phong Nguyên Thanh và nhóm Hồ Bát Ức, bị Phong Nguyên Thanh chặt đứt tiên lộ, tiêu diệt trong Trùng Cốc.

Còn ở một bên, Trần Ngọc Lâu, người vẫn ngồi đó như một người tàng hình, bỗng nhiên cảm thán: "Ôi chao, không ngờ thế gian lại có ngôi đại mộ hiểm ác đến vậy!

Lại còn liên quan đến "tiên" trong truyền thuyết!

Nghĩ ta Trần Ngọc Lâu, làm Tá Lĩnh khôi thủ mười mấy năm, đổ đấu qua vô số cổ mộ, vậy mà vẫn là lần đầu tiên nghe nói thế gian có ngôi cổ mộ hiểm ác đến vậy!" Thấy Trần Ngọc Lâu cảm thán như vậy, Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh nói với hắn: "Thật ra lão gia tử, ông đã từng gặp qua rồi, nếu không, sao ông lại sa cơ lỡ vận đến mức này chứ!" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, hơi suy nghĩ một chút, kinh ngạc hỏi: "Ồ?

Chương 445

Chẳng lẽ là ngôi mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc đó?" "Đúng vậy, Trần lão gia tử, ngôi mộ Hiến Vương đó hiểm ác lắm!

Nếu không phải trời sập, thì người ngoài khó mà phá được!

Không phải nói bừa đâu, nó thật sự rất khó đấy!" Vương Bàn Tử nói.

"Đúng vậy, không chỉ có độc vụ bên ngoài.

Cạm bẫy trong mộ, càng là lão Hiến Vương đó tự mình!" Hồ Bát Ức cũng nói.

"Ông không biết đó thôi, lão Hiến Vương đó, đã dùng Tam Sinh Tam Dục Thi Giải chi pháp, ý đồ tu luyện thành tiên, thật sự là, suýt chút nữa đã để hắn thành công rồi!" Lời nói này của Hồ Bát Ức vừa thốt ra, những người có mặt, trừ bốn người Phong Nguyên Thanh, Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ từng đích thân trải qua, những người còn lại đều kinh ngạc há hốc mồm.

Tôn học võ càng kinh ngạc nói: "Thế gian này, thật sự có tiên sao?

Vậy... vậy nói như vậy, Địa Tiên Thôn... chẳng lẽ thật sự có Địa Tiên?" Tôn học võ quả thực không dám tưởng tượng, nếu thật sự là như vậy, thì dòng họ Phong của ông, chẳng phải tất cả đều là công cốc sao?

Thân phận phàm nhân, làm sao có thể đối phó được Địa Tiên nắm giữ vô số tà thuật đó!

Tôn học võ chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

Phong Nguyên Thanh nhìn ra sự lo lắng của ông, liền an ủi: "Nhị gia gia, ông cứ yên tâm đi, không cần phải lo lắng!" "Sao cháu có thể

không lo lắng chứ, đó là Địa Tiên, nếu Địa Tiên thật sự tồn tại, thì dòng họ chúng ta, hy sinh sống chết, chẳng phải thành trò cười sao!" Tôn học võ bực bội nói.

"Ấy nha, Tôn giáo thụ, cháu còn chưa nói xong mà, ông không muốn biết lão Hiến Vương chỉ thiếu một bước nữa là thành tiên đó, sau này thế nào sao?" Hồ Bát Ức nói.

"Ồ, sao nói vậy?

Chẳng lẽ hắn không phải thành tiên phi thăng rồi sao?" Tôn học võ hỏi.

"Hừm, Tôn giáo thụ, nếu thật sự là như vậy, ông nói hắn có thể bỏ qua mấy tên trộm mộ chúng ta đi đào mộ hắn sao?

Chúng ta bây giờ đều đang ngồi lành lặn trước mặt ông đây này!" Hồ Bát Ức nói.

"À, đúng thật, vậy nói như vậy, lão Hiến Vương đó không thành tiên?

Vậy hắn?" Tôn học võ tiếp tục hỏi.

"Hắc hắc, đương nhiên là bị mấy anh em chúng cháu liên thủ chém giết rồi." Vương Bàn Tử nói một cách nhẹ bẫng.

"Cái gì?" Mọi người đều kinh ngạc không ngớt.

Bàn Tử quả thực đã khoe khoang một phen trước mặt mọi người.

Một lát sau, Hồ Bát Ức mới nói: "Thật ra thì, ở đây không có chuyện gì của tôi và Bàn Tử cả, người thật sự chém giết Hiến Vương, vẫn là Phong gia." Mọi người đều nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Phong Nguyên Thanh chỉnh tề tề nói: "Thật không dám giấu, tôi có chút thiên phú trên con đường tu

luyện, cho nên thực lực cũng không tệ.

Điểm này, Trần lão gia tử, ông còn nhớ không?

Thật ra ông đã từng trải nghiệm rồi." Trần Ngọc Lâu đưa tay vuốt chòm râu dê của mình, trầm giọng nói: "Đúng vậy, còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau, chính là ở Cổ Lan Huyện.

Cậu đã dùng pháp Nguyên Thần xuất khiếu, lấy thân Âm Thần tiến vào trong đầu ta, khi đó ta mới thật sự nhìn thấy dáng vẻ của cậu.

Âm Thần xuất khiếu, trong Đạo Tàng ghi chép, đây chỉ có các đại tu sĩ tu hành có thành tựu mới có thể làm được!

Khi đó cậu đã có thực lực mạnh mẽ như vậy, tính toán thời gian, sau này khi đi mộ Hiến Vương, e rằng còn mạnh hơn nữa!" Lúc này, Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn, A Ninh, Anh Tử và các cô gái khác mới có một cái nhìn trực quan hơn về thực lực của Phong Nguyên Thanh.

Đó là sự mạnh mẽ có thể chiến đấu với kẻ sắp thành tiên, và chém giết được hắn!

Từng người một đều mở to mắt đẹp, nhìn chằm chằm Phong Nguyên Thanh, trong ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ và sùng bái.

Còn Tôn học võ ở bên cạnh, đã há hốc mồm.

Ông ấy thật sự không ngờ rằng, chỉ trong vài năm ngắn ngủi này, đứa cháu đích tôn của mình sao lại trở nên lợi hại đến vậy?

Tốc độ tu luyện này của nó, người khác ngồi tên lửa cũng không đuổi kịp chứ?

Nghĩ bản thân ông, từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện công pháp Luyện Khí, nhưng tư chất bình thường, tiến độ chậm chạp.

Năm sáu mươi năm, vẫn kẹt ở giai đoạn Luyện Khí, càng về sau

càng khó tiến bộ.

Cũng là mấy năm gần đây, bình cảnh đã kẹt ông cả đời đó mới có chút nới lỏng, tu vi lại từ từ bắt đầu tăng lên.

"Nguyên Thanh, những gì họ nói, đều là thật sao?" Tôn học võ không dám tin hỏi.

"Đúng vậy, Nhị gia gia, những gì họ nói đều là thật!" Phong Nguyên Thanh khẳng định.

"Hơn nữa, bây giờ cháu còn mạnh hơn khi đó rất nhiều, nếu thật sự bàn đến, cháu còn gần với tiên hơn cả Địa Tiên Phong Sư Cổ đó!" Phong Nguyên Thanh vừa nói xong, trong phòng khách lập tức trở nên tĩnh lặng, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy!

"Cậu, cậu nói là thật sao?

Cái này cũng quá... quá khó tin rồi!" Tôn học võ thất thanh kêu lên.

"Ta nhớ, mới truyền thụ cho cháu pháp Luyện Khí chưa được mấy năm phải không?

Sao cháu lại sắp thành tiên rồi?

Thế giới này, thật sự có thể thành tiên sao?" "Ờ, ha ha, cho nên cháu mới nói cháu là thiên tài mà ~" Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Hiện tại cháu đã tu ra Dương Thần, đợi đến khi Dương Thần viên mãn, là có thể độ kiếp phi thăng rồi!" Phong Nguyên Thanh lại tiết lộ một tin tức khiến mọi người chấn động.

"Không ngờ, thế gian lại thật sự có tiên, xem ra, những thần thoại truyền thuyết xa xưa đó, rất có khả năng đều là thật?" "Thật thật giả giả thôi, đa số là những câu chuyện thần thoại, trong quá trình truyền bá lại trải qua thêu dệt, rất nhiều đã sớm thay đổi hoàn toàn diện mạo, nhưng mà, có thể lưu truyền lại, tất nhiên có nguyên nhân của nó,

không phải không có lửa làm sao có khói.” Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

“Nếu Nguyên Thanh cháu có thực lực như vậy, còn gần với tiên hơn cả kẻ tự xưng Địa Tiên Phong Sư Cỗ kia, vậy chuyến đi Địa Tiên Thôn lần này, xem ra đã ổn rồi!” Tôn học võ nắm chặt nắm đấm, vung một cái.

“Tổ huấn của dòng họ chúng ta, cuối cùng cũng sẽ hoàn thành ở thế hệ cháu!

Ha ha ~” Tôn học võ vui mừng khôn xiết, cười lớn sảng khoái.

Ban đầu, tổ huấn của tộc Phong thị là răn dạy con cháu đời sau.

Lời đó nói rằng, tộc Phong thị nhờ “đổ đấu” trong “Quan Tài Hạp”, từ huyền quan đoạt được “Độn Giáp Thiên Thư” mới phát gia trí phú, trở thành hào môn vọng tộc ở địa phương, nhưng một vị lão tổ trong tổ tiên Phong thị từng tra xét phát hiện, ở sâu trong Vu Sơn, còn có một lăng mộ quy mô đồ sộ, tuyệt đối không được đụng vào!

Chính là Ô Dương Vương mộ!

Bởi vì trong mộ đó giấu “Thi Tiên”, nếu mở ngôi mộ đó ra, tộc Phong thị ắt sẽ có họa diệt tộc!

Trên thực tế, họa diệt tộc này cũng gần như đã ứng nghiệm!

Phong Sư Cỗ si mê đổ đấu, cố chấp tìm tiên, tự ý khai quật Ô Dương Vương mộ, càng xây dựng Địa Tiên Thôn, mang cả tộc Phong thị, hơn tám thành tộc nhân, đều đưa vào Địa Tiên Thôn tuẫn táng, chỉ còn lại một mạch Phong Sư Kỹ phải thiên di ra khỏi tộc địa.

Nhưng theo thời cuộc biến động, thế đạo hỗn loạn, trải qua hai lần triều đại thay đổi, lại thêm đại chiến thế giới cận đại, dân số càng ngày càng tiêu điều.

Cả tộc Quan Sơn Thái Bảo Phong thị, đến nay, cũng chỉ còn lại hai ông cháu Tôn học võ và Phong Nguyên Thanh!

Nếu không phải Phong Nguyên Thanh xuyên việt đến, thay đổi vận mệnh vốn có, kế thừa truyền thừa của Quan Sơn Thái Bảo, thì tộc Quan Sơn Phong thị, từ đó cũng sẽ tan biến như khói mây.

Quan Sơn Thái Bảo, cũng sẽ từ đây đoạn tuyệt truyền thừa.

Tất cả những điều này, đều là do Phong Sư Cỗ gây ra, vì vậy Tôn học võ đời này, mới coi việc phá giải Địa Tiên Thôn là đại sự duy nhất, những chuyện khác đều không quan trọng.

Đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, đây cũng là một món nhân quả lớn nhất.

Người tu tiên, dần dần đều phải chặt đứt trần duyên, thật ra chính là để kết thúc nhân quả.

Phong Nguyên Thanh có Hệ thống gia tăng, tự nhiên không sợ điều này, nhưng món nhân quả lớn như của Phong Sư Cỗ, hiện tại có cơ hội kết thúc, Phong Nguyên Thanh tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Phong Sư Cỗ đó, khi đó thân là tộc trưởng tộc Phong thị, đã dùng nhiều tộc nhân như vậy để tuẫn táng, mà căn cứ theo nguyên kịch bản mà Phong Nguyên Thanh tìm hiểu, ngay cả mạch Phong Sư Kỹ này, cũng nằm trong tính toán của hắn.

Chương 446

Có thể nói, hắn đã dùng khí vận của cả tộc Phong thị, để tưới tắm cho con đường thành tiên của mình.

Vì vậy, Phong Nguyên Thanh, cũng sẽ trở thành kiếp nạn lớn nhất của hắn!

Sau Phong Sư Cổ, một phái khác là Phong Sư Kỹ, bản thân kiến thức cực cao, tài năng cũng không tầm thường.

Khi khai quật Ô Dương Vương mộ, ông ấy cũng tham gia vào đó, vì vậy có chút hiểu biết về phong thủy bảo địa trong lòng núi.

Ông ấy biết ở đó tổng cộng có hai khối phong thủy bảo địa, trong đó một nơi nhỏ hơn có hình dáng như "đầu người", thời cổ từng bị "Di Sơn Vũ Lăng Vương" xây thành địa cung để mai táng chính mình.

Chỉ là long mạch hình đầu người này, là "hung sát chi địa", chủ về việc chôn giấu bạo quân.

Mà muốn thanh trừ sát khí tích tụ trong địa mạch, thì nhất định phải dùng một lượng lớn người sống tuẫn táng!

Vì vậy, trong Ô Dương Vương mộ, hài cốt tuẫn táng cực nhiều, chồng chất lên nhau, còn ở vách đá bên ngoài đuôi núi, càng là huyền quan dày đặc, không biết bao nhiêu.

Trong mộ đó, có thể nói, hầu như mỗi tấc ngóc ngách, đều bị thi khí tẩm thấu!

Nhưng từ khi Phong Sư Cổ khai quật Ô Dương Vương mộ, sát khí trong cổ mộ đã bị phá vỡ.

Sau khi đi sâu vào cổ mộ, càng phát hiện, ở sâu trong lòng núi, còn có một khối phong thủy bảo địa lớn hơn nhiều, giấu ở bên trong, từ

bên ngoài căn bản không thể nhìn ra!

Khối bảo địa này, hình như một quan tài đá khổng lồ không nắp, trên vách đá bên trong quan tài càng là vẽ rồng vẽ phượng, nhưng hoàn toàn không có dấu vết điêu khắc của con người, mà là do phong hóa tự nhiên mà thành.

Trong quan tài đá lớn như hạp cốc, bên trong đồi gò nhấp nhô, còn mọc rất nhiều kỳ hoa dị thảo.

Điều thần dị hơn nữa là, những đồi gò nhấp nhô này, tạo thành một "thi thể không đầu" nằm phẳng, xa xa hô ứng với "đầu lâu" nơi Ô Dương Vương mộ tọa lạc.

Thật sự là tạo hóa trời sinh, quỷ phủ thần công!

Từ đó, Phong Sư Cỗ mê mẩn chuyện tìm tiên.

Nhưng Phong Sư Kỹ không cho rằng thế gian còn có tiên, cho dù thật sự có tiên, cũng tuyệt đối không phải là thứ thi tiên gì đó!

Vì vậy, sau khi tham gia xây dựng Địa Tiên Thôn một thời gian, phát hiện thần thái cử chỉ của Phong Sư Cỗ thay đổi lớn, quả thực giống như một xác chết cương thi.

Dưới sự khuyên bảo không có kết quả, đành phải giữ mình tránh họa, ngừng tham gia xây dựng Địa Tiên Thôn, dẫn theo những tộc nhân không muốn đi theo Phong Sư Cỗ tìm tiên giống mình, rời khỏi Thanh Khê Trấn.

Chỉ là gặp thời thiên hạ đại loạn, khắp nơi đều không thái bình, bản thân ông ấy cũng mắc phải bệnh nặng, không trị mà chết.

Thật ra Phong Sư Kỹ tuy rằng cũng tu luyện Quán Sơn Luyện Khí Pháp tổ truyền, nhưng rốt cuộc vẫn là phàm nhân, lại đổ đấu lâu dài, càng là ở trong Ô Dương Vương mộ hấp nhập lượng lớn thi khí, dẫn đến căn cơ bị tổn thương, mắc phải bệnh căn.

Ông ấy trước khi lâm chung lại để lại di huấn, bảo hậu nhân tìm cơ hội dựa theo chỉ dẫn của "Quan Sơn Chỉ Mê Phú", lặng lẽ tiến vào "Địa Tiên Thôn" để tra xét rốt cuộc.

Nhìn dáng vẻ của Phong Sư Cỗ kia, cái gọi là Địa Tiên tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì, nếu hắn đã đọa lạc hóa thành yêu vật, nhất định phải nghĩ cách trừ bỏ hắn, nếu không ắt sẽ gây họa vô cùng!

Mà đây, cũng chính là tổ huấn của tộc nhân Phong thị hiện còn.

Chỉ là, từ khi Phong Sư Kỹ qua đời, gia đạo Phong thị suy tàn, mỗi khi đến "năm Địa Thử" có thể tiến vào "Địa Tiên Âm Trạch", nhưng vì đủ loại nguyên nhân, không thể tiến vào.

Và theo việc bước vào thời đại mới, mạch Phong Sư Kỹ này, nhân đinh Phong thị tiêu điều, nghề gia truyền, cũng trong biến động mà mất đi bảy tám phần.

Cũng chỉ có "Quan Sơn Chỉ Mê Phú" toàn bộ bảy mươi hai câu, cùng với địa đồ Địa Tiên Thôn do Phong Sư Kỹ để lại là còn bảo tồn hoàn chỉnh, các truyền thừa khác, đều đã tản lạc không đầy đủ.

Truyền thừa về "Kỳ Môn Ngũ Hành" và "Phong Thủy Bí Thuật", càng chỉ còn lại chút ít, muốn dựa vào đó để giải khai "Quan Sơn Chỉ Mê Phú", tiến vào Địa Tiên Thôn, hoàn toàn là nói mơ giữa ban ngày.

Đến thời kỳ Dân Quốc, thế hệ cụ cố của Phong Nguyên Thanh, chính là cha của Tôn học võ, Phong Tư Bắc.

Ông ấy có tâm tuân theo tổ huấn, bái nhập Thanh Thành Sơn làm Đạo sĩ, đọc thuộc Đạo Tàng.

Nhưng vẫn không tìm được phương pháp, nhiều lần tiến vào Quan Tài Hạp, đều không công mà về, cuối cùng chỉ đành tọa hóa trong đường hầm.

Trước khi lâm chung để lại di ngôn, nhất định phải trừ bỏ Thi

Tiên, nếu không sẽ bạo thi ở đây, không được thu liễm hài cốt!

Giờ đây, có hậu bối chưa từng có là Phong Nguyên Thanh ở đây, tổ huấn của dòng họ Phong thị, di nguyện lâm chung của Phong Tư Bắc, cũng cuối cùng sắp hoàn thành, ông ấy cũng không cần phải phơi thây giữa hoang dã nữa rồi!

Phong Nguyên Thanh quyết định, trước tiên an táng di cốt của cụ cố, sau đó mới giải quyết Phong Sư Cỗ.

Chuyến đi Địa Tiên Thôn lần này, có Phong Nguyên Thanh ở đó, có thể nói là nắm chắc trong lòng bàn tay.

Dù sao Địa Tiên Thôn này cũng nhất định sẽ bị phá, thu liễm thi cốt cụ cố sớm một chút cũng không coi là trái lời di huấn của ông ấy, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Tuy nhiên, dù có Phong Nguyên Thanh làm chỗ dựa, nhưng mọi người cũng không dám lơ là.

Dù sao Phong Sư Cỗ cũng là một tu luyện giả mạnh mẽ cận kề thành tiên.

Những chuẩn bị cần thiết vẫn phải làm cho đầy đủ, đối phó trước với mọi rủi ro, để phòng vạn nhất.

Trong Địa Tiên Thôn này, sau khi Phong Sư Cỗ bày bố một phen thủ đoạn, tất nhiên sẽ có lượng lớn cương thi, Tống Tử thậm chí là loại thủ đoạn phòng hộ như "Thi Tiên".

Trong nguyên kịch bản, những cái gọi là Thi Tiên này, đều là thi tiển ký sinh trong hài cốt.

Mà bây giờ Phong Nguyên Thanh phải đối mặt, e rằng sẽ không đơn giản như vậy, cho dù là thi tiển, thì đó cũng là thi tiển đã thành tinh.

Tuy nhiên, những thi tiển này dám tự xưng Thi Tiên, tất nhiên có chỗ dựa, nói không chừng có điểm đặc biệt gì đó.

Cũng chính vì vậy, bị Phong Sư Cỗ phát giác được, thi tiên này, mang theo một chữ "tiên", với tính cách của Phong Sư Cỗ, không thể nào bỏ qua những thi tiên này.

Trong nguyên kịch bản, trên vách tường điện Linh Linh Tinh, có vô số thi tiển, co cụm trong vách tường, hòng đoạt lấy tạo hóa của Thần Mạch Bàn Cổ.

Rất có khả năng sẽ bị Phong Sư Cỗ lợi dụng, ngược lại đoạt lấy tinh khí của bản thân chúng, để thành toàn cho chính mình.

Tu luyện giả cận kề thành tiên không thể xem thường, đặc biệt là loại Phong Sư Cỗ này, chuyên gia đổ đấu, chơi đùa với thi thể.

Lần này, Phong Nguyên Thanh chuẩn bị mang theo mấy cô gái đi cùng, đây vẫn là lần đầu tiên các cô tham gia chiến đấu với tư cách tu sĩ.

Những cương thi cấp thấp, Tống Tử trong mộ, đều có thể lấy ra cho các cô luyện tập.

Tôn học võ đã tính toán sơ lược ngày sinh môn của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, vẫn còn mấy tháng nữa, sang năm mới khai mở, vẫn còn đủ thời gian để chuẩn bị.

Mấy tháng này, đủ để mấy cô gái tu luyện có thành tựu, đặt nền móng vững chắc, hoàn thiện cảnh giới Trúc Cơ.

Mà ngày khai mở cụ thể hơn, Tôn học võ nói còn phải nghiên cứu thêm, Phong Nguyên Thanh thật ra đã tính toán xong rồi, liền nói cho Tôn học võ.

Ngày sinh môn của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, chính là ba ngày từ mùng 10 đến 12 tháng 5 năm sau.

Trong ba ngày này, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ ngủ say dưới lòng đất, dưới sự can thiệp của ngoại lực không mạnh, sẽ không chủ động tỉnh lại.

Tôn học võ sau khi có được đáp án, liền không tự mình tính toán nữa, chuyển sang bắt đầu nghiên cứu những tư liệu về Địa Tiên Thôn mà ông đã thu thập được mấy năm nay.

Thấy Địa Tiên Thôn sắp bị phá hủy, Tôn học võ lại càng cẩn thận hơn, tĩnh tâm lại, không quá kích động.

Càng là thời khắc cuối cùng, càng không thể vội vàng, mọi chuyện, đợi đến khi bụi trần lắng xuống rồi nói, cũng không muộn.

Hồ Bát Ức và Vương Khải Toàn sau khi biết Địa Tiên Thôn nguy hiểm, cũng liều mạng tu luyện.

Phong Nguyên Thanh vì muốn họ nhanh chóng tiến bộ, cũng đã mở Vẫn Ngọc Động Thiên cho họ sử dụng.

Hai người tiến vào trong, lập tức kinh ngạc đến tột độ.

Động thiên rộng lớn như vậy, hoàn toàn là một thế ngoại đào nguyên, e rằng chỉ có Động Thiên Phúc Địa trong truyền thuyết mới có thể sánh bằng.

Sau khi sắp xếp phòng tu luyện cho hai người, họ liền lập tức tiến vào trong đó tu luyện.

Hai người đã tiến vào kỳ Trúc Cơ được một thời gian rồi, chỉ là, linh khí ở bên ngoài vẫn tương đối mỏng manh, vì vậy tiến độ tu luyện chậm chạp.

Bây giờ tiến vào trong động thiên tiềm tu, tốc độ đó trực tiếp cất cánh, tu vi tăng vùn vụt.

Tuy nhiên, so với tiến độ của mấy cô gái, vẫn còn chậm hơn một

chút.

Trong động thiên, Phong Nguyên Thanh cũng đang tu luyện, luyện hóa lượng lớn năng lượng thần hồn trong Vẫn Ngọc, cường hóa Dương Thần của mình.

Dương Thần của mình vẫn luôn sinh trưởng, hiện giờ đã cao nửa người.

Chương 447

Sức mạnh tiềm ẩn của nó, cũng tăng lên gấp bội.

Cùng với sự trưởng thành của Dương Thần, lực lượng pháp tắc trong Đạo Đài, cũng dần dần khắc ấn vào trong Dương Thần, hóa thành nội tình của Phong Nguyên Thanh.

Có những lực lượng pháp tắc này dung nhập, hiệu quả và uy lực của pháp thuật của Phong Nguyên Thanh, cũng đã xảy ra biến hóa về chất.

Ở một bên khác, trong số các cô gái, Dương Tuyết Lỵ có tiến độ tu vi nhanh nhất, lúc này đã đặt nền móng vững chắc, bắt đầu tu Trúc Đạo Cơ.

Phong Nguyên Thanh phân hóa ra một hạt hỏa chủng từ Thái Dương Chân Hỏa của mình, lại lấy ra đủ lượng Huyền Minh Chân Thủy, giao cho Dương Tuyết Lỵ.

Đồng thời còn truyền thụ luôn pháp chú tạo Đạo Cơ.

Ngoài ra, còn chuẩn bị một số Ngũ Hành linh vật.

Như vậy, âm dương ngũ hành đều đủ, căn cơ như vậy có thể nói là cường đại.

Lại thêm huyết mạch Chúc Long của bản thân cô ấy, đạo cơ chú thành, chỉ sẽ càng mạnh hơn.

Trong tĩnh thất, Dương Tuyết Lỵ điều chỉnh tốt trạng thái của bản thân, đan điền đã tích đầy chân nguyên.

Sau khi điều chỉnh bản thân đến cảnh giới không vui không buồn, Dương Tuyết Lỵ bắt đầu luyện hóa Ngũ Hành linh vật.

Đầu tiên luyện hóa linh vật thuộc tính Mộc, sinh mệnh lực mạnh mẽ, không những không làm tổn thương cơ thể, mà ngược lại còn khiến trạng thái cơ thể tốt hơn.

Sau đó theo thứ tự Ngũ Hành tương sinh, tiếp tục luyện hóa các linh vật Hỏa, Thổ, Kim, Thủy.

Cuối cùng, lực lượng Ngũ Hành, tại đan điền hình thành một tuần hoàn hoàn chỉnh, không ngừng tụ tập chân nguyên, tiến thêm một bước áp súc tinh thuần.

Đợi đến khi chân nguyên trong đan điền ổn định, Dương Tuyết Lỵ tiếp tục luyện hóa linh vật âm dương.

Lực lượng âm dương, chú trọng cân bằng, cần phải vạn phần cẩn thận, nhưng có lực lượng Ngũ Hành ở giữa điều hòa, Dương Tuyết Lỵ luyện hóa thuận lợi hơn nhiều.

Lần lượt luyện hóa Huyền Minh Chân Thủy, hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa, tiến vào trong đan điền, nước ở dưới, lửa ở trên, vòng chân nguyên Ngũ Hành ở giữa.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ thao túng lực lượng âm dương, lấy Ngũ Hành ở giữa điều hòa, từ từ giao thoa dung hợp.

Bước này, đã tiêu tốn của Dương Tuyết Lỵ một lượng lớn thời gian, dưới sự trợ giúp của lực lượng huyết mạch Chúc Long, cuối cùng âm dương điều hòa, hình thành Thái Cực Đồ.

Cuối cùng, vòng Ngũ Hành, bao bọc lấy cặp cá âm dương ở giữa này, hình thành Âm Dương Ngũ Hành Đạo Cơ hoàn chỉnh.

Có công dụng kỳ diệu giống với Đạo Đài chín tầng của Phong Nguyên Thanh.

Âm Dương Ngũ Hành cộng thêm huyết mạch Chúc Long, có thể tính là Đạo Đài tám tầng.

Đến đây, thực lực của Dương Tuyết Lỵ tiến thêm một bước thăng tiến, gần như đã sản sinh biến hóa về chất, bước tiếp theo rõ ràng có thể ngưng tụ Kim Đan.

Đến cảnh giới Kim Đan, khai mở Thức Hải Nê Hoàn Cung, chân nguyên giao hòa với tinh thần ý niệm, hình thành pháp lực.

Đạo cơ này sẽ thăng nhập Nê Hoàn Cung, chú thành Đạo Đài.

Sau khi Dương Tuyết Lỵ đột phá, Doãn Nam Phong, Anh Tử, Thanh Thanh Mạn cũng nối tiếp nhau bắt đầu chú tạo Đạo Cơ.

A Ninh cũng thuận lợi đột phá vào cảnh giới Trúc Cơ, đuổi kịp sát nút.

Trong hai tháng tiếp theo, Doãn Nam Phong đã dùng huyết mạch Long Thần của bản thân, thêm vào lực lượng Địa Mạch Long Đan mà Phong Nguyên Thanh luyện chế trước đó, phối hợp với Địa Mạch Linh Khí, Ngũ Hành linh vật, chú thành Tứ Tượng Thanh Long Đạo Cơ.

Trong tuần hoàn Ngũ Hành, một bóng rồng lượn lờ trong đó.

Thanh Thanh Mạn và Anh Tử, tuy rằng tư chất không tệ, nhưng lại không có loại huyết mạch đặc thù nào gia trì, vì vậy, tu thành là Ngũ Hành Đạo Cơ.

Ngoài ra, Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người vẫn luôn bị Dương Tuyết Lỵ vượt lên, cũng tương tự đuổi kịp, Trúc Cơ Ngũ Hành Đạo Cơ.

Toàn thân thực lực xảy ra thuế biến, trở thành cao thủ danh xứng với thực.

Sau khi chú thành Đạo Cơ, mọi người liền bắt đầu tu luyện pháp thuật.

Bên ngoài cung điện trong thế giới động thiên, Phong Nguyên Thanh có một bãi diễn võ trường chuyên dụng.

Ở đây, có trận pháp bảo hộ, có thể diễn luyện các loại pháp thuật mà không gây phá hoại cho bên ngoài.

Sau một tháng khi mọi người đều đã chú thành Đạo Cơ, A Ninh cũng cuối cùng đuổi kịp.

Cô ấy cũng tương tự chú thành Ngũ Hành Đạo Cơ.

Tuy là Ngũ Hành Đạo Cơ, nhưng trong toàn bộ giới tu luyện, thì đã là Đạo Cơ đỉnh cấp rồi.

Tu sĩ bình thường, thậm chí còn không có Ngũ Hành linh vật để Trúc Cơ, chỉ có thể chú thành một Đạo Cơ hạ phẩm rất bình thường, giới hạn thành tựu cũng rất thấp.

Tốt hơn một chút, có thể có được một số Ngũ Hành linh vật để Trúc Cơ, nhưng chất lượng của Ngũ Hành linh vật, cũng ảnh hưởng rất lớn đến phẩm chất của Đạo Cơ.

Những thứ Phong Nguyên Thanh cung cấp cho mọi người, đều là các loại Ngũ Hành linh vật đỉnh cấp được đánh dấu từ Hệ thống, chất lượng đó, tự nhiên không thể nào sánh bằng.

Thời gian trôi rất nhanh, mọi người trải qua hơn nửa năm tiềm tâm tu luyện, cảnh giới và thực lực đều thăng tiến rất nhiều.

Thoáng cái, thời gian đã đến đầu tháng năm.

Mọi người bắt đầu chuẩn bị vật tư cho chuyến đi Địa Tiên Thôn lần này.

Trừ những thứ thông thường như dây thừng, xẻng, nến, đèn pin, thức ăn và nước, cũng không có gì đặc biệt cần mang theo.

Bên Tôn học võ, chiếc Quy Khư Quái Kính mượn từ Giáo sư Trần

trước đây, cũng đã trả lại.

Bởi vì đã không dùng đến nữa.

Phong Nguyên Thanh là tu sĩ mạnh mẽ như vậy, cùng với Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và những người khác, đều là tu sĩ, chỉ một Địa Tiên Thôn bé nhỏ, lật tay là có thể phá được.

Lại thêm, Tôn giáo thụ đã giữ lâu như vậy rồi, cũng nên trả lại.

Trong mấy tháng này, Phong Nguyên Thanh ngoài việc tự thân tu luyện, còn luyện chế ra một kiện Linh Khí Phi Chu.

Sử dụng linh mộc quý hiếm, cùng với kim loại đặc biệt để chế tạo.

Tổng thể giống như một con thuyền con thoi hình tuyến, là do Phong Nguyên Thanh chuyên môn luyện chế ra, dùng để đi xa.

Mỗi lần đều đi máy bay vẫn quá chậm, hơn nữa, cũng không thể trực tiếp đến đích.

Rất bất tiện, hơn nữa còn dễ dàng lộ hành tung.

Chiếc phi chu này, không gian bên trong rất lớn, Phong Nguyên Thanh đặc biệt thêm vào Không Gian Thạch, đồng thời dùng Hồ Thiên Chi Thuật, khai mở ra một không gian bên trong.

Đừng nhìn chiếc phi chu này bên ngoài không lớn, nhưng bên trong lại chứa không gian khổng lồ.

Hơn nữa là một Linh Khí pháp bảo, sau khi Phong Nguyên Thanh luyện hóa, còn có thể phóng to thu nhỏ, thu phóng tự nhiên.

Trên phi chu, còn khắc họa vô số trận văn, khiến phi chu càng thêm nhẹ nhàng, vững chắc, càng kiêm cả công năng ẩn nấp thân hình và khí tức.

Bằng mắt thường hoàn toàn không nhìn thấy, khí tức cũng không

cảm ứng được, chỉ có tu luyện giả cấp cao dùng thần thức quét qua mới có thể nhìn thấy.

Chiếc phi chu này, lấy linh lực làm động lực, trong khoang thuyền, có trận pháp chuyển hóa linh lực chuyên dụng, có thể chuyển hóa linh khí trong linh thạch thành động lực cho phi chu, khiến phi chu có thể tự do bay lượn.

Hơn nữa trận pháp này, còn có thể tự động hấp thụ linh khí bên ngoài, để bổ sung tiêu hao, có thể tiết kiệm một khoản chi phí linh thạch.

Khoang thuyền là dị không gian, phân chia rất nhiều phòng, ở được mấy chục người cũng không thành vấn đề.

Còn chuyên môn phân chia phòng ăn, phòng khách, phòng điều khiển và các khu vực khác.

Bên trong tuy không có mạch điện, nhưng Phong Nguyên Thanh đã luyện chế một số minh châu phát quang để chiếu sáng, còn có thể điều khiển độ sáng.

Vị trí phòng khách, là nơi khoang thuyền chính của phi chu, hai bên đều có cửa sổ lơ lửng, có thể nhìn ra bên ngoài.

Thời gian đến ngày mùng 8 tháng 5.

Tuần lễ vàng Mùng Một đã trôi qua, du khách các nơi đều đã về nhà.

Chương 448

Lưu lượng người ở khu vực Vu Hạp đã giảm xuống rất nhiều.

Ngày này, Tôn học võ lại một lần nữa đến chỗ Phong Nguyên Thanh.

Mọi người đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát rồi.

Tôn học võ trên người khi đó không mang nhiều đồ, chỉ có mấy cuốn sổ tay, cùng với một tấm địa đồ lộ tuyến Địa Tiên Thôn do Phong Sư Kỹ truyền lại.

Còn bên Phong Nguyên Thanh, đồ vật mọi người mang theo, tất cả đều nhét vào trong không gian giới chỉ, không cần phải đeo trên người.

Sau khi tất cả mọi người đã đến đông đủ, Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người đến bãi diễn võ ở hậu viện, phóng ra phi chu.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, phóng to nó đến kích thước bằng một chiếc xe buýt lớn.

"Ấy, Phong gia, ông luyện chế ra bảo bối này từ khi nào vậy?" Vương Bàn Tử ghen tỵ hỏi.

"Ha ha, chiếc phi chu này, tôi chuyên môn luyện chế ra một thời gian trước, tiện cho việc đi lại.

Cứ mãi ngồi máy bay, lái xe chạy khắp nơi, thật sự quá chậm." Phong Nguyên Thanh nói.

"Nếu người đã đông đủ rồi, vậy chúng ta xuất phát thôi, lên thuyền." Phong Nguyên Thanh mở cửa khoang, hạ huyền thang, mọi người lần lượt lên thuyền, tiến vào phòng khách trong khoang thuyền.

Sau đó anh cũng tiến vào khoang thuyền, dẫn động pháp thuật,

khởi động phi chu.

Trận văn trên phi chu kích hoạt, phi thuyền lập tức thu nhỏ thân hình, đồng thời ẩn thân, trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Phi chu cất cánh, bay về phía Vu Hạp Trường Giang, tốc độ cực nhanh.

Mà trên phi chu, trận pháp kích hoạt, mở ra một màn bảo hộ, cách biệt không khí ở bên ngoài, cho dù tốc độ bay của phi chu có nhanh đến đâu, cũng sẽ không tạo ra tiếng ồn do ma sát với không khí, làm lộ vị trí.

Nửa giờ sau, Phong Nguyên Thanh đã thao túng phi chu, bay đến trên không Thanh Khê Trấn đã bị bỏ hoang nhiều năm.

Phi chu từ từ hạ xuống, đậu trên một quảng trường đá bằng phẳng ở Thanh Khê Trấn, mọi người từ phi chu bước xuống.

Lúc này mới khoảng mười giờ sáng, vẫn còn rất sớm.

Tôn học võ dẫn mọi người, đến chỗ cao bên cạnh thị trấn nhỏ, nhìn ra bốn phía xa xăm.

Tuy rằng ông ấy rất quen thuộc với lộ tuyến, nhưng những người còn lại đều là lần đầu tiên đến đây, ông ấy muốn giới thiệu kỹ lưỡng địa điểm này cho mọi người.

Dù sao đây cũng là tổ địa của tộc Phong thị.

Tôn học võ chỉ vào một ngọn núi cao chót vót ở xa, nói: "Đây là Vọng Hà Phong, truyền thuyết năm xưa thiên hạ hồng thủy hoành hành, Đại Vũ dẫn dắt dân chúng trị thủy, việc làm của ông ấy là hành động cải hoán càn khôn, vì vậy được quỷ thần trợ giúp.

Khi đó, có nữ thần hạ phàm, đứng ở nơi này dẫn đường cho thuyền bè, năm tháng lâu dài, hóa thành ngọn núi, vì vậy nơi này cũng

được gọi là Nữ Thần Phong.

Trong [Quan Sơn Chỉ Mê Phú], hai câu mở đầu, 'Nương tử bất lai, quần sơn bất khai', chính là ứng nghiệm ở đây, chỉ là vùng Vu Hạp này.

Còn về những địa điểm tương ứng với mấy câu sau đó, thì không ở đây.

Đi thôi, trước tiên đến tổ trạch nhà họ Phong xem sao." "Ừm ~" Mọi người gật đầu.

Tôn học võ dẫn đầu, một mạch đến trung tâm thị trấn.

Cả Thanh Khê Trấn, lấy cổ trạch nhà họ Phong làm trung tâm, được xây dựng vây quanh nó.

Phong thị, cũng là hào môn lớn nhất ở địa phương.

Đó là một khu cổ trạch rộng lớn, mọi người đi đến gần, điều đầu tiên nhìn thấy là một ngôi nhà nhỏ mái ngói đen tường trắng.

Trước cửa, là một cổng đá xanh cao vút, còn có một cặp sư tử đá rất lớn canh gác ở hai bên.

Nhìn từ bên ngoài, trong cổ trạch này, rất nhiều khu vực kiến trúc đã bị dỡ bỏ, không còn dáng vẻ ngày xưa.

Mọi người đi qua cổng đá, bước qua cổng lớn, tiến vào trong trạch viện nhà họ Phong, qua tiền viện, đến trước chính sảnh đại trạch.

Trong mấy khu trạch viện này rất tạp nham, tuy không có cỏ dại cây cối nào mọc tràn lan, nhưng lại bày đặt rất nhiều tượng thú đá kỳ hình quái trạng.

Không chỉ phía trước sảnh, mà ngay cả trong sân vườn phía sau nhà, cũng bày rất nhiều.

Mọi người đều rất hiếu kỳ, tại sao trong sân lại đặt nhiều thú đá

kỳ hình quái trạng như vậy?

Hơn nữa, những thú đá này nhìn có vài phần giống sư tử, nhưng lại trông hung tợn và xấu xí.

Tôn Học Võ thấy mọi người nghi hoặc, bèn mở miệng nói: "Những thú đá này không phải sư tử trấn trạch, mà là tượng đá canh mộ trong lăng mộ.

Mọi người xem.

Tượng đá này, lông bờm như kiếm, tai lớn lạ thường, lỗ mũi hếch lên trời, kỳ thực chính là Ô Dương.

Trong [Quan Sơn Chỉ Mê Phú], 'Dục phóng địa tiên, tiên hoa Ô Dương' (Muốn thả địa tiên, trước tìm Ô Dương), nói chính là thứ này.

Thứ này, kỳ thực chính là tượng đá canh lăng trong mộ Ô Dương Vương." "Ối, thì ra là vậy à, tôi bảo mà, nhà ai lại đặt loại tà môn này để trấn trạch chứ!" Vương Bàn Tử chợt hiểu ra.

Sau đó, Tôn Học Võ lại dẫn mọi người tham quan một lượt toàn bộ cổ trạch nhà họ Phong.

Chủ yếu vẫn là dẫn Phong Nguyên Thanh và năm cô bạn gái của cậu ấy đến xem, Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử chỉ là tiện thể.

Dù sao đây cũng là tổ trạch họ Phong, nơi khởi nguồn của một mạch.

Cả cổ trạch họ Phong chiếm diện tích cực lớn, từ đây có thể thấy được, thuở ban đầu, Phong thị Quan Sơn huy hoàng đến mức nào, số lượng tộc nhân, đích hệ, bàng chi, quy mô chắc chắn rất lớn.

Chỉ là đều bị Phong Sư Cổ lừa gạt, dẫn vào Địa Tiên Thôn tuẫn táng.

Trong một tòa lầu nhỏ ở tầng hai, mọi người phát hiện, trong

phòng treo rất nhiều đồ chỉ.

Hồ Bát Ức từng là lính, liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là kết cấu hầm mỏ đường hầm, bên trên còn chú thích chi tiết tiến độ công trình.

Sau đó, anh ấy liền phản ứng lại: "Đây hẳn là bản thiết kế khi khu vực Thanh Khê xây dựng hầm trú ẩn phòng không ngày xưa, xem ra, đây chính là sở chỉ huy hồi đó.

Nhưng sau này cục diện quốc tế thay đổi, kế hoạch xây dựng hầm phòng không này cũng bị bỏ dở, những bản vẽ không quan trọng này đều bị vứt lại đây." Ban đầu lựa chọn xây dựng hầm phòng không ở khu vực Thanh Khê, chính là vì cân nhắc đến dưới lòng đất nơi đây có rất nhiều giếng mỏ, đường hầm, ngoài ra lại có một lượng lớn hang động tự nhiên, so với những nơi khác xây dựng hầm phòng không, dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong tổ trạch, nghỉ ngơi một lát, Tôn Học Võ đã hồi phục thể lực.

Trong lúc đó, ông thổi một tiếng huýt sáo, gọi con vượn núi Bàn Sơn do ông nuôi dưỡng từ trước đến.

Đừng thấy vượn núi Bàn Sơn xấu xí, nhưng thân thủ lại cực kỳ linh hoạt, hành động tự do tự tại trên vách đá hiểm trở, như đi trên đất bằng.

Đó là một trợ thủ rất tốt.

Sau đó, ông dẫn mọi người, từ đường hầm bí mật ở sân sau, đi đến lối vào hầm phòng không phía tây thị trấn.

Nơi đây vốn là một đường hầm bí mật do Phong thị xây dựng, chỉ là, khi xây dựng hầm phòng không, những đường hầm này đều bị phá hủy và lộ ra, do đó nó cũng trở thành một phần của công trình hầm

phòng không.

Tôn Học Võ dẫn mọi người từ đường hầm dưới lòng đất đi thẳng về phía tây, xuyên qua một cánh cổng sắt lớn, cuối cùng cũng đến được bên trong hầm phòng không.

Đoạn đường sau, Tôn Học Võ liền để con vượn núi Bàn Sơn do ông nuôi dẫn đường.

Những đường hầm mỏ dưới lòng đất sâu trong núi này, quanh co phức tạp, nếu không biết đường, chạy loạn xạ bên trong rất dễ lạc mất phương hướng, bị kẹt chết ở đó.

Nhưng con vượn núi Bàn Sơn này trí lực không thấp, tuyến đường cũng đã được nó ghi nhớ trong lòng, trước đây Tôn Học Võ mỗi lần đến đây đều dựa vào con vượn này dẫn đường.

Mọi người men theo đường hầm, đi sâu vào vài cây số, đến cuối đường hầm.

Con đường hầm này đến đây thì bị sạt lở chặn lối.

Còn mặt bên của đường hầm, lại lộ ra một hang động rất lớn.

Trong động hắt ra một vệt sáng, đất đá vụn đầy khắp nơi, bên trong còn có vài con Ô Dương thú đá bị đào ra một nửa.

"'Dục phóng địa tiên, tiên hoa Ô Dương!' Chính là nơi này rồi." Tôn Học Võ nói.

Mọi người bước vào trong động, phát hiện, ở một bên của hang núi này, có một khe hở, ánh sáng tự nhiên từ bên ngoài nghiêng đổ vào từ cửa động, chiếu sáng hang núi.

Chương 449

Hồ Bát Ức từ cửa động nhoài người ra xem, bên ngoài chính là một vách đá dựng đứng, phía dưới là dòng sông chảy xiết, cùng với một thung lũng.

Cửa động mở ở lưng chừng núi, bên cạnh là một đoạn đường đá dốc đứng, quanh co uốn lượn dẫn xuống đáy thung lũng.

Đây chính là cái gọi là "điểu đạo", khoét sâu vào trong thân núi.

Thung lũng này, cũng chính là cái gọi là Quan Tài Hạp, nhưng chỉ là một trong số đó.

"Đi thôi, chúng ta xuống đáy thung lũng trước." Tôn Học Võ nói.

Sau đó mọi người lần lượt từ cửa động chui ra, đi vào con đường chim bay khoét vào thân núi.

Nhưng con đường chim bay này khó đi, thế là Phong Nguyên Thanh phóng ra một đạo pháp lực, cuốn lấy mọi người, trực tiếp dẫn họ bay lơ lửng xuống đáy thung lũng.

Cảm giác bay lượn trên không trung thực sự rất mới lạ, Tôn Học Võ cũng không khỏi trong lòng trào dâng một cỗ hào hùng.

Đứng trong thung lũng, tầm nhìn vẫn rất rộng rãi, xung quanh không có nhiều cây cối rậm rạp che khuất.

Phóng tầm mắt nhìn qua, trên vách đá đối diện, quan tài treo nhiều đến lạ thường, khắp cả mảng vách núi dựng đứng, dày đặc, đếm không xuể rốt cuộc có bao nhiêu.

Lúc này, Tôn Học Võ mở miệng hỏi: "Mọi người xem, những quan tài treo này xếp thành hình gì?" Mọi người nghe vậy, đều nhìn về phía quan tài treo trên vách đá đối diện, quan sát tỉ mỉ.

Những người được Tôn Học Võ gợi ý, rất nhanh đã nhìn ra manh mối.

“Cái này, vậy mà lại giống một người khổng lồ đang ngồi, chỉ là hắn không có đầu!” Dương Tuyết Lỵ kinh hô.

“Ừm, không sai, chính là như vậy.” Tôn Học Võ gật đầu nói.

Từ một góc độ nào đó nhìn lại, hình dáng do vô số quan tài treo tạo thành càng thêm rõ nét, như thể đang ngồi ngay trước mắt, hai vai bằng phẳng, hai tay chống gối, hai bàn chân khổng lồ đạp lên dòng nước chảy xiết dưới đáy thung lũng.

Dù tinh xảo đến mấy, lại không có đầu lâu, như một vị thiên thần không đầu cao lớn uy vũ, bất động khắc trên vách đá nghìn trượng.

Mọi người đều kinh thán, người xưa ở Vu Hạp cách đây vô số năm, vậy mà lại có ý thức sắp đặt quan tài treo thành một hình dáng như vậy.

“Hay cho một đại vương, có thân không đầu, chính là ứng với nơi này rồi.

Trong [Quan Sơn Chỉ Mê Phú], bốn câu đầu, chính là chỉ Quan Tài Hạp ở khu vực Thanh Khê này.

Phía sau ‘Thiêu sài khởi oa, chử liễu can phế; Tạc tỉnh phạt diêm, vấn quỷ thảo tiền;’ thì càng chỉ rõ ràng, là khu vực Thanh Khê này.” Từ xưa đến nay, khu vực Thanh Khê này đã lấy nghề khai thác muối làm kế sinh nhai.

“Người xưa Vu Hạp quả thật lợi hại, quần thể quan tài treo này, tuy không biết là cổ tích từ bao giờ, nhưng bố trí của nó lại hợp với cổ pháp, không phải tùy tiện xây dựng ở đây, mấy nghìn năm qua vẫn luôn trấn giữ phong thủy trong ‘Quan Tài Hạp’!” Hồ Bát Ức nhìn quan tài treo trên vách đá mở miệng nói.

Không lâu sau, Tôn Học Võ lại mở miệng nói: "Mọi người nhìn kỹ xem, còn phát hiện ra điều gì đặc biệt nữa không?" Phong Nguyên Thanh đương nhiên biết Nhị gia gia Tôn Học Võ nói gì, bèn mở miệng nói: "Người không thấy, ở chỗ tay trái của người khổng lồ kia, có vài chỗ hơi khuyết, dường như hắn đang đưa ngón tay chỉ về một nơi nào đó.

Xem ra, chỗ hắn chỉ có huyền cơ." "Ừm, không sai, đó chính là nơi chúng ta cần đến, đi thôi." Tôn Học Võ nói.

Muốn đi đến nơi người khổng lồ không đầu chỉ, nếu đi bộ sẽ tốn không ít thời gian.

Thế là Phong Nguyên Thanh lại vung ra pháp lực, cuốn lấy mọi người và một con vượn, trực tiếp bay thẳng đến chỗ hắn chỉ, nơi đó trên vách núi có một hang đá.

Rất nhanh, Phong Nguyên Thanh liền dẫn mọi người đến trước hang đá.

Cửa động cỏ dại mọc um tùm, đã che khuất một phần hang động.

Vung tay loại bỏ cỏ dại, Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người tiến vào trong động.

Giữa cửa động, có một cánh cổng đá khổng lồ do con người xây dựng, phía trước cổng còn có một đoạn hành lang đổ nát, sớm đã bị hư hại hoàn toàn.

"Đây chính là con đường tất yếu để chúng ta đi đến Địa Tiên Thôn, tôi cũng đã lâu rồi không đến đây!" Tôn Học Võ cảm khái nói.

Xuyên qua cổng đá, mọi người tiến sâu vào trong hang động, hai bên vòm hang được trang trí bằng gạch cổ, hơn nữa còn có rất nhiều đèn đá, thú đá, bấc đèn đá đều đã khô cạn.

Đi đến cuối đường thông đạo, mọi người nhìn thấy, hai bên đều

có một vách đá, quét vôi trắng, bên trên mỗi bên vẽ hai cái đầu heo đen dính máu thịt mơ hồ, như thể hai con quỷ canh cổng.

Còn phía dưới vách đá, có một án đá hình chữ nhật dài, bên trên lộn xộn bày ra mấy nghìn cái đầu lâu.

Mọi người nhìn kỹ, đây không phải đầu lâu người, mà là đầu lâu của loài linh trưởng giống vượn.

"Quái quái, nhiều đầu lâu thế này, mẹ nó, đây chẳng phải là lò mổ trong núi sâu sao?" Bàn Tử nhìn đống đầu lâu chất như núi nói.

"Những cái này hẳn đều là đầu lâu vượn tuẫn táng, chúng ta tiếp tục đi thôi." Tôn Học Võ nói.

Mọi người xuyên qua cửa động giữa hai vách đá, tiến vào một hang đá tự nhiên, bên trong hang, đá lởm chởm, vô số thạch nhũ rủ xuống.

Lúc này, ánh đèn pin đã khó lòng chiếu sáng toàn bộ hang động.

Thế là Phong Nguyên Thanh phóng ra một đạo Quang Lượng Thuật, thăng lên một quả cầu ánh sáng rực rỡ, như một mặt trời nhỏ.

Ánh sáng từ quả cầu lập tức chiếu sáng toàn bộ hang động tối tăm.

Chỉ thấy phía trước mọi người, nằm ngang một tảng đá lớn màu xanh, trên tảng đá lớn, còn có một tượng ngọc cao lớn vạm vỡ, màu ngọc đỏ hồng như máu, mặc mãng bào thắt đai, đầu lớn như đấu, an tọa trên một đài đá trắng xóa ở trung tâm.

Xung quanh đó, còn có mấy tượng đá nô lệ nam nữ đang quỳ, đều tay cầm đèn nến và bình rượu.

"Ấy?

Sac-ri-fice ~" Bàn Tử đột nhiên buột miệng nói một câu tiếng Anh cà lăm.

Ngay sau đó hắn nhanh chóng chạy lên trước, nhảy vọt lên tảng đá lớn, đến trước tượng ngọc nhân.

Mọi người cũng vội vàng theo sau, lên trên tảng đá lớn màu xanh.

Trên đầu tượng ngọc nhân này, đội một chiếc mặt nạ đồng hình rìu, nhưng lại không có ngũ quan.

Bàn Tử đưa tay định lay tượng ngọc nhân, nhưng không lay chuyển được, thế là lại chuyển ra phía trước tượng người, giật giật chiếc mặt nạ đồng vài cái, rồi tháo nó xuống.

Ai ngờ, dưới chiếc mặt nạ này, lại là một cái đầu heo, đột nhiên nhìn thấy, làm Bàn Tử giật mình.

"Hắc hắc, Bàn Tử, bảo mi tay chân hay táy máy!" Hồ Bát Ức trào phúng nói.

"A, Bàn gia tôi chỉ là nhất thời không đề phòng, bị cái đầu heo xấu xí của nó dọa sợ thôi, hừ ~" Bàn Tử kiêu ngạo nói.

"Đây hẳn là Ô Dương Vương rồi nhỉ?

Đội cái đầu heo to thế này, đủ hình tượng rồi đấy!" Phong Nguyên Thanh bước tới, thần thức quét qua một lượt, phát hiện cái ghế ngồi dưới mông Ô Dương Vương này, quả nhiên như trong cốt truyện gốc, là một cái ghế người.

Dùng người sống đổ hồng sa vào, chế thành ghế người.

Hai bên mặt ghế dưới mông, và chỗ tựa lưng phía sau, đều là những đầu người hung tợn.

Bàn Tử thấy không lay chuyển được tượng ngọc Ô Dương Vương, lại chuyển ý định sang bảo tọa dưới chỗ ngồi của hắn.

Vén tấm da mềm mại trải trên bảo tọa lên xem, một khuôn mặt phụ nữ hung tợn với mắt miệng rỉ máu, lộ ra, đang im lặng nhìn chằm

chằm vào Bàn Tử.

Bàn Tử vừa nãy mới bị cái đầu heo của Ô Dương Vương dọa một phen, giờ lại bị cái xác nữ rỉ máu này dọa cho một cú lớn.

"Chết tiệt ~, Tống Tử (xác chết biến đổi)!" Bàn Tử vội vàng kêu lớn một tiếng.

Một quyền vung tới, trực tiếp đánh rớt cái đầu lâu xác nữ đó xuống.

Mọi người thấy Bàn Tử kinh ngạc rồi lại kinh hãi, cũng vội vàng đến xem xét.

Vén tấm da thú trên ghế lên, toàn bộ diện mạo của bảo tọa lộ ra.

Vậy mà lại được tạo thành từ sáu bộ xác nữ lõa thể.

Trong số những xác nữ này, bốn bộ chia thành hai hàng quỳ trên đất, có bộ rũ tay cúi đầu, có bộ nghiêng mặt sang bên, thần thái kinh khủng không đồng nhất, nhưng đều lộ lưng ra phía trên, còn hai bộ đứng ở phía sau cùng, tạo thành chỗ dựa lưng.

Bên trên phủ một lớp da thú mềm mại, tạo thành một bảo tọa.

"Đây là ghế người thường dùng trong thời đại chế độ nô lệ cổ xưa!

Sách sử có ghi chép, những xác nữ này đều được đổ hồng sa vào, có lẽ đều là sau khi khiến người ta mất mạng, dùng thuốc để duy trì cho máu thịt không bị cứng hoặc mềm!" "Cái gì?

Chương 450

Những chủ nô này, cũng quá tàn bạo rồi, loại đồ vật như ghế người mà cũng nghĩ ra được sao?" Hồ Bát Ức và Bàn Tử hai người trợn mắt há hốc mồm, gay gắt phê phán chủ nô.

Mấy cô gái bên cạnh, thấy cái ghế người làm từ thiếu nữ tuổi xuân, cũng lộ vẻ không đành lòng.

Lúc này, Tôn Học Võ mở miệng nói: "Chúng ta tiếp tục đi thôi, nơi này, chỉ là một nơi giống như hưởng điện tế tự, còn lâu mới đến mộ Ô Dương Vương, mộ Ô Dương Vương không ở đây." Sau đó, Tôn giáo sư và Dương Tuyết Lỵ hai người, chụp ảnh lưu lại toàn bộ văn tự ghi chép sự tích "Ô Dương Vương" trên tường và cột đá bên cạnh.

"Khinh trọng lôi văn" và "Oa Thiền cổ triện" được ghi chép trên đó như thiên thư vậy, người thường không thể hiểu được.

Trong đó ghi chép, đa phần là sự tích của Quảng Đức Vương di sơn thời cổ, ngoài ca công tụng đức ra, còn có rất nhiều chuyện truyền thuyết kỳ lạ về Quảng Đức Vương này.

Sau khi lưu trữ tài liệu trong máy ảnh xong, mấy người thu dọn máy ảnh.

Mọi người cũng ổn định tâm trạng xong, tiếp tục men theo hang động này, tiến sâu vào bên trong.

Hang núi này sâu rộng cực kỳ, phía xa gió rít gào như quỷ khóc thần gào, là bởi vì hang động xuyên núi mà qua, thông ra một thung lũng khác ở bên ngoài.

Phong Nguyên Thanh vung ra một đạo pháp lực, cuốn lấy mọi người, nhanh chóng tiến sâu vào hang núi.

Không lâu sau, liền đến cuối hang núi, bên này là một thung lũng khác của "Quan Tài Hạp", tuy rộng rãi hơn nhiều so với khu vực treo đầy quan tài, nhưng cũng có một vẻ hiểm trở khác.

Mọi người phóng tầm mắt nhìn ra, chỉ thấy giữa núi, quần phong mây mù phiêu diêu, mênh mông bạt ngàn nhìn không thấy điểm cuối.

Dưới đáy thung lũng nước chảy cuồn cuộn, vách núi chịu sự va đập của nó, tạo thành một khúc cua hình chữ "a".

Còn xa hơn nữa ở thượng nguồn, là một cửa thác nước gào thét như sấm, dòng nước xiết "chuyển cấp đột ngột" giữa thung lũng, tung bọt nước mù mịt trời, giống hệt một con rồng lớn mình phủ vảy bạc, từ trên không trung bay xuống xuyên mây trời, chui vào sâu trong thung lũng, va đập khiến hai bên vách đá dựng đứng bị xé toang.

"Đến rồi, các người nhìn kỹ vách đá đối diện, cái gọi là 'Điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi' (Đường chim bay ngang dọc, trăm bước chín lần quay trở lại) chính là chỉ nơi đó." "Quái quái, đối diện ít nhất cũng có vài trăm con đường hiểm trở khoét núi, ngoài nhiều đường cụt ra, cuối đường còn có không ít hang động, cái này làm sao biết được 'Bách bộ điểu đạo' rốt cuộc là chỉ đoạn nào?" Hồ Bát Ức nhìn vách đá đối diện mờ mịt nói.

Lúc này Tôn Học Võ cười cười, nói: "Cái Địa Tiên Thôn này, ta và ông nội của cháu hồi trẻ đều từng đến thăm dò, tuy không thể vào được, nhưng lại không phải bị cản trở ở đây!

Chỉ cần học qua Dịch Lý Thuật Số, liền có thể dùng nó để phá giải!

Nguyên Thanh, cái này đối với cháu mà nói, hẳn là rất đơn giản phải không?" Tôn Học Võ hỏi.

"Vâng, quả thực không khó, cháu đã biết nó ở đâu rồi." Phong

Nguyên Thanh nói.

Nhưng, cậu ấy không nói rõ ra, bởi vì Hồ Bát Ức vẫn đang suy nghĩ, con đường chim bay này nên phá giải thế nào.

Hồ Bát Ức sau mấy năm tu luyện, đã bước vào Trúc Cơ, đúc thành Đạo Cơ, bất kể là thể phách hay trí tuệ, ngộ tính, đều đã tăng lên không ít.

Lúc này, trong đầu suy nghĩ một chuyển, liền đã nghĩ ra cách.

Thế là nói: "'Điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi', từ khóa của câu nói này hẳn là ở chữ 'cửu' (chín)!

Tôi quan sát đường chim bay trên vách đá hiểm trở đối diện, hệt như thế 'quần long triền sơn' (rồng cuộn quanh núi), tuy không biết là do ai để lại, nhưng bên trong ẩn chứa huyền cơ, chắc chắn không phải tùy tiện xây dựng!

Mười Sáu Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật do Mạc Kim Giáo Úy chúng tôi truyền lại, đặc biệt giỏi thôi diễn loại cục diện phong thủy huyền bí này!

Tầm Long Quyết có vân: 'Quần long triền xuyên tố cửu khúc, khúc khúc tận thị cửu hồi hoàn; Cửu hồi chi ngoại phục cửu chuyển, cửu chuyển cửu trọng nhiễu long lâu; Cửu cửu bàn toàn chung quy nhất, tam tam lưỡng lưỡng nhập linh sơn.' Các người xem đường chim bay trên núi này dày đặc như mạng nhện, kỳ thực chỉ có một con đường là thật, chỉ cần từ dưới đi lên con đường thứ mười, mỗi ba ngã rẽ lại quẹo một lần, sau khi quẹo hai lần, cách ba ngã rẽ lại quẹo, đi xuống không đi lên, đi trái không đi phải.

Cứ lặp lại như vậy chín lần, cửa động nhìn thấy mới có thể vào, hẳn là có thể tìm thấy lối vào mộ đạo Ô Dương Vương!" "Cái này làm cũng khá phức tạp, vòng vèo lòng vòng, thật là không ngại phiền

phức a!" Bàn Tử than thở.

Tôn Học Võ nghe xong Hồ Bát Ức phân tích, gật đầu khen ngợi nói: "Không sai, cậu phân tích đúng rồi, con đường chim bay đó, quả thực là phá giải như vậy.

Vậy chúng ta, men theo đường chim bay xuống thôi, phía dưới có một cây cầu gỗ khóa sắt, do người xưa xây dựng, vừa hay có thể đi qua từ đó." Tôn Học Võ điều chỉnh lại vị trí ba lô, sau đó nói.

"Ai, không cần phiền phức thế, tôi trực tiếp dẫn mọi người bay qua là được rồi, cửa động ra đó, tôi đã tìm thấy rồi." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, cậu ấy vận chuyển Đằng Vân Giá Vũ chi thuật, đứng lơ lửng trên không trung, dưới chân dâng lên một đám mây trắng, men theo mặt đất hang núi, tiếp nối trên không trung trước mặt mọi người.

Mọi người lần lượt đạp lên đám mây, đám mây này rất lớn, đủ chỗ cho mười người đứng, còn trông rất rộng rãi.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh thi triển một đạo Ẩn Thân Chú, ẩn đi cả đám mây và thân hình mọi người.

Như vậy cũng không sợ bị ai đó nhìn thấy, hoặc bị vệ tinh trên trời chụp được.

Cỡi đám mây lành này, Phong Nguyên Thanh chở mọi người, trực tiếp bay đến cửa động mà khẩu quyết [Quan Sơn Chỉ Mê Phú] chỉ.

Đây lại là một đường hầm sâu không lường được.

Hồ Bát Ức đi trước, sau đó, Bàn Tử, Phong Nguyên Thanh, Tôn Học Võ, cùng các cô gái đều lần lượt theo sau, chui vào.

Đường hầm hang núi này, hẳn là ban đầu hình thành tự nhiên, sau đó lại được con người chạm khắc, mở rộng, mới hình thành bộ dạng

như bây giờ, nghĩ lại, có lẽ là thủ bút của Phong Sư Cổ.

Tiến vài bước, mọi người liền nhìn thấy một bộ hài cốt, ngồi khoanh chân trong đường hầm, khuôn mặt, quần áo đều đã phong hóa nghiêm trọng, phần lớn da thịt trên người cũng đã tiêu tan, lộ ra những xương trắng hếu.

Tôn Học Võ thấy hài cốt, lập tức cảm xúc kích động, nhanh chóng bước đến trước hài cốt.

Sau đó, "phịch" một tiếng, ông quỳ gối xuống, dập mấy cái đầu.

Sau đó, lập tức nói với Phong Nguyên Thanh bên cạnh: "Nguyên Thanh, mau lại đây quỳ xuống, dập mấy cái đầu, đây là di cốt của Thái gia gia cháu, Phong Tư Bắc!" Phong Nguyên Thanh thấy vậy, lập tức đi đến bên cạnh Tôn Học Võ, cũng quỳ xuống, dập ba cái đầu.

Dù sao thân phận và huyết mạch hiện tại của cậu ấy là cháu của Phong Học Văn, Phong Tư Bắc là tổ tiên của cậu ấy, hợp lý nên bái lạy dập đầu.

Sau khi dập đầu xong, Phong Nguyên Thanh đỡ Tôn Học Võ đứng dậy, lại bảo năm cô gái cũng đến dập đầu tế bái, dù sao, họ đều là phụ nữ của Phong Nguyên Thanh rồi, cũng tương đương là người nhà họ Phong, xét cả tình và lý, đều nên dập đầu tế bái tổ tiên.

Mấy cô gái không ai không làm theo, đều quỳ xuống trước hài cốt Phong Tư Bắc, mỗi người dập ba cái đầu.

Thấy mọi người đều dập đầu tế bái, Vương Bàn Tử kéo Hồ Bát Ức hỏi: "Cậu nói hai chúng ta có nên qua đó dập đầu tế bái một chút không?

Cũng tốt để tiền bối phù hộ chuyến này của chúng ta thuận lợi, một lần diệt trừ Thi Tiên?" Hồ Bát Ức nhìn Bàn Tử, lại nhìn Phong Nguyên Thanh và mấy người, nói: "Cũng được, chúng ta là hậu bối, tế

bái một chút tiên nhân cũng là điều nên làm, huống hồ, còn là tiên tổ của nhà họ Phong, có chút quan hệ với chúng ta, tế bái một chút cũng tốt." Thế là hai người đi đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh, nói một câu với Phong Nguyên Thanh và Tôn Học Võ, hai người đều không có ý kiến gì.

Thế là, Vương Bàn Tử từ nhẫn không gian lấy ra ba điếu thuốc lá, bới một nắm đất, châm thuốc rồi cắm lên trên.

Sau đó nói: "Tiền bối à, hai chúng tôi cũng chẳng có gì để hiếu kính ngài, đành lấy thuốc lá thay hương, tế bái ngài một chút, ngài cũng nếm thử hương vị thuốc lá thời hiện đại này ~" Sau đó hai người cũng dập ba cái đầu rồi mới đứng dậy.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh nói: "Nhị gia gia, chuyến này diệt trừ Phong Sư Cổ đã là định cục, chi bằng chúng ta trước tiên thu liễm an táng di cốt của Thái gia gia đi?" Tôn Học Võ suy nghĩ một lát, liền đồng ý.

Chuyến đi này, có Phong Nguyên Thanh ở đây, sự diệt vong của Địa Tiên Phong Sư Cổ đã thành định cục.

Ngay cả khi lùi một vạn bước mà nói, nếu họ không thể tiêu diệt Phong Sư Cổ, thì mạch Phong thị của họ cũng sẽ tuyệt tự từ đây, di cốt của Phong Tư Bắc chỉ có thể phơi thây tại đây.

Thu liễm an táng sớm, cũng coi như là làm tròn một phần hiếu tâm cuối cùng.

Nhưng, không diệt được Phong Sư Cổ, điều này là không thể.

Truyền thừa, thủ đoạn của Phong Nguyên Thanh, há nào một Địa Tiên Phong Sư Cổ xuất thân hoang dã có thể sánh được!

Thế là, Phong Nguyên Thanh vận chuyển pháp lực, nén đất đá trên mặt đất tạo hình, chế thành một cỗ quan tài đá, thu liễm di cốt Phong

Tư Bắc vào trong đó, lại thay cho ông một bộ đạo bào màu đen huyền.

Đậy nắp quan tài lại, sau đó, Phong Nguyên Thanh thần thức quét qua phạm vi mấy trăm dặm.

Tìm được một nơi phong thủy bảo địa không tồi, dẫn mọi người bay qua, ở vị trí huyệt nhãn, đào ra một cái hố đất khổng lồ, chôn cất quan tài đã thu liễm Phong Tư Bắc vào trong đó.

Sau đó, hợp long đất sét, đắp thành một nấm mồ.

Lại dựng bia trước mộ, trên đó khắc: "Đại Minh Quan Sơn Thái Bảo truyền nhân Phong thị Tư Bắc chi mộ, bất tiêu tử tôn Phong Học Võ, Phong Nguyên Thanh lập!" Sau đó, lại lập hạ thủ đoạn, bảo vệ cả nấm mồ, bia đá cũng kiên cố không thể phá hủy, sức người không thể lay chuyển.

Mộ phần càng kiên cố bất khả phá, đạo mộ tặc muốn đào mở, là tuyệt đối không thể.

Thậm chí còn thi triển lời nguyền lên trên, nếu có ai tự tiện động vào, muốn đào mộ mở quan, sẽ kích hoạt lời nguyền, khiến kẻ đó chết trong đau đớn xuyên tim thấu xương.

Sau khi thu liễm an táng di cốt Phong Tư Bắc xong, mấy người lại một lần nữa quay trở lại đường hầm hang động đó.

Trước đó mọi người đã phát hiện, bên cạnh di cốt Phong Tư Bắc, còn dựng một khối bia đá, chỉ là lúc đó bận thu liễm di cốt, chưa xem kỹ.

Dù sao bia đá này ở đây, cũng sẽ không chạy mất, lúc nào cũng có thể xem.

Mọi người đi đến trước bia đá, ánh đèn chiếu lên bia đá, Phong Nguyên Thanh vung tay, triệu ra một trận gió lớn, cuốn bay bụi bặm tích tụ trên bia đá ra ngoài động, thổi tan sạch sẽ.

Bia đá đối diện với cửa động.

Chỉ thấy trên mặt chính của bia đá, khắc ba chữ lớn: Địa Tiên Thôn.

Chương 451

Nhìn mặt sau bia đá, lại có năm chữ lớn khắc âm với nét bút mạnh mẽ: Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Phía dưới, còn có mấy hàng chữ nhỏ, đều là khắc âm trên bề mặt bia đá.

Mọi người quét mắt một cái phát hiện, đó chính là một đoạn ám thị để tìm kiếm cổ mộ Địa Tiên Thôn.

"Quan Sơn Chỉ Mê Phú, chính là cái này rồi, năm đó ta đến đây, liền phát hiện đoạn ghi chép này rồi, chỉ là ngại vì di huấn của phụ thân, không thể thu liễm di cốt của ông ấy, đành để nó ở lại đây." Tôn Học Võ ảm đạm nói.

Đoạn chữ nhỏ này, chính là một đoạn nhỏ phía trước của [Quan Sơn Chỉ Mê Phú].

"Dục phóng Địa Tiên, tiên hoa Ô Dương; Hách Hồn Đài tiền, Âm Hà hoành không; Tiên Kiều vô ảnh, nhục nhãn nan tầm, Lạc Nham xá thân, nhất bộ đăng thiên; Thiết Bích ngân bình, càn khôn tại số; Hắc Sơn động phủ, Thần Khuyết diệu cảnh; Đồng Lâu bách quan, ngõa gia lâm môn; Khái đầu bát bách, thụ dữ trường sinh." "Hắc, cái này viết có ý tứ đấy, hình như dựa theo những gì nói trên đó, thật sự có thể trường sinh vậy!" Vương Bàn Tử nói với vẻ không tin.

"Đúng vậy, trường sinh đâu có dễ dàng thế, dập tám trăm cái đầu là được ban trường sinh sao?

Cũng quá xàm rồi!" Hồ Bát Ức cũng gật đầu đồng ý.

"Đi thôi, ở đây không có manh mối hữu ích nào cả, mấy câu này, trong [Quan Sơn Chỉ Mê Phú] được truyền lại của Phong thị chúng tôi

đều có, không có gì đáng xem.” Tôn Học Võ nói.

Thế là mấy người men theo đường hầm này đi thẳng về phía trước, xuyên qua bụng núi, lại đến một thung lũng khác.

Cuối đường hầm, lại là một địa hình kỳ tuyệt, cửa đường hầm mở ngay trên lưng chừng núi treo lơ lửng.

Còn phía dưới, là một thung lũng hình chữ “T” ngược, cửa ra của đường hầm, vừa hay nằm ở giao điểm ngang dọc của thung lũng chữ T này.

Đối diện thung lũng phía dưới, là một ngọn núi cao chọc thẳng vào mây mù giữa không trung, như thể bị thiên kiếm chém đứt làm đôi, từ giữa chẻ ra thẳng đứng từ trên xuống dưới.

Hướng xuống đáy thung lũng, thấy có một “Long Môn”, hai bên của nó, trên trăm pho “Ô Dương Thú Đá” đứng đối diện.

Dấu hiệu này cho thấy, cổ mộ Ô Dương Vương, chính là ở đây rồi!

Nhìn từ xa Long Môn kia, liền thấy dưới Long Môn, một thác nước đá tự nhiên treo lơ lửng giữa không trung, bề mặt thác đá lại trơn nhẵn bóng loáng, muôn hình vạn trạng, như thể được tạo thành từ vây rồng ngưng đọng, bên trên khắc hai chữ triện lớn kiểu Oa Tinh “Hách Hồn”!

Long Môn này, được xây dựng giữa thung lũng hẹp và dốc đứng, song song với cửa ra của đường hầm nơi mọi người đang đứng, còn thung lũng theo chiều ngang, thì trực tiếp cắt thẳng xuống, chặn đứt con đường trước Long Môn, rộng hơn hai mươi mét, phía dưới thung lũng mây giăng sương phủ, sâu không thấy đáy.

“Hách Hồn?

Xem ra dưới chân chúng ta, chính là Hách Hồn Đài được nhắc đến

trong [Quan Sơn Chỉ Mê Phú].” Dương Tuyết Lỵ chỉ vào hai chữ lớn trên thác nước đá Long Môn nói.

Mọi người cúi đầu nhìn xuống phía dưới thung lũng, mây mù giăng lối, sâu không thấy đáy, Bàn Tử nhìn đến nỗi chứng sợ độ cao của mình cũng sắp tái phát, vội vàng rụt đầu lại, không nhìn xuống nữa.

Hồ Bát Ức quan sát xong địa hình xung quanh, bèn hỏi: “Vì đã đến Hách Hồn Đài, vậy Âm Hà là gì?

Tiên Kiều Vô Ảnh lại ở đâu?” Tôn Học Võ mỉm cười thần bí, nói: “Các ngươi ghé tai nghe kỹ xem.” Mọi người đều im bặt, dựng tai lắng nghe.

Mọi người đều là người tu hành, ngũ giác sau khi tu hành được cường hóa, tai thính mắt tinh, trước đây chỉ là không để ý, giờ đây dụng tâm lắng nghe, liền nghe thấy phía dưới truyền đến một trận âm thanh quỷ dị, như vô số oan hồn khóc lóc, liên miên bất tuyệt.

“Đây là... tiếng gió?” Dương Tuyết Lỵ nói.

“Không sai, chính là gió!” Tôn Học Võ gật đầu hài lòng nói.

“Thì ra là vậy, luồng gió này, liên miên bất tuyệt, như vô số oan hồn khóc lóc, quỷ âm tràn ngập tai!

Chẳng trách lại gọi là Âm Hà Hoành Không!” Dương Tuyết Lỵ nói.

Hồ Bát Ức, Bàn Tử hai người, cùng mấy cô gái nghe Dương Tuyết Lỵ giải thích, cũng chợt hiểu ra.

“Ối, ra vậy à, đã tìm thấy Âm Hà rồi, vậy Tiên Kiều Vô Ảnh ở đâu?

Cái này còn không nhìn thấy, vậy chúng ta phải tìm thế nào đây?”

Bàn Tử hỏi.

"Tôn giáo sư à, ngài trước đây làm sao mà qua được vậy?" Tôn Học Võ lại lộ ra nụ cười thần bí, trong lòng đắc ý nghĩ: "Thủ đoạn của mạch Quan Sơn Thái Bảo chúng ta, cũng nên cho các người Mạc Kim Giáo Úy mở rộng tầm mắt một phen rồi!" Mặc dù, Quan Sơn Thái Bảo đã suy tàn, những thủ đoạn này ông ấy đều không biết, nhưng đây cũng là thành tựu vĩ đại của tiên tổ mạch Quan Sơn Thái Bảo.

Vô số bí thuật phong thủy, thủ đoạn sinh khắc chế hóa, tập hợp thành một thể, dốc toàn lực của cả tộc, xây dựng nên Địa Tiên Thôn!

"Hắc hắc ~, đáp án chẳng phải nằm ở câu sau của chỉ mê phú sao?

Các người nghĩ kỹ xem." Tôn Học Võ cười nói.

"Hách Hồn Đài tiền, Âm Hà hoành không; Tiên Kiều vô ảnh, nhục nhãn nan tầm; Lạc Nham xá thân, nhất bộ đăng thiên." Hồ Bát Ức lẩm bẩm lặp lại đoạn chỉ mê phú này.

"Lạc Nham xá thân là có ý gì?

Chẳng lẽ là muốn chúng ta ôm đá nhảy xuống?" Phong Nguyên Thanh không cắt ngang suy nghĩ của Hồ Bát Ức, tuy đoạn đường này cậu ấy có thể bay qua, nhưng lại không làm vậy, vì Nhị gia gia Tôn Học Võ, muốn thể hiện một phen thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo trước mặt mọi người, cậu ấy cũng không tiện làm mất mặt ông.

"Không đúng, Lạc Nham ở trước, xá thân ở sau, nếu là ôm đá nhảy xuống, thì phải gọi là 'xá thân lạc nham' mới đúng, vậy là muốn, muốn ném một khối đá xuống, sau đó lại xá thân?" "Hẳn là như vậy!" Hồ Bát Ức lẩm bẩm nói.

"Để tôi thử xem." Hồ Bát Ức nhìn quanh đường hầm, trên đất có rất nhiều đá vụn lớn nhỏ khác nhau, thế là gọi Bàn Tử giúp đỡ, hai

người chọn một tảng đá lớn nặng khoảng vài trăm cân, dùng sức đẩy nó, từ Hách Hồn Đài đẩy xuống, rơi thẳng vào sâu trong thung lũng.

Tảng đá lớn va đập qua lại trên vách đá dựng đứng, phát ra tiếng vọng trầm đục, cho đến một lúc sau, dưới đáy thung lũng, truyền đến một trận tiếng ồn ào hỗn tạp, dày đặc đến nỗi làm người ta đau nhức xương tai.

"Chết rồi, Lạc Nham gây ra phiền phức rồi!" Hồ Bát Ức kêu lớn không hay, lập tức cảnh giác, cẩn thận thò đầu nhìn xuống phía dưới thung lũng.

Nhưng chỉ thấy mây giăng sương phủ, chẳng thấy gì cả.

Còn Tôn Học Võ lại vô cùng bình tĩnh nói: "Người trẻ tuổi, hấp tấp, một chút cũng không ổn trọng, vội cái gì?

Đợi một lát nữa là được rồi!" Hồ Bát Ức thấy Tôn Học Võ bình tĩnh như vậy, liền biết, không có vấn đề gì xảy ra.

Không lâu sau, một luồng khói đen từ đáy thung lũng xông thẳng lên trời, xuyên qua mây mù trong thung lũng, bay đến trước mắt mọi người.

Mọi người nhìn kỹ lại, đám sương đen này hóa ra được tạo thành từ vô số Kim Ti Vũ Yến lớn bằng bàn tay, nhìn sơ qua đã có không dưới mười vạn con.

Chắc là do tảng đá lớn vừa rồi rơi xuống đất, làm chúng bị kinh động mà bay ra.

Tuy nhiên, những con Kim Ti Vũ Yến này vừa mới bay lên không lâu đã bị dòng chảy hỗn loạn trong khe núi cuốn lấy, vô số vũ yến tụ thành đàn hỗn tạp lại với nhau, khiến người ta hoa cả mắt.

Kim Ti Vũ Yến là một loài chim sống bầy đàn, khi sinh sản chúng dùng nước bọt trộn với lông vũ, bùn đất... kết thành tổ, thường nằm

trên vách đá cheo leo.

Tổ của chúng chính là món yến sào bổ dưỡng nổi tiếng.

Hóa ra, bên dưới "Hách Hồn Đài" trên vách đá cheo leo, ẩn chứa rất nhiều hang động tổ Kim Ti Vũ Yến, tảng đá mà Hồ Bát Ức và Bàn Tử vừa đẩy xuống đã làm bầy Kim Ti Vũ Yến đổ tổ mà bay ra.

Dân gian thường gọi vũ yến là "Phong Lý Toản", chúng rất giỏi bay lượn theo gió, thậm chí có truyền thuyết nói chúng có thể ngủ ngay trong gió, hơn nữa tốc độ kinh người, bay vút nhanh như chớp.

Mấy vạn con Kim Ti Vũ Yến này bay đến phía trên khe núi, lập tức bị dòng khí vô hình của "Âm Hà" cuốn lấy, không thể thoát ra.

Tuy nhiên, phía dưới vẫn còn vô số Kim Ti Vũ Yến bay lên, liên tục bị khí lưu cuốn lấy, kéo vào trận yến.

Vô số vũ yến chen chúc nhau, đàn yến dày đặc đến mức hầu như không còn khe hở.

"Âm Hà" khí lưu ban đầu tụ lại từ ba phía khe núi, bị vô số vũ yến này chặn lại, lấp đầy.

Khí lưu cuốn lấy vô số vũ yến này, lập tức hình thành một cây cầu chim thật sự!

Mọi người lập tức trố mắt há hốc mồm.

"Hóa ra cây cầu tiên vô hình này, lại được tạo thành từ vô số Kim Ti Vũ Yến này!" Tôn Học Võ thấy mọi người đều bị "cầu chim" này chấn động, khóe miệng cũng không khỏi cong lên, trong lòng vẫn vô cùng đắc ý.

"Quan Sơn Thái Bảo này, quả nhiên có bản lĩnh thật!" Hồ Bát Ức cũng cảm thán.

Vẻ đắc ý của Tôn Học Võ không kéo dài bao lâu, vì ông biết rằng

cảnh tượng "Thiên Kiều Hoành Không" này sẽ không kéo dài lâu, phải nhanh chóng đi qua cầu chim đến bờ đối diện, nếu không, muốn mở lại cây cầu chim này sẽ phải chờ rất lâu.

Dù sao thì những con Kim Ti Vũ Yến này sau khi trải qua nguy hiểm đều đã khôn ra rồi, lần tới e rằng sẽ không có tác dụng nữa.

Thế là Tôn Học Võ lên tiếng nhắc nhở: "Được rồi, tranh thủ lúc cầu chim vừa mới tạo thành, chúng ta vẫn nên nhanh chóng qua đi, nếu không lát nữa, cầu chim này sẽ tan ra đấy!" "Ai da, nhị gia gia, đừng vội mà, cho dù cầu chim tan ra, chúng ta chẳng phải còn Nguyên Thanh sao, anh ấy có thể đưa chúng ta bay qua mà, có hay không có cầu chim này, thực ra đều không quan trọng." Dương Tuyết Lỵ nói.

"À, phải rồi, tôi già lẩm cẩm rồi, nhất thời không nghĩ ra ~" Tôn Học Võ vỗ trán, có chút cạn lời nói.

Sao ông lại quên mất Phong Nguyên Thanh chứ?

Chương 452

Nếu đã như vậy thì không cần vội, muốn lúc nào qua cũng được.

Dương Tuyết Lỵ tranh thủ lúc cầu chim tan biến, đối với cây cầu này chụp mấy chục tấm liên tiếp, từ các góc độ khác nhau ghi lại cây cầu này.

Mặt khác, trong tay cô còn có một chiếc máy quay khác, từ khi vũ yến xuyên mây mù bay lên đã bắt đầu quay lại, ghi lại cảnh tượng kỳ vĩ này.

Vài phút sau, cầu chim đã chật kín Kim Ti Vũ Yến, phía dưới vẫn liên tục có Kim Ti Vũ Yến đổ về.

Cuối cùng, số lượng Kim Ti Vũ Yến quá lớn, vượt quá giới hạn chịu tải của dòng khí "Âm Hà" này.

Dường như có một lực lượng khổng lồ đang đẩy lên, lập tức, cây cầu chim được tạo thành từ vô số Kim Ti Vũ Yến này liền tan rã.

Mấy vạn con Kim Ti Vũ Yến sau khi phá vỡ sự ràng buộc của dòng chảy hỗn loạn, lũ lượt phát ra tiếng kêu hưng phấn, như một trận khói đen lao vào không trung, xông về bốn phương tám hướng.

Cuối cùng, lại bay xuống phía dưới khe núi, bay lượn qua lại giữa không trung.

"Mấy con Kim Ti Vũ Yến này đang làm gì thế?

Bay qua bay lại." Bàn Tử hỏi.

Tôn Học Võ thấy vậy liền trả lời: "Chúng đang đi kiếm ăn đấy!

Trong thung lũng phía dưới, có phi hoàng mao tiên được tiền bối họ Phong bố trí bằng thuật 'Sinh Khắc Chế Hóa', chuyên ấp nở và

nuôi dưỡng hưởng đạo hoàng trùng, làm thức ăn cho Kim Ti Vũ Yến." Dương Tuyết Lỵ cũng không khỏi vô cùng kinh ngạc, tổ tiên của cô, với thân phận Bàn Sơn Đạo Nhân, sở trường nhất chính là thuật "Sinh Khắc Chế Hóa" này.

Hiện tại nhìn thấy tiền bối họ Phong của Quan Sơn, ứng dụng thuật "Sinh Khắc Chế Hóa" tự nhiên và khéo léo đến vậy, cô cũng vô cùng bội phục.

"Vị Phong Sư Cổ này quả nhiên là một kỳ nhân, chỉ tiếc là đi theo tà đạo!" Dương Tuyết Lỵ cảm khái.

Sau khi mọi người xem cảnh vũ yến bắt hoàng trùng một lúc, Tôn Học Võ mở miệng nói: "Cũng gần đủ rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi, Nguyên Thanh, đến lượt cháu đấy." "Vâng." Phong Nguyên Thanh gật đầu.

Sau đó, anh vung tay giải phóng một đạo pháp lực, cuốn mọi người bay lên không trung, vượt qua khe núi vực sâu hơn hai mươi mét, bay về phía đối diện.

Còn dòng chảy hỗn loạn "Âm Hà" giữa không trung, hoàn toàn không có tác dụng với anh, không thể ảnh hưởng đến anh.

Anh trực tiếp xuyên qua "Âm Hà", đến một hang động ẩn giấu nằm ở sườn núi đối diện, nơi khuất tầm nhìn.

Người thường thì không có khả năng bay lượn, chỉ có thể men theo "cầu chim" vừa rồi mới có thể đến được đây.

Hoặc là, như cốt truyện trong nguyên tác, đi theo lối đi ngầm dưới khe núi, nếu không thì chẳng còn cách nào khác.

Mọi người bước vào hang động giả, hang động rộng như một căn buồng, trên mặt đất nằm ngang một bộ quan tài gỗ tùng cổ xưa.

Trên mặt đất không xa, có một cái hố đất được đào ra, bên trong

nằm một bộ quách đá cực lớn.

Còn trên nắp quách khắc những hoa văn sông núi tinh xảo, và có chín con ly hổ bằng đồng khóa chặt.

Còn con vượn trèo núi mà Tôn Học Võ mang theo suốt đường, lập tức nhảy lên quách đá, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm mọi người.

Tôn Học Võ không để ý đến con vượn, mà gọi mọi người đi vào sâu bên trong hang động.

Ở phía sau căn buồng này, dưới một bụi dây leo khô héo màu đen, có một cỗ nam thi thân hình vạm vỡ dựa vào tường mà ngồi.

Tôn Học Võ với ánh mắt đau thương đi đến đó, ngồi xổm xuống, nhìn người đàn ông đang ngồi ở góc tường, giọng trầm thấp, đầy bi thương nói: "Ca ca, đệ đệ đến thăm huynh, còn mang theo cháu trai Nguyên Thanh của huynh nữa.

Lần này, còn có một tin tốt muốn báo cho huynh, Nguyên Thanh đã trưởng thành rồi, một thân bản lĩnh thông thiên, lần này, tổ huấn của họ Phong chúng ta, cuối cùng cũng có thể hoàn thành!" Phong Nguyên Thanh cũng đi tới, lặng lẽ ngồi xổm xuống, nhìn Tôn Học Võ nói chuyện với nam thi.

Tôn Học Võ nhìn Phong Nguyên Thanh, nói: "Nguyên Thanh, đây chính là gia gia của cháu, Phong Học Văn!" Phong Nguyên Thanh gật đầu, không nói hai lời, trước tiên là dập ba cái đầu thật mạnh.

Sau đó, dùng bộ quan tài gỗ tùng cổ xưa trên mặt đất, thu liễm thi thể gia gia vào trong, an táng cẩn thận.

Sau đó, hai người trở lại bên ngoài, Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, cùng mấy cô gái đều đang vây quanh cỗ quan tài đá kia, tò mò xem xét.

Tôn Học Võ và Phong Nguyên Thanh đi đến bên cạnh mọi người,

chỉ vào chiếc quách đá nói: "Năm đó, gia gia của cháu chính là bị chiếc quách đá Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này làm khó!

Truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo, truyền đến đời tôi và gia gia của cháu, đã đánh mất quá nhiều, phong thủy bí thuật cũng chỉ còn lại một chút ít da lông, căn bản không có khả năng mở ra Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này!" "Gia gia của cháu vì không mở được Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này, cảm thấy có lỗi với tổ tông, lại vừa tức vừa vội, dẫn đến cấp hỏa công tâm, làm vết thương cũ tái phát, hai chân đều bị tê liệt, không thể cứu vãn.

Ông tự biết ngày tháng không còn nhiều, liền để lại một phong di thư." Vừa nói, Tôn Học Võ vừa lấy ra một mảnh giấy từ trong túi, đưa cho Phong Nguyên Thanh.

Chỉ thấy mảnh giấy này là một mảnh giấy hộp thuốc lá cũ kỹ, bên trên viết rất nhiều chữ nhỏ.

Phong Nguyên Thanh đọc kỹ.

Trên đó viết một số kinh nghiệm năm xưa của gia gia anh, Phong Học Văn, cùng với hy vọng đệ đệ có một ngày có thể tìm được Mạc Kim Giáo Úy cùng nhau phá giải Địa Tiên Thôn, sau đó mới thu liễm di cốt cho ông.

Giống như phụ thân của họ, Phong Tư Bắc, nếu Thi Tiên ở Địa Tiên Thôn không bị trừ khử, thì cứ để ông cũng như phụ thân, phơi thây ở đây.

Còn về một số di vật của ông, đã sớm được Tôn Học Võ mang đi khi ông ấy đến đây lần trước, trong đó, tấm Quan Sơn Kim Lệnh của Phong Học Văn đã được Tôn Học Võ truyền lại cho Phong Nguyên Thanh, chính là tấm mà anh đang đeo trên người.

Đọc xong di thư, Phong Nguyên Thanh cẩn thận cất di thư vào.

Đây cũng coi như là di vật cuối cùng của gia gia anh.

Tiếp theo, mọi người lại hướng ánh mắt về phía quan tài đá này.

"Phong gia, cái Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này phải mở thế nào đây?

Hay là chúng ta trực tiếp dùng sức mạnh, đập nó ra?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Ấy, không thể đập!" Hồ Bát Ức lập tức ngăn cản: "Trong cổ mộ có loại quan tài cơ quan Cửu Cung Ly Hổ Tỏa, bên trong đều có hai tầng!

Bên trong đều giấu tiêu thủy độc hỏa, hơn nữa, muốn mở loại khóa này, nhất định phải theo trình tự cố định, chỉ cần sai một bước, hoặc dùng bạo lực phá giải, đều sẽ khiến tiêu thủy độc hỏa bên trong phun ra, đốt cháy tất cả đồ vật và ngọc thạch trong quan quách thành tro bụi!

Đây là một loại cơ quan chuyên chống trộm mộ, đạo mộ tặc bình thường căn bản không thể mở ra!" "Ặc, thế Lão Hồ, anh có hiểu cái thứ này không?

Phải mở thế nào?" Bàn Tử hỏi.

"Ừm, tôi cũng không biết." Hồ Bát Ức lắc đầu.

"Phong gia, chỉ có thể trông cậy vào anh thôi." Hồ Bát Ức nói.

Phong Nguyên Thanh phóng thần thức ra, quét qua một lượt các chốt khóa trên quan quách.

Phát hiện, đây cũng không phải là loại khóa cơ quan kỳ môn cao siêu gì.

Chỉ là một khóa cơ quan truyền thống, thần thức vừa quét qua, Nguyên Thần lập tức vận chuyển, suy diễn phương pháp giải khóa.

Chỉ sau một thoáng suy diễn, Phong Nguyên Thanh đã có được đáp

án chính xác.

Ngay sau đó, anh theo trình tự, lần lượt cạy mở chín con ly hổ.

Lập tức, bên trong quách đá phát ra tiếng "khách lăng", cơ quan bên trong quách đá đã bị kẹt lại, nắp quách cũng nới lỏng ra một khe hở.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức lật nắp quách ra.

Chỉ thấy, bên trong quách đá là một chiếc quan tài không nắp, bên dưới trải một lớp "hải bị" dùng để đắp cho thi thể trong quan tài.

Trong đó không có thi thể, thay vào đó là một chiếc hộp vàng dài gần hai thước.

Trên đó khắc những lớp hoa văn chồng chất, thông suốt cả trong lẫn ngoài, đóng không chặt chẽ, hơn nữa cũng không khóa.

Phong Nguyên Thanh mở hộp vàng ra, chỉ thấy bên trong nằm một cây bút lông cũng được làm bằng vàng ròng.

Mọi người trố mắt há hốc mồm, hóa ra là một cây bút lông?

Cái quái gì thế này?

Trong sự ngạc nhiên của mọi người, Phong Nguyên Thanh nhấc cây bút lông từ trong hộp ra, cẩn thận xem xét.

Thân bút được làm bằng vàng ròng, trên đó khắc hai hàng chữ nhỏ: "Quan Sơn Thần Bút, Họa Địa Vi Môn".

Lông đầu bút cũng là một loại lông sinh vật không rõ tên đã qua xử lý đặc biệt, bền bỉ không mục nát.

Bên cạnh còn có một hộp nhỏ "mực".

Chương 453

"Cái này?" Tôn Học Võ cũng đờ đẫn mặt, cây bút lông này dùng thế nào?

"Đừng vội, chắc chắn có manh mối, tôi xem thêm chút nữa." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, anh chuyển ánh mắt sang chiếc hộp vàng đựng bút lông.

Hoa văn chạm khắc trên đó chính là manh mối.

Hoa văn thuộc phong cách thời Minh, trên đó có núi cao, sông chảy và nhân vật, tổng thể là một ngọn núi cao như vách đá phẳng lì, dưới núi giữa khe hẹp cây cối rậm rạp.

Trong đó có một vị tiên nhân đang vẽ trên một ngọn núi lớn giữa hai vách đá phẳng lì, mà hình vẽ của vị tiên nhân đó dường như chính là một cánh cửa lớn.

Trên sông núi có dị tượng chim én bay làm cầu, chính là tình hình mà mọi người đã trải qua trước "Hách Hồn Đài".

Xem ra, cửa mộ Ô Dương Vương, trạm đầu tiên trước khi vào Địa Tiên Thôn, chính là ở một nơi nào đó dưới khe núi này.

Thế là Phong Nguyên Thanh cầm hộp lên, chỉ cho mọi người xem.

"Vị trí tiên nhân vẽ cửa ở đây, chính là nơi cửa mộ thất, ngay trong khe núi phía dưới." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ồ, hóa ra là vậy." Mọi người đều gật đầu, rất tán thành lời nói của Phong Nguyên Thanh.

"Đi thôi, tôi biết ở đâu rồi, tôi đưa mọi người xuống trước vậy." Anh cất hộp vàng và Quan Sơn Thần Bút đi.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh thi triển pháp lực, sinh ra một trận thanh phong, nâng mọi người lên, bay thẳng đến phía dưới vách đá phẳng lì trong bức họa kia.

Đây là một ngã rẽ trong khe núi, đi vào là một con đường sông đá xanh khô cằn.

Ở cuối đường trên vách núi, còn có một dấu vết thác nước, nhưng lúc này thác nước đã không còn nữa, không biết là đổi dòng hay đã khô cạn.

Chỉ còn lại một bức vách đá trơn trượt, nhẵn nhụi như một tấm gương đá.

Còn trước vách đá, có năm cây cổ thụ rậm rạp, cành lá vươn ra như nanh vuốt, cực kỳ giống với hoa văn trên hộp vàng.

Còn nơi tiên nhân vẽ cửa, chính là trên vách đá thác nước kia.

Phong Nguyên Thanh để Hồ Bát Ức và Bàn Tử đợi ở đây một lát.

Còn anh, thì dẫn theo Tôn Học Võ và năm cô gái, lại quay trở lại nơi trước đây đã an táng Phong Tư Bắc.

An táng thi cốt của gia gia Phong Học Văn ở một bên, cùng với thái gia gia, hai người cũng có bạn.

Sau khi cúng bái đơn giản một lượt, mấy người lại quay trở lại dưới vách đá thác nước, hội hợp với Hồ Bát Ức và Bàn Tử.

Chỉ mấy chục phút sau, Hồ Bát Ức và Bàn Tử đã theo vị trí trong bức họa trên hộp vàng, bắt đầu đào trên vách núi, đào ra một cái động lớn.

Không chỉ vậy, trên mặt đất trước vách đá cũng bị đào ra một cái động lớn, lộ ra một lối đi ngầm, đang phun ra khí uế.

Thông thường, sau khi mở cổ mộ, đều phải thông gió trước, nếu

không hít phải khí uế, thi khí, và các chất độc hại tích tụ bên trong, sẽ dẫn đến trúng độc, rất khó chữa khỏi.

Hai người thấy Phong Nguyên Thanh và mấy người kia quay lại, Bàn Tử lập tức chạy đến khoe công.

"Hắc hắc, thế nào, cửa mộ này, bị Bàn gia tôi tìm thấy rồi, Bàn gia lợi hại chứ?

Ha ha ~" Bàn Tử cười rất vui vẻ.

"Quả thực không tồi." Phong Nguyên Thanh không tiếc lời khen ngợi.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh vung tay, thổi ra một trận gió lớn, cuốn thi khí bên trong cổ mộ, từ sâu bên trong lối đi ngầm liên tục nhanh chóng phun ra ngoài.

Rất nhanh, lượng lớn thi khí trong cổ mộ đã bị quét sạch.

Còn ở lớp đất sét tại cửa động, Phong Nguyên Thanh còn nhìn thấy rất nhiều mảnh bạc xỉn màu.

Đây đều là lớp bạc bị vỡ nát khi Hồ Bát Ức và Bàn Tử dùng bạo lực đào động vừa rồi.

Lớp bạc dày đặc, nằm sâu mười mấy mét dưới lòng đất, và độ dày ít nhất cũng nửa mét.

Đào đến lớp bạc này, hai người liền biết, "cửa" đã được tìm thấy!

Còn ở lớp đất sét sâu xung quanh cửa động, vẫn còn không ít, liền thành một mảng, chôn dưới đất sét, che phủ bức tường phía trên lối đi ngầm này.

Loại bạc này, tục gọi là "tử ngân tử" (bạc chết), tính chất bạc của nó đã mất hết, ngược lại chứa đầy tử khí, đối với người thường mà nói, hoàn toàn vô dụng, không có giá trị gì.

Chỉ có một đặc điểm, đó là, cứng rắn dị thường, dù chặt đập bằng búa cũng chỉ tạo ra một đốm trắng.

Do đó, nó cũng được dùng cho một số mục đích đặc biệt, khi tích tụ với số lượng lớn, sẽ hình thành một bức bình phong bạc như tường sắt.

Tôn Học Võ nhìn thấy lớp "tử ngân tử" dày đặc này, cũng ý thức được rằng, cánh cửa dẫn đến Địa Tiên Thôn, cuối cùng đã được tìm thấy.

"Bức bình phong bạc như tường sắt, càn khôn trong số mệnh.

Chính là nói đến nơi đây!" Tôn Học Võ kích động nói.

Còn chỗ "tử ngân tử" này, sau khi trải qua mấy nghìn năm ngâm tẩm tử khí nuôi dưỡng, đã trở thành một loại "tử khí trầm ngân", cũng coi như là một loại dược liệu đặc biệt, có thể dùng để luyện một số tà pháp tả đạo bàng môn đặc biệt.

Thế là, Phong Nguyên Thanh vung tay một cái, thu hết những "tử khí trầm ngân" trong lớp đất sét vào.

Anh thả con vượn về rừng núi, Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người, từ cửa động, đi xuống lối đi ngầm.

Cửa động này sâu đến mười mấy mét.

Cũng may hai người đều là Mạc Kim Giáo Úy kinh nghiệm phong phú, nếu không cũng khó mà kiên nhẫn, đào mãi đến độ sâu này.

Sau khi xuống đến lòng đất, Phong Nguyên Thanh giơ tay, phóng ra Quang Lượng Thuật, ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng lớn, chiếu sáng rực rỡ phạm vi mấy chục mét xung quanh.

Mọi người nương theo ánh sáng của quả cầu ánh sáng lớn, quan sát môi trường xung quanh.

Dưới lòng đất này, hóa ra là một hang động hình thành tự nhiên, không tính là rộng rãi, nhưng cũng có một hai trăm mét vuông, tổng thể hẹp dài, thông đến phương xa, ở cuối phía trước, vách đá thu hẹp lại, một lối cầu thang đá đơn giản uốn lượn dẫn vào nơi sâu thẳm tối tăm.

Hang động đã được con người tu sửa, biến thành một lối đi ngầm, trên các bức tường xung quanh đều lát gạch.

Thỉnh thoảng còn có những làn gió lạnh thổi qua, buốt giá thấu xương.

May mắn là lượng lớn âm khí, tử khí tích tụ ban đầu đều đã bị Phong Nguyên Thanh thổi tán ra bên ngoài, lúc này, tình hình đã tốt hơn rất nhiều so với ban đầu.

"Chỗ này nhìn không giống cổ mộ, chúng ta chắc vẫn đang ở khu vực ngoại vi Ô Dương Vương Mộ, vẫn chưa đến khu mộ thất thật sự, chúng ta tiếp tục đi về phía trước xem sao." Tôn Học Võ nói.

Ông cũng chưa từng vào Ô Dương Vương Mộ, đối với tình hình bên trong không hề rõ.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, điều khiển quả cầu ánh sáng lơ lửng trên đầu mọi người, tiếp tục đi về phía trước.

Dọc theo lối đi ngầm trên cầu thang đá đơn giản mà đi, địa thế lúc cao lúc thấp, không ít chỗ còn đọng nước, xa xa còn có từng trận tiếng nước chảy truyền đến.

Mọi người xuyên qua hang động quanh co khúc khuỷu, cuối cùng cũng đến một sảnh động rộng rãi.

Còn trong sảnh động này, tích tụ lượng lớn nước ngầm, nghiễm nhiên hình thành một hồ nước ngầm.

Dưới ánh sáng của quả cầu, mặt nước lấp lánh sóng, dưới đáy

nước từng cụm cột đá nhọn hoắt nhô lên khỏi mặt nước.

Còn con đường mà mọi người sắp đi, đã bị hồ nước này chặn lại.

Mọi người nhìn quanh, đột nhiên, bức bích họa trên vách núi một bên thu hút sự chú ý của Tôn Học Võ, ông lập tức gọi mọi người đến xem xét.

Tranh đá đã loang lổ mờ nhạt, dường như có liên quan đến truyền thuyết "Cổ Mộ Ô Dương Vương".

Trong những bức tranh đá đã bong tróc phần lớn này, đa số đều là cảnh hành hình.

Có yêu trảm, phân thây, chém đầu, phóng huyết và nhiều hình phạt tàn khốc khác.

Dọc theo vách động gần hồ nước đọng, có rất nhiều khe nứt, nhìn vào bên trong, toàn bộ là xương người tàn tích rải rác, chỉ có răng và xương sọ là còn có thể nhận ra.

Ngoài ra còn có những sợi xích cùm xiềng nối liền thành chuỗi, đều dùng để khóa các tù nhân thành hàng tại một chỗ.

Chương 454

"Chắc là đây là hố tuẫn táng của cổ mộ rồi!" Hồ Bát Ức nói.

Trong mấy chục khe nứt, hang đá này, ít nhất cũng chôn vùi hàng nghìn bộ thi cốt.

Loại hố tuẫn táng này, cũng có thể gọi là "Loạn Táng Động" (hang chôn hỗn loạn), thông thường có mười tám động chôn hỗn loạn, nên còn gọi là "Thập Bát Loạn Táng".

Cấu trúc chính của cổ mộ, đều phải xây trên một đường trục trung tâm, chọn nơi địa mạch tốt nhất để xây dựng địa quách thất và minh điện, còn "Thập Bát Loạn Táng Động" dùng làm tuẫn táng, thông thường sẽ chôn vùi bên dưới lối đi ngầm và quách thất.

"Vậy thì mộ thất hẳn là ở một nơi nào đó gần đây." Trong lúc mọi người đang bận rộn xem xét các bức bích họa khắp hang động, Phong Nguyên Thanh thì để lại một phân thân tại chỗ, còn bản thể của anh thì lặng lẽ đến một nơi khác.

Đó là một khu quách thất nằm phía trên và phía trước khu Thập Bát Loạn Táng Động này.

Khu mộ Ô Dương Vương này, chiếm diện tích không nhỏ, một vùng đất rộng lớn dưới lòng đất này đều thuộc khu lăng mộ của ông ta.

Phong Nguyên Thanh dùng thần thức quét một lượt, đã ghi lại toàn bộ địa hình mộ thất gần đó.

Phong Nguyên Thanh trực tiếp dùng độn thổ chi pháp, xuyên qua từng lớp đất sét, đá, đi vào quách thất của Ô Dương Vương.

Cổ mộ Ô Dương Vương này, vào cuối thời Minh, sau khi Phong

Sư Cổ đạo quật, đã một lần nữa phong kín lại, toàn bộ lối vào đều được che giấu.

Mục đích là để ngăn chặn những người khác một lần nữa tiến vào mộ thất, phát hiện bí mật Thi Tiên.

Phong Sư Cổ thực ra có dã tâm rất lớn, hắn không muốn có bất kỳ ai khác phát hiện bí mật Thi Tiên, hắn muốn độc chiếm bí mật thành tiên, tự mình xưng tông lập tổ.

Phong Nguyên Thanh quét một lượt trong mộ thất, phát hiện, toàn bộ mộ thất, tuy không bị phá hoại nhiều, nhưng những thứ có thể lấy đi thì đã không còn một món nào, ngay cả quan quách cũng không thấy.

Toàn bộ mộ thất, trống rỗng như bị châu chấu quét qua, không còn một ngọn cỏ.

"Chậc chậc, mấy vị lão tổ tông này, vét sạch thật là sạch sẽ!" Nhưng Phong Nguyên Thanh đến mộ thất này, cũng không phải vì minh khí gì, mà là để kích hoạt chức năng điểm danh của hệ thống.

Mộ Ô Dương Vương này, là một ngôi đại mộ thượng cổ, loại "Thi Tiên" này cũng đã được thai nghén, chắc chắn không hề đơn giản.

Phong Nguyên Thanh ở trong mộ thất tĩnh lặng vài phút, điểm danh cuối cùng cũng được kích hoạt.

Một làn khí vụ màu xám, tạo thành một hàng chữ nhỏ, hiện ra trước mắt. [Ô Dương Vương Mộ điểm danh, chúc mừng đạt được Âm Sát Kết Tinh một khối lập phương!] Phong Nguyên Thanh vẫn luôn chờ đợi, chú ý đến sự thay đổi của hệ thống, lập tức nhận ra hàng chữ nhỏ trước mắt.

"Âm Sát Kết Tinh?" Phong Nguyên Thanh lập tức kiểm tra không

gian trữ vật.

Chỉ thấy ở một khu vực nào đó trong không gian trữ vật, một khối lập phương màu xám đen, cạnh dài một mét, đang tĩnh lặng nằm ở đó.

Đây là khu vực chuyên cụ thể hóa phần thưởng của hệ thống trong không gian hệ thống, mỗi khi có phần thưởng điểm danh mới, đều sẽ được cất giữ trong khu vực này.

Phong Nguyên Thanh chỉ nhìn một cái, đã cảm nhận được khí tức âm sát nồng đậm trong khối lập phương này, trực tiếp ngưng kết thành dạng kết tinh.

Năng lượng âm sát trong đó, không thể xem nhẹ.

Tuy nhiên, lúc này nó đã ở trạng thái kết tinh ổn định.

Giống như linh khí cực độ áp súc mà thành linh tinh vậy.

Nhưng thứ này công dụng có hạn, hoặc là luyện chế pháp khí pháp bảo thuộc tính âm ám tiêu cực, hoặc là tu luyện các pháp thuật thần thông tương tự.

Đương nhiên, còn có thể dùng để nuôi dưỡng cương thi, lệ quỷ và các vật phẩm âm sát khác.

Vừa đúng lúc, Phong Nguyên Thanh đang có hai cỗ cương thi trong tay, đã nằm phủ bụi trong không gian ngự thú bấy lâu, nhưng vẫn chưa có dịp dùng đến.

Một con Hạn Bạt lông trắng, nhưng đang ở giai đoạn ấu sinh.

Một con Giáp Thi được Đông Hạ Hải Vương mười hai tay luyện thành, cũng không đủ mạnh.

Bởi vì tiến độ bồi dưỡng của chúng, vẫn luôn không theo kịp tốc độ tu luyện của Phong Nguyên Thanh, không cần dùng đến chúng, bản thân anh sau đó đã tự mình giải quyết các vấn đề.

Phong Nguyên Thanh chuyển khối kết tinh sát khí một mét khối này vào không gian ngự thú.

Tại vị trí của hai con cương thi này, bố trí một trận pháp, lấy khối Âm Sát Kết Tinh này làm trận nhãn, từ từ rút lấy âm sát chi khí trong đó, để gia tốc nuôi dưỡng hai cỗ cương thi.

Sau mấy năm nuôi thi, tiểu Hạn Bạt lông trắng đã không còn ở hình thái ấu nhi nữa, mà có dáng vẻ của học sinh tiểu học lớp bốn, năm, chiều cao đã tăng lên không ít.

Còn Đông Hạ Hải Vương kia, cũng đã được nuôi dưỡng thành Ngân Giáp Thi, và trên giáp trụ của nó, đã có một phần khu vực hiện ra màu vàng nhạt, đã bắt đầu biến đổi thành Kim Giáp Thi Vương.

Thế là, Phong Nguyên Thanh rắc một ít linh thú huyết vào khu vực của tiểu Hạn Bạt.

Những linh thú huyết này, dưới tác dụng của trận pháp, hóa thành từng làn huyết vụ, không ngừng tràn vào cơ thể tiểu Hạn Bạt, bị nó hấp thu.

Còn xung quanh Ngân Giáp Thi, lại được bổ sung thêm không ít Tử Khí Trầm Ngân vừa mới thu được, cùng với một lượng nhỏ kim loại khoáng sản linh thạch từ giới tu tiên mà điểm danh có được.

Sức mạnh của Giáp Thi, phần lớn là do chất lượng giáp trụ của nó quyết định.

Có những kim loại này bổ trợ, chất lượng Giáp Thi này sẽ tiến thêm một bước.

Các loại kim tính với tính chất khác nhau trong kim loại bị trận pháp rút ra, truyền vào thân Giáp Thi.

Giáp trụ màu bạc của nó càng trở nên xỉn màu, còn vùng màu vàng nhạt kia, màu sắc cũng đang dần đậm hơn.

Phong Nguyên Thanh thu lại ánh mắt, hài lòng gật đầu.

Ngay sau đó quay đầu, độn vào đất đá, trở về hội hợp với mọi người.

Sau khi xem xong những hố tuẫn táng này, mọi người tiếp tục tiến lên, Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người, trực tiếp bay vượt qua mặt hồ rộng lớn này, đến trên lầu môn như thành quách đối diện.

Chỉ là lối đi ngầm ở đây cũng đã bị nước ngập quá nửa.

Lầu môn được xây dựng trước một vách đá, phần đáy đã chìm trong nước.

Phía trên vách đá, có rất nhiều suối xoáy, cao thấp khác nhau, trong đó hai chỗ lớn nhất, mỗi chỗ đều khắc một đầu rồng cầu thủ, hai dòng thác nước nhỏ như dải lụa trắng, từ miệng rồng phun xuống, giống hệt như đôi rồng xuất thủy.

Lầu môn này, nằm giữa hai đầu rồng.

Trên lầu môn chạm khắc trăm loài thú, trăm loài chim, đều không phải vật thường thấy ở nhân gian, tràn đầy sắc thái thần bí của phong cách Vu Tà Cổ Quốc.

"Đây chẳng lẽ chính là cửa mộ của Cổ Mộ Ô Dương Vương?" Hồ Bát Ức thầm nghĩ trong lòng.

Phía dưới lầu môn, có mấy cánh cửa đá đã mở ra, vách động lát gạch lớn, trông như lối đi ngầm trong mộ.

Phong Nguyên Thanh dùng thần thức thâm nhập vào, phát hiện, những lối đi ngầm này thực ra đều liên thông, nước hồ ngầm từ những lối đi này chảy vào, cuối cùng đều hội tụ lại từ lối đi ngầm chính, rồi lại từ một khe nứt dưới lòng đất chảy vào sâu hơn.

Thế là Phong Nguyên Thanh một lần nữa dẫn mọi người, từ lối đi

ngầm lớn nhất ở giữa lầu môn bay vào.

Lối đi ngầm này, quanh năm ngâm trong nước, e rằng đã có hàng nghìn năm, trong đó không ít chỗ đều đã sụp đổ.

Dòng nước từ miệng hố sụp đổ chảy vào mộ thất tầng dưới, rồi không ngừng chảy vào sâu hơn dưới lòng đất.

Phong Nguyên Thanh nâng mọi người lơ lửng giữa không trung, dọc theo lối đi ngầm bay về phía trước, sau khi bay được mấy chục mét, đường phía trước bị chỗ sụp đổ chặn lại.

Dọc theo hướng chảy của dòng nước, Phong Nguyên Thanh đi vòng qua các phòng bên, ở nửa sau của lối đi ngầm, phát hiện một cái động nước rơi có đường kính vài mét.

Phía dưới cửa động, lại là một gian mộ thất khác.

Cửa động này, nhìn thế nào cũng giống như một lối đi ngầm bị sụp đổ cách đây mấy trăm năm, có lẽ là do Quan Sơn Thái Bảo từ lòng đất đào lối đi ngầm muốn vòng qua tường mộ để trộm mộ, sau này lối đi sụp đổ bị ngập nước, tạo thành dáng vẻ này.

Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người, đi xuống gian mộ thất này.

Mộ thất có bốn phía đều có cửa động, trong đó ba cửa đều rất bình thường, chỉ có một phía, trên tường vẽ một bức bích họa cổ quái.

Trong bức họa là một phu nhân béo mập mặt không biểu cảm, trên tay bưng một lão già gầy gò nhỏ bằng nắm tay trẻ con.

Phong cách vẽ tà dị, khiến người ta vừa nhìn đã thấy khó chịu.

Hơn nữa, cửa mộ trên tường cũng đã mở.

Mọi người xuyên qua cửa mộ, dẫm lên nước đọng dọc theo lối đi ngầm tiến về phía trước.

Chương 455

Lối đi ngầm này nghiêng dốc kéo dài xuống dưới.

Nước đọng trong mộ, cũng dọc theo lối đi ngầm chảy xuống dưới, trên vách tường mọc đầy rêu xanh sẫm.

Lối đi ngầm rất dài, khoảng năm sáu mươi mét.

Hai bên còn có mấy gian phòng phụ, mọi người không để ý, mà tiếp tục tiến lên.

Đi đến cuối cùng, chỉ thấy trên đỉnh lối đi ngầm, lại là một bức bích họa quỷ dị, miêu tả một phu nhân thần thái như tượng gỗ tượng đất sét, há miệng nhỏ như quả anh đào thè lưỡi ra.

Trên chiếc lưỡi đỏ tươi của bà ta, một lão giả đang ngồi xếp bằng, lão giả đó thần sắc như quỷ như yêu, chỉ có điều thân hình nhỏ như quả óc chó.

"Lão Hồ, tôi nhớ anh hình như từng nói, chỉ có thời Đường mới có mấy bà chủ béo mập như vậy.

Nhưng chúng ta không phải đang ở Ô Dương Vương Mộ sao, sao lại có đồ thời Đường chứ?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

"Cái này thì không biết được, có lẽ là vào thời Đường, lại có người phát hiện ra nơi phong thủy bảo địa này, ở phía dưới Ô Dương Vương Mộ lại tự xây cho mình một ngôi mộ mới cũng không chừng.

Kiểu mộ thất này, ở xung quanh Lạc Dương, Trường An cũng có không ít mà." Hồ Bát Ức trả lời.

"Ừm, Tiểu Hồ nói không sai, chỉ là bức bích họa này vẽ quá tà dị, nhìn không phải là điềm lành." Tôn Học Võ cũng tán đồng.

Cuối lối đi ngầm, là một cánh cửa mộ, phía sau là một gian mộ thất.

Trong đó mộ thất được xây bằng đá, dưới gạch có giếng sâu lấp đất nguyên thổ, mặc dù là nơi địa thế thấp nhất trong toàn bộ cổ mộ, nhưng dòng nước ngầm đến đây, đều thấm qua trước cửa mộ thất mà chảy vào các khe nứt dưới lòng đất.

Do đó gian mộ thất này, ngược lại hoàn toàn không có nước đọng.

Mọi người bước vào mộ thất, liền nhìn thấy hai chiếc quan tài son vẽ tranh Chung Quỳ bắt quỷ, đặt ở hai phía đông tây trong mộ thất, còn chiếc bên trái, đã sớm bị lật nghiêng, có lẽ là do nước chảy xô.

Phong Nguyên Thanh và những người khác, đều mẫn cảm nghe thấy một trận âm thanh kỳ lạ.

Giống như một người phụ nữ đang phát ra tiếng kêu gọi, chỉ là âm thanh rất yếu ớt, nếu không nghe kỹ sẽ bị bỏ qua.

“Mấy người có nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào không?” Bàn Tử trực tiếp hỏi.

“Mọi người cũng đều nghe thấy rồi à?” Hồ Bát Ức cũng hỏi.

“Âm thanh gì?

Sao tôi không nghe thấy?” Tôn Học Võ hỏi.

“Là từ trong quan tài vọng ra, một loại làn điệu kỳ dị, giống như hát hí kịch vậy.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Giống như hát kịch ấy à?” Tôn Học Võ nghe vậy, ánh mắt ngưng lại.

Tôn Học Võ dường như biết tôi đang nói gì, cũng đi đến bên một cỗ quan tài, áp tai lên đó.

Nghe kỹ một chút, quả nhiên có một loại ca khúc kỳ dị không

ngừng truyền ra từ trong quan tài.

Ông ta nghe một lúc, liền phản ứng lại, biết đây là thứ gì.

Thế là ông ta nói: "Đây là Quỷ Âm, không sai, Quỷ Âm!" "Quỷ Âm, lẽ nào trong mộ thất này có quỷ?

Mọi người đều cẩn thận!" Bàn Tử lập tức kêu lên, lấy ra mấy tấm phù lục, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Không phải, không phải loại quỷ đó!" Tôn giáo thụ nói.

"Quỷ Âm là một loại ca khúc đời Đường, trong đêm tĩnh không có nhạc đệm, do giọng nữ ca xướng, khúc điệu cực kỳ quỷ dị và không linh, mô phỏng tiếng khóc than của vong hồn.

Hiện tại Quỷ Âm ca đã hoàn toàn thất truyền." "Nó từng du nhập vào Nhật Bản, bây giờ ngược lại được bảo tồn.

Tôi trước đây từng sang Nhật Bản giao lưu học thuật thì có nghe qua, ký ức rất sâu sắc, vì thế mới nghe ra được." "À, hóa ra giáo sư nói là Quỷ Âm này, tôi còn tưởng có quỷ chứ, hú hồn một phen." Bàn Tử vừa nhét phù lục vào túi, vừa nói.

"Thế nhưng, Quỷ Âm này tại sao lại xuất hiện trong cổ mộ, còn cứ hát mãi?

Chuyện này có chút không đúng rồi phải không?

Tôi thấy tám phần vẫn là có quỷ!" Bàn Tử dừng động tác, vừa định nhét phù lục vào túi, lại vội vàng lấy ra.

"Chuyện này quả thực rất kỳ lạ, chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ này có vật gì có thể lưu giữ âm thanh, đặt trong quan tài sao?" Tôn Học Võ suy tư nói.

"Chúng ta mở quan tài ra xem đi?

Là đồ vật hay là quỷ, mở ra xem là biết ngay." Bàn Tử nói.

Mọi người không phản đối, thế là Hồ Bát Ức và hai người đi đến bên hai cỗ quan tài, mỗi người một cái.

Hồ Bát Ức đi đến bên cỗ quan tài phía trái, chỉ thấy dưới đáy quan tài, còn khắc mấy hàng chữ nhỏ.

Lập tức gọi mọi người đến xem.

"Vật nữ bất tường, áp táng nhi tàng; Nam Đẩu Mộ Thất, chiếu bích hàng tiên; Chúc thi diệt đăng, quỷ âm chỉ mê." Chính là một đoạn nội dung trong [Quan Sơn Chỉ Mê Phú].

Cái gọi là Vật Nữ, kỳ thực chính là nữ thi, lúc sống là "sư nương" chuyên hàng tiên phụ thể, có thông linh chi thể.

Khi thỉnh chân tiên động đại chú, sẽ thiêu hóa thi thể của họ, làm vật dẫn đường cho việc hàng tiên.

Mà Nam Đẩu Mộ Thất, kỳ thực chính là gian mộ thất này.

Trong cổ mộ, mộ thất nếu bố trí theo tinh đồ, sẽ phải tuân theo lý thuyết trên bắc dưới nam.

Gian mộ thất này, nằm ở tầng dưới cùng, chính là Nam Đẩu Mộ Thất.

"Không ngờ, trên quan tài này, lại khắc mấy câu [Quan Sơn Chỉ Mê Phú], xem ra đây là bút tích của Phong Sư Cỗ!" Phong Nguyên Thanh nói.

Lật sang cỗ quan tài khác, dưới đáy cũng khắc đoạn nội dung này.

Thế là Phong Sư Cỗ đã truyền lại [Quan Sơn Chỉ Mê Phú] cho một mạch tộc nhân không muốn cùng ông ta tìm tiên, cứ thế khắc vào dưới đáy quan tài.

Xem ra, cũng là sợ hậu nhân làm thất truyền [Quan Sơn Chỉ Mê Phú], vì thế trên đường đi, đều bố trí những lời nhắc nhở, viết từng

đoạn nội dung của [Quan Sơn Chỉ Mê Phú].

Chính là để hậu nhân có thể dựa vào manh mối, từng bước tìm đến Địa Tiên Thôn.

Thật là dụng tâm khổ cực.

Mặc dù trên quan tài đóng đinh, nhưng dưới tay hai người, rất dễ dàng mở nắp quan tài ra.

Chỉ thấy trong hai cỗ quan tài, mỗi cỗ đều có một nữ thi.

Mà Quỷ Âm mơ hồ lúc trước, lại biến mất không thấy.

Hai cỗ nữ thi này ăn mặc lại không phải kiểu đời Đường, mà ngược lại là trang phục đời Minh.

Mặc "Tỷ Giáp", bên trong là "Thủy Điền Phục", chân đi "Cung Hài".

Dung mạo vặn vẹo khủng khiếp, miệng há to mắt trợn trừng, bên trong nắp quan tài đều có những vết cào ngang dọc, phía trên còn có vết máu khô đen, có lẽ là lúc sống bị đóng đinh sống trong quan tài.

Hai cỗ quan tài trong mộ thất này, lại giống hệt nhau.

Trên người nữ thi, còn đeo không ít trang sức vàng bạc, trên eo, còn có treo một tấm đồng bài, phía trên có bốn chữ "Quan Sơn Sư Nương".

Điều này cũng chứng tỏ, gian mộ thất này, chính là do Phong Sư Cổ bố trí, mục đích chính là để người ta tìm đến đây, và làm theo khẩu quyết của [Quan Sơn Chỉ Mê Phú].

"Vậy thì, chúng ta phải đốt thi thể sao?

Đốt cả hai cỗ à?" Bàn Tử hỏi.

"Đốt một cỗ là đủ rồi, cỗ còn lại, cứ để nó an táng ở đây đi."

“Đúng rồi, đồ trên thi thể đừng động vào!” Tôn Học Võ nói với Bàn Tử đang định động tay động chân vào thi thể.

“Theo thuật pháp cổ đại, trong quần áo trang sức trên thi thể, có thể ẩn chứa các loại dược vật như hương trà phạm yên, cùng đốt lên mới có hiệu quả, dẫn ra Quỷ Âm, đừng vì nhỏ mà mất lớn!” Phong Nguyên Thanh đã dùng thần thức quét qua bốn phía tường mộ thất, ba mặt đều là tường đặc, không có mật thất nào.

Chỉ có phía tây, có một mật thất rất nhỏ, bên trong, giống như trong cốt truyện gốc, ngồi một nữ thi béo ú.

Chương 456

Tôn Học Võ chỉ huy Hồ Bát Ức đốt một cỗ nữ thi, cỗ còn lại thì đậy nắp quan tài lại, đặt về nguyên trạng.

Quần áo nữ thi khô như bã trà, gặp lửa liền cháy, lập tức "tí tách" bốc cháy.

Mọi người lùi ra ngoài mộ thất, thông qua cửa mộ nhìn vào.

Cỗ "Quan Sơn Sư Nương" cương thi bị lửa thiêu đốt, gân cốt không ngừng co rút, lập tức ngồi dậy.

Ngọn lửa thiêu đốt, không những không tạo ra mùi hôi thối, mà ngược lại còn có một luồng hương khí lạnh lẽo mơ hồ.

Chính luồng khí vị này đã phát huy tác dụng.

Từ những khe hở không quá kín kẽ của mộ thất, rất nhiều con chuột nhỏ đã chui ra.

Đám chuột này, bị luồng hương khí lạnh lẽo này hấp dẫn, vây quanh thi thể thành một vòng, thò đầu ra ngó nghiêng phục trên mặt đất, vừa sợ hãi vừa kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đống lửa.

Chuột càng lúc càng tụ tập đông hơn.

Đột nhiên, dường như chuột ở đâu đó đã đạp phải cơ quan, sau một trận vận chuyển cơ quan vi tế.

Trên tường mộ phía tây, mật thất mở ra, lộ ra một bóng người, thân hình đầy đặn mập mạp, trông như một quý phụ nghiêng người.

Phong Nguyên Thanh đẩy quang cầu tới, dưới ánh sáng chiếu rọi, hình người đó hiện rõ mồn một trước mắt mọi người.

Phu nhân này, giống hệt hình ảnh trong bích họa lúc trước.

Y phục trang sức đều là kiểu đời Đường, phấn son dày đặc, trang điểm yêu diễm, toàn thân đều là thịt thừa trắng hếu, da dẻ hồng hào mịn màng, dường như thổi một cái có thể vỡ, nhưng thần thái tiêu tán, hoàn toàn không có khí tức của người sống.

Mật thất mở ra, Quan Sơn Sư Nương cũng đã cháy hết.

Nhiều con chuột run rẩy, quỳ lạy trước cỗ nữ thi đời Đường đó.

Ngay lúc này, cỗ nữ thi mập mạp đó phát ra một tiếng cười lạnh, sau đó, là một trận Quỷ Âm ca khúc kỳ dị, truyền ra từ bụng cô ta.

"Thì ra là 'Đỗ Tiên'!" Tôn Học Võ hiểu ra.

Nhưng Tôn Học Võ không quản nhiều, mà tập trung chú ý, muốn nghe rõ nội dung mà nó đang hát.

Mọi người đều yên lặng, không ai nói gì, tập trung lắng nghe Quỷ Âm.

Chỉ là điệu Quỷ Âm kỳ dị này, dường như còn có một loại phương ngôn nào đó, đều không nghe rõ.

Chỉ có Tôn Học Võ có thể nghe hiểu.

Nghe một lúc lâu, ông ta lấy ra giấy bút, ghi lại nội dung mình đã nghe được.

Chỉ thấy nội dung ông ta ghi lại là: "Vu Hạp Quan Sơn, Địa Tiên Độn Ẩn; Quần Long Thổ Thủy, Cổ Mộ Di Đồ; Võ Hầu Tàng Binh, Quan Lâu Mê Hồn; Sinh Môn Tương Liên, Nhất Thủ Nhất Vĩ; Lưỡng Vạn Tứ Thiên, Bách Đan Hữu Thất." Mà đây, cũng chính là một đoạn nội dung trong [Quan Sơn Chỉ Mê Phú] do Phong Thị truyền lại.

Phong Sư Cỗ không trực tiếp viết toàn bộ nội dung ra ngoài mặt.

Mà là trước tiên đưa ra một phần, sau khi làm theo Chỉ Mê Phú thì sẽ đưa ra phần tiếp theo.

Hậu nhân dù cho [Quan Sơn Chỉ Mê Phú] có thất truyền, chỉ cần làm theo các gợi ý từng bước, sẽ không ngừng nhận được nội dung kế tiếp, cho đến khi tìm được Địa Tiên Thôn.

Cỗ nữ thi Quan Sơn Sư Nương, rất nhanh đã cháy hết và tắt.

Luồng hương lạnh lẽo nhàn nhạt kia cũng biến mất, Quỷ Âm cũng dần yếu đi.

Nhiều con chuột lũ lượt chui vào mật thất nơi cỗ nữ thi mập mạp đời Đường đang ở.

Chúng giống như bị thôi miên, bám đầy trên người cỗ cổ thi đời Đường.

Đột nhiên, miệng của cỗ thi quý phụ đời Đường này bỗng nhiên há ra, từ trong đó thò ra một bàn tay khô héo, túm lấy một con chuột nhỏ đang bò lên mặt mình, một phát lôi vào miệng nữ thi.

Chỉ nghe con chuột xám đó "chi chi chi~" kêu thảm thiết, sau một trận nhai nuốt, con chuột không còn động tĩnh.

Một vệt máu chuột đen kịt chảy ra từ khóe miệng nữ thi.

Những con chuột còn lại như thể không có gì xảy ra, vẫn tiếp tục chui vào.

Từng con chuột nhỏ, bị túm vào miệng nữ thi.

Cảnh tượng quỷ dị này, khiến mọi người đều ngây người.

"Thôi, mẹ nó đúng là có quỷ thật!" Bàn Tử chửi thề.

Hồ Bát Ức nhớ lại trên bích họa bên ngoài, cái lão đầu gầy guộc kỳ dị đang tọa thiền trên lưỡi trong miệng nữ thi.

Tôn Học Võ cũng toát mồ hôi lạnh, thứ quỷ quái gì thế này?

Phong Sư Cỗ này thật sự có thủ đoạn, ngay cả Tống Tử lớn như

vậy cũng có thể khống chế, và bố trí ở đây?

Ông ta khảo cổ bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

Chỉ có thể nói, không hổ là nhân vật một lòng muốn luyện thành Địa Tiên!

Tuy nhiên, may mắn có Phong Nguyên Thanh ở đây, Tôn Học Võ nghĩ lại, liền yên tâm.

"Đỗ Tiên" này dù có lợi hại đến đâu, cũng không phải đối thủ của đại tôn tử Phong Nguyên Thanh, mấy người mình an toàn vô sự.

Mà Phong Nguyên Thanh, lúc này chú ý lực lại phân tán sang phần thưởng điểm danh của hệ thống.

Nơi này quả nhiên vẫn còn một ngôi mộ đời Đường.

Hẳn là, vào đời Đường, có quyền quý nào đó đã tìm được bảo địa Ba Thục này thông qua các phong thủy sư.

Mặc dù đã bị Ô Dương Vương chiếm vị trí.

Nhưng, vị quyền quý này vẫn không bỏ qua, lấy mộ Ô Dương Vương ban đầu làm bình phong, xây dựng mộ thất của mình ở phía dưới.

Ngay cả sau này có Đạo Mộ Tặc viếng thăm, sau khi họ đào trộm mộ Ô Dương Vương, khả năng tìm được mộ thất bên dưới cũng nhỏ đi rất nhiều.

Thiết kế mộ trong mộ này, về mặt chống trộm, vẫn có chút hiệu quả.

Phần thưởng điểm danh mộ đời Đường lần này, lại là một quyển kiếm quyết.

Kiếm quyết có tên [Thanh Liên Kiếm Ca], là do một vị thi tiên đời

Đường, Thanh Liên Kiếm Tiên Lý Thái Bạch, sáng tạo ra.

Chiêu thức của nó phiêu miểu nhanh nhẹn, không tỳ vết, chứa đựng thi ý.

Vì ông tự xưng là Thanh Liên Cư Sĩ, nên được đặt tên là [Thanh Liên Kiếm Ca].

"Ô, kiếm quyết này lợi hại!

Phiêu miểu tả ý, tiêu sái phóng khoáng, thực sự quá hợp khẩu vị của tôi!" "Đây mới là hình tượng kiếm tiên mà tôi tưởng tượng!" Phong Nguyên Thanh đánh giá rất cao kiếm quyết này.

Không hổ là Lý Thái Bạch!

Quyển [Thanh Liên Kiếm Ca] này, tổng cộng có mười hai thức.

Sáu thức đầu: Trường Phong Phá Lãng, Phù Dao Trực Thượng, Phù Vân Tế Nhật, Vân Hà Minh Diệt, Thanh Thiên Lãm Nguyệt, Thanh Liên Chiếu Ảnh.

Thi tình họa ý, tiêu sái không gò bó.

Ba thức giữa, lại là sát kiếm: Thôi Mi Chiết Yêu, Thập Bộ Nhất Sát, Thiên Môn Trung Đoạn!

Ba thức ý kiếm còn lại, cần phải lĩnh ngộ Đại Hà Kiếm Ý, phối hợp mới có thể thi triển.

Nếu không thì chỉ được hình, không được ý, hữu hình vô thần, uy lực bình thường, không có gì đặc biệt.

Tuy nhiên, nếu phối hợp với kiếm ý, lại có thể như dòng sông cuồn cuộn, liên miên không dứt, một khi đã xuất ra không thể thu lại, đối thủ một khi rơi vào đó, càng khó chống đỡ, cho đến khi bị dòng sông cuốn trôi, bại vong.

Ba thức đó lần lượt là: Hoàng Hà Chi Thủy Thiên Thượng Lai,

Bôn Lưu Đáo Hải Bất Phục Hồi.

Chương 457

Cửu Khúc Hoàng Hà Vạn Lý Sa, Lãng Đào Phong Bá Tự Vô Nhai.

Phi Lưu Trực Hạ Tam Thiên Xích, Nghi Thị Ngân Hà Lạc Cửu Thiên.

Kiếm thế nhanh nhẹn liên miên, như thơ như họa, kiếm ý cuồn cuộn mãnh liệt, không thể chống đỡ.

Kiếm quyết này, không chỉ múa lên đẹp mắt, mà khi giết người, càng mạnh mẽ.

Kết hợp cả tính thưởng thức và tính thực dụng, Lý Thái Bạch đại tài!

Vô số kiến thức về kiếm quyết, trực tiếp in vào Nguyên Thần của Phong Nguyên Thanh, giống như bản thân đã học qua vậy, vẫn là nhập môn.

Sau này chỉ cần chuyên cần luyện tập, tự nhiên sẽ tinh tiến.

Đại Hà Kiếm Ý, cũng đã gieo một hạt giống, chỉ chờ nảy mầm.

Trước đây Phong Nguyên Thanh, mặc dù cũng dùng kiếm, nhưng đó không phải là một kiếm khách.

Kiếm trong tay anh chỉ là một vũ khí, tài năng không tinh thông kiếm pháp.

Ngày nay, có được [Thanh Liên Kiếm Ca], kiếm pháp của anh đột nhiên tiến bộ vượt bậc.

Mặc dù vẫn chưa được coi là một kiếm khách thuần túy, nhưng đã có thể xưng một tiếng "kiếm tiên".

Ánh mắt quay trở lại mộ thất, việc vừa rồi kiểm tra phần thưởng

điểm danh, tưởng chừng rất lâu, thực ra trong thực tế, chỉ trôi qua một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Hiệu suất vận chuyển Nguyên Thần để xử lý thông tin, vượt xa máy tính.

Nhìn lại con "Đỗ Tiên" mập mạp kia.

Lúc này đột nhiên mở đôi mắt ra, một đôi mắt đen kịt, ảm đạm vô quang, trống rỗng chết chóc, quay đầu nhìn về phía cửa mộ nơi mọi người đang đứng.

Ngay sau đó, nó há to miệng, phun ra một chiếc lưỡi dài, đúng nghĩa là một con lưỡi dài phụ.

Ở đầu lưỡi, một lão đầu gầy guộc thu nhỏ bằng ngón cái đang khoanh chân ngồi trên đó.

Đây chính là bản thể của "Đỗ Tiên" đó.

Nó cũng mở đôi mắt ra, đồng tử đen kịt, trong miệng phát ra một chuỗi âm thanh kỳ lạ, có lẽ là một loại ngôn ngữ đặc biệt, giống như tiếng rít gào.

Đây có lẽ là ngôn ngữ chủng tộc của "Đỗ Tiên" này.

Nhưng nhìn dáng vẻ của nó, liền biết không phải thứ tốt lành gì, ký sinh trên lưỡi của phu nhân mập mạp này.

Xem ra, cũng có chút đạo hạnh.

"Đỗ Tiên" này, vốn là một loại tà thuật Vu Cổ, trông có vẻ lợi hại, thực ra cũng rất lợi hại, nhưng loại tà thuật tà đạo này, thường cái giá phải trả rất lớn.

Mặc dù lão đầu này tu thành "Đỗ Tiên", danh là tiên, nhưng thực tế, chính là luyện mình thành một loại tà vật mà thôi, hơn nữa, thân hình nhỏ như vậy, chỉ có thể ký sinh vào người khác, đã mất đi quá

nhiều thứ.

Phong Nguyên Thanh, với tư cách là một tu sĩ chính thống không thể chính thống hơn, ghét nhất chính là loại tà thuật tà đạo này, không có chút ưu điểm nào.

Bây giờ đã thoát khỏi phong ấn và hồi sinh, lại dám cả gan đánh chủ ý lên mấy người bọn họ, đúng là muốn tìm chết.

Phong Nguyên Thanh để không làm nó thất vọng, đành tự mình ra tay.

Con "Đỗ Tiên" này thao túng thân thể phu nhân mập mạp, nhẹ nhàng đáp xuống đất, vung vẩy váy áo, lao về phía mọi người.

Phong Nguyên Thanh cầm kiếm, dùng chiêu [Trường Phong Phá Lãng] vừa học để đáp trả.

Lập tức diễn hóa dị tượng, gió nổi mây vần, sóng lớn bài không.

Kiếm quang bay vụt, phá tan sóng lớn, chém phu nhân mập mạp cùng "Đỗ Tiên" thành hai đoạn.

Kiếm quang lướt qua thân, con "Đỗ Tiên" này còn cố gắng giãy giụa, đáng tiếc nó không thể thoát khỏi ký thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị kiếm quang chém thành hai đoạn, ý thức bị kiếm ý hủy diệt. [Đánh giết Đỗ Tiên, đạt được một quyển [Đỗ Tiên Pháp]!] Một hàng chữ nhỏ màu xám hiện ra trước mắt.

Phong Nguyên Thanh thu kiếm, phân ra một luồng thần thức kiểm tra.

Thì ra đây chính là pháp môn tu luyện của lão giả gầy guộc trên đầu lưỡi đó.

Phong Nguyên Thanh vừa nhìn, thì ra đây vốn dĩ là một môn pháp nuôi dưỡng cổ trùng lưỡi, nhưng không biết vị đại nhân có đầu óc kỳ

diệu nào đã nghĩ ra, đưa pháp luyện cổ trùng lưỡi này, áp dụng vào thân người.

Dùng phương pháp luyện cổ trùng để luyện người, hòng đoạt lấy sức mạnh của cổ trùng, hơn nữa còn thành công.

Nhưng người bị cô đọng tinh luyện thành một người nhỏ bằng ngón tay cái, ký sinh trên lưỡi theo cách thức của cổ trùng lưỡi, vì vậy được đặt tên là Đỗ Tiên.

Sau khi đại thành, có thể thoát ly ký thể ban đầu, chuyển sang người kế tiếp, chỉ là lão đầu trước mắt này, hiển nhiên chưa đạt đến cảnh giới đó, chỉ có thể đi một con đường khác, luyện chủ nhân thành cương thi để mình kéo dài hơi tàn.

Sau này, ngôi mộ này được Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cỗ phát hiện, lại khống chế nó, bố trí thành một thủ đoạn của mình.

Nói ra, thật là một chữ "thảm"!

Cùng với việc Đỗ Tiên bị chém giết, phu nhân mập mạp bị chém làm đôi, một thân mỡ béo, tim gan ruột dạ và các nội tạng khác chảy ra, trông rất ghê tởm.

Thế là Triệu Hồi Tam Muội Chân Hỏa, đốt cháy thi thể.

Ngọn lửa hừng hực, rất nhanh đã thiêu rụi thi thể, nhưng mộ thất không hề bị tổn hại chút nào.

Xong việc ở đây, thế là, mọi người theo lối mộ đạo quay lại, đi ngược hướng, dọc theo mộ đạo đi lên.

Lại đến một gian mộ thất "Thiên Viên Địa Phương" (trời tròn đất vuông).

Trên tường mộ, những bích họa lớn còn bảo tồn nguyên vẹn, trong tranh có hàng trăm cỗ quan tài gỗ thông, ván quan tài lộn xộn, bên

trong xương cốt nửa lộ ra, toàn bộ đều là nữ tử, ước chừng đều là các thê thiếp của Ô Dương Vương.

Mà một bên, còn có một số nhân vật khác, trang phục kỳ lạ, thân hình cao lớn.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra, đặc trưng của trang phục đời Minh.

Xem ra, cảnh Phong Sư Cỗ dẫn dắt Quan Sơn Thái Bảo khai quật mộ Ô Dương Vương, đã được ông ta sai người vẽ thành bích họa, ghi lại trong gian mộ thất này.

Tôn Học Võ và Dương Tuyết Lỵ lại một trận "cạch cạch" chụp ảnh.

Sau đó tiếp tục tiến lên, xuyên qua mộ thất, đến một thung lũng vách đá dựng đứng phía sau đại điện cung điện ngầm.

Trong đó, mấy con kênh đá cổ xưa chạm khắc hình rồng xanh, xuyên qua, dòng sông ngầm chảy qua đây, tiếng nước chảy róc rách.

Xuyên qua hành lang dài mấy chục mét sau vách đá, mọi người nhìn thấy một cánh cửa đá đã mở, bên ngoài cửa đá, là một thung lũng ngầm lớn.

Mặt đất bằng phẳng, hai bên vách đá dựng đứng.

"Xem ra, đây mới là cửa chính của mộ Ô Dương Vương, vừa rồi chúng ta đi nhầm đường mộ loạn táng, ngược lại là cửa sau!" Tôn Học Võ nhìn địa cung thung lũng này nói.

Mộ Ô Dương Vương được xây dựng với quy mô như vậy, không biết đã tiêu tốn bao nhiêu nhân lực vật lực.

Phong Nguyên Thanh gia tăng pháp lực xuất ra, quang cầu trở nên sáng hơn, chiếu rọi khắp bốn phương.

Quang cầu bay lên không trung, chiếu sáng toàn bộ thung lũng như

ban ngày.

Chỉ thấy, giữa hai vách đá kẹp lại, lại treo một "đoạn long áp" dày nặng và rộng lớn!

Cách mặt đất khoảng hơn chục mét, nhưng trông có vẻ như có thể sập đổ bất cứ lúc nào.

Và trên khối đá lớn đó có một ký hiệu mắt quỷ kỳ lạ.

Phong Nguyên Thanh chỉ vào ký hiệu đó nói: "Ký hiệu mắt quỷ này, tên là Không Vong, là một trong Bát Môn của Võ Hầu." "Xem ra đây chính là nơi được gọi là Võ Hầu Tàng Binh!" Tôn Học Võ cũng gật đầu đồng tình nói: "Không sai, chúng ta trên đường đi, theo chỉ dẫn của [Quan Sơn Chỉ Mê Phú] mới đến được đây, chắc không sai đâu." "Chỉ là, chúng ta phải phá giải Võ Hầu Tàng Binh đồ này như thế nào?

Nghe nói trong trận pháp Võ Hầu Tàng Binh đồ này, các loại cơ quan sát nhân không ngừng." Phong Nguyên Thanh nói: "Không cần lo lắng, tôi vừa mới kiểm tra, nơi đây tuy xây dựng theo Võ Hầu Tàng Binh đồ, nhưng cơ quan trong đó lại chưa hoàn thành, mạch nước trong núi phức tạp, khối lượng công trình quá lớn!" "Nơi này chỉ có hình dáng mà thôi, hơn nữa, Võ Hầu Tàng Binh đồ này, với năng lực của hậu bối, nếu hoàn chỉnh, e rằng hầu như không ai có thể phá giải được, vậy thì con đường này, sẽ không có ý nghĩa gì!" "Thế à?

Cũng đúng, để xây dựng một trận Võ Hầu Tàng Binh như vậy, khối lượng công trình thực sự rất lớn, lại ở trong lòng Vu Hạp Sơn, càng thêm khó khăn!" Tôn Học Võ gật đầu nói.

Thế là, mọi người dưới sự dẫn dắt của Phong Nguyên Thanh, tiếp tục tiến lên dọc theo thung lũng.

Chương 458

Vượt qua "Đoạn Long Áp" trên đỉnh đầu, tiến vào mộ đạo trong thung lũng.

Không đi được bao xa, mọi người đã nhìn thấy một nữ thi, nằm ngang trong mộ đạo.

Nàng mặc trang phục cổ trang màu trắng, duy chỉ có đôi hài màu đỏ tươi như máu.

Thi thể chỉ còn lại một bộ xương cốt, máu thịt đã bị côn trùng và mối mọt trong thung lũng ăn hết, chỉ còn lại quần áo và đôi hài được bảo tồn khá nguyên vẹn.

Có lẽ là tộc nhân đời tổ tiên nào đó, tuân theo tổ huấn đến đây, nhưng lại chết vì hận ở đây.

Phong Nguyên Thanh phất tay, mở ra một cái động huyệt trên vách núi bên cạnh, đưa thi cốt vào đó an táng.

Lại tiến lên không xa, mộ đạo một đoạn rẽ, mọi người đến một đại sảnh cao rộng.

Nhìn từ xa, trên bốn bức tường, lát từng khối "gạch đỏ".

Mọi người đi lại gần xem thì phát hiện, đây lại là từng chiếc quan tài đá nhỏ bằng bàn tay, thân hình vuông, nắp quan tài có độ cong nhất định.

Thời đại Ô Dương Vương, không thể nào di chuyển Bát Trận Đồ của Võ Hầu vào mộ thất được, đây chỉ có Phong Sư Cỗ mới có bút tích này.

Ông tự mình tạo ra con đường này, lấy [Quan Sơn Chỉ Mê Phú] làm vật dẫn.

Trên mỗi cỗ quan tài nhỏ đều khắc những ký hiệu khác nhau, có "tinh tú, quái phù, ngũ hành, lục nhâm" các loại, mỗi cái một khác.

Trong gian mộ thất này, tuy còn có mấy cánh cửa đá khác, nhưng kiểm tra kỹ thì phát hiện, mấy cánh cửa đá này, đều đã bị phong bế, trong khe hở, còn được rót đồng tương sắt thủy.

Điều này chứng tỏ, không phải đi về hướng đó.

"Theo chỉ dẫn của địa tiên thôn đồ phổ mà tổ tiên để lại, bản đồ tuyến đường tiếp theo để vào địa tiên thôn, nằm trong vô số quan tài nhỏ này." "Những quan tài nhỏ này, được bố trí theo Võ Hầu Tàng Binh đồ, cần phải phá giải nó, mới có thể lấy được bản đồ tuyến đường chính xác!" Tôn Học Võ trầm giọng nói.

"Võ Hầu Tàng Binh, Quan Lâu Mê Hồn; Sinh Môn Tương Liên, Nhất Thủ Nhất Vĩ; Lưỡng Vạn Tứ Thiên, Bách Đan Hữu Thất." "Cách phá giải, chắc chắn nằm trong Chỉ Mê Phú này, chỉ là cần kết hợp thuật số phong thủy kỳ môn mới có thể phá giải!" Phong Nguyên Thanh nhìn Hồ Bát Ức, nói: "Lão Hồ, anh làm đi." Hồ Bát Ức thấy vậy, không từ chối.

Phong Nguyên Thanh quen thuộc nguyên tác, trực tiếp biết đáp án, dù không biết đáp án, suy luận ra cũng rất đơn giản.

Thế là, anh để cơ hội rèn luyện lại cho Hồ Bát Ức.

Hồ Bát Ức suy nghĩ kỹ lưỡng, kết hợp với "Lưỡng Vạn Tứ Thiên, Bách Đan Hữu Thất" trong [Quan Sơn Chỉ Mê Phú], rất nhanh đã nghĩ đến 《Chu Dịch》.

Cuốn sách này trước thời nhà Thanh, tổng số chữ là "hai vạn bốn nghìn một trăm linh bảy" chữ, không hơn không kém một chữ.

Sau thời nhà Thanh, số chữ mới thay đổi.

Mạc Kim Giáo Úy giỏi nhất là phong thủy bí thuật, một là "Tầm

Long Quyết" lấy Hà Đồ Lạc Thư làm xương sống, hai là "Phân Kim Định Huyệt" lợi dụng nguyên lý Càn Nguyên của 《Chu Dịch》.

Muốn học hiểu "Tầm Long Quyết", phải tinh nghiên 《Chu Dịch》.

Nếu không, "Tầm Long Quyết" đừng hòng nhập môn.

Lão quái trên trời là "Liên Sơn", dưới đất là "Quy Tàng", ở người là "Chu Dịch".

Bát quái của 《Chu Dịch》thông thiên cộng lại vừa đúng là "hai vạn bốn nghìn một trăm linh bảy", cũng là cách gọi ẩn dụ của 《Chu Dịch》.

Chỉ cần tìm ra hai chữ đầu và cuối trong 《Dịch》, mở hai chiếc quan tài đá tương ứng, là có thể lấy được bản đồ tuyến đường trong đó.

Hồ Bát Ức có ý tưởng, liền nói ra.

Trừ Phong Nguyên Thanh ra, mọi người đều nghe một cách ngơ ngác.

Anh ta tuy thường xuyên đọc và nghiên cứu 《Chu Dịch》, nhưng lại chưa bao giờ chú ý đến chi tiết này.

Không ngờ, bây giờ lại gặp phải.

Thế là, Hồ Bát Ức tìm thấy hai chiếc quan tài đá tương ứng với hai chữ "Chấn, Cấn" ẩn trong vô số quan tài đá nhỏ này, và mở chúng ra.

Từ trong đó lấy ra hai mảnh gốm sứ tinh xảo bằng phẳng được vẽ, ghép lại vừa đúng thành một bức "bình phong" cỡ sách.

Trên bình phong sứ vẽ một ngôi làng như thế ngoại đào nguyên, nhà cửa sân vườn rõ ràng từng cái.

Ẩn sâu trong thung lũng hiểm trở, dưới đáy còn có rất nhiều chim

quý thú lạ.

Bên ngoài ngôi làng, một bên trái một bên phải, bên trái là một cái đầu người, bên phải là một "quan tài".

Quan tài không có nắp, nghiêng 45 độ, có thể nhìn thấy bên trong quan tài có một cỗ thi thể không đầu, vị trí thân thi thể nhất quán với cái đầu người cô độc treo lơ lửng kia, hẳn là cùng một người chết bị "thân thủ phân ly" (thân thể và đầu tách rời).

Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử và mấy cô gái đều không hiểu rõ.

May mắn là Tôn Học Võ kịp thời giải thích.

Thứ này, cũng chỉ có ông ta hiểu rõ nhất, nếu không phải Phong Nguyên Thanh hiểu cốt truyện gốc, anh cũng sẽ không biết, bởi vì Tôn Học Võ vẫn chưa truyền những thứ này cho anh.

Ông ta nói: "Trong Vu Sơn có Quan Tài Hạp, từ xưa truyền thuyết Quan Tài Hạp ẩn chứa Quan Tài Sơn." "Quan Tài Sơn đó thực ra chính là vị trí thực sự của Địa Tiên Thôn, dưới đất có một kỳ quan thiên nhiên tạo hóa mà thành, tầng đá ngầm khổng lồ, hình dáng như một chiếc quan tài đá không nắp, mà bên trong những ngọn đồi và khe rãnh, lại giống như một cỗ thi thể không đầu, còn địa cung Ô Dương Vương này thì là cái đầu lâu đó." "Dựa theo [Quan Sơn Chỉ Mê] chân chính làm chỉ dẫn, thi thể và đầu người được vẽ trong bình phong sứ, chính là một tọa độ phương hướng." "Mà lối vào của tuyến đường này, lại không nằm ở đây, dù cho thật sự có Đạo Mộ Tặc đến đây, cũng khó mà tìm được lối vào thực sự, dù cho có tìm được, không có bản đồ tuyến đường, họ cũng không thể vào được Địa Tiên Thôn!" Dựa theo đồ phổ Địa Tiên Thôn do Phong Sư Kỹ truyền lại, Tôn Học Võ đương nhiên biết lối vào ở đâu.

Ông ta chỉ vào một hang đá trên vách đá lưng chừng trời nói: "Lối vào ở ngay đó, bây giờ có bản đồ tuyến đường rồi, chúng ta đi thôi."

“Ôi chao, lão tổ tông của các ông Quan Sơn Thái Bảo, thật là lão mưu thâm toán nha, lối vào lại giấu ở đó à?” Bàn Tử ngẩng đầu nhìn hang đá nói.

Các hang đá ở đây, số lượng rất nhiều, hơn nữa, nửa là thiên nhiên, nửa là nhân tạo, bên trong lối đi chằng chịt, cực kỳ sâu thẳm quanh co.

Người bình thường, căn bản không thể tìm thấy đường đi.

Hơn nữa, những hang đá này, còn ám hợp trận pháp bát môn, nếu không có “địa đồ bình phong sứ” chỉ ra tuyến đường và phương hướng, cũng chắc chắn sẽ bị lạc trong đó.

Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người, bay vút vào trong hang động.

Tôn Học Võ đi trước theo bản đồ tuyến đường dẫn đường.

Mọi người trong hang động như mê hồn trận, quanh co khúc khuỷu, không biết đã đi bao nhiêu dặm.

Mãi đến khi đi ra khỏi khoáng động, đến một chỗ lưỡi đá.

Theo chỉ dẫn của bản đồ, lối vào nằm dưới lưỡi đá.

Phong Nguyên Thanh thần niệm vừa quét, liền tìm thấy một địa đạo ẩn giấu ở chân núi phía sau lưỡi đá.

Mọi người theo địa đạo, tiến lên mấy trăm mét, cuối cùng đột nhiên rộng mở, đến một không gian lòng núi khổng lồ.

Phong Nguyên Thanh giơ quang cầu trong tay lên, đưa pháp lực vào, khiến quang cầu phát ra ánh sáng rực rỡ, giống như mặt trời ban ngày.

Anh đẩy quang cầu lên trên, quang cầu bay lên cao, ánh sáng chiếu rọi toàn bộ không gian hang động khổng lồ, chiếu sáng mọi ngóc ngách.

Chỉ thấy không gian này, quả nhiên giống như một cỗ quan tài lớn hình vuông.

Bốn phía vách núi dựng đứng, giống như ván quan tài, phía trên chạm khắc rồng vẽ phượng, lại không giống như chạm khắc nhân tạo, mà ngược lại giống như tự nhiên hình thành.

Nhìn những ngọn đồi nhấp nhô ở giữa, nhìn từ xa, quả nhiên giống như một cỗ thi thể khổng lồ không đầu.

Những khe rãnh uốn lượn chính là toàn thân kinh mạch của nó.

Mà trên những ngọn đồi này, lại mọc đầy hoa cỏ cây cối, mặc dù mọc ra hình thù kỳ dị, có thể liên quan đến việc sống dưới đất quanh năm không thấy ánh mặt trời.

Ngoài ra, còn xây dựng rất nhiều nhà cửa, sân viện dựa theo thế núi.

Tôn Học Võ lấy ra bản đồ Địa Tiên Thôn do Phong Sư Kỹ để lại, đối chiếu kỹ lưỡng.

Địa Tiên Thôn này, quả nhiên như lời đồ phổ nói, giống hệt bố cục của Thanh Khê Trấn.

Mà ở gần nơi mọi người đang đứng, còn có một "Quan Đế Miếu".

Nhưng Phong Nguyên Thanh biết, đó thực ra chỉ là một miếu thần vỏ bọc.

Trong miếu chất đầy thuốc nổ đất, nếu đi vào, người bình thường sẽ rất khó thoát ra.

Trong cốt truyện gốc, Hồ Bát Ức và mấy người, đã bị mắc kẹt trong đó, vẫn phải đào đất sâu ba thước, từ dưới tượng thần, tiến vào mật thất mộ âm trạch dưới đất, mới thoát khỏi một kiếp.

Phong Nguyên Thanh đương nhiên không định đi lại con đường

cũ.

Chương 459

Đến đây rồi, trực tiếp đi đến trung tâm Địa Tiên Thôn là Phong Gia Cổ Trạch là được, không cần làm thêm việc thừa, lãng phí thời gian vô ích.

Tác dụng của [Quan Sơn Chỉ Mê Phú], đến đây kết thúc.

Nó vốn là manh mối chỉ dẫn mà Phong Sư Cỗ để lại cho hậu nhân tìm đến Địa Tiên Thôn, bây giờ, Địa Tiên Thôn đã đến.

Nhiệm vụ tiếp theo, chính là tìm Phong Sư Cỗ, tiêu diệt ông ta.

Tuy nhiên, trong Địa Tiên Thôn này, cất giữ vô số Minh Khí mà Phong Thị từ xưa đến nay đã thu thập, tất cả đều giấu trong Địa Tiên Âm Trạch.

Mà nơi mọi người hiện đang ở, lại là Địa Tiên Dương Trạch.

Để không làm cho nhiều di vật, bảo bối này bị phá hủy cùng với sự xuất thế của Phong Sư Cỗ, Phong Nguyên Thanh có nghĩa vụ thu thập toàn bộ chúng để bảo tồn.

Đây là một đóng góp lớn cho ngành khảo cổ học của nhân loại.

Thế là, anh nói với mọi người: "Chúng ta bây giờ nghỉ ngơi ở đây một lát đi." "Tôi đi lấy hết những kỳ trân minh khí trong Địa Tiên Âm Trạch ra, vạn nhất Phong Sư Cỗ thật sự tu thành Thi Tiên, đến lúc đó không tránh khỏi một trận chiến, những kỳ trân minh khí này cũng không đến nỗi bị hủy hoại trong chốc lát." "Ừm, cũng được, Nguyên Thanh cậu đi đi." Tôn Học Võ nói.

"Đúng rồi, cái miếu kia các anh đừng vào, đó là một pháo thần miếu ngụy trang thành Quan Đế Miếu, bên trong đầy thuốc nổ, không an toàn!" Phong Nguyên Thanh lại dặn dò.

“A?

Chúng tôi biết rồi, cậu yên tâm đi.” Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Mọi người cũng nhao nhao gật đầu.

Thế là Phong Nguyên Thanh cũng gật đầu, thân hình lay động, trực tiếp độn thổ xuống, tiến vào Âm Trạch phía dưới.

Dưới mỗi công trình dương trạch ở Địa Tiên Thôn, đều tương ứng với một tòa âm trạch.

Hai công trình âm dương này tạo thành một trận pháp khổng lồ, câu nối địa mạch.

Mặc dù trong đó có chút áp chế đối với tu hành giả, nhưng không đáng kể, đặc biệt là với Phong Nguyên Thanh, hầu như không có tác dụng gì.

Phong Sư Cỗ định lấy đây làm căn cơ để tu bổ địa mạch, và khi địa mạch được phục hồi, ông ta cũng có thể nhân cơ hội này mà thuận thế thành tiên.

Phong Nguyên Thanh xuyên qua lại trong tầng đá ngầm dưới lòng đất, lần lượt lục soát.

Mọi kỳ trân dị bảo, các loại minh khí cổ vật trong đó, đều được đóng gói và thu vào không gian trữ vật.

Bất kể là đặt lộ thiên trong mộ thất, hay phong kín trong quan tài, đều được Phong Nguyên Thanh lần lượt lấy ra.

Dù tốc độ của Phong Nguyên Thanh cực nhanh, anh vẫn phải mất trọn nửa giờ đồng hồ mới dọn sạch kỳ trân minh khí trong toàn bộ khu âm trạch của Địa Tiên Thôn.

Nửa giờ sau, Phong Nguyên Thanh trở về bên cạnh mọi người.

Lúc này, Tôn Học Võ đã nghỉ ngơi nửa giờ, thể lực đã hồi phục.

Những người còn lại đều là tu sĩ, khí tức dồi dào, đoạn đường này đối với họ chỉ như trò đùa, không hề có chút áp lực nào.

Mọi người thấy Phong Nguyên Thanh trở về, liền quay sang nhìn.

Tôn Học Võ thấy Phong Nguyên Thanh về nhanh như vậy thì có chút ngạc nhiên, vốn tưởng sẽ mất nhiều thời gian hơn.

Ai ngờ mới nửa giờ đã trở lại rồi.

"Về nhanh vậy sao, đồ đạc đã lấy xong hết chưa?" Tôn Học Võ hỏi.

"Yên tâm, những thứ có thể lấy đi, tôi đã lấy hết rồi." Phong Nguyên Thanh đáp.

"Ừm, vậy thì tốt, những thứ đó cũng không nên ở lại Địa Tiên Thôn này bám bụi." Tôn Học Võ gật đầu nói.

Sau đó ông ta tiếp tục: "Tôi vừa suy nghĩ kỹ một chút, muốn tìm được Phong Sư Cỗ thì vẫn phải tìm hiểu kỹ ở Phong gia đại trạch." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói: "Không sai, vừa rồi khi thu thập minh khí ở âm trạch, tôi đã phát hiện âm trạch dưới Phong thị đại trạch khác với những nơi khác, trong đó còn có huyền cơ." "Được thôi, đã vậy thì chúng ta trực tiếp đến Phong thị đại trạch." Hồ Bát Ức nói.

Mọi người đứng dậy, Phong Nguyên Thanh dẫn họ bay về phía khu dương trạch Địa Tiên nằm giữa thung lũng đồi núi.

Phong thị đại trạch, giống như bố cục của Thanh Khê Trấn, đều nằm ở vị trí trung tâm.

Kiến trúc tuy không lộng lẫy đồ sộ bằng Thanh Khê Trấn, nhưng cũng chiếm diện tích không nhỏ, và có một bức tường cao bao bọc bên ngoài.

Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người thẳng đến hậu viện.

Trong sân, trồng đầy cây cỏ hoa lá được khảm bằng lưu ly bảo thạch và san hô phiến ngọc.

Ở giữa nhất, lại là một nấm mồ khổng lồ hình vòm, trên đỉnh là một minh lâu được xếp bằng ngọc thạch.

Mọi người đáp xuống đất, lần lượt vây quanh nấm mồ này quan sát, nhất thời không tìm ra manh mối.

Vậy nên họ không còn để ý đến nó nữa, mà bắt đầu đánh giá những nơi khác trong viện.

Khi đi đến phía sau nấm mồ này, một lầu gác ba tầng hai mái đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Lầu gác này chủ yếu là kết cấu gỗ, từ trên xuống dưới đều là ngói xanh phi mái đỏ, xà nhà được chạm khắc vẽ vời.

Cửa chính của lầu gác trái ngược với bố cục của trạch viện, đối diện thẳng với nấm mồ khổng lồ ở hậu viện, trên cửa treo ngang tấm biển năm chữ "Quan Sơn Tàng Cốt Lâu".

"Quan Sơn Tàng Cốt Lâu?

Tòa lầu này lẽ ra không tồn tại trong Phong gia lão trạch trước đây, cũng chưa từng nghe người lớn tuổi nhắc đến." Tôn Học Võ lẩm bẩm.

"Đi thôi, chúng ta vào xem sao." Nói rồi, Phong Nguyên Thanh dẫn đầu, pháp lực vừa chuyển, giải khóa chốt gỗ sau cánh cửa, đẩy cửa ra, liền muốn bước vào trong lầu gác.

Đột nhiên, anh chú ý thấy, từ nấm mồ phía sau lưng anh, thấm ra một lượng lớn nước đen.

Một mùi tanh tưởi buồn nôn tỏa ra.

Mọi người thấy Phong Nguyên Thanh đột nhiên quay đầu, cũng lần lượt nhìn về phía sau.

Chỉ thấy, trong khe gạch của nấm mồ kia toàn là ô huyết, mùi tanh tưởi khó ngửi, khiến người ta buồn nôn.

Hồ Bát Ức nhíu mày nói: "Đây là thi huyết!" "Chẳng lẽ, thi tiên kia được chôn trong nấm mồ này sao?" Tôn Học Võ nghi hoặc hỏi.

"Không, nấm mồ này e rằng có huyền cơ khác, thi huyết ô uế, hoặc có thi độc, không thể dễ dàng khai quật.

Chúng ta vẫn nên vào Tàng Cốt Lâu xem trước, có manh mối gì không." "Nguyên Thanh nói đúng, cứ xem có manh mối gì trước đã." Dương Tuyết Lỵ đồng tình nói.

Mọi người đều không có ý kiến, thế là lại quay về trước Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, không còn để ý đến nấm mồ phun máu kia nữa.

Mọi người nối đuôi nhau đi vào, bố cục đại đường không khác gì sảnh đường bên ngoài, thế là mọi người tiến vào nội đường bên trong.

Đẩy cánh cửa Như Ý của nội đường ra, một luồng khí hương đàn và mùi dược liệu xộc vào mũi.

Chỉ thấy trong nội đường này, đặt rất nhiều giá gỗ đàn hương, trên đó đặt từng phiến quy giáp long cốt.

Tất cả đều là do tổ tiên Quan Sơn Thái Bảo khai quật được.

Tôn Học Võ cầm vài mảnh quy giáp lên xem xét kỹ lưỡng, chỉ thấy trên quy giáp đầy rẫy phù hiệu và đồ đằng nhật nguyệt tinh thần cổ xưa, ảo diệu phức tạp.

Dương Tuyết Lỵ nhìn căn phòng đầy quy giáp long cốt này, tò mò hỏi: "Chẳng lẽ Quan Sơn Chỉ Mê Chi Thuật của Phong thị đều từ đây mà ra sao?" Tôn Học Võ gật đầu nói: "Không sai, trong Quan Tài Hạp

đa phần chôn cất ẩn sĩ cao nhân thời cổ đại, những quyển thiên thư quy giáp này bao la vạn tượng, ảo diệu vô cùng, ngoài đạo phong thủy tinh tượng thời xưa ra, còn có rất nhiều dị thuật không thể tưởng tượng nổi." "Tổ tiên Phong thị chúng ta chính là nhờ đây mà phát tích, nhưng cuối cùng chẳng phải cũng bị hủy hoại vì hai chữ 'đạo mộ' sao?" Tôn Học Võ than thở không thôi.

Thần niệm của Phong Nguyên Thanh khẽ động, thu tất cả những giá gỗ đàn hương này, cùng với quy giáp trên đó, vào không gian trữ vật.

Sau đó, mọi người tiếp tục đi về phía trước, đến Tổ Tiên Từ.

Chỉ thấy trên đại đường, treo rất nhiều họa tượng nhân vật, y phục và màu sắc của mỗi người trong tranh đều khác nhau, hình mạo khí chất cũng có sự khác biệt.

Và trước các bức họa, còn đặt các bài vị.

Tôn Học Võ thấy vậy, kéo Phong Nguyên Thanh cùng quỳ lạy tổ tiên.

Phong thị không hổ là hào tộc địa phương, tổ tiên nhân tài xuất chúng.

Sau khi quỳ lạy xong, Phong Nguyên Thanh lại vung tay một cái, thu tất cả các họa tượng và bài vị tổ tiên vào không gian trữ vật.

Chương 460

Đợi trở về, sẽ đặt lại trong nhà.

Sau đó, mọi người từ cầu thang hậu đường lên lầu hai.

Lầu hai là nơi cất giữ kinh điển Đạo Tàng, trên giá toàn là cổ tịch Đạo Tàng, nội dung không ngoài những thuật Hoàng Lão, Lô Hỏa.

Dọc hai bên cửa sổ lầu gác, treo một bức cổ họa, chính là 《Quan Sơn Đạo Cốt Đồ》.

Trong đó miêu tả tình hình tổ tiên Phong thị thi triển Huyền Quan trên vách núi dựng đứng.

Đi đến phía bức tường sau, mọi người nhìn thấy, trên tường lại treo bốn bức họa.

Tôn Học Võ lập tức đi tới cẩn thận nhận diện.

Nhìn chữ viết trên bức đồ thứ nhất, đọc lên: "《Quan Sơn Tương Trạch Đồ》.

Đây là bút tích chân thật của Phong Sư Cỗ!" Chỉ thấy trong bức đồ thứ nhất, miêu tả chính là Quan Tài Sơn nằm sâu dưới lòng đất, xung quanh là vách đá dựng đứng như ván quan tài bao bọc, địa hình hẹp dài.

Những đồi gò nhấp nhô trong quan tài, giống như một thi thể không đầu, toàn bộ Địa Tiên Thôn được xây dựng dựa vào thế núi, trong đó nhà cửa trạch viện phân bố rất có quy luật, ngầm hợp với hình dạng Cửu Cung Bát Quái.

Các chi tiết trong tranh đều rất tinh tế, từ bức đồ này có thể thấy rõ, Phong thị trạch viện mà mọi người đang ở, chính nằm ở vị trí trái tim của toàn bộ thi thể.

Ở cuối khu đồi gò hình dạng cự thi không đầu, vẽ một cánh cửa đá đóng chặt, nhìn phong cách, gần giống với quy mô đồ sộ của Ô Dương Vương Địa Cung, khác biệt hoàn toàn với phong cách kiến trúc của Địa Tiên Thôn, hẳn là di tích cổ xưa do dân tộc Vu Tà trong núi để lại.

Tôn Học Võ xem xong nói: "Đây rất có thể là tuyến đường mà Phong Sư Cỗ đã đi vào Quan Tài Sơn năm xưa, chúng ta đi đường hầm, xem ra là quả thật sau này mới đào thông." Tiếp đó, mọi người lại nhìn sang bức đồ thứ hai.

Chỉ thấy bức đồ thứ hai này, lại cực kỳ giống bức thứ nhất, nhưng không phải Địa Tiên Thôn, mà là một khu mộ táng rộng lớn nằm phía dưới nó.

Hầu hết các mộ thất, mộ đạo đều được bao gồm trong đó, chồng chất đan xen, rõ ràng rành mạch, quy mô bố cục tương đương với trạch viện phía trên.

Mỗi một ngôi cổ mộ dưới lòng đất, đều tương ứng với một công trình kiến trúc trên mặt đất.

Hai bức đồ phía trước này, lần lượt tương ứng với dương trạch và âm trạch của Địa Tiên Thôn.

Phong Nguyên Thanh nhìn kỹ hai bức đồ này, chỉ thấy, những đồi gò nhấp nhô trong Quan Tài Sơn, giống như một bộ thi hài người khổng lồ nằm ngửa, và ở phần bụng của thi hài này, còn có một vết thương rách nát.

Dường như người khổng lồ này khi còn sống đã bị người ta dùng lợi nhẫn mổ bụng, rồi lại bị chém đầu mà chết.

Phong Nguyên Thanh nảy sinh một loại trực giác kỳ diệu.

Dường như những đồi gò hình thi thể này, chính là do người

khổng lồ này sau khi chết mà diễn hóa thành.

Hơn nữa, cảm giác này, theo thời gian trôi qua, càng trở nên mạnh mẽ hơn.

"Thời viễn cổ, khi thế giới mới hình thành, có lẽ thật sự có chủng tộc người khổng lồ như vậy." Phong Nguyên Thanh nghĩ.

Hơn nữa, ở Tần Lĩnh, bộ lạc văn minh thanh đồng viễn cổ lấy Chúc Long làm tín ngưỡng, chẳng phải cũng là một chủng tộc người khổng lồ sao?

Vậy thì có sự tồn tại của những người khổng lồ còn lớn hơn họ, đó cũng là chuyện rất bình thường.

Từ tình huống của bộ thi hài người khổng lồ trước mắt này mà suy đoán, có lẽ, chủng tộc người khổng lồ bí ẩn kia, sau khi chết cũng sẽ giống như hắn, diễn hóa ra một vùng sơn xuyên địa mạo, thậm chí hồ nước, núi lửa, băng nguyên cũng không chừng.

Ngay lúc này, hệ thống, vốn đã xuất hiện hai lần trước đó, lại một lần nữa có dị động.

Một dòng chữ màu xám hiện ra trước mắt. [Phát hiện địa điểm có thể Đăng nhập: Cổ Vu Chi Mộ.] [Đang Đăng nhập.] Lần này, quá trình Đăng nhập chậm hơn rất nhiều, không giống như trước đây, vừa xuất hiện dòng chữ màu xám này nhắc nhở là lập tức phát thưởng ngay.

"Cổ Vu Chi Mộ?

Cổ Vu?" Phong Nguyên Thanh nhất thời có chút kinh ngạc, chẳng lẽ ngọn núi hình thi thể này, quả nhiên như anh suy đoán, là do một sinh linh cường đại sau khi vẫn lạc mà diễn hóa thành?

Lúc này, hệ thống cũng rất chu đáo, tiết lộ thông tin về Cổ Vu Chi Mộ.

Phong Nguyên Thanh lập tức vận chuyển nguyên thần, kiểm tra.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của anh.

Thì ra thế giới này, vào thời viễn cổ sơ khai, từng xuất hiện một chủng tộc tên là "Vu", họ trời sinh cường đại, thể hình cũng vô cùng cao lớn uy mãnh, nắm giữ đủ loại sức mạnh kỳ dị.

Như phong, lôi, thủy, hỏa, băng, mộc, thổ… v.v., không gì không có.

Về sau, theo thời gian trôi qua, Vu tộc phồn diễn diễn hóa, phân hóa ra vô số bộ lạc, chiếm cứ khắp nơi trên thế giới.

Sau này vì một nguyên nhân không rõ, những Vu tộc sơ khai này lại biến mất.

Hậu duệ của họ thống trị thế giới này.

Sau đó, từ Thiên Giới mặt trăng, lại đến một nhóm sinh linh được gọi là "Yêu tộc", hai bên tranh giành địa bàn, tài nguyên, giao chiến lẫn nhau, tử thương vô số.

Về sau, Thiên Trụ băng đổ, trời đất chia đôi, trời và đất ngày càng xa nhau.

Cả hai bên cũng thương vong quá lớn, chỉ có thể thoi thóp.

Hai tộc này, dần dần lại biến mất khỏi thế giới.

Trong số những người Vu tộc, có một bộ phận kế thừa sức mạnh của tổ tiên, thể hiện ra thần lực kỳ dị.

Và sau khi họ chết, cũng sẽ dựa theo hình thái sức mạnh của mình, diễn hóa thành sơn xuyên địa mạch, sông hồ biển cả, không gì không có.

Và một nơi phong thủy bảo địa này, chính là do một thi hài Cổ Vu vẫn lạc vào thời viễn cổ diễn hóa mà thành.

Nó chôn sâu dưới lòng đất, khó bị người ngoài phát hiện.

Lần lượt bị dân di cư Vu Tà ở đây, cùng với Phong Sư Cỗ phát hiện, và gọi nơi này là "Bàn Cổ Thần Mạch".

Dân di cư Vu Tà này, có lẽ có huyết mạch Cổ Vu tộc, vì vậy mới có thể phát hiện ra nơi này.

Còn về Phong Sư Cỗ, có thể là do may mắn, từ chỗ dân di cư Vu Tà mà có được manh mối.

Dưới sự trùng hợp cơ duyên, đã hình thành cục diện như ngày nay.

Thời gian chờ đợi cũng không quá lâu, mười mấy giây sau, dòng chữ hệ thống lại hiện ra. [Đăng nhập hoàn thành, nhận được một phần 【Bát Cửu Huyền Công】!] Vài giây sau, dòng chữ này lại hóa thành một làn khói xám tan đi.

Còn Phong Nguyên Thanh, thì lại vô cùng chấn động.

"Bát Cửu Huyền Công?" Phong Nguyên Thanh đã sớm nghe nói đến đại danh của nó, bất kể là bản nào, đều là công pháp vô cùng cường đại!

Anh lập tức phân ra một phần thần thức, kiểm tra.

Vô số thông tin tri thức liên quan đến 【Bát Cửu Huyền Công】 đã được ngưng tụ thành một cuốn sách, nằm yên trong không gian hệ thống.

Phong Nguyên Thanh lật mở sách, lượng lớn thông tin tuôn vào nguyên thần.

Phong Nguyên Thanh lập tức vận chuyển nguyên thần, tiêu hóa và sắp xếp những thông tin này, rất nhanh, đã làm rõ lai lịch của bản 【Bát Cửu Huyền Công】 này.

Bản 【Bát Cửu Huyền Công】 này, lại không phải đến từ bản Hồng Hoang thần thoại kia.

Mà là đến từ một thế giới thần thoại khác, người ở bờ bên kia, tức là Thiên Ý, có thể tùy ý sửa đổi quá khứ tương lai, đường thời gian, tùy ý đùa giỡn trong lòng bàn tay họ.

Bộ 【Bát Cửu Huyền Công】 này cũng là một bộ công pháp tinh diệu tuyệt luân, trên con đường luyện thể, có thể xưng là tuyệt thế.

Là một bản thần công Bỉ Ngạn.

Nếu nhập đạo, thành Bất Diệt Đạo Thể; nếu gặp Phật, đắc Bồ Đề Kim Thân, không nhơ không sạch, không sinh không diệt, nhục thể thành thánh, vạn kiếp bất ma, ba đầu sáu tay, pháp tướng thiên địa, biến hóa đa đoan, khéo léo tránh tai kiếp, thần thông đầy đủ, lực lượng vô cùng.

Cực kỳ huyền diệu!

Tuy nhiên, điều này vẫn có sự khác biệt lớn so với hệ thống tu luyện hiện tại của Phong Nguyên Thanh, nhưng vẫn có thể dùng để tham khảo tu luyện một phen.

Dù anh không đi theo con đường hệ thống của thế giới Nhất Thế Chi Tôn, nhưng việc tham khảo học hỏi vẫn rất có ý nghĩa.

Chương 461

Đặc biệt là ở các cảnh giới trước Tiên Đạo.

Toàn bộ đều không thoát khỏi con đường luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư, luyện hư hợp đạo.

Đối với Phong Nguyên Thanh, việc này vẫn mang lại sự thăng tiến rất lớn.

Lần này có thể có được công pháp cao cấp như vậy, cũng coi như là một niềm vui bất ngờ.

Về phẩm chất, e rằng chỉ có 【Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh】 mới có thể sánh ngang.

Phong Nguyên Thanh thu hồi thần thức, toàn bộ sự chú ý đều chuyển sang bức 《Quan Sơn Tương Trạch Đồ》 trước mặt.

Nhìn sang bức đồ thứ ba.

Miêu tả là một hẻm sâu chật hẹp, địa thế dốc đứng hiểm trở, trong tầng đất lộ ra không ít khí cụ tế tự bằng đồng cổ quái.

Trong đó còn có, rất nhiều người đang cầm đèn lồng đuốc lửa, xếp thành một hàng dài, đi qua con đường chim bay quanh co trên vách núi, tiến sâu vào lòng đất.

Những người vào núi thấy đầu không thấy đuôi, hơn nữa các nhân vật trong tranh ai nấy thần thái quái dị, có cả nam nữ già trẻ, phía trên ghi chú năm chữ "Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ".

Toàn bộ bức đồ tràn ngập một khí tức thần bí khó tả.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Những người này, đại khái là những người nguyện ý đi theo Phong Sư Cỗ vào núi tìm tiên, họ đã xây dựng âm

dương nhị trạch trong núi, hẻm sâu miêu tả trong bức đồ này, có lẽ nào chính là khe nứt ở phần bụng trên của ngọn núi hình thi thể kia không?" Trên bản đồ âm dương nhị trạch, khe nứt ở phần bụng trên của ngọn núi hình thi thể, mọi người tự nhiên đều đã chú ý tới, chỉ là trước đó không để tâm.

Nay nhìn thấy hẻm sâu trong bức đồ thứ ba 《Bỉnh Chúc Dạ Hành Đồ》, khiến họ đều chú ý đến điểm này.

"Tôi thấy tám chín phần là như vậy rồi, Phong Sư Cỗ này, không hổ là địa chủ đầu sỏ, lừa gạt bách tính quả là có mánh khóe." "Chỉ là hắn ta dẫn theo cả một đám người lớn như vậy, rầm rộ, hao tài tốn của, chỉ vì một mình hắn ta thành tiên!" Hồ Bát Ức nói.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, Hồ Bát Ức lại nhìn hai bức trước đó, đột nhiên vỗ đầu nói: "Các cậu xem, khe nứt này chẳng phải nằm ở phần bụng sao, có lẽ nào thông đến Đan Điền của ngọn núi hình thi thể này không?" Đan Điền, chính là Khí Hải, các loại thuật tu luyện, luôn không thể tách rời bộ phận này.

Nghe Hồ Bát Ức nói vậy, mọi người đều cảm thấy có lý, nơi Phong Sư Cỗ cuối cùng ẩn mình, có lẽ chính là ở đó.

Sau đó, mọi người chuyển ánh mắt sang bức đồ cuối cùng.

Chỉ thấy trên cuộn tranh viết năm chữ lớn "Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ".

Nhìn kỹ bức đồ này, lại chính là "Ô Dương Vương Mộ" mà mọi người đã trải qua trước đó.

Cảnh tượng chủ thể trong tranh là Quách Điện của cổ mộ Ô Dương Vương.

Còn nửa phần cuộn tranh, thì là mộ đạo phía trước điện, rất nhiều đạo mộ tặc mặc trang phục diễn đang vận chuyển minh khí chất đống

như núi trong mộ đạo.

Giữa Quách Điện, thạch quách của Ô Dương Vương bị mở toang, xung quanh nằm sáu đạo mộ tặc, ai nấy thi thể nằm ngang máu vương vãi, chết trạng thê thảm, trong đó có hai người đeo yêu bài Quan Sơn, hẳn là huynh đệ đồng tông hoặc môn đồ của Phong Sư Cổ.

Chỉ có một người đàn ông trung niên mặc áo bào đen vẫn đứng vững ở đó.

Nhìn khí chất của ông ta, lại giống như một cao nhân đắc đạo, phong thái xuất chúng.

Còn trong thạch quách bị mở nắp, một cỗ kim thủ cương thi thò nửa thân ra từ bên trong.

Trên cổ của nó, có một vết hằn, có thể khẳng định, cương thi này không phải đeo mặt nạ vàng, mà là không có đầu, sau đó được nối thêm một cái đầu lâu vàng.

Mọi người biết, đây chính là Ô Dương Vương không đầu trong truyền thuyết.

Thi thân Ô Dương Vương tráng kiện vạm vỡ, vượt xa người thường, thân dài hơn hai mét, móng tay hai tay dài và sắc nhọn như vuốt, phía trên máu tươi nhỏ giọt, còn vương vãi thịt nát.

Xem ra, sáu đạo mộ tặc xung quanh kia, chính là chết dưới tay nó.

Còn Phong Sư Cổ trong tranh, một tay cầm trường kiếm, đâm xuyên ngực cổ thi, tay kia tung Phược Thi Tác, trải ra Thiên La Địa Võng, cùng với thạch quách và thi thể đều được bao vây trong đó.

Cảnh tượng trong tranh tuy phi thường khó tin, nhưng mọi người cũng không phải người thường, đều đã là tu sĩ.

Hệ thống thế giới quan từng có, đã sớm được làm mới, lúc này

nhìn thấy Ô Dương Vương trong tranh hóa thân cương thi, đều không hề thấy kỳ lạ chút nào.

Chỉ có Tôn Học Võ, nhìn bức đồ này, trầm mặc hồi lâu.

Ông ta nói: "Vì bức đồ này được Phong Sư Cỗ đặt tên là 《Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ》, điều đó nói rõ Phong Sư Cỗ cho rằng, Ô Dương Vương này không phải cương thi, mà là đã thành tiên!" "Có lẽ, đây chính là điều được truyền trong tổ huấn nguyên bản của Phong thị, trong mộ Ô Dương Vương có thi tiên, và thi tiên này, chính là Ô Dương Vương." Tôn Học Võ chỉ vào lưỡi kiếm của Phong Sư Cỗ trong tranh nói: "Các cậu xem, trên kiếm này, rõ ràng là máu tươi, cái gọi là cương thi, chết mà không hóa, tự nhiên sẽ không chảy ra máu tươi, dù có máu cũng ắt là thi huyết ô đen." "Điều này nói rõ, Ô Dương Vương đầu vàng kia, khi từ quan tài đứng dậy, vẫn không khác gì người sống!" "Có lẽ đây chính là lý do Phong Sư Cỗ cho rằng Ô Dương Vương đã thành tiên, ông ta trong tranh, đã thể hiện rất rõ ràng." "Có lẽ chính vì thế, cái tâm tìm tiên vấn đạo của ông ta, không thể kiềm chế được nữa!" "Tuy nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của tôi dựa trên cuộn tranh, tình hình cụ thể là thế nào, vẫn chưa thể kết luận được." "Ông nội nói có lý, vì nơi này không tìm ra manh mối gì, vậy thì chúng ta tìm những chỗ khác xem sao." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, anh thu bốn bức họa trên tường này vào không gian trữ vật.

Tiếp đó, theo cầu thang bên cạnh, lên tầng trên cùng của tòa lầu nhỏ này.

Không gian tầng trên cùng này nhỏ hơn rất nhiều.

Trong đó, chỉ có một cái tủ đá hình thần hán, trên đó đặt không ít khí vật.

Có mười mấy cuốn sách, một số bình sứ đủ loại, và một thanh

bảo kiếm có vỏ.

Thanh bảo kiếm này hẳn là bảo kiếm tùy thân của Phong Sư Cỗ, có lẽ chính là thanh đã đâm xuyên Ô Dương Vương đầu vàng trong tranh.

Những bình bình lọ lọ này, Phong Nguyên Thanh trực tiếp thu vào không gian trữ vật.

Phong Nguyên Thanh cầm bảo kiếm lên, rút ra xem, lưỡi kiếm sắc bén hàn quang lóe lên, quả thực là một lợi khí sắc bén, tuy không phải pháp khí, nhưng cũng là một thanh lợi khí phẩm chất tinh xảo.

Chỉ cần thêm một số dược liệu, rèn luyện thêm một chút, sẽ là một khẩu pháp khí thượng giai.

"Không tệ." Phong Nguyên Thanh thu bảo kiếm vào không gian.

Trong số các cô gái, hiện tại chỉ có Dương Tuyết Lỵ có pháp bảo kiếm khí do anh rèn luyện riêng để hộ thân, còn các cô gái khác thì chưa có.

Sau đó, mọi người bắt đầu kiểm tra mười mấy cuốn sách này.

Chỉ thấy trong đó có một cuốn, tên là 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》, là do Phong Sư Cỗ tự tay viết, ghi chép lại những sự việc đời ông ta, đồng thời tường thuật chi tiết từng ngôi cổ mộ mà các đời Quan Sơn Thái Bảo đã đổ đấu.

Trên trang bìa còn đề chữ, cho biết, cuốn sách này là do ông ta đặc biệt để lại, người hữu duyên đời sau, dựa vào 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》 tiến vào núi đến đây, có thể đi đến Địa Tiên Mộ bái lạy chân tiên.

Tôn Học Võ thấy cuốn sách này, như nhặt được chí bảo, có chút hưng phấn nói: "Chính là nó, bí mật trong Quan Tài Sơn nhất định đều được viết trong đó rồi." Thế là, liền lật đọc ngay.

Trong đó ghi lại lịch sử Phong thị, cùng vô số chuyện cũ ẩn bí.

Từ trong sách, mọi người hiểu rõ sự tích một đời của Phong Sư Cỗ.

Vào niên hiệu Vạn Lịch, Phong Sư Cỗ vì việc khuyên hoàng đế dời tổ lăng mà mất đi sự tin cậy của hoàng đế, liền cáo bệnh về quê, chuyên tâm nghiên cứu các kỳ môn dị thuật của mình, thu nhận môn nhân đệ tử.

Lại si mê kỳ trân minh khí trong cổ mộ, sau khi đổ đấu vô số cổ trủng, vẫn không thỏa mãn, liền đánh chủ ý lên Ô Dương Vương Mộ ngay trước cửa nhà.

Kết quả ở trong đó, tìm thấy thi thể Ô Dương Vương đầu vàng không khác gì người sống.

Trong tình trạng hoàn toàn không phòng bị, sáu đồng tộc và môn nhân đệ tử cùng đi đã chết.

Bản thân Phong Sư Cỗ kiến thức cực rộng, biết thời xưa có thuyết cổ thi hóa tiên, nhưng không dám tin thật sự có dị sự như vậy.

Trong lúc nguy cấp, không suy nghĩ nhiều, liền trực tiếp xé xác Ô Dương Vương ra thành tám mảnh.

Sau đó ông ta dẫn người dọn sạch minh khí trong mộ, tất cả đều mang về tổ trạch.

Còn Phong Sư Cỗ sau khi về nhà, liền bế quan không ra ngoài, ngày đêm nghiên cứu minh khí trong Ô Dương Vương Mộ, cũng như thi thân Ô Dương Vương.

Kết quả quả thật đã nghiên cứu ra được manh mối.

Phong Sư Cỗ sau khi xé xác Ô Dương Vương đầu vàng thành tám mảnh, bỏ vào phủ đồng tùy táng, mang về nhà, bế quan ngày đêm

nghiên cứu.

Kết hợp bích họa trong mộ, các ghi chép cổ tịch, cộng thêm những gì ông ta ly kỳ gặp phải trong Quách Điện, ông ta từ đó tin rằng, thế gian quả thật có thi tiên tồn tại, điều này càng làm ông ta kiên định cái tâm tìm tiên vấn đạo của mình.

Từ đó ông ta cũng không còn kiêng kỵ những gì tổ huấn đã nói, trái lại dốc hết tâm cơ, chuyên tâm nghiên cứu cái bí ẩn bất tử trong truyền thuyết cổ xưa của Quan Tài Hạp.

Ông ta tự tin, chỉ cần có thể thấu hiểu bí mật bất tử này, bản thân cũng có thể đắc đạo thành tiên.

Nghiên cứu khắp tất cả minh khí kỳ trân trong mộ, ông ta đều không có phát hiện gì.

Thế là, ông ta lại chuyển ánh mắt sang thi thân Ô Dương Vương, đây cũng là nơi ông ta trước giờ vẫn bỏ qua.

Ô Dương Vương này, toàn thân từ trên xuống dưới, cái đầu lâu vàng này là dị thường nhất.

Chương 462

Sau một hồi nghiên cứu kỹ lưỡng, Phong Sư Cỗ phát hiện, bí mật này, quả thật ẩn chứa trong đó.

Trên đầu lâu vàng kia, âm khắc một bản địa đồ phong thủy cực kỳ cổ xưa.

Nếu không phải ông ta cẩn thận, đã bị những hoa văn kỳ dị này lừa gạt rồi.

Trong quan quách của nó, còn có không ít quy giáp, ngọc bích, đồ đồng và các vật khác, trên đó cũng khắc rất nhiều minh văn thần bí khó hiểu.

Phong Sư Cỗ kết hợp cả hai, khổ công nghiên cứu gần ba tháng, cuối cùng đã phá giải được bí mật của bản địa đồ phong thủy trên đầu lâu vàng của Ô Dương Vương.

Lúc này ông ta mới biết, thì ra, dưới lòng đất núi Quan Tài Hạp Vu Sơn, từ xưa đã ẩn giấu hai khối phong thủy bảo huyệt nằm trong lòng núi.

Một nơi giống như đầu lâu, chính là nơi tọa lạc của Ô Dương Vương Mộ.

Còn một nơi khác, thì là hình dạng một cỗ thạch quan không nắp, trong quan có ngọn đồi hình như thi thể không đầu, trong núi có suối đen, đen kịt thối rữa, gần giống thi huyết, không ai dám đến gần.

Phong thủy bảo huyệt này đã thu hút ánh mắt của Phong Sư Cỗ.

Phong thủy Quan Tài Hạp Vu Sơn, từ vẻ bề ngoài mà xem, có thể quy kết là "núi cao nước sâu, quần long vô thủ".

Trong lòng núi, thì động quật chằng chịt ngang dọc, long mạch

hỗn loạn hư ảo.

Vì vậy người xưa đã xây dựng rất nhiều kết cục trấn thủ phong thủy tại đây, và hạt nhân của những long mạch này, chính là hai nơi phong thủy bảo địa: đầu thi thể và quan thi thể.

Thời viễn cổ, phong tục Vu thịnh hành.

Ngọn núi hình thi thể kia, được dân di cư Cổ Vu xem là Bàn Cổ Di Mạch, vì vậy, bị dân di cư Vu Tà coi là cấm địa tế tự thần linh Vu.

Họ đã thiết lập huyền quan trong các khe đá trên vách núi dựng đứng, chôn dưới lòng đất đủ loại đồ đồng ngọc cổ vật, cùng vô số tiểu thạch quan được gọi là thi khí.

Những tiểu thạch quan này, bị Phong Sư Cỗ cải tạo, ban đầu định biến thành cơ quan Võ Hầu Bát Trận Đồ, nhưng vì độ khó công trình quá lớn, cuối cùng, đã biến thành dạng mà mọi người đã gặp trước đó, chỉ cần dựa theo 《Quan Sơn Chỉ Mê Phú》, tìm ra hai tiểu thạch quan cất giấu bình sứ thật sự là được.

Những thạch quan này, ban đầu dùng để chứa nội tạng của những người tuẫn tế, những nội tạng này, hấp thụ cực âm chi khí từ sơn xuyên địa mạch, lâu ngày sẽ trở thành hoạt đan.

Vì xác suất quá nhỏ, nên người ta lấy số lượng đổi lấy chất lượng, vì vậy lượng thi khí được chôn cất trong núi nhiều đến khó lường, nên đời sau mới có tên gọi là Quan Tài Sơn.

Trong cơ thể Ô Dương Vương cũng ẩn chứa hoạt đan, nhưng vì hắn có thân mà không có đầu, nên hoạt đan đã nằm trong bụng hắn.

Khi Phong Sư Cỗ dẫn Quan Sơn Thái Bảo đổ đấu Ô Dương Vương Mộ, hoạt đan kia đã hòa làm một thể với thi thân.

Ông ta xem khắp cổ tịch, biết được thế gian quả thật có thi tiên, thế là liền nảy sinh ý nghĩ không phải phận mình.

Ông ta cho rằng, Ô Dương Vương này đã thuế hóa thành chân tiên, vậy ăn một miếng thịt của hắn, còn hơn vài tuần vạn năm nhân sâm.

Thế là, ông ta lấy thịt Ô Dương Vương thiêu luyện thành đan, nhưng không ngờ, sau khi ăn vào lại không có tác dụng gì.

Nhưng ông ta không chịu bỏ cuộc, thế là liền dồn tâm tư vào Quan Tài Sơn kia.

Ông ta dẫn người lặp đi lặp lại đo đạc hình thế địa mạch, mới biết Bàn Cổ Thần Mạch đã tồn tại từ khi hỗn độn sơ phân này, trong đạo phong thủy, danh xứng với thực chính là một thi mạch bị quần long bao vây.

Chỉ là, mấy nghìn năm trước, khi Cổ Vu luyện chế hoạt đan, đã đào xuyên địa mạch của Quan Tài Sơn này.

Còn bản thân ông ta, khi đổ đấu Ô Dương Vương Mộ, cũng đã đào xuyên địa mạch ở đầu thi thể.

Địa mạch bị cắt đứt, phá vỡ khí thế, hai nơi này, địa mạch phong thủy kỳ tuyệt đều đã bị phế bỏ.

Nhưng Phong Sư Cỗ vô cùng không cam tâm, thế là khổ tư suy nghĩ, quả thật đã nghĩ ra một cách.

Đó chính là tu bổ địa mạch.

Nhưng khối lượng công trình như vậy thực sự rất lớn, thế là ông ta lại nghĩ ra một cách khác.

Ông ta bèn tuyên bố mình bế quan ba tháng, đã thành đại đạo, thành tựu thân phận Địa Tiên, đồng thời trong cổ mộ nhìn trộm được thiên cơ, tuyên bố thế gian sắp có đại kiếp, mà trong núi, lại có một động phủ thần tiên như thế ngoại đào nguyên, có thể tránh họa.

Sau khi lừa gạt đại lượng bách tính, ông ta dẫn họ vào Quan Tài

Sơn, để những người này vì ông ta chế tạo âm dương nhị trạch, phương pháp này là từ cổ pháp phong thủy, được ý nghĩa âm dương hỗn nguyên, chuyên dùng để khôi phục địa mạch và khí thế.

Đồng thời, bản thân ông ta dẫn theo đệ tử thân tín, lục lọi khắp vô số quan tài lớn nhỏ trong núi, thu được vô số "thi tiên" tươi sống như thật, mang họ đến trong âm trạch.

Âm trạch này, là nơi cất giấu chân thân của ông ta sau khi độ luyện thành tiên.

Chỉ chờ ông ta đoạt lấy địa mạch tạo hóa, thành tựu Địa Tiên xong, liền có thể cùng độ luyện những "thi tiên" này, biến họ thành hộ pháp chân tiên dưới trướng.

Để bảo vệ bí mật, ông ta lại bố trí Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bên ngoài Quan Tài Sơn.

Những người cùng tiến vào Địa Tiên Thôn này, đều phải trở thành hoạt tuẫn của ông ta.

Ông ta tuyên bố, muốn đạt được một thể "xuất nhập hữu vô, trùng hư thanh tịnh", "phong thân vân cốt", thì trước tiên phải từ bỏ cái thân thể "huyết nhục trọng trọc" phàm tục này của mình, người tự nguyện tiến vào mộ phần "hoạt tuẫn" mới có thể thành tiên.

Đợi ông ta thành tiên xong, cũng có thể cùng độ luyện họ thành tiên.

Trong 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》 còn nhắc đến, trong Phong gia đại trạch của Địa Tiên Thôn có một huyết phần, khi nấm mồ thấm ra thi huyết, chính là điềm báo Bàn Cổ Thần Mạch và khí thế phục hồi, tất cả thi thể tiềm tàng dưới lòng đất, lúc đó đều có thể được độ hóa thành tiên.

Cuối cùng, bản thân Phong Sư Cỗ, thì theo tiên pháp học được từ

đâu đó, tự mình ngậm hoạt đan, và sai môn đồ chôn sống mình vào thạch quách, để chờ thành tiên xuất thế.

Đọc xong 《Quan Sơn Quật Tàng Lục》, mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng, Phong Sư Cỗ này quả thật rất độc ác, đã chôn theo hàng vạn người vì ông ta.

Hơn nữa, theo tình hình hiện tại mà xem, Phong Sư Cỗ này, e rằng thật sự rất có khả năng tu thành Địa Tiên.

Và trong 【Quan Sơn Chỉ Mê Phú】, cuối cùng còn có một câu "Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn".

Thật đến lúc đó, e rằng thật sự sẽ xảy ra đại loạn kinh thiên.

Hiện tại mới là thời kỳ đầu linh khí khôi phục, nếu thật sự xuất hiện một đại BOSS đã thành tiên như vậy, thì thật sự là hết cách rồi.

Chẳng trách tổ tiên Phong thị phải lưu lại tổ huấn, nếu Phong Sư Cỗ thật sự đọa lạc thành yêu tà, tử tôn hậu bối nhất định phải trừ bỏ ông ta, để tránh gây họa cho nhân gian.

May mắn là có Phong Nguyên Thanh ở đây, mọi người mới không quá lo lắng.

Còn vừa rồi, mọi người tận mắt thấy huyết phần phun máu, địa mạch đã phục hồi, Phong Sư Cỗ e rằng cũng sắp thành tiên rồi!

"Phong Sư Cổ lão luyện gian xảo, đã bày mưu tính kế bốn trăm năm, vừa nãy chúng ta đều tận mắt nhìn thấy, Huyết Phần đã sủi máu, e rằng kế hoạch của Phong Sư Cổ đã thành công!" "Nhưng hắn muốn thành tiên, thì phải qua được cửa ải của tôi cái đã, không qua được, mọi chuyện đều bỏ đi!" Phong Nguyên Thanh trầm giọng nói.

"Hiện tại, chúng ta nắm chặt thời gian, tìm đến nơi Phong Sư Cổ ẩn thân đi, nhân lúc hắn còn chưa thoát khốn, nếu có thể diệt sát hắn trực tiếp trong quan tài, thì là tốt nhất!" "Nguyên Thanh nói không sai,

vậy chúng ta mau chóng xuống Âm Trạch của Địa Tiên Thôn mà tìm thôi!" Tôn học võ cũng nghiêm mặt nói.

Trong Địa Tiên Thôn, mỗi một ngôi Dương Trạch đều tương ứng với một ngôi Âm Trạch, mà Phong Sư Cổ, tất nhiên là ở sâu bên trong Âm Trạch của dòng họ Phong này!

Ngay lúc đó, đỉnh không gian Quan Tài Sơn bỗng nhiên sáng lên một vầng hồng quang màu máu.

Hồng quang tựa như dung nham đang uốn lượn chảy, nhưng lại không hề có chút cảm giác nóng bỏng nào, ngược lại còn tỏa ra vẻ âm u lạnh lẽo.

Giữa lúc huyết quang cuộn trào, từ khe đá thấm ra rất nhiều sương mù đỏ sẫm, dần dần bao phủ đỉnh nham.

Mọi người qua cửa sổ Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này.

Thế là mọi người lập tức xuống lầu, trở về hậu viện bên ngoài lầu.

Chỉ thấy Huyết Phần đang ùng ục sủi ra Thi Huyết đen kịt, nhuộm đen cả một vùng đất rộng lớn gần gò mộ.

Một luồng khí vị lạnh lẽo, tanh hôi lan tỏa trong không khí.

Dưới ánh sáng của quả cầu quang cầu trong lòng bàn tay Phong Nguyên Thanh, phạm vi vài trăm mét gần đó sáng như ban ngày.

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy trên vách đá đỉnh đầu đã phủ đầy huyết vụ.

"Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn!

Chết rồi, chúng ta phải mau chóng lên đường tìm Phong Sư Cổ mới được!" Tôn học võ có chút sốt ruột nói.

Huyết vụ không ngừng tích tụ từ đỉnh động, sau khi bao phủ hoàn toàn đỉnh động, bắt đầu thấm xuống dưới.

Giữa lúc huyết vụ cuộn trào, một lượng lớn huyết quang yêu dị xuyên qua huyết vụ, chiếu rọi xuống.

Đồng thời, kèm theo từng tràng âm thanh kim loại va chạm leng keng.

Chương 463

Một lượng lớn mưa máu rơi từ đỉnh động xuống.

“Mọi người cẩn thận, đây là Thi Huyết của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, tuyệt đối đừng để dính vào!” Tôn học võ nhắc nhở.

Mọi người vội vàng lui vào trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, cẩn thận né tránh mưa máu từ trên trời rơi xuống.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, vốn là một loại sinh vật quỷ dị nửa đồng nửa thực vật, được sinh trưởng thông qua thuật vu tà, dùng đồng xanh từ ba triều đại trở lên, kết hợp với Thi Huyết bồi dưỡng.

Đồng chất mà nó tiết ra, có hình dạng như gai san hô, lại giống rễ cây, khi chôn dưới đất sẽ càng mọc càng nhiều.

Dịch chất mà nó tiết ra, giống như Thi Huyết cực độc, độc tính vô cùng.

“Xem ra, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã xuyên thấu tầng nham, bao vây từng lớp toàn bộ Quan Tài Sơn rồi!

Hơn nữa còn không ngừng xâm thực vào bên trong, e rằng không chống đỡ được bao lâu nữa!” Tôn học võ nói.

“Kỳ lạ, theo tính toán, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không nên tỉnh dậy nhanh thế này mới phải, sao lại thức tỉnh sớm vậy?” Tôn học võ vô cùng nghi hoặc.

“E rằng là do Phong Sư Cổ, Thần Mạch Bàn Cổ tu bổ hoàn thành, linh khí hồi phục, hắn cũng đã được tạo hóa, có lẽ đã tỉnh lại cũng nên.

Do đó hắn mới dẫn động Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thức tỉnh, để tiện tiếp tục bước tiếp theo và tiện thể giết chết chúng ta ở đây.”

Phong Nguyên Thanh phân tích.

Thế giới chân thực này, lại còn có yếu tố linh khí khôi phục, hướng đi của toàn bộ sự việc đã sớm khác xa so với cốt truyện gốc.

Thậm chí, ngay từ đầu, mọi thứ đã hoàn toàn khác biệt.

"Đi, tôi đưa các cậu xuống." Phong Nguyên Thanh nói với mọi người.

Sau đó, anh phất tay dùng pháp lực hóa thành độn quang bao bọc mọi người, dùng độn thổ chi thuật trực tiếp tiềm nhập lòng đất, xuyên qua phong thổ, tường mộ, trực tiếp tiến vào Âm Trạch Mộ Thất.

Trận pháp Âm Dương Nhị Trạch của Địa Tiên Thôn này, tuy có một chút hiệu quả áp chế, nhưng đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, cũng không mạnh.

Anh đã dùng thần thức thám rõ sự phân bố của Âm Trạch Mộ Thất dưới lòng đất, trực tiếp độn nhập vào trong đó.

Sau đó, anh dẫn mọi người men theo mộ đạo tiến lên, xuyên qua vài ngôi cổ mộ, đến bên ngoài một sơn cốc.

Linh Tinh Điện do Phong Sư Cổ xây dựng nằm ở đây.

Trên sườn núi còn xây một tấm bia lớn, trên đó khắc sáu chữ "Địa Tiên Mộ Linh Tinh Điện", đồng thời khắc những hoa văn tinh xảo của tinh cung, mặt bia có linh thú đá điêu khắc cũng đỡ.

Và ở gần đó, trong vài rãnh cạn hình bán nguyệt, cứ cách một đoạn lại có một tôn đồng nhân một chân cao lớn khôi ngô đứng ở đó.

Mặt mũi hung tợn đáng sợ, mắt trợn tròn, trong miệng không ngừng phun ra dương toại, chảy dọc theo các rãnh lõm trên thân xuống rãnh đá dưới đất, giống như từng dòng sông máu đỏ sẫm chảy quanh, chặn toàn bộ lũ côn trùng quan tài không ngừng chui ra từ bên ngoài.

Đỉnh nham trên đầu không ngừng phát ra tiếng kẽo kẹt, huyết vụ bao trùm không trung, những tảng đá lớn từ đỉnh động rơi xuống, văng tung tóe trên mặt đất.

“Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ ngọn núi này sắp sập?” Anh Tử hỏi.

Dương Tuyết Lỵ ngẩng đầu nhìn một cái rồi nói: “Chắc không phải đâu, hình như là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã xuyên phá tầng nham, sắp rơi xuống rồi!” Cửu Tử Kinh Lăng Giáp không ngừng uốn lượn trong lòng núi, trườn về phía Địa Tiên Thôn.

Không xa bia đá, chính là khe nứt vết thương ở bụng Thi Hình Sơn này.

Trên vách đá khe nứt, người ta đã xây dựng một bậc đá ăn sâu vào vách núi.

Hai vách của hẻm sâu này vô cùng chật hẹp, dốc đứng, gọn gàng như bị đao chém rìu đẽo.

Hoặc có thể nói, sau khi vị cổ vu kia chết đi, cơ thể đã tuyên xưng mạch đất này, vết thương do lợi khí rạch ra vẫn còn giữ lại, hình thành nên hình dạng hiện tại.

Dưới ánh sáng của quả cầu quang cầu, mọi người thấy rõ, trong lòng núi phía dưới, từng lớp nham thạch nhấp nhô chuyển động.

Trong đất sét, cũng chôn rất nhiều ngọc bích hình thù kỳ dị, màu ngọc cổ kính, có màu đỏ ân, có màu xanh úa, đều là vật hiến tế được chôn trong Quan Tài Sơn vào thời kỳ văn hóa vu tà cổ xưa, để luyện thành Hoạt Đan.

“Những ngọc bích này khá cổ xưa, để lại đây làm vật chôn cùng cho Phong Sư Cổ thì hơi đáng tiếc.

Bàn Tử ghét nhất chuyện này, liền nói: “Phong gia, những cổ ngọc bích này đều là đồ tốt đó, để ở đây cũng phí quá, chi bằng chúng ta lấy hết đi?” “Ừm, cậu nói không sai.” Phong Nguyên Thanh gật đầu đồng tình.

Ngay lập tức, anh phất pháp lực, thu hết những ngọc bích chôn trong đất sét hai bên vách, không để sót một cái nào.

Và phía sau những ngọc bích này, sâu trong tầng nham đất sét, những “Thi Tiên” ẩn mình bên trong, mọi người vì ở quá xa nên không nhìn thấy.

Nhưng dưới sự chiếu rọi của thần thức Phong Nguyên Thanh, anh lại nhìn thấy rõ mồn một.

Giữa hai vách núi này, e rằng ẩn chứa không dưới mấy ngàn, vạn con.

Chỉ là thông thường khi không có chuyện gì, chúng đều bất động, hệt như thi thể.

Những “Thi Tiên” này bị động tĩnh khi Phong Nguyên Thanh thu ngọc bích làm kinh động, tỉnh lại.

Rất nhanh, không ít “Thi Tiên” đã bò ra từ vách đá dựng đứng.

Chúng cảm ứng được mọi người đang đứng trên đỉnh vách, thế là lũ lượt bò lên phía trên.

Mọi người thấy những bóng dáng quỷ dị này bò ra từ vách núi, đều đồng loạt phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

“Vãi chưởng, cái quái quỷ gì thế này?

Từ đâu chui ra vậy?” Bàn Tử kêu lên.

Mấy cô gái đều lần đầu thấy cảnh tượng này, cũng bị dọa mà phát ra tiếng kêu kinh hãi.

“Phong gia, rốt cuộc đây là cái gì vậy?” Hồ Bát Ức nhìn Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Ha ha, đây chính là cái gọi là Thi Tiên!” Phong Nguyên Thanh nói.

“A?

Đây chính là Thi Tiên ư?” Mọi người đều kinh ngạc.

“Không sai, đây chính là bản thể của Thi Tiên đó.” Phong Nguyên Thanh nói lại.

“Thực ra, nó chỉ là một loại thi tiển ký sinh và sinh trưởng trong thi thể, nhưng một khi nó trưởng thành, lại có thể sinh ra ý thức, thoát ly khỏi rễ cây, hành động tự do, hơn nữa còn gần như trường sinh bất tử.

Bởi vậy, mới bị cổ nhân vu tà coi là Thi Tiên, do đó mới lưu truyền truyền thuyết về Thi Tiên.” “Hóa ra là vậy sao?

Vậy còn Phong Sư Cổ thì sao?” Tôn học võ hỏi.

“Theo tôi thấy, khi Phong Sư Cổ xây dựng Địa Tiên Thôn, chắc chắn cũng đã phát hiện ra bí mật của Thi Tiên này, nhưng hắn vẫn xây dựng Địa Tiên Thôn lên.

Trên người Phong Sư Cổ, chắc chắn còn ẩn giấu một bí mật lớn!” Phong Nguyên Thanh nói.

Mắt thấy vô số Thi Tiên bên dưới đang bò lên theo vách núi và bậc đá.

Hồ Bát Ức kêu lên: “Thi Tiên sắp lên rồi, mọi người cẩn thận!” Phong Nguyên Thanh không hoảng không vội, trực tiếp phun pháp lực, hóa thành một bàn tay lớn, một tay tóm lấy tất cả Thi Tiên, sau đó bị Phong Nguyên Thanh nhét vào một chiếc Giới Chỉ Không Gian.

Đây là chiếc Giới Chỉ Không Gian Phong Nguyên Thanh chuyên

môn luyện chế, có thể chứa vật sống, không gian bên trong rất lớn.

Bàn tay khổng lồ của Phong Nguyên Thanh không ngừng vồ lấy, chỉ một lát sau đã quét sạch tất cả Thi Tiên bò ra từ vách đá bên dưới.

Thần thức Phong Nguyên Thanh tiến vào Giới Chỉ Không Gian nhìn một cái, có đến hơn mười hai nghìn con Thi Tiên.

Và trong những hang động nơi Thi Tiên bò ra, đều là từng hang ngọc thạch, bên trong đặt từng chiếc quan tài nhỏ.

Cơ bản đều đã vỡ nát, không có cái nào còn nguyên vẹn.

Và hang động này, vốn cũng bị một lượng lớn ngọc bích phong bế lại.

Trước đó Phong Nguyên Thanh thu lấy cổ ngọc bích, chính là lẫn lộn trong đó.

Bây giờ nhìn lại, trong lòng núi này, lại còn có nhiều ngọc thạch đến vậy.

Thần thức Phong Nguyên Thanh thâm nhập vào lòng núi, chỉ thấy, bên dưới ngọn núi này, là một mạch khoáng ngọc thạch vô cùng khổng lồ.

Chương 464

Trong ngọc thạch, còn ẩn chứa không ít linh khí.

Ngọc thạch từ trước đến nay đều là vật chứa linh khí tuyệt vời.

Lại còn có thể phong ấn vật chất linh tính, ngăn chặn tiết lộ.

"Chẳng lẽ đây là do tinh hoa tủy xương của vị cổ vu kia hóa thành, tinh tủy của Thần Mạch Bàn Cổ nằm ở đây?" Phong Nguyên Thanh thầm phỏng đoán.

"Cũng không vội thu lấy, dù sao cuối cùng Quan Tài Sơn này cũng sẽ chui ra khỏi lòng đất, đợi nó vỡ nát tan rã rồi lấy đi cũng được." Thế là Phong Nguyên Thanh âm thầm bố trí phù văn và trận pháp, phong tồn bảo vệ khối mạch khoáng ngọc thạch khổng lồ này lại.

Tránh đến lúc đó vỡ vụn thành bã, thì thật lãng phí.

"Đi, tôi đưa các cậu xuống." Phong Nguyên Thanh phất tay, mang mọi người bay lên, ngự gió mà hạ xuống, rất nhanh đã trực tiếp đến trước một đường hầm ở giữa hẻm núi.

Bậc đá trên vách dựng đứng, đến đây thì dừng lại.

Mọi người từ cuối bậc đá, tiến vào đường hầm ngọc thạch bên trong lòng núi.

Tiến vào đường hầm đi được hơn chục mét, vài tượng đá trấn lăng đen kịt, nằm trong đường hầm.

Đến gần nhìn kỹ, là một con Thiết Thú màu đen có vảy và sừng.

Tôn học võ chỉ vào Thiết Thú nói: "Đây chính là Thiết Kỳ Lân được ghi chép trong sử sách, thông thường dùng trong địa cung hoàng lăng để chiếu sáng." "Cái này tôi cũng biết, trong 《Thập Lục Tự Âm

Dương Phong Thủy Bí Thuật》 cũng có ghi chép, cái này gọi là Kì Lân Tỏa Long Đăng." Hồ Bát Ức cũng nói.

"Nhưng mà, có quả cầu quang cầu của Phong gia ở đây, chúng ta cũng không cần đốt nó nữa." Không xa phía sau tượng đá trấn lăng này, là một bức tường môn cao lớn, hai cánh cửa mộ đóng chặt.

Trên cánh cửa khảm rất nhiều đinh đồng, chín hàng ngang mười hàng dọc, sắp xếp thành số hiệu của Linh Tinh Diệu Túc Minh Điện, thường dùng trong giới phương sĩ.

Trước cửa, còn có hai hàng tượng đất hình Hoàng Cân Lực Sĩ, phân liệt hai bên.

"Cuối cùng cũng đến nơi rồi, chắc là chỗ này đây!" Hồ Bát Ức nói.

Phong Sư Cổ si mê dị thuật phương sĩ, vọng tưởng thành tiên, việc dùng loại Linh Tinh Điện mang phong cách phương sĩ này cũng không có gì lạ.

Hơn nữa hắn còn cần hậu nhân đến giúp hắn mở quan, tự nhiên không thể giấu quá sâu, khiến người ta không tìm thấy.

Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử hai người hợp lực, dễ dàng đẩy cánh cửa lớn Linh Tinh Điện ra.

Tuy cánh cửa lớn Linh Tinh Điện này được điêu khắc từ hóa thạch thiết thụ ngàn năm, vô cùng cứng rắn và nặng nề, nhưng lại không được gia cố bằng đồng chú, dưới sức lực của hai người, đã dễ dàng bị đẩy ra.

Lộ ra mộ đạo thấp hẹp âm khí nặng nề, ngẩng tay lên là có thể chạm đến trần đỉnh.

Phong Nguyên Thanh dẫn dắt mọi người, men theo mộ đạo thấp hẹp đi sâu vào trong.

Cuối mộ đạo là một cánh cửa vòm hình tròn, xuyên qua cánh cửa vòm, mọi người đến một hang ngọc tự nhiên trong lòng núi.

Mọi người hơi nhíu mày, trong hang động này hơi ẩm rất nặng, lại còn lẫn một mùi tanh hôi của máu huyết, rất giống với Thi Huyết sủi ra từ Huyết Phần kia.

Trước mặt, là một dãy bậc thang rộng dài được điêu khắc từ hóa thạch gỗ cổ, dốc nghiêng lên cao, như một cầu thang trời, dẫn lên Linh Tinh Điện phía trên.

Trong không gian lòng núi này, sự áp chế đối với thần thức của Phong Nguyên Thanh đã tăng cường không ít, xa xa không thể so sánh với bên ngoài.

"Xem ra, Phong Sư Cổ đã làm không ít thủ đoạn trong hang ngọc này." Phong Nguyên Thanh nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy trên vách hang ngọc này, khắc rất nhiều phù văn chú ngữ ẩn bí.

Có thể là vu chú kỳ dị do Phong Sư Cổ nắm giữ, hoặc cũng có thể là thủ bút của cổ nhân vu tà từ thời xa xưa hơn, có lẽ có liên quan đến Ô Dương Vương.

Có khả năng áp chế sức mạnh của tu sĩ tiến vào trong.

Bên cạnh bậc thang hóa thạch gỗ cổ, dựng một tấm bia cáo tế được tu tạo từ hóa thạch gỗ cổ, trên đó khắc rất nhiều cổ triện hình cá sao, những cái này, hẳn là do cổ nhân vu tà để lại.

Các ký hiệu vô cùng cổ xưa, ngoại trừ Tôn học võ và Phong Nguyên Thanh, mọi người đều nhìn mà như lạc vào sương mù, giống như xem thiên thư, chẳng hiểu gì cả.

Phong Nguyên Thanh đại khái giải mã được ý nghĩa của thiên cổ triện này.

Trên đó nói rằng, nơi đây vốn là Tổ Lăng Mộ của tổ tiên một

mạch vu tà, sau khi tộc nhân qua đời, đều sẽ về đây trường miên, có thể giữ cho thi thân không bị mục rữa.

Chỉ là đến thời kỳ Ô Dương Vương, sinh khí của Địa Mạch Thần Mạch Bàn Cổ đã cạn kiệt.

Mà trong Thần Mạch Bàn Cổ này, sinh ra một loại linh vật, chính là nhờ chúng mà thi thân mới không mục nát.

Chỉ là sau này, linh vật kia hoành hành, thoát ly Thần Mạch tiến vào thế giới bên ngoài, dẫn đến một trận đại tai nạn.

Thế là Thần Mạch Bàn Cổ này liền bị phong cấm, không cho Thi Tiển bên trong thoát ra ngoài, gây nên tai họa.

"Hóa ra, cổ nhân đã sớm biết Thi Tiên này không phải thứ tốt đẹp gì rồi à!" Bàn Tử tặc lưỡi nói.

"Thi Tiển này còn có thể gây ra ôn dịch, thế thì gay rồi, trận đại ôn dịch mà bia cáo tế này nói đến, e rằng đã chết rất nhiều người phải không?

Nếu không cổ nhân vu tà cũng sẽ không phong tỏa nơi này lại." Hồ Bát Ức cũng nói.

Tôn học võ dẫn Dương Tuyết Lỵ lại một trận chụp ảnh lia lịa.

Không chỉ chụp lại nội dung trên tấm bia cáo tế này, mà còn chụp khắp bốn phía hang ngọc tủy này.

Dù sao đây là nơi Địa Tiên xuất thế, khi tìm thấy Phong Sư Cổ, e rằng khó tránh khỏi một trận đại chiến, đến lúc đó, di tích cổ này, e là chỉ còn lại một đống đổ nát.

Chụp lại tư liệu hình ảnh, cũng coi như giữ một kỷ niệm.

Đợi hai người chụp ảnh xong, Phong Nguyên Thanh liền dẫn mọi người nhanh chóng đi lên.

Phong Sư Cổ hao phí hết tâm tư, tạo dựng Âm Dương Nhị Trạch của Địa Tiên Thôn, chính là để khiến Thần Mạch Bàn Cổ này hồi phục.

Di tích vu tà cổ xưa trong hang ngọc này, cũng bị hắn cải tạo thành Linh Tinh Điện để hắn thoát thai hoán cốt.

Men theo bậc thang hóa thạch đến cuối, không phải Minh Điện như mọi người tưởng tượng, mà là bốn bức tường ngọc mạch tự nhiên hình thành.

Dưới sự bao phủ của bốn bức tường, tựa như một cung điện thành quách khổng lồ, trên bức tường phía chính diện, xây dựng một cung môn.

Phía sau cánh cửa, là một loạt mộ thất quần táng được xây bằng nham tinh linh màu xám nâu.

Nhìn quy mô của nó, gần như tương đương với Âm Dương Nhị Trạch của Địa Tiên Thôn.

Đây vốn là một tầng nham tinh linh tự nhiên hình thành, sau khi trải qua biến đổi địa chất, đã hình thành từng cột đá, chống đỡ không gian lòng núi này.

Không biết là do cổ nhân vu tà phát hiện từ ban đầu, hay là sau này Phong Sư Cổ ngẫu nhiên phát hiện.

Những quần cột nham tinh linh này, cao thấp nhấp nhô, lởm chởm không đều.

Linh Tinh Điện này, vừa vặn nằm ở ranh giới giữa tầng ngọc tủy và tầng nham tinh linh, lại vừa vặn dưới tác động của sức mạnh tự nhiên, hình thành nên một không gian lòng núi như vậy.

Phong Sư Cổ đã tìm kiếm khắp mạch đất của Quan Tài Sơn, phát hiện ra nơi tốt lành tự nhiên này, thế là liền định nơi biến hóa của

mình tại đây.

Mọi người xuyên qua cung môn, tiến vào trong Linh Tinh Điện.

Dưới ánh sáng của quả cầu quang cầu, toàn bộ không gian hang động Linh Tinh Điện đều thu vào tầm mắt.

Chỉ thấy bên trong, đường hẻm chằng chịt, nhà cửa rộng rãi.

Xem ra, nhóm người ban đầu đi theo Phong Sư Cổ tìm tiên nhân, sau khi xây dựng xong Âm Dương Nhị Trạch của Địa Tiên Thôn, đã lấy nơi đây làm nơi sinh hoạt.

Và giữa vô số khe nứt của cột nham tinh linh, bị đào ra vô số hang động, mỗi một hang động đều có một thi thể khoanh chân ngồi bên trong.

Nhìn trang phục của họ, đều là trang phục thời Minh, có cả nam nữ già trẻ, mỗi người trong tay đều cầm một chiếc đèn dầu đã tắt.

Tôn học võ nhìn những bộ thi cốt tọa hóa trong vô số hang đá này nói: "Những bộ thi cốt của những người này, đều không có quan quách mai táng, căn bản không hợp với lễ thường." "Xem ra bọn họ đều tự nguyện làm vật tuẫn táng sống, tọa hóa ở đây.

Các cậu xem, mỗi một thi thể ở đây, đều cầm một chiếc đèn, hẳn là dùng làm đèn tháp dẫn dắt vong linh âm gian." "Bọn họ đều mong sau khi Địa Tiên đắc đạo, sẽ câu hồn phách của họ từ Âm Phủ Địa Phủ trở về, rồi mượn hình hài chưa mục rữa mà mình cất giấu trong Quan Tài Sơn để thụ độ thành tiên!" Nghe Tôn học võ giải thích xong, mọi người đều hiểu được ý nghĩa của việc những người này cầm đèn dầu, tọa hóa trong hang đá.

"Ai cũng nói ngu dân, những người dân tầng lớp dưới này dễ bị lừa thật, bị Phong Sư Cổ dụ dỗ một cái là tin ngay." Doãn Nam Phong thở dài nói.

“Đúng vậy, trong bối cảnh văn hóa cổ đại, đa số dân chúng tầng lớp dưới đều mù chữ, lại gặp phải thiên tai nhân họa cuối thời Minh, dưới sự dụ dỗ có tâm của Phong Sư Cổ, mấy ai có thể chống lại được cám dỗ thành tiên đây?” Dương Tuyết Lỵ phụ họa.

“Hơn nữa, ở đây có hàng ngàn vạn hang động mộ thất, sắp xếp cũng không hề có quy luật nào, nếu Phong Sư Cổ ẩn mình trong đó, thì làm sao mới có thể tìm thấy hắn đây?” Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói.

Chương 465

Tôn học võ cũng lộ vẻ khó xử: "Cái này thì phải dựa vào mọi người cùng nhau nghĩ cách thôi, không tìm thấy cũng phải tìm cho bằng được!" "Theo lời 【Quan Sơn Chỉ Mê Phú】 đã nói, khi huyết vụ nhập địa, Phong Sư Cổ sẽ dẫn theo quần tiên xuất sơn.

Hắn thấu triệt lý lẽ âm dương, dò xét tận cùng cơ mưu quỷ thần, đã tính toán sau khi chết còn phải nhập thế độ nhân, thì nhất định sẽ gây ra một trận đại họa." "Hơn nữa, xét theo tình hình hiện tại, cái gọi là Địa Tiên mà Phong Sư Cổ muốn thành tựu, e rằng cũng chẳng phải Địa Tiên gì." "Rất có thể là Thi Tiên, Thi Tiên này thì không giống với những con mà chúng ta vừa gặp bên ngoài!" "Con vừa nãy, chẳng qua chỉ là một loại tinh quái hình thành do thi tiển hấp thụ tinh hoa Thần Mạch Bàn Cổ mà sản sinh linh trí." "Phong Sư Cổ muốn thành Thi Tiên, thì sẽ đáng sợ hơn rất nhiều." "Trong các truyền thuyết luyện thành tiên ở phương Tây cổ đại, chỉ có Thi Tiên là đáng sợ nhất!" "Những nam nữ ngu muội mê luyện đan phục dược thông thường, đa số chỉ cầu được thi giải vũ hóa sau khi chết, dù có chết, cũng chỉ hại một mình mình mà thôi." "Nhưng Thi Tiên lại không giống vậy, sau khi chết âm hồn không tan, thi thân không mục rữa, trong cõi u minh trải qua mấy trọng kiếp số, một luồng âm hồn lại lần nữa hoàn thi thành tiên." "Mỗi lần nó tạo thành sát kiếp đều vô cùng thâm trọng, người chết trong tay nó càng nhiều, đạo hạnh càng cao." "Luyện thi độ tiên đó là tà pháp, tuyệt đối không phải chính đạo!" "Cho nên chúng ta phải nhanh chóng tìm được thi thân của Phong Sư Cổ, triệt để hủy diệt nó, để tránh tàn hại chúng sinh." Tôn học võ nói lời này chính nghĩa lẫm liệt, cũng coi như là động viên mọi người.

Vì việc công, có thể cứu vớt chúng sinh thiên hạ, vì việc tư, cũng

có thể báo mối hận đã khiến dòng họ mình gần như diệt tuyệt.

Bàn Tử thấy Tôn học võ nói chính nghĩa lẫm liệt, cũng đứng ra nói: "Không tệ, không ngờ, chuyến này chúng ta lại trở thành cứu thế chủ, gánh vác trách nhiệm cứu vớt chúng sinh thiên hạ rồi, khỏi phải nói, chúng ta nghĩa bất dung từ!" Bàn Tử nói hùng hồn khí thế, nhưng thực tế hắn nghĩ gì, thì khó mà nói được.

Dựa vào sự hiểu biết của mọi người về hắn, biết đâu lại là vì bảo bối chôn cùng của Phong Sư Cổ thì sao.

"Được rồi, việc không nên chậm trễ, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thức tỉnh sớm, đã bao vây toàn bộ Địa Tiên Thôn rồi, e rằng Phong Sư Cổ còn có hậu chiêu, chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm thấy hắn thì hơn." Dương Tuyết Lỵ nói.

Mọi người đều gật đầu.

"Ừm, các cậu đợi tôi một lát, tôi dùng thần thức quét một lượt xem sao." Phong Nguyên Thanh nói.

Tuy ở đây còn có trận pháp cấm chế do Phong Sư Cổ bố trí áp chế, nhưng lại không thể áp chế Phong Nguyên Thanh quá nhiều.

Thần thức của Phong Nguyên Thanh lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Cuối cùng, trong một hang đá khuất nẻo không mấy bắt mắt, có một phát hiện.

Phía sau hang đá này, còn có một khe đá, sau đó là một động thiên khác.

Thế là Phong Nguyên Thanh lập tức thu hồi thần thức, dẫn dắt mọi người đi tới.

Mà không biết có phải thần thức quét của Phong Nguyên Thanh bị

Phong Sư Cổ cảm ứng được hay không, đã tăng tốc độ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xuyên thấu và ăn mòn tầng nham.

Trong chốc lát, bên ngoài truyền đến một trận chấn động dữ dội, như thể đất rung núi chuyển.

Thần thức Phong Nguyên Thanh quét ra nhìn một cái, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia, đã quấn quanh toàn bộ Quan Tài Sơn, hơn nữa còn quấn càng lúc càng chặt.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này, đã dùng xúc tu không biết dài bao nhiêu của nó bao bọc lấy toàn bộ Thi Hình Sơn của Thần Mạch Bàn Cổ.

Giữa Thi Hình Sơn và toàn bộ ngọn núi, đã gần như bị Kinh Lăng Giáp đào rỗng.

Chỉ còn lại vài điểm kết nối, liên kết với lòng núi.

Và bên dưới vùng Thi Hình Sơn này, có một con sông ngầm rất lớn.

Lượng lớn nước sông, từ đó chảy xiết qua, hợp vào con sông lớn bên ngoài.

Những điểm kết nối này, dường như là cố ý để lại.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ăn mòn và đào rỗng lòng núi, nhưng lại cố ý tránh mấy chỗ này.

Thần thức Phong Nguyên Thanh bao trùm toàn bộ Thi Hình Sơn, đã nhận ra tình huống này.

Anh ý thức được, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này, e rằng đang bị Phong Sư Cổ thao túng.

Nó đã đào rỗng gần một nửa ngọn núi này.

Và theo hướng chảy của nước sông, có một cửa ngầm dưới lòng

đất, nơi đó là chỗ giao thoa giữa nước ngầm và nước sông trên mặt đất.

Một khi Thi Hình Sơn thoát ly khỏi lòng núi, sẽ thuận dòng chảy ra ngoài, tiến vào thế giới bên ngoài.

Mà hiện tại, toàn bộ kế hoạch thành tiên của Phong Sư Cổ, vẫn còn thiếu một bước.

Đó chính là, hậu nhân đến mở quan cho hắn, thả hắn ra.

Hắn tự tin, chỉ cần xuất quan, liền thiên hạ vô địch, độ tận chúng sinh, giúp hắn thành tiên.

Không thể không nói, sự sắp xếp sau lưng của Phong Sư Cổ đã đạt đến trình độ vô cùng tinh vi.

Trong Thạch Quách.

Phong Sư Cổ đã nhờ vào tạo hóa sinh ra từ sự tu phục của Thần Mạch Bàn Cổ, khiến nhục thân mình biến hóa, cách việc thành tựu Thi Tiên chỉ còn một bước.

Thuở đó, sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện ở Địa Tiên Thôn, hắn đã sai môn nhân đệ tử, chôn sống mình vào quan tài.

Còn bản thân hắn, cũng dựa vào một loại bí pháp mà hắn tình cờ tìm được, khóa linh hồn trong cơ thể.

Thường xuyên dùng linh hồn trầm thụy để trải qua dòng chảy thời gian.

Nếu không phải vì hắn có dục vọng thành tiên mãnh liệt, e rằng đã lạc lối và phát điên trong mấy trăm năm cô độc tăm tối rồi.

Mà giờ đây, cũng đã sắp đến lúc cường nỏ chi mạt, nếu không phải địa mạch quán thông, cho hắn một hơi thở, thì hắn đã không còn sống được nữa.

Phong Sư Cổ ẩn mình trong thân thể Ô Dương Vương, mở đôi mắt đen láy huyết quang lấp lánh của hắn ra.

Linh thức không ngừng cảm tri sự biến hóa của thế giới bên ngoài.

Sau khi Phong Nguyên Thanh và nhóm người tiến vào Địa Tiên Thôn, hắn đã nhận ra.

Nhờ cảm ứng huyết mạch, hắn biết được, phía trên có hai hậu duệ họ Phong của hắn, đã thành công tiến vào Địa Tiên Thôn.

Chỉ cần tìm thấy hắn, mở quan quách, hắn liền có thể hoàn thành bước cuối cùng, phá quan mà ra, độ kiếp thành tiên.

Chỉ là, kế hoạch của hắn rất tốt, nhưng trong linh thức, vẫn còn một dự cảm nguy hiểm không thể xua tan, hơn nữa còn càng lúc càng mãnh liệt.

"Không đúng, rốt cuộc là bước nào có sai sót, vì sao linh thức dự cảnh của ta lại càng lúc càng mạnh mẽ thế này?" Phong Sư Cổ trăm bề suy nghĩ mà không tìm ra lời giải.

Nhưng hắn cũng không phải không có chuẩn bị hậu chiêu.

Thế là, hắn hai tay kết xuất chỉ quyết kỳ dị, một luồng ba động pháp lực thần bí lan tỏa xuống dưới.

Luồng ba động này rất tinh vi, Phong Nguyên Thanh cũng không hề nhận ra.

Đây chính là thủ đoạn Phong Sư Cổ để lại trong Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, khiến hắn có thể dễ dàng thao túng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Giống như sử dụng công cụ từ xa vậy.

Sau khi tiếp nhận chỉ lệnh của Phong Sư Cổ, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bị cưỡng chế thức tỉnh từ trạng thái ngủ đông, bắt đầu theo chỉ

lệnh của hắn, nhanh chóng ăn mòn rỗng toàn bộ nham thạch bao quanh núi Thần Mạch Bàn Cổ.

Chỉ để lại vài điểm địa mạch cố định tạm thời bất động.

Phong Nguyên Thanh cảm tri được mọi thứ xung quanh, đã biết Phong Sư Cổ sớm đã tỉnh lại, hiện tại chỉ đang chờ mọi người mở quan, thả hắn ra.

Điều này dường như là một nghi thức, hiện tại đã tiến hành đến bước cuối cùng.

Phong Nguyên Thanh có một dự cảm, quan quách này, mở cũng phải mở, không mở cũng phải mở.

Muốn tránh thì không tránh được.

Muốn triệt để tiêu diệt Phong Sư Cổ, vẫn phải mở quan tài mới được.

Ngoài Thi Hình Sơn, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã đào rỗng lòng núi, động tác chuẩn bị của Phong Sư Cổ cũng đã hoàn thành.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng tạm thời chìm vào tĩnh lặng, bất động.

Chấn động của lòng núi cũng dừng hẳn.

Tất cả những điều này chỉ kết thúc trong vài phút, đến đột ngột, đi cũng nhanh.

“Xem ra là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã phá vỡ tầng nham, tiến vào phạm vi Địa Tiên Thôn rồi, chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm được vị trí của Phong Sư Cổ thì hơn!” Tôn học võ mặt mày trầm trọng nói.

“Nguyên Thanh, đã tìm thấy quan quách của Phong Sư Cổ ở đâu chưa?” Tôn học võ nhìn Phong Nguyên Thanh hỏi.

“Ừm, đã tìm thấy rồi, đi theo tôi.” Phong Nguyên Thanh nói.

Ngay sau đó, anh dẫn mọi người đi đến một góc khuất kín đáo trong hang động này.

Chỉ thấy trong hang đá đó, phía sau tử thi có một khe đá hình tam giác.

Chương 466

Phong Nguyên Thanh giơ tay ném một quả cầu quang cầu vào trong.

Dưới ánh sáng, có thể thấy, đây là một đường hầm dài và hẹp.

Mọi người theo sau Phong Nguyên Thanh, từ đường hầm chật hẹp, chui vào gian mộ thất chính nơi Phong Sư Cổ ẩn thân.

Chui ra khỏi đường hầm chật hẹp, tiến vào mộ thất, mọi người lập tức bị Kim Quan Quách khổng lồ kia hấp dẫn ánh mắt.

Chiếc quan quách đó, đặt giữa bốn bức bích họa đào lâm bao quanh, các mặt của quan quách đều khắc rất nhiều nhân vật, cá thú có hình dạng kỳ lạ.

Với lục tùng thạch làm mắt, ẩn hiện toát ra một luồng khí tức yêu dị.

Và phía sau, còn có hai gian mộ thất nhỏ hơn.

Bích họa bốn phía mộ thất, đều là cảnh tượng đào lâm tiên khí phiêu diêu, xa xa còn có đình đài lầu các, núi cao nước chảy, một dáng vẻ thế ngoại đào nguyên.

Tôn học võ nói với mọi người: "Những gì vẽ trên bích họa này, không phải cảnh tượng phàm gian, mà là Bàn Đào Hội trên Thiên Cung.

Tương truyền Phong Sư Cổ nằm mơ cũng muốn làm thần tiên, vì vậy mới vẽ đầy đào lâm trên bích họa mộ thất." "Nhìn cách bố trí ở đây, Phong Sư Cổ chắc chắn ở trong Kim Quan Quách rồi!" "Đã tìm thấy quan quách rồi, tiếp theo, thì nên ra tay thôi!" Hồ Bát Ức nói.

"Đúng vậy, nên ra tay rồi, Tổ huấn của dòng họ Quan Sơn Phong

của chúng ta hôm nay cuối cùng cũng sắp kết thúc!" Tôn học võ có chút cảm khái nói.

"Nguyên Thanh, tiếp theo, giao cho các cậu đấy." Mọi người nhìn nhau một cái, sau đó liền bắt đầu hành động.

Hồ Bát Ức đi đến góc đông nam mộ thất, thắp lên một cây nến.

Đây là truyền thống, quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy.

Tuy rằng hắn đã nhiều lần phá vỡ quy tắc rồi.

Tuy rằng hắn cũng biết, Phong Sư Cổ trong quan quách này, tất nhiên là một đại Tống Tử.

Chỉ là ngoài dự liệu, ngọn lửa cây nến lại có màu sắc bình thường.

Mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận đề phòng.

Phong Nguyên Thanh vẫn cảm thấy không yên tâm, thế là để Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn, Anh Tử, A Ninh bốn cô gái đều vào Hồ Thiên Không Gian.

Dù sao mộ thất này nhỏ, vạn nhất Phong Sư Cổ ra tay, Phong Nguyên Thanh không thể chăm sóc được mọi người thì không hay.

An toàn là trên hết.

Phong Nguyên Thanh đi đến trước Kim Quách, cẩn thận xem xét.

Chiếc Kim Quách này, không giống quan quách thông thường, bốn phía khít khao không một khe hở.

Và trên đỉnh quách, có hai cánh cửa quách đục lỗ, không khóa không đinh, vươn tay là có thể dễ dàng mở ra.

Một luồng mùi hôi thối xác chết mục rữa nồng nặc từ khe hở trên cửa quách đục lỗ truyền ra.

Một luồng mùi thi thối rữa nồng nặc từ trong quan quách tỏa ra,

tràn ngập khắp gian mộ thất. "Ối, thối quá!" Bàn Tử không nhịn được bịt mũi nói.

Tuy mọi người đã từng đối phó với không ít thi thể, nhưng mùi thối như thế này thì đây là lần đầu tiên.

Ngoại trừ những thi thể được bảo quản rất tốt, tẩm ướp bằng dung dịch thuốc và hương liệu nên không có mùi lạ.

Hoặc là đã biến thành xác khô, bạch cốt, thịt da đã mục rữa hết, cũng không có mùi nặng như vậy. "Địa Tiên Phong Sư Cỗ thật sự ở trong quan tài sao?

Sao lại thối thế này?" Bàn Tử hỏi. "Cái này... cái này thì không biết được, cửa quách không phải có khe hở sao, chúng ta cứ nhìn vào trong đó xem chẳng phải sẽ biết sao?" Hồ Bát Ức nói.

Thế là Phong Nguyên Thanh thao túng quả cầu ánh sáng đến trước cửa quách, giống như một chiếc đèn pin, chiếu rõ ràng bên trong quan quách.

Mọi người cẩn thận nhìn vào từ khe hở trên cửa quách.

Chỉ thấy, một thân ảnh khổng lồ nằm trong quan tài, phần đầu phản chiếu ánh vàng kim. "Đây hình như là thi thể Ô Dương Vương mà, không phải nói bị Phong Sư Cỗ ăn rồi sao?

Sao lại ở đây nữa?" Bàn Tử hỏi. "Xem ra là Phong Sư Cỗ không luyện hóa toàn bộ thi thể Ô Dương Vương thành đan dược, chỉ sử dụng một phần nhỏ thôi." Tôn Học Võ nói.

Quan quách này không có thứ gì khác, chỉ có một thi thân Ô Dương Vương cao lớn.

Tôn Học Võ lập tức hiểu ra. "Thì ra là vậy, Phong Sư Cỗ đã dùng nhục thân Ô Dương Vương làm một lớp quan quách, giấu mình ở bên trong!" "Lại là kiểu này sao?" Dương Tuyết Lỵ cảm thấy có chút

không thể tin nổi, quan quách mà còn có thể chơi kiểu này, Phong Sư Cỗ này quả không hổ là một kỳ nhân, quá biết cách chơi.

Đồng thời, toàn bộ không gian trên địa mạch núi thi hình, đều đã bị huyết vụ từ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp rơi xuống bao phủ.

Hơn nữa, còn theo các khe nứt thung lũng không ngừng thẩm thấu xuống dưới.

Thung lũng sâu bên ngoài mộ thất đã gần như bị huyết vụ lấp đầy.

Lượng lớn huyết vụ từ mộ đạo tràn vào mộ thất.

Huyết vụ này không chỉ số lượng khổng lồ, mà tính thẩm thấu còn cực mạnh.

Thậm chí còn thẩm thấu qua cả đá núi, xuyên qua tường mộ bằng tầng đá linh tinh, tràn vào mộ thất.

Mọi người đều phát hiện sự bất thường trên tường mộ thất. "Tường thấm máu, là huyết vụ nhập địa, huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn!

Chúng ta phải nhanh lên, nếu không được, Nguyên Thanh cậu cứ trực tiếp ra tay, có thể diệt sát Phong Sư Cỗ ngay trong quan tài không?!" Tôn Học Võ nhìn bức tường thấm máu, nghiến răng nghiến lợi nói. "Chắc không vấn đề gì lớn." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ chú ý thấy, cây nến trà Hồ Bát Ức thắp ở góc đông nam đã lặng lẽ biến thành màu xanh lục, ngọn lửa nến xanh biếc, không gió mà tự động chập chờn u u. "Nến trà biến xanh rồi!" Dương Tuyết Lỵ lên tiếng nói. "Không hay rồi!

Phong Sư Cỗ thật sự thành Thi Tiên!

Không kịp nữa rồi, Nguyên Thanh, ra tay đi!" Tôn Học Võ sốt ruột

nói. "Được!" Phong Nguyên Thanh cuối cùng thốt ra một chữ.

Sau đó hữu chưởng nắm hờ, một đạo kim quang sáng chói từ trong phát ra, đó là một cụm hỏa diễm vàng rực.

Tuy không tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng, nhưng mọi người lại có thể cảm nhận được uy lực trong đó.

Phong Nguyên Thanh hành động rất nhanh, tay phải nhẹ nhàng đẩy một cái, đạo Thái Dương Chân Hỏa kia lập tức hóa thành một đường lửa, thiêu xuyên cửa quách, tiến vào trong quan quách.

Ngọn lửa gặp vật tức thì bùng cháy, trực tiếp đốt cháy thi thân Ô Dương Vương cao lớn không đầu kia.

Lửa nhanh chóng nuốt chửng toàn bộ thi thể.

Toàn bộ kim quan lập tức biến thành một lò lửa lớn, thiêu đốt ngọn lửa hừng hực, tỏa ra năng lượng cực nóng, không lâu sau, chiếc kim quan này cũng bị nung chảy, hóa thành một vũng vàng lỏng.

Thi thể Ô Dương Vương cũng trong biển lửa, bị thiêu thành một khối than cháy.

Việc này lập tức kinh động giả mạo Phong Sư Cỗ ẩn mình trong thi thân.

Chương 467

Vốn dĩ, hắn còn khinh thường thủ đoạn của mọi người bên ngoài, lửa nhỏ bé có thể làm tổn thương hắn ư?

Nhưng không ngờ, bị vả mặt lại nhanh đến vậy.

Phong Sư Cỗ lập tức thôi động toàn thân thi khí, tạm thời cách ly bản thân khỏi ngọn lửa. "Oanh ~" Mọi người chỉ thấy, trong ngọn lửa vàng rực hừng hực kia, đột nhiên bành trướng, một trận phong bạo thi khí đen kịt từ trong bùng phát, đẩy ngọn lửa ra.

Sau đó, một lão giả thân thể khô héo, gầy trơ xương như một bao da, từ trong hắc khí nhảy vọt ra.

Chính là Phong Sư Cỗ, chỉ thấy hắn, đội quan cao, mặc áo rộng, lông mày và râu đều đen.

Đầu đội ngọc quan, thân mặc hắc bào, mắt đỏ rực, răng nanh sắc bén, móng tay dài.

Một tay cầm phất trần, tay kia còn bấm ấn quyết kỳ dị.

Toàn thân thi khí cuồn cuộn, trừng mắt nhìn mọi người, giống như một cương thi muốn nuốt chửng người. "Bồng ~" Sau khi thoát khỏi ngọn lửa, hắn chỉ liếc nhìn mọi người một cái, lập tức quay người, lao về phía sâu trong mộ thất.

Còn đoàn Thái Dương Chân Hỏa kia, trực tiếp đốt cháy phần thi khí còn lại, lửa thế lập tức càng hung mãnh hơn.

Tất cả những điều này đều xảy ra trong tích tắc. "Không hay rồi, hắn muốn chạy!" Tôn Học Võ rất nhanh phản ứng lại.

Nhưng nhanh hơn hắn là Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh trong một niệm đã thu hồi Thái Dương Chân Hỏa đang cháy cuồn cuộn, trên mặt đất chỉ còn lại một vũng vàng lỏng, và một thi thể Ô Dương Vương cháy thành than bụi.

Phong Sư Cỗ chạy rất nhanh, Phong Nguyên Thanh lập tức nói với mọi người một câu "Đừng chống cự", sau đó liền thu mấy người còn lại vào không gian hồ thiên, cùng với các cô gái ở một chỗ.

Sau đó, anh theo khí tức của Phong Sư Cỗ, đuổi theo.

Phong Sư Cỗ vừa chạy vừa vẫn còn thắc mắc, ở đâu ra người lợi hại thế này, kiếp lửa này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Theo tính toán của hắn, rõ ràng đã là thời đại mạt pháp, không nên còn có người lợi hại như vậy mới đúng.

Hắn đâu biết, mạt pháp đã kết thúc, linh khí lại bắt đầu khôi phục rồi.

Bằng không, cho dù hắn Địa mạch chưa tu tốt, cũng không thể nhất bộ thành tiên, còn cần không ít thời gian mới được.

Hắn thầm kêu xui xẻo, liều mạng thôi động toàn thân thi khí, theo mật đạo đã sắp xếp từ trước, tiến về phía thôn Địa Tiên.

Hắn muốn tiến vào huyết phần ở hậu viện Phong thị đại trạch, hấp thu tinh hoa Địa mạch và Thi tuyền nồng đọng, để tạo ra thủy kiếp, hoàn thành lần thuế biến cuối cùng.

Phong Sư Cỗ hành động rất nhanh, trong thời gian ngắn ngủi, đã trở lại thôn Địa Tiên.

Hắn thấy người kia không lập tức đuổi theo, thế là, bấm pháp quyết, huyết phần kia lập tức nứt ra một khe hở, Phong Sư Cỗ trực tiếp chui vào.

Khe hở lập tức khép lại, như thể không có gì từng xảy ra.

Còn Phong Nguyên Thanh, anh dừng lại khi đi qua một mật thất.

Đây chính là mật thất giam giữ các di dân Vu Tà trong nguyên kịch, trên tường mật thất còn khắc họa thiên khải mà họ đã chiêm bốc được: Phá quan, hỏa thiêu, loạn kiếm gia kiếp.

Cùng với lời tiên tri về thi sơn huyết hải, địa tiên lăng không.

Phong Sư Cỗ đã uy hiếp các di dân Vu Tà, bắt họ chiêm bốc pháp thành tiên cho hắn.

Những gì ghi trên tường chính là những kiếp nạn trước khi thành tiên, và cảnh tượng thành công phi tiên.

Từ chỗ họ, Phong Sư Cỗ cũng coi như đã đạt được ước nguyện, thành công có được Thi Tiên chi pháp.

Thần niệm cường đại của Phong Nguyên Thanh quét qua toàn bộ mật thất một lượt, rồi sao chép tất cả nội dung vào trong đầu.

Trong huyết phần, toàn bộ thân thể Phong Sư Cỗ đang ngâm mình trong Thi tuyền đen như máu thi thể, nổi bập bềnh trong đó.

Phong Sư Cỗ bất động, giống như một thi thể trôi nổi theo dòng nước.

Sau khi tiến vào huyết phần, hắn lập tức thao túng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao quanh toàn bộ địa mạch núi thi hình, cắt đứt vài chỗ cuối cùng nối với núi, khiến địa mạch thi sơn này tách rời khỏi núi, theo thủy mạch ngầm xông ra mặt đất, hoàn thành lời tiên tri quần tiên xuất sơn.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia, đã sớm hoàn toàn bị Phong Sư Cỗ khống chế.

Bản thân nó là một sinh mệnh kỳ lạ nửa thực vật nửa đồng, chỉ có tư duy cực kỳ đơn giản, không cần Phong Sư Cỗ hao phí chút sức lực

nào đã dễ dàng khống chế được.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sau khi nhận được mệnh lệnh của Phong Sư Cỗ, lập tức hành động.

Lượng lớn lá cây hình răng cưa bắt đầu cắt xẻ tại các điểm nối.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, toàn bộ địa mạch núi thi hình đã tách rời khỏi Quan Sơn, rơi vào thủy mạch.

Còn Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đó, ban đầu Phong Sư Cỗ không chỉ trồng một gốc.

Ngoài gốc trồng trên địa mạch núi thi hình ra, số còn lại đều ở trên núi bên ngoài.

Theo lực đẩy khổng lồ của dòng nước, núi thi hình trôi nổi theo dòng, những gốc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trồng trong đá núi bên ngoài, bị kéo đứt rễ, lập tức mất đi sức sống.

Không có hệ rễ cung cấp dưỡng chất, căn bản không thể duy trì hoạt động của thân hình khổng lồ.

Chỉ có gốc trồng trên địa mạch núi thi hình, vẫn bám chặt vào núi thi hình.

Địa mạch biến động, Phong Nguyên Thanh lập tức cảm giác được.

Anh tăng tốc bước chân, trực tiếp thi triển Độn Thổ chi pháp, xuyên qua bùn đất đá, đến trước huyết phần ở hậu viện Phong thị đại trạch của thôn Địa Tiên.

Lúc này bên ngoài huyết phần, đã phun trào ra lượng lớn Thi tuyền đen như máu thi thể, gần như nhấn chìm toàn bộ hậu viện, và vẫn đang không ngừng chảy ra ngoài.

Thi tuyền chảy tràn, rót đầy toàn bộ kinh mạch của núi thi hình, cuối cùng, chảy vào vết thương nứt ở phần bụng.

Phần còn lại thì nhỏ giọt xuống dòng sông cuồn cuộn chảy phía dưới.

Thi tuyền này, vốn là máu toàn thân của vị Vu kia sau khi chết hóa thành, lại được phong thủy địa mạch nuôi dưỡng, là tinh hoa của Địa mạch.

Phong Sư Cỗ trong Thi tuyền, hấp thụ lượng lớn Địa mạch chi lực, đã trải qua sự biến hóa long trời lở đất.

Nhưng cho dù như vậy, đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, vẫn chỉ là vậy mà thôi.

Thi Tiên hạ đẳng, làm sao có thể sánh với Thiên Tiên thượng đẳng.

Ánh mắt Phong Nguyên Thanh xuyên qua huyết phần, nhìn về phía Phong Sư Cỗ trong Thi tuyền.

Phong Nguyên Thanh cười nhạt một tiếng. "Vẫn chưa ra sao?

Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta không có cách nào sao?" Phong Nguyên Thanh triệu ra pháp kiếm, cầm kiếm đâm về phía huyết phần.

Tức thời, một đạo kiếm quang hùng vĩ, xé rách bầu trời, trong nháy mắt đánh trúng huyết phần.

Huyết phần kia lập tức bị kiếm quang chém nát.

Nấm mồ của huyết phần, trực tiếp bị kiếm quang nghiền thành tro bụi.

Kiếm quang xuyên qua nước đen, thẳng tắp xông về phía Phong Sư Cỗ.

Phong Sư Cỗ trong lòng kinh hãi, lập tức né tránh, vừa vặn tránh được kiếm quang.

Nhưng vẫn bị dư ba của kiếm quang quét trúng, tóc bị cắt đi một

đoạn.

Phong Sư Cỗ bấm thủ quyết.

Một làn sóng nước đen kịt, nâng hắn từ trong nước đen lên.

Chương 468

Sau khi mất đi chướng ngại là huyết phần, Thi tuyền cuồn cuộn tuôn ra, nhanh chóng nhấn chìm toàn bộ thôn Địa Tiên.

Sóng đục cuồn cuộn, những làn sóng đen dữ dội, cuốn theo vô số thi thể từ Địa Tiên âm trạch và Ngọc Tủy động quật ra ngoài.

Phong Nguyên Thanh chỉ đứng lơ lửng giữa không trung, mặt không biểu cảm nhìn Phong Sư Cỗ thao tác.

Anh đã thả lỏng.

Trong bầu trời đen như mực, mưa vẫn tiếp tục rơi.

Khu vực thung lũng này, vốn còn một thời gian nữa mới đến mùa lũ, nhưng trong chuỗi biến cố này, đã đến sớm hơn.

Nước sông cuồn cuộn, từ động lớn trên núi phun trào ra, chảy thẳng xuống.

Một phần chảy vào núi thi hình của thôn Địa Tiên, phần khác đổ vào Trường Giang.

Trong huyết phần, Thi tuyền dường như vô tận, liên tục trào ra ngoài, không hề có dấu hiệu cạn kiệt.

Trong Thi tuyền này, có một tuyền nhãn, từ một nơi vô danh nào đó, không ngừng chảy ra nước đen như máu thi thể.

Mùi tanh thối nồng nặc, xông thẳng lên trời.

Trên bầu trời, sấm sét trong tầng mây càng thêm hoạt động.

Dưới sự va chạm của âm dương, sấm sét cuồn cuộn, tiếng sấm vang vọng ngàn dặm.

Phong Sư Cỗ đứng trên Thi tuyền đang phun trào như suối, nhìn

về phía Phong Nguyên Thanh, trong đôi mắt đỏ như máu, lộ ra sự điên cuồng và khát máu.

Phong Nguyên Thanh vừa là hậu nhân của họ Phong, lại là một tu sĩ cao cấp.

Huyết nhục của anh đối với Phong Sư Cỗ mà nói, chính là một loại bổ phẩm cực kỳ tốt.

Mùi hương mê hoặc tỏa ra từ Phong Nguyên Thanh, quyến rũ Phong Sư Cỗ, trong đầu hắn không ngừng vang lên âm thanh "Ăn hắn đi, ngon quá", dường như đang thúc giục hắn nhanh chóng ra tay.

Nhưng Phong Sư Cỗ vẫn kiềm chế lại, cố gắng áp chế dục vọng khát máu này.

Một Phong Sư Cỗ có ý chí của riêng mình, đương nhiên sẽ không để bản thân bị dục vọng khát máu của cơ thể khống chế.

Hắn tự cho mình là bất phàm, tự xưng là Địa Tiên Phong Sư Cỗ!

Hơn nữa, đạo kiếm quang Phong Nguyên Thanh vừa phát ra, vẫn còn khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Nếu kiếm đó mà đánh trúng, e rằng sẽ bị trọng thương.

May mắn thay, Thi tuyền này có sức mạnh cường đại, cuối cùng đã mài mòn đạo kiếm quang đó.

Việc cấp bách nhất của hắn hiện tại, vẫn là vượt qua kiếp thành tiên, những thứ khác, tất cả đều có thể tạm gác lại.

Sau khi xuất quan, đã trải qua một loạt kiếp nạn: Hỏa kiếp, Thủy kiếp, Thổ kiếp.

Địa mạch Bàn Cổ thần mạch đã thành công xông ra khỏi lòng đất, lên mặt đất, Địa kiếp đã qua.

Tiếp theo, chính là Nhân kiếp và Thiên kiếp.

Thành tiên vốn đã kiếp nạn trùng trùng, huống chi Phong Sư Cỗ là người đi con đường Thi Tiên hạ đẳng nhất.

Hơn nữa, con đường tu luyện của hắn lại là Sát Sinh Đạo, muốn độ kiếp thành tiên càng thêm khó khăn chồng chất.

Giống như hiện tại phải đối mặt với Phong Nguyên Thanh và Thiên kiếp, càng là chưa từng có.

Phong Sư Cỗ đương nhiên không biết những điều này, hắn chỉ biết, kiếp nạn mình cần đối mặt, vô cùng cường đại.

Xa vời không phải người thường có thể vượt qua.

Thế là hắn đã sớm bắt đầu chuẩn bị.

Chuẩn bị tự mình tạo ra kiếp nạn, như vậy, hắn sẽ có thủ đoạn tương ứng để hóa giải.

Coi như là thủ xảo.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Lần thủ xảo này của hắn, ngược lại lại thành ra vụng về.

Chỉ là bản thân hắn còn chưa biết ~ Lúc này Phong Sư Cỗ đang đắc ý.

Bởi vì căn cứ vào Địa kiếp, hắn thấy mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, đều đang diễn ra theo dự liệu của mình.

Phong Nguyên Thanh nhìn Phong Sư Cỗ vẻ mặt tự tin nắm chắc phần thắng, trong mắt lộ ra một tia châm biếm. "Ngươi đã lựa chọn con đường Thi Tiên này, ha ha, vậy ta sẽ đẩy ngươi một tay!" "Tốt nhất là rèn luyện cho tốt cái thân thể này đi." "Thi Tiên, một dược liệu tốt như vậy, không tận dụng cho tốt thì thật đáng tiếc." "Nói sao thì nói, cũng là một chiến lực cường đại, hơn hẳn mấy kẻ kia, lại không cần tự mình bồi dưỡng, vậy thì đúng là, quá ngầu rồi!" Phong Nguyên

Thanh cứ thế đứng yên lặng nhìn Phong Sư Cỗ thao tác, bất động.

Nhưng trong bóng tối, anh đã bố trí trận pháp bao phủ phạm vi mấy chục dặm này.

Giam giữ toàn bộ thi khí, thi huyết, thi thể và các vật ô uế khác trong phạm vi này, không cho phép chúng chảy ra ngoài.

Phong Sư Cỗ tuy ngạc nhiên vì Phong Nguyên Thanh lại không ngăn cản hắn, nhưng động tác trong tay hắn lại không ngừng nghỉ một khắc nào.

Cơ hội tốt như vậy, không thể lãng phí.

Phong Sư Cỗ chỉ huy quần thi trong Thi tuyền, bò lên vách núi.

Vô số thi cốt tuẫn táng, chất đống như núi, bị Thi tuyền cuốn ra ngoài.

Lúc này đã từng cái một phục sinh.

Sau khi ngâm Thi tuyền, chúng dường như được ban cho sinh mệnh, chỉ là, giống như xác sống vậy, dường như không có mấy trí tuệ.

Vô số thi thể, từ trong Thi tuyền bò ra, đổ về bốn phương tám hướng.

Những thi thể đen kịt dày đặc, bao phủ vách núi và đỉnh núi.

Dường như là một tòa thi sơn.

Còn trong tuyền nhãn Thi tuyền, không ngừng phun trào ra suối đen, cũng không ngừng rơi xuống dòng sông phía dưới.

Thi tuyền đen kịt kia, sau khi rơi vào dòng sông, lại quỷ dị biến thành một màu đỏ như máu, chứ không phải màu đen.

Nhuộm toàn bộ dòng sông thành màu đỏ máu.

Giống như một biển máu.

Nhưng lại không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho sinh vật dưới nước.

Trong nước máu, vô số cá tôm nhảy lên khỏi mặt nước, rồi lại rơi xuống nước, tạo nên từng đợt sóng máu.

Thi tuyền này, vốn là một loại địa mạch linh dịch kỳ dị, chỉ là, đối với người sống mà nói, không có tác dụng, dù là mùi hay hình dáng, đều quá kinh tởm.

Ngược lại đối với tử thi, lại có rất nhiều công dụng, có thể khiến thi thể bất hủ, giống như lúc còn sống.

Năng lượng ẩn chứa trong đó, đối với loại tu Thi Tiên như Phong Sư Cỗ, lại càng là đại bổ.

Tiếp đó, Phong Sư Cỗ lại thao túng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đang bao bọc địa mạch núi thi hình, nhúng hệ rễ của nó vào Thi tuyền.

Phong Sư Cỗ cổ động thi khí, luyện hóa nó, luyện thành một kiện pháp bảo.

Chủ thể của nó, chính là mấy chiếc lá hình dây leo đồng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Hình dáng giống như một cây roi đồng đầy gai, tuy đã mất đi đặc tính sinh mệnh của thực vật, nhưng lại càng thêm đắc tâm ứng thủ, thao túng tự nhiên.

Hệ rễ của nó vẫn được giữ lại, cắm vào xương cùng sau lưng Phong Sư Cỗ, hình dáng giống như một đôi cánh đồng.

Đợi khi quần thi đều bò lên núi, chất thành thi sơn, Phong Sư Cỗ cảnh giác liếc nhìn Phong Nguyên Thanh một cái, sau đó, phi thân lên đến đỉnh cao nhất của núi thi hình, lơ lửng giữa không trung.

Chương 469

Quần Tiên xuất sơn!

Động tác của Phong Sư Cỗ như thể đang cử hành một nghi thức vậy.

Sau khi tạo dáng xong, Phong Sư Cỗ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Quần thi dưới trướng hắn, cũng lần lượt bắt chước động tác gào thét trời xanh, phát ra tiếng thi hống khàn đặc quỷ dị.

Trên bầu trời, những tầng mây đen kịt như mực, vốn tĩnh lặng bất động.

Khắc trong tiếng gầm giận dữ này, tầng mây bắt đầu biến ảo.

Vô số mây đen xoay tròn theo một quỹ tích huyền ảo nào đó.

Những đám mây đen này, vốn ở tầng đối lưu, độ cao rất thấp, khá gần mặt đất.

Những đám mây mưa thông thường, đều là loại mây này.

Tuy nhiên, sau khi những đám mây đen này xoay tròn, tách ra tạo thành một xoáy mây khổng lồ.

Phía trên cao hơn, không biết từ lúc nào, đã tích đầy mây.

Dường như một cột mây khổng lồ, đứng sừng sững trên thung lũng.

Giữa cột mây, là một xoáy nước khổng lồ.

Sâu trong tầng mây, một đạo ánh sáng kỳ dị rọi xuống, bao phủ khu vực thung lũng.

Dị tượng khổng lồ này, người dân trong phạm vi mấy ngàn dặm đều tận mắt chứng kiến.

Những người của Cục 749 từ Kinh Thành vội vã đến, nhìn dị tượng tầng mây khổng lồ ngoài cửa sổ máy bay, đều há hốc mồm kinh ngạc.

Dị tượng lớn thế này, muốn che giấu cũng không thể che giấu được nữa.

Ngay cả các quốc gia hải ngoại, cũng đã phát hiện dị tượng này qua vệ tinh, các nước liên tiếp gọi điện chất vấn, liệu An Lạc có đang bí mật nghiên cứu vũ khí khí tượng gì đó không, đặc biệt là phía Mỹ.

Trong tầng mây, lôi quang lóe lên.

Một áp lực dường như hữu hình, trong nháy mắt giáng xuống.

Trong phạm vi ngàn dặm, bất kể là người hay vật, đều cảm thấy, trong lòng dường như bị một tầng bóng tối bao phủ.

Những động vật có cảm giác nhạy bén hơn, lúc này càng đồng loạt bò rạp xuống đất, miệng phát ra những tiếng kêu sợ hãi "ô ô", không dám động đậy chút nào.

Đây là thiên uy.

Đặc biệt là, dưới sự linh khí khôi phục, ý chí Thiên Địa, đã sống lại một tia.

Phong Sư Cỗ ngẩng đầu nhìn trời, một chút cũng không dám lơ là.

Quần thi dưới trướng hắn, cũng không phải tùy tiện bố trí.

Chúng tạo thành thi sơn huyết hải, đối với Phong Sư Cỗ mà nói, có một loại gia tăng đặc biệt.

Có thể giúp hắn có nhiều tự tin hơn, để vượt qua Thiên kiếp tuyệt thế chưa từng có này.

Trong phạm vi trăm dặm, đều bị mây đen bao phủ.

Còn Phong Nguyên Thanh, thì hơi rời xa Phong Sư Cỗ một chút, lui ra ngoài trăm dặm, đến một ngọn núi bên ngoài phạm vi mây kiếp bao phủ.

Mục đích là để không bị liên lụy vào lôi kiếp.

Bằng không, uy lực lôi kiếp sẽ tăng lên mấy chục đến hàng trăm lần.

Tuy rằng bản thân anh có thể chịu đựng được, nhưng Phong Sư Cỗ kia thì sẽ hỏng mất.

Một Thi Tiên chi thể sẽ lãng phí.

Anh thả mọi người ra, ai nấy đều lần đầu tiên chứng kiến trận pháp lớn như vậy, từng người đều chấn động nhìn mây kiếp khổng lồ bao phủ trăm dặm kia. "Phong Sư Cỗ lần này e rằng thật sự muốn thành tiên rồi, cái này phải làm sao đây?" Tôn Học Võ có chút tuyệt vọng.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, an ủi nói: "Nhị gia gia, đừng vội, lôi kiếp lớn như vậy, làm sao mà dễ dàng vượt qua được?" "Cho dù có thể chịu đựng được, cũng phải nguyên khí đại thương!" "Hơn nữa, nhị gia gia, người đối với chuyện tu hành không hiểu rõ lắm." "Nhân cơ hội này, cháu cũng nói qua cho người nghe." "Phép có tam thừa, tiên chia ngũ đẳng, phân biệt là Thiên Tiên, Thần Tiên, Địa Tiên, Nhân Tiên, Quỷ Tiên!" "Lại lấy Thiên Tiên làm thượng đẳng nhất, Quỷ Tiên làm hạ đẳng nhất." "Ngoài ra, theo sự suy thoái của linh khí Thiên Địa, lại nổi lên một đẳng cấp khác, được gọi là Thi Giải Tiên." "Pháp Thi Giải Tiên, lại còn yếu hơn Quỷ Tiên một bậc." "Thông thường mà nói, chỉ đạt được cảnh giới tiên nhân, mà không có sức mạnh của tiên nhân, chỉ có thể sau đó tiếp tục tu luyện để nắm giữ sức mạnh, có bản chất tiên nhân, nhưng không có sức mạnh tiên

nhân!" "Pháp Thi Tiên mà Phong Sư Cỗ tu hành, lại là một lối đi khác của pháp Thi Giải Tiên, giấu nhục thân trong phong thủy bảo huyệt, chịu tinh khí Địa mạch tôi luyện, lấy thi thể của chính mình làm ký thác." "Phương pháp này, thành tựu cao hay thấp, còn phải xem phẩm chất của phong thủy huyệt và thời gian dài ngắn mà quyết định." "Phong Sư Cỗ vận khí rất tốt, tìm được một khối Địa mạch Bàn Cổ cực phẩm như vậy để nuôi dưỡng thi thể." "Bản thân thực lực tu hành của hắn cũng không thấp, lại gặp đúng đại thế linh khí khôi phục, nếu không phải gặp chúng ta, e rằng hắn thật sự đã thành công rồi!" Nghe Phong Nguyên Thanh giảng giải, mọi người đối với thực lực của Phong Sư Cỗ lại có thêm nhiều nhận thức.

Tôn Học Võ lại hỏi: "Nguyên Thanh à, Phong Sư Cỗ này tuy nói thành là Thi Giải Tiên hạ đẳng nhất, nhưng đó cũng là tiên nhân mà, cháu có bao nhiêu phần chắc chắn có thể diệt trừ hắn đây?" Phong Nguyên Thanh mỉm cười, nói: "Nhị gia gia yên tâm, cháu tuy vẫn chưa thành tiên, nhưng con đường cháu tu lại là Thiên Tiên chi đạo, tự nhiên mạnh hơn Phong Sư Cỗ, lại có kỳ ngộ, tự có thủ đoạn khắc chế Phong Sư Cỗ, người cứ yên tâm đi." Tôn Học Võ nghe anh nói vậy, đành gật đầu.

Với năng lực của bản thân ông, hoàn toàn không có cách nào đối phó Phong Sư Cỗ, hiện tại, cũng chỉ có thể trông cậy vào Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh sau đó lại dặn dò mọi người mấy câu, liền phi thân rời đi, đến một ngọn núi khác ở rìa mây kiếp.

Yên lặng chờ Phong Sư Cỗ độ kiếp.

Giữa mây kiếp, trên thi sơn.

Phong Sư Cỗ lơ lửng ngồi, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sau lưng không gió tự động, giương nanh múa vuốt.

Cửu Trọng Tiên Kiếp vẫn đang ấp ủ.

Chỉ thấy trong tầng mây rộng lớn, lôi quang lóe lên.

Trong cột mây xoáy nước kia, một đạo quang trụ bao phủ thi sơn.

Một ý chí mênh mông, khóa chặt Phong Sư Cỗ, khiến hắn không thể trốn thoát.

Muốn thành tiên, ắt phải độ Tiên kiếp, trốn là không thoát được.

Dù chạy đi đâu, ý chí Thiên Đạo vẫn khóa chặt ngươi, lôi kiếp cũng sẽ di chuyển theo.

Chỉ có thể bằng thủ đoạn mà chịu đựng.

Phong Sư Cỗ đã dốc hết sức mình, đưa tất cả những bản lĩnh có thể sử dụng, đều lấy ra trước.

Mây kiếp này, chỉ riêng việc ấp ủ, đã ấp ủ suốt một tiếng đồng hồ.

Lúc này, bầu trời đã sấm sét cuồn cuộn, tiếng vang vọng trăm dặm.

Phong Sư Cỗ nghiêm chỉnh đợi.

Sau đó, trong cõi u minh hắn cảm nhận được, đạo kiếp lôi đầu tiên, đã đến!

Hắn lập tức điều động toàn thân thi khí, hóa thành lá chắn bảo vệ, che trên đỉnh đầu.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia, cắm rễ vào Bàn Cổ thần mạch, trong bốn trăm năm, hấp thụ lực thần mạch, đã sớm chất biến, khác biệt với kinh lăng giáp đồng máu thịt thông thường, đã thuế biến thành máu thịt màu đen.

Uy lực và phẩm cấp, đều tăng lên một tầng nữa.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đen kịt, lá cây vũ động, không ngừng sinh trưởng, dưới chỗ ngồi của Phong Sư Cỗ, hình thành một đài sen.

Đợi Phong Sư Cỗ hoàn tất phòng ngự, đạo kiếp lôi trắng xóa đầu tiên từ xoáy nước trên Cửu Trọng Thiên đánh xuống.

Giống như một cột lôi, từ trên trời giáng xuống.

Ngay sau đó, lại là một đạo kiếp lôi tiếp nối một đạo kiếp lôi, liên tục đánh xuống chín đạo.

Cửu Trọng Tiên Kiếp, mỗi trọng, đều có chín đạo lôi đình, uy lực không ngừng tăng lên.

Chín đạo là một giai đoạn.

Đạo lôi kiếp đầu tiên kết thúc, phòng ngự thi khí của Phong Sư Cỗ bị tổn thương nặng nề, nhưng cũng được lôi kiếp tôi luyện, chất lượng càng vượt trội.

Đạo lôi kiếp đầu tiên này, chỉ là thử nước, sự khảo nghiệm thật sự, vẫn còn ở phía sau.

Lại ấp ủ mười phút, đạo lôi kiếp thứ hai, lại lần nữa đánh xuống.

Chương 470

Phong Sư Cỗ thôi động Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tạo thành phòng hộ hình cầu.

Chín đạo lôi đánh xuống, trực tiếp đánh Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thành một đống đồng nát sắt vụn.

Chỉ còn lại lèo tèo hai ba chiếc lá cây.

Mới chỉ qua hai trọng lôi kiếp, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mà hắn tốn công bồi dưỡng đã gần như phế bỏ.

Phong Sư Cỗ không thể không thay đổi thủ đoạn.

Nối mấy cành cây còn sót lại này vào thi sơn dưới chỗ ngồi.

Đây là một loại dẫn lôi chi pháp, có thể chia sẻ sát thương lôi đình cho quần thi dưới trướng.

Huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn.

Quần thi này, cũng là một trong những thủ đoạn của hắn, có thể hình thành một Vạn Thi Đại Trận, chống lại sát thương lôi kiếp.

Vạn Thi Đại Trận này cũng khá hiệu quả, giúp Phong Sư Cỗ lại chịu đựng được thêm hai trọng lôi kiếp.

Tiếp theo, vẫn cần phải đối mặt với năm trọng lôi kiếp còn lại.

Tiếp theo, Phong Sư Cỗ, lại nhờ vào đại trận hình thành từ âm dương nhị trạch của thôn Địa Tiên do chính hắn chế tạo, lại chịu đựng được thêm hai trọng lôi kiếp.

Hắn không ngờ, những thủ đoạn này, lại chỉ có thể chịu đựng đến đợt lôi kiếp thứ sáu, đã hoàn toàn phế bỏ.

Thế là đành phải lấy ra thủ đoạn áp đáy hòm.

Đó là thủ đoạn ban đầu hắn bố trí trên núi thi hình, nhằm phòng ngừa vạn nhất.

Không ngờ, hiện tại thật sự phải dùng đến, hơn nữa, dùng sớm hơn rất nhiều, nằm ngoài dự liệu của hắn.

Núi thi hình, vốn là do cổ Vu sau khi chết hóa thành, tuy Phong Sư Cỗ không biết, nhưng không ngăn cản hắn nhận ra sự bất phàm ở đây.

Các kinh mạch hang động liên kết với nhau, lại được Thi tuyền huyết dịch quán chú, cộng thêm thủ đoạn Phong Sư Cỗ chôn xuống, khiến toàn bộ núi thi hình, biến thành một đại trận.

Phong Sư Cỗ phi thân tiến vào Thi tuyền.

Vị trí Thi Tuyền chính là Khí Hải của Cổ Vu.

Nhưng Cổ Vu lại không luyện khí.

Khí Hải ngược lại trở thành trung tâm vận chuyển tinh huyết toàn thân của hắn, là nguồn năng lượng thứ hai ngoài tim.

Những rãnh sâu kia, chính là do toàn bộ kinh mạch của Cổ Vu hóa thành.

Phong Sư Cỗ thao túng Thi Tuyền, chảy qua tất cả những rãnh sâu, đánh thức sức mạnh còn sót lại trong kinh mạch.

Trong mỗi ngọn đồi nhỏ của những gò đất này, Phong Sư Cỗ đều đã mai phục thủ đoạn, hội tụ sức mạnh địa mạch tản mát ra, ẩn chứa bên trong.

Phong Sư Cỗ lấy Thi Tuyền làm máu, lưu chuyển khắp kinh mạch, mượn đó điều động tất cả sức mạnh ẩn giấu.

Trong chớp mắt, thi khí bốc thẳng lên trời, nghiền nát Kiếp Lôi đang đánh xuống.

Sương mù đen kịt bao phủ toàn bộ núi đá Thần Mạch Bàn Cổ,

chống đỡ Kiếp Lôi.

Còn Phong Sư Cỗ thì chui vào Thi Tuyền, bật công suất tối đa, bắt đầu luyện hóa Thi Tuyền.

Lượng lớn Thi Tuyền bị hắn nuốt chửng, hóa thành sức mạnh của bản thân.

Sức mạnh của hắn đang tăng lên nhanh chóng.

Việc cung cấp năng lượng cho Thi Hình Sơn để chống đỡ lôi kiếp cũng tiêu hao lượng lớn năng lượng Thi Tuyền.

Dưới hai lớp tiêu hao.

Thi Tuyền trực tiếp bị Phong Sư Cỗ vắt kiệt.

Cuối cùng, chỉ còn lại một suối ngầm nhỏ bằng nắm tay.

Cũng bị Phong Sư Cỗ nuốt chửng vào bụng, sau khi luyện hóa, nó sẽ biến thành nguồn năng lực của hắn.

Chỉ là, nhất thời bán hội chưa làm được, hơn nữa còn đang trong quá trình độ kiếp, không thể phân tâm luyện hóa.

Sau khi trải qua tầng lôi kiếp thứ bảy, thứ tám, toàn bộ Thi Tuyền đã bị tiêu hao sạch sẽ, không còn một chút tàn dư.

Tuy nhiên, các thủ đoạn của Phong Sư Cỗ đã gần như cạn kiệt, nhưng vẫn còn một tầng lôi kiếp cuối cùng chưa độ.

Tầng cuối cùng này lại là tầng mạnh nhất, độ khó vượt xa các tầng trước đó.

Xưa nay, không biết có bao nhiêu người đã chết ở bước này.

Nhưng hắn cũng không phải không thể vượt qua, hiện tại, hắn còn một thủ đoạn cuối cùng.

Đó chính là tòa Thần Mạch Bàn Cổ này.

Ban đầu, hắn chọn mộ thất tại động quật Ngọc Tủy ở trung tâm Thần Mạch Bàn Cổ là có nguyên nhân.

Trong động quật Ngọc Tủy đó, hắn đã khắc vô số phù văn, luyện thành trận pháp, ngoài việc có thể hấp thụ tinh khí ngọc tủy để dưỡng thi thân.

Còn có thể giúp hắn không ngừng xâm thực địa mạch, từ từ luyện hóa toàn bộ Thần Mạch Bàn Cổ.

Một khối bảo địa phong thủy tuyệt vời như vậy, Phong Sư Cỗ đương nhiên vô cùng thèm muốn.

Chỉ là, hơn bốn trăm năm đã trôi qua, Phong Sư Cỗ chỉ nắm giữ được một phần trăm Thần Mạch này.

Phong Sư Cỗ bay ra khỏi Thi Tuyền, ngẩng đầu nhìn trời, vuốt râu thở dài.

Thấy Kiếp Lôi thứ chín sắp giáng xuống, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Đáng tiếc cho mảnh đất tạo hóa này, không biết còn có thể tồn tại được không.

Chỉ sợ cho dù còn tồn tại, tinh khí tạo hóa địa mạch bên trong cũng chẳng còn lại một phần mười.

"Ôi, đành phải vậy thôi!" Phong Sư Cỗ đau lòng nghĩ.

Sau đó, hắn lóe lên một cái, trực tiếp từ thung lũng nứt ở bụng Thi Hình Sơn bay xuống, trở về mộ thất của mình.

Hắn ngồi ngay ngắn ở trung tâm mộ thất, trong tay niết khởi ấn quyết kỳ lạ, toàn bộ khí tức trên người dần dần dung hợp với toàn bộ địa mạch.

Lượng lớn thi khí toàn thân cũng chảy dọc theo kinh mạch của Thi

Hình Sơn, hình thành một chu thiên tuần hoàn lớn.

Toàn bộ cơ thể hắn, cứ như là ký sinh bên trong vậy.

Giống như ban đầu lấy thi thân Ô Dương Vương làm quan quách.

Hiện tại, toàn bộ địa mạch Thi Hình Sơn do Cổ Vu vẫn lạc hóa thành, đều trở thành giáp bảo hộ của hắn.

Toàn bộ cơ thể hắn và Thi Hình Sơn đã liên kết thành một thể.

Mục tiêu mà lôi kiếp khóa chặt cũng từ cá thể Phong Sư Cỗ, biến thành toàn bộ Thi Hình Sơn, cùng với Phong Sư Cỗ đang ẩn nấp bên trong.

Tầng lôi kiếp thứ chín, rất nhanh đã giáng xuống.

Trong phạm vi vài trăm dặm đều có thể nghe thấy tiếng sấm vang dội mênh mông.

Từng đạo lôi xà to bằng thùng nước từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh vào Thi Hình Sơn.

Tuy nhiên, Thi Hình Sơn này dù sao cũng là do một Cổ Vu hóa thành, thực lực của nó e rằng vượt xa tiên nhân bình thường.

Ngay cả địa mạch do nó hóa thành cũng vô cùng kiên cố.

Từng đạo Kiếp Lôi đánh xuống Thi Hình Sơn, bắn ra những tia lửa điện bùng nổ.

Chương 471

Bầu trời u ám, giống như ngày tận thế.

Dưới sự công kích liên tục không ngừng của Kiếp Lôi, Thi Hình Sơn cũng không chịu nổi.

Dưới đạo Kiếp Lôi cuối cùng, toàn bộ Thi Hình Sơn bị đánh gãy ngang lưng thành hai đoạn.

Cây cầu đá bắc ngang khe núi lập tức sụp đổ, vỡ thành vô số mảnh vụn, rơi xuống dòng sông cuồn cuộn.

Phong Sư Cỗ cũng hiện thân từ Thi Hình Sơn.

Vừa rồi tế xuất toàn thân thi khí, liên kết với Thi Hình Sơn thành một thể, tuy đã vượt qua lôi kiếp, nhưng cũng bị trọng thương.

Một thân thi khí đã tổn hao chín phần, một phần còn lại, dưới sự tôi luyện của lôi kiếp, đã sản sinh ra chất biến.

Toàn thân Phong Sư Cỗ yếu ớt không chịu nổi.

Hắn lặng lẽ quan sát xung quanh, không thấy Phong Nguyên Thanh, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, chính là nghi lễ tiên quang tẩy lễ sau khi vượt qua lôi kiếp.

Tiên quang này có thể khiến nhục thân hắn thuế biến, trở thành thân thể Thi Tiên chân chính.

Rất nhanh, một đạo tiên quang màu trắng sữa từ xoáy nước trên Cửu Trọng Thiên giáng xuống, rơi vào người Phong Sư Cỗ.

Dưới sự tẩy lễ của tiên quang, toàn thân da thịt, cơ bắp, kinh mạch, xương cốt của hắn đều đang thuế biến.

Tiên quang tràn ngập, khiến thân thể chết chóc của hắn có một tia sinh khí.

Hắn ở trong một trạng thái không sống không chết.

Nhưng vẫn không phải người sống, nhiều nhất chỉ có thể coi là một xác sống.

Đảo ngược sinh tử, thuộc về điều tối kỵ của Thiên Đạo, hành vi nghịch thiên, làm sao Thiên Đạo bản thân có thể vi phạm, biến một người chết thành người sống được?

Phong Sư Cỗ không khỏi có chút thất vọng.

Đến đây, Phong Sư Cỗ đã hoàn toàn vượt qua Cửu Trọng Tiên Kiếp.

Có thể xưng là một tu sĩ Đại Thừa Kỳ.

Mây đen trên trời nhanh chóng tan đi.

Xoáy nước khổng lồ trong cột mây thông thiên không biết từ khi nào đã biến mất.

Vốn dĩ đủ loại dị tượng cũng lập tức tiêu tan.

Cột mây cũng dần dần tan biến, dung nhập vào những đám mây đen giăng đầy trời.

Những đám mây đen dày đặc ban đầu, cũng rất nhanh biến thành mây mưa bình thường.

Phong Sư Cỗ cảm nhận trạng thái của bản thân, vô cùng hài lòng.

Chỉ là điểm không hoàn hảo là sức mạnh của hắn rất yếu ớt, thủ đoạn cũng quá ít.

Gia sản trước đây cũng đều bị hủy diệt dưới lôi kiếp, điều này khiến hắn vô cùng đau lòng.

Ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, Phong Nguyên Thanh đã đến trước mặt hắn.

"Chúc mừng, chúc mừng, đã thành công vượt qua lôi kiếp, ngươi cuối cùng cũng thực sự trở thành Thi Tiên ~" Phong Nguyên Thanh cười nói với Phong Sư Cỗ.

Phong Sư Cỗ nhíu mày, tuy không biết Phong Nguyên Thanh đang giở trò gì, nhưng lại vô cùng hứng thú với thân thể huyết nhục của anh.

Là một loại âm vật như cương thi, huyết nhục của người sống có sức hấp dẫn cực lớn đối với hắn.

Đặc biệt là người tu hành như Phong Nguyên Thanh, năng lượng chứa trong huyết nhục càng là đại bổ.

"Ngươi muốn làm gì?" Phong Sư Cỗ làm ra vẻ kiêu ngạo hỏi.

Thực tế thì hắn đang âm thầm tìm kẽ hở của Phong Nguyên Thanh, muốn đánh lén.

"Ha ha, không làm gì cả, chỉ là rất hứng thú với thân thể Thi Tiên của ngươi, chi bằng nhường lại cho ta thì sao?

Ngươi là lão tổ của Phong thị ta, đã hút cạn máu của cả tộc Phong thị, giờ đây cũng nên làm chút cống hiến cho hậu nhân Phong thị rồi." Phong Nguyên Thanh cười nói.

"Hử?" Phong Sư Cỗ nghe vậy, nhíu mày, khí thế cấp bậc tiên nhân của hắn bộc phát ra, áp chế về phía Phong Nguyên Thanh.

Trong lòng hắn hơi kinh ngạc, mới chỉ mấy trăm năm trôi qua, tiểu bối bây giờ đã cuồng vọng như vậy sao?

Dám trực diện hắn, một tiên nhân đã độ qua Cửu Trọng Tiên Kiếp sao?

Hơn nữa, trong lời nói không hề có chút kính sợ nào, nghe ý của hắn, là muốn đánh chủ ý lên thân thể Thi Tiên cấp tiên nhân của mình sao?

"Hừ hừ ~" Phong Sư Cỗ nheo mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ nguy hiểm, trong cổ họng phát ra một tràng cười quỷ dị khàn khàn.

"Ngươi tiểu bối này, thật cuồng vọng!

Bất quá, ngươi hẳn là hậu duệ của Phong Sư Cổ phải không, lão tổ đang ở đây, còn không mau đến bái kiến?" Phong Sư Cỗ trên mặt treo nụ cười nguy hiểm nói.

Phong Nguyên Thanh mặt đầy giễu cợt: "Ha ha, ngươi cũng xứng sao?

Ngươi đã lấy tính mạng cả tộc làm tế phẩm, lại còn gây họa đến hậu bối tử tôn, Quan Sơn Phong thị giờ đây gần như diệt tộc!

Hôm nay, ta liền tuân theo di huấn của lão tổ, muốn tiêu trừ ngươi tà ma này!

Để tránh ngươi làm họa nhân gian, đồ độc chúng sinh!" Phong Sư Cỗ nghe vậy, nhướng mày, có chút kinh ngạc.

"Ha ha ha, tiểu bối cuồng vọng thì cũng thôi, cứ dùng toàn thân huyết nhục tinh khí của ngươi, làm lễ vật cho lão tổ ta đăng lâm tiên vị đi, cũng coi như là vinh dự của ngươi!" Phong Sư Cỗ hiện lên vẻ tham lam khát máu.

Tuy đã thành tiên, nhưng lấy thi thể thành tiên, vẫn không thay đổi được bản tính khát máu đó.

Chỉ thấy hắn lùi lại giữa không trung, bay về trên Thi Sơn, ngồi lơ lửng.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cắm vào thân núi.

Thi khí không ngừng rót vào, lần nữa điều khiển đám thi thể bị lôi kiếp đánh tan tành.

Những thi thể này, chính là khôi lỗi của hắn, mặc hắn điều khiển.

Vô số thi thể đen kịt thiếu tay cụt chân, lũ lượt ngọ nguậy, gầm lên giận dữ hướng về trời.

Sau khi vượt qua tiên kiếp, căn cơ của Phong Sư Cỗ đã được nâng cao đáng kể, một thân thi khí dưới sự tẩy luyện của lôi kiếp, trở nên vô cùng tinh thuần.

Trong thi khí đen như mực, phát ra ánh sáng lục u ám, trơn tru như lụa, gần như thực chất.

Thi khí bốc thẳng lên trời, tẩm nhiễm phạm vi vài trăm mét.

Giống như quỷ vực nhân gian, khủng bố âm u.

Toàn bộ Thi Sơn bị thi khí bao phủ, trong đó tiếng thi hống trận trận.

Thi giải tiên, tuy có thực lực của tiên nhân, nhưng lại không có tiên nhân chi lực.

Phong Sư Cỗ vốn dĩ nắm giữ không ít thủ đoạn, trong đám Thi giải tiên loại này, thực lực cũng coi như khá cao.

Nhưng muốn đấu pháp với tu sĩ chính thống Thiên Tiên chi đạo như Phong Nguyên Thanh, thì còn kém xa.

Huống chi, pháp thuật, thủ đoạn mà Phong Nguyên Thanh nắm giữ, nhiều và mạnh mẽ, vượt xa tu tiên giả bình thường.

Phong Nguyên Thanh thấy Phong Sư Cỗ bày ra trận thế như vậy, cũng không để tâm.

Anh chỉ bay đến gần Thi Sơn, trầm giọng nói: "Vậy hãy để ngươi kiến thức thủ đoạn của ta!" Thất Thập Nhị Địa Sát Thuật tùy tay thi

triển.

Thông U, Bạo Nhật, Bố Trận, Yểm Đảo, Đăng Sao.

Chương 472

Một bộ liên chiêu trôi chảy.

Lập tức, trên bầu trời mây đen khuyết đi một mảng, ánh dương rực rỡ từ miệng động chiếu xuống, rọi thẳng vào Thi Sơn nơi Phong Sư Cỗ đang ở.

Dưới Bạo Nhật, dương khí vượng thịnh rực rỡ, các loại âm tà bị áp chế cực lớn, toàn thân thực lực khó mà phát huy ra được.

Dưới Thông U, tất cả âm tà vật, thi yêu quỷ quái, không thể ẩn hình.

Bố Trận, bày ra một bộ trận pháp cấm cố, vây khốn, khiến hắn không có chỗ nào để trốn.

Yểm Đảo, tạo ra từng lớp huyễn tượng, khiến người ta không kịp đề phòng, trúng huyễn thuật.

Đăng Sao, khiến mấy loại pháp thuật trước đó hiệu quả càng thêm mạnh.

Tiếp theo là Khí Cấm, Định Thân.

Cấm cố, cản trở thi khí của Phong Sư Cỗ, khiến thực lực hắn giảm thêm một tầng, khó mà cử động được.

Sau đó lại là Truy Hồn, Nhiếp Phách, Trảm Yêu.

Hoàn toàn nhắm vào tinh thần ý thức, linh hồn của Phong Sư Cỗ.

Phong Sư Cỗ bày ra trận thế Thi Sơn như vậy, đơn giản là không hề có tác dụng gì.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Phong Sư Cỗ đã bị chế trụ.

Trong lòng hắn chấn động mạnh, một cảm giác nguy cơ sinh tử

trào lên.

Ngay cả khuôn mặt hắn cũng vặn vẹo, đầy vẻ kinh hãi.

Vốn còn muốn giãy giụa lần cuối, cầu xin tha thứ.

Nhưng Phong Nguyên Thanh lại không cho hắn cơ hội đó, đơn thuần chỉ là không muốn lãng phí thời gian mà thôi.

Anh nhìn trúng là thân thể Thi Tiên của Phong Sư Cỗ, còn chuyện Phong Sư Cỗ thì liên quan gì đến anh?

"Đã để lại cho ngươi toàn thây rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?" Một bộ liên chiêu trôi chảy xuống, ý chí tinh thần của Phong Sư Cỗ trực tiếp bị Phong Nguyên Thanh xóa sổ.

Phương pháp thi thể thành tiên này, rất khó nói có phải hắn thật sự thành tiên hay không.

Sau khi người chết, linh hồn thoát ly khỏi thân thể, chuyển thế đầu thai.

Trong nhục thể, chỉ còn lại ký ức của người đó mà thôi.

Thi thể phục sinh thành tiên, cũng không biết còn có phải là người ban đầu đó nữa không.

Hoặc có thể chỉ là mượn xác trùng sinh, hoặc là một người khác mới sinh.

Ý chí của Phong Sư Cỗ bị tiêu diệt, trực tiếp rơi xuống vách núi.

Phong Nguyên Thanh bay người tới.

Anh thi triển Luyện Thi Thuật, đánh dấu ấn vào trong cơ thể Phong Sư Cỗ, luyện hóa thân thể Thi Tiên.

Cứ thế mà có được một Thi Tiên trắng tay.

Thật quá hời.

Nếu tự mình luyện thi, dưỡng thi, thì không biết còn phải tốn bao nhiêu tài nguyên nữa.

Mấy con cương thi trong không gian Ngự Thú kia, còn kém xa.

Sau khi luyện hóa thân thể Thi Tiên của Phong Sư Cỗ, Phong Nguyên Thanh trực tiếp thu hắn vào không gian Ngự Thú, làm bạn với mấy con cương thi kia.

Thi khí cao cấp hơn của Thi Tiên, đối với chúng mà nói, có lợi ích rất lớn.

Dưỡng trong thi khí của Thi Tiên lâu dài, có thể đẩy nhanh tiến độ dưỡng thi, nâng cao tỷ lệ tiến giai, thuế biến.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại nhìn về phía sơn hà xung quanh.

Trải qua sự tàn phá của lôi kiếp trước đó, lại bị thi khí, Thi Tuyền của Phong Sư Cỗ tẩm nhiễm.

Khu vực núi non, sông ngòi này, sớm đã trở nên hoang tàn, ô trọc.

Thế là, Phong Nguyên Thanh thi pháp, một lần nữa nâng những ngọn núi bị phá hủy lên, đặt trở lại vị trí cũ, lại dùng sức mạnh Ngũ Hành Thổ, gắn kết các ngọn núi lại, như thể vốn là một thể tự nhiên, không hề có bất kỳ đoạn nứt, hư tổn nào.

Thi Tuyền trong sông, cũng bị Phong Nguyên Thanh vớt ra, ném vào mấy khu vực cương thi trong không gian Ngự Thú, trở thành dược liệu dưỡng thi.

Cái hang lớn trên vách núi, lúc này dòng nước ngầm dưới lòng đất cơ bản đều đã chảy ra theo cái hang lớn đó.

Thế là Phong Nguyên Thanh vớt Thần Mạch Bàn Cổ đã vỡ nát lên.

Anh lấy ra lượng lớn ngọc tủy trong thân núi.

Ngọc tủy này là thứ tốt, chính là sau khi Cổ Vu vẫn lạc, toàn bộ

tinh hoa năng lượng của hắn hội tụ ở xương cốt, ngưng tụ thành linh thạch thuần khiết.

Một nơi khác chính là tuyền nhãn đã luyện vào thể nội Thi Tiên, đó là tinh hoa huyết dịch và ô uế trong cơ thể Cổ Vu, lúc này đã không còn nữa.

Sau khi lấy đi phần lớn ngọc tủy, còn lại một phần nhỏ, làm rễ của linh thạch, về sau, nói không chừng còn có thể tiếp tục sản xuất linh thạch khoáng mạch.

Anh lại nhét địa mạch Thi Hình Sơn bị hư hại trở lại vào trong ngọn núi quan tài tự nhiên dưới thân núi.

Một lần nữa gắn kết đá núi lại, trở về nguyên trạng.

Cuối cùng, lại lấp cái hang lớn ở giữa vách núi, khôi phục lại nguyên dạng.

Chỉ là lớp phủ thực vật, cây cối phía trên không còn nữa, trơ trọi một mảng, chờ thời gian để phục hồi.

Hoàn thành tất cả những điều này, đoạn sơn xuyên sông ngòi ở khe Vu Hạp này, gần như đã khôi phục lại nguyên dạng.

Sau khi hoàn thành tất cả, Phong Nguyên Thanh lơ lửng giữa không trung.

Bỗng nhiên anh cảm nhận được một loại sức mạnh kỳ dị từ trên trời giáng xuống, tiến vào trong cơ thể anh.

Phong Nguyên Thanh nhướng mày, cẩn thận kiểm tra một lượt.

Thì ra đó là lực lượng công đức.

Ý chí Thiên Đạo đã sơ bộ phục hồi.

Phong Nguyên Thanh tiêu diệt một tai họa lớn như Thi Tiên, có thể nói là tạo phúc cho thiên địa.

Bằng không, Thi Tiên giáng thế, tất sẽ gây ra lượng lớn sát lục, thiên tai nhân họa, khó mà dẹp yên.

Người đạt được công đức Thiên Đạo, có thể nói là được Thiên ý ưu ái.

Phong Nguyên Thanh cảm nhận luồng khí tức huyền diệu màu xanh nhạt bao quanh Nguyên Thần của mình.

Anh chỉ cảm thấy ý niệm càng thêm thuần khiết, tư duy cũng trở nên rõ ràng hơn.

Ngộ tính cũng tăng lên đáng kể.

Sự huyền diệu của công đức, khiến Đạo Đài chín tầng của Phong Nguyên Thanh cũng trở nên huyền diệu hơn.

Công đức, có thể nói là một loại bản nguyên Thiên Đạo, là một bậc thang để câu thông Thiên Đạo.

Quy tắc sức mạnh Đạo Đài, liên kết với khí tức huyền diệu của công đức, đạt được nhiều quy tắc sức mạnh huyền diệu hơn.

Ngay cả Cây Thế giới Thanh Đồng khổng lồ cắm rễ trong không gian thức hải cũng dài thêm một đoạn.

Hoàn hồn lại, Phong Nguyên Thanh thở phào một hơi dài.

Lần này thật sự là một niềm vui bất ngờ, thu hoạch khổng lồ.

Chương 473

Thần thức của anh cảm ứng thiên địa, quét qua phạm vi ngàn dặm.

Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua, các bên liên quan không thể không có phản ứng, nhất định sẽ phái người đến điều tra.

Quả nhiên, chỉ cách vài chục cây số, mấy chiếc trực thăng quân dụng đang chở bảy tám người bay về phía này.

Linh khí khôi phục, võ lực cá nhân sẽ đạt được sự phát triển chưa từng có.

Từ xưa đến nay, kẻ mạnh dùng võ phạm cấm, người nắm giữ sức mạnh nhất định sẽ không cam chịu tầm thường.

Một số kẻ có tâm thuật bất chính, chắc chắn sẽ lại gây chuyện.

Trên xã hội quốc tế, luôn luôn là sóng ngầm cuồn cuộn, tà giáo, gián điệp nhiều không đếm xuể.

Tương lai, nhất định sẽ xảy ra đại loạn.

Bất quá, Phong Nguyên Thanh cảm thấy, trong nước vẫn nên ổn định là tốt nhất, còn nước ngoài thì thôi, cứ để bọn họ tự tạo hóa đi.

Thế là, Phong Nguyên Thanh trên đỉnh núi nơi Phong Sư Cỗ độ kiếp, để lại một ngọc phù, trong đó ghi chép một thiên công pháp 《Vũ Hóa Phi Thăng Kinh》, ngoài ra, còn có một số pháp thuật.

Công phạt, phòng ngự, phụ trợ, v.v., đều có liên quan.

Ngoài ra còn có một phần truyền thừa luyện đan, luyện khí, bố trận.

Coi như là anh viện trợ một chút cho quốc gia, có thể duy trì trật

tự xã hội tốt hơn.

Bất quá anh còn để lại cấm chế trên đó, chỉ chờ khi họ trở về Kinh Thành, giao nộp đồ vật, Phong Nguyên Thanh mới sẽ vào thời cơ thích hợp giải khai, khiến công pháp truyền thừa hiển lộ ra.

Sau đó, thân hình anh lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang trong suốt, trở về nơi Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và những người khác đang ở.

Anh đón mọi người lên phi thuyền, một lần nữa trở về Kinh Thành.

Không lâu sau khi mọi người rời đi, đội điều tra của Cục 749 bay từ Kinh Thành đến, mới chậm rãi tới nơi.

Họ ngồi trực thăng, đến địa điểm xảy ra sự việc.

Mấy người họ đều là những người đầu tiên tiếp xúc với tu hành sau khi linh khí khôi phục, có người là truyền nhân của các đạo thống, có người là tinh anh cốt cán được bí mật bồi dưỡng.

Mấy người bay đến trên một vách núi trong khe Vu Hạp.

Họ quan sát địa mạo, dấu vết xung quanh.

Trông có vẻ như không có chuyện gì xảy ra, xung quanh hầu như không có dấu vết phá hoại nào.

Ngoại trừ ngọn núi mà mấy người đang đứng.

Đó chính là ngọn núi Thi Sơn hình thành khi Phong Sư Cỗ độ kiếp.

Đỉnh núi cây cỏ thưa thớt một mảng, trong đá còn có các tinh thể hình thành do bị nung chảy ở nhiệt độ cao.

Xung quanh còn có từng vòng dấu vết cháy đen.

Mọi người vừa nhìn đã nhận ra, đó là dấu vết bị sét đánh.

“Theo thông tin tình báo từ đồng nghiệp địa phương, đây rất có thể là một trận lôi kiếp vô cùng hoành tráng và dị thường!

Bằng không không thể hình thành dị tượng lớn đến vậy, ảnh hưởng đến vài trăm dặm, thậm chí ngàn dặm xa cũng có thể thấy dị trạng trên bầu trời.” Một người ngồi xổm xuống, vuốt ve hố tinh thể trên mặt đất nói.

“Ừm, cậu nói không sai.

Từ cái hố đất này, tôi còn có thể cảm nhận được một luồng khí tức uy nghiêm bá đạo, uy nghi như phán quyết của Thiên Đạo!

Chắc chắn là lôi kiếp rồi!” Lão đạo sĩ vuốt râu nói.

Đừng thấy ông ấy già, nhưng cảnh giới của người ta cao.

Có thể ở thời đại Mạt Pháp, tham thiền ngộ đạo, có thành tựu, đều là nhân kiệt.

Nếu không bị hoàn cảnh hạn chế, sớm đã siêu phàm thoát tục.

Nay linh khí khôi phục, hạn chế này cũng đã được gỡ bỏ, chỉ cần tuần tự tu luyện, tốc độ đó cũng vượt xa người bình thường.

Người khác còn cần tham ngộ cảnh giới, còn ông ấy, chỉ cần tích lũy pháp lực là đủ.

Một khi tu vi đến, sẽ nước chảy thành sông, tự nhiên mà đột phá đến cảnh giới tiếp theo.

Mấy người cẩn thận tìm kiếm trên núi, cuối cùng, có người phát hiện ra ngọc giản mà Phong Nguyên Thanh để lại.

Nó được đặt ở vị trí cao nhất của ngọn núi, vô cùng nổi bật, còn phát ra một luồng bạch quang.

Khiến người ta muốn không chú ý cũng khó.

Huống chi là cất giấu riêng.

“Ơ?

Mau nhìn kìa!

Có đồ vật!” “Ai, thật sự có, mau qua xem là gì.” Mấy người lũ lượt tiến lên kiểm tra.

Rất nhanh đã đến gần.

Lão đạo sĩ cầm ngọc phù trong tay, cẩn thận xem xét.

Nhưng lại không nhìn ra được điều gì đặc biệt.

Nhưng không cần nghĩ cũng biết, thứ này, chắc chắn có bí mật lớn.

Mấy người luân phiên kiểm tra, đều không nhìn ra manh mối gì, thế là quyết định, sau khi trở về tổng cục, để cấp cao quyết định cách xử lý.

Sau đó, mấy người lại cẩn thận tìm kiếm trong phạm vi vài chục dặm xung quanh, cũng không có phát hiện đặc biệt nào nữa.

Sau đó, mấy người liền một lần nữa lên máy bay rời đi.

Rồi lập tức chuyển hướng về tổng cục Kinh Thành báo cáo tình hình.

Mấy người cùng nhau giao nộp ngọc phù.

Tuy đối với tình huống lúc đó, không tìm thấy tin tức hữu dụng nào, nhưng có khối ngọc phù này, chính là một phát hiện lớn.

Thế là Cục trưởng triệu tập nhân viên cấp cao, cùng nhau nghiên cứu khối ngọc phù thần bí này.

Trở về nhà, trong phòng ngầm tĩnh tọa cảm ngộ Thiên Đạo, Phong Nguyên Thanh cảm ứng được ngọc phù đã đến lúc có thể giải cấm,

thế là tâm niệm vừa động, cấm chế trên ngọc phù liền trực tiếp mở ra.

Nội dung trong ngọc phù, trực tiếp được pháp lực do Phong Nguyên Thanh lưu lại dẫn động, hình chiếu lên tường.

Ngọc phù sản sinh dị động, mọi người lập tức cảnh giác, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Tuy nhiên, mọi người thấy ngọc phù hình chiếu ra vô số chữ nhỏ, liền cẩn thận xem xét.

"Trước đây có Phong Sư Cỗ, một thủ lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo, dùng yêu ngôn mê hoặc chúng sinh, ở Vu Hạp Thần Mạch Bàn Cổ, tu thành Địa Tiên Thôn, sống chôn vạn người, mượn đó thành tiên.

Nhưng thời đại Mạt Pháp, Chân Tiên khó thành, người này lại đi theo đường tà đạo, muốn dùng thi thể thành tiên.

Hôm nay là lúc hắn phá núi xuất sát, huyết vụ nhập địa, quần thi xuất sơn, hắn tu hành sát sinh đạo, lấy thi sơn huyết hải, giết người độ nhân, đồ độc chúng sinh.

Nay có hậu nhân Phong thị, tuân theo tổ huấn, trảm trừ Thi Tiên, để hoàn thành tổ huấn!

Người tu hành không muốn hỏi thế sự, nhưng linh triều thiên địa nổi dậy, đại kiếp chưa tiêu, tặng cho các ngươi truyền thừa, để chờ đời sau.

Hóa ra trước đây lại là một trận lôi kiếp!" "Hít hà ~, Thi Tiên xuất thế, giết người độ nhân?" "Hít hà ~, cái quái gì thế này, linh khí khôi phục mới được mấy năm, đã xuất hiện một nhân vật tàn nhẫn như vậy rồi?!" Một vị cấp cao hít mạnh một hơi khí lạnh nói.

"Đúng vậy, nếu không phải vị hậu nhân Phong thị thần bí này đã giải quyết Thi Tiên, e rằng toàn thế giới đều sẽ đón nhận một tai nạn

khủng khiếp!” Người khác nói.

Chương 474

“Hậu nhân Phong thị này, lại còn lợi hại hơn cả Thi Tiên đã độ lôi kiếp sao?” Một người nữa hỏi.

“Chuyện này, xem ra là vậy, bằng không làm sao Thi Tiên kia lại biến mất không tiếng động chứ?

Đừng nói là phi thăng rồi nhé, cảnh tượng phi thăng hẳn phải rất hoành tráng, không thể nào không tiếng động như vậy được!” Cục trưởng nói.

“Không biết chúng ta có thể lôi kéo vị hậu nhân Phong thị thần bí kia về không, tốt nhất là có thể gia nhập Cục 749.” Một người nói.

“Ôi, e rằng rất khó, anh ấy đã nói trong ngọc phù rồi, người tu hành không muốn hỏi thế sự, hơn nữa, chúng ta cũng không biết anh ấy rốt cuộc là ai?

Nếu cứ rầm rộ tìm kiếm anh ấy, nói không chừng còn gây ra phản cảm, như vậy thì không tốt chút nào!” Cục trưởng thở dài nói.

“Cứ tiếp tục xem nội dung phía sau đi, anh ấy nói đã để lại công pháp truyền thừa, chắc hẳn truyền thừa này không hề đơn giản!” Một đám cấp cao lũ lượt gật đầu.

Chỉ thấy nội dung mà ngọc phù hình chiếu ra thay đổi, một thiên công pháp hiện lên.

“Vũ Hóa Phi Thăng Kinh.” Cục trưởng nhỏ giọng niệm.

Toàn thiên công pháp không dài, chỉ có vài nghìn chữ.

Mọi người vội vàng tìm máy ảnh chụp lại.

Độ nét của ảnh chụp vẫn rất tốt, chữ viết phía trên rõ ràng có thể

nhìn thấy, không sót một chữ nào.

Tiếp đó, nội dung công pháp hình chiếu biến mất, thay vào đó là một đoạn truyền thừa pháp thuật.

Bao gồm mấy môn pháp thuật, liên quan đến đồng thuật, pháp thuật ngũ hành, độn thuật, kiếm pháp và nhiều phương diện khác.

Mọi người vội vàng giơ máy ảnh lên, chụp lại để lưu trữ.

Sau đó, lại là mấy loại truyền thừa, liên quan đến luyện đan, luyện khí, trận pháp, v.v.

Những truyền thừa về các phương diện này không quá cao thâm.

Chỉ là truyền thừa sơ cấp, trung cấp, nhưng tác dụng của nó đã có thể bao trùm toàn bộ tu sĩ dưới cấp tiên.

Đối với Cục 749 mà nói, là vô cùng thực dụng.

Mọi người thấy truyền thừa này, trên mặt ai nấy đều nở nụ cười.

Xem ra vị hậu nhân Phong thị thần bí này vẫn hướng về quốc gia.

Chỉ bằng điểm này, là đủ rồi.

Sau khi chụp lại và lưu trữ tất cả các truyền thuyết, mọi người lại vội vàng lấy giấy bút ra, ghi chép toàn bộ tin tức truyền thừa trên ảnh chụp, không sót một chữ nào, hình thành sách vở.

Tiếp đó, lại dùng máy tính, chỉnh lý bí tịch thành tài liệu điện tử, bảo tồn trong máy chủ mạng nội bộ, nhiều bản sao, phòng tránh thất lạc.

Hơn nữa, hiện tại đã là xã hội hiện đại hóa rồi, truyền thừa tri thức cũng không cần cứng nhắc như vậy, chỉ cần một chiếc USB, là có thể sao chép tài liệu ra ngoài.

Đương nhiên rồi, cụ thể còn có nhiều biện pháp phòng ngừa an

toàn chi tiết hơn, để ngăn chặn những truyền thừa cơ mật này bị đánh cắp.

Những điều đó đều là chuyện về sau.

Một đám cấp cao ngồi trong phòng họp, ai nấy đều lộ vẻ cảm khái.

Những người này, đều là những người có tư chất phi thường, được chọn lọc kỹ càng.

Xử lý các sự kiện siêu phàm, linh dị, không có thực lực sao được?

Người bình thường, không thể quản lý cơ quan siêu phàm.

"Phần truyền thừa này, thật sự quá quý giá, cũng coi như là giải quyết mối lo trước mắt của chúng ta rồi." "Đúng vậy, những đạo thống môn phái kia, tuy đã giao nộp một số công pháp truyền thừa, nhưng đều không liên quan đến cốt lõi, chất lượng cũng đa phần bình thường, không thể bồi dưỡng ra nhân vật lợi hại nào.

Hiện tại 《Vũ Hóa Phi Thăng Kinh》 này trực chỉ tiên đạo, phẩm cấp tiên nhân không tầm thường, sau này, nó sẽ trở thành truyền thừa cốt lõi của chúng ta, chỉ những người lập đủ công huân, và trung thành tuyệt đối với quốc gia, mới có thể đổi lấy!" Cục trưởng Cục 749 đập bàn nói.

"Không sai, phải như vậy!" Mọi người lũ lượt phụ họa đồng tình nói.

"Truyền thừa công pháp, mọi người cũng đã biết rồi, sau khi trở về thì bắt tay vào tu luyện đi, trước tiên phải nâng cao thực lực của chúng ta, mới có thể nắm giữ nhiều quyền phát ngôn hơn, đối mặt với những đạo thống kia, chúng ta cũng càng có khí thế!" Một đám cấp cao, bao gồm cả Cục trưởng, tuổi tác đều không lớn, đều trong khoảng từ hai mươi đến ba mươi tuổi.

Họ là những nhân tài được quốc gia bí mật bồi dưỡng ngay từ khi

linh khí mới phục hồi, giờ đây, đúng lúc phát huy tác dụng.

"Nhân tài ở các bộ trong cục, mọi người cũng có thể khảo sát một chút, xem có nhân tuyển phù hợp không, cũng có thể truyền thụ công pháp truyền thừa, hiện tại chúng ta, đang rất cần lực lượng chiến đấu cao cấp!" Cục trưởng nói.

"Lời Cục trưởng nói đúng, về phương diện tu vi, chúng ta e rằng đã tụt hậu không ít so với các đạo thống môn phái kia, nhất định phải bứt phá lên mới được, bằng không lấy gì để trấn áp những phần tử bất hợp pháp đó!" Sau cuộc họp, một đám cấp cao đều vội vàng hành động.

Hiện tại họ ngoài việc xử lý công việc thường ngày, còn phải dành nhiều thời gian hơn để tu luyện, chuyển đổi căn cơ công pháp.

Cục 749 thành lập chưa lâu, nhân viên trong đó đến từ khắp nơi trên cả nước.

Đạo môn có Mao Sơn, Long Hổ Sơn, Võ Đang Phái, Toàn Chân Phái, Các Tạo Sơn, Linh Bảo Phái, Long Môn Phái, Bắc Đế Phái và nhiều đạo thống khác, cử môn nhân đệ tử gia nhập.

Phật môn có Thiếu Lâm, Ngũ Đài Sơn, Linh Ẩn Tự, Mật Tông Kim Cương Tự, v.v.

Ngoài ra còn có một số gia tộc đặc biệt, như Xứ Mã Tiên Đông Bắc, Vu Cổ Nam Cương và những người khác.

Chỉ là nhân viên tạp nham, giữa các đạo thống lại có đủ loại mâu thuẫn cần phải hòa giải.

Tuy nhiên, nhìn chung, đều lấy đại cục làm trọng, lợi ích quốc gia lên hàng đầu.

Linh khí phục hồi, chính là thời đại đại tranh, quốc gia với tư cách là cơ quan quyền lực lớn nhất, nắm giữ nhiều tài nguyên và quyền

phân phối nhất.

Các đạo thống, trải qua thời đại Mạt Pháp, đều đã suy tàn, muốn lần nữa quật khởi, thì nhất định phải gia nhập trận doanh của quốc gia.

Những kẻ tà ma ngoại đạo phá hoại trật tự, là không được phép, sẽ bị nghiêm khắc trấn áp!

Về phía Phong Nguyên Thanh, sau khi giải quyết xong Phong Sư Cổ, liền đưa mọi người trở về Kinh Thành.

Hành động lần này, chỉ mất một ngày là kết thúc.

Nếu đi theo tình tiết ban đầu, ít nhất cũng phải tốn mười ngày nửa tháng.

Về mặt nổi, mọi người đều chỉ ở nhà Phong Nguyên Thanh một ngày, không đi đâu cả, cho dù muốn điều tra, cũng không tra ra được gì.

Thành công giải quyết Phong Sư Cổ, hoàn thành tổ huấn mấy trăm năm nay, Tôn Học Võ mặt mày hồng hào, đắc ý mãn nguyện.

Giờ đây, không còn nỗi lo về sau nữa.

Sau khi ở nhà Phong Nguyên Thanh một đêm, ông lại trở về Viện Nghiên cứu Khảo cổ, tiếp tục nghiên cứu.

Chỉ là, không còn dồn hết tâm tư như trước nữa.

Ngay cả Trần giáo thụ, thấy Tôn Học Võ như vậy, cũng có chút ngạc nhiên.

Còn Phong Nguyên Thanh, thì đưa mấy cô gái đến Thế giới Động Thiên để tiếp tục tu luyện, sau đó một mình đi nghiên cứu Thi Tiên.

Thi Tiên này, tuy là thi thể đắc đạo, nhưng cũng đã bước vào cấp bậc tiên nhân.

Phong Nguyên Thanh còn chưa đạt đến bước thành tiên, đối với tiên nhân, anh cũng không quá hiểu rõ.

Hiện tại vừa hay, có thể thông qua Thi Tiên Phong Sư Cỗ này, để nghiên cứu kỹ xem, tiên nhân rốt cuộc có gì khác biệt.

Để chuẩn bị tốt cho việc bản thân thành tiên trong tương lai.

Trong thế giới động thiên, Phong Nguyên Thanh đến một tĩnh thất riêng biệt.

Tĩnh thất tu luyện của mấy nữ nhân không ở cùng một chỗ.

Muốn nghiên cứu thi tiên, không hề đơn giản như vậy.

Vạn nhất trong quá trình nghiên cứu, xảy ra vấn đề gì đó, gây ảnh hưởng đến mấy nữ nhân thì không hay.

Vì thế, anh mới chọn một tĩnh thất độc lập, cách xa vị trí của các nàng.

Chương 475

Trong tĩnh thất, Phong Nguyên Thanh bố trí trận pháp cách tuyệt và trấn áp mạnh mẽ.

Có thể khống chế mọi dao động bên trong tĩnh thất này, không để chúng tiết ra ngoài.

Sau đó, triệu hồi thi tiên, nó im lặng đứng giữa tĩnh thất.

Hiện tại, thi tiên này, Phong Nguyên Thanh vẫn chỉ là luyện hóa sơ bộ, còn cần tiến hành luyện hóa sâu hơn nữa.

Như vậy mới có thể thao túng tự nhiên hơn.

Tinh thần ý chí của Phong Sư Cổ đã sớm bị đánh tan hoàn toàn.

Nhưng trong cơ thể, ít nhiều vẫn còn một số tàn dư.

Thần niệm của Phong Nguyên Thanh tiến vào não hải của thi tiên, một phù văn luyện thi lẳng lặng lơ lửng bên trong.

Pháp lực của Phong Nguyên Thanh vận chuyển, truyền vào phù văn.

Đồng thời, anh còn khắc họa phù chú luyện thi lên bề mặt thi tiên.

Trong ngoài cùng lúc.

Pháp lực của Phong Nguyên Thanh, trong cơ thể thi tiên, không ngừng lưu chuyển dọc theo kinh mạch.

Thấm nhiễm và luyện hóa toàn bộ từng tấc thân thể của nó.

Trong quá trình này, Phong Nguyên Thanh phát hiện, toàn thân tế bào của Phong Sư Cổ đều ở trong trạng thái phi sinh phi tử.

Giống như đã chết mà sống lại, nhưng lại chưa hoàn toàn hoạt

động.

Dưới sự gia trì của một loại sức mạnh đặc biệt, tế bào ngưng kết bất động, không có chút hoạt động sinh mệnh nào, nhưng cũng không có bất kỳ tiêu hao nào.

Phong Sư Cổ vốn là một bộ thi thể, tế bào đã sớm chết.

Chỉ là dưới tác dụng của bí dược mà hắn phối chế, thi thân được giữ bất hủ, không mất nước.

Trong cơ thể Phong Sư Cổ, còn có một nguồn năng lượng đặc biệt tồn tại.

Đó chính là thi khí.

Thi khí, có thể nói là nguồn gốc động lực sinh mệnh của cương thi.

Một khi cạn kiệt, cương thi này cũng sẽ chết.

Phong Sư Cổ, chính là nhờ sức mạnh của Bàn Cổ thi mạch, hội tụ và dung nạp thi khí từ thi tuyền, khiến mình chết đi sống lại, biến thành cương thi.

Bàn Cổ thi mạch này, là một nơi dưỡng thi cực kỳ tuyệt vời.

Phong Sư Cổ cuối cùng đã hấp thu và luyện hóa sạch toàn bộ thi tuyền, ngay cả suối nguồn cũng không bỏ qua.

Thi tuyền đó, bị chôn dưới lòng đất không biết bao nhiêu vạn năm, năng lượng ẩn chứa trong đó, lượng lớn chất lượng cao.

Điều này mới khiến Phong Sư Cổ có thể vượt qua tiên kiếp để thành tiên.

Thi khí tràn ngập toàn bộ nhục thân thi tiên, đặc biệt nhiều nhất ở kinh mạch và đan điền.

Hình thành đại chu thiên tuần hoàn.

Chỉ là, lộ trình vận hành kinh mạch này, thì tương đối thô sơ.

Dù sao cấp độ công pháp của Phong Sư Cổ, sẽ không quá cao.

Phẩm cấp công pháp, quyết định một người rốt cuộc có thực lực và nội hàm mạnh đến đâu.

Công pháp càng cao cấp, việc rèn luyện thân thể càng sâu sắc.

Lộ trình vận công liên quan đến kinh mạch cũng càng phức tạp.

Đương nhiên, hệ số khó tương ứng cũng sẽ lớn hơn.

Công pháp cao cấp, không phải người bình thường có thể luyện được.

Thần niệm của Phong Nguyên Thanh di chuyển theo thi khí trong cơ thể thi tiên.

Trong cơ thể thi tiên, thi khí không ngừng vận hành đại chu thiên, cuối cùng hội tụ tại đan điền.

Khi thi khí trong kinh mạch vận hành, tại một số vị trí kinh mạch, nó sẽ khuếch tán ra ngoài, đi vào cơ bắp, gân cốt, tế bào, máu huyết toàn thân, đạt được tác dụng rèn luyện nhục thân.

Còn ở một số vị trí khác, thì hấp nạp và tập hợp lại, hội nhập vào kinh mạch, sau đó hội nhập vào đan điền.

Thi khí trong đan điền hỗn hợp, sau khi được tôi luyện, lại thông qua tĩnh mạch vận chuyển đại chu thiên, tán nhập vào cơ thể, thay thế thi khí cũ, trở lại kinh mạch, chảy vào đan điền để tiếp tục tôi luyện.

Cứ như thế hình thành một vòng tuần hoàn, dần dần khiến thân thể thi tiên ngày càng kiên cố, mạnh mẽ hơn.

Điểm mạnh của cương thi, chính là thân thể mạnh mẽ vượt xa

đồng cấp.

Sự kiên cố của nhục thân, có thể sánh ngang với phòng ngự pháp khí cùng cấp.

Mà thi khí toàn thân của thi tiên này, Phong Nguyên Thanh cũng phát hiện ra sự khác biệt lớn.

So với thi khí của cương thi thông thường, nó càng ngưng luyện hơn, ít nhất là hơn gấp mấy lần.

Chất lượng cao hơn.

Khí tức của nó cũng hoàn toàn khác biệt.

Thi khí của cương thi bình thường, có thể nói là chí âm chí tà, bị sức mạnh thuộc tính dương cương khắc chế.

Mà thi khí của thi tiên này, đã gần như thoát khỏi điểm yếu này.

Nó đã không còn sợ hãi những thuộc tính dương bình thường.

Nhu mễ, máu chó đen, hắc lư đề tử thông thường, hoàn toàn vô dụng đối với nó.

Chỉ có Linh Nhu Mễ được linh khí nuôi dưỡng, và máu linh thú, máu yêu chó đen mới có thể phát huy tác dụng.

Nhưng những thứ này không dễ tìm, số lượng cũng khan hiếm.

Phong Nguyên Thanh nghiên cứu kỹ lưỡng, cho rằng hẳn là sau khi vượt qua tiên kiếp, đạo tiên quang kia đã khiến Phong Sư Cổ sản sinh sự lột xác thoát thai hoán cốt.

Đó có lẽ là tiên linh chi khí chỉ có ở Tiên giới, trong tiểu thuyết đều viết như vậy.

“Đó là một loại năng lượng cao cấp hơn, không thể sản sinh ở phàm giới.” Hẳn là như vậy.” Phong Nguyên Thanh phát hiện, trong

thi khí và cơ thể thi tiên, đều có một nguồn năng lượng đặc biệt như vậy.

Tiên nhân, đó đã là một tầng thứ sinh mệnh khác, xa phàm nhân không thể sánh kịp.

"Có thể nắm giữ các loại pháp thuật thần thông, phi thiên độn địa, trường sinh bất lão!" Năng lượng có thể cung dưỡng tiên nhân sinh tồn, phẩm cấp của nó đương nhiên sẽ không thấp!

Phong Nguyên Thanh dần dần hiểu rõ một số điều.

Và cùng với pháp lực của Phong Nguyên Thanh vận chuyển trong cơ thể thi tiên, anh cũng dần dần luyện hóa toàn bộ thi tiên.

Cảm giác này, giống như đang thao túng một phân thân.

Hoàn toàn là một bản thể khác của chính mình.

Phong Nguyên Thanh chỉ cần một chút thần niệm nhập vào trong đó, liền có thể phát huy toàn bộ chiến lực của thi tiên.

Hơn nữa, pháp lực của Phong Nguyên Thanh, khác với pháp lực của người bình thường, mà là do Tiên Thiên Nhất Khí cấu thành.

Bản chất của nó, cũng là một loại năng lượng cực kỳ cao cấp.

Pháp lực tồn tại trong cơ thể thi tiên, dưới sự khống chế của Phong Nguyên Thanh, dần dần dung hợp với thi khí bên trong nó.

Chương 476

Điều này khiến thi tiên càng thêm tiên hoạt linh động.

Các tế bào phi sinh phi tử của nó, được chú nhập một nguồn hoạt lực, dường như đã phá vỡ sự cân bằng sinh tử, xuất hiện hoạt tính.

Khí cơ toàn thân thi tiên, bắt đầu thăng dương, lại có sự đề thăng.

Đây lại là một niềm vui bất ngờ.

Phong Nguyên Thanh khóe miệng nhếch lên.

Luyện thi, dưỡng thi, vốn dĩ giống như rèn luyện pháp khí, chỉ là đối tượng là xác chết, chứ không phải kim loại hay dược liệu.

Việc luyện thi này, kỳ thực cũng không có gì khác biệt quá lớn so với pháp bảo.

Mà gần thi tiên, một số thi khí nó phóng ra, đã bị tiểu Hạn Bạt và Đông Hạ Hải Vương hấp thu.

Tiểu Hạn Bạt đó, có ý thức riêng của bản thân.

Nó vốn là thai nhi chết trong bụng mẹ, biến thành hạn bạt, có thể coi là thú cưng, ngự thú.

Khác với Phong Sư Cổ ở hải ngoại, chúng là thi thể chân chính, sau khi được Phong Nguyên Thanh luyện dưỡng, hoàn toàn không tồn tại ý chí của bản thân.

Sau khi hấp thu khí của thi tiên, màu lông của nó cũng dần dần đậm hơn.

Ngay cả hình thể cũng từ từ lớn lên.

Đợi nó trưởng thành, lại là một tồn tại không thuộc về thi tiên nữa.

Trong đan điền của nó, cũng nổi lên một đoàn Hạn Bạt thi hỏa.

Thi hỏa này, là bản mệnh hỏa diễm của tiểu Hạn Bạt.

Uy năng cực lớn.

Đại thành Hạn Bạt, có thể dựa vào thi hỏa này, tạo thành dị tượng kinh khủng xích địa thiên lý.

Tiền cảnh tương lai vẫn rất tốt.

Mà so với nó, Phong Sư Cổ thì kém hơn một chút.

Thi tiên tu thành bằng một môn Thi Giải Tiên Chi Pháp, nếu không phải nhờ may mắn tìm được một Bàn Cổ thi mạch, thì ngay cả lôi kiếp cũng không thể vượt qua.

Bên kia không gian ngự thú, trong hồ bạc.

Rắn mẹ vẫn đang ngủ say biến đổi ở vùng nước nông.

Ở vùng nước sâu bên hồ bạc, Bạng Mẫu vỏ khép mở, nhả bong bóng, đang thôn thổ linh khí tu luyện.

Kiểm tra xong tình hình không gian ngự thú, Phong Nguyên Thanh liền không còn chú ý đến đây nữa.

Thu hồi trận pháp phòng hộ trong tĩnh thất, Phong Nguyên Thanh bước ra khỏi tĩnh thất.

Thời gian đã trôi qua mấy ngày rồi.

Tu vi của mấy nữ nhân cũng đã có tiến bộ, nhưng vẫn chưa kết đan.

Không có Phong Nguyên Thanh bên cạnh trông chừng, các nàng cũng không dám mạo hiểm tiến giai. 【Vũ Hóa Phi Thăng Kinh】 thuộc về Kim Đan Pháp, chủ yếu là nội luyện một viên Kim Đan vô hà hợp nhất tinh khí thần tam bảo.

Kim Đan Đại Đạo, cũng là pháp môn tính mệnh song tu.

Hình thần và tính mệnh, thân tâm và thần khí.

Giao cấu thành đại bảo, tức là lý thuyết Kim Đan.

Để kết thành Kim Đan, còn có mấy bước quan trọng.

Đầu tiên là phải không ngừng áp súc chân nguyên trong đan điền, hóa thành một viên hư đan, bước này là định hình.

Sau đó, là áp súc tất cả chân nguyên trong đan điền vào Kim Đan.

Đồng thời còn phải bảo nguyên thủ nhất, thu liễm tinh khí thần của bản thân, tinh khí thần tam bảo của bản thân, sẽ tự nhiên mà chú nhập vào Kim Đan.

Lấy thân người làm lò, thai nghén một viên Tam Bảo Đại Đan.

Đợi đến khi hỏa hậu đầy đủ, Kim Đan xuất lò chính là lúc nguyên thần hóa sinh.

Đương nhiên cũng có thể xuất thế sớm, như vậy thì sẽ là cảnh giới Nguyên Anh quá độ.

Đợi khi hài nhi trưởng thành, cũng vẫn sẽ biến đổi thành Nguyên Thần.

Cả hai không có gì khác biệt về bản chất.

Mấy nữ nhân đều đã trúc cơ xong, tiếp theo chính là tiến giai cảnh giới Kim Đan.

Trong 【Vũ Hóa Phi Thăng Kinh】, đã chú thích đầy đủ những điều cần chú ý khi kết đan, cần làm gì đều có chỉ dẫn tương ứng.

Mấy nữ nhân lúc này, cũng đều đã ngưng tụ hư đan xong.

Ngưng tụ Kim Đan, cần đủ pháp lực để chống đỡ, đan dược của mấy nữ nhân sung túc, tự nhiên sẽ không có vấn đề này.

Phong Nguyên Thanh kiểm tra kỹ lưỡng căn cơ của các nàng, liền bắt đầu để các nàng lần lượt tấn thăng.

Người đầu tiên bắt đầu là Dương Tuyết Lỵ.

Nàng là người đầu tiên tu thành hư đan.

Hơn nữa bản thân nàng có huyết mạch Chúc Long, tu hành một ngày ngàn dặm.

Cửa ải Kim Đan này, đối với nàng căn bản không thành vấn đề.

Dưới sự gia trì của huyết mạch, chỉ trong vài giờ, Dương Tuyết Lỵ liền thành công ngưng tụ Kim Đan, đột phá vào Kim Đan cảnh.

Một viên Kim Đan viên dung vô hà, vàng rực rỡ, tròn trịa.

Nó lơ lửng trên không khí hải đan điền.

Vô số chân nguyên bên dưới bị áp súc vào Kim Đan, rồi lại từ một nơi khác phóng thích ra.

Trải qua sự tinh luyện và chuyển hóa của Kim Đan, chất lượng chân nguyên càng vượt trội hơn.

Tinh khí thần tam bảo hợp nhất, chân nguyên lúc này, đã biến đổi thành pháp lực.

Trong pháp lực, đã mang ý chí cá nhân, sử dụng tùy tâm sở dục, tâm động ý chỉ.

Sau khi đột phá thành công, một luồng uy áp nặng nề truyền ra từ tĩnh thất tu luyện.

Mấy nữ nhân còn lại dưới luồng uy áp này, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, khó lòng cử động, như bị một ngọn núi lớn đè lên người.

Luồng khí thế này kéo dài vài giây rồi thu liễm lại.

Không lâu sau, Dương Tuyết Lỵ bước ra từ tĩnh thất.

Lúc này, khí chất của nàng càng thêm thanh lãnh linh động, dường như là tiên tử bước ra từ trong tranh.

Lúc này bản chất sinh mệnh của nàng đã được đề thăng.

Quá trình tu luyện, chính là một quá trình không ngừng tối ưu hóa gen sinh mệnh, tiến gần đến sự hoàn mỹ.

Cảnh giới càng cao, càng hoàn mỹ.

Nói chung, những người tu vi cao sẽ không có ai xấu.

Chương 477

Gen đều tự động tối ưu hóa và điều chỉnh theo hướng hoàn mỹ.

Trừ phi là công pháp đặc thù, đó lại là chuyện khác.

Bước ra khỏi tĩnh thất, Dương Tuyết Lỵ nở nụ cười rạng rỡ, toàn bộ không gian dường như bừng sáng.

Phong Nguyên Thanh kéo Dương Tuyết Lỵ lại, hai người ôm nhau một cái.

Sau đó, là Doãn Nam Phong.

Nàng cũng có huyết mạch đặc thù, hậu duệ Long Thần.

Dưới sự gia trì của huyết mạch, tốc độ tu luyện của nàng cũng vượt xa người thường.

Vài giờ sau, Doãn Nam Phong thành công đột phá, bước ra từ tĩnh thất.

Tiếp theo là Anh Tử, Thanh Thanh Mạn và A Ninh.

Ba nữ nhân cũng đều thuận lợi ngưng tụ Kim Đan.

Kim Đan vô hà, đều là thượng phẩm nhất.

Dưới sự hỗ trợ tài nguyên không tiếc chi phí và sự chỉ dẫn tỉ mỉ của Phong Nguyên Thanh, đây đều là chuyện đương nhiên.

Các nữ nhân đột phá Kim Đan, trong các đạo thống môn phái, đều có thể xưng là chân nhân rồi.

Kim Đan chân nhân.

Trong một số môn phái nhỏ, Kim Đan đã trở thành lão tổ, là chiến lực cao nhất.

Sau khi chúc mừng một lượt, Phong Nguyên Thanh lần lượt song tu với các nàng, giúp các nàng củng cố tu vi.

Liên tục tu hành mấy ngày, mới thả lỏng.

Còn có con Chúc Cửu Âm mà Dương Tuyết Lỵ thu phục ở Tần Lĩnh lúc trước, được nàng thả nuôi trong động thiên thế giới.

Ở đó linh khí sung túc, rất thích hợp cho nó trưởng thành.

Và chỗ Hồ Bát Ức cùng Vương Bàn Tử, cũng cần cung cấp một số giúp đỡ.

Để họ cũng thuận lợi đột phá đến cảnh giới Kim Đan.

Hai người này là trợ thủ đắc lực của Phong Nguyên Thanh, sau này còn có chỗ cần dùng đến.

Đợi đến khi Phong Nguyên Thanh phi thăng đến tiên giới, cũng có thể đưa họ sang đó.

Người ta thường nói 'một người đắc đạo, gà chó thăng thiên'.

Hơn nữa, trong tay Phong Nguyên Thanh, còn có một lệnh xuyên toa, thứ này đã nằm trong không gian trữ vật ăn bụi lâu rồi.

Đến lúc đó, có thể dùng lệnh xuyên toa, đưa họ qua.

Mấy ngày sau, Phong Nguyên Thanh tìm thấy Hồ Bát Ức và Bàn Tử.

Cả hai đều đang nỗ lực tu luyện.

Chỉ là, mức độ hồi phục linh khí hiện tại, vẫn khó có thể hỗ trợ tu sĩ đột phá Kim Đan ở bên ngoài.

Trừ phi là ở những điểm bùng phát linh khí.

Hiện tại hai người đang đối mặt với khó khăn khó đột phá.

Họ vẫn đang kẹt ở bước hư đan.

“Không tệ, đã ngưng tụ hư đan, xem ra hai cậu đều rất nỗ lực, không hề giải đãi.” Phong Nguyên Thanh khen ngợi.

“Hải nha, đó là điều tất nhiên, đối với tôi và lão Hồ mà nói, tu luyện chính là chuyện vui vẻ nhất.

Dù sao ai mà chẳng muốn trường sinh bất lão chứ ~” Bàn Tử nói.

“Bàn Tử nói không sai, chỉ là gần đây gặp phải vấn đề, không biết vì sao, dù hai bọn tôi có cố gắng tu luyện thế nào, tu vi cũng không thể nâng lên, Kim Đan này, thế nào cũng không đột phá được, cũng quá chán nản.” Hồ Bát Ức cũng nói.

“Ha ha, không cần lo lắng, đó là vì hiện tại linh khí thiên địa còn chưa đủ nồng đậm, không thể hỗ trợ tu sĩ đột phá Kim Đan cảnh giới, đợi một thời gian nữa, linh khí đủ rồi, tự nhiên sẽ đột phá được thôi.” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Nhưng mà, điều đó cần không ít thời gian, đi thôi, đến nhà tôi, tôi đã tạo ra một động thiên bí cảnh.

Nơi đó linh khí sung túc, đủ để hai cậu đột phá rồi.” Hai người nghe vậy, mặt mày hớn hở, tràn đầy nụ cười.

“Ai nha nha, thế thì thật tuyệt quá, lão Hồ, chúng ta đi thôi!” Bàn Tử nóng lòng nói.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử, theo Phong Nguyên Thanh đến phòng ngầm dưới đất nhà anh.

Dưới ánh mắt kinh ngạc, chấn động của hai người, anh mở ra cửa động thiên.

Phong Nguyên Thanh dẫn hai người tiến vào động thiên.

Đập vào mắt, là một quần thể kiến trúc cao lớn như cung điện.

Mà bên ngoài kiến trúc, là một ngọn núi cực cao.

Mắt nhìn xa, là rừng cây, thảo nguyên vô biên vô tận, cùng với hồ bạc và biển cả ở nơi xa xôi.

Toàn bộ động thiên có diện tích cực lớn.

Điều này khiến hai người cảm thấy vô cùng chấn động.

"Ôi trời ơi, Phong gia, anh thật sự thần thông quảng đại, vậy mà lại tạo ra một thế giới động thiên rộng lớn như vậy, cái này cũng quá lớn rồi!" "Đúng vậy, quá chấn động rồi, không biết Tam Thập Lục Động Thiên, Thất Thập Nhị Phúc Địa trong truyền thuyết, có lớn và hùng vĩ như vậy không!" Hồ Bát Ức cũng nói.

"Ha ha, cái đó e là động thiên của tôi không thể sánh bằng, không nói nữa, sau này còn nhiều cơ hội, đến lúc đó có thể tùy ý dạo chơi ở đây.

Còn bây giờ, hai cậu vẫn nên đi tu luyện trước đi, mau chóng ngưng tụ Kim Đan." Phong Nguyên Thanh nói.

"Được rồi, nói cũng phải, việc cấp bách của chúng ta, vẫn là đột phá cảnh giới trước đã." Hồ Bát Ức nói.

"À đúng rồi, cảnh giới Kim Đan, đã có thể bay rồi chứ?" Bàn Tử chợt hỏi.

"Không sai, đã có thể không cần nhờ vào sức mạnh của pháp khí, chỉ bằng pháp lực của bản thân để phi hành rồi." Phong Nguyên Thanh đáp.

"Ha ha, thế thì tốt quá rồi, bay lượn là nguyện vọng lớn nhất của nhân loại từ trước đến nay, hôm nay Bàn gia ta cũng có thể thực hiện được rồi, cứ để Bàn gia ta làm người tiên phong của nhân loại một lúc, một bước nhỏ của Bàn gia, chính là một bước tiến lớn của nhân loại ~" Bàn Tử phấn khích nói.

"Ha ha ~" Phong Nguyên Thanh và Hồ Bát Ức đều bị Bàn Tử chọc

cười.

“Bàn Tử, người không biết còn tưởng cậu là người đầu tiên trên thế giới đột phá Kim Đan, có thể bay được ấy chứ.” Hồ Bát Ức trêu chọc nói.

“Hắc hắc hắc, đây không phải là đang tưởng tượng về tương lai sao, sau này hạ mộ, sẽ đơn giản hơn nhiều, tống tử đến một cái vỗ chết một cái.” Bàn Tử cười nói.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Phong Nguyên Thanh đã dẫn hai người họ đến trước phòng tu luyện.

Hai người tự chọn một phòng, tiến vào trạng thái bế quan.

Phong Nguyên Thanh đã đưa cho họ đủ đan dược, cũng như linh thạch, trong tĩnh thất, còn có trận pháp tụ tập linh khí.

Đủ cho họ dùng để đột phá cảnh giới.

Đột phá Kim Đan, không có gì quá khó khăn.

Dưới sự chồng chất tài nguyên, khi tích lũy đủ, đột phá tự nhiên sẽ là nước chảy thành sông.

Cũng không có lôi kiếp gì cả, chỉ là ở điểm nút thành tiên, mới có khảo nghiệm lôi kiếp.

Vài giờ sau, hai người đều thuận lợi đột phá cảnh giới Kim Đan, và củng cố vững chắc.

“Được rồi, vì hai cậu đã đột phá rồi, tôi đưa hai cậu về nhé, cảnh giới Kim Đan cũng chỉ là một khởi đầu mới thôi, hai cậu không được giải đãi, ngoài ra, tôi sẽ truyền cho hai cậu một số pháp thuật, về nhà mà tu luyện cho tốt.” Phong Nguyên Thanh nói với hai người.

Chương 478

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lấy ra hai khối ngọc giản, đưa cho hai người.

“Phong gia, anh yên tâm, hai bọn tôi sẽ tu hành nghiêm túc, không giải đãi đâu, tôi sẽ giám sát Bàn Tử, tuyệt đối không để cậu ta lười biếng đâu ~” Hồ Bát Ức nói.

“Ai u, lão Hồ, cậu xem cậu nói kìa, Bàn gia tôi là loại người đó sao?

Tu luyện, tôi nghiêm túc nhất!” Bàn Tử giơ nắm đấm đặt lên ngực nói.

“Đừng giải đãi là được rồi, mấy ngày nữa, tôi sẽ chế tạo thêm vài món pháp bảo cho hai cậu.

Đã là Kim Đan chân nhân rồi, không có vài món pháp bảo thì quá là mất mặt, nếu để người khác biết được, tôi sẽ rất mất mặt.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Pháp bảo?

Hắc hắc, thế thì tốt quá, cảm ơn Phong gia.” Bàn Tử kinh hỉ nói.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh đưa hai người ra khỏi thế giới động thiên, họ trực tiếp trở về trong tứ hợp viện của mình.

Phải nói là tứ hợp viện thật tốt.

Diện tích chiếm đất lớn, đủ rộng rãi, làm gì bên trong cũng không bị người ngoài quấy rầy.

Xung quanh đều là nhà cấp bốn, không có nhà cao tầng nào, cũng không cần lo lắng bị người khác nhìn trộm.

Tuy nhiên, để thuận tiện, hai người vẫn đào thêm vài căn phòng ngầm dưới phòng.

Khi tu luyện một số pháp thuật, sẽ tạo ra động tĩnh, ở trong sân mà bị người trên các tòa nhà cao tầng xa xa nhìn thấy thì không hay.

Hơn nữa trên trời còn có vệ tinh theo dõi nữa chứ.

Hai người về đến nhà, dùng pháp thuật gia cố thêm phòng ngầm, rồi liền trốn trong đó luyện tập pháp thuật.

Còn về phía Phong Nguyên Thanh, anh lại đến phòng tu luyện chuyên dụng của mình.

Mấy nữ nhân cũng đều đột phá đến cảnh giới Kim Đan, trên người có thể nói là gần như chẳng có gì, cũng quá nghèo nàn rồi.

Chưa từng thấy Kim Đan chân nhân nào nghèo nàn như vậy.

Vì thế Phong Nguyên Thanh dự định luyện chế một số pháp bảo cho mọi người, trang bị vũ khí cho họ.

Cho dù không dùng để làm gì, phòng thân cũng tốt.

Linh khí hồi phục, siêu phàm quật khởi, mặt tối của một số người, cũng sẽ theo việc có được sức mạnh mà phóng đại vô hạn.

Pháp bảo thông thường, có loại công kích như phi kiếm, phi châm; loại phòng ngự, có thể chế tạo thành trâm cài, vòng cổ, phục sức v.v.

Bên phân thân, gần như đã bao vây toàn bộ quần thể cổ mộ Tần Lĩnh rồi.

Thu được rất nhiều phần thưởng điểm danh, nhưng phần lớn không phải vật phẩm quý giá gì.

Trong đó các loại kim loại, dược liệu, linh thực vật thì không thiếu.

Thế là, Phong Nguyên Thanh lấy ra mấy chục khối kim loại kỳ dị đủ loại, cho vào Bát Quái Lô nung chảy, hóa thành chất lỏng kim loại, loại bỏ tạp chất.

Sau đó trộn hợp lại với nhau.

Sau khi vài loại kim loại dung hợp hoàn toàn, kéo dài ra, dưới sự khống chế của thần thức, biến thành hình dạng phi kiếm.

Sáu thanh phi kiếm, cứ thế thành hình.

Dương Tuyết Lỵ đã có Tiểu Thần Phong rồi, nên không luyện chế cho nàng.

Trong đó bốn thanh, được Phong Nguyên Thanh cải tạo thành hình kiếm nữ tính.

Hai thanh còn lại, thì càng góc cạnh rõ ràng, bá khí, nhìn là thấy phù hợp với thẩm mỹ của nam nhân.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lấy ra một thùng Thiên Sơn Hàn Tuyền, chuyên dùng để tôi luyện.

Dưới sự bảo hộ của thần thức Phong Nguyên Thanh, sáu kiện phi kiếm đều vô cùng hoàn mỹ.

Tiếp đó lại khắc họa trận pháp, phù văn, khiến phi kiếm càng thêm kiên cố, đồng thời còn phú cho các loại công năng sử dụng, bao gồm sắc bén, nhẹ nhàng, vững chắc, tiêu âm, kích thước như ý v.v.

Mấy thanh phi kiếm này, ngoài việc dùng như trường kiếm thông thường, thì còn được dùng phổ biến nhất để tập kích.

Phi kiếm có thể thu nhỏ thành trạng thái cực kỳ nhỏ, lúc này, đột nhiên tập kích một đòn, khó mà phòng bị.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh chính là luyện chế phòng cụ.

Chỗ mấy nữ nhân, trước đó đã tặng một chiếc vòng cổ rồi, lần

này, Phong Nguyên Thanh luyện chế vài cặp khuyên tai và trâm cài.

Ngoài ra còn có vài tấm khiên nhỏ, có thể thu vào đan điền, khi bị tấn công, có thể lập tức phóng ra phòng ngự.

Sau khi phân phát các món pháp bảo cho mọi người, Phong Nguyên Thanh lại bảo Thanh Thanh Mạn đi tìm người thợ may đã từng hợp tác trước đó.

Lấy ra không ít băng tằm tơ, châu tơ, nhờ ông ta chế tác vài bộ y phục.

Mấy ngày sau, y phục làm xong, Phong Nguyên Thanh lấy về tiếp tục gia công, khắc họa trận pháp phù văn, tăng cường công năng phòng ngự.

Ba bộ nam trang, một bộ cho mình, hai bộ còn lại thì cho Hồ Bát Ức và Bàn Tử.

Mấy bộ nữ trang, lần lượt tặng cho năm nữ nhân.

Mấy kiện y phục pháp khí, đều được chế tác theo kiểu dáng trang phục hiện đại, bình thường mặc ra ngoài cũng sẽ không hiển đắc kỳ lạ.

Mấy người nhận được pháp bảo của Phong Nguyên Thanh xong, đều vô cùng vui vẻ.

Trên y phục này, có trận pháp gia trì, có thể tự động ôm sát cơ thể, biến đổi kích thước, bất kể là hình dáng cơ thể nào, sau khi mặc vào, đều sẽ tự động ôm sát, biến thành kiểu dáng phù hợp nhất.

Mấy nữ nhân sau khi tu hành đến cảnh giới Kim Đan, áp lực tu hành lập tức giảm đi không ít.

Thừa cơ hội này, Phong Nguyên Thanh đã 'cưa đổ' Anh Tử, Thanh Thanh Mạn và A Ninh.

Thêm vào đó là tác dụng mạnh mẽ của công pháp song tu 【Huyền Tố Chân Kinh】.

Khiến tu vi của ba nữ nhân cũng theo đó mà đề thăng không ít.

Cái gọi là tu luyện, ngoài luyện thể, luyện khí ra, càng cần tu tâm.

Cần lĩnh ngộ vạn vàn đạo lý, mới có thể đi xa hơn trên con đường tu hành, theo kịp bước chân của Phong Nguyên Thanh.

Vì vậy, Phong Nguyên Thanh liền bảo các nàng, ngoài việc tu luyện, hãy đọc tụng nhiều đạo kinh.

Thế giới này, tuy công pháp tu luyện không nhiều, nhưng sự lĩnh ngộ đại đạo của các bậc tiên hiền lại vô cùng cao xa.

Đọc tụng những tác phẩm của các tiên hiền này, chính là đứng trên vai người khổng lồ, tiếp thu kiến thức, đạo lý của họ, để hình thành đạo của riêng mình.

Mấy nữ nhân cũng biết đạo lý này, trước đây Phong Nguyên Thanh vốn dĩ luôn thích ôm kinh thư đọc mỗi ngày.

Thế là các nàng liền bao vây các loại sách vở trong thư phòng của Phong Nguyên Thanh, mỗi ngày đều phải đọc kỹ, lý giải.

Ngoài ra, Phong Nguyên Thanh còn truyền thụ cho họ tu chân bách nghệ, để họ dựa theo sở thích của mình, chọn vài hạng trong đó để chuyên tu, dùng để phụ trợ tu hành.

Như luyện đan, luyện khí, trận pháp, phù lục, trớ chú, linh thực vật, ngự thú, khống trùng, chiêm bặc, phong thủy, khôi lỗi, phưởng chức và các loại kỹ nghệ khác.

Hồ Bát Ức và Bàn Tử, cũng chọn lọc học một số.

Trong mấy tháng tiếp theo, mọi người đều chìm đắm trong tu luyện, học tập.

Còn Phong Nguyên Thanh, thì lại vùi mình vào tu hành của bản thân. 【Bát Cửu Huyền Công】 và 【Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh】 mà anh điểm danh được ở Địa Tiên Thôn, đều là công pháp rất cao thâm. 【Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh】 mà Phong Nguyên Thanh tự thân tu hành, lại bất ngờ khế hợp với 【Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh】.

Chương 479

Phong Nguyên Thanh có một cảm giác, giữa hai loại này nhất định có một loại liên hệ nào đó.

Chỉ là anh nhất thời chưa làm rõ được rốt cuộc là gì.

Bắt đầu tu hành, ý niệm của Phong Nguyên Thanh càng thêm trong sáng, nguyên thần cũng ngày càng kiên cố hơn.

Nguyên thần đối với tu sĩ mà nói, là vô cùng quan trọng, đó là môi giới, cầu nối để tu sĩ tự thân câu thông với thiên đạo.

Thông qua nguyên thần để tham ngộ thiên địa vạn vật, đạo lý tự nhiên.

Nguyên thần càng mạnh mẽ, đạo lý có thể lĩnh ngộ, thừa tải càng nhiều, càng lớn.

Phong Nguyên Thanh chìm đắm trong cảm ngộ mơ hồ, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Trong cảm giác, chỉ là một lát ngắn ngủi như vậy, mà bên ngoài đã trôi qua mấy ngày rồi.

Ông ~" Đột nhiên, nguyên thần Phong Nguyên Thanh chấn động, từ trạng thái trầm đắm tỉnh ngộ lại, thoát khỏi trạng thái ngộ đạo.

Hoàn hồn lại, anh chỉ cảm thấy, nguyên thần của mình sung mãn, nội tâm tĩnh lặng, một luồng ấm áp, dương hòa vương vấn trong lòng.

Đây là nguyên thần đã luyện hết âm khí, hóa sinh thuần dương.

Thật là một bộ thuần dương nguyên thần tốt, toàn thân kim quang lấp lánh, một luồng ý vị dương hòa ấm áp tỏa ra, dường như đang chìm đắm trong buổi chiều ấm áp của mùa xuân, tận hưởng ánh nắng

chiếu rọi.

Thấy cảnh này, Phong Nguyên Thanh mỉm cười hài lòng.

Công pháp mà Phong Nguyên Thanh tu luyện, tuy là tinh khí thần đồng tu, nhưng lại càng chú trọng về phương diện khí và thần.

Về phương diện tinh này, thì kém sắc đi không ít, mặc dù nó vẫn mạnh hơn phần lớn công pháp.

Đây cũng coi là một khuyết điểm nhỏ vậy.

Nhưng mà, hiện tại có 【Bát Cửu Huyền Công】, khuyết điểm này cũng có thể bù đắp lại rồi. 【Bát Cửu Huyền Công】 về phương diện luyện thể, mạnh hơn 【Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh】.

Nó xuất phát từ một thế giới vô cùng mạnh mẽ, dung hợp ưu thế của Đạo Phật, hợp thành một thể.

Nếu nhập đạo, thành Bất Diệt Đạo Thể; nếu ngộ Phật, đắc Bồ Đề Kim Thân; không cấu không tịnh, không sinh không diệt, nhục thể thành thánh, vạn kiếp bất ma.

Ba đầu sáu tay, pháp tướng thiên địa, biến hóa đa đoan, giỏi tránh tai kiếp, thần thông đầy đủ, lực đại vô cùng.

Thần công bao la vạn tượng, hàm chứa vô số thần thông pháp thuật, do Cửu Chuyển Luyện Tựu Nguyên Công, chính là Bát Hóa Cửu Chuyển Phản Thuần Dương.

Sau khi công thành Cửu Chuyển, có thể bác tận hậu thiên quần âm, hiển hiện Tiên Thiên chân dương.

Luyện hóa Tam Hồn Thất Phách bẩm sinh, Cửu Chuyển quy nhất.

Nguyên thần liền vĩnh viễn không tiêu tán, công thể cũng có thể vạn kiếp bất hoại.

Vô cùng mạnh mẽ. 【Bát Cửu Huyền Công】 có không ít phiên

bản, trong thế giới Hồng Hoang, có lời đồn là tham chiếu pháp môn luyện thể của Đại Thần Bàn Cổ được Vu Tộc truyền thừa mà cải tạo ra.

Đạo môn, Phật môn, đều có phiên bản của riêng mình.

Nhưng không thể phủ nhận, sự mạnh mẽ của nó.

Tu hành 【Bát Cửu Huyền Công】 vô cùng tiêu hao tài nguyên.

Nhưng may mắn là Phong Nguyên Thanh dựa vào hệ thống, tài nguyên tạm thời không thiếu.

Phiên bản trong tay Phong Nguyên Thanh này, là phiên bản của thế giới 【Nhất Thế Chi Tôn】, hệ thống tu luyện của nó vẫn có nhiều khác biệt.

Nhưng ở giai đoạn đầu, dưới cảnh giới Tiên Nhân, thì cơ bản là tương đồng.

Với tu vi của Phong Nguyên Thanh hiện tại, để tu luyện công pháp của phàm nhân quyển, tốc độ sẽ không chậm.

Bước đầu tiên là Bách Nhật Trúc Cơ, tích súc chân khí, lấp đầy 365 huyệt khiếu trên cơ thể người, quán thông khí mạch cơ thể, cường thân kiện thể.

Bước này là dùng khí cường thân.

Phong Nguyên Thanh dựa theo công pháp đã nói, định vị được vị trí các huyệt khiếu trên toàn thân.

Sau đó, đem Tiên Thiên Nhất Khí của bản thân, điền vào 365 huyệt khiếu toàn thân.

Rất nhanh, liền chú mãn toàn bộ huyệt khiếu.

Sau đó, giữa các huyệt khiếu toàn thân, theo một trình tự đặc biệt nào đó, dọc theo kinh mạch cấu thành một vòng tuần hoàn đại chu

thiên.

Trúc cơ khai mạch.

Trực tiếp hoàn thành.

Tiếp đó là Súc Khí Đoán Thể, còn về bước khai tịch đan điền, thì có thể bỏ qua.

Phong Nguyên Thanh dùng Tiên Thiên Nhất Khí chân nguyên mà mình đã luyện, lưu chuyển dọc theo khí mạch.

Anh rõ ràng cảm nhận được, trong quá trình chân nguyên vận hành, rất nhiều chân nguyên dung nhập vào nhục thân, nhục thân của Phong Nguyên Thanh, đã được cường hóa thêm một bước.

Rất nhanh, nhục thân cường hóa, đạt đến một giới hạn.

Tiếp đó, chân nguyên dọc theo khí mạch, lưu chuyển trong các khiếu huyệt giữa tạng phủ, cường hóa ngũ tạng lục phủ của bản thân.

Tôi luyện nội tạng, là một quá trình tuần tự tiến dần, không thể vội vàng.

Nội tạng yếu ớt, phải vô cùng cẩn thận.

Vận chuyển 36 vòng đại chu thiên, tôi luyện tạng phủ hoàn thành.

Phong Nguyên Thanh thở ra một hơi trọc khí.

Tiếp theo, chính là khai tịch Thiên Sinh Thần Khiếu, tu Nội Cảnh Thiên Địa.

Thần thức Phong Nguyên Thanh bao trùm, khắc ghi mọi thứ đã thấy đã nghe vào tâm điền, hình thành Nội Cảnh Thiên Địa.

Thần Khiếu có chín, tương ứng với mắt, tai, mũi, miệng, tiền âm, hậu âm và các vị trí khác, mỗi khiếu huyệt lại có chín khiếu huyệt liên quan cần ngưng luyện.

Cửu Khiếu và nội tạng tương hỗ câu liên, khai cửu khiếu cũng sẽ cường hóa nội tạng.

Phong Nguyên Thanh vận chuyển Tiên Thiên Nhất Khí đến các khiếu huyệt liên quan ở Cửu Khiếu, từ từ chú nhập.

Tiên Thiên Nhất Khí, ẩn chứa sức mạnh sinh mệnh mạnh mẽ, sẽ không gây tổn thương cho Cửu Khiếu.

Thời gian từng chút trôi qua, Cửu Khiếu của Phong Nguyên Thanh cũng theo đó mà được khai mở.

Cửu khiếu và ngũ tạng lục phủ vốn dĩ là một thể, luyện khiếu chính là luyện nội tạng.

Trong đó, nhãn khiếu (khiếu mắt) liên kết can tạng (tạng gan), có thể tăng cường nhãn lực, khám phá huyễn giác, và nâng cao khả năng hồi phục; nhĩ khiếu (khiếu tai) liên kết thận tạng (tạng thận), có thể tăng cường thính lực; tị khiếu (khiếu mũi) liên kết phế phủ (phủ phổi), có thể tăng cường khứu giác và cách ly tạp chất trong nguyên khí thiên địa, đẩy nhanh tốc độ tu luyện và hồi phục chân khí; khẩu khiếu (khiếu miệng) liên kết tâm tạng (tạng tim), cường hóa khí huyết toàn thân.

Khai thất khiếu (mở bảy khiếu), nội thiên địa tiểu thành tự hình thành tuần hoàn, tinh lực, nguyên khí bí tàng tự khai.

Cửu khiếu tề khai (mở đủ chín khiếu), nội thiên địa đại thành, có thể chân khí ngoại phóng.

Phong Nguyên Thanh với cảnh giới của bản thân, xây nhà cao từ móng, rất nhanh đã tu luyện cửu khiếu nội cảnh thiên địa đến đại thành.

Phong Nguyên Thanh tự mình cảm nhận, chỉ cảm thấy ngũ quan của mình lại cường hóa thêm một chút.

Mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, bất kỳ hạt bụi nhỏ nhất, tiếng động khẽ khàng nào cũng không thoát khỏi tai mắt của anh.

Đương nhiên, Phong Nguyên Thanh ở cảnh giới Nguyên Thần vốn đã có thể làm được điều này.

Sau đó, là Tổ Khiếu ở mi tâm, còn gọi là Nê Hoàn Cung.

Chương 480

Đây là nơi Thức Hải tọa lạc, Phong Nguyên Thanh sớm đã khai tịch Thức Hải, Nguyên Thần đã nhập trú trong đó.

Nội cảnh thiên địa, trực tiếp hiển hóa trong Nê Hoàn Cung, bao trùm mọi thứ trong Thức Hải.

Cửu tầng Đạo Đài, hóa thành một ngọn núi cao vút mây xanh, Phong Nguyên Thanh ngồi xếp bằng trên đỉnh núi.

Một cây Thanh Đồng Thế Giới Thụ đỉnh thiên lập địa, xuyên qua tam giới, chống đỡ thiên địa.

Phía trời nam, lôi đình lóe sáng, ba con mắt khổng lồ ẩn mình trong tầng mây nhìn xuống đại địa.

Toàn bộ không gian Thức Hải, dường như đã biến thành một thế giới.

Phong Nguyên Thanh dùng Tổ Khiếu ở mi tâm, câu thông thiên địa, dựng lên cầu nối thiên địa.

Khiến nội cảnh hiển hóa ra, trực tiếp bao trùm một tiểu phiến khu vực trong động thiên thế giới.

Từng đạo quy tắc nổi lên gợn sóng, nội cảnh giao thoa với thiên địa bên ngoài, cộng hưởng.

Quy tắc của ngoại giới ấn nhập vào nội cảnh.

Phong Nguyên Thanh thần thức bao phủ, âm thầm điều chỉnh nội cảnh thiên địa của mình hiển hóa ra, tương hỗ liên kết với ngoại giới, cho đến khi đạt được sự cân bằng tinh vi.

Hình dạng Nguyên Thần của anh trong nội cảnh, cũng diễn hóa

thành một Thiên Tôn đỉnh thiên lập địa.

Hình tượng này, là tập hợp công pháp của Phong Nguyên Thanh mà thành. `Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh` và `Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh` thúc đẩy khí tức diễn biến.

Phong Nguyên Thanh vừa nhìn thấy hình tượng Thiên Tôn này, một danh xưng tự nhiên hiện ra trong đầu anh.

"Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn!" Vị Thiên Tôn này tay cầm phất trần, sau đầu tỏa sáng, toàn thân khí xanh lượn lờ.

Phong Nguyên Thanh chỉ cảm thấy có chút chấn động, khi nhìn khuôn mặt của hình tượng Thiên Tôn đó, quả nhiên chính là mặt mình.

"Đây là đã luyện thành một Linh Bảo Thiên Tôn Pháp Tướng rồi!" Phong Nguyên Thanh tự nhủ.

"Xem ra, truyền thừa của mình, có liên hệ vô cùng mật thiết với Linh Bảo Thiên Tôn!" Sau đó, dưới sự giao thoa nội ngoại, Phong Nguyên Thanh trực tiếp đột phá đến cảnh giới Ngoại Cảnh.

Nguyên Thần, nhục thể của anh kết hợp với lực lượng thiên địa hình thành Pháp Tướng.

Linh Bảo Thiên Tôn Pháp Tướng xuyên thấu thể mà ra, đứng phía sau anh.

Một tôn Pháp Tướng Linh Bảo khổng lồ triển hiện trong động thiên thế giới.

Nhất thời, một loại ba động kỳ diệu truyền khắp động thiên thế giới.

Khiến tất cả động thực vật trong động thiên đều nhận được phúc lành gia trì.

Ngay cả tốc độ nuốt chửng linh khí hư không của động thiên cũng

nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ là Pháp Tướng Linh Bảo lúc này còn hơi hư ảo, chưa ngưng thực.

Giai đoạn Ngoại Cảnh, còn phải tiếp tục ngưng luyện huyệt khiếu.

Trước đó, chỉ là khai khiếu, mở các khiếu huyệt. `Bát Cửu Huyền Công` dung nạp vạn bàn biến hóa, trong thời kỳ Ngoại Cảnh, nếu phối hợp với các loại thiên tài địa bảo, dung nhập vào khiếu huyệt, sẽ đẩy nhanh tiến độ tu luyện rất nhiều.

Những thiên tài địa bảo này, ẩn chứa các loại pháp lý thiên địa khác nhau, sau khi dung nhập vào khiếu huyệt, được huyền công hấp nạp luyện hóa, càng có thể cường hóa sự thân hòa và kháng tính của nhục thân đối với các pháp lý liên quan.

Thiên tài địa bảo, Phong Nguyên Thanh không thiếu.

Lượng lớn linh vật được anh lấy ra từ không gian hệ thống, chất đống trước người.

Chúng có chủng loại phong phú, đa số tương ứng với ngũ hành âm dương thiên địa, cũng có không ít bảo vật thuộc tính khác.

Phong Nguyên Thanh dùng phương pháp dung luyện trong `Bát Cửu Huyền Công`, lần lượt dung luyện vào các huyệt khiếu.

Khiến ba trăm sáu mươi lăm huyệt khiếu của Phong Nguyên Thanh, chỉ trong vài ngày đã ngưng luyện viên mãn.

Nhục thân cũng theo đó sản sinh ra các loại thần thông.

Như Thái Dương Chân Hỏa, đã được dung luyện vào tâm khiếu, khiến Phong Nguyên Thanh có được thần thông ngự sử Thái Dương Chân Hỏa, như một bản năng, có thể tùy tiện phóng thích ra.

Còn huyệt khiếu ở chân, cũng sản sinh ra thần thông Thần Tốc.

Ngoài ra còn có Đại Lực, Linh Mẫn, Thiên Nhãn Thông, Thiên Nhĩ Thông, Tha Tâm Thông v.v.

Nguyên Thần cũng theo đó cường đại ngưng thực.

Ba trăm sáu mươi lăm huyệt khiếu ngưng luyện hoàn thành, Pháp Tướng Linh Bảo cũng theo đó thực chất hóa.

Lấy huyệt khiếu đặc định làm gốc, lấy nội cảnh làm thể, lấy Nguyên Thần làm chủ, Phong Nguyên Thanh có thể cử thủ đầu túc giữa điều động lực lượng thiên địa, dẫn phát thiên tượng biến hóa.

Phong Nguyên Thanh hiện tại, đã có thể sánh ngang với một quả bom hạt nhân hình người.

Mà muốn tăng cường Pháp Tướng, thì cần cảm ngộ nhiều hơn, sâu hơn các pháp lý thiên địa, dung nhập vào đó.

Còn về cảnh giới tiếp theo là Pháp Thân cấp, đã là cấp bậc tiên nhân rồi.

Có thể chia thành Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, ba cảnh giới, hoàn toàn là cấp bậc tiên nhân.

Phong Nguyên Thanh hiện tại vẫn chưa tu thành Thiên Tiên, không nên tu luyện công pháp hậu tục.

Hiện tại, vẫn lấy tu luyện Pháp Tướng làm chủ, Pháp Tướng càng mạnh, sau này đột phá Pháp Thân cũng sẽ càng mạnh.

Mặc dù hệ thống tu luyện của hai thế giới không giống nhau, nhưng ở cảnh giới thấp thì không có nhiều khác biệt.

Mà đạo Thiên Tiên của Phong Nguyên Thanh, chính là thông qua vạn vật thiên địa, các loại phương pháp để tăng cường bản thân, đạt được mục đích siêu thoát thiên địa.

Có tính dung hợp rất mạnh.

Sau này còn có thể lấy sở trường bù sở đoản, kết hợp hai loại hệ thống.

Những điều này là chuyện về sau.

Phong Nguyên Thanh bế quan mấy tháng, cuối cùng cũng kết thúc tu luyện.

Dưới sự va chạm của hai hệ thống tu luyện, tu vi của Phong Nguyên Thanh càng tiến một bước.

Tu hành nhục thân cũng đuổi kịp.

Giờ đây Phong Nguyên Thanh, cử thủ đầu túc giữa, đều có thể phát ra sức mạnh cực lớn.

Nhưng tu vi Nguyên Thần của anh lại thắng một bậc, việc khống chế sức mạnh bản thân cũng đạt đến mức vi tế.

Sức mạnh thu phóng tự nhiên, không đến nỗi không khống chế được sức mạnh của mình mà gây ra phá hoại.

Xuất quan xong, Phong Nguyên Thanh cùng mấy cô gái đoàn tụ một chút.

Hơn một tháng không ở cùng nhau, có chút mùi vị tiểu biệt thắng tân hôn.

Phong Nguyên Thanh cũng nhân cơ hội này, tập hợp tất cả các cô gái lại, dự định 1V5.

Mấy cô gái ban đầu không muốn, nhưng dưới "thần thương thiệt kiếm" của Phong Nguyên Thanh, mấy cô gái đành phải đồng ý.

Thật sự không phải đối thủ của Phong Nguyên Thanh, thế là đành phải liên thủ.

Nhưng cuối cùng, vẫn là Phong Nguyên Thanh dễ dàng trấn áp mấy cô gái.

Mọi người đều mệt mỏi rã rời.

Phong Nguyên Thanh nhìn dáng vẻ của mấy cô gái cười nhếch mép: "Nhóc con, còn muốn trấn áp anh à?" "Hừ, chẳng phải anh có tu vi cao sao?

Chương 481

Nếu bọn em mà cùng cảnh giới với anh, xem anh có dám một mình đấu năm không?" Doãn Nam Phong hừ nhẹ nói.

"Hi hi~, lúc đó, anh cứ chờ bị bọn em vắt kiệt sức đi~" Anh Tử cũng cười duyên nói.

"Xem ra các em vẫn không phục, vậy thì cứ chờ xem." Phong Nguyên Thanh nói.

Thời gian thấm thoắt lại trôi qua mấy tháng.

Khoảng thời gian này rất yên bình, mọi người không tiến hành hoạt động trộm mộ nào.

Chỉ như thường lệ, cắm đầu khổ tu.

Một ngày nọ, một cuộc điện thoại đã làm gián đoạn cuộc sống tu luyện yên bình của Phong Nguyên Thanh và những người khác.

"Alo, Giáo sư Trần, chào buổi trưa, thầy có việc gì không ạ?" Phong Nguyên Thanh nói qua điện thoại.

"Nguyên Thanh à, đúng là có chút chuyện cần nhờ em giúp." Giáo sư Trần nói ở đầu dây bên kia.

"Ồ?

Thầy cứ nói." Phong Nguyên Thanh nói.

"Nói ra thì cũng là một chuyện khảo cổ thôi, thầy có một người bạn học cũ là Giáo sư Đinh, ông ấy chuyên tâm nghiên cứu các nền văn minh cổ phía nam, đặc biệt là Nam Việt Cổ Quốc, không lâu nữa là sẽ khảo sát thực địa khai quật.

Chẳng phải là nhân lực không đủ sao?

Thầy mới nghĩ, xem em có thời gian không, qua đó giúp một tay?" Giáo sư Trần nói.

"Ồ?

Nam Việt Cổ Quốc, đó quả thực là một cổ quốc rất lâu đời, hơn hai ngàn năm trước.

Gần đây em cũng không có việc gì, vừa hay có thể qua đó giúp, tiện thể còn có thể du lịch một vòng phía nam." Phong Nguyên Thanh đồng ý với lời thỉnh cầu của Giáo sư Trần.

"Vậy thì tốt quá, vậy ngày mai sáng em đến viện nghiên cứu một chuyến nhé, vừa hay ông bạn cũ của thầy vẫn còn ở đây, mấy ngày nữa ông ấy sẽ về lại phương nam rồi." "Được thôi, sáng mai em sẽ đến tìm thầy, cũng gặp mặt Giáo sư Đinh, làm quen một chút." Cúp điện thoại, Phong Nguyên Thanh gọi các cô gái lại, nói cho họ biết, mình sắp phải đi phương nam một chuyến, ở đó đang có một hoạt động khảo cổ cần anh đến giúp.

Mấy người họ bây giờ đều là đại tu sĩ, quãng đường mấy ngàn dặm căn bản không là gì.

Muốn gặp mặt, vẫn rất dễ dàng.

Sáng ngày thứ hai, Phong Nguyên Thanh lái xe đúng giờ đến Viện Nghiên cứu Khảo cổ.

Trong văn phòng của Giáo sư Trần, một vị giáo sư già có vẻ ngoài hơi giống ông ấy, đang ngồi trên ghế, hai người đang trò chuyện.

Vị này chính là Giáo sư Đinh Miễn của Viện Nghiên cứu Khảo cổ Đại học Giang Nam.

Là bạn học cũ của Giáo sư Trần, chỉ là hướng nghiên cứu của mỗi người không giống nhau.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên.

"Ai, chắc Nguyên Thanh đến rồi." Giáo sư Trần nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy mở cửa.

Mở cửa ra nhìn, quả nhiên là Phong Nguyên Thanh đã đến.

Ông cười đón Phong Nguyên Thanh vào.

"Ha ha, lão Đinh à, Nguyên Thanh đến rồi, vị này chính là Phong Nguyên Thanh mà tôi đã giới thiệu với ông, là một trong những nghiên cứu viên trực thuộc viện nghiên cứu của chúng ta, về mặt khảo cổ có tố chất và năng lực rất mạnh." Giáo sư Trần dẫn Phong Nguyên Thanh đến trước mặt Giáo sư Đinh, giới thiệu với ông ấy.

"Hơn nữa, cậu ấy từng theo tôi đi sa mạc Tây Cương, tham gia thám hiểm khảo sát thành cổ Tinh Tuyệt, cũng từng theo lão Tôn ở Lạc Dương làm công tác nghiên cứu văn vật khai quật." "Ngoài ra, còn từng tra xét định vị không ít cổ mộ quy mô lớn, ví dụ như cổ mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc Điền Nam, chính là do cậu ấy phát hiện." "Luận văn nghiên cứu, cũng đã công bố không ít, trong giới đều có phản hồi không nhỏ đấy." Giáo sư Trần hết lời khen ngợi Phong Nguyên Thanh.

Giáo sư Đinh Miễn cũng nghe đến kinh ngạc liên tục.

Không ngờ, người trẻ tuổi này lại lợi hại đến vậy, quả thật là tài giỏi từ khi còn trẻ, không thể xem thường.

Đinh Miễn nghe xong lời giới thiệu của Giáo sư Trần, liên tục gật đầu.

Ngay sau đó, bắt tay với Phong Nguyên Thanh.

Sau khi ngồi ổn định.

Giáo sư Đinh Miễn nói với hai người về chuyến khảo cổ lần này,

chủ yếu là nói cho Phong Nguyên Thanh nghe.

"Lần này, chúng tôi đã tra cứu một lượng lớn tài liệu, về cơ bản đã có thể xác định được vị trí đại khái của Nam Việt Cổ Quốc rồi, tiếp theo, sẽ là công việc khai quật và dọn dẹp lâu dài." "Chúng tôi muốn hoàn thành nhanh hơn, chỉ có thể tăng cường nhân lực, chẳng phải là tìm đến các cậu sao." Phong Nguyên Thanh nghe xong, hiểu đại khái tình hình.

Hiện tại, Giáo sư Đinh và những người khác, chỉ khoanh vùng được phạm vi đại khái, còn mộ huyệt, di chỉ cụ thể vẫn chưa định vị chính xác.

Bước này, cần rất nhiều nhân lực để làm.

Việc khai quật sau này cũng vậy, cần rất nhiều nhân lực, từ từ dọn dẹp khai quật.

Khảo cổ không phải trộm mộ, không phải đào bới loạn xạ là được.

Ngay cả khi có máy móc khai quật cỡ lớn, cũng không thể sử dụng bừa bãi.

Một khi không chú ý, có thể làm hỏng văn vật trong tầng đất.

Vì vậy, sau khi đào đến độ sâu nhất định, phải đào thủ công, từng xẻng một, thậm chí, ngay cả xẻng cũng phải thận trọng, dùng cọ lông, từng chút một cọ rửa cũng là chuyện bình thường.

Tốn thời gian và công sức.

Tuy nhiên, đối với một cổ mộ mới được phát hiện như vậy, Phong Nguyên Thanh vẫn rất có hứng thú.

Vì thế, Phong Nguyên Thanh liền trực tiếp đồng ý.

Tiếp đó, Giáo sư Đinh Miễn giới thiệu sơ qua tình hình, để Phong

Nguyên Thanh có thể hiểu rõ hơn.

Đồng thời hẹn ước, vài ngày sau sẽ cùng nhau xuất phát, đến Quế Tỉnh.

Vị trí cổ mộ Nam Việt Cổ Quốc chính là ở đó.

"Được, vài ngày nữa, tôi sẽ dẫn theo vài người cùng đi giúp." Phong Nguyên Thanh nói.

"Vậy thì tốt quá, chỗ tôi đang thiếu người mà." Giáo sư Đinh vui mừng nói.

Nói chuyện xong, Phong Nguyên Thanh lại mời đoàn Giáo sư Đinh dùng bữa trưa.

Sau bữa ăn, mọi người chia tay.

Giáo sư Đinh còn có những việc khác ở Kinh Thành phải lo.

Phong Nguyên Thanh thì về nhà, triệu tập các cô gái, và Hồ Bát Ức lại.

Kể cho họ nghe chuyện này.

Trong số các cô gái, Anh Tử còn phải đi học, Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn phải lo việc khách sạn Tân Nguyệt, còn lại là Dương Tuyết Lỵ và A Ninh.

Xem họ có muốn đi hay không.

Ngoài ra, Hồ Bát Ức và Bàn Tử, Phong Nguyên Thanh chắc chắn sẽ đưa đi.

Không ngoài dự đoán, Dương Tuyết Lỵ và A Ninh đều muốn đi cùng.

Còn ba cô gái kia, thì có thể tranh thủ vài ngày, đến đó du ngoạn một chuyến.

Vài ngày sau, Phong Nguyên Thanh dẫn theo Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ và A Ninh cùng hội quân với đoàn của Giáo sư Đinh Miễn.

Đi cùng Giáo sư Đinh là vài học sinh của ông ấy.

Đoàn người đi tàu hỏa, trước tiên đến Viện Nghiên cứu Khảo cổ Đại học Giang Nam.

Sau gần mười giờ đi xe, mọi người đến Vô Tích.

Đại học Giang Nam nằm ở Vô Tích, Phong Nguyên Thanh và vài người khác theo sự sắp xếp của Giáo sư Đinh, nghỉ ngơi một đêm gần đó.

Chương 482

Vài ngày tiếp theo, Giáo sư Đinh sắp xếp toàn bộ hoạt động khảo cổ một cách có trật tự.

Một đoàn xe bảy tám chiếc, tiến vào một khu rừng núi sâu ở ngoại ô Dương Thành, Quế Tỉnh.

Mọi người cắm trại ở một khu vực bằng phẳng gần đó, bắt đầu thăm dò vị trí cổ mộ.

Tuy nhiên, việc tìm thấy cổ mộ lại không hề đơn giản.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền giới thiệu Hồ Bát Ức cho Giáo sư Đinh Miễn.

"Giáo sư Đinh, người bạn này của tôi, tài năng không hề nhỏ, anh ấy là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, tinh thông thuật Phong Thủy Tầm Long." "Cứ để Lão Hồ xem thử đi." Giáo sư Đinh đương nhiên có nghe nói về các môn phái trộm mộ thời xưa, biết Mạc Kim Giáo Úy lợi hại.

Thế là ông đồng ý, làm vậy cũng tiết kiệm được không ít công sức.

Thế là Hồ Bát Ức trèo lên chỗ cao trên núi, lấy ra la bàn, theo Long Quyết xem xét địa thế phong thủy, quan sát hướng đi của Long Mạch, cảm ứng biến hóa khí cơ.

Không lâu sau, đã xác định vị trí ở một vùng hoang nguyên phía nam.

Giáo sư Đinh thấy Hồ Bát Ức nhanh chóng tìm được vị trí, liền lập tức cho người đến khu vực Hồ Bát Ức khoanh vùng để thăm dò.

Trên vùng hoang nguyên này, cây cỏ không nhiều, chủ yếu là cây

bụi, cũng không có cây cổ thụ nào.

Gần đó còn có một số gò đất, đồi nhỏ.

Phong Nguyên Thanh dùng thần niệm quét qua, liền phát hiện, bên trong một gò đất lớn, có một động thiên khác.

Bên trong là một kiến trúc kiểu cổ mộ, nhưng không có quan tài và cổ thi.

Tuy nhiên, vị trí mặt bằng của không gian bên trong, ở độ sâu hơn một mét dưới lòng đất.

Những di tích cổ đại cách đây mấy ngàn năm, trải qua biến đổi tang thương của biển dâu, không ít đều bị chôn vùi dưới lòng đất.

Cần phải khai quật lên.

Di chỉ Nam Việt Cổ Quốc mà Giáo sư Đinh tra cứu tài liệu phát hiện ra, chính là phiến địa cung này.

Phong Nguyên Thanh đã quan sát qua, khu vực này, trừ một phiến địa cung ra, thì không có di tích có giá trị nào khác.

Kiến trúc mặt đất ban đầu, sớm đã bị chiến hỏa phá hủy, cuối cùng hóa thành bụi đất.

Trong toàn bộ khu cắm trại khảo cổ, người ra kẻ vào, thỉnh thoảng còn có xe cộ chạy qua.

Tại bãi đất trống cạnh ngọn đồi lớn nhất, dựng lên mấy lều bạt.

Mấy chục nhân viên khảo cổ đang ghi chép, ở một bên khác, Giáo sư Đinh và những người khác, tụ tập lại, thảo luận kế hoạch khai quật.

Vào khoảng hơn mười giờ sáng, đột nhiên từ phía sườn đồi truyền đến một tràng reo hò phấn khích.

“Có phát hiện rồi~, có phát hiện rồi~!” Nghe thấy tiếng reo hò này, tất cả mọi người trong trại, ùn ùn đổ về phía ngọn đồi nhỏ.

Chỉ thấy, trên một vách đá, mấy người đã cạo bỏ một tầng đá phong hóa, vậy mà lại lộ ra thứ bị chôn vùi trong lòng núi.

Phong Nguyên Thanh và những người khác đi theo Giáo sư Đinh.

Người đó cũng là một học sinh của Giáo sư Đinh, thấy Giáo sư Đinh đến, liền lập tức nói: “Thầy ơi, thầy xem trước đi ạ.” Giáo sư Đinh cầm chiếc cọ nhỏ, cẩn thận làm sạch bụi bẩn bám trên thứ lộ ra.

Vô cùng kỳ lạ, đây lại là một cây ngọc địch, và một cây cổ cầm.

Chỉ thấy Giáo sư Đinh đang cọ rửa, một luồng năng lượng mạnh mẽ từ cổ cầm bùng nổ, trực tiếp xông thẳng lên trời.

Trực tiếp dẫn đến một dị tượng cực lớn.

Chỉ thấy trên bầu trời đỉnh đầu, đột nhiên tụ tập một mảng mây đen lớn, chớp mắt đã điện xẹt sấm vang, còn xen lẫn những vệt sáng màu đỏ.

Mà cây cổ cầm bị chôn vùi trong vách đá, cũng dưới luồng sức mạnh này, làm vỡ tan những mảnh đá che chắn nó.

Lộ ra một cây cổ cầm bảy dây dài hơn hai mét.

Mà dị tượng trên bầu trời này, khiến mọi người giật mình vội vàng ngẩng đầu quan sát, ai nấy đều lộ ra ánh mắt hiếu kỳ, hóa thân thành quần chúng hóng chuyện, từng người chỉ trỏ, bàn tán.

Giáo sư Đinh cũng đầy vẻ kinh ngạc nhìn dị tượng trên trời.

Giáo sư Đinh quay đầu nhìn về phía vách đá, đột nhiên, vách đá ở một bên khác cũng xuất hiện động tĩnh.

Một cây ngọc địch mười lỗ dài hơn một thước, tản ra một luồng năng lượng trắng tinh khiết, cũng bắn ra, bay về phía dị tượng đang

cuộn trào trên bầu trời.

Hai luồng sức mạnh màu trắng và màu đỏ va chạm vào nhau, bùng phát ra một trận kim quang, cuối cùng dị tượng trên bầu trời trực tiếp biến mất không còn gì.

Mọi thứ trước đó cứ như chưa từng xảy ra.

Giáo sư Đinh ngẩn người một lát, rồi nói với những người bên dưới: "Xem ra không sai rồi, di chỉ Nam Việt Cổ Quốc mà chúng ta đang tìm kiếm, rất có khả năng chính là ở đây!" Những người bên dưới nghe thấy lời của Giáo sư Đinh, cũng đều lộ ra vẻ vui mừng kích động.

"Thật sự ở đây sao?" "Tốt quá, cuối cùng cũng tìm thấy rồi." "Đây đúng là một tin tức tốt khiến người ta phấn chấn!" "Đúng vậy, tốt quá!" Mà phía sau cây ngọc địch và cổ cầm này, chính là một cánh cửa lớn bị phong bế.

Giáo sư Đinh bảo các học sinh cẩn thận lấy ngọc địch và cổ cầm xuống, bảo quản cẩn thận.

Sau đó, liền mở cánh cửa lớn.

Mọi người sau khi mở cửa, dùng máy thổi cổ phong thổi gió vào bên trong mấy tiếng đồng hồ.

Để xả hết khí thải ô trọc bên trong ra.

Những công trình như cổ mộ, địa cung, chôn sâu dưới lòng đất, quanh năm không thông với bên ngoài, bên trong tích tụ lượng lớn âm khí, tử khí, uất khí, có hại cho cơ thể người.

Cần phải thông gió trước, sau đó mới có thể xuống.

Để đảm bảo an toàn, mọi người còn đeo mặt nạ phòng độc.

Đoàn khảo cổ từ cửa lớn tiến vào, phía sau cửa, là một đoạn hang

đá quanh co.

Xem ra di chỉ này, chính là được xây dựng trong hang đá tự nhiên trong lòng núi.

Phong Nguyên Thanh và những người khác cũng đi theo đoàn khảo cổ tiến vào bên trong.

Trong hang mấy ngàn năm không có ai vào, phủ đầy bụi.

Xuyên qua hang đá, mọi người đến một không gian rộng rãi.

Giáo sư Đinh nhìn đại sảnh rộng rãi nói: "Theo tài liệu văn hiến, đây là cấm địa của Nam Việt Cổ Quốc, mọi người đều phải cẩn thận." "Nam Việt Cổ Quốc, từng thịnh vượng một thời trong thời cổ đại, sau đó lại biến mất một cách bí ẩn." "Tiếp theo, sẽ phải đi vào mộ thất thật sự, mọi người đều phải cẩn thận một chút!" Phong Nguyên Thanh liếc mắt ra hiệu cho Hồ Bát Ức, Hồ Bát Ức hiểu ý, trực tiếp đi đến trước mặt Giáo sư Đinh, nói: "Trong những mộ thất cổ đại như thế này, đa số đều có cơ quan, huống hồ đây lại là cấm địa của Nam Việt Cổ Quốc, hay là cứ để tôi đi tiên phong!" Giáo sư Đinh thấy Hồ Bát Ức nói như vậy, thì không có gì là không được.

Huống hồ, Hồ Bát Ức là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, rất có nghiên cứu về cơ quan cạm bẫy trong cổ mộ, nếu ở đây thật sự có cơ quan gì, e rằng mình và các học sinh này rất khó phát hiện, né tránh.

Thế là Giáo sư Đinh gật đầu nói: "Được, vậy làm phiền tiểu Hồ anh." ventricle_name.

Hồ Bát Ức gật đầu ra hiệu, sau đó, vừa quan sát mộ đạo, vừa cẩn thận tiến lên.

Thần thức của anh cũng đang thăm dò xung quanh.

Sau một hồi thăm dò kỹ lưỡng, phát hiện trong mộ đạo này, không có bố trí cơ quan nào.

Xuyên qua mộ đạo quanh co, mọi người cuối cùng cũng đi đến cuối, tiến vào một căn động thất rộng rãi.

Bố trí bên trong không phức tạp, ngược lại có vẻ hơi đơn sơ.

Ở phía trong cùng của động sảnh sát tường, là một công trình giống như tế đàn.

Hai bên mỗi bên đứng một tượng binh lính cầm khiên và rìu lớn, một tay cầm khiên, một tay giơ rìu, dáng vẻ bổ chém.

Trên bàn đá tế đàn, đặt một cái bánh xe có đường kính chưa đầy một mét, bên trên phủ đầy bụi.

Giáo sư Đinh nhìn xung quanh một chút, sau đó cởi mặt nạ phòng độc.

Trong không khí trừ một mùi ẩm mốc, không có mùi lạ nào khác.

Chương 483

Điều đó cho thấy trong mộ thất này không có khí độc tồn đọng, có thể đã được xả hết.

Thế là, ông liền bảo mọi người cũng cởi mặt nạ phòng độc.

Sau đó, liền đi thẳng đến tế đàn.

Giáo sư Đinh, đứng trên tế đàn, với tâm trạng kích động, nói với mọi người: "Sau bao nhiêu năm thám hiểm, chúng ta cuối cùng cũng tìm thấy di tích Nam Việt Cổ Quốc!" "Hơn nữa, là di tích cấm địa quan trọng nhất!" Nói xong, ông đi đến bàn đá trên tế đàn.

Đưa tay gạt sạch mạng nhện trên bánh xe, lau sạch bụi bẩn.

Giữa bánh xe, là một cái rãnh tròn, ở thành bên trong, có chín viên bảo châu phân bố trên đó, tản ra một luồng khí tức thần bí.

Giáo sư Đinh vừa nhìn đã nhận ra, đây là thần khí `Cửu Tinh Luân` của Nam Việt Cổ Quốc!

Ông cầm đèn pin, chiếu vào Cửu Tinh Luân trên bàn đá, cẩn thận quan sát.

Xác nhận đi xác nhận lại.

Sau đó, kích động hô lên: "Cửu Tinh Luân, Cửu Tinh Luân a!" Các học sinh phía sau thấy ông kích động như vậy, cũng ùn ùn tiến lên, nhìn về phía bánh xe đặt trên bàn đá.

Cái bánh xe này, trông có vẻ bằng gỗ, nhưng lại có thể tồn tại trong mộ thất này hơn hai ngàn năm mà không hỏng.

Quả thật có điều thần dị.

"Cửu Tinh Luân?

Chẳng lẽ đây chính là thánh vật trong truyền thuyết, Nam Việt Cổ Quốc dùng để bói toán quá khứ và tương lai sao?" Một học sinh đứng cạnh Giáo sư Đinh hỏi.

"Đúng vậy!

Đúng vậy!" Giáo sư Đinh mặt đầy nụ cười trả lời.

Nghe thấy câu trả lời xác nhận của Giáo sư Đinh, mọi người phía sau đều lộ ra nụ cười kích động.

Vật thánh trong truyền thuyết này, vậy mà lại nguyên vẹn không tổn hại đặt ngay trước mắt!

Phong Nguyên Thanh và những người đi theo phía sau, cũng tò mò nhìn về phía Cửu Tinh Luân này.

"Lão Hồ, anh nói Cửu Tinh Luân này, thật sự lợi hại như họ nói không?

Vậy thì đây chẳng khác nào một thần khí!" Bàn Tử thì thầm hỏi Hồ Bát Ức.

"Ờ, cái này tôi cũng không biết, nhìn qua thì cũng không có gì thần dị cả, có lẽ chỉ mang ý nghĩa tượng trưng thôi." Hồ Bát Ức trả lời.

Mà lúc này, ánh mắt của Phong Nguyên Thanh nhìn về phía Cửu Tinh Luân, lại có chút khác biệt.

Hồ Bát Ức và những người khác không cảm nhận được điều thần dị, là vì tu vi của họ còn chưa đủ cao.

Hơn nữa thần vật tự ẩn, Cửu Tinh Luân này, bề mặt quả thật không nhìn ra điều gì bất thường.

Phong Nguyên Thanh vốn dĩ cũng không phát hiện ra vấn đề gì.

Chỉ là đột nhiên, `Xuyên Toa Lệnh` của anh đặt trong không gian hệ thống bỗng truyền đến một dị động.

Phong Nguyên Thanh lặng lẽ lấy Xuyên Toa Lệnh ra, cầm trong lòng bàn tay.

Âm thầm phóng thích một ảo thuật, ẩn giấu Xuyên Toa Lệnh đi, khiến mọi người đều không nhìn thấy thứ trên tay anh.

Phong Nguyên Thanh nhìn vào Xuyên Toa Lệnh trong tay.

Chỉ thấy tấm lệnh bài không ngừng chấn động.

Một luồng khí cơ thần bí đột nhiên dâng lên, và hình thành một sự cộng hưởng yếu ớt với Cửu Tinh Luân trên bàn đá không xa.

Sự cộng hưởng yếu ớt, chỉ có lực lượng Nguyên Thần cường đại của Phong Nguyên Thanh mới cảm nhận được.

Những người còn lại đều tỏ vẻ không hay biết gì, cứ như chưa có gì xảy ra.

Sự cộng hưởng này kéo dài vài phút mới kết thúc.

Và trên Cửu Tinh Luân đó, một luồng sức mạnh huyền ảo dị thường, cũng theo đó lan tỏa ra.

Dường như từ trạng thái trầm mặc ban đầu, nó đã được kích hoạt.

Chỉ là, nó vẫn bất động, như một vật phàm.

Nhưng sức mạnh huyền ảo của nó đã được giải phong.

Đây là một loại sức mạnh vô cùng thần dị, Phong Nguyên Thanh cho đến nay vẫn chưa từng gặp phải loại sức mạnh huyền ảo thần dị như vậy.

Bản chất của lực lượng này cực kỳ cao.

Phong Nguyên Thanh vô cùng tò mò.

Cúi đầu nhìn Xuyên Toa Lệnh, chỉ thấy trên Xuyên Toa Lệnh đó có thêm một luồng khí tức huyền ảo.

Và lúc này, trước mắt Phong Nguyên Thanh, một đoạn chữ màu xám tự động hiện ra. `[Đã bắt được một tọa độ thế giới cao cấp, đã lưu vào Xuyên Toa Lệnh, có thể tùy thời mở kênh đi đến!]` "Thế giới cao cấp?

Chẳng lẽ là thượng giới của phương thế giới này, tiên giới trong truyền thuyết?" "Nói như vậy, Cửu Tinh Luân này có liên quan đến tiên giới sao?" Ngay sau đó, đoạn chữ màu xám trước mắt lại thay đổi. `[Đánh dấu Cấm địa cổ mộ Nam Việt, nhận được một khối Bổ Thiên Ngũ Thải Thạch!]` Thì ra là đã kích hoạt phần thưởng đánh dấu!

Nơi này dù sao cũng là cấm địa của Nam Việt Cổ Quốc, chuyên dùng làm nơi tế tự.

Ban đầu Giáo sư Đinh và những người khác còn tưởng cấm địa ở đây là nơi Long Mạch tổ phần của Nam Việt Cổ Quốc.

Nhưng vì đã phát hiện ra Cửu Tinh Luân, giả thuyết này trực tiếp bị bác bỏ.

Mà Phong Nguyên Thanh thần thức quét qua, cũng không phát hiện ra lăng mộ quan quách nào.

Trên tế đàn, Giáo sư Đinh và các học sinh đang thảo luận về Cửu Tinh Luân.

"Thầy ơi, Cửu Tinh Luân này phải làm sao?" Một người hỏi.

"Đương nhiên là mang về rồi!" Giáo sư Đinh nói, "Đây là văn vật có giá trị nhất mà đội khảo cổ của chúng ta, sau thời gian dài nghiên cứu Nam Việt Cổ Quốc, đã phát hiện được!" Sau đó, ông chỉ huy mấy học sinh bên cạnh, đeo găng tay, cẩn thận lau sạch mạng nhện, bụi bẩn trên Cửu Tinh Luân.

Lúc này, mới lộ ra toàn bộ diện mạo của Cửu Tinh Luân.

Nó vẫn là một bánh xe tròn đường kính chưa đầy một mét.

Từ trong ra ngoài chia làm ba tầng, tầng trung tâm gần tâm hình tròn, là một khu vực lõm hình tròn, thành bên trong, nhô ra chín viên bảo châu.

Còn ở thành bên ngoài là tầng thứ hai, hai bên mỗi bên khắc một trang trí hình rồng vàng.

Tầng ngoài cùng, thì là một vòng minh văn kỳ dị.

Mấy học sinh, sau khi dọn sạch Cửu Tinh Luân, liền mang xuống, chuẩn bị dùng vải bọc kỹ, mang về nghiên cứu cẩn thận.

Tuy nhiên, điều này lại kích hoạt cơ quan ẩn giấu dưới bệ của Cửu Tinh Luân.

Đây là một cơ quan cảm ứng trọng lượng.

Cửu Tinh Luân vừa bị lấy đi, lập tức cơ quan liền được kích hoạt.

"Không tốt, có cơ quan!" Chỉ nghe một trận chấn động, trên trần thạch thất lộ ra mấy cái lỗ lớn.

Vài sợi xích đồng, treo những quả cầu đồng khổng lồ từ trên trời rơi xuống, trên những quả cầu đồng này, còn phủ đầy những cái móc sắc nhọn như răng sói, bay ngang đâm thẳng.

Chỉ có điều, vì không gian thạch thất rất rộng rãi, hiệu quả thực tế của những quả cầu đồng lớn này rất kém, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể tránh được va chạm của chúng.

Loại cơ quan này, chỉ thích hợp bố trí trong mộ đạo chật hẹp, không thể tránh né, mới có thể phát huy tác dụng thực sự.

Chương 484

Tuy nhiên, trong thạch thất này, ngoài những quả cầu đồng ra, còn có một hố bẫy, chắn ngang lối đi.

Gạch lát trên mặt đất đều rơi xuống hố.

“Đi!” Phong Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Sau đó, anh bảo Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ ba người giúp các học sinh bị mắc kẹt thoát ra khỏi thạch thất.

Còn bản thân anh, thì cầm lấy Cửu Tinh Luân, cùng đại đội rút khỏi thạch thất.

Sau khi tất cả mọi người đều thoát ra an toàn, Giáo sư Đinh ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển nói: “Thế nào rồi?

Mọi người đều không sao chứ?” “Không sao, mọi người đều an toàn ra ngoài rồi.” Hồ Bát Ức nói.

“Phù~, vậy thì tốt!” “À phải rồi, Cửu Tinh Luân, Cửu Tinh Luân thế nào rồi, đã lấy ra được chưa?” Giáo sư Đinh lo lắng hỏi.

“Đó là một văn vật cực kỳ có giá trị, tuyệt đối đừng làm hư hỏng!” “Thầy yên tâm, Giáo sư Đinh, Cửu Tinh Luân vẫn nguyên vẹn không hư hại, chúng em đã mang nó ra ngoài rồi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Tốt quá!

Cửu Tinh Luân không sao thì tốt rồi, không sao thì tốt rồi.” “Ôi, thật không ngờ, đã mấy ngàn năm rồi, cơ quan này vậy mà vẫn hoạt động được, không bị mục nát theo thời gian, thật kỳ lạ!” Giáo sư Đinh thở dài nói.

“Có lẽ liên quan đến việc nó được chôn sâu trong lòng núi, tôi vừa

xem trong thạch thất rất khô ráo, có lẽ chính vì thế mà cơ quan mới được bảo tồn.” Hồ Bát Ức nói.

“Có lẽ vậy.” Sau đó, mọi người đóng gói Cửu Tinh Luân cẩn thận, Giáo sư Đinh dẫn theo mấy học sinh, cùng Phong Nguyên Thanh và những người khác, vượt ngàn dặm, hộ tống Cửu Tinh Luân về Viện Nghiên cứu Khảo cổ Đại học Giang Nam.

Những người còn lại ở khu di tích thì tiếp tục khai quật di tích, xem còn có văn vật nào khác không.

Những người còn lại tại di chỉ thì tiếp tục khai quật, xem còn có những văn vật nào khác.

Từ lúc bắt đầu đến nay, công việc khai quật khảo cổ di chỉ Nam Việt đã tiến hành được hai tháng rồi.

Trong khoảng thời gian đó, mọi người còn gặp con gái của Đinh giáo sư, Đinh Dao, đến thăm ông.

Đinh Dao này không cao lắm, khoảng một mét sáu, tướng mạo cũng trông bình thường, chẳng có gì đặc biệt.

Thế nhưng, điều này khiến Phong Nguyên Thanh nghĩ đến một bộ phim truyền hình ở kiếp trước.

Mở đầu cũng là khảo cổ di tích cổ quốc Nam Việt, nữ chính cũng tên Đinh Dao, cha nàng cũng tên Đinh Miễn.

Tại di tích Nam Việt đã khai quật được một tòa Cửu Tinh Luân, mà bùa hộ thân búp bê đất sét Đinh Dao mang trên người lại là chìa khóa mở Cửu Tinh Luân.

Trực tiếp khiến Đinh Dao vượt qua thời không, trở về thời kỳ Nam Việt hơn hai ngàn năm trước, xảy ra một đoạn chuyện kỳ lạ hiểm nguy, liên quan đến đại sự chúng sinh tam giới.

Mà lần dị động của Xuyên Toa Lệnh này, hẳn cũng có liên quan đến chuyện đó.

Cái gọi là "thế giới cao vị" kia, có lẽ chính là nơi đó rồi.

Một đại thế giới rộng lớn vẫn còn ở thời kỳ man hoang, trong đó ẩn chứa vô số cơ duyên, kỳ ngộ.

Nếu đúng là như vậy, đây chính là một thiên đại cơ duyên!

Phong Nguyên Thanh lập tức cảm thấy lòng mình dậy sóng.

Hiện tại, toàn bộ công việc khai quật khảo cổ di tích Nam Việt đã đi vào quỹ đạo, phần còn lại chỉ là một số công việc dọn dẹp, nghiên cứu vụn vặt, công việc của Phong Nguyên Thanh đã hoàn thành.

Thế là anh không tiếp tục ở lại nữa, sau khi chào tạm biệt Đinh giáo sư, anh dẫn Dương Tuyết Lỵ cùng hai người kia trở về Kinh Thành.

Tu vi của Phong Nguyên Thanh lúc này đã tăng tiến rất chậm chạp.

Dù sao thì Linh khí mới khôi phục mấy năm, Linh khí còn chưa đủ để hỗ trợ cho tu sĩ cảnh giới Nguyên Thần tu luyện.

Hơn nữa, lần dị động của Xuyên Toa Lệnh này khiến anh có vài ý tưởng mới.

Anh có thể lợi dụng Xuyên Toa Lệnh, trực tiếp đi đến thế giới mới, đó là một thế giới cao vị, Thiên Địa Đại Đạo càng thêm cao xa, Linh khí cũng càng thêm sung túc, đủ để hỗ trợ anh nhanh chóng tu luyện.

Mà Xuyên Toa Lệnh này, không phải vật phẩm dùng một lần, Phong Nguyên Thanh có thể qua lại giữa hai thế giới.

Hơn nữa, cũng không cần lo lắng thế giới này không thể chịu đựng được sức mạnh cấp Tiên nhân.

Dù sao, những tồn tại như Cổ Thần đều có thể an nhiên hoạt động trên thế gian, chứng tỏ thế giới này phức tạp hơn nhiều so với vẻ bề ngoài.

Thế giới này cũng không tầm thường, đủ để chịu đựng một số tồn tại đẳng cấp cao vị.

Đợi Phong Nguyên Thanh ở thế giới đối diện thành tiên rồi, cũng có thể tùy thời trở về.

Sau khi đứng vững gót chân ở thế giới bên kia, anh còn có thể đón Dương Tuyết Lỵ và những người khác qua đó.

Có thể nói là "một người đắc đạo, gà chó thăng thiên".

Chỉ là, Phong Nguyên Thanh không kể chuyện này cho họ, mà nói rằng mình sẽ đi ra ngoài một thời gian, để mọi người tu luyện chăm chỉ.

Trong lúc niệm động, Phong Nguyên Thanh đã đến trên biển cả mênh mông.

Anh chọn một hòn đảo vô danh cách xa đường hàng hải trên Thái Bình Dương.

Trên đảo, anh bố trí một bộ trận pháp ẩn nấp, mê tung, phòng ngự, phong khốn, hòn đảo này lập tức biến mất trên biển.

Sau đó, anh đào một mật thất dưới lòng đất ở trung tâm đảo.

Phong Nguyên Thanh đứng trong mật thất, lấy Xuyên Toa Lệnh ra, chú nhập Pháp lực.

Pháp lực hùng hồn được chú nhập, Xuyên Toa Lệnh không từ chối bất kỳ ai, hấp thu toàn bộ Pháp lực mà Phong Nguyên Thanh chú nhập.

Tất cả đều nằm trong dự liệu của Phong Nguyên Thanh.

Xuyên Toa Lệnh này vượt qua thời không, tất nhiên phải tiêu hao

lượng lớn sức mạnh, không thể không có tiêu hao.

Hơn nữa, sức mạnh cần thiết có thể vô cùng khổng lồ.

Phong Nguyên Thanh đã chuẩn bị kỹ lưỡng, trên người có lượng lớn đan dược bổ sung Pháp lực, có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Sức mạnh cần thiết để xuyên qua thế giới là điều người thường không thể tưởng tượng.

May mắn là, trong Xuyên Toa Lệnh này, bản thân nó đã mang theo không ít sức mạnh.

Nó có thể hấp thụ nguyên khí, tự mình bổ sung.

Pháp lực của Phong Nguyên Thanh chỉ là một cái dẫn tử, kích phát sức mạnh lưu trữ trong đó.

Sức mạnh được kích phát, toàn bộ Xuyên Toa Lệnh lập tức trở nên lưu quang dật thải.

Vô số tinh quang rực rỡ từ lệnh bài tán lạc ra, hệt như một trận mưa ánh sáng.

Đột nhiên, Xuyên Toa Lệnh quang mang đại thịnh, bao bọc toàn bộ Phong Nguyên Thanh.

Sau đó, mang theo Phong Nguyên Thanh chui vào hư không, biến mất không thấy tăm hơi.

Chỉ còn lại một vệt huỳnh quang tàn lưu tại chỗ, sau vài giây liền biến mất.

Trong hư không, một đạo lưu quang vô sắc không ngừng xuyên hành, thẳng hướng một thế giới rộng lớn ở phía xa.

Trên đường không gặp trở ngại nào, không biết đã qua bao lâu, Phong Nguyên Thanh cuối cùng đã đến được đích đến.

Xuyên qua màng phôi của thế giới, trực tiếp dung nhập vào trong, không hề tạo ra một gợn sóng nào.

Đến khi hoàn hồn lại, Phong Nguyên Thanh đã đến bên một khu rừng sâu ít dấu chân người.

Không xa là một con suối chảy từ trên núi xuống.

Những gì nhìn thấy và nghe được, đều là Linh cơ gần như vô tận, rải rác khắp vạn vật thiên địa.

Vừa lúc, trời quang mây tạnh, ánh dương rực rỡ chiếu xuống.

Chương 485

Thế giới này, trời cao đất rộng, Đại Đạo cũng mênh mông dày nặng.

So với thế giới đạo mộ, hoàn toàn không phải một tầng thứ.

Thiên Địa Pháp Tắc càng thêm hoàn chỉnh, dày nặng.

Chỉ là vẫn còn hơi hỗn loạn.

Phong Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn lên Cửu Thiên.

Chỉ thấy trên Cửu Thiên, một thế giới hư ảo như mộng, ẩn ẩn hiện hiện.

Đó hẳn là Thiên Giới.

Nhìn xuống dưới đại địa, ở nơi cực sâu, tồn tại một nơi hội tụ tất cả âm ám, khí tức tiêu cực, hẳn là Minh Giới.

Một cục diện Tam Giới rất cơ bản.

Thế giới này rất lớn, Phong Nguyên Thanh không rõ mình rơi xuống nơi nào.

Thế nhưng, bất kể ở đâu cũng không ảnh hưởng lớn.

Anh chỉ cần tìm một ngọn núi sông xa rời nhân gian, lại có Linh khí sung túc, là có thể xây dựng một động phủ tạm thời, trước độ kiếp thành tiên rồi tính chuyện khác.

Phong Nguyên Thanh có thể nói là cảnh giới Phong Thủy Tầm Long Chi Thuật, thế là liền ẩn nấp thân hình, bay lên cao.

Anh nhìn xuống quần sơn đại địa bên dưới, xem xét Phong Thủy, tìm kiếm Long Mạch.

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh đã chọn một ngọn núi ở phía Tây cách vài trăm dặm.

Trong phạm vi ngàn dặm xung quanh, không thấy bóng người.

Hơn nữa, cũng không có yêu thú hung mãnh gì.

Là một nơi bế quan vô cùng tốt.

Thế giới này vô cùng rộng lớn, có thể nói là đất rộng người thưa, có vô số tài nguyên không ai sử dụng.

Tại sườn núi, Phong Nguyên Thanh khai phá một tòa động phủ gồm hai phòng một sảnh.

Sâu bên dưới động phủ chính là một Linh Mạch.

Đây chính là một tiết điểm Địa Mạch, Linh khí sung túc, vượt xa những nơi khác.

Phong Nguyên Thanh đoan tọa trong tĩnh thất, điều chỉnh trạng thái bản thân.

Tinh, Khí, Thần ổn định, tâm không tạp niệm, vật ngã lưỡng vong.

Linh Bảo Pháp Tướng tu luyện từ hệ thống Nhất Thế Chi Tôn ngồi sau lưng Phong Nguyên Thanh.

Pháp Tướng câu liên Thiên Địa Pháp Lý, không ngừng hấp thụ Pháp Lý của đại thế giới này, tương hỗ giao chức, bổ sung cho bản thân.

Trong các khiếu huyệt toàn thân Phong Nguyên Thanh, từng hư ảnh bay lên, hóa thành từng vị nhân vật tựa Thần linh.

Quang ảnh biến hóa, huyền ảo thâm thúy.

Chín khiếu huyệt và ngũ tạng lục phủ trong cơ thể, trở nên mông lung, dường như ngự trị trên chư thiên, liên kết với từng hư ảnh tựa

mộng ảo.

Những hư ảnh đó cuối cùng lại hội tụ về một chỗ, chính là Huyền Quan giữa ấn đường, trực thông Nê Hoàn Cung.

Trong Nê Hoàn Cung, sâu trong Thức Hải, đoan tọa một thân ảnh khó có thể miêu tả, ngự trên Cửu Tầng Đạo Đài, lưng tựa vào một gốc Thanh Đồng Thế Giới Chi Thụ đỉnh thiên lập địa.

Chính là Nguyên Thần của Phong Nguyên Thanh, Pháp Tướng của anh: Bất Diệt Linh Bảo Pháp Tướng!

Cùng với Thiên Địa Pháp Lý không ngừng bổ sung.

Hư ảo chư thiên huyễn tượng trong cơ thể cũng không ngừng biến hóa.

Trong từng khiếu huyệt, hệt như từng phương thế giới, diễn hóa ra nhiều cảnh tượng.

Có như mặt trời rực cháy chói chang, có như một dải tinh hà rực rỡ, còn có hỗn độn hấp thu tất cả quang mang.

Cũng có đại địa vô biên vô tận, trên đó, có từng vị Thần linh do Pháp Lý hóa thành, hoặc thân quấn thủy hỏa phong lôi, hoặc tay cầm chân đạp hắc xà.

Hư ảnh trong đó càng ngày càng nhiều.

Chính là dị tượng do Pháp lực quy tắc của Phong Nguyên Thanh bổ sung hoàn chỉnh mà hình thành.

Mà căn bản pháp mà Phong Nguyên Thanh tu luyện, Tiên Thiên Nhất Khí, cũng dưới sự giao chức của Thiên Địa Pháp Lý, trở nên càng thêm biến ảo khôn lường, huyền ảo thâm thúy.

Tản mát ra ánh sáng tinh trắng lấp lánh, nhấp nháy mà không chói mắt, lộ vẻ ôn nhuận mà mềm mại.

Cảnh giới tu vi của Phong Nguyên Thanh lại tiến lên một tầng lầu, thực lực lại có sự thuế biến và thăng cấp cực lớn.

Dần dần, tất cả dị tượng tiêu tán, Linh Bảo Pháp Tướng đứng sau lưng cũng thu hồi vào trong cơ thể.

Phong Nguyên Thanh mở mắt, trong ánh mắt là một loại cảm giác tang thương, tuyên cổ, hạo hãn, thâm huyền!

Khiến người ta khó lòng nhìn thẳng, nếu không, sẽ bị lún sâu vào trong, khó lòng tự thoát ra.

Lúc này Phong Nguyên Thanh chìm đắm trong Đạo, khiến cảm xúc của bản thân đều bị đè nén xuống, chỉ còn lại lý trí.

Phong Nguyên Thanh biết trạng thái của bản thân, thế là thu liễm khí tức, lần nữa nhắm mắt lại.

Một lát sau, lại mở ra.

Lúc này, hai mắt Phong Nguyên Thanh đã khôi phục bình thường.

Khí tức toàn thân cũng càng trở nên phổ thông, cứ như một người phàm tùy tiện gặp ở đâu cũng không cảm thấy bất ngờ.

Đây là cảnh giới phản phác quy chân.

Trừ phi cảnh giới vượt xa Phong Nguyên Thanh, nếu không, dưới sự che giấu có ý thức của anh, người thường sẽ không nhìn ra được vấn đề gì. "Hiện tại đã hoàn toàn thích ứng với Thiên Địa Quy Tắc của thế giới này, cũng là lúc độ Cửu Trọng Tiên Kiếp rồi!" Phong Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Thế là, Phong Nguyên Thanh bay đến một ngọn núi khác không xa.

Khí thế toàn thân phóng thích ra ngoài, một thân Pháp Lý câu liên Thiên Địa, dẫn động Thành Tiên Kiếp.

Trong chốc lát, mây đen phủ đỉnh.

Trên bầu trời phía trên đầu, trong thời gian ngắn đã tụ tập một mảng ô vân lớn, bao phủ khu vực trăm dặm.

Trong ô vân, Lôi Đình cuồn cuộn, điện quang di chuyển.

Từng trận tiếng sấm rung trời vang vọng.

Là một đại thế giới Thiên Địa Đại Đạo hoàn chỉnh mà cao xa, một chút Lôi Kiếp thành tiên cũng có thể hình thành vô cùng nhanh chóng.

Không như ở thế giới đạo mộ, còn phải đợi nó mười mấy phút chậm rãi thai nghén.

Không lâu sau, tầng mây cuồn cuộn, một luồng Thiên Uy trầm trọng áp xuống.

Luồng uy áp này, chủ yếu nhắm vào Phong Nguyên Thanh.

Thành Tiên Chi Kiếp, chính là một khảo nghiệm của Thiên Địa đối với sinh linh.

Xem ngươi có đủ tư cách vượt qua tầng cấp sinh mệnh, thực lực có đủ không, có thể chống đỡ được Lôi Kiếp hay không.

Nếu không chống đỡ được thì toàn thân huyết nhục, tinh khí, đều sẽ trả về Thiên Địa.

Người may mắn, có hậu thủ, còn có thể chuyển thế trùng tu.

Chương 486

Người vận khí kém, trực tiếp hóa thành tro tàn kiếp, xóa bỏ tất cả, đi vào luân hồi chuyển thế.

Với tu vi hiện tại của Phong Nguyên Thanh, độ Thành Tiên Kiếp, đơn giản dễ dàng.

Luyện thể có `[Bát Cửu Huyền Công]`, thể phách vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới; Luyện khí có `[Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh]`, chất lượng Pháp Lý cũng vượt xa người thường.

Nguyên Thần cường đại, càng ngưng kết Bất Diệt Linh Bảo Thiên Tôn Pháp Tướng.

Linh Bảo, chính là biệt danh của Đạo.

Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn càng là Đạo Tổ.

Pháp Tướng như vậy mà không độ qua được Thành Tiên Kiếp thì thật là không còn Thiên lý nào nữa.

Cửu Trọng Tiên Kiếp, gồm chín trọng, tổng cộng tám mươi mốt đạo Thiên Lôi.

Một đạo mạnh hơn một đạo, một trọng càng hung hiểm hơn một trọng.

Nhưng tất cả những điều này đều không thể lay động Pháp Thể và Pháp Tướng của Phong Nguyên Thanh.

Ngược lại, dưới sự tôi luyện của Lôi Kiếp, Pháp Thể của Phong Nguyên Thanh càng thêm cường hãn.

Pháp Tướng càng hấp thụ lượng lớn Thiên Đạo Pháp Lý, đặc biệt là Pháp Lý về Lôi Đình, Kiếp Nan.

Sau đầu Pháp Tướng có huyền quang, quanh thân lượn lờ thanh khí, lại có từng tia Pháp Lý Lôi Đình lấp lánh trong đó.

Tám mươi mốt đạo Lôi Đình, đạo này nối tiếp đạo kia, đều bị Phong Nguyên Thanh dễ dàng chống đỡ.

Cùng với đạo Kiếp Lôi cuối cùng được Phong Nguyên Thanh vượt qua, lôi vân trên bầu trời nhanh chóng tiêu tán.

Luồng uy áp trầm trọng kia cũng lập tức biến mất.

Sau đó, trên Cửu Trọng Thiên, giáng xuống một đạo tiên quang rực rỡ.

Đây là Thiên Đạo Tiên Quang tẩy lễ sau khi thành tiên.

Chứa đựng lực lượng Tạo Hóa cực lớn, có thể khiến người độ kiếp nhanh chóng hồi phục thương thế, đồng thời đề thăng Căn Cốt, tư chất, ngộ tính... mang lại sự thăng tiến cực lớn cho tu sĩ.

Dưới đạo Tạo Hóa Tiên Quang hùng vĩ này, Pháp Thể của Phong Nguyên Thanh trực tiếp thuế biến thành Tiên Thể.

Nguyên Thần Pháp Tướng cũng hấp thụ Tạo Hóa Tiên Quang, thu được nhiều Tạo Hóa Pháp Lý hơn.

Khiến Linh Bảo Pháp Tướng lại được không ít thăng tiến.

Một thân Pháp Lý, dung hợp Tiên Linh Chi Khí, thuế biến thành Tiên Đạo Pháp Lực, sản sinh ra sự thuế biến về chất.

Tiên Kiếp đã qua, Phong Nguyên Thanh đắc đạo thành tiên, chính thức chứng được nghiệp vị Tiên nhân.

Hơn nữa, còn thuộc về Thiên Tiên Đại Đạo tối thượng thừa.

Pháp Lý quanh thân Phong Nguyên Thanh giao chức, cùng Thiên Địa câu liên cộng minh.

Trong chốc lát, Thiên Địa vì thế mà chúc mừng.

Trong phạm vi trăm dặm, tiên âm trận trận, thổi đại pháp loa, gõ đại pháp cổ.

Trên bầu trời, còn có từng tia Linh Vũ giáng xuống, phúc trạch sinh linh trong phạm vi trăm dặm.

Trên mặt đất, cây cỏ sinh trưởng, từng đóa linh hoa nở rộ.

Khu vực Phong Nguyên Thanh đứng chân, hệt như một mảnh nhân gian tiên cảnh.

Giữa núi rừng, không ít động vật nhỏ, như thỏ, hươu, cáo, cá chép... sau khi hấp thu Linh Vũ, lập tức Linh Trí đại khai, khai mở cơ sở tu hành.

Nếu như cơ duyên đủ, sau này, chưa chắc đã không thể bước lên con đường tu hành.

Mười hơi thở sau, thiên địa dị tượng thu liễm.

Phong Nguyên Thanh nhìn xung quanh, rất nhiều động vật nhỏ từ trong núi đi ra, nhao nhao quỳ bái anh.

Trận Linh Vũ này đã mang lại cho chúng một cơ duyên cực lớn. "Các ngươi đúng là vận khí tốt." Sau đó Phong Nguyên Thanh bay thẳng về động phủ trên ngọn núi khác.

Sau khi đến thế giới này, hóa thân của Phong Nguyên Thanh bên kia không thể tiếp tục điểm danh nhận thưởng nữa.

Dù sao hai thế giới cũng cách nhau một mảnh Hư Không vô vết.

Hơn nữa, tu vi đã thăng cấp, trang bị trên người cũng nên được nâng cấp và thay đổi.

Phong Nguyên Thanh dùng Tiên Đạo Pháp Lực tẩy luyện.

Pháp y, Pháp kiếm trên người, dưới sự tẩy luyện của Tiên Đạo Pháp Lực, cũng thành công thuế biến thành Tiên Khí.

Còn về những thứ khác thì không có.

Trông có vẻ vẫn khá nghèo.

Thế nhưng, Phong Nguyên Thanh có thể tự mình luyện chế một số.

Về mặt công pháp, `[Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh]` chỉ có quyển Hóa Thần, không có công pháp phía sau.

Thế nhưng, có `[Thượng Thanh Đại Động Chân Kinh]`.

Đây hẳn là căn bản đại pháp của Tiệt Giáo Hồng Hoang, tu sĩ có thể từ đó diễn hóa ra công pháp phù hợp nhất với bản thân.

Phong Nguyên Thanh đã lấy `[Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh]` làm nền tảng, thế là dự định tiếp tục lấy Tiên Thiên Nhất Khí làm gốc, diễn hóa công pháp của bản thân.

Mỗi vị Tiên nhân đều khác nhau, cảnh giới Tiên nhân cần phải đi ra con đường của chính mình.

Công pháp tuy có thể dựa vào dấu vết để tìm kiếm, nhưng mỗi tồn tại cảnh giới Tiên nhân đều cần phải đi ra con đường của chính mình, mới có thể không ngừng đột phá, thăng cấp.

Đương nhiên, loại pháo hôi sản xuất hàng loạt kia thì không nằm trong danh sách này.

Trên thế giới này chưa bao giờ thiếu loại pháo hôi cấp tốc thành này, bọn họ chỉ có sức mạnh suông, thậm chí còn không thể hoàn toàn khống chế.

Con đường tu luyện cũng vì thế mà đoạn tuyệt.

Tu hành của tu sĩ, không thể rập khuôn theo công pháp, cần phải

có ý tưởng của riêng mình, hình thành Đạo của riêng mình.

Nếu không, vì ảnh hưởng của tiền nhân, không thể thoát khỏi khuôn khổ, chỉ sẽ dậm chân tại chỗ.

Phong Nguyên Thanh dự định sau một thời gian nữa, sẽ đi du lịch thế giới, tìm kiếm nơi tu sĩ tụ tập.

Tán tu hẳn vẫn còn rất nhiều, vậy thì sẽ có chợ phường trao đổi tài nguyên, công pháp gì đó, cũng sẽ có.

Trong động phủ, Phong Nguyên Thanh ngồi định sau, cẩn thận quán chiếu nhục thân, Nguyên Thần của bản thân.

Dưới sự quán chiếu của Tiên Đạo Thần Niệm cảnh giới Thiên Tiên, tất cả mọi thứ của bản thân đều hiện rõ từng li từng tí.

Từ trước đến nay, Phong Nguyên Thanh vẫn luôn rất tò mò, Hệ thống của mình rốt cuộc có lai lịch gì.

Một chút cũng không thông minh, trông cứ như một thứ hàng lỗi vậy.

Dưới sự điều tra kỹ lưỡng của anh, cuối cùng đã có phát hiện.

Hóa ra, mảnh vỡ giống như tinh thể kia, ẩn giấu sâu trong linh hồn. "Chậc, xem ra đúng là một thứ hàng lỗi thật, hoặc có lẽ là mảnh vỡ của Pháp Bảo nào đó rất lợi hại!" Phong Nguyên Thanh không khỏi có chút cạn lời.

Chương 487

"Cũng đúng, nếu không phải hàng lỗi, ta cái cảnh giới Thiên Tiên nho nhỏ này làm sao có thể tìm thấy bản thể Hệ thống chứ~" "Chỉ là không biết tàn đến mức độ nào." "Đã có thể tìm thấy bản thể Hệ thống, vậy hẳn cũng có thể luyện hóa nó nhỉ?" "Vậy thì tất cả mọi thứ trong Hệ thống chẳng phải sẽ có được một lần sao, không cần phải chậm rãi điểm danh nữa!" Phong Nguyên Thanh cảm thấy khả năng này rất lớn.

Thế là, Thần thức vừa động, anh liền lấy mảnh vỡ ẩn sâu trong linh hồn ra.

Ngay sau đó, Pháp lực cuồn cuộn, xông thẳng về phía mảnh vỡ.

Tiên Thiên Nhất Khí thuần trắng không tì vết, trực tiếp nhấn chìm mảnh vỡ này.

Lúc ban đầu, mảnh vỡ này dường như không hề bị ảnh hưởng, mặc cho Pháp lực xông rửa, cũng không thể lay động nó.

Nhưng Phong Nguyên Thanh có dự cảm, chỉ cần kiên trì thêm một chút, sẽ có hiệu quả.

Quả nhiên, vài giờ sau, dưới sự xông rửa Pháp lực liên tục không ngừng, mảnh vỡ này cố thủ nghiêm ngặt cũng không chống đỡ nổi nữa.

Một tia Pháp lực đã thành công thẩm thấu vào trong.

Phòng hộ càng kiên cố, một khi xuất hiện lỗ hổng, thì tiếp theo, lỗ hổng sẽ không ngừng mở rộng.

Đê ngàn dặm, hỏng bởi ổ kiến!

Phong Nguyên Thanh tập trung vào một điểm, lấy điểm phá diện.

Điều động Pháp lực, toàn bộ tập trung công kích vào khe nứt này.

Cùng với Pháp lực không ngừng quán chú, phòng hộ của mảnh vỡ này càng ngày càng yếu.

Hệt như một thiếu nữ yếu ớt vô lực, cuối cùng bị Phong Nguyên Thanh bạo lực đột phá, tiến vào bên trong.

Cuối cùng, không hề có một tia phản kháng nào.

Mảnh vỡ hoàn toàn bị Phong Nguyên Thanh luyện hóa.

Ngay sau đó, Phong Nguyên Thanh đánh Nguyên Thần ấn ký lên mảnh vỡ, rồi lại thu nó về sâu trong linh hồn.

Sau khi hoàn toàn luyện hóa mảnh vỡ này, Phong Nguyên Thanh cuối cùng cũng biết được lai lịch của Hệ thống mảnh vỡ này.

Hóa ra, đây lại là một mảnh vỡ của một cường giả tên là "Chủ Thần" trong Hư Không Hỗn Độn.

Vị Chủ Thần kia, là một Pháp Bảo thành Đạo, bản thể là một quả cầu thủy tinh lớn, tản phát vô cùng bạch quang.

Y hành tẩu chư thiên, phái Luân Hồi Giả dưới trướng cướp đoạt vô số thế giới.

Nhưng thủ đoạn của y tàn khốc thô bạo, cuối cùng bị các Luân Hồi Giả dưới trướng phản bội, cùng với các cường giả chư giới khác liên thủ công kích.

Cuối cùng, vị Chủ Thần này không địch lại, bị các cường giả đánh nát thân thể, hóa thành vô số mảnh vỡ, bị cướp đi.

Mà mảnh vỡ này, tuy không lớn, nhưng lại là một trong những hậu thủ mà Chủ Thần để lại.

Khi bị vô số cường giả vây công, y đã âm thầm phân tán một phần bản nguyên của mình, cùng với những trân tàng cướp đoạt được trong

vô số năm, giấu vào nhiều mảnh vỡ.

Lợi dụng khoảnh khắc bản thể bị đánh nát, trực tiếp nhân lúc hỗn loạn bay tứ tán ra ngoài.

Mảnh vỡ này chính là một trong những mảnh nhỏ hơn.

Ban đầu trong đó còn ẩn chứa ý chí của Chủ Thần.

Nhưng đã bị nhiều cường giả phát hiện, xóa bỏ ý chí trong đó.

Những thứ giấu trong đó, những cường giả đẳng cấp kia cũng không thèm để mắt, thế là cứ để nó bay đi.

Rải rác khắp chư thiên, một số người may mắn có được sau này, liền có thể khai mở một con đường thông thiên.

Phong Nguyên Thanh chính là một trong số đó.

Trong mảnh vỡ này, ẩn giấu một không gian khổng lồ và ổn định, những thứ bên trong chính là tài nguyên mà nó mang theo.

Phần thưởng điểm danh mà Phong Nguyên Thanh nhận được hàng ngày, chính là từ trong đó lấy ra.

Lúc này Phong Nguyên Thanh đã luyện hóa mảnh vỡ, tự nhiên cũng có thể nắm giữ không gian này.

Thần niệm tiến vào xem xét, Phong Nguyên Thanh bị chấn động.

Không gian bên trong, rộng gần bằng một thế giới.

Được phân loại rõ ràng, chất đầy đủ loại tài nguyên, dược liệu, nguyên khí.

Từ thông thường đến quý hiếm, rồi đến tiên trân thần tàng, bao gồm một loạt tài nguyên từ phàm nhân đến cường giả tuyệt đỉnh, hơn nữa số lượng rất nhiều.

Thế nhưng, đây chỉ là một phần vạn ức gia sản của "Chủ Thần"

tung hoành Hỗn Độn vô số năm. "Cường giả như vậy, quả nhiên thâm bất khả trắc a!" "Nhưng may mắn là, chuyện tốt này lại rơi vào đầu ta, một đêm giàu có!" Phong Nguyên Thanh thầm vui sướng. "Nắm giữ tài nguyên mạnh mẽ và phong phú như vậy, ta trực tiếp cất cánh thôi!" "Sau này đều không cần lo lắng về tài nguyên nữa!" "Giai đoạn hiện tại, vẫn phải sáng tạo Pháp, tiếp tục con đường tu luyện mới đúng." "Thế nhưng, thời gian rất sung túc, ngược lại không cần vội vàng nhất thời." Phong Nguyên Thanh lại nhìn về một khu vực khác trong không gian này.

Nơi đó chứa đủ loại điển tịch.

Có cả công pháp điển tịch mà Chủ Thần đã cướp đoạt từ vô số thế giới.

Hơn nữa, Phong Nguyên Thanh còn phát hiện một điểm, trong không gian này, có thể điều tiết tốc độ chảy của thời gian.

Nghĩa là, có thể làm được ở đây một năm, bên ngoài mới trôi qua một ngày.

Còn về tiêu hao, mảnh vỡ Chủ Thần này vẫn có khả năng hấp thụ năng lượng Hỗn Độn Hư Không để bổ sung cho bản thân, nếu không, cũng không thể phiêu bạt trong Hỗn Độn vô số năm.

Đây là khả năng tự nhiên giống như bản năng của cường giả đẳng cấp Chủ Thần.

Điều này khiến Phong Nguyên Thanh có thêm vô số thời gian tu luyện, có thể đuổi kịp các vị đại thần bản thổ của thế giới này.

Thế là ngay lập tức, Phong Nguyên Thanh quyết định tu luyện trong không gian thế giới này.

Anh đặc biệt dành ra một khu vực để tu luyện.

Đồng thời, tại khu điển tịch, anh chọn một số công pháp, pháp

thuật, bắt đầu tu luyện.

Nói về công pháp, chỉ là để tham khảo, chuẩn bị cho việc sáng tạo Pháp.

Chỉ là, hiện tại anh còn chưa hiểu rõ hệ thống tu luyện của thế giới này, nên chưa vội.

Cảnh giới Thiên Tiên đã rất cao rồi, hơn nữa, thực lực của anh còn mạnh hơn cảnh giới.

Ngược lại, pháp thuật các loại có thể tu luyện, để thực lực lại tiến lên một tầng lầu.

Phong Nguyên Thanh trước tiên chọn một bản `[Hồng Mông Thiên Đạo]`.

Nó xuất phát từ một thế giới vô cùng mạnh mẽ, cũng đã bị Chủ Thần đoạt được.

Ở đây có rất nhiều công pháp, điển tịch xuất xứ từ thế giới đó.

Ngoài ra, Phong Nguyên Thanh còn thấy Đại Vận Mệnh Thuật trong khu điển tịch `[Vĩnh Sinh]`.

Không ngờ, ngay cả cái này cũng bị Chủ Thần lấy được.

Xem ra Chủ Thần này rất mạnh mẽ.

Lại có thể lấy được nó từ tay Vĩnh Sinh Chi Môn.

Trong thế giới đó, nếu không được Vĩnh Sinh Chi Môn công nhận, không thể nào học được Đại Vận Mệnh Thuật, cũng không biết y làm cách nào mà lấy được.

Bình tâm lại, Phong Nguyên Thanh cầm lấy điển tịch `[Hồng Mông Thiên Đạo]`.

Phần `[Hồng Mông Thiên Đạo]` này có dạng kim thư ngọc thư,

nhưng trên đó không có bất kỳ chữ viết nào.

Cần phải dùng Thần thức liên kết, sau đó, nội dung trong kim thư ngọc thư sẽ tự động truyền vào Nguyên Thần.

Chương 488

Trong thế giới đó, có ba ngàn Đại Đạo Pháp Thuật, được lưu truyền từ Vĩnh Sinh Chi Môn. `[Hồng Mông Thiên Đạo]` này là do Hồng Mông Đạo Nhân sáng tạo vào thời kỳ Hồng Thái Cổ.

Y trong hàng ngũ Tiên Vương, đều thuộc về nhóm tuyệt đỉnh nhất.

Chỉ có những Tiên Vương tuyệt đỉnh như Tạo Hóa, Khởi Nguyên, Chân Lý, Thần Thoại mới có thể chống lại y.

Y từng lĩnh ngộ hai ngàn chín trăm chín mươi chín Đại Đạo trừ Đại Vận Mệnh Thuật ra, thế nhưng, Đại Vận Mệnh Thuật lại không có chút manh mối nào.

Hồng Mông Đạo Nhân lấy hai ngàn chín trăm chín mươi chín loại Đại Đạo này làm cơ sở, tĩnh tọa chín vạn năm trước Vĩnh Sinh Chi Môn, cuối cùng đã sáng tạo ra môn `[Hồng Mông Thiên Đạo]` này, nhằm vượt qua Đại Vận Mệnh Thuật xếp thứ nhất, từ đó xé rách Vĩnh Sinh Chi Môn, thực sự đạt được vĩnh sinh.

Thế nhưng trên thực tế, `[Hồng Mông Thiên Đạo]` cũng đủ để sánh ngang với Đại Vận Mệnh Thuật.

Nhờ vào đạo này, Hồng Mông Đạo Nhân ở thời kỳ Thái Cổ, uy danh hiển hách, Huyền Hoàng Đại Thế Giới do y thống lĩnh, càng là thế giới xếp thứ nhất trong ba ngàn đại thế giới.

Khi thi triển, hệt như Thiên Đạo giáng lâm, Thiên Uy hạo đãng, không thể địch lại.

Chỉ là thiếu đi sự biến hóa của vận mệnh, Thiên Đạo có khuyết điểm, có một tia lỗ hổng.

Do đó bị nhiều Tiên Vương khác liên thủ, bức bách tiến vào Vĩnh

Sinh Chi Môn, bị khốn trong đó, Huyền Hoàng Đại Thế Giới cũng vì thế mà từ ngôi vị thứ nhất chư thiên rơi xuống, nguyên khí đại thương, trở thành hạng chót.

Dù xét từ phương diện nào, `[Hồng Mông Thiên Đạo]` đều là công pháp cường đại không thể nghi ngờ.

Mà Chủ Thần còn có nhiều di sản như vậy để lại, tương lai, Phong Nguyên Thanh cũng có thể khai sáng ra Hồng Mông Thiên Đạo của riêng mình.

Trong `[Hồng Mông Thiên Đạo]`, Đại Đạo Thần Thông, Tiên Thuật vô số.

Thế nhưng cơ bản nhất, vẫn là hai ngàn chín trăm chín mươi chín loại Đại Đạo trong đó.

Đây cũng là nội dung quyển hạ của `[Hồng Mông Thiên Đạo]`.

Tất cả Tiên Thuật, Thần Thông, đều là do sự kết hợp và diễn hóa của Đại Đạo Pháp Thuật mà ra.

Phong Nguyên Thanh trước tiên muốn học, chính là ba ngàn Đại Đạo Pháp Thuật này.

Mỗi loại Đại Đạo Pháp Thuật đều bao gồm vài loại công pháp, cần phải luyện thành toàn bộ sau đó dung luyện hợp nhất, mới có thể hình thành một loại Tam Thiên Đại Đạo Pháp Thuật.

Nếu như tu sĩ cảnh giới thấp tu luyện, đương nhiên cần hao phí không ít thời gian.

Nhưng Phong Nguyên Thanh với cảnh giới Thiên Tiên tu luyện, thì dễ dàng hơn nhiều.

Dưới sự chỉ dẫn cao cấp, vô số đạo lý dễ dàng có thể lĩnh ngộ.

Hơn nữa, hệ thống tu luyện của Vĩnh Sinh, chỉ cần tiêu hao lượng

lớn tài nguyên, là có thể dễ dàng thăng cấp.

Phong Nguyên Thanh điều chỉnh tốc độ chảy thời gian bên trong và bên ngoài không gian thành 365:1.

Một năm trong không gian, bên ngoài mới trôi qua một ngày.

Như vậy, anh sẽ có đủ thời gian để tu luyện, đề thăng cảnh giới.

Trong không gian này, có đủ tài nguyên, đủ để anh tu luyện, hơn nữa còn dư thừa.

Phong Nguyên Thanh bắt đầu từ vài môn Tam Thiên Đại Đạo liên quan đến nhục thân, linh hồn như Đại Huyết Phách Thuật, Đại Huyệt Khiếu Thuật, Đại Linh Hồn Thuật.

Lần nữa tinh luyện nhục thân, linh hồn, thu được sự thăng tiến cực lớn.

Hiện tại, nhục thân của Phong Nguyên Thanh có thể chống đỡ Tiên Khí thông thường cũng không thành vấn đề, đối với công kích linh hồn thông thường, có thể nói gần như miễn dịch rồi.

Ba trăm sáu mươi lăm huyệt khiếu vốn có trong cơ thể, khuếch trương đến mười hai vạn chín ngàn sáu trăm cái.

Bên ngoài ứng Thiên Địa, bên trong thừa tự bản thân, lấy thân hợp Thiên Địa, nhất cử nhất động đều có Thiên Địa Chi Lực gia thân.

Tiếp đó, là Đại Ngũ Hành Thuật, Đại Phong Thần Thuật, cân bằng ngũ tạng lục phủ.

Rồi là Đại Luyện Bảo Thuật, Đại Phù Lục Thuật, Đại Biến Hóa Thuật, Đại Hóa Thân Thuật.

Ba ngàn Đại Đạo còn lại, Phong Nguyên Thanh từ dễ đến khó, theo thứ tự từ sau ra trước, bắt đầu tu luyện.

Bình quân mỗi môn Đại Đạo mất một đến hai ngày thời gian là tu

luyện hoàn thành.

Đây đều là công lao của vô số tài nguyên chất đống trong không gian.

Mỗi khi luyện thành một môn Tam Thiên Đại Đạo, Phong Nguyên Thanh liền khắc ấn nó lên Đạo Đài.

Dựa theo chức năng kết hợp phân chia vào Cửu Tầng Đạo Đài.

Trong không gian, Phong Nguyên Thanh đã dành gần mười lăm năm thời gian, chìm đắm trong tu luyện Tam Thiên Đại Đạo.

Ba ngàn Đại Đạo này, không hổ là sự thể hiện của Đạo trong thế giới Vĩnh Sinh.

Phong Nguyên Thanh chìm đắm trong đó, dường như không cảm nhận được thời gian trôi qua, chỉ có một cảm giác đại hoan hỉ, đại vui sướng thoát ly khỏi thú vị sơ cấp.

Mười lăm năm sau, bên ngoài mới trôi qua mười lăm ngày.

Phong Nguyên Thanh đã học xong toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo của Vĩnh Sinh.

Một số Tam Thiên Đại Đạo, ở thế giới Vĩnh Sinh có thể cực kỳ khó tu luyện, vì có hạn chế Thiên Đạo là Vĩnh Sinh Chi Môn, nhưng ở thế giới này, lại không có loại hạn chế đó.

Dưới sự chất đống tài nguyên, tiến triển thần tốc.

Đợi sau khi học xong toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo, Phong Nguyên Thanh liền dùng Đại Thôi Diễn Thuật, Đại Bát Quái Thuật, Đại Thiên Cơ Thuật và các Đại Đạo Pháp Thuật liên quan đến thôi diễn, bói toán khác, để tính toán suy diễn, làm thế nào để hoàn hảo sắp xếp và kết hợp ba ngàn Đại Đạo Pháp Tắc này lên Đạo Đài, và hình thành kết cấu ổn định vững chắc.

Khiến Cửu Tầng Đạo Đài của Phong Nguyên Thanh thu được sự thuế biến cực lớn.

Hệt như một Thiên Đạo Hạch Tâm, khí tức Tam Thiên Đại Đạo lượn lờ, tản phát ra quang huy mông lung.

Chiếu sáng toàn bộ không gian Thức Hải.

Gốc Thanh Đồng Thế Giới Chi Thụ kia, sau khi tiếp nhận Tam Thiên Đại Đạo, màu sắc xanh đồng nguyên bản trên thân cây từ từ phai nhạt, thay vào đó là một màu xám lục cổ kính, cành lá cũng sản sinh đủ loại biến hóa.

Lúc này căn cước bản nguyên của nó đã sản sinh thuế biến, càng thêm hùng hậu, tiến thêm một bước đến Thế Giới Chi Thụ chân chính.

Thể hình của nó cũng càng thêm tráng kiện.

Cành lá xum xuê, rễ cây xuyên thấu vô tận hư không, không biết kéo dài đến đâu.

Có lẽ trưởng thành đến một ngày nào đó, nó thật sự có thể liên thông ba ngàn thế giới Hỗn Độn cũng không chừng.

Tu luyện Tam Thiên Đại Đạo hoàn tất, Phong Nguyên Thanh tiếp đó nhìn về `[Hồng Mông Thiên Đạo]` Trung Thiên.

Trong Trung Thiên, là sự biến hóa chiêu thức của môn vô thượng đại tiên thuật này, bao gồm Tâm Linh Chi Kính, Hoàng Thiên Chi Nhãn, Hồng Mông Tôn Thân, Minh Quang Chi Khải, Khai Thiên Như Ý, Hỗn Độn Chi Chung, Hồng Mông Thần Thuẫn, v.v.

Nội dung quyển này, không phải trong thời gian ngắn là có thể luyện thành.

Cái cần lúc này không phải tài nguyên, mà là lĩnh ngộ, rất phụ

thuộc vào ngộ tính.

Ngộ tính không đủ, rất khó học được.

Những chiêu thức này, lần lượt tương ứng với sự sắp xếp kết hợp của một phần Đại Đạo trong hai ngàn chín trăm chín mươi chín loại Tam Thiên Đại Đạo, câu liên diễn hóa.

Nếu như nắm giữ toàn bộ những chiêu thức biến hóa này, thì môn vô thượng đại tiên thuật này coi như tiểu thành.

Phong Nguyên Thanh thử tu luyện vài thức theo thứ tự.

Mỗi thức đều cực kỳ phức tạp, tu luyện lên cũng rất khó khăn.

Do độ khó tu luyện tương đối lớn, lại khá tốn thời gian, Phong Nguyên Thanh chỉ luyện hai thức đầu đến tiểu thành rồi tạm thời dừng lại.

Rút khỏi không gian này, Phong Nguyên Thanh trở về thế giới bên ngoài.

Mới chỉ mười mấy ngày trôi qua, bên ngoài hầu như không có chút thay đổi nào.

Chương 489

Bằng Đại Hóa Thân Thuật, anh hóa ra mấy ngàn đạo phân thân.

Những phân thân này đều có một phần sức mạnh của bản thể Phong Nguyên Thanh.

Bản thể biết gì, chúng cũng biết, chỉ là, do hạn chế sức mạnh của hóa thân, sức mạnh phát huy ra yếu hơn một chút.

Hơn nữa, mọi thông tin của hóa thân, Phong Nguyên Thanh đều có thể đồng bộ về bản thể bất cứ lúc nào, để kịp thời nắm rõ tình hình của chúng.

Phong Nguyên Thanh phái chúng tản ra khắp nơi, không ngừng thám hiểm.

Đến thế giới này rồi mà chưa từng thám hiểm, còn không biết thế giới này là tình huống thế nào.

Như vậy không ổn.

Mấy ngày sau, Phong Nguyên Thanh đã có sự hiểu biết tường tận về địa phận vạn dặm quanh đây.

Hóa ra, nơi đây nằm trong lãnh thổ Việt Quốc, lại nằm ở phương nam, nên còn được gọi là Nam Việt Quốc.

Đô thành Nam Việt, cách ngàn dặm về phía nam, là một tòa đại thành khá phồn hoa.

Quốc vương Nam Việt đang ở tuổi tráng niên, đầy sức sống.

Còn Nam Việt Quốc này, trăm năm trước bắt đầu thiết lập chức Đại Tế Ti, tế tự Nữ Oa Nương Nương.

Đồng thời còn gánh vác trọng trách thủ hộ nhân gian, trảm yêu trừ

ma.

Điều này đã tạo ra liên hệ với Nam Việt Quốc mà anh đã phát quật trong thế giới Đạo Mộ trước đây.

Nhưng trên dòng thời gian lại không khớp, tạo ra sự lệch lạc.

Lúc này, vị Tiên Nhạc Đại Tế Ti kia vẫn còn sống sờ sờ.

Có lẽ là do Xuyên Toa Lệnh?

Phong Nguyên Thanh không thể biết, nhất thời cũng không nghĩ thông, bèn dứt khoát không nghĩ nữa.

Còn về việc Tiên Nhạc chuyển thế thành Đinh Dao, vì sao lại đến thế giới Đạo Mộ, Phong Nguyên Thanh đoán, hẳn là thủ đoạn của Nữ Oa Đại Thần, đã luân hồi hai ngàn năm trong tiểu thế giới đó.

Ngoài Nam Việt Quốc ở phương nam, về phía bắc còn có mấy quốc gia, có Thục Quốc, Đại Việt, Sở Quốc, Tề Quốc, Yên Quốc, Tấn Quốc, Lỗ Quốc và mấy chục quốc gia khác.

Nghiễm nhiên là một cục diện Xuân Thu Chiến Quốc.

Cả thế giới vẫn đang trong trạng thái khá hỗn loạn, chưa xuất hiện cục diện đại nhất thống.

Còn ở những nơi cực bắc, cực tây xa xôi hơn, thì là một vùng man hoang, đa số bị yêu ma chiếm cứ.

Hướng Đông Hải thì vẫn luôn lưu truyền rộng rãi câu chuyện về tiên nhân.

Theo Phong Nguyên Thanh thấy, trong Đông Hải có thể chiếm cứ một thế lực tán tu không hề yếu.

Trong Nam Hải, thì là Long Tộc chiếm cứ.

Trên trời còn có Thiên Đình chư thần cai quản nhân gian.

Sau khi tiếp nhận tin tức từ vô số phân thân, Phong Nguyên Thanh cũng đã có một số hiểu biết về thế giới hiện tại.

Tạm thời có thể gọi là Man Hoang Tiên Giới vậy.

Ngoài ra, theo quá trình tu luyện [Hồng Mông Thiên Đạo], sau khi thực lực Phong Nguyên Thanh đạt được sự đề thăng cực lớn, anh cũng đã có cảm ứng với hóa thân ở thế giới Đạo Mộ kia.

Trước đây, do khoảng cách giữa các thế giới, anh chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được một chút về hóa thân, nhưng bây giờ, anh có thể hoàn toàn cảm ứng được vị trí của hóa thân.

Hơn nữa còn có thể điều khiển từ xa, không hề có chút trở ngại nào do khoảng cách tạo thành.

Trong Vĩnh Sinh thế giới, tu sĩ chưa thành tiên đã có sức mạnh cực kỳ cường đại.

Mỗi một Đại Thế Giới đều cực kỳ rộng lớn.

Trái Đất của thế giới Đạo Mộ, trong Huyền Hoàng Đại Thế Giới, có lẽ lớn nhỏ còn không bằng một châu.

Còn khoảng cách giữa nó với thế giới hiện tại này, có lẽ trong Vĩnh Sinh thế giới cũng không đáng là gì.

Có phát hiện này, Phong Nguyên Thanh biết, khoảng cách giữa hai thế giới không quá xa.

Thế là, sau khi sắp xếp động phủ của mình xong, Phong Nguyên Thanh phong bế lại.

Còn bản thân anh thì lấy ra Xuyên Toa Lệnh, một lần nữa trở về thế giới Đạo Mộ, vẫn là trong Vẫn Ngọc Động Thiên do chính anh sáng tạo ra.

Rút khỏi động thiên, khoảnh khắc Phong Nguyên Thanh xuất hiện

ở bên ngoài, ráng chiều chân trời bỗng nhiên từ màu đỏ rực pha ra một tia tím biếc.

Trên bầu trời, cũng đột nhiên xuất hiện một mảng lớn tử khí, bao trùm cả Kinh Thành và phạm vi ngàn dặm xung quanh.

Tử khí cuồn cuộn ngàn dặm.

Phong Nguyên Thanh lập tức hiểu ra, đây là một lễ nghi hoan nghênh của thế giới dành cho anh.

Mà các tu hành giả ở khắp nơi trên thế giới, đều cảm ứng được dị tượng này.

Đặc biệt là tu hành giả trong nước, càng tận mắt chứng kiến dị tượng tử khí đông lai này, đều vô cùng kinh hãi.

Đây, chính là dị tượng thánh hiền xuất thế, chẳng lẽ trên đời lại có thánh hiền xuất thế nữa sao?

Tương truyền, Lão Tử năm đó tây xuất Hàm Cốc Quan, tử khí đông lai ba ngàn dặm.

Từ đó về sau, chưa từng nghe nói có ai còn có thể gây ra dị tượng như vậy.

Hơn nữa, vị gây ra dị tượng kia, lại đang ở Kinh Thành!

Các môn các phái đều không ngồi yên được nữa, nhao nhao phái đại diện đến Kinh Thành, bái phỏng Thất Tứ Cửu Cục.

Là một bộ môn chính thức, tuy họ cũng rất kinh ngạc, nhưng cũng lập tức phản ứng lại, bèn phái nhân viên, muốn tìm ra vị "thánh hiền" này.

Nhưng Kinh Thành rất lớn, Phong Nguyên Thanh lại ẩn giấu bản thân, làm sao bọn họ tìm thấy được.

Phong Nguyên Thanh thu liễm khí tức của mình, dị tượng tử khí

mới từ từ tiêu tán.

Phong Nguyên Thanh nhìn thời gian, cũng mới chỉ hơn một tháng trôi qua.

Tốc độ trôi chảy thời gian ở hai bên, lại gần như giống nhau.

Phong Nguyên Thanh không rõ lắm, đây là nguyên nhân gì, có lẽ là vì khoảng cách giữa hai thế giới tương đối gần?

Theo lý thuyết mà nói, tốc độ trôi chảy thời gian của thế giới cấp thấp, phải nhanh hơn thế giới cấp cao.

Câu nói "Thiên thượng nhất nhật, địa thượng nhất niên" (một ngày trên trời bằng một năm dưới đất) cũng từ đó mà ra.

Mà Dương Tuyết Lỵ cùng các cô gái khác, sau khi cảm ứng được Phong Nguyên Thanh trở về, đều nhao nhao chạy trở về, gặp mặt Phong Nguyên Thanh.

Hơn một tháng không gặp, tình cảm tương tư, tràn ngập không lời.

Thế là, Phong Nguyên Thanh đưa các cô gái đến Vẫn Ngọc Động Thiên, an ủi một phen thật tốt, một trận đại chiến lấy một địch năm cứ thế triển khai.

Mấy ngày sau, các cô gái mặt mày hồng hào, tựa như được tưới nhuận bởi những đóa hoa, rạng rỡ động lòng người.

Trên chiếc giường nệm rộng lớn, năm cô gái nép mình bên cạnh Phong Nguyên Thanh.

Lúc này, Anh Tử hoạt bát nhất hỏi: "Nguyên Thanh đại ca, khoảng thời gian này anh đã đi đâu vậy?" Hai năm ở Kinh Thành, tiếng phổ thông của Anh Tử ngày càng thuần thục, mang đậm chất Kinh Khang.

"Các em đều rất tò mò phải không, vậy anh sẽ kể cho các em nghe.

Điều này thì không thể không nhắc đến lần trước anh đi phương nam giúp giáo sư Đinh khảo cổ di tích Nam Việt Cổ Quốc.

Trong di tích đó, một bảo bối trên tay anh đã có được tọa độ của một thế giới cấp cao, khoảng thời gian này, anh đã đi thế giới đó." "A?

Chương 490

Nguyên Thanh ca ca, anh lợi hại quá vậy?

Lại còn có thể đi đến thế giới khác sao?" Anh Tử há hốc miệng, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc.

Bốn cô gái khác cũng đều như vậy, vô cùng kinh ngạc.

"Anh đoán, nơi đó có lẽ chính là Thượng Giới Tiên Giới ở đây.

Tuy nhiên, sự phát triển văn minh ở đó còn rất lạc hậu, nên anh đã đặt cho nó một cái tên, gọi là Man Hoang Tiên Giới.

Nếu Thi Tiên Phong Sư Cổ phi thăng, rất có khả năng sẽ phi thăng đến đó." "Nguyên Thanh, anh không phải đã thành tiên rồi chứ?

Dị tượng tử khí đông lai ba ngàn dặm trước đó, không phải là do anh gây ra chứ?" Dương Tuyết Lỵ đột nhiên hỏi.

"Hẳn là Thiên Đạo Trái Đất có cảm ứng thôi.

Không giống như Thi Tiên Phong Sư Cổ kia chỉ biết họa loạn thiên địa, anh thành tựu chính thống Thanh Linh Chi Thiên Tiên, đối với thiên địa là có ích, tự nhiên có thể khiến thiên địa giáng hạ dị tượng." Phong Nguyên Thanh giải thích.

"Hi hi, Nguyên Thanh ca, anh thật lợi hại ~" Anh Tử vui vẻ ôm cánh tay Phong Nguyên Thanh, ra sức cọ xát.

Cảm giác mềm mại, trơn mịn và tinh tế đó khiến Phong Nguyên Thanh tâm thần xao động.

Phong Nguyên Thanh bèn đưa tay nắm lấy một cái, trêu chọc Anh Tử phát ra một trận rên rỉ khe khẽ.

Phong Nguyên Thanh không hề thiên vị, mỗi người đều được

hưởng thụ sự vuốt ve của anh.

Rất nhanh, lại dấy lên một trận hỗn chiến hôn thiên hắc địa.

Sau khi mây tan mưa tạnh, các cô gái kể cho Phong Nguyên Thanh nghe về những thay đổi gần đây trên Trái Đất.

Có lẽ là vì Phong Nguyên Thanh đã sử dụng Xuyên Toa Lệnh, khiến thế giới này với thế giới bên ngoài, Man Hoang Tiên Giới, đã mở ra một con đường thông đạo.

Giữa thiên địa, quá trình linh khí khôi phục, đột nhiên tăng tốc một đoạn.

Trải qua mấy năm trước đó ảnh hưởng thầm lặng, linh khí thiên địa từ khắp các danh sơn đại xuyên lưu động, tràn ra khắp nơi trên thế giới.

Chỉ là lúc đó nồng độ linh khí thấp, hiệu quả không rõ ràng.

Giống như nước ấm luộc ếch, mấy năm trôi qua, mọi người dần dần quen thuộc.

Còn bây giờ, linh khí đã bao phủ toàn cầu, khiến không ít đạo thống tu luyện phục sinh xuất thế.

Ngay cả chính phủ Hạ Quốc, một thời gian trước, đột nhiên tung ra một bộ thể dục phát thanh hoàn toàn mới.

Nhưng nội dung động tác của nó lại khác biệt rất lớn so với trước, giống như một bộ công pháp luyện võ vậy.

Đối với động thái lớn này, trên mạng đều xôn xao cả lên, đặc biệt là người nước ngoài, đều nói đây là Hạ Quốc bắt đầu toàn dân luyện võ, không giấu giếm nữa, người Hoa đều là đại sư võ thuật.

Hơn nữa, không ít các địa mạch tiết điểm linh khí bạo phát, chính phủ cũng đã phái quân đội đến đóng quân.

Kể từ lần trước, Phong Nguyên Thanh âm thầm giao công pháp cho Thất Tứ Cửu Cục, họ đã bắt đầu quảng bá trên diện rộng, khiến thực lực chính phủ đề thăng đáng kể, có thể áp chế sức mạnh của các đạo thống trên mặt nổi.

Sau khi tìm hiểu tình hình Trái Đất từ các cô gái, Phong Nguyên Thanh trong lòng đại khái đã có tính toán.

Tiếp đó, anh lại đi tìm Vương Bàn Tử, Tiểu Ca Trương Khởi Lân, người nhà họ Ngô và những người khác.

Đã một thời gian không liên hệ với họ, không biết tình hình của họ thế nào rồi.

Câu chuyện Cửu Môn, từ Dân Quốc vẫn kéo dài đến hiện tại, lại liên quan đến một thế lực thần bí, mưu đồ trường sinh.

Ngay cả chính phủ cũng bị liên lụy, mà Uông Gia cũng là con cờ trong tay bọn họ.

Từ chỗ mấy người họ tìm hiểu được, cục diện Cửu Môn hiện nay đã không còn như năm xưa, đã là xu thế tứ phân ngũ liệt rồi.

Trong đó không ít người, vẫn chìm đắm trong quá khứ huy hoàng, không chịu thay đổi.

Bất kể là Trương Nhật Sơn của Trương Gia, hay Hoắc Gia, Ngô Gia, Giải Gia, đều đã hiểu rõ, Cửu Môn đã danh tồn thực vong.

Liên minh đoàn kết hỗ trợ ban đầu, đã sớm mỗi người một phách, hiện tại miễn cưỡng duy trì, bất quá là vì có một cái danh nghĩa để đi xâm chiếm lợi ích của mấy nhà khác mà thôi.

Từ chỗ người nhà họ Ngô, Phong Nguyên Thanh được biết, hoạt động đổ đấu gần đây của họ đã ngày càng ít đi.

Tam thúc của nhà họ Ngô, Ngô Tam Tỉnh, gần đây số lần lộ diện

cũng ngày càng nhiều.

Trước kia thì động một tí là mất tích.

Theo Phong Nguyên Thanh thấy, điều này có liên quan rất lớn đến việc linh khí khôi phục bùng nổ hơn nữa.

"Họ" là một thế lực cổ lão, tất nhiên đã trải qua thời đại tu luyện huy hoàng cổ xưa, từng có lúc, trường sinh không phải là điều xa vời.

Trải qua mấy trăm hoặc có lẽ hơn ngàn năm phát triển, sau khi linh triều thiên địa chìm xuống, con đường trường sinh xa xôi, khó đạt được.

Thế là họ bèn hướng ánh mắt về những gia tộc trường sinh như Trương Gia, cố gắng nghiên cứu huyết mạch của họ.

Phương pháp bình thường khó đạt được trường sinh, họ lại nhìn về những ngôi mộ dưới lòng đất.

Từng là Thi Giải Tiên hạ thừa nhất, lại trở thành cọng rơm cứu mạng.

Những thứ vốn không thèm để mắt đến, ngược lại lại trở thành món hời.

Mà muốn đổ quật những cổ mộ này, thì cần nhân lực chuyên nghiệp, thế là, họ bèn tìm đến các môn phái đổ mộ.

Phong Nguyên Thanh đoán, tổ tiên họ Phong chắc chắn cũng đã từng tiếp xúc rất sâu với họ.

Nếu không, Phong Sư Cổ sẽ không xuất hiện sự chuyển biến lớn đến như vậy.

Mà Phong Vương Lễ sớm hơn, có lẽ cũng đã phát giác ra dấu vết của "họ".

Đoạn tuyệt truyền thừa Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh,

có lẽ chính là một lần thăm dò, không cho kế hoạch của "họ" thuận lợi tiến hành.

Còn sự suy tàn của họ Phong, có lẽ chính là sự báo thù của "họ".

Mà Phong Sư Cổ, âm sai dương thác, lại bảo lưu được một chi tộc nhân.

Thời Minh Thanh, tứ phái suy tàn.

Thế là họ bèn tự mình bồi dưỡng một chi thủ hạ, chính là "Uông Gia".

Ngoài ra, trải qua loạn lạc cuối Thanh, Dân Quốc, "họ" cũng giống như thế gia cổ đại, đặt cược nhiều bên, cuối cùng, trà trộn vào tầng lớp cao cấp của chính phủ Hạ Quốc hiện nay.

Ngoài ra, lại phù thực Cửu Môn, và xâm nhập vào đó, dùng uy hiếp và lợi dụ, khiến họ đổ quật cổ mộ, tìm kiếm manh mối trường sinh.

Thiên địa mạt pháp, sức mạnh của "họ" suy yếu chưa từng có, Cửu Môn trải qua mấy chục năm phong ba, đã lập ra kế hoạch phản kháng "họ".

Kế hoạch này, đã kéo dài mấy chục năm rồi.

Chỉ có Ngô Gia, Giải Gia, Tề Gia và số ít người mới biết kế hoạch này.

Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn và bọn họ đang rầm rộ triển khai kế hoạch, gần đây lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì họ phát hiện, tai mắt của "họ", dường như phần lớn đều đã rút đi, giống như không còn chú ý đến họ nữa.

Điều này khiến họ rất kinh ngạc.

Hơn nữa, những chuyện quái lạ, hiện tượng quỷ dị mà họ gặp

phải trong những cổ mộ đào được mấy năm gần đây cũng ngày càng nhiều.

Tình huống gặp Tống Tử ngày càng nhiều.

Sau này, mỗi lần xuống mộ, đều phải tốn rất nhiều sức lực để đối phó với Đại Tống Tử trong mộ.

Lúc này, họ đã ý thức được một số vấn đề.

Mà họ là những người đã từng tiếp xúc gần gũi với Phong Nguyên Thanh.

Chương 491

Thêm vào đó, từ rất nhiều cổ mộ đó, họ cũng đã biết được, trên thế giới có tồn tại tu luyện giả.

Thêm vào đó, họ lại thường xuyên nghe nói, ở đâu đó lại xuất hiện tiên nhân rồi.

Họ biết, mọi chuyện có chuyển biến.

Ngoài ra, trong Cửu Môn, Hoắc Tiên Cô của Hoắc Gia, chính là người đã gả cho một vị quan chức cấp cao, cũng là người đã bắt được tuyến chính phủ.

Tin tức của bà ta thì linh thông hơn nhiều.

Sau khi bà ta truyền đạt khái niệm linh khí khôi phục cho Ngô Tam Tỉnh và những người khác, họ mới hiểu ra.

Hóa ra là thế giới đã thay đổi rồi.

"Họ" có lẽ đã không cần dùng đến họ nữa, nên đã nới lỏng sự áp bức đối với Cửu Môn.

Đây coi như là một tin tốt.

Nhưng cũng có tin xấu, nếu "họ" đạt được sức mạnh, đạt được trường sinh, vậy Cửu Môn, còn có thể phản kháng "họ" sao, còn có thể thoát khỏi sự khống chế của "họ" sao?

Giải Liên Hoàn không thể biết được.

Tuy nhiên, có quan hệ với Hoắc Gia, ít nhất nhà họ Ngô, nhà họ Giải của họ sẽ không gặp rắc rối lớn.

Nhưng những điều này, đều không liên quan nhiều đến Phong Nguyên Thanh.

Bởi vì, Phong Nguyên Thanh đang dự định, đưa cả gia đình mình, đều chuyển đến Man Hoang Tiên Giới.

Còn về những sản nghiệp kia, vẫn còn hóa thân ở đó mà.

Do thực lực Phong Nguyên Thanh đề thăng, ngay cả cách hư không, cũng có thể tùy ý thao túng hoạt động của hóa thân mình.

Hơn nữa, hóa thân cũng có thần niệm của bản thể phân xuất để thao tác, có năng lực hành động độc lập, không cần lo lắng.

Ngay cả hóa thân, cũng sở hữu thực lực cấp tiên.

Ở Trái Đất này, chỉ cần để lại hóa thân là được.

Phong Nguyên Thanh đã dùng hóa thân được phân xuất từ Đại Hóa Thân Thuật, thay thế hóa thân Huyền Tẫn Châu trước đây chuyên dùng để tìm kiếm cổ mộ và đánh dấu.

Hóa thân này muốn đề thăng tu vi, vẫn cần tu luyện, hiện tại đã lạc hậu bản thể rất nhiều, cần tu luyện một phen.

Mà giữa bản thể và hóa thân được phân xuất từ Đại Hóa Thân Thuật, có thể cộng hưởng ký ức và tiến độ tu luyện.

Đương nhiên, trừ hóa thân Huyền Tẫn Châu này ra.

Phong Nguyên Thanh để lại một số hóa thân trong Chủ Thần mảnh vỡ không gian để tu luyện thần thông.

Ở Trái Đất, anh lại lưu lại mấy ngày.

Phong Nguyên Thanh đi gặp nhị gia gia Tôn Học Võ của mình.

Lúc này Tôn Học Võ, một thân tu vi đề thăng rất lớn.

Tuy vẫn là dáng vẻ ông lão tóc bạc, nhưng tinh thần, khí chất lại như một thanh niên tràn đầy sức sống, không thấy chút vẻ già nua nào.

Đương nhiên, trước mặt đồng nghiệp và bạn bè, ông vẫn giữ thái

độ như trước.

Còn trước mặt người nhà mình, thì hoàn toàn khôi phục trạng thái chân thật nhất.

Dưới sự hỗ trợ tài nguyên của Phong Nguyên Thanh, lúc này ông cũng đã có tu vi cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ.

Phong Nguyên Thanh đưa Tôn Học Võ về nhà, cùng với các cô gái.

Phong Nguyên Thanh nói ra kế hoạch của mình cho họ, muốn đưa họ cùng nhau đi đến Man Hoang Tiên Giới.

Tôn Học Võ vô cùng chấn động.

Sau đó, dưới lời giải thích người một câu, người một câu của các cô gái, Tôn Học Võ mới hiểu rõ sự việc.

Hóa ra, đứa cháu trai lớn này của mình, không tiếng không động, đã chạy đến Tiên Giới rồi.

Đơn giản là kinh người nghe vậy!

"Không ngờ, mới có mấy năm ngắn ngủi thôi, cháu đã có thành tựu như vậy, thật khiến người ta không dám tin mà!" Tôn Học Võ cảm khái nói.

"Chỉ là không biết, Tiên Giới đó rốt cuộc thế nào?

Tu vi hạ đẳng này của ông, có trụ nổi không?

Sẽ không bị tiên khí của Tiên Giới làm cho nổ chết chứ?" Tôn Học Võ vẫn còn chút lo lắng.

Tiên Giới đó đâu phải là nơi dễ đến vậy.

Nếu không thì cũng đâu đến nỗi, từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói có mấy người có thể thành tiên.

"Không cần lo lắng, cái gọi là Tiên Giới, kỳ thực chỉ là một thế

giới cường đại hơn một chút, nhưng thế giới này, cũng tồn tại vô số phàm nhân.

Các ông đều có tu vi trong người, so với những phàm nhân kia thì mạnh hơn nhiều.

Các ông không cần lo lắng." "Ồ, vậy thì tốt rồi, xem ra, lão già này cũng có thể đến Tiên Giới để hưởng phúc rồi!" Tôn Học Võ cười nói.

"Cái tên Phong Sư Cổ kia, nằm mơ cũng muốn thành tiên, thậm chí còn luyện mình thành Thi Tiên, mà lão già này, không cần thành tiên, cũng có thể đến Tiên Giới, ha ha ~" Mọi người cũng đều bật cười.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Nguyên Thanh, vì anh gọi Tiên Giới đó là Man Hoang Tiên Giới, vậy có phải sẽ rất hỗn loạn không?

Thần tiên yêu ma hoành hành không kiêng kỵ, vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao?" "Hả?

Đây đúng là một vấn đề, vừa rồi sao ông lại không nghĩ ra?" Tôn Học Võ nghe vậy, cũng nhíu mày.

Phong Nguyên Thanh thấy vậy, đáp: "Tiên Giới này tuy đang trong thời kỳ man hoang, nhưng vẫn trật tự rõ ràng, nếu không thì vô số phàm nhân kia làm sao có thể sinh sôi nảy nở tồn tại được.

Ngoài ra, Thiên Giới có Thiên Đình chư thần duy trì trật tự thế giới, nhân gian còn có hộ pháp do Nữ Oa Đại Thần thượng cổ phái xuống bảo hộ nhân gian, trảm yêu trừ ma, an toàn vẫn có bảo đảm." "Nữ Oa Đại Thần?

Nói vậy, những truyền thuyết thượng cổ kia, đều là thật sao?" Tôn Học Võ hỏi.

"Điều này thì không rõ, thật thật giả giả, ai mà biết được?

Trong truyền thuyết sâu xa, Nữ Oa Đại Thần là một trong những thần thánh cường đại nhất, truyền thuyết về bà ấy rải khắp chư thiên vạn giới, rất nhiều thế giới đều có truyền thuyết về bà ấy, có lẽ đều là hóa thân của bà ấy cũng không chừng." Phong Nguyên Thanh đáp.

"Là vậy sao?

Vậy thì cũng phải." Tôn Học Võ gật đầu.

"Vậy thì, nhị gia gia gần đây, ông hãy chuẩn bị một chút để từ chức nghỉ hưu đi, sau đó, cháu sẽ đưa mọi người đến Man Hoang Tiên Giới." Phong Nguyên Thanh nói.

"Ừm, được.

Nhưng mà, chuyện này, về mặt thủ tục có lẽ vẫn cần tốn chút thời gian, Nguyên Thanh, cháu không vội chứ?" Tôn Học Võ hỏi.

"Ừm, cái này thì không có gì phải vội, ông cũng không cần gấp." Phong Nguyên Thanh nói.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh cũng dặn dò các cô gái: "Các em cũng chuẩn bị một chút đi, đợi bên nhị gia gia nghỉ hưu xong xuôi, chúng ta sẽ đi." "Ừm ~" Các cô gái đều gật đầu.

Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn hai cô gái, chuẩn bị bàn giao công việc của Tân Nguyệt Phạn Điếm cho gia tộc, để họ tìm người khác đến kinh doanh.

Ngoài ra, truyền thừa cốt lõi trong gia tộc, cũng phải lấy được.

Bên A Ninh thì không có gì, chỉ cần sắp xếp tốt cho em trai cô ấy là được.

Bên Anh Tử thì xin tốt nghiệp sớm đi, dù sao hai năm nay, cô ấy cũng đã học gần xong rồi, đi lại quan hệ một chút, là có thể dễ dàng giải quyết.

Còn về Dương Tuyết Ly, cô ấy là người nhẹ nhàng nhất, không có việc gì phải xử lý.

Chương 492

Sản nghiệp của cô ấy ở Mỹ, đã sớm cắt bán, tài sản toàn bộ chuyển về trong nước.

Hiện tại cũng thỉnh thoảng xử lý công việc của Quan Sơn Các.

Còn các sản nghiệp khác, đều do quản lý chuyên nghiệp xử lý.

Mười mấy ngày tiếp theo, mọi người đều bận rộn xử lý công việc của mình.

Phong Nguyên Thanh cũng vui vẻ nhàn rỗi.

Anh đã dọn dẹp mọi thứ dưới Tứ Hợp Viện, Động Thiên Châu cũng thu lại.

Ngoài ra, anh lại đi tìm Hồ Bát Ức và Vương Bàn Tử một chuyến.

Cũng kể cho họ nghe về việc sẽ đi Man Hoang Tiên Giới.

Hai người nghe nói muốn đi Tiên Giới thì đều giật mình nhảy dựng lên.

"Vậy là sẽ đi Tiên Giới sao?" Hai người họ hoảng hốt như đang nằm mơ vậy.

Nghĩ mà xem, từ xưa đến nay, biết bao đế vương tướng lĩnh, mưu đồ trường sinh, biết bao tu sĩ Phật Đạo, tìm tiên hỏi đạo, đều chưa từng nghe nói có mấy người phi thăng.

Bây giờ, chuyện tốt lớn đến thế này, lại rơi xuống đầu mình.

Nếu không phải Phong Nguyên Thanh nói với họ, họ tuyệt đối sẽ không tin.

Đâu có chuyện tốt như vậy, chẳng phải thuần túy là bẫy từ trên trời rơi xuống sao?

Ngay cả bánh ngọt cũng không có, rõ ràng là có vấn đề.

Nhưng lời của Phong Nguyên Thanh, họ lại vô cùng tin tưởng.

“Phong gia, anh nói là thật sao?

Không phải đang trêu chúng tôi đó chứ?” Hồ Bát Ức hỏi.

“Ha ha, trêu các cậu làm gì, vui sao?” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Hai tháng nay, anh đã đi qua Tiên Giới, đã ở đó độ qua tiên kiếp, đã thành Thiên Tiên.

Lần này trở về chính là để đón các cậu, không chỉ có các cậu, nhị gia gia của anh, còn có Tuyết Lỵ và họ, cũng sẽ cùng nhau đi qua đó.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Hắc hắc, Lão Hồ, không ngờ tới a, hai chúng ta lại có cơ hội đến Tiên Giới, thành tiên đó là chuyện sớm muộn thôi mà ~, ha ha ha ~” Bàn Tử hưng phấn múa tay múa chân, đầu óc sung huyết, mặt mũi đỏ bừng.

Hồ Bát Ức cũng gần như vậy, hô hấp dồn dập mà nặng nề, đơn giản là không dám tin.

Trong truyền thuyết “một người đắc đạo, gà chó cũng lên trời”, chính là như vậy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, như mọc thêm đôi cánh, vèo một cái đã qua một tháng.

Tôn Học Võ, Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử hai người, cùng năm cô gái đều đã xử lý xong công việc của mình.

Mọi người tề tựu tại biệt thự Tứ Hợp Viện của Phong Nguyên Thanh.

Vốn dĩ Phong Nguyên Thanh nghĩ, sẽ mang Động Thiên Châu này

đến Tiên Giới, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thì thôi.

Thứ nhất, thế giới động thiên bên trong Động Thiên Châu này, là tồn tại dựa vào Trái Đất của thế giới Đạo Mộ, thuộc về bí cảnh động thiên, muốn tách rời ra, tốn thời gian tốn sức, không cần thiết.

Thứ hai, Phong Nguyên Thanh vẫn còn để lại hóa thân ở bên này, sẽ dùng đến.

Phong Nguyên Thanh dùng thời gian pháp tắc, làm chậm tốc độ trôi chảy thời gian của thế giới này đến một tỷ lệ cực kỳ chậm.

Anh không muốn đợi lần sau trở về, rất nhiều cố nhân đều đã không còn.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh đưa mọi người đến phòng dưới đất, tiến vào Vẫn Ngọc Động Thiên.

Tôn Học Võ vẫn là lần đầu tiên đến đây, ông lại chưa từng biết, Phong Nguyên Thanh trên tay, còn có một nơi như vậy.

Sau khi trải qua một phen kinh ngạc, rất nhanh lại bình tĩnh lại.

Tiên nhân đều đã xuất hiện, so với điều đó, một bí cảnh động thiên, ngược lại lại không còn hiển nhiên chấn động đến vậy.

Trên bình đài đỉnh núi, Phong Nguyên Thanh lấy ra Xuyên Toa Lệnh.

Mọi người dựa sát vào nhau, trên Xuyên Toa Lệnh bùng phát ra ánh sáng tinh tú mờ ảo, trực tiếp bao phủ mọi người bên trong.

Một cánh cửa mở ra, mọi người bị ánh sáng tinh tú dẫn vào trong.

Không lâu sau, mọi người đã xuyên qua hư không mênh mang, tiến vào Man Hoang Tiên Giới.

Tiên Giới rộng lớn mà khoáng đạt, xa không thể so với Trái Đất.

Chỉ là một tiểu quốc Nam Việt xa xôi hẻo lánh, diện tích lãnh thổ đã vô cùng lớn, gần bằng nửa Hạ Quốc trên Trái Đất.

Ngọn núi mà Phong Nguyên Thanh chiếm cứ, trên toàn bộ đại lục, đều thuộc về một ngọn núi không mấy nổi bật.

Tuy nhiên, nó cũng coi như là một trong những sơn xuyên tốt nhất trong lãnh thổ Nam Việt.

Còn về việc vì sao không có yêu ma chiếm lĩnh.

Đương nhiên là vì, Nam Việt Quốc có hai vị Đại Tế Ti Tiên Nhạc, Ma Âm.

Là hộ pháp chi thần của Nữ Oa, pháp lực cao cường, có mệnh của Nữ Oa Đại Thần, hạ phàm trảm yêu trừ ma.

Thế lực yêu ma bản địa trong lãnh thổ Nam Việt, gần như bị quét sạch không còn.

Còn yêu ma ở nơi khác, nghe nói chuyện này, thì càng không dám đến xâm phạm.

Do đó, lãnh thổ Nam Việt, có thể nói là một trong những quốc độ có thế lực yêu ma ít nhất trong toàn nhân gian.

Do đó, Phong Nguyên Thanh cũng có thể yên tâm để mọi người đến Man Hoang Tiên Giới.

Trên khoảng đất trống phía trước núi, Phong Nguyên Thanh cùng mọi người, đột nhiên xuất hiện.

Khi xuyên qua hư không, trừ Phong Nguyên Thanh ra, mọi giác quan của mọi người đều bị phong bế.

Bởi vì tu vi của họ quá thấp, loại xuyên toa thời không khoảng cách xa như vậy, họ còn khó mà chịu đựng nổi.

Lúc này rơi xuống mặt đất, mọi người mới tỉnh lại.

Mọi người đều hiếu kỳ nhìn xung quanh, chỉ thấy mình đang ở trên một thảm cỏ bằng phẳng.

Ba mặt là núi bao quanh, một con sông chảy qua không xa.

Núi xa hùng vĩ, xanh tốt um tùm, sinh cơ dạt dào.

Đập vào mắt là một vùng núi non trùng điệp, uốn lượn nhấp nhô, tựa như cự long bàn cứ.

Thiên nhiên là một vùng phong thủy cực tốt.

Tôn Học Võ và Hồ Bát Ức nhìn thế đất phong thủy này, không khỏi kinh ngạc.

Địa thế phong thủy như vậy, trên Trái Đất, là hiếm thấy, căn bản không thể tìm được mấy nơi tốt như vậy.

Tuy nhiên, một nơi như vậy, ở đây, không nói là thường thấy, nhưng nếu tìm kỹ một chút là có thể tìm được.

Tuy nhiên, phong thủy ở đây vẫn là do tạo hóa thiên nhiên hình thành, chưa trải qua sự cải tạo của Phong Nguyên Thanh, nếu không, còn sẽ lên một tầm cao mới.

Sau khi mọi người kinh ngạc về thế đất phong thủy của nơi này, Phong Nguyên Thanh đưa mọi người đến động phủ mà anh đã khai thác ở lưng núi, tạm thời nghỉ ngơi.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, Phong Nguyên Thanh bèn cùng mọi người, khai phá vùng sơn mạch này.

Phong Nguyên Thanh nói với mọi người: “Chúng ta hiện giờ đang ở Nhân Gian Giới, mà nơi đây thuộc về lãnh thổ Nam Việt Quốc.” “Nam Việt Quốc?” Nghe thấy cái tên này, mọi người đều ngẩn ra.

Chương 493

Cái tên này quen thuộc quá, trước kia giáo sư Đinh và họ khảo cổ không phải là di chỉ Nam Việt Quốc sao?

Sau đó, lại nghe Phong Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Trong lãnh thổ Nam Việt Quốc, có rất nhiều sơn xuyên linh mạch, hiện tại đa số là vô chủ, mà yêu ma không dám chiếm cứ.

Bởi vì, trong Nam Việt Quốc này, có hai vị Đại Tế Ti là tả hữu hộ pháp của Nữ Oa Đại Thần viễn cổ chuyển thế mà đến bảo hộ, họ trảm yêu trừ ma, thủ hộ nhân gian, yêu ma trong lãnh thổ Nam Việt Quốc, cơ bản đã bị họ tiêu diệt sạch sẽ, yêu ma ở nơi khác, cũng không dám phạm cảnh, do đó, Nam Việt Quốc, có thể nói là một nơi vô cùng an toàn.

Tuy nhiên, thế sự không tuyệt đối, mọi người cũng đừng buông lỏng cảnh giác!" Mọi người nghe Phong Nguyên Thanh dặn dò, đều gật đầu.

"Phong gia nói đúng, không có nơi nào là tuyệt đối an toàn cả, chúng ta đều phải cẩn thận!" Hồ Bát Ức đồng tình nói.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh lại nói: "Hiện tại ở đây chỉ có một động phủ, nhiều người ở như vậy cũng không tiện.

Mọi người hãy cùng nhau phát huy sở trường, theo sở thích của mình, xây dựng nơi đây một chút đi." "Vậy thì tốt quá, Bàn gia tôi muốn xây một cái biệt thự thật lớn." Bàn Tử nói.

Mọi người cũng đều không có ý kiến.

Phong Nguyên Thanh đã sớm lập kế hoạch, vùng sơn mạch mấy trăm dặm vuông này, anh dự định đều chiếm cứ, làm đạo trường của

mình.

Đặc biệt là khu vực gần động phủ, là nơi giao hội của mấy mạch long mạch.

Xung quanh có mấy ngọn núi, dưới sự bao vây của mấy ngọn núi, là một thung lũng bằng phẳng, địa hình vô cùng tốt, rất thích hợp để xây dựng đạo trường.

Tương lai còn có thể ở đây khai tông lập phái, làm địa điểm truyền thừa, đều là cực tốt.

Điều này đã nằm trong kế hoạch của Phong Nguyên Thanh.

Anh sắp xếp mọi người đến bên một hồ nước phía sau núi.

Hồ nước thông qua một khe núi nối với con sông bên ngoài, bốn phía núi bao quanh, yên tĩnh u tịch, cảnh quan tuyệt đẹp.

Trong hồ chim âu tụ tập, cá chép vẫy vùng, bờ cây đinh lan, xanh tốt um tùm.

Mọi người bèn xây dựng trên một khoảng đất trống gần đó.

Tuy nhiên, sức mạnh của một người, muốn xây một căn nhà, vẫn là vô cùng tốn thời gian tốn sức.

Thế là, mọi người đều lấy ra Hoàng Cân Lực Sĩ Phù Lục, triệu hoán Hoàng Cân Lực Sĩ ra, làm công nhân.

Chỉ là, chỉ dựa vào gỗ, cát đá để xây nhà, thì quá nguyên thủy rồi.

Thế là mọi người thông qua Phong Nguyên Thanh, từ Trái Đất đem đến một lượng lớn vật liệu kiến trúc hiện đại.

Trải qua một tháng, mấy tòa biệt thự lớn đã được xây dựng xong.

Phong cách hiện đại đậm đà, không chút dính dáng đến thời đại này.

Còn trên bình nguyên phía trước, Phong Nguyên Thanh thi pháp, làm cho mặt đất bằng phẳng và gia cố, tạo thành một quảng trường khổng lồ.

Sau đó, lấp bằng động phủ ban đầu.

Lấy đi một khối trên đỉnh núi, tạo thành một bình đài.

Ngọn núi này, nằm ở trung tâm, được các ngọn núi khác vây quanh, sẽ làm chủ phong.

Sau đó, anh dùng vật liệu đá từ đỉnh núi ban đầu, thi pháp xây dựng mấy tòa cung điện.

Một tòa nhỏ hơn, làm Tam Thanh Điện, cúng bái Tam Thanh Tổ Sư.

Các cung điện còn lại, sau này chiêu thu đệ tử, cũng có thể dùng đến.

Trên mấy ngọn núi khác, Phong Nguyên Thanh cũng làm y theo, san bằng đỉnh núi, xây dựng mấy tòa lầu nhỏ.

Tiếp theo còn phải lấy mấy dãy núi làm cơ sở, bố trí một tòa Hộ Sơn Đại Trận.

Tuy nhiên, trước khi bố trí Hộ Sơn Đại Trận, Phong Nguyên Thanh còn muốn điều chỉnh, cải tạo một chút phong thủy cách cục ở nơi này.

Trong quá trình hóa thân đi khắp nơi du lịch, dò hỏi tin tức, Phong Nguyên Thanh đã biết tên của dãy sơn mạch này.

Dãy sơn mạch này được gọi là La Phù Sơn Mạch.

Ban đầu, nó bị một vị Tiên Thần hùng mạnh tên là La Phù chiếm giữ.

Chỉ là sau này, vì Thượng Cổ Đại Chiến, khi Thủy Thần Cộng

Công tranh đoạt ngôi vị Thiên Đế với Hỏa Thần Chúc Dung.

Vị La Phù Đại Thần này đã gia nhập phe Thủy Thần, hơn nữa còn là chủ lực tham chiến, cuối cùng thảm tử trong đại chiến.

Dãy sơn mạch này cũng trở thành đất vô chủ, bị một số Yêu Ma chiếm lĩnh.

Sau này những Yêu Ma đó bị Đại Tế Tư Tiên Nhạc chém giết, khu trục.

Bảo Địa này lại lần nữa bỏ trống.

Cho đến nay, nó được Phong Nguyên Thanh chiếm lĩnh làm Đạo Trường.

La Phù Sơn này chủ yếu do hai dãy sơn mạch hợp thành, một là La Sơn, một là Phù Sơn.

Trong truyền thuyết bản địa, thời viễn cổ, ngọn Phù Sơn này từ biển mà đến, hợp nhất với La Sơn, La Phù Đại Thần liền đản sinh trong đó.

Chỉ là niên đại quá đỗi xa xưa, phàm nhân đối với điều này không biết rõ, không thể dò hỏi thêm tin tức.

Mà La Phù Sơn, thế núi liên miên, uyển như một con Thanh Long từ phương Đông mà đến.

Ở Long Vĩ, còn có một hồ nước càng lớn hơn.

Uyển như một con Cự Long từ trong nước vọt ra.

Thế là Phong Nguyên Thanh dựa theo địa thế, hội tụ khí trong đó ở Long Đầu, hóa thành một Khí Cục, như vậy, toàn bộ phong thủy cách cục đã được cường hóa.

Hình thành một đạo "Thanh Long Xuất Thủy Cục".

Thanh Long Xuất Thủy Cục này, chính là một loại Tiên Thiên Khí Cục.

Vừa hợp với Tiên Thiên Nhất Khí mà Phong Nguyên Thanh tu luyện.

Mang theo sức mạnh Bất Khả Tư Nghị phi phàm, ẩn chứa đủ loại chỗ tốt.

Đặc biệt đối với người tu hành mà nói, càng là đại hữu ích.

Toàn thân Phong Nguyên Thanh vọt lên, bay vút lên vạn trượng trời cao, phủ khám toàn bộ La Phù Sơn Mạch.

Khí thế toàn thân phát tán ra, nhanh chóng chìm đắm vào toàn bộ La Phù Sơn Mạch.

Phong Nguyên Thanh dùng Tiên Thiên Nhất Khí, điểm hóa khí trong sơn mạch, dẫn đạo nó hội tụ ở Long Thủ.

Trong chớp mắt, toàn bộ La Phù Sơn Mạch, cùng với các sơn mạch phụ cận, đều có một luồng sức mạnh khó hiểu đang được thai nghén trong đó.

Địa Mạch chi lực, theo khí lưu động, hội tụ về La Phù Sơn.

Địa Mạch lưu động, dẫn động biến hóa của Thiên Tượng.

Trên bầu trời, đột nhiên tầng mây hội tụ.

Trong phạm vi toàn bộ La Phù Sơn, cuốn lên một trận cuồng phong.

"Hô~" Gió lớn gào thét qua đi, trong chớp mắt lại bình tĩnh trở lại.

Gió lớn thổi đến Long Thủ của La Phù Sơn Mạch, biến mất vô ảnh vô tung.

Mà toàn bộ La Phù Sơn Mạch, đều bị một tầng thanh sắc quang

mang nhàn nhạt bao phủ.

Giống như một con Thanh Long đang cuộn mình trong đó.

Vị trí Long Thủ, hiển nhiên chính là Tam Thanh Đại Điện mà Phong Nguyên Thanh đã chọn trên chủ phong.

Chương 494

Cũng là ngọn núi cao nhất của dãy La Phù Sơn Mạch này.

Toàn bộ bố cục hoàn thành, tầng mây trên bầu trời hội tụ lại, dường như sắp đón một trận bạo vũ.

Toàn bộ La Phù Sơn, cũng vì Thanh Long Xuất Thủy Cục hoàn thành mà trở nên càng thêm hùng vĩ tuấn tú.

Tọa Thanh Long Xuất Thủy Cục này, đã thống hợp sức mạnh Long Mạch của toàn bộ La Phù Sơn.

Khi cần thiết, thậm chí có thể hóa ra một Địa Mạch Thanh Long để thủ hộ La Phù Sơn.

Tuy nhiên, tác dụng chân chính của Thanh Long Xuất Thủy Cục này không nằm ở công phạt, mà ở uẩn dưỡng.

Thân ở trong Thanh Long Xuất Thủy Cục này, có thể đạt được đủ loại hiệu quả tăng ích Bất Khả Tư Nghị.

Ví như tĩnh tâm, ngưng thần, dưỡng thân, khai ngộ, nạp phúc... các loại tác dụng kỳ diệu.

Những hiệu quả này, thoạt nhìn có vẻ không mấy bắt mắt, nhưng một Bảo Địa có thể cung cấp đủ loại tăng ích như vậy, từ trước đến nay luôn là một phần nội hàm của Đạo Thống, Phúc Địa.

Sau khi cách cục bố trí xong, Dương Tuyết Lỵ và những người khác đang ở bên hồ phía sau núi, cũng lập tức cảm nhận được biến hóa này.

Cả người bình tĩnh hơn rất nhiều, tâm thái trở nên vô cùng bình hòa, những cảm xúc kích động, hưng phấn ban đầu cũng bị một luồng sức mạnh thần kỳ ôn hòa xoa dịu.

“Ấy?

Chuyện gì thế này, tôi đột nhiên cảm thấy mình bình tĩnh lại?” Cảm nhận của Bàn Tử là rõ ràng nhất.

“Đúng vậy, hình như có một luồng sức mạnh đang xoa dịu những dao động trong nội tâm chúng ta.” Hồ Bát Ức cẩn thận cảm nhận một lúc rồi nói.

“Chắc là Nguyên Thanh làm ra phải không?

Ở đây ngoài chúng ta ra, chỉ có anh ấy.” Dương Tuyết Lỵ nói.

“Chốc nữa Nguyên Thanh đến, hỏi là biết ngay thôi.” A Ninh cũng nói.

Thế là, mọi người tiếp tục bắt tay vào xây nhà, hơn nữa, toàn bộ hiệu suất đều tăng lên không ít.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lại bố trí một tòa Đại Trận quanh La Phù Sơn.

Tọa Hộ Sơn Đại Trận này, lấy chín ngọn núi làm trung tâm, hợp Cửu Cung Bát Quái vận hành, bán kính hai mươi dặm, bao trùm bốn phương.

Trận pháp do nhiều loại Tam Thiên Đại Đạo tổ hợp thành, chuyên môn luyện chế bảo vật trấn trận, lấy lượng lớn Linh Thạch làm năng lượng, hợp với Địa Mạch.

Phong Nguyên Thanh đặt tên là La Phù Đại Trận.

Tập hợp phòng ngự, trấn khốn, phản kích làm một thể, khi cần thiết, sau khi khởi động còn có công năng nghiệm chứng thân phận, chỉ có người cầm tín vật tương ứng mới có thể xuyên qua trận pháp, ra vào trong đó.

Thông thường thì chỉ là dẫn mà không phát, dù sao khởi động Hộ

Sơn Đại Trận như vậy tiêu hao vẫn rất lớn, bình thường không có tất yếu khởi động.

Mà khi Sơn Môn chịu công kích, có thể chủ động khởi động.

Ngoài ra, Phong Nguyên Thanh đã định thu toàn bộ phạm vi mấy trăm dặm vào trong tay, tự nhiên cũng phải để lại một số thủ đoạn.

Trong toàn bộ sơn mạch, khu vực Phong Nguyên Thanh đã khoanh định đều bị anh bố trí Trận Kỳ, cấu thành một tầng trận pháp mê huyễn, dò xét, cảnh giới.

Một khi có Tu Sĩ tiến vào trong đó, người trông coi trận pháp lập tức có thể nhận được tin tức.

Đương nhiên, bộ trận pháp này đối với động vật hoang dã nhỏ thì sẽ không phản ứng, nó dò xét là khí tức, năng lượng của Tu Sĩ.

Sau khi bố trí trận pháp xong, Phong Nguyên Thanh trở lại bên hồ nước.

Cùng mọi người cùng nhau xây dựng biệt thự lớn.

Tổng cộng mất một tháng, mọi người đã xây dựng nhà cửa của mình vô cùng khí phái hào hoa.

Mọi người cũng từ chỗ Phong Nguyên Thanh mà biết tên của dãy sơn mạch này, La Phù Sơn.

"La Phù Sơn, lại trùng tên với một danh sơn đại xuyên trên Địa Cầu." Tôn Học Võ nói.

"À, nói như vậy, tôi cũng nhớ ra rồi." Hồ Bát Ức cũng nói.

"Trong truyền thuyết Đạo giáo trên Địa Cầu, La Phù Sơn chính là nơi tọa lạc của Động Thiên thứ bảy Thiên Hạ, Chu Minh Diệu Chân Động Thiên!

Ngoài ra, còn có Phúc Địa thứ ba mươi tư Tuyền Nguyên Động

Phúc Địa, cũng ở La Phù Sơn!" Bàn Tử nghe vậy, nói với Phong Nguyên Thanh: "Phong gia, vậy anh rảnh rỗi, có thể điều tra kỹ một chút, xem nơi đây có thật sự có một Động Thiên và một Phúc Địa hay không, đó thật sự là những nơi rất tốt đó!" Phong Nguyên Thanh gật đầu, anh cũng nảy sinh ý nghĩ này.

"Nếu thật sự tồn tại, vậy thì quá tốt rồi.

Còn không chỉ có thế, tôi nhớ, theo ghi chép lịch sử Địa Cầu, Tổ sư Đạo giáo Linh Bảo phái thời Nam Tống là Cát Hồng, đã từng tu hành ở La Phù Sơn.

Nói ra, đây thật sự là một duyên phận trong định mệnh!" Phong Nguyên Thanh cảm khái nói.

Chỉ thấy phía sau anh, hiện lên một tôn Pháp Tướng trang nghiêm.

Chính là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn Pháp Tướng mang dung mạo của anh.

Pháp Tướng trang nghiêm này vừa xuất hiện, liền có một đạo Đạo Vận kỳ diệu hoành không, bao trùm bốn phía.

Chính là vô số Pháp Lý được Linh Bảo Pháp Tướng ẩn chứa, giao dệt thành một vùng lãnh địa kỳ diệu.

Mà những người có mặt, khi vừa nhìn thấy tôn Pháp Tướng này, trong đầu liền tự động hiện ra một cái tên: Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn!

"Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn!?

Phong gia, đây là?" Hồ Bát Ức trong lòng tràn đầy chấn hám hỏi.

Những người còn lại cũng đều nhìn Phong Nguyên Thanh với ánh mắt hiếu kỳ, kinh ngạc.

"Như các cậu đã thấy, Pháp Tướng tôi tu luyện ra này, chính là

Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn Pháp Tướng!

Bởi vì công pháp tôi tu luyện, cội nguồn của nó, chính là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, ngài ấy có thể nói là Tổ Sư của tôi.

Mà La Phù Sơn này, có lẽ chính là vì hai chữ 'Linh Bảo' mà sinh ra duyên phận với chúng ta, mới có thể đến được nơi đây!

Duyên phận, thật sự rất kỳ diệu!" Mọi người nghe lời Phong Nguyên Thanh nói, cũng không khỏi cảm khái, đây quả nhiên là có duyên phận.

Mặc dù, đó có lẽ chỉ có một chút liên hệ trên mặt chữ.

Tuy nhiên, mọi người cũng không dây dưa chuyện này, mà chuyên tâm tu luyện.

Ngoài việc tu luyện, họ còn bố trí xung quanh hồ nước nhỏ, dọn dẹp cỏ dại, đá lộn xộn, xây dựng một đại đình viện.

Mà Phong Nguyên Thanh, đến bên hồ, phóng Xà Mẫu và Bạng Mẫu trong Ngự Thú Không Gian ra.

Trong Ngự Thú Không Gian tuy không tệ, nhưng so với bên ngoài vẫn kém hơn rất nhiều.

Xà Mẫu có thể hình khổng lồ, được Phong Nguyên Thanh đặt ở vùng nước nông một bên khác, còn Bạng Mẫu thì được an trí ở bùn cát nước sâu giữa hồ.

Tiên Giới hoang vu này, Linh Khí sung túc, trong không khí ẩn chứa không ít Tiên Linh chi khí, còn có một lượng nhỏ Tiên Thiên Linh Khí.

Đối với Xà Mẫu và Bạng Mẫu mà nói, là tài nguyên tu luyện tốt nhất.

Xà Mẫu to lớn như vật khổng lồ, không lâu sau khi được Phong

Nguyên Thanh thả ra, liền bị mọi người phát hiện.

“Nguyên Thanh, rắn khổng lồ lớn quá!

Đây là từ đâu ra vậy?” Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Phong Nguyên Thanh cười cười nói với Dương Tuyết Lỵ: “Đây là Xà Mẫu, tôi gặp ở Sa Mạc gần Tây Cương, chỗ Tây Vương Mẫu Mẫu Quốc, nó đã ở bên bờ Hóa Long, tôi tiện tay thu phục.” “Sắp Hóa Long sao?

Lợi hại vậy ư?” Dương Tuyết Lỵ có chút kinh ngạc, con rắn lớn như vậy, ít nhất cũng sống mấy trăm đến ngàn năm rồi nhỉ.

“Ừm, nó hiện tại đang trong trạng thái trầm thụy thuế biến, còn cần một đoạn thời gian nữa, nhưng, sau khi đến đây, thời gian chắc sẽ được đẩy nhanh không ít.” Phong Nguyên Thanh nói.

Chương 495

Sau đó anh lại nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ, "Tuyết Lỵ, con Chúc Cửu Âm mà em khế ước đâu rồi, Tiên Giới này linh khí rộng lớn, đủ để nó thuế biến, tiến thêm một bước." Dương Tuyết Lỵ khóe môi cong lên, nở một nụ cười rạng rỡ: "Nó à, nó vẫn luôn hóa thành hình dạng vòng tay, đeo trên tay em, xem ra cũng đã chìm vào trầm thụy, gần đây em gọi thế nào cũng không tỉnh." "Ồ?

Vậy thì cứ tháo xuống là tốt nhất, cứ để nó cũng ở hồ nước này đi." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó Dương Tuyết Lỵ tháo vòng tay do Chúc Cửu Âm hóa thành xuống, đặt nó vào bụi cỏ ở một khoảng đất trống cạnh hồ nước.

Con Chúc Cửu Âm kia biết mình đã rời khỏi cổ tay Dương Tuyết Lỵ, thế là liền tự động biến trở về thể hình nguyên bản.

Lại là một con Cự Xà, cuộn tròn thành một vòng, nằm trên bãi sông.

Hai con Thụy Nhãn trên trán nhắm chặt, lỗ mũi hít vào thở ra, nuốt thổ Thiên Địa Linh Khí.

Mấy cô gái còn lại là lần đầu tiên biết, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ còn nuôi hai con Cự Xà lớn như vậy, ban đầu còn giật mình.

Suýt chút nữa đã tưởng đây là Yêu Thú từ đâu đến.

Phong Nguyên Thanh an ủi mọi người xong, kể cho mọi người nghe lai lịch của hai con đại xà.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài ra, Phong Nguyên Thanh còn nói với mọi người, dưới đáy

nước, còn có một con Bạng Mẫu mà anh mang về từ Nam Hải, nó là tinh linh được sinh khí của Nam Long thai nghén, trong vỏ bạng còn thai nghén hơn trăm viên Nam Châu.

Mấy cô gái nghe vậy, mắt sáng lên.

Nam Châu đó là thứ tốt, đặc biệt là do Bạng Mẫu ngàn năm thai nghén ra, tất nhiên càng thêm bất phàm.

Xử lý xong chuyện ở đây, Phong Nguyên Thanh lần nữa nhìn về phía dãy La Phù Sơn Mạch này.

Nơi đản sinh của Thượng Cổ La Phù Đại Thần, lại có truyền thuyết Động Thiên Phúc Địa của Đạo Giáo, tất cả đều có sức hấp dẫn vô cùng lớn đối với anh.

Thần Niệm của Phong Nguyên Thanh hợp với khí của Thanh Long Xuất Thủy Cục, cẩn thận dò xét từng tấc từng góc của La Phù Sơn Mạch.

Tiên Thiên Nhất Khí, hợp với địa thế Long Mạch, mỗi một nơi của La Phù Sơn đều thu hết vào tầm mắt.

Cái Động Thiên và Phúc Địa trong truyền thuyết kia, nếu thật sự tồn tại, hẳn là đã bị La Phù Đại Thần tự mình ẩn giấu đi.

Trong truyền thuyết, nơi đản sinh của các Thượng Cổ Đại Thần đều có trận pháp cấm chế tự nhiên hình thành bảo vệ, người ngoài căn bản không thể cảm nhận được.

Dãy La Phù Sơn Mạch này, hiển nhiên không phải nơi đản sinh chân chính của La Phù Đại Thần.

Phong Nguyên Thanh cho rằng, cái Động Thiên kia mới đúng là nơi đản sinh chân chính.

Còn Phúc Địa, có lẽ là do sự tồn tại của La Phù Đại Thần mà hình

thành hậu thiên.

Phong Nguyên Thanh cẩn thận dò xét, đặc biệt là ở một số nút giao đặc biệt trong sơn mạch.

Phong Nguyên Thanh điều động Pháp Lý huyền ảo sâu xa của bản thân, giao dệt với Pháp Lý của nút giao Địa Mạch, cẩn thận tìm kiếm.

Đầu tiên tìm được chính là một Phúc Địa kia.

Nó bị một đạo trận pháp cấm chế, ẩn giấu trong một sơn cốc ở bụng Long Mạch.

Sơn cốc đó bị cấm chế phong tỏa, mây phong sương mù bao phủ, lại có kết giới thủ hộ, từ bên ngoài nhìn vào, cũng rất khó tìm thấy.

Mà lối vào của Phúc Địa này, càng lại ở một sơn cốc khác, phải xuyên qua một hang động quanh co uốn lượn dài, mới có thể tiến vào trong đó.

Từ bên ngoài, cho dù đã đến nơi, cũng căn bản không nhìn thấy khối Phúc Địa này.

Ghi nhớ vị trí và tin tức của Phúc Địa vào lòng, sau đó Phong Nguyên Thanh lại chuyên tâm tìm kiếm vị trí Động Thiên.

Cuối cùng, cuối cùng cũng tìm thấy nơi tọa lạc của Động Thiên dưới Long Thủ.

Phá vỡ cấm chế thủ hộ Động Thiên, Phong Nguyên Thanh thành công tiến vào trong đó.

Động Thiên hợp với Địa Mạch, ẩn giấu sâu trong Địa Mạch, người bình thường, nếu thực lực không đủ, căn bản không thể tìm thấy.

Phong Nguyên Thanh đặt chân vào trong Động Thiên, chỉ thấy phiến Động Thiên này vô cùng rộng lớn.

Không gian của nó rộng lớn, đủ lớn bằng một quốc gia Nam Việt.

Mà ở giữa Động Thiên, còn có mấy gian nhà, hẳn là do vị La Phù Đại Thần kia để lại.

Xung quanh nhà, là một vùng rộng lớn Linh Điền đã được khai khẩn, bên trong trồng một số Linh Dược.

Niên hạn xa xưa, hương dược bay nức mũi.

Mà những nơi khác, phần lớn đều là trạng thái tự nhiên, dường như chưa từng có người khai khẩn.

Hoặc có lẽ La Phù Đại Thần kia không đặc biệt chăm sóc.

Phong Nguyên Thanh bước vào trong nhà từng cái kiểm tra.

Chỉ là vài gian nhà đơn giản, không có gì đặc biệt.

Vật liệu xây dựng nhà không tầm thường, trải qua thời gian dài mà không bị hư hại mục nát.

Trong nhà có một hạt Tị Trần Châu, khiến căn phòng không một hạt bụi.

Chính giữa có một bồ đoàn, xem ra là dùng để đả tọa tu luyện.

Trên mặt đất trước bồ đoàn, còn để lại mấy khối Ngọc Giản.

Một khối là kinh lịch sự tích của chính La Phù Đại Thần.

Một khối ghi lại tu hành cảm ngộ của bản thân.

Còn có chính là Đại Đạo Truyền Thừa của bản thân.

Không để lại bảo vật gì cả.

Theo tình hình Phong Nguyên Thanh tìm hiểu được từ phim truyền hình, thế giới này tuy đẳng cấp khá cao, nhưng lại chưa từng nghe nói có Tiên Thiên Linh Bảo gì cả.

Đa số vũ khí, Pháp Bảo, đều là do con người luyện chế ra.

Hơn nữa, ngay cả Pháp Bảo luyện chế Hậu Thiên, số lượng cũng rất hiếm.

Rất nhiều cao thủ, ngay cả một kiện Pháp Bảo vừa tay cũng không có.

Ví như vị U Minh Quỷ Đế Thì U Minh kia, từ đầu đến cuối đều tay không.

Cũng là cuối cùng dùng mười hai viên Linh Châu cộng thêm xương cốt Thương Long, ý đồ trọng chú Trấn Yêu Bình, xưng bá Tam Giới.

Nhân vật như hắn, một số Thiên Địa Linh Nguyên Liệu, vẫn có thể dễ dàng có được.

Hoặc có lẽ chỉ là không có thủ đoạn luyện khí, cho dù cưỡng ép luyện chế, cũng luyện không ra Pháp Bảo hợp tâm ý, vừa tay.

Cho nên dứt khoát không luyện nữa.

Hơn nữa, thân là Chu Tước Thần Quân một trong Tứ Linh, bản thân chính là Tiên Thiên Thần Thai Thú, nhục thể cường đại, so với nhiều Pháp Bảo còn lợi hại hơn, dùng hay không dùng vũ khí, khi giao chiến cũng không có gì khác biệt.

Sau khi cầm lấy mấy khối Ngọc Giản này, Phong Nguyên Thanh lại đến một gian nhà khác.

Nơi đây, cất giữ Hạch Tâm Động Thiên, luyện hóa nó, liền có thể hoàn toàn nắm giữ Động Thiên này.

Mất một chút thời gian, Phong Nguyên Thanh dễ dàng luyện hóa Hạch Tâm Động Thiên.

Sau đó, anh trực tiếp lóe lên một cái, rút lui khỏi Động Thiên.

Phong Nguyên Thanh đến trên ngọn La Phù Sơn trung tâm.

Anh đặt Cổng Động Thiên, an trí ở hậu điện của một đại điện riêng biệt bên cạnh Tam Thanh Đại Điện.

Cần lấy Pháp Quyết đặc thù làm dẫn, mới có thể mở ra Cổng Động Thiên.

Chương 496

Động Thiên này, Phong Nguyên Thanh tạm thời không định mở ra cho bên ngoài, chỉ mở cho số ít người của mình.

Phiến Phúc Địa kia, có thể coi là nơi tu luyện của đệ tử hạch tâm sau này.

Còn về đệ tử ngoại môn, nội môn các loại, cứ tu luyện trong La Phù Sơn Mạch này đi, dù sao Linh Khí cũng đủ.

Chỉ khi tu vi đạt đến một cảnh giới nhất định, mới có tư cách tiến vào Phúc Địa tu luyện.

Nhưng nói những điều này còn hơi sớm, hiện tại vẫn chưa Khai Tông Lập Phái, chiêu mộ đệ tử.

Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, Nhị Gia Gia Tôn Học Võ, cùng với các cô gái, đều coi là Tông Môn Nguyên Lão.

Mọi người ở trong sơn cốc này cũng đã lâu rồi, vẫn luôn không tiếp xúc với bên ngoài, còn không biết thế giới bên ngoài như thế nào.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền định dẫn mọi người, đi đến nơi phồn hoa nhất của Nam Việt Quốc là Nam Việt Vương Đô để xem, du ngoạn một phen.

La Phù Sơn, cách Nam Việt Vương Đô vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Phong Nguyên Thanh khởi động Hộ Sơn Đại Trận, che chắn Sơn Môn lại, sau đó dẫn mọi người, bay thẳng đến Nam Việt Vương Đô.

Nam Việt Đô Thành, gần biển lớn, nằm cạnh cửa sông lớn đổ ra biển.

Đô Thành tọa bắc triều nam, xa biển lớn.

Xung quanh Vương Thành, là một vùng rừng rậm rộng lớn, bên trong sinh sống nhiều Sơn Dã Tinh Linh, sống hòa bình với nhân loại.

Mà bên ngoài tường thành Vương Thành, trồng một vùng rừng đào.

Rừng đào rất lớn, nhiều dân chúng đều thích du ngoạn trong rừng đào.

Mấy người Phong Nguyên Thanh, hạ xuống ở nơi cách Vương Thành một dặm.

Dọc theo một con quan đạo rộng rãi, từ cửa thành phía bắc Vương Thành tiến vào trong đó.

Tường thành Vương Đô, nhìn qua vẫn vô cùng cao lớn, cao đến mười mấy mét.

Chỉ là, tường thành do sơn thạch xây chồng lên mà thành, nhìn qua còn có chút thô ráp.

Trong thành đa số là cư dân định cư trong Vương Thành, dân số ngoại lai rất ít.

Trong thời kỳ viễn cổ hoang dã này, tính lưu động của dân số là vô cùng nhỏ.

Bởi vì ra ngoài, sẽ phải đối mặt với lượng lớn nguy hiểm không biết.

Dã Thú, Yêu Ma, đều không dễ chọc, nếu thật sự gặp phải, người bình thường rất khó chạy thoát.

Tuy nhiên, Nam Việt Quốc có hai vị Tế Tư, Yêu Ma bị thanh trừng sạch sẽ, thì an toàn hơn rất nhiều.

Chỉ là lúc này văn minh còn ở giai đoạn rất sơ cấp, thương nghiệp

không phát đạt, trên đường phố Vương Thành, hầu như không nhìn thấy có thương nhân tồn tại.

Chỉ có số ít thợ rèn, tiệm vải thô.

Đa số tình hình, vẫn là lấy nông nghiệp trồng trọt làm kế sinh nhai.

Lương thực, là căn cơ quan trọng nhất của một quốc gia.

Giang Sơn Xã Tắc, Xã là đất đai, Tắc là ngũ cốc.

Xã hội nông nghiệp, đất đai và lương thực, chính là căn bản của một quốc gia.

Lúc này chính giữa ban ngày, dân chúng đều ở thôn dã canh tác, trong thành người đi lại thưa thớt.

Ngẫu nhiên có vài người đi qua, nhìn sắc mặt họ, cũng là một vẻ đen sạm, là kết quả của việc quanh năm phong phơi nắng gió.

"Vương Thành này nhìn qua cũng chẳng ra sao." Bàn Tử lẩm bẩm.

"Hải nha, Bàn Tử cậu cũng không xem, đây là thời đại gì, nếu theo thời đại Địa Cầu mà nói, đây chính là trước Công Nguyên.

Thời đó, cơ bản vẫn là xã hội chế độ nô lệ, thương nghiệp còn chưa phát đạt.

Tình hình ở đây, nhìn qua còn khá tốt rồi, ít nhất mọi người có cơm ăn, không có chiến loạn." Hồ Bát Ức nói với Bàn Tử.

"Đúng vậy, văn minh ở đây, vẫn đang ở giai đoạn phát triển sơ cấp, như hiện tại thế này, đã rất không tệ rồi." Tôn Học Võ cũng gật đầu nói.

Chỉ có điều, trang phục của mọi người, lại không hợp với nơi này.

Quần áo họ mặc, vẫn là kiểu dáng trang phục của xã hội hiện đại.

Bất luận là màu sắc vải vóc hay chất liệu, nhìn qua đều là loại rất

cao cấp, ở đây, chỉ có quý tộc mới có thể mặc được.

Mọi người sau khi tham quan một vòng trong Vương Thành, liền rời đi.

Nơi đây cũng không mỹ hảo như mọi người tưởng tượng, kém xa.

Sau khi mọi người rời đi.

Nam Việt Vương cũng nhận được tin tức, có một nhóm người trong thành đi khắp nơi dò xét, nói không chừng là gian tế.

Nếu không phải mọi người có tu vi trong người, cứ thế mà lang thang trong Vương Thành, sớm đã bị quân sĩ trong thành bắt giữ thẩm vấn rồi.

Hơn nữa, trùng hợp là, hai vị Tế Tư, Tiên Nhạc và Ma Âm, lúc này vừa hay đều không ở Vương Thành.

Bằng không, Phong Nguyên Thanh và những người khác vừa đến, đã bị họ phát hiện rồi.

Trước đó, họ đã dẫn đội đi tiễu trừ Yêu Ma gây họa loạn thành trấn, vẫn chưa trở về.

Phong Nguyên Thanh dẫn mọi người trở về La Phù Sơn.

Mọi người, lại trở về những ngày tháng mỗi ngày tiềm tâm tu luyện.

Mà Phong Nguyên Thanh thấy Sơn Môn trống rỗng, không một bóng người.

Thế là ở gần đó tìm kiếm một số Sơn Tinh Linh Thú có phúc duyên khá sâu đậm, mang chúng về Sơn Môn, điểm hóa Linh Trí.

Coi như là làm đệ tử đợt đầu.

Sau khi truyền thụ một số pháp Thổ Nạp Luyện Khí, để chúng tu

luyện trong rừng núi xung quanh quảng trường sơn cốc.

Tuy nhiên đều là thú hình, cuối cùng cũng không mỹ.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền cung cấp cho chúng không ít Đan Dược cơ sở, đẩy nhanh việc tu luyện của chúng, để chúng sớm ngày Hóa Hình thành người.

Chỉ cần chúng tu luyện ra Yêu Đan, đạt đến cảnh giới Kim Đan, liền có thể thuận lợi lột bỏ thú khu, hóa thành nhân hình.

Phong Nguyên Thanh căn dặn mọi người một chút, khi nào rảnh rỗi, có thể chỉ đạo những Sơn Tinh Linh Thú này tu luyện.

Đợi Hóa Hình, có thể giúp chúng một tay.

Mọi người đều vui vẻ đồng ý.

Từ trước đến nay họ chỉ lo tu luyện cho mình, đây vẫn là lần đầu tiên dạy đệ tử.

Họ đều rất coi trọng điều này.

Biểu thị mình nhất định sẽ nghiêm túc dạy dỗ cẩn thận.

Những đệ tử này tuy đã bắt đầu tu luyện, nhưng cảnh giới vẫn còn quá thấp, không thể Tịch Cốc, cần phải hấp thụ năng lượng từ thực vật.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền xây dựng một Trại Nuôi Dưỡng trong sơn mạch, chuyên môn nuôi dưỡng một số gia cầm, trâu dê các loại động vật, làm vật tiêu hao thức ăn cho đệ tử cấp thấp.

Dùng dược liệu ẩn chứa Linh Khí để nuôi dưỡng, khiến huyết nhục của chúng cũng dồi dào Linh Khí, ăn vào, đối với tu hành cũng có lợi ích.

Sau này, còn có thể xây dựng một Linh Thú Cốc, chuyên môn nuôi dưỡng Linh Thú, có thể thuần phục thành Tọa Kỵ, Thú Sủng, cũng có

thể làm vật liệu thực phẩm tiêu hao.

Chương 497

Ở phía bắc quảng trường, gần chân chủ phong La Phù Sơn, Phong Nguyên Thanh thi pháp xây dựng một tòa tiểu lâu hai tầng.

Không gian bên trong, Phong Nguyên Thanh dùng Đại Pháp Lực mở rộng kéo dài, hình thành một không gian khổng lồ.

Bên trong có thể chia thành nhiều tầng, phân môn biệt loại, cất giữ các loại công pháp, pháp thuật.

Phong Nguyên Thanh trực tiếp từ trong Không Gian Trữ Vật của mình lấy ra lượng lớn vật liệu xây dựng.

Tạm thời chia bên trong thành mười tầng.

Càng lên cao, đẳng cấp của công pháp, pháp thuật càng cao.

Trong mỗi tầng, đặt rất nhiều giá trưng bày.

Phong Nguyên Thanh trực tiếp phân ra lượng lớn hóa thân, sau đó mỗi hóa thân tự mình thi pháp, viết công pháp lên giấy, hình thành thư sách.

Những thứ này đều là công pháp cảnh giới Luyện Thể, Luyện Khí cấp thấp nhất, số lượng rất lớn, không có giá trị quá lớn, không cần nghiêm ngặt phòng thủ.

Tầng thứ nhất toàn bộ là các loại công pháp Luyện Thể.

Tầng thứ hai, là công pháp tu hành Luyện Khí, chỉ có giai đoạn Luyện Khí, còn về công pháp cảnh giới cao hơn, ở tầng cao hơn nữa.

Những thư sách công pháp đã viết xong, từng quyển từng quyển bày biện trên giá sách.

Đệ tử có thể tùy ý xem xét, tu luyện.

Theo sự phân chia của Phong Nguyên Thanh, tầng thứ nhất là công pháp Luyện Thể, tầng thứ hai là công pháp Luyện Khí.

Càng lên trên, theo sự phân chia cảnh giới khác nhau, phần công pháp tương ứng với cảnh giới tiếp theo của mỗi loại công pháp đều ở trong đó.

Ngoài ra còn có Pháp Thuật, Bí Thuật v.v. tương ứng với cảnh giới.

Các loại công pháp đa dạng, Kiếm Đạo, Đao Đạo, Thương Đạo và các đạo vũ khí khác, còn có các loại thuộc tính Ngũ Hành Âm Dương, bao trùm vô cùng rộng lớn.

Pháp Thuật cũng tầng tầng lớp lớp không ngừng, Pháp Thuật Ngũ Hành Âm Dương, bói toán thôi diễn, tiến công, phòng ngự, trị liệu, phi hành, độn pháp v.v., bao gồm mọi mặt.

Ngay cả khi chỉ nắm giữ một phần, cũng có thể tăng cường đáng kể năng lực sinh tồn, năng lực công phạt.

Điều này phải cảm ơn Đại Lão Chủ Thần, một mảnh vỡ nhỏ của ngài ấy đã cung cấp cho Phong Nguyên Thanh vô số công pháp.

Anh chỉ lựa chọn một số trong đó, đặt vào Tàng Kinh Lâu.

Phong Nguyên Thanh dự định để Nhị Gia Gia Tôn Học Võ làm trưởng lão truyền công, kiêm quản lý thư viện.

Trong số mọi người, cũng chỉ có ông ấy là có thể ngồi yên được.

Hơn nữa những công pháp này đều mở cho ông ấy, chắc hẳn ông ấy cũng rất có hứng thú với công pháp.

Tương lai nói không chừng có thể trở thành một vị Đại Năng.

Bố cục chín ngọn núi của La Phù Sơn, trình bày trạng thái Cửu Cung Bát Quái.

Tám ngọn núi phía ngoài lấy Hậu Thiên Bát Quái, hợp Ngũ Hành phương vị.

Phong Nguyên Thanh ở phương nam Ly Vị Ly Hỏa Phong, dẫn lên một Địa Hỏa Mạch từ dưới đất.

Sau này những đệ tử, trưởng lão tu hành Ngũ Hành Hỏa Đạo hoặc luyện đan, luyện khí, đều sẽ hội tụ về ngọn phong này.

Còn Khảm Thủy Phong phương bắc, tương ứng với Tu Sĩ tu hành Ngũ Hành Thủy Đạo, Băng Đạo v.v.

Cấn Thổ Phong đông bắc, tương ứng với Tu Sĩ Ngũ Hành Thổ Đạo, Luyện Thể Sĩ v.v.

Càn Thiên Phong tây bắc, tương ứng với Tu Sĩ tu Ngũ Hành Kim Đạo, Thiên Cơ Thôi Diễn, Tinh Thần chi Đạo.

Đoái Trạch Phong tây phương, tương ứng với Tu Sĩ Ngũ Hành Kim Đạo, Sát Phạt chi Đạo.

Chấn Lôi Phong đông phương, tương ứng với Tu Sĩ Lôi Đạo, Ngũ Hành Mộc Đạo.

Tốn Phong Phong đông nam, tương ứng với Tu Sĩ Ngũ Hành Mộc Đạo, cùng với Phong Đạo.

Ngoài ra đệ tử Chân Truyền Hạch Tâm, thì tiến vào trong Phúc Địa tu hành.

Trưởng Lão Hạch Tâm thì có quyền hạn Động Thiên trong Động Thiên.

Hiện tại đại khái phân chia như vậy, chi tiết cụ thể, sau này có thể từ từ hoàn thiện.

Ngoài ra, là phúc lợi môn phái, một số tài nguyên tu hành của đệ tử nhập môn, cũng cần được quy định.

Trang phục môn phái, trang bị chế thức v.v., Phong Nguyên Thanh chuẩn bị học hỏi Vũ Hóa Môn.

Chỉ có điều, hiện tại vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị.

Trước hết dựng khung lên, sau đó từ từ khai trương.

Hiện tại, Phong Nguyên Thanh đã tu thành Thiên Tiên, lại tu hành Vĩnh Sinh Công Pháp, thì có thể dựa theo phương pháp rèn đúc Tiên Khí trong Vĩnh Sinh, luyện ra một số Tiên Khí, đến lúc đó, cứ để Khí Linh làm việc là được.

Như vậy thì đỡ việc hơn nhiều, lao công miễn phí~.

Nhà tư bản nhìn thấy cũng phải cam bái hạ phong.

Tiếp đó lại ở phía bắc quảng trường, gần các khu vực khác của Tàng Kinh Lâu, lại xây dựng Hình Phạt Điện, Nhiệm Vụ Điện, Chấp Pháp Điện, Thiện Thực Đường, Đan Các, Khí Các, Trận Các và các kiến trúc khác.

Trên La Phù Sơn Mạch bên ngoài Cửu Phong, còn phân chia một khu vực làm nơi ở cho đệ tử.

Phong Nguyên Thanh có vô số hóa thân giúp đỡ phân chia, mọi việc làm rất nhanh.

Sau khi làm xong những việc này, Phong Nguyên Thanh liền triệu tập mọi người, để họ dựa theo sở thích của mình, mỗi người chọn một bộ môn để quản lý.

Những việc còn lại đợi sau này đệ tử nhiều lên, tu vi tăng tiến rồi lại đề bạt.

Trong đó, Tôn Học Võ, được Phong Nguyên Thanh sắp xếp làm Trưởng Lão Tàng Kinh Lâu, kiêm Trưởng Lão Truyền Công.

Phong Nguyên Thanh trước hết truyền thụ cho họ ba môn Tam

Thiên Đại Đạo là Đại Huyết Phách Thuật, Đại Linh Hồn Thuật, Đại Hóa Thân Thuật này.

Để họ tăng cường thực lực bản thân, đợi sau khi Đại Hóa Thân Thuật tu thành, liền có thể phân ra lượng lớn hóa thân để giúp đỡ xử lý công việc của mình.

Mấy người vui vẻ đồng ý, sau đó liền chuyên tâm tu luyện.

Mà theo sự tu hành của mấy môn Tam Thiên Đại Đạo này, tu vi của họ, cũng tự nhiên sẽ nước lên thuyền lên, không ngừng đột phá.

Còn bản thân Phong Nguyên Thanh, thì tiến vào trong Không Gian Chủ Thần Toái Phiến.

Anh muốn luyện chế một số Tiên Khí ở đây.

Nơi đây có thời gian gia tốc, luyện chế sẽ tiết kiệm không ít thời gian.

Đầu tiên chính là luyện chế Tiên Khí Trận Nhãn của trận pháp hộ sơn đã xây dựng, để trấn áp Đại Trận.

Dựa theo tính tướng của Cửu Cung Bát Quái, lần lượt luyện chế Thiên La Tán, Huyền Hoàng Đỉnh, Tử Điện Chùy, Cương Phong Châu, Tịnh Thủy Bát Vu, Ly Hỏa Lô, Phụ Sơn Ấn, Khốn Tiên Tác, Âm Dương Đồ.

Tương ứng với phương vị Bát Quái, cùng với Trận Nhãn Trung Cung.

Dùng chín kiện Tiên Khí trấn áp, uy lực của La Phù Đại Trận, tăng vọt.

Ngoài ra, trận pháp cảnh báo, giám thị bên ngoài, Phong Nguyên Thanh cũng điền vào mấy kiện Tiên Khí.

Lần lượt là Quan Thiên Kính, Đăng Hồn Linh, Huyễn Thần Châu,

Nguyên Từ Sơn, trấn áp trận pháp theo phương vị Tứ Tượng.

Trong Không Gian Chủ Thần Toái Phiến, Phong Nguyên Thanh ngày đêm liên tục luyện mấy chục năm, Phong Nguyên Thanh mới luyện chế ra mười mấy kiện Tiên Khí này.

Sau đó, liền đặt vào trong Trận Nhãn, trấn áp Đại Trận, đồng thời dùng sức mạnh của Đại Trận, tôi luyện Tiên Khí, khiến chúng không ngừng trưởng thành và thăng cấp.

Chương 498

Những Tiên Khí này, đều đã có Linh Trí sơ bộ, cùng với sự trưởng thành của Tiên Khí, Linh Trí cũng sẽ nhanh chóng trưởng thành.

Sau khi hoàn thành những việc này, Phong Nguyên Thanh thì dự định tự mình ra ngoài du lịch một chuyến.

Đồng thời thu thập công pháp của thế giới này, để trải đường cho việc hoàn thiện công pháp của chính mình.

Đầu tiên chính là một láng giềng gần nhất, Nam Hải Long Tộc.

Kể từ năm đó, sau chiến tranh tranh đoạt Thiên Đế, Yêu Ma tác loạn, Thương Long hiệp trợ hai vị Tế Tư Tiên Nhạc và Ma Âm giúp đỡ Nhân Tộc, trị lý thủy hoạn, trừ khử Yêu Ma, vốn dĩ công đức vô lượng, nhưng không biết vì sao lại đắc tội Thiên Đế, mà bị tước bỏ Thần Tịch, lâm vào Yêu Ma.

Long tộc, với tư cách là chủ nhân của loài vảy giáp, một trong những cường tộc giữa trời đất, lại bị tước đoạt thần tịch, luân làm yêu ma.

Chuyện này, bất luận nhìn thế nào, đều rất vô lý, quá kỳ quái.

Vốn dĩ Thương Long dẫn dắt Long tộc, trị thủy diệt yêu, công đức vô lượng.

Nhưng sau này, khi giúp Tiên Nhạc và Ma Âm tế tự cứu trợ nhân gian, lại đắc tội Thiên Đế, từ đó mới bị tước đoạt thần tịch.

Thiên Đế, với tư cách là chủ nhân Tam giới, tâm tính không thể hẹp hòi, nếu không, dù có dùng võ lực lên ngôi cũng không thể trường cửu.

Ngôi vị Thiên Đế, phải là người có đức có tài mới có thể đảm

đương.

Nếu không, đức bất phối vị, tất sẽ có tai ương.

Theo Phong Nguyên Thanh thấy, chắc chắn Thương Long đã làm chuyện gì đó, mới khiến Thiên Đế nổi giận đến mức này.

Nếu không, khi Thiên Đế ra lệnh tước đoạt thần tịch của Long tộc, chúng tiên thần sẽ phản đối ngăn cản.

Như vậy, tuyệt đối sẽ không phát triển thành cục diện hiện tại.

Hơn nữa Long tộc cũng không vì thế mà sinh ra bất kỳ oán hận nào, trái lại còn một lòng muốn giành lại vinh quang năm xưa, trở về thần tịch.

Trong đó, chắc chắn có một số ẩn tình.

Chỉ là Phong Nguyên Thanh không phải người trong cuộc, không thể biết được.

Phong Nguyên Thanh cưỡi mây, từ La Phù Sơn một đường bay về phía Nam Hải.

Nam Hải Long Cung cách bờ biển không quá xa.

Mà trong Long tộc, những Long tộc có tu vi cao đều ẩn nấp ở sâu trong Nam Hải, nếu không liên quan đến đại sự của cả Long tộc, bình thường sẽ không kinh động đến bọn họ.

Bọn họ một lòng tiềm tu, tích lũy sức mạnh, là sự tồn tại như Định Hải Thần Châm.

Phong Nguyên Thanh bay trên không trung, thần niệm cảm ứng xung quanh.

Nơi Long Cung tọa lạc, Long tộc sẽ không cố ý ẩn giấu, mà là hiển lộ khí tức một cách đường hoàng.

Bọn họ là chủ nhân của hải vực, phải thể hiện ra dáng vẻ của chủ nhân, che che giấu giấu, chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

Trong Nam Hải Long Cung.

Đại điện hạ Long tộc Vô Đạo, lúc này đang bàn bạc với tâm phúc thủ hạ Cửu Quỷ.

Vô Đạo một lòng muốn chấn hưng Long tộc, giành lại thần tịch, khôi phục vinh quang ngày xưa.

Với tư cách là trưởng tử của Thương Long, sau khi Thương Long chết, y đã tiếp nhận vị trí Long tộc tộc trưởng.

Hơn nữa còn dốc lòng vào đại nghiệp chấn hưng Long tộc.

Tuy nhiên, trong lòng y lại có một nút thắt, đó chính là đứa em trai mang huyết mạch nửa người nửa yêu là Vấn Thiên.

Với tư cách là hậu duệ Long tộc thuần huyết, y vô cùng để tâm đến Vấn Thiên, đứa em trai nửa yêu này.

Với tư cách là hậu duệ thần thú, Vô Đạo cực kỳ coi thường loài người yếu ớt này, vì vậy luôn tỏ ra lạnh lùng vô tình.

Đặc biệt là đối với Vấn Thiên, y cho rằng y chính là sỉ nhục của Long tộc.

Y thường xuyên tìm Vấn Thiên gây sự, chỉ là nội tâm y cũng không lạnh lùng vô tình như vẻ bề ngoài, chưa bao giờ ra tay sát hại Vấn Thiên.

Nếu không, một kẻ nửa yêu nho nhỏ, làm sao có thể sống sót dưới tay Long tộc đại điện hạ được?

Dù sao cũng là anh em cùng cha khác mẹ, tình thân huyết mạch đó, không thể nào cắt đứt được.

Điều này có thể thấy từ tình tiết cuối cùng trong phim truyền hình,

hai người đã xóa bỏ hiềm khích, đồng tâm hiệp lực tiêu diệt Thì U Minh.

Cuối cùng, Vô Đạo cũng thừa nhận đứa em trai này của mình, không còn coi là sỉ nhục nữa.

Vì vậy, Phong Nguyên Thanh vẫn có chút mong đợi với Nam Hải Long tộc.

Vô Đạo là Long tộc thuần chính, xuất thế sớm hơn Vấn Thiên vài trăm năm, thực lực của y vượt xa Vấn Thiên.

Mà Cửu Quỷ, từ thời Thương Long, đã là tướng tài đắc lực của Long tộc, thực lực cũng không thể xem thường, thậm chí còn cao hơn Vô Đạo một chút.

Hai người vừa cảm nhận được khí tức của Phong Nguyên Thanh tỏa ra, liền lập tức phát hiện.

Hai người nhìn nhau một cái.

Người tới đường hoàng lộ ra khí tức, nói rõ không có ác ý, là chuyên tâm tới bái phóng.

Chắc hẳn là lần đầu tiên tới, nếu không sẽ không thông qua phương thức này.

Vô Đạo mặt không biểu cảm, nói: "Có khách nhân đến, thực lực không tệ, đi, chúng ta tự mình ra nghênh đón, xem thử là thần thánh phương nào." Sau đó liền dẫn đầu đi ra khỏi đại điện Long Cung, bay về phía mặt biển.

Cửu Quỷ cúi đầu, lặng lẽ đi theo sau Vô Đạo, quả nhiên như một hộ vệ trung thành.

Hai người bay ra khỏi mặt biển, một con sóng biển như lốc xoáy nước nâng Vô Đạo và Cửu Quỷ lên, lơ lửng giữa không trung.

Nhìn về phía Phong Nguyên Thanh cũng đang lơ lửng trên không.

Cửu Quỷ dẫn lời trước, không kiêu ngạo không tự ti hỏi: "Xin hỏi vị bằng hữu này là thần thánh phương nào?

Đến Long Cung của ta có chuyện gì không?" "Ha ha, hai vị Long tộc bằng hữu, tại hạ Phong Nguyên Thanh, xin có lễ." Phong Nguyên Thanh chắp tay cười nói.

"Thì ra là Phong tiên sinh, không biết đến Nam Hải Long Cung của ta có quý can gì?" Cửu Quỷ hỏi.

"Tại hạ du lịch thiên hạ, nghe nói Nam Hải có Long tộc trấn giữ, vô cùng ngưỡng mộ, liền muốn đến bái phóng một phen, tiện thể cũng có thể luận đạo giao lưu một phen." Phong Nguyên Thanh nói thẳng mục đích của mình.

Vô Đạo và Cửu Quỷ nhìn nhau, trong lòng đã hiểu rõ.

Thì ra là đến bái phóng làm khách, không phải đến gây sự, vậy thì tốt rồi.

"Nếu đạo hữu là khách, vậy Nam Hải Long Cung của ta tự nhiên hoan nghênh, đối đãi bằng hữu, Long tộc ta từ trước đến nay chưa từng keo kiệt!" Cửu Quỷ thần sắc thả lỏng, cười nói.

Sự đề phòng trong lòng Vô Đạo cũng hơi buông xuống.

"Mời, mời ~" Cửu Quỷ đưa tay ra hiệu hoan nghênh.

"Mời ~" Phong Nguyên Thanh cũng đưa tay, ra hiệu chủ nhà đi trước, mình sẽ đi theo sau.

Phong Nguyên Thanh đến bên cạnh hai người, hơi tụt lại nửa bước chân.

Theo hai người Vô Đạo, hạ xuống đáy biển.

Toàn thân Phong Nguyên Thanh tản ra một luồng khí tức pháp lý

huyền ảo, cả người hòa làm một thể với tự nhiên, phảng phất như hòa mình vào trong nước, không hề có chút trở ngại nào.

Giống như một sinh vật thủy sinh bẩm sinh, như cá gặp nước.

Hai người cảm nhận được khí tức trên người Phong Nguyên Thanh, trong lòng rùng mình.

Cũng biết thực lực của Phong Nguyên Thanh phi thường.

Thế là thần sắc hai người càng thêm kính trọng, không dám chút nào lơ là.

Chương 499

Bước vào Thủy Tinh Cung, Cửu Quỷ lập tức phân phó thị nữ, chuẩn bị yến tiệc, chiêu đãi quý khách.

Thị nữ hiểu ý, đi xuống chuẩn bị.

Trong lúc chờ đợi, mấy người cũng không nhàn rỗi.

Phong Nguyên Thanh cùng Vô Đạo và Cửu Quỷ tán gẫu.

Từ hai người Vô Đạo, Phong Nguyên Thanh cũng đã biết không ít thông tin mà trước đó chưa dò la được, như lịch sử phát triển của thế giới này, một số sự kiện lớn, v.v.

Mà hai người Vô Đạo thì hiểu được xuất thân của Phong Nguyên Thanh, vị phi thăng giả hạ giới này.

Cứ định cư ở La Phù Sơn, coi như có quan hệ láng giềng với Long tộc, sau này có cơ hội, có thể đến bái phóng một phen.

Trong lúc mấy người tán gẫu, yến tiệc cũng đã được chuẩn bị xong.

Yến tiệc này, tuy chỉ chiêu đãi một mình Phong Nguyên Thanh, nhưng lại lấy ra không ít linh nguyên liệu, linh tửu.

Hơn nữa, còn là đặc sản của Hải tộc.

Cá báo kim đen biển sâu, hải sâm ngọc đen, cá mú thất tinh, cá tuyết bạc.

Ngoài ra còn có linh thực vật dưới biển, như long lân tảo, hải linh tảo, bích hải bồ đào.

Lại còn có, linh tửu đặc sắc được ủ bằng linh tuyền dưới biển kết hợp với nhiều loại linh thực vật quý hiếm.

Đây là một bữa tiệc hải sản chính gốc.

Hầu hết đều là linh ngư, linh thảo mà Phong Nguyên Thanh chưa từng ăn bao giờ.

Nhưng trong vô tận hải vực, lại tương đối phổ biến.

Đại tộc trong biển, những thứ được dùng cơ bản đều là loại linh nguyên liệu này, thậm chí có một số tộc quần còn chuyên môn tự nuôi những linh nguyên liệu này, cung cấp cho các đại tộc phía trên.

Long tộc, với tư cách là chủ nhân của loài vảy giáp, vua của hải vực, tự nhiên không thiếu những thứ này.

Bữa tiệc này, chủ và khách đều vui vẻ.

Long Cung đã tiếp đãi Phong Nguyên Thanh khách khí như vậy, Phong Nguyên Thanh tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt.

Mình đến bái phóng, sao có thể tay không chứ?

Thế là Phong Nguyên Thanh lấy ra một bình ngọc, bên trong đựng một trăm viên Thuần Dương Đan.

Thế giới này chắc chắn không có Thuần Dương Đan, có thể nói là đan dược độc môn của Phong Nguyên Thanh.

Sau tiệc.

Phong Nguyên Thanh dâng bình ngọc lên, làm lễ bái kiến.

Cửu Quỷ thấy vậy, tiếp lấy bình ngọc, hỏi: "Đây là?" Phong Nguyên Thanh cười nói: "Tại hạ lần đầu đến, lại được điện hạ thịnh tình khoản đãi, sao dám tay không mà đến, đây là một chút lễ gặp mặt của ta, coi như một chút tâm ý." Vô Đạo lúc này nói: "Đạo hữu thật sự quá khách khí, nếu đã như vậy, vậy chúng ta xin nhận." Phong Nguyên Thanh gật đầu, nói: "Bình đan dược này, cũng coi như là đan dược độc môn của ta." "Nó được luyện thành từ việc thu thập chín

loại dương khí tinh thuần nhất giữa trời đất: sơ dương, thiếu dương, lão dương, kiêu dương, liệt dương, hạo dương, chí dương, thái dương, thuần dương, cuối cùng hợp lại dung luyện mà thành." "Tiên đạo tu hành, trọng ở nguyên thần, nguyên thần thuần dương, mới có thể thành tựu Thanh Linh Chân Tiên, đối với tu sĩ mà nói, tác dụng đúng là không tệ." Phong Nguyên Thanh giới thiệu.

Nghe Phong Nguyên Thanh giới thiệu xong, Vô Đạo và Cửu Quỷ đều lộ ra vẻ mặt chấn kinh.

"Đan dược này công hiệu lại mạnh đến thế sao?" "Đạo hữu, lễ này quá nặng, xin hãy thu hồi lại đi." Vô Đạo biến sắc nói.

"Ấy, lễ đã tặng đi, nào có đạo lý thu lại, đây cũng là một phen tâm ý của tại hạ." Phong Nguyên Thanh nói.

"Tuy nhiên, nếu hai người thật sự quá ngại, vậy hay là thế này đi." "Tại hạ đối với những món linh thức ăn trong bữa tiệc vừa rồi rất hứng thú, sau này, có thể bán thêm cho ta một ít, trong nhà ta còn có một số thân thích bằng hữu, nghĩ là họ cũng sẽ thích." "Đây tương đương với đặc sản địa phương của Nam Hải, vẫn rất tốt." "Chuyện này, vậy… vậy được rồi, đạo hữu thật sự quá khách khí, Vô Đạo đành mặt dày nhận lấy." Vô Đạo nói.

Sau đó, Vô Đạo lại giữ Phong Nguyên Thanh ở Long Cung mấy ngày.

Trong vô tận hải vực, có rất nhiều cảnh sắc mà trên đất liền không thể thấy được.

Mấy ngày này, dưới sự dẫn dắt của Vô Đạo, Phong Nguyên Thanh đã tham quan du ngoạn một phen ở hải vực Nam Hải.

Rạn san hô sặc sỡ tươi đẹp, vô số đàn cá đủ màu sắc rực rỡ bơi lội.

Suối nước nóng dưới biển, núi lửa dưới biển.

Quay trở lại mặt biển, lại có một khung cảnh đại dương mênh mông tráng lệ.

Trên địa cầu tuy cũng có cảnh sắc như vậy, nhưng so với tiên giới hoang dã này thì kém xa rất nhiều.

Sau khi du ngoạn thỏa thích ở Nam Hải, Phong Nguyên Thanh từ biệt Vô Đạo.

Tiếp theo, anh sẽ đến hải vực Đông Hải.

Nơi đó là nơi tụ tập của tán tu trong Nhân giới.

Trong Đông Hải, cũng có Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng, ba tòa tiên đảo.

Tam Tiên Đảo, là một tên gọi chung cho các quần đảo gần đó, không chỉ riêng ba tiên đảo này, mà còn bao gồm vô số đảo lớn nhỏ gần kề.

Vô số tán tu tụ tập ở đó.

Đã hình thành một nền văn minh tu sĩ độc đáo, khác biệt.

Thời đại hiện nay, các tông môn, giáo phái giữa trời đất vẫn còn tương đối ít.

Hơn nữa đa số đều tập trung ở một bộ phận nhỏ khu vực.

Tông môn khó vào, nhưng Đông Hải tán tu vô số, ở đó Phong Nguyên Thanh có thể dùng tốc độ nhanh nhất, để có được nhiều công pháp hơn.

Phong Nguyên Thanh chỉ cần hiểu đủ rõ về cảnh giới tu hành của phương thiên địa này là được.

Tiên đạo tu hành, trong các thế giới, tuy có sự khác biệt, nhưng

đều là đại đồng tiểu dị.

Chỉ cần điều chỉnh công pháp của mình một chút, có thể phù hợp với thế giới này là được.

Không cần thiết phải hoàn toàn ăn khớp.

Chỉ cần có thể dung hợp là được.

Phong Nguyên Thanh rời Nam Hải Long Cung, dọc theo hải vực, lên đường đến Đông Hải.

Dùng Đại Na Di thuật của Tam Thiên Đại Đạo, hóa thành một đạo độn quang vô hình, trong nháy mắt vạn dặm.

Thật ra, từ mấy tháng trước, khi Phong Nguyên Thanh phái ra vô số hóa thân, thì đã có hóa thân đi đến Tam Tiên Đảo ở Đông Hải.

Hơn nữa đã trà trộn vào đó, hòa mình với các tán tu khắp nơi, dò la được không ít tin tức hữu ích.

Tục ngữ nói, nơi nào có người, nơi đó có giang hồ.

Tương tự, nơi nào có người, nơi đó có nhu cầu, không thể thiếu mua bán giao dịch.

Mọi người ai cũng có cái mình cần, đem những thứ mình có ra trao đổi tài nguyên, tích hợp, như vậy, anh được cái anh muốn, tôi được cái tôi muốn.

Đôi bên cùng có lợi!

Hóa thân trong khoảng thời gian này, chỉ là trung thực đóng vai một tán tu, không làm ra hành động gì quá đáng.

Đồng bộ thông tin với hóa thân.

Phong Nguyên Thanh hiểu được, xung quanh Tam Tiên Đảo này, đã hình thành vô số thế lực lớn nhỏ.

Đa số triển khai dưới hình thức phường thị, môn phái cũng không ít.

Đằng sau họ, đều có tu sĩ cường đại chống lưng.

Vài ngày sau, Phong Nguyên Thanh cuối cùng cũng đến gần Tam Tiên Đảo.

Trong Đông Hải, có rất nhiều đảo, những đảo tốt, cơ bản đều đã bị người ta chiếm lĩnh.

Chương 500

Đảo càng gần Tam Tiên Đảo, kẻ chiếm lĩnh càng cường đại.

Trong đó, nhóm mạnh nhất đã phân chia Tam Tiên Đảo.

Trên Tam Tiên Đảo, có một Bồng Lai Phường Thị, nằm trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Do một nhóm tu sĩ mạnh nhất trên Tam Tiên Đảo liên hợp sáng lập.

Nhiều năm qua, đã phát triển thành một thế lực khổng lồ trải dài khắp biển và đất liền.

Cung cấp cho các tu sĩ qua lại trên biển một nơi có thể yên tâm giao dịch bảo vật.

Rất nổi tiếng ở Đông Hải.

Ngay cả các tông môn, tu sĩ trên đại lục cũng thường xuyên đến Tam Tiên Đảo để thu mua bảo vật.

Vài ngày sau, Phong Nguyên Thanh cuối cùng cũng đến gần Tam Tiên Đảo.

Tam Tiên Đảo có tính mở rất cao, tu sĩ qua lại sau khi nộp một khoản phí, là có thể trực tiếp tiến vào.

Trên đảo Bồng Lai, có một khu vực rộng lớn được quy hoạch riêng, chính là Bồng Lai Phường Thị.

Trong đó, có vô số cửa hàng, gian hàng, các tán tu khắp nơi, giao dịch, trao đổi tài nguyên ở đây.

Trong đó, mấy cửa hàng lớn nhất, lần lượt là Bồng Lai Tiên Cung của đảo Bồng Lai, Doanh Châu Thương Hội của đảo Doanh Châu,

Phương Trượng Các của đảo Phương Trượng, ba chân kiềng đứng vững, lần lượt nằm ở ba con phố lớn của phường thị.

Các con phố lớn lấy tên ba đảo, lần lượt là phố Bồng Lai, phố Doanh Châu, phố Phương Trượng.

Lúc này trong phường thị, đã có các cửa hàng, gian hàng bán các loại đan dược, pháp bảo, linh nguyên liệu.

Nhưng hóa thân của Phong Nguyên Thanh đã quan sát kỹ.

Bất luận là đan dược, hay pháp bảo, đều tương đối thô sơ, nguyên thủy, hiệu quả không tốt như tưởng tượng.

Bởi vì, luyện đan luyện khí, cần phải trải qua lượng lớn thực hành, mới có thể luyện ra đan dược, pháp khí phẩm cấp cao.

Điều đó cần tiêu hao lượng lớn tài nguyên, tán tu bình thường không thể cung cấp nổi.

Chỉ có tu sĩ của ba đại tiên đảo mới có đủ sức lực.

Do đó, đan dược, pháp bảo phẩm chất tốt nhất, về cơ bản đều xuất phát từ cửa hàng của ba gia tộc.

Đây cũng là cơ hội của Phong Nguyên Thanh.

Anh có thể chiếm một chỗ đứng ở đây.

Mà thực lực cường đại của bản thân anh, chính là nền tảng để anh đứng vững ở đây, không sợ bị Tam Tiên Đảo áp chế.

Đan dược, pháp bảo của anh, đều là tinh hoa của một giới, kết tinh trí tuệ của đại thế giới qua vô số năm.

Phong Nguyên Thanh trong lòng đã có tính toán, tại Bồng Lai Phường Thị chọn một vị trí có lưu lượng người qua lại không tệ, mua lại một cửa hàng.

Chủ cửa hàng ban đầu, đương nhiên là kinh doanh không tốt, thua lỗ, đành đau lòng bán cửa hàng đi.

Thật ra, chuyện như vậy, mỗi ngày đều xảy ra.

Đều là tán tu, không có bản lĩnh gì lớn, chuyện kinh doanh thương nghiệp, trừ phi là có thiên phú bẩm sinh, hoặc là vận may gặp phải thời cơ tốt, nếu không, số người có thể thành công là cực kỳ ít.

Mà Phong Nguyên Thanh ra giá cao, thế là thuận lợi mua được cửa hàng.

Thế giới tu tiên này, không phải là quốc độ phàm nhân gì, từ trước đến nay đều là cường giả vi vương, kẻ thắng ăn tất.

Cũng không có chuyện thuế má gì.

Ở đây chỉ có một liên minh tán tu lỏng lẻo, đại đa số hoặc là ban ngày mở cửa hàng, tự mình kinh doanh, hoặc là khổ cực ra biển mạo hiểm, tìm được bảo vật gì đó rồi bán lại kiếm chút tài nguyên.

Hơn nữa, hơi giống chủ nghĩa tư bản, tài sản cá nhân thiêng liêng bất khả xâm phạm, nếu không, dù có giết chết đối phương, cũng chẳng có chuyện gì.

Đương nhiên tốt nhất là không giết người trong phường thị, bị bắt được, cũng sẽ bị nghiêm trị.

Phong Nguyên Thanh thuận lợi thuê được cửa hàng.

Cũng không xảy ra chuyện gì rắc rối.

Tu sĩ thế giới tu tiên, đặc biệt là tán tu, giỏi nhất là quan sát sắc mặt, khéo léo xử thế, làm người làm việc, đa số đều kín kẽ không để lộ sơ hở.

Bởi vì tán tu sinh tồn tương đối khó khăn, những người không làm được như vậy, chín phần chín đều đã thi cốt vô tồn.

Không gian cửa hàng này vốn dĩ không lớn lắm, chỉ là một tiểu lâu ba tầng, diện tích khoảng hơn một trăm mét vuông.

Trong số tất cả các cửa hàng ở toàn bộ Bồng Lai Phường Thị, đều thuộc loại không bắt mắt.

Nhưng Phong Nguyên Thanh không bận tâm, mình chỉ cần dùng pháp thuật sửa đổi một chút, giới tử nạp tu di, không gian sẽ có, phòng cửa hàng nhỏ, đó không phải là vấn đề.

Phong Nguyên Thanh phất tay, đem bàn ghế, thiết bị trưng bày trong cửa hàng đều dọn đi hết, chỉ để lại sàn nhà và cột trụ.

Tầng hai, tầng ba cũng vậy.

Phong Nguyên Thanh đã quy hoạch bố cục cửa hàng trong đầu một lượt.

Tầng một, hai, ba, lần lượt tương ứng với phẩm cấp hàng hóa được bán.

Những thứ Phong Nguyên Thanh muốn bán, chủng loại cũng không ít.

Chủ yếu liên quan đến đan dược, phù lục, pháp bảo, trận pháp bốn loại này.

Mỗi tầng, đều được chia thành năm khu vực, một khu vực công cộng, cộng thêm bốn khu vực chuyên dụng.

Phong Nguyên Thanh trước tiên dùng Hồ Thiên chi thuật, mở rộng không gian của ba tầng cửa hàng ra.

Cũng không mở rộng quá nhiều, chỉ gấp ba lần kích thước ban đầu.

Bởi vì, không cần đến lớn như vậy.

Bốn khu vực gộp lại, trừ khu vực pháp bảo chiếm không gian khá

lớn ra, khu vực đan dược, phù lục, trận pháp, lại không cần quá lớn.

Một tủ trưng bày, giá trưng bày, có thể bày biện hàng chục đến hàng trăm loại đan dược, phù lục, hoặc là la bàn.

Mà pháp bảo, bản thân thể tích đã tương đối lớn, chiếm diện tích, hơn nữa chủng loại đa dạng, lớn nhỏ không đồng nhất.

Sau khi quy hoạch tốt năm khu vực, Phong Nguyên Thanh liền bắt đầu trang trí.

Dùng tường ngăn cách các khu vực khác nhau.

Lối vào cửa hàng, đầu tiên là khu vực công cộng.

Vị trí vừa phải, có thể đồng thời chứa mấy chục người nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, đều là đến mua bán bảo vật tài nguyên, không mấy ai sẽ thực sự nghỉ ngơi lâu ở đây.

Trong cửa hàng, Phong Nguyên Thanh dùng ý tưởng hiện đại hóa, kết hợp phong cách cổ điển để tạo ra.

Kết hợp cổ điển và hiện đại, lấy cái mạnh bù cái yếu, hai bên hòa quyện.

Hiệu quả rất tốt.

Trên trần nhà là đèn chùm pha lê, lộng lẫy cao quý, tạo hình độc đáo mà thời thượng, nhìn thế nào cũng đẹp.

Ánh đèn dưới sự khúc xạ của pha lê, phân hóa ra ngũ sắc, đẹp tuyệt trần.

Các loại đèn pha lê kiểu dáng khác nhau, mấy mét lại có một chiếc.

Trong đèn pha lê, dùng những quả cầu ánh sáng nhỏ là pháp khí do Phong Nguyên Thanh luyện chế, tạo thành một bộ trận pháp quang minh nhỏ.

Chương 501

Ánh sáng tỏa ra, còn ẩn chứa một tia ý nghĩa quang minh, còn có công hiệu an thần tĩnh khí, khiến khách hàng đều tâm bình khí hòa.

Tủ trưng bày, giá trưng bày, đều có một lớp kính pha lê che đậy, che chắn hàng hóa, nhưng không ảnh hưởng đến việc xem xét.

Trên đó còn có kết giới trận pháp do Phong Nguyên Thanh đặc biệt bố trí, chỉ có thể mở bằng pháp ấn tương ứng, nhân viên bán hàng trong cửa hàng cầm pháp ấn, sau khi mở, mới có thể lấy hàng ra.

Ngoài ra, còn có mẫu trưng bày, để khách hàng có thể trực quan xem xét kỹ lưỡng, kiểm tra.

Khu vực pháp bảo, lại không như vậy, Phong Nguyên Thanh đan độc trên mỗi kiện pháp bảo đều hạ cấm chế, kết giới.

Tương tự cần nhân viên bán hàng đọc pháp ấn mới có thể giải trừ.

Mà pháp ấn này, là do Phong Nguyên Thanh chuyên môn luyện chế ra, chia thành chủ thể và phân thể.

Chủ thể có thể điều khiển phân thể, nếu có kẻ không biết điều, cướp đoạt pháp ấn của nhân viên bán hàng, muốn mở cấm chế kết giới cướp bóc.

Phong Nguyên Thanh chỉ cần một niệm, là có thể đóng chức năng của phân thể lại.

Sau đó, chịu sự công kích hỏa lực của trận pháp trong cửa hàng.

Trong cửa hàng này, Phong Nguyên Thanh cũng đã bố trí một bộ đại trận, trong trận có trận, để phân hóa các loại công năng.

Trận pháp, tập trấn áp, phong cấm, phòng ngự, công kích, mê

huyễn vào làm một thể.

Phong Nguyên Thanh tự mình lại luyện chế mấy kiện tiên khí trấn giữ trận pháp.

Trong đó, còn có hóa thân của mình ở lại trấn giữ, cho dù là tu sĩ đại năng cao cấp của Tam Tiên Đảo đến, cũng không thể chiếm được tiện nghi.

Còn về năng lượng để điều khiển trận pháp, Phong Nguyên Thanh đã để lại một lượng lớn linh thạch, tiên tinh, dùng để bảo đảm.

Trang trí tầng một, là phổ thông nhất, tầng hai tầng ba phía trên, càng thêm xa hoa.

Đương nhiên, là xa hoa về mặt thị giác.

So với thẩm mỹ lạc hậu của thời đại này, cách trang trí hiện đại hóa như vậy, chắc chắn sẽ khiến người ta kinh ngạc há hốc mồm.

Mà phần thân chính của tiểu lâu bên ngoài, Phong Nguyên Thanh cũng đã cải tạo, mái cong vút, chạm khắc rồng phượng, rường cột vẽ màu.

So với các cửa hàng lân cận, hoàn toàn là hạc lập kê quần (hạc đứng giữa đàn gà).

Phong Nguyên Thanh hành động rất nhanh, vất vả ngày đêm, mấy ngày sau, cửa hàng hoàn toàn mới đã được trang trí xong.

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh treo một tấm bảng hiệu ở cửa.

Viết: Đa Bảo Các!

Nét bút mạnh mẽ dứt khoát, cứng cỏi hùng hồn.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh tuyển dụng mấy chục nữ tu sĩ có dung mạo tinh xảo, ngực lớn, dáng người thanh thoát, chuyên môn bồi dưỡng kỹ năng bán hàng cho họ.

Hơn nữa còn chuẩn bị riêng cho họ mấy bộ trang phục, coi như đồng phục công sở.

Có đồ OL, sườn xám, váy vest nữ, thỏ nữ lang, còn có cả tất lưới, giày cao gót, găng tay lụa và các phụ kiện khác.

Vừa lấy ra, đã vô cùng được các tiểu thư tỷ muội tu sĩ này yêu thích, thích đến mức không nỡ rời tay.

Từng người một đều vui vẻ mang đi thay.

Những bộ trang phục này, đều đạt cấp độ pháp khí, không chỉ có hiệu quả tránh bụi, mà còn có một số lực phòng ngự không tệ.

Điều quan trọng nhất là, chúng đẹp, tôn dáng, đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến họ vui thích.

Cuối cùng, sau khi phát pháp ấn, Phong Nguyên Thanh lấy ra lượng lớn đan dược, phù lục, la bàn, trận kỳ, cùng các loại pháp bảo binh khí, v.v.

Hơn nữa, còn chuẩn bị các thông tin giới thiệu tương ứng, đặc biệt là tên.

Đặt ngay bên cạnh các sản phẩm trưng bày trong tủ trưng bày, vô cùng chu đáo.

Tu sĩ đi vào, chỉ cần nhìn một cái, là biết đó là thứ gì, thứ mình muốn ở đâu.

Trong Đa Bảo Các, có sự áp chế thần niệm, dưới sức mạnh của trận pháp, thần niệm không thể xuyên thấu cơ thể mà ra ngoài.

Những bảng tên sản phẩm này, liền trở nên rất quan trọng.

Ngũ quan của người tu hành đều rất mạnh, có thể dễ dàng tìm thấy thứ mình muốn mua ở đâu.

Giữa khu vực công cộng và các khu vực đan, phù, trận, pháp bảo,

chính là quầy thu ngân.

Khách hàng sau khi chọn xong sản phẩm, nhân viên bán hàng sẽ giao một bảng tên sản phẩm tương ứng cho khách hàng, sau khi khách hàng thanh toán tại quầy thu ngân, sẽ có người mang món đồ mà họ cần đến.

Khu vực quầy thu ngân tương đối lớn, có nhiều nhân viên thu ngân.

Hầu như được bố trí theo kiểu siêu thị trên địa cầu.

Cuối cùng, Phong Nguyên Thanh viết một số quy tắc của Đa Bảo Các lên bảng thông báo, dán ở bảng triển lãm ngay lối vào.

Ở đây, sẽ đăng tải một số thông tin hoạt động của Đa Bảo Các.

Như giảm giá ưu đãi, khuyến mãi, v.v.

Vị trí rất dễ thấy, chỉ cần không phải người mù, đều có thể dễ dàng nhìn thấy.

Tại trù bị xong xuôi các hạng sự vụ, Phong Nguyên Thanh chọn một ngày hoàng đạo cát tường, liền khai trương.

Mà ngay từ khi cửa hàng của Phong Nguyên Thanh còn đang trang trí, những người bán hàng rong và tán tu đi qua, đã chú ý đến nơi đây.

Đặc biệt là sau khi trang trí bên ngoài xong, với những nét chạm khắc rồng phượng, mái cong vút, độc đáo khác biệt, hoàn toàn không hòa nhập với các cửa hàng khác xung quanh, quá nổi bật.

Muốn người ta không chú ý đến cũng khó.

Ba ngày sau, Phong Nguyên Thanh đã tổ chức một buổi lễ khai trương hoành tráng.

Đầu tiên, ở khoảng đất trống trước cửa hàng, dựng tạm một sân khấu.

Sau đó anh thả hai hàng pháo hoa linh lực, nổ tung trên không trung tạo ra những hình ảnh màu sắc rực rỡ, lập tức thu hút hàng vạn tán tu xung quanh.

Bọn họ chưa từng thấy ai chơi như vậy, đều rất tò mò.

Cùng với pháo hoa liên tục bùng nổ, tán tu ở những nơi khác không hiểu vì sao, cũng ùn ùn đổ về đây, muốn xem có trò gì hay ho để hóng.

Pháo hoa bắn xong, bên ngoài Đa Bảo Các, đã người đông như núi.

Tất cả đều vây thành một vòng, hóa thành đám đông hóng chuyện, muốn xem cửa hàng mới khai trương này đang làm gì, lại bày ra trận địa lớn như vậy.

Pháo hoa bắn xong, Phong Nguyên Thanh lập tức thả các tiểu thư tỷ muội tu sĩ trong cửa hàng ra.

Để họ lên sân khấu biểu diễn một điệu vũ cực kỳ mê hoặc.

Đầu tiên là một điệu Phi Thiên Vũ.

Các tiểu thư tỷ muội mặc quần áo cẩm tú lộng lẫy nhẹ nhàng, đỏ, xanh, vàng, đan xen vào nhau.

Thân trên là một chiếc áo lụa hở vai, chỉ vừa vặn che được nửa phần ngực đầy đặn của các tiểu thư tỷ muội, để lộ một khe sâu thẳm.

Dáng người mềm mại thanh thoát, lồi lõm có thứ tự, đường cong uyển chuyển, mềm mại mà không mất đi cảm giác mạnh mẽ.

Dải lụa bảy màu quấn quanh người, bay lượn trong gió.

Tóc búi thành từng búi cao, trên đó đeo các loại trang sức tóc lộng lẫy.

Khuôn mặt được trang điểm tinh tế, giữa trán điểm một chấm đỏ, thần sắc trang nghiêm nhưng mang theo một tia quyến rũ.

Cả bộ trang phục này, đều vô cùng mỏng manh, dưới ánh nắng, thậm chí có thể xuyên qua, làm lộ đường nét cơ thể bên dưới lớp áo.

Chương 502

Các tiểu thư tỷ muội này đều do Phong Nguyên Thanh tuyển chọn kỹ lưỡng, mỗi người đều có nhan sắc cao, cùng với bộ ngực lớn hơn người cùng trang lứa.

Các tiểu thư tỷ muội, vũ điệu còn chưa bắt đầu, đã khiến vô số lão sắc lang dưới đài hồn xiêu phách lạc.

Đợi họ đứng vào vị trí xong, Phong Nguyên Thanh bật nhạc.

Một bản nhạc tao nhã mà hùng tráng, lập tức vang vọng khắp sân khấu.

Đó là một bản nhạc rất hay trên địa cầu, tên là [Thiên Niên Kỳ Đảo].

Nguyên bản là do một nhạc sĩ Nhật Bản sáng tác, nhưng không thể phủ nhận, nó rất hay.

Âm nhạc vừa cất lên, liền truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

Hàng vạn người dưới đài, đều chìm đắm vào âm nhạc và vũ điệu này.

Kiểu âm nhạc, vũ điệu như thế này, bọn họ quả thực chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Điều này khiến họ vô cùng chấn động.

Bất luận nam nữ già trẻ, đều để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Các tiểu thư tỷ muội đều là tu sĩ, vốn dĩ cần phải nhờ vào uy áp mới có thể hoàn thành động tác bay lượn, trong tay họ, lại trở nên nhẹ nhàng tự tại.

Các tiểu thư tỷ muội ai nấy đều mỉm cười.

Thần sắc đôi khi trang nghiêm, đôi khi vũ mị, đôi khi lạnh lùng, thay đổi luân phiên.

Dưới sự hóa trang của bộ trang phục này, giống như thiên nữ hạ phàm, du ngoạn nhân gian.

Đặc biệt là, Phong Nguyên Thanh còn tự tay thêm hiệu ứng thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, khiến cảnh tượng càng thêm sôi động.

Vô số người dưới sân khấu, đều liên tục hò reo, vỗ tay tán thưởng, tiếng reo hò không ngớt.

Sau khi một khúc nhạc kết thúc, các tiểu thư tỷ muội xuống đài, trở về vị trí của mình trong cửa hàng, thay bộ đồng phục công sở.

Các loại tất đen, sườn xám, váy bó sát, v.v.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh dỡ bỏ sân khấu, gỡ tấm vải đỏ trên biển hiệu cửa hàng xuống, chính thức khai trương.

Ở lối vào, đứng hai hàng nữ tu tân khách cao ráo xinh đẹp, hướng về phía các tán tu bên ngoài cửa làm động tác hoan nghênh, miệng hô "Hoan nghênh quang lâm".

"Chà ~, hảo hỏa, thật là đại thủ bút, xem ra vị lão bản mới này lai lịch không nhỏ nha!" Một tu sĩ tinh minh nhìn Đa Bảo Các nói.

"Đó là khẳng định rồi, người bình thường có thể có đại thủ bút như vậy, thủ đoạn cao minh như vậy sao?

Cứ nói đến vũ tư tuyệt mỹ kia, âm nhạc tuyệt mỹ kia, là người bình thường có thể tạo ra được sao?" Một tu sĩ vạm vỡ bên cạnh nói.

Một bên khác, lại có một công tử nhà tu sĩ thế hệ thứ hai, tay cầm quạt xếp, trong mắt phát ra tinh quang.

"Ta đây Minh công tử, mỹ nhân nào mà chưa từng thấy, nhưng

hôm nay điệu vũ này, thật sự khiến ta tâm phục khẩu phục, khiến bản công tử cũng động lòng không ngớt, thật sự quá tuyệt ~!" "Hay hay hay, vũ đạo và âm nhạc này, ta đều dùng lưu ảnh châu ghi lại rồi, về ta sẽ bắt các cơ thiếp của ta cũng phải nhảy như vậy!" Một nơi khác, lại có một tu sĩ chủ thanh lâu, hồi tưởng lại âm nhạc, vũ đạo vừa rồi, như có điều suy tư.

Ngay lập tức, ông ta vỗ tay một cái, lập tức quyết định, về cũng phải mô phỏng lại một chút.

Ông ta vừa rồi, sau khi các tiểu thư tỷ muội lên sân khấu, đã tế ra lưu ảnh châu, bắt đầu ghi âm ghi hình.

Trong Vọng Tiên Lâu của ông ta, nữ tu tuyệt sắc thì nhiều, đặc biệt là có nhiều nữ tu tu hành thải bổ, song tu, mị hoặc chi đạo.

Ngoài ra, về mặt âm nhạc, vũ đạo mọi người cũng không thiếu, đủ để làm cho âm nhạc, vũ đạo này đổi mới.

Đến lúc đó, Vọng Tiên Lâu của ông ta, chẳng phải ngày nào cũng chật kín, ngày tiến đấu kim sao?

Sau đó, ông ta theo dòng người, đi vào Đa Bảo Các, muốn xem thử, trong Đa Bảo Các này, đều bán những thứ gì.

Tuy nhiên, rất nhanh, ông ta cũng giống như những tu sĩ đã đi vào trước đó, bị chấn động.

Bố cục, trưng bày mới mẻ, đặc biệt là các tiểu thư tỷ muội đứng bên quầy, ngực gợi cảm hé lộ, mang tất đen cao gót, dung mạo vũ mị, đối với tất cả các nam tu sĩ có mặt, lại một lần nữa gây ra đòn chí mạng.

Từng người một vô thức lộ ra nụ cười gian xảo, miệng không ngừng phát ra tiếng "hít hà ~".

Sau khi bị người khác chú ý, lập tức thay đổi sắc mặt, khôi phục

lại vẻ cao ngạo xa cách người lạ.

Trông có vẻ vô cùng hài hước.

Sau đó, sự chú ý của họ, lại đều chuyển sang những thứ được bán trong quầy.

Khu vực đan dược.

Trên kệ hàng rộng rãi, bày biện từng hàng lọ sứ nhỏ.

Bên cạnh các lọ sứ, còn có tên đan dược tương ứng và phần giới thiệu công hiệu.

Huyết Đan, Thối Thể Đan, Cố Thể Đan, Thông Mạch Đan, Tẩy Tủy Đan.

Đây là những đan dược chủ yếu dùng để luyện thể.

Tinh Nguyên Đan, Ích Cốc Đan, Bạch Dương Đan, Tụ Khí Tán.

Đây là những đan dược tu hành luyện khí.

Ngoài ra còn có Trúc Cơ Đan, Bồi Nguyên Đan, Cố Nguyên Đan, Thăng Nguyên Đan và nhiều đan dược khác mà những người này chưa từng nghe nói đến.

Hơn nữa, nhìn phần giới thiệu đan dược, những loại đan dược này đều sở hữu đủ loại sức mạnh kỳ dị, cường đại, công hiệu khác nhau.

Không chỉ những tán tu bình thường, mà ngay cả những tu sĩ thuộc các gia tộc lớn cũng chưa từng thấy loại đan dược nào như vậy.

Điều này đối với thị trường đan dược tại địa phương mà nói, không khác gì một trận động đất lớn, sẽ gây ra sự chấn động toàn bộ ngành.

Đặc biệt là một số tu sĩ tinh thông đan đạo, càng lộ vẻ chấn động, kinh hãi tột độ.

Một bên khác là khu vực Phù Lục.

Trong quầy, bày đầy những đạo phù lục.

Có chỉ phù, cũng có ngọc phù.

Chỉ phù được chia làm bốn loại màu vàng, lam, kim, tử, tương ứng với phẩm chất khác nhau.

Tầng một chỉ có màu vàng, lam, còn màu kim ở tầng hai, màu tử ở tầng ba.

Còn ngọc phù thì không có nhiều sự phân biệt như vậy.

Đây thuộc về phù bảo, không phải là vật phẩm dùng một lần, chỉ cần kịp thời bổ sung năng lượng vào, là có thể sử dụng nhiều lần, cho đến khi ngọc phù vỡ nát.

Bên trong phong ấn pháp lực, chỉ cần tu sĩ chú nhập pháp lực của bản thân vào là có thể kích hoạt.

Loại phù lục thì vô cùng đa dạng.

Như Thủy Phù, Hỏa Phù, Thổ Phù, Kiếm Phù, Phong Phù, Lôi Phù, Kim Cương Phù, Giáp Mã Phù, Tịnh Hóa Phù, v.v., chủng loại phồn đa, khiến các tu sĩ tại chỗ mở rộng tầm mắt.

"Cái phù lục này là cái thứ gì?

Lại lợi hại như vậy?

Nhiều phù lục như thế, thật sự là nghịch thiên rồi!" Một tu sĩ bình thường cảm khái nói.

"Thứ này, hoàn toàn có thể thay thế pháp thuật sử dụng, thậm chí so với một số pháp thuật mà tán tu tự mình tu luyện còn lợi hại hơn, thật là… thật là… nghịch thiên rồi!" Tu sĩ này vì đầu óc thiếu kiến thức, nhất thời không tìm được từ ngữ nào để hình dung cho tốt.

Y tự từ khi ngẫu nhiên nghe được một vị tu sĩ cao cấp nói hai chữ "nghịch thiên", liền ghi nhớ sâu sắc trong lòng.

Hai chữ này, hoàn toàn có thể biểu đạt sự kinh ngạc của y đối với những vật phẩm cường đại.

Y chỉ có thể giống như những người ở Địa Cầu hậu thế.

Chương 503

Đành rằng bản thân không có văn hóa, một câu "ngọa tào" đi khắp thiên hạ.

Y thì dùng một câu "nghịch thiên" để đi khắp thiên hạ.

Một số tu sĩ gia tộc thông minh, nhìn những phù lục khiến người ta hoa mắt trước mắt, đã bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để phá giải.

Chỉ cần bản thân cũng nắm giữ được kỹ thuật phù lục này, tuyệt đối có thể xưng bá toàn bộ Bồng Lai Phường Thị, đặt chân vào hàng ngũ thế gia thượng lưu ở Tam Tiên Đảo, từ đó bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Bên cạnh khu vực Phù Lục là khu vực Trận Pháp.

Các tu sĩ đến đây cũng vô cùng chấn động.

Không gì khác, vì loại trận pháp ở đây quá nhiều.

Thế giới này, trận pháp tuy đã có từ lâu, nhưng vẫn chưa phát triển đến mức độ cao thâm.

Hơn nữa, phần lớn còn nằm trong tay các gia tộc, tông môn cường đại.

Những tiểu gia tộc ở đây chỉ có một số trận pháp bình thường.

Hơn nữa, dù muốn học tập nghiên cứu, cũng không có chỗ nào để học.

Trừ phi y bán thân cho những đại gia tộc, đại tông môn.

Ngay cả như vậy, y cũng rất khó tiếp xúc được với truyền thừa trận pháp.

Bởi vì y là người gia nhập nửa chừng, lai lịch không rõ ràng, ai

biết có phải là nội gián do đối thủ phái tới hay không.

Như vậy đối với tông môn, gia tộc thì nguy hại sẽ rất lớn, không thể không phòng bị.

Mà giờ đây, tại đây, mọi người đã thấy được số lượng trận pháp đa dạng như vậy.

Đơn giản là mở rộng tầm mắt!

Nhiều tu sĩ gia tộc đều không nhịn được muốn móc hết gia tài ra, quét sạch tất cả trận pháp một lượt.

Dù là nghiên cứu học tập, hay sử dụng, đều hoàn toàn đáng giá.

Trong các trận pháp, lại được phân chia thành nhiều loại như Khốn Trận, Huyễn Trận, Phòng Hộ Trận, Sát Trận, Mê Trận, Kiếm Trận và các trận pháp khác có nhiều công dụng đặc biệt.

Điều này khiến tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

"Không ngờ, đạo trận pháp này lại uyên thâm quảng đại đến vậy!" Một tu sĩ lão niên tóc bạc phơ vuốt chòm râu xám trắng cảm khái nói.

"Đúng vậy, như thế này mà mới chỉ ở tầng một, có thể tưởng tượng được tầng hai, tầng ba sẽ là cảnh tượng như thế nào!" Một tu sĩ có tuổi tác tương đương với ông ta phụ họa nói.

"Ai, Lục đạo hữu, huynh cũng đến rồi à?" Lão tu sĩ tóc bạc nói.

"Phải, phải, thịnh hội như vậy, sao có thể không đến chứ.

Hà đạo hữu huynh chẳng phải cũng đến rồi sao?" Tu sĩ họ Lục nói.

Hai người nhìn nhau cười.

Toàn bộ ba tầng Đa Bảo Các được phân loại theo cấp bậc và chất lượng hàng hóa.

Càng lên cao, bảo vật cấp bậc càng cao, càng lợi hại.

Cuối cùng là khu vực Pháp Bảo.

Đây càng là khu vực tập trung nhất của các tán tu.

Tu sĩ tán tu có thể không có đan dược, phù lục, trận pháp, nhưng dù sao cũng phải có một món binh khí thuận tay chứ, nếu không lấy gì để hộ thân chiến đấu?

Khu vực Pháp Bảo.

Tầng một phổ biến nhất là các loại pháp bảo binh khí chế thức mà Phong Nguyên Thanh luyện chế theo phương thức dây chuyền.

Có cấp bậc Pháp Khí, Pháp Bảo.

Trong đó nhiều nhất là đao và kiếm, thương, côn cũng không ít.

Các loại binh khí khác như kích, câu, việt, xoa, sạn, trượng, tiên thì ít hơn nhiều.

Dù sao trong giới tu sĩ, vũ khí chủ lưu vĩnh viễn là đao, kiếm, thương, côn.

Những loại khác, người sử dụng rất ít.

Ngoài ra, pháp bảo phòng ngự cũng rất bán chạy.

Như khiên, áo giáp, pháp bào, v.v., thông thường, chỉ cần tu sĩ có chút gia sản đều sẽ lựa chọn mua một món.

Dù sao đó là thứ bảo mệnh.

Người ở giang hồ phiêu bạt, bảo mệnh vĩnh viễn là số một, dù sao mất mạng thì mất tất cả!

Ngoài ra, còn có nhiều pháp bảo phụ trợ.

Như Bát Quái Kính, Phong Thủy La Bàn, Thanh Tâm Ngọc Bội, Thất Huyền Cầm, Ngọc Địch, Tị Thủy Châu, Tịch Hỏa Châu, Tị Trần

Châu, Định Phong Châu, v.v.

Các loại pháp bảo đa dạng về công dụng, chỉ có y không nghĩ tới, không có không làm được.

Chủng loại vô cùng đầy đủ.

Nhiều khách hàng trong Đa Bảo Các lần lượt chọn mua những thứ mình ưng ý, đến quầy thu ngân thanh toán.

Sử dụng cũng là loại tiền tệ thông dụng là Linh Thạch.

Linh Thạch sản lượng dồi dào, sử dụng rộng rãi, ai cũng có thể thông qua kênh đơn giản để có được, nên đã được định làm tiền tệ chủ lưu của giới tu tiên.

Các tu sĩ đi ra lúc này mới chú ý đến một khu vực nghỉ ngơi trong khu vực công cộng.

Ở đó có những cô gái trẻ do Phong Nguyên Thanh đặc biệt sắp xếp, miễn phí cung cấp một số linh thực và đồ uống nhỏ miễn phí cho các tu sĩ nghỉ ngơi.

Đều là những thứ không đáng tiền, nếu không sẽ không miễn phí.

Mục đích chỉ là miễn phí.

Những thứ không mất tiền, nếu còn có người chê bai thì quá là kém sang.

Hơn nữa, những thứ Phong Nguyên Thanh cung cấp ở đây, hương vị đều rất ngon, và còn rất mới lạ.

Không ít tu sĩ đều dừng chân tại đây, xếp hàng nhận và thưởng thức.

Trong phòng nghỉ, nhất thời chật kín không ít tán tu.

Tán tu mà, nghèo quen rồi, giờ có chỗ tốt có thể chiếm tiện nghi,

sao có thể không ra sức vơ vét chứ?

Nhưng Phong Nguyên Thanh không bận tâm về điều đó.

Dù sao đều là những món ăn phàm nhân bình thường, chỉ dựa vào sự mới lạ.

Một chút vật tục ở đây căn bản không đáng tiền.

Chỉ là, mấy cô gái phục vụ viên phải vất vả.

Liên tục bận rộn không ngừng.

Không gian tầng một là lớn nhất trong ba tầng lầu, vì có thêm một khu vực nghỉ ngơi, hơn nữa không gian không nhỏ.

Còn tầng hai và tầng ba thì không có khu vực nghỉ ngơi.

Những người lên tầng hai, tầng ba đều là tu sĩ có tu vi cao, họ quan tâm đến bảo vật của Đa Bảo Các, chứ không phải một chút thực phẩm phàm tục.

Chương 504

Các vật phẩm được bán ở tầng hai đều là các loại vật phẩm dưới Tiên Đạo, trên Kim Đan cảnh giới.

Là lực lượng chiến đấu cao cấp của tu sĩ hiện tại.

Con đường tán tu gian nan, một mình mò mẫm lăn lộn, thiếu công pháp, thiếu pháp bảo, thiếu đan dược, có thể nói là thiếu đủ thứ, cho nên tu sĩ cấp thấp mới là chủ lưu, cấp cao thì rất hiếm.

Tầng hai chủ yếu cũng nhắm vào những người có khí vận quanh mình.

Họ có cơ duyên, có kỳ ngộ, nhưng bị hạn chế bởi xuất thân, có thể sẽ xuất hiện tình huống "minh châu mông trần", một số bảo vật tốt họ không biết hàng, liền bán đi.

Mà những gia tộc, tông môn đó, thu hoạch chính là họ, từ trên người họ mà cắt xuống lượng lớn thịt béo, béo bở cho chính mình.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua những "cây hẹ" này.

Ngoài ra, quan trọng hơn là nhắm vào một bộ phận tông môn, gia tộc này.

Đồ ở tầng hai cơ bản đều thuộc tài nguyên cấp trung, tông môn, gia tộc mới là chủ lực tiêu thụ.

Còn tầng ba là vật phẩm cấp Tiên Đạo.

Vì vậy, những thứ Phong Nguyên Thanh bày biện ở đây không nhiều.

Hơn nữa, còn có hóa thân tự mình tọa trấn, đề phòng kẻ không

biết xấu hổ nào đó vọng tưởng cướp đoạt.

Tu sĩ ở tầng hai cũng không ít.

Dù sao số lượng tán tu lớn như vậy, xuất hiện nhiều tu sĩ trên cấp Kim Đan là điều quá bình thường.

Nhìn thấy Nguyên Anh Đan, Giáp Tý Đại Đan, Bích Lạc Đại Đan, v.v. trên kệ.

Đều là những đan dược khiến họ nhìn mà thèm nhỏ dãi.

Nguyên Anh Đan, có thể tăng cường lượng lớn pháp lực, còn có thể điều lý nhục thân, một tia Tiên Linh Nguyên Khí ẩn chứa trong đó, thậm chí có thể đặt nền móng Nguyên Thần.

Công hiệu bùng nổ, đây đơn giản là cực phẩm đan dược không thể có được trong quá trình tu hành của tu sĩ!

Các tu sĩ vô cùng ghen tị, lần lượt âm thầm tính toán gia sản của mình, có thể đổi được bao nhiêu Linh Thạch, có thể mua được mấy viên Nguyên Anh Đan.

Nguyên Anh Đan này, Phong Nguyên Thanh ra giá một ngàn Trung phẩm Linh Thạch.

Linh Thạch ở đây cũng chia thành ba cấp Thượng, Trung, Hạ, tỷ lệ đổi là một đổi một trăm.

Tu sĩ có thể trưởng thành đến cảnh giới trên Kim Đan, về cơ bản đều có một kỹ năng đặc biệt, gia sản đều khá tốt.

Từng người một đều lộ ra vẻ hơi rối rắm.

Còn một số tu sĩ khác thì âm thầm mừng rỡ.

Đặc biệt là những tu sĩ gia tộc, tu sĩ tông môn, gia sản của họ so với tán tu thì phong phú hơn nhiều.

Tiếp đó, họ lại nhìn thấy Giáp Tý Đại Đan, lại một lần nữa lộ ra ánh mắt kinh hãi.

"Cái… cái gì?

Viên Giáp Tý Đại Đan này, lại có thể kéo dài tuổi thọ một giáp tý!?" Tu sĩ đầu tiên nhìn thấy thông tin giới thiệu Giáp Tý Đại Đan không nhịn được kinh hô thành tiếng.

"Cái gì?

Kéo dài tuổi thọ?" "Cái gì, ở đâu?

Ở đâu có đan dược kéo dài tuổi thọ?" Các tu sĩ gần đó vừa nghe tiếng kinh hô của người kia, lập tức nhìn xung quanh.

Tai họ đều rất thính, nhiều người đều đã nghe thấy.

Rất nhanh, bên cạnh người kia đã tụ đầy tu sĩ.

Đặc biệt là các tu sĩ lớn tuổi, từng người một tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn, từ trong đám đông chen vào, nheo mắt nhìn thông tin về viên đại đan có giá trị đó.

"Ha ha ha, tốt!

Trời không tuyệt ta mà!" Một lão già cười phá lên.

"Quá tốt rồi, có thêm sáu mươi năm tuổi thọ, ta nhất định có thể tiến thêm một bước!" "Đa Bảo Các này, quả nhiên thần thông quảng đại, e là có thể cùng thương hội Tam Tiên Đảo tranh đấu, lại có thể kiếm được đan dược kéo dài tuổi thọ đẳng cấp này!" Trước giá Giáp Tý Đại Đan, nhiều tu sĩ bàn tán xôn xao.

Tiếp đó, một người khác cũng nhìn thấy Bích Lạc Đại Đan và phát ra tiếng cười điên cuồng.

Người này đã kẹt ở cảnh giới Hóa Thần từ nhiều năm rồi, vì sức mạnh tinh thần linh hồn bẩm sinh yếu hơn người khác.

Mà viên Bích Lạc Đại Đan này, vừa hay có thể tăng cường tinh thần, bổ ích linh hồn.

Thật sự là cứu tinh của y, sao y có thể không kích động!

Tiếp đó, lại có tu sĩ nhìn thấy Phong Ma Giảm Thọ Đan.

Viên đan này có thể đốt cháy thọ mệnh để tăng gấp bội sức chiến đấu, là đan dược cần thiết để lật ngược tình thế trong tuyệt cảnh.

Viên đan này vừa xuất hiện, đa số tu sĩ đều ngầm hạ quyết định, trên người nhất định phải có một viên, để phòng lúc bất thì.

Dù sao hiện tại còn không qua được, còn nói gì đến tương lai, không phải chỉ là một chút thọ mệnh thôi sao?

Chẳng phải có Giáp Tý Đại Đan sao?

Dùng hết rồi bổ sung lại là được, sợ gì!

Tình hình tương tự, ở khu vực Phù Lục, khu vực Trận Pháp, khu vực Pháp Bảo, thi thoảng đều đang xảy ra.

Đặc biệt là khu vực Pháp Bảo.

Thế giới này pháp bảo tương đối khan hiếm, rất nhiều tu sĩ trên tay đều không có một món pháp bảo nào đáng kể.

Nhiều người vẫn đang dùng Pháp Khí thô sơ.

Thậm chí còn có người sử dụng binh khí phàm nhân.

Có thể thấy mức độ khan hiếm pháp bảo đến nhường nào.

Mà khu vực Pháp Bảo, vô số loại pháp bảo với các chức năng, kiểu dáng khác nhau, khiến họ hoa mắt chóng mặt.

Thậm chí còn có chức năng đặt làm pháp bảo.

Chỉ cần y trả tiền, và đưa ra yêu cầu của mình, là có thể chuyên môn luyện chế riêng cho y.

Nhìn lên tầng ba, số lượng tu sĩ lên đó lại càng ít hơn.

Bởi vì muốn lên tầng hai, tầng ba, phải kiểm tra tu vi, tu vi không đạt chuẩn thì không thể lên.

Lúc này, ở tầng ba, chỉ có lác đác vài người.

Thậm chí còn không đông bằng các cô gái đạo câu do Phong Nguyên Thanh sắp xếp.

Mấy người họ vừa hay đi ngang qua phường thị.

Đều là những người nắm quyền thực sự của mấy thế lực lớn gần đó.

Thấy trận thế khai trương đặc biệt của Phong Nguyên Thanh, liền bị hấp dẫn mà đi vào.

Kết quả, quả nhiên không làm họ thất vọng.

Nhìn mấy loại Tiên Đan, Thần Phù, Đạo Khí, trong mắt lộ ra tinh quang.

Đạo Khí trong "Vĩnh Sinh", mang đến thế giới này, đã là pháp bảo cấp Tiên Khí.

Chương 505

Dù sao trong "Vĩnh Sinh", pháp bảo nhận được sự ưu ái nhất của Thiên Đạo, cội nguồn của thế giới đó, Môn Vĩnh Sinh, chính là một kiện pháp bảo Hỗn Độn cực kỳ cường đại.

"Xem ra, chủ nhân phía sau Đa Bảo Các này, thực lực không thể xem thường!" "Đúng vậy, Tiên Đan, Tiên Khí đều có thể tùy tiện lấy ra buôn bán, sao có thể là người bình thường!" "Không sai, Đa Bảo Các này, thực lực cường đại, chúng ta không thể đắc tội." "À, đúng đúng!" Mấy vị tiên nhân tán tu chạy việc không xứng có tên lần lượt nói.

Trong Đa Bảo Các, lượng người ra vào rất lớn.

Người ra vào tấp nập không dứt, mỗi người đều mua được tài nguyên mình cần ở đây.

Cũng có không ít người, bán đi những linh dược quý hiếm, kỳ trân mà mình khó khăn lắm mới có được ở đây, đổi lấy tài nguyên.

Sau đó hài lòng rời đi.

Tại Vọng Tiên Lâu ở Bồng Lai Phường Thị.

Đây cũng là một sản nghiệp do một tu sĩ cao cấp mở, y có sở trường về Linh Thức Ẩm Thực, liền mở tửu lầu này tại Bồng Lai Phường Thị.

Lúc này, chủ sự quản sự của ba nhà Bồng Lai Tiên Cung, Doanh Châu Thương Hội, Phương Trượng Các, đang tụ tập lại một chỗ.

Đa Bảo Các bất ngờ quật khởi, khiến họ trở tay không kịp.

Doanh thu của họ lập tức giảm đi không ít.

Điều này khiến họ trong lòng rất khó chịu, đột nhiên, mất đi nhiều "tiền bạc" như vậy.

Trong bao riêng ở tầng ba.

Ba quản sự thương hội đang tụ họp lại một chỗ.

Ba người này, quản lý các thương hội nhiều năm, thân hình đẫy đà, béo tốt, nhìn không giống tu sĩ chút nào, mà giống ba ông địa chủ già.

Nhưng trang bị pháp khí trên người lại có giá trị không nhỏ.

Quần áo, trang sức trên người, toàn bộ đều là pháp khí phòng ngự.

Bao bọc bản thân kiên cố như thành đồng, không lộ một chút sơ hở nào.

Ba người ngồi vây quanh một bàn tròn, bày bảy tám món ăn đặc trưng của Vọng Tiên Lâu.

Phương quản sự của Bồng Lai Tiên Cung nâng chén rượu lên, nói: "Lão Ngô, Lão Lưu, không biết hai vị nhìn Đa Bảo Các này như thế nào?" Lưu quản sự của Phương Trượng Các cười cười, nói: "Hắc hắc, còn có thể nhìn thế nào?

Ngồi mà nhìn thôi." "Đúng vậy, Lão Lưu nói không sai, chúng ta cứ ngồi mà nhìn, Đa Bảo Các này, nhìn thế nào cũng không đơn giản." Ngô quản sự của Doanh Châu Thương Hội nói.

"Người của hai vị điều tra thế nào rồi?

Có tìm được lai lịch của chủ nhân đứng sau Đa Bảo Các đó không?" Phương quản sự không bận tâm đến những lời bông đùa của hai người.

"Khái, nói thật, Đa Bảo Các đó, trong vòng mấy ngày ngắn ngủi đã được xây dựng, ta đã phái không ít người đi điều tra, nhưng lại không

phát hiện được manh mối hữu ích nào." "Không sai, người đó dường như xuất hiện từ hư không, cũng không biết có lai lịch gì?" "Nhưng có thể khẳng định là, người đó nhất định có lai lịch không nhỏ, thực lực bản thân cũng vô cùng cường hoành!" Ngô quản sự nói.

"Ồ?

Nói thế nào?" Lưu quản sự hỏi.

Ngô quản sự nhấp một ngụm rượu, nói: "Đa Bảo Các đó, từ bên ngoài nhìn vào không lớn, nhưng theo người ta phái qua báo cáo, không gian bên trong lầu lại rất lớn, dù là khu đan dược, khu phù lục, khu trận pháp, hay khu pháp bảo, đều rất rộng." Phương quản sự bỗng nhiên hiểu ra: "Nói như vậy, bên trong Đa Bảo Các, đã bị chủ nhân phía sau sử dụng đại pháp lực để mở rộng không gian!" "Nói như vậy, thực lực của người đó quả nhiên cường đại, xem ra không phải chúng ta có thể chọc vào được!" "Nhưng mà, chúng ta lẽ nào cứ thế bỏ qua sao?

Hiện tại số tiền trong sổ sách của chúng ta đã giảm đi không ít, nếu cấp trên quở trách xuống, chúng ta không thể gánh tội được!" Phương quản sự không cam lòng nói.

"Nhưng chúng ta có thể làm gì?

Người ta quang minh chính đại làm ăn, lẽ nào, chúng ta còn phải ra tay hãm hại sao?

Sao, lẽ nào huynh có cách?

Ra tay xong còn không bị phát giác sao?" "Người ta Thiên Cơ Nhân Quả vừa suy diễn, là rõ ràng nhân quả trước sau, bị tra ra thì thảm hại vô cùng!" Lưu quản sự khuyên nhủ.

"Ai, cũng không thể cứ ngồi yên thế này chứ?

Ta thấy, vẫn là nên báo cáo sự việc lên trên, để họ đau đầu đi,

chúng ta chỉ là những kẻ làm công, thương hội cũng không phải của chúng ta, nên làm gì, cứ để những chủ sự cấp trên nghĩ cách đi, chúng ta thì, là lực bất tòng tâm rồi.” Ngô quản sự cũng nói.

Phương quản sự thấy cả hai đều nói vậy, trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Vốn định xúi giục hai người đi gây khó dễ cho Đa Bảo Các, không ngờ hai người không ăn chiêu này, đành phải thôi.

Dù sao việc làm ăn của thương hội xuống dốc cũng không phải do họ quản lý bất lực gây ra, trách nhiệm cũng không đổ lên đầu họ, nhiều nhất là bị huấn thị vài câu, điều này không thành vấn đề.

Thế là mấy người sau khi ăn no uống say, ai nấy trở về thương hội của mình.

Lấy ra truyền tấn phù, báo cáo sự việc lên chủ sự cấp trên.

Ba vị chủ sự cũng gặp mặt nhau, tự mình đến Đa Bảo Các khảo sát thực địa.

Kết quả phát hiện, trong Đa Bảo Các ẩn chứa nhiều đại trận.

Ngay cả thực lực của họ cũng vẫn bị áp chế, thần niệm không thể thoát ra khỏi cơ thể.

Thực lực tuy không bị áp chế, nhưng mỗi khi họ cố gắng động dụng pháp lực muốn dò xét, một cảm giác nguy cơ mạnh mẽ liền nổi lên trong lòng.

Nếu họ dám làm như vậy, e là sẽ lập tức đón nhận một đòn tấn công trực diện, có lẽ sẽ bị trọng thương.

Ba người lập tức dập tắt ý nghĩ đó.

Dù sao chỉ là một quản sự, làm việc thì được, nếu hy sinh tính mạng thì không được!

Thế là, họ lại tiếp tục báo cáo sự việc này lên trên.

Cuối cùng, chủ nhân phía sau của ba thương hội cũng biết được chuyện Đa Bảo Các.

Đa Bảo Các mới xuất hiện này, chiếm đoạt không ít lợi ích của họ, điều này khiến họ hơi khó chịu.

Ba gia tộc của họ, đã ở Tam Tiên Đảo nhiều năm như vậy, đã quen với địa vị bá chủ của mình.

Hiện tại có một người xuất hiện cạnh tranh với họ, dường như muốn thách thức địa vị của họ, họ rất không vui.

Thế là có ý định liên kết lại, muốn một lần đánh đổ Đa Bảo Các.

Ba người đó lần lượt là Dương Huyền đạo nhân của Bồng Lai Tiên Đảo, Hồng Chân đạo nhân của Doanh Châu Tiên Đảo, Linh Đài đạo nhân của Phương Trượng Tiên Đảo.

Ba người này chính là Tam Tiên của Tam Tiên Đảo.

Ba người trao đổi thần niệm một hồi, liền trực tiếp giáng lâm Đa Bảo Các, dự định liên thủ đi vào dò xét.

Xem xem Đa Bảo Các này, có thật sự lợi hại như người dưới nói không.

Ba người vừa bước vào Đa Bảo Các, Phong Nguyên Thanh đã cảm giác được.

Nhưng, anh không bận tâm.

Phong Nguyên Thanh nhìn ra được, tu vi của họ cũng chỉ là Chân Tiên mà thôi.

Tu sĩ Tiên Cảnh, có thể chia thành ba cảnh giới lớn: Chân Tiên, Thái Ất/Đại La, Hỗn Nguyên.

Chân Tiên lại có năm đẳng cấp, phân biệt là Thiên, Địa, Nhân, Thần, Quỷ.

Mà Phong Nguyên Thanh chính là Thiên Tiên cấp cao nhất.

Còn ba người này, nhờ vào địa lợi của Tam Tiên Đảo, tu thành cảnh giới Chân Tiên, có thể coi là Địa Tiên.

So với công quả Thiên Tiên, kém một bậc.

Hơn nữa, công pháp, pháp thuật, thần thông mà họ tu hành đều kém xa Phong Nguyên Thanh.

Thực lực này, không đáng để lo sợ.

Tuy nhiên, với tư cách là địa đầu xà bản địa, xem ra, chuyện công pháp, có lẽ nằm ở trên người họ.

Chương 506

Từ chỗ họ, hẳn là có thể thu được đủ thông tin.

Thế là Phong Nguyên Thanh cho họ vào.

Chủ động mời họ lên tầng ba làm khách.

Ba người nghe thuyền viên của Phong Nguyên Thanh nói, mặt mày co rút, bị dằn mặt, trong lòng kinh nộ.

Nhưng họ cũng nhận ra, thực lực của mình e rằng không bằng đối phương, chỉ có thể kìm nén.

Liền trực tiếp từ cầu thang lên tầng ba.

Thì thấy Phong Nguyên Thanh đã đợi họ rồi.

"Ba vị đạo hữu an hảo, tại hạ Nguyên Thanh." Phong Nguyên Thanh hỏi thăm.

"Đạo hữu an hảo." "Tại hạ Dương Huyền, mạo muội là chủ Bồng Lai Tiên Cung." "Tại hạ Hồng Chân, mạo muội là chủ Doanh Châu Thương Hội." "Tại hạ Linh Đài, mạo muội là chủ Phương Trượng Các." Sau đó, Dương Huyền dẫn đầu mở lời: "Đạo hữu nghĩ hẳn là chủ Đa Bảo Các này phải không?" "Dương Huyền đạo hữu nói không sai, tại hạ chính là chủ Đa Bảo Các này, mới đến quý địa, còn cần ba vị đạo hữu chiếu cố nhiều hơn." Phong Nguyên Thanh nói.

"Nguyên Thanh đạo hữu quá khiêm tốn rồi, với thực lực của đạo hữu, đâu cần chúng ta chiếu cố." Hồng Chân nói.

Cuối cùng, Linh Đài mở lời hỏi: "Không biết đạo hữu mời chúng ta đến, có chuyện gì?" Ba người bị thực lực của Phong Nguyên Thanh trấn áp, đã dập tắt ý định ra tay hãm hại.

Bây giờ chỉ nghĩ rằng, ba người họ là một thể, hy vọng có thể chấn nhiếp được Phong Nguyên Thanh, sẽ không ra tay với họ.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh thực ra không có ý nghĩ đó.

Nếu thật sự diệt ba người họ, thì quá phô trương, không phù hợp với lợi ích của Phong Nguyên Thanh.

Anh hiện tại cần phải ẩn mình tu luyện, sau khi có được công pháp bản địa, lấy sở trường bù sở đoản, dung hợp vào công pháp của mình.

Thế là Phong Nguyên Thanh cười nói: "Ba vị đạo hữu đừng căng thẳng, tại hạ không có ác ý với ba vị đạo hữu." "Mời ba vị đạo hữu lên đây, chỉ vì muốn làm một cuộc giao dịch." Ba người nghe vậy, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa dỡ bỏ cảnh giác.

Dù sao ở địa bàn của người khác, tuy không đánh lại, nhưng đến lúc đó chuẩn bị đào mệnh vẫn phải làm.

Phong Nguyên Thanh liền nói ra mục đích của mình.

"Tại hạ hiện tại tu vi tiến vào bình cảnh mới, muốn sáng tạo ra công pháp của chính mình, cho nên muốn thu thập các loại công pháp." "Ba vị đạo hữu kinh doanh Tam Tiên Đảo nhiều năm như vậy, hẳn là có không ít truyền thừa công pháp phải không?" "Vì vậy, ta định tiết kiệm chút công sức, trực tiếp thu mua từ ba vị đạo hữu." "Bất luận là luyện thể, luyện khí, luyện thần, bất kể phẩm cấp công pháp cao thấp, thấp đến luyện khí cảnh, cao đến Tiên Cảnh, Thái Ất, Đại La, nếu mấy vị đạo hữu có, tại hạ đều muốn!" Phong Nguyên Thanh dứt khoát nói.

Ba người nhìn nhau một cái, thầm nghĩ, hóa ra là tìm họ mua công pháp.

Công pháp truyền thừa, trong tay họ quả thực không ít.

Các cảnh giới khác nhau, bản toàn vẹn hay bản tàn, mỗi người họ đều có rất nhiều.

Chỉ là, công pháp trên Tiên Cảnh, họ có chút do dự, không quá nỡ.

Ngoài ra còn có công pháp tự thân họ tu luyện, cũng không biết rốt cuộc có nên đưa hay không.

Nếu đưa ra, bản thân có thể bị tìm ra sơ hở trong công pháp, vậy thì xong đời rồi.

Nhưng nếu không đưa, nếu đối phương nổi giận, bản thân cũng không thể chống đỡ được.

Ba người rơi vào thế lưỡng nan.

Lúc này, Phong Nguyên Thanh mở lời: "Ba vị không cần rối rắm, tại hạ đã muốn giao dịch với các vị, tự nhiên cũng phải lấy ra thứ có giá trị tương đương!" "Các vị nhìn Đan dược, Phù lục, Trận pháp, Pháp bảo ở tầng ba của ta, đều có thể dùng để giao dịch." "Ngoài ra, chỗ ta cũng có mấy bản công pháp, có thể làm vật giao dịch, sẽ không để các vị chịu thiệt đâu." Ý của Phong Nguyên Thanh là, các vị sẽ không chịu thiệt.

Hơn nữa, có công pháp của ta, các vị có thể tiến một bước nâng cao công pháp của mình, tra lỗi bổ khuyết, bù đắp sơ hở, không cần lo lắng công pháp của mình có sơ hở!

Ba người nghe Phong Nguyên Thanh nói vậy, cũng đã hiểu ra.

Nhìn nhau một cái, lần lượt trầm giọng nói: "Được, cuộc giao dịch này, ta đồng ý!" Sau đó, Dương Huyền lại nói: "Đạo hữu, công pháp có rất nhiều, những công pháp sơ cấp đó, chúng ta cũng không mang theo bên người, chúng ta sẽ cho người dưới đi chuẩn bị, rồi lập tức đưa đến Đa Bảo Các, đạo hữu thấy thế nào?" "Được, chúng ta cứ xem những thứ mang theo bên người này trước đi." Phong Nguyên

Thanh nói.

Ba người lần lượt gật đầu.

Sau đó, từ trong túi trữ vật của mình, lấy ra không ít điển tịch truyền thừa, ngọc giản.

Có cái được ghi chép trên điển tịch, có cái thì khắc trên ngọc giản.

Cuối cùng, mỗi người họ đều lấy ra một phần ngọc giản, đó là công pháp tự thân họ tu luyện, trong ánh mắt lộ ra một tia không nỡ.

Cuối cùng, họ đặt ngọc giản và những công pháp đó lại với nhau.

Phong Nguyên Thanh lần lượt cầm những công pháp đó lên, cẩn thận xem xét.

Sau khi xem hết tất cả các công pháp một lượt, Phong Nguyên Thanh cũng coi như đã hiểu không ít về hệ thống tu hành của thế giới này.

Mặc dù chủ lưu là Thần Đạo, nhưng Tiên Đạo mới nổi lại rất tương tự với hệ thống công pháp của Phong Nguyên Thanh.

Các loại tu chân Tiên Đạo, thực ra đều không khác biệt nhiều.

Từ phàm nhân, tu thành tiên nhân.

Tu tinh khí thần, lĩnh ngộ pháp tắc, đi ra đại đạo của chính mình.

Mà hệ thống công pháp của bản thân Phong Nguyên Thanh, cũng rất phù hợp với thế giới này, vì vậy, không xuất hiện xung đột hệ thống, áp chế pháp tắc các loại sự việc.

Điều này khiến Phong Nguyên Thanh lập tức nhẹ nhõm không ít.

Tiếp đó, lại nhìn ba phần ngọc giản mà ba người cuối cùng lấy ra.

Phong Nguyên Thanh biết đây là công pháp tự thân họ tu luyện.

Phong Nguyên Thanh lần lượt xem xét, phát hiện, ba bản công

pháp này, đều là một loại Địa Tiên chi pháp, mượn lực Phúc Địa để giúp bản thân tu luyện, đột phá thành tiên.

Phía sau là một số lĩnh ngộ của họ đối với công pháp của mình, cũng như suy đoán và lý giải về con đường hậu tục.

Sau khi xem xong những công pháp này, Phong Nguyên Thanh nhìn về phía ba người Dương Huyền, Hồng Chân, Linh Đài.

"Những công pháp này không có vấn đề, đều phù hợp với yêu cầu của ta." "Mấy vị xem xem, những thứ ở chỗ ta đây, ưng thứ gì, ta sẽ tính giá." "Được, vậy chúng ta không khách khí nữa." Ba người đồng thời nói.

Sau đó, họ từ khu đan dược dạo đến khu pháp bảo.

Mỗi người lấy một ít đan dược, phù lục, trận bàn và pháp bảo, không lấy nhiều.

Bởi vì họ biết rõ, những công pháp này, cũng không quá quý giá, không đáng quá nhiều tiền.

Ngay cả khi cộng thêm công pháp bản mệnh của mình, cũng không thể khiến họ muốn lấy gì thì lấy cái đó.

Vậy thì, chi bằng giữ lại giá trị, chờ xem Phong Nguyên Thanh có thể lấy ra công pháp gì.

Họ cũng cần có công pháp để bổ sung khuyết điểm công pháp của bản thân.

Sau đó, mỗi người họ lấy mấy bình đan dược đang dùng được ở giai đoạn hiện tại, mấy khối ngọc phù hộ thân, một bộ trận pháp, và một kiện pháp bảo, rồi quay lại.

Còn pháp bảo của ba người họ, lần lượt là một thanh kiếm, một tòa tháp nhỏ, và một cây thước nhỏ.

Mỗi món đều có trọng tâm riêng, công năng đều khá tốt.

Cuối cùng họ đến trước mặt Phong Nguyên Thanh nói: "Đạo hữu, phần còn lại, chúng ta muốn đổi lấy công pháp mà đạo hữu nói." "Dễ nói thôi." Phong Nguyên Thanh gật đầu, sau đó lấy ra hai khối ngọc giản.

Trên đó lần lượt ghi chép một môn công pháp.

Vì Phong Nguyên Thanh thấy công pháp ba người tu luyện đều thiên về thuộc tính thủy.

Ngoài ra binh khí pháp bảo của họ đều là kiếm khí.

Vì vậy mới đặc biệt lấy ra hai môn công pháp phù hợp nhất với thủ đoạn của ba người.

Lần lượt là Vũ Hóa Môn, Vạn Thủy Thần Quyết và Đại Tự Tại Huyền Kim Kiếm Khí.

Ở Đông Hải này, thứ không thiếu nhất chính là linh khí thuộc tính thủy, tu luyện công pháp hệ thủy ở Đông Hải sẽ đạt hiệu quả gấp đôi.

Vì vậy ba người họ mới lấy thủy hành làm thuộc tính chủ yếu của bản thân.

Chương 507

Ba người nhận lấy ngọc giản mà Phong Nguyên Thanh đưa qua, lần lượt xem xét.

Vài hơi thở sau, cả ba người đều đã xem xét qua hai phần công pháp.

Ba người đều lộ ra vẻ mặt kích động.

Cuối cùng Dương Huyền nói: "Đạo hữu, lần giao dịch này chúng ta vô cùng hài lòng." Phong Nguyên Thanh gật đầu.

Và lúc này, người dưới của ba người cũng đã mang công pháp sơ cấp đến, giao dịch hoàn thành.

Ba người đều hài lòng rời đi.

Sau khi Dương Huyền, Hồng Chân, Linh Đài Tam Tiên thỏa mãn rời đi, Phong Nguyên Thanh cũng thu lại lượng lớn công pháp cấp thấp còn sót lại, trở về không gian độc lập phía sau Đa Bảo Các, lần lượt xem xét.

Vì là công pháp sơ cấp nên số lượng khá đồ sộ.

Giữa trời đất, tán tu nhiều không kể xiết, những tán tu đó sau khi có được một bản công pháp khởi thủy, các công pháp kế tiếp của họ đa phần là tự sáng tạo.

Bởi vì đại đa số người, do cơ duyên khí vận không đủ, căn bản không thể có được công pháp kế tiếp, vì muốn tu hành tiến thêm một bước, chỉ có thể tự sáng tạo.

Trong số công pháp này, bảy, tám phần mười là như vậy, có quá nhiều sơ hở, nhưng cũng không thiếu những ý tưởng kỳ diệu.

Hai, ba phần mười còn lại là công pháp được cao giai tu sĩ sáng lập cho đê giai tu sĩ, tuy không diệu kỳ nhưng vững chắc, kiến tạo căn cơ.

Hơn nữa, do mỗi người lý giải khác nhau, trọng điểm cũng không giống nhau, có người chú trọng thân thể, có người chú trọng khí, có người chú trọng thần.

Phong Nguyên Thanh Nguyên thần khẽ động, vận chuyển Đại Thôi Diễn Thuật, Đại Bát Quái Thuật, Đại Thiên Cơ Thuật, Đại Chiêm Bặc Thuật cùng các loại Tam Thiên Đại Đạo về suy diễn, bói toán.

Hắn sắp xếp, tổ hợp các công pháp này, lấy tinh hoa, bỏ tạp chất, dung luyện hợp nhất, thống nhất vào Tiên Đạo thể hệ của mình.

Đồng thời, dựa vào các kinh nghĩa thu được, hắn lại một lần nữa tẩy luyện bản thân.

Khiến cho Tiên Thiên Nhất Khí của hắn càng thêm viên mãn, phù hợp với quy tắc của thế giới này.

Trong thế giới quan Tiên Đạo, vạn vật trời đất đều do khí tạo thành.

Khí là đơn vị nhỏ nhất cấu thành vạn vật thế giới, giống như nguyên tử, quark trong vật lý.

Tiên Thiên Nhất Khí là tố chất cơ bản cấu thành vạn vật trời đất.

Còn được gọi là Nguyên Thủy Tổ Khí, chỉ khí nguyên thủy sinh ra trời đất, sinh ra người, sinh ra vạn vật.

Đạo từ hư vô sinh nhất khí, rồi từ nhất khí sản sinh âm dương; âm dương tái hợp thành tam thể, tam thể trọng sinh vạn vật trương.

Còn trong thân người, Tiên Thiên Nhất Khí là nguyên của Tiên

Thiên tính mệnh, không thể sánh với tinh khí thần Hậu Thiên.

Khí này mênh mông cuồn cuộn, rộng lớn vô biên, tuy không hình không tượng, nhưng tất cả những gì hữu hình hữu tượng trong thiên hạ đều xuất ra từ cái vô hình vô tượng này, trở thành cương duy đại đạo, căn bản của trời đất vạn vật.

Bộ công pháp 【Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh】 mà Phong Nguyên Thanh tu hành chính là chuyên tu Tiên Thiên Nhất Khí, tính mệnh song tu.

"Nuôi Tiên Thiên chi thần, gọi là tu tính.

Nuôi Tiên Thiên chi khí, gọi là tu mệnh.

Hư vô là thể của Đạo, trùng hòa là dụng của Đạo.

Người có thể như vậy, Đạo tự sẽ gần.

Đạo sinh một.

Đạo từ đâu mà có?

Hư mà thôi.

Tiên Vô Cực, hỗn độn mờ mịt, chỉ là một hư vô, nhưng trong chí hư, một khí manh động.

Một sinh hai.

Một khí động hóa thành dương, tĩnh hóa thành âm, trời đất sinh ra.

Ở trong thân người, tức là trong mịt mờ, một cảm giác động, khí cơ qua lại, động mà lưu hành là dương là khí, tĩnh mà ngưng tụ là âm là tinh.

Hai sinh ba.

Nếu không có chân ý chủ trì, thì âm dương tán loạn, không thể sinh ra người mà thành Đạo.

Giữa hai khí âm dương, Nguyên thần chân ý chủ trì ở giữa.

Ba sinh vạn vật.

Do đó một âm một dương, một động một tĩnh, khí hóa lưu hành, chủ tể như cũ, mà vạn vật sinh sôi không ngừng.

Lấy Tiên Thiên Hư Vô Nhất Khí làm gốc, Trường Sinh chi Đạo đạt được." Phong Nguyên Thanh kết hợp vô số công pháp này, dung hợp vào Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh của mình.

Đối với Man Hoang Tiên Giới tu hành thể hệ này, Phong Nguyên Thanh cơ bản đã hiểu rõ.

Tuy có khác biệt với bản thân, nhưng sau một phen điều chỉnh, đã hoàn toàn phù hợp.

Thế là tiếp theo, hắn tập trung suy diễn đạo lộ tu hành sau cảnh giới Thiên Tiên.

Phong Nguyên Thanh không hoàn toàn dựa vào chính mình để suy diễn.

Mà là mượn Thiên Đạo minh minh của thế giới này.

Phong Nguyên Thanh lấy Đại Thôi Diễn Thuật, Đại Bát Quái Thuật, Đại Thiên Cơ Thuật, Đại Chiêm Bặc Thuật cùng các Tam Thiên Đại Đạo làm môi giới, Nguyên thần liên kết Thiên Đạo.

Mượn sức mạnh Thiên Đạo để giúp đỡ chính mình.

Pháp lý Thiên Đạo rộng lớn, một luồng ý cảnh đạm mạc vô tình, quy mô Thái Hư liền thấm thấu vào Nguyên thần của Phong Nguyên Thanh.

Nếu không quản, mặc cho luồng ý cảnh này, Phong Nguyên Thanh sẽ bị xâm thực thất tình lục dục, hóa thành một cỗ máy vô tình, giống như Thiên Đạo khôi lỗi.

Phong Nguyên Thanh lập tức vận khởi Hồng Mông Thiên Đạo trấn áp tâm thần, luyện hóa luồng ý cảnh này, ngược lại nhân họa đắc phúc, đạt được một tia Thiên Đạo chi ý.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh liền cảm thấy tư duy của mình tăng tốc vô số lần.

Giống như một máy tính gia dụng, kết nối với siêu máy tính, đạt được quyền hạn vận hành của siêu máy tính.

Phong Nguyên Thanh đem vô số đạo lý mình đã học, kết hợp kinh nghĩa đã chỉnh lý từ những công pháp trước đó, dung hợp với Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh của mình.

Dựa theo suy nghĩ của bản thân, hắn suy diễn lộ đồ kế tiếp của Tiên Đạo tu hành.

Thế giới này tuy đã thịnh hành phong trào tu luyện, nhưng Tiên Đạo lại không thịnh vượng.

Quy tắc vận hành của thế giới, có rất nhiều thần linh chủ trì, duy trì vận hành của trời đất.

Các thần linh liên hợp, thành lập Thiên Đình, cơ quan này quản lý trời đất.

Nhưng thần linh Tiên Thiên, do trận đại chiến trước đó, chết thương vô số.

Tiên Thiên không đủ, Hậu Thiên bổ sung.

Dưới vận hành của Thiên Đạo, giữa trời đất, xuất hiện một lượng lớn tu hành giả, đoạt lấy tinh túy của trời đất, hóa thành sức mạnh của bản thân.

Trong số đó, những người nổi bật, như Bồng Lai Tam Tiên mà Phong Nguyên Thanh tiếp xúc trước đó, đã là Chân Tiên chi cảnh.

Mà cảnh giới tiếp theo, còn cần phải có tu sĩ đột phá sau đó, mới có thể xác định được.

Thể hệ sau Chân Tiên cảnh, kỳ thực vẫn chưa thực sự xác lập.

Phong Nguyên Thanh chỉnh lý các loại thể hệ Tiên Đạo mà mình có được từ Chủ Thần Toái Phiến, hình thành một bộ thể hệ tương tự.

Tiên cảnh có thể phân thành ba đại cảnh giới, phân chia bởi Chân Tiên, Thái Ất/Đại La, Hỗn Nguyên tam cảnh.

Chương 508

Trong đó chênh lệch cực lớn.

Chân Tiên cảnh, có thể chia nhỏ ra các cảnh giới là Chân Tiên, Huyền Tiên, Thiên Tiên.

Chân Tiên cảnh là cảnh giới tiên đạo mới thành, Huyền Tiên là Chân Tiên tham ngộ pháp tắc, lĩnh ngộ đạo lý huyền chi lại huyền mà thành.

Thiên Tiên, thì là Huyền Tiên tham ngộ pháp tắc, lĩnh ngộ đạo lý sau đó, tiến thêm một bước tham ngộ Thiên Đạo, lĩnh ngộ pháp lý Thiên Đạo mà thành.

Pháp lý Thiên Đạo ở đây rất rộng, dù sao Đạo ở vạn vật, lĩnh ngộ cũng không khó khăn.

Còn về cảnh giới Thái Ất/Đại La, thì cần phải điều lý Ngũ Khí, Tam Hoa thành hình, là có thể thăng cấp.

Ngũ Khí, lấy tinh khí ngũ hành thiên địa, tôi luyện pháp tắc, đạo lý của bản thân.

Cũng có thể chia thành ba trọng cảnh giới, Thái Ất Chân Tiên/Đại La Chân Tiên, Thái Ất Huyền Tiên/Đại La Huyền Tiên, Thái Ất Thiên Tiên/Đại La Thiên Tiên.

Sự khác biệt nằm ở mức độ ngưng kết của Ngũ Khí và Tam Hoa.

Mà sự ngưng kết của Ngũ Khí và Tam Hoa, lại liên quan đến mức độ lĩnh ngộ pháp tắc Thiên Đạo, cảnh giới này, khảo nghiệm ngộ tính của tu sĩ.

Người ngộ tính không đủ, khó lòng tiến thêm, cũng là một khâu Thiên Đạo sàng lọc tu hành giả.

Dù sao tu hành, tổn hại trời đất để bù đắp bản thân, quá nhiều người như vậy sẽ làm tổn thương trời đất.

Người thiên tư không đủ, sau khi chết trở về trời đất, trả lại tinh khí thần, còn có thể phản bổ trời đất.

Thái Ất và Đại La, chỉ là hai loại phân biệt, người tu chính thống chi đạo, có thể xưng Đại La, còn tán tu, bàng môn, thì xưng Thái Ất.

Còn gì là chính thống, đó đương nhiên là môn hạ của ta rồi.

Tu hành đại đạo ta truyền, đương nhiên là chính thống.

Đây là đặc quyền của người khai đạo!

Mà Phong Nguyên Thanh, lúc này, chính là người khai đạo của thế giới này.

Tiên Đạo tu hành thể hệ, sẽ do hắn hoàn thiện.

Sau đó, là cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chỉ là, hiện tại Phong Nguyên Thanh còn cách cảnh giới này rất xa, chỉ có một khái niệm mơ hồ, không thể hoàn thiện.

Vì vậy chỉ có một danh xưng, và khả năng đại khái.

Hỗn Nguyên giả, Thái Sơ có không, không có tên, một cái khởi đầu, có một mà chưa thành hình, đại biểu cho "Vô Cực".

Người thành tựu Hỗn Nguyên, thì có năng lực siêu thoát thiên địa, ngao du hỗn độn.

Cũng có thể dùng sức mạnh của bản thân, khai tịch thế giới trong hỗn độn.

Ngoài ra, cảnh giới Hỗn Nguyên, còn có thể Nguyên thần ký thác Thiên Đạo, sinh ra quả vị nhân sinh thiên địa.

Hỗ trợ Thiên Đạo giáo hóa vạn vật vạn linh thế gian, thúc đẩy thế

giới phát triển.

Thiên Đạo bất diệt, thì Thánh Nhân bất tử!

Vô cùng mạnh mẽ.

Hai bên đều có ưu nhược điểm, mà Thánh Nhân, không nghi ngờ gì là càng được Thiên Đạo ưu ái hơn.

Đây chính là tam cảnh thất trọng tiên đạo cảnh giới mà Phong Nguyên Thanh suy diễn và đề xuất tại Man Hoang Tiên Giới này.

Thông tin chi tiết về cảnh giới Hỗn Nguyên, đợi đến khi tu vi của Phong Nguyên Thanh đủ, có thể tiếp tục suy diễn.

Mà ngay khi thất trọng tiên đạo cảnh giới này xuất hiện, Thiên Đạo Man Hoang Tiên Giới lập tức có cảm ứng.

Thiên Đạo vốn là tập hợp các loại pháp tắc, đạo lý của một thế giới, không có ý thức, giống như một siêu máy tính lạnh lẽo, quản lý vạn vật trời đất này.

Lúc này, Tiên Đạo thể hệ được Phong Nguyên Thanh suy diễn hoàn thành, liền lập tức phản hồi vào Thiên Đạo.

Bản thân Phong Nguyên Thanh vốn đã mượn Thiên Đạo để suy diễn, Thiên Đạo ngay lập tức đã có được toàn bộ thông tin.

Ngay lập tức, giữa trời đất, xuất hiện một dị tượng hoành tráng.

Quang rạng mười phương, tử khí đông lai, tinh diệu thành biển, Thiên Đạo hiển hóa.

Kéo dài mười hơi thở.

Tất cả sinh linh giữa trời đất đều bị dị tượng này kinh động.

Đặc biệt là các đại thần Thiên Giới, các tu sĩ Nhân Giới, vô số yêu ma Minh Giới.

Thiên Đế, Nữ Oa Đại Thần, Quỷ Đế Thì U Minh, đều ngẩng đầu nhìn trời.

Ánh mắt thâm sâu, phảng phất xuyên thấu hư không, trực diện bản nguyên Thiên Đạo.

Trong ánh mắt, đầy rẫy suy tư.

"Sao có thể?

Bỗng nhiên xuất hiện dị tượng hoành tráng như vậy?" Trong Thiên Giới, Thiên Đế lập tức triệu tập chư Thiên thần linh, ngay cả Nữ Oa Đại Thần cũng cùng đi.

Chủ thần cùng nhau thương thảo, có lẽ sẽ có thu hoạch.

Còn Nhân Giới, U Minh Cung.

U Minh Quỷ Đế Thì U Minh, sau khi thống nhất yêu ma Minh Giới, lại chuyển ánh mắt sang Nhân Giới.

Hắn muốn thống nhất Nhân Giới.

Sau khi tập hợp sức mạnh của Minh Giới và Nhân Giới, lại hành thảo phạt Thiên Giới, chính mình ngồi lên bảo tọa Thiên Đế, thống nhất Tam Giới.

Mà U Minh Cung này, chính là sào huyệt của hắn ở Nhân Giới, nằm trên Âm Sơn, điểm giao thoa giữa Minh Giới và Nhân Giới.

Hắn vốn dĩ dựa vào võ lực của mình để thống nhất yêu ma giới, dưới trướng không có tâm phúc đáng tin cậy nào.

Lúc này hắn, chỉ một mình ngồi trên bảo tọa trong cung điện, một tay chống cằm, nhìn bầu trời.

Dị tượng khắp nơi khiến hắn cảm thấy hơi phiền não.

Hắn nhắm mắt lại, dùng sức xoa xoa mi tâm, tỉ mỉ suy nghĩ.

Nước Nam Việt, Tiên Nhạc và Ma Âm, cũng đầy vẻ chấn kinh, dị tượng như vậy, họ chưa từng thấy bao giờ.

Thuở xưa Nữ Oa Đại Thần bổ thiên khuyết xong, công đức viên mãn, dị tượng lúc đó cũng không hoành tráng như lần này.

Hai người lập tức đến Nữ Oa Thần Điện, hướng Nữ Oa cầu nguyện hỏi han, là tình huống gì.

Thiên Giới.

Chư thần đều đã tụ tập tại Thiên Đình Đại Điện.

Chư thần triều bái Thiên Đế xong, bắt đầu nghị sự.

Sau đó, Nữ Oa Đại Thần cũng tự mình đến Thiên Đình Đại Điện.

Chư thần đều lễ tán Nữ Oa Nương Nương.

Tam Giới đại thần tề tựu, chủ yếu là để thương thảo chuyện dị tượng thiên địa lần này.

Thiên Đế đi đầu mở lời: "Nữ Oa Đại Thần, ngài với tư cách là đệ nhất đại thần viễn cổ, không biết ngài nhìn nhận dị tượng lần này thế nào?" "Tâu Thiên Đế bệ hạ, theo bản tôn thấy, tất là có đại sự kinh thiên động địa xảy ra, hơn nữa, còn là chuyện có đại lợi cho thiên địa, nếu không, Thiên Đạo sẽ không giáng xuống ý hướng như vậy!

E rằng chuyện lần này, ảnh hưởng đến thiên địa vô cùng sâu xa!" Nữ Oa Đại Thần chậm rãi nói.

Chương 509

Thiên Đế gật đầu, "Nữ Oa Đại Thần nói chí lý, trẫm cũng cho rằng chính là như vậy.

Chư vị đại thần, có kiến giải gì không?" Lúc này, một vị đại thần tràn đầy khí chất trí tuệ chắp tay nói: "Thiên Đế bệ hạ, đã là đại công với thiên địa, vậy chắc hẳn người thành tựu chuyện này, tất nhiên căn tính thâm hậu, đức hạnh vẹn toàn, tài năng lớn như vậy, không bằng mời đối phương lên Thiên Đình, ngồi một phương thần vị, tất có thể tạo phúc thiên địa chúng sinh!" "Ừm, ái khanh nói chí lý, chỉ là vẫn chưa biết người này là thân phận gì, muốn tìm được, e rằng không đơn giản." Nữ Oa Đại Thần cũng mở lời: "Không sai, người này có đại công với thiên địa, tự nhiên có Thiên Đạo che chở, người thường muốn tìm được, e rằng còn khó hơn lên trời!

Nhưng Thiên Đình là chính thống của thiên địa, quản lý Tam Giới, là người phát ngôn của Thiên Đạo, muốn tìm thấy hắn, e rằng sẽ không khó khăn!" Chư thần cũng đều gật đầu.

"Đúng là đạo lý này ~" "Nếu đã như vậy, vậy chư vị đại thần, hãy phát động nhân lực, cùng nhau tìm kiếm người này, mời lên thiên." Thiên Đế vỗ bàn nói.

"Tuân chỉ!" Nhiều đại thần đều chắp tay nói.

Sau đó, chư thần trở về vị trí, quay lại chức trách của mình.

Nữ Oa Đại Thần cũng chậm rãi rời đi.

Còn Thiên Đế, thì ngồi ngay ngắn trên đế tọa, nhắm mắt trầm tư, Nguyên thần câu thông Thiên Đạo.

Sơ lý các pháp tắc Thiên Đạo này, cố gắng tìm kiếm thông tin liên

quan.

Nhưng rất nhanh, thông tin hắn muốn biết, liền tự động truyền vào Nguyên thần của hắn.

Không chỉ Thiên Đế, mà các thần linh khác, cũng cùng lúc nhận được tin tức từ Thiên Đạo.

Còn có vô số tu sĩ Nhân Giới, vô số yêu ma Minh Giới, cũng cùng lúc, trong não hải hiện ra tin tức Thiên Đạo truyền đến.

Có một vị tu sĩ, đã khai tịch một bộ Tiên Đạo tu luyện thể hệ phù hợp với chúng sinh, hoàn thiện Tiên Đạo trước đó.

Có đại công với thiên địa chúng sinh.

Sau đó, là một phần thông tin về bộ Tiên Đạo thể hệ này, nhưng không đầy đủ.

Chỉ có ba cái tên, đó là phân chia cảnh giới tương ứng.

Chân Tiên cảnh, Thái Ất/Đại La cảnh, Hỗn Nguyên cảnh.

Nhiều sinh linh không hiểu rõ, nhưng lại có niềm tin vào tu luyện kế tiếp.

Còn chư thần Thiên Giới, thông tin nhận được lại là đầy đủ nhất.

Các phân chia liên quan, cũng như pháp tu luyện, đều đã có được toàn bộ.

Chỉ là các thần linh viễn cổ này, sinh ra đã là thần thánh, căn cơ đã định.

Nếu muốn chuyển tu Tiên Đạo, thì phải chuyển đổi căn cơ, điều đó yêu cầu phải từ bỏ toàn bộ tu vi thần lực, đầu thai chuyển thế, rủi ro quá lớn, được mất trong đó, thì phải tự mình cân nhắc.

"Thì ra là vậy!" Chư thần, đều từ bộ tu luyện thể hệ này mà nhìn

thấu sự huyền bí.

Đây là một con đường trực chỉ đại đạo siêu thoát.

Chư thần tuy không thể thay đổi căn cơ, nhưng đều là đại thần thông giả, trí tuệ quảng đại.

Họ trực tiếp mở lối đi riêng, dung hợp Tiên Đạo thể hệ này vào thể hệ của mình.

Tiên Thiên thần thai linh, như Thiên Đạo chi tử, khí vận tụ hội.

Rất nhanh, chư thần dưới sự dẫn dắt của Thiên Đế, đã dung hợp Tiên Đạo vào bản thân.

Bổ sung cái thiếu, khiến thần linh tiến thêm một bước thoát khỏi gông cùm Thần Đạo.

Còn một bên, Phong Nguyên Thanh đây, sau khi hoàn thiện Tiên Đạo thể hệ, một đạo công đức Thiên Đạo to lớn từ trên trời giáng xuống.

Lượng công đức khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Xuyên phá hư không, trực tiếp rơi vào thể nội Phong Nguyên Thanh.

Mà lượng công đức khổng lồ này, lại không ai nhìn thấy.

Những công đức Thiên Đạo này cứ thế mà có được.

Lượng công đức khổng lồ này, có một màu xanh thiên thanh, nhìn qua, chỉ cảm thấy nó vô hình vô chất, chỉ có một đoàn hư ảnh màu xanh thiên thanh, nhìn thấy được, nhưng không chạm được.

Tục ngữ nói, nếu một người được trời ưu ái, sẽ gọi là Thiên ý thùy thanh.

Do đó, Thiên Đạo công đức, hiện ra một màu xanh thiên thanh.

Công đức càng nhiều, tụ lại thì màu sắc càng thuần khiết.

Trong thức hải Phong Nguyên Thanh, phiến lớn Thiên Đạo công đức kia, bao quanh Nguyên thần của Phong Nguyên Thanh.

Giống như thanh vân phiếu diểu.

Cuối cùng, những công đức này hội tụ thành một đạo viên quang, treo sau Nguyên thần.

Khiến cho Nguyên thần pháp tướng của Phong Nguyên Thanh, trở nên càng thêm thần thánh, trang nghiêm.

Phong Nguyên Thanh ngay khoảnh khắc công đức gia thân, liền cảm nhận được.

Cùng với công đức giáng xuống, Phong Nguyên Thanh chỉ cảm thấy, tinh thần của mình càng thêm thông minh, tư duy càng thêm thấu triệt.

Dường như ngộ tính đã được nâng cao không ít.

Đồng thời, khi Nguyên thần Phong Nguyên Thanh liên kết Thiên Đạo, tốc độ suy diễn lại càng được nâng lên không ít.

Người được Thiên Đạo công đức gia thân, Thiên Đạo biết ngươi là người của mình, liền sẽ mở ra nhiều quyền hạn hơn cho ngươi, ngươi có thể sử dụng nhiều tài nguyên hơn từ Thiên Đạo server, để làm việc của mình.

Phong Nguyên Thanh trong nháy mắt, liền minh ngộ.

"Không ngờ còn có chuyện tốt như vậy, thật là một niềm vui bất ngờ, đáng mừng đáng sợ a!" Phong Nguyên Thanh tự nói trong lòng.

Ngay lập tức, hắn không còn lãng phí thời gian nữa.

Mỗi khoảnh khắc Nguyên thần liên kết Thiên Đạo, đều phải chịu đựng gánh nặng cực lớn, không thể lãng phí một chút thời gian nào.

Phong Nguyên Thanh sau khi suy diễn xong Tiên Đạo thể hệ, liền lập tức điều động tài nguyên Thiên Đạo, giúp mình suy diễn công pháp.

Mà bản thân Phong Nguyên Thanh đã chứng Thiên Tiên, đã là cảnh giới thứ ba của Chân Tiên.

Tương đương với một bước đến đích, nhảy qua hai cảnh giới trước đó.

Diễn luyện Hồng Mông Thiên Đạo, học được Vĩnh Sinh Tam Thiên Đại Đạo, lĩnh ngộ pháp tắc có thể nói là tiểu thành.

Tiếp theo, đối mặt là cửa ải Đại La.

Cần Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Ý niệm của Phong Nguyên Thanh, dưới sự gia trì của Thiên Đạo server, một giây ức vạn lần chuyển động.

Tia lửa trí tuệ lóe lên, ma sát tạo ra ngọn lửa.

"Tu sĩ bình thường, có thể dùng tinh khí ngũ hành thiên địa, tiến thêm một bước ngưng luyện ngũ tạng, nhờ đó có thể lĩnh ngộ pháp tắc ngũ hành, Ngũ Khí ngưng luyện viên mãn, thì thành Ngũ Khí Triều Nguyên." "Còn ta, bản thân do Đại Ngũ Hành Thuật, Ngũ Khí đã sớm viên mãn, Ngũ Khí hóa lôi." "Nhưng như vậy lại có vẻ bình thường." "Ngoài ra, có thể sử dụng Tiên Thiên Ngũ Thái chi khí, để đạt được Ngũ Khí Triều Nguyên, như vậy sẽ vượt xa Ngũ Khí Triều Nguyên ngũ hành, cách này không tồi." Phong Nguyên Thanh nhớ ra, trong di sản Chủ Thần Toái Phiến, còn lưu lại không ít Tiên Thiên Ngũ Thái chi khí.

Tài nguyên thì không thiếu rồi.

"Nhưng phương pháp này, e rằng chỉ thích hợp với chính ta, những người khác, e rằng không làm được." Tiên Thiên Ngũ Thái chi

khí, là trạng thái vật chất mà thế giới trải qua khi mới diễn hóa, sau khi thế giới thành hình, gần như không còn tồn tại.

Cho dù có, cũng chỉ lưu tồn trong một số bí cảnh đặc biệt, tu sĩ bình thường, ở cảnh giới này, cũng không thể có được Ngũ Thái chi khí từ bí cảnh.

Sau Ngũ Khí Triều Nguyên, tiếp đến là Tam Hoa Tụ Đỉnh.

“Tam Hoa, tức là Tinh Khí Thần Tam Hoa, cũng có thể gọi là Thiên Địa Nhân Tam Hoa.

Đây là sự thể hiện tiếp theo của Luyện Thần Phản Hư.” “Tam Hoa giả, Tam Dương vậy.

Thận khí là dương trong âm; chân khí là dương trong dương của âm dương; Tâm dịch chi khí, là dương trong dương.

Chương 510

Dương trong âm, dương trong dương, dương trong âm dương, tam dương cùng hướng nội viện, tâm thần đã phản Thiên Cung, đó đều là Nguyên giả." "Tinh khí thần tam giả, dẫn động lực lượng pháp tắc đại đạo, ngưng tụ thành Thiên Địa Nhân Tam Hoa, tự Huyền Quan Nhất Khiếu bay lên, treo trên đỉnh môn, chủng đại đạo của bản thân, từ đó công thành hoa nở." "Tam Hoa sơ bộ thành hình, tọa lạc ở đỉnh môn xong, liền là đột phá vào cảnh giới Đại La." "Tam Hoa tề tụ, mà Tam Hoa này, có thể nở ra mấy phẩm, thì phải xem tích lũy của tu hành giả!" "Cửu là cực số, với sự tích lũy của ta, đương nhiên có thể nở ra Cửu phẩm, tuy nhiên, thực lực của ta lại không bị giới hạn bởi một thế giới, khi phá cực, có thể nở ra Thập Nhị phẩm!" "Nếu bản thân đại đạo viên mãn, liền là hoa nở kết quả, Đạo Quả tự thành!" "Đây là Đại La Đạo Quả, Đại La Cực Cảnh!" "Còn về Hỗn Nguyên, vẫn là đợi ta đạp nhập Đại La Đạo Quả, rồi mới suy diễn tiếp vậy!" "Ngoài ra, pháp diễn hóa Động Thiên vũ trụ, hình thành đa nguyên thế giới trong thể nội ở thế giới Nhất Thế Chi Tôn, Bỉ Ngạn Đạo Quả, cũng có thể dung nhập vào bản thân." "Nhưng suy cho cùng là các thể hệ khác nhau, chênh lệch không ít." "Pháp diễn hóa Động Thiên vũ trụ, hình thành đa nguyên thế giới này, không tồi." "Vậy thì thử xem sao ~" Phong Nguyên Thanh toàn lực vận chuyển Nguyên thần, điều động tài nguyên Thiên Đạo server.

"Huyệt khiếu diễn hóa Động Thiên, cần nhục thân cực kỳ cường đại mới có thể làm được, nếu không, không thể chịu đựng trọng lượng của thế giới!" "Ban đầu cũng là tiên hình thành thiên địa hư huyễn, rồi dần dần diễn hóa thành Động Thiên chân thực." "Sau đó, sau khi tất cả huyệt khiếu khai tịch hoàn thành, liên kết thành một thể,

cùng nhau gánh chịu áp lực, tất cả huyệt khiếu diễn hóa thành từng Động Thiên hư huyễn, cuối cùng hướng tới diễn hóa thành đa nguyên vũ trụ." "Tự thành nhất giới, lấy thế giới Động Thiên do bản thân diễn hóa làm nguyên, phản chiếu thiên địa ngoại giới, mỗi cử chỉ đều có thể ảnh hưởng pháp tắc thiên địa ngoại giới, tạo ra hiệu quả ngôn xuất pháp tùy." "Lực lượng lập thân, càng có thể hình thành lãnh địa, tăng cường bản thân, áp chế địch nhân!" "Quan trọng là ở nhục thân, cũng như pháp lý đại đạo của bản thân." "Nếu nhục thân không đủ mạnh, sẽ bị thế giới Động Thiên áp sập, còn cần pháp lý bản thân để chịu đựng!" "Tính mệnh song tu, cho dù là nhục thân, hay thần hồn, mỗi một cảnh giới, đều tự có diệu ảo của nó!" "Thần hồn là căn bản của người, còn nhục thân là thuyền báu độ thế, tính mệnh song tu mới là chính đạo!" "Vạn kiếp âm linh khó nhập Thánh!" "Đợi đến khi Động Thiên trong thể nội, thật sự diễn hóa thành thế giới chân thực, liền đã là cảnh giới Đại La!" "Đại La giả, mọi thời không, vĩnh hằng tự tại!" Nương tựa vào thế giới trong thể nội, phản bổ bản thân, chính mình làm chủ một phương thế giới, giống như Thiên Đạo, vĩnh hằng bất hủ.

Nếu đắc chứng Hỗn Nguyên, thì thế giới trong thể nội, hẳn là có thể trở thành đa nguyên vũ trụ chân chính, chư thiên vạn giới!

Đến bước này, Tiên Thiên Nhất Khí của ta, đã thăng hoa, có thể gọi là Hỗn Nguyên Nhất Khí!

Hỗn Nguyên giả, nguyên khí chưa phân, hỗn độn thành một, là khởi thủy của nguyên khí!

Âm dương hòa hợp, một do ba sinh; hư vô chân cảnh, cũ hóa tân sinh.

Tu hành nhục thân, Bát Cửu Huyền Công thì đủ rồi!

"Bát hóa cửu chuyển phản thuần dương, nhục thân được tôi luyện

như vậy, có thể sánh với pháp bảo cùng cảnh giới, thậm chí còn hơn thế!" Suy diễn đến đây, công pháp của Phong Nguyên Thanh, cơ bản đã hoàn thành.

Một mục tiêu hoàn toàn mới, thăng hoa Tiên Thiên Nhất Khí thành Hỗn Nguyên Nhất Khí, chứng đạo Hỗn Nguyên!

Phong Nguyên Thanh chủ động cắt đứt liên kết Nguyên thần với Thiên Đạo.

Tốc độ suy nghĩ một giây ức vạn lần đó, lập tức giảm xuống.

Điều này khiến Phong Nguyên Thanh có chút hụt hẫng.

"Hô ~" Hít một hơi thật dài, Phong Nguyên Thanh từ từ hồi phục lại, cảm giác đó, thật sự là quá mạnh mẽ, hiện tại đột ngột thoát khỏi trạng thái đó, Phong Nguyên Thanh nhất thời còn hơi không thích nghi.

Nhưng, ý chí lực của Phong Nguyên Thanh đủ mạnh mẽ, lại có Hồng Mông Thiên Đạo trấn áp tâm thần, nên mới không mê thất trong sức mạnh như vậy.

Không lâu sau, Phong Nguyên Thanh liền hồi phục lại.

Cái gọi là nguy cơ, chính là nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại.

Lần này Nguyên thần liên kết Thiên Đạo, tuy mạo hiểm mê thất, hóa đạo, nhưng đồng thời cũng hoàn thành mục tiêu ban đầu.

Thể hệ hậu tục Tiên Đạo đã được xác lập, công pháp cũng đã suy diễn hoàn thành.

Thậm chí còn từ Thiên Đạo cảm ngộ được một tia Thiên Đạo chân chính, khiến Hồng Mông Thiên Đạo, thực sự có một tia dáng vẻ Thiên Đạo.

Thu hoạch lần này cực lớn, cảnh giới của Phong Nguyên Thanh cũng đã có đột phá.

Hiện tại, chỉ cần nâng cao tu vi, là có thể nước chảy thành sông đột phá đến Đại La.

Còn về ba trọng cảnh giới của Đại La.

Nếu bản chất sinh mệnh của bản thân nghịch phản Tiên Thiên, nâng cao đến cấp độ Đại La, liền là đột phá Đại La Chân Tiên.

Rồi nâng cao lực lượng huyền diệu mà bản thân lĩnh ngộ, đến cấp độ Đại La, liền có thể đột phá đến Đại La Huyền Tiên.

Rồi lĩnh ngộ pháp tắc Thiên Đạo tương ứng với đại đạo của bản thân, vượt quá năm thành, liền tiến vào Đại La Thiên Tiên.

Mà lĩnh ngộ tất cả pháp tắc Thiên Đạo viên mãn, liền có thể chú thành Đại La Đạo Quả, tiến giai Đại La Cực Cảnh.

Rồi quả đã chín, tiến vào một luân hồi tiếp theo, đem quả lại gieo xuống, sinh rễ nảy mầm, cho đến khi trưởng thành thành cây đại thụ.

Đó chính là tu luyện cảnh giới Hỗn Nguyên.

Giống như một người nông dân, quá trình tu hành này, chính là tĩnh tâm bồi dưỡng một hạt giống.

Đầu tiên học tập từ ngoại giới, lấy tinh hoa, kết thành Đạo Chủng, trong quá trình Đạo Chủng trưởng thành, sinh rễ nảy mầm, khai hoa kết quả.

Mà quả này, chính là thành quả của giai đoạn này.

Mà quả này, lại một lần nữa hóa thành hạt giống, một lần nữa sinh rễ nảy mầm, sinh trưởng, liền là phá nhập luân hồi tiếp theo.

Hạt giống trong luân hồi, đạt được tối ưu hóa thăng cấp.

Tu hành chính là một quá trình như vậy.

Dường như không có điểm cuối.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Phong Nguyên Thanh lại tỉ mỉ nghiền ngẫm công pháp kinh văn đã suy diễn ra, cẩn thận lĩnh ngộ.

Mà trong khoảng thời gian này, Đa Bảo Các, cũng đã đi vào quỹ đạo.

Phong Nguyên Thanh chỉ để lại một số hóa thân, giám sát sổ sách, cũng như vận hành hàng ngày, sau đó liền rời đi.

Rời khỏi Tam Tiên Đảo, Phong Nguyên Thanh giữa biển cả mênh mông, tìm một tiết điểm địa mạch linh khí sung túc.

Hắn dự định bế quan tu hành ở đó.

Trước tiên nâng cao tu vi, đột phá cảnh giới Đại La rồi tính.

Như vậy trong quá trình du lịch tiếp theo, sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, tu vi cao, gặp phải phiền phức sẽ giảm bớt.

Trong dãy núi dưới đáy biển, hắn khai tịch một động phủ đơn giản.

Đồng thời bố trí trận pháp, ẩn giấu động phủ.

Mà năng lượng linh khí cần cho tu luyện, sẽ trực tiếp rút từ địa mạch, trong biển, hoặc trên mặt biển, sẽ không gây ra một chút biến hóa nào.

Đủ để ẩn giấu.

Sau đó, bố trí trận pháp rút linh khí địa mạch, Phong Nguyên Thanh ngồi ngay ngắn trong đó.

Linh khí địa mạch nồng đậm, tràn ngập trong động phủ.

Phong Nguyên Thanh từ không gian Chủ Thần Toái Phiến, lấy ra năm viên châu.

Bên trong phân biệt phong ấn Tiên Thiên Ngũ Thái chi khí.

Thứ này, không thể phá cấm chế ở ngoại giới, nếu không, trong nháy mắt, Ngũ Thái chi khí này, sẽ trực tiếp phân giải biến hóa, tiêu tán hết.

Do đó, Phong Nguyên Thanh trực tiếp dung nhập năm viên châu vào thể nội.

Rồi lấy pháp quyết làm dẫn, dẫn dắt Ngũ Thái chi khí trong châu tiến vào nhục thân, Nguyên thần, sau đó luyện hóa.

Năm viên châu đồng thời vỡ nát.

Năm loại khí tức huyền diệu, tràn ngập trong nhục thân và Nguyên thần của Phong Nguyên Thanh.

Bởi vì nhục thân và Nguyên thần của Phong Nguyên Thanh đều đủ mạnh mẽ, có thể ràng buộc Ngũ Thái chi khí, không cho tiếp xúc với ngoại giới.

Ngũ Thái chi khí này, lượn lờ trong lồng ngực Nguyên thần.

Cùng nguyên khí ngũ hành ngũ tạng của nhục thân tạo ra cộng hưởng.

Tu luyện Ngũ Khí bình thường, tu luyện chính là Ngũ Khí trong lồng ngực.

Bước này, trong quá trình luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần ở phàm cảnh, đã sơ bộ tiến hành một lần.

Mà bây giờ, lại là tôi luyện thêm một bước.

Phong Nguyên Thanh trong tĩnh nhập định, tâm tư không linh, tiến vào cảnh giới vô tư vô cảm.

Không chút gợn sóng.

Đầu tiên ngưng luyện khí ngũ hành ngũ tạng trong lồng ngực, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Tâm tàng Thần, Hậu Thiên là Thức Thần, Tiên Thiên là Lễ, nếu không vướng ưu sầu, thì Thần định, Hỏa khí của Xích Đế phương Nam triều nguyên.

Can tàng Hồn, Hậu Thiên là Du Hồn, Tiên Thiên là Nhân, nếu không vướng vui vẻ, thì Hồn định, Mộc khí của Thanh Đế phương Đông triều nguyên.

Tỳ tàng Ý, Hậu Thiên là Vọng Ý, Tiên Thiên là Tín, nếu không vướng dục vọng, thì Ý định, Thổ khí của Hoàng Đế trung ương triều nguyên.

Chương 511

Phế tàng Phách, Hậu Thiên là Quỷ Phách, Tiên Thiên là Nghĩa, nếu không vướng phẫn nộ, thì Phách định, Kim khí của Bạch Đế phương Tây triều nguyên.

Thận tàng Tinh, Hậu Thiên là Trọc Tinh, Tiên Thiên là Trí, nếu không vướng lạc thú, thì Tinh định, Thủy khí của Hắc Đế phương Bắc triều nguyên.

Ngũ Khí Triều Nguyên, ngũ hành quy Ngũ Lão, cùng Tiên Thiên Ngũ Thái chi khí trong Nguyên thần tương hỗ hô ứng, hình thành một loại cộng hưởng kỳ dị.

Nhục thân, Nguyên thần, đều bị loại cộng hưởng kỳ dị này bao trùm.

Trong chốc lát, nhục thân, Nguyên thần đại phóng quang minh, trong ngoài thông suốt.

Cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên, lúc này viên mãn.

Khí thế toàn thân Phong Nguyên Thanh chấn động, đột nhiên nâng cao một tầng thứ.

Bước tiếp theo, là ngưng tụ Tam Hoa.

Cái gọi là Tam Hoa, tức là Tinh Khí Thần Tam Hoa, cũng có thể gọi là Thiên Địa Nhân Tam Hoa.

Nhân Hoa tức là hoa của Tinh, con người vốn do tinh hóa sinh ra, nên Tinh là hạt giống luân hồi, người tu đạo tâm phải không vướng hạ tiêu, nhục thân cường kiện, đạo thể viên mãn, thì duyên hoa sinh ra.

Địa Hoa tức là hoa của Khí, sự sống của con người dựa vào khí, tâm phải không vướng hạ tiêu, không kinh sợ, không phẫn uất, thì khí

bình thuận, đạo thông suốt, thần hoàn khí túc, thì ngân hoa sinh ra.

Thiên Hoa tức là hoa của Thần, tinh khí tuy đủ, nhưng không có thần, thì thân thể không có quang, người ấy không có mệnh, nên Thần là chủ tể, kim tâm không vướng thượng tiêu, không chấp không trước, thần mãn không nghĩ đến ngủ, thường thanh thường tỉnh, thì thoát xác hoàn hư, quy nhập hư không cảnh giới, thì kim hoa sinh ra; Tinh Khí Thần viên mãn, lấy pháp tắc đại đạo của bản thân làm dẫn, hóa thành thể tái hiện của tinh khí thần, nở ra Kim Ngân Duyên tam sắc liên hoa, tụ trên Huyền Quan Thiên Môn.

Trong các dòng tiểu thuyết Hồng Hoang, khi tu sĩ luận đạo đều sẽ hiện ra đỉnh thượng khánh vân tam hoa.

Làm như vậy là trực tiếp hiển lộ đại đạo của bản thân ra ngoài, để người cùng luận đạo có thể cảm nhận một cách trực quan nhất.

Hiệu suất luận đạo như vậy vượt xa việc giao lưu bằng ngôn ngữ.

Đỉnh đầu Phong Nguyên Thanh ngưng tụ tam hoa, khí thế toàn thân lại tăng lên một tầng nữa.

Đến đây, về mặt cảnh giới, hắn đã thành công bước vào cảnh giới Đại La.

Tiếp theo chính là bổ sung tu vi pháp lực.

Phong Nguyên Thanh không ngừng hấp thu luyện hóa địa mạch linh khí, hóa thành pháp lực bản thân.

Theo thời gian trôi qua, Phong Nguyên Thanh toàn thân chấn động, quan ải bình cảnh của Đại La cảnh giới thuận thế đột phá.

Một cỗ uy áp cường đại tràn ngập trong động phủ.

Cỗ uy áp này bị đại trận của động phủ cách ly, không truyền ra ngoài.

Ngoại giới không ai hay biết Phong Nguyên Thanh đã đột phá.

Đương nhiên, Phong Nguyên Thanh chỉ mới sơ bộ đột phá Đại La chi cảnh.

Hiện tại chỉ là Đại La Chân Tiên.

Sinh mệnh bản chất đã thành tựu Đại La.

Bước tu luyện tiếp theo chính là dùng đại đạo pháp lý của bản thân tưới tắm tam hoa, khiến cho nó trưởng thành.

Chỉ là, bước này cần thời gian rất dài.

Bởi vì tham ngộ thiên đạo pháp lý là một công việc tỉ mỉ, nhất là Phong Nguyên Thanh thân kiêm ba ngàn đại đạo, thời gian tiêu tốn lại càng nhiều hơn.

Nhưng đặc điểm của Vĩnh Sinh Pháp chính là "ăn là xong".

Ngoài ra, tu sĩ Tiên đạo không lo về tuổi thọ, có vô tận thời gian để tham ngộ đại đạo.

Thời gian đã là thứ không đáng giá nhất.

Mà tu sĩ cảnh giới Thái Ất/Đại La đã có thể nói là đứng trong hàng ngũ đỉnh tiêm của thiên địa rồi.

Cái gọi là phân chia Thái Ất và Đại La, kỳ thực khác biệt không lớn, chỉ nằm ở sư thừa và thủ đoạn mà thôi.

Tu sĩ Huyền môn chính tông, triều bái Tam Thanh Đạo Tổ, thì gọi là Đại La Thiên Tiên.

Tu sĩ bàng môn, không nhập dòng chính, gọi là Tán số, thì là Thái Ất Tán Tiên.

Trong đó có Phật môn, gọi là Kim Tiên, có thể xưng là Thái Ất Kim Tiên.

Mà ở giới này, dường như không có truyền thừa Phật môn.

Tiên đạo phát triển vẫn còn ở giai đoạn sơ cấp.

Chính thống và bàng môn vẫn là do Phong Nguyên Thanh định nghĩa.

Mà trong thiên địa, nếu tu hành công pháp hắn truyền xuống đều có thể coi là đệ tử môn hạ của hắn, đột phá Chân Tiên cảnh liền có thể xưng là Đại La.

Theo thời gian, tu sĩ truyền thừa trong thiên địa không ngừng tăng lên, tất nhiên cũng sẽ có người kiệt xuất, tự mở ra lối riêng, người đó có thể xếp vào hàng ngũ Thái Ất.

Thành công tiến giai Đại La Chân Tiên chi cảnh, Phong Nguyên Thanh thu công ngừng tu luyện.

Hắn định trở lại đại lục tiếp tục du lịch, xem thế giới bên ngoài nước Nam Việt.

Thế giới này rộng lớn như vậy, vương quốc san sát, hắn muốn đi xem một chút, thuận tiện tán bá truyền thừa, thu vài đệ tử, phát triển Tiên đạo lớn mạnh.

Đến lúc đó, hắn chính là Tiên Đạo chi Tổ, có thể xưng một tiếng Đạo Tổ.

Mục tiêu này rất lớn, cũng đầy tính khiêu chiến.

Thế là hắn điều chỉnh trận pháp trong động phủ, đồng thời thêm vào đặc tính vận mệnh, nhân quả.

Chỉ có người thiên tư đầy đủ, căn tính đều tốt mới có thể tiến vào động phủ, đạt được truyền thừa của hắn.

Thu đệ tử mà, tự nhiên phải chọn người tốt, dạy dỗ cũng thuận tiện hơn một chút.

Hắn đặt một bộ [Vạn Thủy Thần Quyết], một bộ [Hắc Đế Thủy Hoàng Quyền] trong động phủ.

Ngoài ra còn để lại không ít tài nguyên tu hành liên quan, đan dược, cũng coi như một chút bái sư lễ cho vị đệ tử chưa biết tên này, để con đường tu hành của người đó thuận lợi hơn chút.

Còn có thông tin thân phận của Phong Nguyên Thanh, tối thiểu cũng phải để người ta biết sư phụ mình là ai.

Trong Đông Hải này tuy có Tam Tiên Đảo, nhưng bọn họ chỉ chiếm cứ hòn đảo và một phần hải vực lân cận.

Còn lại vô tận hải vực đều là đất vô chủ, cứ để trống như vậy thì quá lãng phí.

Để xem kẻ may mắn nào có thể đạt được truyền thừa của hắn.

Tu luyện [Hắc Đế Thủy Hoàng Quyền], lĩnh ngộ ý chí Đế Hoàng, thế tất sẽ nhất thống hải vực Đông Hải, trở thành một phương thế lực.

Sau khi bố trí xong tất cả, Phong Nguyên Thanh rời khỏi động phủ, ẩn giấu động phủ đi.

Nếu không phải người hữu duyên thì không cách nào tiến vào bên trong.

Sau đó, thân hình Phong Nguyên Thanh hòa vào nước biển, Thủy độn chi thuật, một cái chớp mắt ngàn dặm, hướng về phía Tây mà đi.

Trong chốc lát, Phong Nguyên Thanh đã đến bờ biển Đông Hải.

Hắn ẩn đi thân hình, đặt chân lên lục địa.

Cách nơi này không xa là một làng chài nhỏ, trong thôn đa số là ngư dân.

Trên mặt biển có không ít thuyền bè đang chở đầy cá tôm quay về

bến.

Trong thôn trang hiển hiện vẻ yên bình tường hòa.

Hải vực lân cận Phong Nguyên Thanh đã thám thính qua, cũng không có yêu ma hại người nào.

Lướt qua làng chài, Phong Nguyên Thanh đi ngang qua vài tòa hương trấn, thành trì.

Chương 512

Từ trong miệng bá tánh, Phong Nguyên Thanh biết được nơi này thuộc lãnh thổ nước Tề.

Mà đô thành của nước Tề nằm ở Lâm Truy, khoảng cách từ nơi Phong Nguyên Thanh đổ bộ đến vùng Đông Lai cũng không tính là xa, chỉ hơn hai ngàn cây số.

Sau khi kiếm được một tấm bản đồ tại một tòa thành trì, Phong Nguyên Thanh trực tiếp bay theo bản đồ, đi thẳng đến đô thành Lâm Truy của nước Tề.

Tại Lâm Truy có một tòa Tắc Hạ Học Cung.

Đây là học cung do quan phương nước Tề cử hành.

Tắc Hạ Học Cung hưởng dự đại lục, tại rất nhiều quốc gia đều có danh tiếng cực lớn.

Vô số sĩ nhân học tử đều hướng về Tắc Hạ Học Cung để thâm tạo học tập.

Nhân gian giới lúc này vẫn đang ở trong thời kỳ phân loạn, các nước mọc lên như rừng, việc công phạt lẫn nhau vô cùng thường gặp.

Tương tự như thời Xuân Thu Chiến Quốc ở Trái Đất, nhưng trong đó lại có rất nhiều khác biệt.

Lúc này Tắc Hạ Học Cung đang ở thời kỳ hưng thịnh.

Trong học cung hầu như dung nạp các học phái trong "Chư Tử Bách Gia" đương thời.

Mà trong đó, lại lấy Đạo, Nho, Pháp, Danh, Binh, Nông, Âm Dương... làm mấy nhà có danh tiếng lớn nhất.

Những học phái Bách Gia này đều là nơi tập trung tinh anh của Nhân tộc.

Sư pháp thiên địa tự nhiên, thành học thuyết một nhà, kham xưng thánh hiền.

Mà Phong Nguyên Thanh thân là Nhân tộc, tự nhiên cũng hy vọng Nhân tộc xương thịnh.

Chư Tử Bách Gia là những học phái lớn nhất Nhân tộc, Phong Nguyên Thanh tự nhiên cũng có thể thông qua bọn họ để truyền bá Tiên đạo truyền thừa của mình.

Như vậy nhanh hơn nhiều so với việc hắn làm một mình.

Trong Tắc Hạ Học Cung, phong khí tự do cởi mở.

Bất luận phái biệt học thuật, quan điểm tư tưởng, khuynh hướng chính trị, cũng như quốc biệt, tuổi tác, tư lịch ra sao, đều có thể tự do phát biểu kiến giải học thuật của mình.

Cũng chính vì vậy, Tắc Hạ Học Cung trở thành trung tâm quần anh hội tụ của các học phái.

Phong Nguyên Thanh thu liễm bản thân, phảng phất như một phàm nhân, chỉ là khí chất siêu phàm thoát tục cùng dung mạo anh tuấn của hắn khiến người ta nhìn qua liền biết hắn không phải người thường.

Bởi vì người có khí chất và dung mạo thượng giai đều sẽ khiến người ta vừa gặp đã sinh hảo cảm.

Phong Nguyên Thanh thong dong bước vào Tắc Hạ Học Cung.

Cảnh tượng trong học cung quả nhiên khác biệt với bên ngoài.

Khắp nơi đều có học tử các phái đang biện luận, tuyên dương học thuyết nhà mình.

Ngoài ra cũng có rất nhiều học tử đang học tập tri thức, cầu tri như khát.

Phong Nguyên Thanh tham quan tứ phía, đi dạo trong học cung, rất nhanh đã bị người ta chú ý.

Người ngoại lai ở chỗ này vô cùng dễ nhận biết.

Rất nhanh liền có người tới tiếp xúc hỏi thăm.

Mà một vài ngôn luận mới mẻ của hắn cũng lan truyền trong đông đảo học tử học cung.

Phong Nguyên Thanh dùng một vài kiến giải, ngôn luận mới mẻ của thời đại bùng nổ thông tin ở xã hội hiện đại Trái Đất, khiến không ít người đều rất hiếu kỳ.

Đương nhiên, quan trọng hơn là thân phận của hắn.

Phong Nguyên Thanh tự xưng là luyện khí tu sĩ núi La Phù nước Nam Việt, đến đây là tìm người hữu duyên, truyền thụ con đường tu hành.

Con đường tu hành lúc này tại Nhân tộc cũng không thịnh hành.

Bởi vì thế gian lấy thần linh làm chủ, người tu luyện hậu thiên rất ít, hơn nữa đa số là kẻ có căn cước bất phàm bẩm sinh, còn phần nhiều ẩn tàng tại danh sơn đại xuyên, phúc địa hải ngoại.

Thần linh là tiên thiên nhi sinh, sinh ra đã là thần, pháp môn tu hành của bọn họ không thích hợp với Nhân tộc.

Mà người tu hành đa số rời xa trần thế, lại càng khó tìm.

Đồng thời, pháp môn tu hành của bọn họ cũng phần lớn không hợp với Nhân tộc, Nhân tộc dù có tu hành cũng khó khăn trùng trùng.

Hiện tại Nhân tộc tu hành đa số chỉ là võ đạo thoát thai từ pháp luyện thể của tu sĩ, chưa thành hệ thống, tiền đồ không rõ.

Chư Tử Bách Gia chính là sinh ra trong tình huống này.

Những vị thánh hiền Bách Gia này căn cứ vào pháp tu hành học được, kết hợp với trí tuệ bản thân và Nhân tộc, diễn biến hình thành nên học thuyết Bách Gia như ngày nay.

Nhất là Đạo gia, có thể nói là tiếp cận nhất với hệ thống tu hành Tiên đạo.

Cái gọi là tu tiên, chẳng phải là từ phàm nhân tu luyện thành tiên sao?

Chỉ là sau khi thành tiên còn có con đường tiến thêm một bước.

Nếu không có Phong Nguyên Thanh, hệ thống Tiên đạo vẫn sẽ được hoàn thiện dưới sự nỗ lực của Nhân tộc, dần dần phát triển lớn mạnh, trở thành chủ lưu của thiên địa.

Nhân tộc không có pháp tu hành chân chính, mà những người tu hành bên ngoài, bản thân tu hành cũng còn chưa đủ.

Hệ thống Tiên đạo chưa xác lập, không có hệ thống hoàn chỉnh thì không có cách nào bồi dưỡng tu sĩ số lượng lớn.

Rất nhanh, Phong Nguyên Thanh liền gặp mặt các vị Tử (Thầy) của Bách Gia.

Trong một tòa điện đường rộng lớn bên trong học cung, Phong Nguyên Thanh cùng Chư Tử Bách Gia ngồi đối diện.

Một mình Phong Nguyên Thanh đối mặt với Chư Tử Bách Gia.

Người bình thường đều không chịu nổi áp lực như vậy.

Phong Nguyên Thanh mặt mang mỉm cười, thản nhiên đối diện, không một chút khiếp trường.

Chư Tử Bách Gia đối diện cũng không hề có chút khinh thị.

Bởi vì bản thân bọn họ vốn đã bước vào con đường tu hành, chỉ là còn đang tìm tòi.

Bọn họ có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn tàng trên người Phong Nguyên Thanh, chỉ vẻn vẹn cảm nhận thôi đã khiến bọn họ không tự chủ được mà run rẩy, tựa như người thường đối mặt với hổ báo hung mãnh.

Phong Nguyên Thanh mỉm cười, triệt để thu liễm một tia khí thế như có như không kia lại.

Cả người trong nháy mắt trở nên bình thường không có gì lạ.

Cỗ áp lực trong lòng mọi người lúc này mới biến mất không thấy.

Trong Chư Tử Bách Gia, lấy Đạo, Nho, Pháp, Danh, Binh, Nông, Âm Dương, Khinh Trọng các gia làm chủ.

Lấy Trang Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử, Quản Trọng, Công Tôn Long, Tôn Vũ, Hứa Hành, Trâu Diễn... cầm đầu.

Mấy người này Phong Nguyên Thanh vẫn biết, những người còn lại thì hắn không hiểu rõ lắm, bởi vì phát triển đến hậu thế, học thuyết Bách Gia cũng chỉ còn lại bấy nhiêu đó.

Trong đám người, Trang Tử hỏi trước: "Tiên sinh, chúng đệ tử đều nói ngài muốn truyền hạ pháp tu hành tại Tắc Hạ Học Cung, không biết có phải là thật?" Theo câu hỏi của Trang Tử, mọi người cũng đều nhao nhao nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh gật gật đầu, nói: "Tự nhiên là thật!" "Vậy không biết tiên sinh lấy gì để dạy chúng ta?" Trang Tử tiếp tục hỏi. "Vậy ta liền giảng giải trước cho các ngươi một chút kiến thức cơ bản của con đường tu hành đi." Phong Nguyên Thanh nói.

Chư Tử Bách Gia nhao nhao vểnh tai, xốc lại mười hai phần tinh thần, nghiêm túc lắng nghe.

Chương 513

"Con đường tu hành của ta, tên là Tiên Đạo, thô lược có thể chia làm hai bước: Một là Phàm cảnh, hai là Tiên cảnh!

Trong Bách Gia, Đạo gia là tiếp cận nhất với con đường tu hành." Phong Nguyên Thanh nhìn về phía Trang Tử nói. "Đạo tu hành nằm ở Tinh - Khí - Thần của con người.

Dưới Tiên Đạo, có thể phân chia làm bốn đại cảnh giới: Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo!" "Đầu tiên so với nó là Luyện Thể.

Thân thể cường tráng, tinh khí mới đầy đủ, có ích cho Luyện Tinh Hóa Khí!

Thứ hai chính là Luyện Khí.

Chữ 'Khí' quán xuyên từ đầu đến cuối.

Luyện Khí chính là cốt lõi của tu hành.

Tu hành là tu khí, dẫn thiên địa linh khí nhập thể, luyện hóa mà cường thân." "Người có Tam bảo, gọi là Tinh - Khí - Thần.

Khí là đầu mối then chốt của Tam bảo, điều hòa Tam bảo.

Đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần liền có thể sinh ra Nguyên Thần, đây là trọng điểm của tu hành Tiên Đạo.

Nguyên Thần thuần dương, vô khuyết vô lậu, tụ tắc thành hình, tán tắc thành khí, tam sơn ngũ nhạc mặc sức ngao du.

Đến đây liền coi như là đăng đường nhập thất!" "Tu hành sau đó, chú trọng tại một chữ 'Ngộ'.

Nguyên Thần thiếp hợp thiên đạo, đại đạo, lúc này có thể nương

theo đó tham ngộ thiên đạo pháp tắc, chưởng khống pháp tắc.

Có thể thành một câu 'thần thông quảng đại'.

Luyện Thần Phản Hư liền có thể Nguyên Thần xuất khiếu, thoát ly thân thể mà tồn tại, không khác gì người sống!

Luyện Hư Hợp Đạo, bản thân lĩnh ngộ thiên đạo, hợp với thiên đạo, liền có thể siêu thoát gông cùm phàm nhân, độ kiếp thành Tiên!" Phong Nguyên Thanh nói xong còn vì mọi người diễn luyện một chút thế nào là Nguyên Thần.

Phong Nguyên Thanh trực tiếp Nguyên Thần xuất khiếu.

Một Phong Nguyên Thanh khác trực tiếp từ trong cơ thể hắn chui ra, đứng trước mặt mọi người, không khác gì người sống.

Lúc này, thanh âm từ trong miệng Nguyên Thần của Phong Nguyên Thanh truyền ra: "Nguyên Thần là sản vật dung luyện của Tinh Khí Thần tam bảo cùng linh khí.

Tuy rằng có thể thoát ly nhân thân, nhưng nếu nhục thân tổn hủy liền thành gỗ không rễ, nước không nguồn, không thể dài lâu!

Con đường tu hành, nằm ở tính mệnh song tu, Tinh Khí Thần tam bảo cùng tiến, mới là chính đạo!" Nói xong, Nguyên Thần của Phong Nguyên Thanh quay về nhục thân. "Về phần sau Tiên Đạo, ta chia nó làm ba đại cảnh: là 'Chân Tiên', 'Thái Ất/Đại La' và 'Hỗn Nguyên'!

Hỗn Nguyên tạm thời không nhắc tới, cảnh giới kia quá mức cao xa, một giới sinh linh có thể thành tựu giả cũng chỉ lác đác vài người mà thôi." "Mà Chân Tiên chia làm ba cảnh, là Chân Tiên, Huyền Tiên, Thiên Tiên.

Sau đó chính là Thái Ất/Đại La.

Các ngươi hẳn là rất hiếu kỳ, vì sao cảnh giới này có hai cái tên.

Kỳ thực hai cái tịnh không phân cao thấp, không sai biệt lắm.

Chỉ nhìn sư thừa, nếu là tu hành pháp môn Huyền Môn Tiên Đạo do ta truyền, thì là Đại La; không phải Tiên Đạo của ta, liền xưng Thái Ất.

Trong tam giới không thiếu kẻ có đại trí tuệ, tưởng tất có người có thể thoát ly khuôn khổ Huyền môn, lập ra đạo mới.

Ta liền lấy đây làm phân biệt." Mọi người nghe Phong Nguyên Thanh giải thích, bừng tỉnh đại ngộ, như có điều suy nghĩ. "Tuy là đạo mới, nhưng quy căn kết để cũng vẫn là một chi nhánh của con đường tu hành.

Mà ý nghĩa của tu hành nằm ở chỗ không ngừng lột xác, tăng lên bản chất của sinh mệnh.

Ta xem các vị tuy đã đi ra con đường của chính mình, nhưng lại không có đủ căn cơ để thừa tải!

Không biết các vị có nguyện ý học tập pháp môn tu hành Tiên Đạo này của ta chăng?" Mọi người đều không do dự, nhao nhao gật đầu: "Tự nhiên là nguyện ý!" "Tốt!" Phong Nguyên Thanh cười nói.

Thấy các vị Chư Tử đều nguyện ý học tập pháp Tiên Đạo của mình, trong lòng Phong Nguyên Thanh hoan hỉ.

Những thánh hiền Chư Tử Bách Gia này liền coi như là đệ tử của hắn.

Có những tu sĩ Chư Tử Bách Gia này ở đây, ngày sau truyền thừa Tiên Đạo sẽ được phát dương quang đại trong Nhân tộc.

Mà học thuyết tư tưởng các nhà cũng sẽ nương nhờ Tiên Đạo tu hành, phân hóa vô số môn phái, trăm hoa đua nở, khai sáng ra một cái tu hành thịnh thế.

Thế giới này là một thế giới Nhân tộc làm chủ.

Tuy rằng chín mươi chín phần trăm Nhân tộc đều là phàm nhân, nhưng mười lăm đến hai mươi năm là một thế hệ, Nhân tộc không ngừng sinh sôi đến nay đã chiếm cứ đại bộ phận khu vực chủ yếu của đại lục.

Về phần các chủng tộc khác, do trận đại chiến tranh đoạt ngôi vị Thiên Đế lúc trước, cơ bản đều nguyên khí đại thương, tộc duệ điêu linh, còn đang trong giai đoạn nghỉ ngơi lấy lại sức.

Chiến lực cao tầng của chủng tộc bọn họ tử thương thảm trọng.

Mà Nhân tộc thì nhân cơ hội này phát triển lớn mạnh, lại có Nữ Oa đại thần che chở, yêu ma chủng tộc bị chém giết thanh lý, các chủng tộc còn lại cũng bị chấn nhiếp, ít đối địch với Nhân tộc.

Chư Tử Bách Gia tại các nước nhân gian đều có rất nhiều đệ tử môn nhân, trải rộng khắp nơi trên thế giới.

Một khi tấm lưới này trải ra, truyền thừa sẽ tự nhiên tán bá ra ngoài.

Phong Nguyên Thanh một chỉ điểm ra, vô số tin tức truyền thừa nhao nhao chui vào trong đầu óc của các vị Chư Tử Bách Gia.

Từ cơ sở đến công pháp cao thâm đều có.

Pháp luyện thể, pháp luyện khí, pháp luyện thần, toàn bộ bao hàm bên trong.

Ngoài ra còn có Tu Chân Bách Nghệ: Đan, Khí, Trận, Phù, Linh thực, Ngự thú...

Nội dung tin tức truyền thừa rất nhiều, bọn họ muốn tiêu hóa cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền đem những tin tức truyền thừa

trong đầu bọn họ trục tầng phong ấn lại.

Chỉ có tu hành đến cảnh giới nhất định mới có thể từ từ giải phong, tránh cho quá nhiều tin tức nhồi đầy não, bị dòng tin tức xung kích thành kẻ ngu thì được không bù mất.

Mọi người sau khi nhận được tin tức truyền thừa, chỉ cảm giác trong đầu mình bị nhét vào một cỗ đồ vật, đầu váng mắt hoa, thập phần không thoải mái.

Đợi mọi người tỉnh táo lại, thích ứng xong, Phong Nguyên Thanh mở miệng nói: "Tin tức truyền thừa trong đầu các ngươi ta đều thi triển phong ấn, đợi tu vi các ngươi tăng lên tới cảnh giới tương ứng mới có thể mở ra.

Công pháp truyền thừa cần cảnh giới để mở, còn Tu Chân Bách Nghệ các ngươi căn cứ nhu cầu bản thân mà từ từ mở ra, không thể tham nhiều, phải nắm chắc năng lực chịu đựng của chính mình!" "Đa tạ tiên sinh nhắc nhở, chúng ta đều sẽ cẩn thận." Mọi người nói. "Những công pháp này các ngươi cứ tùy tình hình mà truyền thụ cho môn hạ đệ tử, cũng tiện đem truyền thừa này truyền bá đến toàn bộ Nhân tộc." Phong Nguyên Thanh nói xong, mọi người nhao nhao bái đạo: "Tiên sinh đại nghĩa, đa tạ tiên sinh!" "Ta sẽ ở lại Tắc Hạ Học Cung một thời gian, trong lúc này nếu các ngươi có vấn đề gì đều có thể tới hỏi ta." Đám người sau khi đắc thụ công pháp truyền thừa liền ai về nơi đóng quân của học phái nấy.

Bọn họ nhao nhao không kịp chờ đợi về phòng, ngồi ngay ngắn, nhắm mắt chỉnh lý công pháp truyền thừa.

Công pháp Phong Nguyên Thanh truyền thụ vốn là thích hợp nhất cho Nhân tộc tu luyện, được cải lương từ pháp tu luyện của Nhân tộc ở mấy thế giới khác.

Nhân tộc tu luyện, căn cơ nằm ở nhục thân.

Công pháp liền bắt đầu từ nhục thân, chú trọng Luyện Thể cường thân.

Trước luyện huyết nhục cân cốt bì, tăng lên sức mạnh và cường độ tổng thể của nhục thân.

Chỉ có căn cơ đủ lao cố mới có thể đánh xuống cơ sở vững chắc, hiệu suất Luyện Tinh Hóa Khí cũng sẽ cao hơn một bậc.

Đợi thân thể cường kiện, tinh khí sung túc liền có thể sơ bộ Luyện Tinh Hóa Khí, dựa theo phương pháp hô hấp thổ nạp thuật trong công pháp, dẫn đạo tinh khí trong cơ thể hội tụ thành Chân khí, điền sung vào trong huyệt khiếu để mở ra huyệt khiếu.

Bước này là Khai Khiếu.

Đợi ba trăm sáu mươi lăm huyệt khiếu trên nhân thể toàn bộ điền đầy Chân khí, sơ thông khí mạch, liền có thể nối thành một dải, hình thành chu thiên tuần hoàn, cuối cùng Chân khí quy nhập Đan điền Khí hải, súc tích lại.

Chu thiên tuần hoàn lại phân Đại chu thiên và Tiểu chu thiên.

Tiểu chu thiên là vòng tuần hoàn riêng lẻ của hai mạch Nhâm - Đốc, tịnh không liên thông.

Chương 514

Đại chu thiên là sau khi đả thông mười hai chính kinh cùng kỳ kinh bát mạch, nối thành một thể, Chân khí vận hành trong kinh mạch có thể đến khắp nơi toàn thân.

Bước này gọi là Thông Mạch.

Tiếp đó, nội luyện Chân khí, đợi Chân khí sung túc liền có thể cảm ngộ mi tâm Tổ khiếu, đây là Tử Phủ Nê Hoàn Cung, cũng có thể gọi là Huyền Quan Nhất Khiếu, Thiên Địa Chi Kiều.

Sau khi đả thông mi tâm Tổ khiếu liền có thể thiên nhân giao cảm, dẫn khí nhập thể, hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài cũng gia dĩ luyện hóa.

Như vậy liền đạt tới Dẫn Khí cảnh.

Đến đây, bước Luyện Tinh Hóa Khí sơ bộ hoàn thành, tiến vào giai đoạn Luyện Khí Hóa Thần.

Nhưng điều này không có nghĩa là sau này không Luyện Tinh Hóa Khí nữa.

Lúc này việc tu luyện chú trọng hấp thu thiên địa linh khí, luyện hóa thành Chân khí của bản thân.

Đợi Đan điền Khí hải Chân khí hóa dịch liền đột phá Trúc Cơ cảnh.

Cảnh giới Trúc Cơ chủ yếu đắp nặn đạo cơ bản thân, đây là một bước mang tính mấu chốt, quan hệ đến tiềm lực và đạo đồ của mình.

Trong truyền thừa có nhiều loại phương pháp Trúc Cơ, cá nhân căn cứ bản thân lựa chọn cái phù hợp là được.

Sau Trúc Cơ chính là Kim Đan cảnh.

Dịch hóa Chân nguyên, ngưng cố thành Đan, hội tụ tinh khí thần bản thân.

Lấy nhân thân làm lò, tinh khí thần làm đại dược, ngao luyện một viên Nhân Thể Đại Đan.

Đây là Kim Đan đại đạo.

Cũng là con đường tu luyện thích hợp nhất cho loại sinh linh hậu thiên yếu ớt như Nhân tộc.

Mượn ngoại vật, nội luyện kỷ thân, hấp thu tinh hoa thiên địa hóa thành bản nguyên, tăng lên chính mình.

Lúc này tu luyện, nội luyện Kim Đan mà ngoại luyện Ngoại Đan dùng làm tư lương cho bản thân, có thể gia tăng tiến độ tu hành.

Kim Đan cửu chuyển, bên trong uẩn dưỡng một điểm tiên thiên căn tính linh quang, dựng dục Nguyên Thần.

Người có nội hàm thâm hậu, Nguyên Thần có thể trực tiếp từ trong Kim Đan xuất thế, nhập chủ Tử Phủ thức hải, thống nhiếp hết thảy quanh thân.

Kẻ không đủ có thể hóa thành Nguyên Anh, trước cảnh giới Nguyên Thần lại mở một cảnh, hấp thu thiên địa tạo hóa từ từ trưởng thành Nguyên Thần.

Hai cái tịnh không phân cao thấp, chỉ là một loại thủ đoạn tu luyện mà thôi.

Mà Kim Đan nhưng vẫn nằm ở Đan điền Khí hải, làm nguồn suối của pháp lực.

Sinh ra Nguyên Thần, Luyện Khí Hóa Thần liền sơ bộ hoàn thành.

Bước tiếp theo chính là Luyện Thần Hoàn Hư, nội luyện Nguyên

Thần, dần dần lớn mạnh, cho đến khi Nguyên Thần xuất khiếu.

Mà Nguyên Thần lại có thể phân làm Âm Thần, Dương Thần.

Nguyên Thần sơ sinh là Âm Thần, cần phải luyện hết âm cặn trong đó, công đáo âm tận dương thuần, chân nhân hiển tượng, có thể xưng Chân Nhân.

Cái gọi là Luyện Thần Hoàn Hư, quên thân, hư tâm, trong không động một vật không sinh, tắc có thể hoán phàm thai thành linh thai, biến tục tử thành Chân Nhân.

Mà Dương Thần ký xuất lại vẫn chưa tận toàn công.

Còn có một bước Luyện Hư Hợp Đạo.

Đem Dương Thần thu về Tổ khiếu, luyện mà phục luyện, Luyện Thần Hoàn Hư, Dương Thần bách luyện bách linh.

Tuệ quang sinh thần hỏa, quán thông trăm khiếu trên thân thể, dương diễm đằng không, thấu chân thấu đỉnh, thần quang phổ chiếu.

Thân thể cũng luyện hóa nhập vào trong Dương Thần.

Tinh Khí Thần tam nguyên hợp nhất, hỗ tương chuyển hóa, quy về thái hư, đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất.

Tụ tắc thành hình, tán tắc thành khí, hạo kiếp bất tử, thọ ngang thiên địa.

Đây là Thiên Tiên Đại Đạo!

Luyện Thể Trúc Cơ, Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư, Luyện Hư Hợp Đạo.

Đây là năm bước tu hành dưới Tiên Đạo.

Nếu tận toàn công tắc thành Thiên Tiên Đại Đạo.

Nếu là không thành thì còn có bốn con đường khác là Địa Tiên,

Nhân Tiên, Thần Tiên, Quỷ Tiên, là lựa chọn thứ đẳng.

Ngày sau tái tạo tu luyện cũng có thể cuối cùng thành tựu Thiên Tiên.

Chỉ là trong đó tự nhiên có chỗ chênh lệch, khó mà bù đắp.

Lúc này, Chân Tiên cảnh liền tương ứng thế hoán thành Địa Tiên, Nhân Tiên, Thần Tiên, Quỷ Tiên tương ứng.

Nhưng cần tiêu tốn nhiều thời gian hơn để bù đắp căn cơ, cho đến đệ tam cảnh thành tựu Thiên Tiên.

So với Thiên Tiên Đại Đạo thì đã lạc hậu hai bước.

Nhưng đây hẳn là con đường tu luyện bình thường của đại đa số phàm nhân tu sĩ.

Chỉ có kẻ tư chất siêu tuyệt mới có thể một bước thành tựu Thiên Tiên, thuộc về tinh anh Nhân tộc, ít lại càng ít.

Chư Tử Bách Gia này chính là tinh anh trong tinh anh của Nhân tộc, tưởng là Thiên Tiên Đại Đạo cũng không khó.

Lại có Phong Nguyên Thanh trợ giúp thì sẽ càng dễ dàng hơn một chút.

Chư Tử Bách Gia thân là những tinh anh đã lĩnh ngộ đạo lý của bản thân, khi tu luyện tự nhiên sẽ không bê nguyên xi công pháp Phong Nguyên Thanh truyền xuống.

Mà là kết hợp đạo lý của bản thân, sảo tác cải lương, khiến cho nó càng thêm phù hợp chính mình.

Như Âm Dương gia càng chú trọng ngũ hành tuần hoàn trong cơ thể, có trợ ích hơn với Ngũ Khí Triều Nguyên ngày sau.

Y gia thì là chú trọng nhục thân kinh mạch, huyệt khiếu, nhục thân càng thắng một bậc.

Bọn họ bản thân đã hiểu một chút pháp tu luyện, chỉ là tịnh không quá phù hợp.

Hiện nay sau khi thay đổi căn cơ, tu luyện như bước lên một con đường bằng phẳng, một đường chạy như điên mà không có bất kỳ chướng ngại nào.

Chỉ là tại Luyện Thể chi cảnh tiêu tốn nhiều thời gian một chút.

Luyện Thể không thể một lần là xong.

Bọn họ nhao nhao tán đi Chân khí vốn có của bản thân, Luyện Khí Hoàn Tinh.

Lại dùng tinh khí Luyện Thể, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Không cần tốn thời gian dài đến trăm ngày như vậy.

Đạo tu luyện, trương thỉ hữu độ.

Nhất là sau khi tán đi Chân khí càng là một phàm tục chân chính, cần nghỉ ngơi, ăn uống.

Nhân thời gian này, Phong Nguyên Thanh cho bọn họ một ít đan dược trợ giúp Luyện Thể.

Thối Thể Đan, Huyết Đan, Tráng Thể Đan, Tẩy Tủy Đan các loại.

Tiến một bước gia tốc tiến độ tu luyện cảnh giới Luyện Thể.

Bọn họ bản thân đã có nền tảng, dùng đan dược gia tốc tu luyện cũng sẽ không có vấn đề gì.

Nguyên bản Bách Nhật Trúc Cơ chỉ dùng mười ngày liền hoàn thành.

Chương 515

Đem ba trăm sáu mươi lăm cái huyệt khiếu của cảnh giới Luyện Thể khai tịch, tràn ngập Chân khí, đả thông toàn thân mười hai chính kinh cùng kỳ kinh bát mạch.

Bắt đầu cảm ngộ Huyền Quan Nhất Khiếu.

Huyền Quan Nhất Khiếu này không ở trong thân, không ở ngoài thân, nằm ở một loại vị trí huyền chi hựu huyền.

Hư cực tĩnh đốc, không còn thân ta, nhưng cảm giác yểu yểu minh minh, cùng thiên địa hợp nhất, mà thần khí uẩn nhưỡng ở trong, là chỗ vi diệu nhất của tu luyện, cho nên gọi là Huyền Quan Nhất Khiếu.

Huyền quan vừa mở, trong ngoài giao hội, nhân thân cùng ngoại giới thiên địa câu liên, dẫn ngoại giới thiên địa linh khí nhập thể, tư dưỡng thân thần.

Lúc này liền bước vào Dẫn Khí cảnh.

Bắt đầu con đường Luyện Tinh Hóa Khí.

Chư Tử Bách Gia này có thể nói là tinh anh được Nhân tộc khí vận sở chung (tụ tập), mỗi người đều mang đại khí vận, tự thành một phái, đều có học thuyết đạo lý.

Huyền Quan Nhất Khiếu huyền chi hựu huyền kia ở chỗ bọn họ căn bản không phải vấn đề.

Trong vòng một ngày, Chư Tử nhao nhao đả thông Huyền Quan Nhất Khiếu, tiến giai Dẫn Khí cảnh.

Từ Dẫn Khí cảnh bắt đầu liền cần công pháp để tu luyện.

Lộ tuyến vận hành Chân khí, phương hướng, thứ tự huyệt khiếu

trước sau... hơi có sai biệt liền là một trời một vực.

Chân khí tu luyện ra như vậy thuộc tính khác biệt, công dụng không đồng nhất.

Công pháp Phong Nguyên Thanh truyền thừa cho bọn họ đều là loại trung chính bình hòa nhất, không có bất kỳ thuộc tính thiên lệch nào.

Mà Chư Tử Bách Gia với tư cách người mới học, cần thiết chính là loại công pháp như vậy.

Còn muốn sáng tạo ra công pháp thích hợp nhất cho mình thì phải đợi bọn họ đạt tới cảnh giới nhất định.

Tốt nhất là trước khi đúc thành Đạo cơ.

Chư Tử lại từ chỗ Phong Nguyên Thanh bổ sung một lô đan dược cần thiết cho Luyện Khí cảnh giới, gia tốc tốc độ tu luyện.

Mọi người vài ngày sau liền đem Chân khí hóa dịch, áp súc thành Chân nguyên.

Sau khi đột phá Trúc Cơ, khí thế trên người bỗng nhiên tăng lên một đoạn.

Mấy ngày tiếp theo vẫn là đả tọa tu luyện, tích lũy Chân nguyên.

Chân nguyên đủ nhiều mới có thể thuận lợi trúc thành Đạo cơ.

Tiến độ mọi người đều không sai biệt lắm, mấy ngày sau liền nhất tề xuất quan, toàn bộ đều là thanh nhất sắc Chu Thiên hậu kỳ cảnh giới.

Bước tiếp theo chính là đúc thành Đạo cơ của mình.

Bước này cần thận trọng.

Bọn họ đều có suy tính của mình, công pháp hiện tại đang tu trung

chính bình hòa không chút đặc sắc, tuy rằng phổ quát nhưng tịnh không phải thích hợp nhất với bọn họ.

Thế là nhao nhao xuất quan, hướng Phong Nguyên Thanh tuân vấn giải hoặc.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên không tiếc chỉ giáo, đem tất cả sơ cấp công pháp trên người sao chép một phần, để bọn họ tự do quan khán, học tập, sau đó lại kết hợp đạo lý bản thân, tự sáng tạo công pháp.

Như thế trúc thành Đạo cơ thích hợp nhất với mình mới là chính đồ.

Những công pháp này tuy rằng phẩm cấp không cao, đấu không lại cấp số Trúc Cơ nhưng đều có trọng điểm, có phân chia thuộc tính.

Có thiên hướng dương cương, có thiên hướng âm hàn, còn có Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Quang, Ám, Băng... thuộc tính không đồng nhất.

Chư Tử như miếng bọt biển khô, hấp thu tinh hoa dưỡng phân của lượng lớn công pháp này, điền sung bản thân.

Kết hợp đạo lý bản thân, bọn họ nhao nhao khai sáng ra công pháp của riêng mình.

Công pháp sau khi sáng tạo ra, trải qua một phen tra lậu bổ khuyết, kiểm nghiệm không sai sót liền nhao nhao chuyển tu công pháp tự sáng tạo.

Chư Tử Bách Gia mỗi người một công pháp, toàn bộ khác nhau, đặc sắc riêng biệt.

Căn cơ toàn thân chuyển đổi, hoàn mỹ khế hợp bản thân.

Tuy rằng có chỗ tiêu hao nhưng dưới sự bổ sung của lượng lớn

thiên địa linh khí và đan dược, rất nhanh lại khôi phục trạng thái viên mãn.

Nơi Chư Tử tu luyện truyền ra khí tức riêng biệt.

Phong Nguyên Thanh lập tức có cảm ứng, thế là gật gật đầu: "Chư Tử đã đi ra con đường của bản thân, không tệ!

Không hổ là Chư Tử Bách Gia, khí vận sở chung!" Sau khi điều chỉnh trạng thái đến tối ưu, Chư Tử nhao nhao bắt đầu chuẩn bị trúc thành Đạo cơ của mình.

Dược liệu cần thiết các loại, kỳ thực từ sớm trước kia bọn họ đã thu tập đủ dưới sự dẫn dắt của khí vận trong minh minh.

Đó là thiên đạo minh minh chi trung tự có an bài.

Trong quá trình cấu kiến Đạo cơ, bọn họ tự nhiên nhi nhiên linh quang nhất động, lấy dược liệu cần thiết ra, dung nhập vào trong Đạo cơ.

Những dược liệu này đều ẩn chứa đạo lý pháp tắc thiên địa độc hữu.

Dưới sự hiệp trợ của những pháp lý này, Chư Tử Bách Gia rất nhanh đã trúc thành Đạo cơ độc đáo của mình.

Có hình quyển sách, có hình con cá, có hình con chim, có hình cây lúa, có hình khí vật các loại... riêng một ngọn cờ.

Ngày Đạo cơ trúc thành, bầu trời Tắc Hạ Học Cung dị tượng xuất hiện dồn dập.

Cầu vồng bảy sắc, hào quang năm màu, tử khí đầy trời, kim quang chiếu đất, tinh thần lấp lánh... khiến cho cả Lâm Truy chấn động mạnh.

Bách tính tưởng là tiên thần lâm phàm, nhao nhao đi ra khỏi nhà,

hướng lên trời triều bái, cầu khẩn.

Mà những quyền quý có chút hiểu biết thì nhao nhao đích thân đến Tắc Hạ Học Cung, muốn tìm tòi hư thực.

Bọn họ cũng muốn học cái này, bọn họ cũng muốn trường sinh bất lão thành tiên nhân.

Trên không Lâm Truy, dị tượng phân trình.

Chỉ sau mười hơi thở, liền nhanh chóng tiêu tán, dường như trước đó chỉ là một ảo giác, cứ như thể không có gì xảy ra.

Sau khi các môn đồ Bách gia trúc cơ đạo cơ, ai nấy đều thu công xuất quan.

Trúc cơ viên mãn, nền tảng Đại Đạo đã thành.

Trên người các gia tử, liền xuất hiện một loại khí tượng phiêu miểu.

Người ngoài nhìn vào liền biết, đây là bậc hữu đạo.

Sau khi mọi người xuất quan, lần lượt đến chỗ Phong Nguyên Thanh bái kiến.

Phong Nguyên Thanh rất hài lòng với các gia tử, có họ ở đây, việc truyền bá Đạo thống của mình sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, hiệu suất tăng lên đáng kể.

Mọi người tụ họp tại sảnh đường.

Phong Nguyên Thanh lướt nhìn các gia tử một lượt, gật đầu tán thán: "Không tệ!" "Chúng con đạt được thành tựu này, còn phải đa tạ Tiên sinh truyền pháp!

Tiên sinh có ân thành Đạo với chúng con, Tiên sinh có thể là sư phụ của chúng con, nguyện suốt đời tôn xưng Người là Lão sư!" Trang Tử, Mạnh Tử và những người đứng đầu đồng thanh nói.

Đây là điều các gia tử Bách gia đã bàn bạc từ trước.

Chương 516

“Ha ha, nếu đã như vậy, ta xin miễn cưỡng nhận.” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Đạo cơ của các ngươi đã thành, con đường Đại Đạo phía trước đã là một đường bằng phẳng, đáng mừng đáng vui.

Ngoài ra, ngoài công pháp, những truyền thừa kỹ nghệ đa dạng, các ngươi cũng phải nghiền ngẫm thật kỹ, chúng sẽ giúp các ngươi trên con đường tu luyện thêm thuận lợi.” “Cẩn tuân giáo huấn của Lão sư.” Các gia tử đồng loạt đáp.

“Ừm, con đường phía sau, sẽ do chính các ngươi quyết định, đạo đồ của các ngươi, vẫn phải do các ngươi tự mình khám phá, người khác, nhiều nhất cũng chỉ có thể cung cấp một ít trợ giúp, căn bản vẫn nằm ở chính các ngươi.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Hệ thống tu luyện đã rõ ràng, công pháp các ngươi có thể tự mình sáng tạo.

Có đệ tử thích hợp, các ngươi tự có thể đem truyền thừa của mình, truyền thụ xuống, thực hành học thuyết Bách gia của riêng các ngươi.” Sau đó, các gia tử lần lượt hỏi Phong Nguyên Thanh một số vấn đề gặp phải trong quá trình tu hành.

Phong Nguyên Thanh cũng lần lượt giải đáp.

Mọi người đều chỉnh lý và ghi chép lại những vấn đề đã gặp, sau này khi giáo huấn đệ tử sẽ dùng đến.

Lúc này, các gia tử Bách gia, tuy trên con đường tu hành đã xuất hiện khác biệt, nhưng vẫn chưa nhiều.

Tu hành luyện khí là căn bản.

Mà sau khi thật sự gia nhập kỹ nghệ Bách gia, sự khác biệt này sẽ còn nới rộng thêm một bước.

Như Nông gia, sẽ chú trọng vào linh thực vật, và Ngự Thú Đạo.

Mặc gia, sẽ chú trọng vào Khôi Lỗi Cơ Quan Đạo.

Nho gia, ở Văn học, Cầm Kỳ Thư Họa Đạo.

Nhưng chư tử Bách gia, đều cùng thuộc về một phái của văn minh Nhân tộc, tự nhiên đứng chung một chiến tuyến.

Các gia tử tu hành đã đi vào quỹ đạo, Phong Nguyên Thanh cũng quyết định rời đi, y vẫn còn phải một đường hướng tây.

Nơi đây đã là Tề quốc, vậy phương tây vẫn còn các gia quốc khác, giống như thời Xuân Thu Chiến Quốc trong lịch sử Địa Cầu.

Lúc này, nên tương tự thời kỳ Xuân Thu, Chu vương thất phân phong vô số đại tiểu phong quốc.

Giữa các quốc gia, thỉnh thoảng có ma sát, nhưng vẫn chưa đến mức thôn tính lẫn nhau.

Sau khi để lại một hóa thân, Phong Nguyên Thanh liền tiếp tục khởi hành, đi về phía tây.

Đất Thần Châu rộng lớn vô tận, những gia quốc của Tiên giới man hoang này, so với Địa Cầu, lớn hơn gấp mười, trăm lần không chỉ.

So với Tề quốc có Tắc Hạ Học Cung, vài quốc gia khác thì kém hơn một chút.

Các quốc gia tuy đều có quốc học của riêng mình, nhưng so với Tắc Hạ Học Cung, thì không nổi tiếng bằng.

Các gia tử Bách gia tinh anh nhất của các quốc gia, đều đã là học trò của y.

Y tạm thời cũng không cần thiết ở các quốc gia khác thu nhận thêm đệ tử nào, trừ khi gặp được người đặc biệt hữu duyên.

Trên đường đi, Phong Nguyên Thanh cũng không phải lúc nào cũng dùng phi độn thuật, thỉnh thoảng y cũng ghé xuống các thành trấn, cảm nhận phong tục đặc sắc của các quốc gia.

Cứ thế đi đi dừng dừng, y đi qua Lỗ quốc, Tào quốc, Vệ quốc, Trịnh quốc, Chu quốc, Tấn quốc, Đại Việt và các nơi khác.

Lúc này, triều đại Chu đã suy yếu, chỉ là các chư hầu quốc bề ngoài cùng tôn kính, nhưng trong thâm tâm, lễ nhạc đã băng hoại, nhiều nơi đã tiếm quyền.

Triều đại Chu, đã không còn sức lực thống lĩnh các chư hầu quốc.

Và trong khoảng thời gian Phong Nguyên Thanh một đường hướng tây này.

Các gia tử Bách gia lại có đột phá, đã đạt đến cảnh giới Kim Đan.

Đồng thời, họ cũng đã truyền thụ công pháp tu luyện đặc sắc của học phái mình cho đệ tử Bách gia.

Sau đó, những đệ tử này lại truyền thụ cho các đệ tử khác.

Vài tháng qua, truyền thừa Bách gia, đã gần như nở rộ khắp các quốc gia.

Trừ một số ít học thuyết như Nho gia, khó được các quốc gia trọng dụng, phần lớn các học thuyết khác, đã được phổ biến ở các quốc gia.

Nho gia, cơ bản vẫn đang truyền bá ở gần Tề quốc, nhưng mức độ được chấp nhận vẫn không cao.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, học thuyết Nho gia, trong thời đại hỗn loạn các quốc gia tương tàn này, không được các quân

chủ chào đón.

Do đó họ liền ở lại Tề quốc phát triển, chuyên tâm nghiên cứu học thuyết của mình, đợi chờ hậu thế.

Phong Nguyên Thanh cũng không để tâm đến những điều này.

Nho gia, ở hậu thế quả thực sẽ phát triển rất tốt, điều này hẳn là sẽ không thay đổi, chỉ là không biết, liệu có bị các loại xuyên tạc, bóp méo, biến thành hoàn toàn khác hay không.

Nho gia thời Minh Thanh, e rằng Khổng Phu Tử cũng không dám nhận nữa nhỉ?

Phong Nguyên Thanh đi qua Đại Việt, lúc này Đại Việt vẫn đang âm thầm phát triển, tích lũy sức mạnh.

Y một đường hướng tây bắc tiến tới, xuyên qua thảo nguyên mênh mông, sa mạc Gobi, đến dưới Thiên Sơn.

Thiên Sơn nằm sâu trong nội địa tây bắc, bên ngoài các gia quốc Nhân tộc.

Dãy Thiên Sơn, trải dài hàng vạn dặm từ đông sang tây, liên miên bất tuyệt.

Và trong Tiên giới man hoang này, Thiên Sơn, càng được xưng là nơi gần Thiên giới nhất.

Theo thế giới quan của 《Linh Châu》, Thiên Đế chi nữ Phượng Hoàng Nữ Thần, trấn thủ nơi đây, bên dưới có Phong, Lâm, Hỏa, Sơn tứ vị Thủ Sơn Đại Thần.

Trừ Thiên Thê ra, nơi đây, có lẽ chính là một nơi khác có thể ra vào Thiên giới và Nhân gian.

Do đó, Thiên Đế mới phái con gái của mình đích thân trấn thủ.

Phía nam Thiên Sơn, là một vùng đại sa mạc hoang vu rộng lớn

không người, trong đó chỉ sinh tồn một số yêu ma sa mạc.

Ở góc đông nam dãy Thiên Sơn, có một hồ nước lớn rộng lớn.

Nằm ở phía bắc đại sa mạc.

Tên là Bác Tư Đằng Hồ, ý nghĩa là Hồ của Ốc Đảo.

Xung quanh hồ, là một ốc đảo lớn, vô cùng nổi bật giữa đại sa mạc.

Nhưng vì cách Thiên Sơn rất gần, Thiên Sơn Nữ Thần thường xuyên đến đây du ngoạn.

Nàng đã chém giết rất nhiều yêu ma cố gắng chiếm cứ nơi đây, sau đó, ốc đảo liền trở thành một vùng tịnh thổ, không còn yêu ma nào dám chiếm giữ nữa.

Rất nhiều sinh linh đã khai mở linh trí, lũ lượt tụ tập về đây.

Có Thiên Sơn Nữ Thần che chở, an toàn vô lo.

Phong Nguyên Thanh không hề hay biết chuyện này.

Ở kiếp trước, bộ phim truyền hình Linh Châu này, tình tiết cẩu huyết, thế giới quan cũng rất kỳ lạ.

Đồng thời cũng rất giống với một bộ anime của Nhật Bản.

Trong phim, toàn bộ tình tiết đều xoay quanh Nam Việt quốc, các địa phương khác, đa phần đều lướt qua, miêu tả không chi tiết.

Những thông tin Phong Nguyên Thanh có thể có được rất ít.

Nhưng giờ đây, một đại thế giới hiện thực đang ở ngay trước mắt, rất nhiều thứ, y vẫn cần tự mình khám phá.

Phong Nguyên Thanh một đường phi độn, vượt qua vùng đất rộng lớn không người, đến trước một hồ nước khổng lồ.

Nếu so với vị trí trên Địa Cầu, hẳn là gọi là Hồ Bác Tư Đằng.

Bên bờ hồ, cỏ xanh um tùm, tạo thành một ốc đảo rộng lớn.

Chương 517

Sinh cơ bừng bừng, hưng thịnh phồn vinh.

Phong Nguyên Thanh không biết tên hồ nước này.

Hồ nằm trong một lòng chảo ở phía nam Thiên Sơn, hồ rất lớn, một con sông dài vạn dặm, chảy từ khe núi lớn xuống, đổ vào trong hồ.

Mà nguồn của con sông lớn này, chính là một ngọn tuyết phong của Thiên Sơn.

Sau khi tuyết tan chảy, nước không ngừng đổ vào trong hồ.

Và ở hạ lưu, nước từ trong hồ lại không ngừng chảy ra, từ hướng tây nam, uốn lượn một đoạn rồi lại chảy về phía đông nam, chảy qua mấy ngàn dặm, đổ vào trong sa mạc.

Ốc đảo xung quanh hồ, vô cùng tĩnh lặng và yên bình.

Cỏ cây tươi tốt.

Ngựa hoang, bò dê thành đàn.

Trong hồ, lại có rất nhiều loài cá, tự do bơi lội trong nước.

Ở rìa mặt hồ, mọc rất nhiều lau sậy.

Và ở khu vực gần trung tâm, lại mọc rất nhiều sen trắng.

Cảnh sắc tươi đẹp và an lành.

Trên nền cát vàng sa mạc rộng lớn, xuất hiện một hồ nước và ốc đảo khổng lồ như vậy.

Mà ở xa hơn nữa, mơ hồ có thể nhìn thấy Thiên Sơn sừng sững, đứng thẳng tắp tận chân trời, đâm thẳng vào mây xanh.

Cảnh sắc nơi đây, khiến Phong Nguyên Thanh tâm khoáng thần di.

Thế là y quyết định, tạm thời cư trú ở đây một thời gian.

Tu hành cảnh giới Đại La, đã không còn là điều có thể thăng tiến bằng khổ tu nữa, mà cần cảm ngộ thiên địa tự nhiên, lĩnh ngộ pháp tắc, Đại Đạo.

Cần phải xem ngộ tính.

Mà ngộ tính của Phong Nguyên Thanh đương nhiên không kém.

Ở lại nơi này một lát, Phong Nguyên Thanh liền có một số cảm ngộ mơ hồ trong lòng.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền thuận thế dự định ở lại đây một thời gian ngắn.

Y vươn tay vẫy một cái, khí Thanh Đế Mộc Hoàng thôi động, một khu rừng cây liền mọc lên bên bờ hồ, vươn thẳng vào trong hồ.

Thậm chí cây cối còn mọc lên từ đáy hồ, nối thành một cây cầu gỗ.

Dọc theo cầu gỗ đi ra giữa hồ, Phong Nguyên Thanh thôi động khí Hoàng Đế Thổ Hoàng, cùng với mười tám cây cột đá nổi lên từ đáy hồ.

Tiếp đó y lại triệu ra nham thạch dưới bùn đất, tạo hình lại, biến thành một tòa đình viện, đứng sừng sững giữa hồ.

Sau đó Phong Nguyên Thanh lại dùng lực Ngũ Hành, tô điểm thêm một phen.

Trong đình viện, hoa cỏ cây cối mọc lên tươi tốt.

Sau đó, y lại khắc trận pháp phù văn lên các căn phòng và cột trụ dưới nước, để ngăn chặn cá lớn trong hồ phá hoại.

Mặc dù, trên thực tế sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.

Tòa đình viện này tuy đứng sừng sững trên mặt hồ, có vẻ hơi đột ngột, nhưng Phong Nguyên Thanh đã dùng đại pháp lực chế tạo ra, trên đó ẩn chứa khí tức Ngũ Hành tự nhiên, đối với những tinh linh đã khai mở linh trí mà nói, sẽ không cố ý đến phá hoại.

Mà những loài cá chưa khai mở linh trí, thì lại càng không ngu ngốc mà lao vào húc cột.

Hơn nữa, Phong Nguyên Thanh còn thêm vào tiểu viện một trận pháp ẩn nặc huyễn hình, khiến cho tu sĩ bình thường đều không thể nhìn thấy tòa đình viện trên mặt hồ này.

Phong Nguyên Thanh cứ thế bế quan trong đình viện trên mặt hồ.

Linh Bảo Pháp Tướng đứng sau lưng.

Trong tư duy của Phong Nguyên Thanh, các loại pháp tắc, Đại Đạo không ngừng va chạm, kích phát ra hỏa hoa.

Tu vi tuy không thăng tiến, nhưng cảnh giới lại âm thầm tăng lên.

Cảnh giới Thái Ất/Đại La.

Đã không còn là khổ tu pháp lực nữa.

Pháp lực tích lũy nhiều đến đâu, cũng không thể địch lại sự áp chế của cảnh giới.

Mà cảnh giới Đại La đầu tiên, Đại La Chân Tiên, cần không ngừng nâng cao bản chất sinh mệnh của bản thân.

Đây là một bước mà những sinh linh hậu thiên như Phong Nguyên Thanh nhất định phải trải qua.

Bản chất sinh mệnh thăng cấp, có nghĩa là căn cốt thăng cấp, vậy thì giới hạn tu hành, cũng không ngừng nâng cao.

Căn cốt không tốt, rất khó có thành tựu.

Những Tiên Thiên Thần Thai Thánh, Tiên Thiên Sinh Linh bẩm sinh thì tốt hơn nhiều.

Căn cốt của họ tự nhiên đã rất cao.

Bước này, còn được gọi là Nghịch Phản Tiên Thiên, thoái bỏ thân hậu thiên, nghịch phản tiên thiên.

Như vậy, mới có thể xứng đáng là Đại La chân chính.

Phong Nguyên Thanh tuy trước đó đã đột phá đến cảnh giới Đại La, nhưng vẫn chưa hoàn thành thăng hoa căn cốt của bản thân.

Mà nơi đây, vừa hay là một địa điểm rất thích hợp.

Nơi Thiên Sơn, là nơi gần Thiên giới nhất, cũng là nơi Thiên Môn tọa lạc.

Mỗi lần Thiên Môn mở ra, đều có lượng lớn Tiên Linh chi khí, linh túy Thiên giới chảy ra từ đó.

Vùng lân cận Thiên Sơn, đều bị linh khí tẩm nhiễm.

Đặc biệt là khu vực hồ nước này, vẫn còn lưu giữ một phần linh túy Thiên giới, ẩn sâu trong Thủy Long Mạch.

Những linh túy Thiên giới này, cũng là những thứ không tệ, so với linh khí Nhân gian giới, còn ưu việt hơn một bậc.

Mặc dù đối với Phong Nguyên Thanh mà nói, tác dụng không quá lớn, nhưng vẫn có chút hữu dụng.

Nghịch Phản Tiên Thiên, là một quá trình liên tục, không phải nhất thời là xong.

Bởi vì, sự tích lũy cần thiết trong đó là vô cùng lớn, trước tiên phải đạt được mức độ lĩnh ngộ pháp tắc Kiếm Cương đủ sâu.

Lấy Phong Nguyên Thanh làm ví dụ, với sự tích lũy hiện tại của y mà nói, trước khi đạt đến Đạo Quả Đại La Cực Cảnh, mới có thể thật sự hoàn thành Nghịch Phản Tiên Thiên.

Bởi vì Phong Nguyên Thanh tu luyện Tam Thiên Đại Đạo, sự tích lũy cần thiết, càng vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới bình thường!

May mà, Phong Nguyên Thanh có ngoại quải.

Chủ Thần đã cung cấp cho y những cống hiến không thể đong đếm.

Lĩnh ngộ pháp tắc, không phải chỉ cần ngồi đó đả tọa, Nguyên Thần tham ngộ Thiên Đạo là được.

Như vậy hiệu suất thực sự quá thấp.

Thông thường đều là những tu sĩ có căn cơ không tốt, trong hoàn cảnh bất đắc dĩ mới làm vậy.

Trong đó phương pháp tốt nhất, chính là mượn nhờ các loại tài nguyên, linh vật, linh bảo tương ứng được sinh ra từ Đại Đạo Pháp Tắc.

Tu sĩ tu hành, vốn dĩ là chiếm đoạt thiên địa để lợi cho bản thân.

Chương 518

Mà thời đại này, so với Địa Cầu, có thể nói khắp nơi đều là bảo vật.

Trong không khí phú hàm Tiên Thiên Linh Khí, tùy tiện một cây cỏ, đều là Linh Thảo, nắm một nắm đất cát trên mặt đất, đặt trên Địa Cầu, đều là Linh Thổ, Linh Sa.

Ngoài ra, vô số phân thân của Phong Nguyên Thanh, cũng đang khám phá khắp nơi trên thế giới.

Trong một số hiểm địa, bảo địa, đều ẩn chứa rất nhiều linh vật, bảo tài kỳ lạ.

Sau khi thu thập được, liền mượn nhờ không gian Chủ Thần Toái Phiến làm trạm trung chuyển, toàn bộ được cất giữ trong đó, bản thể Phong Nguyên Thanh, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra dùng.

Phong Nguyên Thanh trong tiểu viện bên hồ, luyện hóa vô số linh vật, lấy các pháp tắc trong đó, để cường đại bản thân.

Khiến Phong Nguyên Thanh đối với các loại pháp tắc linh vật càng ngày càng tiến bộ.

Theo sự thăng tiến trong lĩnh ngộ các loại pháp tắc, sự nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo Thần Thông của y, cũng nước lên thuyền lên, uy năng đạt được sự thăng tiến to lớn.

Tâm niệm vừa động, liền có thể dẫn động lực lượng pháp tắc, hóa sinh ra các loại thần thông.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Linh Bảo Thiên Tôn Pháp Tướng sau lưng Phong Nguyên Thanh, càng thêm uy nghiêm, huyền diệu.

Quanh thân bao phủ sương mù Hỗn Độn, Thượng Thanh Tiên Quang.

Vô số Thiên Đạo Pháp Tắc tham ngộ, khiến Pháp Tướng một lần nữa biến hóa, thân khoác đạo bào, tay cầm ngọc như ý, như Đại Đạo hiển hiện, uyên viễn lưu trường.

Âm Dương, Sinh Tử, Ngũ Hành, Hỗn Độn, Quang Ám.

Khí tức mờ mịt, huyền diệu khó lường.

Khí tức này, không hề giới hạn trong tiểu viện, mà xuyên thấu ra ngoài, bao trùm bốn phương tám hướng.

Toàn bộ hồ nước và ốc đảo rộng ngàn dặm, đều có thể cảm nhận được khí tức huyền ảo này.

Trong chốc lát, vô số sinh linh trong ốc đảo đều được hưởng lợi.

Rất nhiều sinh linh bị khí tức cảm nhiễm, khai mở linh trí.

Mà những sinh linh đã có linh trí, từ cảnh giới huyền ảo này, được lợi không ít, lĩnh ngộ được pháp tu Thổ Nạp Linh Khí, hấp thụ tinh hoa Nhật Nguyệt.

Trong ốc đảo, những sinh linh đã khai mở linh trí, lĩnh ngộ pháp tu luyện, lần lượt theo cảm ứng, hướng về phía hồ nước triều bái.

Đắm chìm trong tu luyện, vài tháng lặng lẽ trôi qua.

Phong Nguyên Thanh tỉnh lại từ nhập định.

Linh Bảo Pháp Tướng thu về Tử Phủ Nê Hoàn Cung, đoan tọa trên Đạo Đài.

Đạo Đài, treo lơ lửng trên Cửu Thiên, Linh Bảo Pháp Tướng đoan tọa trong đó, uyển như chưởng quản chư thiên Tiên Vương.

Thế giới diễn hóa trong Thức Hải, cũng càng thêm chân thực.

Đạo vận ngoại giới lan tỏa, bao phủ ốc đảo, đây là dị tượng y dẫn động Thiên Đạo Pháp Tắc cộng minh khi tu luyện.

Các sinh linh trong ốc đảo, coi như có phúc rồi, không ít người nhờ vậy mà linh trí đại khai, có hy vọng bước vào cửa tu hành.

Phong Nguyên Thanh không đi quản đạo vận còn sót lại, vẫn để nó lưu lại trong ốc đảo, đợi nó từ từ tiêu tán.

Coi như để lại một chút cơ duyên.

Phong Nguyên Thanh quan sát xung quanh một lượt, mọi thứ tĩnh lặng và yên bình, không có tình huống bất ngờ nào.

Sau đó Phong Nguyên Thanh hướng ánh mắt về phía Thiên Sơn.

Nơi đó, tương truyền là Đạo trường của Thiên Đế chi nữ Phượng Hoàng Nữ Thần, phụ trách trấn thủ Thiên Môn trên Thiên Sơn, lối vào Thiên giới.

Người ngoài chưa được cho phép, không thể tự ý xông vào.

Phong Nguyên Thanh đương nhiên sẽ không tự ý xông vào, làm vậy rất dễ đắc tội người khác, hơn nữa, khó tránh khỏi việc phải động thủ, quá phiền phức.

Thấy Thiên Sơn không có động tĩnh, Phong Nguyên Thanh liền không chú ý nữa, chuyển sang tiếp tục đắm mình vào tu luyện.

Phong Nguyên Thanh trước đó đã nhập môn tất cả Tam Thiên Đại Đạo Thần Thông, sau đó, liền để lại hóa thân trong không gian Chủ Thần Toái Phiến tiếp tục tu luyện.

Chỉ là 【Hồng Mông Thiên Đạo】 không dễ luyện như vậy, dưới sự gia tốc trăm lần trong không gian, cũng chỉ vừa vặn tiểu thành.

Phong Nguyên Thanh liền dự định ở đây, mượn nhờ linh túy Thiên giới của nơi này, để 【Hồng Mông Thiên Đạo】 tu luyện một phen

thật tốt, tốt nhất là có thể luyện đến tiểu thành.

Dù chỉ là tiểu thành, đó cũng là vượt qua rất nhiều giai đoạn nhỏ.

Mỗi loại thần thông tiên thuật, đều là sự kết hợp của hàng trăm, hàng ngàn Tam Thiên Đại Đạo, phức tạp và cao thâm.

Tuy nhiên, giờ đây, Phong Nguyên Thanh đã là cảnh giới Đại La Chân Tiên, việc tu luyện trở nên đơn giản hơn nhiều.

Trong 【Vĩnh Sinh】, những Tam Thiên Đại Đạo Thần Thông, Thần Thông Bí Cảnh có thể tu luyện thoải mái, hơn nữa, tu vi càng cao, luyện càng đơn giản.

Mà Phong Nguyên Thanh giờ đây đã bước vào cảnh giới Đại La, thì càng không cần phải nói.

Hệ thống 【Vĩnh Sinh】, có một ưu điểm là, bất kỳ công pháp thần thông tu luyện nào, chỉ cần điên cuồng hấp thụ tài nguyên là được, có thể thành công nhanh chóng.

Chỉ là, ở trung hậu kỳ, vẫn không thể thiếu lĩnh ngộ.

Trong không gian Chủ Thần Toái Phiến, hóa thân của Phong Nguyên Thanh, đã hoàn thành xong các bước hấp thụ tài nguyên, phần còn lại, chính là dựa vào vô hình, xâu chuỗi các loại Tam Thiên Đại Đạo theo phương pháp trong truyền thừa, hình thành đại tiên thuật thần thông.

Tuy có phương pháp, nhưng, rất nhiều chuyện, không phải phương pháp nói cho ngươi là ngươi sẽ biết.

Não nói: “Ta biết rồi!” Tay nói: “Phải làm sao đây?

Ta vẫn chưa biết!” Từ lý thuyết đến thực tiễn, ở giữa vẫn có một quá trình.

Giờ đây, Phong Nguyên Thanh liền dự định trong tiểu viện bên hồ,

hoàn thành sự chuyển hóa từ lý thuyết đến thực tiễn.

Tiểu thành 【Hồng Mông Thiên Đạo】 có nhục thân thần thông tiên thuật, với sự biến hóa của pháp bảo thần thông tiên thuật.

Sau khi luyện thành, có thể luyện chế ra các pháp bảo tương ứng, có thể nâng cao uy lực thần thông tiên thuật hơn nữa, sở hữu thêm nhiều vĩ lực không thể nghĩ bàn.

Bao gồm Tâm Linh Chi Kính, Hoàng Thiên Chi Nhãn, Minh Quang Chi Khải, Khai Thiên Như Ý, Hỗn Độn Chi Chung, Hồng Mông Thần Thuẫn, Hồng Mông Thần Ấn, Hồng Mông Tôn Thân, v.v.

Những thần thông này, Tam Thiên Đại Đạo thần thông được tổ hợp hơi ít một chút, nhưng uy lực vẫn cường hãn như nhau.

Mà ở hậu kỳ, còn có thể tiếp tục bổ sung những Tam Thiên Đại Đạo thần thông còn thiếu sót, để đạt được sự thăng tiến hơn nữa.

Tâm Linh Chi Kính, chính là sự phản chiếu của nội tâm.

Phong Nguyên Thanh đem ý chí nội tâm của bản thân, xâu chuỗi bằng Tam Thiên Đại Đạo thần thông, hóa thành một bảo kính.

Sáng chói rạng rỡ, như thái dương chiếu rọi vạn vật.

Tâm linh như gương, minh kính treo cao, có thể thấu rõ vạn vật.

Có thể diễn hóa ra một loại Động Thiên Thần Quang, một kích ra, ngay cả Thiên Đấu cũng có thể xuyên thủng!

Hoàng Thiên Chi Nhãn, là một loại đồng thuật tiên thuật thần thông.

Hội tụ Tam Thiên Đại Đạo vào trong hai mắt, ngưng kết ý chí huyền diệu, uyển như Thiên Đạo Chi Nhãn, thẩm thị vạn vật.

Có thể nhìn thấu mọi ngụy trang, biến hóa.

Đạt đến chỗ cực kỳ sâu, thậm chí có thể nhìn thấu thế gian, dòng sông vận mệnh, nhìn thấy quá khứ tương lai.

Minh Quang Chi Khải, do các loại Đại Đạo Thần Thông thuộc tính phòng ngự trong Tam Thiên Đại Đạo tương hỗ tổ hợp và xâu chuỗi mà thành, hoàn chỉnh một bộ Minh Quang Áo Giáp, bảo hộ nhục thân, cách tuyệt vạn pháp.

Khai Thiên Như Ý, ngưng kết vô số ý chí huyền diệu.

Chương 519

Hóa thành một chiếc ngọc như ý có thể khai thiên tích địa, dưới tâm niệm, dù là hỗn độn mênh mông, cũng có thể tùy theo tâm tư của mình, khai mở ra một thế giới hoàn toàn mới.

Hồng Mông Thần Thuẫn, Tam Thiên Đại Đạo tổ hợp, vô số pháp tắc ngưng kết thành một tấm khiên khổng lồ, trên tấm khiên, tràn đầy thanh quang u u, lại có vô số phù văn bay múa, sở hữu thần lực không thể nghĩ bàn, dường như bất luận công kích cường hãn đến đâu, cũng sẽ bị tấm khiên này chặn lại.

Hỗn Độn Chi Chung, quanh thân phù văn lưu chuyển, tỏa ra hào quang ngũ sắc, khí Hỗn Độn lượn lờ, sở hữu vĩ lực trấn áp chư thiên, công năng diễn biến Thiên Đạo huyền cơ.

Hồng Mông Thần Ấn, đem Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc, ngưng tụ thành một phương thần ấn, sở hữu vĩ lực không thể nghĩ bàn, có thể xoay chuyển đại thiên, bắt giữ nhật nguyệt, trấn áp vũ trụ.

Hồng Mông Tôn Thân, càng là đem Tam Thiên Đại Đạo ngưng kết vào một thân, hóa thành một vị Hồng Mông chi thần vĩ ngạn và cao lớn, tràn đầy sức mạnh vô biên, giữa mỗi cử chỉ, dường như đều có sức mạnh đủ để trấn áp tam thiên thế giới, khiến thiên địa vạn vật ảm đạm thất sắc, như thể không tồn tại.

Mọi loại chiêu thức biến hóa, điều cần chính là, vô số Đại Đạo Pháp Tắc để làm trụ cột.

Phong Nguyên Thanh theo truyền thừa chân ý của nó, từng chiêu từng thức diễn luyện.

Do những chiêu thức này quá mạnh mẽ.

Phong Nguyên Thanh lại tăng thêm vô số trận pháp trong tiểu viện, lại phân cách không gian, tạm thời cách ly tiểu viện ra khỏi thế giới.

Trong quá trình diễn hóa mỗi chiêu thức, đều tràn ngập ý cảnh huyền diệu vô biên, lấp đầy không gian tiểu viện đã được phân cách ra. 【Hồng Mông Thiên Đạo】, đây là một loại Đại Đạo cao hơn vạn vật thế gian.

Sự tồn tại của nó, có thể sánh ngang với Thiên Đạo tự nhiên sinh ra của thế giới, thậm chí còn ẩn ẩn cao hơn một bậc.

Dù sao cũng là Đạo Quả cả đời của nhân vật cấp Tiên Vương Chúa Tể trong các Đại Thiên Thế Giới đỉnh cấp như Vĩnh Sinh.

So với nó, Tiên giới man hoang này, thì kém xa thế giới Vĩnh Sinh.

Tuy nhiên, thắng ở tiềm lực đủ lớn, một thế giới sơ sinh, tương lai đại hữu khả vi.

Phong Nguyên Thanh đã diễn luyện từng chiêu thức biến hóa của 【Hồng Mông Thiên Đạo】 đến tiểu thành, nắm giữ toàn bộ vài loại biến hóa.

Tâm niệm vừa động, liền là pháp tắc ngưng kết, diễn hóa biến chiêu. 【Hồng Mông Thiên Đạo】 tiểu thành!

Lập tức một luồng ý tứ phiêu miểu cao xa, vô tình khôi hoành tản ra.

Trong phạm vi vài vạn dặm, vô số sinh linh, đều cảm giác mình dường như bị một thứ đáng sợ nào đó nhìn chằm chằm.

Tuy không phải cố ý nhắm vào, nhưng lại khiến người ta kinh hồn bạt vía, cứ như bị lão thiên gia nhìn chằm chằm vậy, không dám động đậy chút nào.

Trên chủ phong Thiên Sơn, một cung điện điêu lương họa đống,

khí thế khôi hoành, tọa lạc trên đỉnh núi.

Đỉnh núi cao đã vượt qua tuyến tuyết, nhưng lại không có bất kỳ dấu hiệu tích tuyết nào.

Đây là hiệu quả do thần lực Thiên giới tạo thành.

Trong dãy Thiên Sơn, chỉ có một ngọn núi này, không có tuyết đọng, hơn nữa còn bốn mùa như xuân.

Trên đỉnh núi, cây xanh rợp bóng, xanh tươi um tùm, có rất nhiều loại phi cầm linh điểu khác nhau, làm tổ sinh sống trong rừng núi.

Chỉ có một con đường nhỏ rợp bóng cây rộng rãi uốn lượn, từ đỉnh núi thông xuống chân núi.

Một thiếu nữ trông vẫn còn chút nét trẻ con duyên dáng, đang ngồi trên ghế mây, nhàm chán phe phẩy quạt.

Thiếu nữ này, chính là chủ nhân của tòa thần điện này.

Chính là Thiên Đế chi nữ của Thiên giới, Phượng Hoàng.

Trên Thiên Sơn này, thực chất chính là hành cung của Phượng Hoàng Nữ Thần ở Nhân gian giới.

Thiên giới tuy tốt đẹp, nhưng quá đỗi thanh lãnh, các thần linh, vận chuyển trật tự thiên địa, có vẻ hơi lạnh lùng vô tình.

Phượng Hoàng ở Thiên Nhai cảm thấy rất vô vị, thế là nhân dịp trăm năm tìm đến Thiên Đế lão cha của mình, để y cho nàng xuống phàm gian tu hành.

Thiên Đế vô cùng sủng ái cô con gái này, thế là liền chọn nơi Thiên Sơn này.

Nơi đây là một cửa ngõ giữa Thiên giới và Nhân gian giới.

Điều Phượng Hoàng đến trông coi một cánh cổng lớn, cũng coi

như là đi công tác ngoại phái, chứ không phải tự ý hạ phàm du ngoạn.

Vừa hay có thể thỏa mãn ý tưởng của Phượng Hoàng.

Thế là liền phái Lực Sĩ, ở đỉnh Thiên Sơn, xây dựng cung điện, cho nàng cư trú.

Hơn nữa, còn có Thiên giới chi môn, vận chuyển Tiên Linh chi khí và linh túy Thiên giới, cũng không làm chậm trễ tu hành.

Cũng coi như một lần lịch luyện, nhất cử tam đắc.

Phượng Hoàng vui vẻ nhận nhiệm vụ, xuống Nhân gian trên Thiên Sơn.

Ngoài ra, Thiên Đế còn phái Phong, Lâm, Hỏa, Sơn tứ vị thần linh, làm thuộc hạ của Phượng Hoàng, có chuyện gì, cứ để thuộc hạ thần linh đi làm là được.

Ngoài ra, còn điểm hóa một nhóm Tiên Linh Tinh Quái, làm cung nga thị nữ, phục thị cuộc sống sinh hoạt của Phượng Hoàng ở nhân gian.

Sắp xếp vô cùng chu đáo.

Là Thiên Đế chi nữ, căn cốt của Phượng Hoàng rất cao, còn cao hơn một bậc so với nhiều Tiên Thiên Thần Thai Linh.

Thực lực của bản thân dưới sự giáo huấn của Thiên Đế, cũng không thể xem nhẹ.

Lại là Tiên Thần Nhị Đại đỉnh cấp, hậu thuẫn thông thiên, ở nhân gian, có thể nói là an toàn vô lo.

Mà dưới Thiên Môn, có thể nói, không khác gì vùng đất dưới mí mắt Thiên Đế, có Thiên Đế đích thân theo dõi, thì càng vạn vô nhất thất.

Mà lúc này, Phượng Hoàng Nữ Thần đang tựa mình trên ghế mây,

đột nhiên cảm nhận được một luồng uy áp kỳ dị.

Loại cảm giác đó, nàng chỉ từng có cảm nhận tương tự trên người phụ thân mình.

Điều này khiến nàng vô cùng tò mò.

"Nhân gian giới này, chẳng lẽ lại xuất hiện nhân vật lợi hại nào sao?" Phượng Hoàng lẩm bẩm nói.

Ngay sau đó, nàng quyết định, xuống núi đi xem.

Vì nàng ở trên Thiên Sơn cũng cảm nhận được, vậy chứng tỏ, người đó nhất định không ở quá xa.

"Người thú vị như vậy, vậy ta phải đi xem thôi." Ngay sau đó, nàng bước ra khỏi khuê phòng, rời khỏi thần điện.

Phong, Lâm, Hỏa, Sơn tứ vị Thủ Sơn Đại Thần thấy vậy, lập tức đến bái kiến.

"Điện hạ." Bốn người cúi đầu chắp tay nói.

"Ừm, ta muốn ra ngoài một chuyến, các ngươi tiếp tục ở đây thủ hộ Thiên Sơn." Phượng Hoàng thần sắc bình thản nói.

"Điện hạ chẳng lẽ muốn đi điều tra nguồn gốc của luồng khí tức vừa rồi sao?" Phong Thần hỏi.

"Không sai, chắc hẳn người đó thực lực không tệ, ta đi xem thử." Phượng Hoàng nói.

"Điện hạ, thực lực người đó không rõ, chi bằng để chúng thần theo ngài cùng đi được không?" Phong Thần nói.

"Đúng vậy, đại ca nói đúng, thực lực người đó nhất định không yếu, vì sự an toàn của Điện hạ, vẫn nên để chúng ta đi cùng ngài thì hơn." Lâm Thần cũng nói.

“Không cần, các ngươi đều theo ta đi, Thiên Sơn thì sao?

Ta tự mình đi là được, các ngươi ở lại thủ hộ Thiên Sơn!” Phượng Hoàng ra lệnh nói.

“Vâng!” Bốn người đồng thanh nói.

Sau khi Phượng Hoàng gật đầu, liền trực tiếp bay xuống dưới Thiên Sơn.

Sau khi Phượng Hoàng rời đi, tứ vị Thủ Sơn Đại Thần cũng thấy quen rồi không lấy làm lạ.

Chương 520

Tình huống như vậy, trong mấy trăm năm qua, đã xảy ra vô số lần.

Phượng Hoàng Nữ Thần, mỗi năm đều phải xuống núi vài lần, du ngoạn một phen rồi mới trở về.

Mà Thiên Sơn trọng địa này, cũng từ trước đến nay không ai dám xông vào.

Cho dù may mắn đột phá được phòng tuyến của tứ vị Thủ Sơn Đại Thần, sau Thiên Môn, còn có lượng lớn Tiên Thần Thiên giới canh gác, kẻ xông vào mạnh mẽ, chỉ có một con đường chết.

Mà Thiên Môn này, là dùng để tiện cho Thiên giới đi đến nhân gian, còn tu sĩ nhân gian, muốn vào Thiên giới, thì phải đi Thiên Thê, hoặc phải có Thiên Thần tiếp dẫn mới được.

Tứ vị Thủ Sơn Đại Thần, thực chất cũng chỉ là trú thủ trong cảnh nội Thiên Sơn này, ngày thường, cũng không có chuyện gì phải làm.

Thực chất chính là giúp Phượng Hoàng Công Chúa, làm một số việc vặt vãnh.

Phượng Hoàng Nữ Thần xuống Thiên Sơn, liền trực tiếp lăng không phi hành, du ngoạn trên không.

Dựa vào cảm giác, nàng bay về phía nơi Thiên Đạo ý cảnh nồng đậm nhất.

Mà đích đến, chính là hồ nước nơi Phong Nguyên Thanh đang ở.

Tốc độ của Phượng Hoàng rất nhanh, không lâu sau, đã đến trên hồ nước.

Nàng cảm nhận được, loại ý cảnh đó, ở đây là nồng đậm nhất,

hơn nữa, lấy nơi đây làm trung tâm, phát tán ra ngoài.

Phượng Hoàng nhíu mày, nàng phóng ra thần thức, cẩn thận cảm tri, thế mà lại không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường.

"Hửm?

Tại sao lại không phát hiện ra gì, chẳng lẽ người đó đã rời khỏi ngư hải rồi sao?" Phượng Hoàng đáp xuống một bãi cỏ, nhìn ra toàn bộ ngư hải.

Ánh mắt xuyên thấu mặt nước, thẳng đến đáy nước.

Mọi thứ dưới nước, đều thu vào tầm mắt.

Nhưng tiểu viện của Phong Nguyên Thanh, có trận pháp che chắn, Phượng Hoàng tuy tu vi không tệ, nhưng lại không hiểu trận pháp.

Con đường tu hành của thế giới này, vẫn còn khá nguyên thủy, rất nhiều thứ, đều khá thô sơ, không tinh tế.

Bởi vì, tài nguyên giữa thiên địa, linh khí sung túc, từ trước đến nay cũng không ai từng nghĩ đến, cần phải vận dụng tinh tế đến mức nào.

So với thời đại hậu thiên như Địa Cầu, thời mạt pháp, linh khí suy thoái không đủ, mỗi một chút sức mạnh đều được tính toán tỉ mỉ.

Không cần nghĩ ngợi, Tiên giới man hoang này, liền hiện ra thô sơ hơn nhiều.

Trong tiểu viện trên mặt hồ, Phong Nguyên Thanh đối với sự đến của Phượng Hoàng không hề cảm thấy bất ngờ.

Y đã có dự liệu từ trước.

Trước đó khí tức Hồng Mông Thiên Đạo, phạm vi rộng lớn như vậy, chắc chắn sẽ kinh động Phượng Hoàng Nữ Thần.

Này, Phượng Hoàng Nữ Thần chẳng phải đã đến rồi sao?

Thế là, Phong Nguyên Thanh chủ động ngừng trận pháp, khiến tiểu viện trong hồ hiển hiện ra.

Phượng Hoàng Nữ Thần đang nhíu mày suy tư, đột nhiên phát hiện, trên mặt hồ, đột nhiên xuất hiện một tòa tiểu viện, cùng với một cây cầu sàn dẫn đến tiểu viện.

Lập tức nàng trong lòng giật mình.

"Thật lợi hại, ta vừa rồi cẩn thận điều tra như vậy, thế mà lại không hề phát hiện ra, nó ở ngay trước mắt!" "Quý khách lâm môn, xin mời vào trong một chút!" Âm thanh của Phong Nguyên Thanh truyền ra từ tiểu viện.

Phượng Hoàng Nữ Thần nghe vậy, trấn tĩnh một chút, phủi phủi tay áo, liền bước lên cầu sàn, đến trước tiểu viện.

Cửa viện rộng mở.

Một nam tử một thân bạch y, kiếm mi tinh mục, đang đoan tọa trước bàn đá trong viện.

Vừa mới gặp mặt, Phượng Hoàng trong trăm năm đã nảy sinh vài phần hảo cảm.

Tu luyện bản thân chính là một con đường tiến hóa sinh mệnh, dần dần đạt đến sự hoàn mỹ.

Tu vi càng cao, càng là nam thanh nữ tú, hầu như không có ai xấu xí.

Phượng Hoàng đẩy cửa bước vào, đi vào trong tiểu viện.

Nàng mặc một bộ váy dài trắng tinh, tóc búi cao, đầu cài trâm vàng, dáng người không cao nhưng lại có dung nhan tuyệt mỹ, tuy rằng vẫn còn vương chút nét ngây thơ non nớt.

Mái tóc đen nhánh mượt mà rũ xuống thắt lưng như sóng nước dập dờn, càng làm tăng thêm vài phần tư sắc tuyệt thế.

Nàng thân là con gái của Thiên Đế, chỉ là ở Thiên Giới được Thiên Đế bảo vệ quá tốt, giống như thiếu nữ chưa trải sự đời.

Nhưng mấy trăm năm sinh hoạt ở nhân gian cũng khiến nàng có nhiều thay đổi.

Đối với tu sĩ trường sinh chủng hay thần linh mà nói, dung mạo chính là sự thể hiện tâm cảnh của một người.

Nàng có dáng vẻ thiếu nữ như vậy, chính là vì nội tâm của nàng vẫn là một thiếu nữ.

Nhưng thân phận nàng tôn quý, trời sinh đã mang theo một loại khí chất cao quý, uy nghiêm, đồng thời cũng có một phần thiên chân, hoạt bát, thuần chân mỹ hảo.

Phượng Hoàng gót sen nhẹ dời, đi về phía giữa sân, trên mặt còn vương một nụ cười.

Nàng có cảm quan rất tốt đối với Phong Nguyên Thanh.

Đi đến gần, Phượng Hoàng khẽ mở môi son, hỏi: "Các hạ thật có nhã hứng, trúc một tòa tiểu viện ngay trong Ngư Hải này, gần ngắm nước, xa ngắm núi, biệt hữu một phen thi ý." "Ha ha, mời cô nương ngồi, nếm thử chén trà thanh đạm của ta..." Phong Nguyên Thanh đưa tay mời.

Phượng Hoàng mỉm cười gật đầu, ngồi xuống đối diện Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh lấy ra một chiếc chén sứ xanh mới, nhấc ấm trà lên, rót đầy một chén cho Phượng Hoàng. "Mời!" Phong Nguyên Thanh giơ tay nói.

Phượng Hoàng mỉm cười gật đầu, bưng chén trà lên, nhấp một ngụm.

Trong nháy mắt, một cỗ thanh hương nồng đậm mà đạm nhã nở rộ trong miệng.

Trong nước trà hiển hiện một vị đắng chát nhàn nhạt, tiếp đó lại chuyển biến thành một cỗ thanh ngọt.

Còn chưa đợi nàng tỉ mỉ thưởng thức, từng loại minh ngộ trên phương diện tu hành đã dâng lên trong lòng.

Nàng lập tức ý thức được, đây là công hiệu của chén trà xanh này, không ngờ lại có công năng giúp người ta ngộ đạo.

Phượng Hoàng không chút do dự, một hơi uống cạn nước trà trong chén, nắm chặt thời cơ, đắm chìm vào trong ngộ đạo.

Một khắc sau, cỗ đạo vận kia dần dần tan đi, Phượng Hoàng và Phong Nguyên Thanh cũng từ trong trạng thái ngộ đạo thoát ra.

Lập tức, nàng chắp tay hành lễ với Phong Nguyên Thanh, tiếp đó tự giới thiệu: "Ta là chủ nhân của Thiên Sơn Thần Điện, Phượng Hoàng.

Còn chưa thỉnh giáo, các hạ là?" Phong Nguyên Thanh cười cười, trả lời: "Tại hạ Phong Nguyên Thanh, là một tu sĩ trong núi La Phù.

Chuyến này du lịch thiên hạ, thấy nơi đây nước biếc như gương, cảnh sắc ưu mỹ, dưới chân Thiên Sơn lại càng là phúc địa hiếm có, liền định ở tạm nơi này một thời gian." "Thì ra là thế, ta đã bảo nơi này hẻo lánh như vậy, ở đâu ra người chứ." Phượng Hoàng hiểu rõ, "Cô thân một mình du lịch thiên hạ, chắc hẳn tu vi của huynh cũng không thấp đâu nhỉ?

Nhân gian giới này dù sao cũng nhiều yêu ma, không có thực lực thì không tới được nơi này đâu." Phong Nguyên Thanh cười đáp: "Ha

ha, ta đối với tu vi của chính mình vẫn có chút tự tin.

Dọc đường đi tới đây cũng rất an ổn." "Ồ, ta biết ngay mà, huynh khẳng định thực lực không tệ." Phượng Hoàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. "Phượng Hoàng nữ thần không ở trong Thiên Sơn Thần Điện hưởng phúc, bỗng nhiên đến tìm ta, là có chuyện gì sao?" Phong Nguyên Thanh biết rõ còn cố hỏi. "Cái đó thì phải hỏi huynh chứ.

Huynh gây ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ chính mình còn không biết sao?" Phượng Hoàng trừng mắt, nhìn Phong Nguyên Thanh hỏi ngược lại. "À, ha ha, thì ra cô nương nói chuyện này à." Phong Nguyên Thanh cố làm ra vẻ xấu hổ cười cười, "Cái này chẳng phải do vừa vặn ở phúc địa này tâm có sở cảm, cho nên đạt được một chút tiến bộ nhỏ, nhất thời không chú ý sao." "Bất quá cũng may, đối với sinh linh phụ cận không những vô hại, ngược lại còn có chỗ trợ ích, ta liền không có thanh lý cỗ đạo vận kia đi, coi như là lưu lại cho bọn chúng một hồi cơ duyên vậy." "Phải không?

Xem ra con người huynh cũng khá tốt đấy chứ." Phượng Hoàng khẽ che miệng cười nói.

Chương 521

"Ha ha, có thể đạt được cơ duyên ta lưu lại hay không, còn phải xem vận khí của bản thân bọn chúng." Phong Nguyên Thanh cười nói. "Đó cũng là sự thật." Phượng Hoàng gật đầu. "Phượng Hoàng cô nương đã là chuyên trình vì ta mà đến, vậy chi bằng luận đạo một phen, thế nào?" Phong Nguyên Thanh hỏi. "Luận đạo?" Phượng Hoàng có chút không hiểu.

Nàng tu hành đến nay, ngoại trừ Thiên Đế dạy bảo ra, đều là độc tự tu hành, không biết luận đạo là gì.

Nhưng từ mặt chữ, cũng có thể đoán ra một hai. "Không sai, chính là hai người chúng ta hỗ trợ nhau tham khảo, đặt câu hỏi và giải đáp cho nhau.

Cũng có thể bày ra con đường tu hành, công pháp, bí thuật, thần thông của bản thân cho đối phương xem, đều có thể." Phong Nguyên Thanh thấy thế giải thích.

Lúc này, ngoại trừ những tán tu nhỏ bé kia, phong khí luận đạo vẫn chưa thịnh hành.

Tiên Thiên Thần Thai linh bẩm thừa Thiên Đạo mà sinh, chỉ cần tham ngộ Thiên Đạo, lĩnh ngộ pháp tắc thuộc về bản thân là có thể không ngừng tiến bộ.

Pháp tắc của mỗi thần linh đều bất đồng, ít có chỗ tương thông, trừ phi thực lực cường đại đến trình độ nhất định, nếu không, luận đạo ngược lại vô dụng, chỉ tổ trở ngại con đường của bản thân.

Đôi khi, biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt! "Ồ, vậy được, chúng ta luận đạo đi!" Phượng Hoàng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Phong Nguyên Thanh gật đầu, lập tức mở ra trận pháp tiểu viện, ngăn cách nơi này lại, phòng ngừa quá trình luận đạo gây thương tổn cho sinh linh chung quanh.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh chấn động khí thế, quanh thân hiện ra Ngũ Khí lượn lờ, trên đầu hiện ra một mẫu khánh vân, trong mây Tam Hoa Tụ Đỉnh, sau lưng hiện ra một tôn Linh Bảo Pháp Tướng.

Bất quá, Phong Nguyên Thanh đã giữ lại rất nhiều.

Ngũ Khí chỉ là vô hình chi khí, Tam Hoa chỉ trình hiện ra hình thái nụ hoa, Pháp Tướng cũng chỉ là cảnh tượng Đạo Tôn bàn tọa, tịnh chưa hiện ra cái gì đặc dị.

Phượng Hoàng thấy Phong Nguyên Thanh bày ra trận thế này, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Cái giá thế này thực sự quá có hình, khiến người ta vừa nhìn liền biết đây là cao nhân hữu đạo, thực lực cường đại.

Không chỉ nhìn đẹp mắt, uy năng tự nhiên cũng không nhỏ.

Phượng Hoàng nhìn đến tâm trì thần vãng.

Nàng tuy là con gái Thiên Đế, nhưng công pháp tu hành đã không giống như Tiên Thiên Thần Thai linh kia, chung quy là có chỗ sai biệt.

Tuy rằng đã nhìn quen uy nghi của thần linh, nhưng cảnh tượng này rõ ràng bất đồng, nàng thích loại này hơn.

Chỉ thất thần một chút, Phượng Hoàng lại phản ứng lại.

Lập tức, nàng cũng phóng xuất khí thế bản thân.

Một cỗ hỏa diễm màu đỏ thắm lượn lờ quanh thân, cuối cùng hóa thành một con Hỏa Phượng Hoàng chấn cánh bay cao, quan sát nhân gian.

Vạn bàn Hỏa Diễm Đại Đạo dường như đều có sở thể hiện trên

người Hỏa Phượng, phi thường cường đại.

Pháp lý toàn thân giao chức ngoại phóng, hiển lộ ra ngoài.

Hai người đều hiển lộ đại đạo của bản thân, hỗ trợ nhau tham ngộ đạo của đối phương.

Phượng Hoàng bản thân đã vô cùng thông minh, lại thêm Phong Nguyên Thanh cố ý làm vậy, con đường tu luyện của chính mình liền lặng lẽ lưu lộ ra, mặc cho Phượng Hoàng tham ngộ.

Công pháp của Phượng Hoàng tuy mạnh, do Thiên Đế đích thân định chế, nhưng vẫn không bằng Tiên Đạo chi pháp của Phong Nguyên Thanh.

Sau khi học tập Tiên Đạo công pháp, thực lực Phượng Hoàng sẽ càng lên một tầng lầu.

Phong Nguyên Thanh từ hình thái thần thông hỏa diễm của Phượng Hoàng nhìn ra, Phượng Hoàng, có lẽ thật sự chính là Phượng Hoàng.

Một trong những chủng tộc Tiên Thiên Thần Thai thánh, đứng đầu loài chim, vạn điểu thần phục, Phượng Hoàng tộc thống trị bầu trời.

Đặt ở trong Hồng Hoang, đây càng là một trong Tiên Thiên Tam Tộc, xưng bá Hồng Hoang, bá chủ chia ba thế giới.

Ở trong chư thiên vạn giới, đều nằm trong hàng ngũ chủng tộc thần thú cường đại nhất, hoàng giả của loài chim.

Xem ra vị Thiên Đế kia e rằng cũng là Phượng Hoàng nhất tộc, vốn đã thống trị bầu trời, thực lực cường đại, bởi vậy thuận lý thành chương áp phục tất cả đối thủ cạnh tranh, thượng vị bảo tọa Thiên Đế.

Nhìn như vậy cũng nói thông được.

Thế giới này dù sao cũng không giống tiến trình phát triển của thế giới Hồng Hoang.

Nếu thế, ngược lại có thể thông qua vị Phượng Hoàng nữ thần này đáp thượng quan hệ với Thiên Đế, vậy thì đúng là một hồi bát thiên phú quý rồi.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, phải nắm chắc thật tốt.

Đây quả thực là một "tiểu phú bà" (phú la lỵ) a.

Đỉnh cấp "phú nhị đại", cả thế giới này không ai sánh bằng nàng.

Phượng Hoàng chuyên tâm trí chí, tham ngộ đạo vận bàng bạc tản mát ra từ trên người Phong Nguyên Thanh, phảng phất như Thiên Đạo, không gì không bao lấy.

Đây là đạo vận của Tam Thiên Đại Đạo thần thông mà Phong Nguyên Thanh hiển lộ ra ngoài, cố ý phóng xuất để Phượng Hoàng tham ngộ.

Bản thân sở học của Phượng Hoàng là chuyên tinh về Hỏa Diễm chi đạo, thế là liền chú trọng lĩnh ngộ phần tương quan đến Hỏa hành trong đạo vận của Phong Nguyên Thanh.

Các loại đạo vận liên quan đến hỏa diễm bị Phượng Hoàng tiêu hóa hấp thu.

Theo sự lĩnh ngộ thâm nhập, hình tượng Hỏa Diễm Phượng Hoàng sau lưng nàng cũng dần dần bắt đầu nảy sinh một ít biến hóa.

Hỏa diễm vây quanh người nàng cũng từ màu đỏ thắm đơn nhất ban đầu, bắt đầu gia tăng thêm một ít màu sắc khác: Đen, xanh, trắng, tím, lam, vàng...

Nhưng chung quy cũng chỉ là một bộ phận nhỏ.

Đơn thuần từ trong đạo vận tham ngộ ra một ít biến hóa, thực tế chỉ có thể hóa thành nội hàm, muốn sử dụng ra được còn cần thời gian dài dằng dặc.

Mấy ngày trôi qua, Phượng Hoàng cũng từ trong lĩnh ngộ sâu xa thoát ra.

Thứ lĩnh ngộ được hơi nhiều, hầu như lấp đầy nàng, không thể không ngừng lại.

Mà trong đạo vận của Phong Nguyên Thanh lại vẫn còn quá nhiều thứ, nàng đã chứa không nổi nữa.

Thoát khỏi lĩnh ngộ, mở to đôi mắt long lanh, Phượng Hoàng có chút ngượng ngùng nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Lần ngộ đạo này khiến nàng nợ Phong Nguyên Thanh một cái nhân tình lớn.

Cái này cũng không dễ trả.

Bất quá, Phong Nguyên Thanh đối với việc này cũng không để ý, dù sao vốn là cố ý làm vậy. "Phượng Hoàng cô nương không cần quá mức để ý, gặp nhau tức là có duyên.

Chúng ta có thể gặp gỡ tại Ngư Hải liền là hữu duyên, chỉ là một hồi luận đạo mà thôi, không tính là gì." Phong Nguyên Thanh nói. "Ai nha, nhưng mà bất kể nói thế nào, ta đều nợ huynh một cái nhân tình lớn nha." Phượng Hoàng chớp chớp mắt to nhìn Phong Nguyên Thanh, "Lần này đi ra, trên người cũng không mang theo đồ vật gì, chỉ có thể hẹn lần sau vậy..." "Phượng Hoàng cô nương không cần như thế.

Nói ra thì ta ở đây chiêu đãi không chu toàn, chỉ có một chút nước trà." Phong Nguyên Thanh xua tay nói.

Phượng Hoàng tuy trong lòng rất ngại ngùng, nhưng cũng chỉ có thể như thế, đành phải chờ lần sau tới thì mang chút lễ vật đến cửa.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh cùng Phượng Hoàng hai người liền vui vẻ trò chuyện.

Phượng Hoàng từ Thiên Giới xuống nhân gian, tuy rằng kiến thức tăng trưởng không ít, nhưng dù sao thân phận ở đó, thoát ly phàm tục, sự tình gặp phải vẫn rất ít.

Phong Nguyên Thanh đem các loại chuyện thú vị hắn gặp phải ở Trái Đất cùng với lúc đi du lịch trước đó kể lại từng cái cho Phượng Hoàng nghe.

Phượng Hoàng nghe đến say sưa ngon lành.

Chương 522

Thì ra nhân gian giới còn có nhiều chuyện thú vị như vậy a, sao trước kia mình không gặp phải nhỉ?

Khí chất ôn nhuận thân hòa của Phong Nguyên Thanh, cùng với những câu chuyện thú vị liên tục không ngừng khiến hảo cảm của Phượng Hoàng đối với hắn lập tức tăng trưởng không ít.

Phong Nguyên Thanh cũng lấy tay nghề trên Trái Đất ra, dùng thủ pháp nấu nướng cao siêu làm rất nhiều món ngon.

Bát đại trường phái ẩm thực, các loại mỹ vị chua ngọt khổ cay khiến Phượng Hoàng lưu luyến quên về, đều luyến tiếc rời đi.

Bất quá cũng may nơi này chính là dưới chân Thiên Sơn, cách gần như vậy.

Tính toán một chút, nàng rõ ràng vẫn đang còn nghiêm túc tận trách thủ hộ Thiên Sơn Thần Điện mà, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng lập tức thư thái, yên tâm ở lại chỗ Phong Nguyên Thanh, mỗi ngày "ăn chực uống chực", "ngộ đạo chực".

Thời gian này, quan hệ hai người lại gần hơn một chút.

Bất quá thời gian dài quá vẫn không tốt, sẽ khiến Phong Lâm Hỏa Sơn tứ đại tướng trên núi lo lắng.

Bởi vậy, vẫn phải trở về một chuyến mới được.

Phượng Hoàng đành phải lưu luyến cáo biệt Phong Nguyên Thanh. "Nguyên Thanh, ta phải về Thiên Sơn rồi, lần sau lại đến thăm huynh.

Đến lúc đó, huynh phải chuẩn bị đồ ăn ngon đấy nhé, không là ta

giận đó ~" Phượng Hoàng phát ra lời uy hiếp kiều nhược. "Yên tâm, ta sẽ chuẩn bị." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

Sau đó, Phượng Hoàng liền đi ra khỏi tiểu viện, thân hình hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Thiên Sơn xa xa.

Tốc độ Phượng Hoàng rất nhanh, một khắc sau đã về tới Thiên Sơn Thần Điện.

Phong Lâm Hỏa Sơn tứ đại thần ngày ngày không có việc gì làm, đều sắp biến thành "cai lưu tử" (kẻ lang thang).

Giờ phút này thấy Phượng Hoàng trở về, nhao nhao tiến lên hành lễ. "Cung nghênh điện hạ hồi quy!" Tứ thần đồng thanh hô. "Ừm." Phượng Hoàng gật đầu, trở lại trong thần điện.

Tứ đại thần cũng đi theo vào.

Đợi Phượng Hoàng ngồi xuống, Phong Thần dẫn đầu cung kính hỏi: "Điện hạ, không biết ngài chuyến này xuống núi có thám thính ra tin tức gì không?

Người kia...?" "Các ngươi không cần lo lắng, ta đã gặp người kia, giao lưu một phen.

Người kia tịnh không có ác ý, hơn nữa là một vị tu sĩ chính đạo, thực lực cao cường!

Động tĩnh lúc trước là do hắn tu luyện ngẫu nhiên tiết lộ ra ngoài, tịnh không có trở ngại lớn, ngược lại đối với sinh linh quanh Ngư Hải là một hồi đại cơ duyên." Phượng Hoàng nói với tứ thần.

Tứ thần nhao nhao gật đầu: "Thì ra là thế, dĩ nhiên là đại thần thông giả bực này." "Điện hạ, vậy bọn ta có phải hay không cũng nên tiến đến bái phỏng một phen?" Phượng Hoàng nghe vậy, cúi đầu trầm ngâm một lát sau nói: "Không cần đâu.

Chức trách thủ vệ Thiên Sơn trọng đại, không thể thiện tự rời đi.

Qua mấy ngày, ta sẽ lại đi bái phỏng một chuyến, thuận tiện mời hắn tới Thiên Sơn chúng ta làm khách, đến lúc đó các ngươi bái kiến là được rồi.

Được rồi, các ngươi lui xuống đi." "Vâng!" Tứ thần thấy Phượng Hoàng nói vậy, nhao nhao đáp.

Đợi tứ thần lui ra ngoài, Phượng Hoàng rời khỏi thần điện, trở về khuê phòng của chính mình ở hậu điện.

Lúc trước vội vàng đi thăm dò, trên người không mang theo bảo vật gì, cứ như vậy tay không đi tới khiến nàng thập phần ngại ngùng.

Nàng mở rương tàng bảo của mình ra, lục lọi bên trong.

Bên trong có không ít bảo vật, đều là phụ thân Thiên Đế cho nàng, mục đích là để phụ trợ Phượng Hoàng tu luyện thật tốt, tăng lên thực lực.

Thiên Đế chi nữ, thân phận địa vị ở nơi này, thực lực tự nhiên không thể kém, nếu không ngài sẽ mất mặt.

Hơn nữa, chỉ có thực lực mạnh rồi mới có thể làm chuyện mình muốn làm, không cần sợ gặp phải nguy hiểm.

Phượng Hoàng lật lật tìm tìm, từ bên trong cuối cùng tìm ra một tảng đá.

Phượng Hoàng từ trong rương báu lấy ra một tảng đá hình vuông màu xanh lam, ước lượng trong tay một phen.

Nhớ tới cỗ khí tức hạo hãn gần như bao trùm vạn vật, uyển như Thiên Đạo trên người Phong Nguyên Thanh, trong lòng Phượng Hoàng có chút suy đoán.

Nàng xuất thân cao quý, nhãn giới tự nhiên không thấp.

Nàng nhìn ra được, Phong Nguyên Thanh là một tu sĩ đồng tu vô số đại đạo pháp tắc.

Người như vậy, không ai không phải là yêu nghiệt thiên kiêu.

Đồng thời tu luyện nhiều loại pháp tắc như vậy quá khó khăn, hơn nữa cần hao phí tài nguyên vô số.

Thiên kiêu bình thường nếu dám tu luyện như vậy thì tu vi cũng sẽ tụt hậu xa xa so với người đồng lứa.

Nhưng Phong Nguyên Thanh lại cường đại như thế, có thể thấy được hắn không tầm thường.

Thế là Phượng Hoàng liền lấy ra tảng đá này.

Trên tảng đá tản mát ra một cỗ khí tức thâm trầm uyển như Thiên Đạo, hạo hãn quảng bác.

Nếu không phải nàng có thân phận con gái Thiên Đế, căn bản không có khả năng đạt được dị bảo như vậy.

Tảng đá này ra đời vào lúc Thiên Đạo sơ sinh, dưới sự tẩm nhiễm của khí tức Thiên Đạo, tại một số địa phương cực kỳ đặc thù mới cơ duyên xảo hợp sinh ra, thế gian cực kỳ hiếm thấy.

Mà Thiên Đế làm người đại diện của Thiên Đạo, tự nhiên nắm giữ loại tài nguyên này.

Hơn nữa, còn có thể nương tựa quyền hạn Thiên Đạo của bản thân để chế tạo tư nguyên như vậy, bởi thế mới cho Phượng Hoàng một ít. "Dị bảo hình thành sau khi được khí tức Thiên Đạo tẩm nhiễm, thiên nhiên uẩn hàm thiên đạo pháp lý, nghĩ đến hẳn là bảo vật thích hợp nhất rồi." Phượng Hoàng nghĩ như vậy.

Mà bên này Phong Nguyên Thanh cũng đang chuẩn bị.

Lần đầu tiên hội ngộ với Phượng Hoàng, song phương đều phi

thường vui vẻ.

Nghĩ đến không bao lâu nữa là có thể đi lên Thần Điện Thiên Sơn làm khách, đến lúc đó nói không chừng có thể tự mình nhìn xem Thiên Môn kia có hình dáng thế nào.

Nhưng cũng không tiện cứ thế tay không tới cửa, phải chuẩn bị chút bái lễ.

Phong Nguyên Thanh đầu tiên nghĩ đến chính là công pháp.

Phượng Hoàng tuy là con gái Thiên Đế, nhưng tu vi cũng không quá cao, tính ra chỉ ở cảnh giới Thiên Tiên, còn chưa tới Đại La, hơn nữa chủ tu là Thần Đạo.

Mà Tiên Đạo và Thần Đạo là có thể kiêm tu.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là tu vi không thể quá cao, nếu không căn cơ đã định thì chỉ có thể lấy Thần Đạo làm chủ, Tiên Đạo làm phụ.

Nếu chuyển đổi căn cơ, vậy tổn thất sẽ quá lớn.

Mà tu vi hiện tại của Phượng Hoàng, nếu chuyển đổi căn cơ tu luyện Tiên Đạo thì cơ bản không có ảnh hưởng gì.

Lấy Tiên Đạo làm chủ, Thần Đạo làm phụ cũng không ảnh hưởng nàng vận chuyển trật tự Thiên Đạo.

Nhớ tới trong Phong Thần Hồng Hoang, rất nhiều người không phải đều lấy thân phận Tiên Đạo ngồi lên thần vị, vận chuyển Thiên Đạo sao?

Trong mắt Thiên Đạo, kỳ thật không có gì sai biệt, chỉ cần có thể vận chuyển trật tự bình thường là được.

Chỉ là trong mắt đám Tiên Thiên Thần Thai thánh mới có vấn đề.

Căn cơ của bọn hắn ở Thần Đạo, tu vi quá cao, không dễ chuyển

đổi.

Phong Nguyên Thanh liền định tặng một phần Tiên Đạo công pháp.

Chương 523

Ngoài ra lại tặng thêm một ít đan dược, pháp bảo gì đó là được.

Trong không gian Chủ Thần Toái Phiến, Phong Nguyên Thanh tỉ mỉ chọn lựa một phen trong đống công pháp.

Cuối cùng chọn một cuốn "Nam Minh Ly Hỏa Kinh".

Đây là một bộ công pháp cường đại của Hỏa Phượng nhất tộc, diễn hóa Nam Minh Ly Hỏa, thống nhiếp hỏa diễm đại đạo của bản thân.

Từ lúc luận đạo trước đó, Phong Nguyên Thanh đã nhìn ra căn cước của Phượng Hoàng là Hỏa Phượng.

Cuốn công pháp này vô cùng thích hợp với nàng.

Còn về pháp bảo, Phong Nguyên Thanh định cho Phượng Hoàng và Phong Lâm Hỏa Sơn tứ thần tướng mỗi người một kiện.

Với Phượng Hoàng, Phong Nguyên Thanh định tự mình luyện ra một kiện Tiên Khí.

Thừa dịp còn một khoảng thời gian, Phong Nguyên Thanh tự mình bay đến chân trời, thu thập ráng sáng và ráng chiều (triều hà dữ vãn hà), biên chức chúng thành một dải lụa mây.

Lấy Ly Hỏa Chi Tinh dung nhập vào trong đó, lại đánh vào vô số đại đạo pháp tắc có thuộc tính tương hợp, khắc họa trận pháp, phù văn.

Cuối cùng luyện thành một kiện "Xích Hà Ly Hỏa Vân Lăng".

Kiện pháp bảo này là do Phong Nguyên Thanh chuyên môn phối hợp với Nam Minh Ly Hỏa Kinh chế tạo mà thành.

Khí linh trong đó vẫn còn ở trạng thái bị phong ấn, chờ sau khi bị Phượng Hoàng luyện hóa sẽ giải phong đản sinh, nhận Phượng Hoàng làm chủ.

Còn về Phong Lâm Hỏa Sơn tứ thần tướng, cứ dựa theo thuộc tính của bọn hắn mà luyện chế bốn kiện tiên khí tương xứng.

Một cây trường kích thuộc tính Phong, một thanh đại phủ thuộc tính Hỏa, song chùy thuộc tính Thổ, còn có quyền trượng thuộc tính Mộc.

Nói ra thì, bốn vị đại thần thủ sơn này, căn cứ theo hiểu biết của Phong Nguyên Thanh về cốt truyện, vũ khí bọn hắn sử dụng thực sự khiến người ta khó đỡ.

Cũng chỉ có Thổ Thần dùng cái búa là còn nói được.

Nhưng Phong Thần dùng trường kích, Hỏa Thần dùng đại phủ thì có chút kỳ quặc rồi.

Phong Nguyên Thanh không rõ tình huống trong đó, chỉ có thể quy kết do thói quen của bản thân bọn hắn.

Bất quá, mấy kiện tiên khí này của Phong Nguyên Thanh đều là phối hợp với thuộc tính của bọn hắn mà luyện chế, sẽ có đề thăng không nhỏ đối với thần lực của bọn hắn.

Nhắc tới kịch bản Linh Châu (Na Tra), đúng là "lạp khố" (tệ hại), đường đường là Hỏa Thần mà lại có thể bị một cái bình cứu hỏa nhỏ xíu dùng một tay cũng nhấc được đập chết, cái đó quả thực quá ảo!

Lâm Thần là nữ, chưa thấy nàng dùng vũ khí gì, thế là Phong Nguyên Thanh liền làm cho nàng một cây quyền trượng, cao bằng một người.

Phong Nguyên Thanh luyện khí tốc độ rất nhanh, lại có gia tốc thời gian trong không gian Chủ Thần Toái Phiến, rất nhanh đã luyện chế

xong.

Đem lễ vật chuẩn bị kỹ càng, hắn liền lẳng lặng chờ Phượng Hoàng tới tìm.

Trong lúc chờ đợi, Phong Nguyên Thanh vô cùng ung dung ngồi câu cá.

Ngày hôm đó, Phong Nguyên Thanh đang vừa câu cá vừa uống rượu, Phượng Hoàng từ trên Thiên Sơn xuống.

Thân hình hóa thành lưu quang đỏ thắm xẹt qua bầu trời, đi thẳng đến trước mặt Phong Nguyên Thanh.

Độn quang hóa thành một thiếu nữ tóc đen váy dài, khoác áo choàng trắng, đứng bên cạnh Phong Nguyên Thanh. "Nguyên Thanh, mấy ngày không gặp, huynh ngược lại thật có nhã hứng, ở đây câu cá cơ à?" Phượng Hoàng nói. "Ha ha, tu hành chú trọng trương thỉ hữu độ (làm việc và nghỉ ngơi điều độ), dục tốc bất đạt, luôn đắm chìm trong tu hành cũng không tốt, ngẫu nhiên cũng phải buông lỏng một chút." Phong Nguyên Thanh cười nói, "Phượng Hoàng cô nương, hôm nay tới tìm ta, là có chuyện gì sao?" "Hi hi, cũng không có đại sự gì, chính là tới xem huynh một chút, thuận tiện mời huynh đi Thiên Sơn Phượng Hoàng Thần Điện của ta làm khách nha.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của ta, huynh đi tới nơi này, sao ta cũng phải tận tình địa chủ chi nghị chứ." Phượng Hoàng tinh nghịch nói. "Ồ, vậy thì tốt quá, ta đối với Thiên Sơn cũng rất có hứng thú, nghe nói là nơi gần Thiên Giới nhất?" Phong Nguyên Thanh nói. "Ừm, không sai, đích xác là nơi gần Thiên Giới nhất." Phượng Hoàng gật đầu, "Có thể nói, cả nhân gian cũng không có bao nhiêu phúc địa tốt hơn Thiên Sơn đâu!" Nhắc tới Thiên Sơn, Phượng Hoàng vẫn vô cùng tự tin.

Dựa vào một ít tiên linh chi khí và thiên giới linh túy từ Thiên Giới

chảy xuống đã khiến hoàn cảnh tu luyện nơi này vượt xa những nơi khác. "Lợi hại như vậy, thế thì ta rất hiếu kỳ đấy." Phong Nguyên Thanh nói. "Hi hi, vậy thì theo ta đi Thiên Sơn ngồi một chút đi.

Đúng rồi, cái này tặng cho huynh, coi như là bổ sung lễ gặp mặt lần trước." Phượng Hoàng có chút vui vẻ nói.

Nói xong, nàng từ trong không gian trữ vật tùy thân móc ra một tảng đá hình vuông, đưa cho Phong Nguyên Thanh.

Tảng đá này vừa lấy ra, Phong Nguyên Thanh liền cảm nhận được khí tức Thiên Đạo nồng đậm bên trên, là một món dị bảo.

Phong Nguyên Thanh nhận lấy tảng Thiên Đạo Thần Thạch này, tỉ mỉ cảm nhận một phen.

Xác thực không có cảm ứng sai.

Trong tảng đá uẩn hàm khí tức Thiên Đạo thâm trầm, còn dính nhiễm một tia thiên đạo pháp lý. "Thứ này rất hữu dụng đối với ta, cảm ơn cô, Phượng Hoàng." Phong Nguyên Thanh thu tảng đá lại rồi cảm tạ. "Hi hi, có tác dụng với huynh là tốt rồi." Phượng Hoàng xua tay nói.

Phong Nguyên Thanh thu hồi cần câu, sau đó thăng trận pháp lên, che khuất tiểu viện lại lần nữa, phòng ngừa sau khi hắn rời đi có người quấy rầy.

Tiếp đó, liền dưới sự dẫn dắt của Phượng Hoàng, bay thẳng về hướng Thiên Sơn.

Vượt qua một mảng rừng cây rậm rạp, hai người tới trước Thiên Sơn Thần Điện.

Một cỗ thần lực Thiên Giới nồng đậm bao trùm trên đầu núi.

Cỗ thần lực này có lực áp chế thập phần cường đại đối với yêu

ma, đồng thời còn có tác dụng tịnh hóa.

Yêu ma ở chỗ này lâu, một thân yêu ma chi khí đều có thể bị hóa đi, biến thành phàm vật.

Bất quá, một thân tiên khí thanh linh thuần chính của Phong Nguyên Thanh tự nhiên sẽ không bị thần lực này áp chế hay trở ngại.

Thậm chí còn có chút cảm giác như cá gặp nước, thần lực này đối với hắn thậm chí còn có một chút hiệu quả tăng phúc.

Bốn vị thần Phong Lâm Hỏa Sơn trong thần điện cảm ứng được Phượng Hoàng công chúa lần nữa trở về, nhao nhao đi ra nghênh tiếp.

Trước khi Phượng Hoàng đi ra ngoài đã chào hỏi với bọn hắn là muốn dẫn Phong Nguyên Thanh qua làm khách.

Bởi vậy, bốn người cũng cung cung kính kính, không có một tia chậm trễ.

Bản thân đối phương đã là một vị cường giả, lại là bạn của điện hạ, bọn hắn đâu dám thất lễ?

Bốn người mở rộng cửa điện, nghênh tiếp Phượng Hoàng và Phong Nguyên Thanh đi vào.

Trung môn đại khai, đây là quy cách tiếp đãi cao nhất.

Phong Nguyên Thanh vừa nhìn thấy Phong Lâm Hỏa Sơn tứ thần, quả nhiên giống hệt trong phim truyền hình: Một bộ kiểu tóc cùng màu tóc như "bờm sư tử".

Phong Thần một đầu tóc dài xám trắng, không gió mà bay, tay cầm một cây trường kích, chỉ là tướng mạo có chút quái dị.

Lâm Thần là nữ thần, một đầu tóc dài màu xanh lục nhạt buộc thành đuôi ngựa thả sau đầu, trong tay không có vũ khí, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức sinh mệnh.

Là nữ thần duy nhất trong bốn thần tướng, bình thường nàng có quan hệ thân cận nhất với Phượng Hoàng.

Hỏa Thần thì rất trừu tượng, một đầu tóc ngắn ngang vai màu gần như hồng phấn, rẽ ngôi giữa chải sang hai bên, toàn thân tản mát ra khí tức nóng rực, trong tay cầm một thanh búa hai lưỡi.

Sơn Thần, tóc màu vàng đất, hai tay xách hai cái chùy kim cương bốn cạnh.

Tứ thần cung kính nghênh tiếp Phong Nguyên Thanh và Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng gật đầu, sau đó nói với Lâm Thần: "Mau đi chuẩn bị yến tiệc, ta muốn hảo hảo thết đãi Nguyên Thanh một phen." Lâm Thần lĩnh mệnh, lập tức đi tới trắc điện, nơi đó là trù phòng của thần điện, có đông đảo thị nữ và tôi tớ đang chuẩn bị thức ăn rượu nước.

Không ít đều là đặc cung của Thiên Giới, nhân gian căn bản không nhìn thấy.

Chương 524

Phượng Hoàng đích thân dẫn Phong Nguyên Thanh đi vào trong đại điện.

Phong Thần, Hỏa Thần, Sơn Thần thì thành thật đi theo phía sau, phảng phất như từng người hộ vệ không thể nói chuyện.

Ba thần canh giữ ở cửa ra vào bên ngoài điện, giống như lính gác đứng trạm.

Phượng Hoàng dẫn Phong Nguyên Thanh đi dạo một vòng trong thần điện.

Trong ngôi thần điện này tịnh không có cái gì đặc biệt.

Chức năng chủ yếu của nó là thủ vệ cánh cửa Thiên Giới, phòng ngừa tu sĩ, yêu ma nhân gian giới thiện sấm, nhiễu loạn trật tự Thiên Giới.

Cảnh sắc đẹp nhất trong cả Thiên Sơn Thần Điện chính là phóng tầm mắt ra xa từ trên quảng trường.

Nơi tầm mắt chạm đến là biển mây Thiên Sơn, dãy núi vô biên, cùng với ốc đảo dưới chân núi và sa mạc rộng lớn.

Cảnh sắc tráng lệ.

Mà nhất là hoàn cảnh tu luyện ở đây, càng tốt hơn dưới núi rất nhiều.

Trên Thiên Sơn có đại trận do Thiên Thần bố hạ, chặn lại toàn bộ linh túy Thiên Giới chảy xuống, không cho lưu lạc ra ngoài.

Đồng thời còn có tác dụng áp chế, cấm cố cường đại.

Bởi vậy, hoàn cảnh tu luyện ở đây không phải tốt ở mức bình

thường.

Sau khi đi dạo một vòng, Phượng Hoàng cùng Phong Nguyên Thanh lần nữa trở lại trong đại điện.

Yến tiệc đã chuẩn bị xong.

Trong Thiên Sơn Thần Điện vốn dĩ không nhiều người, cho nên Phượng Hoàng để thủ hạ Phong Lâm Hỏa Sơn tứ thần cũng cùng gia nhập yến tiệc.

Phượng Hoàng đối với bốn đại thần tướng thủ hạ vẫn rất tốt.

Thực tài yến tiệc đều là một ít nguyên liệu có linh khí cực kỳ trân quý, không nói đến mức gan rồng tủy phượng, chưa đến trình độ đó.

Huống chi bản thân Phượng Hoàng chính là Phượng tộc, ăn tủy phượng cái gì?

Quỳnh tương ngọc dịch, thần nhưỡng Thiên Giới, tiên đào, thần lý (mận thần).

Đông đảo đặc sản Thiên Giới, cùng với cá chép rồng (long lý), thiên mã, linh ngưu, thịt linh dương...

Tu sĩ bình thường căn bản không ăn được những thứ này.

Một hồi yến tiệc, chủ khách đều vui vẻ.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lấy lễ vật của mình ra. "Phượng Hoàng, lần này tới Thiên Sơn Thần Điện làm khách, chỗ ta cũng không có đồ tốt gì, chỉ có một chút lễ mọn dâng lên, còn xin nhận lấy." Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó, hắn trình lễ vật cho Phượng Hoàng.

Đầu tiên là một khối ngọc giản truyền thừa, cùng với một dải lụa màu đỏ.

Phong Nguyên Thanh giới thiệu: "Đây là một bộ công pháp cùng một kiện tiên khí, là chuyên môn chuẩn bị cho cô.

Ngoài ra bốn kiện tiên khí này là lễ gặp mặt cho bốn vị thần tướng Phong Lâm Hỏa Sơn.

Chút lòng thành." Phượng Hoàng thấy Phong Nguyên Thanh vừa tặng công pháp, vừa tặng tiên khí, có chút kinh hỉ.

Nàng không nghĩ tới Phong Nguyên Thanh còn chuyên môn chuẩn bị lễ vật. "Nguyên Thanh, huynh đến thì cứ đến, còn mang theo lễ vật làm gì?

Ta mời huynh tới làm khách cũng không phải vì lễ vật của huynh đâu ~" "Ha ha, ta đương nhiên biết.

Bất quá, nào có chuyện tay không tới cửa." Phong Nguyên Thanh cười nói. "Vậy Nguyên Thanh, huynh giới thiệu cho ta một chút đi, về công pháp và tiên khí này." Phượng Hoàng nói. "Bộ công pháp này tên là Nam Minh Ly Hỏa Kinh, luyện ra một đạo Nam Minh Ly Hỏa, thống nhiếp vạn hỏa, không gì không thiêu, là một bộ công pháp luyện khí của Tiên Đạo.

Còn dải Xích Hà Ly Hỏa Vân Lăng này là ta chuyên môn phối hợp với bộ công pháp này chế tạo ra." "Lạc lạc lạc ~, vậy thì cám ơn Nguyên Thanh." Phượng Hoàng cười nói, "Đúng rồi, huynh nói đây là công pháp Tiên Đạo, chính là hệ thống tu luyện Tiên Đạo đã dẫn phát dị tượng Thiên Đạo thời gian trước?" "Không sai.

Tu hành Tiên Đạo tịnh không tương đồng với Thần Thánh chi đạo chủ lưu hiện nay.

Tuy rằng có yêu cầu đối với thiên tư căn cước nhưng không nặng nề như vậy, mà hạn mức cao nhất lại đồng dạng không thấp." Phong Nguyên Thanh gật đầu nói. "Thì ra là thế, trách không được thời gian

trước Đế phụ ta cùng chúng thần sau khi cảm ứng được Thiên Đạo chi biến đều nhao nhao bế quan tham ngộ." Phượng Hoàng như có điều suy nghĩ nói.

Tiếp đó nàng lại nhìn về phía Phong Nguyên Thanh.

Phượng Hoàng ý thức được cái gì, nhưng lại không nói ra.

Bản thân nàng thập phần thông minh, lúc này đã nhìn ra Phong Nguyên Thanh tất nhiên có liên hệ rất sâu với vị đã dẫn phát dị tượng Thiên Đạo kia.

Tiếp đó, lại nói tới bốn kiện pháp bảo tiên khí còn lại.

Bốn kiện này là Phong Nguyên Thanh chuyên môn chế tạo cho bốn vị thủ sơn thần tướng, phi thường khế hợp thuộc tính của bọn hắn.

Thế là Phong Nguyên Thanh vung tay lên, liền ban thưởng bốn kiện tiên khí xuống.

Tứ đại Thần tướng lần lượt nhận lấy bốn kiện Tiên khí, vẻ mặt tràn đầy hân hoan cầm trên tay vuốt ve.

Vừa cầm vào, bọn họ liền từ pháp bảo của mình cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại, so với vũ khí bọn họ sử dụng trước kia thì mạnh hơn gấp nhiều lần.

Sau đó, bọn họ lập tức đánh xuống thần lực ấn ký, tế luyện Tiên khí.

Những Tiên khí này tuy là pháp bảo Tiên đạo, nhưng tính kiêm dung rất mạnh, thần lực cũng có thể vận chuyển và luyện hóa mà không gặp trở ngại gì.

Tứ Thần tướng vừa luyện hóa xong liền cảm nhận được một loại cảm giác kỳ diệu như huyết mạch tương liên, bốn món vũ khí cầm trong tay như cánh tay sai bảo.

Hơn nữa, mấy kiện Tiên khí này đều phi thường phù hợp với thuộc tính thần lực của bọn họ, hoàn mỹ khế hợp, khi sử dụng thực lực càng tăng lên một bậc.

Sau khi tự mình nghiên cứu một hồi, Tứ Thần tướng nhao nhao chắp tay cảm tạ: - Đa tạ Đại thần ban bảo!

Cả bốn vị Thần tướng đồng thanh nói.

Phượng Hoàng cũng nhìn về phía Phong Nguyên Thanh, nói: - Xem ra bốn vị Thần tướng đều rất thích pháp bảo anh tặng.

Nguyên Thanh, cảm ơn anh.

Phong Nguyên Thanh xua tay cười: - Không cần khách sáo, mấy kiện pháp bảo này các vị Thần tướng dùng quen tay là tốt rồi. - Đại thần không hổ là Đại thần, quả nhiên đạo hạnh tinh thâm.

Pháp bảo này dùng quá thuận tay, so với cái trước kia của tôi thì thoải mái hơn nhiều. - Hỏa Thần không kìm được hưng phấn nói. - Không sai, tôi cũng cảm giác như vậy. - Phong Thần cũng nói.

Lâm Thần và Sơn Thần còn lại cũng thập phần tán đồng, không ngừng gật đầu. - Ha ha, vậy là tốt rồi. - Phong Nguyên Thanh cười nói.

Rất nhanh, sau khi yến hội kết thúc, bốn vị Thần tướng Phong, Lâm, Hỏa, Sơn nhao nhao rời khỏi đại điện, ai đi làm việc nấy.

Bọn họ đi tới diễn võ trường ở khoảng đất trống bên ngoài thần điện, mỗi người múa may vũ khí trong tay.

Chương 525

Thần lực rót vào trong pháp bảo sướng thông vô trở, thập phần lưu loát, không hề có cảm giác trì trệ, dùng rất thuận tay.

Hơn nữa, tùy ý một kích đều so với trước kia uy lực tăng lên không ít.

Đặc biệt là sự tăng phúc đối với thần lực thuộc tính của bản thân, vượt xa vũ khí sử dụng trước đó.

Phong Thần hai tay nắm đại kích, tùy ý vung lên liền dấy lên một trận cuồng phong, cuốn lấy lá rụng chung quanh cuồng vũ theo gió.

Lâm Thần tay cầm quyền trượng cao bằng một người, nhẹ nhàng điểm xuống mặt đất, một cây non liền đội đất chui lên, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã lớn thành một cây con.

Hỏa Thần vung đôi búa lớn hai mặt, một ngọn lửa hừng hực quét qua, không khí bốn phía lập tức trở nên nóng bức.

Mỗi một búa đều kéo theo một cái đuôi lửa đỏ rực dài ngoẳng.

Đôi chùy lớn của Sơn Thần được hắn vung lên hổ hổ sinh phong, một cỗ cảm giác trầm trọng, hậu trọng truyền ra, giữa mỗi cử động phảng phất như thần sơn đại nhạc trấn áp tới.

Tứ Thần tướng đối với pháp bảo của mình yêu thích không buông tay. - Vị bạn hữu Đại thần này của Điện hạ quả thực quá hào phóng, thần khí lợi hại như vậy mà nói tặng là tặng. - Phong Thần nhìn vũ khí trong tay nói. - Đúng vậy, hình như Điện hạ và ngài ấy mới quen biết thời gian không dài lắm đâu nhỉ?

Thần thông của Đại thần đúng là không giống bình thường.

Có lẽ trong mắt ngài ấy, mấy kiện thần binh này căn bản không

tính là gì. - Hỏa Thần cũng nói. - Không sai, nghĩ lại chắc chắn là như thế. - Sơn Thần nói. - Quan hệ giữa Điện hạ và ngài ấy thoạt nhìn rất tốt, lần này Điện hạ lại có thêm một người bạn, quá tốt rồi. - Lâm Thần cũng nói.

Tại nhân gian giới này, Phượng Hoàng nữ thần kỳ thực không có mấy bạn bè, chỉ có Tiên Nhạc và Ma Âm, hai vị tế tư của nước Nam Việt là bạn của nàng.

Dù sao thân phận con gái Thiên Đế cao quý như vậy, bày ra ở đó.

Thường ngôn đạo "long bất dữ xà cư" (rồng không ở cùng rắn), người ở đẳng cấp khác nhau sẽ có những vòng tròn quan hệ khác nhau.

Cấp bậc không đủ thì không làm bạn được.

Tiên Nhạc, Ma Âm với tư cách là hộ pháp chuyển thế của Nữ Oa đại thần, tự nhiên cấp bậc đầy đủ, lại trảm yêu trừ ma tại nhân gian, tích lũy công đức, nên có rất nhiều giao tập với Phượng Hoàng.

Tiên Nhạc thân là Đại tế tư, sự vụ bận rộn, người thân cận với Phượng Hoàng hơn kỳ thực vẫn là Ma Âm tế tư.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trong cốt truyện, Ma Âm lại được Phượng Hoàng tín nhiệm như vậy, dễ dàng hãm hại Phượng Hoàng, khiến nguyên thần của nàng bị Quỷ Đế Thì U Minh tù cấm.

Trong đại điện của Phượng Hoàng.

Sau khi tiệc tàn, Phong Nguyên Thanh bắt đầu chỉ điểm Phượng Hoàng cách tu hành công pháp Tiên đạo. - Phượng Hoàng, công pháp Tiên đạo lấy Luyện Khí làm gốc.

Khác với Thần đạo mà em quen thuộc, Thần đạo chỉ cần không ngừng cảm ngộ thiên đạo pháp tắc của bản thân, không ngừng tiếp cận Thiên đạo, cùng Đạo hợp chân, nhưng cái giá phải trả chính là

thần tính càng lúc càng cường đại, áp đảo nhân tính, trở nên tình cảm đạm mạc.

Nếu như nhân tính triệt để biến mất, sẽ hoàn toàn trở thành một con rối pháp tắc, không có ý thức tự ngã. - Người có thể khắc phục điểm này đều là những thần linh cường đại nhất trong thiên địa, nhưng điều đó rất khó.

Còn Tiên đạo luyện khí lại chú trọng tiêu dao tự tại, lấy thiên địa vạn vật bổ túc bản thân, nâng cao bản chất sinh mệnh của chính mình.

Cho dù là sinh linh hậu thiên yếu ớt cũng có thể không ngừng tiến hóa. - Bắt đầu từ Luyện Khí, Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư, Luyện Hư Hợp Đạo, sau đó độ kiếp thành Tiên.

Tiên đạo huyền diệu, cũng lĩnh ngộ thiên đạo pháp tắc, điều lý ngũ khí, ngưng tụ tam hoa, đi ra con đường của chính mình chứ không phải rập khuôn theo đạo của thiên địa.

Đi đến chỗ sâu, cũng có nét dị khúc đồng công với Thần đạo. - Tiên đạo và Thần đạo cũng không bài xích nhau, có thể kiêm tu.

Phượng Hoàng, căn cơ của em còn chưa định chết, lúc này hoàn toàn có thể chuyển tu Tiên đạo, phụ tu Thần đạo, như vậy mạnh hơn nhiều so với việc em đơn tu Thần đạo như hiện tại.

Phượng Hoàng chăm chú lắng nghe Phong Nguyên Thanh giảng giải.

Nàng đối với Tiên đạo cũng đã có nhận thức sâu sắc hơn.

Nhưng nhất thời nàng vẫn có chút do dự chưa quyết.

Phong Nguyên Thanh không hối thúc nàng, loại đại sự này không thể nào đầu nóng lên là quyết định ngay được.

Phượng Hoàng giữ Phong Nguyên Thanh ở lại Thiên Sơn thần điện tiểu trụ vài ngày.

Nhân lúc rảnh rỗi mấy ngày này, nàng liên hệ với phụ thân Thiên Đế ở Thiên giới, báo cho ông biết chuyện này.

Thiên Đế nghe xong lời Phượng Hoàng, trong lòng âm thầm tính toán.

Tiên đạo có thể nói ảnh hưởng vô cùng sâu rộng, cũng là đại sự kiện mà Thiên đạo đích thân tham dự thúc đẩy.

Sau sự kiện này, Tiên đạo chắc chắn sẽ lưu truyền rộng rãi, càng phát hưng thịnh.

Tiên đạo trong tương lai tất định sẽ trở thành chủ lưu.

Vốn dĩ Thiên Đế còn không biết là người nào đã gây ra sự luân chuyển của đại thế Thiên đạo, lúc này quả thực đã nắm được một manh mối.

Thế là Thiên Đế sau khi xem xét kỹ lưỡng 《 Nam Minh Ly Hỏa Kinh 》 liền để Phượng Hoàng an tâm chuyển tu công pháp.

Phượng Hoàng nhận được sự khẳng định của Đế phụ liền lập tức chia sẻ tin tức này cho Phong Nguyên Thanh.

Ở bên kia, Thiên Đế tại Thiên giới cũng tỉ mỉ đánh giá bộ 《 Nam Minh Ly Hỏa Kinh 》 này.

Bản thân Thiên Đế cũng là Phượng Hoàng tộc, bộ kinh văn này đối với ông cũng vô cùng hữu dụng.

Thế là ông mượn nhờ quyền hành Thiên đạo của bản thân, lấy 《 Nam Minh Ly Hỏa Kinh 》 làm bản mẫu, điều động tài nguyên máy chủ Thiên đạo để thôi diễn.

Thiên Đế là Phượng tộc cổ xưa nhất, căn cước không chỉ đơn

thuần là hỏa thuộc tính mà là Ngũ Đức Phượng Hoàng.

Ông mượn Thiên đạo trợ lực, đem công pháp từ Hỏa hành trực tiếp triển khai đến Ngũ hành.

Sau khi toàn lực thôi diễn, ông được toại nguyện, một bản 《 Ngũ Đức Phượng Hoàng Kinh 》 mới toanh ra lò.

Bên này, Phong Nguyên Thanh sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Phượng Hoàng, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là thế.

Thời gian qua Phượng Hoàng tất nhiên là phải câu thông với phụ thân Thiên Đế của nàng, công pháp cũng tất nhiên phải để Thiên Đế xem qua, như vậy công pháp liền truyền đến tay Thiên Đế.

Cũng coi như đã bắt được liên lạc với Thiên Đế rồi.

Bất quá, những cái này đều không phải chủ yếu.

Quan trọng nhất vẫn là tạo mối quan hệ tốt với Phượng Hoàng.

Có được Phượng Hoàng, bàn đạp sẽ có, tương lai sẽ có cơ hội xử lý Thiên Đế. - Nguyên Thanh, em đã quyết định chuyển tu bộ 《 Nam Minh Ly Hỏa Kinh 》 này, anh phải giúp em đấy nhé. - Phượng Hoàng nói. - Ừm, đương nhiên anh sẽ giúp em.

Chương 526

Tiên đạo tu hành cần học tập rất nhiều kiến thức, anh sẽ dạy em từng chút một. - Phong Nguyên Thanh nói.

Phượng Hoàng, với tư cách là Tiên thiên thần thai thánh chi tử, sinh ra đã bất phàm, khởi điểm chính là cảnh giới Tiên Thần, không phải phàm tục.

Do đó về mặt căn cơ thì không vững chắc bằng những Tiên Thần từ tầng lớp phàm tục tu luyện từng bước đi lên.

Lúc này chuyển tu công pháp Tiên đạo còn có thể chải vuốt lại một lần cơ sở, đầm nện căn cơ, càng hữu ích cho việc tu hành tương lai. - Phượng Hoàng, bình thường em tu luyện ở đâu?

Anh thấy nơi này hình như không có tĩnh thất chuyên môn để tu luyện? - Phong Nguyên Thanh hỏi Phượng Hoàng. - Ừm, trên Thiên Sơn tuy rằng không chuyên môn xây dựng nơi tu luyện, nhưng bởi vì tiên linh chi khí sung túc, cộng thêm bình thường cũng không có người ngoài xông vào, ở đâu cũng có thể tu luyện, cho nên bọn họ đều tự mình tìm một chỗ tu luyện. - Vậy sao?

Chỉ là lúc em chuyển tu công pháp có khả năng sẽ tạo thành động tĩnh không nhỏ, ảnh hưởng có thể sẽ khá lớn. - Phong Nguyên Thanh nhíu mày nói. - Hả?

Sẽ tạo thành động tĩnh rất lớn sao? - Phượng Hoàng cũng nhíu mày, sau khi suy tư một lát, nàng quyết định đưa Phong Nguyên Thanh đến Động thiên của chính mình.

Tiểu thế giới Động thiên này là do Thiên Đế chuyên môn khai mở cho Phượng Hoàng.

Bình thường chỉ có mình Phượng Hoàng có thể ra vào.

Người khác không có sự cho phép của nàng thì căn bản không vào được.

Tòa Động thiên này, bên trong cũng được Thiên Đế tạo thành hoàn cảnh thích hợp nhất cho Phượng Hoàng tu hành.

Phượng Hoàng đưa ra quyết định xong, nói với Phong Nguyên Thanh: - Đi, đi theo em.

Phong Nguyên Thanh thấy Phượng Hoàng nói vậy liền trực tiếp đi theo sau lưng nàng, theo nàng đi vào khuê phòng.

Khuê phòng của Phượng Hoàng so với khuê phòng của thiếu nữ phàm gian kỳ thực cũng không khác biệt lắm.

Chỉ là lớn hơn "một chút xíu", xa hoa hơn "một chút xíu".

Trong phòng trang trí đủ loại đá quý hi thế, linh thực vật, thần tài.

Những thứ này cho dù ở thời đại man hoang như hiện nay cũng đều là bảo vật hiếm có.

Nhưng đối với thân phận cao quý của con gái Thiên Đế mà nói thì không đáng nhắc tới.

Về phần bố cục thì rất đơn giản: một cái giường lớn, mấy cái giá, một cái bàn, mấy cái ghế.

Đây là lần đầu tiên Phượng Hoàng đưa đàn ông vào khuê phòng của mình, nhất thời gò má nóng lên, có chút thẹn thùng. - Nguyên Thanh, Đế phụ vì việc tu hành của em mà chuyên môn khai mở một tiểu động thiên tại Thiên Sơn, chúng ta vào đó tu hành đi. - Phượng Hoàng cúi đầu nói. - Ừ, nghe theo em. - Phong Nguyên Thanh cười gật đầu.

Sau đó, Phượng Hoàng phóng xuất thần lực bản thân, một mảng

thần lực màu đỏ thắm tràn ngập.

Phượng Hoàng không nhanh không chậm bắt quyết, một luồng thần lực ba động khuếch tán ra bốn phía.

Chợt trước mặt Phượng Hoàng xuất hiện một cánh cổng không gian, sau cánh cửa là một tiểu thế giới Động thiên chim hót hoa nở. - Nguyên Thanh, chúng ta đi thôi. - Phượng Hoàng quay đầu nói với Phong Nguyên Thanh.

Sau đó, Phượng Hoàng cất bước đi qua cánh cổng không gian tỏa ra bạch quang, Phong Nguyên Thanh đi sát phía sau cũng tiến vào trong đó.

Không gian Động thiên rất lớn, so với cái Vẫn Ngọc Động Thiên mà Phong Nguyên Thanh khai mở thì lớn hơn nhiều. - Nguyên Thanh, đi theo em, em bình thường đều tu luyện ở chỗ núi lửa phía Nam. - Phượng Hoàng nói.

Sau đó hai người một trước một sau bay thẳng về phương Nam.

Rất nhanh liền tới một dãy núi lửa chập trùng.

Trên miệng núi lửa là từng mảng hồ nham thạch, tản ra hỏa thuộc tính linh khí nồng đậm.

Các loại thuộc tính Địa hỏa, Thiên hỏa, Thần hỏa đều phân bố ở trong đó.

Tu luyện ở hoàn cảnh như vậy đối với Phượng Hoàng là cực tốt.

Lúc này tu vi Phượng Hoàng còn chưa đủ cao, không cách nào quá thâm nhập vào quần thể núi lửa, những ngọn lửa đặc thù ở sâu bên trong Phượng Hoàng còn chưa thể hàng phục luyện hóa.

Hiện tại chủ yếu vẫn là mượn nhờ hoàn cảnh nơi này để tu hành Hỏa diễm đại đạo pháp tắc, nâng cao thần lực tu vi.

Tại trung tâm nơi núi lửa bao quanh có một bình nguyên nhỏ hẹp, bên trên có một gian nhà nhỏ.

Phượng Hoàng dẫn Phong Nguyên Thanh tiến vào trong nhà.

Vừa vào nhà, Phong Nguyên Thanh liền phát giác được gian nhà này không đơn giản, bên trong khắc họa đại trận, hấp thu linh khí bốn phía, sau khi tinh lọc thì phóng thích vào trong nhà để cung cấp cho Phượng Hoàng tu luyện hấp thu.

Hỏa diễm linh khí cuồng bạo bên ngoài sau khi trải qua trận pháp chuyển đổi đã trở nên bình tĩnh.

Giữa nhà có một chiếc giường nhỏ, nơi đó chính là chỗ Phượng Hoàng đả tọa tu luyện.

Phượng Hoàng ngồi xếp bằng trên giường ngọc, bình phục tâm cảnh.

Phong Nguyên Thanh đoan tọa tại chỗ, dưới thân dâng lên một đám mây nâng hắn lên cao ngang bằng với Phượng Hoàng.

Đợi Phượng Hoàng điều chỉnh tốt trạng thái, Phong Nguyên Thanh miệng phát đạo âm: - Phượng Hoàng, phương pháp chuyển tu kỳ thực rất đơn giản.

Em chỉ cần dựa theo các bước của công pháp, từ thấp đến cao, tu luyện theo thứ tự, kiến lập đạo cơ.

Đợi sau khi tu ra Nguyên thần liền có thể đem căn cơ Thần đạo của em hóa nhập vào trong đạo cơ, hoàn thành chuyển đổi. - Tiên đạo và Thần đạo không xung đột, sau khi căn cơ Thần đạo hóa nhập đạo cơ vẫn có thể ngự sử chi lực của Thần đạo pháp tắc, Tiên Thần đồng tu.

Việc này đối với em mà nói cũng không khó khăn.

Sau khi đạo cơ kiến thành sẽ tu thành một viên Kim Đan, đem nguyên thần của em rót vào trong đó, một lần nữa dựng dục mà ra sẽ thành tựu Tiên đạo nguyên thần.

Sau đó cứ theo lẽ thường tu luyện là được.

Phượng Hoàng nghe vậy gật đầu.

Sau đó liền bắt đầu chuyển tu dựa theo công pháp.

Phượng Hoàng thuộc loại Tiên thiên thần thai thánh, cái nàng tu chính là Tiên Thiên Thần Thai Đạo.

Từ trong thiên địa sinh ra, sinh ra đã hợp với Thiên đạo, phù hợp nhất với Tiên Thiên Thần Thai Đạo, chỉ cần không ngừng lĩnh ngộ pháp tắc thuộc tính của bản thân là có thể không ngừng tiến bộ.

Là sủng nhi của thiên địa, Đại đạo đối với bọn họ mà nói cũng không có trở ngại, giống như bày biện sáng loáng ngay trước mắt, chỉ việc tham ngộ là được.

Chương 527

Mà sinh linh Hậu thiên thì khác, bọn họ do hậu thiên sinh ra, giữa bọn họ và thiên đạo pháp tắc thiên nhiên có một tầng ngăn cách, tham ngộ khó khăn hơn nhiều.

Theo thế giới phát triển, sinh linh Hậu thiên quật khởi, sinh linh Tiên thiên càng ngày càng ít, Tiên Thiên Thần Thai Đạo chung quy sẽ chậm rãi xuống dốc.

Dưới sự thúc đẩy của Thiên đạo, Tiên đạo quật khởi đã là tất nhiên, đây là đại thế sở xu, không thể sửa đổi.

Trên giường ngọc, Phượng Hoàng bắt đầu tu luyện theo công pháp.

Nhục thân Phượng Hoàng vốn đã cường hãn, bước Luyện Thể trực tiếp bỏ qua.

Bắt đầu từ Khai Khiếu, dựa theo công pháp chỉ dẫn, nàng khai mở 365 huyệt khiếu quanh thân, đả thông kinh mạch, khiến chúng xâu chuỗi lại.

Sau đó đắp nặn quán thông Thập nhị chính kinh, Kỳ kinh bát mạch, lưu chuyển chân khí.

Lại nói, do cấu trúc cơ thể khác biệt, thân thể Tiên thiên đạo thể của Phượng Hoàng cũng không có 365 huyệt khiếu hay Thập nhị chính kinh, Kỳ kinh bát mạch gì đó.

Do đó cần phải tự mình khai mở.

Tiên thiên thần thai linh có khả năng chưởng khống bản thân rất mạnh, rất nhanh đã hoàn thành những bước này.

Cuối cùng, chân khí quanh thân quán thông Nê Hoàn Cung, mở ra

Huyền Quan Nhất Khiếu.

Bước này kỳ thực cũng là đi ngang qua sân khấu.

Nê Hoàn Cung tức là thức hải, Tiên thiên thần thai linh tự nhiên trời sinh đã khai mở thức hải, hơn nữa đã ở trạng thái quán thông với thiên địa.

Sau đó chính là dẫn linh khí ngoại giới nhập thể.

Đỉnh đầu Phượng Hoàng sinh ra một cỗ lực hấp dẫn cường đại, đem vô số linh khí thuần tịnh trong phòng từ đỉnh đầu hút vào trong cơ thể.

Phía trên đầu nàng hình thành một cái vòng xoáy khổng lồ, hải lượng linh khí bị kình thôn nhập thể.

Chân khí trong cơ thể nhanh chóng hội tụ, hình thành một dòng khí lưu thô to, không ngừng vận chuyển trong kinh mạch toàn thân.

Cuối cùng, chân khí quy về đan điền khí hải, trữ tồn lại.

Linh khí không ngừng tụ tập, lấp đầy khí hải.

Phượng Hoàng trực tiếp đạt tới Luyện Khí hậu kỳ.

Sau đó, Phượng Hoàng nội thị đan điền khí hải, khống chế chân khí không ngừng áp súc, một hơi liền đem chân khí đang tràn đầy đan điền dịch hóa, hóa thành Chân nguyên.

Việc này đối với Phượng Hoàng mà nói đều phi thường đơn giản.

Tiếp theo vẫn là quá trình không ngừng hấp thu linh khí, tích súc chân nguyên, đây là bước đơn giản nhất.

Không bao lâu, chân nguyên dịch hóa lại lần nữa lấp đầy đan điền.

Lúc này tiến vào bước ngưng tụ Đạo đài.

Phượng Hoàng tham khảo mấy bức đạo cơ mô bản tự mang trong

công pháp, bỗng nhiên phúc chí tâm linh, xác định đạo cơ của chính mình.

Liền lấy hình tượng Phượng Hoàng, hội tụ Ngũ hành Âm dương, tịnh tăng phúc hỏa thuộc tính của bản thân.

Đây chính là ưu việt của Tiên thiên thần thai linh, có "ngoại hack" Thiên đạo thay đánh, giúp nàng trải đường.

Vô tận chân nguyên trong cơ thể Phượng Hoàng ngưng tụ, lại có thiên đạo pháp tắc phụ trợ.

Một cái Hỏa Phượng đạo cơ hoàn mỹ cứ thế tự nhiên mà thành.

Nhìn đến mức Phong Nguyên Thanh cũng có chút hâm mộ.

Sau khi đạo cơ hoàn thành, pháp tắc ngưng hình.

Đạo cơ do pháp tắc trúc thành trực tiếp bay vào trong thức hải Nê Hoàn Cung.

Mà đạo cơ do chân nguyên lũy trúc dưới sự tiến một bước áp súc điền sung chân nguyên của Phượng Hoàng đã hóa thành một viên Đan hoàn.

Dần dần từ hư ngưng thực, hoàn tố một khỏa Chân Đan.

Sau đó, một tia Bất hủ kim tính ngưng tụ, đem Chân Đan nhuộm thành màu vàng, thuế biến thành một viên Kim Đan.

Nhân cơ hội này, Phượng Hoàng đưa nguyên thần nhập trú vào trong đó.

Nàng chỉ cảm giác chính mình giống như bị một thứ huyền diệu bao bọc, mà nguyên thần bản thân đang không ngừng biến hóa.

Đây là hồi lô trọng tạo, giống như bị nhét lại vào bụng mẹ, một lần nữa tái sinh.

Linh khí không ngừng bị luyện hóa, bị Kim Đan hấp thu, Kim Đan không ngừng tráng đại.

Mà phôi thai bên trong cũng đang không ngừng thuế biến.

Chủng loại pháp tắc mà bản thân nàng lĩnh ngộ cũng đang phụ trợ nguyên thần gia tốc thuế biến.

Toàn bộ quá trình rất nhanh.

Dưới nhiều tiên thiên linh khí chất lượng cao như vậy, rất nhanh nguyên thần liền phá vỡ Kim Đan, hóa sinh ra.

Một con Phượng Hoàng mini chui ra từ trong Kim Đan.

Mà Kim Đan vỡ vụn dung nhập vào trong nguyên thần, nhuộm nguyên thần thành một màu vàng óng.

Tia Bất hủ kim tính pháp tắc trong Kim Đan cũng dung nhập vào nguyên thần, khiến nguyên thần Phượng Hoàng tiến thêm một bước.

Tiếp đó, pháp lực Kim Đan nguyên bản cũng quay trở lại trong đan điền.

Mà nguyên thần trực tiếp chui vào thức hải, đoan tọa trên tòa Phượng Hoàng đạo cơ kia.

Như Tiên Thần cưỡi Phượng Hoàng mà đi.

Kỳ thực lại là Phượng Hoàng tự mình cưỡi chính mình.

Thực tế tốc độ chuyển tu của Phượng Hoàng phi thường nhanh, tất cả những việc này chỉ hoàn thành trong vòng vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

Tiếp đó, nguyên thần Phượng Hoàng trong thức hải không ngừng lớn mạnh.

Pháp lực toàn thân thông qua kinh mạch hội nhập Nê Hoàn Cung,

bị nguyên thần hấp thu, mà vô số đạo lý pháp tắc nàng nắm giữ cũng không ngừng hội nhập vào trong nguyên thần.

Nguyên thần không ngừng tráng đại, toàn thân tản ra các sắc quang huy, nhìn dị thường thần thánh.

Đến đây, Phượng Hoàng đã hoàn thành chuyển tu.

Căn cơ Thần đạo nguyên bản triệt để chuyển đổi thành căn cơ Tiên đạo.

Khí chất Phượng Hoàng cũng từ cao quý thần thánh biến thành linh động phiêu miểu.

Một thân váy trắng khiến nàng trở nên tiên khí phiêu phiêu.

Phong Nguyên Thanh thấy khí chất toàn thân Phượng Hoàng đại biến liền biết nàng đã hoàn thành chuyển đổi căn cơ, từ Thần chuyển Tiên.

Mà Phượng Hoàng cũng là vị Tiên thiên thần thai linh đầu tiên chuyển Thần thành Tiên trong phương thiên địa này.

Minh minh chi trung, nàng chiếm cứ một cái vị cách "đệ nhất" nào đó của thiên địa, nhận được thêm nhiều khí vận gia trì.

Lúc này, Tiên đạo tu vi của Phượng Hoàng còn chưa tới Tiên cảnh.

Hơn nữa thời gian mới trôi qua rất ngắn nên không vội.

Phượng Hoàng thừa thế xông lên, tiếp tục thôi tiến hướng lên trên.

Luyện Thần Hoàn Hư, nguyên thần xuất khiếu.

Nguyên thần quanh thân thanh quang nhộn nhạo, lại tản ra từng sợi kim quang, quanh thân các sắc hào quang vây quanh, một thiếu nữ giống hệt Phượng Hoàng từ trong cơ thể nhảy ra, đứng bên cạnh giường ngọc.

Chương 528

Đây chính là nguyên thần Phượng Hoàng, nàng cẩn thận cảm thụ biến hóa của bản thân. - Nguyên Thanh, em chuyển tu hoàn thành, anh xem thế nào? - Nguyên thần Phượng Hoàng nhìn Phong Nguyên Thanh, xoay một vòng tại chỗ rồi nói. - Ha ha, không tệ.

Có điều tu vi hiện tại của em còn hơi yếu, nguyên thần quy khiếu trước, đột phá Tiên cảnh rồi nói sau. - Ừm ừm ~ Nguyên thần Phượng Hoàng gật đầu, lập tức hóa thành một đạo quang huy, trở về thức hải nhục thân, đoan tọa trên Phượng Hoàng đạo cơ.

Trong nguyên thần, pháp tắc không ngừng thối luyện.

Thiên đạo khí tức hàng lâm tẩy lễ, rất nhanh liền đem những cặn bã Âm trong nguyên thần luyện sạch, nguyên thần Thuần Dương.

Sau đó, nguyên thần rời khỏi thức hải, tương hợp với nhục thân, đái động nhục thân tiến một bước tăng lên.

Tuy nói tăng lên rất nhỏ nhưng đó cũng là tiến bộ.

Sau đó liền đã đạt tới Phàm Nhân cảnh đỉnh phong, Luyện Hư Hợp Đạo tới đỉnh rồi.

Tiếp theo chính là đột phá thành Tiên.

Nếu là sinh linh Hậu thiên đột phá thành Tiên thì cần trải qua khảo nghiệm Cửu trọng tiên kiếp, kẻ không độ qua được sẽ hóa thành tro bụi, trở về thiên địa.

Tránh được rồi mới là Chân Tiên.

Nhưng đẳng cấp Tiên thiên thần thai linh như Phượng Hoàng lại không có loại khảo nghiệm này.

Tiên thiên thần thai linh có thể nói là con ruột của Thiên đạo.

Mà Tiên Thần cảnh tương đối mà nói chẳng qua chỉ là một cảnh giới sơ cấp, đâu cần đến khảo nghiệm, trực tiếp cho đi.

Ngoài ra Thiên đạo lúc này cũng chỉ mới sơ sinh không lâu, rất nhiều quy tắc tịnh không hoàn thiện.

Cứ như vậy, Phượng Hoàng hào vô trở ngại phá cảnh, trực tiếp thành tựu Thiên Tiên.

Một thân khí thế ngoại phóng, đột nhiên tăng lên gấp mấy lần.

Trong phòng dấy lên một trận gió lớn, thổi rèm châu trong nhà cuộn lên dao động.

Ngay sau đó, Phượng Hoàng thu khí thế lại, mở mắt ra.

Tu vi lúc này so với trước khi chuyển tu không những không thụt lùi mà còn tăng lên một chút.

Thiên Tiên đại đạo, sau khi thành Tiên, một lần hành động thành tựu Chân Tiên đệ tam cảnh Thiên Tiên. - Chúc mừng, em hiện tại đã là cảnh giới Thiên Tiên! - Phong Nguyên Thanh mở miệng chúc mừng - Bất quá em hiện tại chỉ là tu vi tới, các pháp thuật, bí thuật tương quan còn chưa nắm giữ đâu, còn phải cố gắng nhiều. - Anh nói không sai, em hiện tại chỉ là tu vi lên, thủ đoạn tương ứng còn chưa học. - Phượng Hoàng gật đầu nói - Có điều, nếu diễn luyện pháp thuật thì ở trong nhà không thích hợp, chúng ta ra ngoài đi.

Hai người đi ra khỏi nhà nhỏ, tới khoảng đất trống bên ngoài. 《 Nam Minh Ly Hỏa Kinh 》 hạch tâm nhất tự nhiên chính là Nam Minh Ly Hỏa.

Bộ công pháp này chủ yếu vẫn là tu luyện tại Tiên cảnh.

Đối với Phàm cảnh, Nam Minh Ly Hỏa này tối đa chỉ được cái

hình mà không được cái thần.

Đối với Phượng Hoàng mà nói, đột phá Tiên cảnh trước mới là chuyện quan trọng nhất, tu luyện pháp thuật ngược lại là chi tiết nhỏ.

Sau khi đột phá Tiên cảnh lại tu luyện pháp thuật thì đơn giản hơn quá nhiều.

Phượng Hoàng tùy ý tìm một chỗ, ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu tu luyện pháp thuật.

Đầu tiên là phải ngưng tụ một ngọn lửa giống Nam Minh Ly Hỏa.

Về phần ngưng tụ như thế nào, trong công pháp đã có giảng giải.

Phượng Hoàng dựa theo phương pháp, đem Hỏa diễm pháp tắc chi lực mình nắm giữ dựa theo một phương thức kỳ lạ ngưng kết lại với nhau, cấu thành một cái kết cấu huyền diệu.

Cấu kiến kết cấu này tiêu hao của Phượng Hoàng một chút thời gian.

Mà kết cấu vừa thành, hỏa chủng liền tự nhiên ngưng tụ thành công.

Một đoàn hỏa diễm màu xanh da trời bỗng nhiên bùng cháy.

Đây chính là Nam Minh Ly Hỏa, tản ra một cỗ hạo nhiên chính khí, đường hoàng to lớn, chính đại quang minh.

Hỏa diễm hiện ra màu xanh da trời, giống như chính đạo của trời.

Hỏa thế hung mãnh, nhiệt độ cực cao, nãi là một loại Thần hỏa kỳ dị do Hỏa diễm pháp tắc biên chức tạo ra, không gì không đốt.

Mà đặc tính hạo nhiên chính đại của nó lại có tác dụng khắc chế thiên nhiên đối với yêu ma tà túy.

Là khắc tinh tự nhiên của yêu ma tà túy.

Thế giới này vốn dĩ không có loại hỏa diễm này, nhưng sau khi Phượng Hoàng ngưng tụ ra, thế gian liền có thêm một loại hỏa diễm.

Và nó được ghi lại trong Thiên đạo, ngày sau cũng sẽ có tu sĩ khác có thể tham ngộ được phương pháp ngưng tụ loại hỏa diễm này.

Phượng Hoàng thu hỏa diễm vào trong nguyên thần.

Sau đó, nguyên thần chi lực quán chú khiến cho hỏa diễm nhanh chóng trưởng thành, rất nhanh liền dấy lên hỏa thế hung mãnh, bao bọc toàn bộ nguyên thần, sau đó lại lan tràn ra ngoài cơ thể, bao bọc cả người Phượng Hoàng.

Một đoàn khí diễm màu xanh da trời thiêu đốt quanh thân Phượng Hoàng, khí diễm dâng cao.

Sau lưng Phượng Hoàng, tôn Phượng Hoàng pháp tướng kia cũng thuận thế ngưng tụ mà ra, hóa thành thực thể.

Lông vũ diễm lệ, tản ra ngũ sắc hào quang, siêu phàm thoát tục.

Toàn thân quang diễm lượn lờ, các loại hỏa diễm thiêu đốt, mà quanh thân nó nhiều hơn chính là Nam Minh Ly Hỏa màu thiên lam, những loại hỏa diễm khác chỉ là điểm xuyết.

Đỉnh đầu đội vương miện hỏa diễm, sau lưng năm cọng lông vũ tản ra ngũ sắc quang mang, phân biệt đại biểu Ngũ hành.

Thông thể nằm trong sự bao bọc của Nam Minh Ly Hỏa, tản ra uy năng to lớn.

Phượng Hoàng pháp tướng kia ngẩng đầu hót lên một tiếng, Nam Minh Ly Hỏa tu luyện tới đại thành.

Nguyên thần pháp tướng cũng thuận tiện cùng nhau tu luyện ra.

Căn bản nhất là Nam Minh Ly Hỏa cũng đã đại thành, trở thành thủ đoạn cường đại nhất của Phượng Hoàng.

Tiếp theo chính là để các loại pháp thuật còn lại đuổi kịp tiến độ là được.

Phượng Hoàng có nền tảng cũ, thoáng chuyển hóa một chút thì những pháp thuật này liền đã luyện thành.

Cứ như thế, trong Động thiên của Phượng Hoàng, Phong Nguyên Thanh cùng nàng tu luyện, chỉ đạo nàng tu hành.

Thuận tiện, bản thân hắn cũng tu hành một phen.

Linh khí trong Động thiên Phượng Hoàng so với bên ngoài lại càng thêm nồng đậm, một số nơi thiên giới nguyên khí càng là dịch hóa thành hồ nước.

Phong Nguyên Thanh hấp thu luyện hóa không ít, nâng cao trình độ Tam Thiên Đại Đạo nguyên khí trong cơ thể, liên đồng uy lực cũng tăng lên một chút.

Tu luyện Tam Thiên Đại Đạo vốn dĩ là dựa vào thôn phệ nguyên khí làm giàu, chỉ có đến giai đoạn hậu kỳ mới đi lên con đường lĩnh ngộ.

Tại Vĩnh Sinh Giới, Tam Thiên Đại Đạo thần thông kia chỉ là Tam Thiên Đại Đạo hiển lộ nông cạn, Thần Thông Bí Cảnh là có thể tu luyện.

Chương 529

Chân chính Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc còn phải dựa vào chính mình tham ngộ, hoặc là lĩnh ngộ từ trên văn tự Tam Thiên Đại Đạo lưu xuất từ Vĩnh Sinh Chi Môn.

Trừ cái đó ra, Phong Nguyên Thanh còn đem tảng đá Thiên đạo mà Phượng Hoàng tặng cho hắn luyện thành một kiện dị bảo.

Ở trong đó, Phong Nguyên Thanh còn thêm vào Thiên Tâm Thần Ngọc, Tạo Hóa Linh Ngọc và các loại nguyên liệu đỉnh cấp của thế giới khác, phỏng chế theo Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân lão tổ ở thế giới Hồng Hoang, luyện chế ra bản Tạo Hóa Ngọc Điệp của riêng mình.

Đem Hồng Mông Thiên Đạo mà bản thân tu luyện ngưng tụ ra một khỏa Hồng Mông Chi Chủng, dung nhập vào trong đó.

Hồng Mông Thiên Đạo câu liên với Thiên đạo chi lực trong ngọc điệp, chân chính làm được sự liên thông với Thiên đạo.

Từ nay về sau liền có thể mượn nhờ Tạo Hóa Ngọc Điệp, thời thời khắc khắc mượn dùng Thiên đạo chi lực.

Vô luận là tham ngộ thiên đạo pháp tắc hay là thôi diễn thiên cơ đều là diệu dụng vô cùng.

Một tháng sau, Phượng Hoàng và Phong Nguyên Thanh lần lượt xuất quan.

Một tháng này, Phượng Hoàng hoàn toàn thích ứng thực lực Thiên Tiên cảnh của bản thân, tất cả pháp thuật thần thông cũng đều nắm giữ.

Ra ngoài du lịch cũng đã đủ lâu, Phong Nguyên Thanh định cáo

biệt, về núi La Phù ở nước Nam Việt.

Không biết núi La Phù hiện tại đã phát triển thành cái dạng gì rồi.

Trước khi rời đi, Linh Bảo đạo Phong Nguyên Thanh chỉ dựng lên một cái khung cơ sở, điểm hóa mấy sơn dã tinh linh sung làm môn nhân.

Phượng Hoàng tuy rằng có chút không nỡ nhưng cũng không cưỡng ép giữ lại.

Dù sao khoảng cách này đối với bọn họ mà nói cũng không tính là xa, đi về đều rất nhanh.

Trước khi đi, Phượng Hoàng nói với Phong Nguyên Thanh: - Núi La Phù của anh là ở nước Nam Việt phải không?

Vừa khéo em là bạn tốt với hai vị tế tư Tiên Nhạc và Ma Âm của nước Nam Việt.

Chi bằng anh trở về thay em bái phỏng một phen, nhắn lại một câu, cứ nói là qua một thời gian nữa em sẽ tới chỗ các cô ấy du ngoạn một chút.

Được không?

Phong Nguyên Thanh tự nhiên thấy không có gì không được, thế là gật đầu trực tiếp đáp ứng.

Hắn cũng có thể nhân cơ hội này kết giao với Tiên Nhạc, Ma Âm một phen, thông qua các nàng cũng coi như tạo mối quan hệ với Nữ Oa nương nương.

Phong Nguyên Thanh sau khi cáo biệt Phượng Hoàng liền giá ngự độn quang, ẩn đi hành tung, bay thẳng về hướng nước Nam Việt.

Mà Phượng Hoàng, sau khi Phong Nguyên Thanh rời đi lại lần nữa câu thông Thiên giới, liên hệ với thiên địa.

Nàng đem một thân thành quả của mình triển lộ cho thiên địa xem một phen.

Thiên Đế thấy thế biểu dương Phượng Hoàng một trận, sau đó liền lâm vào trầm tư.

Thời gian qua ông mượn nhờ Thiên đạo thôi diễn công pháp, tiến triển không tệ, nhưng vẫn chưa trọn vẹn, công pháp còn chưa đầy đủ.

Ở cấp độ của ông, công pháp phức tạp hơn nhiều, thôi diễn tự nhiên sẽ chậm chạp.

Mà việc Phượng Hoàng chuyển đổi căn cơ khiến ông nhìn thấy tính ưu việt của Tiên đạo.

Tiêu dao tự tại, không còn hoàn toàn y thác vào thiên địa, vạn bàn vĩ lực quy về bản thân.

Đây là điều ông hướng tới.

Thần đạo thủy chung vẫn là y thác vào thiên địa, tuy rằng cũng rất cường đại, nhưng chung quy vẫn là một con rối giật dây của Thiên đạo.

Tiên đạo siêu thoát khỏi thiên địa, đây chính là thứ ông mong muốn.

Tuy rằng có sự hạn chế của ngôi vị Thiên Đế, nhưng ít ra có hi vọng.

Đợi sau này truyền ngôi cho thần linh khác, chính mình siêu thoát cũng không phải là không được.

Nghĩ tới đây, ông hạ quyết tâm nhất định phải tìm ra một phương pháp hóa Thần vi Tiên, khiến cho bản thân cũng có thể thuận lợi chuyển đổi căn cơ.

Phong Nguyên Thanh bay với tốc độ cực nhanh, hơn mười ngày

sau đã đến lãnh thổ Nam Việt quốc.

Sau đó, hắn đi thẳng đến La Phù Sơn.

Đã gần một năm hắn chưa trở về.

Từ Long Cung Nam Hải đến Bồng Lai Đông Hải, rồi hướng bắc đến Thăng Long gia quốc, một mạch đi về phía tây, đến tận Thiên Sơn.

Phong Nguyên Thanh đã đi qua một lượt các khu vực chính, hiểu được trình độ phát triển của thế giới này.

Giống như thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc ở Địa Cầu.

Về phần Thiên giới và Minh giới thì không rõ lắm.

Nhưng theo cốt truyện, Ma giới gần như đã bị Quỷ Đế Thì U Minh thống nhất, lúc này có lẽ đã đến nhân gian, âm mưu chiếm lĩnh nhân gian.

Còn Thiên giới, toàn là một đám Tiên Thiên Thần Thai Thánh, thực lực cường hãn.

Thì U Minh không có bản lĩnh đó để khuất phục chư thần Thiên giới, chỉ có thể quay lại Thiên giới, âm mưu chiếm lĩnh cả nhân gian và U Minh giới, tập hợp sức mạnh hai giới để tấn công Thiên giới, hòng hoàn thành dã tâm xưng bá tam giới.

Nhưng mà, Thì U Minh này, thật sự là không biết rõ thực lực và phân lượng của mình.

Cốt truyện từ đầu đến cuối, chư thần Thiên giới chưa từng xuất hiện, chỉ dựa vào sức mạnh của một nhóm người ở nhân gian đã chém giết được hắn.

Dã tâm rất lớn, nhưng thực lực lại quá kém, một chút tự biết mình cũng không có, đúng là một tên phế vật.

Lúc này, Tiên Nhạc và Ma Âm đã làm tế ti ở Nam Việt quốc nhiều năm rồi, xem ra, thời điểm cốt truyện bắt đầu cũng không còn xa nữa.

Theo cốt truyện, trận yêu ma chi loạn gần như quét sạch nhân gian này, thực chất lại bị khống chế trong một phạm vi rất nhỏ, chỉ là một thử thách mà Nữ Oa đại thần dùng để rèn luyện hai vị hộ pháp, giúp họ vượt qua tình kiếp mà thôi.

Mọi thứ thực ra đều nằm trong tầm kiểm soát.

Nếu cốt truyện sắp bắt đầu, Phong Nguyên Thanh lại đang ở Nam Việt quốc, vậy thì có thể chứng kiến một màn tình yêu tay ba đầy ngang trái.

Thực ra chuyện này, Phong Nguyên Thanh có thể nhúng tay vào rất nhiều chỗ.

Ví dụ như Long tộc Nam Hải, Thiên Sơn ở phía tây bắc, Phong Nguyên Thanh đều đã can thiệp.

Lôi kéo một nhóm người của Long tộc, lại dựa vào mối quan hệ với Phượng Hoàng, có thể lên Thiên giới, ngồi lên một vị trí thần vị, cũng là một lựa chọn không tồi.

Chỉ có chen chân vào giới đỉnh cao của thế giới, mới có thể giành được đủ tài nguyên, khiến bản thân không ngừng tiến bộ, đi xa hơn trên con đường tiên đạo.

Trở lại tông môn Linh Bảo Đạo trên La Phù Sơn, đã có những thay đổi không nhỏ.

Trong sơn môn, đã có thêm không ít hơi người.

Đó đều là những hạt giống tu luyện mà Dương Tuyết Lỵ, Doãn Nam Phong, Hồ Bát Ức và Bàn Tử tìm thấy ở Nam Việt quốc trong thời gian qua.

Bọn họ cơ bản đều là cô nhi, cha mẹ đều mất.

Mấy người đưa họ về, dự định sẽ bồi dưỡng cẩn thận.

Dù cho tư chất tu luyện không tốt, cũng có thể phát triển một số ngành thương mại ở nhân gian, cung cấp tài nguyên cho tông môn.

Ai có thiên phú thì tu luyện cho tốt, tương lai còn có tu chân bách nghệ đang chờ họ.

Một thế lực tông môn, ít nhất phải có người mới có thể chống đỡ được.

Nhân số đông đúc, tông môn mới phát triển tốt được.

Phong Nguyên Thanh trở lại bên hồ ở hậu sơn, để lộ khí tức của mình.

Rất nhanh, mọi người đều biết hắn đã về, lần lượt kéo đến hậu sơn.

"Nguyên Thanh, anh về rồi?" "Phong gia~" Mọi người nhao nhao vây lại.

Chương 530

“Nguyên Thanh, hơn một năm nay, anh đã đi đâu vậy?” Dương Tuyết Lỵ hỏi trước.

“Đúng vậy, Phong gia, chúng tôi cũng tò mò lắm đó.” Bàn Tử cười hì hì nói.

“Ha ha, đừng vội, nghe tôi từ từ kể.

Tôi đã đi dạo một vòng quanh biên giới các quốc gia của nhân tộc, kết giao được không ít bạn bè.” “Gần đây nhất là Long tộc Nam Hải, lần này đến thăm, quan hệ cũng không tệ.” “Long tộc?

Không biết trông thế nào?

Có giống Mặc Ngọc trong hồ không?” Anh Tử tò mò hỏi.

“Chắc cũng tương tự, bản thể của họ trông thế nào thì tôi chưa thấy.

Nhưng chắc cũng không khác nhiều.

Nói đến Mặc Ngọc, nó đã hóa giao thành công chưa?” Phong Nguyên Thanh nói.

“Đúng vậy, Nguyên Thanh, dáng vẻ của Mặc Ngọc oai phong lắm, em nhìn mà thích mê!” A Ninh cũng nói.

Lúc này, trong hồ truyền đến một tiếng nước văng tung tóe, một con giao long bằng mặc ngọc từ vực sâu bay lên, đáp xuống trước mặt mọi người.

Sau đó, nó thu nhỏ hình thể, to bằng một con mãng xà nhỏ.

Toàn thân đen bóng, trên vảy có những hoa văn kỳ dị.

Đầu cũng đã biến thành hình đầu rồng, hai khối nhô lên như sừng

thịt, trên lưng mọc ra một hàng vây dài, bụng mọc ra bốn chi, mỗi chi có bốn ngón.

Trông vô cùng oai vũ.

"Nguyên Thanh, anh về rồi, anh xem, em hóa giao rồi này~" Mặc Ngọc dùng giọng ngự tỷ gần như trưởng thành, phấn khích nói với Phong Nguyên Thanh.

"Ồ, Mặc Ngọc, em nói được rồi, tốt quá.

Đúng rồi, có thể hóa thành hình người không?" Phong Nguyên Thanh nói.

"Cái này, em không biết, không biết làm sao để hóa hình nữa?" Mặc Ngọc quơ quơ hai móng trước nói.

"Vậy à, để ta truyền cho ngươi một pháp môn hóa hình nhé, bây giờ chắc chưa có kiếp hóa hình gì đâu." Phong Nguyên Thanh điểm vào trán Mặc Ngọc, truyền một pháp môn hóa hình vào thức hải của nó.

"Ô~, tốt quá, mọi người chờ em hóa hình nhé~" Nói xong, Mặc Ngọc lộn một vòng, bay về đáy nước, cẩn thận nghiên cứu pháp môn hóa hình.

Nghĩ đến trong hồ còn có một con bạng mẫu, Phong Nguyên Thanh không thể bên trọng bên khinh, thế là cũng truyền pháp môn hóa hình cho bạng mẫu.

Long tộc và Bạng tộc, hóa hình ra đều là đại mỹ nhân cả.

Ngoài ra, con Chúc Cửu Âm của Dương Tuyết Lỵ, Phong Nguyên Thanh cũng truyền pháp môn cho nó luôn.

Sau khi hàn huyên với mọi người, Phong Nguyên Thanh đi dạo một vòng quanh sơn môn.

Sườn núi đã xây lên không ít nhà cửa, đều là nơi ở của đệ tử.

Mọi người cũng đã cơ bản xây dựng xong một loạt chế độ của tông môn, phần còn lại cứ từ từ cải tiến là được.

So với sinh mệnh dài đằng đẵng của tu tiên giả, bồi dưỡng đệ tử mấy chục năm, thực ra cũng chẳng là gì.

Mà đệ tử có thiên phú căn cốt tốt, tu luyện còn nhanh hơn.

Đặc biệt là trong môi trường ưu việt như Tiên giới, chu kỳ bồi dưỡng còn ngắn hơn, dù sao cảnh giới tiên thần mới là dòng chính.

Hơn một năm qua, tu vi của mọi người cũng đã tiến thêm một bước, đều tiến vào cảnh giới Hóa Thần, tu ra nguyên thần.

Trong Tiên giới linh khí và tài nguyên cực kỳ phong phú, tốc độ tu luyện nhanh như tên lửa, tiến bộ cực nhanh, nhưng đây mới là hiện tượng bình thường.

Nghe nói trong thế giới Hồng Hoang, sau vô số nguyên hội, sinh mệnh thấp nhất đều là cấp tiên.

Trước khi Nhân tộc xuất hiện và phá vỡ giới hạn của Hồng Hoang, cấp tiên là điểm khởi đầu.

Thế giới này cũng tương tự.

Trên tiên thần, mới là dòng chính của tu sĩ.

Nếu không, cũng không xứng với tài nguyên thế giới phong phú đến cực điểm này.

Ở lại tông môn một thời gian, Phong Nguyên Thanh lại đến đô thành Nam Việt, định gặp Tiên Nhạc và Ma Âm.

Sự xuất hiện của Phong Nguyên Thanh nhanh chóng bị hai người phát hiện, mời đến tế tự thần điện một chuyến.

Chỉ thấy Tiên Nhạc một thân váy trắng ngà, mặt che mạng sa, khí chất dịu dàng, còn Ma Âm thì một thân hắc bào, khí chất ngạo nghễ, hoàn toàn khác biệt.

Hai người hoàn toàn trái ngược nhau.

Vừa gặp mặt, sau khi hai người cẩn thận quan sát Phong Nguyên Thanh một lượt, Tiên Nhạc dùng giọng nói dịu dàng nói ra những lời bá khí.

"Không biết các hạ là ai?

Đến Nam Việt quốc có việc gì?" "Xin chào hai vị tế tự Tiên Nhạc, Ma Âm, tại hạ Phong Nguyên Thanh, tu đạo ở La Phù Sơn phía bắc." "Lần này đến đây, một là muốn chiêm ngưỡng phong thái tuyệt thế của hai vị tế ti, hai là, trước đó, Phượng Hoàng nữ thần ở Thiên Sơn nhờ ta đến thăm một chuyến, tiện thể báo cho biết, một thời gian nữa, ngài ấy sẽ đến Nam Việt quốc du ngoạn một thời gian." Nghe xong lời của Phong Nguyên Thanh, thái độ của hai người lập tức thay đổi.

Ban đầu chỉ là người lạ, bây giờ có quan hệ với Phượng Hoàng nữ thần, vậy thì hai bên chính là bạn bè.

Nếu là bạn bè đến, vậy phải tiếp đãi cho tốt.

"A, ra là bạn của Phượng Hoàng điện hạ.

Thật xin lỗi, là chúng ta đã thất lễ." Ma Âm lập tức nhiệt tình nói.

So với sự lạnh lùng của Tiên Nhạc, Ma Âm nhiệt tình hơn nhiều.

Hơn nữa, nói ra, quan hệ của Ma Âm và Phượng Hoàng nữ thần còn tốt hơn một chút.

Vì Tiên Nhạc đảm nhiệm chức vị Đại tế ti, không tiện đi xa, còn Ma Âm không có lo ngại này, nên cô thường xuyên chạy đến Thiên Sơn, cùng Phượng Hoàng du ngoạn.

Quan hệ chính là được xây dựng như vậy.

Do đó, cô rất được Phượng Hoàng tin tưởng.

“Ha ha, đâu có đâu có, đường đột đến thăm, là lỗi của ta.” Phong Nguyên Thanh xua tay nói.

Sau đó, hai người cho thị nữ mang lên một ít hoa quả điểm tâm để chiêu đãi.

“Nguyên Thanh đạo hữu, vừa rồi ngươi nói tu đạo ở La Phù Sơn?” Tiên Nhạc hỏi.

“Không sai, thực ra ta cũng mới tìm đến La Phù Sơn hai năm trước, thấy nơi này vô chủ, liền lấy làm đạo trường, sáng lập một tông môn, thu nhận đệ tử bồi dưỡng, sau này xuất sư, cũng có thể trảm yêu trừ ma, bảo vệ một phương bình an.” Phong Nguyên Thanh nói.

“Ra là vậy, ta còn đang thắc mắc sao đạo hữu trông lạ thế, hóa ra mới đến Nam Việt quốc không lâu.” Tiên Nhạc tỏ ra đã hiểu.

“Nếu vậy, sau này chúng ta có thể qua lại nhiều hơn, đạo hữu là một tông chủ, bồi dưỡng đệ tử, cũng là cống hiến cho sự an ninh của Nam Việt quốc, hai chúng ta cũng có thể giảm bớt vài phần áp lực rồi.” Ma Âm cũng mỉm cười nói.

“Ha ha, đó là điều nên làm.” Phong Nguyên Thanh cũng cười nói.

“Đúng rồi, không biết Phượng Hoàng điện hạ có nói rõ khi nào sẽ đến Nam Việt du ngoạn không?” Ma Âm tiếp tục hỏi.

“Ừm, cái này thì không nói, nhưng chắc cũng nhanh thôi, có lẽ vài ngày nữa sẽ đến.” Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

“Vậy sao, xem ra chúng ta phải chuẩn bị trước rồi, nếu không thất lễ với điện hạ thì không hay.” Ma Âm nói.

Tiếp đó cô lại quay sang nhìn Phong Nguyên Thanh, nói: “Nguyên Thanh đạo hữu, Phượng Hoàng điện hạ đã nhờ ngươi đến báo cho chúng ta biết ngài sắp đến Nam Việt du ngoạn, xem ra, ngài ấy sẽ đến tìm ngươi trước, đến lúc đó, xin đạo hữu báo cho chúng ta một tiếng, để chúng ta tiện nghênh tiếp.” “Đây là lẽ đương nhiên, hai vị yên tâm.” Phong Nguyên Thanh gật đầu nói.

Sau khi thăm Tiên Nhạc và Ma Âm, Phong Nguyên Thanh cũng đại khái xác định được dòng thời gian hiện tại.

Lúc này, vua không phải là Vinh Địch Vương trong cốt truyện, mà có thể là cha của hắn là Di Thuận Vương, lúc này mới lên ngôi không lâu, con trai còn chưa ra đời, cũng không chắc chắn quan hệ của ông ta và Vinh Địch.

Thời gian trong cốt truyện là hai mươi năm sau khi Tiên Nhạc chết, lúc đó Vinh Địch cũng đã ba bốn mươi tuổi, tuổi thọ của người phàm vẫn khá dài.

Chương 531

Dựa vào đó suy tính, còn gần một trăm năm nữa mới đến lúc cốt truyện bắt đầu.

Trở lại tông môn ở La Phù Sơn.

Phong Nguyên Thanh cũng báo cho mọi người biết chuyện Phượng Hoàng nữ thần ở Thiên Sơn sắp đến thăm.

Mọi người đều tích cực bắt tay vào việc, họ rất coi trọng chuyện này.

Dù sao đây cũng là một trong những người có thân phận tôn quý nhất mà họ tiếp xúc ở thế giới này, phải tiếp đãi cho chu đáo.

Phong Nguyên Thanh cũng nhân lúc còn thời gian, sắp xếp lại một chút khu vực gần dãy núi La Phù.

Về phần trong động thiên, Phong Nguyên Thanh cũng điều chỉnh lại bố cục.

Thay đổi một lượng lớn địa hình, biến thành bình nguyên, chuyên dùng để phân chia linh điền, trồng linh dược.

Ngoài ra còn có hồ nước, núi non, trên đó xây dựng một số phòng tu luyện.

Trong động thiên ngoài linh khí nồng đậm ra, còn có một số nguyên khí đặc thù mà Phong Nguyên Thanh dùng trận pháp chiết xuất, rất hiếm thấy ở bên ngoài.

Sau này một số đệ tử, khi cống hiến đủ, có thể xin vào đây tu luyện.

Về phần phúc địa, cũng được phân chia tương tự, phần lớn khai

hoang linh điền, phần còn lại làm nơi tu luyện chính cho các đệ tử hạch tâm cấp thấp hơn, cũng cần dùng điểm cống hiến tông môn để xin.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh chìm vào tu luyện.

Hiện tại, không có chuyện gì cần xử lý, mọi người đều tập trung tu luyện, thỉnh thoảng chỉ điểm cho đám đệ tử.

Một số việc đơn giản, có khí linh của tiên khí xử lý, còn có lực sĩ triệu hoán, khôi lỗi, v.v.

Vài ngày sau, Phong Nguyên Thanh đang tu luyện thì trong lòng có cảm ứng, bèn xuất quan.

Chỉ cần suy diễn một chút, hắn đã biết là Phượng Hoàng đến.

Nàng không đến một mình, mà mang theo cả Lâm Thần.

Phong Nguyên Thanh đứng trên đỉnh núi chờ đợi, không lâu sau, một đạo độn quang màu xanh lam từ xa bay đến.

Chính là Phượng Hoàng.

Từ xa, nàng đã thấy Phong Nguyên Thanh đứng trên đỉnh núi.

Thế là, bay thẳng đến trước mặt Phong Nguyên Thanh.

"Nguyên Thanh, ta đến rồi, không để ngươi đợi lâu chứ?" Phượng Hoàng cười nói.

"Không có, ta cũng vừa đột nhiên có cảm ứng, biết ngươi đến, mới lên đây một lát thôi." Phong Nguyên Thanh lắc đầu nói.

"Đi thôi, ta dẫn các ngươi đi dạo một vòng Linh Bảo Đạo của ta, tiện thể cũng gặp gỡ gia đình và bạn bè của ta." "Được thôi, mau đi nào~" Phượng Hoàng vui vẻ nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh dẫn hai người đi dạo một vòng

quanh chín ngọn núi trung tâm, rồi đến hồ nước ở hậu sơn.

Chính là khu biệt thự ven hồ của Dương Tuyết Lỵ và những người khác.

Khu biệt thự này, được mọi người tu sửa rất đẹp, dựa núi kề sông, còn có sân vườn tao nhã.

Phong Nguyên Thanh truyền âm báo cho họ, Phượng Hoàng đã đến, bảo họ mau xuất quan.

Không lâu sau, mọi người lần lượt chạy ra từ biệt thự của mình, rất khách khí chào đón Phượng Hoàng.

Dương Tuyết Lỵ, Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn, Anh Tử, A Ninh năm cô gái, cùng với Hồ Bát Ức, Vương Khải Toàn, Tôn Học Võ ba người, lần lượt hành lễ với Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng cũng rất khách khí đáp lễ.

Sau khi biết cả năm cô gái đều là người phụ nữ của Phong Nguyên Thanh, Phượng Hoàng cũng không cảm thấy có gì lạ.

Thế giới tiên này, tôn sùng cường giả vi tôn, cường giả thì nên có nhiều tài nguyên và phụ nữ hơn.

Chế độ một vợ một chồng không phải không có, nhưng cuối cùng chỉ là số ít.

Phượng Hoàng không để ý đến chuyện này.

Nàng có chút cảm tình với Phong Nguyên Thanh, nhưng chưa đến mức đó.

Hiện tại, hai người chỉ là bạn bè tốt hơn một chút mà thôi.

Nhưng mấy cô gái đều nhìn ra được, Phượng Hoàng, dường như khó thoát khỏi lòng bàn tay của Phong Nguyên Thanh.

Mấy cô gái rất nhiệt tình kéo Phượng Hoàng và Lâm Thần, ríu rít trò chuyện.

Còn Phong Nguyên Thanh, Hồ Bát Ức, bốn người đàn ông, thì chuẩn bị tiệc nướng tự chọn.

Những thứ này đều được chuẩn bị trong mấy ngày qua, chính là để chiêu đãi Phượng Hoàng.

Trong lúc chuẩn bị tiệc nướng, Phong Nguyên Thanh cũng đồng thời truyền tin cho hai vị tế ti Tiên Nhạc và Ma Âm ở vương đô Nam Việt.

Báo cho họ biết Phượng Hoàng đã đến, đang ở La Phù Sơn làm khách, đồng thời cũng hỏi hai vị tế ti có muốn qua đây không.

Vương đô, tế tự thần điện.

Sau khi nhận được tin của Phong Nguyên Thanh, Tiên Nhạc lập tức gọi Ma Âm đến.

"Ma Âm, Nguyên Thanh đạo hữu truyền tin đến nói, Phượng Hoàng điện hạ đã ở La Phù Sơn, chỗ của hắn, hỏi chúng ta có muốn qua đó không, ngươi thấy thế nào?" Tiên Nhạc hỏi Ma Âm.

"Theo ta thấy, đi một chuyến cũng tốt, từ khi Nguyên Thanh đạo hữu vào ở La Phù Sơn, chúng ta vẫn chưa đến thăm, hay là nhân cơ hội này đi thăm một chuyến, tiện thể cũng bái kiến Phượng Hoàng điện hạ." Ma Âm suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Ừm, ngươi cũng cho là nên đi một chuyến sao?

Cũng được, vậy thì đi thôi." Tiên Nhạc gật đầu nói.

Sau đó, hai người lập tức khởi hành, đến La Phù Sơn.

Cây sáo tiên của Tiên Nhạc vốn không lớn, cô trực tiếp cài vào thắt lưng.

Còn cây cửu huyền cầm của Ma Âm thì rất lớn, đeo sau lưng trông rất cồng kềnh, thế là cô trực tiếp biến cây cửu huyền cầm khổng lồ thành một vật trang trí nhỏ như mặt dây chuyền, buộc vào một sợi dây, cũng treo ở thắt lưng.

Hai người ra khỏi vương thành, bay thẳng về hướng La Phù Sơn.

Dưới chân núi, họ nhìn thấy một tảng đá khổng lồ, trên đó khắc ba chữ lớn 'Bảo Đạo'.

Báo hiệu đã đến phạm vi của Linh Bảo Đạo.

Hai người nhìn lướt qua, sau đó, men theo đường núi tiến vào La Phù Sơn.

Không lâu sau, họ đã thấy sơn môn của Linh Bảo Đạo ẩn mình trong núi.

Chín ngọn núi cao lớn bao quanh, thung lũng ở giữa rất bằng phẳng, xây dựng nên một khu kiến trúc lớn.

Trên các ngọn núi, cũng có cung điện, ẩn hiện tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Hai người đến phạm vi chín ngọn núi, Phong Nguyên Thanh đã biết, thế là đích thân ra đón.

Hắn từ hậu sơn bay đến trước chín ngọn núi, đến trước mặt hai người.

"Hai vị đạo hữu, các ngươi đến rồi." "Nguyên Thanh đạo hữu, Phượng Hoàng điện hạ ở đâu?

Mau dẫn chúng ta đi bái kiến." Tiên Nhạc nói.

"Ở hậu sơn đó, hai vị theo ta." Nguyên Thanh nói.

Hắn dẫn hai người đi qua khu phường thị sơ sài dưới chân núi, đến hẻm núi có hồ nước ở hậu sơn.

Lúc này, Phượng Hoàng đang vui vẻ trò chuyện với Dương Tuyết Lỵ và mấy cô gái.

Chương 532

Những chuyện họ nói, rất nhiều thứ nàng chưa từng nghe qua, đều là những thứ ở Địa Cầu mà ở đây không có, rất thú vị.

Tiên Nhạc và Ma Âm lập tức tiến lên bái kiến.

Phượng Hoàng xua tay, kéo hai người cùng tham gia thảo luận.

Tính cách lạnh lùng của Tiên Nhạc, cũng bị không khí vui vẻ làm cho phấn chấn lên.

Bên kia, trong sân nhỏ, ba người Hồ Bát Ức đang chuẩn bị than củi, giá nướng và xiên nướng.

Vì số người không ít, nên đã chuẩn bị ba cái giá nướng lớn.

Sau khi dựng giá, nhóm lửa than, Phong Nguyên Thanh liền đi gọi các cô gái qua ăn tiệc nướng tự chọn.

Trong hồ nước, Mặc Ngọc và Thải Nhi cũng lần lượt bay lên từ hồ, gia nhập vào hàng ngũ ăn uống.

Hai người đã hóa hình xong, đều là những đại mỹ nhân có nhan sắc cao, khí chất tốt.

Đặc biệt là trên người còn có một vẻ phong trần trưởng thành do tuổi thọ dài lâu mang lại.

Hai cô gái sau khi hóa hình, cũng đã tự xây dựng nhà nhỏ dưới nước của mình.

Thấy hai cô gái lên, Dương Tuyết Lỵ giới thiệu với bốn người Phượng Hoàng, Tiên Nhạc và Ma Âm.

"Đây là Mặc Ngọc, xem như là xuất thân từ Long tộc." Dương Tuyết Lỵ chỉ vào Mặc Ngọc mặc bộ đồ bó sát màu đen nói.

Tiếp đó lại chỉ vào Thải Nhi mặc chiếc váy dài bảy màu nói: "Vị này là Thải Nhi, xuất thân từ Bạng tộc, cũng xem như là yêu tộc." "Cả hai đều là bạn bè, đồng đội của chúng ta." Lúc này, lại có một mỹ nữ mặc váy tím từ trên ngọn núi bên cạnh bay xuống.

Chỉ thấy dung mạo nàng tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt màu tím, quyến rũ mê hồn.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, lại kéo nàng qua, giới thiệu với bốn người Phượng Hoàng: "Đây là Tử Vân, cũng là đồng đội của ta." Giới thiệu xong, Dương Tuyết Lỵ kéo mọi người sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Sao bây giờ các ngươi mới ra, vừa rồi làm gì vậy?" "Ây da, chủ nhân, người ta vừa rồi đang tu luyện mà, mới vừa hóa hình, có chút không quen." Tử Vân ôm tay Dương Tuyết Lỵ làm nũng nói.

"Ta cũng vậy." "Em cũng thế." Mặc Ngọc và Thải Nhi cũng nói.

"Được rồi, được rồi, không phải trách các ngươi, chỉ là khách hôm nay rất quan trọng, lát nữa phải chú ý, đừng thất lễ." Dương Tuyết Lỵ dặn dò.

"Ừm, chúng ta biết rồi." Ba cô gái ngoan ngoãn gật đầu.

Trong sân nhỏ, Phong Nguyên Thanh đã gọi bốn cô gái Phượng Hoàng đến ngồi trước giá nướng.

Dương Tuyết Lỵ cũng kéo ba cô gái Mặc Ngọc đi qua.

Các cô gái ngồi vây quanh ba cái giá nướng lớn.

Xiên thịt, rau củ đã được chuẩn bị sẵn, chỉ cần đặt lên tự nướng là được.

Trước mặt mỗi người đều có một chai dầu ăn, một đôi đũa và một cái đĩa.

Gần đó còn có quầy gia vị, bày đầy các loại gia vị khô và nước

sốt, muốn ăn vị gì cũng có thể tự phối.

Bên kia của bàn nướng, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Ức đang chuẩn bị cừu nướng nguyên con, đã nướng được mấy tiếng, sắp xong rồi.

Bốn người Phượng Hoàng, Lâm Thần, Tiên Nhạc, Ma Âm chưa từng ăn tiệc nướng tự chọn kiểu này, mấy cô gái Dương Tuyết Lỵ, Doãn Nam Phong đang giới thiệu cho họ.

Những cô gái còn lại, đang ở bên cạnh nướng xiên, làm mẫu cho họ.

Sau khi được giải thích và xem trình diễn thực tế, bốn cô gái lập tức hiểu ra, cũng lần lượt cầm xiên nướng, tự tay thử nghiệm.

Không thể không nói, đều là nhân vật cấp tiên, năng lực lĩnh ngộ tự nhiên rất mạnh, vừa bắt tay vào đã biết làm.

Phương thức tiệc nướng tự chọn mới lạ này, khiến họ rất thích thú, giống như đứa trẻ được đồ chơi mới, chơi không biết chán, chỉ lo nướng mà chưa ăn xiên nào.

Sau khi nướng vài xiên, Dương Tuyết Lỵ lại giới thiệu cho họ về quầy gia vị phía sau.

Quầy gia vị này, có đến mấy chục loại.

Xì dầu, dầu hào, dầu mè, dầu thơm, dầu hoa tiêu, giấm thơm.

Rau mùi, hành lá, tỏi băm, mè trắng, đậu phộng vụn, hạt giòn vụn, ớt bột, bột thì là, bột tiêu muối.

Tương mè, tương đậu phộng, tương ớt, tương ngọt, tương cà, tương ngọt cay.

Chủng loại phong phú, đa số đều là những thứ chưa có trên thế giới này.

Những loại dầu và tương đó, đều cần qua chế biến mới làm ra

được, ở thế giới này vẫn chưa phát minh ra phương pháp đó.

Mọi người đều rất tò mò.

Mỗi người tự chọn bừa vài loại, tùy ý phối hợp.

Cừu nướng nguyên con bên kia cũng đã nướng xong, đặt trên đống than để giữ ấm.

Mọi người bắt đầu bữa tiệc nướng tự chọn.

Thịt này đều là thịt linh thú được nuôi chuyên biệt, ăn vào ngon hơn thịt bò, thịt cừu thông thường rất nhiều.

Hương vị phong phú của nước sốt, khiến mấy cô gái Phượng Hoàng kinh ngạc, không màng đến hình tượng thục nữ mà ăn không ngừng.

Cuối cùng, mọi người cũng mang cừu nướng nguyên con lên.

Hai con cừu nướng nguyên con, được mang lên bàn, chia thành mười mấy phần, mọi người cùng nhau thưởng thức.

Dù là Phượng Hoàng hay Tiên Nhạc, Ma Âm, đều bị bữa tiệc nướng tự chọn này làm cho kinh ngạc.

Họ chưa từng ăn món ngon như vậy.

Dù những món ăn này, đối với họ có tác dụng hay không cũng được, không cung cấp được một chút tiến bộ nào.

Nhưng chỉ cần thỏa mãn khẩu vị, cũng đủ để khiến người ta vui mừng.

Dù họ là Tiên Thiên Thần Thai Linh, cũng không thể vô dục vô cầu.

Sau bữa ăn, mấy người Hồ Bát Ức dọn dẹp.

Còn Phượng Hoàng và những người khác lại kéo Phong Nguyên

Thanh và mấy cô gái Dương Tuyết Lỵ lại, hỏi những loại gia vị thần kỳ này từ đâu ra.

"Khụ khụ, Phượng Hoàng, những loại gia vị này, thực ra làm không khó, cũng không phải thứ gì hiếm lạ, ta truyền cho các ngươi ngay đây." Thế là Phong Nguyên Thanh dùng nguyên thần truyền pháp, đem công thức, phương pháp chế biến của những loại gia vị này, toàn bộ truyền cho Phượng Hoàng, Tiên Nhạc và Ma Âm.

Mọi người sau khi nhận được thông tin, vội vàng xem xét.

Càng xem càng thấy thần kỳ.

Chỉ là một số thực phẩm, vỏ sò bình thường mà có thể chế biến thành những loại gia vị thơm ngon như vậy.

Nếu dùng linh thực vật, linh thú, vị sẽ còn ngon hơn, còn có thể giúp ích cho việc tu luyện.

Và đây, chính là một trong những nghề trong tu chân bách nghệ - Linh trù sư.

Dùng các loại linh nguyên liệu, chế biến thành linh thực, có thể dùng để nâng cao tu vi.

Hiệu quả sánh ngang với đan dược, mà lại không giống đan dược, không có kháng thuốc, đan độc.

Tác dụng của Linh trù sư, lớn hơn nhiều so với tưởng tượng.

"Mặc dù công thức gia vị đã cho các ngươi, muốn làm ngon thì dễ, nhưng muốn vừa ngon vừa có dược lực, thì khó." "Ta ở đây còn có một phần truyền thừa của Linh trù sư, cũng có thể truyền cho các ngươi, sau khi về, có thể tìm người thích hợp để truyền thụ, sau này, các ngươi cũng có thể thường xuyên ăn được những món ngon có ích cho tu vi." Phong Nguyên Thanh suy nghĩ một chút, nói.

“Ồ?

Linh trù sư, là đầu bếp trong giới tu sĩ sao?

Không ngờ, còn có phương pháp tu hành như vậy~” Ma Âm tán thưởng.

“Ha ha, không sai, vạn vật thế gian, đều là đạo, bất kỳ một kỹ năng nào, cũng là một loại đạo, nếu chuyên tâm nghiên cứu, chưa chắc không phải là một con đường thông thiên đại đạo.” Phong Nguyên Thanh cười nói.

Chương 533

“Nguyên Thanh, xem ra cảnh giới của ngươi thật sự cao, đạo lý như vậy mà ngươi cũng ngộ ra được!” Phượng Hoàng khen ngợi.

“Ha ha, quá khen, quá khen.” Phong Nguyên Thanh khiêm tốn nói.

Mặc dù đây không phải là do hắn tự mình ngộ ra từ con số không, nhưng không cản trở hắn dùng nó để ra vẻ.

May mà, các cô gái bên cạnh đều không vạch trần hắn.

Mà còn tâm linh tương thông phối hợp với hắn diễn kịch.

“Vậy ngươi mau truyền thừa cho chúng ta đi, đừng úp úp mở mở nữa.” Phượng Hoàng thúc giục.

“Được, được, truyền cho các ngươi ngay đây.” Thế là Phong Nguyên Thanh lại dùng chiêu cũ, lại dùng nguyên thần truyền pháp, đem truyền thừa của Linh trù sư, truyền cho bốn cô gái Phượng Hoàng.

Phong Nguyên Thanh cảm thấy, bên phía Phượng Hoàng, rất có thể công việc của Linh trù sư, sau này sẽ rơi vào tay Lâm Thần.

Còn bên phía Tiên Nhạc, Ma Âm, chắc sẽ bồi dưỡng một hai đệ tử thân cận, để học đạo Linh trù sư.

Linh trù sư, tương tự như đan đạo, y đạo, cần phải quen thuộc với dược tính của các loại linh dược, để tiện cho việc phối hợp nguyên liệu, cân bằng dược lực.

Mọi người lướt qua truyền thừa của Linh trù sư một chút, rồi không xem nữa, hứng thú của họ không nằm ở Linh trù sư.

Để họ ngày nào cũng đi nghiên cứu dược tính linh dược, phối hợp

nguyên liệu, nấu ăn thế nào, thà tu luyện khô khan còn hơn.

Ngược lại Lâm Thần, xem rất say sưa, bên trong có rất nhiều thứ, đều có thể gợi mở cho nàng.

Mà thuộc tính mộc của nàng, cũng rất hợp với đạo Linh trù sư.

Sau khi ăn uống vui chơi ở đây một phen, Tiên Nhạc và Ma Âm trở về vương đô Nam Việt.

Họ là tế ti Nam Việt, có rất nhiều việc phải xử lý, không thể ở bên ngoài lâu, đặc biệt là, cả hai vị tế ti đều rời đi, như vậy không được.

Sau khi hai người rời đi, Phượng Hoàng mang theo Lâm Thần, lại ở chỗ của Phong Nguyên Thanh hơn một tháng.

Mỗi ngày du sơn ngoạn thủy, ăn ăn uống uống, ăn được rất nhiều món ngon hiện đại đến từ Địa Cầu, khiến khẩu vị của nàng trở nên kén chọn.

Chơi hơn một tháng, Phượng Hoàng mang theo Lâm Thần hài lòng rời đi, trở về thần điện Thiên Sơn, tiếp tục cần mẫn trấn thủ Thiên Sơn.

Sau khi mọi người rời đi, La Phù Sơn lại trở lại dáng vẻ ngày thường.

Phong Nguyên Thanh và mọi người, cũng lại lao vào tu luyện.

Trong tông môn, Phong Nguyên Thanh để lại một số hóa thân, tiến hành quản lý hàng ngày.

Mấy năm trôi qua, mọi người cũng nhờ sự giúp đỡ của Phong Nguyên Thanh, thành công vượt qua tiên kiếp, đột phá tiên cảnh, thành tựu Chân Tiên.

Công pháp họ tu hành mặc dù rất tốt, nhưng cuối cùng vẫn kém Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh quá xa.

Không thể làm được một bước thành Thiên Tiên.

Nhưng họ ở cảnh giới Chân Tiên, cũng coi như tích lũy hùng hậu, sau này đột phá cảnh giới, cũng sẽ dễ dàng hơn.

Đột phá tiên cảnh, con đường tu hành, đã bắt đầu trở nên huyền diệu.

Cần phải tham ngộ pháp tắc.

Thế là Phong Nguyên Thanh mở ra Tam Thiên Đại Đạo cho họ, để họ tự chọn một đạo về tu luyện trước.

Trong mấy năm này, Phong Nguyên Thanh cũng chuyên tâm tu luyện.

Không chỉ tu luyện Hồng Mông Thiên Đạo tiến thêm một bước, sắp đại thành.

Lại từ trong vô số truyền thừa của mảnh vỡ Chủ Thần, chọn ra một số công pháp thần thông khác để luyện tập.

Như Tam Thập Lục Thiên Cương Pháp của Huyền môn, hắn là truyền nhân đời cháu của Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, học một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Đây là một loại thể diện của Huyền môn chính tông.

Sau này, cũng sẽ là truyền thừa cho đệ tử chân truyền trong tông môn.

Mấy năm ở thế giới bên ngoài, trong không gian mảnh vỡ Chủ Thần, với tỉ lệ thời gian một trăm προς một, đã trôi qua mấy vạn năm.

Nhưng Hồng Mông Thiên Đạo và Tam Thập Lục Thiên Cương Pháp, đều là những thần thông cực kỳ mạnh mẽ, diễn luyện cũng thực sự khá chậm.

Nhưng sau mấy vạn năm, tiến bộ vẫn rất lớn.

Đặc biệt là, khi diễn luyện những thần thông này, cũng sẽ tham ngộ pháp tắc tương ứng, sự tiến bộ của thần thông, cũng có nghĩa là sự tham ngộ pháp tắc đã sâu sắc hơn.

Mấy vạn năm trôi qua, ba nghìn đại đạo pháp tắc, đều đã lĩnh ngộ hơn năm thành.

Tu vi của Phong Nguyên Thanh cũng đã tăng lên rất nhiều, tiến vào Đại La hậu kỳ, tức là cảnh giới Đại La Thiên Tiên.

Bây giờ mọi người cũng đã lên đến cảnh giới tiên cấp, Phong Nguyên Thanh dự định, luyện chế một nơi tu luyện có thể gia tốc thời gian.

Để họ có thể tăng tốc độ tu luyện một chút.

Dù sao, vài chục năm nữa, Thì U Minh, sẽ quét sạch nhân gian, đến lúc đó, nếu hắn đến La Phù Sơn gây sự, mọi người ít nhất cũng có năng lực bảo vệ sơn môn.

Thế là Phong Nguyên Thanh, lấy ra không ít dược liệu quý giá, trong đó không ít, là linh nguyên liệu ẩn chứa thuộc tính thời gian.

Phong Nguyên Thanh đem chúng dung luyện, luyện thành một tòa tiên khí hình tháp.

Nếu phân loại theo thế giới Vĩnh Sinh, chắc có thể tính là một kiện Vương phẩm tiên khí.

Đặc biệt là, pháp tắc thời gian ẩn chứa trong đó, huyền diệu dị thường, tiên thần bình thường căn bản không thể chống lại.

Phong Nguyên Thanh đặt nó trên ngọn núi chính ở trung tâm, kết nối với linh mạch.

Để cho đệ tử, trưởng lão trong môn tu luyện sử dụng.

Tòa Thời Gian Tháp xuất hiện nhưng không hề gây ra gợn sóng

nào trong tông môn.

Một là vì trong tông môn còn quá ít người, hai là vì tu vi của những người này còn phổ biến ở mức thấp, căn bản không thể phát hiện ra sự biến hóa như vậy.

Hiện tại trên cửu đại chủ phong, vẫn chưa có bao nhiêu đệ tử.

Chỉ có hóa thân của Phong Nguyên Thanh, cùng với Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và những người khác thỉnh thoảng đến tuần tra một lượt.

Muốn tiến vào bát đại chủ phong, trước hết tu vi phải đủ, ít nhất cũng phải trên Kim Đan.

Hoặc là cần phải nắm giữ các kỹ năng liên quan đến tám ngọn núi chính.

Bất luận là luyện đan, luyện khí, chế phù, bố trận, v.v., đều được.

Trên tám ngọn núi chính đều có truyền thừa liên quan.

Nhưng hiện nay, chỉ có số ít đệ tử đáp ứng được yêu cầu.

Dưới môi trường tu hành thịnh thế như thế này, tốc độ tu hành của họ vẫn rất nhanh.

Chỉ là, ngoài tu hành ra, họ còn phải học hỏi rất nhiều kiến thức khác, đây là nền tảng, nếu không, việc tu luyện sau này sẽ càng thêm gian nan.

Trước hết phải biết chữ, nếu không ngay cả công pháp bí tịch cũng không đọc hiểu, vậy tu luyện thế nào.

Thứ hai, phải học vị trí, đường đi của huyệt khiếu và kinh mạch trong cơ thể, nếu không, sẽ không biết vận hành công pháp ra sao.

Những đệ tử được điểm hóa từ tinh linh núi rừng có tư chất cao hơn đệ tử nhân tộc không ít, chỉ là, họ cần nhiều thời gian hơn để

thích ứng với thói quen sinh hoạt của thân thể con người, mọi thứ đều phải học lại từ đầu, nên giai đoạn đầu còn chậm hơn đệ tử nhân tộc không ít.

Nhưng về sau, dưới sự chênh lệch về tư chất, hẳn là sẽ bắt kịp.

Còn đệ tử nhân tộc thì cần tốn nhiều thời gian hơn cho việc luyện thể.

So sánh ra, vẫn là phi nhân tộc chiếm ưu thế hơn.

Chương 534

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh vẫn coi trọng nhân tộc hơn, chưa kể bản thân anh cũng xuất thân từ nhân tộc.

Hơn nữa, cơ số của nhân tộc đủ lớn, thế nào cũng sẽ xuất hiện thiên tài, tốc độ tu luyện của những người đó sẽ vô cùng nhanh.

Hiện tại, số người trong núi không đủ, Phong Nguyên Thanh đang định ra ngoài một chuyến, xem có gặp được lương tài mỹ ngọc nào không.

Sau khi chào hỏi Dương Tuyết Lỵ và mọi người, Phong Nguyên Thanh liền rời khỏi sơn môn, bay về phía thôn trấn bên ngoài.

Tư chất của một người ra sao, Phong Nguyên Thanh chỉ cần liếc mắt là biết.

Người có tư chất cao, bẩm sinh đã mang một luồng linh khí, hoặc là căn cốt mạnh mẽ, khác với người thường.

Phong Nguyên Thanh đi xem một vòng các thôn trấn xung quanh, nhưng không phát hiện ra ai có tư chất đặc biệt tốt.

Đa số chỉ là hạng trung, một số ít thì kém hơn.

Nhưng người có tư chất rất cao thì quả thực không có.

Nhân tộc hiện nay, từ khi sinh ra, tuy đã trải qua nhiều lần sinh sôi nảy nở, nhưng vì môi trường trời đất ưu việt nên tư chất phổ biến không quá tệ.

Thậm chí nếu đặt ở một số phàm giới thông thường, họ đều thuộc loại có tư chất tốt.

Đợi sau này, có thể tuyển chọn một số người trẻ tuổi, thiên phú

tương đối cao, thu làm đệ tử tông môn để tăng thêm số lượng.

Dù tu vi không lên được, nhưng trong tông môn cũng cần rất nhiều tạp dịch đệ tử để xử lý các việc vặt.

Đi dạo hết một vòng các thôn trấn, thành trì của cả Nam Việt quốc, cũng không tìm thấy mấy người có tư chất đặc biệt tốt.

Nhất là tuổi tác của họ cũng không còn nhỏ, đã không còn thích hợp lắm.

Có lẽ sau này, cứ cách vài năm lại cho đệ tử đến các thôn trấn kiểm tra tư chất của trẻ em, nếu có người phù hợp thì có thể phát hiện và thu nhận vào tông môn ngay.

Ngoài ra, cũng có thể truyền bá ra ngoài một số công pháp luyện thể, dẫn khí cơ bản nhất, để cho nhân tộc khắp thế giới đều có thể tu luyện, trong đó một số người có đại vận khí, thế nào cũng tu ra được thành tựu, đến lúc đó cũng có thể thuận thế thu nhận vào.

Phong Nguyên Thanh chuyển hướng đi về phía bắc.

Đã tìm kiếm khắp Nam Việt quốc mà không tìm được người phù hợp, vậy chỉ có thể đến các quốc gia khác.

Nước gần Nam Việt quốc nhất chính là Thục quốc ở phía tây bắc.

Nhắc đến Thục quốc, Phong Nguyên Thanh nhớ ra, nơi này có thể sẽ có một nhân tài có thể đào tạo.

Đó chính là Vấn Thiên, con trai của tộc trưởng Long tộc đời trước là Thương Long và một vị công chúa của Thục quốc.

Vị công chúa Thục quốc đó, dường như là truyền nhân của vu nữ nhất mạch, cũng là một tu sĩ không tầm thường.

Nếu không, Thương Long sao có thể yêu một người phàm bình thường được.

Góc nhìn của tiên thần và người phàm không giống nhau, vi khuẩn, ký sinh trùng, bụi bẩn trên người, tất cả đều nhìn thấy rõ mồn một.

Đối với tiên thần mà nói, người phàm gần như có thể nói là ô uế không chịu nổi, nói gì đến chuyện yêu đương.

Có lẽ vì sinh ra một hậu duệ có huyết mạch mạnh mẽ, dẫn đến bản nguyên của công chúa Thục quốc bị hao tổn, tu vi sa sút, biến thành người phàm.

Cuối cùng lại bị một đám người ngu muội giết hại.

Thương Long cũng bị trọng thương không qua khỏi trong đại chiến mà chết.

Thế là, một thiếu gia có bối cảnh cực kỳ mạnh mẽ lại lưu lạc thành đứa trẻ mồ côi bán yêu, lang thang khắp nơi.

Mà anh trai của cậu, đại điện hạ Long tộc Vô Đạo, càng xem người em này là nỗi sỉ nhục, cho rằng sự tồn tại của cậu đã làm ô uế huyết mạch Long tộc.

Nhưng may mắn thay Vấn Thiên lại là thiên mệnh chi tử của giai đoạn này, là trung tâm của vận mệnh nhân quả giao thoa, càng là nơi tình kiếp của Tiên Nhạc.

Nhờ vậy mà vẫn sống rất tốt.

Nghĩ đến đây, Phong Nguyên Thanh liền nảy ra ý định thu Vấn Thiên về dưới trướng.

Tình kiếp hay không tình kiếp, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc anh thu nhận đệ tử.

Dù sao anh cũng sẽ không cưỡng ép can thiệp.

Kiếp nạn này, Nữ Oa nương nương đã sắp đặt cả rồi, anh cũng

không cần phải nhúng tay vào, lỡ làm Nữ Oa nương nương không vui, ngược lại còn không hay.

Phong Nguyên Thanh một đường phi độn, tiến vào địa giới Thục quốc.

Nhưng Thục quốc cũng không nhỏ, Vấn Thiên cũng không ở yên một chỗ, điều này làm tăng độ khó để tìm được cậu.

Thế là Phong Nguyên Thanh tâm niệm vừa động, vận khởi Đại Thôi Diễn Thuật, bắt đầu suy diễn thông tin của Vấn Thiên.

Tình tiết vẫn chưa bắt đầu, khí vận của Vấn Thiên chưa hiển hiện, nên cũng không gây ra nhiều trở ngại cho việc suy diễn.

Tốn một chút thời gian, Phong Nguyên Thanh thuận lợi tìm được nơi ở của Vấn Thiên.

Lúc này, Vấn Thiên đang trốn trong nhà một võ phu ở Thục quốc, lén học thuật cận chiến của ông ta.

Là bán yêu mang huyết thống Long tộc, thể phách của Vấn Thiên vô cùng mạnh mẽ, vì thế mới có thể sống tốt.

Cậu cũng không có vũ khí trong tay, do đó chỉ có thể lén học một số thuật đấu vật để tự vệ.

Khi còn nhỏ, cha mẹ cũng đã dạy cậu phương pháp tu luyện và một số pháp thuật.

Vị võ phu kia, suy cho cùng cũng chỉ là người phàm, dưới sự cố ý ẩn mình của Vấn Thiên, ông ta làm sao có thể phát hiện được.

Vì vậy, các loại kỹ pháp chiến đấu của ông ta đều bị Vấn Thiên học được bảy tám phần.

Phong Nguyên Thanh rất nhanh đã đến nơi Vấn Thiên ẩn thân, nhìn cậu lén học kỹ xảo chiến đấu của võ phu.

Sau khi võ phu diễn luyện xong, Vấn Thiên lén lút rời đi, tìm một khu rừng vắng người, ở trong đó bắt chước từng chiêu từng thức của võ phu, luyện tập.

Nhìn dưới chân cậu, bị giẫm đạp thành một khoảng đất trống không một cọng cỏ, Phong Nguyên Thanh biết, cậu đã luyện tập ở đây một thời gian không ngắn.

Lúc này từng chiêu từng thức đều đã vô cùng thành thục, không thua kém gì vị võ phu kia, thậm chí có vài chỗ còn tốt hơn một chút.

Nhìn Vấn Thiên tu luyện khắc khổ như vậy, Phong Nguyên Thanh hài lòng gật gật đầu.

Luyện đến khi kiệt sức, Vấn Thiên ngồi xếp bằng trên đất, điều tức vận khí, hồi phục tinh lực.

Nửa canh giờ sau, liền đã hồi phục.

Điều tức xong, Vấn Thiên đứng dậy, đi qua đi lại tại chỗ không mục đích, suy nghĩ. "Kỹ xảo chiến đấu của người này, ta đã học gần xong rồi, tiếp theo, lại nên đi đâu đây?" "Suy cho cùng cũng chỉ là kỹ xảo của người phàm, chỉ có thể thêm hoa trên gấm, gặp phải yêu ma lợi hại, vẫn không đủ dùng!" Vấn Thiên bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Nhưng không còn cách nào khác, vẫn chỉ có thể trà trộn trong đám người phàm.

Dù sao yêu ma cũng không phải hạng dễ đối phó, đa số đều tính tình hung bạo, không hợp ý một lời là ra tay đánh nhau.

Gặp phải yêu ma bình thường, còn có thể tự vệ, nếu ngày nào đó không may, chọc phải một kẻ lợi hại, vậy thì toi đời. "Nghe nói ở các quốc gia phía bắc, Chư tử bách gia đang quảng thu môn đồ đệ tử, dạy học truyền đạo, đáng tiếc, ta không phải nhân tộc, dù có đi, e rằng người ta cũng không thu ta, ngược lại còn có thể muốn trảm yêu trừ

ma, giết ta đi." "Xem ra vẫn chỉ có thể xem xét ở gần đây thôi." "Đáng tiếc, Thục quốc vẫn quá hẻo lánh, Chư tử bách gia truyền đạo đã mấy năm rồi mà vẫn chưa truyền đến đây." "Vậy thì, chỉ có thể đi về phía nam, không biết ở đó có cơ duyên gì không?" Vấn Thiên suy nghĩ một hồi, hạ quyết tâm, muốn nam hạ đến Nam Việt quốc xem sao.

Phong Nguyên Thanh đã quan sát ở bên cạnh một lúc.

Anh dùng thuật vọng khí để xem xét, chỉ thấy khí vận trên người Vấn Thiên không ít, hơn nữa còn đang trong xu thế tăng trưởng chậm rãi.

Nhất là sau khi cậu quyết định đến Nam Việt quốc, khí vận trực tiếp tăng lên một đoạn nhỏ.

Hơn nữa, bản thân Vấn Thiên tư chất rất cao, lại rất cần cù khắc khổ, Phong Nguyên Thanh vô cùng tán thưởng cậu.

Hơn nữa, tuổi còn trẻ, là một nhân tài có thể đào tạo.

Phong Nguyên Thanh quyết định thu nhận cậu làm đệ tử.

Chương 535

Bất luận là xuất thân hay tư chất, đều là lựa chọn hàng đầu.

Thế là Phong Nguyên Thanh lặng lẽ hiện thân, đứng trên cành của một cây đại thụ cách đó không xa.

Anh cất giọng thong thả: "Tiểu tử nhà ngươi, tu luyện rất khắc khổ nhỉ, xem ra là một nhân tài có thể đào tạo!" Vấn Thiên đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện bên tai, lập tức giật mình: "Ai?

Là ai?" Cậu vội vàng cảnh giác, quay đầu nhìn quanh tìm kiếm.

Nơi này vốn đã vắng người qua lại, cậu ở đây lâu như vậy, chưa từng gặp bất kỳ người hay yêu ma nào.

Xem ra người này mới đến không lâu.

Rất nhanh, cậu đã nhạy bén phát hiện ra Phong Nguyên Thanh đang đứng trên cành cây. "Ngươi là ai, rình mò ta ở đây có mục đích gì?" Vấn Thiên nghiêm giọng quát hỏi. "Tiểu tử, đừng vội, ta chỉ thấy ngươi tu luyện khắc khổ, thiên tư cũng không tệ, vì lòng yêu tài nên mới hiện thân gặp ngươi một lần." Phong Nguyên Thanh nói không nhanh không chậm. "Hử?

Chẳng lẽ là tiền bối cao nhân nào đó?" Vấn Thiên trong lòng nghi hoặc. "Nói như vậy, chẳng lẽ tiền bối muốn thu ta làm đồ đệ?" Vấn Thiên nghe Phong Nguyên Thanh nói vậy, suy nghĩ một hồi rồi hỏi. "Không sai!" Phong Nguyên Thanh trực tiếp gật đầu nói.

Điều này khiến Vấn Thiên có chút trở tay không kịp, nhưng cậu vẫn có chút nghi ngờ.

Đột nhiên xuất hiện một người lai lịch không rõ, nói muốn thu cậu làm đồ đệ, cậu sợ người này có vấn đề.

Tuy cậu không có tài sản gì, nhưng thân thể huyết nhục huyết mạch này cũng là thứ có giá trị nhất, đối với một số yêu ma, rất có sức hấp dẫn.

Phong Nguyên Thanh khẽ cười, từ trên cành cây bay xuống, trong nháy mắt đã đến trước mặt Vấn Thiên. "Thả lỏng đi, ta không phải yêu ma gì cả." "Ta là đạo chủ của Linh Bảo Đạo trên La Phù sơn ở Nam Việt quốc, lần này cũng là cơ duyên xảo hợp gặp được ngươi, tư chất của ngươi không tệ, xuất thân cũng không tầm thường, chính là có thể làm đệ tử của ta." Phong Nguyên Thanh tỏ ra thanh tĩnh bình hòa, cười nói với Vấn Thiên. "Linh Bảo Đạo?

Ở Nam Việt quốc sao?

Vị tiền bối này dường như rất mạnh~" Vấn Thiên nhìn Phong Nguyên Thanh, trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng không khỏi có chút động lòng. "Sao, sợ ta sẽ hại ngươi chắc?" Phong Nguyên Thanh trêu chọc. "Lại đây, ta đưa ngươi đến Linh Bảo Đạo của ta xem thử, rồi hãy quyết định." Nói rồi Phong Nguyên Thanh xách Vấn Thiên lên, bay lên trời, hóa thành một đạo độn quang, chỉ trong vài phút đã quay về La Phù sơn.

Vấn Thiên há hốc miệng, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Trong nhận thức của cậu, dù là yêu ma mạnh mẽ cũng không thể làm được đến mức này. "Đây, đây, quá lợi hại!" "Đến rồi, đây chính là sơn môn của Linh Bảo Đạo ta, thế nào?" Phong Nguyên Thanh mang theo Vấn Thiên, lơ lửng trên không trung nhìn xuống toàn bộ tông môn.

Trên chín ngọn núi cao chót vót, mỗi nơi đều có kiến trúc, trong hẻm núi giữa các ngọn núi là một bình nguyên rộng lớn, trên đó nhà cửa san sát, trông như một thành phố nhỏ.

Trong đó, còn có không ít người qua lại.

Lần này, Vấn Thiên đã tin Phong Nguyên Thanh.

Nhất là anh là một tu sĩ mạnh mẽ. "Thế nào, có muốn bái ta làm sư phụ không?" Phong Nguyên Thanh hỏi. "Muốn, muốn, bái kiến sư phụ." Vấn Thiên cúi đầu khom lưng nói. "Ừ, tốt.

Sau này, cứ ở đây tu luyện cho tốt." Phong Nguyên Thanh nói, hạ mây xuống, đến trung ương chủ phong.

Một nghi thức bái sư đơn giản được cử hành.

Phong Nguyên Thanh đốt một nén thanh hương, đưa cho Vấn Thiên. "Đến đây, trước tiên bái kiến tổ sư." Vấn Thiên nhận lấy hương, tam quỳ cửu bái xong, cắm hương vào lư hương.

Như vậy, coi như đã hoàn thành nghi thức bái sư.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lấy ra một khối ngọc bài, đại diện cho thân phận đệ tử của Vấn Thiên.

Tiếp theo, lại truyền tin cho Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Ức và những người khác, bảo họ đến trung ương chủ phong.

Rất nhanh, mọi người đều đã đến đông đủ.

Phong Nguyên Thanh mở lời: "Ta giới thiệu với mọi người, đây là Vấn Thiên, đồ đệ ta vừa mới thu nhận." "Ồ, Nguyên Thanh, anh thu đồ đệ à, vậy thì thật đáng chúc mừng." Tôn Học Võ kinh ngạc nói. "He he, Phong gia, anh cũng thu đệ tử rồi à, xem ra, lễ bái sư của bọn này là không chạy được rồi." Bàn Tử cười hì hì nói.

Phong Nguyên Thanh nghe vậy, ho khan một tiếng, nói: "Sau này, mọi người vẫn nên đổi cách xưng hô đi, các anh gọi ta là Đạo chủ, ta gọi các anh là trưởng lão." "Ồ ồ, đúng vậy, ta gọi thế đã không còn thích hợp nữa rồi.

He he, Đạo chủ." Bàn Tử gật gật đầu cười nói.

Tiếp theo, mọi người lần lượt tặng lễ bái sư, một ít đan dược, phù lục, linh thạch, pháp bảo các loại.

Đều là do chính họ chế tạo ra.

Dưới sự ra hiệu của Phong Nguyên Thanh, Vấn Thiên lần lượt bái tạ và nhận lấy.

Sau đó, mọi người lại quay về làm việc của mình. "Vấn Thiên, ngươi là bán yêu huyết mạch Long tộc đúng không?" Phong Nguyên Thanh hỏi. "Đúng, sư phụ nói không sai, phụ thân ta là Thương Long của Long tộc, mẫu thân là công chúa Thục quốc." Trong mắt Vấn Thiên tràn đầy vẻ hồi tưởng. "Ừ, ta truyền công pháp cho ngươi trước, ngươi cứ ở trên núi tu luyện cho tốt, có gì không hiểu, có thể hỏi ta bất cứ lúc nào, ta có để lại hóa thân trên núi." "Con biết rồi sư phụ." Tiếp theo, Phong Nguyên Thanh đưa Vấn Thiên đến La Phù sơn, chọn cho cậu một tiểu viện. "Sau này, đây chính là nơi ở của ngươi, tu luyện cho tốt, không được lười biếng!" "Ngoài ra, mỗi tháng đều có thể lĩnh một ít tài nguyên tu hành, đừng quên, đến Tạp vụ điện dưới núi tìm Vương Khải Toàn trưởng lão là được." Thế là, Vấn Thiên bắt đầu bén rễ ở Linh Bảo Đạo trên La Phù sơn.

Công pháp mà cậu tu luyện ban đầu, chỉ là một loại công pháp thô thiển, lấy được từ mẫu thân.

Còn phụ thân Thương Long của cậu, chết tương đối sớm, còn chưa kịp dạy dỗ cậu điều gì đã vội qua đời.

Thực ra Thương Long qua đời chưa đến trăm năm, có thể nói là rất gần.

Là thần thú sinh ra từ tiên thiên, đều sinh ra dựa vào pháp tắc, tu hành cũng là thần đạo.

Khi Thương Long giúp Nữ Oa trị thủy, bị lượng lớn yêu ma vây

công, sau khi trọng thương mới gặp được công chúa Thục quốc ở nhân gian, sau đó rơi vào lưới tình, và sinh ra Vấn Thiên.

Do trời đất tước đi thần tịch của Long tộc, thương thế của Thương Long càng thêm trầm trọng.

Không bao lâu sau, liền hóa đạo mà qua đời.

Vấn Thiên những năm nay, vẫn luôn tự mình mày mò tu luyện.

Tự mình tu luyện, không có ai chỉ dạy, chỉ có thể tự mày mò, đi rất nhiều đường vòng.

Tu hành cũng vô cùng chậm chạp.

Hơn nữa, do ảnh hưởng của việc mất đi thần tịch, chỉ có thể tu luyện yêu ma khí.

Càng bị nhân tộc ghét bỏ không ưa.

Yêu ma chi khí có màu xanh lục thẫm hoặc đen kịt, chỉ nhìn thôi đã thấy tà ác, bẩn thỉu.

Công pháp Phong Nguyên Thanh truyền cho Vấn Thiên, là loại đã được cải tạo đặc biệt, thích hợp cho sinh linh có huyết mạch Long tộc.

Chương 536

Tên là 《Hóa Long Quyết》, đơn giản dễ hiểu.

Có thể tinh luyện huyết mạch, từng bước tiến hóa thành Long tộc.

Long tộc là tộc trưởng của loài có vảy, trên đời các loài có vảy, loài cá, loài rắn, đều ẩn chứa ít nhiều huyết mạch Long tộc.

Chỉ cần không ngừng tiến hóa huyết mạch, là có thể dần dần tiến hóa thành Long tộc.

Bản công pháp này, trong việc phân chia cảnh giới tu luyện, tuy tương đồng với các công pháp khác, nhưng về bản chất vẫn có sự khác biệt.

Người khác tu luyện ra một viên kim đan, còn Vấn Thiên thì là long châu.

Đổi kim đan thành long châu, lấy long châu làm hạt nhân, không ngừng thuế biến.

Khi dung hợp các loại dược liệu, có thể luyện viên long châu này thành một món bản mệnh pháp bảo.

Long châu của Long tộc, cũng tương đương với yêu đan của các yêu tộc khác.

Một khi bước vào tiên cảnh, sẽ hoàn toàn thức tỉnh huyết mạch Long tộc, có thể hóa thân thành chân long.

Hơn nữa, bản công pháp này, tu luyện ra một loại pháp lực đặc thù, có thể gọi là long lực.

Ẩn chứa khí tức Long tộc sâu đậm, có sự khác biệt rất lớn với yêu ma chi khí.

Thậm chí còn cao hơn một bậc.

Vấn Thiên nhìn toàn bộ công pháp, trong lòng vô cùng kích động. "Tuyệt vời quá, vị sư phụ này, đúng là bái đúng người rồi!" "Cha, mẹ, hai người có thấy không?

Sau này, con nhất định sẽ không bị người khác bắt nạt nữa!" Vấn Thiên âm thầm hét lên trong lòng.

Sau đó, cậu trước tiên đến Tạp vụ điện dưới núi, tìm thấy Vương Khải Toàn, cung kính bái một cái. "Vương trưởng lão, con đến lĩnh tài nguyên tu luyện." "Ồ, là Vấn Thiên à, nè, đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi, cầm lấy đi." Vương Bàn Tử từ dưới quầy lấy ra một túi trữ vật, ném cho Vấn Thiên.

Vấn Thiên nhận lấy. "Bên trong này, ngoài tài nguyên tu hành của tháng này, còn có phúc lợi cơ bản của môn phái, bao gồm đạo bào đồng phục, pháp kiếm, tị trần phù, chân hỏa phù, tịnh thủy phù." "Ngoài ra còn có bốn bản công pháp, lần lượt tương ứng với luyện thể và luyện thần, nhớ tu luyện cho tốt, không được lười biếng!" Vương Khải Toàn ngồi trên ghế bập bênh, ra vẻ bề trên nói.

Vấn Thiên nghe Vương Khải Toàn dặn dò, nghiêm túc gật đầu nói: "Cẩn tuân lời dạy của trưởng lão, Vấn Thiên đã ghi nhớ." "Ừ, đi đi, đừng làm phiền ta nghỉ ngơi." Vương Khải Toàn nói xong, nhắm mắt lại giả vờ ngủ gật.

Đây thực ra là một hóa thân của Vương Khải Toàn, chân thân đang tu luyện.

Trong tông môn nhân lực không đủ, đành phải tu luyện Đại Hóa Thân Thuật, phân ra hóa thân để xử lý các loại sự vụ.

Vấn Thiên cầm túi trữ vật, một đường trở về tiểu viện của mình.

Sau khi mở trận pháp ngăn người khác làm phiền, cậu ngồi trong

phòng, mở túi trữ vật, cẩn thận xem xét.

Đầu tiên là một chiếc đạo bào màu đen, là một pháp y, có lực phòng ngự không tệ, đao thương khó phá, thủy hỏa bất xâm, còn có công hiệu đông ấm hè mát.

Một thanh pháp kiếm, cậu cầm trong tay múa vài đường, cảm giác không được thuận tay lắm, nhưng cũng không có vũ khí khác, đành dùng tạm.

Mấy tấm phù lục, chân hỏa phù dùng để nhóm lửa, tịnh thủy phù bên trong chứa nước, có thể lấy dùng bất cứ lúc nào.

Tị trần phù có tác dụng loại bỏ bụi bẩn, giữ gìn sạch sẽ.

Đều rất thực dụng.

Cuối cùng là bốn bản công pháp.

Ba bản lần lượt là Tùng Hạc Vạn Thọ Quyền, Phi Linh Nhu Cốt Thân, Hình Rồng Phi Hổ Bộ, chuyên dùng để rèn luyện nhục thân, không chỉ rèn luyện khí lực, mà còn tăng cường sự dẻo dai linh hoạt, và còn có bộ pháp di chuyển lắt léo. "Lợi hại quá, công pháp luyện thể cơ bản đã mạnh như vậy rồi sao?

So với những thứ ta lén học trước đây, hoàn toàn là rác rưởi!" Vấn Thiên cảm thán.

Còn có một bản, Nguyên Thần Tinh Thần Thuật, chuyên tu luyện linh hồn tinh thần.

Đều là công pháp có nguồn gốc từ thế giới Vĩnh Sinh, nhưng rất thích hợp để xây dựng nền tảng.

Vấn Thiên, không chút do dự, lập tức quyết định phế công trùng tu, chuyển sang tu luyện công pháp này.

Dựa theo phương pháp chuyển tu mà Phong Nguyên Thanh đưa

cho, cậu tập trung toàn bộ yêu khí trong người lại, sau đó bài xuất ra ngoài cơ thể.

Trong phút chốc, cả người Vấn Thiên trở nên suy yếu.

Cậu lập tức lấy ra một viên Bồi Nguyên Đan, nuốt xuống, cả người mới dễ chịu hơn nhiều.

Nghỉ ngơi một lát, cậu bắt đầu tu luyện ba bản công pháp luyện thể kia. "Trưởng lão đặc biệt dặn dò, tất có thâm ý, hơn nữa, công pháp luyện thể này cũng không khó, tu luyện cũng không tốn sức." Mà những yêu khí cậu bài xuất ra ngoài cơ thể, đều bị đại trận trong núi hấp thu và tinh lọc.

Ở một nơi khác, Phong Nguyên Thanh thì chuyển hướng đến Long tộc.

Đã thu nhận Vấn Thiên, vậy thì với Long tộc, đã là đồng minh tự nhiên, cũng nên đến nói với họ một tiếng.

Thuận tiện cũng là để hóa giải khúc mắc trong lòng Vô Đạo, để hắn chấp nhận người em trai này của mình.

Long tộc, với tư cách là chúa tể loài có vảy, lẽ ra phải có một sự bao dung rất lớn mới đúng.

Phong Nguyên Thanh độn quang bay nhanh, rất nhanh đã đến Nam Hải.

Vô Đạo nhận được tin, cũng lập tức cùng Cửu Quỷ ra nghênh đón. "Nguyên Thanh đạo hữu quang lâm, hoan nghênh, mời~" Vô Đạo cười nói.

Hai người khách sáo đưa Phong Nguyên Thanh vào Long cung dưới đáy biển.

Sau một hồi khách sáo, Vô Đạo hỏi: "Không biết Nguyên Thanh

đạo hữu lần này đến thăm, có chuyện gì không?" "Quả thực có một chuyện, có chút liên quan đến Vô Đạo điện hạ." Phong Nguyên Thanh nói.

Vô Đạo nghe vậy, tò mò hỏi: "Không biết là chuyện gì?" "Tại hạ lần này ở Thục quốc thu nhận một đệ tử, cậu ta có chút quan hệ với điện hạ, vì thế đặc biệt đến báo một tiếng." Phong Nguyên Thanh nói.

Nghe đến đây, Vô Đạo lập tức ý thức được điều gì, thế là sắc mặt trầm xuống. "Là Vấn Thiên?" "Không sai, chính là Vấn Thiên!" Phong Nguyên Thanh gật đầu nói. "Xem ra điện hạ có chút không thích Vấn Thiên, chẳng lẽ là vì thân phận bán yêu của cậu ta?" Phong Nguyên Thanh hỏi. "Không sai, sự tồn tại của tên bán yêu này, quả thực là nỗi sỉ nhục của Long tộc ta!" Vô Đạo mặt lạnh như sương, nghiến răng nghiến lợi nói.

Chuyện của gia đình Thương Long, thực ra không phức tạp, thực chất cũng là vấn đề giống như các gia đình phàm nhân.

Chẳng qua là ban đầu trong nhà chỉ có một đứa con trai duy nhất, cha mẹ ký thác nhiều hy vọng, nên giáo dục tương đối nghiêm khắc.

Sau này, trong nhà có thêm một người em trai, cha mẹ rất quan tâm đến cậu em, mà đối với anh trai vẫn tương đối nghiêm khắc.

Sự đối xử khác biệt như vậy, trong lòng người anh trai đương nhiên không thoải mái.

Nhất là Thương Long, trước khi chết lại có thêm một đứa con, tự nhiên là vô cùng cưng chiều.

Nhưng Thương Long biết sau khi mình chết, Long tộc tất sẽ suy tàn, chỉ có thể càng thêm nghiêm khắc huấn luyện Vô Đạo, hy vọng hắn nhanh chóng trưởng thành, dẫn dắt Long tộc trỗi dậy lần nữa.

Đây là trách nhiệm của hắn với tư cách là con trai trưởng, lại là

Long tộc chính thống.

Còn Vấn Thiên, chỉ là huyết thống bán yêu, trọng trách như vậy cũng không thể giao cho cậu được.

Tự nhiên chỉ còn lại sự cưng chiều, mà không có sự nghiêm khắc.

Ông ta thậm chí không hy vọng Vấn Thiên dính líu vào những tranh chấp giữa nhân gian và yêu ma.

Vô Đạo hiển nhiên là vẫn chưa nghĩ thông điểm này, tự nhiên trong lòng không vui.

Chương 537

Phong Nguyên Thanh đến đây, chính là để gỡ bỏ nút thắt trong lòng Vô Đạo, để hắn buông bỏ thành kiến với Vấn Thiên.

Thế là, Phong Nguyên Thanh liền đem kiến giải của mình nói cho Vô Đạo nghe.

Vô Đạo cũng không phải người ngu ngốc, suy nghĩ kỹ lại, quả thực là như vậy.

Khúc mắc trong lòng lập tức tiêu tan hơn nửa. "Đa tạ đạo hữu đã khai sáng, tuy nhiên, cậu ta có thể nhận được sự thừa nhận của ta hay không, vẫn phải xem thực lực sau này của cậu ta!

Nếu không đạt yêu cầu, ta sẽ không thừa nhận người em trai này đâu!" Vô Đạo nói. "Ừm." Phong Nguyên Thanh gật gật đầu, anh nhìn ra, Vô Đạo chỉ là cứng miệng thôi, trong lòng đã tốt hơn nhiều rồi.

Mà Cửu Quỷ ở bên cạnh thấy vậy, cũng vô cùng vui mừng.

Chuyện của hai anh em này, lão vẫn luôn rất lo lắng, nhưng lại không tiện trực tiếp xen vào.

Bây giờ, có thể hòa giải, là kết quả tốt nhất, tin rằng Thương Long trên trời có linh thiêng, cũng sẽ rất vui mừng.

Tiếp theo Phong Nguyên Thanh lại mở lời: "Nếu Vấn Thiên đã là đệ tử của ta, vậy Long tộc, tự nhiên cũng là bằng hữu của ta." "Hy vọng Long tộc, sau này cũng có thể trở thành một sự trợ giúp cho Vấn Thiên." "Ta tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi Long tộc." Nói rồi, anh từ trên người lấy ra hai khối ngọc giản, đặt trên bàn bên cạnh. "Đây là hai thức đại đạo thần thông, rất thích hợp cho Long tộc tu luyện, truyền cho các ngươi vậy." Nói xong, Phong Nguyên Thanh đưa hai

miếng ngọc giản đến tay Vô Đạo. "Cái này?" Vô Đạo có chút do dự.

Phong Nguyên Thanh thì nói: "Không ngại xem trước rồi hãy nói." Vô Đạo dùng thần thức xem xét nội dung trong ngọc giản.

Không xem thì thôi, vừa xem liền kinh ngạc.

Hắn lập tức kinh ngạc đứng dậy, kinh hô: "Nguyên Thanh đạo hữu, ngài lấy thần thông này từ đâu ra, lại có thể phù hợp với Long tộc ta đến vậy?" Phong Nguyên Thanh cười mà không nói.

Vô Đạo cũng ý thức được mình đã thất thố. "Nếu Nguyên Thanh đạo hữu đã ra tay hào phóng như vậy, vậy Long tộc ta liền đồng ý, tuy nhiên phải nói trước, không được là chuyện tổn hại lợi ích Long tộc ta!" Vô Đạo nói. "Đó là tự nhiên!" Phong Nguyên Thanh cũng gật đầu nói. "Hai thức thần thông này, chắc hẳn Vấn Thiên cũng sẽ học chứ?" Vô Đạo hỏi. "Không sai, Vấn Thiên mang huyết mạch Long tộc, tự nhiên cũng rất phù hợp, sau này, cũng có thể thoát khỏi thân phận bán yêu, triệt để lột xác thành chân long.

Đến lúc đó, sẽ không còn vấn đề bán yêu nữa." Phong Nguyên Thanh cười nói.

Vô Đạo nghe vậy, thần sắc khẽ động, nhưng lại không nói gì. "Được rồi, mục đích của chuyến đi này của ta đã đạt được, không ở lại lâu nữa, cáo từ." Phong Nguyên Thanh nói xong chuyện, liền đề nghị cáo từ.

Vô Đạo và Cửu Quỷ thế là đứng dậy tiễn khách.

Sau khi Phong Nguyên Thanh rời đi, hai người trở lại Long cung, Cửu Quỷ hỏi: "Điện hạ, không biết Nguyên Thanh đạo hữu tặng thần thông gì, mà lại khiến điện hạ kinh ngạc đến vậy?" "Trong hai miếng ngọc giản đó, mỗi miếng có một thức thần thông, lại đều là thần thông cực kỳ phù hợp với Long tộc!" "Trong đó không chỉ có thần

thông, mà còn có vô số công pháp, bí thuật tương ứng!" "Một cái tên là Đại Long Tướng Thuật, một cái tên là Đại Gào Thét Thuật!" "Nhất là Đại Long Tướng Thuật này, thậm chí có thể làm truyền thừa căn bản của Long tộc ta!" Vô Đạo cầm hai miếng ngọc giản trong tay, thần sắc trịnh trọng nói. "Cái gì?

Làm truyền thừa căn bản?" Cửu Quỷ quả thực không thể tưởng tượng nổi, những lời như vậy lại có thể từ miệng Vô Đạo nói ra.

Phải biết rằng, Vô Đạo từ trước đến nay đều vô cùng kiêu ngạo!

Hắn đã nói như vậy, vậy hai phần truyền thừa thần thông này, quả thực là nghịch thiên rồi! "Tiếp theo, ta muốn bế quan tu luyện, ngươi xử lý tốt các công việc trong Long cung, những chuyện còn lại, đợi ta xuất quan rồi hãy nói!" Vô Đạo bàn tay nắm lại, nắm chặt ngọc giản trong lòng bàn tay, nói với Cửu Quỷ. "Vâng, cẩn tuân mệnh lệnh của điện hạ!" Cửu Quỷ nghiêm túc nói.

Sau đó, Vô Đạo liền tiến vào thất tu luyện trong Long cung, bắt đầu bế quan tu luyện.

Dựa theo phương pháp tu luyện Đại Long Tướng Thuật trong ngọc giản, bắt đầu tu luyện.

Chỉ là, thế giới này, dù sao cũng không phải Vĩnh Sinh giới, có Long giới tồn tại, cho nên tu luyện Đại Long Tướng Thuật sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Nếu là người khác tu luyện, thì sẽ rất khó khăn, không có long khí, ngay cả nền tảng tu luyện cũng không có, vậy còn tu luyện thế nào?

May mà bản thân Vô Đạo là Long tộc, không có phiền não này.

Bản thân hắn chính là nguồn gốc của long khí.

Mà Long tộc, cũng có thể cung cấp long khí cho hắn.

Tuy tu luyện chậm hơn một chút, nhưng lại không có trở ngại gì.

Tu luyện Đại Long Tướng Thuật, sẽ từng bước thuần hóa, nâng cao huyết mạch của Long tộc.

Chân long, thiên long, thánh long, long vương.

Theo tu vi không ngừng nâng cao, huyết mạch của Vô Đạo cũng sẽ theo đó không ngừng tiến hóa.

Cuối cùng sẽ vượt qua Thương Long, trở thành tân tổ của Long tộc.

Theo quá trình tu luyện không ngừng, hắn hiện ra chân long chi khu.

Long khu được long khí không ngừng tôi luyện, càng thêm hoàn mỹ.

Vảy vuốt bay lượn, long uy mênh mông.

Phong Nguyên Thanh sau khi trở về La Phù sơn, cũng tiếp tục tu luyện.

Anh tu luyện Hồng Mông Thiên Đạo đến cảnh giới đại thành.

Toàn thân bao quanh khí tức như Thiên Đạo, nhất cử nhất động, tựa như thiên đạo thần uy.

Hồng Mông Thiên Đạo cảnh giới đại thành, Phong Nguyên Thanh kết ba ngàn đại đạo của bản thân thành một phương Thiên Đạo Pháp Luân.

Toàn thân toát ra một loại ý cảnh thiên đạo dự ngôn, có một loại cảm giác ngôn xuất pháp tùy, phàm là ý niệm vừa động, lời nói ra chính là hiện thực.

Đương nhiên, điều này phải ở trong phạm vi thực lực mới có thể làm được.

Biến hóa thành Hồng Mông tôn thân, toàn thân bao quanh hồng mông tử khí, trong cơ thể một trái tim hồng mông, một hạt giống hồng mông, được gieo trồng bên trong.

Nếu viên mãn, thì hạt giống nảy mầm, ra hoa, kết quả, trưởng thành một phương hồng mông vũ trụ.

Nhất cử nhất động, mang theo uy lực của một phương vũ trụ, đại lực vô hạn.

Hồng Mông Thiên Đạo của Phong Nguyên Thanh, so với nguyên bản, còn thêm vào Đại Vận Mệnh Thuật, đang không ngừng được tối ưu hóa.

Ý chí của bản thân, hóa thành thiên đạo của hồng mông vũ trụ.

Đó hẳn là sau cảnh giới Hỗn Nguyên rồi.

Lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo pháp tắc của Phong Nguyên Thanh vẫn chưa đến viên mãn.

Cần thời gian để tham ngộ.

Lúc này, không thể dùng thời gian gia tốc trong không gian mảnh vỡ Chủ Thần nữa.

Cần phải ở trong thiên địa bên ngoài, chậm rãi cảm ngộ.

Thế là, Phong Nguyên Thanh liền chui vào trong La Phù động thiên.

Trong La Phù động thiên, ngoại trừ Phong Nguyên Thanh ra thì không còn ai khác.

Hắn đã trồng một lượng lớn linh dược và thực vật ẩn chứa linh khí bên trong, bao gồm đủ các loại thuộc tính, chiếm cứ một vùng đất rộng lớn trong động thiên.

Khi Phong Nguyên Thanh tham ngộ pháp tắc, dẫn phát dị tượng

hoành tráng, không ít linh dược cũng theo đó mà được hưởng lợi.

Chương 538

Pháp tắc dẫn động linh khí triều tịch, khiến cho linh khí trong động thiên càng lên một tầm cao mới.

Không ít khu vực đều được bao phủ bởi chân ý pháp tắc tàn lưu, linh dược sinh trưởng trong đó phát triển với tốc độ vượt xa bình thường.

Phong Nguyên Thanh tay cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp, nguyên thần câu thông với Thiên Đạo.

Giống như được bật công cụ tăng tốc, tốc độ lĩnh ngộ thiên đạo pháp tắc của hắn tăng lên nhanh chóng.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tương đương với một trạm trung chuyển, sao chép kiến thức từ "máy chủ" Thiên Đạo qua.

Phong Nguyên Thanh học tập và tham ngộ từ trên Tạo Hóa Ngọc Điệp chứ không phải trực diện đối mặt với Thiên Đạo, nên áp lực lên nguyên thần hoàn toàn không thể so sánh.

Trước đây khi trực tiếp dùng nguyên thần kết nối Thiên Đạo, áp lực nhận phải cực kỳ to lớn, nhưng hiện tại thì chỉ là chuyện nhỏ.

Thảo nào Hồng Quân Đạo Tổ và La Hầu Ma Tổ là hai người có tu vi cao nhất trong hồng hoang, công lao của Tạo Hóa Ngọc Điệp này là không thể bỏ qua!

Hiện nay, Phong Nguyên Thanh cũng đã được hưởng thụ đãi ngộ ngang hàng với Đạo Tổ, Ma Tổ.

Tốc độ tham ngộ pháp tắc trực tiếp "cất cánh".

Trong ba ngàn đại đạo, các loại pháp tắc khi tham ngộ có dễ có khó.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên là bắt đầu từ cái đơn giản trước.

Tại sao ba ngàn đại đạo thần thông của Vĩnh Sinh lại phân hóa ra nhiều loại công pháp, bí thuật như vậy?

Đó là bởi vì một loại đại đạo, pháp tắc uẩn hàm trong đó bao gồm nhiều phương diện, mỗi cái đều có trọng điểm riêng.

Muốn lĩnh ngộ hoàn toàn một loại đại đạo thì cần phải tu hành viên mãn tất cả các công pháp, bí thuật tương ứng mới được.

Phong Nguyên Thanh đắm chìm trong thiên đạo pháp tắc, mỗi lần đều chú trọng vào một loại đại đạo pháp tắc nhất định, không ngừng đi sâu lĩnh ngộ.

Có "công cụ gian lận" là Tạo Hóa Ngọc Điệp ở đây, tốc độ tham ngộ của Phong Nguyên Thanh vô cùng khả quan.

Trong động thiên, đủ loại dị tượng luân phiên xuất hiện, cái này nối tiếp cái kia, khiến cho lạc ấn pháp tắc trong động thiên càng thêm toàn diện, hoàn thiện.

Động thiên tuy phụ thuộc vào thế giới, nhưng đã không còn giống như phúc địa phải quá mức ỷ lại vào thế giới nữa.

Động thiên và phúc địa đối với thế giới mà nói, giống như đá và cây trên một ngọn núi.

Động thiên là đá, tương đối độc lập; còn cây thì bắt buộc phải dựa vào núi.

Tách khỏi núi, cây sẽ khô héo, nhưng đá thì không, nó vẫn trơ trơ ra đó.

Khi động thiên liên tục được hoàn thiện, nó sẽ dần dần trưởng thành thành một tiểu thế giới.

Tiếp tục trưởng thành cũng có thể trở thành tiểu thiên thế giới,

trung thiên thế giới, đại thiên thế giới.

Chỉ có điều độ khó trong đó là cực đại.

Những thế giới như vậy cuối cùng sẽ thoát ly khỏi chủ thế giới, trở thành một hạ giới của chủ thế giới.

Hiện nay La Phù Sơn động thiên đã hình thành một hệ sinh thái hoàn chỉnh bên trong.

Nếu là sinh vật tự nhiên sinh ra trong thế giới động thiên này, chúng sẽ coi thế giới này là toàn bộ vũ trụ.

Theo sự tham ngộ pháp tắc không ngừng sâu sắc của Phong Nguyên Thanh, linh bảo pháp tướng sau lưng hắn cũng xuất hiện các loại biến hóa kỳ diệu.

Chu thân thanh khí lượn lờ, tử khí bay múa, hỗn độn khí tràn ngập.

Sau đầu, vòng công đức quang luân vốn có đã được thay thế bằng một phương Thiên Đạo Pháp Luân, ba ngàn đại đạo giao thoa, dung hợp, kết thành một thể, hóa thành một vòng ánh sáng.

Khí tức trên đó uy nghiêm thâm trầm, hạo hãn quảng bác, dường như bao dung vạn hữu.

Quang luân không ngừng chuyển động, tán phát ra thanh quang, chiếu sáng tứ phía.

Trong thức hải của Phong Nguyên Thanh, một tôn nguyên thần pháp tướng cũng tỏa ra thanh quang, chiếu sáng toàn bộ thức hải.

Một phương thế giới hư ảo trong thức hải cùng với thế giới hư ảo trong mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu quanh thân Phong Nguyên Thanh tương hỗ câu liên, giống như chư thiên vạn giới.

Mà ý chí của hắn thì nương theo Thiên Đạo Pháp Luân chuyển

động, trở thành Thiên Đạo của chư thiên vạn giới này.

Nhất niệm có thể chúa tể sinh tử luân hồi của vạn vật, sinh diệt của thế giới bên trong đó.

Khí tức quanh thân Phong Nguyên Thanh huyền diệu thâm thúy, hạo hãn quảng bác, uyển như Thiên Đạo hóa hình.

Nhưng Phong Nguyên Thanh sẽ không đi làm Thiên Đạo.

Trong một thế giới cũng chỉ có thể tồn tại một Thiên Đạo.

Trừ khi ngươi muốn thay thế Thiên Đạo nguyên bản, nhưng làm vậy quá mức khó khăn, Phong Nguyên Thanh cũng không định làm như thế.

Khi sự tham ngộ pháp tắc đi sâu vào, Phong Nguyên Thanh đối với Thời Gian Pháp Tắc đã có lĩnh ngộ sâu sắc.

Hắn thao túng Thời Gian Pháp Tắc của động thiên thế giới, khiến cho tốc độ thời gian trôi qua trong động thiên nhanh hơn ngoại giới, cuối cùng đạt đến mức độ một so với hai mươi.

Như vậy, hắn lại có thể có thêm rất nhiều thời gian để tham ngộ pháp tắc.

Cứ như thế, thời gian bên ngoài trôi qua vài chục năm, nhưng Phong Nguyên Thanh ở trong động thiên đã trải qua mấy trăm năm.

Mấy chục năm này, Linh Bảo Đạo nghênh đón một đợt phát triển lớn.

Người trong tông môn nhiều lên, chế độ cũng hoàn thiện hơn.

Đại sư huynh của thế hệ này là Vấn Thiên.

Tu vi của hắn là cao nhất trong tất cả môn nhân đệ tử.

Sau mấy chục năm, hắn đã đạt đến cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo,

không bao lâu nữa là có thể độ qua tiên kiếp, thành tựu cảnh giới Tiên Nhân.

Những năm này, ngoài việc tu luyện tại tông môn, hắn còn thường xuyên ra ngoài trảm yêu trừ ma.

Vấn Thiên đối với yêu ma có thể nói là vô cùng căm hận, bởi vì cha hắn là Thương Long đã chết vì yêu ma.

Trong quá trình nhiều lần ra ngoài trảm yêu trừ ma, không ngoài dự đoán, hắn đã kết thức với Đại tế ti Nam Việt Quốc là Tiên Nhạc.

Dưới sự thúc đẩy của vận mệnh, tình kiếp giữa Tiên Nhạc và Ma Âm bắt đầu xuất hiện manh mối.

Sau Vấn Thiên, cũng có không ít đệ tử đã đạt cảnh giới Hóa Thần.

Đệ tử cảnh giới Kim Đan cũng có vài trăm người.

Trong mấy chục năm đó, Phượng Hoàng lại đến vài lần.

Phong Nguyên Thanh thì tạm thời xuất quan tiếp đãi nàng.

Qua vài lần lại đây, quan hệ giữa Phượng Hoàng và mọi người bên phía Phong Nguyên Thanh càng thêm thân cận.

Phong Nguyên Thanh tính toán thời gian một chút, hóa ra mình đã bế quan trong động thiên hơn tám trăm năm.

Mà bên ngoài lúc này cũng đã trôi qua bốn mươi năm.

Thế là hắn bèn thu công xuất quan.

Tức thì, vô số dị tượng đại đạo pháp tắc trong động thiên đều tiêu thất, chỉ còn lưu lại vô số chân ý pháp tắc bao phủ lên các linh điền khắp nơi.

Phong Nguyên Thanh không chỉnh lại tốc độ thời gian, vẫn để nó duy trì ở mức gấp hai mươi lần.

Như vậy, dù là tu luyện hay linh dược sinh trưởng thành thục, hiệu suất đều sẽ cao hơn rất nhiều.

Các phân thân khắp nơi đồng bộ tin tức với bản thể một chút.

Phong Nguyên Thanh lập tức hiểu rõ, đủ loại dấu hiệu đều đã cho thấy kịch bản Linh Châu sắp sửa bắt đầu.

Chương 539

Vấn Thiên đã câu đáp với Tiên Nhạc.

Mà Đại vương Nam Việt Quốc cũng đã đổi người, Di Thuận Vương từng tại vị đã qua đời, hiện tại do con trai hắn là Vinh Địch Vương kế vị.

Còn tên Quỷ Đế Thì U Minh kia cũng đã vươn vây cánh đến lãnh địa Nhân tộc.

Ngoài giới vực Nhân tộc về cơ bản đã bị Thì U Minh thống nhất.

Mà Nhân tộc là chủng tộc được Nữ Oa đại thần quan chú, không thể coi thường.

Thì U Minh định bắt đầu từ tiểu quốc Nam Cương trước, rồi từ từ tiến vào nội lục Nhân tộc.

Chư Tử Bách Gia cần phải chú ý.

Tại Âm Sơn, U Minh Cung.

Kẻ tự xưng là U Minh Quỷ Đế - Thì U Minh đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa đại điện, một tay chống đầu, trầm tư suy nghĩ.

Kẻ này là U Minh, căn cước vốn là thân Cửu Đầu Chu Tước (Chu Tước chín đầu).

Năm đó khi Hỏa Thần Chúc Dung và Thủy Thần Cộng Công tranh đoạt ngôi vị Thiên Đế, đã dấy lên một cuộc đại chiến quét qua tam giới.

Cuối cùng, Thủy Thần Cộng Công bại dưới tay Hỏa Thần Chúc Dung, trong lúc tức giận, nộ hỏa công tâm, mất đi lý trí, húc đầu làm gãy cột chống trời Bất Chu Sơn.

Dẫn đến bốn cực sụp đổ, cửu châu nứt vỡ, trời nghiêng tây bắc, đất lún đông nam.

Trời không che hết đất, đất không chở hết vạn vật, lửa cháy lan không tắt, nước mênh mông không dứt.

Một tai nạn ảnh hưởng đến cả tam giới giáng lâm.

Thương thiên khuynh phúc, đại địa chấn động, liệt hỏa thiêu đốt bầu trời, đầm lầy nuốt chửng mặt đất!

Hỏa Thần Chúc Dung vì đại chiến gây ra hậu quả ác liệt như vậy, chúng thần cũng không thừa nhận ngôi vị Thiên Đế của hắn, do đó hắn mất đi tư cách.

Thiên Đạo cũng không còn quyến cố.

Đúng lúc này, tam giới hỗn loạn không chịu nổi, vô số yêu ma sấn cơ tác loạn.

Đặc biệt là Cửu Đầu Chu Tước trong đó, mưu đồ xúi giục các phương yêu ma thần thú, nhân cơ hội họa loạn tam giới, tranh đoạt quyền bá chủ.

Nữ Oa đại thần thấy vậy không đành lòng, bèn luyện đá ngũ sắc để vá lỗ hổng bầu trời.

Đồng thời phái hộ pháp thần linh dưới trướng và các lộ linh thú bình định họa loạn nhân gian.

Chém giết Bạch Hổ và Huyền Vũ đang tác loạn, thu phục Long tộc, hàng phục Chu Tước, tam giới mới an định trở lại.

Mười hai viên đá ngũ sắc còn dư lại sau khi Nữ Oa vá trời lại được bà dùng đại pháp lực đúc thành một cái Trấn Yêu Bình, uy hiếp yêu ma nhân gian.

Sau đó, Thương Long của Long tộc vẫn luôn hiệp trợ Nữ Oa trị lý

thủy hoạn nhân gian, cho đến khi thủy hoạn được giải trừ.

Tuy nhiên, việc trị lý thủy hoạn này tốn rất nhiều thời gian.

Chu Tước vốn đã quy hàng lại một lần nữa phản lại Thiên Giới.

Thiên Đế dưới cơn chấn nộ đã tước bỏ thần tịch của Chu Tước, do bị liên lụy, Thiên Đế cũng tước luôn thần tịch của Long tộc.

Thiên Đế ra lệnh cho chúng thần truy bắt Chu Tước, nhưng hắn đã trốn thoát đến Minh Giới, ẩn náu đi.

Còn Long tộc, do trị thủy có công nên không bị truy cứu trách nhiệm nữa, được thả cho sinh sống sinh sôi tại vùng Nam Hải nhân gian.

Chu Tước vô cùng bất mãn, bèn tự xưng là U Minh Quỷ Đế Thì U Minh, mưu đồ thống nhất tam giới, trả thù Thiên Đế.

Sau một hồi âm mưu quỷ kế cộng thêm sự trấn áp mạnh mẽ, yêu ma Minh Giới đã bị hắn thống nhất.

Trọng địa luân hồi của Minh Giới có chúng thần canh giữ, hắn không dám xúc phạm, bèn đánh chủ ý lên yêu ma nhân gian.

Thì U Minh là Cửu Đầu Chu Tước, sở thích tàn nhẫn độc đáo, thích ăn thịt người.

Ở Thiên Giới bị quản thúc chặt chẽ, hắn không chịu nổi, nếu thống nhất tam giới, hắn muốn ăn thế nào thì ăn thế nấy.

Mà hiện nay Nhân tộc phát triển, dân số ức vạn, hắn đã thèm đến chảy nước miếng. "Ân hanh hanh ~ a a ~ cáp cáp cáp ~ kiệt kiệt kiệt ~~" Mỗi khi nghĩ đến kế hoạch vĩ mô của mình, Thì U Minh lại không nhịn được mà cười lớn.

Càng cười càng biến thái.

Tuy nhiên, dù chí hướng rất vĩ đại nhưng năng lực của hắn lại

thảm không nỡ nhìn.

Dưới tay chẳng có mấy yêu ma dùng được việc.

Những thế lực yêu ma lớn nhỏ kia về cơ bản đều bị hắn dùng vũ lực trấn áp.

Đông đảo yêu ma hầu như chỉ thần phục ngoài mặt.

Dù sao mọi người đều là yêu ma, ngươi Thì U Minh mạnh mẽ thì chúng ta thần phục ngươi cũng có sao đâu, dù sao ngươi chỉ có một mình, chẳng phải vẫn phải dựa vào chúng ta!

Sau khi đến nhân gian giới, hắn mới thu phục được một hồ yêu có thể dùng được.

Trí tuệ và mưu lược của ả đều khá ổn.

Tên là Hồ Cơ, nhưng ả cũng giống như đám kia, chỉ thần phục ngoài mặt, mượn sức mạnh của Thì U Minh để hoàn thành mục đích của mình mà thôi.

Có sự tồn tại của Hồ Cơ cũng giúp Thì U Minh thống lĩnh yêu ma tại nhân gian một cách gọn gàng ngăn nắp.

Lúc này, Hồ Cơ đi ra ngoài trở về, đến bái kiến Thì U Minh.

Hồ Cơ tay cầm một chiếc quạt lông trắng, thân tư yểu điệu, yêu kiều vũ mị.

Ả đứng trong đại điện, cung kính hô: "Tham kiến Quỷ Đế!" Thì U Minh nhấc tay lên nói: "Đứng dậy đi, sự việc làm thế nào rồi?" "Khởi bẩm Quỷ Đế, kế hoạch xâm nhập Nam Việt Quốc của chúng ta tiến triển không thuận lợi!" Hồ Cơ nói. "A?

Có chuyện gì?" Thì U Minh hỏi. "Chỉ vì trong La Phù Sơn của Nam Việt Quốc đó, mấy chục năm trước bỗng nhiên hưng khởi một tông môn tên là Linh Bảo Đạo, đệ tử trong đó đông đảo, thường xuyên

trảm yêu trừ ma.

Đại quân yêu ma của chúng ta đa số bị bọn họ ngăn cản, chém giết." "Linh Bảo Đạo?

Xem ra có chút thực lực.

Tin tức về Linh Bảo Đạo đã thăm dò được bao nhiêu?" Thì U Minh dấy lên một chút hứng thú. "Từ tin tức trước mắt cho thấy, Linh Bảo Đạo kia chiếm cứ vùng đất mấy ngàn dặm quanh La Phù Sơn, cao thủ trong môn cũng không ít.

Đặc biệt là chín ngọn chủ phong kia, ta đã lặng lẽ quan sát qua, dường như là một loại trận pháp nào đó, e rằng khó có thể công phá!" Hồ Cơ nói. "A?

Vậy sao?

Vậy xem ra cần ta đích thân ra tay rồi sao?" Thì U Minh đứng dậy, đi ra ngoài điện, nhìn về hướng Nam Việt Quốc. "Nam Việt Quốc kia, ngoài Linh Bảo Đạo ra, còn có hai cường địch, là chuyển thế của hộ pháp Nữ Oa đại thần năm xưa, hiện nay tên là Tiên Nhạc và Ma Âm, đảm nhiệm chức Tế ti của Nam Việt Quốc." "Hồ Cơ, ngươi cũng đi thăm dò tin tức của các nàng một chút!" Thì U Minh phân phó.

Nói xong, Thì U Minh hai tay che mặt, ấn trán, dường như đang trầm tư.

Nhớ lại bóng hình đi theo sau lưng Nữ Oa năm đó, bạch y tuyệt thế.

Thì U Minh bỗng nhiên cũng có chút động lòng. "Đã thiên địa đoạn đi thiên thê, nàng cũng không thể quay về Thiên Giới, vậy chi bằng làm Đế hậu của ta đi ~ Ngươi tuy đã chuyển thế, không còn là thân thiên thần, nhưng đám phàm nhân kia vẫn không xứng với ngươi!" Khóe miệng Thì U Minh nhếch lên, lộ ra nụ cười tà mị, sau đó xoay

người trở lại bảo tọa trong đại điện, tiếp tục chống đầu giả vờ ngủ.

Mà tại vương đô Nam Việt, trong lòng Tiên Nhạc dường như có chút rung động, nhưng rất nhanh đã biến mất, nàng cũng không để ý.

Chương 540

Tâm tư nàng gần đây càng ngày càng khó bình tĩnh, thường xuyên nhớ đến bóng hình bán yêu đầu sinh đôi sừng kia. "Vấn Thiên ~" Nhớ tới cái tên này, trong lòng Tiên Nhạc liền dâng lên cảm giác dị dạng, đó là cảm giác trước đây chưa từng có.

Mà bên kia, Tế ti Ma Âm vì thường xuyên tiếp xúc với Vinh Địch Vương, trong lòng cũng sinh ra một luồng cảm giác kỳ dị.

Chính là ái mộ.

Nhưng trái tim Vinh Địch lại không ở chỗ nàng.

Kể từ một lần trong đại điển tế tự, một cơn gió bất chợt thổi bay khăn che mặt của Tiên Nhạc, hắn vừa gặp đã khó quên.

Từ đó về sau liền nhất kiến chung tình, yêu Tiên Nhạc.

Một đoạn tình cảm tay tư cứ thế mở màn, tuy nhiên không chỉ dừng lại ở đó, Thì U Minh cũng đồng dạng đang đánh chủ ý lên Tiên Nhạc.

Một màn tình yêu hoang đường cứ thế triển khai.

Tình kiếp lặng lẽ giáng lâm.

Bên phía Phong Nguyên Thanh nhận được lời mời đột ngột của Phượng Hoàng, bảo hắn đến Thiên Sơn một chuyến, cụ thể là chuyện gì thì không nói rõ.

Phong Nguyên Thanh chỉ coi là Phượng Hoàng nhớ hắn, bèn vui vẻ đi tới.

Trong tông môn có Dương Tuyết Lỵ và những người khác, lại có đông đảo hóa thân của hắn, phòng thủ kiên cố như tường đồng vách

sắt.

Phong Nguyên Thanh lần này không giá ngự độn quang mà trực tiếp mở ra hư không thông đạo, truyền tống đến tiểu viện ở Ngư Hải.

Thực lực Phong Nguyên Thanh đại tiến, Không Gian Pháp Tắc nắm giữ càng sâu hơn.

Cho dù là không gian kiên cố dị thường của Tiên Giới, hắn cũng có thể dễ dàng lay chuyển.

Từ tiểu viện ở Ngư Hải đi ra, Phong Nguyên Thanh liền chạy thẳng đến Thiên Sơn Thần Điện.

Tứ đại thần tướng Phong, Lâm, Hỏa, Sơn thủ núi nhìn thấy Phong Nguyên Thanh đến cũng nhao nhao tiến lên nghênh tiếp. "Bái kiến Nguyên Thanh Đạo Chủ.

Đạo Chủ, Điện hạ đang đợi ngài ở trong điện." "Ừ." Phong Nguyên Thanh gật đầu, sau đó bước qua đại môn, tiến vào trong đại điện.

Vừa vào đã thấy Phượng Hoàng đang ngồi lệch trên ghế, ngẩn người ra. "Phượng Hoàng, đã lâu không gặp." Phong Nguyên Thanh lên tiếng, cắt ngang sự thần du của Phượng Hoàng. "A, Nguyên Thanh, anh đến rồi à." Phượng Hoàng vui vẻ đứng dậy gọi.

Đi đến ngồi xuống cách Phượng Hoàng không xa, Phong Nguyên Thanh hỏi: "Em vội vàng gọi anh qua đây như vậy, là có chuyện gì thế?" "Hi hi, là có chuyện cực tốt nha ~" Phượng Hoàng cười hi hi nói. "Chuyện tốt?

Chuyện tốt như thế nào?" Phong Nguyên Thanh nhíu mày.

Ý niệm hắn xoay chuyển, đã có chút suy đoán.

Phượng Hoàng thân là con gái Thiên Đế, vậy cái gọi là chuyện tốt

này tất nhiên là có liên quan đến Thiên Đế rồi.

Chẳng lẽ là Thiên Đế muốn triệu kiến hắn?

Với thực lực hiện nay của Phong Nguyên Thanh, cho dù là trong hàng ngũ nhất trung thiên thần cũng thuộc về sự tồn tại ở bậc thang thứ nhất, cả Thiên Giới không có bao nhiêu người mạnh hơn hắn.

Hơn nữa, luận về thủ đoạn, Phong Nguyên Thanh càng không ngán ai.

Do đó cũng không có lo lắng gì.

Phượng Hoàng thấy Phong Nguyên Thanh hỏi tới bèn không úp mở nữa, trực tiếp nói: "Anh chắc cũng biết, em thực ra là con gái của Thiên Đế.

Chuyện tốt lần này đương nhiên có liên quan đến Đế phụ của em rồi, là người muốn triệu kiến anh đó ~" "Vậy có biết Thiên Đế triệu kiến anh là vì chuyện gì không?" Phong Nguyên Thanh hỏi. "Ưm ~, chắc là có liên quan đến Tiên đạo mà anh truyền bá đó.

Trước kia quyển 《Nam Minh Ly Hỏa Kinh》 Đế phụ cũng đã xem qua.

Theo em được biết, Tiên đạo này cũng rất thịnh hành giữa chư thần Thiên Giới đó." Phượng Hoàng suy nghĩ một chút rồi nói. "Hóa ra là như vậy sao?" Phong Nguyên Thanh hiểu rõ. "Đương nhiên rồi.

Nguyên Thanh, đi theo em, em đưa anh đến Thiên Giới." Phượng Hoàng nói. "Anh nhớ không phải nói thiên thê đã bị chém đứt rồi sao?

Chúng ta phải đến Thiên Giới thế nào?" Phong Nguyên Thanh hỏi.

Phượng Hoàng vừa đi vừa nói với Phong Nguyên Thanh: "Thiên thê đó là dùng chuyên biệt cho nhân gian giới, thực ra chỉ bị phong ấn cấm chế thôi chứ không phải đứt thật.

Nghe nói năm xưa tu kiến thiên thê tốn rất nhiều công phu, làm sao có thể dễ dàng phá hoại chứ?

Chúng ta phải đi đường Thiên Môn trên Thiên Sơn, bình thường rất ít khi mở ra.

Lần này cũng là Đế phụ đặc ý hạ ý chỉ, nếu không em cũng không dám mở Thiên Môn." Phong Nguyên Thanh gật đầu.

Phượng Hoàng dẫn Phong Nguyên Thanh một đường đi đến phía sau thần điện, tại một thạch đài rộng lớn.

Nơi này bình thường là một vùng cấm địa, trên núi dù là thần tướng thủ sơn hay đám thị nữ nô bộc đều sẽ không đến gần nơi này.

Bởi vì nơi này chính là vị trí của Thiên Môn.

Thiên Môn thực ra không nằm trên mặt đất mà là ở trên trời.

Là một cánh cửa câu thông hai giới Thiên - Nhân.

Phong Nguyên Thanh dùng pháp lực làm dẫn, câu thông Thiên Môn.

Ở phía bên kia Thiên Môn, thủ môn thần tướng sau khi nhận được tin tức liền mở Thiên Môn ra.

Tức thì, trên bầu trời phía trên thạch đài xuất hiện một cánh cổng hùng vĩ, tọa lạc trên một tầng mây dày đặc.

Có điều, Thiên Môn đó cách mặt đất cực cao, bên dưới có mây che khuất, ngoại trừ Phong Nguyên Thanh và Phượng Hoàng, người bên ngoài rất khó phát hiện.

Xung quanh Thiên Môn có trận pháp giao thoa dày đặc.

Nếu muốn xông vào thì chẳng khác nào tự sát.

Phong Nguyên Thanh đi theo sau Phượng Hoàng, từng bước không

rời.

Thiên Môn này hoành tráng cao lớn, xanh biếc trầm trầm, làm từ lưu ly; sáng rực rỡ, trang trí bằng bảo ngọc.

Xuyên qua Thiên Môn, hai người tiến vào trong Thiên Giới.

Phượng Hoàng thoải mái vươn hai tay.

Nguyên khí của Thiên Giới khiến nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Cả Thiên Giới hội tụ tinh hoa thanh linh chi khí của tam giới, là đỉnh cao của tam giới.

Kim quang vạn đạo cuộn hồng nghê, thụy khí ngàn điều phun tử vụ.

Thiên Giới là một thế giới khổng lồ, tịnh lập với Nhân Gian Giới và Minh Giới.

Tại trung ương Thiên Giới chính là nơi Thiên Đình tọa lạc.

Có ba mươi ba tòa thiên cung, bảy mươi hai trọng bảo điện.

Chương 541

Sông Ngân sáng rực ánh thiên quang, mây biếc mênh mang che Đẩu Khẩu.

Từ Thiên Môn đi vào chính là khu vực phụ cận cung điện Thiên Đình.

Phượng Hoàng dẫn Phong Nguyên Thanh xuyên qua trùng trùng cung điện.

Những cung điện này nếu nhìn bằng góc độ nhân gian thì quả thật là xa hoa vô độ.

Phục đạo hồi lang, chỗ nào cũng lung linh long lanh; mái hiên chạm trổ, tầng tầng lớp lớp rồng phượng bay lượn.

Trong hoa viên giữa các cung điện, vô số kỳ trân tiên hoa được dùng làm điểm xuyết.

Cửa vàng xe bạc chốn Tử Phủ, kỳ hoa dao thảo rợp quỳnh ba.

Phượng Hoàng vô cùng quen thuộc với chốn thiên cung này, dù sao cha nàng cũng là Thiên Đế.

Cuối cùng, hai người đến trước một tòa cung điện hùng vĩ.

Trên tấm biển trước điện viết ba chữ to: Thái Vi Cung.

Nơi này chính là hành cung của Thiên Đế, ngày thường Thiên Đế tiềm tu trong Thái Vi Cung.

Chỉ khi thiết triều, chúng thần tề tụ thì mới đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đẩy cửa cung ra, Phượng Hoàng dẫn Phong Nguyên Thanh tiến vào trong.

Trong điện, Thiên Đế mặc thường phục đang ngồi ngay ngắn trên giường mây, nhắm mắt đả tọa.

Sau khi Phượng Hoàng dẫn người vào, ông liền biết, mở đôi mắt ra nhìn về phía hai người.

Ánh mắt Thiên Đế rơi trên người Phong Nguyên Thanh, Phong Nguyên Thanh lập tức cảm nhận được một cỗ uy nghiêm phi đồng tầm thường.

Phong Nguyên Thanh cũng đánh giá Thiên Đế.

Chỉ thấy vị Thiên Đế này một thân trường bào màu vàng đỏ, đầu đội ngọc quan, sắc mặt trầm tĩnh, tướng mạo uy nghiêm, là hình tượng một người đàn ông trung niên túc mục.

Chỉ liếc mắt một cái liền có thể cảm nhận được luồng thần tính mạnh mẽ tỏa ra từ người ông.

Phượng Hoàng tung tăng chạy đến bên cạnh Thiên Đế, gọi: "Đế phụ, người xem, con đưa Nguyên Thanh đến rồi đây." Phong Nguyên Thanh cúi người thi lễ, miệng hô: "Bái kiến Thiên Đế bệ hạ." Thiên Đế đã đánh giá Phong Nguyên Thanh một lúc, chỉ cảm thấy tu vi người này cao cường, trong chúng thần cũng hiếm có sự tồn tại nào so sánh được.

Một thân khí tức hạo hãn uyên bác, trầm ngưng bình tĩnh, sâu như biển lớn. "Đạo hữu khách khí rồi, hôm nay gặp mặt, đạo hữu quả nhiên bất phàm!" Thiên Đế mặt mang ý cười nói. "Thiên Đế quá khen, tại hạ chỉ là một tán tu chốn nhân gian nho nhỏ mà thôi." Phong Nguyên Thanh khiêm hư nói. "Đạo hữu quá khiêm tốn rồi, Tiên đạo hệ thống mà ngươi khai sáng nhưng là danh truyền tam giới a." Thiên Đế nói. "Thực ra cũng là cơ duyên xảo hợp, vận khí tốt mà thôi.

Tiên Thiên Thần Thai Đạo đối với tu sĩ nhân gian giới mà nói thì

quá mức cao xa, căn bản không thể nhập môn, đành phải tìm lối tắt.

Lần này cũng là khế hợp thiên đạo mới thuận lợi khai tịch ra hệ thống Tiên đạo này." Phong Nguyên Thanh đáp. "Đạo hữu đại tài, ngô từ trong đại thế thiên đạo cũng đã hiểu rõ, Tiên đạo quật khởi đã là đại thế sở xu, đạo hữu công đức vô lượng a!" Thiên Đế tán thán. "Mấy ngày trước, ngô từ chỗ Phượng Hoàng xem qua phần công pháp ngươi đưa cho nó, cũng có chút cảm ngộ." "Tiên đạo đại thế đã thành, thiên đạo hiển thị, Tiên - Thần hợp lưu, cuối cùng đều quy về Thiên Giới.

Mà giữa Tiên và Thần cũng không có xung đột bản chất gì, cho nên thần linh đều có thể chuyển tu pháp môn Tiên đạo." Thiên Đế nói tiếp: "Ngô sau khi có được quyển 《Nam Minh Ly Hỏa Kinh》 này liền cũng thử thôi diễn một phen.

Cũng là thiên đạo quyến cố, đã thành công thôi diễn ra một đạo công pháp khế hợp với bản thân." Giọng điệu Thiên Đế bình thản.

Là Thiên Đế vận chuyển thiên đạo, tâm cảnh của ông sớm đã vượt xa người thường.

Quả vị Thiên Đế mang lại không chỉ là áp lực và trách nhiệm, mà còn có đủ loại lợi ích không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không thì Cộng Công và Chúc Dung tranh nhau cái ngôi vị Thiên Đế làm gì?

Chẳng phải vì lợi ích to lớn mà ngôi vị Thiên Đế mang lại sao?

Đây là khế cơ để tiến thêm một bước. "Cung hỷ Thiên Đế!" Phong Nguyên Thanh chắp tay nói. "Khi ngươi khai tịch ra hệ thống Tiên đạo, thiên đạo cũng đã truyền hệ thống này cho tam giới chúng thần.

Con đường Tiên đạo khác với con đường Thần đạo, bất luận thần linh hay phàm nhân đều có thể đi ra một con đường thông thiên.

Ngược lại Thần đạo này, nếu không có căn cước của Tiên Thiên Thần Thai Linh thì không cách nào trực tiếp ngộ đạo tương hợp, tham ngộ thiên đạo pháp tắc, cục hạn quá lớn.

Nhân gian giới tuy có pháp môn thôn thổ linh khí nhưng lại quá mức thô sơ.

Đạo hữu khai tịch Tiên đạo là có đại công với thiên địa a!" Trong mắt Thiên Đế tràn đầy sự tán thưởng. "Không dám nhận Thiên Đế khen ngợi như vậy, thật ra nói đúng hơn thì ta cũng chỉ vì con đường tu luyện của chính mình mà thôi." "Ha ha, đạo hữu khiêm tốn rồi." Thiên Đế cười nói. "Ai da, Đế phụ, hai người ở đây cứ khách sáo qua khách sáo lại, có phiền không cơ chứ." Phượng Hoàng nghe hai người cứ đẩy qua đẩy lại, cuối cùng không nhịn được nữa. "Ân hanh, Nguyên Thanh, em còn không biết anh lợi hại như vậy đó, ngay cả Đế phụ cũng tôn kính anh có thừa." Phượng Hoàng nhìn về phía Phong Nguyên Thanh nói. "Ha ha, cái này... em cũng đâu có hỏi." Phong Nguyên Thanh cười khan hai tiếng. "Đúng rồi Đế phụ, người xem Nguyên Thanh đã mạnh mẽ như vậy rồi, hơn nữa lại có đại công với thiên địa, người xem có thể cho Nguyên Thanh cũng gia nhập thần tịch không?" Phượng Hoàng quay sang làm nũng với Thiên Đế.

Thiên Đế vuốt nhẹ chòm râu, trầm ngâm một lát: "Cái này sao... tuy rằng chưa có tiền lệ nhưng cũng không phải là không thể.

Với thực lực của đạo hữu, ngồi một phương thần vị là dư dả, Thiên Giới cũng rất hoan nghênh đạo hữu gia nhập." Thiên Đế nhìn về phía Phong Nguyên Thanh hỏi: "Không biết ý đạo hữu thế nào?" "Gia nhập thần tịch sao?

Tại hạ tự nhiên là nguyện ý." Phong Nguyên Thanh trả lời.

Gia nhập thần tịch tương đương với có biên chế, là chính thống của tam giới, lợi ích rất nhiều.

Hắn thân cận với Phượng Hoàng cũng là có một tầng mục đích như vậy.

Chỉ là không ngờ lại đạt thành nhanh chóng thế này. "Ha ha, tốt." Thiên Đế cười. "Về phần thần vị, đợi ta suy nghĩ một chút.

Từ khi Thiên Đình kiến lập đến nay, tuy có thêm nhiều thần linh sơ lý thiên đạo pháp tắc, nhưng do số lượng thần linh không đủ, còn có rất nhiều pháp tắc không ai sơ lý, vẫn luôn ở trong tình trạng hỗn loạn.

Trong đó, đặc biệt là Tinh Không và Minh Giới.

Chúng thần đại đa số vì pháp tắc không thích hợp nên hai nơi này số lượng thần linh khá ít, lơ là quản lý.

Không biết đạo hữu muốn lựa chọn nơi nào?" Thiên Đế sau khi tính toán kỹ lưỡng bèn hỏi Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh suy tư một hồi.

Sự phát triển của giới này mới chỉ ở giai đoạn sơ kỳ, còn tiềm lực to lớn có thể khai quật.

Thừa tải cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên cũng có thể làm được.

Chỉ là trận đại chiến tranh đoạt ngôi vị Thiên Đế trước kia đã húc đổ cột chống trời, thiên khung nứt vỡ, lại chết vô số thần linh vốn phải vận chuyển trật tự thiên địa.

Rất giống với truyền thuyết Vu Yêu đại chiến của Hồng Hoang.

Thần thoại truyền thuyết hai giới cũng có rất nhiều điểm tương đồng, hoặc giả tồn tại mối liên hệ nào đó.

Chương 542

Lúc này Thiên Đình cũng có thể nói là trăm việc đang chờ hưng thịnh, chi bằng bắt chước Hồng Hoang phong thần, cũng làm một tràng kế hoạch Tam Giới Phong Thần?

Như vậy không chỉ có thể hoàn thiện trật tự thiên địa mà còn có thể từ đó thu hoạch được vô tận lợi ích!

Mà sau khi hệ thống tam giới hoàn thiện, thế giới ổn cố, còn có khả năng tiến thêm một bước.

Như vậy thì phải chọn một vị trí có lợi hơn cho bản thân mình.

Ngôi vị Thiên Đế đã định, vậy chi bằng lấy vị trí Tử Vi Đại Đế trong Tứ Ngự đi!

Tử Vi Đại Đế hiệp trợ Thiên Đế chấp chưởng thiên đạo, là vị trí tôn quý nhất trong Tứ Ngự, tương đương với vị trí trữ quân của hoàng triều nhân gian.

Nếu Thiên Đế thoái vị thì sẽ đến lượt Tử Vi Đại Đế kế thừa ngôi vị Thiên Đế.

Vị trí này đối với ta là có lợi nhất!

Sau một hồi suy tư, Phong Nguyên Thanh nói với Thiên Đế: "Tại hạ trên con đường tinh thần cũng coi như có chút tâm đắc, như vậy, ta liền chọn Tinh Không đi." "Tinh Không sao?

Cũng tốt." Thiên Đế gật đầu. "Trong quần tinh trên bầu trời, thần vị đông đảo, nhưng với tài năng của đạo hữu, thần vị xứng đáng với đạo hữu cũng không nhiều.

Như vậy, đạo hữu ngồi vị trí Tử Vi Tinh Quân thấy thế nào?" Phong Nguyên Thanh nghe vậy, ánh mắt hơi sáng lên.

Điều này rất phù hợp với mưu tính của hắn.

Tử Vi Tinh Quân tiến thêm một bước, thống ngự Tam Viên chính là Tử Vi Đại Đế.

Chuyện tấn thăng cũng không gấp, đợi sau khi kế hoạch Tam Giới Phong Thần mở ra, vị trí Tử Vi Đại Đế đối với hắn là nước chảy thành sông.

Có điều, đã đăng lên vị trí Tử Vi Tinh Quân thì kế hoạch Phong Thần có thể tính toán kỹ lưỡng một phen, trước tiên chỉnh đốn kế hoạch cho tốt, đợi đến cơ hội thích hợp thì có thể đề xuất ra.

Như vậy có lợi cho đại kế an định tam giới, đối với chúng thần đều vô cùng có lợi, thế tất sẽ không bị cản trở. "Đã như vậy, tại hạ liền đa tạ Thiên Đế." "Tốt, vậy đợi ngày mai, ngô triệu tập chúng thần, mở đại triều hội tuyên bố việc này." Thiên Đế nói.

Sau đó, ông lại bảo Phượng Hoàng: "Phượng Hoàng, con đưa Nguyên Thanh đạo hữu đi an bài chỗ ở, tạm trú một ngày, chiêu đãi cho tốt." "Vâng, Đế phụ, Phượng Hoàng lĩnh mệnh!" Phượng Hoàng đáp. "Đi thôi, Nguyên Thanh, đi theo em ~" Phượng Hoàng đi đến bên cạnh Phong Nguyên Thanh, kéo hắn đi ra ngoài.

Ra khỏi Thiên Đình, Phượng Hoàng dẫn Phong Nguyên Thanh đến một cung điện ở ngoại vi Thiên Đình.

Nơi này chính là hành cung của riêng Phượng Hoàng.

Trong Thiên Đình, các thiên cung, đại điện khắp nơi là nơi làm việc của chúng thần, địa bàn riêng của họ đều ở những nơi bên ngoài cung điện Thiên Đình.

Hơn nữa, trong phạm vi Thiên Đình có thiên đạo thần uy bao trùm, chúng thần đều không thể ngự không phi hành.

Hành cung của Phượng Hoàng chiếm diện tích quy mô không nhỏ,

dư sức chứa cả ngàn người.

Bên trong đa số là cung nga, lực sĩ và người hầu chuyên phục vụ cho Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng chuyên trình an bài cho Phong Nguyên Thanh ở ngay gian phòng cạnh mình. "Nguyên Thanh, anh cứ nghỉ ngơi ở gian phòng cách vách này nhé, nếu có chuyện gì thì cứ trực tiếp sang bên cạnh tìm em là được." Phượng Hoàng nói. "Được, vậy làm phiền em rồi." Phong Nguyên Thanh cười nói.

Mở cửa phòng ra, bên trong là một căn phòng kiểu dáng cung điện.

“Căn phòng rất lớn, sạch sẽ không một hạt bụi.

Thế nào, chỗ của ta được chứ?” Phượng Hoàng đắc ý dào dạt hỏi.

“Đúng vậy, vô cùng tốt.

Ta còn chưa từng ở qua cung điện lớn như thế này bao giờ.” Phong Nguyên Thanh cười nói.

“Thật sao?

Vậy hôm nay huynh có phúc rồi~” Phượng Hoàng tinh nghịch đáp.

“Đúng rồi, tuy rằng Đế phụ nói là ngày mai, nhưng Thiên giới một ngày bằng nhân gian một năm, một ngày này ở Thiên giới còn phải rất lâu mới kết thúc.” Phượng Hoàng nhắc nhở.

“Ồ, hóa ra là như vậy sao?

Đây là lần đầu tiên ta biết đấy.” Phong Nguyên Thanh kinh ngạc.

“Mỗi ngày ở Thiên giới đều rất dài, một ngày một đêm tương đương với độ dài một năm ở nhân gian.

Thời gian vẫn vậy, chỉ là có nửa năm là ban ngày, nửa năm là ban đêm mà thôi.” Phượng Hoàng giải thích.

“Ta cứ tưởng một ngày ở Thiên giới cũng giống như nhân gian chứ, hóa ra thực tế không phải vậy.

Nếu đã thế, xem ra ta phải ở lại đây một thời gian rồi, vậy làm phiền Phượng Hoàng điện hạ chiếu cố nhiều hơn.” Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói.

“Hừ hừ, biết thế là tốt, xem biểu hiện của huynh đã~” Phượng Hoàng ngạo kiều đáp.

Phong Nguyên Thanh cười cười, không nói gì thêm.

Phượng Hoàng vui vẻ rời đi.

Đóng cửa phòng lại, Phong Nguyên Thanh đánh giá căn phòng như cung điện này một lượt.

Căn phòng được chia thành nhiều khu vực, có phòng ngủ, thư phòng, còn có cả tĩnh thất tu luyện.

Hoàn toàn tương đương với một căn hộ chung cư cao cấp hiện đại.

Phong Nguyên Thanh đương nhiên không cần ngủ nghỉ, liền trực tiếp tiến vào phòng tu luyện.

Hắn mở ra trận pháp cảnh báo.

Đây là Thiên giới, thực tế khoảng cách với Thiên đạo gần hơn, nguyên khí Thiên giới cũng thuần tịnh và cao cấp hơn nhiều.

Dù là tu luyện hay tham ngộ Thiên đạo pháp tắc đều dễ dàng hơn.

Phong Nguyên Thanh lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, tiếp tục kết nối với Thiên đạo để tham ngộ pháp tắc.

Lần này, hắn đặc biệt áp chế dị tượng, không để nó hiển hiện, thậm chí chuyên môn tham ngộ những loại pháp tắc không dễ gây ra dị tượng hoặc dị tượng rất nhỏ.

Tuy thời gian không dài nhưng hiệu suất lại rất cao.

Trong một ngày này, Phong gia luôn đắm mình trong phòng tu luyện, chưa từng bước ra ngoài.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một ngày ở Thiên giới cứ thế qua đi, Phong Nguyên Thanh từ trong trạng thái ngộ đạo sâu sắc tỉnh lại.

Vừa mở cửa phòng ra liền thấy Phượng Hoàng đang đi về phía mình.

"Ơ, Nguyên Thanh, huynh ra rồi à, ta còn sợ huynh tu luyện làm lỡ thời gian đấy." Phượng Hoàng đi tới nói.

"Đi thôi, đi cùng ta tới Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế phụ và các vị thần đã bắt đầu chuẩn bị triều hội rồi." Băng qua các cửa ngõ Thiên đình, vượt qua mấy tòa bảo điện trùng điệp, hai người đi tới bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong điện Lăng Tiêu, Thiên Đế đoan tọa trên bảo tọa, pháp tướng trang nghiêm.

Phía dưới là chư thiên thần linh đứng chia làm hai hàng tả hữu.

Thỉnh thoảng có vài vị thần linh ghé tai nói nhỏ, hoặc truyền âm thảo luận điều gì đó.

Thấy thời gian đã điểm, chúng thần đồng loạt cúi đầu, lễ bái Thiên Đế.

"Chúng ái khanh bình thân." Giọng nói của Thiên Đế vang lên như thanh âm của Thiên đạo.

"Hôm nay triệu tập chúng thần tổ chức đại triều hội là vì Trẫm có một sự kiện muốn tuyên bố." Chúng thần nghe vậy đều hiếu kỳ, không biết chuyện gì mà đích thân Thiên Đế phải mở kim khẩu.

Chương 543

“Sự việc liên quan đến chuyện Tiên đạo khai tịch mấy mươi năm trước.

Con gái ta là Phượng Hoàng có duyên kết giao với vị đạo hữu đó, dẫn tiến lên thiên đình, hiện đang ở ngoài điện.

Ngày hôm qua, Trẫm đã đích thân hội kiến vị đạo hữu này, quả thực là một vị đại năng.

Trẫm nhận thấy hiện nay nhân lực thần linh không đủ, trật tự Thiên đạo hỗn loạn, nên đặc biệt mời vị đó lên trời, nhập thần tịch, tọa trấn một phương thần vị, hiệp trợ quản lý trật tự thiên địa vận hành.

Các khanh thấy thế nào?” Thiên Đế nói xong, chúng thần nhìn nhau một hồi.

Tuy họ là tiên thiên thần thai linh nhưng ngày tháng trôi qua cũng chẳng dễ dàng gì.

Đặc biệt là sau trận đại chiến đó, thần linh tiêu vong hàng loạt, công việc vốn dĩ nhẹ nhàng bỗng chốc trở nên quá tải.

Nhiều pháp tắc trật tự không có thần linh vận hành chỉ có thể dựa vào Thiên đạo tự điều tiết.

Nay cuối cùng cũng có người tới gánh vác bớt, họ đương nhiên không có ý kiến gì.

Mặc dù người này không phải tiên thiên thần thai linh, nhưng chuyện này cũng đâu phải chỉ có thần thai linh mới làm được.

“Khởi tấu Bệ hạ, thần đẳng không có ý kiến, Bệ hạ anh minh!” “Thần phụ nghị!” “Thần cũng thế!” “Lão nữu cũng vậy~” Chúng thần

trong điện lập tức nhiệt tình hẳn lên, không một ai phản đối.

Tuy họ là thần linh, hợp đạo chân thực, nhưng cũng không phải là con rối của Thiên đạo, họ cũng có tư tưởng và mưu cầu riêng.

Bao nhiêu năm làm việc tận tụy chẳng phải vì muốn sau này có thể được tự do, được "nằm ườn" sao?

Suốt ngày làm trâu làm ngựa thế này thì còn gì là mặt mũi thần linh nữa, nói ra cũng thấy xấu hổ.

"Ồ, chúng ái khanh lại ủng hộ như vậy, rất tốt.

Đã như thế, liền truyền Nguyên Thanh đạo hữu lên điện để cùng các vị thần công làm quen, sau này dễ bề phối hợp công tác." Ý chỉ của Thiên Đế ban xuống, thần tướng trấn giữ lập tức ra ngoài điện mời Phong Nguyên Thanh vào.

Bước qua đại môn Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ thấy Thiên Đế cao tọa thủ vị, pháp tướng trang nghiêm, phía dưới chư thần phân liệt hai bên.

Vô số ánh mắt tập trung vào Phong Nguyên Thanh vừa bước vào.

Hàng trăm vị đại thần nhìn chằm chằm, đa phần là ánh mắt dò xét.

Nếu là thần linh bình thường bị nhìn như vậy e rằng sẽ cảm thấy áp lực như núi, giống như người sợ xã hội ở nhân gian, chỉ sợ bị người khác nhìn chằm chằm.

Phong Nguyên Thanh sắc mặt như thường, như thể không hề phát giác, ung dung bước đến giữa bảo điện, hành lễ với Thiên Đế: "Tham kiến Thiên Đế!" "Đạo hữu bình thân.

Các vị ái khanh, đây chính là Nguyên Thanh đạo hữu.

Nguyên Thanh đạo hữu công hạnh cao thâm, thần thông quảng đại.

Hắn khai sáng Tiên đạo, được Thiên đạo công nhận, lại ở nhân

gian giới khai tông lập phái, giáo hóa nhân gian, có đại công đại đức.

Trẫm ý muốn mời Nguyên Thanh đạo hữu gia nhập thần tịch, gia phong thần vị Tử Vi Tinh Quân.

Đạo hữu ý thế nào?" "Đều nghe theo Bệ hạ quyết định!" Phong Nguyên Thanh dõng dạc nói.

"Hảo, vậy quyết định như vậy đi." Thiên Đế tức khắc kết nối với Thiên đạo, một luồng ý chí uy nghiêm vô thượng giáng lâm xuống Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đây là ý chí Thiên đạo, là tập hợp thể của vạn đạo pháp tắc, không có linh thức, chỉ giống như một bộ não máy móc thông minh.

Hồng Mông Thiên Đạo mà Phong Nguyên Thanh tu luyện so với nó vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Thiên Đế vẫy tay một cái, một đạo hào quang xanh biếc từ trên trời rơi xuống hóa thành một đạo sắc lệnh phù văn, sau đó nhập vào cơ thể Phong Nguyên Thanh.

Hắn lập tức cảm nhận được một luồng thần uy thiên địa gia trì tỏa ra từ trên người.

Bản thân hắn cũng không ngừng thông qua phù văn này kết nối với pháp tắc Thiên đạo, có thể điều động tinh thần pháp tắc bất cứ lúc nào.

Toàn bộ tinh không vô tận của Tiên giới đều nảy sinh cảm ứng và liên kết với hắn.

Quanh thân hắn thần lực tràn ngập, tỏa ra uy nghiêm vạn phần.

Sau khi thích ứng với biến hóa, Phong Nguyên Thanh thu liễm thần vị, trở nên bình phàm như bao vị thần linh xung quanh.

Hòa quang đồng trần.

Thiên Đế tiếp tục nói: “Tử Vi tinh là đế tinh của nhân gian, địa vị tôn sùng.

Tử Vi Tinh Quân cũng là đứng đầu chúng tinh, mong đạo hữu hãy tu sửa tinh không, tạo phúc cho chúng sinh thiên địa.” “Xin Bệ hạ yên tâm, Nguyên Thanh tự nhiên sẽ tận tâm tận lực!” Phong Nguyên Thanh trịnh trọng đáp.

Thần vị gánh vác trách nhiệm vận hành pháp tắc Thiên đạo, vô cùng trọng đại, phải cẩn thận đối đãi, không thể lơ là chức trách.

Nếu không làm trật tự thiên địa mất cân bằng thì tội lỗi rất lớn.

Nhưng đối với Phong Nguyên Thanh, đây không phải vấn đề nan giải.

Sau đó, hắn lùi sang một bên, đứng ở khu vực của các tinh tú.

Hiện nay giữa thiên địa tinh thần thực sự không nhiều, chỉ có vài vị như Thái Âm Tinh Quân, Thái Dương Tinh Quân, Hỏa Đức Tinh Quân, Thủy Đức Tinh Quân.

Pháp tắc tương ứng với các tinh thần này là hoàn thiện và có trật tự nhất, nên mới sinh ra Tinh quân.

Còn các tinh thần khác trên trời trật tự hỗn loạn, pháp tắc vô tự, mãi không sinh ra được tinh thần linh thức.

Đặc biệt là Tử Vi tinh, không hề có dấu hiệu sinh ra tinh linh, không giống các tinh thần khác ít nhiều đều đang trong quá trình thai nghén.

Thiên Đế bổ nhiệm Phong Nguyên Thanh làm Tử Vi Tinh Quân cũng có sự cân nhắc này.

Đã không sinh ra Tử Vi tinh thần bẩm sinh thì sắc phong một người vậy.

Với năng lực của Nguyên Thanh đạo hữu, chuyện này không khó.

Việc sắc phong Tử Vi Tinh Quân đã xong.

Thực tế đại triều hội hôm nay cũng chỉ có một việc lớn này mà thôi.

Thiên Đế bỗng cảm thán, hỏi chúng thần: "Nay thần linh thiếu hụt, trật tự Thiên đạo hỗn loạn, các khanh có đối sách gì không?" Chúng thần nhìn nhau, toàn bộ đều im lặng.

Hiện trường nhất thời lâm vào bế tắc.

Lúc này tâm phúc của Thiên Đế là Thái Bạch Kim Tinh bước ra giải vây.

Hắn vốn thuộc tinh thần nhất mạch nhưng lại là tâm phúc của Thiên Đế, giống như thái giám tổng quản ở hoàng triều nhân gian, là cận thần, mỗi cử động đều đại diện cho ý đồ của hoàng đế.

Tục ngữ có câu tể tướng môn tiền thất phẩm quan, mà thái giám trước mặt hoàng đế lại càng như thế.

Phẩm cấp tuy thấp nhưng địa vị rất cao, cơ bản không ai dám đắc tội.

Thái Bạch Kim Tinh đề nghị: "Bệ hạ, sao không bắt chước Nguyên Thanh đạo hữu, tiếp tục thực hiện việc sắc phong thần linh để lấp đầy chỗ trống?" "Ừm, đây quả thực là một cách, nhưng hiện còn thiếu khế cơ, chưa thể thực hiện." Thái Bạch Kim Tinh vốn chỉ thuận miệng nhắc tới, không ngờ Thiên Đế lại thấy khả thi, chỉ là thời cơ chưa tới, nên lão không nói thêm gì nữa.

Nhưng nhắc tới chuyện phong thần, Phong Nguyên Thanh lập tức phấn chấn.

Nói tới cái này thì ta không mệt chút nào đâu nhé.

Thế là, Phong Nguyên Thanh thuận thế bước ra, đưa ra kiến nghị đầu tiên từ khi nhậm chức thần vị.

“Bệ hạ, chuyện khế cơ này, thần có một vài ý tưởng.” “Ồ, Tử Vi Tinh Quân cứ nói xem.” Thiên Đế mở lời.

“Theo ý thần, khế cơ này nằm ở nhân gian giới.

Hiện nay nhân gian lấy nhân tộc làm chủ, mà nhân tộc quốc gia san sát, chinh phạt lẫn nhau, hỗn loạn bất kham.

Vì thế dẫn đến thiên tai nhân họa không ít.

Khí vận nhân gian cũng vì thế mà tán lạc khắp nơi.

Chuyện phong thần chấn động tam giới, mà căn cơ chủ yếu vẫn là ở nhân gian giới, nơi vạn linh sinh sôi, cũng là nơi khí vận Thiên đạo tập trung.

Chương 544

Thần cho rằng, khế cơ này nằm ở lúc nhân gian các nước quy về một mối, vương triều thống nhất.

Khi đó, khí vận nhân gian hội tụ một nơi, tự nhiên hào hãn quảng bác, lúc ấy có thể mượn thiên địa đại vận của việc nhân gian thống nhất để thực hiện việc sắc phong thiên địa chư thần!" "Ồ?" Thiên Đế nghe vậy liền lập tức kết nối Thiên đạo, bắt đầu thôi diễn.

Sau một hồi thôi diễn, quả nhiên thấy việc này khả thi.

"Kiến nghị của Tử Vi Tinh Quân đúng là lương sách, tính khả thi rất cao, các khanh còn kiến nghị gì nữa không?" Thiên Đế hỏi.

Có Phong Nguyên Thanh mở đầu, chư thần trong điện Lăng Tiêu bắt đầu hiến kế.

Có người nói nên phái thần linh hạ giới hỗ trợ thống nhất.

Lập tức có người phản đối, thần linh mà trực tiếp nhúng tay thì nhân gian chẳng phải loạn cào cào sao?

Chúng thần nghị luận xôn xao.

Cuối cùng Thiên Đế chốt hạ, thần linh không được đích thân hạ giới can thiệp chuyện nhân gian, chỉ có thể phái tu sĩ dưới quyền tiên thần tham gia tranh giành vương triều.

Những thần linh này ngoài thuộc hạ bản thân, ở nhân gian còn có không ít tu sĩ, tín đồ phụng thờ, đó cũng là thế lực của họ.

Còn phía Phong Nguyên Thanh cũng có một tông môn, lại thêm Chư Tử Bách Gia, rất nhiều đạo thống có thể coi là đệ tử của hắn, hiện đã rải rác khắp các triều đình các nước.

Phong Nguyên Thanh đã chiếm được tiên cơ, ưu thế cực đại.

Sau khi bãi triều, chúng thần lần lượt rời khỏi điện Lăng Tiêu.

Bên ngoài điện, không ít thần linh vây quanh chúc mừng Phong Nguyên Thanh, muốn làm quen một chút.

Hắn lần lượt chào hỏi, tạo mối quan hệ.

Tuy sau này có thể ít giao thiệp nhưng dù sao cũng là đồng liêu cùng triều.

Trở về hành cung Phượng Hoàng không lâu, Thiên Đế đã phái sứ giả cùng một bộ thiên binh hộ tống Phong Nguyên Thanh tiến về tinh không.

Phạm vi quản hạt của chức thần Tử Vi Tinh Quân là ở trong tinh không, đương nhiên phải tới Tử Vi tinh.

Tinh không bao la, vô số tinh thần rải rác.

Sau một thời gian phi độn, Phong Nguyên Thanh cuối cùng cũng tới Tử Vi tinh.

Tử Vi tinh là một ngôi sao màu tím khổng lồ, nằm ở trung thiên Bắc Cực, ở giữa Tử Vi viên, mà Tử Vi viên lại nằm giữa Tam viên, có Thái Vi viên và Thiên Thị viên phò tá hai bên.

Trên Tử Vi tinh đã xây dựng xong một tòa Tử Vi cung, là hành cung và nơi làm việc của Phong Nguyên Thanh.

Trên ngôi sao này không sinh ra sự sống, nhưng lại mọc lên một số linh căn.

Các tinh tú trong tinh không cơ bản đều có tình trạng tương tự, không phù hợp cho người phàm sinh tồn.

Bởi vì lúc này tinh không hỗn loạn vô tự, bên ngoài có hỗn độn khí tấn công, bên trong không có thần linh tu sửa trật tự.

Phong Nguyên Thanh tỏa thần niệm bao trùm vùng tinh không rộng lớn để thăm dò.

Linh khí hỗn tạp, trật tự rối loạn, thỉnh thoảng còn thấy các luồng hỗn độn khí quét qua, môi trường vô cùng khắc nghiệt.

Muốn tu sửa hoàn thiện trật tự tinh không e rằng phải tốn rất nhiều công sức.

Chỉ dựa vào một mình hắn chắc chắn không xong, trên trời có bao nhiêu tinh tú, có thể sắc phong ra vô số tinh thần linh để họ giúp đỡ mình, như vậy sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Việc không thể ôm hết một mình, phải tìm thuộc hạ chia sẻ mới đúng đạo lý.

Mà kế hoạch phong thần sắc phong thần linh không chỉ có tinh thần, tinh linh chỉ là một phần nhỏ.

Hơn nữa, phong thần cũng chỉ là những tinh thần chủ yếu, phần còn lại mênh mông bát ngát cần có người trấn giữ.

Đối với tu sĩ và sinh linh phàm gian mà nói, đây đều là phú quý ngút trời. [Phúc lợi.jpg] Từ khi Phong Nguyên Thanh nhậm chức Tử Vi Tinh Quân đã được một thời gian.

Tinh không không thuộc về Thiên giới nên tốc độ thời gian tương đương nhân gian giới, hơn nữa đi lại giữa nhân gian và tinh không cũng rất thuận tiện, không cần qua Thiên thê, Thiên môn.

Sau khi nhậm chức, Phong Nguyên Thanh lập tức cử hóa thân trở về núi La Phù, chia sẻ tin tức này với Dương Tuyết Lỵ và Tôn Học Võ.

Mọi người đều vui mừng hớn hở.

Từ nay về sau Linh Bảo Đạo cũng là đại tông môn có chỗ dựa ở

Thiên giới, có người chống lưng, bối cảnh thâm hậu.

Đương nhiên, tin tức này chỉ giới hạn cho cấp cao tông môn và đệ tử chân truyền biết để tránh đệ tử sinh lòng kiêu ngạo.

Tông môn hiện tại vẫn chưa phát triển hoàn toàn, nếu không Phong Nguyên Thanh đã tiếp đón mọi người lên tinh không hết rồi.

Tông môn vẫn phải tiếp tục phát triển, nếu không dưới trướng không có người thì vị trí này chẳng phải sẽ bị treo trống sao?

Còn chân thân của Phong Nguyên Thanh thì xuyên thoi giữa tinh không.

Hắn cần tìm được những tinh tú phù hợp để ứng với 365 vì sao chủ đạo của Chu Thiên.

Hiện nay tinh không hỗn loạn, bản nguyên quần tinh ẩn hiện, nếu không thăm dò kỹ thì không thể xác định được đó là tinh tú nào.

Phong Nguyên Thanh phân hóa ra 365 đạo hóa thân rải rác khắp tinh không, dùng Đại Tinh Thần Thuật làm dẫn, câu động bản nguyên tinh thần, dễ dàng xác định được 365 ngôi sao chủ đạo này nằm ở đâu.

Hắn lần lượt đánh dấu để phân biệt.

Muốn từ Tử Vi Tinh Quân thăng cấp thành Tử Vi Đại Đế không phải chuyện dễ dàng.

Cần phải có đủ đóng góp và được Thiên đạo công nhận mới hành.

Tiên giới rộng lớn, tinh không bao la, mỗi ngôi sao chủ đạo cách nhau rất xa.

Nếu không có các hóa thân cùng hành động thì e rằng phải tốn hàng chục hàng trăm năm công sức của Phong Nguyên Thanh.

Lấy Tử Vi tinh làm trung tâm mở rộng ra bên ngoài.

Còn có Âm Dương nhị tinh, Càn Khôn nhị tinh, Nhân Duyên nhị tinh, Thất Tịch nhị tinh, Tà Ác nhị tinh, Ác Sát nhị tinh, Chúc Phúc tam tinh.

Tam Đài chủ tinh, Đại/Tiểu Tam Thi tinh, Ngũ Đức chủ tinh, Cửu Diệu chủ tinh, Kỳ Môn Cửu tinh.

Ngũ Đấu nhị thập thất (27) chủ tinh, Tứ Linh chủ tinh và Nhị thập bát (28) tinh tú.

Lục thập Giáp Tý Thái Tuế chủ tinh, Tam thập lục (36) Thiên Cang chủ tinh, Thất thập nhị (72) Địa Sát chủ tinh.

Chiêu Dao quần tinh cửu thập (90) chủ tinh.

Tổng cộng là 365 ngôi sao chủ đạo.

Bên ngoài còn có 8 vạn 4 ngàn quần tinh ác sát cùng ức vạn quần tinh khác.

Sau 5 năm bận rộn trong tinh không, lại đến lúc Thiên đình đại triều hội.

Phong Nguyên Thanh phái một tôn hóa thân đi tham dự.

Bởi vì các vị thần khác cũng làm như vậy.

Chúng thần đều bận rộn tu sửa trật tự thiên địa, khó mà phân thân, nên đều cử hóa thân dự triều.

Trên điện Lăng Tiêu, chúng thần tề tựu tham bái Thiên Đế.

Sau đó bước vào phần nghị sự.

Mọi thứ vẫn diễn ra như thường lệ, hàng triệu năm qua vẫn luôn như vậy.

Phong Nguyên Thanh cũng thấy quen dần, việc này chẳng khác gì triều hội ở nhân gian.

Nhân gian 5 năm, Thiên giới 5 ngày, cũng đã tích lũy một số việc, như chuyện yêu ma mạnh mẽ ở Minh giới và nhân gian tác loạn.

Chương 545

Tuy nhiên việc này đã có Nữ Oa đại thần vận hành sắp xếp, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát nên không cần quá chú ý.

Đa số các việc báo cáo không liên quan tới Phong Nguyên Thanh, hắn cũng như chúng thần khác im lặng đứng đó nhắm mắt dưỡng thần, bất động như tượng.

Sau khi xử lý xong các việc lặt vặt, chủ đề lại quay về chuyện phong thần.

Thiên Đế điểm danh Phong Nguyên Thanh.

"Tử Vi Tinh Quân, kế hoạch phong thần do ngươi đề xuất, không biết ngươi đã có kế hoạch cụ thể chưa?" Phong Nguyên Thanh thấy Thiên Đế gọi mình liền bước ra, dõng dạc nói: "Bệ hạ, chuyện phong thần liên quan tam giới, hệ trọng vô cùng.

Trong lúc tu sửa trật tự quần tinh, thần cũng đã suy xét kỹ lưỡng.

Thần đã tổng hợp ra một số kiến nghị, nếu Bệ hạ thấy khả thi thì có thể áp dụng.

Hiện nay chúng thần tuy ai giữ chức nấy, vận hành pháp tắc Thiên đạo, nhưng chưa được phân chia tỉ mỉ dẫn đến việc Thiên đình vận hành khá hỗn loạn.

Vì vậy nên tiến hành cải cách Thiên đình để hoàn thiện trật tự.

Chúng thần có thể dựa vào chức năng của mình để chia làm Bát bộ, cụ thể hóa công việc.

Có thể chia thành: Lôi bộ, Hỏa bộ, Ôn bộ, Đấu bộ, Thái Tuế bộ, Đậu bộ, Thủy bộ, Tài bộ." "Lôi bộ nắm giữ quyền hành sấm sét, làm mưa làm gió, nuôi dưỡng vạn vật, trừ tà diệt ác, định họa phúc thiện

ác, do chúng thần Lôi đạo quản lý.

Hỏa bộ nắm giữ hỏa diễm, quản lý hỏa hành thiên địa, cai quản mọi chuyện khói lửa nhân gian, do chúng thần Hỏa đạo quản hạt.

Ôn bộ chủ quản dịch bệnh trong thiên địa, do các thần linh về dịch bệnh, độc tố cai quản.

Đấu bộ là bộ về tinh tú, quản lý quần tinh trong tinh không, điều phối chu thiên, tu sửa vận hành tinh thần tam giới, do thần đẳng tinh thần cai quản.

Thái Tuế bộ chưởng quản phân chia thời gian tam giới, tuần du chu thiên tinh tú, điều tiết nóng lạnh, tra xét thiện ác quá khứ nhân gian.

Đậu bộ phối hợp với Ôn bộ chủ quản các chứng bệnh thời tiết nhân gian, chủ trì sinh tử, do các thần linh giỏi về y liệu trị liệu quản lý.

Thủy bộ chủ quản mọi việc thủy hành tam giới, trị thủy nhân gian, điều hòa nguồn nước tam giới, do chúng thần Thủy đạo phân quản.

Tài bộ chưởng quản mọi tài vận tài nguyên tam giới, do các thần linh về phúc vận, tài nguyên cai quản." Chúng thần và Thiên Đế nghe xong cách phân chia chức trách Bát bộ của Phong Nguyên Thanh đều gật đầu tán thành.

Bát bộ này cơ bản đã bao quát hết các thần linh tam giới vào trong.

"Chỉ là Lôi bộ, Đấu bộ thì dễ hiểu, nhưng tại sao Thủy, Hỏa, Ôn, Đậu lại phải phân chia riêng biệt?" Có vị thần linh thắc mắc.

Không phải thần linh nào cũng giỏi suy nghĩ, trí tuệ ngộ tính cũng có cao thấp khác nhau.

Huống hồ có một số thần linh tuy có đầu óc nhưng lười suy nghĩ, lâu dần thành thói quen.

Phong Nguyên Thanh đành phải giải thích thêm một lần.

Thủy, Hỏa, Ôn, Đậu chủ yếu là phân chia chuyên biệt nhắm vào nhân gian giới.

Nhân gian giới là cơ sở và căn cơ của tam giới, đối với vạn linh nhân gian tự nhiên phải quản lý kỹ lưỡng.

Chuyện nước lửa liên quan trực tiếp đến sự sinh tồn của vạn linh, mà dịch bệnh lại là chuyện đại sự liên quan đến sinh tử.

Giữa thiên địa sinh linh phàm tục chiếm đa số, tu sĩ chỉ là số ít.

Làm sao cai trị tốt vô số sinh linh phàm tục này là trọng điểm.

Mà những người phàm này lại là nguồn cung cấp hương hỏa tín ngưỡng chủ yếu cho Thiên giới, làm sao có thể không cẩn thận che chở được?

Qua lời giải thích của Phong Nguyên Thanh, chúng thần đều gật đầu biểu thị đã hiểu.

"Nhìn từ tình hình nhân gian, 300 năm nữa sẽ xảy ra chiến loạn, chúng thần ý muốn nước nào sẽ thống nhất thiên hạ?" Thiên Đế lên tiếng hỏi.

"Bệ hạ, quốc gia đại thống nhất vẫn chưa thể vội vàng định đoạt, cần phải xem tình hình các nước, phẩm hạnh quân vương, phong khí quốc dân đều ảnh hưởng sâu xa, cần phải cân nhắc kỹ lưỡng." Thấy chư thần trong điện tranh luận xôn xao, Phong Nguyên Thanh không tham gia.

Hắn biết Thiên Đế tuy hỏi vậy nhưng sẽ không độc đoán quyết định ngay nước nào thống nhất nhân gian.

Dù sao cũng phải đi theo quy trình, khảo sát các vị quân vương hạ giới đã.

Dù gì chính thống nhân gian hiệu là Thiên tử, cũng đại diện cho ý chí của chư thần Thiên giới.

Thế là Thiên Đế hạ lệnh phái một số thần linh giỏi thám thính đi thu thập tin tức các quân vương nhân gian rồi mới phán đoán.

Quyết nghị cụ thể sẽ đợi đến đại triều hội lần sau mới bàn bạc.

Lần tới lại là 5 năm sau. 5 năm đủ để chư thần lật tung các quốc gia đó lên.

Kết hợp với thuật thôi diễn thiên cơ thì việc phán đoán sẽ càng dễ dàng.

Bản thân Phong Nguyên Thanh không cần phải trực tiếp nhúng tay.

Vốn dĩ ở các nước nhân gian đã có đạo thống Chư Tử Bách Gia truyền đạo.

Tuy đạo lý căn bản của Bách gia không liên quan tới Phong Nguyên Thanh, nhưng mọi pháp môn tu luyện đều bắt nguồn từ truyền thừa của hắn.

Có nền tảng này, Phong Nguyên Thanh không có gì phải lo lắng.

Hơn nữa mục tiêu hiện tại của hắn là ở tinh không.

Chỉ cần xử lý tốt tinh không thì vị trí của hắn sẽ vững chắc.

Nhân lúc 5 năm này hắn có thể hoàn thiện thêm kế hoạch phong thần.

Thế giới này không có cái gọi là tiên thiên linh bảo, cũng không có Thiên Địa Nhân Tam Thư, đương nhiên cũng chẳng có Phong Thần Bảng.

Vậy thì cơ sở phong thần không có.

Vì thế chuyện phong thần này còn phải chế tạo ra vật mang (vật chứa đựng) mới được.

Về việc vật mang đó là gì, 5 năm này đủ để Phong Nguyên Thanh xác định.

Đến lúc đó tập hợp lực lượng của chúng thần luyện chế ra là được.

Sau khi bãi triều, hóa thân của Phong Nguyên Thanh lưu lại cung điện làm việc của Tử Vi tinh ở Thiên đình, sau này sẽ thường trú ở đây.

Ở Thiên đình các vị thần đều để lại một tôn hóa thân để Thiên Đế tiện triệu tập nghị sự bất cứ lúc nào.

Trong tinh hải, các hóa thân của Phong Nguyên Thanh bôn ba khắp nơi định vị quần tinh, thu thập một phần bản nguyên tinh thần mang về cho bản thể.

Bản tôn của hắn thì thâm nhập vào bản nguyên Tử Vi tinh, dùng thần vị Tử Vi Tinh Quân kết nối và không ngừng luyện hóa.

Tử Vi tinh là căn cơ của hắn ở tinh không nên tự nhiên phải hoàn toàn nắm giữ trong tay. 365 hóa thân ban đầu không đủ dùng, hắn lại phân hóa ra hàng vạn hóa thân khác đi thu thập lực lượng bản nguyên của các ngôi sao chủ đạo, phụ tinh, vệ tinh trong tinh không mang về.

Trong 5 năm nhậm chức này, Phong Nguyên Thanh không ngừng nỗ lực luyện hóa bản nguyên Tử Vi tinh.

“Ba ngàn đại đạo, Đại Tinh Thần, Đại Bản Nguyên, Đại Vận Mệnh, bản nguyên Tử Vi, luyện cho ta!!” Ngay lúc này, toàn bộ bản nguyên Tử Vi tinh chấn động, kéo theo ngôi sao này nhấp nháy liên tục.

Cuối cùng toàn bộ Tử Vi tinh đều nằm trong lòng bàn tay Phong Nguyên Thanh.

Lúc này các hóa thân phân tán khắp nơi cũng lần lượt trở về, mang theo lượng bản nguyên tinh thần khổng lồ như biển cả.

Phong Nguyên Thanh dùng Đại Tinh Thần Thuật làm dẫn, đem bản nguyên của 365 ngôi sao chủ và ức vạn quần tinh phân bố, sắp xếp.

Tổ hợp các thần thông của ba ngàn đại đạo luyện hóa khối bản nguyên khổng lồ này, cuối cùng luyện thành một bức Chu Thiên Tinh Thần Đồ.

Trong bức tranh, ức vạn tinh tú lấp lánh tổ hợp thành một bộ đại trận kinh thế: Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Thông qua Chu Thiên Tinh Thần Đồ kết nối với bản nguyên ức vạn tinh tú, hắn có thể dễ dàng điều động quần tinh, triển khai đại trận này.

Chu Thiên Tinh Thần Đồ cũng vì thế mà trở thành một món tiên khí cường đại.

Chương 546

Tại Tử Vi cung trên Tử Vi tinh, món bảo vật này được đặt trong tay thần tượng Tử Vi Tinh Quân của Phong Nguyên Thanh.

Quá trình này tiêu tốn mất 3 năm.

Nhờ có Chu Thiên Tinh Thần Đồ, việc tu sửa trật tự pháp tắc hỗn loạn của tinh không vô tận đã thuận tiện hơn nhiều.

Chỉ cần thúc động bức đồ là có thể điều khiển bản nguyên tinh thần, khiến tinh tú vận chuyển theo bất kỳ hướng nào hắn muốn.

"Chu Thiên Tinh Thần Đồ, không tệ không tệ, ngươi là món tiên khí pháp bảo tốt nhất mà ta từng luyện chế ra cho tới nay!" Nghe vậy, khí linh trong Chu Thiên Tinh Thần Đồ hiển hóa thân hình.

Đó là một tôn thần linh có diện mạo giống hệt Phong Nguyên Thanh, mình khoác tinh thần bào, đầu đội tinh thần quan, giống y đúc thần tượng Tử Vi Tinh Quân.

Chỉ riêng khí linh này đã có thực lực cấp Thiên tiên, nếu kết hợp với bản thể thì chiến lực càng vô địch.

Phong Nguyên Thanh dùng đại pháp lực rót vào Chu Thiên Tinh Thần Đồ, thiết lập quỹ đạo vận hành cho quần tinh.

Tử Vi tinh nằm ở Bắc Cực, vĩnh hằng bất động.

Thái Âm Thái Dương mọc đông lặn tây.

Ức vạn quần tinh xoay quanh đại lục tam giới (vốn không tồn tại trong bức đồ), mỗi ngôi sao vận động có trật tự.

Chỉ lệnh vừa ban xuống, tức thì Chu Thiên tinh đấu di chuyển vị trí. 365 vì sao chủ tỏa ánh sáng rực rỡ, ức vạn quần tinh lấp lánh, sau

đó di chuyển theo một quỹ đạo huyền ảo.

Tinh thần vừa động, chúng thần tam giới lập tức cảm ứng được, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về tinh không.

"Tinh hà đấu chuyển, đây là có đại thần thông giả điều khiển quần tinh sao?" Một tu sĩ mạnh mẽ ở Đông Hải thuộc nhân gian giới nhìn lên tinh tượng, lẩm bẩm tự hỏi.

Ở Thiên giới chúng thần cũng lộ vẻ kinh ngạc.

"Vị Tử Vi Tinh Quân này quả là đại thủ bút, ức vạn quần tinh này lại đồng loạt vận chuyển!" Pháp tắc hỗn loạn trong tinh không đang dần được tu sửa, xem chừng không bao lâu nữa sẽ hoàn thành.

Cả tinh không được thống nhất lại sẽ là một sức mạnh to lớn biết bao.

Thiên giới, núi Phượng Tê, đạo tràng của Nữ Oa.

Nữ Oa ngồi trên giường mây, dung nhan tuyệt thế nhưng tỏa ra hào quang mẫu tính khiến người ta không dám có ý nghĩ bất kính.

Đôi mắt đẹp của bà lộ ra một tia kinh ngạc.

"Không ngờ vị Tử Vi Tinh Quân mới nhậm chức này lại có đại thần thông bất khả tư nghị như vậy.

Quy mô đấu chuyển tinh di lớn thế này dù là chúng ta cũng không dễ dàng làm được.

Nhìn quỹ đạo tinh thần lưu chuyển kia, hắn dường như còn dư lực, hay nói cách khác việc này căn bản không khiến hắn tốn bao nhiêu khí lực?" Trong Thái Vi cung ở Thiên đình, Thiên Đế cũng liên tục chấn kinh.

Ngài lập tức thao túng quyền hành Thiên đạo để kiểm tra nguyên nhân kết quả.

Thấy việc vận chuyển quần tinh không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Tinh không đối với tam giới vô cùng quan trọng, không được phép có tổn hại, nếu không sẽ dẫn tới đại họa.

Tinh không là bức màn bảo vệ đầu tiên của tam giới chống lại sự tấn công của hỗn độn, đồng thời còn có tác dụng luyện hóa hỗn độn, chuyển hóa linh khí, không được phép sai sót.

"Chu Thiên Tinh Thần Đồ...

Nguyên Thanh đạo hữu quả nhiên thần thông quảng đại, lại có thể nhẹ nhàng chế tạo ra một món Thiên đạo trọng bảo như vậy.

Xem ra chuyện phong thần tam giới còn phải nhờ đạo hữu dốc thêm chút sức rồi." Sau đó Thiên Đế không nói thêm gì nữa mà chìm đắm vào Thiên đạo, điều động quyền hành Thiên đạo để tổng quản vạn đạo, tu sửa sự lưu thông của nguyên khí thiên địa.

Thiên Đế là người nắm giữ quyền hành Thiên đạo nhiều nhất trong chúng thần, nhưng đồng thời gánh nặng trên vai cũng là nặng nề nhất.

Tổng quản vạn đạo nghĩa là phải gánh vác vạn đạo, tu sửa vạn đạo pháp tắc. [Phúc lợi.jpg] Ứng vạn tinh tú trên bầu trời, tinh tú luân chuyển, toàn bộ đều đi theo quỹ tích huyền ảo mà vận hành.

Trừ vòng tuần hoàn đầu tiên do Phong Nguyên Thanh dùng đại pháp lực dẫn đạo ra, sau đó, quần tinh đã có thể tự động vận hành theo quỹ tích, không cần ngoại lực can thiệp nữa.

Nhân gian mỗi một ngày trôi qua, ức vạn tinh tú của Chu Thiên lại vận chuyển một vòng.

Sau từng vòng vận chuyển đó, trật tự pháp tắc hỗn loạn trong tinh không dần dần trở nên ngăn nắp, có điều độ.

Tinh không vốn tiêu điều cũng dần dần xuất hiện sinh cơ.

Đầu tiên chính là ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ chốt, trên đó bắt đầu mọc ra cây cối, hoa cỏ, rồi dần hóa sinh ra phi cầm tẩu thú, trở thành những tinh cầu thích hợp để cư trú.

Lại hai năm lặng lẽ trôi qua, ngày đại triều hội của Thiên Đình lại một lần nữa đến.

Chúng thần lần lượt bước ra khỏi cung điện của mình, tiến về phía Linh Tiêu Bảo Điện.

Trên đường đi, chúng thần gặp Phong Nguyên Thanh đều liên tục chúc mừng: "Tử Vi Tinh Quân quả nhiên thần thông quảng đại, chúng ta đã khổ sở vì tinh không hỗn loạn từ lâu mà không đủ sức giải quyết, nay có Tinh Quân ra tay, trật tự tinh không đã thành, bội phục!

Bội phục!" "Đúng vậy, hai ngày nay ta cũng quan sát Chu Thiên tinh thần luân chuyển, quỹ tích thật huyền ảo, Tinh Quân ra tay quả nhiên phi đồng phàm hưởng!" "Đúng cực, đúng cực!" Phong Nguyên Thanh cười nói: "Các vị đạo hữu khách khí rồi, đây cũng là chức trách của ta, tự nhiên phải tận tâm tận lực mới đúng.

Thời gian triều hội cũng gần đến rồi, chúng ta mau vào thôi, không thể để Thiên Đế đợi lâu." "Đúng đúng, đi thôi." "Đúng, đi thôi, mời Tinh Quân đi trước." Chúng thần rối rít khiêm nhường, để Phong Nguyên Thanh đi phía trước.

Sau một hồi khước từ không được, anh đành phải đi đầu tiến vào điện.

Tại Linh Tiêu Bảo Điện, chúng thần đứng định vị, Thiên Đế mở mắt, triều hội bắt đầu.

Chúng thần theo lệ cũ báo cáo công tác với Thiên Đế và thương nghị gia sự.

Phong Nguyên Thanh cũng báo cáo trung thực về việc mình sơ lý tinh không, vận chuyển quần tinh trong mấy năm qua.

Sau khi nghe xong, Thiên Đế không tiếc lời khen ngợi: "Tử Vi Tinh Quân thần thông quảng đại, nay coi như đã giải quyết được một ẩn họa lớn của Thiên Đình ta.

Công lao như thế không thể không thưởng!

Chỉ là với tu vi hiện nay của Tinh Quân, những phần thưởng thông thường e rằng không lọt vào mắt, hay là cứ để sau khi Phong Thần xong xuôi, sẽ cùng lúc ban thưởng lớn, thấy thế nào?" Thiên Đế nhìn về phía Phong Nguyên Thanh hỏi ý kiến.

Anh tự nhiên không có ý kiến gì.

Anh không cần những phần thưởng đó, đối với anh chúng đều vô dụng.

Thiên Đế nói vậy hẳn là muốn tích lũy công lao của anh lại để sau này phong thưởng một lần thật lớn.

Điều này cũng không mưu mà hợp với kế hoạch của anh.

Sau khi chúng thần báo cáo xong chức trách, họ lại một lần nữa thương nghị về việc Phong Thần.

Qua một hồi thảo luận cùng những kiến ngôn của Phong Nguyên Thanh, cuối cùng hệ thống thần vị của Thiên Đình đã được xác lập.

Lấy Thiên Đế làm trung tâm, phân chia vị trí Tứ Ngự Đế Quân để hiệp trợ Thiên Đế chấp chưởng Thiên đạo, thống ngự chúng sinh Tam giới.

Phía dưới lại chia thành Bát Bộ chính thần: Lôi bộ, Hỏa bộ, Ôn bộ, Đấu bộ, Thái Tuế bộ, Đậu bộ, Thủy bộ, Tài bộ.

Sau khi phân chia Bát Bộ, chúng thần quy vị, tất cả thần linh của

Thiên giới cơ bản đều thuộc sự thống quản của Bát Bộ.

Tiếp theo là U Minh giới, nơi luân hồi trọng địa, sắc phong các quỷ thần của U Đô địa phủ như: Âm Thiên Tử, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La, Phán quan, Âm sai...

Tại Nhân gian giới, sắc phong Địa kỳ, Sơn thần, Thổ địa, Hà bá, Thủy quân.

Trong các thành trì nhân gian cũng thiết lập thần chức Thành Hoàng để thủ hộ thành trì nhân tộc, miễn cho yêu ma xâm nhập; đồng thời phụ trợ Địa phủ chưởng quản chuyện sinh tử ở nhân gian, thu gom hồn ma vất vưởng để áp giải vào Địa phủ luân hồi chuyển thế.

Phong Nguyên Thanh một hơi đã dựng lên toàn bộ khung sườn cho đại tiểu chúng thần trong Tam giới.

Số lượng thần vị nhiều như vậy không thể sắc phong đầy đủ hết ngay lập tức, điều đó là bất khả thi và cũng không có lợi cho sự phát triển sau này.

Thần vị cơ bản là mỗi người một vị trí ổn định, đặc biệt là những thần vị trọng yếu, thần linh đều trường sinh bất tử nên một khi đã xác lập thì cơ bản không thay đổi người.

Chỉ có những thần vị sơ cấp mới có rủi ro hết thọ nguyên hoặc bị giết chết, chẳng hạn như các thần linh ở nhân gian.

Chương 547

Các thần linh chủ chốt của Thiên giới và Địa phủ đều được tuyển chọn nghiêm ngặt, đòi hỏi thực lực, năng lực và phẩm hạnh đạt chuẩn mới có thể đảm đương.

Còn Sơn thần, Thổ địa, Thủy thần ở nhân gian thì không khắt khe đến thế.

Sau khi hệ thống thần linh được xác lập, Thiên Đế lại lên tiếng: "Hiện tại còn một việc, đó là việc Phong Thần quy mô lớn như vậy cần phải có những vật mang đủ mạnh mẽ mới có thể thực thi được!" Nói đoạn, ngài lại nhìn về phía Phong Nguyên Thanh: "Tử Vi Tinh Quân, năng giả đa lao, vật mang này còn phải phiền đạo hữu ra tay mới được.

Trọng bảo Chu Thiên Tinh Thần Đồ hợp với tinh không trước đó cũng xuất từ tay đạo hữu, bản lĩnh luyện khí của đạo hữu thực sự khiến người ta phải tán thán." "Bệ hạ có mệnh, thần tự nhiên sẽ kiệt tẫn sở năng." Phong Nguyên Thanh đương nhiên không từ chối.

Trước triều hội, anh đã sơ lược qua những vật mang cần thiết cho việc Phong Thần lần này.

Cuối cùng, anh xác định được chín món bảo vật mang Thiên đạo, bao gồm: Phong Thần Bảng, Luân Hồi Bàn, Sổ Sinh Tử, Tụ Tiên Kỳ, Đả Thần Tiên, Chiêu Yêu Phiên, Thiên Ma Tháp, Tam Sinh Thạch, Hoàng Tuyền Đồ.

Chín món này tương ứng với Tam giới Thiên - Địa - Nhân và Lục đạo Tiên, Thần, Yêu, Ma, Nhân, Quỷ.

Phong Nguyên Thanh lần lượt giới thiệu hình dáng cũng như công năng của chín món pháp bảo cho Thiên Đế và chúng thần.

Mọi người nghe xong diệu dụng vô cùng của chúng thì đều cảm thán không thôi: "Tiên đạo lợi hại cũng không phải không có lý, những pháp bảo như vậy mà cũng có thể chế tạo ra được, không hổ là Tiên đạo được Thiên đạo công nhận!" Về phần nguyên liệu luyện bảo, Phong Nguyên Thanh cũng liệt kê ra luôn.

Việc này tự nhiên do chư thần Thiên giới cùng chung tay góp sức.

Những vị thần này sinh ra từ thời Tiên thiên, là nhóm sinh linh sớm nhất giữa trời đất, ai nấy đều giàu nứt đố đổ vách.

Lúc trời đất mới hình thành, bảo vật đầy đất đều đã được những linh thai Tiên thiên này thu vào túi.

Nay luyện chế trọng bảo Thiên đạo, nguyên liệu cần thiết đương nhiên cũng phi phàm, nhiều thứ trong Tam giới hiện giờ đã rất khó tìm thấy.

Chúng thần hào phóng rút hầu bao, đóng góp các thần tài, bảo vật liên quan trên người mình.

Sau đó tất cả được giao cho Phong Nguyên Thanh, chọn một nơi trong Thiên đình để luyện chế.

Trong số các cung điện, Phong Nguyên Thanh phát hiện ra một cái tên quen thuộc: Đâu Suất Cung.

Trong các truyền thuyết thần thoại như Hồng Hoang, Phong Thần, Đâu Suất Cung vốn là đạo trường trên Thiên giới của Thái Thượng Lão Quân, nơi Lão Quân luyện đan luyện khí.

Thế là anh trực tiếp chọn Đâu Suất Cung làm nơi làm việc.

Trong Đâu Suất Cung, các loại linh tài Tiên thiên chất đầy đất, gần như lấp đầy kho phòng.

Phong Nguyên Thanh nhân cơ hội này đem Bát Quái Lô của mình

ra đúc lại, luyện thành một kiện tiên khí cực phẩm vô cùng mạnh mẽ.

Trong lò chứa vạn hỏa, không vật gì không đốt cháy được, lại có hiệu quả tăng ích đặc biệt cho việc luyện đan luyện khí, giúp tăng tỷ lệ thành công và phẩm cấp pháp bảo.

Bát Quái Lô mới trông có vẻ bình thường hơn nhiều, đó là hiệu quả "thần vật tự hối" (vật thần tự che giấu hào quang).

Mọi sự thần dị đều thu liễm lại, thoạt nhìn cứ ngỡ là vật phàm.

Lô này bên trong theo Tam Tài Ngũ Hành, bao hàm cái diệu của trời đất; bên ngoài theo Cửu Cung Bát Quái, dung luyện tinh hoa của âm dương.

Trong lò có một lõi lửa do Phong Nguyên Thanh dùng Xích Đế Hỏa Hoàng Khí luyện thành, bao hàm vạn loại thần hỏa, có thể tự do chuyển đổi tùy theo thuộc tính của đan dược hay pháp bảo cần luyện.

Thậm chí trong lò còn có khí linh có thể tự động luyện chế, không cần anh phải canh chừng.

Sau khi luyện xong Bát Quái Lô, Phong Nguyên Thanh đặt nó ở giữa Đâu Suất Cung.

Một lão giả hạc phát đồng nhan, mặc đạo bào Âm Dương Bát Quái, đầu đội mũ Thái Thanh Ngư Vĩ, tay cầm phất trần hiện thân: "Bái kiến lão gia." Đây chính là khí linh của Bát Quái Lô.

Sau đó, anh lại luyện chế thêm tám cái lò phụ để hỗ trợ, đặt theo trận thế Cửu Cung Bát Quái, hình thành một bộ trận pháp huyền diệu.

Các lò phụ giúp xử lý dược liệu sơ bộ, giữ nhiệt độ ổn định và uẩn dưỡng.

Chuẩn bị xong xuôi, đã đến lúc luyện chế chí bảo Thiên đạo.

Thứ đầu tiên được luyện chính là Phong Thần Bảng - món quan

trọng nhất.

Nó có thể thu nạp một sợi chân linh của chúng thần; dù có thân tử đạo tiêu, chỉ cần sợi chân linh trong bảng vẫn còn thì có thể tái sinh, là một bảo vật bảo mệnh cực tốt.

Chỉ cần ghi tên thật lên bảng là có thể được phong thần vị, vô cùng huyền diệu.

Phong Nguyên Thanh lấy ra vô số thần tài quý giá và một sợi Thiên đạo bản nguyên.

Bởi vì đây là chí bảo tạo phúc cho Tam giới, sợi chân linh của chúng thần sẽ nương tựa vào Thiên đạo bản nguyên để ký thác vào Thiên đạo, nhờ đó mới có thể hồi sinh.

Việc luyện chế loại chí bảo này vô cùng tinh tế và phức tạp, tiêu tốn của Phong Nguyên Thanh chín ngày trời.

Chín ngày ở Thiên giới bằng chín năm ở nhân gian.

Trong chín năm này, nhân gian đã xảy ra không ít chuyện.

Đầu tiên chính là đại đệ tử của Phong Nguyên Thanh - Vấn Thiên, dưới sự an bài của thiên cơ vận mệnh đã vướng vào tình kiếp với Tiên Nhạc.

Sau nhiều lần phối hợp ăn ý trảm yêu trừ ma, cả hai đã nảy sinh tình cảm và rơi vào lưới tình.

Ở một diễn biến khác, Vinh Địch vương của Nam Việt trong một lần tế tự đã nhìn thấy chân dung của Tiên Nhạc khi gió thổi bay mạng che mặt, lập tức nảy sinh ý đồ xấu, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Hắn điên cuồng theo đuổi nhưng Tiên Nhạc luôn ngó lơ và từ chối.

Ma Âm đứng bên cạnh thấy vậy thì nảy sinh lòng tật đố, vì qua

thời gian dài tiếp xúc, nàng cũng đã đem lòng ái mộ vị vương tử Vinh Địch tài hoa.

Thế là một đoạn tình cảm tay tư bắt đầu.

Tuy nhiên lúc này mâu thuẫn mới chỉ chớm nở, chưa đến mức bùng nổ.

Trùng hợp thay, trong một lần đối mặt với Tiên Nhạc, Thì U Minh bỗng nhiên cũng chẳng biết vì sao lại sinh lòng ái mộ nàng.

Cảm giác này rất kỳ lạ đối với hắn, nên hắn quyết định phải bắt Tiên Nhạc về làm đế hậu của mình.

Nhưng Tiên Nhạc đâu có đồng ý, nàng là hộ pháp dưới trướng Nữ Oa đại thần, chức trách là trảm yêu trừ ma, mà đối tượng nàng trảm chính là Thì U Minh.

Ban đầu Thì U Minh cũng không quá để tâm, định đùa giỡn với Tiên Nhạc từ từ.

Nhưng tình cờ hắn lại biết được Tiên Nhạc thế mà lại qua lại với một tên bán yêu, lại còn yêu đương sâu đậm.

Điều này khiến hắn cảm thấy mất mặt vô cùng, tức nổ đom đóm mắt.

Ta đường đường là Quỷ Đế thống nhất Yêu Ma giới, tương lai còn xưng bá Tam giới, ta nhìn trúng ngươi mà ngươi dám từ chối, đã vậy lại còn đi theo một tên bán yêu tạp chủng ti tiện là ý gì?

Chẳng lẽ ta đường đường Quỷ Đế lại không bằng một tên bán yêu?

Ngươi làm thế này là vả vào mặt ta rồi!

Từ khi thống nhất Yêu Ma giới, Quỷ Đế luôn dùng vũ lực áp chế, ít khi dùng mưu kế.

Nhưng giờ đây, lần đầu tiên sau một thời gian dài, hắn lại bắt đầu bày ra âm mưu quỷ kế.

Hắn tinh vi sắp đặt, xúi giục Ma Âm âm thầm ra tay với Tiên Nhạc, đồng thời chuẩn bị ly gián nàng và Vấn Thiên.

Nhưng tất cả những chuyện này đối với Phong Nguyên Thanh mà nói đều không quan trọng.

Đứng sau toàn bộ sự việc này là bàn tay của Nữ Oa đại thần, người đã dày công sắp xếp vì hai vị hộ pháp của mình.

Phong Nguyên Thanh làm sao có thể đường đột can thiệp, vạn nhất xảy ra ngoài ý muốn khiến Tiên Nhạc và Ma Âm độ tình kiếp thất bại thì không hay.

Chín ngày trên Thiên giới thoáng chốc trôi qua.

Dưới thuật luyện bảo cường hãn của Phong Nguyên Thanh, Phong Thần Bảng cuối cùng đã xuất thế.

Chỉ thấy một quyển kim thư ngọc sách từ trong lò từ từ bay lên.

Phong Nguyên Thanh đánh sợi Thiên đạo bản nguyên vào trong, lại dùng pháp tắc cấm chế ngưng luyện cho Phong Thần Bảng bốn mươi chín đạo Tiên Thiên Thần Thai cấm chế cuối cùng.

Đây đã là một món chí bảo phẩm cấp cực cao.

Khoảnh khắc Phong Thần Bảng hoàn thành, Thiên đạo chấn động, một luồng thần quang từ trên trời giáng xuống lạc vào trong bảng.

Chương 548

Phong Thần Bảng kết nối với bản nguyên Thiên đạo.

Tức thì, trời hoa rơi loạn xạ, đất mọc sen vàng, toàn bộ cảnh sắc Thiên cung đều được bao phủ trong dị tượng.

Thiên Đế lập tức biết rằng kiện chí bảo Thiên đạo đầu tiên đã hoàn thành.

Thu Phong Thần Bảng sang một bên, Phong Nguyên Thanh nghỉ ngơi một chút rồi bắt đầu luyện món thứ hai: Luân Hồi Bàn - địa đạo chí bảo.

Nó phân chia lục đạo ứng với Tiên, Thần, Yêu, Ma, Nhân, Quỷ, mang theo sự luân hồi tự nhiên của trời đất.

Trông nó như một bàn xoay lục giác, mỗi góc có một hố đen phát ra hơi thở luân hồi huyền diệu vô tận.

Cũng mất chín ngày để hoàn thành, khi xuất thế trời đất lại chấn động.

Tiếp sau đó là Sổ Sinh Tử phối hợp với bút Phán Quan thành một bộ chí bảo.

Sau đó nữa, sáu món chí bảo tương ứng với lục đạo lần lượt ra đời: Tụ Tiên Kỳ, Đả Thần Tiên, Chiêu Yêu Phiên, Thiên Ma Tháp, Tam Sinh Thạch, Hoàng Tuyền Đồ.

Chín món chí bảo Thiên đạo tiêu tốn của Phong Nguyên Thanh tổng cộng tám mươi mốt ngày, tương ứng với tám mươi mốt năm ở nhân gian.

Cuối cùng công thành viên mãn, chín món chí bảo đều hoàn thành không một chút sai sót.

Vì đây là đại sự Phong Thần của Tam giới nên Thiên đạo trực tiếp quan tâm, Phong Nguyên Thanh là người luyện bảo tự nhiên được Thiên đạo quyến luyến, mọi việc đều thuận buồm xuôi gió.

Do là chí bảo Thiên đạo tự dùng nên khi xuất thế Thiên đạo không để xảy ra dị tượng quá rầm rộ hay sóng gió lớn.

Bước ra khỏi Đâu Suất Cung, anh thấy Thiên Đế đã đợi sẵn bên ngoài: "Lần luyện bảo này công thành, đạo hữu chiếm công đầu.

Có những chí bảo này, chuyện Phong Thần Tam giới hẳn sẽ không còn trở ngại!" "Bệ hạ quá khen, chín món chí bảo này xin giao cho Bệ hạ." Phong Nguyên Thanh lấy chín món bảo vật ra.

Trông chúng bình thường không có gì lạ, nếu ở nhân gian có vứt xuống đất chắc cũng chẳng ai thèm nhìn.

Luyện bảo xong xuôi, Phong Nguyên Thanh trở về tông môn ở nhân gian một chuyến.

Trở lại Linh Bảo Đạo tại núi La Phù, tông môn đã thay đổi hoàn toàn.

Sau gần trăm năm phát triển, Linh Bảo Đạo đã gia đại nghiệp đại, môn nhân đệ tử đông đúc.

Thung lũng bằng phẳng giữa chín ngọn núi chính đã hình thành một tòa thành trì lớn, các công trình kiến trúc phủ kín đồng bằng.

Phía nam là một khu phường thị, nơi đệ tử tông môn giao dịch tài nguyên.

Đặc biệt là Đa Bảo Các đã lập một phân bộ ở đây, thông thương với Đa Bảo Các ở Bồng Lai Đông Hải, vận chuyển lượng lớn tài nguyên về tông môn.

Tại nhiều điểm linh mạch của dãy núi La Phù, đệ tử đã khai thác

động phủ để cư ngụ.

Trên tám ngọn núi xung quanh cũng tập trung đông đảo môn nhân, người luyện đan luyện khí, người bố trận chế phù.

Các điện đài cơ quan của tông môn tập trung ở ngọn núi chính giữa.

Trong phúc địa cũng có không ít đệ tử Nguyên Thần cảnh giới đang bế quan tu hành.

Động thiên thì tạm thời chưa mở cửa rộng rãi.

Dương Tuyết Lỵ, Tôn Học Võ và các nguyên lão khác bình thường cơ bản đều bế quan tu luyện trong động thiên.

Dưới sự gia tốc của động thiên, họ đã tu hành hàng nghìn năm, cảnh giới đã đạt tới bậc Thiên Tiên.

Nhờ sự hiện diện của đệ tử Linh Bảo Đạo, đại quân yêu ma dưới trướng Thì U Minh nhiều lần tiến đánh Nam Việt đều bị chặn đứng từ xa.

Kế hoạch chinh phục nhân gian của Thì U Minh liên tục bị bế tắc.

Thế là hắn đích thân ra tay, âm thầm xúi giục tế ty Ma Âm tiết lộ hành tung của Tiên Nhạc.

Tiên Nhạc và Vấn Thiên hẹn gặp nhau bên bờ hồ Thiên Trì để cùng quy ẩn sơn lâm.

Thì U Minh phái yêu ma đến kiềm chế Vấn Thiên khiến anh không thể về hội ngộ đúng hẹn.

Còn hắn thì biến thành hình dạng của Vấn Thiên, đánh Tiên Nhạc trọng thương rồi cướp mất Trấn Yêu Bình.

Hắn còn dùng hình ảnh của Vấn Thiên cười ngạo nghễ: "Con ngốc, ngươi tưởng ta sẽ thật lòng quy ẩn sơn lâm với ngươi sao?"

Tiên Nhạc bi phẫn tuyệt vọng.

Thì U Minh không có thần quyền của Nữ Oa nên không dùng được sức mạnh của Trấn Yêu Bình, bèn vứt nó ở rừng trúc bên bờ hồ.

Khi Vấn Thiên chạy đến thì Tiên Nhạc đã đi mất, anh nhặt được Trấn Yêu Bình thấy lạ nên vội vàng chạy về vương đô Nam Việt định trả lại cho miếu Nữ Oa.

Lúc này Thì U Minh đang trong lốt Vấn Thiên tàn sát dân chúng ở vương đô, khi Vấn Thiên thật về tới nơi thì hắn đã lén lút rời đi.

Cứ như thế, Thì U Minh đã tạo ra một màn hiểu lầm đầy sơ hở, chỉ cần đối chất là giải khai được.

Nhưng dưới ảnh hưởng của một sức mạnh thần bí, cả hai bị kiếp khí nhập thể nên mất hết lý trí.

Tiên Nhạc liên tục chất vấn trách móc, còn Vấn Thiên cũng bị hành động này làm cho trở tay không kịp.

Cuối cùng dẫn đến tình cảm rạn nứt, Vấn Thiên bỏ đi.

Tiên Nhạc vốn đã bị Thì U Minh đánh trọng thương, nay tâm trạng kích động khiến thương thế càng thêm trầm trọng.

Nàng vốn định truyền ngôi Đại tế ty cho Ma Âm để đi quy ẩn, nay bị người yêu phản bội, lòng đau như cắt, cảm thấy mình không làm tròn chức trách nên bị trời phạt, hổ thẹn với chúng sinh, bèn tán đi toàn bộ pháp lực, tự làm vỡ linh hồn để tạ tội với thiên hạ.

Vinh Địch vương và Ma Âm chạy đến thấy cảnh đó thì vô cùng đau đớn.

Tất cả chuyện này tuy có Nữ Oa âm thầm tác động, nhưng bà cũng không ngờ sức mạnh của tình kiếp lại quỷ dị đến thế, khiến con người ta mất đi lý trí.

Bà đành thu gom linh hồn Tiên Nhạc gửi đến một tiểu thế giới để luân hồi chuyển thế.

Nơi đó chính là Trái Đất.

Đồng thời Nữ Oa cũng để lại bố trí trên Trái Đất, đợi thời cơ thích hợp, người chuyển thế của Tiên Nhạc sẽ thông qua Cửu Tinh Luân trở lại Tiên giới hoàn thành tình kiếp.

Dù linh hồn đã được mang đi nhưng trong thể xác vẫn còn sót lại chút tàn hồn.

Vấn Thiên cũng nản lòng thoái chí, giao thi thể Tiên Nhạc cho Ma Âm rồi trở về núi La Phù vùi mình vào tu luyện.

Ma Âm dù vì ghen tuông mà tham gia hại Tiên Nhạc nhưng nghĩ đến tình chị em bao năm, nàng vẫn bảo tồn thi thể của Tiên Nhạc, sau đó dốc lòng giúp Vinh Địch vương trị quốc và bồi đắp tình cảm.

Tiếc là mọi việc không như ý, Vinh Địch vương vì cái chết của Tiên Nhạc mà bỏ bê chính sự, nếu không có Ma Âm và các quần thần trung thành thì đất nước đã loạn lạc từ lâu.

Phong Nguyên Thanh nhìn lại những chuyện xảy ra trong những năm qua, thầm nhủ kịch trình Linh Châu cuối cùng đã bắt đầu, bánh xe vận mệnh đã chuyển động.

Mà Vấn Thiên vẫn chưa biết Tiên Nhạc đã chết.

Tại Âm Sơn xa xôi, Thì U Minh nhận được tin Tiên Nhạc bị trọng thương không qua khỏi đã chết.

Hắn tuy có chút tiếc nuối nhưng cứ nghĩ đến tên bán yêu Vấn Thiên là hắn lại nổi giận: "Thôi, chết thì chết, ta không có được thì bọn ngươi cũng đừng hòng có được!" Ngay sau đó hắn mật mưu tìm kiếm thần quyển của Nữ Oa.

Ý định của hắn thì tốt nhưng không thể thành công vì thần quyển là vật Nữ Oa để lại, nếu bà không muốn thì không ai tìm thấy được.

Thì U Minh đã tìm suốt hai mươi năm mới thấy.

Ở một hướng khác, tại Long cung Nam Hải, Vô Đạo đã có nhiều tiến bộ trong tu luyện Đại Long Tướng Thuật, tu vi thăng tiến nhanh chóng.

Khí tức tỏa ra khiến chúng sinh biển cả quanh Long cung đều được hưởng lợi, sinh ra không ít huyết mạch Giao Long, sau đó được Long cung thu nhận.

Thực lực của Long cung Nam Hải tăng lên đáng kể, nhiều loài cá, rắn mang huyết mạch Giao Long đã trưởng thành, chỉ còn cách Chân Long một bước chân.

Lúc rảnh rỗi, Vô Đạo cũng đến núi La Phù bái phỏng Phong Nguyên Thanh vài lần.

Thế là Phong Nguyên Thanh cử đệ tử đến Nam Hải lập một phường thị dưới đáy biển để giao dịch với hải tộc và tán tu.

Chuyện làm ăn vô cùng phát đạt, sản vật biển tràn vào thị trường nhân tộc, còn đan dược, pháp bảo, trận bàn, phù lục của nhân tộc cũng chảy ngược vào hải tộc.

Tại Đa Bảo Các ở đảo Bồng Lai Đông Hải, nơi này đã trở thành thương hội số một.

Chương 549

Các cường giả ở Tam Tiên Đảo vốn chỉ cỡ Chân Tiên cảnh, trong khi Phong Nguyên Thanh là Đại La.

Nhưng anh cũng không chèn ép ba thương hội cũ quá mức; làm ăn cần có cạnh tranh, không nên độc quyền thì mới phát triển được.

Đa Bảo Các ngoài hóa thân của Phong Nguyên Thanh còn có không ít đệ tử Linh Bảo Đạo đến lịch luyện.

Vương Bàn Tử cũng tự nguyện xin đến trấn thủ Đa Bảo Các.

Mọi thứ đều đang phát triển ổn định.

Trong sơn môn có các đệ tử và trưởng lão quán xuyến, Phong Nguyên Thanh chẳng cần làm gì, cứ làm một Chưởng môn nhàn hạ là được.

Trên Thiên giới, Thiên Đế sau khi nhận chín món chí bảo đã kết nối với Thiên đạo.

Thiên đạo thu hồi chúng vào không gian bản nguyên để uẩn dưỡng, khiến uy năng của chúng càng thêm mạnh mẽ, đợi đến lúc Phong Thần mới mang ra dùng.

Khi Phong Thần hoàn tất, Thiên đạo sẽ lại thu hồi; dù Thiên Đế chưởng quản nhưng cũng có nhiều hạn chế.

Việc Phong Thần đã chuẩn bị xong căn cơ, phần còn lại là chọn ra những ứng viên thích hợp trong số tu sĩ nhân gian.

Thần vị vô cùng quan trọng không thể sơ sài, tự nhiên phải tuyển chọn kỹ lưỡng.

Nhưng làm sao để tìm được người đức tài vẹn toàn, rõ ràng gốc

gác?

Tìm trong đám tán tu thì chẳng khác nào mò kim đáy bể, chẳng được mấy người.

Vì vậy, tốt nhất là tự mình bồi dưỡng.

Các vị thần linh bắt đầu hạ hóa thân xuống nhân gian, sắp xếp nhân thủ, thu nhận đệ tử, tuyển chọn nhân tài.

Nhân tộc trưởng thành nhanh, chu kỳ bồi dưỡng ngắn, là lựa chọn tốt nhất.

Về mặt này Phong Nguyên Thanh đã chiếm được rất nhiều ưu thế.

Không chỉ có các học phái Chư Tử Bách Gia, mà ngay cả Linh Bảo Đạo ở núi La Phù cũng tụ hội đệ tử từ khắp các quốc gia.

Tuy Linh Bảo Đạo ở phương Nam nhưng tầm ảnh hưởng đã lan đến tận phương Bắc.

Thời gian đến lúc chính thức Phong Thần vẫn còn dài, nhân gian coi như đón nhận một thời kỳ tu hành thịnh thế.

Khắp nơi các đạo thống mở rộng cửa môn phái, chiêu nạp môn đồ.

Vô số nhân tộc có tư chất tốt được thu nạp để bồi dưỡng làm nguồn dự bị cho thần linh, dù bản thân họ không hề hay biết.

Phía Phong Nguyên Thanh, mọi thứ đã đi vào quỹ đạo, cứ thế mà phát triển.

Trên tinh không đã có Chu Thiên Tinh Thần Đồ chủ trì vận hành, có anh ở đó hay không cũng vậy.

Thế là anh để lại hóa thân ở Tử Vi Cung xử lý công việc thường ngày, còn bản thể thì trở về hạ giới.

Vấn Thiên bế quan trong lòng nguội lạnh, nhưng vì vương vấn

chuyện Tiên Nhạc nên tâm thần bất định, tu luyện kém hiệu quả.

Anh đành xuất quan, định đi gặp Tiên Nhạc một lần nữa để nói cho rõ ràng.

Tuy nhiên, khi đến vương đô Nam Việt, anh lại nhận được tin dữ: Tiên Nhạc đã trọng thương mà chết! "Không!!!" Vấn Thiên ngửa mặt lên trời đau đớn gào khóc. "Sao có thể như vậy?

Tiên Nhạc rõ ràng lợi hại thế kia, sao có thể dễ dàng chết đi được?" Anh không dám tin, cuối cùng được Ma Âm dẫn đến trước di thể.

Kiểm tra kỹ, anh thấy Tiên Nhạc quả thực đã chết, nội thương trầm trọng, linh hồn tan vỡ, chỉ còn vài sợi tàn hồn được phong ấn trong quan tài thủy tinh.

Ma Âm nhìn di thể Tiên Nhạc, tâm trạng phức tạp.

Về mặt danh nghĩa, Tiên Nhạc đã chết, không còn vật cản giữa nàng và Vinh Địch nữa.

Nhưng mọi chuyện không như ý, Vinh Địch vẫn ngày đêm nhung nhớ Tiên Nhạc.

Dù nàng nỗ lực thế nào cũng không bằng một góc của người đã khuất.

Nàng chỉ có thể hy vọng thời gian sẽ làm phai nhạt tình cảm của Vinh Địch dành cho Tiên Nhạc.

Vấn Thiên ôm di thể Tiên Nhạc khóc nức nở, tự trách mình lúc đó sao không nhận ra, sao không giải thích rõ ràng.

Nay đã âm dương cách biệt.

Lòng đầy bi phẫn, anh đứng lặng bên di thể hồi lâu mới rời đi.

Trở về Linh Bảo Đạo, nghe tin sư tôn Phong Nguyên Thanh đã về,

anh vội vàng tìm đến cầu kiến.

Thấy Vấn Thiên đến, Phong Nguyên Thanh chỉ cần động niệm là biết ngay có chuyện gì: "Hóa ra là vì chuyện Tiên Nhạc?

Chỉ là duyên phận giữa các ngươi có thể tiếp tục hay không còn phải xem chính bản thân ngươi." Phong Nguyên Thanh gọi Vấn Thiên đến trước mặt.

Vừa thấy sư tôn, Vấn Thiên lập tức quỳ xuống khóc: "Sư tôn, Người có cách nào cứu Tiên Nhạc không?" "Chuyện của con và Tiên Nhạc ta đã biết, nhưng có cứu được hay không phải xem chính con." Phong Nguyên Thanh nói. "Chính con?" Vấn Thiên lau nước mắt, nghi hoặc hỏi. "Đúng vậy, chuyện của Tiên Nhạc vẫn còn chuyển cơ, chỉ là phía sau liên quan rất sâu, ta không tiện can thiệp.

Linh hồn của nàng đã chuyển thế, chuyển cơ sẽ xuất hiện sau hai mươi năm nữa!" Phong Nguyên Thanh gật đầu. "Hai mươi năm sau?

Thật sao ạ?" Vấn Thiên từ khóc chuyển sang cười, kích động hỏi. "Hai mươi năm sau, thân chuyển thế của Tiên Nhạc trở về, đó là cơ hội duy nhất của con.

Con phải tự mình nắm bắt, nghe theo lựa chọn của con tim.

Nếu chọn đúng, hai đứa vẫn còn cơ hội nối lại tình duyên; nếu sai, duyên tận!" Phong Nguyên Thanh trầm giọng nói. "Việc này... sư tôn, vậy con nên làm gì?" Vấn Thiên hỏi lại. "Làm gì?

Đương nhiên là chăm chỉ tu luyện, nâng cao tu vi.

Có thực lực thì con mới có tư cách để lựa chọn!" Phong Nguyên Thanh đáp. "Vâng, sư tôn, con nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện, con nhất định phải nắm lấy cơ hội này!" Vấn Thiên nắm chặt nắm đấm, hạ quyết tâm. "Tu vi hiện tại của con đã là Luyện Hư Hợp Đạo, sắp bước vào Chân Tiên cảnh, ta cho phép con vào La Phù động thiên tu

hành.

Tiên Nhạc mang sứ mệnh trên vai, chút tu vi này của con hiện giờ chưa giúp gì được cho nàng đâu!" "Đa tạ sư tôn, con nhất định sẽ nỗ lực thăng tiến tu vi!" Vấn Thiên nói đầy kiên định. "Ừm." Phong Nguyên Thanh gật đầu, thấy Vấn Thiên vẫn còn dạy bảo được, không bị chìm đắm mù quáng trong tình ái.

Phong Nguyên Thanh lấy ra một tấm lệnh bài Động Thiên ném cho Vấn Thiên: "Đi đi." Vấn Thiên nâng lệnh bài bái lạy sư tôn một lần nữa rồi lui ra.

Trở về tiểu viện của mình, anh dọn dẹp đồ đạc, kích hoạt cấm chế của viện, sau đó cầm lệnh bài trực tiếp vào Động Thiên.

Theo chỉ dẫn của lệnh bài, anh đến trước một viện lạc linh khí vô cùng dồi dào.

Mở cấm chế đi vào, tiểu viện này nằm ngay trên một điểm linh mạch của Động Thiên, tốt hơn bên ngoài gấp nhiều lần.

Vấn Thiên đi thẳng vào phòng tu luyện, bắt đầu bế quan.

Anh đã ở cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo một thời gian rồi.

Chương 550

Sau khi ngồi xếp bằng, anh lấy ra các loại đan dược hỗ trợ, bắt đầu vận chuyển công pháp tu luyện.

Thấy Vấn Thiên đã vào bế quan, Phong Nguyên Thanh không còn bận tâm nữa.

Trong Động Thiên, năm nàng Dương Tuyết Lỵ, Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn, Anh Tử và A Ninh cũng tìm đến.

Từ khi Phong Nguyên Thanh lên trời chuẩn bị Phong Thần, đã rất lâu anh không trở về.

Các nàng đều rất nhớ anh.

Một người trên trời, những người dưới đất, cách biệt đôi nơi.

Nay anh đã về, xử lý xong công việc, các nàng đều kéo đến.

Thế là Phong Nguyên Thanh cùng các nàng triển khai một trận song tu luận đạo, tạo hóa âm dương.

Sau một hồi nồng nàn, Phong Nguyên Thanh hỏi: "Đã ở Tiên giới gần trăm năm, các em có nhớ Trái Đất không?" Trong số đó, Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn là người có nhiều vướng bận nhất ở Trái Đất, A Ninh cũng còn một người em trai.

Chỉ là Tiên giới đã trôi qua bao nhiêu năm như vậy, Trái Đất chẳng lẽ còn lâu hơn sao?

Phong Nguyên Thanh nhìn thấu nỗi lo của các nàng bèn an ủi: "Lúc rời đi, anh đã làm chậm dòng chảy thời gian ở Trái Đất, tính ra bây giờ quay về chắc cũng mới chỉ trôi qua vài tháng thôi." "Á?

Thật vậy sao?

Thế thì tốt quá!" A Ninh và Doãn Nam Phong không kìm được mà reo hò vui sướng, khiến những đỉnh ngọc tuyết sơn một phen dập dềnh sóng sánh.

Thế giới Đạo Mộ, Trái Đất.

Đây rốt cuộc chỉ là một Tiểu thiên thế giới, thể tích cũng không lớn, vượt ra khỏi phạm vi Hệ Mặt Trời liền là biên duyên của thế giới.

Vô số ngôi sao được khảm nạm trên thai mô của thế giới.

Từ khi linh khí khôi phục, khoa học kỹ thuật trên Trái Đất đã có bước ngoặt lớn.

Loài người nhao nhao từ bỏ việc tìm tòi ngoài vũ trụ, chuyển sang phát triển linh khí khoa học kỹ thuật, nghiên cứu con đường tu luyện trường sinh.

Điểm này, tại Hoa Hạ lại càng thêm rõ rệt.

Chỉ là, linh khí mới phun trào chưa đến mười năm, việc nghiên cứu linh khí còn chưa thấu triệt, sự phát triển gặp rất nhiều khó khăn.

Thế nhưng ở một bên khác, tu hành thịnh thế lại bắt đầu lộ ra manh mối.

Tại Tiên giới, Phong Nguyên Thanh tâm niệm vừa động, hóa thân trên Trái Đất liền có kế hoạch.

Tiểu thế giới này tuy rằng không lớn, nhưng dù sao cũng coi như là quê hương của Phong Nguyên Thanh hắn.

Hơn nữa, hiện tại linh khí đã khôi phục, tương lai nơi này sẽ là một vùng đất tu hành thịnh thế, ngược lại có thể bồi dưỡng thành một căn cứ nhân tài.

Thế là, hóa thân của Phong Nguyên Thanh liền chủ động lộ diện,

tự báo thân phận, bắt đầu tiếp xúc với quan phương Hoa Hạ.

Người của Cục 749 (Thất Tứ Cửu Cục) lại bị dọa cho giật mình.

Bọn họ vạn lần không ngờ tới, thì ra vị đại lão trảm trừ Thi Tiên năm xưa lại đang ở ngay tại Kinh Thành, ngay bên cạnh bọn họ.

Cũng may đại lão không có ác ý.

Cục trưởng Giang Tiềm mang theo vài tên thủ hạ tâm phúc đích thân tới bái phỏng.

Phong Nguyên Thanh khách khách khí khí mời bọn họ vào trong nhà.

Nhìn tứ hợp viện trang trí hào hoa này, đám người Cục 749 không khỏi hoa cả mắt, cảm thán đại lão quả là cự phú.

Phong Nguyên Thanh cũng không úp mở, trực tiếp nói rõ mục đích của mình với bọn họ.

Chính là muốn để Hoa Hạ nhanh chóng phát triển, sau đó là cả thế giới, nhằm bồi dưỡng nhân tài.

Giang Tiềm biết được mục đích của Phong Nguyên Thanh thì vô cùng chấn động, thầm cảm thán Phong Nguyên Thanh thâm minh đại nghĩa.

Sau khi rời khỏi nhà Phong Nguyên Thanh, ông ta liền vội vàng chạy về báo cáo với Đại trưởng lão.

Sau đó, Đại trưởng lão triệu tập hội nghị khẩn cấp, nghiên thảo việc này, phân tích mục đích đằng sau của Phong Nguyên Thanh.

Nhưng dù nhìn thế nào, mục đích của Phong Nguyên Thanh đều vô cùng có lợi cho quốc gia, còn về phần hại, hoàn toàn không nhìn ra.

Thế là, quyết nghị liền được thông qua.

Mời Phong Nguyên Thanh gia nhập Cục 749, nhậm chức Đại cung phụng, hưởng thụ đãi ngộ cao nhất.

Mà trách nhiệm của hắn chính là cung cấp sự trợ giúp tương ứng cho sự phát triển của đất nước, lúc cần thiết sẽ đích thân ra tay.

Sau đó, Hoa Hạ bắt đầu một cuộc cải cách giáo dục quy mô lớn.

Từ cấp hai bắt đầu lên đến cấp ba, các chương trình học tương ứng đều phát sinh biến hóa.

Các môn ngoại ngữ trực tiếp bị phế bỏ.

Toán học, Vật lý, Hóa học, Chính trị, Lịch sử... biến hóa không lớn.

Nhưng Ngữ văn và Thể dục lại thay đổi trọng đại.

Ngữ văn yêu cầu học tập lượng lớn Đạo kinh, Võ kinh, Y kinh...

Giờ Thể dục thì chuyển sang rèn luyện, đả ngao thể phách.

Thi chuyển cấp (Trung khảo) là lần phân loại đầu tiên.

Văn hóa và thể dục không đạt yêu cầu sẽ tiến vào các trường trung cấp nghề sau cải cách, tiến hành khai quật lần hai xem có nhân tài nào bị bỏ sót hay không.

Thông qua kỳ thi cấp ba, học sinh chính thức bắt đầu tiếp xúc với giai đoạn tu hành thứ nhất: Luyện Thể cảnh.

Trải qua việc học tập cơ sở ở cấp hai, những người này đã nắm vững đủ kiến thức cơ sở về nhân thể, được hun đúc bởi các kinh điển Đạo giáo.

Tiếp đó là đả ngao thân thể, khai tịch huyệt khiếu, đả thông kinh mạch.

Đến kỳ thi Đại học (Cao khảo) là lần sàng lọc thứ hai, sẽ phân

chia Văn và Võ.

Người có thiên phú tu luyện không tốt thì học khối Văn, cống hiến cho sự phát triển xã hội.

Người có tư chất tu luyện sẽ tiến vào khối Võ, đạt được tư cách tu luyện bộ tiếp theo.

Sàng lọc nhân tài cực kỳ tinh tế.

Sau khi tốt nghiệp, những người đủ xuất sắc có thể tiếp tục học chuyên sâu, tiếp xúc với truyền thừa hạch tâm của các gia đạo thống.

Sau này, bọn họ cũng sẽ là chủ lực đối kháng với sự xâm lăng của Vực Sâu.

Cái gọi là Vực Sâu này, chính là một cái thao trường luyện binh mà Phong Nguyên Thanh lưu lại cho Trái Đất.

Đương nhiên, những mối đe dọa thực sự trong Vực Sâu đều sẽ bị Phong Nguyên Thanh xóa bỏ, chưởng khống nó trong tay.

Trong thời gian cải cách diễn ra, Phong Nguyên Thanh đã mang theo năm cô vợ từ Tiên giới trở lại thế giới Đạo Mộ.

Sau khi trở về, Phong Nguyên Thanh lại điều chỉnh dòng chảy thời gian, khiến tốc độ trôi đi nhanh hơn rất nhiều.

Tiên giới một ngày, thế giới Đạo Mộ trôi qua một năm.

Dù sao cũng là Tiểu thế giới, dưới Hồng Mông Thiên Đạo của Phong Nguyên Thanh, chỉ có thể mặc hắn nhào nặn.

Vấn đề Vực Sâu xâm lấn đã khốn nhiễu thế giới Đạo Mộ suốt mấy ngàn năm nay, khiến cho linh khí Trái Đất sụt giảm, tu hành đi vào mạt pháp.

Lần linh khí khôi phục này vốn dĩ cũng là lần "hồi quang phản chiếu" cuối cùng của Trái Đất, dốc hết bản nguyên, mưu toan thôi

sinh ra một cường nhân đủ sức đánh lui Vực Sâu xâm lấn.

Chương 551

Chỉ cần tiêu trừ uy hiếp, những tiêu hao kia sớm muộn gì cũng có thể khôi phục.

Đám Cổ Thần được bản thổ thai nghén đều bó tay chịu trói.

Cũng may còn có Chúc Long Cổ Thần chống đỡ.

Ông ta thực ra cũng là thần linh bản thổ, chỉ là nhận được sự chiếu cố của Nữ Oa đại thần trên Tiên giới, mục đích là để thủ hộ thế giới này.

Dù sao nơi này cũng là tiểu thế giới được chọn để Bạch thị - hộ pháp của Nữ Oa chuyển thế rèn luyện.

Phong Nguyên Thanh vừa hàng lâm thế giới Đạo Mộ, Chúc Long Cổ Thần liền có cảm ứng.

Chuyện này giống như trong một cái ao nhỏ bỗng nhiên có một con Chân Long chui vào, nhất cử nhất động đều nhấc lên sóng to gió lớn.

Thế là, Chúc Long Cổ Thần lập tức từ chỗ sâu trong thời không thế giới đi tới hiện thế.

Ông ta chỉ liếc qua liền nhìn thấy một thân ảnh hạo hãn vĩ ngạn, thần uy vô lượng.

Hơn nữa, ông ta còn cảm nhận được khí tức thần linh Tiên giới từ trên đó, thứ khí tức mà ông ta từng cảm nhận qua, ký ức khắc sâu.

Phong Nguyên Thanh thấy Chúc Long xuất hiện, liền mang theo các nàng vợ tiến vào trong duy độ thời không, gặp gỡ Chúc Long.

Chúc Long cảm thấy sức mạnh hạo hãn trong cơ thể Phong

Nguyên Thanh, cường đại hơn mình rất nhiều.

Thế là ông ta hóa thân thành một người đàn ông trung niên uy nghiêm, chắp tay vái chào Phong Nguyên Thanh: "Tiểu thần Chúc Long, bái kiến Đại thần!" Phong Nguyên Thanh nhấc tay một cái, một luồng sức mạnh nhu hòa đỡ Chúc Long dậy. "Chúc Long tiền bối khách khí rồi, mau mau đứng dậy.

Tiền bối còn nhớ ta không?" Chúc Long nghe vậy, cẩn thận đánh giá Phong Nguyên Thanh một phen.

Quả thực vô cùng quen thuộc, dù sao lần trước hai người chạm mặt tại thế giới này cũng chưa trôi qua mấy năm.

Đối với Chúc Long mà nói, chuyện đó giống như mới vừa xảy ra.

Chỉ là, ông ta nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, mới một chốc công phu, hậu bối không tệ kia thế mà lại trực tiếp vượt qua ông ta.

Thật sự khiến người ta chấn hám. "Hóa ra là cậu!

Không ngờ mới bao lâu, cậu vậy mà đã trưởng thành đến tình trạng này, thực sự làm ta xấu hổ." Chúc Long nói. "Hơn nữa mấy nha đầu này thế mà cũng đã lợi hại hơn ta rồi." Năm cô gái thấy Chúc Long nhắc đến mình cũng nhao nhao vấn an Chúc Long.

Đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ, trên người nàng còn có huyết mạch Chúc Long, có thể coi là hậu bối của ông ta.

Năm xưa Tinh Tuyệt Nữ Vương sở dĩ có thể dùng thân phàm nhân nghịch đoạt thần lực Xà Thần, thành công đăng lâm vị trí Cổ Thần, cũng là nhờ có Chúc Long giúp đỡ.

Ngay lúc mọi người đang giao đàm, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đuổi tới. "Thế mà lại là ngươi!

Ngươi đã vượt xa kỳ vọng của ta đối với ngươi rồi, thật là kỳ tích

a~" Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi phân biệt rõ khí tức của mọi người, kinh ngạc nói. "Là tôi, Nữ Vương tiền bối, còn phải cảm tạ người đã chiếu cố Tuyết Lỵ." "Đừng gọi ta là tiền bối nữa, ta đã không đảm đương nổi, gọi ta là Ô Thiền đi." Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc lắc đầu nói. "Ô Thiền, Chúc Long tiền bối, chi bằng đến chỗ ta ngồi một chút đi?" Phong Nguyên Thanh nhìn về phía hai vị mời mọc. "Cũng tốt." Chúc Long gật gật đầu.

Mà Ô Thiền tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Phong Nguyên Thanh vung tay lên, trước mặt mở ra một cánh cửa không gian, đối diện chính là tiểu thế giới Vẫn Ngọc Động Thiên do Phong Nguyên Thanh chế tạo. "Mời~" Phong Nguyên Thanh đưa tay dẫn đường.

Sau đó, mọi người cùng nhau tiến vào trong Động Thiên, ngồi xuống tại đại điện.

Sau khi an tọa, Phong Nguyên Thanh lấy ra một ít linh quả, linh thiện, quỳnh tương ngọc dịch mang từ Tiên giới xuống để chiêu đãi hai người.

Sau đó, hắn lại truyền thụ một bộ pháp môn tu hành Tiên đạo cho bọn họ, để bọn họ chuyển đổi căn cơ, từ Thần chuyển sang Tiên, hoặc cũng có thể Tiên - Thần đồng tu.

Hai người bọn họ đều đi theo con đường Thần đạo tu hành.

Tiên đạo không hưng thịnh, những luyện khí sĩ từng tồn tại ở thế giới này tuy đi trên con đường Tiên đạo, nhưng một trận Vực Sâu xâm lấn đã cắt đứt con đường tu hành của bọn họ.

Những tu sĩ có tu vi cao nhất, hoặc là chiến tử, hoặc là phi thăng lên Tiên giới, sau đó mẫn nhiên giữa chúng nhân.

Trong lúc hai người nghiên cứu công pháp, Phong Nguyên Thanh

lại ra tay điều chỉnh Vẫn Ngọc Động Thiên này một phen.

Lúc trước tu vi thấp, Động Thiên thế giới khai mở chưa đủ tốt, hiện tại tu vi đã đủ cao, có thể điều chỉnh lại một chút.

Hồng Mông Thiên Đạo vận chuyển, ngưng tụ ra ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao nhỏ khảm lên thai mô Động Thiên, tạo thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hấp thu Hỗn Độn chi khí luyện hóa thành linh khí tư dưỡng Động Thiên thế giới.

Động Thiên cũng dần dần mở rộng, địa hình sơn xuyên cũng được Phong Nguyên Thanh điều chỉnh, hình thành nên địa mạo phong phú đa dạng.

Linh khí tiềm tàng, linh mạch dưới lòng đất cũng đang sinh trưởng.

Linh vận trong Động Thiên điên cuồng sinh sôi, vượt xa ngoại giới gấp trăm lần.

Nếu để người bên ngoài biết Phong Nguyên Thanh còn có một nơi như thế này, chẳng phải sẽ phát điên lên sao.

Tuy nhiên chút linh khí này đối với Phong Nguyên Thanh mà nói là có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng các nàng vợ tu hành vẫn cần đến.

Trong cung điện, Chúc Long cùng Ô Thiền xem xong công pháp, liền cảm nhận được sự ảo diệu bên trong, liễu nhiên vu tâm.

Đây là hiệu quả do tu vi cao mang lại.

Trước mắt lại thấy Phong Nguyên Thanh mạnh tay cải tạo thế giới, không khỏi cảm thán: "Thật không biết cậu ta tu hành kiểu gì, thế mà nhanh như vậy đã đến trình độ cải thiên hoán địa này rồi sao?" "Hai vị nếu có ý, có thể ở lại chỗ này chuyên tu công pháp." Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh lại thuận tay ngưng tụ ra hai tấm lệnh bài: "Đây

là lệnh bài ra vào Động Thiên, hai người cũng cầm lấy đi." Để lại hai người tu luyện trong Động Thiên, Phong Nguyên Thanh mang theo các nàng vợ rời đi, trở về nhà.

Bởi vì có hóa thân ở nhà nên trong nhà ngược lại không nhiễm một hạt bụi.

Mọi người giả bộ từ nơi khác trở về, hàng xóm lân cận đều không nảy sinh nghi ngờ.

Dù sao tứ hợp viện này thời gian dài không có người ở là chuyện bình thường.

Lần này Hoa Hạ mạnh tay cải cách, có thể nói là một quả bom chìm dưới nước sâu, khiến cả thế giới đều xôn xao.

Các nước đều vô cùng không lý giải nổi, nhưng lại dị thường coi trọng, phái ra vô số gián điệp đến đánh cắp tình báo.

Đối với đám gián điệp này, quan phương Hoa Hạ tự nhiên sẽ không nương tay!

Tuy nhiên những tình báo này bản thân nó cũng không quan trọng.

Một số con cá lọt lưới truyền tin tức của Hoa Hạ ra ngoài, thế giới các nước mới biết Hoa Hạ đây là muốn toàn dân tu tiên, từ cấp hai đã bắt đầu bồi dưỡng rồi.

Điều này khiến bọn họ nhao nhao liên tưởng đến sự biến hóa của thế giới mấy năm nay, trong không khí có thêm một loại vật chất thần bí, tố chất thân thể của thiểu số người tăng lên rất nhiều...

Bọn họ lập tức nghĩ trăm phương ngàn kế áp dụng biện pháp, nhưng Hoa Hạ vẫn lù lù bất động.

Hết thảy đều đang tiến hành theo kế hoạch.

Một số quốc gia không biết tự lượng sức mình, mưu toan cấm

vận trừng phạt Hoa Hạ.

Nhưng loại chuyện này chẳng phải đang làm chậm tiến độ bồi dưỡng nhân tài của Phong Nguyên Thanh sao?

Thế là Phong Nguyên Thanh trực tiếp ra tay, đem những quốc gia phái diều hâu kia, từ gia tộc tài phiệt đến quan viên chính phủ, thống thống khống chế hết.

Tiếp tục duy trì nền hòa bình trên bề mặt thế giới.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh cùng Doãn Nam Phong về Doãn gia một chuyến, đây là lần thứ hai đăng môn rồi.

Theo linh khí khôi phục nhanh chóng, mấy vị lão tổ cuối cùng còn lại trong gia tộc cũng đã thức tỉnh, đang thôn phệ linh khí, duy trì thọ mệnh.

Chương 552

Tại Doãn gia ở Kinh Thành, Doãn Thanh Lâm biết được con gái muốn đưa Phong Nguyên Thanh cùng về, lập tức sai người chuẩn bị yến tiệc.

Cha vợ con rể hai người uống rượu vui vẻ.

Phong Nguyên Thanh cung cấp cho Doãn gia không ít tài nguyên tu luyện sơ cấp, khiến cho vị nhạc phụ đại nhân này thậm chí vui mừng khôn xiết.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh liền dẫn năm cô vợ đi lùng sục toàn cầu, tìm kiếm các ngôi cổ mộ bị Vực Sâu tập kích.

Chỉ dựa vào đám trộm mộ kia thì không biết còn phải tìm đến bao giờ?

Tuy nói nào là Bắc Tứ Phái, Nam Cửu Môn, Thủy Tiêu Ngũ Mạch, Câu Thi Pháp Vương, Cửu U Tướng Quân vân vân, nhưng cộng lại tổng cộng được bao nhiêu người?

Mà những ngôi đại mộ này nguy cơ thâm tàng, bọn họ lần nào xuống mộ mà không tổn thất nhân thủ, hao phí thời gian?

Hiệu suất quá thấp.

Thế là Phong Nguyên Thanh đích thân ra tay, dẫn theo mấy cô vợ tìm ra từng ngôi cổ mộ ám tàng thủ đoạn của Vực Sâu, lấy đi khí tức Vực Sâu trong đó.

Mất một tháng, hắn không nhanh không chậm thanh lý một lượt trong nội địa Hoa Hạ.

Tiếp đó liền đi lục soát các quốc gia và khu vực còn lại trên toàn cầu.

Thần niệm bao trùm toàn cầu, bất kỳ dị thường nào cũng sẽ không bỏ qua.

Phối hợp Thiên cơ thôi diễn, hiệu suất cực cao.

Mãi cho đến cuối cùng, chỉ lưu lại vài vị trí cá biệt, đều là thông đạo giữa thế giới Đạo Mộ và thế giới Vực Sâu kia.

Phong Nguyên Thanh thi triển thủ đoạn phong ấn lại, ngày sau có thể mở rộng thành Cổng không gian, liên thông hai bên, để đại quân Vực Sâu đối diện xâm lấn qua, lấy đó rèn luyện nhân tài Trái Đất.

Mà nơi lớn nhất chính là tiểu thế giới liên thông phía sau Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch.

Đó là chiến trường chủ yếu của đại chiến năm xưa, cũng là nơi tập trung chủ lực xâm lấn của Vực Sâu.

Mấy ngàn năm trước, văn minh Luyện khí sĩ vì Vực Sâu xâm lấn mà dẫn đến tu hành đứt gãy, linh khí sụt giảm.

Tiên bối cổ đại không đủ lực chưởng khống thế giới, bèn chỉ nắm Cửu Châu trong tay, còn khu vực man hoang còn lại thì từ bỏ.

Về sau, đám phiên bang man di cũng nhân đó mà quật khởi, khai sáng văn minh, dần dần phát triển.

Những đám người da trắng, da đen bên ngoài Cửu Châu đều là loại này.

Trái Đất trải qua ba năm trong yên bình.

Từ sau khi quan phương Hoa Hạ công bố pháp môn tu hành, toàn dân luyện võ, chỉ vì thi đỗ vào Đại học khoa Võ, tu tiên trường sinh.

Ba năm sau, lứa học sinh đầu tiên cũng đã thông qua kỳ thi đại học, tiến vào các trường đại học.

Ba năm thời gian cũng đã bồi dưỡng ra được một nhóm giáo viên

hợp cách.

Cơ bản đều ở Trúc Cơ cảnh, thiểu số ở Kim Đan cảnh, đủ để dạy bảo những tân sinh viên này.

Giáo viên vốn có sau khi qua sàng lọc, người có thiên phú tu luyện thì giữ lại, người không có thì chuyển sang khu vực khoa Văn tiếp tục dạy học.

Trong ba năm này, Phong Nguyên Thanh còn đi sang thế giới Vực Sâu đối diện một chuyến.

Khe nứt không gian lúc trước nhìn thì khiến người ta tim đập chân run, nay đối với Phong Nguyên Thanh mà nói lại như giẫm trên đất bằng, coi như không có.

Tiến vào thế giới Vực Sâu đối diện, Phong Nguyên Thanh liền cảm nhận được một mảng hỗn loạn.

Không chỉ là trật tự, mà ngay cả thiên địa pháp tắc đều thập phần hỗn loạn.

Thế giới này, theo ghi chép của tu sĩ từng trải, được gọi là thế giới Vực Sâu.

Phong Nguyên Thanh liếc qua, quả nhiên cái tên này không gọi sai.

Bên trong thế giới một mảng hỗn độn, chỉ có trật tự đơn giản, giống như xã hội man hoang viễn cổ.

Trong thế giới hỗn tạp lượng lớn yêu ma khí, âm khí, sát khí.

Phong Nguyên Thanh vừa thả thần niệm ra liền nhẹ nhàng bao phủ toàn bộ thế giới.

Vô số cá thể có tu vi gần Tiên lập tức cảm ứng được Phong Nguyên Thanh thăm dò. "Hả?

Kẻ nào?" Bọn chúng nhao nhao mở mắt, cảnh giác thăm dò xung

quanh.

Đồng thời cũng kinh động đến một gã gia hỏa kỳ lạ.

Kẻ này đầu sinh hai sừng, lưng mọc hai cánh, toàn thân bao phủ lân giáp, trong mắt thiêu đốt hỏa diễm huyết hồng, bị một đoàn khí tức đen kịt bao quanh.

Đặc biệt là Phong Nguyên Thanh nhìn thấy kẻ này một thân khí vận nồng hậu, có thể xưng là Thiên mệnh chi tử.

Nhìn tu vi của hắn cũng là kẻ mạnh nhất giới này. "Hừ!

Tìm chết!

Lại dám dòm ngó ta, ta đảo mắt nhìn xem là kẻ nào muốn tìm chết!" Tại đỉnh núi cao nhất Vực Sâu giới - Tề Thiên Phong, U Quân mở ra huyết mâu lăng lệ, tà mị cười một tiếng.

Thanh âm tuy khàn khàn nhưng ngữ khí lại mười phần khinh miệt.

Tưởng nhớ năm xưa U Quân hắn vốn là một thiên kiêu của U Minh Giới trên Tiên giới, tộc quần sau lưng cũng có thực lực cường đại, xưng tôn phương viên mấy vạn dặm.

Nhưng mấy ngàn năm trước, U Minh Giới bỗng nhiên toát ra một gã, tự xưng là Quỷ Đế Thì U Minh, muốn nhất thống yêu ma U Minh Giới.

Các tộc quần, gia tộc đều đã quen xưng vương xưng bá trên địa bàn của mình, đâu chịu thần phục.

Thế là Thì U Minh liền dùng thủ đoạn bạo lực, trấn áp đẫm máu, thu phục hơn nửa yêu ma Minh giới.

Mà U gia nơi U Quân ở chính là một trong số đó.

Bởi vì bản thân U Quân có đại khí vận, dẫn đến việc hắn cao ngạo đã quen, ngẫu nhiên chọc giận Thì U Minh, bị Thì U Minh tung một

đòn nặng tay đánh cho trọng thương, vô tình rơi từ khe hứt không gian xuống thế giới Vực Sâu này.

Âm khí, ma khí, sát khí của U Minh thông qua vết nứt rót vào thế giới này, dẫn đến hoàn cảnh thế giới đại biến.

Tu sĩ bản thổ vì hoàn cảnh cự biến mà thực lực giảm mạnh.

Còn U Quân cũng mượn nơi này chữa thương.

Sau khi thương thế khôi phục, hắn liền trực tiếp xưng bá thế giới này.

Mà thế giới này quá nhỏ, cấp bậc rất thấp.

Sau một hồi thăm dò, hắn phát hiện tài nguyên thế giới tịnh không đủ để hắn tiếp tục tu luyện đề thăng.

Cũng may có vết nứt U Minh liên tục rò rỉ U Minh chi khí phẩm chất cao, để cho hắn có thể tu luyện, chậm rãi thăng cấp.

Vị trí này nằm ngay tại đỉnh núi cao nhất Vực Sâu giới, là ngọn núi do chính tay U Quân nhân tạo mà thành.

U Quân đứng dậy, đi tới đỉnh núi, nhìn khắp bốn phương tám hướng.

Một cỗ khí thế bễ nghễ bát phương từ trên người hắn trán phóng.

Phong Nguyên Thanh vừa thấy, trong lòng kinh ngạc: "Xem ra đây là gặp được niềm vui ngoài ý muốn rồi a." Tên U Quân này thân phụ đại khí vận, xem ra còn là một Khí vận chi tử.

Phong Nguyên Thanh ngay lập tức đi tới trước mặt U Quân.

U Quân bị Phong Nguyên Thanh đột nhiên xuất hiện đánh cho trở tay không kịp, đồng tử hơi co lại. "Các hạ là người phương nào?

Chương 553

Vừa rồi chẳng lẽ chính là ngươi đang dòm ngó ta?" U Quân định thần lại, quát hỏi.

Phong Nguyên Thanh "a a" cười một tiếng.

Cái thứ trông giống như ác ma Vực Sâu được miêu tả trong tiểu thuyết huyền huyễn phương Tây kiếp trước này, hắn không nói nhảm nhiều lời, trực tiếp dùng thế lôi đình chế phục hắn, cấm cố nhục thân, linh hồn, trực tiếp Sưu hồn.

Ký ức mấy trăm năm này của U Quân không ngừng lướt qua trước mắt Phong Nguyên Thanh.

Từ trong đó chọn lựa, bỏ đi những tin tức rác rưởi vô dụng, Phong Nguyên Thanh đã biết lai lịch của người này.

Không ngờ thế mà lại từ U Minh Tiên giới rơi xuống.

Rơi từ khe hứt không gian mà vẫn còn sống sờ sờ, quả là kỳ tích.

Trong hư không nguy hiểm vô số đều có thể bị hắn khéo léo tránh thoát, xem ra đều là dựa vào một thân đại khí vận kia.

Mà từ trong ký ức của U Quân, Phong Nguyên Thanh còn nhìn thấy một người quen: Thì U Minh.

Chuyện này ngược lại thú vị rồi.

Phong Nguyên Thanh kiểm tra kỹ tất cả ký ức của U Quân có liên quan đến Thì U Minh một lần, tịnh không có gì kỳ lạ.

Nhưng chỉ với tao ngộ này của hắn, Phong Nguyên Thanh có thể nhìn ra hắn cũng coi như là một Khí vận chi tử nào đó trong U Minh Giới.

Cơ duyên xảo hợp đi tới hạ giới, sau đó kịch bản lẽ ra phải là nỗ lực tu luyện ở hạ giới, rồi phi thăng về Tiên giới báo thù kẻ địch.

Có điều, Thì U Minh cũng không phải là nhân vật mà một tên tiểu yêu ma tu luyện mấy trăm năm như hắn có thể chống lại.

Hoặc có lẽ thời điểm hắn thực sự phát tích sẽ là sau khi Thì U Minh bị tiêu diệt, với tư cách là Khí vận chi tử của U Minh, có lẽ sẽ làm nên chuyện.

Mà tên U Quân này, sau khi phát hiện tài nguyên hạ giới có hạn, đồng thời vì muốn tiến một bước nâng cao thực lực, đã bắt đầu kế hoạch xâm lược các thế giới khác.

Vận khí hắn rất tốt, bắt được tọa độ của thế giới Đạo Mộ, bắt đầu xâm lấn.

Vực Sâu ma khí mà U Quân tu luyện chính là thuế biến ra từ trong tiểu thế giới này, tính xâm lược rất mạnh.

Cả thế giới đều bị hắn chưởng khống, tất cả mọi người đều tu luyện ma công do hắn sáng tạo, cống hiến cho hắn.

Mấy ngàn năm trước, hắn thành công xâm lấn thế giới Đạo Mộ, cũng quán chú Vực Sâu ma khí sang.

Nhưng phía đối diện liều chết chống cự, dưới cái giá tử thương vô số thế mà lại đánh bật cuộc tấn công của hắn trở lại, đồng thời kích hủy thông đạo thế giới.

Điều này cũng dẫn đến cuộc chiến giữa hai giới cứ giằng co mãi.

Mà thế giới Đạo Mộ vì bị xâm lấn, tổn thương bản nguyên nên đã thu hồi thiên địa linh cơ, trọng quy bản nguyên, lại ném thông đạo vào trong tiểu thế giới rồi phong ấn lại, dùng thân thể thần linh như Kỳ Lân, Vũ Xà trấn áp.

Thế là thiên địa dần dần đi vào mạt pháp.

Tuy nhiên trên Trái Đất vẫn di lưu một số hậu thủ của U Quân, chuẩn bị chờ khi xâm lấn lần nữa sẽ kích hoạt.

Thời gian trước tu vi U Quân có đột phá, đang định tiếp tục củng cố tu vi một thời gian, sau trăm năm sẽ phát động tấn công lần nữa.

Không ngờ Phong Nguyên Thanh lại tới trước. "Vực Sâu ma khí này ngược lại không tệ, đối với Đại Tâm Ma Thuật của ta cũng coi như là một loại tư lương không tồi." Thế là Phong Nguyên Thanh rút lấy pháp môn tu luyện Vực Sâu ma khí trong đầu U Quân, dung nhập vào Đại Tâm Ma Thuật.

Đại Tâm Ma Thuật ngưng tụ ra một cuốn Nguyên Thủy Ma Kinh, bên trên ghi lại đủ loại công pháp ma đạo, bí thuật, hiện tại lại tăng thêm một trang, ghi lại pháp môn Vực Sâu ma khí này. "Tên U Quân này cũng là một nhân tài, cứ giữ lại cái mạng cho hắn đi." Thế là Phong Nguyên Thanh liền thôi động Hồng Mông Thiên Đạo, đánh xuống một đạo Thiên Đạo Chú Ấn vào linh hồn U Quân.

Bằng vào chú ấn này có thể thao túng sinh tử của hắn, cũng tương đương với việc thao túng thế giới này.

Có điều như vậy còn chưa đủ, Phong Nguyên Thanh lại bố trí một bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tương tự lên thai mô thế giới này, đồng thời luyện hóa Thiên đạo bản nguyên của tiểu thế giới này.

Nó một chút lực phản kháng cũng không có, cứ như vậy bị Phong Nguyên Thanh cầm xuống.

Tiếp đó, Phong Nguyên Thanh đả thông lại thông đạo hai giới, đồng thời gia cố thêm, chỉ là tạm thời chưa khai thông.

Ngày sau có thể để hai giới giao chiến, không ngừng luyện binh.

Cũng là chuẩn bị cho việc kiến lập Thiên Ma Giới ở Tiên giới sau

này, có thể bố kiếp cho chúng sinh.

Nhận được sự gia trì của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nồng độ linh khí ở Vực Sâu giới nhanh chóng tăng lên.

Phong Nguyên Thanh truyền xuống Nguyên Thủy Ma Kinh, để chúng sinh Vực Sâu giới tu luyện.

Từ nay về sau, Vực Sâu giới này chuyên tu ma đạo, ngày sau có thể gọi là Vực Sâu Ma Giới.

Bất quá, tu luyện ma đạo huyết tinh sát phạt, đa phần lấy sinh linh làm nguyên liệu tiêu hao.

Sinh linh vốn có của giới này e là không đủ dùng.

Thế là Phong Nguyên Thanh dùng đại thần thông Tạo Hóa, cải tạo lại gen huyết mạch của những sinh linh tầng thấp nhất kia, khiến cho thiên phú tu hành của bọn chúng lược có tăng lên, nhưng quan trọng hơn là tỷ lệ sinh đẻ tăng cao, hơn nữa một lần sẽ sinh bốn năm đứa.

Hoàn mỹ đảm đương vai trò tu sĩ tầng thấp nhất, càng là một loại vật tư tiêu hao.

Tuy rằng tàn nhẫn, nhưng vì sự phát triển của giới này, đành phải hy sinh bọn chúng vậy.

Từ đó về sau, ma đạo tại Vực Sâu Ma Giới phát triển thần tốc.

Mà ở Trái Đất đối diện cũng không chậm.

Phong Nguyên Thanh đem Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong Động Thiên đặt lên thế giới Đạo Mộ.

Linh khí tăng vọt, chỉ mấy năm công phu đã tăng lên đến trình độ thời kỳ Đường Tống.

Mà việc giảng dạy ở các cấp học cũng đi vào quỹ đạo.

Nhân cơ hội này, Phong Nguyên Thanh thuận thế để Hoa Hạ thống nhất Trái Đất.

Bọn họ không phải cứ ồn ào đòi Hoa Hạ phải vô tư chia sẻ kỹ thuật tu tiên ra sao?

Phong Nguyên Thanh đại phát từ bi thỏa mãn bọn họ.

Sau khi Trái Đất thống nhất, tất cả đều quy thuộc về Hoa Hạ, vậy thì pháp môn tu hành tự nhiên sẽ mở ra.

Nhưng trước đó đã tiến hành một đợt thanh tiễu đối với các khu vực, loại bỏ toàn bộ đám rác rưởi.

Đồng thời, một số Tà Thần ẩn tàng nơi sâu trong thời không Trái Đất cũng bị Phong Nguyên Thanh xóa sổ từng tên một, bộ phận tàn dư ném hết vào trong Vực Sâu Ma Giới.

Theo mấy chục năm trôi qua, trình độ tổng thể của tu sĩ Trái Đất đều rất tốt.

Thế là Phong Nguyên Thanh mở ra thông đạo hai giới, để người của hai giới chém giết, ma luyện trong tiểu thế giới sau Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch.

Hai bên đều là người của Phong Nguyên Thanh, nhân thử đại chiến hai giới bị khống chế trong một phạm vi hợp lý, rèn luyện thực lực cho người của hai giới.

Ngày sau tốt cho việc tiến vào Tiên giới, hiệu lực vì Phong Nguyên Thanh.

Thế giới Đạo Mộ, Trái Đất, Hoa Hạ.

Truyền thừa của các tông môn đều vô cùng kinh ngạc, vì sao Hoa Hạ lại làm ra cuộc cải cách to lớn như vậy, hơn nữa còn dính dáng đến chuyện tu hành.

Cuối cùng bọn họ liên thủ tìm đến Cục 749, lúc này mới nhận được đáp án.

Hóa ra Cục 749, quan phương Hoa Hạ thế mà đã ôm được đùi Tiên nhân, thảo nào lại có tự tin dám làm như vậy!

Thế là các môn các phái nhao nhao đầu nhập vào vòng tay của quan phương, chủ động gia nhập Cục 749, chỉ để đạt được truyền thừa Tiên nhân, xem chính mình có cơ duyên thành Tiên, phi thăng Tiên giới hay không.

Cục 749 tự nhiên ai đến cũng không cự tuyệt, thu nhận tất cả.

Hơn nữa, quân chủ lực giáo viên ở các trường học chính là đệ tử môn nhân của các môn phái.

Dù sao mục đích của Phong Nguyên Thanh là bồi dưỡng Tiên nhân để phi thăng Tiên giới hiệu lực cho hắn.

Chương 554

Hắn cũng đã nói rõ mục đích của mình cho quan phương.

Quan phương tự nhiên ủng hộ.

Bồi dưỡng Tiên nhân?

Vậy chẳng phải chính bọn họ cũng có cơ hội sao?

Đương nhiên ủng hộ rồi!

Hai mươi năm sau, dưới sự chú thị của Phong Nguyên Thanh, đại chiến hai giới lần thứ nhất triển khai.

Tiểu thế giới làm chiến trường kia được Phong Nguyên Thanh cường hóa cấp sử thi một chút.

Không chỉ mở rộng không gian gấp trăm lần, mà bên trong còn bố trí vô số cơ duyên, cũng thiết hạ cấm chế không được phá hoại.

Pháp bảo tự nhiên thai nghén, linh quả linh dược nâng cao tu vi nhiều vô số kể.

Muốn đạt được, không chỉ phải đối mặt với yêu thú thủ hộ bảo vật mà còn phải đề phòng tu sĩ thế giới đối diện đánh lén.

Vốn dĩ Vực Sâu giới xâm lấn Trái Đất là vì tài nguyên, nhưng hiện nay vấn đề tài nguyên đã được Phong Nguyên Thanh thuận tay giải quyết.

Chiến tranh hai giới chỉ là để rèn luyện tu sĩ song phương.

Chiến trường này được gọi là Chiến Trường Hai Giới, Phong Nguyên Thanh chuyên môn phân chia các khu vực cảnh giới khác nhau, có cấm chế cường đại ngăn cách, không thể vượt cấp, chỉ có thể chém giết cùng cảnh giới.

Cũng coi như là một loại bảo hộ.

Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Phản Hư, Hợp Đạo... năm khu vực chiến trường.

Hai bên đánh đến vui vẻ vô cùng.

Phương diện thế giới Đạo Mộ chủ yếu là thám hiểm, tìm kiếm tài nguyên tu luyện.

Vực Sâu giới không chỉ tìm kiếm tài nguyên mà còn đồng thời ra tay đánh nhau to với Nhân tộc Trái Đất, thu thập huyết nhục, thi cốt, linh hồn làm dược liệu tu luyện ma công.

Bởi vì bọn chúng phát hiện huyết nhục, thi cốt, linh hồn của người Trái Đất có hiệu quả không giống với nguyên liệu Ma giới, mỗi bên đều có cái hay riêng, được một bộ phận ma đạo tu sĩ cực kỳ yêu thích.

Ma đạo khắc chế tu sĩ bình thường không nhỏ.

Nhân thử, bên phía Trái Đất Phong Nguyên Thanh tự nhiên cũng an bài các thủ đoạn khắc chế tương ứng.

Cuối cùng, song phương đều xây dựng thành trì pháo đài trong Chiến Trường Hai Giới, phân chia cương vực, giằng co qua lại.

Một trận đại chiến hai giới tử thương vô số, nhưng cũng thành công rèn luyện ra vô số tu sĩ.

Tâm tính, ý chí đều được nâng cao rất nhiều.

Chứng kiến giới vực chiến tranh tàn khốc, tất cả mọi người đều tu hành nỗ lực hơn.

Không nỗ lực, sau này lên chiến trường xác suất sinh tồn sẽ giảm đi rất nhiều.

Lại qua mấy chục năm, tu sĩ hai bên đều đã xuất hiện những nhân vật đỉnh tiêm, tu hành đến tận cùng Phàm cảnh, sắp sửa thành Tiên.

Phong Nguyên Thanh tại núi Côn Luân ở Trái Đất và Tề Thiên Phong ở Vực Sâu Ma Giới, mỗi bên xây dựng một cái Phi Thăng Đài.

Tu sĩ Trái Đất tự nhiên sẽ phi thăng đến địa giới Linh Bảo Đạo.

Mà Vực Sâu Ma Giới thì phi thăng đến trong tinh không.

Phong Nguyên Thanh sẽ khai mở một Động Thiên thế giới trong tinh không cung cấp cho bọn họ cư trú, tu hành.

Đợi đến khi Phong Thần, có thể thuận thế hóa thành Thiên Ma Giới, chuyên môn thu nạp ma khí, sát khí và các loại linh khí phụ diện trong Tam giới, coi như là tồn tại giống bãi rác của Tam giới vậy.

Sau khi hai thế giới này đi vào quỹ đạo, Phong Nguyên Thanh dẫn theo các cô vợ một lần nữa trở về Tiên giới.

Đồng thời, Phong Nguyên Thanh cũng đưa Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền và Chúc Long đến Tiên giới.

Vẫn Ngọc Động Thiên kia cũng được Phong Nguyên Thanh mang lên Tiên giới, mở ra cho môn hạ đệ tử dùng để tu luyện.

Tu luyện trong Vẫn Ngọc Động Thiên có hiệu quả tăng ích đối với phương diện thần hồn.

Điều này đều nhờ vào vô số năng lượng tinh thần trong Vẫn Ngọc.

Phong Nguyên Thanh còn bố hạ trận pháp, hấp thu linh cơ giữa thiên địa bổ sung cho những tiêu hao năng lượng tinh thần kia.

Ô Thiền hòa mình vào với đám người vợ của Phong Nguyên Thanh, mà Chúc Long thì gia nhập vào bên phía Tôn Học Võ, cũng sẽ chỉ đạo Chúc Cửu Âm Tử Vân, Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền và Dương Tuyết Lỵ tu luyện phương diện huyết mạch thần thông.

Sau khi về tới Tiên giới, Phong Nguyên Thanh dùng đại pháp lực kéo thế giới Đạo Mộ và Vực Sâu giới đến vị trí gần Tiên giới hơn,

trôi nổi phía dưới Tiên giới, hơn nữa còn nằm ngay dưới chân núi La Phù.

Trong tinh không, tại một tầng thời không nào đó giữa hai ngôi sao La Hầu và Kế Đô, Phong Nguyên Thanh khai mở một Thiên Ma Giới khổng lồ.

Hai ngôi sao này là hung sát chi tinh, vừa vặn tương ứng với ma đạo.

Thiên Đạo sau khi biết được tác dụng của giới này liền di dời toàn bộ ma khí, sát khí và các loại linh khí phụ diện của Tam giới vào trong đó, chỉ chờ tương lai chính thức phát huy tác dụng.

Thế giới Đạo Mộ và vực sâu Ma Giới có hóa thân của Phong Nguyên Thanh ở lại chủ trì, sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

Phong Nguyên Thanh đưa mọi người trở về Tiên Giới.

Chúc Long và Ô Thiền đều lấy thân phận trưởng lão gia nhập Linh Bảo Đạo, dưới sự hỗ trợ của lượng lớn tài nguyên cũng bước vào bế quan tu luyện, nâng cao thực lực.

Thời gian từng chút trôi qua.

Cục diện Tiên Giới cũng bắt đầu có biến hóa.

Thì U Minh làm chậm thế công đối với Nam Việt, nhưng sự quan tâm lại chưa từng buông lỏng.

Hắn biết được, Trấn Yêu Bình từ sau khi Tiên Nhạc chết liền luôn được thờ phụng trong miếu thờ Nữ Oa, canh giữ nghiêm ngặt.

Nhưng đó chỉ là đối với phàm nhân mà thôi.

Mà bản thân Thì U Minh thì đặt tinh lực chủ yếu vào việc tìm kiếm Nữ Oa Thần Quyển.

Muốn lợi dụng sức mạnh của Trấn Yêu Bình thì bắt buộc phải có

Nữ Oa Thần Quyển.

Trên đó ghi chép phương pháp đúc Trấn Yêu Bình, có thể dùng nó đúc lại Trấn Yêu Bình thành hình dạng mình mong muốn, sau đó liền có thể thực sự xưng bá tam giới.

Thì U Minh nghĩ rất hay.

Nhưng hiện thực lại là, hắn tìm suốt hai mươi năm mới tìm được manh mối của Nữ Oa Thần Quyển.

Trong hai mươi năm này, các nhân vật liên quan đến kịch tình đều đã sinh ra và lớn lên.

Kịch tình đang từ từ mở ra.

Tại Thục Quốc, một nữ tử tên là Vũ Điệp sinh ra trong vương thất.

Dưới chân núi Côn Luân, trong thôn Thần Mộ đời đời thủ hộ lăng mộ Nữ Oa, một cô gái tên Mộ Liên cũng đã lớn, kế nhiệm chức Vu nữ.

Mà Nam Hải Long Tộc là nơi biến hóa lớn nhất.

Vô Đạo tu hành Đại Long Tướng Thuật có thành tựu, nay đã sở hữu long khu ngàn trượng, to lớn vô cùng.

Hắn cũng truyền xuống một số pháp môn nâng cao huyết mạch, hóa rồng trong Đại Long Tướng Thuật.

Nam Hải Long Tộc thực lực tổng thể tăng lên rất nhiều, số lượng Chân Long cũng tăng mạnh.

Hai mươi năm này, vì Tiên Nhạc qua đời, lực độ đả kích yêu ma tà túy của Nam Việt Quốc giảm đi rất nhiều.

Bởi vì Nam Việt Vương Vinh Địch vô tâm triều chính, chủ yếu vẫn là do Ma Âm và một đám đại thần hiệp trợ xử lý, lao tâm lao lực.

Chương 555

Do đó, trong biên giới Nam Việt lại nảy sinh không ít yêu ma.

Tuy có đệ tử Linh Bảo Đạo trảm yêu trừ ma, nhưng cũng không quá coi trọng, đều là mấy con tiểu yêu mới sinh, tùy tay là diệt được, cứ giao cho đệ tử cấp thấp làm nhiệm vụ.

Ngày hôm này, thời không Tiên Giới sinh ra một gợn sóng, một cô gái đến từ dị thế giới hơn hai ngàn năm sau xuyên không mà đến.

Chính là Đinh Dao.

Mượn sức mạnh của Cửu Tinh Luân vượt qua thời không, Phong Nguyên Thanh đưa mắt nhìn xuống nhân gian Nam Việt Quốc.

Đinh Dao xuất hiện trước Cửu Tinh Luân trong miếu thờ Nữ Oa, bị binh lính thủ vệ bắt giữ.

Kịch tình chính thức bắt đầu.

Ma Âm dựa vào sự ràng buộc giữa mình và Tiên Nhạc, cảm nhận rõ ràng Đinh Dao này chính là thân xác chuyển thế của Tiên Nhạc.

Ngay khoảnh khắc Đinh Dao xuyên không đến, Hồ Cơ - tướng tài đầu lĩnh dưới trướng Thì U Minh - cũng tìm được manh mối Nữ Oa Thần Quyển, vội vàng chạy tới thôn Thần Mộ dưới chân núi Côn Luân.

Ả dẫn theo đám yêu ma tàn sát thôn Thần Mộ, lấy được Nữ Oa Thần Quyển.

Mà Vô Đạo sau khi xuất quan đi du lịch tứ phương cũng vừa vặn đến thôn Thần Mộ, đánh lui Hồ Cơ, cứu được Mộ Liên - Vu nữ duy nhất sống sót của thôn Thần Mộ.

Cùng lúc Hồ Cơ cướp Nữ Oa Thần Quyển, Thì U Minh cũng phái thuộc hạ đi miếu Nữ Oa ở Nam Việt cướp Trấn Yêu Bình.

Đồng thời, dưới sự thúc đẩy của vận mệnh, Vấn Thiên cũng từ trong bế quan đi ra.

Thời gian hai mươi năm, nỗi nhớ của hắn đối với Tiên Nhạc không kìm nén được nữa.

Thế là hắn lại lần nữa đến vương đô Nam Việt, muốn thăm Tiên Nhạc.

Trấn Yêu Bình có Đại tế tư Ma Âm thủ hộ, cộng thêm Vấn Thiên, việc cướp đoạt không thuận lợi.

Thế là yêu ma bèn lấy Đinh Dao làm con tin, muốn trao đổi Trấn Yêu Bình.

Vấn Thiên thấy Đinh Dao giống hệt Tiên Nhạc, còn tưởng là Tiên Nhạc phục sinh, do dự ném chuột vỡ đồ nên không dám ra tay mạnh.

Kết quả không ngoài dự đoán, thần khí Trấn Yêu Bình cuối cùng vẫn rơi xuống đất vỡ tan, hóa thành mười hai hạt Linh Châu, phân tán khắp nơi nhân gian.

Nói là khắp nơi nhân gian, nhưng thực ra dưới sự khống chế của Nữ Oa, chúng không bay quá xa.

Nếu không rơi xuống biển sâu hay hiểm địa thì Đinh Dao và mấy người kia tìm thế nào được.

Cơ bản chỉ loanh quanh trong cương vực Nam Việt Quốc.

Vấn Thiên rất phẫn nộ, đuổi theo đám yêu ma kia, đánh chết toàn bộ.

Trở lại vương đô, Vấn Thiên hỏi Ma Âm và Vinh Địch về tình huống của Đinh Dao.

Hắn mới biết đây không phải Tiên Nhạc phục sinh mà là một người đột nhiên xuất hiện, di thể của Tiên Nhạc vẫn đang an nghỉ trong miếu Nữ Oa.

Nhưng sao hai người có thể giống nhau như đúc?

Hơn nữa trên người cô ta còn có thần lực Nữ Oa.

Thế là Vấn Thiên vội vàng trở về Linh Bảo Đạo, cầu kiến Phong Nguyên Thanh, hỏi chuyện Đinh Dao.

Phong Nguyên Thanh nói thẳng với hắn: "Đinh Dao này là kiếp sau của Tiên Nhạc, nhưng kiếp này chỉ là một phàm nhân bình thường." Vấn Thiên mặc nhiên, sau đó hỏi: "Vậy... cô ấy còn là Tiên Nhạc không?" "Là, cũng không phải!

Việc này cần con tự mình đi phân biệt, về đi." Vấn Thiên có chút mờ mịt, nhưng Phong Nguyên Thanh không nói thêm, chỉ bảo hắn về.

Trong lòng Vấn Thiên cứ nghĩ mãi về Tiên Nhạc và Đinh Dao.

Hắn lại đến vương đô Nam Việt.

Ma Âm, Vinh Địch và Đinh Dao đang bàn bạc đối sách trong vương cung.

Trấn Yêu Bình vỡ, mười hai hạt Linh Châu phân tán, nếu để yêu ma đoạt được thì nguy to.

Nam Việt Quốc xưa nay yên ổn phần lớn là nhờ vào thần khí Trấn Yêu Bình này.

Nay Tiên Nhạc qua đời, Trấn Yêu Bình cũng vỡ, Nam Việt e rằng sẽ đón nhận đại loạn. "Hiện nay biện pháp tốt nhất chỉ có tìm lại mười hai hạt Linh Châu, đúc lại Trấn Yêu Bình, bằng không nếu mất đi uy hiếp của Trấn Yêu Bình, thiên hạ sẽ không yên!" Ma Âm mặt lạnh lùng nói.

Nàng đối với Đinh Dao đột nhiên xuất hiện này sinh ra chán ghét.

Nhưng vì trách nhiệm thủ hộ thương sinh, nàng đè nén sự chán ghét trong lòng xuống.

Ma Âm nói tiếp: "Dưới chân núi Côn Luân có một thôn lạc, người trong thôn đời đời thủ hộ lăng mộ Đại thần Nữ Oa.

Ở đó có bí mật về Trấn Yêu Bình, trạm đầu tiên cứ đi đến đó trước đi.

Có điều, ai đi đây?

Ta và Vinh Địch cần xử lý quốc sự, không dứt ra được.

Đinh Dao, Trấn Yêu Bình đã là do ngươi làm vỡ, vậy ngươi đi đi." "Ồ, được ~" Đinh Dao trong lòng áy náy nên đồng ý ngay.

Mà Vấn Thiên thì nhất quyết đòi đi cùng.

Có Vấn Thiên bảo vệ, an toàn của Đinh Dao được đảm bảo.

Vinh Địch tuy cực lực phản đối nhưng tay không vặn được đùi to.

Tiếp đó Ma Âm lại giao pháp bảo Tiên Địch (Sáo Tiên) mà Tiên Nhạc dùng năm xưa cho Đinh Dao phòng thân.

Đã là kiếp sau của Tiên Nhạc lại mang thần lực Nữ Oa, dù không có tu vi thì lúc nguy cấp cũng có thể điều động sức mạnh Tiên Địch bảo vệ bản thân.

Thế là hai người một đường đi về phía Tây Bắc, đến thôn Thần Mộ, muốn tìm bí mật Trấn Yêu Bình.

Đinh Dao là người đời sau, đối với vùng đất man hoang viễn cổ này tràn đầy hiếu kỳ, vô cùng hoạt bát.

Tính cách trái ngược hoàn toàn với Tiên Nhạc.

Tại thôn Thần Mộ, yêu ma dưới trướng Hồ Cơ sau một hồi đốt

giết cướp bóc thì bị Vô Đạo đánh lui.

Long tộc tuy bị Thiên Đế tước bỏ thần tịch, luân lạc thành yêu ma, con cháu Thương Long sa sút chỉ có thể sống ở Nam Hải, nhưng dù vậy cũng là thế lực lớn mà yêu ma bình thường không dám trêu chọc.

Vô Đạo là Đại điện hạ Long tộc, nay là Long Tộc Chi Chủ danh xứng với thực, lời nói hành động của hắn đều đại diện cho Long tộc.

Hồ Cơ không dám trêu vào, đành rút lui.

Dù sao Nữ Oa Thần Quyển đã tới tay, thôn Thần Mộ cũng bị đồ sát hết, nể mặt Long tộc một chút.

Long tộc có tình xưa nghĩa cũ với Nữ Oa đại thần, nay tộc thủ hộ mộ Nữ Oa bị yêu ma đồ sát, Vô Đạo không thể không quản.

Hắn phát hiện ra Vu nữ Mộ Liên bị chôn vùi trong phế tích.

Vô Đạo cứu Mộ Liên ra, băng bó vết thương chữa trị đơn giản rồi tạm thời ở lại chăm sóc.

Nhưng Mộ Liên tỉnh lại liền bám lấy Vô Đạo, vì Vu nữ có quy tắc: nếu bị nam nhân nhìn thấy thân thể, một là giết đối phương, hai là gả cho đối phương.

Mộ Liên biết Vô Đạo mạnh, giết không nổi, hơn nữa nàng cũng không muốn giết, vậy đành gả thôi.

Nhưng Vô Đạo thân là Long tộc, quan niệm khác Nhân tộc, cứu Mộ Liên chỉ vì nàng là Vu nữ thủ hộ mộ Nữ Oa.

Nhưng Mộ Liên không chịu, cứ đi theo Vô Đạo, hắn đi đâu nàng theo đó.

Vô Đạo vốn định về Nam Hải nhưng bị Mộ Liên làm vướng víu nên đi chậm.

Khéo là Vấn Thiên dẫn Đinh Dao cũng đang đi tới thôn Thần Mộ.

Chương 556

Hai nhóm người gặp nhau giữa đường.

Cảm giác huyết mạch rung động khiến cả hai nhìn nhau.

Họ biết đối phương là huynh đệ cùng cha khác mẹ.

Nhưng Vô Đạo vẫn giữ sự cao ngạo của mình. "Vấn Thiên?" Vô Đạo ngạo nghễ gọi. "Là ngươi, Vô Đạo?" Vấn Thiên hỏi ngược lại. "Không sai!" Vô Đạo mặt không cảm xúc nói: "Vấn Thiên, muốn thực sự làm huynh đệ của Vô Đạo ta, ngươi phải được ta công nhận, nếu không Bản điện hạ sẽ không nhận ngươi!" "Ồ?

Sự công nhận của ngươi?

Làm thế nào mới được công nhận đây?" Vấn Thiên hỏi.

Vấn Thiên từ nhỏ mất cha mẹ, bắt đầu lưu lạc, cho đến khi được Phong Nguyên Thanh thu làm đệ tử, nhưng sự thiếu thốn tình thân từ nhỏ khiến hắn rất hâm mộ con cái nhà người khác.

Lúc này bỗng phát hiện mình còn có một người anh, hắn có chút kích động, nhưng vẫn che giấu cảm xúc này rất tốt. "Vậy phải xem thực lực của ngươi, nếu quá yếu thì không xứng làm vấy bẩn huyết thống Long tộc ta!" Vô Đạo trầm giọng nói. "Được ~ Ta cũng đã lâu không toàn lực chiến đấu với ai, vậy thì cho ngươi xem thực lực của ta, xem có đủ để ngươi công nhận không?" Vấn Thiên nhếch miệng cười nói.

Máu huyết bắt đầu sôi trào. "Đinh Dao, cô tránh qua một bên đi, đừng để bị ngộ thương." Vấn Thiên dặn dò Đinh Dao. "Ồ, được ~" Đinh Dao gật đầu rồi vội chạy ra xa mấy chục mét, núp sau một gốc cây lớn, thò đầu ra nhìn hai người giữa sân.

Mộ Liên bên cạnh Vô Đạo không cần phân phó cũng đã chạy xa trốn đi.

Hai luồng khí thế đồng thời bùng nổ từ trên người hai gã đàn ông.

Khí thế va chạm khiến không khí phát ra tiếng nổ lớn, lá cây bay tán loạn, cây cối lân cận bị bẻ gãy.

Mộ Liên và Đinh Dao vội vàng lùi xa hơn.

Thấy khí thế Vấn Thiên không yếu, lại có thể chống lại khí thế của mình, trong mắt Vô Đạo lóe lên tia kinh ngạc.

Khí thế đối bính bất phân thắng bại, Vấn Thiên trực tiếp phi thân lao đến trước mặt Vô Đạo, cận chiến tay đôi.

Hai tay giao nhau phát ra tiếng va chạm như kim loại.

Sau đó kẻ đến người đi, đánh đến bất khả khai giao.

Rừng núi cây cối xung quanh bị san bằng một mảng.

Hai người đều rất kiềm chế, không tung ra đòn công kích phạm vi lớn hay pháp thuật, chỉ dựa vào cận chiến.

Hai bên thế quân lực địch, nhưng tổng thể Vô Đạo vẫn chiếm thượng phong.

Thể phách Long tộc của hắn cường hãn hơn thân thể Vấn Thiên.

Nhưng Vấn Thiên cũng không yếu, hắn đồng dạng tu hành Đại Long Tướng Thuật, đã tu luyện đến gần đại thành.

Thấy đối đầu thế này không chiếm ưu thế, hắn trực tiếp Long hóa, ngoài da hiện lên long lân giáp, hai tay biến thành vuốt rồng.

Cường độ tăng lên rất nhiều.

Vấn Thiên thấy vậy ánh mắt có chút biến hóa.

Đây là thể hiện của nồng độ huyết mạch đạt đến trình độ nhất

định, nếu không sẽ không thể xuất hiện đặc trưng Long hóa.

Điều này càng làm Vô Đạo thêm công nhận.

Vô Đạo đồng dạng cũng Long hóa một phần thân thể, triển đấu với Vấn Thiên.

Cả hai đều tu hành Đại Long Tướng Thuật.

Một thân yêu ma chi khí sớm đã chuyển hóa thành Long khí thuần chính, toàn thân khí tức đều bá đạo uy nghiêm cao quý, không hề có vẻ quỷ dị âm sâm tà ác của yêu khí.

Vô Đạo hiểu rõ, là đệ tử của Phong Nguyên Thanh, lại mang huyết thống Bán yêu của Long tộc, Phong Nguyên Thanh sao có thể không cho hắn tu hành Đại Long Tướng Thuật chứ.

Một hồi giao thủ sau, hai người dần dần thu lực rồi tách ra, giải trừ trạng thái Long hóa.

Biểu tình Vô Đạo không còn lạnh băng như trước mà mang theo chút vui mừng. "Khá lắm, thực lực của ngươi đã được ta công nhận!

Nhớ lúc nào rảnh có thể về Nam Hải một chuyến, dẫn người về ra mắt!" "Được, ta sẽ đi." Vấn Thiên cười gật đầu.

Hai cô gái đứng xem thấy chiến đấu dừng lại bèn lại gần. "Vấn Thiên, chúng ta không cần đến thôn Thần Mộ nữa, thôn Thần Mộ đã bị hủy rồi ~" Đinh Dao nói. "Cô nói cái gì?

Chuyện là thế nào?" Vấn Thiên vội hỏi.

Đinh Dao kéo Mộ Liên qua, nói: "Mộ Liên là Vu nữ thôn Thần Mộ, hiện tại là người sống sót duy nhất, thôn Thần Mộ đã bị yêu ma dưới trướng Thì U Minh hủy diệt!" "Vậy... vậy bí mật Trấn Yêu Bình phải làm sao?" Vấn Thiên lo lắng. "Hết cách rồi, bí mật Trấn Yêu Bình ghi trên Nữ Oa Thần Quyển đã bị cướp đi, hiện tại chúng ta chỉ

có thể đi tìm Linh Châu." Vô Đạo nghe vẻ mặt mờ mịt, không biết đã xảy ra chuyện gì. "Sao lại thế này?" Thấy Vô Đạo hỏi, Vấn Thiên lập tức giải thích: "Là thế này, Trấn Yêu Bình vỡ tan, hóa thành mười hai hạt Linh Châu bay đi mất, chúng ta phải tìm Nữ Oa Thần Quyển, sau đó đúc lại Trấn Yêu Bình để chống lại Quỷ Đế Thì U Minh xâm lược!" "Ra là vậy sao?

Thì U Minh cũng không dễ đối phó!" Vô Đạo mặt không cảm xúc nói, "Thế này đi, Vấn Thiên, ngươi theo ta đến Long Mộ trước, lấy Tam Xoa Kích của phụ thân ra.

Có binh khí này, nắm chắc phần thắng khi đối phó Thì U Minh sẽ lớn hơn một chút." Vấn Thiên sững sờ, sau đó gật đầu: "Được." Đinh Dao tự nhiên là đi theo Vấn Thiên, Mộ Liên vốn cũng muốn đi theo nhưng lại cần có người đưa tin cho Đại tế tư Ma Âm, thế là Mộ Liên đành một mình lên đường đến vương đô Nam Việt.

Mộ Liên là Vu nữ, thực ra chiến lực không thấp, yêu ma bình thường không phải đối thủ của nàng.

Mộ Liên một mình đi báo tin, đến một thị trấn nhỏ thuộc địa phận Thục Quốc.

Lúc này, công chúa Thục Quốc đang đào hôn là Vũ Điệp, nữ cải nam trang cưỡi ngựa qua chợ thì ngựa bị kinh sợ, chạy điên cuồng gây náo loạn.

Mộ Liên thấy vậy nhảy lên kéo cương ngựa dừng lại.

Hai người vì thế mà quen biết.

Một người là Vu nữ, một người là công chúa, từ nhỏ coi như cơm áo không lo, ít tiếp xúc ngoại giới, trên đường đói bụng lại không có tiền ăn cơm.

Vũ Điệp dựa vào tài ăn nói bán trâm vàng của mình được năm

mươi bối tệ, giải quyết vấn đề ăn uống.

Bối tệ chính là tiền tệ của Nam Việt Quốc (và các nước lân cận thời đó).

Tại thị trấn, hai người gặp một thiếu nữ bán thân chôn cha.

Vũ Điệp mua thiếu nữ xong đưa thi thể đến bãi tha ma chuẩn bị an táng, nào ngờ thiếu nữ này là yêu quái biến thành, dùng thủ đoạn này chuyên lừa người tốt đến nơi hoang dã để ăn thịt.

May mà Mộ Liên kịp thời ra tay đánh chết.

Thấy Vũ Điệp nữ cải nam trang dọc đường phiền phức không dứt, làm chậm bước chân của mình nên Mộ Liên không đi cùng Vũ Điệp nữa.

Vũ Điệp đành một mình lang thang không mục đích.

Vừa hay gặp một đội ngũ đưa dâu, trong kiệu hoa cô dâu khóc lóc thảm thiết, cha mẹ đi bên cạnh càng than trời trách đất.

Vũ Điệp chặn một đại thúc lại hỏi chuyện.

Chương 557

Đại thúc than thở: "Đứa nhỏ này cũng thật đáng thương.

Trước thôn chúng tôi có con sông Bạch Hà, vốn dĩ bình yên vô sự, nhưng gần đây Hà Thần nổi giận, nước ngập mấy cái thôn, Vu sư nói phải hiến tế một tân nương cho Hà Thần mới bình được tai họa.

Haizz, tạo nghiệt a ~" Nói xong đại thúc lại đuổi theo đội ngũ.

Vũ Điệp tò mò đi theo đến bờ sông.

Một đám người dưới sự dẫn dắt của Vu sư đang làm lễ tế.

Vu sư đứng trên tế đài lẩm bẩm niệm chú.

Cuối cùng xoay người hô lớn: "Giờ lành đã đến." Liền sai người mời tân nương lên tế đài.

Gia đình tân nương liều mạng phản kháng nhưng làm sao chống lại được đám thanh niên trai tráng.

Vũ Điệp thấy vậy chạy thẳng tới hét lớn: "Dừng tay!

Đã là cô nương người ta không muốn gả, vậy đừng ép buộc, ta gả thay cô ấy!" Vu sư thấy Vũ Điệp bộ dạng nam nhân liền kinh nghi: "Ngươi?" Vũ Điệp xé bộ râu giả xuống, xõa tóc ra lộ nguyên hình nữ nhi.

Nàng tự tin có linh phù hộ thân, không sợ cái gọi là Hà Thần này.

Thế là nàng thay thế tân nương, đoan tọa trên tế đài đợi Hà Thần đến rước.

Vu sư cũng mặc kệ, cho Vũ Điệp thay hồng trang, sau đó mọi người ai về nhà nấy.

Vũ Điệp ngồi một mình trên tế đài thầm nghĩ: "Hà Thần cái gì,

chẳng qua là một con yêu quái mà thôi, ta đảo muốn xem ngươi là yêu quái gì!

Xem ta dùng linh phù của Nhất Trần pháp sư thu phục ngươi!" Đúng lúc này, bốn phía bỗng yêu khí mịt mù, hắc vụ bốc lên che kín khu vực tế đài.

Một tên Thủy yêu tướng mạo xấu xí từ dưới sông nhô đầu lên, nhìn chằm chằm tân nương trên tế đài cười điên dại.

Một đoàn yêu khí nâng con yêu quái giả danh Hà Thần này bay đến bên tế đài.

Vũ Điệp vén khăn trùm đầu, kinh kỳ nhìn Hà yêu.

Hà yêu vẻ mặt si mê nhìn Vũ Điệp: "Thật xinh đẹp, không ngờ thôn Bạch Thủy còn có nữ nhân xinh đẹp thế này.

Ngươi là con cái nhà ai, tên là gì?" Vũ Điệp vứt khăn hồng trùm đầu đi, khinh thường nói: "Còn Hà Thần cái gì, phân minh chính là một con yêu quái!" Hà yêu thấy vậy giận dữ: "Làm càn!

Ta nãi Bạch Thủy Hà Thần, ngươi dám mắng ta là yêu quái!" Dứt lời, hắn dấy lên một trận yêu khí lao về phía Vũ Điệp.

Vũ Điệp không hoảng hốt, lấy ra linh phù dán lên trán Hà yêu.

Hà yêu tưởng là thần phù lợi hại gì nên sững lại.

Ai ngờ linh phù này một chút tác dụng cũng không có.

Vũ Điệp còn tưởng có hiệu quả, xoay người phủi tay định đi.

Hà yêu lột lá bùa trên trán xuống, hét: "Chơi đủ chưa?

Chưa thì theo ta về nhà chơi cho đã!" Vũ Điệp thấy tình thế không ổn lập tức bỏ chạy.

Hà yêu cổ động yêu khí định đuổi theo.

Lúc này Mộ Liên bay đến chắn trước mặt Hà yêu.

Vừa rồi nàng đi chưa bao xa thì cảm ứng được nơi này có luồng yêu khí mãnh liệt nên vội quay lại, kết quả vừa khéo thấy Vũ Điệp bị Hà yêu truy đuổi.

Mộ Liên nhìn tên Hà yêu xấu xí quát: "Yêu nghiệt phương nào dám giả mạo thần linh tàn hại vô tội?

Để ta mở Thiên Nhãn xem ngươi là yêu quái gì!" Mộ Liên đưa hai ngón tay qua mi tâm, thần lực kích phát, mi tâm xuất hiện một con mắt dọc hư ảo bắn ra thần quang khống chế Hà yêu.

Dưới thần quang, Hà yêu giãy giụa liên tục, hiện ra bản tướng cá trê tinh. "Hóa ra là con cá trê thành tinh!" Mộ Liên cười khẩy, thu hồi thần lực chuẩn bị hàng yêu.

Nhưng Mộ Liên bất cẩn, cá trê tinh độn thổ biến mất, rồi bất ngờ xuất hiện từ sau lưng tóm cổ cả Mộ Liên và Vũ Điệp.

Vũ Điệp vội nói dối nguyện ý gả cho Hà yêu, đồng thời không ngừng tâng bốc khen hắn đẹp trai.

Hà yêu đâu bao giờ được ai khen như vậy, đắc ý quên hình.

Vũ Điệp lại nói tóc bên phải hắn bị rối, Hà yêu đắc ý buông tay phải ra vuốt tóc.

Mộ Liên thoát khốn, nhân cơ hội trọng thương Hà yêu.

Một hạt Linh Châu từ trong cơ thể Ngư yêu bị đánh văng ra.

Mộ Liên bị Linh Châu thu hút sự chú ý, Ngư yêu nhân cơ hội bỏ trốn.

Mộ Liên cầm Linh Châu trên tay: "Thảo nào con Ngư yêu nhỏ bé lại lợi hại như vậy, hóa ra là có Linh Châu hộ thể!

Xem ra Trấn Yêu Bình thực sự vỡ rồi, Thì U Minh mới giết cả

thôn ta đoạt đi Nữ Oa Thần Quyển." Mộ Liên nhất thời vô cùng thương cảm. "Linh Châu là cái gì a?" Vũ Điệp tò mò hỏi.

Mộ Liên không trả lời mà hỏi ngược lại: "Hóa ra cô là nữ?" "Hì hì, cái này... ta là trốn nhà đi bụi, cô cũng biết con gái đi lại bên ngoài bao nhiêu bất tiện mà." "Gan cô cũng lớn thật!

Lại dám thay tân nương gả cho Hà Thần?" Mộ Liên nói. "Ui da, ta chẳng phải nghĩ là có linh phù của Nhất Trần đại sư sao, hơn nữa ta thực sự muốn cứu cô gái kia." Vũ Điệp nhìn Mộ Liên nói.

Vừa rồi động tĩnh hàng yêu không nhỏ, dân làng bốn phía kéo đến.

Ngư yêu bị đánh đuổi, dân làng rối rít cảm tạ hai người.

Trong tiếng bái tạ của dân chúng, hai người rời khỏi thôn Bạch Thủy.

Mộ Liên vốn định từ biệt Vũ Điệp để nàng về nhà, còn mình đi một mình.

Vũ Điệp nói thẳng mình là đào hôn, không muốn gả cho người kia, cũng không muốn về sớm.

Nàng ôm tay Mộ Liên làm nũng cầu xin: "Ta không muốn về nhà sớm thế, cô cứ cho ta đi theo cùng xông pha giang hồ đi mà?" Thấy Vũ Điệp chấp ý muốn đi cùng, Mộ Liên đành đồng ý, trên đường có người bầu bạn cũng đỡ buồn.

Hai người vì thế giảng hòa, kết nghĩa tỷ muội cùng lên đường đến vương đô Nam Việt.

Vũ Điệp cũng không thay đồ, cứ mặc nguyên bộ hồng trang tân nương đi theo Mộ Liên, dọc đường cười nói vui vẻ. *** Thục Quốc.

Long Mộ.

Lăng mộ của Thương Long.

Thương Long cho xây lăng mộ tại một vùng núi thâm sâu của Thục Quốc chứ không phải tại long mộ dưới biển sâu.

Mục đích là để ở gần vợ mình - cũng là mẹ của Vấn Thiên - hơn một chút.

Tiện thể cũng là để bảo vệ Vấn Thiên trưởng thành.

Trong tòa Long Mộ này không có đồ vật giá trị gì, duy nhất chỉ có binh khí tùy thân của Thương Long: Tam Xoa Kích.

Là thần binh tùy thân sử dụng ngàn vạn năm, Tam Xoa Kích đã thai nghén ra linh tính, không giống pháp bảo bình thường.

Nó có thể tự chọn chủ.

Đây cũng là ý của Thương Long: muốn từ hai đứa con trai chọn ra người thích hợp nhất để kế thừa Tam Xoa Kích.

Như vậy mới có thể phát huy sức mạnh của nó.

Chương 558

Thực ra Thương Long đã sớm chọn người kế thừa là con trai út Vấn Thiên.

Vô Đạo tuy là đích trưởng tử nhưng tính cách bá đạo, không phù hợp với ý niệm nhân từ của Tam Xoa Kích.

Còn Vấn Thiên tuy là bán yêu nhưng tính cách chắc chắn không giống Vô Đạo.

Trải qua nhân gian tật khổ tự nhiên sẽ có lòng nhân từ.

Vấn Thiên, Vô Đạo dẫn theo Đinh Dao cùng cưỡi độn quang bay về phía Long Mộ với tốc độ cực nhanh.

Được bao bọc trong độn quang, Đinh Dao hiếu kỳ nhìn cảnh vật bên ngoài giật lùi vun vút.

Tốc độ này phải gấp mấy lần âm thanh, nhanh hơn máy bay nhiều.

Đây là lần đầu cô trải nghiệm cảm giác bay lượn. "Oa, bay lên rồi ~ Thật thần kỳ, nhanh quá đi ~" Đinh Dao khẽ hô.

Nhóm ba người lướt qua bầu trời, đáp xuống trước Long Mộ.

Mộ Thương Long nằm trong một sơn cốc trống trải, khai sơn làm lăng.

Trước lăng tẩm có một quảng trường tế tự, bên trên dựng mấy chục cột đá chạm rồng kình thiên.

Trước cửa mộ còn có hai tượng đá Trấn Mộ Thú khổng lồ.

Cả Long Mộ bị một tòa phong thủy trận pháp bao phủ, người thường không thể lại gần.

Vấn Thiên và Vô Đạo đều là con của Thương Long, tự nhiên

không bị trận pháp ngăn trở.

Xuyên qua quảng trường, ba người đến trước cửa mộ.

Thương Long mộ không giống mộ táng phàm nhân chôn sâu dưới đất, xây xong là bít kín.

Thương Long để Tam Xoa Kích trong mộ chính là đợi Vấn Thiên đến lấy.

Vấn Thiên lấy ra một miếng ngọc bội hình rồng, đây là chìa khóa mở Long Mộ.

Một đạo thanh quang từ ngọc bội phát ra hô ứng với cấm chế trên cửa mộ.

Cửa đá từ từ mở ra hai bên.

Long Mộ này không lớn, chỉ có một tòa tế tự điện, quan quách Thương Long đặt ở trung ương.

Trước điện là mấy đôi tượng đá Trấn Mộ Thú.

Trung tâm còn có một bàn thờ bày biện tế phẩm và hai cây nến sáp.

Phía trên bàn thờ là một bức họa, trong tranh vẽ Thương Long đầu rồng mình người và mẹ của Vấn Thiên trong bộ hồng trang.

Vấn Thiên đi tới trước bàn thờ, thắp ba nén hương, cung kính quỳ xuống tế bái.

Vô Đạo thấy vậy cũng lấy ba nén hương thắp lên tế bái.

Đến lăng mộ phụ thân sao có thể không hành lễ?

Đinh Dao là người ngoài, tuy không quan hệ gì với Thương Long nhưng cũng thành tâm thành ý dâng hương.

Vô Đạo lẳng lặng đi đến bên quan quách Thương Long, đưa tay vuốt ve nắp quan, cuối cùng lại đến trước bức họa.

Ba người đều lẳng lặng nhìn Thương Long trong tranh.

Tâm kết trong lòng Vô Đạo đã giải khai gần hết.

Chỉ là hắn còn một chút nghi hoặc cuối cùng: Tại sao phụ thân Thương Long lại yêu một nữ nhân phàm trần đến thế?

Hắn rất không hiểu.

Tiên phàm chi cách là một đạo lạch trời khó vượt qua.

Phàm nhân một đời bất quá trăm năm vội vã, mà tu sĩ tuổi thọ miên trường.

Sinh mệnh phàm nhân trong mắt tu sĩ chỉ như phù du sớm nở tối tàn.

Huống chi Long tộc là loại Thần thú Tiên thiên thai nghén, tuổi thọ gần như vô tận.

Ba người trầm mặc một hồi, vẫn là Đinh Dao không nhịn được trước, hỏi: "Vấn Thiên, Vô Đạo, hai người không phải nói đến tìm Tam Xoa Kích sao?

Ở đâu vậy?

Sao tôi không thấy?" Vô Đạo nhìn Đinh Dao một cái, nói: "Ở trong tranh.

Vấn Thiên, ngươi đi lấy ra đi." Vấn Thiên gật đầu.

Sau đó hắn huy thủ đánh ra một đạo pháp lực cộng hưởng với Tam Xoa Kích trong tranh.

Rất nhanh, một cây Tam Xoa Kích cao bằng đầu người từ trong tranh hiện ra, từ từ bay đến tay Vấn Thiên.

Cây kích này nhìn rất giống Phương Thiên Họa Kích, chỉ là lưỡi dao hai bên dài hơn một chút.

Lúc này Tam Xoa Kích nhìn bình thường không có gì lạ, không thấy vẻ linh tính đâu.

Vấn Thiên cắt ngón tay, ép ra một chút máu nhỏ lên Tam Xoa Kích.

Chịu kích thích từ huyết mạch Thương Long, linh tính Tam Xoa Kích phục hồi.

Chỉ thấy cây kích bỗng giãy thoát khỏi tay Vấn Thiên, bay lên bán không, bồi hồi giữa Vô Đạo và Vấn Thiên một lúc, cuối cùng rơi vào tay Vấn Thiên.

Thấy cảnh này, trong mắt Vô Đạo thoáng qua một tia thất lạc.

Nhưng rất nhanh liền bị sự kiên định thay thế. "Tam Xoa Kích chẳng qua chỉ là một món binh khí mà thôi, không đại diện cho cái gì.

Mà Vô Đạo ta hiện tại đã là Vương của Long tộc chân chính, bất luận thực lực hay địa vị đều không thể lay chuyển!

Tam Xoa Kích cho Vấn Thiên thì cứ cho Vấn Thiên đi, ta có thể tự mình chế tạo một món tốt nhất, thích hợp với ta nhất!" Thấy Vấn Thiên vẻ mặt vui mừng vuốt ve cây kích, khóe miệng Vô Đạo nhếch lên một nụ cười: "Nhị đệ, chúc mừng ngươi.

Xem ra phụ vương cho rằng ngươi thích hợp kế thừa Tam Xoa Kích hơn." "Đại ca ~" Vấn Thiên cũng vui mừng gọi, đây là lần đầu tiên Vô Đạo thừa nhận đứa em trai này. "Được rồi, đã lấy được Tam Xoa Kích thì chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy phụ vương an nghỉ." Vô Đạo lắc đầu nói.

Thế là ba người rời khỏi Long Mộ.

Ra khỏi mộ, Vô Đạo cáo từ Vấn Thiên và Đinh Dao. "Đại ca, huynh đi đâu?" Vấn Thiên hỏi. "Ta phải về Nam Hải một chuyến lấy thanh Long Nha Kiếm phụ vương để lại.

Sau đó sẽ đến Linh Bảo Đạo bái phỏng Nguyên Thanh Đạo Chủ một chút." Vô Đạo mặt không cảm xúc đáp. "Ồ, vậy đệ đợi huynh, đến lúc đó sẽ dẫn kiến sư phụ cho huynh." "Không cần đâu, các ngươi cứ đi tìm Linh Châu trước đi, việc đó quan trọng hơn, ta tự mình đi bái phỏng là được rồi." "Được rồi, đại ca bảo trọng." Sau đó ba người chia làm hai ngả rời đi.

Bên phía Nam Việt Quốc lại xảy ra một đại sự: Di thể Tiên Nhạc bị yêu ma trộm mất.

Nam Việt Vương Vinh Địch giận tím mặt, mất đi lý trí, hạ lệnh xử tử toàn bộ vệ binh canh giữ di thể Tiên Nhạc.

Em trai hắn là Vệ Liêu khổ khổ khuyên can lại bị đánh năm mươi đại bản, bất mãn trong lòng tức thì bùng nổ, nảy sinh dã tâm soán quyền đoạt vị.

Hắn vốn nắm trọng binh, muốn đảo chính cũng không khó, chỉ hiềm nỗi Đại tế tư Ma Âm bên kia khó đối phó, đành phải tạm đè nén tâm tư xuống.

Ở một bên khác, Vô Đạo cưỡi độn quang phi tốc chạy về quê nhà Nam Hải.

Chương 559

Tuy nhiên khi bay qua một cánh rừng, bỗng tâm có cảm giác, hắn dừng lại đáp xuống rừng cây.

Bỗng nhiên, một thiếu nữ hoảng hốt chạy tới.

Âm Sơn, U Minh Cung.

Thì U Minh ngồi trên bảo tọa ở vị trí cao nhất, nhàn nhã uống rượu.

Hồ Cơ tay cầm quạt lông ngỗng, đứng hầu một bên, trông hệt như một thị nữ ngoan ngoãn.

Phía dưới, một người phụ nữ toàn thân trùm trong hắc bào đang cung kính đứng đó.

Bà ta chính là Vu Sơn Quỷ Mẫu, tu luyện tại Vu Sơn, dùng quỷ khu tu thành một phương Quỷ Vương, chiếm cứ Vu Sơn, xưng bá một cõi.

Tuy nhiên, bà ta lại bị Thì U Minh thu phục.

Không còn cách nào khác, Thì U Minh quá mạnh mẽ, không phải đối thủ mà Quỷ Mẫu có thể phản kháng, đành phải ngoan ngoãn thần phục.

Quỷ Mẫu cúi người, mặt hướng về phía Thì U Minh, tỏ ra vô cùng cung kính: "Tiểu yêu may mắn luyện được hai viên kim đan, không dám độc hưởng, nay đến kính hiến Quỷ Đế!

Chúc Quỷ Đế thiên thu bất lão, vạn thọ vô cương!" Thì U Minh đối với Quỷ Mẫu coi như cũng hài lòng.

Hắn đặt chén rượu xuống, phất phất tay nói: "Quỷ Mẫu quá khách

khí rồi, lui xuống đi." Quỷ Mẫu cúi người vái chào, đang định quay người rời đi.

Lúc này, một luồng yêu khí bay đến, chính là Bạch Thủy Hà Niêm Ngư Tinh (Tinh cá trê sông Bạch Thủy).

Hắn sau khi bị Mộ Liên đánh thương, trong lòng mang hận, liền một đường chạy đến U Minh Cung ở Âm Sơn, cầu kiến Thì U Minh, muốn nhờ Thì U Minh báo thù cho hắn.

Vừa vào đại điện, nhìn thấy Thì U Minh đoan tọa trên bảo tọa, hắn lập tức chạy bước nhỏ lên phía trước: "Tiểu yêu Bạch Thủy Hà Niêm Ngư Tinh, tham kiến Quỷ Đế!" "Hửm?

Ngươi không ở Bạch Thủy Hà tu luyện, đến U Minh Cung của ta có việc gì?" Thì U Minh liếc mắt nhìn Niêm Ngư Tinh, tâm tình bỗng nhiên trầm xuống.

Bởi vì, hắn từ trên người tên tinh cá trê này cảm ứng được khí tức của Linh Châu! "Khởi bẩm Quỷ Đế, tiểu yêu vốn đang tiềm tâm tu luyện tại Bạch Thủy Hà, ai ngờ có một vu nữ tên là Mộ Liên đột nhiên đến, đập phá thần miếu, hủy hoại tu hành của ta, còn đánh tiểu yêu trọng thương, khẩn cầu Quỷ Đế làm chủ!" Niêm Ngư Tinh sầu mi khổ kiểm khóc lóc.

Nghe đến cái tên Mộ Liên, ánh mắt Thì U Minh lóe lên: "Vu nữ Mộ Liên, không phải đã chết rồi sao?" Thì U Minh biết Mộ Liên, nàng là người của Thần Mộ Thôn, nhưng hắn đã phái Hồ Cơ đi cướp đoạt Nữ Oa Thần Quyển, thuận tiện giết sạch tất cả mọi người ở Thần Mộ Thôn rồi.

Hồ Cơ nghe thấy lời của Thì U Minh, hoảng loạn quay người giải thích: "Quỷ Đế, ngã xác thực đã chém tuyệt bộ tộc của ả!" "Chuyện này là thế nào?

Bạch Thủy Hà quân, ngươi không phải là nhìn nhầm đấy chứ?" Hồ Cơ quay sang hỏi Niêm Ngư Tinh.

Niêm Ngư Tinh vội vàng ôm quyền, kích động nói: "Thiên chân vạn xác a, tiểu yêu tuyệt đối không nhìn nhầm!" Thì U Minh nhìn hai người tranh biện, không tỏ rõ ý kiến, mở miệng gọi: "Hồ Cơ?" Hồ Cơ vội vàng quay người, cúi đầu hoảng loạn nói: "Quỷ Đế, Hồ Cơ không dám cố ý khi man, ta thật sự đã giết sạch Thần Mộ Thôn rồi mà!" Thì U Minh nâng chén rượu lên, lại uống một ngụm, nhìn xuống phía dưới, ngữ khí đạm mạc nói: "Các ngươi có biết bản đế thống hận nhất điều gì không?" Chúng nhân cúi đầu, không dám lên tiếng.

Tên Niêm Ngư Tinh kia đôi mắt đảo liên tục mấy vòng, cũng cúi đầu xuống không nói gì.

Thì U Minh hai tay chống lên án thư, trầm giọng nói: "Lừa gạt, phản bội, bất trung!" Thấy đám yêu ma cúi đầu không nói, đặc biệt là tên Niêm Ngư Tinh kia, Thì U Minh nheo mắt lại, lập tức một cỗ khí thế trầm trọng tản phát ra.

Hắn ấn hai tay xuống bàn, yêu lực phát động.

Tên Niêm Ngư Tinh lập tức động đậy không được, áp lực trầm trọng khiến hắn đau đớn muốn chết. "A...

Ách...

Quỷ Đế, Quỷ Đế tha mạng a..." Niêm Ngư Tinh hoảng loạn hét lên. "Quỷ Đế tha mạng, tiểu yêu vô tội a!" Hắn vẫn đang cố gắng giảo biện.

Thì U Minh cúi đầu, trong ánh mắt sát cơ dày đặc: "Ngươi tư tàng Linh Châu, còn dám nói mình vô tội?

Hửm?" Niêm Ngư Tinh thấy sự việc bại lộ, vội vàng cầu xin tha thứ: "Quỷ Đế tha mạng, tiểu yêu không dám nữa, tiểu yêu lần sau

không dám nữa!" Thì U Minh khẽ lắc đầu: "Còn có lần sau?

Lần này ngươi đã không còn cơ hội rồi.

Vẫn là xuống địa ngục sám hối đi." Thì U Minh khẽ co năm ngón tay phải lại, nhẹ nhàng nắm chặt, lập tức, tên Niêm Ngư Tinh hôi phi yên diệt.

Hồ Cơ và Quỷ Mẫu chứng kiến thảm trạng của Niêm Ngư Tinh, đều thở dài một hơi, trong lòng sợ hãi không thôi.

Thì U Minh ngữ khí hờ hững: "Nhổ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại sinh!

Chuyện tiếp theo, không cần ta nói nhiều, các ngươi cũng biết phải làm thế nào rồi chứ?" Hồ Cơ lập tức nói: "Quỷ Đế yên tâm, ta nhất định sẽ giết ả Mộ Liên kia!" Thì U Minh không thèm để ý, trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi.

Thấy Thì U Minh rời đi, Hồ Cơ và Quỷ Mẫu mới thở phào nhẹ nhõm, hai người liếc nhìn nhau.

Đi ra khỏi điện, hai người đến một góc tịch mịch.

Hồ Cơ thốt lên: "Thật nguy hiểm." Quỷ Mẫu nhìn Hồ Cơ nói: "Quỷ Đế hỉ nộ vô thường, thị sát thành tính, thực sự là khó hầu hạ!" Hồ Cơ thấy giọng Quỷ Mẫu không nhỏ, vội vàng nói: "Nhỏ tiếng một chút!" Quỷ Mẫu lập tức hạ thấp giọng: "Hồ Cơ, ngươi thường bầu bạn bên cạnh Quỷ Đế, lão thân lại rất lo lắng." Hồ Cơ cũng thở dài: "Kết cục của Bạch Thủy Hà yêu, quả thực khiến ta lạnh lòng!" Quỷ Mẫu thấy vậy tiếp lời: "Chẳng lẽ chúng ta thực sự phải sống dưới dâm uy của hắn, cẩu hoạt một đời sao?" Hồ Cơ nghe vậy, quay đầu nhìn Quỷ Mẫu hỏi: "Ngươi có ý gì?" Quỷ Mẫu trầm mặc một hồi lâu, hỏi: "Hồ Cơ, ngươi đi theo Quỷ Đế thời gian dài nhất, ngươi có biết hắn có khắc tinh gì không?" Hồ Cơ giật mình kinh hãi, thấp giọng hỏi:

"Ngươi muốn làm gì?" "Hoặc là, chúng ta có thể suy cử ngươi lên làm Yêu Ma Chi Vương..." Quỷ Mẫu nói.

Hồ Cơ cúi đầu không nói, nàng quá mức kiêng kỵ Thì U Minh, bèn nói: "Lời ngươi vừa nói, ta coi như chưa nghe thấy, ta không muốn trở thành Bạch Thủy Hà yêu thứ hai!" Quỷ Mẫu thấy vậy, lại vội nói: "Thì U Minh không trừ, kết cục của chúng ta sớm muộn cũng như nhau!" Nói xong, Quỷ Mẫu hóa thành một đạo quỷ khí, biến mất không thấy, rời đi.

Tuy Hồ Cơ không đồng ý hợp tác, nhưng bà ta cũng có kế hoạch của riêng mình.

Năm xưa Tiên Nhạc có thể áp chế Thì U Minh, vậy thì bà ta sẽ phục sinh Tiên Nhạc.

Bà ta đích thân ra tay, cướp lấy thi thân của Tiên Nhạc.

Chỉ cần chiêu hồn phách Tiên Nhạc về, dung nhập vào nhục thân, bà ta liền có cách khiến Tiên Nhạc phục sinh.

Bà ta là Quỷ Mẫu, quỷ hồn đắc đạo, chính là hành gia trong việc chơi đùa linh hồn!

Lần này bà ta đến chính là xem thái độ của Thì U Minh, thuận tiện liên hợp Hồ Cơ, mắt thấy không thành, đành phải trở về.

Trước tiên phục sinh Tiên Nhạc rồi tính sau. *** Lúc này, Vấn Thiên và Đinh Dao đã đến Thục Quốc.

Đinh Dao mang trong mình thần lực Nữ Oa, có cảm ứng đặc biệt với Linh Châu, tại Thục Quốc, nàng liền cảm ứng được sự tồn tại của Linh Châu.

Đêm đó, bọn họ tá túc tại một gian đạo quan.

Nói ra cũng khéo, quan chủ của đạo quan này tên là Bách Túc đạo

nhân, cũng là đệ tử Linh Bảo đạo.

Hắn là dị chủng rết đắc đạo hóa hình thành người, tại đây tu tâm dưỡng tính, ẩn cư tu luyện.

Có một tầng quan hệ này, hắn đối với Vấn Thiên - đệ tử của Đạo Chủ, tự nhiên là vô cùng nhiệt tình, khách khí.

Đây chính là cơ hội tốt để ôm đùi, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua, mang rượu ngon đồ ăn ngon ra chiêu đãi hai người.

Vấn Thiên tự nhiên cũng hảo hảo chỉ điểm Bách Túc một phen.

Thế giới kịch tình mở ra, Phong Nguyên Thanh vẫn luôn quan sát hướng đi của sự việc.

Mảnh tiên giới này, dưới sự can thiệp của Phong Nguyên Thanh, đã đi theo những hướng khác biệt.

Nhưng liên quan đến bố cục của Nữ Oa đại thần và việc nhà Nam Việt Quốc, Phong Nguyên Thanh không can thiệp quá nhiều mà chỉ lặng lẽ quan sát.

Hắn dùng Tâm Linh Chi Kính phản chiếu, toàn bộ Nam Việt Quốc cùng mấy tiểu quốc lân cận đều nằm trong tầm mắt của hắn.

Bao gồm một loạt sự tình giữa Vô Đạo, Vấn Thiên, Mộ Liên, Vũ Điệp.

Hắn cũng nhìn thấy cảnh tượng tại Nam Việt vương cung, Vu Sơn Quỷ Mẫu đích thân ra tay cướp đi thi thân Tiên Nhạc.

Lúc này, sự chú ý của Phong Nguyên Thanh tập trung vào trên người Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu từ U Minh Cung trở về, liền chuẩn bị các loại dược liệu, định chiêu hồn cho Tiên Nhạc, phục sinh nàng để đối phó với Thì U Minh.

Chỉ là điều khiến bà ta không ngờ tới là việc chiêu hồn thất bại. "Chẳng lẽ hồn phách của Bạch thị đã chuyển thế, và có cơ thể mới?

Vậy thì đang ở trên người ai?" Bà ta lập tức phái người đi dò la tin tức.

Chương 560

Ở một bên khác, Vô Đạo nơi này đón nhận cuộc gặp gỡ định mệnh với Vũ Điệp.

Một công chúa Thục Quốc trẻ trung hoạt bát, một Long tộc đại điện hạ mặt lạnh tâm tàn.

Vận mệnh lại để Vô Đạo đi lên con đường cũ của phụ thân Thương Long - yêu phàm nhân.

Vũ Điệp vốn đang đi cùng Mộ Liên, lại đột nhiên nhìn thấy binh mã của Tầm Hoa công chúa Thục Quốc, trong lúc hoảng loạn cầm nhầm tay nải, chạy vào rừng cây ngoại ô thì gặp Vô Đạo.

Hai người cứ thế gặp nhau.

Vũ Điệp lập tức mê mẩn vẻ anh tuấn lạnh lùng của Vô Đạo.

Trong lòng Vô Đạo cũng mạc danh kỳ diệu dâng lên một cảm giác khác lạ đối với Vũ Điệp.

Hắn không đuổi Vũ Điệp đi, mà mặc cho nàng đi theo bên cạnh mình như cái đuôi nhỏ.

Vô Đạo đưa nàng đến Nam Hải, lấy đi Long Nha Kiếm, cũng sai tâm phúc thủ hạ là Cửu Quỷ bảo vệ tốt Vũ Điệp, còn mình thì lại rời đi.

Bên phía Mộ Liên, tuy mất tay nải nhưng bên trong không có đồ vật gì quá quan trọng.

Nàng đeo tay nải của Vũ Điệp lên lưng, tiếp tục xuất phát, vừa hay cũng đến đạo quan mà Vấn Thiên và Đinh Dao đang tạm trú.

Hai người từ chỗ Mộ Liên biết được bí mật về Trấn Yêu Bình.

Hóa ra, khi Nữ Oa đại thần đúc Trấn Yêu Bình là mang theo lòng từ bi để đúc, cho nên Trấn Yêu Bình có thể áp chế quần yêu, bảo vệ nhân loại.

Nếu Thì U Minh tìm được mười hai viên Linh Châu, khi hắn đúc Trấn Yêu Bình lại một lòng chỉ muốn thống nhất tam giới, thì Trấn Yêu Bình sẽ tích tụ sức mạnh tà ác, nhân gian sẽ sinh linh đồ thán!

Thế là cả nhóm lại ngựa không dừng vó bước lên hành trình tìm kiếm Linh Châu.

Mà yêu ma dưới trướng Quỷ Mẫu cũng đã thành công dò la được tin tức. "Tốt tốt tốt, chuyển thế chi thân của Bạch thị, hóa ra gần ngay trước mắt, thật là trời ban cơ hội tốt!" Tại Thục Quốc, nhóm ba người Vấn Thiên, Đinh Dao và Mộ Liên đã lấy được Linh Châu của Thục Quốc, đang quay về Nam Việt vương đô.

Tại ngoại thành, Quỷ Mẫu dùng kế điệu hổ ly sơn, dẫn dụ Vấn Thiên và Mộ Liên đi, đích thân ra tay bắt giữ Đinh Dao. "Tốt, quả nhiên là chuyển thế chi thân của Bạch thị, ngay cả tướng mạo cũng giống y hệt, thật là trời giúp ta!

Ha ha ha!" Quỷ Mẫu một đường mang Đinh Dao về Vu Sơn, lập tức bắt đầu làm pháp, muốn bức hồn phách Đinh Dao ra, dung nhập vào cơ thể Tiên Nhạc.

Nhóm Vấn Thiên và Mộ Liên biết mình trúng kế, cũng phẫn nộ đuổi theo hướng Vu Sơn.

Tại một nơi khác, Ma Âm đại tế tư trong vương cung biết tin Đinh Dao bị quỷ vật bắt đi cũng đại kinh thất sắc, vội vàng chạy tới Vu Sơn, muốn ngăn cản Quỷ Mẫu phục sinh Tiên Nhạc.

Nhưng đã muộn một bước.

Động tác của Quỷ Mẫu rất nhanh, tam hồn thất phách của Đinh

Dao đều bị đánh vào trong cơ thể Tiên Nhạc.

Dưới một loạt pháp thuật của Quỷ Mẫu, Tiên Nhạc cuối cùng cũng thành công phục sinh. "Ha ha ha, cuối cùng cũng thành rồi!

Tiên Nhạc, động thủ, giết hết bọn chúng cho ta!" Quỷ Mẫu càn rỡ cười to.

Tuy nhiên, Tiên Nhạc lại mặt sắc lạnh lùng, khinh thường nói: "Ta nãi là hộ pháp của Thần tộc Nữ Oa nương nương, há lại để ngươi khống chế?" Dứt lời, nàng nhẹ nhàng thoát khỏi sự khống chế của Quỷ Mẫu, trực tiếp tung một đòn đánh chết Quỷ Mẫu ngay trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Sau đó, ánh mắt phẫn hận của nàng nhìn về phía Vấn Thiên, chất vấn: "Vấn Thiên, tại sao chàng lại muốn giết ta?" "Ta giết nàng?

Rõ ràng là nàng muốn giết ta mà?" Vấn Thiên nghi hoặc. "Chàng lợi dụng lòng tin của ta, đánh ta trọng thương, cướp đi Trấn Yêu Bình.

Chàng phụ ta, hôm nay ta nhất định phải giết chết chàng!" Tiên Nhạc phẫn hận nói.

Tiên Nhạc tuy phục sinh, nhưng lực lượng của tình kiếp vẫn quấn lấy nàng, khiến nàng mất đi lý trí.

Vấn Thiên giải thích một hồi nhưng Tiên Nhạc vẫn không tin, nàng nâng Tiên Địch lên, thổi tấu Vô Ưu Khúc, thần lực chấn động, tấn công thẳng về phía Vấn Thiên.

Vấn Thiên dốc sức chống đỡ nhưng vẫn không phải đối thủ của Tiên Nhạc.

Tiên Nhạc dù sao cũng là hộ pháp thần tướng của Nữ Oa chuyển thế, pháp lực cao cường, đến Thì U Minh cũng không phải đối thủ của nàng, huống chi là Vấn Thiên.

Ngay lúc Vấn Thiên đau đớn muốn chết, con búp bê đất trước ngực Đinh Dao lóe lên thần lực Nữ Oa.

Đinh Dao hét lớn: "Trả lại hồn phách cho ta!" Tam hồn thất phách trong cơ thể Tiên Nhạc lại bị đoạt về.

Tiên Nhạc trực tiếp bị cỗ lực lượng này hất văng xuống đất, Vấn Thiên cũng thoát khốn.

Mà Tiên Nhạc, tuy mất đi hồn phách nhưng đã phục sinh, lại chẳng hề hấn gì.

Tiên Nhạc thấy một người giống hệt mình ngay trước mắt, trong nháy mắt cũng hiểu ra, hóa ra những năm mình chết đi đã chuyển thế rồi.

Mà chuyển thế chi thân cũng yêu Vấn Thiên.

Tiên Nhạc nhất thời thập phần thất lạc. "Một người muốn giết, một người muốn cứu.

Giết là vì oán, cứu là vì yêu.

Nhân quả tuần hoàn, xem ra đây chính là túc mệnh a...

Xem ra, ta là một người thừa thãi..." Tiên Nhạc thất hồn lạc phách rời đi.

Thông qua Tâm Linh Chi Kính, Phong Nguyên Thanh hứng thú nhìn xem tất cả.

Dường như trong tất cả các kịch bản, hậu nhân của Nữ Oa đều sống không ra sao, gần như đều phải vì tình mà khổ, tình kiếp không dứt, cũng không biết là tại sao.

Tiên Nhạc rời đi không rõ tung tích, mọi người cũng nhao nhao trở về.

Mộ Liên nói với Đinh Dao và Vấn Thiên, muốn biết đáp án của hai

mươi năm trước thì có thể sử dụng chí bảo Cửu Tinh Luân của Nam Việt Quốc để quay về quá khứ, tự nhiên có thể làm rõ mọi chuyện.

Thế là hai người ngựa không dừng vó chạy về Nam Việt, muốn tìm Ma Âm đại tế tư giúp đỡ, khởi động Cửu Tinh Luân tìm kiếm chân tướng.

Lúc này tại vương thành Nam Việt, Đại tướng quân Vệ Liêu dưới sự cổ hoặc của Hồ Cơ đã nhân cơ hội phát động phản loạn.

Mà Vinh Địch một lòng nhớ mong Tiên Nhạc, cứ đi theo sau lưng Tiên Nhạc, không hề quản việc quốc gia, Ma Âm khuyên thế nào cũng không hiệu quả, đành phải tự mình quay về bình phản.

Ma Âm thân là đại tế tư, uy vọng vẫn rất cao, nàng xá miễn cho quân sĩ phản loạn của Vệ Liêu, chuyện cũ sẽ bỏ qua, chỉ tru diệt kẻ cầm đầu.

Mắt thấy Vệ Liêu phản loạn thất bại, Hồ Cơ đích thân hạ trường, Ma Âm không địch lại.

May mà ba người Vấn Thiên kịp thời chạy tới, đánh lui Hồ Cơ.

Hồ Cơ mang theo Vệ Liêu bỏ trốn.

Mà nhờ vào quan hệ bình phản, Ma Âm đồng ý thỉnh cầu mượn dùng Cửu Tinh Luân của ba người Vấn Thiên.

Nàng dẫn ba người đến trước Cửu Tinh Luân được cung phụng trong cấm địa thần miếu.

Ma Âm khu động Cửu Tinh Luân, đưa Đinh Dao về hai mươi năm trước, nhìn thấy tiền nhân hậu quả năm xưa.

Hóa ra, kẻ đầu sỏ gây nên mọi tội lỗi chính là Thì U Minh!

Tiếp đó lại là một đoạn kịch tình ly kỳ khúc chiết.

Ma Âm lần nữa tiết lộ tin tức của Đinh Dao, y hệt như năm xưa

bán đứng Tiên Nhạc.

Thì U Minh thả giao long bị Nữ Oa phong ấn năm xưa ra để gây rắc rối cho Vấn Thiên.

Hồ Cơ thiết kế dẫn dụ Vấn Thiên, Vô Đạo, Tiên Nhạc... cùng lên U Minh Cung diệt trừ Thì U Minh.

Chương 561

Thì U Minh chiến bại giả chết, nhờ sự giúp đỡ của Ma Âm, muốn lên Thiên Sơn ẩn nấp chữa thương.

Đến đây, Phong Nguyên Thanh không thể không ra tay.

Trong kịch bản gốc, Thì U Minh lại dám câu cấm nguyên thần của Phượng Hoàng, chiếm cứ nhục thân của Phượng Hoàng, điều này khiến Phong Nguyên Thanh không thể nhịn.

Nếu không phải kiêng kỵ chuyện lịch luyện của tọa hạ hộ pháp Nữ Oa đại thần, Phong Nguyên Thanh đã sớm trực tiếp ra tay diệt sát Thì U Minh rồi.

Dưới sự can dự của Phong Nguyên Thanh, Phượng Hoàng và mọi người bình an vô sự, trực tiếp để Thì U Minh tạm thời chiếm cứ Thiên Sơn thần điện.

Thì U Minh tại Thiên Sơn thần điện dần dần khôi phục nguyên khí.

Theo kịch tình thôi tiến, hiểu lầm giữa Tiên Nhạc và Vấn Thiên cũng được giải khai.

Chỉ là hiện nay, Vấn Thiên phải đối mặt với sự lựa chọn.

Rốt cuộc là Tiên Nhạc hay là Đinh Dao?

Đối với Tiên Nhạc, hai người bọn họ ở chung nhiều năm, lưỡng tình tương duyệt.

Mà Đinh Dao, tuy thời gian ở chung không dài, nhưng hắn nhìn ra được Đinh Dao cũng yêu mình.

Đinh Dao là Tiên Nhạc chuyển thế, về bản chất thì là cùng một

người, nhưng hiện tại lại phân thành hai cá thể khác nhau.

Vấn Thiên có chút rối rắm.

Hắn nhớ lại lời sư tôn Phong Nguyên Thanh nói với hắn: "Ngươi phải tự mình nắm chắc, nghe theo sự lựa chọn của nội tâm, nếu lựa chọn đúng, hai ngươi còn có cơ hội tái tục tình duyên, nếu sai, tắc duyên tận!" Cuối cùng, hắn đưa ra lựa chọn hoàn toàn khác với kịch bản gốc.

Lần này, hắn chọn Tiên Nhạc.

Đinh Dao chung quy là từ hậu thế xuyên không mà đến, cuối cùng vẫn phải trở về nơi vốn có của nàng.

Nàng và Vấn Thiên ở chung không lâu, tình cảm giữa hai người còn chưa đến mức độ kia.

Mà Tiên Nhạc thì sao?

Vấn Thiên cùng nàng nhiều năm bên nhau, tình cảm thâm hậu, đã đến mức hẹn ước cùng nhau thoái ẩn sơn lâm.

Đối với kết quả này, Tiên Nhạc rất vui.

Tâm kết của nàng cũng đã giải khai.

Nhưng Tiên Nhạc lại không chọn ở cùng một chỗ với Vấn Thiên, quay lại như trước kia.

Bởi vì nàng là người đã chết, hiện tại tuy ngoài ý muốn phục sinh, nhưng chung quy vẫn là người đã chết.

Từng có lúc nàng nhân động phàm tâm mà chiêu trí tai kiếp, nàng cho rằng lần phục sinh này là ông trời cho nàng cơ hội cứu vãn, không thể lại tùy hứng.

Nàng đương diện nói với Vấn Thiên: "Hãy đi tìm Đinh Dao đi, cô ấy mới nên là sự lựa chọn của chàng." "Không, ta chỉ cần nàng!

Tiên Nhạc, nàng không thể lần nữa rời bỏ ta!" Vấn Thiên hét lớn.

Tiên Nhạc cười, rất vui vẻ, nhưng nàng vẫn cự tuyệt.

Nàng từng gây ra tai kiếp, nay chưa kết thúc, nàng phải tự tay giải quyết mới được.

Nàng một mình lên Thiên Sơn quyết chiến với Thì U Minh.

Chỉ là, Tiên Nhạc tuy chết đi sống lại nhưng không phải là sự phục sinh hoàn chỉnh, thực lực giảm mạnh, căn bản không phải đối thủ của Thì U Minh.

Cuối cùng, Tiên Nhạc không địch lại, nguyên thần rách nát, thân thể tàn phá, vũ hóa ngay trước mặt đám người Vấn Thiên, Mộ Liên, Đinh Dao, Vinh Địch vừa mới đến chậm một bước.

Lâm tử, Tiên Nhạc dặn dò Vấn Thiên phải trân trọng Đinh Dao, bảo Vinh Địch quản lý tốt Nam Việt.

Vinh Địch thống khổ muốn chết, thất hồn lạc phách, hôn mê bất tỉnh.

Mà Ma Âm thấy bộ dạng này của Vinh Địch, biết mình vẫn thất bại rồi, thiên phương bách kế mưu tính nhưng thủy chung không có được trái tim Vinh Địch, mà tỷ muội từng thân thiết cũng vì mình mà chết thảm, cuối cùng cũng phiên nhiên hối ngộ.

Còn Vũ Điệp vốn dĩ phải trúng yêu khí của Thì U Minh mà chết, nay dưới sự nhúng tay can dự của Phong Nguyên Thanh, vẫn sống rất tốt.

Trấn Yêu Bình vỡ nát, mười hai viên Linh Châu thì lúc này Thì U Minh đã đoạt được sáu viên, sáu viên còn lại nằm trong tay nhóm Vấn Thiên.

Hắn hiệp trì Đinh Dao, lấy được nốt sáu viên Linh Châu từ tay

Vấn Thiên.

Thì U Minh có đủ mười hai viên Linh Châu trong tay, không chút dừng lại, lập tức rời đi!

Về đến U Minh Cung, Thì U Minh lập tức bắt tay vào kế hoạch trọng đúc Trấn Yêu Bình.

Hắn ngày đêm tham ngộ Nữ Oa Thần Quyển, cuối cùng tìm được phương pháp trọng đúc, liền định dùng xương cốt Thương Long để đúc lại bình.

Đến lúc đó, hắn sẽ thực sự thiên hạ vô địch.

Thế là hắn hưng phấn đi tới Long Mộ.

Mà Hồ Cơ sớm đã bất mãn với sự thống trị tàn bạo của Thì U Minh, bèn lén lút vào mật thất tu luyện của hắn, xem trộm bí mật trong Nữ Oa Thần Quyển.

Kết quả không những thấy được bí mật của Thần Quyển, đồng thời còn phát hiện ra căn cước của Thì U Minh.

Hóa ra hắn lại là Thượng Cổ Chu Tước Thần Quân, mà trên Nữ Oa Thần Quyển lại vừa vặn ghi chép phương pháp diệt sát Chu Tước.

Cuối cùng, mọi người liên thủ, thu thập đủ Long Huyết, sừng Bạch Trạch và mắt Kỳ Lân, quyết nhất tử chiến với Thì U Minh tại Long Mộ.

Đinh Dao bị Vấn Thiên tống về hiện đại, dưới sự giúp đỡ của tàn hồn Tiên Nhạc lại lần nữa quay về hơn hai ngàn năm trước, cùng mọi người đối mặt với Thì U Minh.

Thì U Minh phái yêu binh tập kích quấy rối, kéo dài thời gian.

Nam Việt Vương Vinh Địch thân tự suất binh công đánh, cuối cùng Ma Âm vì cứu Vinh Địch mà chết.

Vô Đạo cũng để Cửu Quỷ suất lĩnh Nam Hải thủy tộc hiệp đồng tiến công.

Tuy nhiên, Vấn Thiên và Vô Đạo vẫn đến chậm một bước.

Thương Long đáng thương, chết rồi còn không được yên thân, thi cốt bị Thì U Minh lấy ra trọng đúc Trấn Yêu Bình.

Vô Đạo và Vấn Thiên phẫn nộ chưa từng có, nhưng chung quy bị tu vi hạn chế, hai người liên thủ cũng khó địch lại Thì U Minh.

Trấn Yêu Bình vẫn bị Thì U Minh luyện thành.

Thì U Minh mang theo sức mạnh của Trấn Yêu Bình xông ra khỏi Long Mộ.

Trấn Yêu Bình màu xanh lục tản phát ra khí tức tà ác vô cùng, nhuộm đen cả thiên địa. "Ách ha ha ha ha...

Trấn Yêu Bình đã thành, xem các ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu, toàn bộ nộp mạng đi!" Vấn Thiên, Vô Đạo và mọi người hợp lực đề kháng.

Mắt thấy Thì U Minh quá cường đại, mọi người khó bề địch lại, vốn định đưa Đinh Dao đi nhưng lại bị Thì U Minh chặn lại.

Thời khắc mấu chốt, con búp bê đất trước ngực Đinh Dao bộc phát thần lực Nữ Oa, chân linh của Tiên Nhạc tạm thời thay thế Đinh Dao, thao túng cỗ thần lực này để đối kháng với Thì U Minh.

Lấy thần lực Nữ Oa làm dẫn, nàng đoạt lại quyền khống chế Trấn Yêu Bình vừa được trọng đúc, thu vào trong búp bê đất.

Mất đi Trấn Yêu Bình, sắc mặt Thì U Minh âm lãnh.

Tức thì không có Trấn Yêu Bình, hắn vẫn là yêu ma cực kỳ cường đại.

Hắn buộc phải tung ra thủ đoạn áp đáy hòm. "Nhật Nguyệt Đồng

Huy, Kim Thân Bất Hoại!" Thì U Minh hét lớn một tiếng.

Đây là thủ đoạn mạnh nhất của Thì U Minh, ma khí đen kịt như mực cuộn trào, toàn thân hắn bị bao phủ trong ma khí.

Ma khí này không chỉ cường hóa công lực của hắn mà còn phân xuất ra mấy chục đạo hóa thân, như thiên ma giáng thế, liên tục tập kích mọi người.

Chương 562

Mà bản thể Thì U Minh thì chuyên công Tiên Nhạc. "Tiên Nhạc, đã ngươi không thể hồi quy Thiên Giới, vậy thì động thủ đi!

Ngươi sống ta không sợ ngươi, ngươi chết ta càng không sợ ngươi!" Nói rồi hắn liền đại chiến với Đinh Dao (đang bị Tiên Nhạc phụ thể).

Vấn Thiên và Vô Đạo khổ sở chống đỡ.

Lúc này, Mộ Liên thân mang thần lực Nữ Oa phát huy tác dụng, nàng khai mở Thiên Nhãn, tìm được chân thân của Thì U Minh, tế xuất thần khí Kim Cương Tán được cung phụng nhiều đời, trực truy chân thân Thì U Minh.

Thì U Minh một chiêu bất cẩn, chịu thiệt thòi, bị Tiên Nhạc nắm chuẩn thời cơ, trực tiếp đánh vỡ bất bại kim thân của hắn.

Trong chớp mắt, ma khí cuộn trào, thiên hôn địa ám.

Một đạo hắc ảnh ma vụ cuồn cuộn phóng lên tận trời.

Hắc ảnh hoành không, che khuất bầu trời.

Ma khí cuồn cuộn nhuộm đen bốn phía Long Mộ trong phạm vi mười dặm thành một vùng ma vực tối tăm.

Thì U Minh hóa thành bản thể, thân Cửu Đầu Chu Tước (Chim sẻ chín đầu), xuyên toa qua lại trên bầu trời.

Ma khí bàng bạc điên cuồng trút xuống đám người trên quảng trường như đạn súng máy.

Ngoại trừ Tiên Nhạc, tất cả mọi người tại hiện trường đều chật vật né tránh.

Dưới sự oanh kích của ma khí đạn, đại lượng cột đá trên thần đạo quảng trường trước Long Mộ bị oanh sập, trấn mộ thạch thú cũng nhao nhao vỡ vụn, hiện trường một mảnh lang tạ.

Vấn Thiên và Vô Đạo tuy đầy lòng phẫn nộ nhưng lại bị vây khốn bởi thực lực cường đại của Thì U Minh, không thể phát tiết, chỉ có thể nén một bụng khí, tìm kiếm cơ hội.

Thân hình Cửu Đầu Chu Tước ma hóa khổng lồ, sải cánh tuy chỉ trăm trượng nhưng không thể khinh thường.

Không phải thể hình lớn mới là mạnh.

Trong ma khí lượn lờ, chín cái đầu chim của Thì U Minh phát ra tiếng đề minh tê ách.

Sau khi thành công áp chế mọi người, Thì U Minh chuẩn bị bỏ chạy.

Mất đi Trấn Yêu Bình, không có sức mạnh tuyệt đối thì không thể trấn áp tam giới, lại có Tiên Nhạc kiềm chế, thời cục đối với hắn vô cùng bất lợi.

Thì U Minh chấn cánh bay cao, sau khi bay một vòng quanh Long Mộ liền quay đầu bay đi.

Đợi thời gian Tiên Nhạc phụ thể qua đi rồi tính tiếp.

Tiên Nhạc đáp xuống đỉnh một cây cột đá, nhìn động tác của Thì U Minh, lập tức nhìn thấu ý đồ của hắn, bèn nói với mọi người: "Không ổn, hắn muốn chạy!" Mọi người trong sân thấy thế vội vàng truy kích.

Nhưng Cửu Đầu Chu Tước do Thì U Minh hóa thân bay cực nhanh, nhất thời khó mà đuổi kịp.

Vô Đạo nheo mắt, lập tức hóa thành một con Kim Long trăm trượng, chu thân vân vụ lượn lờ, lân trảo phi dương, lập tức truy kích

về phía Thì U Minh.

Tốc độ bay của Long tộc cũng là cực nhanh.

Mà trải qua Phong Nguyên Thanh truyền thụ "Đại Long Tướng Thuật" gia trì, thực lực của Vô Đạo viễn siêu kịch bản gốc.

Tuy vẫn chưa bằng Thì U Minh, nhưng Thì U Minh thân là sinh linh bản thổ, ỷ vào xuất thân cao quý và thực lực cường đại, tịnh không hạ quá nhiều công phu vào phi hành độn thuật.

Vấn Thiên thấy Vô Đạo hóa thành bản thể Kim Long truy kích, chính mình cũng không cam lòng rớt lại phía sau.

Hắn cũng đồng dạng tu hành "Đại Long Tướng Thuật" hữu thành, một thân huyết mạch bán yêu sớm đã thuần hóa thành Chân Long huyết mạch, không còn là khu khu bán yêu như lúc đầu.

Vấn Thiên nhảy vọt lên cao không, trực tiếp biến thân.

Lập tức, một con Hắc Long trăm trượng hoành không, chu thân thủy khí di mạn, vân phong vụ nhiễu, theo sau Vô Đạo đồng dạng truy kích.

Hai con cự long, một kim một hắc vạch phá bầu trời, nương theo quỹ tích của Cửu Đầu Chu Tước mà đuổi theo.

Mộ Liên lúc này tuy không đuổi kịp nhưng cũng không phải vô sự khả tố, nàng thôi động thần lực Nữ Oa của bản thân, khai mở Thiên Nhãn, gia trì tăng ích cho mọi người.

Ở một bên khác, tốc độ của Tiên Nhạc còn nhanh hơn.

Nàng tay cầm Tiên Địch, ngự phong truy kích.

Toàn thân thần lực Nữ Oa dũng động, so với Vô Đạo và Vấn Thiên còn nhanh hơn một phần.

Trong cửu thiên cương phong, bốn người, một chạy ba đuổi.

Thì U Minh biến thân Cửu Đầu Chu Tước tuy nhanh nhưng lúc này cũng không sánh bằng ba người truy kích phía sau.

Tiên Nhạc gia tốc bay đến phía trước Thì U Minh, Tiên Địch trong tay lại tấu lên Vô Ưu Khúc.

Thần lực dũng động kiềm chế Thì U Minh lại.

Cửu Đầu Chu Tước phi hành bị cản trở, lập tức bị Vấn Thiên và Vô Đạo đuổi kịp.

Hai con cự long cận chiến triền đấu với Cửu Đầu Chu Tước.

Cửu Đầu Chu Tước tuy có ma khí hộ thể nhưng lúc này cũng không phải là đối thủ của Vấn Thiên và Vô Đạo đã tu luyện Đại Long Tướng Thuật, lại có Tiên Nhạc kiềm chế, Thì U Minh chỉ có thể bị động hoàn kích.

Dưới Vô Ưu Khúc, thần lực hóa thành vô số cánh hoa đào, cánh hoa phi vũ như phi đao bao vây lấy Thì U Minh, khiến hắn không còn đường trốn.

Đào hoa phi đao tung hoành, liên tục đâm xuyên cơ thể Thì U Minh, tạo ra từng bồng huyết hoa.

Tiên Nhạc được thần lực Trấn Yêu Bình gia trì, đối với yêu ma có sự khắc chế cực kỳ cường đại.

Thì U Minh lập tức bị đánh cho không còn lực hoàn thủ.

Vô lượng thần lực cánh hoa hóa thành Khổn Tiên Thừng, trói chặt Thì U Minh trên không trung, muốn chạy cũng không thoát. "Ách...

A...

Ân...

Dát..." Thì U Minh chỉ có thể phát ra tiếng thảm kêu thống khổ, chín cái đầu chim nhao nhao bi minh.

Còn Vô Đạo và Vấn Thiên thì nắm lấy cơ hội, từ trong miệng rồng nhả ra Tam Xoa Kích và Long Nha Kiếm.

Hai kiện binh khí được quán chú một kích toàn lực của mỗi người.

Tam Xoa Kích hồng mang dũng động, Long Nha Kiếm lam quang thiểm thiểm.

Kiếm kích hợp bích, sức mạnh hỗ trợ lẫn nhau hóa thành một đạo lưu quang khôi hoằng, bắn thẳng về phía điểu khu bàng đại của Thì U Minh, tránh cũng không thể tránh!

Một kích này khiến Thì U Minh đương trường thụ trọng thương, vô lực phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị lưu quang trọng kích.

Hắn bị đánh rơi khỏi bầu trời, vô lực bị lưu quang tạp xuống mặt đất.

Điểu khu ma sát với không khí sinh ra hỏa diễm, tựa như thiên thạch trụy lạc.

Cuối cùng, Thì U Minh lại bị đánh về quảng trường trước Long Mộ, dấy lên một trận bụi mù.

Cánh dang rộng nằm rạp trên mặt đất, chín cái đầu chim vô lực rũ xuống trước thân.

Bụi mù tan đi, Thì U Minh thu lại sức mạnh tàn dư, trọng tân hóa thành thân người, ngây ngốc đứng trong bụi mù, ánh mắt trống rỗng, đầy vẻ mờ mịt. "Ta bại rồi?" Hắn nghĩ không thông, chính mình rõ ràng sắp thống nhất tam giới rồi, tại sao quan đầu cuối cùng lại thất bại.

Thì U Minh lúc này đã trọng thương, không còn sức bỏ chạy.

Mà Vấn Thiên và Vô Đạo càng chưa bao giờ có ý định tha cho

hắn.

Thì U Minh đào mộ tổ tiên bọn họ, đào cốt phụ thân Thương Long để đúc Trấn Yêu Bình.

Chương 563

Mối thù này không đội trời chung, chỉ có máu và lửa mới có thể tẩy rửa!

Hai người trọng tân hóa thành thân người, từ trên trời giáng xuống, một người cầm Tam Xoa Kích, một người cầm Long Nha Kiếm.

Lại lần nữa kiếm kích hợp bích, hồng lam chi quang giao tương huy ánh.

Một đạo trảm kích từ trên trời giáng xuống, đánh vào cơ thể Thì U Minh.

Thì U Minh ngốc lập tại chỗ, lăng lăng nhìn trảm kích đánh trúng mình, phát ra một tiếng kêu đau đớn trầm thấp.

Ngay sau đó, trên người Thì U Minh xuất hiện từng đạo vết nứt, vô lượng thanh quang từ trong cơ thể thấu ra.

Chính là một kích vừa rồi do nội nhi ngoại thấu thể phát ra.

Hắn không còn duy trì được thân hình nữa.

Thần lực và ma khí trong cơ thể hỗn loạn, xung đột lẫn nhau, vết nứt trên cơ thể dần dần khuếch đại, lan ra toàn thân. "Oanh!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, Thì U Minh lập tức nổ thành đầy trời hắc vụ, hôi phi yên diệt.

Nguyên thần của hắn càng theo thân thể cùng nhau hồn phi phách tán, hóa thành kiếp tro.

Phong Nguyên Thanh trực tiếp thu lấy đám ma khí dật tán đó, quy vào trong Thiên Ma Giới.

Thấy Thì U Minh cuối cùng cũng bị tiêu diệt, Tiên Nhạc trên không trung rốt cuộc hoàn thành di nguyện, tàn hồn tiêu tán.

Đinh Dao lấy lại quyền kiểm soát cơ thể, nhưng nàng chỉ là phàm nhân, thân không tu vi, trực tiếp từ trên không trung rơi xuống.

May mà Vấn Thiên kịp thời chạy đến đỡ lấy nàng.

Hai người hưng phấn ôm chầm lấy nhau.

Đại kiếp cuối cùng cũng hạ màn.

Mọi người trở về Nam Việt, cung phụng lại Trấn Yêu Bình vào trong miếu thờ Nữ Oa.

Thì U Minh đã bị tiêu diệt, những yêu ma còn sót lại cũng bị phái người nhất nhất tiễu trừ.

Trong miếu Nữ Oa, chúng nhân cung kính triều bái.

Thì U Minh đã chết, tai kiếp nhân gian coi như kết thúc.

Tiên Nhạc và Ma Âm, đến đây cũng coi như tình kiếp viên mãn.

Chỉ là tuy viên mãn nhưng lại không hoàn mỹ.

Đúng lúc này, trên tượng thần Nữ Oa dâng lên một đạo thần quang.

Nữ thần hiển lộ chân thân, bên cạnh còn có Bạch Thị và Đằng Xà, hai vị hộ pháp đứng hầu.

Hai người này mặt không biểu tình, mắt không nhìn ngang, còn Nữ Oa đại thần thì mỉm cười nhìn chúng nhân.

Thấy Nữ Oa hiển linh, mọi người nhao nhao phủ phục quỳ lạy: "Tham kiến Nữ Oa nương nương!" "Đều đứng lên đi." Nữ Oa nương nương nhu thanh nói. "Tạ nương nương!" Sau khi đứng dậy, Vấn Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Thị bên trái Nữ Oa, hỏi: "Nương

nương, Tiên Nhạc nàng ấy... chẳng phải đã chết rồi sao?" Nữ Oa giải thích: "Nàng tai kiếp đã mãn, hiện nay đã trở về thần vị!

Nhưng hết thảy quá khứ của các ngươi đã hoàn toàn chấm dứt rồi." Vấn Thiên kinh hãi, chân tay luống cuống.

Tuy Đinh Dao và Tiên Nhạc nói ra là cùng một người, nhưng tình cảm mấy chục năm của hắn và Tiên Nhạc cũng không phải dễ dàng quên đi như vậy.

Lúc này, Thính Cầm - đệ tử của Ma Âm lại hỏi: "Vậy còn sư phụ của con?" Nữ Oa nhìn Đẳng Xà Ma Âm bên phải mình, nói: "Đẳng Xà tuy tạo nhiều tội nghiệt, nhưng niệm tình cuối cùng nàng đã phiên nhiên tỉnh ngộ, cam nguyện cứu con trai của Vinh Địch, nên cũng được trở về thần vị.

Chỉ là nàng đã nếm đủ cái khổ tình ái, tự mình yêu cầu đoạn đi tình căn.

Rắn rết trong thiên hạ, từ nay về sau cũng trở thành loài máu lạnh, không còn tình cảm nữa!" Tiếp đó, bà nhìn về phía Đinh Dao: "Đinh Dao, Trấn Yêu Bình mất rồi lại tìm được, ngươi công không thể bỏ." Đinh Dao không dám kể công: "Đều là công lao của mọi người, con cũng không làm được gì..." Sau đó, Nữ Oa lại nhìn về phía Vô Đạo: "Vô Đạo, Long tộc các ngươi vốn thuộc thần tịch, chỉ vì đắc tội thiên địa mới bị tước bỏ, bị biếm thành yêu.

Hiện nay, ngươi suất lĩnh Long binh, tiễu diệt Thì U Minh, an định tam giới, công lao to lớn.

Ta sẽ tấu thỉnh Thiên Đế, cho Long tộc ngươi quy lại thần tịch, chấp chưởng tứ hải." "Đa tạ nương nương." Vô Đạo bái tạ.

Vũ Điệp bình an vô sự, Vô Đạo cũng không còn tâm hôi ý lạnh, an nhiên tiếp nhận ý tốt của Nữ Oa nương nương.

Sau đó, vì Vinh Địch cam nguyện thoái vị, tự mình lưu đày, Nữ Oa bèn thay trời sắc phong Mộ Liên làm tân Nam Việt Nữ Vương, cai trị Nam Việt.

Đệ tử của Ma Âm là Thính Cầm thì được bổ nhiệm làm Đại tế tư.

Cuối cùng, Nữ Oa lần nữa nhìn Đinh Dao, nói: "Đinh Dao, hiện nay Thì U Minh đã diệt, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành.

Bản tọa đã chú nhập pháp lực vào hộ thân phù của ngươi, ngươi có thể bình an trở về thời đại của mình rồi.

Về phần lựa chọn thế nào, liền xem chính ngươi vậy.

Nay tục sự của bản tọa đã xong, sắp phải quay về Thiên giới.

Các ngươi phải nhớ kỹ: Nhân gian hữu ái, tứ hải quy tâm!" Nói xong, Nữ Oa liền mang theo hai vị hộ pháp trở về Thiên giới.

Chúng nhân ai về chỗ nấy.

Mà Vấn Thiên, cuối cùng vẫn đưa Đinh Dao trở về thời đại của nàng.

Bởi vì hắn cho rằng Đinh Dao không thuộc về thời đại này, hắn không thể ích kỷ cưỡng ép giữ nàng lại.

Đinh Dao trở về hiện đại, thường xuyên nhìn Cửu Tinh Luân, tư niệm khoảng thời gian đã qua.

Bọn họ đều không biết, cái gọi là "thời đại của chính mình", kỳ thực căn bản không phải cùng một thế giới.

Cũng vì thế, hai người nhờ sự can thiệp của Phong Nguyên Thanh mà có khả năng nối lại tiền duyên.

Tại thế giới Đạo Mộ, sau khi Đinh Dao trở về không bao lâu, Việt Nam dưới sự nhúng tay của Phong Nguyên Thanh đã tiến hành biến cách to lớn, chính thức tiến vào thời đại tu tiên.

Mà Đinh Dao, thân phụ thần lực Nữ Oa, lại được tẩy lễ khi xuyên việt thời không, tư chất và thiên phú đều cực tốt.

Cũng vì thế, nàng thành công bước vào ngưỡng cửa tu tiên.

Không lâu sau đó, đợi nàng độ qua tiên kiếp, tự nhiên có thể trở lại Tiên giới, cùng Vấn Thiên nối lại tiền duyên.

Tất cả những điều này, đều nằm trong sự chưởng khống của Phong Nguyên Thanh.

Vấn Thiên có chút thất lạc trở về Linh Bảo Đạo.

Phong Nguyên Thanh triệu hắn đến. "Vấn Thiên, có phải vì Đinh Dao mà thất lạc không?" "Sư tôn, để ngài chê cười rồi." Vấn Thiên thấp giọng nói. "Ngươi không cần thất lạc như vậy.

Ta chẳng phải đã nói với ngươi, việc này còn có chuyển cơ sao?" "Chuyển cơ?

Thật vậy chăng?" Vấn Thiên kích động hỏi. "Tự nhiên!

Đinh Dao tuy đúng là nhân vật của thời đại mấy ngàn năm sau, nhưng lại không phải người của Tiên giới!" Phong Nguyên Thanh nói. "A?

Dao Dao không phải người Tiên giới hai ngàn năm sau sao?" Vấn Thiên kinh ngạc. "Ngươi cho rằng Tiên giới hai ngàn năm sau thật sự có thể phát triển thành cái dáng vẻ mà nàng nói sao?

Đinh Dao kỳ thực là người của một thế giới thời không hạ giới dưới trướng Tiên giới.

Chương 564

Mà thế giới đó, vừa vặn nằm trong tay vi sư." "Cái gì?

Sư tôn, thật vậy sao?

Vậy khi nào con có thể gặp lại Dao Dao?" Vấn Thiên hưng phấn. "Đừng vội, tiên lộ ở phương thế giới kia đã mở.

Đinh Dao được Nữ Oa quyến cố, tư chất bất phàm, tự khắc có thể bước lên tiên đồ.

Đợi nàng phi thăng Tiên giới, hai người các ngươi tự nhiên sẽ tương kiến.

Hiện tại, ngươi cứ lo tu luyện cho tốt đi." Từ đó về sau, Vấn Thiên biến nỗi tương tư thành động lực, toàn lực tu luyện.

Còn tại thế giới Đạo Mộ, Đinh Dao vì giỏi sử dụng sáo ngọc nên dần dần nổi danh, được tôn xưng là Ngọc Địch Tiên Tử.

Tuy nhiên nàng thập phần cao lãnh, nam tử thế gian không ai lọt vào mắt xanh, rất nhiều thanh niên tài tuấn đều tỏ tình thất bại.

Bọn họ đâu biết rằng, nàng từng có một đoạn tình yêu với Long tộc cường đại.

Tại Tiên giới, không lâu sau, Thiên giới hạ phù chiếu.

Đương nhiên trong đó Phong Nguyên Thanh cũng góp mấy phần lực.

Thiên Đế chiếu mệnh, Long tộc trở lại thần tịch.

Vô Đạo được thụ phong Long Hoàng, thống ngự thủy tộc tứ hải, đồng thời được tự hành bổ nhiệm tứ đại Long Vương dưới trướng để hiệp trợ chấp chưởng tứ hải, quản lý thủy tộc.

Vô Đạo cuối cùng đã hoàn thành tâm nguyện nhiều năm.

Hắn bèn dời chủ mạch Long tộc từ Nam Hải về sâu trong Đông Hải.

Đồng thời bổ nhiệm Ngao Quảng của Thanh Long nhất mạch làm Đông Hải Long Vương; Ngao Khâm của Xích Long nhất mạch làm Nam Hải Long Vương; Ngao Nhuận của Bạch Long nhất mạch làm Tây Hải Long Vương; Ngao Thuận của Hắc Long nhất mạch làm Bắc Hải Long Vương.

Đại tiểu sự vụ tứ hải toàn bộ giao cho Tứ hải Long Vương xử lý, còn Vô Đạo thì cùng Vũ Điệp song túc song phi.

Nhưng vì Vũ Điệp chỉ là phàm nhân, có nỗi lo về tuổi thọ, nên trăm năm sau, Vô Đạo mang theo Vũ Điệp đến Linh Bảo Đạo cầu viện Phong Nguyên Thanh.

Phong Nguyên Thanh liền để Doãn Nam Phong thu Vũ Điệp làm đệ tử.

Doãn Nam Phong cũng mang trong mình huyết mạch Long tộc, một thân Long Thần Công sớm đã đại thành, lại tu luyện Đại Long Tướng Thuật, thuế biến thành thân Chân Long, cũng coi như là Long tộc.

Nàng vừa xuất hiện, Vô Đạo liền có cảm ứng. "Nguyên lai phu nhân cũng là Long tộc?" Vô Đạo kinh ngạc. "Ha ha, Nam Phong vốn chỉ mang huyết mạch Long tộc hi bạc, chỉ là hiện nay tu luyện có thành tựu, thuế biến ra thân Chân Long." "Ra là thế.

Còn thỉnh phu nhân hao tâm tổn trí dạy bảo Vũ Điệp tu luyện, Vô Đạo cảm kích vô cùng.

Sau này nếu có việc gì cần giúp đỡ, cứ tới tìm Vô Đạo, Vô Đạo tự đương tận tâm tận lực." "Đạo hữu không cần khách khí như vậy.

Vũ Điệp thiên phú thượng giai, nói ra vẫn là chúng ta chiếm tiện nghi." Phong Nguyên Thanh cười nói.

Vũ Điệp có duyên với loài bướm, Phong Nguyên Thanh liền truyền thụ một đạo pháp môn Hóa Vũ Điệp.

Trang Chu mộng vũ điệp, vũ điệp mộng Trang Chu, cũng là một con đường thông thiên đại đạo.

Phong Nguyên Thanh căn cứ điển cố Trang Chu mộng điệp, dùng Đại Mộng Huyễn Thuật truyền thụ cho Vũ Điệp.

Vũ Điệp vừa vặn thích hợp tu hành Mộng Huyễn chi đạo, là một hạt giống tốt.

Thế là Vũ Điệp cắm rễ tại Linh Bảo Đạo, lại có đệ đệ Vấn Thiên chiếu cố, tiến độ tu luyện vô cùng khả quan.

Vô Đạo cũng thường xuyên tới Linh Bảo Đạo thăm nàng, cuộc sống thật an nhàn.

Sau khi Thì U Minh bị tiêu diệt, Thiên Sơn lại trở về tay Phượng Hoàng, nhân viên trong thần điện đều bình an vô sự.

Đa tạ Phong Nguyên Thanh nhắc nhở, Phượng Hoàng mới bảo toàn được chúng thần dưới trướng.

Kinh qua việc này, nàng đối với Phong Nguyên Thanh càng thêm có thiện cảm, đạt tới mức "trên tình bạn, dưới tình yêu".

Nhân gian trải qua kiếp nạn của Thì U Minh, yêu ma tác loạn cơ bản đều bị thanh lý sạch sẽ, Yêu Ma chi kiếp coi như đã qua.

Tiếp theo chính là cuộc chiến thống nhất nội bộ Nhân tộc.

Trong hai mươi năm này, dưới sự thúc đẩy của Phong Nguyên Thanh cùng chúng thần, rất nhiều nước nhỏ như Trịnh, Vệ, Lỗ, Ngu, Dương, Khương, Ngô, Việt...

đều đã bị các nước lớn xung quanh thôn tính.

Mà Nam Việt quốc lân cận, vì địa thế nằm ở vùng duyên hải phương nam xa xôi nên chiến hỏa phương bắc vẫn chưa lan tới đây.

Lúc này vẫn còn là một mảnh hòa bình.

Huống hồ, các nước nhỏ phương nam binh lực không đủ, khu khu vài vạn binh mã, các nước lớn phương bắc đều không để vào mắt.

Bọn họ nước nào mà chẳng binh hùng tướng mạnh, tọa ủng mấy chục đến cả trăm vạn quân đội, muốn đánh hạ một nước nhỏ thực quá đơn giản.

Lúc này, ánh mắt bọn họ chủ yếu vẫn tập trung vào đối phương.

Thăng Long đại lục (Gia Quốc), trải qua mấy chục năm, hình thành cách cục Thất Quốc Tranh Bá, tạm thời tiến vào thời kỳ hòa bình ngắn ngủi.

Các nước đều đang tích súc quốc lực, hợp tung liên hoành.

Học tử của Chư Tử Bách Gia cơ bản đều nằm trong bảy nước này, đảm nhiệm các loại chức vị.

Học thuyết Bách Gia phân hóa ra vô số môn phái chi nhánh, các vì kỳ chủ, cũng là vì viên mãn học thuyết của bản thân, khiến tu vi tiến thêm một bước.

Cách cục này giống hệt thời kỳ Chiến Quốc trên Trái Đất, thất quốc tranh bá.

Phong Nguyên Thanh trước đó phân ra vô số hóa thân, vẫn lưu lại tại các nước, công phu hơn một trăm năm đã hoàn toàn dung nhập vào trong đó.

Còn có không ít hóa thân địa vị không thấp, do đó hắn đối với các quốc gia nhân gian đã có sự hiểu biết toàn diện.

Đại Tần tuy bị sáu nước chặn ở phía tây Hàm Cốc Quan, nhưng quốc lực cường thịnh, binh hùng tướng mạnh.

Tiên giới Đại Tần đã đánh hạ thống nhất phương tây và phương bắc, không còn mối họa ngoại xâm.

Về phần phía đông tiếp giáp bốn nước Hàn, Triệu, Ngụy, Sở.

Trong đó, Đại Tần cùng Sở quốc là hùng mạnh nhất, chiếm cứ khu vực lớn nhất trung ương cương vực Nhân tộc.

Nhưng sau lưng các nước đều có tiên thần hạ chú, chống lưng, nhất thời cũng khó phân thắng bại.

Tần duệ sĩ, Sở thân tức, Tề kỹ kích, Yến kiên binh, Triệu biên kỵ, Ngụy vũ tốt, Hàn nỗ binh.

Đều là tinh nhuệ mạnh nhất do các nước bí mật bồi dưỡng, mỗi người đều lấy một địch mười, địch trăm.

Một khi nước nào dẫn đầu khai chiến, các nước còn lại liền có khả năng liên hợp, cục thế thập phần vi diệu.

Dưới sự thúc đẩy của đông đảo tiên thần, cuộc chiến thống nhất cuối cùng cũng đến.

Các nước hỗn chiến, mỗi quốc gia đều tiếp giáp với ít nhất hai nước khác.

Hai tuyến, ba tuyến, thậm chí là bốn tuyến tác chiến, lấy một địch bốn.

Đại chiến không dứt, tử thương vô số, nhưng vì nhân gian nhất thống, khí vận hợp nhất, cũng chỉ có thể như thế.

Thiên Đế bản thân vô cùng chán ghét nhân gian chiến loạn, nếu không cũng chẳng đến mức chặt đứt Thiên Thê.

Tuy nhiên quy mô chiến loạn lần này càng là không tiền khoáng

hậu, nhưng Thiên Đế vì kế hoạch Phong Thần cũng đành phải bịt mũi chịu đựng, độc tự nhẫn thụ sự xung kích của Thiên Đạo do sinh linh chết thảm vì chiến tranh gây ra.

Bất quá hết thảy đều đáng giá, sau khi đại nhất thống sẽ trực tiếp kết thúc chiến loạn kéo dài bấy lâu nay.

Chương 565

Chỉ cần đế vương nhân gian kinh doanh tốt, có thể khiến chiến loạn không còn tái diễn.

Lại mấy chục năm trôi qua.

Nhân gian cuối cùng cũng nghênh đón quyết chiến.

Mà đối với Thiên giới, mới chỉ trôi qua vài chục ngày ngắn ngủi.

Trong sinh mệnh dài dằng dặc của bọn họ, chút thời gian này hoàn toàn không tính là gì.

Chúng thần Thiên giới đều ở trên trời chăm chú theo dõi tiến triển nhân gian.

Cuối cùng, Đại Tần lấy tư thái tuyệt cường, đông xuất Hàm Cốc Quan, dùng binh phong thế không thể đỡ, quét ngang lục quốc, thực hiện đại nhất thống.

Ngắn ngủi mấy chục năm, nhân gian liền nghênh đón thống nhất.

Việc này chủ yếu vẫn là công lao của chúng thần Thiên giới.

Thiên thần thường thường đại biểu cho một đạo pháp tắc, là sự nhân cách hóa của pháp tắc Thiên Đạo.

Vô số thiên thần hội tụ, ý kiến thống nhất, đó chính là đại thế Thiên Đạo ngưng tụ.

Dưới đại thế, không ai có thể cản nổi.

Đại thế không thể nghịch!

Dưới ý chí của chúng thần, nhân gian nhất thống.

Lục quốc chiến bại cũng chỉ có thể chấp nhận kết quả này mà

không thể dấy binh làm loạn nữa, nếu không chư thần đều sẽ không bỏ qua cho họ.

Tại nhân gian Tam giới, vương triều đại nhất thống đầu tiên được thành lập.

Tần Vương Doanh Chính, tại Thái Sơn phong thiền, lập quốc hiệu là Tần, tự xưng Thủy Hoàng Đế, đồng thời tu kiến Phong Thần Đài.

Trên đỉnh Thái Sơn, Thiên Đế khâm định, do Tần Thủy Hoàng Doanh Chính thay trời phong thần, sắc phong chư thiên bát bộ, cộng lại ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần để bổ toàn Thiên Đạo, hoàn thiện trật tự thiên địa, vận chuyển chư thiên.

Về phần các lộ chư thần chi vị, sớm đã được xác định trong sự vận chuyển của Thiên Đạo, bất luận kẻ nào cũng khó lòng thay đổi.

Trên Phong Thần Bảng, phần lớn thần vị đã ghi danh tính.

Từ trên xuống dưới, chư thần Thiên giới, chư thần Âm Ti, các lộ sơn thủy thổ địa trọng yếu nhân gian đều đã có thần vị định ra.

Vẫn còn dư lại khá nhiều vị trí tiểu thần, lưu lại ngày sau bổ sung.

Thủy Hoàng Doanh Chính đứng trên tế đài phong thiền tại Thái Sơn.

Trong không trung, vô cùng thanh quang hội tụ, Thiên Đạo giáng phó sách Phong Thần Bảng xuống, rơi vào tay Thủy Hoàng. "Tử phủ kim phù giáng ngọc đài, Tinh tràng vũ cái phất tam thai.

Lôi ôn đại đấu phân tiên hậu, Liệt tú quần tinh thứ đệ khai.

Thảo sát vô tư xưng chí đức, Tư sinh hữu tự tự trường tài.

Tiên thần nhân quỷ từ nay định, Chẳng khiến chiều chiều đọa cỏ lai." Doanh Chính tay cầm Phong Thần Bảng, thay trời phong thần, thanh truyền Tam giới: "Nay mang công thống nhất, phụng phù chiếu

Thiên Đế, sắc phong chư thần Tam giới, y theo kiếp vận nặng nhẹ, tuần tư cách trên dưới, phong các ngươi làm Bát bộ chính thần, phân chưởng các ti, rải khắp chu thiên, củ sát nhân gian thiện ác, kiểm cử Tam giới công hành họa phúc.

Cho các ngươi thi hành sinh tử, từ nay siêu thoát, ngày sau có công, theo thứ tự mà thăng thiên.

Các ngươi hãy tuân thủ quy tắc, chớ làm chuyện xằng bậy, tự rước lấy tai ương, để lại tiếng xấu; hãy vĩnh viễn bảo vệ, nắm giữ ti luân, cho xứng với sắc phong này.

Khâm tai!" Sau đó là tuyên đọc chư thiên thần vị, chỉ cần dựa theo danh sách trên Phong Thần Bảng lần lượt xướng tên là được.

Quá trình này rất nhanh, mỗi một đạo thần vị tuyên đọc xong, Thiên Đạo liền hạ xuống một đạo phù sắc, rơi vào tay người tương ứng.

Đây là Thần Sắc, đại biểu cho thần vị của thần linh, đem nó dung nhập linh đài luyện hóa liền có thể đạt được thần lực Thiên Đạo gia thân, đăng lâm thần vị.

Trên Phong Thần Đài tại Thái Sơn, Doanh Chính tuyên đọc chư thiên thần linh xong xuôi.

Lần phong thần này, phân phong Thiên Thần, Địa Kỳ, Âm Thần... là cai quản tam giới.

Có Lục Ngự Đế Quân, thống ngự Tam giới chư thiên: * Trung Ương Di La Thiên Đế, tổng ngự vạn thiên, thống lĩnh Tam giới, thập phương, tứ sinh, lục đạo, hết thảy âm dương họa phúc. * Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, tổng ngự vạn tinh, chấp chưởng thiên kinh địa vĩ, suất lĩnh tinh thần Tam giới và chư thần sơn xuyên, là tông vương của vạn tượng, hô phong hoán vũ, sai khiến lôi điện quỷ thần. * Nam Cực

Trường Sinh Đại Đế, tổng ngự vạn loại, chấp chưởng và vận hóa khí hậu bốn mùa, năng hô phong hoán vũ, sai khiến lôi điện quỷ thần, cũng khống chế vạn vật họa phúc sinh phát chi xu cơ. * Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, tổng ngự vạn linh, khảo hạch quần tiên, tầm thanh cứu khổ, cứu bạt vong hồn. * Tây Cực Câu Trần Đại Đế, tổng ngự vạn thần, chấp chưởng nam bắc hai cực và Tam Tài (Thiên, Địa, Nhân), cũng chủ trì việc binh cách nhân gian. * Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ, tổng ngự vạn địa, chưởng quản sơn nhạc thổ địa biến hóa cùng chư sơn thần, địa kỳ và Tam Sơn Ngũ Nhạc Đại Đế, đồng thời tiết chế việc kiếp vận.

Lại có Lôi bộ, Hỏa bộ, Ôn bộ, Đấu bộ, Thái Tuế bộ, Đậu bộ, Thủy bộ, Tài bộ cộng tám bộ chính thần.

Tại Minh giới Âm phủ lại phong Âm Thiên Tử, Ngũ phương Quỷ Đế, Thập điện Diêm La, Phán quan, Âm ti chư thần.

Ở nhân gian, sắc phong Sơn thần, Thủy thần, Long Hoàng, Long Vương các loại thần vị.

Đem một số thần vị chủ yếu chọn lựa chân tu hữu đức nhân gian gia phong, để vẹn toàn trật tự vận chuyển của Thiên Đạo.

Còn dư lại khá nhiều thần vị lớn nhỏ tạm chưa có người nhận, đợi ngày sau có đại tu sĩ, có thể do thượng quan các bộ dẫn độ lên trời khảo giáo phong thần, khiến thần vị từ từ kiện toàn.

Phong Nguyên Thanh mưu tính đã lâu, vị trí Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế này tự nhiên rơi vào trên người hắn.

Có thần vị gia trì, chư thiên khí vận hội tụ vào thân, tốc độ tu hành lại nhanh hơn mấy phần.

Chư thiên thần linh thay Thiên Đạo làm công, vận chuyển trật tự, tự nhiên có khí vận Thiên Đạo gia thân, bất kể là tu hành hay làm gì

đều thuận buồm xuôi gió.

Cùng lúc Thủy Hoàng Doanh Chính sắc phong chư thần, Thiên Đế tiếp dẫn Thiên Đạo, lấy Cửu Đại Thiên Đạo Chí Bảo đã luyện chế trước đó làm vật thừa tải, đem trật tự thiên địa gán lên trên, việc phong thần thuận lợi hoàn thành.

Lần phong thần này không chỉ có chư thần Thiên giới vốn có, còn có rất nhiều tu sĩ hữu đức nhân gian, càng không thiếu nhân kiệt của các quốc gia nhân gian cũng thừa thế mà lên, thượng thiên phong thần.

Hoặc đứng vào hàng ngũ Thiên Thần, hoặc nhập Địa Phủ trở thành thần linh Âm Ti, đều là một nơi chốn tốt.

Sau khi Thủy Hoàng tuyên đọc xong, chư thần lớn nhỏ đều đạt được một đạo Thiên Đạo Thần Sắc dung nhập kỷ thân.

Đối với một đám thần thai tiên thiên mà nói, đạo thần sắc này chỉ là đi ngang qua sân khấu, có cũng được mà không có cũng không sao, đối với việc vận chuyển thiên đạo và thực lực bản thân đều không ảnh hưởng gì.

Nhưng những chư thần còn lại thì đều phải dựa vào thần sắc mới có thể duy trì thần vị, nếu thần sắc bị thu hồi hoặc đánh mất thì hết thảy những gì thần vị mang lại đều sẽ mất đi.

Thần sắc đối với bọn họ mà nói là ngoại vật, không thể quá độ ỷ lại.

Loại thần linh do Thiên Đạo phong thần này gọi là Hậu Thiên Thần Linh, đây là Hậu Thiên Thần Đạo.

Mà phù sắc Hậu Thiên Thần Đạo lại chia từ cao xuống thấp thành năm bậc: Thanh, Tử, Kim, Hồng, Bạch.

Có Đông Cực Thanh Hoa Đế Quân chuyên môn khảo giáo tiên thần để đạt được thần vị tấn thăng.

Trên Phong Thần Bảng có người nhục thân phong thần, loại này có thể song tu Tiên - Thần lưỡng đạo, ngày sau cơ duyên thâm hậu thậm chí còn có cơ hội thoát ly Phong Thần Bảng, tự thành Tiên đạo đại năng.

Mà người thân chết chân linh lên bảng thì chịu sự khống chế của Phong Thần Bảng, muốn thoát ly khó càng thêm khó, nhưng cũng không phải không có cơ hội, chỉ là cần làm hải lượng công đức, thời gian cần thiết quá dài, hơn nữa công đức cũng không phải dễ kiếm như vậy.

Việc phong thần Tam giới là đại sự hợp với Thiên Đạo.

Thủy Hoàng nhờ phong thần mà đạt được thiên mệnh gia thân.

Ở thế giới này, không có thuyết pháp đế vương không thể tu luyện.

Thủy Hoàng Doanh Chính cũng nhờ đó mà tu vi đại trướng.

Là một hùng chủ quét ngang lục hợp, thôn tính bát hoang, Thủy Hoàng Đế tự nhiên không cam tâm làm một phàm nhân, sớm đã bắt đầu tu luyện, hơn nữa tư chất cũng không tệ.

Chương 566

Lại được quốc vận, thiên vận gia thân, tu hành càng là tiến triển cực nhanh.

Nếu không phải xử lý triều chính quốc gia làm chậm trễ tiến độ tu luyện, Doanh Chính e rằng sớm đã lập địa thành tiên.

Dẫu vậy, hắn vẫn đạt đến cảnh giới Hóa Thần.

Nhân đó, hắn cũng từ trong triều chính rút ra không ít tinh lực để tu hành pháp môn Hóa Thần, dùng hóa thân xử lý triều chính, bản thân thì dành nhiều thời gian hơn để tu luyện.

Công pháp hắn tu luyện lại có liên quan rất lớn tới Long tộc.

Năm xưa Thương Long hiệp trợ Nữ Oa trị thủy, tiễu diệt yêu ma, từng nhiều lần bị thương tại đất Tần, từng lưu lại tâm huyết.

Hắn tâm huyết lai triều, đem một đạo truyền thừa của bản thân lưu lại trong đó.

Vốn dĩ đó chỉ là một thiên truyền thừa không tệ, nhưng vì chỉ là sơ sáng, cũng không tính là cao thâm bao nhiêu, giảng giải về phương pháp hóa rồng của sinh linh lân giáp.

Đạo truyền thừa này vừa khéo bị Doanh Chính đoạt được.

Hắn kết hợp công pháp của Chư Tử Bách Gia cùng các công pháp lấy được từ đệ tử Linh Bảo Đạo, thay cũ đổi mới, diễn hóa ra một bộ công pháp của riêng mình.

Bởi vì lập ý lấy huyết mạch bản thân làm dẫn, để loài lân giáp thế gian đều có thể hóa rồng bay lên, Doanh Chính bèn đặt tên công pháp là "Long Vương Kinh".

Cũng chính vì thế, Doanh Chính cũng được xưng là Long Vương, không hẹn mà hợp với vị đế vương của vương triều đại nhất thống đầu tiên giữa thiên địa.

Doanh Chính biết chuyện mấy chục năm trước Long tộc hiệp trợ Nữ Oa hộ pháp, thủ hộ nhân gian, trảm yêu trừ ma và được quy lại thần tịch, là thần thú cao quý giữa thiên địa.

Thế là trước khi thống nhất lục quốc, hắn liền phái người tới Đông Hải cầu kiến Long Hoàng, thương thảo chuyện liên hợp.

Việc này Phong Nguyên Thanh cũng biết, bèn thuận nước đẩy thuyền, xúc thành việc này.

Từ đó, Long tộc trở thành thần thú đồ đằng hộ quốc của triều Đại Tần.

Thủy Hoàng Doanh Chính cũng mượn long khí tu hành, nhất cử đem quốc vận hóa thành hình rồng, đúc nên một con hắc long ngàn trượng.

Vì Đại Tần chuộng Thủy đức, trong ngũ hành thì thủy sắc là màu đen, nên long bào của Doanh Chính là nền đen thêu rồng vàng, quốc vận cũng là cự long màu đen.

Long tộc cũng nhờ đó nhận được một phần khí vận Nhân tộc cúng bái.

Nhân tộc cũng được Long tộc che chở.

Song phương hỗ trợ lẫn nhau, cùng có lợi.

Mà Thủy Hoàng Đế cũng kiến lập tế tự Long Vương, Long Hoàng trong dân gian.

Đồng thời cũng có tế tự rất nhiều thần linh khác, nhưng đại đa số nằm trong các tông môn cung phụng thần linh đó.

Theo phong thần kết thúc, thời gian chậm rãi trôi qua, hương hỏa tế tự của các thần linh xác thực đang nhanh chóng phát triển về hướng dân gian.

Hương hỏa chi lực vô cùng hỗn tạp, không chỉ có tín ngưỡng mà còn có hương hỏa chi độc.

Thế là Phong Nguyên Thanh liền lần nữa truyền xuống một pháp, tên là Hương Hỏa Thần Đạo, thích hợp nhất cho Hậu Thiên Thần Đạo tu luyện.

Lấy hương hỏa chi lực khai tịch thần linh pháp vực, hấp nạp hương hỏa chi độc, kiến thiết pháp vực và tịnh hóa hương hỏa chi lực.

Điều này đối với những thần linh mất đi nhục thân, chân linh lên bảng là vô cùng hữu hảo, là bậc thang tấn thăng của họ.

Mà bổng lộc của Thiên Đình cũng chủ yếu là hương hỏa.

Thời gian lặng lẽ trôi đi.

Thủy Hoàng nguyên niên, thiên hạ an định.

Chư Tử Bách Gia nhao nhao nhập triều làm quan.

Đại Tần lấy Pháp trị thiên hạ, Pháp là căn bản.

Nhưng đồng thời cũng kiêm dung bách gia, tương hỗ dung hợp, lấy thừa bù thiếu, trọng dụng Mặc gia, Y gia, Binh gia, Nông gia, Nho gia, Thương gia, Tạp gia... các học phái.

Nhất thời cả nhân gian phồn vinh bồng bột phát triển, bốn bể yên bình.

Thủy Hoàng Đế thực hành trung ương tập quyền, thiết lập Tam công Cửu khanh, lại chia Tam tỉnh Lục bộ, tuyển bạt Nội các, phân biệt xử lý sự nghi tương ứng.

Ở địa phương phế bỏ chế độ phân phong, thay bằng quận huyện chế.

Về kinh tế, thống nhất tiền tệ và độ lượng hành.

Về văn hóa xã hội, thực thi chính sách "thư đồng văn, xa đồng quỹ" (sách cùng văn tự, xe cùng trục bánh).

Lấy thủ đô Hàm Dương làm trung tâm, tu trúc đường xá thông tới các nơi.

Đồng thời lại khai mở vận hà, câu thông nam bắc.

Những việc rải đường mở sông này nếu ở thế giới phàm nhân thì quả thực là hao phí to lớn, không biết phải chết bao nhiêu người mới hoàn thành.

Nhưng ở thế giới tiên thần này, đây ngược lại là chuyện đơn giản nhất, chỉ cần tu sĩ dưới trướng thi triển pháp thuật là có thể nhẹ nhàng làm được.

Sau khi phân chia hoàn thiện các cấp cơ quan chính phủ từ trên xuống dưới, gánh nặng trên người Thủy Hoàng Đế liền nhẹ đi.

Đại tiểu sự quốc gia có Tam công Cửu khanh cùng Lục bộ Nội các thương nghị xử lý, nếu có việc không quyết định được mới trình lên Thủy Hoàng Đế đích thân duyệt lãm phê chỉ.

Đem quyền lực hạ phóng xuống quan viên các cấp, đây là sự tự tin của Thủy Hoàng Đế, hắn đủ sức trấn áp thiên hạ.

Mà ở thế giới tiên thần này, vĩ lực quy về bản thân.

Chỉ cần Thủy Hoàng Đế đủ mạnh thì người bên dưới không dám sinh ra dị tâm.

Hơn nữa, Thủy Hoàng Đế với trí tuệ trác tuyệt của mình, đem Long Vương Kinh của bản thân lần nữa thay cũ đổi mới, diễn hóa ra

phương pháp "Hoàng Đạo Long Khí".

Hoàng Đạo Long Khí vừa ra, áp chế vạn pháp.

Đế vương mang Hoàng Đạo Long Khí trong người thì vạn pháp bất xâm, pháp thuật tầm thường đối với hắn dĩ nhiên vô hiệu.

Mà tại hoàng đô Hàm Dương cùng các cấp phủ nha quận huyện thiên hạ đều có Hoàng Đạo Long Khí che chở, đạo pháp cấm hành.

Tu sĩ ở trong đó đều sẽ bị áp chế, thực lực khó mà phát huy.

Mà cấp bậc càng cao, áp chế càng mạnh.

Đặc biệt là tại hoàng đô Hàm Dương, tiên thần bình thường dưới áp chế của Hoàng Đạo Long Khí thì thực lực trăm không còn một, uyển như phàm nhân.

Bằng vào Hoàng Đạo Long Khí, Thủy Hoàng Đế nhất cử đột phá cảnh giới Tiên nhân, càng là trực bức Thiên Tiên.

Tu sĩ nhân gian đối với Thủy Hoàng Đế càng thêm kính sợ.

Sức mạnh triều đình nhân gian càng là cường thịnh chưa từng có.

Dưới sự cai trị của Thủy Hoàng Đế, nhân gian một chốc phảng phất vượt qua ngàn vạn năm phát triển, trực tiếp đi tới thời đại phong kiến.

Nhất thời, Nhân tộc phi tốc phát triển lớn mạnh, nhân đạo đại xương.

Mà Thủy Hoàng Đế cũng nhân đó thủ đắc Nhân Hoàng Quả Vị, sánh ngang Thiên Đế, là vô thượng hoàng giả của Nhân tộc.

Tam giới sau khi phong thần càng thêm vững chắc vô cùng, chư thiên thần linh cấu kiến ra một đạo Thiên Địa Pháp Võng vô cùng nghiêm mật, bao la Tam giới.

Sức mạnh Tam giới thống hợp, vận chuyển càng thêm hoàn mỹ.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cấp thủ hỗn độn chi khí hóa thành thiên địa linh khí, lại do Thiên Địa Pháp Võng chảy vào các nơi trong Tam giới.

Sinh linh sau khi chết, kinh qua Âm Ti Địa Phủ thẩm phán công quá, lại do Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế đầu thai.

Trật tự Tam giới càng phát hoàn thiện, cả Tam giới đều đang chậm rãi lớn mạnh, thể lượng trong hỗn độn hư không càng phát bành trướng.

Chương 567

Mà tại Đông Hải, Long tộc cũng đang cử hành một đại sự.

Long Hoàng Vô Đạo tu hành Đại Long Tướng Thuật đại thành, tại bờ Đông Hải kiến tạo một tòa Long Môn, đem hóa long chi đạo viết vào trong pháp tắc Thiên Đạo.

Hiện nay, chính là lần đầu tiên đưa vào sử dụng sau khi Long Môn đúc thành.

Vô Đạo đặc biệt mời rất nhiều hảo hữu kỳ nã tới quan lễ.

Long Môn vừa ra, thủy tộc và loài lân giáp trong thiên hạ đều có một con đường thăng tiến tuyệt giai, có thể tiến hóa huyết mạch Long tộc, cuối cùng hóa thành Chân Long.

Mà trong đó, lại lấy cá chép và loài rắn là uẩn hàm huyết mạch Long tộc thâm hậu nhất.

Long Môn thịnh hội lần này không chỉ có hảo hữu Vô Đạo tự mình mời, mà còn có không ít thần linh thiên địa đều đang chú ý.

Loại chuyện mới lạ này bọn họ cũng là lần đầu nhìn thấy nên rất hiếu kỳ.

Long Môn này đúc bằng thiên địa kỳ thạch, bên trên điêu khắc vô số long văn.

Trên trụ cổng có cự long bàn toàn, trên môn lâu có một viên long châu rạng rỡ sinh huy.

Vô số đại đạo pháp tắc dây dưa trong đó, hóa thành sức mạnh thuần hóa huyết mạch.

Long Môn treo trên bầu trời cửa sông nhập hải khoảng mười

trượng.

Độ cao tuy thấp nhưng không phải tất cả thủy tộc đều có thể vượt qua.

Vượt Long Môn còn phải xem cơ duyên, thiên phú, khí vận, nghị lực... cùng nhiều nhân tố.

Thiên lý (đạo trời) càng thấp thì độ khó muốn vượt Long Môn càng lớn, quá trình phi dược càng phải kinh thụ tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm.

Nhất thời, trong nước sông dưới Long Môn tụ tập mấy chục, cả trăm vạn thủy tộc muốn hóa rồng.

Thủy long, các loại rắn trăn, cá... càng không thiếu một số giao xà đã thuế biến ra huyết mạch giao long, thậm chí là giao long.

Từng cái ở trong nước ngưỡng vọng bầu trời, nóng lòng muốn thử, chỉ chờ Long Môn mở ra.

Trên mặt biển xa xa, Vô Đạo suất lĩnh tứ đại Long Vương dưới trướng đang chăm chú nhìn một màn này.

Bên cạnh còn có Doãn Nam Phong, Vấn Thiên, Hồ Bát Ức, Mặc Ngọc... những người hắn đặc ý mời tới.

Phong Nguyên Thanh cũng có một hóa thân qua đây quan lễ.

Long Môn thịnh hội lần đầu tiên này do Vô Đạo đích thân chủ trì.

Mấy chục năm trôi qua, tu vi Vô Đạo tiến thêm một bước, hắn hiển hóa ra thân Kim Long vạn trượng, hoành tuyên nơi chân trời.

Long uy lẫm liệt hạo đãng, phương viên vạn dặm đều nằm dưới long uy của hắn.

Các loại cá rắn chen chúc trong sông dưới cỗ long uy này run lẩy bẩy, phảng phất thiên địch đương diện, đó là sự run rẩy đến từ sâu

trong huyết mạch, là uy áp của kẻ bề trên.

Cỗ long uy này vừa phóng liền thu, không khí bá đạo cao quý tràn ngập.

Vô số tường vân lượn lờ quanh thân Vô Đạo, lân trảo phi dương, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Chỉ nghe thanh âm Vô Đạo vang vọng thiên địa: "Thử Long Môn, mỗi năm trăm năm mở một lần.

Kẻ có thiên tư cơ duyên thâm hậu tự có thể vượt qua Long Môn, lột xác thành thân Chân Long, gia nhập Long tộc!

Long Môn, khai!" Theo thanh âm Vô Đạo rơi xuống, Long Môn cao treo kia kim quang đại phóng, môn hộ vô hình ở trung ương mở ra.

Cùng lúc đó, vô số cá rắn trong sông dưới Long Môn đều táo động, nhao nhao ra sức bơi về phía Long Môn.

Cá chép liều mạng dao động cái đuôi, giao xà dùng sức uốn éo thân thể.

Trước Long Môn, vô số cá rắn nhao nhao ra sức nhảy lên, vọt ra khỏi mặt nước, lao về phía Long Môn.

Chỉ là, đại đa số cá, rắn đều là hậu kế vô lực (không đủ sức về sau).

Sau khi liều mạng thử mấy lần, chung quy thất bại, huyết mạch Long tộc vốn đã thức tỉnh bị rút ra trở thành nội hàm của Long Môn, còn bọn chúng thì ánh mắt mất đi linh động, một lần nữa hóa thành dã thú.

Trên mặt nước, lượng lớn cá rắn lần lượt nhảy lên lại lần lượt đập xuống mặt nước.

Cuối cùng, số lượng thành công hóa rồng rải rác không có mấy,

không bằng một phần nghìn.

Long Môn đóng lại, cuối cùng chỉ có hơn một trăm con Chân Long thành công.

Mà trong đó đại đa số đều là bốn ngón, chỉ có năm con là năm ngón.

Đây là thể hiện của huyết mạch cao thấp, số lượng ngón rồng càng nhiều thì huyết mạch càng cao.

Năm con Chân Long năm ngón bị Vô Đạo nhìn trúng, mang về Long Hoàng Cung của mình, số còn lại phân phối xuống dưới trướng Tứ hải Long Vương.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện.

Vô tận quang huy từ nơi đó tỏa ra, chiếu rọi khắp chư thiên.

Từ sau khi Phong Thần, đây là lần đầu tiên đại triều hội được mở ra.

Thiên Đế ngồi ngay ngắn trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Phía dưới lại có năm tòa bảo tọa, chia làm hai bên.

Đó chính là Đông Tây Nam Bắc Tứ Ngự Đế Quân, cùng với bảo tọa của Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ.

Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ cùng các chư thần Âm Ty thường tọa trấn U Minh, bình thường không cần đến Thiên Đình tham gia triều hội.

Chỉ là, đây dù sao cũng là đại triều hội đầu tiên của chư thần Thiên Đình sau Phong Thần, bởi vậy, các đại thần chủ chốt của Tam Giới đều đã đến đông đủ.

Về phần sau này, chư thần Âm Ty liền không cần chuyên môn đến Thiên Đình dự đại triều hội nữa.

Thiên Đế đoan tọa tại trung ương chí cao chi thiên, pháp tướng trang nghiêm.

Chúng thần không hẹn mà cùng đồng loạt hướng về phía Thiên Đế triều bái, hô lớn: "Tham kiến Thiên Đế!" Phía dưới, năm vị Đế Quân cũng đồng dạng khom người chào.

Giọng nói của Thiên Đế đạm mạc mà uy nghiêm vang lên: "Các khanh miễn lễ!

Hôm nay là đại triều hội đầu tiên sau Phong Thần, chư thần cùng cố gắng, phải tận chức tận trách, vận chuyển trật tự thiên địa." Sau đó, liền tuyên đọc chức trách của chúng thần.

Lúc này vừa mới Phong Thần, rất nhiều thần linh tuy có thần vị tại thân, nhưng đối với chức trách của bản thân vẫn chưa rõ ràng lắm.

Thiên Đế câu thông Thiên Đạo, thông qua Thần Sắc, đem chức trách của chư thiên thần linh phân chia, toàn bộ phát phóng đến nơi của các thần linh tương ứng, để bọn họ thấu hiểu thần chức của mình.

Sau khi triều hội kết thúc, liền có thị giả dẫn bọn họ đi tới cung điện làm việc của riêng mình.

Thiên Đình có ba mươi sáu cung, bảy mươi hai điện, lại có chín tầng Thiên Giới, các vị thần vào đúng vị trí, ai làm chức nấy.

Trong Tử Vi Cung.

Hóa thân của Phong Nguyên Thanh thân mặc Đế bào cổn phục, đầu đội mũ miện, ngồi ngay ngắn trên bảo tọa Tử Vi Đế Quân.

Phía dưới là các tinh thần thuộc Đấu Bộ dưới trướng hắn, cùng một bộ sậu lãnh đạo riêng biệt, nghiễm nhiên là một mô hình tiểu Thiên Đình.

Đây đều là cấu hình tiêu chuẩn của Lục Ngự Đế Quân, cũng là để hiệp trợ Thiên Đế tốt hơn, quản lý chúng thần, vận chuyển trật tự Thiên Đạo.

Khảm Cung Đấu Mẫu, Ngũ Đấu Tinh Quân, Nhị Thập Bát Tinh Tú, Giáp Tý Thái Tuế Tinh Thần.

Ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai Địa Sát, Chiêu Dao quần tinh...

Chương 568

Chu Thiên Chủ Tinh ba trăm sáu mươi lăm vị đã được bổ sung đầy đủ.

Mà lúc này quyền khống chế Chu Thiên quần tinh vẫn nằm trong tay Phong Nguyên Thanh - vị Tử Vi Đại Đế này.

Đây là quyền hành tinh thần mà hắn nắm giữ, so với những tinh thần kia, quyền hạn của hắn là cao hơn một bậc.

Trong Tử Vi Cung, chúng tinh thần lần nữa triều bái Tử Vi Đại Đế Phong Nguyên Thanh. "Tham kiến Đế Quân!" "Các khanh bình thân!" Phong Nguyên Thanh giọng điệu bình thản nói, "Chư vị tinh thần, các ngươi đa số vừa mới đạt được thần vị, vẫn còn chưa quen thuộc.

Hiện nay Chu Thiên Tinh Đấu đã xử lý xong xuôi, vận chuyển bình thường.

Các ngươi chỉ cần trong quá trình tinh thần vận chuyển, cố gắng duy trì trật tự, tọa trấn tinh thần là được." Nói xong, Phong Nguyên Thanh phất tay một cái, rải ra một mảng tinh quang.

Trong đó chính là tinh thần bản nguyên tương ứng với các vị tinh thần.

Tinh quang này vừa ra, Thần Sắc trong cơ thể các tinh thần nhao nhao rung động, bọn họ trong nháy mắt hiểu ra, đây là quyền hạn tinh thần của bản thân bọn họ.

Mà quyền hạn này không giống với quyền hạn thiên nhiên do thần vị mang lại, mà là một phần quyền hạn tương ứng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Phong Nguyên Thanh lập ra.

Trong phạm vi quyền hạn, bọn họ có thể điều động một phần lực lượng của đại trận.

Đông đảo tinh thần nhao nhao trở về vị trí, mà Khảm Cung Đấu Mẫu thì lưu lại trong Tử Vi Cung.

Khảm Cung Đấu Mẫu, toàn xưng là Bắc Cực Tử Khí Chi Tôn Vĩnh Tọa Khảm Cung Đấu Mẫu Chính Thần, là lãnh đạo trực thuộc của các tinh thần dưới trướng Tử Vi Đại Đế, hiệp trợ Tử Vi Đại Đế thống ngự quần tinh, thống lĩnh các tinh thần Đấu Bộ, quản lý sự vận chuyển của tinh thần trong thiên địa.

Phong Nguyên Thanh nói với Đấu Mẫu: "Đấu Mẫu, sau này các sự vụ lớn nhỏ của chư thiên tinh thần đều do ngươi xử lý trước.

Nếu có chuyện không thể làm chủ, hãy báo lại cho ta định đoạt." "Tuân mệnh~" Đấu Mẫu lĩnh mệnh đáp.

Phong Nguyên Thanh thân là lãnh đạo lớn nhất của bộ phận, tự nhiên muốn ném hết sự tình cho cấp dưới làm, chính mình chỉ cần tu luyện thường ngày là được.

Thực sự có việc không xử lý được mới cần Phong Nguyên Thanh xuất hiện.

Mà Phong Nguyên Thanh mượn vị trí Tử Vi Đại Đế - ngôi vị Á Quân Tam Giới này, hảo hảo lợi dụng chức vụ để tham ngộ pháp tắc Thiên Đạo.

Dưới sự gia trì của khí vận Tam Giới, hiệu suất tu luyện cực cao, nhanh đến mức như bay.

Sau khi chư thần quy vị, pháp tắc Thiên Đạo của Tam Giới cũng càng thêm hoàn thiện, kiện toàn.

Những tiên thiên thần linh kia vốn là do thiên địa dựng dục, cùng Đạo hợp chân, khi tham ngộ pháp tắc Thiên Đạo, bởi vì xuất thân của

họ có độ tương thích cao nhất với pháp tắc tương ứng nên tham ngộ rất dễ dàng.

Mà chư thần được sắc phong hậu thiên như hiện nay thì cần phải mượn nhờ Thần Sắc làm bộ lọc, tham ngộ pháp tắc tương ứng với thần vị.

Như vậy so với tu sĩ tự mình tu luyện tham ngộ thì dễ dàng hơn nhiều.

Pháp tắc Thiên Đạo quấn quýt rối loạn, đan xen lẫn nhau, muốn tham ngộ cũng không dễ dàng, đa số đều phải thông qua cụ tượng tương ứng của pháp tắc để tham ngộ.

Mà Phong Nguyên Thanh lúc này thì lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp làm môi giới, đem Tam Thiên Đại Đạo phân biệt xử lý ra để tham ngộ.

Phong Nguyên Thanh cứ như vậy đắm chìm trong hải dương pháp tắc, thời gian từ từ trôi qua.

Nhiều sự vụ đều có hóa thân xử lý.

Nhờ địa vị của Phong Nguyên Thanh, sự phát triển của Linh Bảo Đạo Tông cũng đón nhận một đợt tăng trưởng cực lớn.

Các đạo thống nhân gian đều biết Linh Bảo Đạo Tông là đạo thống của Tử Vi Đại Đế Phong Nguyên Thanh, đều nhao nhao giao hảo.

Các đệ tử môn hạ sau khi xuất sư càng là kiến lập phân quán tại nhiều tòa thành lớn của Nhân tộc, mang lại cho Phong Nguyên Thanh không ít hương hỏa.

Trong tinh không, trên Tử Vi Tinh.

Phong Nguyên Thanh bố hạ trận pháp gia tốc thời gian, bế quan tham ngộ pháp tắc Thiên Đạo.

Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc đã gần như viên mãn.

Sau lưng hắn, một vòng Thiên Đạo Pháp Luân tản ra ba ngàn sắc thái, hào quang chớp động.

Vô số đạo lý pháp tắc đan xen, ngưng kết.

Trong lồng ngực ngũ khí luân chuyển, trên đỉnh đầu tam hoa cùng nở.

Tam hoa mỗi đóa nở ra mười hai phẩm, siêu việt cực số của thiên địa.

Đủ loại đạo vận tràn ngập ra, bao trùm quanh thân Phong Nguyên Thanh. "Sắp rồi, Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, thêm một khoảng thời gian nữa là có thể viên mãn.

Đến lúc đó liền có thể ngưng kết thành một viên Đại La Đạo Quả, bước vào Đại La Cực Cảnh!" Phong Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Bất quá một chút pháp tắc cuối cùng này lĩnh ngộ lại khó hơn gấp mấy lần phía trước.

Phong Nguyên Thanh cũng chỉ có thể dùng công phu mài sắt nên kim, từ từ tham ngộ.

Trong Tam Giới, hết thảy trật tự tỉnh nhiên.

Mà Đạo Mộ thế giới và Vực Sâu Ma Giới - hai tiểu thế giới, do nguyên nhân lưu tốc thời gian, đã trôi qua vài trăm năm.

Hai phương thế giới vì phi thường gần Tiên Giới nên đã bị nạp vào hệ thống tuần hoàn của Tam Giới.

Tại Trái Đất đã xuất hiện không ít tu sĩ độ qua Tiên Kiếp, phi thăng Tiên Giới.

Bọn họ toàn bộ được thu nhập vào Linh Bảo Đạo Tông, đảm nhận chức vụ đệ tử hoặc trưởng lão.

Đặc biệt là Đinh Dao, cô có thể nói là người có tư chất tốt nhất trên Trái Đất.

Cô cũng rốt cuộc độ qua Tiên Kiếp, đi tới Tiên Giới.

Phong Nguyên Thanh lập tức cảm ứng được, thế là sau đó thông báo cho Vấn Thiên đang khắc khổ tu luyện.

Trái Đất qua mấy trăm năm, Tiên Giới cũng đã vài chục năm rồi.

Bạch thị Tiên Nhạc đã quên lãng quá khứ, trở thành Đinh Dao của hiện tại.

Cặp tình nhân này rốt cuộc cũng trở thành quyến thuộc.

Cũng coi là công đức viên mãn.

Tiếp Dẫn Điện.

Vấn Thiên đã nhận được tin tức của Phong Nguyên Thanh liền lập tức chạy tới nơi này.

Hắn khẩn trương nhìn chằm chằm Phi Thăng Đài trong điện. "Sư tôn nói Dao Dao hôm nay sẽ phi thăng lên, tốt quá rồi!

Dao Dao, rốt cuộc cũng đợi được nàng!

Cũng không biết Dao Dao hiện tại thế nào rồi.

Nghe nói thế giới nơi Dao Dao ở đã trôi qua vài trăm năm, không biết nàng có còn nhớ ta không!" Vấn Thiên nôn nóng chờ đợi trong Tiếp Dẫn Điện, đi tới đi lui, ý niệm trong lòng không ngừng chớp động.

Mấy trăm năm thời gian đối với phàm nhân mà nói thực sự là quá lâu. "Ủa?

Đây không phải là Đại sư huynh sao?

Sao tự nhiên lại tới Tiếp Dẫn Điện vậy?" Đệ tử đi ngang qua bên

ngoài thấy Vấn Thiên đi đi lại lại trong điện, nghi hoặc nói với một đệ tử khác bên cạnh. "Ai, đúng thật, hình như đúng là Đại sư huynh nha.

Chẳng lẽ Đại sư huynh còn có người quen gì ở hạ giới sao?

Chương 569

Ta nhớ Đại sư huynh đâu phải sinh linh bản thổ của Tiên Giới?" "Có lẽ đúng là như vậy đấy." Mấy đệ tử tuần tra khẽ bàn luận khi đi ngang qua Tiếp Dẫn Điện.

Vấn Thiên tuy nghe thấy bọn họ bàn tán nhưng cũng không để ý.

Hắn để ý, chỉ có Đinh Dao.

Mà tại Đạo Mộ thế giới, trên núi Côn Luân, Đinh Dao đang tiếp nhận Lôi Kiếp khảo nghiệm.

Lôi Kiếp này đối với cô mà nói chỉ là đi ngang qua sân khấu, tôi luyện thể phách và thần hồn một chút mà thôi, không có chút nguy hiểm nào.

Thân là chân linh phân hóa chuyển thế của Bạch thị Tiên Nhạc, trời sinh đã có tiên duyên.

Đặc biệt là sau khi trải qua một chuyến ở Tiên Giới, cùng thần hồn Tiên Nhạc hợp thể cộng đồng đối kháng Thời U Minh, thần lực Nữ Oa tràn đầy tạo hóa sinh cơ đã sớm tẩy luyện cải tạo thân thể cô, tu luyện lên thuận buồm xuôi gió.

Cửu Trọng Tiên Kiếp, tám mươi mốt đạo thiên lôi đối với cô mà nói vượt qua tương đối nhẹ nhàng.

Lôi Kiếp mà cô trải qua uy lực nhỏ hơn nhiều so với các tu sĩ khác.

Nếu nói Lôi Kiếp của tu sĩ khác tương đương với mưa rào xối xả, thì Lôi Kiếp của cô chỉ tương đương với gió xuân hiu hiu.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Đây là Thiên Đạo nhận ra công đức chi lực trên người cô, cùng

với thần lực Nữ Oa.

Đích thân đứng ở tuyến đầu đối kháng Thời U Minh, phá trừ ma kiếp Tam Giới, đó là một bút công đức không nhỏ.

Cũng chính vì vậy, con đường tu luyện của cô luôn thuận buồm xuôi gió, không có kiếp nạn gì.

Tiên Kiếp của Đinh Dao đến nhanh, đi cũng nhanh. "Ủa, Cửu Trọng Tiên Kiếp này vậy mà nhẹ nhàng thế sao?

Ta còn tưởng là khó lắm chứ~ Ai, rốt cuộc cũng sắp phi thăng vào Tiên Giới, cũng không biết Vấn Thiên chàng thế nào rồi.

Với thọ mệnh Long Tộc của chàng, mấy ngàn năm chắc không thành vấn đề chứ?

Cũng không biết chúng ta có thể gặp lại ở Tiên Giới hay không~" Đinh Dao nhẹ nhàng vuốt ve búp bê đất sét đeo trước ngực.

Đây không chỉ là một con búp bê đất sét, trong đó càng ẩn chứa thần lực Nữ Oa, là sức mạnh có thể xuyên việt thời không.

Cửu Trọng Tiên Kiếp đã qua, kiếp vân trên bầu trời nhanh chóng tiêu tán.

Một đạo tiên quang trắng ngần rực rỡ từ trên trời giáng xuống.

Dưới sự tắm gội của tiên quang, Đinh Dao chỉ cảm thấy phiêu nhiên dục tiên, toàn thân nhẹ nhàng.

Pháp lực trong cơ thể cũng dưới tác dụng song trùng của Lôi Kiếp và tiên quang lột xác trở thành Tiên Nguyên pháp lực.

Đinh Dao nhanh chóng tỉnh táo lại từ trạng thái phiêu nhiên dục tiên đó.

Đây là điềm báo Tiếp Dẫn Tiên Quang xuất hiện, chỉ đợi tu sĩ tắm gội xong tiên quang này, tu bổ tốt thương thế trên người xong sẽ hạ

xuống.

Đinh Dao trực tiếp mở ra Phi Thăng Đài, rất nhanh, Tiếp Dẫn Tiên Quang rơi xuống, bao trùm nàng vào trong.

Mà lúc này, Phi Thăng Đài đã thiết lập liên hệ với Phi Thăng Đài của Linh Bảo Đạo Tông tại Tiên Giới.

Tọa độ đã xác nhận, tu sĩ sẽ trực tiếp được Tiếp Dẫn Tiên Quang đưa đến Phi Thăng Đài phía đối diện mà không xuất hiện ở nơi khác.

Trên Phi Thăng Đài, dưới sự chứng kiến của đông đảo tu sĩ, Đinh Dao phi thăng Tiên Giới.

Tùy sau đó không lâu, đến lượt người tiếp theo.

Linh Bảo Đạo Tông, Tiếp Dẫn Điện.

Vấn Thiên đang nôn nóng chờ đợi.

Trận văn trên Phi Thăng Đài bỗng nhiên sáng lên, Tiếp Dẫn Tiên Quang lóe lên một cái.

Sau đó, Đinh Dao liền xuất hiện trên Phi Thăng Đài.

Vấn Thiên đại hỷ, trực tiếp chạy chậm tới, miệng hô: "Dao Dao~" Người chưa tới, tiếng đã đến trước.

Đinh Dao vừa được Tiếp Dẫn Tiên Quang đưa đến Tiên Giới còn chưa hoàn hồn lại, liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Hình như là đang gọi cô? "Giọng nói này quen quá, hình như là Vấn Thiên a, đã mấy trăm năm không nghe thấy giọng của chàng, thật nhớ chàng quá~ Ta không phải bị ảo thính rồi chứ?

Nhưng ta đều đã là thần tiên rồi, sao có thể ảo thính được?" Còn chưa đợi cô định thần lại, một bóng người từ cách đó không xa bay nhào tới, trực tiếp ôm cô vào lòng. "A~, ai vậy?

Buông ta ra!" Đinh Dao ý thức được mình bị người ta ôm lấy, tranh thủ vận khởi pháp lực phản kháng.

Vấn Thiên vội vàng không kịp chuẩn bị, trực tiếp bị Đinh Dao chấn khai. "A~, Dao Dao, nàng sao vậy, là ta đây, Vấn Thiên!" Vấn Thiên vội vàng ổn định thân hình đứng vững, cấp bách nói. "A?

Vấn Thiên?" Đinh Dao thu hồi pháp lực, định thần nhìn lại, quả nhiên là Vấn Thiên, nhìn qua một chút thay đổi cũng không có.

Vẫn giống như mấy trăm năm trước, đều đẹp trai như vậy. "Vấn Thiên, thật là chàng?" Đinh Dao rốt cuộc không kìm nén được nỗi nhớ nhung trong lòng, trực tiếp nhào vào trong ngực Vấn Thiên. "Tốt quá rồi, ta rốt cuộc lại tìm được chàng!" Đinh Dao trong mắt ngấn lệ, nghẹn ngào nói.

Vấn Thiên gắt gao ôm chặt Đinh Dao, hai tay nhẹ vuốt lưng cô an ủi: "Dao Dao, nàng rốt cuộc đã trở về, ta rất nhớ nàng~" "Ân~, thiếp cũng vậy~" "Được rồi Dao Dao, chúng ta đừng đứng ở đây nữa, nàng xem bọn họ hình như đang xem khỉ làm xiếc kìa~" Vấn Thiên khẽ nói.

Đinh Dao rời khỏi vòng tay Vấn Thiên, nhìn về phía bốn phía, lúc này quả nhiên có không ít người đều đang vây xem bên cạnh, nhìn đến mức cô đều xấu hổ. "Ai nha, Vấn Thiên a, chúng ta mau đi đi, thật mất mặt quá~" Đinh Dao nũng nịu nói. "Đi~" Vấn Thiên dùng pháp lực nâng Đinh Dao lên, hai người hóa thành một đạo thanh phong, biến mất khỏi Tiếp Dẫn Điện.

Hai người bay qua chân trời, Vấn Thiên trực tiếp đưa cô về tiểu viện của mình.

Hai người thổ lộ tâm tình.

Lại một trăm năm, Thiên Ma Giới.

Từ sau khi Phong Nguyên Thanh khai tịch ra Thiên Ma Giới liền

mặc kệ nó tự do phát triển.

Mà Thiên Đạo thấy Thiên Ma Giới thu gom ma khí, sát khí trong Tam Giới thì liền tiếp quản Thiên Ma Giới, đem ma khí, sát khí sinh ra trong toàn bộ Tam Giới tụ tập lại, đưa vào trong đó.

Thiên Ma Giới cũng bởi vậy mà đại biến dạng.

Những nơi như Vực Sâu Ma Giới ở hạ giới, vô số ma đầu sau khi phi thăng cũng bị Phi Thăng Đài do Phong Nguyên Thanh lưu lại tiếp dẫn vào trong Thiên Ma Giới.

Mà Thiên Ma Giới, dưới sự cải tạo của Thiên Đạo, biến thành một phương Thiên Ngoại Thiên đại thế giới, Vực Ngoại Thiên Ma Giới.

Trong Tam Giới càng là có rất nhiều người trong ma đạo bị Thiên Ma Giới hấp dẫn, tiến vào trong đó.

Chỉ là bọn họ đi vào rồi liền hối hận.

Môi trường sinh tồn trong Thiên Ma Giới quá ác liệt, khắp nơi là giết chóc, phá hoại, không ít tu sĩ ma đạo ngã xuống ở bên trong.

Nơi đó, ngay cả hoàn cảnh nhân gian cũng không bằng, căn bản không phải dáng vẻ mà bọn họ tưởng tượng. *** Đại Việt Nam Bộ, Nam Việt quận.

Từ khi Đại Việt thống nhất Thăng Long, qua không lâu liền lần nữa phát binh, công hãm toàn bộ các quốc độ lớn nhỏ chung quanh.

Chương 570

Nam Việt Quốc cũng là vào lúc đó chủ động hiến quốc đầu hàng.

Mộ Liên Nữ Vương tại vị dốc lòng quản lý mấy chục năm, trong cảnh nội Nam Việt Quốc quốc thái dân an, vui vẻ phồn vinh.

Bà không nỡ vì chiến loạn mà dẫn đến bách tính trong nước lưu ly thất sở, nhà tan cửa nát.

Huống hồ, bà cùng Vô Đạo, Vấn Thiên mấy người đều có quan hệ mật thiết, đối với rất nhiều chuyện của Tam Giới đều có hiểu biết.

Bà biết, thiên hạ nhất thống đó là đại thế sở xu, không dung bà ngoan cố chống lại, nếu không sẽ chỉ đưa Nam Việt Quốc vào vực sâu.

Càng huống chi, binh phong của Đại Tần thịnh vượng cũng không phải là thứ mà cái tiểu quốc chỉ có vài vạn quân đội như Nam Việt có thể chống lại được.

Thật sự muốn ngoan cố kháng cự, chỉ sẽ là kết cục lấy trứng chọi đá, Mộ Liên không muốn như thế.

Nam Việt Quốc, thân là nơi tế tự Nữ Oa nương nương, tín ngưỡng Nữ Oa rất rộng rãi, Đại Tế Ty tiền nhiệm càng là hộ pháp do Nữ Oa đích thân phái tới.

Có thể thấy mảnh đất này có ý nghĩa thế nào đối với Nữ Oa nương nương.

Lại nói, tông môn đệ nhất Tam Giới - Linh Bảo Đạo Tông càng là nằm trong cảnh nội Nam Việt.

Lại đi về phía nam chính là Nam Hải, quan hệ giữa Long Tộc và Nam Việt cũng rất tốt.

Bởi vậy, Đại Tần đối với Nam Việt cũng vô cùng coi trọng, sớm phái ra sứ thần giao thiệp, Mộ Liên Nữ Vương thuận thế đề xuất hiến quốc đầu thành.

Đại Tần không tốn một binh một tốt liền thành công bắt lấy Nam Việt, ngay cả Thủy Hoàng biết được cũng vô cùng cao hứng, thế là đặc biệt hạ chỉ, đại quân nhập cảnh không được nhiễu dân.

Từ đó Nam Việt Quốc biến thành Nam Việt quận, trở thành một lãnh thổ của Đại Tần.

Mà dưới sự cai trị của Đại Tần, mức sống của nhân dân Nam Việt quận lại có sự tăng lên.

Vấn Thiên mang theo Đinh Dao chốn cũ dạo chơi, đi lại một lần những nơi bọn họ từng lưu dấu chân.

Trên đường đi du sơn ngoạn thủy, so với năm đó hoàn toàn khác biệt.

Lúc trước Đinh Dao ngoài ý muốn đánh vỡ Trấn Yêu Bình dẫn đến mười hai khỏa Linh Châu tán lạc các nơi, bọn họ không thể không vội vàng tìm kiếm để cứu vớt thiên hạ thương sinh.

Mà hiện nay, vô sự một thân nhẹ, cứ như vậy không mục đích đi khắp nơi du ngoạn.

Hai người cả ngày du sơn ngoạn thủy.

Cuối cùng, hai người đi tới mộ Thương Long, nơi này đã được Vấn Thiên và Vô Đạo một lần nữa tu sửa, cũng lập lại y quan trủng cho Thương Long.

Lúc trước một trận đại chiến kinh thế đã đánh cho bên ngoài Long Mộ thất linh bát lạc, đầy đất phế tích.

Hiện nay sau khi tu sửa lại thì tốt hơn nhiều.

Mà bên phía Long Tộc, do Vũ Vũ Điệp tu luyện tại Linh Bảo Đạo, Vô Đạo thường xuyên tới thăm hỏi.

Sau khi Vũ Vũ Điệp tu hành có chút tiểu thành, Vô Đạo liền đưa nàng về Đông Hải Long Hoàng Cung, cùng Vũ Vũ Điệp song túc song phi.

Tử Vi Tinh.

Phong Nguyên Thanh lúc này đã lĩnh ngộ viên mãn hơn một nửa pháp tắc Thiên Đạo.

Mà những cái này đa số là pháp tắc thuộc về thanh linh dương cương, tại Thiên Giới, tinh không, nhân gian giới lĩnh ngộ tương đối dễ dàng.

Mà những pháp tắc thuộc loại trọc sát âm nhu còn lại, lĩnh ngộ sẽ khó khăn hơn một chút.

Tốt nhất vẫn là đi Âm Ty Minh Giới tham ngộ, như vậy ngược lại càng dễ dàng hơn.

Thế là nguyên thần Phong Nguyên Thanh thu về trong cơ thể, rời khỏi đại dương pháp tắc Thiên Đạo, sau khi thu hồi Tạo Hóa Ngọc Điệp liền trực tiếp xuất quan.

Một lần bế quan này, ở trong trận pháp đã trôi qua ngàn trăm năm.

Pháp tắc Thời Gian gia tốc dùng thật sự là quá tiện lợi, hoàn toàn chính là công cụ gian lận tu luyện.

Người khác tu luyện một năm, ngươi có thể tu luyện mấy năm, mấy chục năm, đó hoàn toàn không thể so sánh.

Tùy tay đóng lại đại trận bao trùm Tử Vi Cung, Phong Nguyên Thanh bước ra đại điện, ngẩng đầu nhìn thoáng qua đầy trời tinh thần.

Đông đảo tinh thần vận chuyển đều là men theo quỹ tích cố định,

không có một tia không hài hòa.

Xem ra, chư thiên tinh thần làm việc cũng coi như nghiêm túc, Đấu Mẫu quản lý cũng không tệ.

Hơn nữa, có hóa thân chưởng khống Chu Thiên Tinh Thần Đồ, cho dù có ngoài ý muốn cũng có thể phát hiện và điều chỉnh ngay lập tức.

Sau khi đồng bộ ký ức của tất cả hóa thân, Phong Nguyên Thanh kiểm tra một phen, không có sự tình gì đặc biệt cần quan chú.

Thế là liền bay thẳng, hóa thành một đạo độn quang vô hình, rơi xuống tinh không, xuyên qua chín tầng Cương Phong, tiến vào nhân gian, trở lại Linh Bảo Đạo tại Nam Việt La Phù Sơn.

Phong Nguyên Thanh trở về không kinh động bất luận kẻ nào trong tông môn.

Chỉ thông báo cho Hồ Bát Ức, Vương Bàn Tử, Tôn Học Võ, còn có mấy cô gái Dương Tuyết Lỵ.

Đã lâu không gặp, mọi người đối với hắn đều vô cùng nhớ mong.

Biệt thự bên hồ ở hậu sơn.

Nơi này sớm đã được quy hoạch thành một vùng cấm địa, khu vực chuyên thuộc về Dương Tuyết Lỵ và nhóm Hồ Bát Ức.

Khu vực hồ nước cùng biệt thự trong sơn cốc đều được bố hạ trận pháp cấm chế, cũng lập biển cảnh báo.

Đệ tử trong tông môn cũng sẽ không đi tới nơi này.

Trong đình viện, mọi người tề tụ một đường.

Phong Nguyên Thanh từ Thiên Giới mang xuống không ít mỹ thực, rượu ngon đặc cung của tiên thần.

Phong Nguyên Thanh đảo mắt nhìn qua, tu vi của mọi người đều rất tốt, không có bị tụt lại. "Mọi người, đã lâu không gặp." Phong Nguyên Thanh mở lời. "Đúng vậy a, có mấy chục năm rồi nhỉ?

Mọi người bình thường cơ bản đều đang tu luyện, cơ hội tụ tập cùng một chỗ thế này ngược lại không nhiều." Tôn Học Võ nói.

Thế giới sau khi tu hành chính là như vậy, tinh lực chủ yếu của mọi người đều đầu nhập vào trong tu luyện, đều sở hữu thọ mệnh dài dằng dặc, tương đương với việc kéo dài thời gian ra. "Lần này tôi sẽ ở lại nhân gian một thời gian, cố ý từ trên trời mang xuống không ít quỳnh tương ngọc dịch, trân cầm linh thú, mọi người có thể thoải mái ăn." "Ai, vậy thì thật quá tốt rồi!

Từ sau khi tu luyện, Bàn gia tôi sơn hào hải vị đã ăn qua không ít, chính là đồ vật trên trời này còn chưa được ăn bao nhiêu, lần này nhờ phúc của Phong gia, chúng ta có lộc ăn rồi~" Bàn Tử thèm thuồng nói.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh lấy ra một cái bàn dài, nhẹ nhàng phất tay, rất nhiều rượu ngon, mỹ thực liền xuất hiện trên bàn.

Chén ngọc lưu ly đựng quỳnh tương ngọc dịch, các loại mỹ thực Thiên Giới do thần trù chế tác, rực rỡ muôn màu. "Oa tắc, cái này cũng quá thịnh soạn đi?

Cơm nước của thần tiên Thiên Giới vậy mà ngon thế sao?" Hồ Bát Ức kinh ngạc nói.

Dù sao tu sĩ bình thường đều đã có thể tích cốc, hoàn toàn không cần ăn cơm, chỉ cần hấp thu linh khí là có thể thay thế nguồn năng lượng trong thức ăn.

Về phần tiên thần, vậy thì càng không cần phải nói.

Hơn nữa, thức ăn của bọn họ đẳng cấp lại càng cao hơn.

Mà trong thần linh còn có Thực Thần loại thần linh này.

Người phàm hay tu sĩ bình thường hấp thu luyện hóa linh khí hậu thiên liền có thể mở ra con đường tu luyện.

Mà bậc tiên thần càng là lấy linh khí tiên thiên làm thức ăn.

Thậm chí còn có lợi hại hơn, trực tiếp có thể lấy hỗn độn chi khí làm thức ăn, ví dụ như Hỗn Độn Ma Thần trong truyền thuyết.

Chương 571

Một sinh linh ở vào tầng thứ gì, cứ nhìn hắn ăn cái gì là biết.

Mọi người sớm đã đột phá Tiên cảnh, đã đạt tới cảnh giới không cần ăn cơm, chỉ cần có linh khí liền sẽ không đói.

Bình thường ăn cái gì, càng nhiều là để thỏa mãn ham muốn ăn uống.

Bàn Tử không kịp chờ đợi cầm lấy một miếng thịt thần thú, bưng lên một chén quỳnh tương ngọc dịch, tả hữu khai cung, ăn như hổ đói.

Mọi người cũng không câu nệ, nhao nhao ăn uống thỏa thích.

Phong Nguyên Thanh trường kỳ bế quan, đã rất lâu không ăn cái gì, cũng cầm lấy một miếng thịt nhấm nháp.

Chúng thần Thiên Giới tuy rằng có thể thực khí mà sống, nhưng không đại biểu bọn họ không ăn đồ vật.

Bởi vậy, sẽ có tiểu thần chuyên môn đi chăn nuôi linh thú, thần thú làm nguyên liệu nấu ăn.

Ngoài ra có Thực Thần chuyên môn chế tác các loại thức ăn, rượu ngon cung cấp cho yến hội Thiên Đình hoặc nhu cầu sử dụng của các lộ đại thần.

Cuộc sống của những thần linh này kỳ thực vẫn rất khô khan.

Hoặc là thay Thiên Đạo làm công, vận chuyển trật tự thiên địa, hoặc là đang tu luyện.

Lâu ngày, cho dù là những tiên thiên đại thần này cũng không chịu nổi.

Trong các đại thần viễn cổ, thậm chí có không ít người trực tiếp

không muốn sống nữa, trực tiếp hóa đạo mà đi, dung nhập vào Thiên Đạo.

Bởi vậy, đã phát triển ra không ít hạng mục giải trí tiêu khiển.

Mục đích chính là giải thoát chúng thần khỏi cuộc sống khô khan.

Sống, không chỉ có làm công, còn phải có cuộc sống riêng của mình.

Trừ ăn uống, Thiên Đình còn chuyên môn bồi dưỡng vũ cơ, dùng nhan sắc, vũ đạo mua vui cho thần linh.

Hiện nay theo việc Phong Thần, rất nhiều tu sĩ nhân gian tiến vào Thiên Giới nhậm chức, mang theo rất nhiều thứ thú vị của nhân gian lên Thiên Giới.

Cuộc sống của những chư thần vô liêu khô khan kia lập tức có thêm rất nhiều niềm vui.

Trong những món rượu ngon, mỹ thực trên bàn này đều ẩn chứa linh khí Thiên Giới phong phú, tu vi của mọi người không tính là quá cao, ăn một hồi liền đã ăn không vô nữa.

Linh khí quá đầy, cần tiêu hóa một chút.

Đặc biệt là một số thịt phượng điểu, thịt giao long càng là vượt qua các loại thịt linh thú khác. "Ách ~ Ợ ~, ai u, không được rồi, ăn không vô nữa, Bàn gia tôi đều ăn no căng rồi.

Món này ngon nhưng lại không thể ăn nhiều, không thì sợ là phải bị linh khí làm no chết mất~" Bàn Tử ợ một cái, một tay xoa bụng nói. "Ợ ~, Bàn Tử nói không sai, đúng là không thể ăn thêm, phải lượng sức mà làm a, tôi cũng chịu không nổi rồi, không thể ăn nữa." So với tướng ăn của hai người, năm cô gái Dương Tuyết Lỵ, Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn, Anh Tử, A Ninh thì thục nữ hơn nhiều, nhai kỹ nuốt chậm.

Rất nhanh cũng đồng dạng ăn no rồi.

Nhiều mỹ thực chứa đầy linh khí Thiên Giới như vậy ăn xong, lại tu hành luyện hóa một phen, mọi người hẳn là có thể thu được tiến bộ không nhỏ.

Sau khi cơm no rượu say, mọi người mỗi người tự trở về luyện hóa linh khí.

Mà Phong Nguyên Thanh thì cùng một chỗ với các bà vợ, lâu như vậy không ở bên nhau, hắn phải hảo hảo giúp các nàng tiêu hóa linh khí một chút.

Hắn đem công pháp song tu trước kia là "Huyền Tố Chân Kinh" tận tâm thôi diễn ưu hóa một phen.

Mượn nhờ lực lượng Hồng Mông Thiên Đạo, đem bộ công pháp song tu này đẩy tới cấp số Đại La.

Cho dù là đơn độc lấy ra ngoài cũng có thể làm truyền thừa căn bản của một phái.

Nếu lưu lạc ra bên ngoài, nói không chừng sẽ từ đó diễn sinh ra Hợp Hoan Tông, Xá Nữ Phái hay Hoan Hỉ Môn.

Phong Nguyên Thanh đặt tên cho bộ công pháp toàn tân này là "Vô Cực Âm Dương Đại Nhạc Phú".

Không chỉ có phương pháp song tu nhục thân, càng có phương pháp giao tu thần hồn.

Hiệu suất tu luyện có sự tăng lên cực lớn.

Hơn nữa, loại trải nghiệm thần hồn tương hợp kia còn vượt xa quan cảm nhục thân.

Loại cảm giác đó, người chưa từng trải qua căn bản không thể nào lĩnh hội được.

Thế là, Phong Nguyên Thanh tập hợp Dương Tuyết Lỵ cùng mấy người lại một chỗ, đích thân chỉ điểm, phụ trợ đại nghiệp luyện hóa linh khí.

Phong Nguyên Thanh đầu tiên là lần lượt mang theo mấy người ôn tập lại một chút chiêu thức trong "Huyền Tố Chân Kinh", vận dụng linh hoạt.

Hiện nay tu vi của tất cả mọi người đều đã lên, sức chịu đựng tăng lên rất nhiều. "Công pháp nguyên bản anh đã ưu hóa tăng lên một phen, hiệu suất tăng lên rất nhiều, các em hiện tại cảm giác thế nào?" "Hình như đúng là như vậy a, vừa rồi không chú ý, anh vừa nói em mới phát giác được nè." "Đúng thế, xác thực so với trước kia hiệu suất đề cao rất nhiều a, cảm giác rất rõ ràng." Các nàng nhao nhao phát biểu ý kiến. "Hắc hắc~, cái lợi hại chân chính còn ở phía sau.

Bộ "Vô Cực Âm Dương Đại Nhạc Phú" này không chỉ là nhục thân, còn có pháp môn song tu nguyên thần nữa, có muốn thử một chút không?" Phong Nguyên Thanh cười hỏi. "A?

Lợi hại như vậy?

Đương nhiên là muốn!" Anh Tử không kịp chờ đợi mở miệng nói. "Đúng, bọn em cũng muốn thử một chút!" Dương Tuyết Lỵ, Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn và A Ninh bốn người cũng đồng thanh nói. "Được, không cần vội, từ từ sẽ đến, vậy bắt đầu từ Anh Tử trước đi~" Phong Nguyên Thanh nói.

Sau đó nguyên thần hai người xuất khiếu. (Chỗ này lược bỏ mười vạn chữ, các vị đại soái ca tự mình não bổ).

Mọi người thu hoạch tràn đầy, tăng lên cực lớn.

Trải qua một phen tu luyện này, tu vi của các nàng tăng vùn vụt, trực tiếp tiến vào cảnh giới Thiên Tiên.

Vô số đại đạo pháp tắc trong thần hồn Phong Nguyên Thanh, trong quá trình song tu nguyên thần cũng dần dần bị các nàng lĩnh ngộ được không ít.

Sau khi Phong Nguyên Thanh rời đi, các nàng mỗi người tự bế quan tham ngộ, xử lý bản thân.

Một lần này tăng lên quá nhiều, phải hảo hảo trầm lắng một chút mới được.

Mà Phong Nguyên Thanh sau khi rời khỏi tông môn liền mượn nhờ sức mạnh thần vị, xuyên thấu âm dương, tiến vào trong thế giới U Minh.

Khác với dương thế, trong U Minh Giới, một vầng Ám Nhật treo cao, một vầng Huyết Nguyệt giữa trời, giống như nhật nguyệt luân chuyển của dương thế.

Lúc này đang là thời điểm ban đêm của U Minh, một vầng Huyết Nguyệt giương cao trên bầu trời, rải xuống quang mang huyết sắc.

Bốn phía đều là đen kịt một màu.

Cách đó không xa còn có vô số cô hồn dã quỷ đang không mục đích du đãng tứ xứ.

Phong Nguyên Thanh cũng không phải đi vào từ Quỷ Môn Quan, bởi vậy trực tiếp xuất hiện tại một địa giới không biết tên trong U Minh.

Hơn nữa, cự ly so với khu vực Âm Ty cũng cách một đoạn không nhỏ.

Phong Nguyên Thanh là len lén tiến vào, cũng không muốn quấy rầy trật tự Âm Ty.

Hắn ẩn nặc bản thân, cô hồn dã quỷ bốn phía không hề hay biết,

căn bản cũng không biết bên cạnh còn có một người ở nơi này.

Phong Nguyên Thanh dùng Đại Thôi Diễn Thuật diễn toán thiên cơ, căn cứ thiên cơ hiển thị, hướng về phía trước bên trái tám ngàn dặm có một nơi âm mạch, nơi đó âm khí nồng đậm, vừa vặn thích hợp để chính mình tham ngộ pháp tắc U Minh. "Tám ngàn dặm sao?

Chương 572

Gần như vậy, cũng không biết có bị âm vật chiếm cứ hay không." Phong Nguyên Thanh bay thẳng về phía đích đến cách tám ngàn dặm.

Cực tốc phi độn, chớp mắt đã tới.

Phong Nguyên Thanh cẩn thận dò xét một phen dãy núi U Minh này, tịnh không phát hiện có quỷ quái yêu ma cường đại nào.

Chỉ có một lượng nhỏ du hồn, hoàn toàn không có linh trí, hồn hồn ngơ ngơ đi khắp nơi du đãng.

Chỉ là nơi này âm khí nồng đậm hấp dẫn bọn chúng tới.

Hơn nữa nơi này nằm ở nơi hẻo lánh, cũng không có bao nhiêu quỷ hồn, vừa vặn thích hợp cho Phong Nguyên Thanh an an tĩnh tĩnh bế quan tham ngộ đại đạo.

Men theo mạch lạc của âm mạch độn nhập xuống lòng đất, Phong Nguyên Thanh cảm giác pháp tắc nơi này rõ ràng hơn không ít.

Đơn giản khai mở một mật thất tại nơi hạch tâm của âm mạch, bố hạ trận pháp gia tốc thời gian, Phong Nguyên Thanh liền móc ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, chuyên tâm tham ngộ pháp tắc.

Một năm, hai năm.

Tu luyện không biết ngày tháng.

Trong sắc trời âm ám phảng phất tuyên cổ bất biến của Minh Giới, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Cứ như vậy, mãi cho đến khi qua mười mấy năm, Phong Nguyên Thanh đều hoàn toàn đắm chìm trong đại đạo pháp tắc to lớn của Lục Đạo Luân Hồi.

Khí tức pháp tắc hiển lộ, đem âm mạch này đều tẩm nhiễm, trở nên thần dị hẳn lên.

Vô số pháp lý quy tắc Đại đạo thuộc tính Âm Minh đan xen, khiến phẩm chất của âm mạch này tăng lên kịch liệt.

Vốn dĩ chỉ là một âm mạch thượng phẩm, nay dưới sự xâm nhiễm bởi khí tức pháp tắc của Phong Nguyên Thanh, đã lột xác thành một âm mạch đỉnh cấp.

Không chỉ ẩn chứa Âm Minh chi khí cực kỳ nồng đậm, mà còn có lượng lớn pháp tắc thuộc tính Âm Minh kết hợp với linh thạch của âm mạch, hình thành nên một số loại linh khoáng kỳ dị cộng sinh.

Những khoáng thạch này là do pháp tắc ngưng kết trong âm linh thạch mà thành, vô cùng hiếm thấy, có thể trực tiếp dùng để tu luyện, tham ngộ pháp tắc, là tài nguyên tu hành cực tốt cho giai đoạn Thiên Tiên.

Có điều, do âm mạch này ẩn tàng dưới sâu lòng đất U Minh, thần dị bên ngoài không hiển lộ, nên không bị quỷ vật cường đại nào chiếm cứ.

Theo thời gian Phong Nguyên Thanh bế quan tham ngộ pháp tắc ngày càng dài, sự thần dị phát ra từ mạch khoáng âm linh dưới đáy sâu lại dần dần thu liễm.

Thoáng chốc, lại mấy chục năm trôi qua, mà bên trong trận pháp đã trôi qua trọn vẹn mấy ngàn năm.

Trong mấy ngàn năm này, Phong Nguyên Thanh rốt cuộc cũng ở trong thế giới U Minh Âm hoàn thành việc tham ngộ đại bộ phận pháp tắc thuộc tính Âm Minh còn lại trong Tam Thiên Đại Đạo.

Những phần còn lại, lại không phải cứ tĩnh tu tham ngộ như vậy là có thể dễ dàng hoàn thành.

Đạo tại vạn vật, rất nhiều đạo lý không phải chỉ dựa vào chính mình tham ngộ là có thể hiểu được, mà còn cần phải đi lại trong thế gian, chứng kiến tận mắt.

Tựa như Luân Hồi, Phong Nguyên Thanh tuy có Đại Luân Hồi Thuật, nhưng thế giới này dù sao cũng khác với thế giới kia, không đích thân chứng kiến, lĩnh lược Luân Hồi thì gần như không thể tu thành Luân Hồi pháp tắc viên mãn.

Thế là Phong Nguyên Thanh trở lại trên mặt đất U Minh, ngay bên trên âm mạch dưới lòng đất, đào ra một tòa địa cung, đem mấy cỗ cương thi mình luyện chế năm xưa thả vào đó uẩn dưỡng.

Mấy cỗ cương thi này tuy do hắn đích thân luyện thành, nhưng lại chẳng mấy khi được xuất trận, cứ mãi nằm "hít bụi" trong không gian.

Huyết Thi Tiên mà năm xưa Phong sư dội vào đã sớm cạn kiệt, nay bọn chúng vẫn chưa thành Tiên cấp.

Trong địa cung, Phong Nguyên Thanh bố trí Tụ Âm Trận, Tụ Sát Trận cùng các loại trận pháp, liên tục hấp thu Âm Minh sát khí vô tận trong U Minh Giới để dưỡng thi.

Đồng thời, hắn cũng lấy vô số huyết sát, binh sát chi khí mà hóa thân tại nhân gian đã thu thập được trong cuộc chiến thống nhất năm xưa đang cất trong không gian hệ thống ra, bỏ vào địa cung làm tài nguyên dưỡng thi.

Cuối cùng, bố trí một bộ trận pháp cảnh báo và ẩn nặc, che giấu toàn bộ âm mạch này.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh đích thân đi tới Địa Phủ Âm Ty.

Vừa mới hiển lộ khí tức bản thân, Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ thường trú trong Âm Ty, cùng Âm Thiên Tử, Ngũ Phương Quỷ Đế liền lập

tức cảm ứng được.

Chỉ ngắn ngủi vài nhịp thở, toàn bộ đã xuất hiện trước mặt Phong Nguyên Thanh. "Tử Vi Đại Đế thân lâm Địa Phủ, lão thân có thất viễn nghênh, mong hãy lượng thứ." Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ nói.

Chỉ thấy bà là một hình tượng phu nhân trung niên, khí chất đoan trang cao quý, mặc quần áo trắng trơn chứ không phải đế bào thần linh. "Là ngô mạo muội tới chơi, Hậu Thổ đạo hữu không cần như vậy." Phong Nguyên Thanh mỉm cười nói.

Sau đó, Âm Thiên Tử và Ngũ Phương Quỷ Đế sau lưng bà lần lượt tiến lên hành lễ với Phong Nguyên Thanh. "Chư vị đạo hữu không cần khách khí như thế, chuyến này ngô chỉ lấy thân phận tư nhân mà đến." Hậu Thổ và mấy người lập tức hiểu ra, thì ra là việc riêng. "Không biết đạo hữu tới Địa Phủ là vì chuyện gì?" Hậu Thổ cười hỏi. "Chuyến này còn cần làm phiền đạo hữu rồi, ngô tới đây là muốn đi tới chỗ Lục Đạo Luân Hồi, tham ngộ Luân Hồi, mong đạo hữu tạo chút thuận lợi." Phong Nguyên Thanh chắp tay nói với Hậu Thổ. "A?

Đạo hữu thế mà lại muốn tham ngộ Luân Hồi?" Hậu Thổ kinh ngạc nói.

Tử Vi Đại Đế bản thân là chúng tinh chi chủ, lại chấp chưởng thiên kinh địa vĩ, tam giới vạn tượng, có vô số đại đạo có thể tham ngộ.

Hắn tham ngộ pháp tắc trong phạm vi quản hạt của mình còn không kịp, sao đột nhiên lại muốn tới tham ngộ Luân Hồi?

Hậu Thổ vô cùng hiếu kỳ.

Phong Nguyên Thanh gật đầu: "Không sai, chính là muốn tham ngộ Luân Hồi." "Đạo hữu có biết, Luân Hồi kia không phải dễ dàng là có

thể tham ngộ thấu đáo.

Từ sau khi Luân Hồi lập ra, lão thân liền vẫn luôn ở đây tham ngộ, nhưng sau khi lĩnh ngộ sơ qua, liền khó có thêm thu hoạch." Hậu Thổ đích thân hiện thân thuyết pháp, kể lại sự khó khăn khi chính mình tham ngộ Luân Hồi cho Phong Nguyên Thanh nghe. "Ngô tự nhiên rõ ràng.

Có điều đạo hữu có khả năng không rõ lắm, chuyện Phong Thần lần này chính là kiến nghị do ngô đưa ra, sự phân chia Lục Đạo Luân Hồi cũng là do ngô đích thân định ra.

Chuyến này tới tham ngộ Luân Hồi, chính là muốn bổ toàn Luân Hồi pháp tắc của bản thân ngô." Phong Nguyên Thanh nói với Hậu Thổ.

Hậu Thổ nghe vậy, thập phần kinh ngạc. "Cái gì?

Không ngờ đạo hữu lại chính là người thúc đẩy trọng sự chấn động tam giới này, thật sự khiến ngô kinh ngạc, để đạo hữu chê cười rồi." "Đã như vậy, lão thân liền đưa đạo hữu tới nơi Luân Hồi." "Tốt, làm phiền đạo hữu dẫn đường." Phong Nguyên Thanh cười nói.

Sau đó, Hậu Thổ dẫn Phong Nguyên Thanh xuyên qua Tam Ty, Thập Điện, đi tới nơi sâu nhất của Địa Phủ.

Chỉ thấy một cái vực sâu khổng lồ chắn ngang trước mắt, một tòa cầu đá lăng không bắc qua.

Tại tận cùng cây cầu, là sáu cái hố đen khổng lồ thông thiên triệt địa, không ngừng xoay tròn.

Khí tức u thâm, hạo hãn mà không thể lường được.

Bên kia hố đen, chính là dương thế.

Trong Địa Phủ, âm hồn sau khi trải qua thẩm phán, thụ phạt xong

xuôi, trăm năm sẽ thông qua con đường Vãng Sinh Lộ này, từ trên cầu đi vào Luân Hồi, đầu thai chuyển thế. "Đạo hữu, đây chính là Lục Đạo Luân Hồi!" Hậu Thổ chỉ vào sáu cái hố đen khổng lồ kia nói. "Đạo hữu nhớ kỹ, không được can dự trật tự Luân Hồi, nếu không sẽ có tai nạn khó lường, đối với ngài và ta đều không tốt!" "Đạo hữu yên tâm, ta tự có chừng mực, đạo hữu nếu như có việc, cứ để ta một mình ở đây là được." Phong Nguyên Thanh gật đầu. "Lão thân đến lúc đó cũng không có việc gì, đang muốn xem đạo hữu tham ngộ Luân Hồi như thế nào, cũng tiện tham khảo một chút, không biết đạo hữu có để ý lão thân đứng ngoài quan khán hay không?" Hậu Thổ hỏi. "Tự nhiên là được, đạo hữu cứ đứng ngoài xem đi." Phong Nguyên Thanh gật đầu.

Hắn biết, ở nơi trọng địa Luân Hồi này, Hậu Thổ cũng sẽ không quấy nhiễu hắn.

Thế là Phong Nguyên Thanh đi tới một khoảng đất trống bên cạnh Vãng Sinh Lộ, khoanh chân bắt đầu quan sát tham ngộ Luân Hồi.

Luân Hồi này là sự luân hồi của chúng sinh Tam Giới giữa thiên địa, dính dáng đến mọi phương diện, so với Đại Luân Hồi Thuật thì càng thêm cao thâm khó lường hơn nhiều.

Nguyên thần Phong Nguyên Thanh cấp tốc vận chuyển, sau đầu hiện ra một đạo Hồng Mông Thiên Đạo Pháp Luân.

Chương 573

Vô số pháp lý Luân Hồi bị Phong Nguyên Thanh hấp thu, sau đó dung nhập vào Thiên Đạo Pháp Luân.

Trên luân bàn hạo hãn khó lường kia, lập tức lại có thêm một cỗ khí tức huyền ảo, cùng bản thân luân bàn không ngừng dung hợp.

Hậu Thổ chấn kinh nhìn về phía luân bàn kia, trên đó tràn ngập khí tức Tam Thiên Đại Đạo, thâm thúy hạo hãn, bàng bạc như đối mặt với Thiên Đạo. "Đây là?

Không ngờ thế gian lại có đại năng như thế này?

E rằng cũng chỉ có Thiên Đế mới có thể sánh ngang thôi nhỉ?" Loại khí tức này, chỉ khi bà đối mặt với Thiên Đạo mới từng cảm nhận được.

Thời gian đối với chư thần Tam Giới vĩnh sinh mà nói là thứ không thiếu nhất.

Hậu Thổ cứ như vậy đứng một bên quan sát Phong Nguyên Thanh tham ngộ Luân Hồi, nhìn gần trăm năm.

Từ chấn kinh ban đầu đến chết lặng về sau.

Phong Nguyên Thanh cho bà kinh ngạc thực sự quá nhiều, dẫn đến về sau bà đã quen rồi.

Một vầng luân bàn phân ba ngàn màu sắc treo sau đầu Phong Nguyên Thanh, chậm rãi chuyển động.

Theo sự chuyển động, từng luồng khí lưu màu hỗn độn rủ xuống, bao phủ quanh thân Phong Nguyên Thanh, trông thần bí dị thường.

Trên người Phong Nguyên Thanh cũng tản ra một cỗ khí tức Luân

Hồi cường hoành, cùng với Lục Đạo Luân Hồi cách đó không xa dường như sinh ra một loại cộng hưởng nào đó.

Khí tức Luân Hồi trên người hắn dần dần trở nên thâm thúy, huyền ảo.

Hậu Thổ trong lòng bỗng nhiên toát ra một ý niệm: "Hắn đã tham ngộ Luân Hồi nhẹ nhàng như vậy, trên người tràn ngập khí tức Luân Hồi, ta sao không mượn cơ hội này cũng tham ngộ một chút, nói không chừng có kỳ hiệu." Ý niệm này vừa toát ra liền không thể vãn hồi.

Thế là bà dứt khoát ngồi khoanh chân xuống cách Phong Nguyên Thanh không xa, bắt đầu tham ngộ.

Không chỉ là tham ngộ Lục Đạo Luân Hồi, đồng thời cũng tham ngộ cỗ khí tức Luân Hồi trên người Phong Nguyên Thanh.

Lần tham ngộ này khiến bà phảng phất như phát hiện ra đại lục mới.

Khí tức Luân Hồi trên người Phong Nguyên Thanh tuy rằng thâm thúy huyền ảo, nhưng lại có dấu vết để lần theo.

Đây hẳn là hình thái Luân Hồi pháp tắc do bản thân Phong Nguyên Thanh ngộ được, sau khi qua hắn xử lý mà hình thành.

Dần dần, Hậu Thổ cũng lâm vào lĩnh ngộ.

Phong Nguyên Thanh tự nhiên phát giác được Hậu Thổ dị thường, nhưng lại không thèm để ý.

Dần dần, dị tượng toàn thân Phong Nguyên Thanh càng thêm to lớn.

Khí tức pháp tắc Luân Hồi tràn ngập, pháp lý đan xen, bao phủ cả phạm vi mấy trượng quanh người.

Bỗng nhiên, vô số pháp lý pháp tắc đan xen này trong nháy mắt tụ lại cùng một chỗ, chia làm sáu nơi, dần dần diễn hóa thành sáu cái hố đen u tối thâm sâu.

Đây chính là Lục Đạo Luân Hồi giữa thiên địa.

Phong Nguyên Thanh rốt cuộc cũng lĩnh ngộ hoàn thành sáu đạo này.

Hơn nữa, còn dùng Đại Đạo Luân Hồi của bản thân, diễn hóa ra Lục Đạo Luân Hồi này.

Luân Hồi vừa thành, kéo theo sự lĩnh ngộ của một số loại pháp tắc thuộc tính Âm Minh còn lại đột phi mãnh tiến, lại qua mấy năm công phu, rốt cuộc Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc toàn bộ viên mãn.

Phong Nguyên Thanh chuyến này rốt cuộc hoàn thành mục tiêu.

Tán đi dị tượng quanh thân, Phong Nguyên Thanh đứng dậy.

Lúc này, Hậu Thổ ở bên cạnh thấy Phong Nguyên Thanh đình chỉ tham ngộ, cũng liền đứng dậy. "Chẳng lẽ đạo hữu đã tham ngộ hoàn thành sao?" "Không sai, chuyến này còn phải đa tạ đạo hữu." Phong Nguyên Thanh chắp tay tạ nói. "Ta quan sát đạo hữu cũng đang tham ngộ Luân Hồi, chỉ là xem ra tựa hồ không quá lý tưởng.

Ta chỗ này có một thiên 'Đại Luân Hồi Thuật', liền truyền cho đạo hữu, xem như cảm tạ." Phong Nguyên Thanh khắc ấn Đại Luân Hồi Thuật vào một miếng ngọc giản Thiên Tâm Ngọc, đưa cho Hậu Thổ. "Cái này?" Hậu Thổ nghe vậy, có chút kinh ngạc nhận lấy ngọc giản: "Vậy thì đa tạ đạo hữu, Hậu Thổ đành mặt dày nhận lấy." "Ngô mục đích chuyến này đã đạt thành, liền cáo từ tại đây, không quấy rầy nữa.

Hậu Thổ đạo hữu, sau này còn gặp lại." "Ân, sau này còn gặp lại." Sau đó, thân hình Phong Nguyên Thanh lóe lên, liền biến mất không thấy.

Hắn mở ra thông đạo âm dương, trở lại nhân gian dương thế.

Tuy rằng mấy trăm năm trôi qua, nhưng nhân thế gian lại biến hóa không lớn.

Chỉ vì thời đại này tu sĩ tung hoành, thọ mệnh dài lâu, hết thảy thế gian đều lấy tu sĩ làm trung tâm.

Phàm nhân tuy rằng thay đổi hết đời này đến đời khác, nhưng cách cục thế giới lại thủy chung biến hóa không lớn.

Trở về Linh Bảo Đạo, tụ họp với các cô vợ một chút, tu hành một đoạn thời gian, Phong Nguyên Thanh liền lại trở về Tử Vi Tinh trong tinh không.

Tử Vi Cung trung, Phong Nguyên Thanh lần nữa bế quan.

Lúc này, hắn đã đem Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc của bản thân tu luyện viên mãn toàn bộ, có thể chính thức đột phá Đại La Cực Cảnh, ngưng tụ Đại La Đạo Quả.

Đạo Quả vừa ra, chính là biến hóa long trời lở đất.

Đây là một loại thăng hoa.

Đem đạo của bản thân ngưng kết làm một, chân chính thuộc về đạo của bản thân.

Trong Nê Hoàn Cung, pháp tướng Phong Nguyên Thanh đoan tọa trên một phương thế giới hư huyễn, giống như Thiên Đạo, vận chuyển chư thiên.

Phương thế giới hư huyễn này tuy là ảo, lại phát triển rất tốt, vạn linh chúng sinh vui vẻ phồn vinh.

Đối với bọn họ mà nói, chính mình đang sinh hoạt trong một thế giới chân thực không chút giả dối.

Phong Nguyên Thanh thu thúc tâm ý, điều chỉnh trạng thái bản

thân.

Luân bàn sau đầu Linh Bảo Pháp Tướng xoay chuyển, Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc tràn ngập.

Vô số pháp lý đan xen, lan tràn đến toàn bộ thế giới.

Thế giới vốn dĩ hư huyễn, dưới sự đan xen của Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, lại có thêm một phần cảm giác chân thực.

Phong Nguyên Thanh thống hợp hai bộ công pháp căn bản sở học của bản thân, là 《 Tiên Thiên Nhất Khí Chân Kinh 》 và 《 Hồng Mông Thiên Đạo 》.

Người trước lấy 'Nhất Khí' hóa sinh vạn vật, người sau lấy 'Hồng Mông Thiên Đạo' thống nhiếp vạn vật.

Mà Hồng Mông Thiên Đạo của hắn đã sớm siêu thoát khỏi gông cùm vốn có, dung nhập biến hóa của Đại Vận Mệnh Thuật, dùng Vận Mệnh thống ngự Tam Thiên Đại Đạo, hóa thành một đạo Hồng Mông Thiên Đạo chân chính hoàn chỉnh.

Thiên Đạo chân chính là bao hàm sự biến hóa của vận mệnh.

Hồng Mông Thiên Đạo thiếu khuyết vận mệnh tuy mạnh, nhưng lại không cách nào hóa thành Thiên Đạo chân chính.

Mà Hồng Mông Thiên Đạo của Phong Nguyên Thanh không chỉ gia nhập vận mệnh, còn lấy Thiên Đạo chân chính của Tiên Giới phương này làm tham khảo, đem đạo vô thượng đại thần thông này chân chính bổ toàn, hóa thành nội hàm của bản thân.

Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc đan xen, bao bọc toàn bộ thế giới hư huyễn, sau đó dần dần thu nhỏ lại.

Cây Thanh Đồng Thế Giới Thụ đã cắm rễ trong thức hải Phong Nguyên Thanh từ lâu cũng bị bao quát trong đó.

Không chỉ như thế, ngoại trừ Linh Bảo Pháp Tướng của Phong Nguyên Thanh, chín tầng đạo đài tọa hạ cũng hóa nhập trong đó, trở thành hạch tâm của hạt giống.

Trải qua chín chín tám mươi mốt ngày biến hóa, cuối cùng hóa thành một hạt giống.

Đây cũng là một trong những biến hóa của Hồng Mông Thiên Đạo, Hồng Mông Đạo Chủng.

Ngay sau đó, Hồng Mông Đạo Chủng này bay lên đỉnh đầu pháp tướng.

Trên cửa đỉnh môn pháp tướng, khánh vân dâng lên, tam hoa hiển hiện.

Chương 574

Hồng Mông Đạo Chủng huyền phù trong thanh vân.

Rất nhanh, hạt giống trong trăm năm bắt đầu mọc rễ nảy mầm trong khánh vân, dùng tốc độ cực nhanh trưởng thành một cây đại thụ che trời.

Từ vẻ ngoài của nó còn có thể nhìn ra một chút bóng dáng của Thanh Đồng Thế Giới Thụ.

Mà nay, dưới tác dụng của Hồng Mông Đạo Chủng, nó chân chính trưởng thành một cây Thế Giới Chi Thụ có thể câu liên vạn giới.

Đại thụ sinh trưởng chậm lại, tiếp đó nở ra một đóa kỳ hoa tỏa ra ba ngàn màu sắc.

Khí tức mờ ảo, huyền ảo thâm thúy.

Sau đó, đóa hoa dần dần khô héo, một quả thực từ cuống hoa dần dần lớn lên.

Cuối cùng, dưa chín cuống rụng, trái cây này rơi vào đỉnh môn Phong Nguyên Thanh, treo trên Tam Hoa.

Đây chính là Đại La Đạo Quả ngưng kết từ một thân đại đạo của Phong Nguyên Thanh.

Hồn viên vô hà, thông thấu trừng triệt.

Trong Đạo Quả ẩn chứa thần uy vô thượng, vô cùng đại đạo chi lực ngưng kết vào một thân.

Ngay sau đó, một dòng sông xuyên qua chư thiên bỗng nhiên hiển hiện từ trong hư không, cọ rửa khỏa Đạo Quả này. "Chư Thiên Thời Không Trường Hà!" Phong Nguyên Thanh nháy mắt hiểu ra.

Đạo Quả lù lù bất động, mặc cho nước sông cọ rửa mà không chút vướng bận.

Cuối cùng, dưới sự nâng đỡ của một cỗ lực lượng kỳ dị, Đạo Quả nhảy vọt lên khỏi dòng sông.

Siêu thoát thời không!

Đại La Đạo Quả, hết thảy thời không, vĩnh hằng tự tại!

Đạo Quả đã thành, đạo hạnh của Phong Nguyên Thanh lần nữa tăng vọt.

Nguyên thần có Đạo Quả ký thác, có vẻ càng thêm thần dị, ngưng luyện kiên cố, quanh thân đại đạo quang huy lấp lánh thành vòng, chiếu rọi chư thiên.

Ngay tại khoảnh khắc Phong Nguyên Thanh công thành Đại La Đạo Quả, trong vô tận tinh không, tinh quang lấp lánh, ban ngày sao hiện, sao chiếu thành biển.

Dị tượng này kinh động vô số đại năng Tam Giới. "Vì sao đột nhiên hiển hiện dị tượng như vậy?

Tinh thần lấp lánh, chẳng lẽ có liên quan tới vị kia?" "Chẳng lẽ Tử Vi Đế Quân lại có động tác lớn gì?" Nhất thời, bầu trời mặt đất, đông đảo đại năng, thiên thần nhao nhao ngẩng đầu nhìn trời, kinh nghi bất định.

Mà trong U Minh Địa Phủ, Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ cũng bị dị tượng này kinh động, thoát khỏi bế quan tham ngộ Luân Hồi. "Chẳng lẽ là hắn?

Chẳng lẽ hắn lại muốn tiến thêm một bước hay sao?" Tinh thần lấp lánh qua đi, giữa thiên địa bỗng nhiên lại xuất hiện một cỗ tử khí, tràn ngập đất trời.

Nhất là trong tinh không, tử khí càng thêm nồng đậm.

Ngay sau đó, tại Tử Vi Tinh trong tinh không, một trận thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Nhất thời, dị tượng xuất hiện dồn dập, bao bọc toàn bộ Tử Vi Tinh.

Ánh mắt chúng thần nhao nhao bị hấp dẫn đến Tử Vi Tinh.

Tất cả mọi người đều hiểu, dị tượng hoành tráng này lại là do Tử Vi Đại Đế Phong Nguyên Thanh tạo thành.

Lần trước còn là lúc hắn khai tịch tiên đạo thể hệ.

Mà nay mới trôi qua bao lâu, thế mà lại có động tác kinh người, ngay cả Thiên Đạo đều có cảm ứng.

Xem ra lại là một hành động kinh thiên động địa, có lợi cho Thiên Đạo phát triển.

Chúng thần liên tục quan sát động tĩnh trên Tử Vi Tinh.

Mà lúc này, Phong Nguyên Thanh đang đắm chìm trong Đạo Quả, đối với dị tượng bên ngoài cũng không hay biết.

Hắn còn không biết Đạo Quả mình chứng được lại kinh động thế giới.

Pháp môn Đạo Quả này ở thế giới này cũng không tồn tại.

Phong Nguyên Thanh Đạo Quả vừa ra, liền lập tức bị Thiên Đạo cảm ứng được.

Đại La Đạo Quả tuy rằng siêu thoát thời không trường hà, nhưng vẫn ở trong thế giới, không có siêu thoát Thiên Đạo.

Thế là Đại La Đạo Quả của Phong Nguyên Thanh bị ghi chép vào trong Thiên Đạo.

Đạo Quả ngoại trừ ký thác vào bản thân, còn ký thác vào trong Thiên Đạo.

Từ trong Đại La Đạo Quả này, Phong Nguyên Thanh phảng phất nhìn thấy vô số chi lưu dòng sông thời gian, chảy về phía những thời không khác biệt.

Mà thôi động lực lượng Đạo Quả, Phong Nguyên Thanh đã thành lập liên hệ với chính mình trong vô cùng vô tận chi lưu thời không trường hà.

Sức mạnh Đại La Đạo Quả cuồn cuộn, trong nháy mắt, tất cả "tha ngã" ở thời không song song đều trở thành Phong Nguyên Thanh.

Vạn giới duy nhất, lấy một hóa vạn, duy ngã độc tôn.

Sau khi Thiên Đạo khắc lục Đại La Đạo Quả vào bản thân, chư thiên chúng thần phân phân tâm có sở cảm, thế là lập tức buông xuống sự tình trong tay, câu thông Thiên Đạo, bắt đầu tham ngộ.

Rất nhanh, bốn chữ "Đại La Đạo Quả" liền in vào trong tâm linh chúng thần.

Do tu vi chúng thần cao thấp khác nhau, mỗi người nhìn thấy Đại La Đạo Quả đều có chỗ không giống.

Tu vi càng cao, nhìn thấy càng toàn diện.

Nhất là Thiên Đế, từ sau khi đăng thượng vị trí Thiên Đế liền gần như thời thời khắc khắc câu thông Thiên Đạo, Thiên Đạo chi lực gia thâm, khiến hắn nhảy lên trở thành kẻ mạnh nhất trong chư thần.

Vô số năm qua cũng mượn cơ hội này thời khắc tham ngộ Thiên Đạo, tu vi bản thân cũng nước lên thì thuyền lên, để hắn chân chính ngồi vững bảo tọa mạnh nhất.

Hắn cũng là người ngay đầu tiên tra xét hết thảy tin tức về Đại La

Đạo Quả.

Hình tượng Đạo Quả kia hiển hiện rõ ràng trước mắt.

Chỉ thấy một vật kỳ dị hồn viên vô hà, thông thấu trừng triệt, tản ra hơi nước mông lung, huyền diệu phi thường.

Bí mật của khỏa Đạo Quả này phù hiện trước mắt.

Nhưng vì tu vi chênh lệch, Thiên Đế cũng không thể dòm ngó toàn bộ bí mật của Đạo Quả.

Nhưng chỉ là bộ phận hắn đạt được này cũng đã khiến hắn thụ ích vô cùng.

Trên Đạo Quả, Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc đan xen, nở rộ huyền quang mông lung.

Tâm thần Thiên Đế trầm nhập trong đó, cẩn thận tham ngộ.

Cùng lúc đó, chư thiên chúng thần còn lại cũng như thế, nhao nhao tham ngộ Đạo Quả.

Trật tự giữa thiên địa đã sớm hoàn thiện, tự phát vận chuyển, không cần chúng thần thời thời khắc khắc nhìn chằm chằm, đảo cũng không gây ra hậu quả xấu gì.

Trên Tử Vi Tinh, tâm thần Phong Nguyên Thanh dung nhập vào Đạo Quả của mình, quan sát thời không trường hà.

Đây là một dòng sông khổng lồ, nhìn không thấu khởi điểm, nhìn không thấy tận cùng, vô thủy vô chung.

Không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết kết thúc ở nơi nào.

Hai đầu dòng sông sương mù vô tận trải rộng, để lộ ra nguy hiểm bất khả tri.

Mà trong dòng sông khổng lồ này, một chi lưu thô to chảy vào Tiên

Giới nơi hắn đang ở.

Chương 575

Mà đồng thời bên cạnh chi lưu này còn có vô số chi lưu chảy vào các thời không song song của giới này.

Mà trong những thời không song song này đều có một Phong Nguyên Thanh đã bị hắn điểm hóa trở thành chính mình.

Cũng vì vậy, hắn có thể tùy ý vãng lai trong những thời không này.

Thoát khỏi thị giác thời không trường hà, Phong Nguyên Thanh trở lại trong hiện thế.

Bỗng nhiên, hắn tâm có sở cảm, nguyên thần lần nữa kết nối Thiên Đạo, vô cùng vô tận Thiên Đạo chi lực gia trì, tư duy của hắn đạt được tốc độ tăng tốc gấp trăm ngàn lần, ngộ tính dường như cũng được nâng cao.

Hắn cảm nhận được ý tứ của Thiên Đạo, là muốn hắn hoàn thiện pháp môn Đạo Quả này.

Thiên Đạo tuy không có ý chí của mình, chỉ là tập hợp thể quy tắc thế giới, vận chuyển thế giới một cách máy móc, nhưng đối với những việc có ích cho thế giới phát triển thì sẽ đại lực chi trì.

Phong Nguyên Thanh hiểu rõ ý tứ Thiên Đạo, lập tức đầu nhập vào việc nghiên cứu pháp môn Đạo Quả.

Đại La Đạo Quả của hắn kỳ thực đã thuộc về tầng thứ cao cấp nhất rồi.

Đạo Quả như vậy, không phải tu sĩ đại năng tuyệt đỉnh đứng đầu một giới thì không thể lĩnh ngộ.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói thì quá mức khó khăn.

Thế là Phong Nguyên Thanh nương theo tư duy này, đem Đại La Đạo Quả không ngừng đơn giản hóa.

Dựa theo sự phân tách của Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, phân chia Đạo Quả thành mấy cấp bậc.

Tam Thiên Đại Đạo, một ngàn, một trăm, mười, một... chia làm năm tầng.

Đại đạo pháp tắc ngưng kết trong Đạo Quả càng nhiều, càng hoàn thiện thì càng cường đại.

Mà đặc tính siêu thoát thời không của Đại La Đạo Quả có liên quan tới quy tắc ngưng kết của nó.

Trong tâm linh Phong Nguyên Thanh, hỏa hoa tư duy không ngừng va chạm, kích phát.

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới một cảnh giới khác, là Thái Ất.

Khác với Đại La, Thái Ất tức là Thái Nhất.

Thái Nhất tức là Đại Đạo.

Thái Ất cùng Đại La không phân cao thấp, chỉ là khác biệt về truyền thừa.

Môn hạ Phong Nguyên Thanh, các loại truyền thừa hoàn thiện, so với những tán tu không có truyền thừa kia, thể hiện tại trên Đạo Quả, khác biệt tự nhiên cực lớn.

Bởi vậy, đại đa số Thái Ất không bằng Đại La.

Sau đó, vì chênh lệch giữa Thiên Tiên và Thái Ất/Đại La quá lớn, Phong Nguyên Thanh lại thêm một cảnh giới mới, tên là Kim Tiên.

Kim tính bất hủ, nếu có Thiên Tiên đem pháp tắc lĩnh ngộ tới trình độ nhất định, tự có thể ngưng tụ Bất Hủ Kim Tính, tiến giai Kim Tiên.

Phong Nguyên Thanh đem Đại La Đạo Quả thoái hóa, dùng pháp tắc chi lực không viên mãn kết hợp Kim Tính, sáng tạo ra Kim Tiên Đạo Quả.

Kim Tính bất hủ, có thể trường tồn cùng thiên địa, bất hủ bất diệt, trừ phi bị người giết chết.

Nhưng nếu thời gian đủ dài, vẫn tồn tại khả năng quay về.

Lại kém hơn một bậc, loại bỏ tính bất hủ, thì là Thiên Tiên Đạo Quả.

Thiên Tiên Đạo Quả cần dùng pháp tắc đúc thành.

Mà kém hơn một bậc nữa là Chân Tiên Đạo Quả, Đạo Quả này hư huyễn, cũng không có gì đặc dị, nhưng nếu lĩnh ngộ ra được thì tương lai thành tựu Thiên Tiên sẽ thuận lợi hơn một chút, có thể sớm đánh xuống cơ sở.

Thái Ất, Đại La cảnh giới phía dưới Đạo Quả phân chia hoàn tất.

Tuy nhiên, Phong Nguyên Thanh lại chưa dừng lại ở đó.

Mà là định mượn nhờ cỗ trợ lực Thiên Đạo này, tiếp tục thôi diễn Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Dựa theo thiết tưởng của Phong Nguyên Thanh cũng như định nghĩa về Hỗn Nguyên trong vô số tiểu thuyết, Hỗn Nguyên Đạo Quả tức là cảnh giới siêu thoát đại thiên thế giới.

Bản thân có thể cắm rễ trong hư không hỗn độn mà không bị hỗn độn ma diệt.

Chính mình liền là nơi ký thác, nơi nương tựa của chính mình.

Đem khí của bản thân thăng hoa trở thành Tiên Thiên Hỗn Nguyên Nhất Khí, Nguyên Thủy Tổ Khí.

Thái Sơ hữu vô, vô hữu vô danh, nhất chi sở khởi, hữu nhất nhi vị

hình, lại xưng Hỗn Nguyên Nhất Khí, đại biểu "Vô Cực", tức là Hỗn Nguyên.

Ngoài đại thiên thế giới chính là Hỗn Độn.

Chứng được Hỗn Nguyên Đạo Quả liền đã là ngang hàng với đại thiên thế giới, có thể ngao du hỗn độn.

Mà Hỗn Nguyên Đạo Quả lại có thể chia làm hai loại.

Một là Hỗn Nguyên Đạo Quả chân chính, siêu thoát thế giới.

Một là Thánh Nhân Đạo Quả, ký thác Thiên Đạo, trường tồn cùng thế giới, vạn kiếp không mài mòn, bất hủ bất diệt.

Hai bên so sánh, nghiêm khắc mà nói cũng không phân cao thấp, mỗi bên có ưu liệt riêng.

Thánh Nhân Đạo Quả ký thác Thiên Đạo, chỉ cần Thiên Đạo không diệt, Thánh Nhân cũng không diệt, dù là bị người diệt sát cũng có thể mượn Thiên Đạo chi lực trùng sinh.

Chỉ là chịu Thiên Đạo trói buộc, muốn tránh thoát thì khó.

Mà Hỗn Nguyên Đạo Quả thì không có chỗ tốt như vậy, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng chỗ tốt là không có trói buộc, tiêu dao giới ngoại, vô câu vô thúc.

Thánh Nhân Quả Vị tương đương với Thần Vị của Thần Đạo, mà Hỗn Nguyên Đạo Quả thì là Tiên tiêu dao.

Phong Nguyên Thanh đem toàn bộ lý giải của mình đối với Hỗn Nguyên Đạo Quả lôi ra, mượn Thiên Đạo chi lực tiến hành thôi diễn.

Thôi diễn rất thuận lợi.

Hỗn Nguyên Đạo Quả đối với thế giới phát triển là có lợi ích cực

lớn.

Nhất là Thánh Nhân Đạo Quả trong đó, tương đương chính là "ngựa con", là tay đấm của Thiên Đạo.

Đạo Quả ký thác Thiên Đạo rồi, vậy thì tương đương với đưa cái cán cho Thiên Đạo nắm, nó bảo làm gì thì phải làm đó.

Bất cứ hành vi gì cũng không thể vi phạm Thiên Đạo, nếu không sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt.

Ràng buộc rất lớn.

Cái này phi thường phù hợp lợi ích Thiên Đạo, lợi ích thế giới.

Cảnh giới mới xuất hiện đại biểu cho thế giới tiến thêm một bước phát triển, tiến hóa, cũng sẽ có thể dung nạp sức mạnh cao cấp hơn, nhiều hơn.

Tất cả mọi người đều có cơ hội tiến bộ.

Có điều, do cảnh giới chưa tới, thôi diễn Hỗn Nguyên Đạo Quả vẫn có chút mơ hồ.

Đại La đến Hỗn Nguyên lại là một sự khóa việt cực kỳ to lớn.

Ngay cả trong Hồng Hoang cũng tăng thêm một cảnh giới quá độ là Chuẩn Thánh.

Còn có một cách nói, Chuẩn Thánh cũng có thể gọi là Hỗn Nguyên Kim Tiên, là tồn tại đã đạp chân vào con đường Hỗn Nguyên.

Mà Hỗn Nguyên thì là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tồn tại chứng được Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Như vậy, giai đoạn lột xác từ Đại La Đạo Quả hướng về Hỗn Nguyên Đạo Quả cũng có thể gọi là Hỗn Nguyên Kim Tiên, hoặc là Chuẩn Thánh.

Chương 576

Còn về việc làm thế nào chứng được Hỗn Nguyên Đạo Quả?

Có lẽ là đem Đại La vô cùng biến hóa thu lại làm một?

Chư thiên vạn giới, duy ngã duy nhất?

Hay là đem đại đạo bản thân quán xuyên chư thiên?

Hay học tập Bàn Cổ khai thiên tích địa để diễn đạo?

Ý tưởng có không ít, nhưng có đi được hay không thì chưa biết.

Đem suy nghĩ bản thân đẩy cho Thiên Đạo xong lại làm thôi diễn.

Nhưng do không phải Hỗn Nguyên, muốn thôi diễn Hỗn Nguyên lại là phi thường khó khăn.

Chỉ có thể bỏ qua, tương lai xem sau.

Cảm nhận được sự gia trì của Thiên Đạo đối với mình đang nhanh chóng rút đi, Phong Nguyên Thanh cũng từ trong trạng thái thôi diễn lui ra.

Lần này thôi diễn pháp môn Đạo Quả, Phong Nguyên Thanh tương đương với việc đem đạo của bản thân xử lý lại một lần, đạo hạnh lại tiến một bước, có sở đề thăng.

Thường ngôn đạo, ôn cố nhi tri tân, tu hành cũng giống như thế, tra lậu bổ khuyết, vì con đường tu hành đánh xuống căn cơ kiên cố, tương lai mới có thể đi càng xa.

Sau khi Phong Nguyên Thanh thôi diễn xong pháp môn Đạo Quả, Thiên Đạo liền đem pháp môn Đạo Quả khắc lục vào trong quy tắc của bản thân.

Chúng sinh tu hành đều có thể tu luyện pháp này, ngưng kết Đạo

Quả.

Mà những Đạo Quả này một khi ngưng kết, tự nhiên đều là ký thác tại trong Thiên Đạo.

Mà theo tu vi cảnh giới không ngừng nâng cao, lúc tấn thăng Hỗn Nguyên sẽ cần làm ra lựa chọn: Là tiếp tục ký thác Thiên Đạo hay là thoát ly Thiên Đạo.

Nếu là ký thác Thiên Đạo sẽ nhận được càng nhiều ưu đãi.

Mà thoát ly Thiên Đạo, ưu đãi vốn có vẫn còn, chỉ là muốn nhiều hơn thì xin lỗi.

Mà muốn siêu thoát thế giới lại càng không đơn giản.

Cần phải hoàn trả tất cả nhân quả ngươi kết xuống tại thế giới này, nếu không Thiên Đạo sẽ không mặc cho ngươi thoát ly thế giới.

Đây tương đương với bồi thường cho thế giới.

Bởi vì ngươi từ thế giới này vơ vét vô số tài nguyên để tráng đại bản thân, nếu ngươi chạy mất, vậy thế giới chẳng phải lỗ to sao?

Trừ phi ngươi trả hết nợ.

Thậm chí có một số thế giới còn muốn hoàn trả gấp bội.

Chúng thần đang đắm chìm trong tham ngộ Đại La Đạo Quả, lúc này bỗng nhiên thần hồn có cảm ứng, lập tức thoát ly khỏi cảm ngộ. "Ân?

Xảy ra chuyện gì?

Thiên Đạo thế mà lại bài trừ ta ra ngoài?" Chúng thần nhao nhao nghi hoặc, sao đang tham ngộ tốt lành lại bị Thiên Đạo đánh bật ra?

Lại nhìn một cái, chỉ thấy dưới Đại La Đạo Quả lại xuất hiện mấy cái Đạo Quả.

Từng bậc từng bậc đi xuống, càng xuống thấp Đạo Quả càng yếu, càng đơn giản.

Mà Đại La Đạo Quả vốn có cũng sinh ra biến hóa, không còn là khỏa Đạo Quả Phong Nguyên Thanh ngưng kết lúc đầu nữa.

Cái kia quá phức tạp, người đến sau e rằng không có bất cứ khả năng nào chứng được.

Thế là Thiên Đạo cũng đem nó đơn giản hóa một phen, do nhiều đạo pháp tắc viên mãn ngưng kết mà thành.

Hơn nữa trong Đạo Quả bao hàm ý chí cá nhân của tu sĩ, Đạo Quả mỗi người đều không hoàn toàn giống nhau.

Chúng thần thấy bỗng nhiên toát ra nhiều Đạo Quả như vậy, còn là phân chia theo đẳng cấp, nhao nhao chuyển đầu từ Chân Tiên Đạo Quả thấp nhất bắt đầu tham ngộ, lần lượt hướng lên trên, từ dễ đến khó.

Chư thiên tiên thần, vô luận thiên thần hay là địa kỳ, quỷ thần đều nhao nhao tham ngộ Đạo Quả.

Mà Đạo Quả này còn có một công năng, chính là đem đạo của bản thân ký thác vào trên đó.

Như vậy, chuyển đổi căn cơ liền đơn giản hơn nhiều.

Chúng thần rất nhanh liền phát hiện điểm này, ngay cả mấy vị tu vi cao nhất vốn dĩ gần như không thể chuyển đổi căn cơ, hiện tại cũng sinh ra tâm tư chuyển đổi căn cơ.

Nghĩ là làm.

Như Lục Ngự Đế Quân, Thiên Tôn các bộ, Âm Thiên Tử, Ngũ Phương Quỷ Đế các loại đại thần đều không hẹn mà cùng bắt đầu ngưng tụ Đạo Quả.

Đem một thân tu vi Thần Đạo của mình quán chú vào trong Đạo Quả.

Bắt đầu tu luyện Tiên Đạo lại từ đầu.

Theo tu vi Tiên Đạo từng bậc từng bậc tăng lên, tu vi Thần Đạo cũng từng bậc từng bậc quán chú vào trong Đạo Quả.

Căn cơ chuyển đổi cứ trong quá trình quá độ từng bậc từng bậc này mà hoàn thành.

Một thân thần linh uy nghi hạo miểu uy nghiêm dần dần hóa thành vô hạ tiên quang thanh linh phiêu miểu.

Mà tu vi Thần Đạo của bọn họ còn có Thần Vị gia trì, hào vô cách ngại.

Từ Tử Vi Tinh trở về Nhân Gian Giới, bên trong Linh Bảo Đạo Tông, Phong Nguyên Thanh không còn bế quan tu luyện nữa.

Đến cảnh giới hiện tại, việc bế quan khổ tu đã không còn mấy tác dụng.

Vì thế, Phong Nguyên Thanh liền trở về nhân gian, mang theo năm vị phu nhân gồm Dương Tuyết Lỵ, Doãn Nam Phong, bắt đầu du lịch Tiên Giới.

Tiên Giới hạo hãn, địa vực mà Nhân tộc vốn chiếm giữ chỉ là một phần rất nhỏ.

Cho dù hiện nay Nhân tộc đã nhất thống, bản đồ mở rộng hơn rất nhiều, nhưng vẫn chỉ chiếm một bộ phận nhỏ trong cả Tiên Giới.

Ngoài vùng đất của Nhân tộc ra, phần lớn là rừng thiêng nước độc, dấu chân người hiếm đến, đa số đều bị Yêu tộc chiếm cứ.

Trong Yêu tộc, trừ một bộ phận nhỏ đã hình thành thế lực, còn lại đa số đều như một nắm cát rời, sinh trưởng dã man.

Ngoài ra còn có những nơi ẩn chứa linh mạch cỡ lớn, linh sơn phúc địa, bị một số tông phái mới nổi chiếm giữ.

Nhân tộc tuy chiếm được vùng đất trù phú rộng lớn, nhưng năng lực sinh sản của con người vô cùng mạnh mẽ, hai mươi năm đã là một thế hệ, trải qua mấy trăm năm phát triển sau khi đại thống nhất, dân số bùng nổ, đất đai không còn đủ dùng.

Thế là hưng khởi một làn sóng khai thác hướng ra bên ngoài.

Đối với việc này, triều đình Đại Tần cũng ủng hộ hết mình, thậm chí còn cung cấp bảo đảm hậu cần, đồng thời ban thưởng trọng hậu cho những người có công khai cương mở đất.

Bởi vậy, đã thu hút một lượng lớn tu sĩ ra ngoài thám hiểm khai thác.

Mỗi khi khai phá được một vùng cương vực, vương triều Đại Tần sẽ di dân từ trong nước sang định cư, cải tạo môi trường, thiết lập trật tự, tiêu hóa vùng đất mới.

Trong những cương vực này, một bộ phận nhỏ tu sĩ Yêu tộc chọn cách sống hòa bình với Nhân tộc, chấp nhận sự thống trị của Đại Tần.

Chính sách của Đại Tần cũng rất khoan dung, chỉ cần vùng đất ngoại vi, còn địa bàn của chính bọn họ vẫn được phân quyền tự trị, chỉ cần chấp nhận sự quản lý của Đại Tần và nộp thuế định kỳ là được.

Còn những kẻ không chấp nhận, hoặc là bị đánh đến khi chấp nhận, hoặc là bị diệt môn.

Lại nói về phương Tây, có một đạo thống không giống với các đạo thống khác.

Bọn họ chú trọng tu luyện tâm linh, đối với đạo luyện thể cũng có kiến giải riêng biệt, hơn nữa đa số đều là khổ tu sĩ.

Tại lãnh địa Nhân tộc cũng có một vài truyền thừa, ví dụ như một mạch Hộ Quốc Pháp Sư của Thục Quốc năm xưa.

Đạo thống này tương tự như Phật môn, chỉ là lúc này vẫn chưa có khái niệm Phật môn.

Chương 577

Có lẽ là chịu ảnh hưởng bởi khái niệm "Phật" từ chư thiên vạn giới, ngày hôm đó, đạo chủ của đạo thống này là Bồ Đề bỗng nhiên giác ngộ, tự xưng là Bồ Đề Thế Tôn Phật.

Ông đổi tên đạo thống thành: Phật Môn.

Chủ trương từ bi làm gốc, chú trọng tu tâm, giảng giải về sự giác ngộ của tâm linh.

Đệ tử của ông cũng một mạch tương thừa, sau khi khai ngộ cũng dùng các quả vị như Phật Đà, Bồ Tát, La Hán, Kim Cương, Già Lam để phân chia đẳng cấp.

Phật Môn, một đại pháp môn độc lập ngoài Tiên Đạo, lúc này chính thức vấn thế.

Những lý niệm liên quan đến Phật Môn cũng được Thiên Đạo thu lục, có lợi ích to lớn đối với sự phát triển của thế giới, đặc biệt là trong tương lai.

Lúc này, cương vực của vương triều Đại Tần cũng vừa vặn khai thác đến trước cửa Phật Môn.

Tiên Đạo tu hành trọng tư chất, thiên phú, cơ duyên.

Còn Phật Môn tu hành lại không quá coi trọng những thứ đó, quan trọng nhất là ngộ tính.

Nhưng cũng không tuyệt đối, khai ngộ, giác ngộ không phải cứ ngộ tính cao là nhất định làm được.

Cái này chú trọng một chữ "Duyên", có lẽ một ngày nào đó gặp sự việc gì, gặp người nào đó bỗng nhiên giác ngộ, cũng có thể tham ngộ đến chết cũng không thể giác ngộ.

Ngoài ra chính là tu công đức.

Làm sao để đạt được công đức?

Đó chính là làm những việc có ích cho thiên địa chúng sinh.

Bởi vậy, Thiên Đạo đối với Phật Môn cũng rất xem trọng.

Nhân tộc cũng nhờ đó mà có thêm một con đường tu hành.

Đạo thống Phật Môn cũng nhanh chóng được mở rộng.

Phong Nguyên Thanh đưa năm vị phu nhân đi dạo khắp nơi, đi đến đâu tính đến đó.

Đã chứng kiến Nhân tộc khai cương mở đất, phạt sơn phá miếu, cũng cùng rất nhiều tông môn đạo thống luận đạo giao lưu, thưởng lãm vô số phong cảnh.

Trong quá trình này, tu vi của các nàng nước lên thì thuyền lên, đặc biệt dưới sự song tu thần hồn với Phong Nguyên Thanh càng thêm vững chắc vô cùng.

Bản thân đạo hạnh của Phong Nguyên Thanh cũng dần dần nâng cao, đối với đạo Hỗn Nguyên cũng bắt đầu minh tích.

Cứ như vậy, nhóm người Phong Nguyên Thanh chậm rãi hành tẩu trên đại địa Tiên Giới.

Đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm đường.

Từ khi tu hành đến nay, Phong Nguyên Thanh và Dương Tuyết Lỵ cùng các nàng đa số thời gian đều bế quan tu luyện, hiếm khi du lịch bên ngoài.

Hiện tại mọi người đều có thọ mệnh vô cùng vô tận, vừa vặn thực hiện một chuyến đi nói đi là đi, tăng trưởng kiến thức, ma luyện tu hành.

Tuy nhiên, vẫn có thiểu số yêu ma hung ác ở vùng quê hẻo lánh, không hiểu biết về thế giới bên ngoài, vẫn tứ xứ làm ác.

Bị nhóm người Phong Nguyên Thanh gặp phải, tự nhiên là hào phóng tặng cho một kiếm chém giết, thuận tiện tịnh hóa vùng đất bị yêu ma ô nhiễm.

Thời gian thấm thoắt trôi, mấy vạn năm đã qua đi.

Phong Nguyên Thanh cùng năm vị phu nhân đã đi khắp Nhân Gian Giới.

Tu vi của các nàng cũng đã bước vào cảnh giới Đại La, mấy vạn năm trầm lắng tu hành giúp căn cơ của họ vô cùng vững chắc, không chút phù phiếm.

Họ cũng lĩnh ngộ không ít đại đạo pháp tắc, chỉ đợi cơ duyên đến là có thể ngưng kết Đại La Đạo Quả.

Thế nhưng Hỗn Nguyên Đạo Quả của Phong Nguyên Thanh lại vẫn đang trong quá trình lột xác chậm chạp.

Chuyện này không thể vội vàng được.

Ý của Phong Nguyên Thanh không nằm ở quả vị Thánh Nhân, mà là chân chính Hỗn Nguyên, siêu thoát khỏi sự trói buộc của thế giới.

Trong mấy vạn năm qua, đã có thêm nhiều Tiên Thần tiến giai Đại La Cực Cảnh, ngưng tụ ra Đại La Đạo Quả.

Trong không gian bản nguyên của Thiên Đạo phảng phất như mọc ra một cây quả, bên trên kết đầy đạo quả.

Tiên Tần Thủy Hoàng Đế cũng đồng dạng chứng Đại La Đạo Quả.

Lúc này, ông ta đang mưu tính một đại sự, hơn nữa đã chuẩn bị gần xong, chỉ đợi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên là có thể chính

thức thi hành.

Trong thời gian này, Phong Nguyên Thanh cũng đã tiến hành vô số lần thử nghiệm: Thay thế song song thế giới do chính mình điểm hóa, phát tán đại đạo của bản thân ra ngoài giới...

đều có hiệu quả, khiến cho Đại La Đạo Quả của bản thân không ngừng lột xác hướng về Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Nhờ đó, Phong Nguyên Thanh đã bước vào hàng ngũ Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Bất luận là pháp lực hay đại đạo đều tăng cường rất nhiều, chỉ là vẫn chưa thể triệt để đặt chân lên Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Vì thế, Phong Nguyên Thanh đặt chủ ý vào một phương pháp khác.

Đó chính là khai thiên lập địa trong Hỗn Độn.

Kỳ thực, cảnh giới Đại La đã có thể khai tịch thiên địa trong Hỗn Độn.

Chỉ là thế giới được khai tịch có liên quan mật thiết đến thực lực.

Dưới Hỗn Nguyên chỉ có thể khai tịch ra Trung Thiên Thế Giới, Tiểu Thiên Thế Giới, thậm chí là Tiểu Thế Giới.

Mà muốn tiến giai Hỗn Nguyên Đạo Quả, nhất định phải khai tịch ra một Đại Thiên Thế Giới hoàn chỉnh mới được, nếu không sẽ không đủ để chống đỡ Phong Nguyên Thanh kết thành Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Việc này cần phải tính toán tỉ mỉ một phen.

Muốn khai tịch một Đại Thiên Thế Giới trong Hỗn Độn là vô cùng khó khăn.

Sự xâm thực của Hỗn Độn có ở khắp nơi.

Trừ phi là thế giới tự nhiên hình thành trong Hỗn Độn.

Nếu là do nhân tạo khai tịch, lúc mở trời, áp lực từ bốn phương tám hướng ập tới là vô cùng to lớn.

Đặc biệt thể lượng thế giới càng lớn, áp lực nhận phải càng tăng lên gấp bội.

Thế giới mới vừa sinh ra sẽ vì áp lực Hỗn Độn bành trướng mà co rút, sụp đổ, cuối cùng bị Hỗn Độn đồng hóa, hóa thành hư vô.

Cho nên, tốt nhất vẫn là tìm một vật chống trời (xanh thiên chi vật), đỉnh thiên lập địa, phân tán áp lực mà Hỗn Độn tập kích, giúp thiên địa vững chắc.

Trong truyền thuyết, khi Hồng Hoang Đại Thế Giới được khai tịch, Hỗn Độn chèn ép, thiên địa sắp vỡ, là Bàn Cổ đại thần hiện ra pháp tướng chân thân, đỉnh thiên lập địa, chống trời lên cao, không ngừng mở rộng, khiến cho Hồng Hoang thiên địa trưởng thành thành Đại Thiên Thế Giới đỉnh cấp nhất.

Nhưng Bàn Cổ nghe nói cũng vì vậy mà lực kiệt bỏ mình, thân hóa vạn vật.

Nhưng rốt cuộc có phải như vậy hay không thì chưa biết được.

Mọi người đều không phải Bàn Cổ, đâu biết chân tướng lúc đó ra sao? "Vật chống trời?

Ân, ta chẳng phải đang có sẵn một cái sao?" Phong Nguyên Thanh nhìn vào trong thức hải, nhìn về phía Thế Giới Chi Thụ đã lột xác thành công.

Cành lá xum xuê, đỉnh thiên lập địa, rễ cắm vào hư không.

Trưởng thành đến Thế Giới Chi Thụ hoàn chỉnh, nghe nói có thể câu thông ba ngàn thế giới, mặc sức lui tới mà không gặp trở ngại.

Cây Thế Giới Chi Thụ này tuy chưa trưởng thành, chỉ có thể coi là ấu sinh kỳ, nhưng dùng để chống đỡ một Đại Thiên Thế Giới thì cũng dư xài.

Lại còn có thể bầu bạn cùng thế giới cùng nhau trưởng thành, bất luận là đối với thế giới hay đối với bản thân Thế Giới Chi Thụ đều có lợi ích to lớn.

Phong Nguyên Thanh dùng Đại Thôi Diễn Thuật, Đại Bát Quái Thuật, Đại Thiên Cơ Thuật để thôi diễn đại đạo, tiến hành diễn toán.

Chương 578

Cuối cùng đưa ra kết luận: "Xem ra phương pháp này khả thi, tỷ lệ thành công rất cao.

Đã như vậy thì thử xem sao." Cho dù khai tịch thế giới thất bại, chỉ cần kịp thời thu hồi Thế Giới Chi Thụ thì sẽ không có ảnh hưởng gì lớn.

Phong Nguyên Thanh đi thẳng qua tinh không, xuyên qua thai mô của thế giới, đi vào trong Hỗn Độn bên ngoài.

Cảnh giới Đại La Đạo Quả đã có thể đi lại trong Hỗn Độn, chỉ là tính nguy hiểm quá lớn, dễ dàng bị lạc lối trong đó.

Do đó, Phong Nguyên Thanh không dám đi quá xa, chỉ ở trong vùng Hỗn Độn gần Tam Giới.

Hỗn Độn thương mang, không có khái niệm thời gian, không gian, cũng không có phương hướng trên dưới bốn bên.

Đó là một trạng thái vô trật tự, hỗn loạn, mê mê mông mông, tối tăm một mảnh.

Phong Nguyên Thanh đứng cách đó không xa chính là một thế giới khổng lồ, đó là Tam Giới.

Thai mô thế giới bao bọc Tam Giới, tỏa ra ánh sáng trắng mênh mông, lấp lánh trong một mảnh Hỗn Độn.

Nơi này vừa vặn vẫn nằm trong phạm vi bức xạ của Thiên Đạo Tam Giới trong Hỗn Độn, chỉ là ở khu vực biên duyên.

Dù sao cũng là muốn khai tịch một Đại Thiên Thế Giới, ở quá gần ngược lại không tốt.

Mà nếu xuất hiện vấn đề gì, thời khắc mấu chốt còn có thể mượn lực lượng Thiên Đạo.

Nhìn Hỗn Độn mênh mông trước mắt, Phong Nguyên Thanh vận chuyển Hồng Mông Thiên Đạo, biến hóa ra một thanh Khai Thiên Như Ý.

Màu sắc xanh biếc, dài khoảng ba thước, hình dáng tựa nấm linh chi, in vân mây, bên trên khảm ba viên bảo châu, ám hợp Thiên Địa Nhân tam tài.

Trên đó tỏa ra một luồng thần ý khai thiên lập địa.

Đó là ngưng kết vô số ý chí huyền diệu, dưới Như Ý này, tất cả mọi thứ đều phải theo tâm ý của mình.

Phong Nguyên Thanh tay cầm Như Ý, ném vào trong Hỗn Độn trước mặt.

Khai Thiên thần ý nở rộ, lập tức trong Hỗn Độn dấy lên một trận ba đào.

Nơi bị Như Ý đánh trúng, khí Hỗn Độn quay cuồng, lập tức dũng hiện ra Địa Thủy Hỏa Phong.

Ngay sau đó, Phong Nguyên Thanh điểm ra một chỉ, Hồng Mông Thiên Đạo biến thức hóa thành một điểm Hồng Mông Chi Chủng, gieo vào trong vùng Hỗn Độn đang quay cuồng kia.

Hạt giống này lập tức hấp thu khí Hỗn Độn xung quanh, Địa Thủy Hỏa Phong tứ tượng cuộn trào càng thêm kịch liệt.

Thu hồi Khai Thiên Như Ý, Phong Nguyên Thanh hiện ra Hồng Mông Tôn Thân, hóa thành hình tượng người khổng lồ cao lớn vĩ ngạn, tràn ngập sức mạnh vô biên.

Giữa mỗi cử động đều có một luồng khí thế trấn áp ba ngàn thế

giới.

Sau đó, người khổng lồ Phong Nguyên Thanh đưa tay nắm chặt, Hồng Mông Thiên Đạo lại biến thức, hình thành một cây búa lớn lưỡi đơn khổng lồ.

Đây là Nguyên Dương Khai Thiên Phủ, cũng là Khai Thiên Chí Bảo.

Trên lưỡi búa tỏa ra một luồng phong mang không gì không phá.

Phong Nguyên Thanh lập tức giơ búa chém xuống, từng đạo búa quang đánh vào trong Hỗn Độn đang cuộn trào hung dữ.

Chém mở Hỗn Độn, hình mẫu một vùng thiên địa hiển hiện.

Hồng Mông Chi Chủng nhanh chóng sinh trưởng, trực tiếp lớn thành một phôi thai vũ trụ.

Lại thêm mấy đạo búa quang rạch phá Hỗn Độn, vô số khí Hỗn Độn bị chém rụng, dung nhập vào trong phôi thai.

Ngay lập tức, Phong Nguyên Thanh thu hồi Khai Thiên Phủ.

Dùng thuật của ba ngàn đại đạo, rót dưỡng phân vào phôi thai vũ trụ.

Phôi thai vũ trụ dần dần lớn lên, điên cuồng hấp nạp khí Hỗn Độn xung quanh hóa thành dưỡng phân, không ngừng trưởng thành.

Nhưng kéo theo đó là áp lực vô cùng vô tận.

Phong Nguyên Thanh lập tức lại vận chuyển Hồng Mông Thiên Đạo, biến hóa ra một chiếc Hỗn Độn Chung.

Chung có màu huyền hoàng hỗn độn, thân chung có nhật nguyệt tinh thần, Địa Thủy Hỏa Phong vờn quanh.

Huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng.

Một tiếng chuông vang lên, thần uy vô lượng bùng phát, trấn áp Hỗn Độn.

Khí Hỗn Độn hung dữ cùng Địa Thủy Hỏa Phong cuồng bạo đều bị trấn áp bình tĩnh trở lại.

Ngay sau đó, lại biến ra một chiêu Thái Cực Đồ, điều lý thanh trọc.

Thanh khí bay lên làm trời, trọc khí lắng xuống làm đất.

Thiên địa sơ thành.

Nhưng thiên địa lúc này còn chưa đủ lớn, không đủ để thành tựu Đại Thiên Thế Giới, vẫn cần tiếp tục mở rộng trưởng thành.

Thế là, Phong Nguyên Thanh thả Thế Giới Chi Thụ vào trong thế giới mới sinh này.

Một cây thần thụ đỉnh thiên lập địa, vô số rễ cây cắm vào trong đất đai, xuyên thấu đại địa, cắm vào trong hư không Hỗn Độn, hấp thu khí Hỗn Độn.

Tán cây như cái lọng che trời, cao vút tận mây xanh, chống đỡ bầu trời.

Thế Giới Chi Thụ thoát khỏi sự trói buộc của Phong Nguyên Thanh, bắt đầu sinh trưởng.

Đồng thời, trong lúc Thế Giới Chi Thụ sinh trưởng, Phong Nguyên Thanh dùng Hồng Mông Thiên Đạo của bản thân thi triển các loại thần thông pháp thuật lên thế giới mới này, giúp nó chống lại áp lực Hỗn Độn.

Cùng với sự điều động, vận chuyển, kích phát của ba ngàn đại đạo, vô cùng vô tận linh cảm, đại đạo huyền ảo thi nhau nảy sinh trong lòng Phong Nguyên Thanh, trợ giúp đạo hạnh của hắn hát vang tiến mạnh, tăng vọt theo đường thẳng.

Thế Giới Thụ không ngừng sinh trưởng, vươn cao.

Thiên địa của thế giới mới này càng thêm cao xa thâm thúy, mà ba ngàn đại đạo càng thêm hạo miểu. "Cuối cùng cũng khai tịch ra rồi!" Thấy thế giới thành hình, Phong Nguyên Thanh thở phào nhẹ nhõm, thổi tan một vùng khí lưu Hỗn Độn. "Bất quá khoảng cách đến Đại Thiên Thế Giới vẫn còn kém một chút, cứ đợi nó từ từ trưởng thành đi." Sau đó, Phong Nguyên Thanh ném Tạo Hóa Ngọc Điệp vào trong thế giới, Hồng Mông Thiên Đạo ngưng tụ bản nguyên thế giới, lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp làm vật ký thác, hóa thành Thiên Đạo, ẩn vào trong bản nguyên thế giới.

Thế giới mới sinh trọc lóc một mảnh, Phong Nguyên Thanh thôi động ba ngàn đại đạo, sinh sôi vạn vật.

Cây cối, hoa cỏ mọc lên, địa mạch khoáng tàng hình thành.

Núi sông biển cả, dòng sông hẻm núi thành hình.

Thế giới thành hình, thần thụ quán thông thiên địa, lớn lên từng ngày.

Phong Nguyên Thanh lưu lại hóa thân trú ngụ bên trong, tĩnh đợi phát triển.

Còn bản thể thì khôi phục nguyên hình, tĩnh tọa bên ngoài thế giới, tỉ mỉ thể ngộ vô số linh cảm, đạo lý có được từ lúc khai thiên lập địa.

Trong đầu, vô số đại đạo linh cơ va chạm, kích phát ra tia lửa điện quang.

Vô cùng đạo lý va chạm giao thoa, khiến cho Đại La Đạo Quả hồn viên vô hà của Phong Nguyên Thanh tiến thêm một bước lột xác hướng về Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Quanh thân Phong Nguyên Thanh khí tức hạo miểu hư tịch, lúc thì hung dũng hạo đãng, lúc lại bình tĩnh không gợn sóng.

Giữa hắn và thế giới trước mặt dường như tồn tại một mối liên hệ thần bí nào đó.

Dưới sự chống đỡ của Thế Giới Chi Thụ, thế giới đang từng chút từng chút mở rộng.

Khí tức trên người Phong Nguyên Thanh cũng từng chút một biến cường, càng thêm thâm thúy.

Hỗn Độn không tính năm tháng, nơi này không có khái niệm thời gian, vô cùng hỗn loạn.

Có khả năng ở trong Hỗn Độn một giây, trong Tam Giới đã trôi qua cả vạn năm.

Chương 579

Hoặc có lẽ ở trong Hỗn Độn qua rất lâu, trở về Tam Giới thì mới chỉ qua vài phút.

Hỗn Độn vô trật tự, tất cả đều thác loạn, không gì nói trước được.

Chỉ có thế giới và cường giả trên cấp Đại La mới có thể sinh tồn trong đó.

Phong Nguyên Thanh toàn tâm toàn ý tham ngộ vô số linh cảm bùng nổ khi khai tịch thế giới, chẳng hề quan tâm thời gian bên ngoài trôi qua.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, thế giới trước mặt Phong Nguyên Thanh thể tích đại trướng, đã triệt để trưởng thành một phương Đại Thiên Thế Giới.

Phong Nguyên Thanh đặt tên cho nó là Hồng Mông.

Khí cơ toàn thân Phong Nguyên Thanh chịu sự dẫn dắt của thế giới, đồng thời bạo tăng.

Mãnh liệt, một luồng khí cơ cường hãn từ trên người Phong Nguyên Thanh bùng phát, khuếch tán ra xung quanh, thổi tan khí Hỗn Độn vô xứ bất tại ở bốn phía, lộ ra một vùng "chân không".

Đại La Đạo Quả của Phong Nguyên Thanh rốt cuộc đã triệt để lột xác trở thành Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Trên đó lấp lánh hoa văn kỳ dị, bên trong có vô số phù văn thần bí ngưng kết.

Hỗn Nguyên như nhất, bất tăng bất giảm, bất sinh bất diệt.

Một loại ý tứ tự tại vĩnh hằng từ trên đạo quả tràn ngập ra.

Hỗn Nguyên Đạo Quả vừa thành, pháp lực trong cơ thể Phong Nguyên Thanh quay cuồng, lột xác, nhiễm lên đặc tính Hỗn Nguyên như ý, bất hủ bất diệt.

Đối với người dưới Hỗn Nguyên mà nói, đây chính là sự đả kích từ chiều không gian cao hơn.

Đạo quả men theo mối liên hệ trong cõi u minh, hồi quy vào trong nguyên thần của Phong Nguyên Thanh, treo trên khánh vân tam hoa, tỏa ra thanh quang vô cùng.

Khí tức huyền diệu vô cùng, trở thành một kỳ cảnh trong Hỗn Độn. "Còn thế giới trước mặt này, cứ tạm thời đặt ở đây đã." Là chủ nhân của thế giới, Phong Nguyên Thanh chính là Thiên Đạo chân chính của thế giới này, có thể chi phối tất cả mọi thứ bên trong.

Huống hồ khoảng cách cũng không xa, thao túng cũng rất dễ dàng.

Hỗn Nguyên Đạo Quả đã thành, Phong Nguyên Thanh lập tức trở về Tam Giới.

Ngay trong khoảnh khắc Phong Nguyên Thanh tiến vào thời không của Tam Giới, cả Tam Giới vì đó mà tĩnh lặng một nhịp.

Thiên Đạo hữu cảm, lập tức thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vô cùng thanh quang từ bầu trời rải xuống, chiếu sáng cả Tam Giới.

Ngay cả U Minh Địa Phủ - nơi quanh năm bị bóng tối bao trùm cũng hiếm hoi sáng lên một lần.

Hỗn Nguyên Đạo Quả xuất hiện, thiên địa chấn động.

Vô cùng tử khí lượn lờ quanh thân Phong Nguyên Thanh, tử khí đông lai ba vạn dặm.

Đi theo Phong Nguyên Thanh suốt một đường trở về Tử Vi Tinh.

Thiên địa chư thần chấn động.

Nhìn lại không gian bản nguyên Thiên Đạo, trên cây đạo thụ kia, ở đỉnh cao nhất xuất hiện một quả Hỗn Nguyên như nhất, vĩnh hằng bất hủ.

Chỉ nhìn một cái, một danh từ liền hiện lên trong lòng: Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Đây là sự tồn tại cao hơn Đại La Đạo Quả một bậc.

Muốn chứng được, e là cực kỳ khó khăn.

Chư thần chấn động, nhao nhao dùng hóa thân tọa trấn thần vị, muốn dùng chân thân đi tới Tử Vi Tinh bái phỏng.

Nhưng Phong Nguyên Thanh đã sớm dự liệu, trực tiếp truyền tin cho chư thần, bảo bọn họ không cần gấp gáp qua đây.

Đợi qua một thời gian, hắn sẽ đích thân khai đàn giảng đạo, truyền pháp chúng sinh.

Đến lúc đó, Phong Nguyên Thanh cũng chân chính ngồi vững cái danh Đạo Tổ một giới.

Cái danh hiệu này không tồi, Phong Nguyên Thanh vẫn rất thèm thuồng.

Trở lại Tử Vi Tinh, Phong Nguyên Thanh lại tiếp tục đả tọa tĩnh tu một thời gian, xử lý đạo quả của bản thân, chuẩn bị cho việc giảng đạo sau này.

Sau một hồi xử lý, đạo hạnh của Phong Nguyên Thanh càng thêm vững chắc.

Sau đó, hắn điểm hóa bản nguyên của Tử Vi Tinh, để nó tự nhiên thai nghén ra một Tử Vi Tinh Thần, có thể thu làm đệ tử, tương lai kế thừa ngôi vị Tử Vi Đại Đế của mình.

Sau khi điểm hóa tinh thần bản nguyên, Phong Nguyên Thanh lại bố trí Thời Gian Gia Tốc Đại Trận, để nó gia tốc thai nghén.

Xong xuôi, Phong Nguyên Thanh liền trở về Nhân Gian Giới, núi La Phù.

Trải qua mấy vạn năm phát triển, Linh Bảo Đạo Tông hiện nay đệ tử biến bố khắp nơi trong Tam Giới, vô cùng hưng thịnh.

Bất quá, đa số đều không phải đệ tử hạch tâm, chân truyền.

Hạch tâm và chân truyền số lượng rất ít.

Thời gian dài như vậy trôi qua, những người năm xưa cùng Phong Nguyên Thanh đến Tiên Giới Tam Giới cũng đều đã bước vào cảnh giới Đại La.

Có lẽ Hỗn Nguyên khó thành, nhưng Đại La đã là sơ bộ siêu thoát thiên địa rồi.

Phong Nguyên Thanh đón mọi người đến bên cạnh, cùng nhau đi tới Thiên Ngoại Thiên, nơi thai mô thế giới trong Hỗn Độn.

Phong Nguyên Thanh tùy tay từ trong Hỗn Độn câu đến một tảng đá Hỗn Độn, tạo thành hình dáng một cung điện khổng lồ, bên trên viết hai chữ "Hồng Mông".

Hồng Mông Thần Điện đứng sừng sững trong Hỗn Độn, đợi chờ thiên địa chúng thần và các lộ đại năng đến.

Sau đó, Phong Nguyên Thanh tại Hồng Mông Thần Điện giảng đạo ba lần, phân biệt giảng giải về Tiên Đạo, Thái Ất/Đại La chi đạo, và Hỗn Nguyên/Thánh Nhân chi đạo.

Ba lần giảng đạo đã đặt vững danh vị Đạo Tổ của hắn.

Sau lần giảng đạo này, thiên địa thanh minh, trong thiên địa có thêm nhiều đại thần thông giả nhao nhao bế quan tham ngộ đại đạo,

mong mỏi chứng được đạo Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên Hỗn Nguyên khó cầu, đạo Thánh Nhân ngược lại dễ dàng hơn một chút.

Thế là mấy vạn năm sau, giữa thiên địa, các Thánh Nhân nhao nhao xuất thế.

Đầu tiên là Thiên Đế, người chấp chưởng Tam Giới, nắm giữ quyền hành Thiên Đạo, tu vi tinh thâm, lại trị lý Tam Giới trật tự ngay ngắn, có đại công đức với thiên địa chúng sinh, được Thiên Đạo trợ lực, Thánh Nhân Đạo Quả dễ như trở bàn tay.

Sau đó, các vị Lục Ngự Đế Quân còn lại, Bồ Đề Thế Tôn Phật cũng lần lượt hái được Thánh Nhân Đạo Quả.

Còn lại thì không còn ai nữa.

Thánh Nhân Đạo Quả tuy tương đối dễ, nhưng lại coi trọng công đức, khí vận hơn, không có những thứ này thì đừng mơ tưởng.

Tam Giới tiến vào kỷ nguyên hoàn toàn mới.

Sau đó, vì hòa bình và ổn định của Nhân Gian Giới, chư Thánh cùng Phong Nguyên Thanh liên thủ, hợp lực khai tịch thêm một trọng thiên giới bên ngoài Thiên Giới, gọi là Đại La Thiên.

Tất cả tu sĩ từ cảnh giới Kim Tiên, Thái Ất, Đại La trở lên đều phải đến Đại La Thiên tu luyện, không được tùy ý can thiệp vào sự vận chuyển của nhân gian.

Thủy Hoàng Doanh Chính với tài tình tuyệt thế, kế tục Phong Nguyên Thanh, dùng pháp Vận Triều để chứng Hỗn Nguyên, dẫn dắt chúng sinh Tiên Tần tái khai một giới trong tinh không Hỗn Độn, gọi là Tiên Tần Đại Thế Giới.

Nhân Gian Giới được lưu lại cho hậu bối Nhân tộc tiếp tục phát

triển.

Sau nhà Tần, các vương triều như Thần Hán, Thánh Đường, Đạo Tống, Ma Nguyên, Vũ Minh... lần lượt dùng đạo Vận Triều để siêu thoát thế giới, tái khai thế giới trong tinh không Hỗn Độn.

Còn Phong Nguyên Thanh thì ẩn thế không xuất hiện, dẫn dắt thêm nhiều đệ tử hạch tâm chân truyền đi đến Hồng Mông Đại Thế Giới mà hắn đã khai tịch lúc chứng đạo Hỗn Nguyên.

Trong Tam Giới, nếu có đệ tử tiến giai Đại La thì có thể lựa chọn đi tới Hồng Mông Đại Thế Giới.

Bản thân Phong Nguyên Thanh càng là mở ra một hành trình mới, ngao du khắp Hỗn Độn chư thiên.